

Giới thiệu Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh

Cơ Huyền lại một lần nữa tỉnh lại, là một thế giới khác, nhưng tại sao vẫn là cái hệ thống cùi chuối này?????

Cơ Huyền: Bà mẹ nó!!! Lão tử muốn đổi hệ thốnggggggggg!!! Lão tử muốn bỏ cái hệ thống bị lỗi chết tiệt nàyyyyy!!! ˘(˘D˘)/

Hệ thống: Yêu cầu bị từ chối, chỉ có chết mới chia lia đôi ta.

Cơ Huyền: Mẹ nó, ai muốn sống chết với mày!!!!

Hệ Thống: Ý của hệ thống là xin kí chủ tự từ đi để hệ thống có thể đi tìm cô nương xinh đẹp khác để chọn (˘▽˘). Hệ thống đã chọn được các kí chủ có tiềm năng như: Huân Nhi, Tiểu Y Tiên,.....

Cơ Huyền: Lão tử chưa có chết đâu người đã tìm người thay thế ta!!!

Hệ thống: Thế có tự từ hay không??? Đàn ông đàn eo gì nói một là một, hai là hai. Chứ xoay cứ đổi như chong chóng thì bổ thẳng nào chịu được. Tại sao ta bất hạnh chọn người làm kí chủ chứ. ˘(˘▽˘) ˘

Cơ Huyền tức phun ỏi máu, tai trái ôm ngực tay phải chỉ vu vơ vào không khí mắng: Người còn dám nói xấu lão tử, cái hệ thống vô liêm sỉ chết bầm!!!

Hệ thống: Cảm ơn ngài quá khen, ta cũng biết ngài $\geq \nabla \leq$

Cơ Huyền: Mẹ nó, hệ thống người khác xuyên qua buff cho đủ thứ vô lí + đột phá như thần vài năm nắm trùm đại lục. Còn ta toàn những loại nhiệm vụ hổ cha, làm dờ sống dờ chết mới hoàn thành mà mấy cái phần thưởng thì keo cmm kiệt là thế mông nào.

Hệ thống: Ngài có thể tự sát rồi tìm hệ thống khác được mà.

Cơ Huyền nghe xong tức đến nhồi máu cơ tim, bẻ hết mạch máu, thần kinh đứt hết,..... nhưng may chưa chết.

Cơ Huyền nghĩ trong lòng: kiếp trước đã tạo nên tội nghiệp gì mà để khi xuyên không gặp loại hệ thống “cực phẩm” như này.

- - - - -

Đây là câu truyện về thanh niên xuyên việt vào thế giới Đấu Phá Thương Khung nhưng được “kèm theo” bởi một hệ thống “siêu năng”, tương đương buff lật trời bá tử trướng, của hết gái xinh – xịn, lập hậu cung to lớn nhưng đòi không như mơ. Tuy biết hết cốt truyện nhưng vì những nhiệm vụ oái oăm của hệ thống mà thanh niên này bị hành từ sống đến chết.

* Lời tác giả:

- Đây là truyện đầu tay. Sẽ có lỗi và không quá hay. Ai thấy ủng hộ được thì mời vô. Còn không được có thể bỏ qua.

- Đây là thể loại đồng nhân. Ai ko đọc được có thể bỏ qua.

- Và đừng có lời ngôn từ ra để nói. Chúng ta là người Việt chứ không phải người Trung Quốc nên cách hành văn sao cho giống người Việt, cái nét đặc trưng. Còn muốn đọc ngôn từ Trung thì sang truyện khác đọc, không thì đọc hẳn truyện bằng tiếng Trung. Còn muốn người Việt sáng tác nhưng ngôn từ Trung thì quay về thời Nho giáo mà đọc nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đấu Khí Đại Lục

Đại lục tên là Đấu Khí đại lục, trên đại lục không có các loại ma pháp thần kỳ như trong tiểu thuyết, hay các thành tựu khoa học kĩ thuật cao đẳng chói mắt. Mà đấu khí mới là chủ nhân duy nhất của đại lục!

Tại đại lục này, tu luyện đấu khí, tầm quan trọng của đấu khí trong đại lục này là không gì có thể thay thế.

Thực lực tu luyện của phiên đại lục này phân thành các cảnh giới: Đấu khí, Đấu giả, Đấu sư, Đại Đấu sư, Đấu linh, Đấu vương, Đấu hoàng, Đấu Tông, Đấu Tôn, Đấu thánh, Đấu đế; mỗi cảnh giới có chín tiểu cảnh giới.

Đấu khí công pháp chia ra các cấp bậc từ thấp đến cao, chia làm bốn giai mười hai cấp: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng!

Mà mỗi đẳng cấp lại phân làm sơ, trung, cao - ba cấp.

Ô Thần Thành

Trong đêm tối ở một con hẻm nhỏ bỗng vang lên tiếng khóc oa oa của trẻ con. Một đứa bé mũm mĩm được quấn một lớp khăn mỏng quang người để trong giỏ tre được đặt trong con hẻm tối tăm, dù bây giờ là thời tiết tháng 3 đầu xuân nhưng khi đêm xuống vẫn thực sự rất lạnh, đứa bé sơ sinh căn bản không thể chịu được đến ngày hôm sau.

Cơ Huyền tỉnh lại thấy mình ở một nơi tối tăm, gió lạnh tạt vào người hắt hủi khiến hắt hủi đánh rùng mình một cái.

- Không nhẽ mình xuống địa ngục rồi sao!!! Không phải vậy chứ??? Ông trời ngài đùa tôi sao, khi còn sống cũng đâu làm điều gì thương thiên hại lý như giết người phóng hỏa đâu, cũng lắm là xem jav nhiều một chút, chăm ăn mà lười làm một chút, thỉnh thoảng nói dối tí thôi mà đâu đến nỗi đây tôi xuống địa ngục như vậy. Trước khi chết tôi còn cứu được một chị gái xinh đẹp và một bé gái đáng yêu mà, cứu một mạng người bằng xây bảy tháp chùa mà đây tôi còn cứu tận hai người tuy không phải công đức vô lượng nhưng có thể gửi tôi vào luân hồi thay vì địa ngục mà.

Cơ Huyền muốn khóc cũng không có nước mắt.

Nhớ lại kiếp trước Cơ Huyền càng muốn khóc hơn. Sau bao cố gắng cũng xin được vào một công ty lớn có tiếng, khi nhận được thông báo trúng tuyển liền hẹn crush đi đến một nơi cực kì lãng mạn để tỏ tình và crush đã đồng ý, tương lai tươi sáng hạnh phúc đang mở ra trang mới thì biến cố xảy ra, một thanh niên phồn nào đó vì quá vui nên một phút làm “anh hùng cứu mỹ nhân” liền được xe tải tặng cho một vé đến thế giới khác.

Cơ Huyền nhìn lên vầng trăng lưỡi liềm đang treo trên bầu trời đêm than thở:

- Haizzz, hoá ra địa ngục cũng có mặt trăng à, thật không có khoa học gì cả, mà đến việc chết rồi xuống địa ngục cũng đâu có khoa học.

Đang định than thở tiếp thì Cơ Huyền nhận ra dị trang của bản thân.

- Cái quái gì thế nàyyyyy!!!!!! Sao tay mình bé thế???

Cơ Huyền nhìn đôi bàn tay bé nhỏ của mình, đôi tay bé nhỏ của đứa trẻ sơ sinh, trắng nõn mũm mĩm. Thấy điều lạ hắt dưng đôi tay đó sờ khắp toàn thân, hắt phát hiện ra mình đã trở thành đứa bé.

Cơ Huyền xoay người, nhìn cảnh vật xung quanh, phát hiện ra nơi này tuy lạ lẫm nhưng cũng không có chảo dầu, atula hay nguru đầu mã diện.... gì cả.

- Vậy là xuyên việt rồi!!! Mình không có xuống địa ngục mà được xuyên việt, ta biết mà người tốt như ta sao mà lại xuống địa ngục được, hừm hừm, đúng vậy.

Phát hiện mình được xuyên việt Cơ Huyền cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

- Không đúng, nếu mình không ở địa ngục mà xuyên việt vào đứa bé thì không ổn, cực kì không ổn.

Cơ Huyền bỗng nhận ra nguy cơ, một đứa bé chưa đầy một tuổi bị bỏ lại giữa đêm khuya thế này thì có thể chịu được bao lâu chứ có qua được đêm nay không còn là ẩn số.

- Oa oa oa oaaaaaa.

Dùng hết sức bú sữa Cơ Huyền muốn kêu cứu mạng nhưng một đứa bé răng cưa còn chưa mọc sao có thể nói được chứ. Nhưng Cơ Huyền vẫn không bỏ cuộc, dù không thể nói nhưng vẫn có khả năng tạo ra tiếng động, chỉ cần có người để ý là có cơ hội sống sót.

- Oa oa oaaaaaaaa.....

- Oa oa oaaaaaaaa.....

Một phút trôi qua.... Năm phút trôi qua..... Mười phút trôi qua..... Gần hai mươi phút kêu Cơ Huyền đã mệt đến không thể kêu được nữa.

- Chả nhẽ vừa được xuyên không lại chết tiếp, không biết còn lần sau còn được xuyên không hay là sẽ biến mất luôn.

Cơ Huyền cười khổ nghĩ, vào lúc này Cơ Huyền thực hi vọng có thiên đàng hay địa ngục, cảm giác chết đi rồi được sống không phải bản thân cảm nhận khó thấu hiểu.

Nốt lần cuối, nếu lần này không được thì liền mặc ý trời.

- Oa oaa oaaaaaa..... (Có ai không, để ý tới tôi đi)

Không ai để ý đến tiếng kêu của mình, Cơ Huyền cười khổ, hi vọng cuối cùng đã đập tắt liền phó cho trời vậy.

Cái đói và cái mệt bao trùm Cơ Huyền rơi vào một mê mải và tâm trạng lạc lõng thì một thân ảnh tiến vào trong con hẻm, thân ảnh bước tới nơi Cơ Huyền đặt.

Cái bóng của người đó bao trùm lên Cơ Huyền làm Cơ Huyền giật mình, lúc bấy giờ tự dưng nghĩ tới một điều tiếng kêu của cậu có thể giúp cậu làm người khác dễ ý nhưng cũng có thể làm kẻ xấu dễ ý. Vừa kinh hi lại lo sợ các cảm xúc phức tạp đan xen nhau.

- Di, ai lại bỏ mặc một đứa trẻ ở đây thế này, không biết làm thế rất nguy hiểm cho đứa trẻ sao. Bé con đừng sợ đừng sợ.

Thân ảnh nhìn Cơ Huyền vừa nói vừa bế cậu lên đi ra khỏi con hẻm.

Ra khỏi bóng tối của con hẻm cuối cùng nhờ ánh sáng của những chiếc đèn treo quan con đường Cơ Huyền cũng nhìn rõ thân ảnh đó. Một lão nhân trung niên ngũ quan hiền từ tựa như ông nội kiếp trước của Cơ Huyền.

Lão nhân cảm nhận thấy ánh mắt liền chú ý tới cái sinh vật nhỏ đang được lão bế trên tay. Đôi mắt nhỏ, đen láy trong suốt của trẻ con làm tâm lão mềm đi.

- Bé con à, cha mẹ con đã bỏ rơi con rồi, con nói xem làm thế nào đây hả bé con.

Lão nhân hiền từ nhìn Cơ Huyền nói nhẹ, ngón tay miết má Cơ Huyền

Cơ Huyền rất ngạc nhiên vì bản thân nghe có thể hiểu lời lão, tuy có vài từ khác biệt với kiếp trước nhưng Cơ Huyền vẫn hiểu được đại khái.

Bây giờ lão nhân là đường sống cuối cùng của Cơ Huyền vì thế cậu phải bám lấy lão.

- Khanh Khách, khanh khách (tiếng cười của đứa chưa có răng)

Vừa nắm chặt ngón tay lão nhân, vừa cười ngây thơ là đòn đánh chí mạng gọi lòng trắc ẩn mà Cơ Huyền học từ quyền tiểu thiết nào đó và bây giờ cậu đang áp dụng trong cuộc sống còn.

Thấy đứa bé vừa nắm chặt ngón tay mình vừa cười làm lão nhân ngạc nhiên, giống như đứa bé này muốn lão nhân giữ lại nó vậy.

- Hay con theo ta nhé, gặp nhau là duyên ta cũng không có con cái gì nên cũng cô đơn, bây giờ nhận con tuổi già cũng có người bầu bạn.

Tuy không hiểu hết câu nói của lão nhân nhưng Cơ Huyền vẫn hiểu lão nhân muốn nhận cậu, kinh hi cậu giữ chặt ngón tay của lão nhân cười khanh khách như muốn nói đồng ý.

Lão nhân thấy vậy cũng cười hiền từ, chọn tư thế thoải mái để bế cậu.

- Đúng là đứa trẻ thông minh, vậy thì hai chúng ta đi thôi. Ta họ Tiêu, khi lớn cứ gọi ta là Tiêu lão hay Tiêu gia gia được rồi. Còn trên khăn con có một chữ Huyền liền kêu là Tiêu Huyền đi được không.

Trên đường, một lão nhân bế theo một tiểu hài tử vừa đi vừa nói truyện. Người lớn thì cứ nói đứa trẻ thì cứ bi ba bi bo.

Lão đi đến nơi liền dừng lại trước cửa của một biệt phủ to lớn, trên bảng có ghi Tiêu gia.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tiêu gia

Về sau Cơ Huyền mới biết bản thân đã được xuyên tới thế giới của Đấu Phá Thương Khung.

Tuy kiếp trước đã đọc qua rất nhiều tiểu thuyết xuyên không và đồng nhân nhưng tự mình trải nghiệm lại là chuyện khác, một cảm giác khó diễn tả.

- Nếu mình đã thực sự xuyên tới tiểu thuyết Đấu Phá cũng là một hồi kì ngộ. Nếu vậy thì cũng nên làm chút gì đó như tranh đoạt cơ duyên kì ngộ với “Nhân vật chính” để không phụ lòng các xuyên việt giả chứ nhỉ.

Kiếp trước Cơ Huyền cũng giống bao người khác đều thích đọc tiểu thuyết huyền huyền, mà Đấu Phá lại là một trong các quyền tiểu thuyết nổi tiếng thời kì đó.

Cơ Huyền đã luyện đi luyện lại cuốn tiểu thuyết này rất nhiều lần, tuy không dám nói thuộc lòng nhưng vẫn nhớ được rất nhiều chi tiết quan trọng.

- Vậy thì mình nên hóa thân thành chính nghĩa, đi cứu vớt những nữ nhân đáng thương không vì không có được tình cảm của Tiêu Viêm. Ưm ừm, mình vĩ đại quá đi.

Một đứa trẻ nào đó với tâm hồn người lớn đang tự sướng với bản thân, nhưng rất nhanh cậu nhận ra mọi tiểu thuyết xuyên việt đều là lừa đảo cả.

Vài năm sau.....

Một tiểu tử tầm năm – sáu tuổi ngũ quan tuy bình thường nhưng làn da trắng trẻo khiến nữ nhân thấy hâm mộ, ánh mắt của cậu nhìn về phía một đứa trẻ thanh tú đang là tâm điểm được được nhiều người vây lấy trong sân.

- Tiêu Viêm thiếu gia quả là thiên tài trong thiên tài, mới bốn tuổi đã có thể luyện khí, tương lai là trụ cột của gia tộc.

- Đúng vậy, quả nhiên là con trai của gia chủ, cùng là “hồ” cả.....

Đứa bé được mọi người vây lấy không ai khác chính là Tiêu Viêm – nhân vật chính của Đấu Phá, theo tiểu thuyết bốn tuổi hắn luyện khí, mười tuổi chín đoạn đấu khí, có tiềm năng đột phá đấu giả trẻ nhất thành tuyệt thế thiên tài của Ô Thần thành này.

Những người vây quay Tiêu Viêm, người lớn thì vuốt mông ngựa trẻ nhỏ thì nhìn Tiêu Viêm với ánh mắt ngưỡng mộ, sùng bái.

- Lựa chọn sai lầm, tên Tiêu Viêm này kiếp trước 28 tuổi rồi sao không thể bỏ đi cái hư vinh đó nhỉ.

Đứa trẻ da trắng nhìn thấy cảnh tượng đó liền cười khế, có điều nụ cười này có chút trào phúng.

- Tiểu Huyền con đang làm gì đó? Di, đó không phải tam thiếu gia sao, mới bốn tuổi đã luyện khí được rồi sao, quả là thiên tài.

Từ xa có một lão nhân mặt mũi hiền từ đi tới, nói với đứa trẻ da trắng.

- Gia gia, người khỏe, con chỉ thấy nơi đó tụ tập đông người nên hiếu kì thôi.

Đứa trẻ da trắng này chính là Cơ Huyền.

Cơ Huyền từ lúc biết mình xuyên tới Đấu Khí đại lục liền cố gắng rèn luyện bản thân và cố tìm ra những cái “cơ duyên” mà người xuyên việt có.

Nhưng cậu phát hiện ra mấy cái tiểu thuyết gì gì đó toàn là lừa đảo.

- Quả nhiên tiểu thuyết là thứ không thể tin được, cùng là người xuyên việt nhưng tên kia thì có thể tu luyện sớm nhưng mình thì cái gì cũng không thấy, haizzz.

Cơ Huyền nghĩ thầm trong lòng, nếu có cái gì nổi bật thì chỉ có cậu có thể nói truyện từ rất sớm, thông minh hiểu chuyện hơn đồng lứa, nhưng đó là vì cậu đã xuyên việt nếu ở thế giới khác thì có thể coi là thần đồng còn ở nơi này thì đấu khí là tất cả.

- Tiểu Huyền con đang nghĩ gì vậy???? Con yên tâm, bây giờ con còn nhỏ chưa phải vội, thời gian của con còn dài.

Cảm thấy tâm trạng của Cơ Huyền có chút lạ, Tiêu lão nghĩ Cơ Huyền có chút buồn khi chứng kiến cảnh tượng của Tiêu Viêm.

Cơ Huyền tỉnh khỏi suy nghĩ của mình nhìn Tiêu lão nói, chỉ là trong câu nói cũng có chút gì đó khâm khái.

- Gia gia con không sao đâu, chỉ là “cây cao đón gió lớn” đạo lý này hi vọng không áp dụng lên tam thiếu gia.

Tiêu lão nghe vậy thì cũng nhẹ lòng, không nhận ra ý tứ khâm khái xa xăm của Cơ Huyền. Cơ Huyền là do một tay lão nuôi lớn, thỉnh thoảng luôn nói những câu già trước tuổi, lão nghe rồi cũng quen.

- Vậy thì đi thôi, chỉ cần con tiếp tục nỗ lực con cũng làm được.

Tiêu lão cảm tay Cơ Huyền dắt đi.

Người đang hưởng thụ cảm giác được tăng bốc Tiêu Viêm, nhận ra có ánh mắt từ xa đang nhìn mình, Tiêu Viêm liền quay lại và bắt gặp ánh mắt của Cơ Huyền, chỉ là trong ánh mắt đó không có gì giống như ghen ghét hay hâm mộ cả, nó tự như đồng tình nhiều hơn.

Tiêu Viêm thấy cảm thấy ánh mắt đó khó hiểu, nhưng chủ nhân của ánh mắt đó đã thu lại và rời đi của một lão nhân. Thấy vậy Tiêu Viêm cũng không để ý nữa.

Vài ngày sau đó khi Cơ Huyền đang ngồi thiền luyện thì bỗng cả nhận được dị trạng của cơ thể. Một cỗ khí tức hắc kỳ dị không ngừng cuộn cuộn quanh người Cơ Huyền, sau khi cỗ khí tức nồng hậu này bắt đầu loãng dần, trong nháy mắt biến ảo nhiều lần, mà lúc mỗi khi tia khí tức đó ngày càng yếu rồi biến mất.

- Đây là đấu khí sao?

Mở mắt, Cơ Huyền khẽ nói:

- Cuối cùng cũng được.

Vài năm nữa trôi qua.....

- Tiêu Viêm thiếu gia mười tuổi đột phá chín đoạn đấu khí, thành tuyệt thể thiên tài của Ô Thần thành

- Tiêu Viêm có trong hai năm nữa sẽ tiến giai đấu giả, thành đấu giả trẻ nhất, trụ cột tiêu gia

- Tiêu Viêm.....

Tin tức tam thiếu gia của Tiêu gia tuổi trẻ tiềm lực cực mạnh truyền đi khắp Ô Thần thành, trong thành không ai không biết về Tiêu Viêm, ai cũng khâm khái Tiêu gia có lẽ sẽ trở thành gia tộc đứng đầu trong chục năm tới.

Ở một căn phòng nhỏ của Tiêu gia.....

Một thiếu niên da trắng gầy gò đang ngồi nhập định tu luyện, xung quanh cậu xuất hiện những đường đấu khí đen tuyền lượn lờ.

Nhưng đường vân đấu khí đó như bùng nổ trong cơ thể thiếu niên, những tiếng động nhỏ phát ra quanh căn phòng.

Nửa tiếng sau tiếng động dừng lại, đấu khí màu đen lượn lờ quanh người Cơ Huyền đã được thu lại.

- Cuối cùng cũng đột phá ngũ đoạn đấu khí. Xem ra bản thân mình cũng có chút thiên phú tu luyện.

Cơ Huyền thoát khỏi trạng thái tu luyện, cảm nhận thực lực của chính mình khâm khái.

Cuộc sống của Cơ Huyền tại tiêu gia cứ bình đạm thế mà trôi đi, không phải xu nịnh ai cũng không gây sự với ai.

Cho đến một ngày Tiêu gia xảy ra đại sự lớn.

- Tiêu Viêm tam thiếu gia thiên tài của Tiêu gia mất hết đấu khí, thiên tài hóa thân thành phế vật.

Tin này lan truyền cả thành Ô Thần, người người đều biết. Từ tuyệt thể thiên tài biến thành phế vật, trở thành trò cười cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Kiểm tra thực lực

Ba năm thời gian qua đi, Tiêu Viêm truyền kì của Tiêu gia chớp mắt từ thiên tài rơi xuống thành phế vật, đấu khí trong ba năm thụt lùi liên tiếp cảnh giới liên tục rơi xuống, thành trò cười của Tiêu gia.

- Người ngày trước xu nịnh hấn nay kính thường trào phúng hấn, người nay trước ngưỡng mộ hấn nay rề rúng khinh bỉ hấn. Quả là bi ai, haizzzz.

Cơ Huyền nay đã trở thành thiếu niên mười lăm tuổi, cao hơn đồng lứa một chút cơ thể cũng nhìn thật rắn rỏi.

Từ khi đến thế giới này Cơ Huyền chưa bao giờ ngừng nghỉ luyện tập, không chỉ tu luyện đấu khí mà còn rèn luyện thể chất nữa, nên nhìn cậu rắn chắc hơn đồng lứa nhiều.

Tuy vẻ ngoài không xuất chúng nhưng làn da của cậu cũng thật đẹp và cơ thể rắn rỏi nên trong gia tộc cũng có chút ít người thầm mến. Nói không thích thì là giả, cậu cũng có chút hiểu cảm giác chói lóa của Tiêu Viêm ngày xưa.

Nhìn thấy cảnh ngộ của Tiêu Viêm bây giờ cậu có chút đồng tình.

- Tiểu Huyền, con chuẩn bị xong chưa kiểm tra gia tộc bắt đầu rồi đó.

Tiêu lão đứng ngoài tiểu viện gọi Cơ Huyền, hôm nay là khảo thí gia tộc, nên ai cũng phải tham gia.

- Vâng, cháu tới đây.

Cơ Huyền nghe thấy tiếng gọi của Tiêu lão liền chuẩn bị xong xuôi, đi khảo thí.

Vừa đi trên đường Cơ Huyền vừa suy nghĩ về “cốt truyện” tiếp theo.

- Tính sơ sơ cũng khoảng 3 năm rồi, ăn rề bừ cũng 3 năm rồi, chắc Dược lão cũng xuất hiện sớm thôi. Haizzzz, vậy là tên đó cũng lại được đối vận rồi,

không ngờ kiếp này xuyên đến chỉ làm một tiểu thiên tài của cái thành nhỏ này.

Xuyên đến đây bao năm Cơ Huyền đến cực c*c cũng không thấy rơi xuống chứ đừng nói đến hệ thống gì cả, nên cậu đã bỏ đi mọi hi vọng về mấy cái chi tiết nhặt đồ xịn của tiểu thuyết rồi.

Cốt truyện chính sắp bắt đầu nhưng Cơ Huyền đứng chỗ có cái mộng gì mà tranh với người ta cả. Người ta có thầy giỏi đồ xịn, đẹp trai định trước là bước tới đỉnh cao rồi.

- Xem ra “cứu vớt chúng nữ” là không thể rồi, với trình độ này của mình đành an phận ở đây thôi.

- Tiểu Huyền, con đang nghĩ mà thất thần thế, lo lắng sao??? Đừng lo tu vi của con thăng tiến không tệ, tuy không quá nhanh nhưng cũng không phải thấp nhất. Như ta nói con còn trẻ không phải vội.

Tiêu lão thấy Cơ Huyền suy nghĩ đến thất thần liền an ủi.

Cơ Huyền nghe vậy chỉ cười nhẹ, không nói gì. Thực chất thực lực của cậu đã tới trình độ đấu khí tám đoạn rồi, nhưng năm nay một mực ẩn dấu dưới trình độ bốn đoạn đấu khí.

Vì sao Cơ Huyền lại làm vậy, có Tiêu Viêm làm ví dụ bản thân cũng nên đề phòng một chút.

Cuối cùng Cơ Huyền và Tiêu lão cũng tới sảnh chính, nơi kiểm tra thực lực. Đến nơi Cơ Huyền lại thấy cảnh tượng quen thuộc

- Tiêu Viêm, đấu lực, ba đoạn! Cấp bậc: Cấp thấp!

Bên cạnh trắc nghiệm ma thạch, một vị trung niên nam tử, thoáng nhìn tin tức trên bia, ngửi khí hờ hững công bố...

Đám người trên quảng trường lại nổi lên trận trận chăm chọc.

- Ai, phế vật này thật sự làm mất hết cả mặt mũi gia tộc.

- Nếu tộc trưởng không phải phụ thân của hắn. Loại phế vật này sớm đã bị đuổi khỏi gia tộc, tự sinh tự diệt rồi, làm gì còn có cơ hội ở gia tộc ăn không uống không.

- Ai..., thiên tài thiếu niên năm đó của Văn Ô Thân thành, tại sao hôm nay lại lạc phách thành bộ dáng này cơ chứ?

- Ai mà biết được? Có lẽ do làm việc gì đó trái với lương tâm, làm thần linh nổi giận đó mà...

Thiếu niên chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt thanh tú non nớt, con ngươi đen nhánh nhẹ nhàng đảo qua đám bạn cùng lứa tuổi đang trào phúng chung quanh, khóe miệng thiếu niên tự giễu, tựa hồ trở nên càng thêm chua xót.

Nhìn thấy cảnh đó Tiêu lão có chút tức giận nhìn Cơ Huyền nói.

- Ta đi dạy dỗ mấy tiểu tử kia một chút, tí nữa tới con rồi.

- Ông cứ đi đi, không cần để ý tới con đâu.

Cơ Huyền biết Tiêu lão là người tốt, ngày xưa nhận được ơn huệ của Tiêu gia chủ nên ở lại Tiêu gia làm, thỉnh thoảng giúp cho Tiêu Viêm giải vây. Hơn nữa Tiêu lão cũng có thực lực làm vậy, dù sao Tiêu lão cũng là trình độ Đấu sư cửu tinh, ở nơi này cũng là một tiểu cao thủ.

Cơ Huyền nhìn Tiêu lão đi giải vây cho Tiêu Viêm liền lắc đầu cười khẽ, cậu cũng không để ý tới mấy cái thị thị phi phi nữa.

Lượt gọi lại tiếp tục

- Người tiếp theo, Tiêu Mị.

Thiếu nữ nhanh chóng đi lên, tay vuốt ve ma thạch bị, sau đó ma thạch bị đen nhánh lại hiện lên quang mang...

Đấu khí: Bảy đoạn!"

- Tiêu Mị, Đấu khí: Bảy đoạn! Cấp bậc: Cao cấp

Nghe trắc nghiệm viên đọc lên thành tích, thiếu nữ ngẩng mặt lên đắc ý cười.

Nghe đám người truyền đến trận trận thanh âm hâm mộ...

- Người tiếp theo, Tiêu Huân Nhi!

Thanh âm của trắc nghiệm viên lại vang lên.

Thiếu nữ khí chất lãnh đạm tựa như đóa sen mới nở

Tiêu Huân Nhi đi tới phía trước, bàn tay nhỏ bé đưa lên ma thạch bì. Sau một khoảng trầm tĩnh, trên thạch bì hiện lên ánh sáng chói mắt.

- Đấu khí: Chín đoạn! Cấp bậc: Cao cấp!

Trước sự ngạc nhiên và ghen tị của mọi người, người kiểm tra đối với Tiêu Huân Nhi cũng kính nói:

- Huân Nhi tiểu thư, nửa năm sau, tiểu thư hẳn sẽ có thể ngưng tụ đấu khí toàn, nếu thành công, mười bốn tuổi trở thành một đấu giả chân chính, tiểu thư sẽ là người thứ hai của Tiêu gia trong trăm năm nay!

Sau khi nghe xong điều đó thiếu nữ chỉ nhàn nhạt cảm ơn xong tiến phía tên phế vật mà mọi người gọi nào đó với nụ cười. Rồi cùng hắn rời đi.

Chứng kiến tất cả điều đó vào trong mắt Cơ Huyền cũng chỉ nhàn cười, đối với mấy truyện đó cậu cũng không quan tâm nhiều lắm.

Kiếp trước dù sao cũng chỉ mới tỏ tình với crush rồi xanh cỏ mà, nên Cơ Huyền cũng không tiếp xúc với phái nữ nhiều. Nhưng qua truyện cậu biết rằng Huân Nhi không động lòng với ai ngoài Tiêu Viêm nên cũng chẳng ham hố gì với việc theo đuổi thiếu nữ đó cả.

Lượt của Cơ Huyền cuối cùng cũng đến.

- Người tiếp theo, Tiêu Huyền

Nghe thấy tên của mình Cơ Huyền tiến lên phía trước.

- Nên áp xuống ngũ đoạn hay lục đoạn đây.

Khi đi Cơ Huyền nghĩ thầm:

- Thôi lục đoạn đi cho Tiêu lão vui mừng.

Quyết định xong Cơ Huyền tiến lên phía trước ma thạch bì, áp tay vào chuẩn bị vận chuyển đấu khí thì bỗng cậu nghe thấy tiếng nói một cách máy móc:

- Tĩnh. Mọi thứ đã vào trình tự, các sự kiện chính chuẩn bị diễn ra, hệ thống bắt đầu thức tỉnh. Bắt đầu quá trình dung hợp với chủ thể.

Nghe thấy những tiếng nói đó xong, cơ thể của Cơ Huyền bỗng nhiên bị mất kiểm soát, đấu khí trong cơ thể cứ tuôn ra vào bia đá. Đầu Cơ Huyền đau như búa bổ, gân xanh nổi hết lên thoát nhìn cậu thực hung tàn.

- 1%.....10%.....50%.....100%

- Cái quái gì với cơ thể mình vậy. Cái giọng nói chết tiệt đó là từ đâu ra vậy.

- Tĩnh Tĩnh. Dung hợp hoàn thành, hệ thống và kí chủ đã về một nhà. Hệ thống sẽ khởi động lại khi sự kiện đầu tiên bắt đầu. Kí chủ bảo trọng, hẹn ngày tái ngộ.

- Tái ngộ cái đầu mày, cái chết tiệt vừa xảy ra vậy. Đau đầu quá....

- À quên dù quá trình vừa này có vẻ lâu nhưng thực ra cũng chỉ mất tới khoảng một phút thôi. Nên người ta không cảm nhận cái gì lạ từ kí chủ đâu

Trong khi Cơ Huyền đang vật lộn với cái tác dụng phụ của cái thứ gì đó thì nghe được thông báo:

- Đấu khí: Tám đoạn! Cấp bậc: Cao cấp!

Nghe được điều đó Cơ Huyền mặc kệ tác dụng phụ, quay sang bên người vừa thông báo bên cạnh mình hỏi:

- Sao cơ???

Người đó nói lại lần nữa:

- Đấu khí: Tám đoạn! Cấp bậc: Cao cấp!. Chúc mừng cậu đã trở thành người thứ ba có tiềm năng đột phá đấu giả trẻ nhất.

Lần này cái đau đã giảm bớt nhờ đó Cơ Huyền đã nghe thấy “to và rõ ràng hơn”, không thể tin được cậu nhìn lên ma thạch bì thấy bốn chữ to và sáng cực chói “Đấu khí: Tám đoạn” nhưng mỗi chữ cứ như cửa vào lòng cậu thật sâu.

Dưới đài mọi người bắt đầu xôn xao bàn tán, có người ngạc nhiên, có người ghen ghét, cũng có người kinh hãi.

- Tên Tiêu Huyền này là ai chưa nghe thấy bao giờ, không ngờ thực lực lại kinh khủng như vậy.

- Tên này thực kinh khủng, chỉ kém mỗi Huân Nhi.

- Ta biết hẳn, mấy năm nay không có gì đáng nói tới, không nghĩ tới một mực ần nhẫn chờ thời cơ.....

Tiêu lão nhìn thấy điều đó bản thân không kiềm chế được nụ cười, tiếng cười của lão vang vọng. Ai không muốn con cháu của mình là thiên tài, được mọi người kính nể, Tiêu lão cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Sự kiện đầu tiên bắt đầu (1)

Cơ Huyền thực sự không nghe lọt tai lời nào, sau khi kết thúc khảo thí cậu như một người mất hồn đi về nhà trong vô thức. Trên đường về có vô số người chỉ vào cậu bàn tán, nhưng cậu cũng không có tâm trạng để ý.

Tiêu lão không đi cùng Cơ Huyền vì được các trưởng lão của Tiêu gia gọi, chắc để bàn bạc về Cơ Huyền đây.

Về đến tiểu lâu Cơ Huyền ngồi thơ thẩn đến tối mới, hoàn hồn. Cơ Huyền đứng dậy phần nộ thét lớn:

- Fuckkkkkkkkkkkkkk!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Mẹ nó, cái hệ thống gì đó chết tiệt, dung hợp cái mọp gì, sự kiện cái mọp gì!!!!. Chọn lúc nào không chọn lại chọn lúc đó. Chết tiệt, kế hoạch của lão tử bị phá sản hết sạch rồi.

- Ông trời ơi người đang trêu con!!!! Bao năm rồi có gì, vào lúc này lại lòi ra cái hệ thống phụ thể!!!!!!

→ Ta XXX, ta @\$%&*

May mà tiểu viện này cách xa mọi người trong Tiêu gia, là hoàn toàn biệt lập nên không ai nghe lời Cơ Huyền vừa nói.

Sau một hồi phát tiết Cơ Huyền đã lấy lại bình tĩnh, bây giờ kế hoạch đã đổ bể hết rồi nên cũng cần thay đổi vậy.

Cơ Huyền học theo dáng của mấy thanh niên iska nào đó, để tay thẳng trước ngực nói.

- Hệ thống xuất hiện.

Không có gì xảy ra, không gian một mảnh tĩnh lặng. Cơ Huyền bắt đầu thấy xấu hổ lắm rồi.

- Triệu hoán hệ thống.

- Nhân danh chủ nhân ta kêu gọi người.

- Vâng ơi mở ra.....

Sau một hồi vật lộn Cơ Huyền từ bỏ việc gọi ra hệ thống, bây giờ cậu cần sắp xếp lại kế hoạch một lần nữa.

Lí do Cơ Huyền ần nhẫn thực lực vì không muốn có dính líu sâu tới Tiêu gia. Theo như cốt truyện tương lai Tiêu gia sẽ bị lũ Hồn điện quý dị tiêu diệt để tìm đồ, rất nhiều người của Tiêu gia vong mạng. Cơ Huyền không muốn dính quá sâu với Tiêu gia nên luôn xa cách với người Tiêu gia.

- Chết tiệt, đang tính trước khi tên Tiêu Viêm đi lịch lãm thì bảo Tiêu lão xin rời khỏi Tiêu gia tìm một nơi sống an an nhàn nhàn, bây giờ thì đồ sông đồ bể rồi.

Tiêu gia chán chán sẽ không để hạt giống tiềm năng thoát khỏi gia tộc, nhưng bản thân Cơ Huyền sẽ không thể nói ra điều mình biết được, dù có nói thì Tiêu gia không có tư cách trước mặt Hồn điện.

- Bây giờ thì làm gì đây???

Ở một căn phòng khác của Tiêu gia.

Một thiếu nữ xinh đẹp với khí chất lãnh đạm đứng trước cửa sổ lên tiếng:

- Lãng thức, ý của thúc hiểu nhưng thúc cũng biết tính của Huân Nhi rồi việc ta đã quyết không gì lay chuyển được, còn về phía cha ta sẽ tự có cách nói.

Sau lưng của nàng thiếu nữ một hắc ảnh với khí tức cực kì cường đại, không gian quanh hắc ảnh liên tục uốn cong, gấp khúc điều đó cho thấy thực lực người này tuyệt đối cường hãn hơn bất cứ ai trong Ô Thần thành này.

Nhưng người này đối với thiếu nữ hết mực cung kính.

- Rõ, thưa Huân Nhi tiểu thư.

- Mà Tiêu gia hiện nay có gì náo động vậy?

- Tôi nghe nói trong Tiêu gia xuất hiện một hạt giống tiềm năng, thực lực của người này hiện nay chỉ kém hơn tiểu thư một chút.

- Có truyện như vậy sao? Người này là ai?

- Hình như người này được gọi là Tiêu Huyền.

Nghe thấy Lăng thúc hồi đáp, Huân Nhi liền thử tìm trong kí ức xem người tên Tiêu Huyền là ai, nhưng hoàn toàn không nhớ ra.

- Được rồi, không có chuyện gì nữa thì Lăng thúc có thể đi rồi.

- Tuân lệnh.

Nói xong, hắc ảnh như chìm vào trong tối rồi biến mất. Huân Nhi đứng ở cửa sổ nhìn lên ánh trăng với ánh mắt xa xăm.

Vài ngày sau đó Cơ Huyền không ra khỏi phòng của mình cho đến một ngày.

- Tiêu Huyền, có việc cần đến đại sảnh, đến ngay đi.

Tiêu lão truyền âm cho Cơ Huyền đi đến đại sảnh, nhưng giọng điệu lần này có sự nghiêm trọng.

Nghe thấy Tiêu lão triệu gọi Cơ Huyền liền tức tốc tới đại sảnh.

Đi tới đại sảnh Cơ Huyền liền thấy Tiêu Viêm cùng lão quân gia cũng đến, hai người lướt qua nhau rồi đầu cúi như chào hỏi rồi cùng nhau tiến vào.

Vào trong đại sảnh ngoại trừ Tiêu gia tộc trưởng Tiêu Chiến và các vị trưởng lão cao tăng ra còn có ba người lạ mặt khác.

Cơ Huyền liếc qua ba người.

Ba người này khí thế bất phàm, lão nhân mang bạch y thực lực tuyệt cường hãn Thất tinh đại Đấu sư còn cao hơn cả Tiêu gia chủ. Hai người còn lại là một cặp nam nữ.

Người nam mặt mày anh tuấn mị lực, thực lực cũng không thấp Ngũ tinh Đấu giả, xem ra thiên phú của người này rất cao tuổi còn trẻ đạt đấu giả. Ánh mắt của người nam này tập trung vào người thiếu nữ.

Người nữ thì xinh đẹp, miễn cưỡng so được với Huân Nhi, thực lực cũng đủ cao Tam tinh Đấu giả.

Đánh giá khi Cơ Huyền đánh giá qua ba người này thì cậu bắt đầu nhớ theo cốt truyện. Cơ Huyền trầm nghĩ:

- Xem ra Vân Lam Tông tới để từ hôn đây. Cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Đối với thiếu nữ xinh đẹp Cơ Huyền đúng là chỉ lướt qua xong không để ý nữa, vì cậu cảm thấy làm người phải thực tế không nên quá xa vời làm gì.

So với Cơ Huyền thì Tiêu Viêm dùng lâu hơn một khắc thì dời đi, dù sao hắn cũng là tâm hồn người trưởng thành rồi đủ định lực.

Hành động của hai người này làm thiếu nữ rất ngạc nhiên, tuy nàng không kiêu ngạo đến thế nhưng dung mạo của nàng cũng hiểu, hành động của hai người này khiến nàng có chút ngoài ý muốn, nhất là với Cơ Huyền đúng nghĩa đen “lướt qua”, nhưng ấn tượng của nàng cũng chỉ thế thôi.

Cơ Huyền đi tới vị trí bên cạnh Tiêu lão ngồi xuống.

Tiêu Viêm thì tới bãi phòng Tiêu Chiến bị các vị trưởng lão làm khó, muốn làm hắn xấu mặt, trong lúc đó thì có tiếng nói

Thiếu nữ nhàn nhạt tiếng cười, bỗng nhiên tại đại sảnh vang lên:

- Tiêu Viêm ca ca, ngồi ở đây đi!

Huân Nhi giải vây cho Tiêu Viêm, làm mặt đáng yêu với Tiêu Viêm. Trong ánh mắt ghen tị của mọi người Tiêu Viêm đi tới chỗ Huân Nhi ngồi xuống. Hai người ta một câu người một câu giống như cặp đôi trẻ. Khiến các thanh niên trong tộc ghen tị.

Còn với Cơ Huyền rất không hứng thú, cậu đã biết trước điều gì xảy ra rồi, bây giờ chỉ giống như xem phim sau khi biết kịch bản mà thôi. Ngồi cạnh

Tiêu lão cậu ngáp nhẹ vài cái, xong nhắm mắt ngủ luôn.

Nhưng đáng về ngủ của Cơ Huyền nhìn như nhập định tu luyện. Mấy trưởng lão của tộc nhìn thấy có chút hài lòng về Cơ Huyền, tâm tính ổn định thích hợp làm chuyện lớn.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Sự kiện đầu tiên bắt đầu (2)

Sau khi Cơ Huyền ngồi ngủ, trong lúc đó diễn ra cuộc tranh luận gay gắt.

Nguyệt bào lão giả ho nhẹ một tiếng, đứng dậy, đối với Tiêu Chiến chấp tay mỉm cười nói:

- Tiêu tộc trưởng, lần này đến quý gia tộc, chủ yếu là có việc muốn cầu!

- A a, Cát Diệp tiên sinh, có việc gì cứ nói là được, nếu có khả năng làm, Tiêu gia sẽ không chối từ.

Đối với vị lão giả này, Tiêu Chiến cũng không dám chậm trễ, vội vàng đứng lên khách khí nói

Cát Diệp mỉm cười, chỉ vào thiếu nữ bên cạnh mỉm cười hỏi?

- A a, Tiêu tộc trưởng, người biết nàng không?

Nghe vậy, Tiêu Chiến ngẩn người, dò xét thiếu nữ một chút, có chút xấu hổ lắc lắc đầu.

Năm đó Nạp Lan Yên Nhiên được Vân Vận thu làm đệ tử lúc mười tuổi, tại Vân Lam tông tu luyện năm năm thời gian, cái này gọi là nữ đại thập bát biến, nhiều năm không gặp, Tiêu Chiến tự nhiên không nhận ra thiếu nữ này là con dâu trên danh nghĩa của mình

- Khái... nàng tên là Nạp Lan Yên Nhiên.

- Nạp Lan Yên Nhiên? Cháu gái của Nạp Lan lão gia tử Nạp Lan Yên Nhiên?

Tiêu chiến đầu tiên là giật mình, ngay sau đó là thần tình vui mừng, có lẽ là nhớ lại việc năm đó, lập tức đối với thiếu nữ lộ ra ôn hòa nụ cười:

- Thì ra là Nạp Lan chất nữ, Tiêu thúc thúc đã nhiều năm chưa gặp lại ngươi, đừng trách thúc thúc mất mồm.

Bỗng nhiên xuất hiện một màn, làm mọi người thoáng ngẩn ra, ba vị trưởng lão nhìn nhau, lông mày không khỏi cau lại...

Nạp Lan Yên Nhiên mỉm cười ngọt ngào nói

- Tiêu thúc thúc, chất nữ nhiều năm không đến bái kiến, người nên bồi tội là ta mới phải, đâu dám trách tội Tiêu thúc thúc.

Tiêu chiến tán thưởng cười nói:

- A a, Nạp Lan chất nữ, trước kia nghe nói người được Vân Vận đại nhân thu làm môn hạ, lúc đó còn tưởng là lời đồn, không nghĩ tới lại là thật, chất nữ thiên phú thật là tốt a...

- A a, Tiêu tộc trưởng, việc tại hạ muốn thỉnh cầu hôm nay cùng Yên Nhiên có quan hệ, hơn nữa việc này do chính tông chủ đại nhân mở lời...

Cát Diệp cười khẽ một tiếng, lúc nhắc tới tông chủ hai chữ, biểu tình trên khuôn mặt có chút thoáng trịnh trọng.

Sắc mặt hơi đổi, Tiêu Chiến thu liễm nụ cười, Vân Lam tông tông chủ Vân Vận chính là Gia Mã đế quốc đại nhân vật, hần nho nhỏ một cái tộc trưởng, nửa điểm đều không thể đắc tội. Bằng thể lực và thực lực của hắn, có việc gì lại cần Tiêu gia hỗ trợ? Cát Diệp nói cùng Nạp Lan chất nữ có quan hệ, chẳng lẽ?

Nghe đến đó, khóe miệng Tiêu Chiến hơi giật giật, bàn tay run nhẹ, bất quá có tay áo che dấu nên cũng không bị phát hiện. Mạnh mẽ áp chế lửa giận, thanh âm có chút phát run nói:

- Cát Diệp tiên sinh, mời nói!

Trên mặt Cát Diệp bỗng nhiên xuất hiện một mặt xấu hổ, bất quá nhớ tới tông chủ đối với Nạp Lan Yên Nhiên cực kỳ yêu thương, chỉ có thể cắn chặt răng, cười nói:

- Tiêu tộc trưởng, ngài cũng biết, Vân Lam tông môn quy nghiêm lệ, hơn nữa tông chủ đại nhân đối với Yên Nhiên kỳ vọng rất cao, cơ bản đã đem nàng bồi dưỡng trở thành tông chủ đời tiếp theo của Vân Lam tông. . . Do một chút đặc thù quy củ, truyền nhân của tông chủ trước khi chính thức trở thành tông chủ đều không thể cùng nam tử qua lại. . .

- Tông chủ đại nhân hỏi qua Yên Nhiên, biết được nàng cùng Tiêu gia còn có một thân sự, cho nên. . . Cho nên tông chủ đại nhân muốn mời Tiêu tộc trưởng có thể. . . giải trừ hôn ước này.

Nhìn Tiêu Chiến sắc mặt âm trầm, Nạp Lan Yên Nhiên cũng không dám ngắt đầu, ngón tay khăn trương chấp vào nhau.

- Tiêu tộc trưởng, ta biết yêu cầu này có chút làm khó cho ngài, bất quá xem tại mặt mũi của tông chủ đại nhân, giải trừ hôn ước đi. . .

Bất đắc dĩ hít một hơi, Cát Diệp nhàn nhạt nói.

Tiêu Chiến nắm chặt tay, nhàn nhạt thanh sắc đầu khí dần dần bao trùm thân thể, cuối cùng còn ẩn ẩn hội tụ trên mặt một cái hư ảo đầu sư tử.

Tiêu gia cao nhất công pháp: Cuồng sư nộ cương! Cấp bậc: Huyền giai trung cấp!

Nhìn phản ánh của Tiêu Chiến, khuôn mặt của Cát Diệp cũng ngưng trọng lên, thân hình đứng chắn trước Nạp Lan Yên Nhiên, hai tay mạnh mẽ đan vào nhau, thanh sắc đầu khí hội tụ tại unction trào, tản ra sắc bén kiếm khí

Vân Lam tông cao thâm công pháp, thanh mộc kiếm quyết! Cấp bậc: Huyền giai sơ cấp!

Theo khí tức của hai người tản ra, bên trong đại sảnh thực lực hơi yếu thiếu niên sắc mặt đều trắng bệch, trong ngực đều có chút khó chịu.

Ở lúc Tiêu Chiến hô hấp càng thêm dồn dập, ba vị trưởng lão chói tai thanh âm như sấm sét tại trong đại sảnh vang lên:

- Tiêu Chiến, còn không mau dừng tay! Ngài đừng nên quên mình là Tiêu gia tộc trưởng!

Thân hình cứng đờ, đầu khí trên thân thể Tiêu Chiến chậm rãi thu liễm, cuối cùng hoàn toàn biến mất

Đất mông ngồi lại trên ghế, Tiêu Chiến sắc mặt đạm mạc nhìn Nạp Lan Yên Nhiên đang cúi đầu không nói, thanh âm có chút khàn khàn nói:

- Nạp Lan chất nữ, phách lực rất tốt a, Nạp Lan Túc có nữ nhi như người thực làm người khác hâm mộ a!

Thân thể khẽ run rẩy, Nạp Lan Yên Nhiên ngập ngừng nói:

- Tiêu thúc thúc. . .

- A a, gọi ta Tiêu tộc trưởng là được, thúc thúc xưng vị, ta không nhận nổi, ngài là Vân Lam tông tương lai tông chủ, sau này cũng là đầu khí đại lục phong vân nhân vật, Viêm nhi nhà ta chẳng qua là một người tư chất bình thường, thật sự không xứng với ngài. . ."

Nhàn nhạt phát tay, Tiêu Chiến ngữ khí lạnh lùng nói

- Đa tạ Tiêu tộc trưởng giải thích.

Nghe vậy, Cát Diệp mừng rỡ, đối với Tiêu Chiến bồi tiếu:

- Tiêu tộc trưởng, tông chủ đại nhân biết yêu cầu hôm nay có chút không lễ phép, cho nên để tại hạ mang đến một vật, coi như là bồi lễ!

Nói xong, Cát Diệp khẽ chạm vào giới chỉ trên ngón tay, một cái cổ hạp bằng ngọc trống rỗng xuất hiện trong tay. . .

Cẩn thận mở ra, một cổ dị hương nhất thời tràn ngập đại sảnh, tất cả mọi người tinh thần đều thư giãn

Ba vị trưởng lão tò mò ngắt đầu, nhìn bên trong hộp ngọc, thân thể đều chấn động, kinh thanh nói:

- Tự khí tán?

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Sự kiện đầu tiên bắt đầu (3)

Thực chất Cơ Huyền đã tỉnh dậy từ lúc Cát Diệp nói lời “từ hôn” rồi, mà thứ duy nhất tỉnh lại không chỉ có mỗi Cơ Huyền đâu, nhờ nó mà Cơ Huyền “kính hờ” đến mức tỉnh dậy.

Quay lại vài phút trước.....

- Tiêu tộc trưởng, ta biết yêu cầu này có chút làm khó cho ngươi, bắt quá xem tại mặt mũi của tông chủ đại nhân, giải trừ hôn ước đi...

Bất đắc dĩ hít một hơi, Cát Diệp nhàn nhạt nói.

Cùng lúc đó hệ thống lần trước lại lên tiếng:

- Tình hình, sự kiện đầu tiên bắt đầu “Tiêu Viêm bị từ hôn, vì Tiêu Viêm đỡ một nhát kiếm”

- Phần thưởng: hệ thống và đột phá một đoạn đầu khí

- Thất bại: Đến cái nhiệm vụ đơn giản như đỡ kiếm hộ còn không làm được thì kìa chủ thực sự phế lòi hơn tên Tiêu Viêm đi. Tùy theo tâm trạng hệ thống sẽ ban cho hình phạt thích đáng.

Nghe xong hệ thống truyền thông Cơ Huyền cảm thấy điên rồi. Chặn một kiếm là cái quỷ gì???? Theo cốt truyện đâu có đoạn Tiêu Viêm bị đâm chứ??? Còn hình phạt cho thất bại là cái lông gì, chả nhẽ nếu tâm trạng tốt thì hình phạt nhẹ hơn ư????

Cơ Huyền thực sự tức bở mạch máu.

Quay lại hiện tại không khí hai bên sặc mùi thuốc súng, Tiêu Chiến thì muốn bảo vệ con trai, còn Cát Diệp thì muốn hoàn thành lời từ hôn. Không bên nào nhường bên nào cho đến khi Nạp Lan Yên Nhiên nói ra lời đó:

- Ngươi muốn gì mới có thể giải trừ hôn ước? Bồi thường ít? Được, ta có thể bảo lão sư cho ngươi ba viên tụ khí tán, mặt khác, nếu ngươi nguyện ý, ta còn có thể cho ngươi tiến vào Vân Lam tông tu tập cao thâm đấu khí công pháp, như vậy đủ chưa?

Nói xong mấy điều kiện này, Nạp Lan Yên Nhiên nhếch lên chiếc cằm trắng nõn, cao ngạo như công chúa đợi Tiêu Viêm trả lời. Tại nhận thức của nàng, loại điều kiện này đủ để làm bất cứ thiếu niên nào điên cuồng.

Bất đồng với tâm trạng chờ mong của Nạp Lan Yên Nhiên, sau khi nàng nói xong, thiếu niên trước mặt thân thể kịch liệt run rẩy, chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt thanh tú non nớt bấy giờ dừ tọng đến mức đáng sợ

Tuy ba năm lúc nào cũng chịu sự châm chọc, bắt quá trong lòng Tiêu Viêm cũng có giới hạn của chính hắn, hành động cao cao tại thượng này của Nạp Lan Yên Nhiên vừa lúc đâm lên trên phần tôn nghiêm còn lại ở trong lòng Tiêu Viêm.

Bị thiếu niên dừ tọng bộ dáng làm hoảng sợ, thiếu nữ lui về sau một bước, vị anh tuấn thanh niên bên cạnh rút ra trường kiếm, ánh mắt âm lãnh nhìn Tiêu Viêm.

- Ta... Thực sự rất muốn giết ngươi!

Răng nghiến lại, lộ ra sát ý lăm lăm nói, Tiêu Viêm nắm chặt tay, đen nhánh con ngươi thiêu đốt ngọn lửa bạo nộ.

- Viêm nhi, không thể vô lý!

Tiêu Chiến ngồi trên thủ vị cũng hoảng sợ vì hành động của Tiêu Viêm, vội vàng quát. Tiêu gia hiện nay, không đắc tội nổi Vân Lam tông a.

Nhưng lời nào cũng đã muộn, vì sát khí Tiêu Viêm tỏa ra mà thanh niên anh tuấn kia coi Tiêu Viêm là kẻ thù, hoàn toàn không cố kỵ Tiêu gia một kiếm đâm tới.

Tuy thanh niên anh tuấn chỉ là Đấu giả Ngũ tinh thấp hơn nhiều trưởng bối trong căn phòng này nhưng vì vừa rồi mọi người bị hành động của Tiêu Viêm làm giật mình sự chú ý dồn vào hắn, hơn nữa thanh niên anh tuấn hành động không cố kỵ nên đến khi mọi người phản ứng thì kiếm đã tới gần Tiêu Viêm, sống – chết ngay trước mắt.

- Phập.

Thanh kiếm đã đâm trúng một người thanh niên nhưng người thanh niên đó không phải Tiêu Viêm mà là Cơ Huyền.

Từ khi nhận thông báo nhiệm vụ của hệ thống Cơ Huyền đã thấy lạ vì theo cốt truyện Tiêu Viêm không có bị thương vì kiếm đâm, nhưng khi thấy cảnh thanh niên anh tuấn rút kiếm Cơ Huyền đã cảm thấy không ổn.

Quả nhiên có điều đó xảy ra, vì chỉ có Cơ Huyền quan sát mọi thứ nên khi thanh niên anh tuấn hành động Cơ Huyền cũng hành động. Kết quả là những gì mọi người đang thấy.

Tách, Tách, Tách. Những giọt máu đỏ thẫm rơi xuống sàn.

- Người của Vân Lam tông cũng đủ quá phận, cho dù các người là ai đi chăng nữa thì đây của là Tiêu gia không phải nơi các người có thể lộng hành. Thực coi Tiêu gia chúng ta không có người sao, coi chúng ta là quả hồng mềm sao.

Cơ Huyền hai tay giữ chặt thanh kiếm của thanh niên tuần tú gần giọng nói. Hai mắt của Cơ Huyền tỏa ra sát khí còn hung bạo hơn Tiêu Viêm nhiều lần, sát khí dày đặc bao trùm thanh niên tuần tú khiến hắn có chút hoảng hốt.

Lời nói của Cơ Huyền đã phá tan yên tĩnh của căn phòng khiến mọi người thoát khỏi kinh ngạc.

- Tiểu tử chết tiệt kia nguoi dám làm cháu ta bị thương, động thủ trong Tiêu gia xem ta làm sao dạy dỗ nguoi.

Người đầu tiên phản ứng là Tiêu lão, trong lời nói lão hàm chứa sự phẫn nộ.

- Hồng rồi, Tiêu lão đừng tayyyyy.

Nhưng đáng tiếc lại muộn, Tiêu lão đánh một chuông về phía thiếu niên anh tuấn.

Chuông này của Tiêu lão hàm chứa đầu khí cuồng bạo, đem không gian quanh nó xé rách, một chuông này đừng nói đánh vào người đánh vào núi cũng đánh thủ một lỗ sâu, nếu đánh tới thanh niên tuần tú tuyệt là diệt sát.

Cát Diệp biến sắc dùng tốc độ nhanh nhất xuất hiện tại chỗ thanh niên tuần tú, hai tay mạnh mẽ đan vào nhau, thanh sắc đầu khí hội tụ tại ung trào, bắn ra kiếm quang sắc bén.

Chuông lực và kiếm khí va nhau.

Rắc rắc.

Chuông lực xuất hiện vô số vết nứt, ngược lại kiếm quang cũng có dấu hiệu tan vỡ.

- Trảm!!!!

Một tiếng nổ lớn, cả hai đòn đều bị triệt tiêu.

Các đợt xung kích tác động lên mọi người trong phòng, những người thực lực thấp bị chấn ngược phụt máu. Mọi đồ vật trong phòng trở nên lộn xộn đổ vỡ.

Tiêu Chiến và các trưởng lão tỏa ra đầu khí bảo hộ những người trẻ tuổi của Tiêu gia.

Cát Diệp đứng ở trung tâm nên cũng bị tác động lùi lại vài bước.

- Tiểu Huyền con không sao chứ!!!! Ta giúp con.

Tiêu lão đánh ra một chuông cũng mặt kệ có đánh chết thanh niên tuần tú hay được Cát Diệp đỡ được, Tiêu lão thoát hiện tại chỗ Cơ Huyền, nhẹ búng tay kiếm của thanh niên tuần tú đứt làm vài đoạn. Lão đã ra ý đầu khí ở về thương Cơ Huyền tạm ngăn chảy máu.

Cùng lúc đó Cát Diệp tóm lấy thanh niên kéo hắn lùi về sau với Nạp Lan Yên Nhiên, đứng trước mặt họ bảo hộ.

Nạp Lan Yên Nhiên cũng bị dư chấn làm ảnh hưởng, huyết khí nhộn nhạo nên khôn mặt trở nên tái nhợt đi thoát nhìn rất đáng thương, nhưng hiện giờ không ai có tâm trạng ngắm mỹ nhân. Còn thanh niên tuần tú đương nhiên là học máu liên tục, nhìn như suy yếu đến cùng cực nào có như lúc mới đến đây.

Làm xong việc đó Tiêu lão âm trầm nhìn về phía ba người kia, đầu khí vận chuyển cuồng bạo sát khí ngấm trời có ý tứ đánh tiếp, thậm trí giết luôn họ.

Cát Diệp nhìn thấy điều đó liền vận chuyển đầu khí lên cực hạn, quan sát nhất cử nhất động của Tiêu lão. Qua chuông vừa rồi Cát Diệp biết Tiêu lão cũng không đơn giản là Đấu sư như lão thể hiện, ít nhất thực lực của lão cũng không dưới Tiêu Chiến

- Tiêu lão, dừng lại, không lên tiếp tục vô lễ. Còn Cát Diệp tiên sinh hôm nay ta hi vọng là các người cho ta lời giải thích hợp lý.

Tiêu Chiến và mấy vị trưởng lão Tiêu tộc lên tiếng ngăn chặn, người khác không biết chứ Tiêu Chiến thì hiểu rõ trước khi vào Tiêu gia lão nhân là người như nào vì vậy ông phải ngăn cản. Đồng thời cũng vẫn tội kẻ chủ mưu là việc này diễn ra.

Nghe Tiêu gia chủ nói vậy Tiêu lão cũng thu hồi đầu khí cuồng bạo lại, lão hừ lạnh một tiếng rồi đỡ Cơ Huyền về ghế gồi.

Cát Diệp thấy thế cũng thở phào, nhưng đồng thời cười khổ không thôi, hiện tại đến yêu cầu từ hôn đã đuối lý, nay còn tấn công người ta làm người ta bị thương. Dù Vân Lam tông thực lực có kinh khủng thật nhưng không thể ngăn miệng lưỡi thiên hạ nếu việc này truyền đi thì danh tiếng Vân Lam tông coi như xong. Bị người ta nắm đằng chuôi rồi.

- Tiểu Huyền, con không sao chứ!

- Lão yên tâm, con gân cốt cứng rắn, chỉ chịu tí ngoại thương thôi, tu đường vào ngày là khỏi. Khụ khụ.

- Thương thành như vậy rồi còn cố, nhưng hôm nay con làm tốt lắm Lão tự hào về con. Giờ thì nghỉ ngơi đi.

Viết thương đâm vào vai may nắm là không quá sâu, cũng nhờ ngày thường Cơ Huyền có luyện thể chăm chỉ cơ bắp rắn chắc thêm việc cậu dùng hai tay giữ thanh kiếm ngăn cản đâm sâu vào, không thì cánh tay này cũng phế rồi.

Cơ Huyền nhìn vết máu loang lổ trên vai cười khổ nghĩ:

- Xem ra việc này sắp đến hồi kết rồi. Mau kết thúc đi.

Đúng như Cơ Huyền nghĩ việc này cũng tới hồi kết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Sự kiện đầu tiên bắt đầu (Kết)

Ngồi trên ghế dưỡng thương, Cơ Huyền quan sát sự kiện kết thúc. Cậu thầm nghĩ: Sao không cho tôi đi liệu thương đi còn phải ngồi đây quan sát tới bao giờ. Còn cái hệ thống chết tiệt không tuyên bố hoàn thành nhiệm vụ đi.

Mọi việc tiếp theo không còn liên quan tới Cơ Huyền nữa.

Nạp Lan Yên Nhiên khẽ nhủ mày, trong lòng cũng có chút xin lỗi, cắn nhẹ môi, trầm ngâm một chút, đôi mắt linh động chuyển động một chút, bỗng nhiên nhẹ giọng nói:

- Việc ngày hôm nay, thực sự là do Yên Nhiên có chút lỗ năng, hôm nay, ta có thể tạm thời thu hồi yêu cầu giải trừ hôn ước, bất quá, ngươi phải đáp ứng ta một ước định!

- Ước định gì?

Tiêu Viêm nhíu mày hỏi.

Nạp Lan Yên Nhiên nhàn nhạt nói:

- Yêu cầu hôm nay, ta có thể hoãn lại ba năm, ba năm sau, ngươi đến Vân Lam tông khiêu chiến ta, nếu thua, ta sẽ giải trừ hôn ước trước mặt mọi người. Lúc đó, ngươi cũng đã tiếng hành gia tộc trưởng thành nghi thức. Nên dù có thua, cũng sẽ không làm Tiêu thúc thúc quá mức mất mặt, ngươi có dám tiếp nhận?"

Trong lòng bị phần cười, khuôn mặt Tiêu Viêm, tràn ngập châm chọc

- A a, đến lúc đó thua, đích xác sẽ không làm phụ thân mất đi thanh danh, nhưng đối với mình, có lẽ cả đời sẽ phải mang theo sự sỉ nhục của thất bại, nữ nhân này... thật sự là độc ác!

- Nạp Lan tiểu thư, ngươi không phải không rõ ràng tình trạng của Viêm nhi, ngươi bảo nó lấy gì để khiêu chiến ngươi? Vũ nhục nó như vậy, có ý tứ gì?

Tiêu Chiến tay đập tại trên bàn, cực kỳ tức giận.

Vài lần bị ngăn cản, Nạp Lan Yên Nhiên cũng có chút không kiên nhẫn, quay đầu lại nhìn Tiêu Viêm quát lạnh:

- Ngươi đã không muốn là Tiêu thúc thúc mất mặt, vậy thì tiếp lấy ước định! Ba năm sau cùng bây giờ, ngươi chọn cách trước hay cách sau?

- Nạp Lan Yên Nhiên, ngươi không cần làm ra cường thế tư thái như vậy, ngươi muốn thối hôn, không phải cho rằng Tiêu Viêm ta là một phế vật, không xứng với thiên chi kiều nữ như ngươi. Nói thật, ngươi ngoại trừ xinh đẹp, các thứ khác căn bản không lọt nổi vào mắt ta! Vân Lam tông đích xác rất mạnh, nhưng ta vẫn còn trẻ, thứ ta có chính là thời gian ngươi cho rằng ta không thể sáng tạo?

Thiếu nữ nóng nảy khí thế, Tiêu Viêm đang trầm mặc rốt cục bùng nổ, khuôn mặt lạnh lùng, một câu nói làm cho tất cả mọi người đều sửng sốt. Không ai có thể nghĩ, thiếu niên ngày thường trầm mặc ít nói lại có thể nói ra những câu lợi hại như vậy.

Nạp Lan Yên Nhiên mấp máy môi, tuy bị đánh giá của Tiêu Viêm làm tức giận đến khuôn mặt cứng đờ, bất quá cũng không thể chối, lời Tiêu Viêm nói đều là sự thật, cho dù hiện tại là phế vật, trước kia mười hai tuổi trở thành một đấu giả cũng chính là sự thật, mà Nạp Lan Yên Nhiên lúc đó cũng chỉ có tám đoạn đấu khí mà thôi...

- Nạp Lan tiểu thư, xem tại mặt mũi của Nạp Lan lão gia tử, Tiêu Viêm khuyên người vài câu, ba mươi năm hà đông ba mươi năm hà tây đừng khinh thiếu niên nghèo

Tiêu Viêm lạnh lùng lời nói, làm Nạp Lan Yên Nhiên thân thể run lên.

- Hay, hay cho một câu mặc khi thiếu niên cùng! Con của Tiêu Chiến ta, quả nhiên bất phàm!

Tiêu Chiến hai mắt sáng ngời, hai tay đập mạnh lên mặt bàn.

Cẩn rắng nhìn thiếu niên đang cười lạnh trước mặt, Nạp Lan Yên Nhiên hàng năm đều được người khác yêu quý, chưa từng bị bạn cùng lứa tuổi giáo huấn qua, lập tức tức giận đến đầu phát ngất, non nót thanh âm cũng có chút bén nhọn:

- Người dựa vào cái gì để giáo huấn ta? Cho dù thiên phú của ta không bằng người trước kia, nhưng bây giờ, người chính là một cái phế vật! Tốt, Nạp Lan Yên Nhiên ta sẽ chờ ngày người mạnh hơn ta, việc giải trừ hôn ước hôm nay ta có thể hoãn lại, bất quá ba năm sau, ta ở Vân Lam tông chờ người, để ta xem trình độ của người đã đến thế nào! Nếu người có thể đánh thắng ta, Nạp Lan Yên Nhiên ta kiếp này sẽ làm nô tỳ của người, mọi việc đều nghe lời!

- Đương nhiên, nếu ba năm sau người vẫn là một phế vật, vậy thì ngoan ngoãn giao ra khế ước giải trừ hôn ước!

Nhìn thiếu nữ sắc mặt hắng giọng, Tiêu Viêm cười nhạo mở miệng:

- Không cần đợi ba năm sau, ta đối với người không có nửa điểm hứng thú!

Nói xong, cũng không thèm nhìn Nạp Lan Yên Nhiên khuôn mặt băng hàn, xoay người, bước nhanh đến trước bàn, cầm bút viết.

Giấy hết, bút dừng!

Tiêu Viêm tay phải rút ra đoản kiếm trên bàn, mũi kiếm sắc bén cửa lên tay trái, xuất hiện một đạo huyết khẩu. . .

Bàn tay nhiễm máu, tại trên giấy trắng, lưu lại huyết ấn chói mắt!

Nhẹ nhàng đọc lại phần khế ước này, Tiêu Viêm cười lạnh một tiếng, lúc đi đến trước mặt Nạp Lan Yên Nhiên, bàn tay đập mạnh tờ giấy trên mặt bàn

- Đừng nghĩ Tiêu Viêm ta để ý đến thiên tài lão bà như người, tờ khế ước này, không phải là khế ước giải trừ hôn ước mà là bổn thiếu gia đem người trực xuất Tiêu gia hưu chúng! Từ nay trở đi, người, Nạp Lan Yên Nhiên cùng Tiêu gia ta không có quan hệ!

- Người... người dám hưu ta?

Nhìn khế ước trên bàn, hai mắt Nạp Lan Yên Nhiên trừng lớn, không dám tin nói. Bằng mỹ mạo, thiên phú cùng bối cảnh của nàng, lại bị phế vật của một tiểu gia tộc trực tiếp đuổi? Loại đột biến tình huống này làm nàng cảm giác quá không chân thật.

Lạnh lùng nhìn Nạp Lan Yên Nhiên kinh ngạc bộ dáng, Tiêu Viêm đột nhiên xoay người, quỳ xuống đối với Tiêu Chiến lạy một cái, cắn chặt môi, quát cường không nói một lời. . .

Mặc dù trong gia tộc, trên danh nghĩa là đem Nạp Lan Yên Nhiên trực xuất gia tộc, nhưng việc này truyền ra người khác cũng sẽ không cho rằng như vậy. Người không biết sẽ cho rằng Nạp Lan Yên Nhiên lấy bối cảnh mạnh mẽ làm Tiêu gia thối hôn, dù sao, lấy thiên phú, xinh đẹp, bối cảnh của Nạp Lan Yên Nhiên, phối với một phế vật thiếu gia là tuyệt đối xức xức có thừa, không ai cho rằng Tiêu Viêm sẽ có phách lực đến Vân Lam tông là chương đa nhân. . . Mà như vậy, Tiêu Chiến sẽ phải chịu vô số châm chọc. . .

Nhìn Tiêu Viêm quỳ dưới đất, hiểu được hán vô cùng xin lỗi, Tiêu Chiến lạnh nhạt cười nói:

- Ta tin tưởng con của ta sẽ không phải cả đời phế vật, mấy lời đồn nhảm, sau này sự thật trước mặt không công mà phá.

Phụ thân, ba năm sau, Viêm nhi sẽ tự mình đến Vân Lam tông, vì ngài rửa sạch mối nhục hôm nay!

- Khỏe mắt có chút ướt át, Tiêu Viêm lạy thật mạnh một cái, sau đó lập tức đứng dậy, không do dự đi khỏi đại sảnh.

Tại lúc đi qua Nạp Lan Yên Nhiên, Tiêu Viêm cước bộ lại dừng lại, thanh đạm non nót lời nói, lạnh như băng xuất ra.

- Ba năm sau, ta sẽ tới tìm người!

Bóng của thiếu niên tại mặt trời chiếu xuống, bị kéo ra thật dài, cô độc mà buồn bã.

Nạp Lan Yên Nhiên khẽ nhếch miệng, khuôn mặt có chút mờ mịt nhìn bóng dáng gần biến mất kia, khế ước trong tay bỗng trở nên nặng như ngàn cân. . .

- Ba vị, nếu các người đã đạt được mục đích thì mời trở về đi.

Nhìn thiếu niên rời đi, Tiêu Chiến sắc mặt đạm mạc, nắm tay giấu tại trong tay áo cũng đã nắm chặt đến mức ngón tay trắng bệch.

- Tiêu thúc thúc, việc hôm nay, Yên Nhiên hướng ngài xin lỗi, sau này có thời gian, mời ngài đến Nạp Lan gia làm khách!

Khom người hành lễ với sắc mặt hồ hững Tiêu Chiến, Nạp Lan Yên Nhiên cũng không muốn ở lâu, đi ra khỏi đại sảnh, Cát Diệp đỡ vị anh tuấn thiếu niên kia cũng vội vàng đuổi kịp.

- Tụ khí tán cũng mang đi!

Tay vung lên, chiếc hộp ngọc trên bàn cũng bị Tiêu Chiến lạnh lùng ném bay ra ngoài.

Cát Diệp đưa tay về phía sau, vừng vàng bắt được chiếc hộp, cười khổ một tiếng đưa vào giới chỉ, nhưng nhìn thấy Cơ Huyền trọng thương liền mượn hoa kính phạt hóa giải thù hận, liền đánh chiếc giới chỉ về phía Cơ Huyền nói.

- Tiểu hữu, hôm nay là người của bọn ta không đúng, cái này là lễ vật bồi thường, mong tiểu hữu nhận cho.

Tiêu lão bắt lấy giới chỉ định ném trả lại thì Cơ Huyền lên tiếng.

- Món này ta sẽ nhận, nhưng cái này là chỉ trừ gốc thôi còn lợi tức thì ta sẽ đòi sau. Hi vọng ngày đó Vân Lam tông chịu được. Hắc Hắc.

Nghe vậy Cát Diệp biết hôm nay oán này đã kết rồi. Không nói gì nữa Cát Diệp đưa thanh niên và Nạp Lan Yên nhiên dời đi.

- Tiểu thư của Nạp Lan gia, hy vọng sau này ngươi sẽ không vì Đại tiểu thư hành động hôm nay mà hối hận, còn nữa, đừng tưởng rằng có Vân Lam tông là chỗ dựa mà hoành hành vô kị, đầu khí đại lục rất to lớn, người mạnh hơn Vân Vận cũng có không ít...

Lúc ba người Nạp Lan Yên Nhiên sắp đi ra khỏi cửa, thiếu nữ nhẹ nhàng thanh âm, mang theo nhàn nhạt lạnh lùng bỗng nhiên vang lên.

Cước bộ của ba người đều đình chỉ, ánh mắt khẽ biến, nhìn vào nhìn từ y thiếu nữ trong góc đang nhẹ nhàng lật một trang sách

Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, vừa vặn đem thiếu nữ bao trùm, từ xa nhìn lại giống như một đóa hoa sen màu tím đang nở rộ, thanh tịnh đẹp đẽ, không dính một chút bụi trần...

Dường như cảm thấy ánh mắt của ba người, thiếu nữ ngẩng mặt, đôi mắt như giống như thu thủy, bỗng nhiên cháy lên một kim sắc hỏa diễm rất nhỏ...

Nhìn ngọn lửa màu vàng trong mắt thiếu nữ, thân thể Cát Diệp mạnh mẽ run lên, thần sắc hoảng sợ bao trùm già nua khuôn mặt, bàn tay khô héo khấn trương nắm lấy tay của Nạp Lan Như Nguyệt và vị thanh niên kia, giống như chạy trốn chết ra thoát ra khỏi đại sảnh...

Hành động của Cát Diệp, ngoài vài người trong đại sảnh, những người khác đều không khỏi thần sắc kinh ngạc...

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Phần thưởng + quà tân thủ

- Bò xừ, máu mất máu nhiều quá bắt đầu choáng rồi.

Sau khi bọn Cát Diệp rời đi, Cơ Huyền bắt đầu nhìn thấy sao bay quanh đầu rồi, nếu không chữa trị nữa chắc cậu bay lên trời luôn.

- Người đầu đem tiểu huynh đệ này về phòng chữa trị mau, dùng loại đan dược tốt nhất cho ta. MAU!!!!

Nhìn thấy tình trạng của Cơ Huyền, Tiêu Chiến liền nói với mọi người.

Hai người làm của Tiêu gia tiến tới đỡ Cơ Huyền tiến vào một biệt phủ gần đó, còn Tiêu lão thì đi đến được phòng để lấy thuốc.

- Cuối cùng cũng có người nhớ tới mình.

Cơ Huyền thầm nghĩ, mất máu với cày mạnh làm cậu tổn rất nhiều sức, bây giờ không gắng gượng được rồi, tầm nhìn của cậu tối lại..... Sau đó bất tỉnh.

Khi Cơ Huyền tỉnh dậy cũng là nửa đêm rồi.

Cơ thể vừa động bả vai đau nhức nhắc nhở Cơ Huyền vì chuyện vừa xảy ra, nhìn vết thương cậu khóc không có nước mắt.

- Khốn nạn, cái hệ thống lừa đảo chết tiệt, không nghĩ anh mình cả đời xong bị cái thứ gì đó không xác định phỉnh mình. Thật mất mặt.

- Tinh. Hệ thống không phải hệ thống lừa đảo mà là Hệ Thống Siêu Cấp vô địch - toàn năng.

Khi Cơ Huyền vừa dứt lời thì trong đầu cậu vang lên một âm thanh máy móc, nhưng nghe thế nào cũng giống khoe khoang.

- Cuối cùng cũng chịu thò mặt ra đây rồi hả!!!!

- Tinh. Kí chủ nhầm rồi, hệ thống chỉ là giao diện ảo không có mặt nên không thò được. Hệ thống thấy iq của kí chủ rất đáng lo, không biết có học qua cấp hai chưa mà phát ngôn ngu như vậy. Vô học thật đáng sợ

Hệ thống phản bác lời Cơ Huyền, à thay vì bảo phản bác cái hệ thống này đang chửi Cơ Huyền thì đúng hơn.

Cơ Huyền nghe xong tức nổ phổi. Hệ thống người khác thì không phải giúp chủ nhân trở nên trâu bò thì tương lai cũng hoá thành đại mĩ nhân xuất hiện trước mặt chủ nhân của nó.

Còn hệ thống của mình???? Có phải bị lỗi rồi không???

- Tinh. Thôi không dong dài nữa, tốn thời gian thật. Hệ thống sẽ tuyên bố nhiệm vụ hoàn thành:

Ngăn cản nhất kiếm cho Tiêu Viêm.

Kích lệ tinh thần Tiêu gia.

Mức độ hoàn thành: A.

Phần thưởng: hệ thống và đột phá một đoạn đấu khí. Nhận hay không.

Khi hệ thống tuyên bố xong bỗng trước mặt Cơ Huyền xuất hiện bảng chứa phần thưởng với hai lựa chọn "Nhận - Từ chối".

Cơ Huyền lập án nhận, không nhận ra đồ ngốc bị thương đến mức này mà không nhận thưởng thì nào có vấn đề thật.

Bỗng trong đấu khí trong cơ thể Cơ Huyền tăng lên từng đợt rồi đạt đến giới hạn, "rắc" như đánh vỡ một thứ gì đó rồi đấu khí liên tục tăng lên một lúc sau cuối cùng cũng dừng lại.

- Chín đoạn rồi, hiện tại cũng bằng Cổ Huân Nhi rồi. Quả nhiên có hệ thống phụ thể tốt nhất mà.

- Tinh. Đúng vậy, kí chủ nên cảm thấy nhân phẩm cực tốt đi vì mới có hệ thống siêu cấp vô địch toàn năng này phụ thể. Kiếp trước chắc kí chủ cứu vớt cả dải ngân hà mất.

- Cút đi, kiếp trước ta chỉ là thằng bình thường bị chết do cứu mĩ nhân thôi.

Trong lúc Cơ Huyền đang cãi nhau với hệ thống thì bên ngoài xuất hiện tiếng động.

- Tinh. Cảnh báo, có kẻ bên ngoài, mức độ nguy hiểm cao.

- Không cần ngại nói ta cũng biết.

Cơ Huyền thập phần cảnh giác xem kẻ bên ngoài có dụng ý gì, bỗng một vật gì đó được ném vào.

- Vút. Bụp.

Cơ Huyền đưa tay lên bắt. Không phải ám khí mà là bình thuốc chữa thương, hơn nữa xem ra là dược lực cao cấp.

- Hôm nay đa tạ người đã cứu Tiêu Viêm ca ca, nếu không nhờ người Tiêu Viêm ca ca mới là người phải nằm đây rồi. Đan dược này coi như cảm ơn.

Tiếng nói nhẹ nhàng dễ nghe tựa như chuông bạc, qua lời nói Cơ Huyền đã biết người đến là ai, tâm trạng cũng thả lỏng hơn.

- Huân Nhi tiểu thư không cần như vậy, là người của Tiêu gia nên vì Tiêu gia. Ta lớn lên ở Tiêu gia nên cũng ý thức được điều này, Tiêu gia mất mặt cũng có nghĩa là người của Tiêu gia mất mặt. Chỉ là hôm nay bị ta ăn may dành trước trước thôi, đổi lại là người khác cũng thế.

Cơ Huyền mồm nói không cần khách khí, nhưng đan dược thì vẫn giữ khư khư. Cho không lấy thì là đồ ngốc, mà Cơ Huyền tuyệt không phải đồ ngốc nên nhận chứ.

- Tinh. Điểm trang bức +1, điểm trang bức +1.

Bỗng Cơ Huyền nghe thấy cái hệ thống dở người thông báo gì đó, nhưng cậu lười để ý tới nó.

- Vậy sao.

Nghe Cơ Huyền nói vậy Huân Nhi chỉ khẽ cười nói, nhưng nụ cười này chứa chất sự miệt thị.

Sống trong Tiêu gia bao lâu nàng hiểu rõ, ai muốn dùng thân mình cứu một phế vật ba đoạn đầu khí chứ, nói không may biết đâu cũng thành phế vật lúc đó tìm ai khóc. Đây là việc làm lỗ vốn không ai làm.

Vì vậy hành động hôm nay của Cơ Huyền làm nàng rất ngạc nhiên. Cơ Huyền đang là thiên tài mới nổi của gia tộc, trọng điểm bồi dưỡng vậy mà có thể làm ra một hành động khiến người khác thấy "ngu ngốc".

Huân Nhi cuối cùng cũng biết vì sao bản thân không có ấn tượng gì với Cơ Huyền rồi. Vì hần chưa bao giờ xu nịnh nàng hay buông lời đả kích Tiêu Viêm. Hần một mực tu luyện khắc khổ, dù ngẫu nhiên gặp nhau thì cũng chỉ gật đầu coi như chào hỏi, thà nào không có ấn tượng.

- Người dường như thương cho tốt đi, ân tình này ta nợ người.

Nói xong Huân Nhi liền biến mất.

- Xùy, thực lực cao thâm tí liền đi tới đi lui không tiếng động, đợi khi nào thực lực tiểu gia cao hơn nhà đầu người đi tới đi lui trước phòng người hù người xem

Cơ Huyền bĩu môi, rất không tán đồng hành vi đi không tiếng động này.

- Tinh. Bớt xạo đi chủ thể, thực lực của người ta một vài người chết thẳng căng.

Hệ thống nào đó lại chạy ra cả khía Cơ Huyền.

- À, ta có điều muốn hỏi người đây "điểm hệ thống" rốt cuộc là cái mông gì? Tác dụng của nó để làm gì?

- Tinh. Điểm hệ thống giống như tiền tệ chỉ dùng với hệ thống vậy, có thể sử dụng để: trao đổi, mua đồ, quay thưởng,....

- Di, có nhiều tác dụng vậy sao. Thế làm thế nào để có điểm hệ thống?

- Tinh. Có thể hoàn thành nhiệm vụ, làm trang bức khiến mọi người tin, hay nhận được một vài "danh hiệu" đặc biệt cũng sẽ nhận được.

- Tại sao Tiêu Viêm lại bị đâm, trong truyện gốc đâu có?

- Tinh. Thế tại sao kí chủ lại tồn tại ở đây, trong cốt truyện đâu có cậu? Mọi thứ đều có biến số của nó, không nhất thiết tuân theo một quy luật nhất định. Giống như cái gọi là hiệu ứng cánh bướm mà kiếp trước các người nói đó.

Cơ Huyền đem những vấn đề thắc mắc với hệ thống đem ra hỏi hết.

- Nếu thế thì có quà tân thủ không? Theo lí thì cũng nên có món quà ra mắt chứ.

- Tinh. Kí chủ không nói tí thì quên mất món đó. Gói quà tân thủ. Nhiệm vụ:

Đặt tên cho hệ thống

Phần thưởng: Hộp quà tân thủ.

Hình phạt: Tên mà cũng không đặt được thì kí chủ nên xem xét lại trình độ học lực của bản thân đi. Đường đường là người tốt nghiệp đại học mà cũng không đặt được cái tên tử tế. Đáng đời làm trai tân ㄟ (▽) ㄟ

Cơ Huyền thực tức giận mà, cái hệ thống này nghiêm túc chưa quá ba phút thì lại đánh trở lại nguyên dạng. Chó không đòi được thói quen ăn phân.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Siêu Cấp Thương Khung hệ thống

- Vậy thì người muốn tên như nào?

- Tinh. Hệ thống không đòi hỏi quá nhiều, nghe vừa ngẫu lại thể hiện sự bá khí, nói lên sự quan trọng và toàn năng là được rồi.

Cơ Huyền nghe xong, cũng cạn ngôn. Cơ Huyền không muốn nói nhảm với cái hệ thống này nên nghiêm túc suy nghĩ, cậu nói:

- Tên người là: Siêu Cấp Thương Khung hệ thống.

- Tình. Nhiệm vụ tân thủ hoàn thành:

Tên: Siêu Cấp Thương Khung hệ thống.

Phần thưởng quà tân thủ: sẽ xuất hiện ngẫu nhiên ba phần quà từ hộp.

Bỗng nhiên trước mặt Cơ Huyền xuất hiện một hộp quà thất nơ đỏ.

- Chạm để sử dụng.

Cơ Huyền chạm vào hộp quà, hộp quà tan vỡ xuất hiện ba vật phẩm. Một quyển sách, một khối lập phương và một chữ X.

Hệ thống bắt đầu giải thích:

- Vật phẩm thứ nhất: Hồn Nguyên Thôn Thiên quyết (Căn cước: đấu khí, âm hồn, yêu đan, ma đan tăng cường tu vi cho bản thân. Chú ý: Khi lên Đấu giả mới sử dụng được.)

- Vật phẩm thứ hai: Không gian vật - thử nhiệm (Nếu đem đan dược vào trong thì trong khoảng thời gian nhất định sẽ được nhân bản vật phẩm. Chú ý: Đan dược sau khi nhân bản tác dụng suy giảm từ 1/3 đến 1/2 và không thể nhân bản bản sao. Vì là mẫu thử nên một ngày chỉ có 3 lần sử dụng, khoảng cách thời gian các lần là hai canh giờ)

- Vật phẩm thứ ba: vật phẩm X thực ra là không có vật phẩm đó. Làm gì có tác dụng nào, tức là người chỉ có hai vật phẩm thôi. Tham vừa.

Cơ Huyền lười so đo với cái hệ thống này, nghe thấy công năng vật phẩm thứ hai liền kinh hãi, cậu lục người tìm thấy chiếc giới chỉ.

Cắn một giọt máu nhận chủ, tâm niệm vừa động hộp ngọc xuất hiện trên tay.

- Với nó mình không phải sản xuất Tự khí tán hàng loạt sao. Hắc Hắc, sau đó bán cho đấu giá tiền nào tiêu hết. Giàu to rồi, phát tài rồi.

- Tình. Hệ thống nhắc nhở kí chủ vì vật phẩm thứ hai chỉ là hàng mẫu nên số lần sử dụng có giới hạn nhiều. Tối đa chỉ có thể sử dụng 200 lần thôi, sau đó nó sẽ biến mất.

Nghe vậy Cơ Huyền có chút buồn, nhưng ngay sau đó cậu lấy lại tinh thần. Không có cái gì là mãi mãi cả, có bao nhiêu dùng bấy nhiêu thôi.

Sau đó Cơ Huyền lấy đan dược đưa gần vào khối lập phương lập.

Vụt.

Lập phương hấp thụ đan dược xong trên đầu hiển thị thời gian, chắc đó là thời gian kết thúc.

Sau khi làm xong mọi việc Cơ Huyền vút hết mọi thứ về đằng sau rồi đi ngủ.

- Phưong thị hi vọng vớt được đồ tốt ở đây.

- Tình. Kí chủ quả nhiên keo kiệt muốn đồ tốt không đi đấu giá hội lại chạy tới chợ mua.

- Lăn, người cho ta kim tệ sao?

- Tình. Không phải trong giới chỉ có mấy nghìn kim tệ sao, tha hồ dùng.

- Đồ phá của, có tiền cũng không phải dùng như thế, ok.

- Di, đằng kia có gì mà tập trung đông người thế, ra hóng mới được.

- Tình. Đồng ý.

Thấy xa có chút đông nên Cơ Huyền tiến tới, biết đâu có đồ tốt có thể vơ.

Từ xa Cơ Huyền nghe thấy tiếng nói.

.....

Gia Liệt Áo cười nói:

- Huân Nhi tiểu thư không cần khách khí, Gia Liệt gia tộc và Tiêu gia đều được liệt vào Ô Thần thành tam đại gia tộc, giữa hai gia tộc tặng nhau vài thứ đồ, không ai có thể nói ra nói vào gì được.....

Tiêu Viêm giật giật tay của Huân Nhi đang ngăn người nhìn chiếc vòng tay của cậu, có chút không kiên nhẫn nói:

- Rốt cuộc ngươi có muốn hay không? Dù sao thì cũng chỉ mua mất hai ba kim tệ mà thôi.....

- Cảm ơn Tiêu Viêm ca ca.....

.....

- Hoá ra là hai kẻ hâm cãi nhau rất không thú vị, thật phí thời gian.

Nói xong Cơ Huyền liền quay đi, mỗi một nữ nhân mà cứ tranh qua tranh lại, mệt. Hơn nữa dù đẹp thế nào cũng mới 15 tuổi, một tên kiếp trước và kiếp này cộng lại cũng hơn 40, còn một tên đã hơn 20, không sợ âu d* m à.

Cơ Huyền đi dạo xung quanh, sử dụng hệ thống tìm đồ tốt.

.....

Đi qua vài cửa hàng Tiêu Viêm lúc này mới dừng chân, quay người nhìn một lục sắc tinh thể vẫn còn nhiễm một ít máu, thoải mái thở ra một hơi, cười nói:

- Rốt cuộc tìm được rồi.

Tay vừa vươn ra, Tiêu Viêm định cầm ma tinh lên, bàn tay cứng đờ lại, trong lòng bỗng mọc lên một cổ cảm giác kì lạ ...

Đầu lưỡi liếm liếm môi, một tay Tiêu Viêm vẫn như trước nắm lấy viên ma tinh, sau đó ánh mắt làm như không để ý quét qua xung quanh quán...

Một lúc sau, ánh mắt Tiêu Viêm dừng lại tại một khối thiết phiến màu đen bên cạnh ma tinh.

Thiết phiến màu đen nhìn rất là cổ xưa, mặt trên phủ hoa văn, nhưng lại có một ít đất chưa được rửa sạch, nhìn qua rất giống vật phẩm mới được đào từ dưới đất lên.

- Hắc, Tiêu Viêm tử, đem hắc thiết phiến kia mua đi, đồ tốt đó...

Tại thời điểm Tiêu Viêm vì phản ứng của chính mình mà kỳ quái, thanh âm của dược lão, bỗng nhiên từ trong lòng vang lên.

.....

Cơ Huyền đi dạo một vòng bỗng nghe thấy tiếng máy móc của hệ thống.

- Tinh. Chủ thể phát hiện đồ tốt, ở quán kia.

Cơ Huyền đi theo chỉ dẫn của hệ thống thì thấy Tiêu Viêm và Huân Nhi đang ở đó mua hàng. Tiêu Viêm đang mặc cả hăng say với tên dong binh.

- Tinh. Đồ tốt là hắc thiết phiến kia

Cơ Huyền không để ý tới hai người đó tiến vào quán. Cầm hắc thiết phiến lên.

- Ta biết, ta còn biết nó là Huyền giai sơ cấp cơ, nhưng cần làm thế nào để học. Ta không tính mua nó đâu.

- Tinh. Tốn 20 điểm hệ thống để học. Có đồng ý không.

- Học.

Cơ Huyền vừa đồng ý, liền có vô số thông tin tiến vào trong đầu cậu.

Tiêu Viêm đang hăng say mặc cả bỗng thấy có người động tới món đồ hắc đề ý liền, quay phắt ra tìm xem tên nào to gan vậy thì thấy Cơ Huyền đang cầm hắc thiết phiến ngẫm nghĩ.

- Sư phụ, liệu hắc có cảm thấy gì không.

- Ngươi tưởng dễ vậy sao, nếu tùy tiện ai cũng cảm nhận được thì nó đã được hốt đi lâu rồi. Nhưng có điều hồn lực của tiểu tử này không tệ, cũng có thiên phú tu luyện đan đạo.

Tiêu Viêm nghe Dược lão nói vậy trong lòng có chút không vui nhưng không nói gì, dù sao thì Cơ Huyền cũng đỡ giúp hắc một kiếm.

Sau khi học xong Cơ Huyền thoát khỏi trạng thái vô thức liền cảm thấy có ánh mắt nhìn mình. Khỏi nhìn cũng biết đó là ai, cậu đặt hắc thiết phiến về vị trí cũ.

Quay ra gật đầu với Tiêu Viêm và Huân Nhi xong tiếp tục đi dạo.

- Tên này thật là không có lễ phép gì cả, chỉ gật đầu cái coi như chào hỏi là xong sao.
- Hắn là thế đó sư phụ người không phải để ý. Hôn nữa hắn cũng không đoạt đồ tốt của chúng ta.

Tiêu Viêm cũng quen rồi, ấn tượng của hắn về Cơ Huyền là không gần gũi với bất cứ ai, mọi thứ luôn ở trạng thái quen biết. Cơ Huyền chưa nhiều một lời bao giờ, khi hắn rơi xuống thập phệ vật cũng chưa thấy Cơ Huyền hòa theo đám người, ngẫu nhiên gặp thì cũng gật đầu coi như chào hỏi.

Huân Nhi nhìn theo lưng của Cơ Huyền như suy ngẫm cái gì đó.

- Huân Nhi... Huân Nhi.
- Tiêu Viêm ca ca có gì không.
- Mọi thứ xong rồi chúng ta đi về thôi.
- Ừm

Tiêu Viêm và Huân Nhi đi ngược lại con đường của Cơ Huyền.

- Con người này thật kì lạ. Cái thứ đen đen đó thú vị vậy sao?

Huân Nhi trầm nghĩ, từ lúc gặp nhau tới giờ Cơ Huyền chưa từng nhìn tới nàng một lần, chỉ chú ý tới cái thứ đen ngòm đó.

Tuy nàng không có ý gì với Cơ Huyền nhưng là nữ nhân còn là nữ nhân xinh đẹp bỗng bị người khác hoa lệ bỏ qua chỉ vì một miếng gạch đen ngòm thì trong lòng cũng có chút khó chịu chứ.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Phách Mại hội

Hơn nửa tháng này Cơ Huyền ngoài tu luyện ra thì còn "trồng" đan dược và tu luyện đấu kĩ Hấp chương. Hiện nay Cơ Huyền đã có hơn 100 viên Tụ khí đan, hấp chương cũng miễn cưỡng coi như tốt.

- Xem ra phải đến Phách mại một chuyến bán dần đan dược mới được. Vừa đúng lúc bổ xung thêm tiền.

Ngày hôm đó Cơ Huyền hầu như quét sạch các phường thị, đồ tốt gì cũng lấy hết. Bản thân còn tu được ba viên ma hạch nhị giai, còn lại cũng có vài cọng dược hữu dụng nhưng chữ có chỗ dùng.

Quyết định xong, Cơ Huyền đổi bộ quần áo khác, lấy ra cái mặt nạ vô diệ đeo vào rồi. Đi theo đường cửa sổ thoát khỏi Tiêu gia.

- Đặc thước nhĩ phòng đấu giá. Xa xỉ nha.

Nhìn nơi đấu giá hội còn to hơn cả Tiêu gia này bản thân Cơ Huyền không khỏi khâm khái.

Tại cửa vào, vài tên hộ vệ cảnh giác nhìn hắn, Cơ Huyền cước bộ không dừng, trực tiếp đi vào.

Ánh mắt tại đại sảnh đảo qua, Cơ Huyền quay về 1 căn phòng đi tới, trên cửa phòng có khắc 3 chữ to "Giám Bảo Thất".

Nghe được tiếng đẩy cửa, trung niên nhân ngẩng đầu lên, nhìn thấy nhân ảnh toàn ăn mặt giản dị trên mặt đẹp tám mặt nạ vô diện, mày có chút nhăn lại, nhưng hắn nhanh chóng tươi cười nói:

- Tiên sinh, ngài đến giám bảo ư?
- Đúng.

Cơ Huyền tiến lên 2 bước, tiện tay móc ra ba bình ngọc, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn.

Con mắt nghi hoặc nháy vài cái, trung niên nhân cẩn thận cầm lấy chiếc bình bạch ngọc, mũi nhẹ nhàng ngửi miệng bình, một lát sau, sắc mặt hơi đổi, nhìn về phía Tiêu Viêm, ánh mắt thêm vài phần kính sợ:

- Đây là? Đại nhân là luyện dược sư...?

- Không phải, chỉ là được đồng.

Cơ Huyền phủ nhận.

Nghe thấy vậy vị trung niên liền thu lại cảm xúc. Tuy không nhìn được tuổi tác nhưng xét tổng thể vẫn còn trẻ nếu mà trẻ tuổi như này mà là được được sư quả khiến người khác tức chết.

- Xin hỏi, bình này là đan được gì? Có tác dụng thế nào?

Nghe thấy thế, trung niên nhân kính tươi cười hỏi, dù chỉ là được đồng nhưng sau lưng là được sư mặt mũi thì cũng phải cho.

- Tự khí tán, tác dụng của nó là giúp một vị có chín đoạn đầu khí tăng thêm năm thành cơ hội ngưng tụ đầu khí toàn!

Sắc mặt biến đổi, trung niên nhân cẩn thận đem bình ngọc đặt lại trên bàn, cung kính nói:

- Tiểu huynh đệ, có thể đợi trong chốc lát được không? Ta muốn mời Cốc Ni đại sư của phòng đấu giá chúng ta tới giám định đan được này.

- Được, nhanh lên một chút.

Nói xong Cơ Huyền ngồi trên ghế đường thân.

Lúc sau, trung niên nhân lại quay lại, bất quá, lần này hắn mang theo một vị lão giả áo xanh.

- Đại nhân, vị này là Cốc Ni đại sư của phòng đấu giá chúng tôi, đại sư là một vị tam tinh đại đấu sư, cũng là một vị nhị phẩm luyện được sư.

Trung niên nhân cung kính giới thiệu.

Cơ Huyền chưa thấy luyện được sư từ lúc đến thế giới này liền nhân cơ hội đánh giá qua. Lão giả về mặt hồng hào, bộ áo xanh trên người nhìn như bình thường nhưng mơ hồ ẩn chứa quang mang lưu động, hiển nhiên, bộ quần áo này được gia trì qua ma tinh phong hộ. Bộ mặt già nua không thể che dấu nổi sự cao ngạo, đó là thứ mà mọi vị luyện được sư đều có.

Trung niên nhân cẩn thận cầm lấy bình ngọc trên bàn, đưa cho Cốc Ni.

Nhận lấy bình ngọc, Cốc Ni ngửi nhẹ, mắt lão híp lại, mục quang khẽ loé lên, cẩn thận đổ ra một viên đan được xuống lòng bàn tay..

Viên đan được màu xanh nhàn nhạt, to bằng mắt rồng đang lẳng lặng nằm, dị hương nhẹ nhẹ bắt đầu từ bên trong phát ra.

Càng ngày, khuôn mặt Cốc Ni từ bình tĩnh càng chuyển sang ngưng trọng. Một lát sau, cất viên đan vào bình ngọc xong.

Lão quay đầu về phía trung niên nhân, trầm giọng nói:

- Đan được quả thực là Tự khí tán, lời nói của vị huynh đệ này lúc trước không sai.

- Vậy an bài cho ta đấu giá thứ này nhanh nhất đi.

- Việc này tự nhiên không thành vấn đề, đại nhân cứ cầm thứ này đến phòng đấu giá số 5, nơi đó còn đang cử hành đấu giá..

Trung niên nhân cười nói, đưa ra một khối thiết vôi đen nhánh.

Nhận lấy thiết bài, Cơ Huyền đi ra khỏi phòng.

- Có cần điều tra một chút lai lịch của người đứng sau được đồng này không không?

Cốc Ni mắt híp lại, thoáng suy nghĩ, lắc đầu nói:

- Tạm thời không nên, luyện được sư tính tình đều có chút cổ quái, nếu điều tra mà để hắn phát hiện, sợ rằng làm hắn có ấn tượng không tốt về phòng đấu giá tuy ý đắc tội một vị không biết cấp bậc luyện được sư, không phải là một hành động sáng suốt.

Quay đầu, liếc trung niên nhân một cái, Cốc Ni thần nhiên nói:

- Làm thế nào để hắn sinh hảo cảm đối với chúng ta, người hắn là rõ chứ?

Nói xong Cốc Ni đi ra ngoài..

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nhã Phi

Được một thị nữ dẫn đường, Cơ Huyền đi vào phòng đấu giá đang cử hành.

Vừa vào trong, chung quanh nhất thời tối lại, tiếng huyền não không ngừng truyền vào tai làm Cơ Huyền không khỏi cảm thấy nhức đầu.

Phòng đấu giá rất lớn, dung nạp ngàn người cũng không thành vấn đề, lúc này, tại trung tâm phòng đấu giá, ở dưới ngọn đèn, một người phụ nữ xinh đẹp mặc bộ quần áo màu đỏ đang đứng, dùng vẻ vũ mị khiến mọi người ngây ngất mà giáng giải về món đồ đang được mang ra.

Dưới tiếng hô yêu kiều, thanh thúy của người phụ nữ nọ, kiện đồ vật không tính quá trân quý nọ, giá đang tăng lên với một tốc độ chóng mặt.

Tìm một chỗ hẻo lánh ngồi xuống, Cơ Huyền nhận thấy có không ít người đến đây vì phụ nữ đang đứng ở trên kia.

Thước đặc nhi thủ tịch đấu giá sư: Nhã Phi. Mỹ nhân mà gần như cả Ô Thần thành không ai không biết, sự thành thực mỹ lệ, đủ để làm cho rất nhiều nam nhân sẵn sàng phủ phục dưới gấu quần nàng.

Cơ Huyền bỗng nhiên nhú lại, nhìn tới một chỗ cách mình không xa, một nam tử đang ngồi ẩn trong bóng tối, ánh mắt nóng cháy nhìn lên Nhã Phi ở trên đài, môi khẽ mím lại, hạ thân không ngừng chuyển động.

- Mẹ nó, người này quả là quá mạnh mẽ rồi...

Trong lòng thầm chửi thề, Cơ Huyền lắc đầu, ánh mắt lại nhìn về phía đài cao, nhìn những đường cong là lướt của người nọ, nghĩ thầm: "Yêu tinh..."

Cơ Huyền lại kinh ngạc phát hiện, tộc trưởng của 2 gia tộc khác nổi danh cùng với Tiêu gia ở Ô Thần thành, Gia Liệt Đoàn gia tộc, Áo Ba gia tộc, cũng có mặt ở nơi đây.

- Không lẽ họ biết Tụ khí tán được bán sao? Hiệu suất làm việc của nơi này cao vậy sao?

Cơ Huyền thắc mắc

Cũng không thể không nói, Nhã Phi này quả là khéo léo, mỗi lần nàng cười, đều làm giới cách một trận tăng lên, mà nhất thời, người phụ nữ này còn có thể liếc mắt đưa tình về phía người vừa đưa ra giới cách, khiến cho hân dũ rất đau lòng cũng không khỏi phần chần chừ tình thần.

Không khí trong phòng đấu giá, vì người phụ nữ này, vì thế vẫn ở cao trào.

- Đúng là vị một nụ cười của hồng nhan mà nguyên tán gia bại sản, quả nhiên đại gái là không có giới hạn mà.

Cơ Huyền khi nhìn thấy tình cảnh không khỏi lắc đầu khâm khái.

Các vị, phòng đấu giá của chúng tôi vừa nhận được một vật phẩm mới, mọi người nhất định sẽ cảm thấy hứng thú với nó..

Vừa đấu giá xong một vật phẩm, Nhã Phi vừa cười nói, vừa vung tay lên, nhất thời một gã người hầu liền bung lên một cái mâm ngọc, trên đó có một cái bình ngọc nhỏ.

Nhẹ nhàng cầm lấy cái bình, thanh âm vũ mị của Nhã Phi, nhất thời làm cho toàn trường yên tĩnh, một lát sau, âm thanh bàn tán vang lên, tại trên đại lục này, thứ mà mọi người truy cầu nhất, chính là đan dược mà các luyện dược sư điều chế ra.

- Vật này tên là Tụ khí tán, có hữu hiệu với những người dưới đấu giá, tác dụng của nó là giúp một vị có chín đoạn đầu khí tăng năm thành ngưng tụ đầu khí toàn Các vị nếu muốn cho tử tôn mình trở thành một thiếu niên thiên tài, vậy không thể bỏ qua được vật này a.

Đôi môi đỏ mọng tràn đầy hấp dẫn của Nhã Phi nhẹ mở, âm thanh nũng nịu vang lên, khiến cho không ít kẻ đầu khóp xương như mềm cả ra.

Tự thân Cốc Ni đại sư thăm định, thanh âm trong phòng tức thì nhỏ đi nhiều, ai chẳng biết, Cốc Ni đại sư là nhị phẩm luyện dược sư, ngay cả tam đại tộc trưởng thấy hân, cũng không dám có chút gì chậm trễ.

Cơ Huyền nhàn nhã ngồi ở trên ghế, nhìn khắp đấu tràng, hân thầm hít một ngụm khẩu khí, xem ra tụ khí tán này, là một thu hoạch không nhỏ a.

- Đan dược giá khởi điểm là 1 vạn kim tệ, mời các vị ra giá.

Nhã Phi cười nói, ánh mắt đảo một vòng, cuối cùng dừng lại ở tối phía trước, tam đại tộc trưởng, nàng biết rất rõ, ba vị này mới là nhân vật cạnh tranh chủ yếu.

- 1 vạn năm trăm!!

Nhã Phi vừa nói xong, lập tức có người đưa ra giới cách.

- 1 vạn chín trăm!

Trong phòng giới cách không ngừng tăng lên, chỉ trong chốc lát, đã tới 2 vạn 3 ngàn rồi.

Tranh đoạt giăng co trong chốc lát, thanh âm trả giá yếu ớt dần, cùng lúc đó, một vị lão giả ngồi ở tối phía trước cùng Tiêu Chiến, thân nhiên lên tiếng:

- 3 vạn.

Báo giá vừa ra, thanh âm trong sân lập tức lắng xuống, một vài người nhìn thấy lão giả này, không khỏi ưỡn oải ngồi xuống, bọn họ thật là không có thực lực cùng Gia Liệt Đoàn gia tộc tranh đoạt a.

- Hắc hắc, Gia Liệt Đoàn Tất, con người không phải là đấu giá rồi ư? Như thế nào còn mua tụ khí tán này?

Một gã trung niên nam tử cười nói.

- Áo Ba Mạt, ta mua cho cháu ta không được sao?"

Gia Liệt Đoàn Tất rõ ràng không ưa gì hán tử này, cười lạnh nói.

Áo Ba Mạt cũng mở miệng hô:

- 3 vạn 3 ngàn!!

Thấy vậy Gia Liệt Đoàn Tất liền trực tiếp thét giá lên:

- 4 vạn!!

Nghe thấy Gia Liệt Đoàn Tất một lúc nâng lên gần cả vạn, Áo Ba Mạt liền lưỡng lự. Dù sao đan dược này cũng chỉ tạo ra thêm một đấu giá, dựa vào đan dược không có gì đảm bảo. Cuối cùng lão chọn không ra giá nữa.

- Gia Liệt tộc trưởng ra giá 4 vạn kim tệ, còn ai tăng giá không?

Nhìn trong sân yên tĩnh, Nhã Phi mỉm cười nói.

- Nếu không có người tăng giá, tụ khí tán này, do Gia Liệt tộc trưởng mua được.

Thấy không ai lên tiếng, Nhã Phi khẽ đập nhẹ chiếc búa nhỏ trong tay lên trên bàn, trúc cơ linh dịch, định hạ người mua rồi.

- Nhưng các vị không cần quá buồn, vì tụ khí tán này vẫn còn lại hai bình. Nên các vị vẫn còn cơ hội.

Nhã Phi bỗng nhẹ nhàng tuyên bố với mọi người. Nàng vẫy nhẹ tay hai người liền bê lên hai bình đan dược giống hệt bình tụ khí tán vừa nãy.

Nhìn thấy vậy mọi người lần nữa điên cuồng trả giá.

Cơ Huyền chứng kiến cảnh đó liền cảm thấy rung mình trước tài năng buôn bán của Nhã Phi.

- Cố tình mang một bình dược ra cạnh tranh để xem giá, rồi trước khi kết thúc lại tung ra cảnh oliu nâng hi vọng mọi người lên, làm họ điên cuồng trả giá.

Cơ Huyền nuốt ngụm nước bọt, tương lai có khi bị Nhã Phi bán đi còn ở đó đếm tiền giúp người ta.

- Tinh. Phụ nữ càng xinh đẹp thì càng nguy hiểm. Giống như bông hồng có gai vậy, chỉ sơ sẩy một chút sẽ bị nó gây tổn thương.

Hệ thống bỗng nhiên nhảy vào mạch suy nghĩ của Cơ Huyền phun ra những lời của người từng trải.

- Chỉ là hệ thống ảo thôi, người có kinh nghiệm với phụ nữ sao? Hay người từng nói truyện tình cảm với mấy cái PC hả?

Hệ thống bỗng im lặng, lần hiếm hoi hệ thống không phản bác Cơ Huyền.

Cơ Huyền cũng lười để ý tới nó.

Cuối cùng thì hai bình đan dược cuối cùng kết thúc với giá hơn 10 vạn kim tệ.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Nhã Phi (2)

Cơ Huyền lại về giám bảo thất yên lặng chờ đợi

Một lúc sau, tiếng bước chân từ bên ngoài dồn dập truyền đến, hai đạo nhân ảnh, đẩy cửa mà vào.

- A a, vị này là chủ nhân của Tu khí tán? Hình như tiên sinh lần đầu đến Ô Thần thành?

Hương phong thổi đến, tiếng cười khê kiêu nị, bỗng nhiên vang lên bên tai Cơ Huyền, làm tim hắn đập thoảng đập mạnh.

Trong lòng mắng một tiếng yêu tinh, Cơ Huyền ánh mắt khê chuyển hướng nữ nhân mặc váy màu đỏ bên cạnh.

Tiếp xúc ở cự li gần, Cơ Huyền lại phải đánh giá lại sự thành thực vũ mị của nữ nhân này, trên khuôn mặt, một đôi thủy ngâm ngâm mĩ mầu, tựa như không lúc nào không hấp dẫn nam nhân, ánh mắt không dấu vết nhìn qua đôi ngọc cảnh thon dài ưu nhã, cũng suýt nữa bị khe ngực hãm sâu kia hút vào, eo như thủy xà, lúc lay động, hấp dẫn vạn phần, làm cho người ta hận không thể đè lên trên đất mà phát tiết dục vọng.

Khuôn mặt hơi nóng lên may có mặt nạ che kín, Nhã Phi cũng không nhìn thấy.

Cơ Huyền không nói thừa.

- Đấu giá thành công? Đem tiền đưa cho ta, ta còn có việc!

Ngọc thủ của Nhã Phi che đôi môi đỏ mọng, nhẹ giọng cười, bộ ngực đầy đặn lộ ra những đường nét kinh tâm động phách, Nhã Phi cười khanh khách nói:

- Tiểu đệ đợi một lúc, mốt số thủ tục, còn đang hoàn thành. Đầu cần nóng vội như vậy

- Ai là tiểu đệ đệ của cô, cô mới là tiểu đệ đệ cả nhà cô là tiểu đệ đệ.

Tuy bất mãn với cách Nhã Phi đối xử với mình nhưng Cơ Huyền cũng không muốn nói lời không cần thiết. Nữ nhân này rất thông minh, nói thêm một lời là thêm nguy hiểm.

Nhìn tiểu huynh đệ ở trước mặt này Nhã Phi khê cau mày có chút ngoài ý muốn, không ngờ tuổi còn nhỏ nhưng định lực không tệ không bị dung mạo nàng ảnh hưởng.

Nàng hàm răng khê cắn đôi môi đỏ mọng, thanh âm ôn nhu nhẹ giọng hỏi:

- Tiểu đệ đệ cho Nhã Phi tỷ biết tôn tính của lão tiên sinh?

Cơ Huyền vẫn lựa chọn êm lảng

Cơ Huyền nhìn cô gái yêu tinh trước mặt, Nhã Phi có thể trở thành thủ tịch chủ trì đấu giá của Đặc Mễ Nhĩ phách mại trường, tự nhiên sẽ không bình thường, đều nói hồng nhan họa thủy, người thêm muốn mỹ mạo của nàng trong Ô Thần thành không biết có bao nhiêu, nhưng đến bây giờ, vẫn chưa nghe nói có ai đạt được mục đích, tuy trong này không thiếu nguyên nhân là nàng có Đặc Mễ Nhĩ phách mại trường làm chỗ dựa, bất quá ai cũng không dám cho rằng, nữ nhân này là một cái bình hoa chỉ sở hữu mỹ mạo.

Ở cạnh một nữ nhân tinh minh như vậy, Cơ Huyền không dám lơ là cảnh giác nếu không sẽ lộ ra sơ hở.

Nhã Phi cũng không có lời nói nào hữu dụng, cuối cùng, nữ nhân này đành phải bỏ qua ý niệm trong đầu, cười khanh khách lấy ra thủy tinh tạp trên người, trên tạp có tộc huy của Đặc Mễ Nhĩ gia tộc.

- Hãy đưa nó cho sư phụ đệ nhé, Đặc Mễ Nhĩ gia tộc rất thành ý với kết giao mới tiên sinh của đệ.

Lúc này, một thị nữ từ ngoài đi vào, đem lục sắc tạp phiến cung kính đưa cho Nhã Phi.

- Tụ khí tán đấu giá được mười bốn vạn kim tệ, trừ đi hai phần trăm tiền thuế, còn lại, đều ở chỗ này.

Nhã Phi mỉm cười đem lục sắc tạp phiến đưa tới

Nhận lục sắc tạp phiến Cơ Huyền thầm nghĩ mới ba lọ tụ khí tán mà kiếm được từng này, mỗi ngày đem tới đây bán chắc chả mấy chốc mà giàu.

- Ách, phiền Nhã Phi tiểu thư đổi ra thành nhiều tạp phiến được không? Khoảng mấy chục cái tạp phiến là được rồi.

Cơ Huyền tính cầm lục sắc tạp phiến nhưng liền đưa lại cho Nhã Phi ngượng ngừng nói.

Nhã Phi nghe thấy yêu cầu kì lạ của Cơ Huyền thì có chút ngạc nhiên. Nhìn Cơ Huyền thăm nghĩ không phải muốn ăn quýt tiền của vị đạo sư đó chứ.

Nhìn ra hồ nghi của Nhã Phi, Cơ Huyền liền chém bậy chém bạ:

- Thực ra là vị đạo sư mà ta hầu hạ thực không đáng tin, cứ mỗi lần đưa cho lão ta tạp phiến là chỉ trong một ngày lão tiêu hết sạch, đa số đều mua thứ vô bổ.

Cơ Huyền ra về bất đắc dĩ lắc đầu nói tiếp:

- Bây giờ cả nhà bị lão mua tới nghèo đến mức đi bán đan kiếm sống rồi nên Nhã Phi tiểu thư phải hiểu hoàn cảnh của ta.

- Haizz, nếu không có người giữ tiền chắc đi ăn xin ở đường mất. Vì thế tôi muốn chia nhỏ ra đưa lão tránh lão một lần tiêu sạch.

Nhã Phi nghe xong liền cười khanh khách, đôi gò bồng rung mạnh khiến mắt Cơ Huyền muốn lòi ra may mà có mặt nạ che đi vẻ thất thố của Cơ Huyền

- Được rồi, vậy tiểu đệ chờ một chút.

Một khi tiền đã tới tay, Cơ Huyền cũng không nghĩ ở lâu thêm, nhìn Nhã Phi nói:

- Vậy ta xin cáo từ.

- A a, tỷ quên mất, lão tiên sinh nhà đệ sau này còn muốn đấu giá đan dược gì, nên chiếu cố Đặc Mễ Nhĩ đấu giá trường nha.

Nhã Phi thân nhiên cười nói.

- Yên tâm, cơ hội rất nhiều.

Cơ Huyền đứng dậy, cũng không quay đầu lại, đi ra khỏi căn phòng muốn mạng người này

Nhìn bóng dáng Cơ Huyền biến mất, nụ cười trên mặt Nhã Phi chậm rãi thu liễm, nhú mày lại, đi đến cạnh bàn, khẽ dựa vào đó, đường cong lộ ra.

- Cốc Ni thúc thúc, đan dược đó của hần thực tốt vậy.

- Ân, hơn nữa luyện dược thuật còn mạnh hơn ta, Tụ khí tán đó ta không thể luyện được.

Cốc Ni thờ dài nói với Nhã Phi.

- Có dược phương đều không được?

Đôi mắt híp lại, đôi môi hồng nhuận hơi nhếch lên, làm như tùy ý nói.

Đoán được ý của Nhã Phi, Cốc Ni sắc mặt cả kinh, vội vàng nói:

- Đừng đánh chủ ý tới dược phương của một đạo sư, có thể gây đại họa đó, hơn nữa còn là đạo sư không biết cấp bậc. Cũng đừng đánh chủ ý lên dược đồng đó, dược đồng là cánh tay của đạo sư người được truyền thụ trực tiếp, có tư cách thành đạo sư. Nếu tiểu thư muốn "trêu đùa" cậu ta thì bỏ đi. Phải biết rằng, luyện dược sư căn bản là một cái độc phong oa, chỉ cần người làm đau hần bất người là có thể tìm được vô số bằng hữu, hơn nữa cũng có rất nhiều cường giả, phi thường vui lòng có một luyện dược sư thiếu họ một cái nhân tình."

Nhìn Cốc Ni kinh hoàng, Nhã Phi bất đắc dĩ nhu nhu trán, cười khổ nói:

- Cốc Ni thúc thúc, người nói gì vậy, ta đâu có chủ ý gì với hần, người cho rằng mấy năm lịch lãm này của Nhã Phi là phí công sao.

- Ta cũng chỉ nhắc nhở người thôi.

Nghe lời nói của Nhã Phi, Cốc Ni cũng thờ phào nhẹ nhõm, hần thật sự sợ vị tiểu thư này không biết chữ chết viết như nào sẽ làm ra việc ngu ngốc gì đó.

Liếm liếm môi, ngọc thủ của Nhã Phi nâng tóc lên, nhìn về phía Cơ Huyền rồi đi khẽ nói:

- Hắc hắc, tiểu sắc dân tướng che mặt nạ là tránh được ánh mắt sao, nhưng cũng thật không tồi. Dù định lực, tỷ tỷ đến mỹ nhân kế cũng dùng mà không đắc thủ. Lần sau gặp lại thì tỷ tiếp tục, ta không tin chỉ một tiểu đệ đệ mà ta không sử lý được.

Nhã Phi như tìm được món đồ chơi mới. Cơ Huyền không biết cậu đã rơi vào tầm ngắm của một con hồ ly.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Tiêu lão rời đi

Lén lén lút lút đi vào căn phòng của mình, Cơ Huyền rất nhanh đóng cửa, sau đó chạy tới góc phòng, cuối cùng lấy ra vài mấy nẹp kim tệ xếp gần hơn chục lọ đan dược, cẩn thận đem chúng cất vào trong ngăn tủ, ngửi sâu một hơi mùi của dược tài trên tay, hắc hắc cười dài thở phào nhẹ nhõm.

Thân mật vỗ vỗ ngăn tủ, khoe miệng Cơ Huyền giật giật, đi tới cạnh giường, thả lỏng người nằm xuống, hơn nửa ngày bốn ba, thật sự làm hần có chút mỏi mệt.

- Tiêu Huyền, có ở trong không?

Có chút mơ hồ, tiếng đập cửa bỗng nhiên truyền đến.

Cơ Huyền nhảy xuống giường, sau đó mở cửa phòng, nhìn Tiêu lão đứng ở ngoài cười hỏi:

- Tiêu lão, ngài có việc gì sao?

Cả nửa tháng nay không thấy Tiêu lão trong Tiêu gia, nghe ngóng mới biết Tiêu lão có việc gấp phải ra ngoài đến nửa tháng nay mới thấy mặt.

Tiêu lão nhìn Cơ Huyền, kể lại cho Cơ Huyền:

- Nửa tháng trước ta đã nhìn thấy vợ và con của ta, trong nửa tháng này ta đi khắp mọi nơi nghe ngóng thông tin của họ và đã biết được một vài tin tức hữu dụng nên.....

Nói đến đây lão dừng lại một lúc, biểu cảm khó nói.

Cơ Huyền nghe đến việc Tiêu lão có vợ con thì biểu cảm có chút không thể tin nổi.

- Khoan khoan, Tiêu lão ngài có vợ và con sao? Thật sao?

- Đúng vậy có vấn đề gì sao.

Cơ Huyền quan sát, không biết cô nương nhà nào mất chọn người kém như vậy, có thể coi trọng Tiêu lão.

- Đừng nhìn ta bây giờ mà đánh giá, hồi trẻ ta cũng phong lưu tuần dật, đánh đổ biết bao trái tim thiếu nữ đó, vô số thiếu nữ bị đôi mắt hoa đào này cuốn hút rồi rơi vào sự tương tư vô hạn, haizz ta cũng không còn cách nào khác.

Tiêu lão vừa nói lại kèm theo chút rung đùi đắc ý, lại có chút bất đắc dĩ, thực ngứa đòn mà.

Cơ Huyền lần đầu tiên thấy vẻ tự luyến của Tiêu lão, nếu nhìn bộ dạng bây giờ của lão thực không nhận ra vẻ huy hoàng này xưa của lão. Nhưng điều không thể phủ nhận là lão có đôi mắt hoa đào rất quyến rũ, ít ra lão không chém gió về điều đó.

- Cơ mà lạc đề rồi, việc chủ yếu ta muốn nói là... Có lẽ sẽ rời Tiêu gia một đoạn thời gian dài để tìm lại họ.

Tiêu lão nói xong liền yên lặng quan sát ứng của Cơ Huyền.

Cơ Huyền nghe Tiêu lão nói xong cũng không mấy ngạc nhiên vì qua lời nói của lão ở trên cậu cũng đoán được vài phần rồi.

- Vậy thì ngài còn chần chờ gì nữa, sao không thực hiện luôn còn tốn thời gian về đây lỡ mất đi thời cơ tốt thì sao.

Thực sự Cơ Huyền cũng muốn Tiêu lão rời Tiêu gia, vì cậu biết Tiêu gia trong thời gian ngắn sẽ gặp họa sát thân, may thay có cơ để Tiêu lão đi.

- Vậy thì con thì sao?

- Con thì có việc gì? Lớn ngần này rồi tự lo được cho bản thân, ngài không cần lo lắng cho con. À ngài chờ con một chút.

Cơ Huyền đang nói bỗng chạy vào góc tủ lấy mấy cái mai kim tệ ra đưa khoảng gần một vạn, không phải Cơ Huyền keo kiệt mà cậu sợ bị Tiêu lão tra hỏi nên không muốn lấy quá nhiều.

- Trong này có chút kim tệ, ngài cầm lấy phòng thân.

Cơ Huyền nhét vào tay Tiêu lão.

- Nào có đạo lý trường bồi nhận độ của văn bồi chứ.

Tiêu lão muốn từ chối.

- Chúng ta là người một nhà không cần phân biệt vậy, ngài nhận nuôi con từ nhỏ, mười mấy năm nay người chăm sóc con cho con tinh thần bây giờ là lúc con báo đáp người.

- Nhưng có lẽ ta sẽ đi rất lâu có lẽ là vài ba năm thậm trí còn lâu hơn nếu mọi việc không tiến triển thuận lợi.

- Ngài không cảm lo cho con, hiện giờ con là thiên tài trọng điểm của gia tộc, họ sẽ không bạc đãi con. Nên ngài không cần lo về con, so với con gia đình của ngài mới là quan trọng nhất, ngài nên làm theo trái tim mình.

Nghe vậy Tiêu lão ôm chầm lấy Cơ Huyền, đôi mắt hoa đào ươn ướt.

- Cảm ơn con đã hiểu và ủng hộ ta. Ta thật may mắn khi nhận nuôi con.

- Câu đó là con nói với phải, nếu không có người chắc con vong mạng ở cái ngõ nhỏ đó rồi, con mới là người nên nói cảm ơn.

Hai người một già một trẻ ôm nhau một lúc rồi tách ra.

- Ta không để lại cái gì cho con được, ở đây có bộ công pháp này. Ngày xưa ngẫu nhiên có được nhưng không có chỗ dùng nay tặng lại cho con.

Nhìn bộ công pháp Tiêu lão ném cho mình, Cơ Huyền bỗng mắt cậu lờ ra. Trên công pháp ghi " Huyền giai cao cấp công pháp: Thanh Phong Quyết "

Cơ Huyền không thể tin vào mắt mình, Tiêu lão tùy tiện lấy ra một cái công pháp liền là Huyền giai còn cao hơn công pháp Tiêu gia một bậc.

- Vậy thì đa tạ Tiêu lão, bộ công pháp này con sẽ cố gắng học thật tốt không phụ lòng ngài.

- Vậy ta đi đây, con hãy bảo trọng. Ta đã đánh tiếng với người trong gia tộc rồi, không ai làm khó con được đâu.

Nói xong Tiêu lão vỗ vai Cơ Huyền rồi thân hình biến mất.

- Hi vọng ngài tìm được gia đình mình, nhưng đừng về quá sớm năm sáu năm sau về là an toàn.

Cơ Huyền nói xong, liền lắc đầu nhìn vào quyển công pháp Huyền giai cao cấp công pháp: Thanh Phong Quyết.

- Tinh. Tồn 50 điểm hệ thống để học môn công pháp này. Chấp nhận - Từ chối.

Trước mặt Cơ Huyền hiện ra một cái bảng với hai lựa chọn. Cơ Huyền có chút do dự rồi ấn vào Chấp nhận.

Vô số kí tự tràn vào trong não hải của Cơ Huyền kiến cậu đau như búa bổ.

- Không bao giờ quen được cái trò này.

Cơ Huyền ngồi một lúc chờ ổn định tâm thần khỏi cơn nhức đầu do học nhanh công pháp. Thờ dài một hồi.

- Đến lúc đột phá Đấu giả rồi.

Cơ Huyền lấy Tụ khí tán từ hộp ngọc, cho vào miệng nuốt xuống, rồi chìm vào trong trạng thái tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đấu giả cuối cùng cũng đột phá

Tụ khí tán vừa vào miệng, một vị nhân nhật lạnh lẽo từ từ khuếch tán. Một hồi sau, một cỗ năng lượng tinh thuần ấm áp trực tiếp từ trong miệng vọt vào thể nội, nhất thời Cơ Huyền thân thể chấn động.

Khuôn mặt bình tĩnh, Cơ Huyền hai tay rất nhanh kết xuất thủ ấn hấp thu đấu khí, hô hấp dần dần trở nên vững vàng. Trong cơ thể, đấu khí nhân nhật ứng tâm mà động, nhanh chóng bao vây cỗ năng lượng tinh thuần cường đại kia, sau đó bắt đầu điên cuồng luyện hóa.

Bên trong tiểu lâu, không khí bỗng nhiên ba động mãnh liệt, một tia đậm bạch sắc đấu khí từ trong không trung ngấm ra, sau đó cuộn cuộn không ngừng tiến vào thân thể Cơ Huyền.

Răng cắn chặt môi, trong cơ thể hai cổ năng lượng đối kháng, làm kinh mạch không ngừng truyền ra trận trận đau đớn, bất quá cũng may gân cốt kinh mạch hẳn so với thường nhân cứng cỏi hơn rất nhiều, cho nên tuy có cảm giác đau đớn, cũng là tạm thời còn chưa tạo thành thương tổn quá lớn.

Trong cơ thể, đầu khí bao vây đoàn đoàn lực sắc tinh thuần năng lượng điên cuồng luyện hóa, lực sắc năng lượng không ngừng bị đồng hóa thành hắc sắc đầu khí. Nhờ có lực lượng này trợ giúp, đầu khí trong cơ thể không ngừng bành trướng, thậm chí dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ.

Dược lực tinh thuần tuy không ngừng bị luyện hóa, chẳng qua lại cuộn cuộn không dứt, mỗi lần đầu khí luyện hóa một đoàn dược lực, đều có một đoàn lực sắc năng lượng lớn hơn nữa tiếp tục đi tới.

Trong cơ thể luyện hóa cùng đầu khí bên ngoài không ngừng rót vào, Cơ Huyền đầu khí đã dần dần tích đầy trong kinh mạch.

Đương lúc luyện hóa như trước tiếp tục, tinh thuần dược lực bắt đầu yếu đi, Cơ Huyền lúc này đang chìm đắm trong tầng trường lực lượng như bay bổng phát hiện, đầu khí trong cơ thể, cơ hồ đã bành trướng tới một giới hạn không thể tăng thêm.

Đầu khí bành trướng, trực tiếp dồn ép lên kinh mạch, toàn thân phát ra một cơn đau đớn kịch liệt.

- Tinh. Hệ thống cảnh báo: Mau, ngưng tụ đầu khí toàn! Bằng không sẽ dẫn đến bạo thể

Thanh âm máy móc của hệ thống vang lên lời cảnh báo trong đầu Cơ Huyền

Cơ Huyền thủ ấn thay đổi, ngón cái giao tiếp, ngón giữa hồ điểm, mười ngón tay kết xuất thành một cái thủ ấn kỳ dị.

Cơ Huyền bỗng biến thành một cái hắc động, đầu khí mênh mông trong cơ thể giống như bị một trận hấp lực cuồng mãnh, hướng về phía Cơ Huyền.

Trong cơ thể, hắc sắc đầu khí trong khắp các kinh mạch, đều là không hẹn mà cùng bắt đầu lui về, mà ở đan điền lúc này đang tiếng hành áp súc, hắc sắc đầu khí đã bắt đầu chuyển hóa thành tiểu hắc động.

- Tinh. Kí chủ tiến hành áp súc đầu khí! Dùng linh hồn cảm giác lực áp súc chúng nó.

Tiếng cảnh báo lạnh lùng của hệ thống lại vang lên, căn chuẩn thời gian cho Cơ Huyền

Khẽ gật đầu, Cơ Huyền ngưng hạ tinh thần, sử dụng linh hồn cảm giác lực xuất sắc trong khoảnh khắc không chừa đầu khí trong cơ thể, sau đó bắt đầu điên cuồng áp súc...

Bị linh hồn cảm giác lực điều khiển, hắc động đầu khí cũng bắt đầu phản kháng, không ngừng bành trướng và thôn phệ cắn nuốt mọi thứ..

Lực lượng phản kháng tuy không kém, bất quá linh hồn cảm giác lực của Cơ Huyền tự đầu hắc động tham lam thôn phệ hết tất cả cho nên đầu khí kháng cự, không thể nghi ngờ chỉ như châu chấu đá xe, sau một lúc giằng co cũng đành bất đắc dĩ thu sức lại.

Đương khi đầu khí thu sức lại cỡ chừng bàn tay, thì lại bất động ngưng lại.

- Tái áp!

Cơ Huyền quát to.

Linh hồn cảm giác lực đang vờn quanh bên ngoài hắc động đầu khí, trong nháy mắt mở ra lớn nhất, sau đó hung hăng áp súc!

- Bùng!!

Một tiếng trầm muộn, từ trong cơ thể lạng lẽ vang lên...

Theo âm thanh vang lên, cỗ lực lượng phản kháng khiến Cơ Huyền đang kiệt lực chống đỡ nhẹ nhàng tán đi.

Thở mạnh một hơi dài nhẹ nhõm, Cơ Huyền toàn thân thoát lực đổ xuống, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

- Mẹ nó, quá nguy hiểm rồi. Thế mà bảo có trăm phần trăm cơ hội đột phá đầu giả, quả cáo đúng là lừa gạt. Không thể tin lời lũ cáo già mà.

Cơ Huyền thầm cảm thấy may mắn, nếu không phải có hệ thống giúp đỡ chắc cũng đủ bạo thể vài lần rồi.

Nghĩ đến hung hiểm vừa qua Cơ Huyền đánh cái rùng mình.

- Hắc hắc, đồ tốt mà còn khó đột phá thế mấy đồ nhân bản mà khối lập phương tạo gia bị giảm mất gần nửa tác dụng chắc còn khó khăn hơn.

Cơ Huyền rất có ý thức cười trước kẻ khác gặp họa mà họa này người chủ mưu là tên vô sỉ nào đó không ý thức được bản thân.

- Tinh. Kí chủ đã đột phá lên Đầu giả đủ điều kiện học tập công pháp "Hỗn Nguyên Thôn Thiên quyết". Chấp nhận - Từ chối.

Thấy bảng thông báo quen thuộc Cơ Huyền không do dự ấn chấp nhận. Quyển sách biến thành vô số dòng chữ dung nhập vào não của Cơ Huyền, nhưng lần này không gây tác dụng phụ như những lần trước.

- Tinh. Học tập hoàn thành. Xin kí chủ hãy vận dụng Hỗn Nguyên Thôn Thiên quyết, sau đó hệ thống sẽ tiếp tục hướng dẫn.

Cơ Huyền nhắm mắt lại bắt đầu vận chuyển công pháp, hắc sắc đầu khí xuất hiện bao bọc xung quanh cơ thể Cơ Huyền đầu khí trong phòng liên tục bị hắc sắc đầu khí cắn nuốt.

- Đây là đâu?

- Tinh. Con đường kí chủ đi sẽ khác với Tiêu Viêm thông qua dị hoá để đột phá. Còn kí chủ thông qua thông phệ để đột phá.

- Thôn phệ? Làm sao làm? Ta đâu có thn ph to phù nào đó đâu?

- Tinh. Kí chủ đúng là vô vọng hết sức, công pháp mà kí chủ vừa học có khả năng thôn phệ, hấp thụ và đồng hoá. Chính công pháp mình vừa học cũng không biết khả năng của nó là gì. Hệ thống siêu cấp như ta thật khó mà.

Cơ Huyền nghe vậy mắt đảo đã trắng nhưng cũng không phản bác hệ thống, dù sao cậu cũng có lỗi sai.

- Tinh. Có một số điều kí chủ cần chú ý:

Thứ nhất: Kí chủ chỉ có thể thôn phệ người cao hơn một đại cảnh giới. Nếu thôn phệ người mạnh hơn liền bạo thể mà chết.

Thứ hai: Thôn phệ ma hạch cũng tăng được đầu khí nhưng cũng có nguy cơ bị cắn chả. Có điều có hệ thống siêu cấp ở đây có thể bảo hộ kí chủ an toàn.

Thứ ba: Hỗn Nguyên Thôn Thiên quyết cắn nuốt cả đầu khí lẫn linh hồn kẻ bị công pháp này sử dụng. Tức là kí chủ có thể nhận được kí ức và kinh nghiệm của đối phương, nếu tâm cảnh không đủ cường đại thì sẽ bị kí ức đó nuốt chửng hoá điên. Nhưng nếu kí chủ chi ra một lượng điểm hệ thống thích hợp có thể kiểm soát được.

Thứ tư: Kí chủ thôn phệ người hay ma thú có đầu khí hệ gì thì kí chủ có thể sử dụng được hệ đó trừ dị hoá. Nhưng hệ thống chỉ có thể giới hạn trong năm loại thuộc tính nếu quá nhiều thì hệ thống sẽ tự loại bỏ một thuộc tính.

Nghe lời cảnh báo của hệ thống Cơ Huyền đánh rùng mình một cái, xem ra công pháp này cũng không phải hoàn mỹ như mình tưởng.

- Tinh. Kết thúc hướng dẫn, kí chủ có thể trở lại.

Khi Cơ Huyền mở mắt ra đã là sáng sớm, duỗi eo một cái.

- Xem ra đợt kiểm tra thực lực sắp tới rồi. Cũng rèn luyện công pháp một chút. Tiện thể đi Phách mại hội mua chút ma đan của yêu thú về phát triển đầu khí thuộc tính và bán được luôn.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Cơ Huyền căn bản là rảnh rỗi.

Mỗi ngày luyện tập đầu kĩ Hấp chương và tìm cách phát triển nó mạnh hơn.

Không thì đi phách mại hội mua mấy món đồ cần thiết. Để phát triển đầu khí thuộc tính và bán đan được. Mỗi lần điều bị Nhã Phi trọng ghẹo đến vắt chân lên cổ mà chạy.

Có một lần Cơ Huyền đến bán thuốc và công pháp Huyền giai cao cấp thì bắt gặp Tiêu Viêm, lúc đó hắn trùm kín người khó nhận ra. Nhưng Cơ Huyền là ai, nhìn phát đoán ra ngay nhưng bản thân lười lo truyện bao đồng nên kệ.

Cơ Huyền cũng đã phát hiện ra vài điều đầu khí của ma hạch khi thôn phệ chỉ không nhiều hầu hết chứa hung tính và huyết sát, đầu khí tinh khiết rất ít. Nếu đến một mức độ giới hạn thì loại ma hạch đó sẽ không còn tác dụng nữa.

Để rút ra điều đó, Cơ Huyền đã mua một đồng ma hạch của nhất gia ma thú về kiểm chứng, hơn một nửa thôn phệ thất bại, còn lại miễn cưỡng hành công. Hiện tại cậu có thể sử dụng hai thuộc tính hoá và phong.

Cuối cùng ngày kiểm tra cũng đến.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lỡ thành tiêu điểm

Huân luyện trường làm bằng đá xanh thật lớn, trong đó tập trung khoảng hơn một trăm thiếu niên thiếu nữ, trập trập ồn ào âm thanh, phóng lên cao.

Giữa huân luyện trường, dựng một tấm bia đá đen dùng để trắc nghiệm rất lớn, loại bia đá trắc nghiệm này, cũng chỉ có một ít gia tộc có thực lực mới có tư cách trang bị, giá trị xa xỉ, bên cạnh bia đá đen, như cũ vẫn là vị trắc thí viên lạnh lùng của một năm trước đây.

Trên đài cao bên trái huân luyện trường, đang ngồi là một ít nhân sĩ nội bộ trong gia tộc, tại chính giữa, là tộc trưởng Tiêu Chiến cùng ba vị trưởng lão.

Bên trong quảng trường, là các thiếu niên thiếu nữ đang sớm chờ được kiểm tra, đang bồn chồn đứng thẳng, một ít người ưu tú biểu hiện bình thường, trên mặt vẫn chưa có nhiều ít khăn trương gì, một ít người thiên phú bình thường hoặc quá thấp, lại là vẻ mặt bàng hoàng cùng rối loạn.....

Cơ Huyền tiến đến một nơi yên tĩnh ít người để ý của nơi này rồi ngồi xuống..... ngủ mất.

Cá nhân Cơ Huyền không hứng thú gì với vụ này, chỉ muốn kết thúc xong vụ này để đi về thôi, với quả hôm qua tu luyện quá đà nên ngủ bù vào hôm nay.

.....

Nhìn Huân Nhi đang đi tới chỗ Tiêu Viêm, nhóm thiếu niên trong sân đều toát ra ánh mắt ghen tị, trong Tiêu Gia, có khả năng thân cận cùng Huân Nhi như vậy chỉ có duy nhất một người, chỉ có điều người này nổi danh là phế vật...

Tiêu Viêm lúc này mang bộ dáng thoải mái, trên đài cao nhân sĩ cao tầng của gia tộc không khỏi có chút kinh dị, người này chẳng lẽ không biết sau thí nghiệm hôm nay, về sau sẽ không còn cơ hội sao?

Tiêu Chiến khẽ gật đầu đứng dậy, huân luyện trường chìm trong im lặng, ngưng thanh quát:

- Các ngươi đều là tộc nhân mới của gia tộc, nên biết hôm nay trắc nghiệm đối với các ngươi mà nói là cực kỳ trọng yếu, quy củ trắc nghiệm là phải đạt được đấu khí cấp bảy thì mới đủ tư cách, nếu không đạt đương nhiên không đủ tư cách, tiếp theo, dựa theo quy định của gia tộc, sau khi trắc nghiệm xong, người nào đấu khí dưới cấp 7, có quyền lợi hướng người có đấu khí từ cấp 7 trở lên phát ra một lần khiêu chiến, nếu khiêu chiến thắng lợi cũng được coi là đủ tư cách!

- Một khi tất cả mọi người đã rõ ràng, như vậy, trắc nghiệm bắt đầu!

Theo Tiêu Chiến trầm giọng, huân luyện trường phía trên các thiếu niên thiếu nữ, nhất thời khăn trương cực độ.

Hướng đến Tấm bia Đá màu đen, trắc nghiệm viên lạnh lùng tiến lên trước một bước, từ trong lòng lấy ra danh sách, thanh âm lạnh như băng, làm nhiều người phát lạnh toàn thân.

Khoanh chân ngồi phía trên tầng đá sạch sẽ, Tiêu Viêm bình tĩnh nhìn bạn cùng lứa bởi vì đấu khí không hợp cách mà âm thầm khóc, đậm mực liếm liếm miệng, cũng không bởi vậy mà động lòng, không cười nhạo cũng không an ủi.

Bọn họ tại so với chính mình càng là tộc nhân cấp thấp, tìm kiếm khoái cảm trên người họ có lẽ chưa bao giờ Tiêu Viêm nghĩ đến, chính mình có thể cũng sẽ có một ngày này.

Ngồi ở bên cạnh Tiêu Viêm, Huân Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn thanh nhã, vân quuyền vân thư bộ dáng lạnh nhạt, giống như một đoá Sen không nhiễm bụi trần, tay thì vân vẽ bím tóc, ánh mắt nhìn vào đôi mắt của thiếu niên bên cạnh, cũng giống Tiêu Viêm, hẳn cũng không có chú ý nhiều quá đối với thiếu niên âm đạm này.

" Tiêu Mị!"

Trắc nghiệm viên thanh âm lạnh như băng, làm Tiêu Viêm nhũn mắt, hai bên mí mắt cau lại.

Không thèm chú ý đến Tiêu Viêm, Huân Nhi, bộ dáng Tiêu Mị lúc này không khỏi đắc ý cười chế nhạo.

Huân Nhi chớp chớp đôi mắt to, nghiêng đầu nhìn Tiêu Viêm khoe miệng kia ả ả trào phúng, mỉm cười nói:

- Ta không đoán được sau ngày hôm nay, hẳn sẽ dùng loại thái độ nào đối với Tiêu Viêm ca ca?

Tiêu Viêm khẽ nhún vai, nhẹ giọng nói:

- Một số thứ đã mất đi, chính là mất đi, mặc kệ như thế nào bù lại cũng không thể lấy lại được, trong gia tộc này, có khả năng được ta coi là bạn cũng không nhiều lắm, chỉ có mấy người mà thôi.

.....

- Tiêu Mị: Đấu lực, 8 cấp, cao cấp!

Trắc nghiệm viên liếc mắt Tấm bia Đá màu đen lạnh lùng khẽ gật đầu, trầm giọng công bố....

- Tiêu Huân Nhi!

Ngọc thủ nhẹ nhàng tiếp xúc với bia đá, Huân Nhi đôi mắt chậm rãi nhắm lại, đầu lực trong cơ thể, cấp tốc bắt đầu khởi động.

Theo đầu lực đưa vào, Tấm bia đá vẫn yên lặng khoảnh khắc sau, cường quang xạ phóng...

Đấu giả: Nhất tĩnh!

Nhìn Tấm bia đá phía trên kia kim quang lóe lên bốn chữ to, huấn luyện giữa sân, thoáng yên lặng, mọi người sững sờ, rồi thanh âm lớn dần dần.

- Huân Nhi tiểu thư, một tĩnh đấu giả!

Có chút rung động trước bốn chữ to kim quang phát sáng, trắc nghiệm viên nhìn không được sợ hãi lắc lắc đầu than, quát lớn.

Huân nhi rời tay khỏi tấm bia đá, tựa hồ không chú ý, bắt đầu đi cau mày, sau đó xoay người trở lại đám người phía dưới nhìn thấy Tiêu Viêm đang mang về mặt sợ hãi than cười khê kiêu kiêu cái miệng nhỏ nhắn.....

.....

- Tiêu viêm: Đấu khí, đệ thất đoạn, cao cấp!

Thầm thở ra một hơi, tựa hồ vẫn không tưởng tượng được, trong lòng vẫn rung động, trắc nghiệm viên cố gắng duy trì thanh âm trấn định.

Nghe trắc nghiệm viên công bố, huấn luyện trường trước đó vốn đã yên tĩnh, nay lại càng thêm tĩnh lặng.

.....

- Phanh!

Bị Tiêu Viêm đánh trúng sắc mặt hồng nhuận của Tiêu Khắc nhất thời trở nên tái nhợt. Kêu rên nên một tiếng, cước bộ lao đảo lui về phía sau, rốt cục cuối cùng cũng không đứng vững, ngã xuống đất

Một chương đánh bại đối thủ, Tiêu Viêm có chút nhàm chán lắc đầu, đối thủ loại này, thực sự không có tính khiêu chiến, đừng nói vận dụng đề bài, chính mình chân thật thực lực cũng không có vận dụng một nửa.

Lúc này tại ngoại trường, mọi người chậm rãi thu lại ánh mắt, một khi Tiêu Viêm có thể dễ dàng đã bại một gã lục đoạn đấu khí, như vậy thực lực của hắn phải trên thất đoạn.

.....

Đối với những gì vừa xảy ra Cơ Huyền một chút cũng không để ý, cậu vẫn nằm ngủ một cách ngon lành.

- Tiêu Huyền.

Thanh âm Trắc nghiệm viên lạnh lùng đọc tên. Nhưng một lúc không thấy ai xuất hiện.

- TIÊU HUYỀN.

Thanh âm của trắc nghiệm viên trầm hơn, lần này còn vận dụng đấu khí.

Cơ Huyền đang trong giấc mơ bỗng giật mình nhảy cẫng lên hét:

- Tên nào làm phiền lão tử ngủ vậy hả?

Mọi người vừa bị Tiêu Viêm là sợ hãi xong nay bị sự to gan của Cơ Huyền làm sợ tập hai. Họ nhìn Cơ Huyền với ánh mắt kính nể.

Cơ Huyền thấy mọi người nhìn mình thấy lạ, bỗng nhìn thấy ánh mắt sắc như dao của ai đó làm cậu tỉnh khỏi cơn ngái ngủ.

- Hắc hắc, tại hạ ngủ quên, ngài đại nhân không chấp kè nhỏ.

Cơ Huyền thấy vậy vội tiến lên, cười lấy lòng trắc nghiệm viên.

- Khanh khách.

Cơ Huyền nghe thấy tiếng cười liền truy tìm kẻ làm cổ làm xấu mặt mình, kết quả thấy Huân Nhi đang ở bên Tiêu Viêm nhìn cậu che miệng cười.

- Nữ nhân độc ác, cười tới rung người vậy.

Cơ Huyền hung hăng mắng Huân Nhi trong lòng vài lần.

Tiến lên bia đá Cơ Huyền tùy tiện chạm vào rồi vận đầu lực. Nhưng rồi cậu nhanh chóng hối hận vì quên mất việc phải áp chế thực lực.

Nhìn Tầm bia đá phía trên kia kim quang lóe lên bốn chữ to, huấn luyện giữa sân, thoáng yên lặng, mọi người sững sờ, rồi thanh âm lớn dần dần.

- Tiê... Tiêu Huyền Nhị tinh đầu giả.

Nếu như vừa rồi Huân Nhi đạt đầu giả được mọi người tán phục, Tiêu Viêm đạt bảy đoạn đầu khí khiến mọi người kinh hãi thì Cơ Huyền đại hai tinh đầu giả liền làm mọi người chính thức điên rồi, sợ hãi + hâm mộ + tán phục mọi thứ đều có.

Mấy vị trưởng lão trên lầu mắt cũng lóe ra rồi, đồng loại rơi hết cốc nước. Vẫn trong trạng thái chưa tiêu hoá được

.....

Tiêu Viêm nhìn Cơ Huyền trở thành tiêu điểm với hào quang thiên tài, ánh mắt hấn bỗng trở nên âm trầm. Cứ nghĩ lấy lại được vinh quang không ngờ cuối cùng vẫn bị một kẻ khác áp chế.

Huân Nhi thì nhìn người thiếu niên ngũ quan bình thường nhưng sở hữu làn da trắng ngần kia, ánh mắt trở nên sâu xa hơn.

.....

Còn Cơ Huyền biết gây lên rắc rối rồi nên trước khi mọi người bình tĩnh lại liền lượn trước.

- Tinh. Ngũ bức + 1, ngũ bức + 1..... ngũ bức + n. Tổng điểm 92.

Hệ thống thông báo số điểm ngũ bức Cơ Huyền vừa đạt được, nhưng lúc này cậu làm gì có tâm trạng để ý.

Phòng của Huân Nhi.

- Lãng thức, hãy theo dõi người tên Tiêu Huyền này cho ta, nếu có gì bất thường thì báo cáo lại.

- Rõ, thưa tiểu thư.

Huân Nhi nói với hắc ảnh đằng sau lưng. Nói xong hắc ảnh đằng sau lưng biến mất một cách quỷ dị.

- Tiêu Huyền, cậu rốt cuộc là ai, có bí mật gì.

Huân Nhi đứng trước cửa sổ khẽ nói. Ánh trăng nương nhờ cửa sổ chiếu rọi lên nàng, kiến nàng càng giống như tiên tử hạ phàm. Khoé môi nàng cong lên, nụ cười tuyệt mỹ được ánh trăng tô điểm làm say lòng người. Tựa như bức tranh tuyệt mỹ nhưng không có ai vinh hạnh ngắm được.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chiếm tiện nghi của Nhã Phi

Một gia tộc muốn không suy bại, nặng yếu nhất, chính là phải duy trì được sức sống, mà ngọn nguồn của sức sống, đó chính là thế hệ trẻ của gia tộc, bọn họ chính là dòng máu mới của gia tộc, có bọn họ, gia tộc mới có thể phát triển không ngừng.

Bởi vậy, nghi thức thành nhân, đối với mỗi một gia tộc đều hết sức quan trọng, mà Tiêu gia, cũng không ngoại lệ.

Là một trong ba đại gia tộc ở Ô Thần thành, nghi thức thành nhân của Tiêu gia tự nhiên là rất được các thế lực trong thành chú ý tới, một vài thế lực, thậm chí còn trực tiếp yêu cầu tham dự lễ cử hành nghi thức này.

.....

Trong khoảng thời gian này Cơ Huyền ngoại trừ lên đi bán thuốc thì còn lại thời gian đều co rút đầu trong tiểu lâu tu luyện đầu khí.

Mỗi lần muốn ra ngoài thì người của Tiêu gia nhìn mình như động vật quý trong vườn thú, còn thỉnh thoảng có những nữ nhân mặt mũi cười hi hi một câu "Huyền ca " hai câu " Huyền ca " nghe buồn nôn chết mất.

Nhưng được cái là điểm hệ thống cứ tăng vùn vụt, bây giờ cũng có gần 400 điểm hệ thống rồi.

- Chắc, nếu không phải bắt buộc phải ra ngoài thì bản thân cũng không muốn lết mông đi tỳ nào.

Cơ Huyền than thở nói. Có cái lễ trưởng thành thôi mà cũng là rằm rộ vậy.

- Tinh. Nếu kí chủ mà còn tiếp tục ru rú trong nhà thì theo lời nói của thế giới cũ của kí chủ đó là ngài đang biến thành tên " neet " vô dụng, ăn bám xã hội.

- Phập.

Câu nói cũng hệ thống như chọc trúng tim đen của ai đó, bản thân người đó cũng thấy vậy.

Cơ Huyền ôm tim, cậu càng ngày càng cảm thấy thay vì nói nhảm hệ thống lúc nào cũng chọc ngoáy vài điểm yếu của mình.

- Ta đâu phải tên " neet vô dụng " đâu ta có.... Di, sao người kia quen thế nhỉ.

Đang định phản bác lại hệ thống bỗng Cơ Huyền nhận thấy một thân ảnh quen thuộc.

Một cô gái xinh đẹp đang cười nói, hồng y bao quanh thân thể đầy đặn là lướt, như ẩn như hiện, cực kỳ dụ người. Lúc này, vây quanh nàng đã có không ít người, nghiêm nhiên trở thành một chỗ huyền náo nhất.

- Trời má, đó không phải Nhã Phi sao? Sao cô ta lại tới đây? Trùng hợp vậy.

Nhìn thấy Nhã Phi tâm trạng Cơ Huyền trở nên sợ hãi, mỗi lần gặp cô ta đều bị cô ta vòn rất nhiều lần. Nói chuyện với Nhã Phi rất tốn não, rất mệt mỏi.

Cơ Huyền lén lén lút lút rút đi, tránh cho cô ta nhận ra.

.....

Tiêu Viêm nhìn người đàn bà xinh đẹp thành thực trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ biểu hiện ra vẻ mặt phù hợp với tuổi, tươi cười nói:

- Ra mắt Nhã Phi tỷ tỷ.

Nhã Phi ánh mắt khẽ nhìn gương mặt người thiếu niên, môi anh đào khẽ mở, cười nói:

- Nghe nói Tiêu Viêm tiểu thiếu gia trong một năm đột phá tới 4 đoạn đầu khí. Việc này giờ đã truyền khắp Ô Thán thành, chẳng biết là thật hay giả?

Tiêu Viêm khẽ gật đầu, có chút " rụt rè " nói:

- Tất cả đều nhờ công lao phụ thân mua được trúc cơ linh dịch.

Nghe Tiêu Viêm thừa nhận, Nhã Phi bề ngoài trấn định, nhưng trong lòng không khỏi run lên, mắt đẹp khẽ ngưng trọng, một năm 4 đoạn đầu khí, tốc độ tu luyện này, quả là có chút kinh khủng.

Đang định nói tiếp thì xa xa Nhã Phi nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc lại có mặt ở đây khiến nàng rất ngạc nhiên, nàng nói với hai cha con Tiêu Viêm

- Xin thất lễ trước, ta có việc.

Sau đó liền quay người đuổi theo Cơ Huyền - người đang lồm nhồm nấp nấp trốn trốn như phường ăn trộm.

Hai cha con Tiêu Viêm thấy vậy cũng không để ý nhiều.

.....

Lén trốn khỏi đám đông Cơ Huyền liền thở phào một hơi, may mà trốn kịp.

- Tiểu đệ đệ này đang lại lén lén lút lút làm gì đó, không phải trộm đấy chứ.

Nhã Phi tiến tới sau lưng Cơ Huyền, đôi môi đỏ mọng quyến rũ cười vui vẻ nói.

Nghe tiếng nói quen thuộc, cách gọi quen thuộc sương sông lưng Cơ Huyền thẳng tắp, mồ hôi lạnh tuôn như suối. Trong đầu cậu xuất hiện hai chữ " Xong đời " rồi thêm hai chữ " Chạy nhanh ".

Dùng hết sức bú sữa khắc chế cảm xúc đó lại, hít một hơi thật sâu phoi ra nụ cười giả tạo chuyên nghiệp, mặt muốn hèn bao nhiêu thì hèn bấy nhiêu quay ra nói:

- Vị cô nương này hiểu nhầm rồi, tôi là người của Tiêu gia mà, lúc nãy trong người có chút không khoẻ nên tìm chỗ nghỉ ngơi thôi.

Nhìn thấy Nhã Phi, cậu giả bộ lộ ra vẻ háo sắc, đôi mắt thao láo tham lam liếc khắp nơi trên cơ thể của Nhã Phi. liếc qua đôi gò bồng căng mọng, rồi tới cặp mông con vút hút hồn, cuối cùng là đôi chân dài mê người.

Được rồi thực ra là bản thân Cơ Huyền có tặc tâm không có tặc đảm nên thừa cơ hội chiếm tiện nghi của Nhã Phi. Vì sau tất cả Cơ Huyền vẫn không dám nhìn trực tiếp vào mắt của Nhã Phi.

- Nào, đuổi ta đi đi, chán ghét ta đi, mau nói ta cút đi.

Cơ Huyền trong lòng thầm hô, mong Nhã Phi cho hắn " cút " hẳn liền " cút " thật xa. Nhưng đời không như mơ, hắn càng mong xảy ra thì nó càng không xảy ra.

- Khách khách, tiểu đệ đệ gan to lắm nhì, có cần ta lại gần để đệ nhìn cho rõ không.

Nhã Phi nói xong liền bước thêm vài bước, đôi gò bồng gọn sóng theo mỗi bước chân khiến người ta chảy máu mũi.

Vận chuyển Hồn nguyên quyết áp chế cảm xúc đang rạo rực trong người, Nhã Phi tiến một bước Cơ Huyền lui hai bước. Cơ Huyền thầm mắng " Hồ li tinh - Mị yêu " trong lòng, cảm giác bỏ chạy ngày càng mãnh liệt.

Nhã Phi đang tiến tới bỗng nhiên trượt chân ngã, đứng vậy không nhảm đâu tuy không có thiên phú trong tu luyện nhưng thực lực của cô nàng này tuyệt không thấp đến nỗi bị trượt chân ngã đâu nhưng điều đó lại diễn ra ngay trước mặt Cơ Huyền.

Nếu cứ để nàng ngã như vậy thì chắc chắn sẽ đập mặt xuống đất, rồi có một tư thế rất khó coi xuất hiện. Khuôn mặt yêu mị đó sẽ hồng hết nhất, là một người bình thường Cơ Huyền không thể để một nữ nhân bị huỷ hoại như thế được.

Cơ Huyền lao tới đỡ Nhã Phi nhưng việc ngoài ý muốn xảy ra, lực ngã của Nhã Phi mạnh hơn dự tính nên hai người cùng ngã với cái đệm thịt là Cơ Huyền.

- Cô không sao chứ?

Dáng người mềm mại của Nhã Phi nằm trong vòng tay cậu, hương thơm nhàn nhàn toát ra từ cơ thể của nàng.

Nhìn khuôn mặt yêu mị như yêu tinh với dáng người ma quỷ đó con rạo rực của Cơ Huyền lại nổi lên. Diên cuồng vận chuyển Hồn Nguyên quyết, Cơ Huyền cố gắng bình tĩnh hỏi nàng.

- Ta không sao, nhưng Tiểu đệ đệ muốn nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta sao!

Nhã Phi ngẩng đầu lên cách mặt Cơ Huyền một khoảng ngắn. Lời nói của nàng có vẻ nhẹ nhàng lại có chút mỉa mai. Nhưng lại ẩn chứa thứ gì đó nguy hiểm.

Cơ Huyền nghe vậy liền có chút mơ hồ, không hiểu nói cái gì, bỗng nhiên cậu để ý tới tay mình, theo quán tính thì tay cậu vẫn ôm chặt eo của Nhã Phi không buông.

- Tiểu hoại đản này, nếu đệ không mai bỏ ra thì người của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc phát hiện ra ta mất tích mà tìm tới đây thì sẽ có một màn vấy máu đó.

Nhã Phi nhẹ nhàng nói với một nụ cười quyến rũ hút hồn.

Khi nghe xong câu đó khát vọng sống mạnh hơn dục vọng đôi tay của Cơ Huyền đã tách được khỏi vòng eo thon của nàng nhưng trước khi tách ra mà xui quýt khiến còn bóp mạnh một cái.

- Ừm

Một tiếng kêu yêu kiều được phát ra, mà chủ nhân của nó không ai khác ngoài Nhã Phi. Sau tiếng kêu yêu kiều đó là ánh mắt giết chết người và nụ cười có sát khí của Nhã Phi.

Cơ Huyền khổ không nói ra lời, chả nhẽ còn chưa thành tài đã bị người ta bóp chết ư.

Nhìn cái tay của mình, Cơ Huyền thầm nhủ:

- Cái tay chết tiệt này, chút định lực cũng không có. Chỉ là eo thon thôi mà có cần nắm chặt vậy không còn bóp nữa, có gì mà hấp dẫn chứ, không phải chỉ cong hơn - đẹp hơn - quyến rũ hơn thôi sao.

- Tinh. Chính bản thân mình bóp của người ta, bản thân mình định lực kém lại đổ tội cho tay. Con người không thể vô si như vậy.

Hệ thống cực kì khinh thường kí chủ của nó.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tán đổ Nhã Phi? Tìm chết?

Trong lúc Cơ Huyền đang khổ nói không nên lời, cơ hội bị diệt khẩu là rất cao thì hệ thống bỗng phát ra tiếng nói máy móc:

- Tinh. Nhiệm vụ ý nguyện "Tán đổ Nhã Phi "

Thời gian hoàn thành: Không giới hạn

Yêu cầu hoàn thành: khiến Nhã Phi động tâm, lòng dạ khăng khăng một mực với kí chủ.

Phần thưởng: Có nữ nhân trong tay rồi còn đòi phần thưởng cái gì nữa.

Thất bại: Thế thì kí chủ đang đòi giữ lấy cái xứ nam tuyền vô dụng đi. Hệ thống sẽ ban cho kí chủ danh hiệu "Siêu cấp trai tân".

Cơ Huyền nghe xong cái nhiệm vụ vừa rồi có cảm giác muốn sụp đổ, trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Tán đổ Nhã Phi? Tìm chết?

Cơ Huyền cảm thấy cái hệ thống chết tiệt này luôn đào hố cho cậu nhảy, hố nào cũng sâu không đáy.

Nhã Phi dễ tán đổ vậy sao? Câu trả lời dường nhiên là không, những công tử ca muốn tán nàng vì giai nhân liễu mạng cuối cùng họ có cái gì. Cuối cùng họ nhận được "Nụ cười chức nghiệp", xong chấm hết.

- Tiểu hoai đàn, đang nghĩ cái gì nhập tâm vậy, mau giúp tỷ tỷ một tay.

Cơ Huyền đang chìm trong suy nghĩ thì bị một tiếng gọi kiều mị làm sực tỉnh. Thấy tay ngọc của Nhã Phi hướng tới mình làm hắn khó hiểu.

Nhã Phi đưa tay ngọc ra trước mặt Cơ Huyền nhưng vẫn không thấy phản ứng gì, nàng bất mãn trừng mắt đẹp nói:

- Sao hả, chiếm tiện nghi của tỷ tỷ xong rồi không nhận người, đến đờ ta đây cũng không được.

Nghe Nhã Phi nói vậy Cơ Huyền liền hiểu ra nhanh chóng tới đỡ Nhã Phi đứng dậy.

- Tinh. Kí chủ thật vô vọng, đến việc đơn giản thế mà cũng không hiểu xem ra Nhiệm vụ này khó hoàn thành đây. Hệ thống sẽ tặng thêm cho kí chủ 500 điểm hệ thống nếu hoàn thành nhiệm vụ coi như khích lệ.

Hệ thống nào đó rất có phong thái cười khi kẻ khác gặp họa, mà họa này do hệ thống nào đó ban cho.

Về mặt nào đó một người một hệ thống này rất hợp nhau.

Cơ Huyền nghe thấy tiếng của hệ thống, tuy vẫn máy móc như vậy nhưng cậu cảm nhận thấy có bảy phần cười nhạo ba phần khiêu khích.

- Cô có sao không? Nếu cô không sao thì ta đi nhé?

Nhã Phi nghe được câu đầu của tiểu hoai đàn này thấy thoải mái coi như có lương tâm.

Nghe được câu sau của Cơ Huyền thì thấy muốn bạo nộ, chiếm tiện nghi bằng mắt xong, chiếm luôn bằng tay bây giờ trong đầu chỉ muốn chạy. Thực sự đáng giận, trong đời Nhã Phi lần đầu cảm thấy tức đến ói máu như vậy.

- Khách khách, mắt tiểu hoai đàn có vấn đề sao? Hay mắt ngươi chỉ chăm chăm vào cái nhô ra đằng trước và cái vể ra đằng sau thôi hả?

Cơ Huyền nghe thấy lời này có chút dễ gây hiềm nghi, giống tên phụ bạc nào đó. Đang định giải thích thì thấy đôi chân ngọc trắng mịn của Nhã Phi bị sung tấy nhìn rất ngứa mắt.

- Cuối cùng cũng thấy rồi hả, kiệt tác của ngươi đó, nó to đến như vậy còn không chịu trách nhiệm.

- Vậy thì cô muốn tôi làm gì? Để tôi lấy thuốc để bôi giúp cô nhé?

Cơ Huyền định lấy thuốc từ gói chỉ, thì Nhã Phi khoát tay ý không cần. Nàng nói:

- Thuốc thì không cần chỉ là tỷ tỷ cần người dìu về chỗ ngồi ở đó ta tự có thuốc.

Nhã Phi nói xong câu đó đôi mắt loé lên chút giao hoạt thoát như đào hố cho người nhảy.

Cơ Huyền cũng không ngốc, cậu nói:

- Thế thì không tốt lắm đâu, nó sẽ ảnh hưởng đến thanh danh cô nương đó.

- Giúp đỡ người bị thương thì có liên quan gì tới thanh danh, hơn nữa ta không sợ người sợ cái gì.

Vậy là bắt đắc dĩ Cơ Huyền điu Nhã Phi đi ra ngoài, quả nhiên vừa đưa nàng ra thì có vô số ánh mắt chú ý đến hai người.

Cơ Huyền bây giờ mang rất nhiều tâm trạng, đắng - cay - chua - ngọt nếm hết trong một lần.

Vì để có thể giúp Nhã Phi cân bằng Cơ Huyền chỉ có thể ôm eo của nàng để nàng dựa vào người mình thì mới miễm cường giúp nàng đi được.

Nhưng trong mắt của mọi người, nhất là lũ sắc lang thì thấy Cơ Huyền đang chiếm tiện nghi của Nhã Phi. Nói chung thì dù mọi người nhìn từ góc độ nào cũng thấy Cơ Huyền rất vướng mắt.

Tiêu Chiến thấy tràng cảnh đấy liền chạy tới chỗ Nhã Phi và Cơ Huyền vội vàng nói:

- Nhã Phi tiểu thư có chuyện gì xảy ra sao?

- Nhã Phi tiểu thư lúc này đi đường không cẩn thận liền bị trẹo chân, tiểu bối thấy thế liền tới giúp đỡ.

Thấy Nhã Phi không nói lời nào, Cơ Huyền bắt đắc dĩ lên tiếng giải thích.

Chỉ là sau khi giải thích xong mọi ánh mắt mọi người nhìn Cơ Huyền có chút kì lạ. Ánh mắt đó tự muốn nói:

- Dóc tổ, tính lừa trẻ con ba tuổi sao? Nhã Phi thực lực gì mà đi đường còn dễ bị trẹo chân? Còn may mắn để người bắt gặp còn đồng ý cho người giúp đỡ nữa.

Cơ Huyền nhìn những ánh mắt không tin tưởng đó rất bất đắc dĩ, tuy rất khó tin nhưng nó là sự thật. Đầu năm nay nói thật không ai tin.

- Đúng như Tiểu đệ... huynh đệ này nói, vì tại ta bất cẩn nên mới gây ra tình trạng này. Các vị có thể xem, chân của ta đã bị sưng lên rồi.

Nhã Phi nhìn thấy cảnh đó rất vui vẻ nhưng cuối cùng thì vẫn giúp Cơ Huyền, nàng định kéo cái váy lên để chứng minh bỗng bị một người ngăn lại.

- Cô ngốc à, làm thế này có khác gì cho lũ sắc lang phúc lợi đâu, rất thiệt thòi đó.

Cơ Huyền thấy hành động to gan của Nhã Phi liền ngăn lại. Sau đó lấy người che chắn nàng khỏi lũ sắc lang háu đói.

Nghe vậy Nhã Phi liền có chút ấm lòng, người khác chỉ luôn muốn nàng "cởi" còn người thiếu niên này lại muốn nàng dữ gìn.

- Nếu Nhã Phi tiểu thư bị thương thì Tiêu Huyền người điu Nhã Phi tiểu thư đi nghỉ ngơi đi.

Tiêu Chiến nhìn thấy cảnh đó liền đau đầu bảo Cơ Huyền đưa Nhã Phi đi.

Đi Nhã Phi đến nơi Cơ Huyền nhẹ nhàng đặt nàng xuống rồi tính rời đi.

- Tiểu Huyền Huyền, sao đi sớm vậy thuốc còn chưa bôi mà, lại đây bôi giúp tỷ tỷ nào.

Nhã Phi ngồi nhàn nhã quyen rũ nói, đôi chân trần ngần có chút sưng đỏ ở mắt cá chân đang lộ ra "câu người".

Nghe thấy mấy lời đó Cơ Huyền sợ hãi vắt chân lên cổ chạy.

Nhìn dáng vẻ chật vật của Cơ Huyền cô nàng nào đó cười rất vui vẻ. Bỗng nhiên nàng chợt nhớ ra:

- Quên mất chưa dò hỏi cậu ta rồi, chắc chắn, không sao biết được cậu ta ở Tiêu gia thì không có vấn đề.

- Khanh khách, tiểu họa đản chiếm tiện nghi của tỷ tỷ xong cũng cần trả chút giá đó. Thời gian còn dài tỷ tỷ từ từ chơi vui đi.

Cơ Huyền vẫn không biết rằng cậu đã nằm trong tâm ngắm của một con hồ linh lợi hại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Cơ Huyền ra tay

Lúc Cơ Huyền quay về thì nghe thấy tuyên bố.

- Tiêu Ninh tỷ thí vì phạm phục dụng đan dược, từ hôm nay phạt bắt đầu bế quan 3 tháng."

Nói xong, cũng mặc kệ dưới đài thoảng lộn xộn, lại quát lớn:

- Khiêu chiến xong, Tiêu Viêm thắng.

.....

Cơ Huyền chỉ nhún vai cái rồi lượn đi.

- Ta muốn khiêu chiến, đối tượng khiêu chiến là hần.

Bỗng ở trong đám người truyền ra thanh âm khiêu chiến, nhưng đối tượng khiêu chiến ở đây là Cơ Huyền.

Cơ Huyền đối với việc này hoàn toàn không biết nên cậu vẫn cứ đi.

- Tiểu tử kia ta đang khiêu chiến là người đó, tính làm con rùa rút đầu sao? Đệ nhất thiên tài của Tiêu gia không dám tiếp nhận khiêu chiến của kẻ hèn này sao? Tiêu Huyền.

Tiếng nói hồi nãy to hơn ngôn từ đậm tính châm chọc.

Cơ Huyền nghe thấy tên mình dừng bước, quay lại hỏi:

- Người đang nói với ta sao?

Coi thường, coi thường trần trụi. Dù Cơ Huyền không có ý như vậy nhưng mắt người khác cậu chính là ý đó.

Kẻ khiêu chiến nghe lời đó của Cơ Huyền liền phẫn nộ, hần từ trong đám người bước ra tiến đến chỗ Cơ Huyền nói:

- Đúng vậy, lão tử đang khiêu chiến người đó, người có dám lên đài không?

Cơ Huyền nhìn người thanh niên này, trong đầu không có ấn tượng gì.

Dáng vẻ người này cao lớn, nước da ngăm đen, chiếc áo ngắn tay lộ ra cơ bắp gân guốc, khuôn mặt có chút hung dữ nhưng lại thêm vẻ khinh miệt.

- Chúng ta biết nhau sao, hay ta đã từng đắc tội người.

- Không có liên qua gì? Lão tử thấy người đáng ghét liền khiêu chiến được không. Cả ngày núp sau gia tộc, cậy là thiên tài gia tộc mà tiêu hao tài nguyên, hơn nữa còn da trắng như tiểu bạch kiểm làm người khác chán ghét. Người có dám chấp nhận không

Cơ Huyền nghe mấy cái lí do nhảm nhí đó đầu hiện ra bao nhiêu dấu hỏi. Rồi bỗng nghĩ ra vấn đề chủ yếu ở đây Nhã Phi, sao bản thân lại quên mất hồng nhân hoá thủy nhi. Bao thiếu gia theo đuổi nàng, vì nàng hi sinh túi tiền vì muốn nụ cười của hồng nhan.

Nhìn Nhã Phi ngồi nhàn nhã trên kia, Cơ Huyền lắc đầu trầm nghĩ "phụ nữ là phiền toái".

Bất gặp ánh mắt của Cơ Huyền, Nhã Phi liền tặng cậu cái mỉa mai khiến ai nhìn thấy cũng mềm xương. Chứng kiến cảnh hai người "tán tỉnh nhau" kẻ ngoài lề càng điển tiết hơn hết lên:

- Có đồng ý hay không nói mau, cứ lè mè như đàn bà vậy. Không nghĩ ngoại trừ nước da đàn bà người còn có tính đàn bà nữa.

Cơ Huyền thấy kẻ đó liên tục buông lời xúc phạm cũng bắt đầu thấy tức giận rồi. Hồ không ra uy tướng là mèo bệnh sao?

- Tĩnh. Nhiệm vụ ngẫu nhiên "Trấn áp những kẻ không an phận"

Yêu cầu: Đánh bại hết mọi lời khiêu chiến.

Phản thưởng: mỗi kẻ tương ứng với 10 điểm hệ thống, đấu giả thì 20 điểm hệ thống.

Thất bại: Tùy theo tâm trạng hệ thống. Nhưng kí chủ sẽ ném được cái gọi là huấn luyện địa ngục.

Hệ thống bỗng đưa ra nhiệm vụ.

Cơ Huyền nghe vậy liền chéch nhéch. Được thôi, dù sao cũng an phận lâu cũng nên cho họ thấy thực lực rồi.

- Được thôi, ta chấp nhận khiêu chiến.

.....

- Tuy ngươi là hai tinh đấu giả nhưng chỉ là kẻ lớn lên trong gia tộc thôi, nếu ngươi cúi đầu nhận thua thì ta sẽ tha cho, còn không ta sợ da thịt non mềm nhà ngươi không chịu được đâu.

Tên nào đó kiêu ngạo nói.

- Lòi đó nên tự dùng với mình đi.

Cơ Huyền kinh miệt đáp trả.

- Được, ta sẽ đánh ngươi thành tàn phế, răng rơi đầy đất.

Nhìn Cơ Huyền tùy ý đứng trước mặt, tên đó cười lạnh một tiếng, hai bàn tay chậm rãi nắm chặt, đấu khí nhàn nhạt, lưu chuyển nhanh chóng trong cơ thể, mang đến một trận mạnh mẽ lực lượng cảm giác.

Hơi yên lặng, tên đó dẫm mạnh cái một cái lên đất, thân hình lập tức nhắm về phía Cơ Huyền phía trước, lúc lao lên, hai bàn tay hơi gấp lại, móng tay hơi bén nhọn trên mười ngón lóe lên chút hàn mang.

Tại lúc còn cách Cơ Huyền nửa thước, thân hình tên đó chợt dừng lại, hữu trào vẽ nên một đường cong, nhắm đến yết hầu của cậu:

- Hoàng giai trung cấp đấu kỹ: Liệt trào kích!

Sắc mặt bình tĩnh nhìn thủ trào nhanh chóng vồ đến, Cơ Huyền không nhanh không chậm nâng tay lên, một lực hút mạnh mẽ xuất hiện khiến đấu kỹ của tên đó bị lệch yếu hầu của Cơ Huyền mà hướng về cánh tay trái của cậu.

Thấy thế tên đó khuôn mặt trở nên hung tợn. Vậy là từ phế cánh tay của ngươi luôn. Tên đó tăng tốc hướng tới tay Cơ Huyền tính phế đi nó.

Mọi người dưới đài chứng kiến tình cảnh đó liền cảm thấy tay Cơ Huyền chắc chắn bị phế đi rồi. Có chút thất vọng vì thiên tài của gia tộc lại bại như vậy, có người thì cười nhạo hống kích vui

- Phanh!

Trong không khí vang lên tiếng va chạm trầm bổng nhưng ngoài dự liệu của mọi người Cơ Huyền dễ dàng bắt được thủ trào đó, cánh tay Cơ Huyền bóp mạnh cánh bàn tay tên đó vang lên tiếng "Rắc rắc" tựa như nứt xương vậy.

- Muốn phế tay ta, được ta phế ngươi trước.

Loé lên sát khí, không cho tên đó phản ứng Cơ Huyền tiến lên một bước lên gối vào vị trí khuỷu tay của tên đó "cạch" cánh tay trái đã bị phế.

Cảm nhận đau đớn trên cánh tay tên đó muốn lùi lại giữ khoảng cách, nhưng có một lực lượng ngăn cản hắn lùi lại

Không buông tha, Cơ Huyền xoay người sút vào bánh trè của tên đó "Rắc" phế luôn chân phải của tên đó. Đạp gãy bánh trè làm xương giữa chân và đùi bị phân tách ra, khiến nó trở nên lỏng lẻo nhưng nhờ lớp da nên nó không rơi xuống nhưng nhìn khá "buồn cười".

Không có hai chân để cân bằng, Cơ Huyền lại buột cánh tay gãy của tên đó nên tên đó ngã quỵ xuống, quỳ trước mặt Cơ Huyền.

- Aaaaaa!!!!

Tiếng kêu đau đớn vang lên khắp toàn trường. Ai nhìn thấy cũng phải lạnh mình, không nghĩ Cơ Huyền này thoạt nhìn ôn hoà nhưng lại tàn độc như vậy, đánh gãy một tay một chân của người khác.

- Tinh. Điểm hệ thống +1, điểm hệ thống +1.....

Hệ thống vang lên thông báo, nghe vậy Cơ Huyền nhếch mép cười. Đang định yêu cầu tuyên bố thì....

Tên đó trong trạng thái đau đớn bỗng tên đó bật mạnh dậy đấu khí tập trung ở tay trái nhanh chóng ngưng kết, "Thiết sơn quyền!" Thực lực cường mãnh đủ khiến cho Thiết sơn quyền này mang đến một luồng gió áp bức, đè nén mãnh liệt.

Tên đó nhắm trực tiếp vào đầu Cơ Huyền muốn một đòn lấy mạng. Tên đó tin ở khoảng cách này Cơ Huyền không thể né được.

- Không ổn mau dừng tay.

Tiêu Chiến và mấy vị trưởng lão trên đài lo lắng thét lên.

Nếu để tên đó đắc thủ thì Cơ Huyền chắc chắn sẽ không toàn mạng, nhưng không có nếu như.

Cơ Huyền mỉm cười khinh miệt, không có ý tránh né mà Cơ Huyền bật mạnh lên phía trước, hai tay mạnh mẽ đan vào nhau, hắc sắc đấu khí hội tụ tại

ưng trảo, tản ra sắc bén kiếm khí.

- Thanh Mộc quyết.

- Phanh, phanh.

Quyền Phong kiếm khí va chạm giữ không trung. Khuôn mặt dữ tợn của tên đó bỗng trở nên vặn vẹo đau đớn, cánh tay dùng quyền khí bị hắc sắc kiếm khí chém đứt, kiếm khí chui vào trong cánh tay đó ra sức tàn phá kinh mạch khiến tên đó hộc máu.

Không hề lưu tình Cơ Huyền đẩy mạnh hắc sắc kiếm khí, quyền phong thất thế cả người tên đó như điều đứt dây nhưng trước khi hất rớt đài bị một lực hút kéo lại.

Cơ Huyền nào để hấn yên ôn được, cậu dùng hấp lực kéo hấn lại. Cơ Huyền tay trái bóp chặt cổ tên đó nhất bỗng lên nói:

- Không phải muốn đánh ta tàn phế sao? Không phải làm ta rã rời đầy đất sao? Làm đi.

- T...a Nhậ.....n T....aaaaaaaa!!!!

Tên đó nhìn vào ánh mắt Cơ Huyền thấy nồng đậm sát khí. Kinh hãi, Kinh hãi, hấn ta muốn xin ta nhưng chưa nói hết lời chân của hấn đã thủng một lỗ máu.

Cơ Huyền không cho hấn nói hết câu liền đâm kiếm khí vào chân hấn kiếm khí tàn sát bừa bãi trong kinh mạch tên đó.

- Đủ rồi, hấn đã thua rồi. Cơ Huyền dừng tay.

Thấy mọi việc đi quá xa Tiên Chiến lên tiếng can thiệp.

Nghe vậy Cơ Huyền hết hứng thú tiện tay vứt tên đó đi như con chó chết. Lấy khăn tay lau đi vết máu của tên đó, rồi vứt luôn cái khăn đi.

Trước tràng cảnh đó mọi người cảm thấy lạnh mình trước hành động của Cơ Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đấu Khí các

Mấy vị trưởng lão thấy cảnh đó liền tới kiểm tra tên khiêu chiến, mặt họ có chút khó coi.

- Tình hình thế nào.

- Thừa gia chủ, chưa mất mạng nhưng.... Tay trái và chân phải của hấn bị kiếm khí cắt nát rồi không có thiên tài địa bảo thì đời này coi như phế. Còn lại tay phải và chân trái thì dù chữa được cũng không còn linh hoạt như xưa, chuyện này.....

Các trưởng lão vừa báo cáo vừa lạnh lùng nhìn về phía Cơ Huyền.

- Nhìn ta làm cái gì, lúc thăng ngư đó khi chiến ta sao không ai cản, lúc tên đó muốn phế ta giết ta sao không ai cản, nay ta chỉ lấy đạo người trả người thôi.

Cơ Huyền khinh miệt hướng tới mấy lão già đó nói.

- Ngươi là Hai tinh Đấu giả, hấn chỉ là Cửu đoạn đấu khí.

- Vậy thì sao? Đã lên đến đây thì phải biết quyền cước không có mất, chả nhẽ hấn ngu ngốc khiêu chiến ta thì ta phải áp chế cảnh giới sao? Nào lão bị nhúng nước rồi à?

- Tiểu tử ngươi nói gì? Muốn chết?

Nghe thấy lời khinh miệt châm chọc của Cơ Huyền mấy vị trưởng lão tức giận không nhẹ, đấu khí hung hăng tỏa ra ép tới Cơ Huyền.

- Xùy, cái trò con trẻ con dùng đấu khí áp chế này không có tác dụng với ta đâu. Muốn thì lên đây mà cắn ta này.

Cơ Huyền nhìn mấy lão già đó nói.

- Khanh khách, tiểu đệ đó nói đúng tên đó khiêu chiến dù biết cảnh giới mình thấp hơn. Hơn nữa lúc này ta đã thấy hắn đã lộ ra sát tâm với tiểu đệ, kẻ muốn giết là kẻ đã có tâm lý bị giết ngược. Nào có đạo lý trách móc tiểu đệ hả.

Trên đài cao nữ nhân như yêu tinh cười quyến rũ nói.

- Cảm miệng hết đi, đây là không phải nơi để cãi nhau, không sợ mất mặt sao.

Tiêu Chiến bỗng phát ra đầu khí uy áp, trường mắt về mấy vị trưởng lão. Mấy vị trưởng lão thấy thế liền cảm miệng.

- Cơ Huyền nói không sai lên đài thì quyền cước không có mất, hắn đã khiêu chiến thì nên chịu trách nhiệm. Cơ Huyền không có lý gì phải vì cảnh giới thấp hơn mà nương tay cả.

- Còn Cơ Huyền dù con nói đúng nhưng là người trong cùng tộc phải không nên ra tay quá tuyệt tình. Phạt con tối nay sám hối, nghe chưa.

- Đệ tử rõ ràng. Đệ tử có việc xin cáo lui trước.

Cơ Huyền bước xuống đài, liếc mọi người xung quanh đang nhìn cậu với ánh mắt sợ hãi, nơi cậu đi qua mọi người tự động tách ra. Bỗng dừng cậu nói:

- Vậy mà không có ai khiêu chiến nữa, đáng tiếc đáng tiếc. Biết thế chỉ phẩy hai tay của thôi. Haizzz

Nghe lời than thở có chút bất đắc dĩ của Cơ Huyền sống lưng mọi người thẳng tắp toát mồ hôi hột. Hóa ra không thể đánh giá một người qua vẻ bề ngoài, hóa ra một tên mặt luôn tươi cười thực ra rất ác độc.

Nhìn bóng lưng Cơ Huyền mỗi người là có một tâm trạng khác nhau.

Tiêu gia.... phòng Huân Nhi.

- Điều tra Tiêu Huyền như nào rồi?

- Thừa tiểu thư, Tiêu Huyền này ngoại trừ tu luyện trong Tiêu phủ thì thỉnh thoảng sẽ cải trang đi đến Phách Mạch hội.

- Để làm gì?

- Hình như là bán đan dược, còn đan dược như nào thì chưa thể phát hiện được vì tiểu thư yêu cầu kín đáo nên...

- Không có việc gì nữa, Lăng thúc có thể đi

- Rồi.....

- Tiêu Huyền rốt cuộc người có bí mật gì? Mặc kệ người có bí mật gì hi vọng không gây rắc rối cho Tiêu Viêm ca ca nếu không....

Trên lầu các có một tấm bài biển cực lớn, ba chữ "Đấu Khí Các" hiện ra và cổ lão uy nghiêm, bài biển thoắt có chút màu vàng son, trên đó còn hiện ra chút bụi đất, thể hiện đã trải qua bao năm tháng tang thương.

Lầu các này, là nơi quan trọng nhất của Tiêu gia: Đấu Khí Các.

Gia tộc suốt mấy trăm nay qua đã tìm kiếm được vô số bộ công pháp, toàn bộ đều được lưu trữ ở đây, mà những công pháp này chính là những bảo bối chứng minh cho địa vị của Tiêu gia hôm nay.

Trong gia tộc, quan trọng nhất là địa phương này, cho nên phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt, ngày thường cơ bản đây là cấm địa, chính cả tộc nhân cũng cấm không được tùy ý đi vào, chỉ có sau khi cử hành nghi thức thành nhân, lúc đó nơi này mới tạm thời mở ra một thời gian.

Hơi nheo mắt lại, ánh mắt đảo qua chung quanh những chỗ tối của lầu các một chút, Cơ Huyền cảm nhận được chút tồn tại, xem ra bọn họ ở nơi này nhất cử nhất động đều bị một hộ vệ ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó thu hết vào trong tầm mắt.

- Quy củ khi tiến vào Đấu Khí Các ta đã nói qua rất nhiều lần, bây giờ cũng không cần nhắc lại nữa, tóm lại, tiến vào trong đấu khí các, mỗi người có thể ở đó trong vòng hai canh giờ là phải đi ra! Còn nữa, mỗi người chỉ có thể mang theo một loại đấu khí công pháp phù hợp với thuộc tính của bản thân, không thể... cầm nhiều loại, nếu có người muốn giấu trộm công pháp, nếu bị phát hiện sẽ bị tước bỏ tư cách học đấu khí công pháp đã đạt được, cho nên các ngươi hãy chú ý!

Đứng ở phía trên đài cao, Tiêu Chiến ánh mắt oai nghiêm nhìn về một nhóm nam tử nữ tử ở phía dưới, vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Nếu tất cả đều nhớ quy định rồi, thì bắt đầu đi!

Tiêu Chiến hài lòng gật đầu, từng bước lùi ra phía sau, hiện ra một chiếc cột đá to lớn đứng sừng sững trước đại môn. Hai bên cột, cách chừng một thước là hai bệ đá, trên mỗi bệ đều có gắn một viên thủy tinh cầu trong suốt.

Phát phát tay, phía sau hai vị hộ vệ vang lên những tiếng kèn kẹt trầm muộn, chậm rãi mở cửa môn màu đen ra.

- Khi phán đoán thuộc tính của bản thân rồi, mà khi tiến vào trong đó phải nhớ kỹ, sau khi tiến vào, dựa theo thuộc tính của bản thân mà đi vào thông đạo cho đúng, không được đi nhầm!

Gật đầu, Tiêu Chiến quay về phía đám người nói, ý bảo có thể bắt đầu.

Nhìn Tiêu Chiến gật đầu, gã thanh niên đi đầu về mặt đầy hưng phấn đi tới, hai tay sờ sờ trên thủy tinh cầu, một luồng sáng màu xanh nhạt phóng ra.

- Phong thuộc tính, được, đi vào thôi!

Hồ hững hờ nhìn thủy tinh cầu một cái, Tiêu Chiến gật đầu cười nói....

.....

Khi Huân Nhi chạm lên trên, thủy tinh cầu đột nhiên hơi trầm xuống rồi ngay lập tức hỏa hồng bùng lên, dĩ nhiên cũng giống như mọi người nhưng thủy tinh cầu lại như một hỏa cầu nóng cháy và sáng chói mắt.

Có chút rung động nhìn thủy tinh cầu hóa thành như một hỏa cầu, Tiêu Viêm há miệng hút nhẹ một ngụm lương khí.

Hỏa cầu chỉ tồn tại trong chốc lát, đợi đến sau khi Huân Nhi rút tay lại, mới từ từ tiêu biến, từng đạo khe nhỏ bé đã lan khắp thủy tinh cầu.

- Vào đi thôi!

- Sách sách, hỏa thân thể thật tinh thuần, bất quá trong cơ thể lại không có một thuộc tính, nếu không quả thật là một luyện dược sư trời sinh.

Khi Tiêu Viêm còn đang khiếp sợ, trong lòng đột nhiên vang lên âm thanh kèm theo sự sợ hãi của dược lão vang lên.

.....

Vì bản thân Cơ Huyền đặc biệt nên hiện tại không biết dùng loại đấu khí gì. Lần trước bản thân đã thể hiện ra thuộc tính mộc rồi.

Cuối cùng Cơ Huyền quyết định để bản thân Hoà - Mộc cùng hiện.

Chạm lên thủy tinh cầu hai màu sắc Hồng quang và Lục quang sáng chói xuất hiện. Đó là hỏa thuộc tính và mộc thuộc tính, nhưng điều đáng nói là hai thuộc tính này như cân bằng nhau, không cái nào yếu cũng không cái nào mạnh

- Chuyện này.... Vậy thì người chọn Mộc hay Hoà đây.

Tiêu Chiến lúc này cũng thật khó xử, trong lịch sử Tiêu gia chưa xuất hiện việc này bao giờ. Nên quyết định hỏi Cơ Huyền.

- Vậy thì đi hoà đi.

Nói xong Cơ Huyền trực tiếp đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Quay thưởng

Sau khi tiến vào đấu khí các, Cơ Huyền chọn đại một cửa lấy công pháp rồi đi ra. Điều thú vị là Cơ Huyền chọn cửa nào thì cửa đó trống người, để kiểm chứng suy nghĩ của bản thân Cơ Huyền thử vào nơi và nơi nào cũng như vậy.

- Xem ra ấn tượng của mình gây cho họ sâu sắc quá trời. Thế cũng tốt, đỡ phiền.

Sau khi từ Đấu Khí các về. Bỗng hệ thống thông báo:

- Tinh. Hiện nay hệ thống thấy kí chủ đã có khả năng quay thưởng, nên mở phần quay ngẫu nhiên.

Trước mặt Cơ Huyền bỗng hiện ra hộp rương, bên dưới hộp rương có hiện số 100/5. Cơ Huyền đoán tonton hệ thống thì quay được năm lần.

- Sao mà được có năm lần vậy, hệ thống? Có lỗi không?

- Tinh. Hiện nay hệ thống vẫn bình thường không có lỗi nào. Còn về lí do thì kí chủ chưa đủ thẩm quyền để tìm hiểu.

Nghe thấy vậy Cơ Huyền thấy khó hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều.

- Tinh. Kí chủ có muốn sử dụng 500 điểm hệ thống để quay thưởng không.
- Đồng ý.
- Tinh. Sử dụng hết 500 điểm hệ thống - quay thưởng hoàn tất.

Trước mặt Cơ Huyền xuất hiện hai lăm vật phẩm

- Tinh. Kí chủ muốn lật thủ công hay tự động.
- Tự động
- Tinh. Các vật phẩm

120 điểm hệ thống (15)

Thoát thai hoán cốt đan (1) - Chỉ có tác dụng với người không có đầu khí, thay đổi thể chất. Nhưng phải gánh chịu nỗi đau thấu tim gan.

Hình nộm thể thân (3) - gắn tóc lên có thể giúp thay thế nhận sát thương trí mạng

Nhiếp Hồn thuật (1)- Luyện chế người thành khôi lỗi.

X (5) - không có vật phẩm.

Cơ Huyền nhìn một loại thông báo, Nhận được có ba vật phẩm còn lại là điểm hệ thống và không nhận được gì. Xem ra bản thân cũng không may mắn lắm

Cơ Huyền quyết định học khôi lỗi quyết, môn công pháp này rất hữu dụng. Sau đó bứt một sợi tóc của bản thân gắn lên hai hình nhân thể mạng, thể là có thêm hai mạng để bảo toàn. Còn về đan dược, bản thân Cơ Huyền chưa biết xử lý thế nào.

- Nếu mới vài đoạn đầu khí thì còn nghĩ sẽ dùng tới nhưng hiện giờ là đầu giả rồi. Ta cũng không muốn làm Tiêu Viêm thứ hai, cứ cật tạt đi tìm cơ hội dùng.

Vài ngày sau có đấu giá hội, Cơ Huyền cải trang thành được đồng đến tham gia đấu giá hội tiện thể tìm Nhã Phi tặng đan. Mấy ngày nay Cơ Huyền đã suy nghĩ kỹ rồi, Nhã Phi thiên phú tu luyện không cao, nếu tặng năng thì cơ hội thực lực năng tăng tiến là rất mạnh.

- Tiểu đệ đệ, lâu rồi không gặp tỷ tỷ tưởng đệ có niềm vui mới quên mấy Nhã Phi tỷ rồi. Làm mấy ngày nay tỷ mất ăn mất ngủ.

Cơ Huyền tới gặp Nhã Phi thì nhận được đồng lời như vậy, bản thân Cơ Huyền cũng không thể làm gì hơn liền đánh trống lảng hỏi:

- Tự khí tán đã giải quyết xong chưa?
- Hic tiểu tử vô lương tâm, mỗi lần gặp là đòi tiền, tỷ bị đệ đòi đến nghèo rồi, ồm mắt vài vòng rồi, lại đây xem xem.

Nói xong Nhã Phi tiến tới gần Cơ Huyền ưỡn bộ ngực khiến đàn ông hoá thành cảm thú.

Cơ Huyền nhìn thấy Nhã Phi tiến tới bản thân liền lùi lại, năng tiến một bước Cơ Huyền lùi hai bước. Cơ Huyền nói:

- Có gì thì từ từ nói không phải đứng sát thế.

Trong nội tâm có chút sợ hãi, dù sao nhìn Nhã Phi luôn cử chỉ quyến rũ là lướt là vậy nhưng năng thực sự là một nữ nhân trong sạch. Cơ Huyền sâu thẳm trong nội tâm có chút trốn tránh Nhã Phi vì hành động trước đó của mình.

Hơn nữa nữ nhân này tinh minh như vậy, có lẽ năng đã đoán ra thân phận của Cơ Huyền rồi. Nghĩ đến việc đó có thể sảy ra Cơ Huyền liền dâng lên nội tâm đề phòng, cảnh giác nhìn Nhã Phi sợ bị năng đánh úp trả thù.

Nhã Phi nhìn thấy ánh mắt của Cơ Huyền đảo lướt liên tục, đáng người có chút đề phòng, khẽ cười:

- Yên tâm, đệ là thượng khách của ta không cần lo lắng vậy.

Cơ Huyền nào có tin, phụ nữ là hồ lừa đảo, càng xinh đẹp thì càng đào hố càng sâu cho mà nhảy.

- Được rồi, không trêu đệ nữa đúng là không thú vị mà, hơn năm mươi lạng Tự khí tán đó đã được phân bố khắp các trường đấu giá của Mê Đặc Nhĩ gia tộc rồi, nhờ đệ mà địa vị trong gia tộc của tỷ ngày càng cao đó, muốn tỷ tỷ báo đáp như nào đây. MUỐN GÌ TỶ CŨNG CHIẾU.

Nhã Phi tiến sát tới Cơ Huyền hương thơm của nàng như thuốc kích thích với nam nhân vậy. Mỗi lời của nàng như có thể tan chảy cả thân kim, đôi môi thơm mọng khiến người ta muốn cắn một cái thưởng thức.

Sau khi nhiều lần bị Nhã Phi quyến rũ Cơ Huyền cảm thấy định lực ngày càng kém, bản thân cậu hận không thể đè nàng xuống yy nàng một hồi. Nhưng hân vẫn sợ nha. Hồn nguyên quyết điên cuồng vận chuyển áp chế hết dục vọng của mình.

- Lần này ta đến đây là nói với tỷ là ta có một đan dược cải biến thể chất, tăng cường thiên phú.

Cơ Huyền nhìn Nhã Phi nghiêm túc nói.

Tuy bị mặt nạ che khuất nhưng bắt được ánh mắt nghiêm túc của Cơ Huyền tâm Nhã Phi liền động, thu hồi lại vẻ mỉa mai hoặc nhìn Cơ Huyền nói:

- Chuyện này nói sau đi đợi đấu giá này qua đã. Tỷ đã xếp một phòng riêng cho đệ, chờ tỷ ở phòng đó. Đừng nhớ tỷ quá nhé.

Khẽ chạm nhẹ vào mặt nạ của Cơ Huyền, Nhã Phi tà tà cười nói.

.....

Khuôn mặt mang theo một nụ cười quyến rũ, Nhã Phi che miệng hướng đến mọi người cười nói mấy câu, cơ hồ khiến cho người ta bốc lên một ngọn tà hỏa, dễ dàng làm trong không khí trong trường đấu giá nóng lên

Nhìn tràng nội nóng lên, Nhã Phi trong lòng thoáng có chút đắc ý, mấy năm lịch lãm, làm cho nàng hiểu rõ mỹ mạo của mình đối với nam nhân đến tột cùng có bao nhiêu lực hấp dẫn, đôi môi đỏ mọng nhắc lên nhàn nhạt ý cười, sóng mắt chu chuyển khắp trường đấu giá, ánh mắt đảo qua thiếu niên ngồi phía sau màn che ném một cái mỹ nhãn.

Trường đấu giá hội bắt đầu.

.....

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Nhã Phi nhìn mọi người về mặt bởi đấu giá thất bại mà tiếc nuối ở giữa sân, cười cười, lại trước ánh mắt mọi người bên dưới, xuất ra hai bình ngọc, mỉm cười nói:

- Phía sau là sáu bình trúc cơ linh dịch, tương hội chia làm ba lần bán, mỗi lần hai bình, giá ban đầu là: Ba vạn kim tệ!

Nhìn hai bình trúc cơ linh dịch, tràng nội yên tĩnh quỷ dị, ánh mắt bắt đầu quét về phía tam đại gia tộc, bọn họ đều biết, lần này ba phương thế lực, hẳn là muốn ra tay.

- Ba vạn nhất.

Tộc trưởng Gia Liệt gia tộc Gia Liệt Tất sau một lúc trầm mặc, mới chậm rãi ra giá.

- Hắc hắc, Gia Liệt Tất, lần trước mua công pháp, không phải đem tiền của gia tộc dụng hết sao? Hiện tại như thế nào lại keo kiệt? Một ngàn người cũng có thể đưa ra?

Nghe Gia Liệt Tất ra giá, cùng lúc trước rất không đúng chiều số, Áo Ba Mạt nhất thời cười nhạo ra tiếng.

Da mặt thoáng co rút, Gia Liệt Tất âm lãnh trừng mắt nhìn Áo Ba Mạt, cũng không có phản pháo, chính là hai mắt âm trầm nhìn chằm chằm bạch ngọc bình trên đài....

- Ba vạn tám.

Gia Liệt Tất lạnh lùng theo sát.

- Bốn vạn năm.

Áo Ba Mạt thần tình khiêu khích....

Nhìn thấy Tiêu Chiến lúc này tình thế bất buộc, Gia Liệt Tất khoé miệng thoáng nhảy lên, nhãn đồng ở chỗ sâu trong, cũng hiện lên một tia đắc ý đích cười lạnh, như có chút do dự cắn chặt răng:

- Mười vạn!

.....

- Sách sách, mười vạn kim tệ mua một bình trúc cơ linh dịch... Tên này, thật sự là hào phóng a.

Nhìn khuôn mặt Gia Liệt Tất khó coi, Tiêu Viêm cúi đầu, nhin không được nhẹ giọng cười nói.

Nhìn Tiêu Viêm đang hả hê, Huân Nhi khẽ cười nói:

- Bình thường nhị phẩm linh dược, nhiều lắm là bán được ba vạn kim tệ, trúc cơ linh dịch này là kỳ dược có thể tăng lên tốc độ tu luyện đấu khí, bình thường cũng là hiếm thấy, cho nên giá cả cũng phải cao lên không ít, chẳng qua... Dùng mười vạn kim tệ đến mua, Gia Liệt Tất kia, cũng đích xác thực là "Hào phóng".....

- Đấu giá tốt cực không xa a...

Liếm liếm môi, Tiêu Viêm thờ phào nhẹ nhõm, con đường tu luyện này, chính mình trong quá khứ cũng đã từng qua!...

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thoát Thai Hoán Cốt Đan

Nhìn thấy đấu giá hội sắp kết thúc, Tiêu Viêm kiểm soát rời khỏi đấu giá hội.

Cẩn thận rời khỏi phòng đấu giá, sau đó đi dạo vài vòng quang ngả tư đường gần đây, Tiêu Viêm mới lên vào một ngõ nhỏ, thuận tay phủ lên thân mình chiếc hắc bào, lúc sau ung dung chậm rãi bước vào phòng đấu giá.

Tiêu Viêm ngồi trên ghế, tay cầm chén trà khẽ nhấp vào miệng một ngụm, liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh có chút gật đầu, miệng vị động, âm thanh già nua nhàn nhạt truyền đến

- Đấu giá hội còn bao lâu mới kết thúc?

- Đại nhân, đấu giá hội đã kết thúc, hiện tại Nhã Phi tiểu thư đang ở cùng mọi người làm công việc giao tiếp thủ tục.

- A, a, lão tiên sinh, ngài tới cũng thật sớm nga, có chiều đãi gì không tốt mong ngài bỏ qua?

Chậm rãi bước vào phòng khách, Nhã Phi eo thon khẽ lay động như thủy xà, phóng tứ ra vẻ phong tình mê người, cộng thêm vóc người đầy đặn, khiến cho nam nhân không có lực khống chế mạnh, cơ hồ trong lòng bốc lên ngọn lửa xúc động. Bên cạnh nàng là một thiếu niên ăn mặc giản dị đeo mặt nạ vô diện.

Khẽ cười nhẹ để lộ ra hàm răng trắng muốt, Nhã Phi tay khẽ giương lên, hé lộ ra ngọc tạp màu xanh nhạt trong tay, mỉm cười nói:

- Lão tiên sinh, bày bình trúc cơ linh dịch, tổng hội đấu giá được tất cả là hai mươi tám vạn năm ngàn mai kim tệ, khấu trừ đi thuế suất, số dư kim tệ tất cả đều ở trong này.....

- A a, đưa tiền khách quý mà thôi.

Nhã Phi mỉm cười nói.....

- Ân... Về sau nếu có cơ hội, ta tìm các người Tiêu gia cùng hợp tác.

Cười cười, hắc bào nhân xoay người đối với Nhã Phi hai người nói:

- Không cần tiễn, ta còn có việc, đi trước.

Nói xong, không đợi hai người có phản ứng, đạp bước đi khỏi đấu giá hội.

Ngạc nhiên sờ sờ khuôn mặt, Tiêu Chiến quay đầu, cũng nhìn thấy thần tình hâm mộ đang giương mắt nhìn mình là Nhã Phi cùng Cốc Ni, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Hai vị đây là làm gì?

- Tiêu tộc trưởng, người nhận thức vị lão tiên sinh kia?

Nhã Phi thử hỏi.

- Lần đầu tiên thấy.

Tiêu Chiến cười khổ lắc lắc đầu, nhìn Nhã Phi hai người khuôn mặt vẻ quý dị, không khỏi có chút thắc mắc:

- Hẳn là cái gì thân phận?

- Ai, Tiêu gia thật có phúc.

Cốc Ni nhẹ nhàng lắc lắc đầu, liếc mắt nhìn trộm cơ linh dịch Gia Liệt Tắt đang ôm trong ngực như bảo bối, nhàn nhạt nói

- Máy thứ này, chính là hắc luyện chế ra.

.....

Cơ Huyền đứng một bên chờ đợi Nhã Phi hoàn thành các công việc.

- Ai, xong các việc phiền phức rồi, tiểu đệ đệ đi thôi bàn tiếp việc vừa rồi nào.

Nhã Phi vừa nói vừa tự nhiên khoác tay Cơ Huyền kéo cậu đi.

- Nhã Phi tiểu thư thế này không tốt lắm đâu, nhiều người nhìn thấy lắm.

- Yên tâm, ở đây đều là người của tỷ tỷ, họ được đào tạo chuyên nghiệp nên sẽ không nhiều chuyện đâu....

Cơ Huyền không muốn quá thân mật với Nhã Phi vì sợ ảnh hưởng tới Nhã Phi nhưng nghe thấy lời của Cơ Huyền liền nhìn tới những người ở đại sảnh. Họ liền nở ra " nụ cười thương mại chuyên nghiệp ".

.....

Tiến vào phòng khách Nhã Phi ngồi trên ghế, khuôn mặt nàng nghiêm túc lạ thường. Nhưng vẻ nghiêm túc đó lại mang một nét đẹp riêng.

Cơ Huyền ngồi xuống ở ghế đối diện, từ gói chỉ lấy ra một hộp đan dược. Mở hộp đan dược ra mùi dị hương lan toả khắp phòng.

- Đây là Thoát thai hoán cốt đan, đúng như tên nó có thể giúp người ta thoát thai hoán cốt cải biến thể chất. Nhưng có hai hạn chế:

+ Thứ nhất: chỉ có tác dụng với người không có đầu khí tức là người chưa tu luyện hoặc người tán công.

+ Thứ hai: trong lúc cải tạo thân thể sẽ gây lên nỗi đau tột cùng.

Nhìn đan dược Nhã Phi đôi mắt nàng loé lên vẻ động lòng nhưng sau đó bị nàng áp chế gắt gao. Nàng nhìn Cơ Huyền nói:

- Nghe thì đúng là thần kì, tuy chúng ta hợp tác đã lâu nhưng mà dựa vào đầu tỷ tỷ phải tin đệ. Nói khó nghe nếu tỷ tỷ tán công xong phục dụng đan dược không cải biến được thể chất thì không phải lỗ nặng rồi sao.

- Vậy thì nên để Nhã Phi tiểu thư có bảo hiểm ta liền lộ ra chân diện của ta vậy.

Bỏ mặt nạ xuống một khuôn mặt với ngũ quan bình thường nhưng sở hữu làn da trắng như tuyết.

Nhìn thấy khuôn mặt đó Nhã Phi biểu hiện như không có gì ngoài ý muốn cả, thấy điều đó Cơ Huyền cười khỏ nói:

- Quả nhiên Nhã Phi tiểu thư đã nhận ra ta rồi. Nữ nhân quá tinh minh thật không dễ thương.

- Khanh khách, quá khen, nhưng tỷ tỷ không phải là một nữ nhân dễ thương mà là một nữ nhân quyền rũ.

Nhìn Nhã Phi nghiêm túc không quá ba giây liền quay về bản chất, nhưng Cơ Huyền vẫn phải tán đồng Nhã Phi hợp với phong cách quyền rũ yêu mị hơn là em gái nhà bên.

- Sao lại đưa đan dược quý hiếm này cho ta? Đan dược cỡ này đến đủ để các cường gia Đấu Hoàng thậm chí những kẻ mạnh hơn cũng động lòng, vì lí do gì mà lại đưa cho ta?

Nhã Phi bỗng nhàn nhạt hỏi.

Trước ánh mắt nghi hoặc của Nhã Phi, Cơ Huyền nói:

- Nếu rằng ta thích tỷ, ta muốn dùng đan dược này truy cầu tỷ thì sao.

- Không có khả năng.

Nhã Phi trực tiếp phủ định câu trả lời đó, nàng nói tiếp:

- Với loại đan này nếu đệ trực tiếp đem tới bất cứ nơi nào liền có thể nhận được cung cấp tối cao, muốn mỹ nhân có mỹ nhân muốn tài lực có tài lực. Thậm chí đệ có thể đem đến Mễ Đặc Nhĩ gia tộc yêu cầu trao đổi tỷ lấy đan dược này thì họ chắc chắn không do dự đồng ý. Chỉ là sau đó đệ có thể

chết mất xác thôi.

Thành thật mà nói Cơ Huyền chưa nghĩ đến mấy khả năng đó, nhưng bây giờ nói ra thì rất mất mặt vì vậy cậu đứng dậy chấp hai tay sau lưng ra về cao thâm nói:

- Nếu cho Nhã Phi tiểu thư tự miêu tả mình thì Nhã Phi tiểu thư chọn hình tượng gì?

- Yêu tình phong vận quyến rũ hoặc hồ li xinh đẹp hút hồn chẳng.

Nhã Phi nghe câu hỏi của Cơ Huyền liền ngồi vắn về môi đỏ trả lời.

- Thực chính xác, nhưng nếu cho tôi miêu tả tôi sẽ lựa chọn hình ảnh con chim hoàng yến xinh đẹp bị nhốt trong cái lồng tên là Mễ Đặc Nhĩ gia tộc.

Nghe thấy hình tượng Nhã Phi chọn về mình Cơ Huyền đỏ mặt hời hợt vì không theo kịch bản, nên cậu đành tìm cách sửa.

- Vì không có thiên phú tu luyện nên phải rèn luyện khả năng kinh doanh, cả ngày luôn nỗ lực cười nhưng không có ý cười, dùng chính bản thân mình để làm món vũ khí của sân đấu giá này..... Haizz, nhiều lúc thật muốn hỏi nàng có MỆT không.

Mỗi lời nói của Cơ Huyền như có cái gì đập thật mạnh mà trái tim của Nhã Phi.

- Thành thật, thành thật.

Trong lồng ngực Nhã Phi vang lên những tiếp đập vang dội, sờ vào vị trí trái tim của mình nàng cảm nhận được nhịp đập từng nhịp từng nhịp.

- Hoá ra nó vẫn còn ở đây, hoá ra là nó vẫn có thể đập tiếp.

Những năm này vì rèn luyện khả năng kinh doanh, ngày ngày treo lên nụ cười giả tạo, ngày ngày dùng cơ thể của mình làm món vũ khí đối phó mới mấy tên công tử ca. Một mực đeo cái mặt nạ giả tạo mà do nàng tạo lên đến nỗi quên mất "bản tâm" là ở đâu, cho đến hôm nay mỗi lời Cơ Huyền nói như lọt xuống từng lớp từng lớp mặt nạ của nàng vậy, khiến nàng cảm nhận được thứ mà nàng đã quên từ lâu "rung động".

- Câu hỏi của đệ thật là lạ nha, người khác chỉ hỏi tỷ tỷ "có thích không", "có muốn không", "lên giường với ta không"..... Nhưng hỏi tỷ "có mệt không" thì duy nhất một mình đệ.

- Vì thế tôi muốn giúp Nhã Phi tiểu thư thoát khỏi "cái lồng" đó, tôi muốn biến Nhã Phi tiểu thư trở thành con Phượng Hoàng đứng trên tất cả, không chế tất cả. Không cần bán rẻ nụ cười của mình, thân thể của mình. Có được quyền tự do đúng nghĩa.

Cơ Huyền nghiêm trang nhìn Nhã Phi nói ra những lời chân thành.

Nhìn vào đôi mắt nghiêm túc của Cơ Huyền cảm giác rung động nó càng mạnh, tuy Nhã Phi đã che giấu nó rất tốt nhưng vẫn có tác động tới nàng. Nàng che miệng nói:

- Thường thì nam nhân khác sẽ nói "Ta thay nàng gánh vác tất cả" nhưng đệ thì lại nói "Giúp ta đứng trên tất cả". Đệ quả nhiên không giống nam nhân khác, không biết chỗ nào đó có giống không.

- Đúng là hiện tại ta chưa đủ tư cách nói lời đó với nàng, nhưng chỉ là hiện tại thôi. Chỉ cần cho ta thời gian ta sẽ đủ khả năng nói lời đó, đến lúc đó ta sẽ đứng trước mặt tỷ nói lời nói sâu thẳm trong lòng.

Không chút trốn tránh Cơ Huyền tự như tỏ lộ với Nhã Phi, không có lời thể non hèn biển, không có lời ngon lời ngọt, không có lời hứa trăng sao.

Nhưng nhìn vào vẻ kiên định đó Nhã Phi tin, không là Nhã Phi nguyện tin, dù đến cuối cùng không còn lại gì thì ý nhất còn đoạn hồi ức tốt đẹp nhất.

- Phục dụng đan dược này thực có thể giúp tỷ thoát thai hoá cốt tăng cường thiên phú.

- Đúng vậy.

- Được tỷ tỷ nghe đệ, lần này đánh cược tương lai của ta vào đệ. Trở thành con phượng hoàng hay quay lại làm chim hoàng yến đều xem vào hôm nay.

Nhã Phi tin lần cược này là lần đánh cược lớn nhất của đời mình.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Bát Long Khuyết Mạch

Nhã Phi dùng một ngày chuẩn sắp xếp mọi việc của đấu giả hội. Đưa tâm phúc của nàng bồi dưỡng ra hết, và cũng đồng thời để bọn họ ngăn chặn nếu có việc xấu xảy ra

- Tiểu thư tính tán công rồi sử dụng đan dược đó sao? Ta đã xem tìm qua trong sách cổ rồi chưa từng nghe thấy tên loại đan dược này? Việc này sợ có uẩn khúc, tiểu thư nên suy nghĩ lại.

Cốc Ni chạy theo Nhã Phi lo lắng nói, nghe việc Nhã Phi tính phục dụng loại đan dược có thể thoái thai hoá cốt, Cốc Ni liền tìm trong mọi sách cổ nhưng ko thấy xuất hiện loại đan đó.

- Cốc Ni thúc thúc, đan đạo nhiều vô ngần có một số loại kì đan không được ghi trong sách cổ là việc bình thường. Hơn nữa, ta có lòng tin với tiểu đệ đệ.

- Nhưng ta không có, tiểu thư đây là đang mạo hiểm tính mạng của mình, nếu có gì không may xảy ra thì công sức bao năm của tiểu thư đều công cốc hết.

Cốc Ni lo lắng không thôi, dù Cơ Huyền và Phác mại đã hợp tác rất nhiều lần, nhưng cũng chỉ là quan hệ hợp tác.

Hơn nữa Cốc Ni chưa biết Cơ Huyền có dụng ý gì lại đem phương thuốc thần kì đó đến đây, nếu đúng như tác dụng của nó thì ít nhất nó là đan dược trên lục phẩm. Đủ để Đấu tông cường giả ghé thăm.

- Việc này ta đã quyết, Cốc Ni sư thúc không phải nói thêm gì nữa.

Tôi đến... Phòng của Nhã Phi.

- Nàng xác định sẽ dùng viên đan dược này. Quá trình cải tạo thể chất chắc chắn sẽ đau tới thấu tim gan.

- Chắc chắn. Ta muốn làm một con phượng hoàng, muốn làm được thì phải trải qua niết bàn mới có thể dục hoả trọng sinh

Nhìn ánh mắt kiên định của Nhã Phi, Cơ Huyền biết nàng đã quyết tâm rồi, bây giờ cậu chỉ còn cách tin tưởng Nhã Phi có thể vượt qua mọi việc với quyết tâm của nàng thôi.

- Được, ta sẽ đứng ở một bên nếu có gì bất chắc ta sẽ can thiệp.

Cơ Huyền nhìn Nhã Phi nói, cậu lui ra một khoảng cách nhất định từ trong giới chỉ lấy ra một con hình nhân lấy một sợi tóc cắm vào.

Đó là con hình nhân thể mạng Cơ Huyền quay thường được, với sợi tóc của Nhã Phi.

Quá trình tán công bắt đầu, đấu khí trong cơ thể Nhã Phi thoát ra ngày càng nhiều, trong phòng chàn ngập đấu khí.

- Tinh. Kí chủ có thể sử dụng Hỗn Nguyên quyết để gom lại số đấu khí này.

- Ta không tính dùng hấp thụ số đấu khí này đâu.

- Tinh. Không nhất thiết phải hấp thụ, hỗn nguyên quyết cho phép kí chủ thu nạp vào thôn phệ. Vì vậy kí chủ có thể thu nạp đấu khí đó vào trong cơ thể coi như nguồn năng lượng dự trữ hoặc truyền cho người khác đều được.

- Có truyện này sao? Vậy thì ta sẽ thử xem

Nghe lời hệ thống nói Cơ Huyền thử vận chuyển hỗn nguyên quyết ở lòng bàn tay, đấu khí trong phòng thu tập lại trong lòng bàn tay Cơ Huyền thành một quả cầu đấu khí. Thấy vậy Cơ Huyền tiếp tục vận chuyển công pháp nhằm lưu lại giúp Nhã Phi.

Đấu khí trong cơ thể Nhã Phi này càng thừa thớt, đấu khí toàn có dấu hiệu nứt vỡ.

" Rắc " một tiếng đấu khí toàn của Nhã Phi hoàn toàn sụp đổ, đấu khí toàn tan vỡ trở lại thành đấu khí được Cơ Huyền thu lại.

- Phụt.

Đấu toàn tan vỡ tác động tới cơ thể khiến Nhã Phi phun một ngụm máu tươi. Khuôn mặt quyền rũ tái nhợt đi.

Nhã Phi thở ra một hơi lấy lại sức lực xong một ngụm nuốt thoát thai hoá cốt đan. Đan dược tiến vào trong cơ thể liền tan ra, dược lực tiến vào trong lục phủ ngũ tạng - kì kinh bát mạch liên để tiến hành cải tạo thân thể.

- Aaaaaa!!!!

Cảm giác thống khổ bắt đầu lan ra khắp cơ thể, xương cốt như bị nghiền nát rồi tái tạo lại, kinh mạch liên tục vỡ rồi nối lại. Cảm giác thống khổ đó khiến Nhã Phi không kìm được kêu lên.

Tiếng hét của nàng khiến tâm của Cơ Huyền quặn đau nhưng hiện nay cậu cũng không thể giúp gì cho Nhã Phi được. Cơ Huyền hỏi hệ thống:

- Hệ thống, thời gian phát tác của thuốc kéo dài bao lâu?

- Tinh. Cảm giác đau đớn do tái tạo cơ thể chỉ kéo dài năm phút liền kết thúc sau đó..... Không đúng.

Hệ thống đang giải thích cho Cơ Huyền bỗng kêu lên một tiếng "không đúng" làm Cơ Huyền vội vàng hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Đan dược có vấn đề gì sao?

- Tinh. Đan dược hoàn toàn không có vấn đề nhưng thể chất của Nhã Phi có đặc thù... đó chính là lý do nàng tu luyện mãi nhưng cảnh giới không tăng được.... thì ra là bị hư thoát.... bát long khuyết mạch.... ngoài dự đoán.

Cơ Huyền nghe thấy hệ thống nói lời ngắn quăng mập mờ liền điên rồi:

- Mẹ nó, nguoi nó rõ ràng ra đi. Bát long khuyết mạch là cái gì có liên quan gì tới việc này sao.

- Tinh. Bát long khuyết mạch là việc trời sinh khuyết mất một mạch, kì kinh bát mạch đó chỉ là người bình thường. Còn Nhã Phi khuyết mất một mạch làm con đường tu luyện trở lên khó khăn hơn nhiều, giống như mức nước vào chiếc cốc thùng không bao giờ lấp đầy được.

Hệ thống giải thích với Cơ Huyền.

- Chuyện đó thì có liên quan gì tới Nhã Phi hả?

- Tinh. Thoát thai hoá cốt đan chỉ tác dụng đúng nghĩa của cái tên cái tạo lại thân thể tức là làm kì kinh bát mạch và xương cốt của họ cường đại hơn mạnh mẽ hơn. Nó không thể bổ xung lại chỗ khuyết do Bát long khuyết mạch được, việc đó nằm ngoài khả năng của đan dược.

- Phụt.

Hệ thống nói ra tin xấu khiến Cơ Huyền biến sắc, đang định hỏi tiếp thì Cơ Huyền nhìn thấy Nhã Phi phụt ra máu tươi, cơ thể không khống chế được ngã xuống.

- Nhã Phi!!! Hệ thống nàng có chuyện gì vậy?

Cơ Huyền gầm lên với hệ thống.

- Tinh. Tình hình Nhã Phi đang chuyển biến xấu đi, thoát thai hoá cốt đan vì muốn tu bổ lại chỗ huyết mạch khuyết gây ra việc trình trệ. Điều đó làm những nơi đan dược vừa phá ra chưa được gây dựng lại. Cứ thế này Nhã Phi sẽ vong mạng.

- Có biện pháp cứu được nàng không?

Ôm Nhã Phi vào trong lòng, Cơ Huyền cảm thấy thân thể nàng ngày càng lạnh, sợ hãi dần lên trong lòng. Cơ Huyền run rẩy hỏi hệ thống.

- Tinh. Hiện giờ biện pháp cứu nàng chỉ có thể đánh cược vào kí chủ thôi.

- Nói mauuuu!!!

- Tinh. Kí chủ có thể dùng máu của bản thân thử. Vận chuyển Hồn Nguyên thôn thiên quyết dồn toàn bộ đấu khí vào giọt máu đó. Hồn Nguyên thôn thiên quyết rất thần kì bản chất của nó là một chu thiên hoàn không tuân theo quy tắc nào, có thể đưa vào nó thay thế kinh mạch bị khuyết mất. Cảnh báo: biện pháp này rất nguy hiểm, thậm chí tình huống xấu nhất kí chủ có thể trở thành phế nhân.

Cơ Huyền không chút do dự làm theo lời hệ thống. Cậu vận chuyển Hồn Nguyên Thôn thiên quyết tới cực hạn, toàn bộ đấu khí trong thể thu vào trong giọt máu, thậm chí cả thuộc tính cũng được đem thu lại vào giọt máu đó.

Trích giọt máu ra mặt Cơ Huyền trở nên tái nhợt thậm chí có chút hốc hác, cậu không để ý bao bọc nó lại đưa tới miệng Nhã Phi nhưng miệng nàng đóng chặt không có cách nào để giọt máu tiến vào.

- Phụt.

Đang do dự không biết làm thế thì Nhã Phi lại phun ngụm máu, máu dính lên người Cơ Huyền.

Trong lúc lo lắng bỗng Cơ Huyền nghĩ tới tình huống trong mấy phim ngôn lù cổ trang mà kiếp trước cậu xem. Họ sẽ mớm cho nhau là điều thường thấy trong các bộ phim đó và nó rất có tác dụng.

- Liều thôi, đây là vì cứu người, ý nghĩ rất thuần khiết.

Cơ Huyền đưa giọt máu đó vào trong miệng vì được bao bọc đấu khí nên nó lơ lửng ở bên trong, cậu cúi đầu xuống hôn Nhã Phi dùng lưỡi của mình cạy

răng nằng ra, bỗng có một chiếc lưỡi thom tho quấn lấy lưỡi của cậu. Hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau tựa như đôi tình lữ.

Cơ Huyền rùng mình giành lại tự chủ ý thức, đẩy giọt máu chứa đó qua Nhã Phi.

Giọt máu tiến nhập vào cơ thể Nhã Phi liền như có linh tính, hoá thành đạo lưu quang tiến tới chỗ kinh mạch thuyết khuyết của Nhã Phi tiến hành thay thế.

Bỗng trong đầu Cơ Huyền vang lên tiếng nói của hệ thống:

- Tình. Sử dụng 500 điểm hệ thống để Nhã Phi nhận được sự trợ giúp của hệ thống trong quá trình tái tạo. Chấp nhận - Từ chối.
- Chấp nhận.
- Tình. Điểm hệ thống không đủ có muốn sử dụng quá trình đổi điểm không?
- Sử dụng.
- Tình. Hệ thống lựa chọn vật trao đổi: 10 vạn kim tệ x 3 đổi thành hệ thống x 3, khối lập phương đổi thành hệ thống. Trao đổi hoàn tất, quá trình phụ trợ bắt đầu.

Trong căn phòng một nguồn lực lượng bí ẩn tràn vào trong cơ thể Nhã Phi, chạy dọc khắp nội thể dừng ở kinh mạch bị khuyết bắt đầu cải tạo.

Một canh giờ..... hai canh giờ..... bốn canh giờ sau.

Trong lúc Cơ Huyền lo lắng không thôi tiếng của hệ thống bỗng kêu lên:

- Quá trình thành công, mọi chức năng trong cơ thể đều đã ổn định, kinh mạch thứ tám được tu bổ, thoát thai hoá cốt đan có hiệu quả. Sẽ tỉnh lại trong năm... bốn..... ba... hai..... một.

Hệ thống vừa dứt lời Nhã Phi liền tỉnh lại. Nàng cảm thấy mình đang ở trong một lồng ngực áp áp, ở nơi đây nàng cảm thấy thật yên bình.

- Cuối cùng nàng cũng tỉnh rồi, m...a...y q...ú...a.

Cơ Huyền suy yếu nói, khuôn mặt nhợt nhạt như không có máu, lí do cậu còn tỉnh táo là vì Nhã Phi vẫn còn trong cơn nguy hiểm. Hiện giờ nàng ấy đã tỉnh lại ý chí trở về của Cơ Huyền biến mất, bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Diễm Phúc

Khi Cơ Huyền tỉnh lại trời vẫn còn tối, cơ thể đau nhức không nhúc nhích được.

- Tình. Kí chủ đã hôn mê ba ngày ba đêm rồi. Hệ thống đã tiến hành chữa trị cơ bản cho kí chủ, Nhã Phi tiểu thư cũng đã mời một vài y sư chữa trị. Hiện tại kí chủ đã phục hồi tương đối rồi, nhưng cảnh giới của kí chủ bị rơi xuống chỉ còn là một tình đấu giả.

Cơ Huyền nghe vậy chỉ nhàn nhạt cười:

- Vậy là có lời rồi, một tình đấu lấy một mạng quá có lời.

- Tình. Kí chủ bị ngu rồi hả, cảnh giới bị rút căn cơ không ổn, thậm chí đấu khí toàn của kí chủ cũng bắt đầu nứt rồi. Nếu không phải may mắn có hệ thống siêu cấp toàn năng trợ giúp thì kí chủ bây giờ hoá phế vật rồi.

Hệ thống phản bác lời Cơ Huyền.

Bên cạnh Cơ Huyền bỗng kêu lên một tiếng kinh hi:

- Tiểu đệ đệ nguoi tỉnh lại rồi, có khó chịu ở đâu không, thân thể cảm thấy như nào. Ta gọi người đến kiểm tra.

Hoá ra từ lúc Cơ Huyền bất tỉnh Nhã Phi luôn túc trực bên cậu chăm sóc cậu.

Nhã Phi bây giờ nào còn nét yêu mị quyến rũ người nữa, đôi mắt thâm lại như gấu trúc, tóc tai rối bời, mặt nhỏ thì đầy mệt mỏi.

- Không cần đâu, cơ thể ta tương đối ổn rồi, tỉnh dưỡng thêm một khoảng thời gian nữa là khỏi hẳn. Còn Nhã Phi tiểu thư đã ổn hơn chưa.

Khẽ cười nói với nàng.

Cơ Huyền nhìn Nhã Phi, từ một hồ ly quyến rũ nay trở nên tiêu tụy, sứt sắng như vậy vì mình, nói không có cảm giác hư vinh là giả.

- Không cho phép gọi là Nhã Phi tiểu thư. Một là Nhã Phi, hai là Tỷ tỷ.

Nghe thấy Cơ Huyền vẫn gọi mình là "tiểu thư" Nhã Phi rất không vui, mắt đẹp trừng to nhìn Cơ Huyền mạnh mẽ yêu cầu.

- Vậy thì không tốt lắm đâu Nhã Phi tiê..... tỷ tỷ.

Cơ Huyền thấy Nhã Phi như chuẩn bị ăn thịt mình liền vội vàng sửa lời.

- Ngoan, tỷ tỷ bây giờ cảm thấy tốt hơn rồi, nhưng nếu không có đệ thì bây giờ ta đã không xong rồi.

- Nhờ đệ? Sao tỷ lại nói vậy?

- Đừng nghĩ ta ngu ngốc thế, đan dược tuy hiệu quả nhưng tỷ là người phục dụng tỷ có thể cảm nhận được. Lí do đệ trở nên như vậy là vì giúp tỷ điều đó thì tỷ vẫn biết. Hơn nữa lý tỷ mơ màng tỷ có cảm giác người nào đó cố làm gì đó mờ ám với miệng của tỷ.

Nói đến đó Nhã Phi dừng lại ném một ánh mắt giảo hoạt về phía ai đó đang nằm liệt giường.

Trong lòng chột dạ, Cơ Huyền không dám tiếp ánh mắt đó. Cậu lập tức giả ngu cái gì cũng không biết, thậm chí đó là vì cứu người hành vi bất đắc dĩ.

- Dù sao thì thân thể bây giờ tốt hơn trước kia nhiều lần, cảm giác tu luyện không còn khó khăn nữa. Trong khoảng khoảng một năm sau ta sẽ đột phá đầu giả.

Nhã Phi có lòng tin rất lớn với tương lai. Dù hiện giờ xuất phát chậm nhưng với tiềm lực của thân thể này cùng gia tài của nàng chắc chắn thành tựu tương lai không đo đếm được.

Nghe đến đó Nhã Phi dịu dàng nhìn về phía Cơ Huyền. Thiếu niên đó đã thức tỉnh nàng, cho nàng can đảm, liều mạng vì nàng. Nếu không có cậu thì nàng đã chấp nhận số phận, biết đâu gặp người làm nàng động lòng nhưng không có kết quả.

- Tỷ đừng dùng ánh mắt đó quyến rũ ta, ta là người rất có nguyên tắc đó, mỹ nhân cũng không có tác dụng đâu. Nếu tỷ mạnh mẽ làm thì bây giờ ta đang bị thương không thể phản kháng đâu.

Cơ Huyền thấy ánh mắt của Nhã Phi liền nghiêm trang nói ra, trong lòng thầm nghĩ nếu lát nữa Nhã Phi mà mạnh mẽ làm thì ỡm ờ vài cái xong chịu mệnh vậy.

- Khanh khách, tiểu hoại đàn nhà đệ nghĩ tỷ cảm thú vậy sao. Tỷ tỷ cũng là người có nguyên tắc lắm, người bị thương thì tỷ tỷ không động tới người đâu yên tâm dưỡng thương đi.

Nghe Cơ Huyền nói vậy Nhã Phi liền trợn mắt nói.

- Ách, như vậy cũng không tốt lắm. Nếu tỷ kiểm chế không được thì ta đành hi sinh thân mình giúp đỡ tỷ vậy. Ai bảo ta Cơ Huyền ta trời sinh tốt bụng luôn giúp đỡ người khác.

- Tiểu tử nghĩ thật đẹp, tỷ tỷ đâu phải nữ nhân trong độ tuổi lang sói không kiểm chế được, nên bỏ giấc mộng đó đi.

Nhã Phi nhẹ đánh vào trán Cơ Huyền nói. Không nghĩ tới thiếu niên hay bị nàng trêu chọc đó mặt lại có một mặt vô sỉ như vậy.

- Nghỉ ngơi cho tốt, hôm sau ta sẽ thăm đệ. À, lời đệ nói ta sẽ suy nghĩ biết đâu có ngày đó thật thì đừng trách tỷ tỷ.

Nhã Phi tiến sát vào tai Cơ Huyền khẽ nói, mùi hương của mái tóc Nhã Phi phả vào cậu, từ vị trí của Cơ Huyền nhìn rõ ngọn núi đôi phập phồng khiến người ta nổi thú tính. Mỗi lời của nàng tràn ngập sự mỉa mai hoặc chế người khiến kẻ khác không kiểm chế được mà u mê.

Nói xong Nhã Phi tiến ra khỏi phòng, trước khi đóng cửa nàng còn cười quyến rũ rồi Cơ Huyền, chiếc lưỡi thom tho liếm nhẹ vào đôi môi làm nó trở nên bóng bẩy hấp dẫn hơn.

- Ngủ ngon nhé, tiểu hoại đàn của tỷ.... khanh khách.

Nhìn nữ yêu tinh rời đi Cơ Huyền cười khổ không thôi, vì sao vì yêu tinh đó đánh thức một thứ khác mà không chịu ru thứ đó ngủ lại. Cơ Huyền biết sau những gì vừa chứng kiến đêm nay chắc chắn sẽ mất ngủ.

Trong mấy ngày ở chỗ Nhã Phi dưỡng thương Cơ Huyền được hưởng điểm phúc mà nhiều người mong ước. Được Nhã Phi chăm sóc tận tình, nhưng vì quá tận tình mà lần nào cũng đốt lửa xong cười xinh đẹp rồi đi để Cơ Huyền tự sử lý khiến cậu tức ê răng.

Thực lực của Nhã Phi hiện giờ cũng tăng mạnh, nhờ trúc cơ linh dịch của Tiêu Viêm đưa cho Phách Mị hội mà chỉ trong vài ngày ngắn ngủi Nhã Phi đột

phá hai đoạn đầu khí.

Dù có thoát thai hoá cốt nhưng thế này thì kinh khủng quá rồi, hệ thống giải đáp thắc mắc của Cơ Huyền:

- Tinh. Tình hình hiện nay của Nhã Phi có chút đặc thù, do ảnh hưởng của đan dược và máu của kí chủ nên khả năng hấp thụ đầu khí của nàng mạnh hơn bình thường, hiện giờ bản thân nàng như một phiên bản người của Hồn Nguyên thôn thiên quyết vậy.

Nghe hệ thống giải thích Cơ Huyền khâm khái không thôi, Hồn Nguyên quyết như nào Cơ Huyền hiểu rất rõ, hiện giờ cơ thể Nhã Phi có đặc tính như quyết pháp đó thì tương lai nàng trở thành Đấu hoàng cường giả là việc đơn giản.

- Độ tính đi rồi sao?

- Độ đã ở đây đường sức lâu rồi đến lúc cũng phải về Tiêu gia. Nếu không sẽ gây ra chút việc. Không cần tiến đâu.

Hiện giờ Cơ Huyền đã khôi chín phần rồi, đầu khí toàn cũng tu bỏ lại cảnh giới ổn định hơn cũng đến lúc phải về rồi. Với cả tiếp tục ở đây bị yêu tinh Nhã Phi ngày nào cũng quyến rũ chắc cậu sẽ điên mất.

- Cơ Huyền

Đang tính rồi đi nghe thấy tiếng gọi của Nhã Phi, Cơ Huyền quay người lại bỗng một người được một hương thơm quen thuộc, một thân ảnh quyến rũ lao vào ngực cậu ôm chặt. Xứng sốt thoáng chốc, hai tay Cơ Huyền cũng thuận thế ôm vòng eo hoàn mỹ của nàng.

Nhã Phi không tính là thấp nhưng so với Cơ Huyền thì kém hơn chút, chỉ đứng tới tai của cậu. Nàng nhướn người lên, hương thơm nhẹ nhàng lại quyến rũ phả vào mũi cậu, đôi môi của nàng cách tai cậu một chút. Nàng nói:

- Hiện tại cảnh giới của tỷ có chút thấy, ta và đệ cũng chưa sẵn sàng, nhưng đến khi đệ sẵn đủ khả năng gánh vác.... Thì đến lúc đó tỷ tỷ sẽ cho đệ hết.... Cái gì cũng cho đệ.... Đến lúc đó ta sẽ đứng cùng đệ cùng đệ đương đầu. Cho tới lúc đó thì đây là chút lợi tức.

Nàng nói xong liền hôn Cơ Huyền, nhẹ nhàng "hướng dẫn" Cơ Huyền. Kiếp trước dù có bạn gái nhưng đến tay còn chưa nắm đã chết rồi, ai ngờ sang kiếp này Cơ Huyền còn được ném trái nụ hôn kiều pháp.

Tâm phúc của Nhã Phi nhìn thấy trong lòng thâm hô "Phi lễ chó nhìn" rồi tản hết đi, trước khi đi còn thỉnh thoảng nhìn trộm vài cái khẽ cười.

Nụ hôn lâu đến mức hai người sắp không thở được mới tách ra, hai người đều thở hồng hộc. Khuôn mặt mỉa mai của Nhã Phi ửng đỏ, nhìn vào quyến rũ khôn cùng khiến người ta hận không thể đè nàng xuống hung hăng...

- Tinh. Nhiệm vụ "Tấn đồ Nhã Phi" hoàn thành.

- Hệ thống chết tiệt.

Hệ thống nào đó rất không có ý tứ phá hỏng tâm trạng của Cơ Huyền. Thảm rửa cái hệ thống trong lòng vô số lần.

- Nàng yên tâm ngày đó sẽ không lâu đâu.

Cơ Huyền ôm thật chặt Nhã Phi vào trong lòng rồi luyến tiếc buông nàng ra và rời đi. Cậu hiểu Nhã Phi hiện tại muốn tối ưu thời gian để tu luyện, từ giờ họ muốn gặp nhau còn khó hơn nhiều, hơn nữa nếu gặp nhau quá nhiều sẽ dẫn tới chú ý của một số kẻ như Mễ Đặc Nhĩ tộc.

Nhã Phi có quá nhiều thứ phải gánh vác. Chưa bao giờ Cơ Huyền khao khát thực lực như bây giờ, lúc đầu cậu chỉ nghĩ cứ bình bình theo thời gian là được, nhưng bây giờ cậu có mục tiêu rồi.

- Phải nhanh chóng tăng thực lực lên.

Cơ Huyền siết chặt tay kiên quyết thề thề.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Sau khi từ phủ của Nhã Phi trở về Cơ Huyền mới biết trong Tiêu gia có biến động lớn. Gia Liệt gia tộc mời một luyện dược sư nhất phẩm luyện chế hời xuân tán độc chiếm thị trường hiện nay, làm Tiêu gia rơi vào khó khăn.

Cơ Huyền biết được tin liền khẽ cười, từ trong nạp giới lấy ra một con chim nhỏ - đây là vật liên lạc mà Nhã Phi đưa cho Cơ Huyền lúc trước khi dời đi.

Không nghĩ tới đã phải dùng rồi.

Cơ Huyền sử dụng đầu khí viết một đoạn tin nhắn gắn nhắc nhờ Phách Mai một chút đoạn thời gian này nên nghiêng về phe nào. Theo Cơ Huyền nhớ chính trong khoảng thời gian này Tiêu Viêm sẽ trở thành được sư đây.

Cốc Ni đang ở đầu giá hội bỗng nhận được tin tức, đọc xong tin tức Cốc Ni biến sắc. Đầu giá hội lập tức chuẩn bị cự tuyệt với Gia Liệt gia tộc chuẩn bị hợp tác Tiêu gia. Lão lập tức tìm Nhã Phi thông báo về tin tức quan trọng hơn.

- Tiêu đệ đệ à, đệ lại giúp tỷ một việc lớn rồi, thật mong đệ trưởng thành mà, đến lúc đó ta không hề do dự ăn đệ.

Ngồi trong phòng, thân ảnh nữ nhân quyến rũ ngâm mình trong linh dược. Thân hình không bị gò bó bởi áo quần làm đôi gò bồng không bị ước thúc mà khiêu ngạo ưỡn thẳng, vòng eo tinh tế phò hợp cặp mông được bao bọc bởi làn da trắng nõn tạo thành hình chữ S ngược hoàn mỹ. Khuôn mặt kiều mị ướn ắt do dính nước phối hợp với cặp mắt mê li mơ hồ khiến đàn ông trở thành cảm thú.

- Cốc Ni thúc thúc, chuẩn bị xe đến Tiêu gia.

.....

- Không biết Nhã Phi tiểu thư hôm nay đến Tiêu gia là có việc gì?

Tiêu Chiến cười dò hỏi.

Nhã Phi cười gạt đầu, ưu nhã ngồi xuống chiếc ghế đối diện Tiêu Viêm, nhấp nhấp môi, khẽ cười nói thẳng vào chủ đề:

- Tiêu tộc trưởng, Mễ Đặc Nhĩ đầu giá trưởng, đã cự tuyệt cung cấp dược liệu cho Gia Liệt gia tộc.

....

Cước bộ chậm lại, Nhã Phi khẽ thở dài:

- Ngươi... Ta nên gọi ngươi là lão tiên sinh, hay là Tiêu Viêm đệ?

Tiêu Viêm nhú mày, đột nhiên hắt hắt cảm về một phía:

- Đến kia....

- Nhận ra rồi?

Tiêu Viêm hàm hồ hỏi.

Ngọc thủ của Nhã Phi gạt đi chiếc lá rơi xuống trên đầu, tùy ý phong tình, làm cho một vị nam tử cách đó không xa đắm đắm nhìn, mím đôi môi đỏ mọng, nói:

- Kỳ thật ta tình nguyện tin tưởng là chính mình đoán sai.

Nghe vậy, đôi mắt híp lại, hàm răng Tiêu Viêm hung hăng cắn vào chiếc lá.

- Ngươi sẽ không định giết người diệt khẩu chứ?

Nhìn thấy bộ dáng của Tiêu Viêm, Nhã Phi nhất thời có chút sợ hãi nói, chỉ là trong cặp mi mâu kia, lại xẹt qua một nét tiểu ý.

- Ta đang tính cường gian ngươi, sau đó vứt xác.

Tiêu Viêm ác độc nói.

Nghe lời nói có chút thô lỗ này, Nhã Phi khẽ cười nhạt nói:

- Tiêu Viêm thiếu gia điều này thì không thể thực hiện đâu, cơ thể này ta đã hứa toàn vẹn đưa nó cho một người rồi. Nên cho dù mất mạng ta cũng bảo vệ nó toàn vẹn, lời như vậy ý nói với ta thì hơn.

Lời của Nhã Phi tuy nhẹ nhàng nhưng chứa đựng sự kiên quyết thậm chí còn có chút sát khí.

Bầu môi, Tiêu Viêm vắn eo một cái, nếu đã bị nhận ra thân phận, hẳn cũng sẽ không quanh co:

- Hắc bào nhân cùng các ngươi nói sinh ý trước kia, đích xác là ta.

- Nữ nhân quá thông minh, nam nhân sẽ không thích.

Liếc mắt nhìn Nhã Phi đã đoán được tám chín phần sự thật, Tiêu Viêm bĩu môi nói.

- Người ta thích một người là đủ còn lại thì mặc kệ ánh mắt của thế nhân.

Nhã Phi nhú mày, trong giọng nói có vài phần khinh thường.

Nhã Phi thân nhiên nói:

- Người hẳn là biết ta tìm người làm gì, thân phận của người, tận lực giữ bí mật, việc này đối với mọi người đều có chỗ tốt. Chuyện hợp tác của chúng ta vẫn như bình thường.

Nhã Phi nói xong liền quay người rời đi, một cái bắt tay hữu nghị cũng không làm tựa như muốn tận lực giữ gìn bản thân mình toàn vẹn nhất cho một nam nhân nào đó.

Bóng dáng Nhã Phi thướt tha rời đi Tiêu Viêm nhìn có chút thần thò, hẳn thâm nghĩ trong lòng:

- Không biết nam nhân nào bắt được trái tim của yêu tinh này..... Đó đâu phải chuyện của mình.

Tuy vậy nhưng nhìn bóng lưng của Nhã Phi thướt tha quyến rũ, trong lòng bỗng nổi lên một cơn ghen tị kì diệu với người trong lòng của Nhã Phi. Trong tâm của hắn Nhã Phi thỉnh thoảng sẽ quyến rũ hắn, tìm thông tin nhưng hiện giờ tất cả việc đó không còn làm hắn có chút tiếc hận.

Đang ở trong phòng tu luyện Cơ Huyền thấy con chim nhỏ bay về, đồn đầu khí vào nhận được tin tức:

- Tiểu đệ đệ lần ân tình này cứ tính ghi tạm sổ nhé.... Mau trưởng thành đi để có thể " tính " sổ một lượt.

Mấy ngày sau khi Tiêu gia ổn định, Cơ Huyền tính ra ngoài tìm chút đồ tốt để thôn phệ.

Đi quanh phường thị cũng không tìm ra chút đồ tốt gì.

- Hiện giờ thì đi mấy ma hạch cấp thấp còn dùng được nữa rồi, tìm ma hạch cấp cao thì ở đây đâu có bán. Tại hệ thống chết tiết đó mười vạn kim tệ đổi có hệ thống, đúng là giết người mà.

Hiện giờ Cơ Huyền nghèo rớt mùng tơi, trong người còn lại có vài vạn kim tệ tính thì không ít nhưng cũng không thể mua được cái gì tốt. Mà đầu giá hội thì cậu ngại vào, đã bảo gánh giúp Nhã Phi nay chạy vào chỗ của nàng thì không hay lắm, Cơ Huyền da mặt không dày tới vậy.

Đi quanh thì Cơ Huyền thấy Tiêu Ngọc và Huân Nhi đang bị Gia Liệt tộc bao vây tấn công. Cơ Huyền tính né đi thì hệ thống vang lên:

- Tinh. Nhiệm vụ phát sinh " Anh hùng cứu mỹ nhân "

+ Yêu cầu: Bảo vệ họ khỏi mấy tên lang sói.

+ Phần thưởng: gặp chuyện bất bình ra tay giúp đỡ không phải rất bình thường sao, anh hùng không cần phần thưởng.

+ Hình phạt: đến hai cô nương chân yếu tay mềm kí chủ cũng không giúp được thì kí chủ không nên sống làm gì. Hệ thống sẽ cưỡng chế kí chủ khoá thân chạy trên đường một vòng hồ ta không phải nam nhân.

Cơ Huyền nghe xong nhiệm vụ liền tức ê cả răng, phần thưởng không có thì cũng thôi đi nào còn hình phạt như vậy nữa. Nhiều lúc Cơ Huyền hận không thể ném nó xuống hồ phân chôn cả đời.

- Tinh. Hệ thống kí chủ liên kết, nếu kí chủ tự nhốt mình vào hố phân thì không phải được rồi sao.

- Mày.... mày giỏi lắm, mày cứ chờ đó.

Tức hộc máu, nhưng không còn cách nào Cơ Huyền tiến tới giúp họ.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Cứu mỹ nhân

Tiêu Ninh vội vã gạt đầu, khuôn mặt đột nhiên biến đổi, gấp gấp quát:

- Tỳ, cẩn thận!

Nghe Tiêu Ninh nhắc nhở, Tiêu Ngọc vội quay đầu lại, chỉ thấy tên đại hán bị nàng quát một roi lúc nãy, đang vẻ mặt dữ tợn giờ lên thiết quyền, hung hăng đánh về phía ngực nàng.

Thấy tên gia hỏa này lại dùng đòn hạ lưu công kích bộ vị của nữ nhân, khuôn mặt Tiêu Ngọc tức giận đến nỗi khuôn mặt có chút xanh đen, đầu khí ngưng tụ trong tay, vừa muốn tàn nhẫn bỏ ra, một thân ảnh rất nhanh hiện ra bên cạnh, kinh phong hung hãn, nện trên khuôn mặt của tên đại hán, lực đạo cực lớn, trực tiếp làm hắn khuôn mặt đầy máu lún trong mặt đất.

- Gia Liệt gia tộc hèn thế này sao? Một lũ nam nhân vây công hai nữ tử yếu đuối.

Cơ Huyền một chân dẫm lên đầu tên đại hán đang bị lún trong đất hai tay khoanh trước ngực, giọng điệu khinh thường nhìn Gia Liệt Áo nói.

- Là nguoi.

Nhìn thấy có người tới trợ giúp Tiêu Ngọc thở phào một hơi, nhưng thấy không phải thân ảnh quen thuộc đó làm Tiêu Ngọc ngạc nhiên nói. Huân Nhi nhìn Cơ Huyền cũng không nói gì.

- Xin lỗi đã làm hai cô nương thất vọng nhưng là ta, rất tiếc vì đoạt đi vị trí người trong lòng của hai cô.

- Nguoi... Nguoi nói vậy gì đó.

Nghe Cơ Huyền nói thế mặt Tiêu Ngọc có chút phỉm hồng mắt đẹp trừng to hung hăng nói.

- Nguoi là ai? Can thiệp vào việc của Gia Liệt gia tộc nguoi không gánh nổi đâu.

Gia Liệt Áo và Liễu Tích thấy có người can thiệp vào liền âm trầm cảnh cáo.

Nhưng thấy Cơ Huyền không thèm để ý tới hắn thân nhiên đùa giỡn với hai nữ nhân liền tức giận hét về hộ vệ:

- Lên phế hắn cho ta, cho hắn biết kết quả của lo việc bao đồng.

Nghe lời hắn nói mấy hộ vệ liền lao lên phí trước tấn công.

Cơ Huyền nghe thấy vậy liền quá hợp ý rồi, Cơ Huyền đập mạnh một cái lực đẩy giúp cậu tăng tốc tiến thẳng vào giữa vòng vây.

Trung niên đại hán thấy Cơ Huyền lao tới liền lùi lại nhưng bị một lực hút nào đó không cử động được, đang lúc hoảng loạn thì Cơ Huyền đã tiến tới đâm thẳng vào yếu hèn của trung niên đại hán.

"Rắc" tiếng một thứ gì đó vỡ nát vang lên, trung niên đại hán ôm yếu hèn vỡ vụn kiên tục khắc ra máu mặt từ đỏ chuyển sang tím, mấy hộ vệ khác thấy vậy trái phải lao lên.

Cơ Huyền nhắc bỗng trung niên đại hán ném về phía hộ vệ bên trái, quay về bên phải một dải hắc sắc kiếm khí chém ra mấy hộ vệ bên phải liền giật mình dùng đầu khí phòng thân thì "phập" một tiếng hắc sắc kiếm khí đâm vào nơi ít đề phòng nhất bàn chân, bàn chân toé máu, đau đớn khiến mặt mũi họ vằn vẹo.

Không do dự Cơ Huyền tức tốc tiến về lũ hộ vệ bên trái, bọn hộ vệ vừa ném trung niên đại hán đi chưa kịp chuẩn bị thì Cơ Huyền lao tới, Cơ Huyền xông phi vào đầu một tên hộ vệ ở giữa, đòn này bao bọc cả đầu khí nên tên hộ vệ đó rằng mỗi lần lộn máu me thoát nhìn rất ghê rợn.

Thấy đồng bọn bị triệt hạ tên còn lại đâm thẳng một quyền bao bọc đầu khí, xem ra là đầu kỹ gì đó. Không hoàn loạn, Cơ Huyền dùng hấp lực lấy đen vừa hạ làm lá chắn, quyền phong roi tới tên đó làm tên đó liên tục học máu. Thấy vậy tên dùng đầu kỹ lên tiếng.

- Hèn hạ.

Cơ Huyền không đáp, tay vẫn giữ lấy tên hộ vệ mặt máu chạy thẳng về tên dùng đầu kỹ, thấy trước nguy cơ hắn cắn răng tung ra một chương mạnh nhất nhưng vào lúc đó Cơ Huyền ném khiên thịt của mình tới, tên dùng đầu kỹ bị khiên thịt che mất tầm nhìn nên đành đánh bay khiên thịt. Cơ Huyền cúi người xuống thấp tiếp lúc lao tới. Hai tay kết thủ ấn gọi ra hắc kiếm khí chém tới, mọi việc diễn ra bất ngờ tên dùng đầu kỹ chưa kịp phản ứng đã bị Cơ Huyền chém tới.

- Phập.

Kiểm khí chém tới, tên dùng đầu kỹ chưa kịp phản ứng gì bị hắc sắc kiếm khí đâm tới bả vai. Hắc sắc kiếm khí chui vào trong cơ thể tên đó liên tục tàn phá bên trong.

- Aaaaa!!!!

Đau đớn làm tên dùng đầu kỹ mất hết bình tĩnh, khoe miệng chảy máu tươi. Cùng lúc đó, Cơ Huyền cũng lao tới quyền phong tiến mạnh tới đan điền một

đòn trực tiếp phé. Tên dùng đầu kĩ ngã rầm xuống.

Mọi việc diễn ra trong thoáng chốc hộ vệ của Gia Liệt Áo bị Cơ Huyền triệt hạ. Mọi người hít một ngụm khí lạnh, những hộ vệ bị thương cũng không dám tiến lên, thủ đoạn của Cơ Huyền quá tàn độc rồi. Hầu như chỉ ngấm tới các điểm yếu, thậm chí một kích trí mạng.

- Tên này thực sự.... Ừc... Quá tàn độc rồi.

Tiêu Ngọc và Tiêu Ninh nhìn cảnh đầy liền nuốt nước bọt ực một tiếng khẽ nói.

Huân Nhi nhìn bóng lưng Cơ Huyền ánh mắt sâu xa suy nghĩ.

- Sao hả? Hộ vệ của Gia Liệt gia tộc có chút trình độ này thôi sao? Phé vật, ta còn chưa khởi động xong mà, mấy người các ngươi lên nốt đi.

Cơ Huyền nhìn bọn chúng kinh miệt lên tiếng, muốn bao nhiêu ngao thì có bấy nhiêu ngao.

Nhìn vẻ kiêu ngạo đó Tiêu Ngọc bỗng mặt trở nerm ửng đỏ, tim đập loạn nhịp. Khẽ vỗ mặt, thu lại cảm giác đó nhưng thật sự quá khó rồi.

- Tiểu tử đừng quá kiêu ngạo, nếu không chết vì sao cũng không biết đâu.

Gia Liệt Áo âm trầm nói.

- Xuy, nghe nói Gia Liệt Áo thiếu gia thiên phú cũng coi là nhất đẳng còn tu luyện Huyền giai cao cấp công pháp hôm nay tiểu tử ta cũng muốn chiêm ngưỡng.

- Tiêu Huyền đủ rồi đừng làm loạn

- Đúng vậy, việc hôm nay tới đây thôi.

Tiêu Ngọc thấy Cơ Huyền khiêu khích Gia Liệt Áo sợ cậu chịu thiệt liền lên tiếng can ngăn. Huân Nhi đang ở bên cạnh đứng xem cũng đã lên tiếng.

- Vậy thì nghe lời hai vị mỹ nhân. Việc hôm nay kết thúc tại đây, đi thôi.

Cơ Huyền nghe thấy vậy liền nhún vai, dừng lại hành động khiêu khích, đưa hai nàng đi.

- Muốn đi sao? Dễ ối vậy, hôm nay ngươi phé người của ta thì ta cũng phé loại ngươi coi như hoà.

Gia Liệt Áo thấy vậy liền bạo phát đầu khí quát.

Cơ Huyền dừng bước chậm quay về phía Gia Liệt Áo âm trầm nhìn hấn. Hiện giờ tuy thực lực thật lùi còn nhất tinh đầu giả nhưng muốn phé tên kia cũng không khó. Hơn nữa công pháp ăn tu luyện là do Cơ Huyền cho, muốn đầu hấn chưa đủ tư cách.

Đang tính ứng chiến thì một thân ảnh mặc quần áo màu đen kèm theo vô số hộ vệ tiến tới.

Cơ Huyền liền thu lại mọi cảm xúc trở lại thành vẻ bình thường của mình. Lùi về phía hai nàng

- Cảm ơn Huyền huynh đã giúp đỡ các nàng. Việc ở đây thì ta sẽ giải quyết

Người đến chính là Tiêu Viêm xem ra hấn nhận ra bất thường nên tiến tới đây.

Cơ Huyền khất tay nói:

- Cùng là người trong tộc, giúp đỡ nhau là hiển nhiên.

Tiêu Viêm cũng không để ý tới Cơ Huyền nữa mà nhìn tới Gia Liệt Áo.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Nhiệm vụ mới

- Bất cực băng!

Mím chặt miệng, Tiêu Viêm khuôn mặt lạnh lạnh, sau khi chân phải tại giữa không trung hoàn thành sức lực gần như hoàn mỹ, rốt cuộc tại trước mắt bao

người, cùng trọng quyền của Gia Liệt Áo giao oanh nhau.

- Đừng tưởng chỉ ngươi là tam tinh đầu giả!

Trong lúc quyền cước đụng chạm, Tiêu Viêm trên đùi phải hoàng đầu khí cấp tốc xuất hiện, thân nhiên nhẹ giọng, làm cho được Gia Liệt Áo sắc mặt đột biến.

- Bùng!

Quyền cước tương tiếp, một tiếng trầm đục phóng ra như sấm rền, từ chỗ giao tiếp khuếch tán.

- Răng rắc!

Giao tiếp trong nháy mắt, ngay sau đó tiếng đầu khớp xương đứt gãy chói tai truyền. Tiêu Viêm cùng Gia Liệt Áo, thân thể cơ hồ là đồng thời bắn ra.

Thân thể nặng nề nện lên vách tường sau lưng, Tiêu Viêm yết hầu ngòn ngọt, không nhịn được phun ra một ngụm tiên huyết, lấm chấm điểm trên mặt đất.

Nhìn Tiêu Viêm học máu, lính đánh thuê chung quanh đều là tiếc hận thờ dài một tiếng, song ngay lúc bọn họ cho rằng Tiêu Viêm đã thua, Gia Liệt Áo bị tạc rơi xuống đất, lại đột nhiên cầm lấy tay phải, lặn lộn trên đất tru lên thê lương.

Lúc này đang xem, không thiếu người nhàn lực xuất chúng, khi bọn hắn nhìn được Gia Liệt Áo cánh tay cơ hồ đã bị biến hình vặn vẹo, không khỏi hít vào một hơi lương khí, vẻ mặt rúng động.

Đường cái thoáng có chút huyền ảo, thời khắc này lại đột ngột đích yên tĩnh, từng đạo ánh mắt khiếp sợ nhìn thiếu niên đang không ngừng thờ hồn hên dưới vách tường. Một hồi lâu sau, âm thanh ủng hộ ầm ầm vang lên

Khẽ nhếch cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn, Tiêu Ngọc có chút không thể tin nhìn Gia Liệt Áo trên mặt đất thê thảm tru lên, kinh ngạc nói:

- Tiểu hồn đản này, dĩ nhiên lại thắng?

- Hình như là, tay của tên kia, bị Tiêu Viêm chấn nát...

Tiêu Trữ nuốt một cái nước bọt, Tiêu Viêm xuống tay vô cùng tàn nhẫn, làm cho được hắn có chút nhớ tới thảm trạng chính mình lần trước, bất quá lúc này đây trạng thái của Gia Liệt Áo, rõ ràng so mình lúc đó, còn muốn thê thảm hơn thập phần, nhìn Gia Liệt Áo xương cốt cơ hồ đã chui ra khỏi da thịt, Tiêu Trữ có thể biết, tay của người này, hơn phân nửa đã bị phế đi.

Nghe Tiêu Trữ đích xác định, Tiêu Ngọc một hồi lâu không nói gì, hung hăng liếc mắt Tiêu Viêm đang không ngừng thờ hồn hên:

- Nguyên lai tiểu hồn đản đã sớm tiến vào đấu giả, hèn gì không có sợ hãi.

.....

Trên mặt đất ngồi hơn mười phút đồng hồ, Tiêu Viêm thân thể mới chậm rãi bò lên, ánh mắt lạnh lẽo liếc Liễu Tích đang trợn mắt há hốc mồm không xa, kéo chân phải đã tê bại, nhật lên thiết côn ở một bên, vẻ mặt hung quang nhắm Gia Liệt Áo đang nằm trên mặt đất tru lên, gian nan đi tới. Mới vừa rồi Gia Liệt Áo ra tay, đã lộ ra sát tâm của hắn đối với mình. Đối với muốn mệnh của mình, Tiêu Viêm cũng đồng dạng cũng không làm ra vẻ từ bi vô vị.

Nằm trên mặt đất, nhìn Tiêu Viêm càng ngày càng gần, Gia Liệt Áo ngoài vẻ mặt oán độc còn có chút khủng hoảng. Nuốt một cái nước bọt, hắn cũng nhìn ra sát ý trong mắt Tiêu Viêm, không khỏi vội vàng nói:

- Ta nhận thua!

Tiêu Viêm mặt không chút thay đổi, dường như không có nghe thấy, thiết côn trong tay, càng là nắm chặt.

Nhìn thiếu niên giữa sân vẻ mặt lạnh lùng, dù là một ít lính đánh thuê sống trong đao thương máu huyết, cũng không thể tàn nhẫn như vậy, Tiêu Viêm hiện tại, rất khó có thể đem cùng thiếu niên trước kia suốt ngày mỉm cười hợp cùng một chỗ.

Cước bộ dừng lại, Tiêu Viêm từ trên nhìn xuống bao quát Gia Liệt Áo, đột nhiên nhe răng cười, hai hàm răng sạch sẽ trắng nõn, nhưng làm cho Gia Liệt Áo trong lòng hàn khí ứa ra. Tới hiện tại, hắn mới biết được, thiếu niên này ngày thường đem mình che giấu dưới bộ mặt ôn thuận, kì thật trong tâm so với hắn còn tàn nhẫn hơn.

.....

Ánh mắt mọi người, đều là di động theo thiết côn trong tay Tiêu Viêm. Song, ngay khi thiết côn chỉ còn cách đầu Gia Liệt Áo khoảng nửa thước, một tiếng quát tựa như sét đánh ngang tai, tại ngã tư đường đột ngột vang lên: "Tiêu gia tiểu tử, khiêu chiến luận bàn mà thôi, cư nhiên lại có dũng khí hạ thủ tàn nhẫn như thế?"

- Tuổi còn nhỏ, tâm địa lại ác độc như thế, hôm nay ta thay Tiêu Chiến hảo hảo giáo huấn ngươi một chút!

Sau khi đánh nát thiết côn, bóng người cười lạnh một tiếng, trên song chường, thanh sắc đầu khí cấp tốc ngưng tụ, một đạo phong quyển thành hình dưới chân, sau đó giữa không trung, thân hình giống như một viên đạn pháo hướng Tiêu Viêm đáp xuống, bàn tay vung lên, một đạo đạm thanh sắc đầu khí phong nhận lần nữa đột ngột xuất hiện, nhắm Tiêu Viêm bạo xuất.

Phong nhận sinh ra áp lực mãnh liệt, đem tạp vật trên mặt đất thổi bay sạch sẽ, không lưu chút bụi.

- Mẹ kiếp, Gia Liệt lão đầu, con trai Tiêu Chiến ta, lúc nào lại đến phiên tên tạp chủng ngươi giáo huấn?

Tiếng quát vừa vang lên, một đạo nhân ảnh toàn thân rực hồng từ phía bên ngoài hướng đến, bàn chân hung hăng đáp xuống, thân hình liền như tia chớp xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, giữa đầu rỗng một tiếng to. Trong tiếng rỗng, mơ hồ có tiếng sư ngâm.

Đưa mắt nhìn đoàn người Gia Liệt Tất chặt vật rời đi, Tiêu Chiến cười lạnh một tiếng, ánh mắt quét tảo chung quanh, sau đó xoay người, nhìn Tiêu Viêm khoe miệng có một tia máu, ánh mắt chậm rãi nhu hòa, nặng nề vỗ vỗ bờ vai của hắn, chợt chép chép miệng, tiếc rẻ nói:

- Tiểu tử ngươi xuống tay còn chưa đủ tàn nhẫn, Gia Liệt Tất chỉ có một đứa con trai, ngươi nếu như đem Gia Liệt Áo nhanh chóng kết liễu, Gia Liệt Tất hôm nay hẳn là sẽ nổi điên, mà hắn như vậy, ba vị trưởng lão mai phục bên ngoài có cơ để liên thủ đánh chết hắn, sách sách, đáng tiếc.

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngạc nhiên, bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, một bên Huân Nhi cùng Tiêu Ngọc, lại bị những lời này làm cho gương mặt ửng đỏ.

Nghe Tiêu Chiến nói thế, lính đánh thuê chung quanh, không khỏi cảm thấy da đầu tê dại, khó trách con trai tàn nhẫn như thế, nguyên lai là phụ thân, còn muốn sâu hơn.

.....

Cơ Huyền đối với những việc xảy ra cũng chỉ bình bình. Không quá ngạc nhiên.

- Tinh. Hoàn thành nhiệm vụ "Anh hùng cứu mỹ nhân" nhưng chỉ hạ được mấy tên lâu la quá mất mặt rồi, nếu hạ được tên đứng đầu thì tốt hơn.

- Lurót, hiện giờ ta là nhất tinh đấu giả thôi, đánh bại Gia Liệt Áo không khó nhưng nếu bỏ hắn ra tay thì ai cứu được ta, không chết cũng mất một lớp da, việc yêu cầu liều mạng này nên tìm Tiêu Viêm.

Cơ Huyền đối với phàn nàn của hệ thống liền tròn mắt, người ra tay là ta người mà chịu đánh cũng là ta vậy mà cái hệ thống này còn yêu cầu lắm lời.

- Tinh. Hệ thống sẽ ban cho kí chủ thêm một nhiệm vụ nữa để bù đắp vậy. Nhiệm vụ "Giết Liễu Tịch"

Yêu cầu hoàn thành: Liễu Tịch phải chết.

Phần thưởng: Tặng lần quay miễn phí và đột phá một tinh

Thất bại: không được phép thất bại.

Cơ Huyền nghe xong liền mỉm cười có chút hắc ám. Cơ Huyền cũng đang tính giết tên Liễu Tịch này, thôn phệ hắn Cơ Huyền có tư cách thành nhất phẩm luyện dược sư. Nay hệ thống ban cho hắn nhiệm vụ này là thu lời rồi.

Tiêu Ngọc và Huân Nhi chú ý tới điệu cười lạnh người của Cơ Huyền liền có chút khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Giết Liễu Tịch

Gia Liệt gia tộc.

- Liễu Tịch tiên sinh thật sự còn có thể luyện chế đan dược khác?

Ngọn đèn dầu tỏa sáng đại sảnh, vốn Gia Liệt Tất tâm tình đang âm trầm cực độ, nghe được trước mặt Liễu Tịch thanh âm đặc ý, đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó mừng rỡ hỏi.

Phi thường hài lòng thấy bộ dáng Gia Liệt Tất vừa vui mừng lẫn sợ hãi, Liễu Tịch bưng chén trà bên cạnh lên uống một ngụm, trên khuôn mặt có chút kiêu ngạo:

- Ngoài chữa thương dược, ta còn thể luyện chế một loại đan dược cực kì thích hợp cho lính đánh thuê, gọi là súc lực hoàn, có thể trong khoảng thời gian ngắn, làm cho người dụng dược lực lượng gia tăng ước chừng một thành.

Nghe vậy, Gia Liệt Tất ý mừng trên mặt lại đậm thêm vài phần, nếu như thật sự có thể luyện chế ra loại đan dược đặc biệt như thế, vậy Gia Liệt gia tộc liền có thể mượn đây quảng cáo, có thể thu hồi không ít nhân khí, cuối cùng nói không chừng, còn có thể chèn ép Tiêu gia lần nữa.

- Bất quá loại súc lực hoàn này, cũng không thể giống như chữa thương dược luyện chế đại quy mô, bằng thực lực của ta, sợ rằng một ngày nhiều lắm chỉ có thể luyện chế chừng hai mươi hoàn.

Liễu Tịch có chút tiếc hận nói.

- Aa, hai mươi hoàn thì hai mươi hoàn, chúng ta có thể đem đến đấu giá hội, giá cả cao cũng được, dù sao chữa thương dược mới là chủ đạo, chúng ta chỉ là nhờ thứ này thu hồi nhân khí.

Gia Liệt Tất khoát tay cười nói.

- Hắc, Gia Liệt tộc trưởng, súc lực hoàn này, ta đích xác có thể luyện chế, bất quá dựa theo ước định của chúng ta, ta tựa hồ chỉ phụ trách luyện chế chữa thương dược a?

Nhìn thấy súc lực hoàn câu dẫn thành công ý niệm trong đầu Gia Liệt Tất, Liễu Tịch nhân châu thiểm động, đột nhiên cười nói.

Khuôn mặt hơi đỏ, lão hồ ly Gia Liệt Tất như thế nào lại không biết chủ ý người này, bất quá tới lúc này, hắn cũng cười khan hỏi:

- Vậy Liễu Tịch tiên sinh ý tứ như thế nào?

- Aa, yên tâm, ta biết tình huống Gia Liệt gia tộc hiện tại, cho nên cũng không có như sư tử há mồm a.

Nhìn Gia Liệt Tất thờ dài một hơi, Liễu Tịch nhân đồng trung xẹt qua một tia âm thầm:

- Tại hạ chỉ là muốn mời Gia Liệt tộc trưởng hỗ trợ, đem đến vị cô nương kêu là Tiêu Huân Nhi kia để ta lộng lại đây.

Trên mặt ý cười còn chưa ra tới chợt cứng ngắc, Gia Liệt Tất khóe mắt co quắp một trận, hắn không nghĩ tới, tên này sắc đảm bao thiên, còn dám đem ý niệm trong đầu trực tiếp hướng tới Tiêu gia.

- Liễu Tịch tiên sinh, nếu như chúng ta Gia Liệt gia tộc động tới người của Tiêu gia, Tiêu Chiến sẽ có cơ tuyên chiến chính diện với Gia Liệt gia tộc chúng ta, đến lúc đó, chỉ sợ cũng không còn là quyết đấu bằng kinh tế, mà là chính thức động đao thương a...

Thờ dài một hơi, Gia Liệt Tất cười khổ nói.

Ngón tay gõ lên bàn, Liễu Tịch cười hắc hắc nói:

- Cái này không phải vấn đề ta ta quan tâm, mặc kệ tộc trưởng là chuẩn bị ngăn chặn cũng tốt, hạ mê hồn dược đem tới cũng được, ta chỉ muốn kết quả, chỉ cần tộc trưởng có thể đem nàng để ta lộng lại đây, ta tùy thời luyện chế súc lực hoàn.

Khóe mắt lần nữa nhảy dòn dập, cho dù Gia Liệt Tất vô cùng tức giận, nhưng hắn cũng chỉ cười cười nói:

- Hay là để ta suy nghĩ một chút? Ngày mai sẽ cho tiên sinh câu trả lời thuyết phục có được không?

- Hắc hắc, cũng tốt, tộc trưởng hãy ngẫm lại đi. Thứ ta lắm miệng một câu, kì thật hiện tại Gia Liệt gia tộc cùng Tiêu gia cũng đã như nước với lửa, có gì phải ngại thêm một cái ân oán?

Âm thanh cười cười, Liễu Tịch đứng dậy, vỗ vỗ cái mông, nghênh ngang tiêu sái bước ra đại sảnh, hướng phòng mình ở hậu viện bước nhanh, hôm nay bị vị cô nương thanh liên thoát tục kia khơi dậy dục hỏa trong lòng, hắn hiện tại rất muốn nhanh tìm được một thị nữ trẻ đẹp để giải nhiệt.

Nhìn Liễu Tịch biến mất tại chỗ rẽ, Gia Liệt Tất mặt âm trầm, sau một lúc lâu, mới thờ dài một hơi, điềm nhiên nói:

- Cái loại vương bát đần đầu óc toàn là nữ nhân này, sớm muộn cũng chết trên người nữ nhân.

.....

"Dát chi..." Cửa gỗ chậm rãi bị đẩy ra, Liễu Tịch chiêu bài nụ cười cùng âm thanh dâm đãng vang lên trong phòng:" Ha ha, bảo bối, ta đã trở về, tối nay chuẩn bị tiếp nhận hành hạ đi."

Liễu Tịch tiến tới ôm nữ nhân nằm trên giường cởi hết quần áo hung hăng phát tiết một phen. Bỗng hắn cảm thấy như bị muỗi trich một cái, cơ thể mất dần sức lực ngã quỵ xuống. Nữ nhân đang nằm trên giường đập vào chân giữa của hắn khiến hắn lảo đảo xuống giường.

- Aaaaa!!!! Á đản bà đáng chết giám ám toán lão tử, nguoi chết rồi sau khi lão tử thoát được lão tử sẽ giết chết cả nhà nguoi.

Mặc kệ hắn nói gì nguoi nữ tử đều không biểu hiện gì.

- Ngươi thả ta ra ta coi như chưa có việc gì được không, ngươi sẽ lại là bảo bối ta yêu nhất.

Rắn không được thì mềm, Liễu Tịch nhẹ giọng khuyên nhủ nhưng nữ tử đó vẫn không cảm xúc nhìn hần.

- Vô ích thôi Liễu Tịch đại sư, lời nói nhảm nhí của ngươi không tác động tới nàng được đâu.

Đột nhiên trong phòng vang lên một tiếng nói, Liễu Tịch cố gắng vận người thì nhìn thấy một thân hắc y đeo mặt nạ vô diện ngồi trên ghế nói.

- Công tử.

Nữ tử nhìn thấy vô diện thiếu niên thì hành lễ.

- Ngươi... Ngươi là ai? Sao ngươi có thể vào đây được? Khoan đã có phải việc này là ngươi gây ra không? Nếu ngươi chịu ta cho ta điều gì ta cũng chấp nhận: tiền tài, mỹ nữ, đàn được....

Liễu Tịch dùng bộ não ngu xuẩn của hần cũng luận ra được vài điều.

Vô diện mặt nạ khoát tay với nữ tử, rồi nhìn Liễu Tịch trào phúng nói:

- Ngươi cũng không quá ngu nhĩ. Nhưng việc đột nhập vào đây dễ hơn ta tưởng đó, không tốn tí sức nào, nhưng kẻ ở đây nguyện ý để ta mua chuộc dù có vài kim tệ. Xem ra kẻ như ngươi đúng là khiến người ta chán ghét.

Liễu Tịch trong lòng hoảng sợ cũng thầm nghĩ nếu thoát được khỏi đây liền tính sổ với tất cả.

Vô Diện thiếu niên nhìn ra được suy nghĩ của hần liền trào phúng nói:

- Ngươi nên buông cái giấc mộng đó đi, hôm nay ngươi sẽ chết ở đây.

- Khoan đã, huynh đệ, đại hiệp, tiền bối,.... xin người hãy tha cho cái mạng hèn này của ta người muốn gì ta cũng chấp nhận. À sư phụ ta là một được sư rất lợi hại nếu tha cho tiểu nhân tiểu nhân sẽ nói giúp ngài, có sư phụ tiểu nhân ngài mau chóng trở thành cường giả trên đại lục này.

- Nghe ra cũng rất quán hút nha, thật khiến người ta động tâm nga....

Vô diện thiếu niên nghe xong liền nói, tựa hồ có động lòng.

- Đúng đúng.

Liễu Tịch nghe xong như có cơ hội sống, vẻ mặt muốn bao hèn mọn là bấy nhiêu hèn mọn.

- Công tử....

Nữ tử nghe lời nói của thiếu niên liền vội vã nói, sợ vô diện thiếu niên đổi ý. Nữ tử chưa kịp nói xong vô diện thiếu niên bỗng lên tiếng:

- Nhưng ngươi không xứng bàn điều kiện trước mặt ta, ta tuy cũng không phải người tốt gì nhưng diệt đi một kẻ như ngươi cũng làm ta công đức vô lượng rồi.

Vô diện thiếu niên đứng dậy thân ảnh quý mị xuất hiện trước mặt Liễu Tịch, tay trái nhắc bổng hần lên nói.

Liễu Tịch còn muốn nói gì đó nhưng cổ họng bị bóp chặt không lên tiếng được. Bỗng nhiên hần kêu lên nhưng con lợn bị chọc tiết, kinh hoàng, hần cảm thấy sinh cơ của mình bị hấp thụ, điên cuồng kháng cự như vô dụng cơ thể hần còn đang trúng được không có sức lực.

Chỉ trong thoáng chốc hần biến thành cái xác khô.

Vô diện thiếu niên này chính là Cơ Huyền, hôm nay sau khi nhận nhiệm vụ liền bày ra kế hoạch tiến nhập phủ của Liễu Tịch rồi diệt sát.

Lúc đầu Cơ Huyền nghĩ tiến vào phủ hần rất khó khăn, ít ra phải dùng đến Nhíp hồn thuật nhưng lại ngoài suy nghĩ của cậu chỉ cần bỏ tiền ra họ liền nguyện ý chấp nhận, thậm chí là vài kim tệ.

Điều đó Cơ Huyền khâm khái không thôi, tên Liễu Tịch này rác rưởi tới mức nào mà làm người hầu của hần hần thế này, chỉ vài kim tệ cũng bán hần đi.

- Cảm lấy số kim tệ này chia cho mọi người tham gia đi, tìm một nơi khác bắt đầu lại từ đầu sống cuộc sống mới. Mạng sống rất trân quý, nếu so với một cái mạng nào đó thì đáng giá hơn nhiều. Người thực yêu ngươi sẽ không để ý đâu hoặc ngươi có thể trở thành một phú bá trái ôm phải ấp cũng được. Nói chung mọi việc đều có thể bắt đầu lại, ngươi con trẻ.

Cơ Huyền đưa tất cả số kim tệ của Liễu Tịch cho nữ tử thì bất gặp gặp ánh mắt đã hết hi vọng sống bèn khuyên.

Nghe lời khuyên của Cơ Huyền nữ tử khẽ cười, mắt nhìn Cơ Huyền nói:

- Nào có ai bảo một nữ nhân đi làm phú bà trái ôm phải ấp bao giờ, nếu vậy thì người đời đánh giá thấp ra sao đây. Nhưng có lẽ công tử nói đúng, mọi thứ đều còn có thể bắt đầu lại. Đa tạ công tử khai sáng.

- Đa tạ công tử giang tay giúp đỡ bọn thiếp thân, cứu vớt bọn thiếp khỏi hổ lửa.

Nữ tử đó dập đầu hành lễ với Cơ Huyền. Rồi tiếp nhận kim tệ tiến bước rời đi.

- Hi vọng họ có cuộc sống mới.

Trước khi đi Cơ Huyền không quên vơ vét hết số đồ còn lại của Liễu Tích.

Cơ Huyền cũng không ở lại lâu. Liền tiến tới cửa sổ nhảy ra.

Cơ Huyền không biết lúc cậu tiến ra ngoài thì có hai thân ảnh trong bóng tối cũng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Vô sĩ rồi trang bức

Cơ Huyền rời khỏi phủ của Liễu Tích liền tức tốc rời đi, phương hướng tiến về tiêu gia.

Từ trong màn đêm xuất hiện một thiếu nữ mặc kim sắc váy bào quý dị, dưới kim sắc váy bào, một đôi chân ngọc trắng toát mượt mà, giữa không trung vẽ lên đường cong mê người.

Ánh trăng nhàn nhạt, chiếu trên khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của thiếu nữ, tựa như nữ thần ánh trăng, mỹ lệ mà huyền bí.

Nhìn thiếu nữ xinh đẹp tựa như tiên nữ xuất hiện ở đây Cơ Huyền có chút bất đắc dĩ, không ngờ tình toán đủ đường lại bỏ quên yếu tố quan trọng là Huân Nhi này.

Nhẹ nhàng nhắc đôi chân tuyết trắng bước tới, Huân Nhi sóng mắt lưu chuyển, tùy ý nhẹ giọng dò hỏi:

- Ngươi tới Gia Liệt gia tộc, làm cái gì?

Cơ Huyền không tính trả lời Huân Nhi, cũng không có ý định dây dưa với nàng thêm. Đột nhiên Cơ Huyền nhìn vào hư không lên tiếng:

- Các hạ núp trong tối quan sát lâu rồi sao không tiến ra nói chuyện đi, cứ chôn mồi trong tối thế thật không thích hợp nhỉ.

Huân Nhi thấy Cơ Huyền đột nhiên nói vậy ánh mắt nàng trở nên sắc bén, đầu khí liền toả ra tìm kiếm người ẩn dấu trong tối.

Đang ẩn thân Tiêu Viêm nghe thấy lời Cơ Huyền liền có chút biến sắc, hỏi được lão:

- Sư phụ, bây giờ làm sao? Sao Vô diện thiếu nên đó biết sự có mặt của chúng ta?

- Có lẽ tên đó đã học được một công pháp cảm ứng nào đó... Hiện giờ tiểu cô nương của ngươi đang dùng đầu khí cảm ứng khắp nơi kiểu gì cũng bị lộ nên chủ động tiến ra thôi.

Từ bóng tối của màn đêm lại quý dị xuất hiện thêm một thân ảnh bao trùm hắc bào. Ba thân ảnh quý dị cùng nhau xuất hiện, đứng tại ba phía tạo thành một thế cân bằng.

Cơ Huyền thấy Tiêu Viêm xuất hiện liền thở phào nhìn tới Huân Nhi nói:

- Ta nghĩ cô có điều cần nói hần, hần có liên quan mật thiết đến Tiêu Viêm ca ca của cô. Không phải cô quan tâm đến hần sao.

Huân Nhi nghe ánh mắt sắc bén liên tục tập chung trên người hắc bào, mấy liễu cau lại nhưng không nói lời nào, ngọc thủ trắng nõn giương lên, đầu ngón tay toả ra kim sắc hỏa diễm.

Thấy lực chú ý rời khỏi Cơ Huyền liền thở phào, cơ thể thuận thế ngã tới ngõ nhỏ ở sát vách rồi biến mất trong bóng tối. Đến khi hai người kia phản ứng thì đã muộn.

.....

Chạy một mạch về Tiêu gia, rồi xuống bên ngoài phòng mình, sau đó lủi nhanh vào bên trong phòng, nhẹ nhàng đóng kỹ cửa phòng cùng cửa sổ.

Tiến vào phòng, Cơ Huyền nhanh chóng cởi bỏ mắt nạ và quần áo, đem thu vào trong nấp giới, lúc này mới nặng nề thở dài một hơi, ngã trên giường, miễn cưỡng nhẹ giọng lầm bầm:

- Hừ chết tiểu gia ta rồi, may mà ta thông minh.
- Tinh. Hệ thống bắt đầu quá trình hấp thụ và chọn lọc.

Nghe lời thông báo của hệ thống Cơ Huyền nhanh chóng tiến vào trạng thái tu luyện. Nguồn hồn lực tiến vào trong cơ thể ôn dưỡng linh hồn cho Cơ Huyền, trong thoáng chốc năng lượng linh hồn cậu mạnh hơn nhiều.

- Tinh. Kí chủ đã đạt được chức danh "luyện được sư nhất tinh".
- Tinh. Kí chủ có muốn loại bỏ đi những kí ức không cần thiết trừ việc liên quan đến được sư. Tồn 10 điểm hệ thống.
- Đồng ý.

Trong đầu Cơ Huyền tràn vào nhưng hình ảnh liên quan đến luyện được sư, đan phương, cách luyện đan....

- Tinh. Kí chủ đã hoàn thành nhiệm vụ. Nhận thưởng. Chấp nhận - Từ chối.
- Chấp nhận.

Hắc sắc đầu khí tràn ra, liên tục quay tròn xung quanh cơ thể Cơ Huyền như làn phòng hộ mỏng manh nhưng mạnh mẽ. Cơ Huyền như biến thành một cái hắc động hút hết toàn bộ năng lượng vào trong cơ thể mình, đầu khí trong phòng trở nên loãng hơn, hệ thống đã sử dụng luôn hơn trăm viên ma thạch cấp thấp Cơ Huyền mua về.

Sau một quãng thời gian lực hút giảm dần rồi dừng lại, hắc sắc đầu khí tản đi tan biến trong hư không.

- Phù, cuối cùng cũng quay lại cảnh giới này.

Một thiếu nữ xinh đẹp, mái tóc đen dài buông xuống kiều đồn, đôi mắt tĩnh lặng như làn thu thủy, một thân kim sắc váy bào tượng trưng cho sự cao quý. Huân Nhi lặng lẽ thân không biết quý không hay tiến nhập vào phòng Cơ Huyền.

- Aaaaaa!!!!
- Aaaaaaa!!!!

Bỗng trong phòng vang lên hai tiếng hét chói tai. Phân biệt là Cơ Huyền và Huân Nhi.

Huân Nhi hai tay che mắt, tay ngọc chỉ loạn vào trong hư không, mặt nhỏ đỏ ửng mê người hét:

- Sao... Sao ngươi không mặc quần áo gì vậy??? Ngươi có thấy xấu hổ không??? Ngươi tính làm gì hả???
- Aaaa!!!

Lúc này Cơ Huyền đang gần như khoá thân, nên người trừ quần lót ra thì không còn gì. Không thể không nói Cơ Huyền từ nhỏ rèn luyện đầu khí và cơ thể nên hiện giờ cơ thể cậu thật cân đối, săn chắc, mùi nào ra mùi đấy. Nhưng Huân Nhi nào có thời gian thương thức, dù sao cũng là thiếu nữ đang tuổi lớn nên vẫn có sự xấu hổ.

Cơ Huyền là một kẻ rất không biết xấu hổ, thấy Huân Nhi hét lên cậu cũng hét to hơn. May mà địa phương Cơ Huyền ở rất vắng vẻ nếu không chỉ bằng tiếng hét của hai người liền thu hút người của Tiêu gia tới đến lúc đó rửa cũng không sạch.

Huân Nhi thấy Cơ Huyền vẫn đang hét, thậm chí còn to hơn nàng. Mặt nhỏ từ đỏ chuyển sang xanh, từ xanh chuyển sang tím thoạt nhìn rất buồn cười. Nàng gầm lên:

- Câm miệng.

Tính ra Cơ Huyền cũng đủ bản lĩnh, có thể khiến một người cả ngày lạnh nhạt, thánh khiết như Huân Nhi trở lên tức giận tới nỗi gầm lên.

- Ách. Nhìn trộm người ta xong không cho người ta hét đạo lí đâu?

Nghe thấy lời tức giận của Huân Nhi thì Cơ Huyền cũng rất biết điều không hét nữa nhưng vẫn nhỏ giọng nói.

- Tinh. Kí chủ là một đại nam nhân chỉ là bị nhìn thấy chút da thịt thôi mà cũng hét như nữ nhân vậy.

Tiếng hệ thống vang lên trong đầu Cơ Huyền.

- Một cái hệ thống như người thì hiểu cái mộng. Thân thể nữ nhân không thể tùy tiện nhìn chằm chằm thân thể nam nhân thì được? Bình đẳng giới đâu, nam nữ bình đẳng ở chỗ nào?

- Nhất là một người thiếu niên đang khát khao tình yêu thuần khiết. Hiện giờ hết rồi, thân thể ta đã bị vấy bẩn, Nhã Phi ta có lỗi với nàng. Híc híc.

Lần đầu tiên hệ thống cạn lời trước Cơ Huyền. Người đủ vô sỉ người thẳng.

- Người trước tiên mặc quần áo vào, xong ta với người nói chuyện đàng hoàng.

Huân Nhi xay người ra ngoài, lời nói nàng vọng vào trong phòng.

.....

- Huân Nhi tiểu thư đêm hôm ghé thăm không biết có việc gì chỉ giáo?

Cơ Huyền ăn mặc nghiêm trang ngồi trên ghế, biếng nhác nói.

- Người vì sao phải giết Liễu Tịch. Người đừng cố giả ngu hay tìm cách trốn tránh.

Huân Nhi nhàn nói với Cơ Huyền, dáng vẻ của nàng tựa như nắm hết mọi việc trong lòng bàn tay. Điều đó khiến Cơ Huyền cảm thấy khó chịu.

- Không có lý do gì đặc biệt cả, đơn giản là nhiệm vụ mà ta được giao cho thôi. Cũng không liên quan tới Tiêu Viêm ca ca của cô đâu.

Cơ Huyền biết phủ nhận vô tác dụng, nhún vai nói thẳng.

- Chỉ đơn thuần là vậy sao? Ta không biết người có mưu tính gì ở Tiêu gia nhưng nếu có làm gì tổn thương đến Tiêu Viêm ca ca thì ta sẽ tiêu diệt người.

Huân Nhi nhìn chằm chằm Cơ Huyền nhàn nhạt nói.

Cơ Huyền nghe lời đe dọa của Huân Nhi về mặt biểu tình khô khan. Cơ Huyền nở nụ cười rất thêm đánh nói:

- Huân Nhi tiểu thư thật quan tâm Tiêu Viêm ca ca nha, nhưng lời này từ cô nói ra không phải buồn cười sao? Một kẻ mang mục đích tiếp cận Tiêu gia đi cảnh cáo kẻ khác không nên có mục đích.

- Người có ý gì?

Huân Nhi nghe lời nói của Cơ Huyền lạnh lùng quay lại, một đôi nhãn đồng lấp lánh kim sắc hỏa diễm, kim sắc hỏa diễm giống như tinh linh, nhảy múa theo một quỹ tích kì dị.

Cơ Huyền là một kẻ mềm mại không ăn cứng, dạng tính cách như Huân Nhi cậu đã sớm không ưa. Cơ Huyền nhìn thấy biến hoá của Huân Nhi cũng không lộ ra vẻ gì, bình bình nói:

- Sao, bản thân làm ác thì được nhưng người ta làm thì không cho hả? Đạo lý gì vậy. Nay tính giết người diệt khẩu a, xin lỗi cô chưa đủ khả năng.

- Trả lời ta câu nói vừa nãy của người rốt cuộc có ý gì hả?

Huân Nhi mày liễu cau lại ngọc thủ trắng nõn giương lên, đầu ngón tay tỏa ra kim sắc hỏa diễm nếu Cơ Huyền không trả lời liền động thủ.

- Chắc chắn, ta nói rồi thực lực của cô hiện giờ chưa đủ để làm tổn thương ta đâu. Dù mới người đang quan sát gần đây thì kết quả cũng tương tự thôi.

Biếng nhác liếc Huân Nhi nói.

Trong lời của Cơ Huyền có ẩn ý khiến tâm Huân Nhi khẽ động, nàng lộ ra sát khí tính thù tiêu Cơ Huyền nếu cậu không đưa ra câu trả lời thuyết phục.

- Người rốt cuộc là ai? Sao có thể biết nhiều vậy? Tộc nào phái người tới?

- Đừng có nghĩ chỉ có mấy cái tộc của các người mới có cường giả chứ quá khinh thường người khác rồi đó tiểu thư Cổ Huân Nhi.

Nghe thấy Cơ Huyền trực tiếp nói ra tên mình, kim sắc hỏa diễm đậm tới Cơ Huyền nhưng vừa tiến tới Cơ Huyền liền biến mất... chính xác là bị chôn vùi.

Thấy đòn tấn công của mình dễ dàng bị hoá giải Huân Nhi liền lùi lại phía sau bao trì khoảng cách. Số kim sắc hỏa diễm ngưng tụ ngày càng nhiều, nhìn về phía Cơ Huyền đầy lạnh ý.

- Huân Nhi tiểu thư đột nhiên tấn công người khác không phải hành động hay ho đâu. Cổ Nguyên dạy dỗ cô không đến nơi đến chốn nhì.

Cơ Huyền nhìn Huân Nhi khinh thường nói.

- Người rút cuộc là ai? Chả nhẽ người tới Tiêu gia này mục đích là..... Lãng thức.

Huân Nhi nhìn Cơ Huyền cảm giác nguy hiểm này càng nồng đậm, suy đoán thân phận và lí do của Cơ Huyền ở đây. Suy đoán dẫn tới đáp án đáng sợ nàng gọi người hầu cận thân của nàng, nhưng không thấy Lăng thức xuất hiện.

- Yên tâm Lăng thức của cô bây giờ có chút rắc rối không xuất hiện được đâu.

- Còn xin đừng gộp mục đích của ta với của mấy cái viễn cổ tộc các người lại với nhau. Lí do ta ở Tiêu gia này chỉ đơn thuần là trải nghiệm thôi. Haizz cái lão sư phụ quý quái ném ta tới đây rồi bảo ta tự túc làm việc. Thỉnh thoảng cho ta mấy cái nhiệm vụ dờ hơi để kiểm tra ta.

Cơ Huyền không để ý tùy tiện nói. Trong lời nói còn có chút oán hận và bất đắc dĩ.

Huân Nhi quan sát Cơ Huyền phân biệt lời thật giả.

- Đừng có nhìn ta như vậy, tất cả đều là thật đó. Nếu mục đích của ta giống mấy cái tộc đó thì đã có vô số cơ hội ra tay rồi còn chờ bị cô tới bắt sao.

Huân Nhi trong tích tắc vô vàn suy nghĩ lướt qua trong đầu Huân Nhi, sau đó nàng thả lỏng, kim sắc hoá điểm tan biến. Mắt đẹp lẳng lẳng nhìn Cơ Huyền rồi nói:

- Hi vọng lời của người là thật.

- Người có thể yên tâm. Người đi đường lớn của người ta đi đường nhỏ của ta. Nước sông không phạm nước giếng.

Cơ Huyền lặp lại lần nữa với giọng điệu chắc nịch.

Nghe lời nói của Cơ Huyền không biết Huân Nhi có tin hay không liền ngay ra khỏi phòng cậu.

- Hệ thống, nàng đã rời đi hay chưa?

- Tỉnh. Không còn cảm nhận được khí tức của nàng.

Hệ thống khẳng định trả lời.

Nghe vậy Cơ Huyền liền như bị rút hết sức lực, ngã xuống bàn.

- Mẹ nó quả thật thót tim mà, may mà trang bức không lộ sở hữ nếu không.....

Nghĩ đến hậu quả Cơ Huyền rung mình một cái, vừa rồi cậu vừa dạo quý môn quan một vòng.

- Tỉnh. Hoàn thành nhiệm vụ " trang bức "

Tiếng thông báo máy móc của hệ thống vang lên.

Đúng vậy từ lúc nói chuyện với Huân Nhi tới giờ toàn trang bức. Dáng vẻ tự tin, bình tĩnh thông dong đều là giả hết. Thực ra Cơ Huyền sợ tới mức tim ngừng đập tới nơi, may mà vẫn kiên trì không lộ ra sở hữ nếu không.... Nghĩ đến hậu quả xấu nhất mà cậu rung mình.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hệ thống hổ cha

Sau khi Huân Nhi đi khỏi Cơ Huyền như mất hết sức lực nằm bẹp như một con gián.

- Tỉnh. Tâm lí của kí chủ quá yếu đuối rồi, một thiếu nữ cũng làm kí chủ sợ đến mức nào sao làm truyện lớn.

Cơ Huyền nghe thấy hệ thống nói khét lên lẹt vạy liền tròn mắt nhìn hệ thống nói:

- Bà mẹ nó lúc này thì sao nói nhẹ thế, thế thứ gì lúc này còn kêu ầm ầm lên trong đầu lão tử đó? Tiếng kêu của người làm ta suýt nhất rơi mất về trang bức rồi.

- Tỉnh. Đó là hệ thống cảnh báo kí chủ về mức độ nguy hiểm thôi, còn hệ thống không có tình cảm không biết sợ là gì.

Hệ thống nào đó biện giải cho bản thân.

- Nói đi cũng nói lại là cái nhiệm vụ mà người tự xưng phát ra đó, cái nhiệm vụ " trang bức " chết tiệt đó đây chúng ta suýt chết đó biết không.

Cơ Huyền phần nộ nói.

- Tinh. Về vụ này thì nhất chí với kí chủ, tên mất dạy nào đặt cái chế độ tự phát nhiệm vụ hệ thống cũng không làm khác được. Suýt hại Siêu cấp hệ thống toàn năng chôn theo tên đực rựa đề rồi chờ người thích hợp phụ thể tiếp.

Hiếm hoi hệ thống đồng ý với Cơ Huyền. Cả hai cùng nhất chí tương lai tìm tên sáng tạo ra cái hệ thống và cái nhiệm vụ phát sinh này tính sổ. (Nhưng đó là câu truyện của phần khác rồi lần sau kể.)

- Cũng may lúc này có đủ điểm hệ thống quay thưởng. Nhân phẩm bạo phát nhận được " Hư không thần phù " có thể chôn vùi mọi đòn tấn công vào hư vô, không ăn nguyên một đòn đó thì có mà đi bán muối.

Cơ Huyền nghĩ lại mà thấy muốn rụng tim, cũng cảm thấy nhân phẩm của mình cực tốt. Quay có mười lần nhận được vài món đồ tốt.

- Nếu không phải bản hệ thống siêu cấp lợi hại tìm được ra nơi ẩn nấp của tên đó rồi dùng " Phong nguyên hư không phù " nhốt hẩn trong hư không thì người đã bị tên đó đập chết rồi.

Hệ thống thấy Cơ Huyền tự khen bản thân liền cũng cạnh tranh tự khen chính mình.

- Haizzz, quay được hai món đồ là đồ tốt thì dùng hết rồi. Cửa đi thay người.

- Vậy thì phần thưởng đâu, nếu mà chỉ là phần thưởng bèo bọt nào đó thì người xác định với ta.

Đột nhiên Cơ Huyền nhớ tới phần thưởng nhiệm vụ lúc này liền kiểm hệ thống đòi.

- Tinh. Yên tâm nguy hiểm đi kèm với phần thưởng lớn kí chủ sẽ không thiệt thòi gì đâu.

Hệ thống khẳng định chắc nịch với Cơ Huyền

- Phần thưởng: Đột phá một trọng tu vi và rút thăm ngẫu nhiên được Huyền dược phi hành.

Huyền dược phi hành: Phi hành đấu kĩ. Yêu cầu thực lực Đấu giả ngũ tinh.

Cơ Huyền nhìn bộ công pháp phi hành này cười rất sung sướng:

- Phi hành đấu kĩ. Hắc hắc, cho ta phi hành trên bầu trời, tưởng tượng một dùng đấu kĩ này phi hành trước mặt mấy tên đấu sư hay đại đấu sư xem sướng phải biết. Hoặc là ôm giai nhân trong ngực bay giữ bầu trời đêm đủ lãng mạn.

- Tinh. Công pháp này yêu cầu đấu giả ngũ tinh đó kí chủ, thay vì mơ mộng thì mau đột phá đi rồi mơ gì cũng được tất.

Hệ thống thấy Cơ Huyền đang ở đó mơ mộng kinh thường nói.

- Người nói đúng, trước tiên phải đột phá đã rồi tính tiếp.

Sau đó Cơ Huyền nhắm mắt tìm vào tu luyện.

.....

Khi Huân Nhi về phòng một thân hắc ảnh bỗng xuất hiện ở phía sau nàng, nhìn dáng vẻ thoát nhìn có chút chật vật. Huân Nhi nghi hoặc hỏi:

- Lãng thức, lúc này có chuyện gì vậy sao dáng vẻ có chút...

- Thừa tiểu thư, lúc ở tiểu thư gọi ta đã định tiến tới nhưng bỗng bị giam trong một không gian quỷ dị, dù thực lực của ta cũng khó thoát được.

Hắc ảnh gọi là Lãng thức có chút xấu hổ nói.

Huân Nhi nghe vậy mày liễu khẽ nhăn lại, mặt nhỏ xinh đẹp mang theo chút mơ hồ.

- Rốt cuộc tên Tiểu Huyền này là ai?

- Thứ cho Lãng thức nói thẳng bên cạnh tên Cơ Huyền này có người thực lực ít nhất cấp Đấu Tông có thể sử dụng không gian chi lực bảo hộ. Còn theo lời hẩn nói thì có lẽ sư phụ hẩn thực lực tuyệt không tầm thường có lẽ đã đạt Đấu Thánh nếu không ko thể biết nhiều như vậy....

Lãng thức dừng lại một lúc:

- Vậy nên hiện tại tiểu thư nên nghe theo ý hẩn, nước sông không phạm nước giếng.

- Tạm thời cứ mặc hần ta, nếu hần ta vi phạm lời nói thì dù đằng sau hần có là ai thì ta cũng không tha cho hần.

Huân Nhi đứng trước cửa sổ được ánh trăng chiếu rọi khắp thân khiến người khác nhìn vào cảm thấy nàng là Tiên tử từ cung trăng hạ phàm. Nhưng đôi mắt Huân Nhi loé lên sát khí, lời nó nhẹ nhàng nhưng chứa đầy sự rắn rỏi.

- Lãng thức thời gian này cũng không cần theo dõi hần nữa, tránh tình trạng như hôm nay.

- Tuân lệnh tiểu thư.

Hôm sau, sáng sớm, Gia Liệt gia tộc

Từng bước một đi lại trong căn phòng, tại một góc phòng, Gia Liệt Tất cước bộ chợt dừng lại, nhãn đồng co rút nhanh lại, nhìn chăm chăm vào góc tường nơi có một tiểu đoàn bột phấn màu trắng.

Trong lòng kinh hoàng ngồi xổm xuống, Gia Liệt Tất lấy tay niêm khởi một ít bột phấn, đặt ở đầu mũi khế ngủi, nhất thời âm lãnh sắc mặt, trong nháy mắt hóa thành kinh hãi

Thật sâu thò ra một hơi, Gia Liệt Tất đột nhiên nhận thấy gót chân mình có chút nhũn ra, một cỗ hàn khí không kiềm chế được từ đáy lòng chậm rãi phát ra

- Liễu Tịch... Dĩ nhiên bị người không coi gì giết chết?

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Lục tinh Đấu giả

Trên đại lộ rộng lớn, bảy tám chiếc xe ngựa đang chậm rãi hành tẩu, ánh nắng chói chang tỏa ra từ mặt trời khiến cho hộ vệ xung quanh xe ngựa áo ướt đầm mồ hôi, thời tiết nóng nực như vậy khiến cho những tiếng quát mắng không ngừng vang lên trên đường

Gia Liệt Nộ, là nhị trưởng lão của Gia Liệt gia tộc, hiện giờ thực lực đã tăng lên tam tinh đại đấu sư, thực lực như vậy phóng nhãn trong Ô Thần Thành như vậy cũng có thể được xếp vào đội ngũ cường giả, lần này do hần đến hộ vệ đội vận chuyển dược liệu, có thể thấy được Gia Liệt gia tộc hiện nay coi trọng dược liệu như thế nào, bất quá hiện tại Gia Liệt Nộ vẫn chưa nhận được tin tức Liễu Tịch đã mất tích, nếu không, sợ rằng hần đã ngay lập tức mang đồng dược liệu đất tiền này quay trả lại.

Ngồi trên xe ngựa, Gia Liệt Nộ khoanh chân ngồi, tùy ý xe ngựa xóc nảy thế nào, thân hình vẫn nguyên nhiên bất động, trải qua ba bốn ngày như vậy thật sự là làm cho hần ngày thường sống an nhàn sung sướng có chút không nhịn được.

- Bị như vậy đều là do Tiêu Gia đáng chết kia hại, sớm muộn gì cũng sẽ trả lại các ngươi.

Nghiến răng nghiến lợi mắng một tiếng, Gia Liệt Nộ thoáng nghiêng đầu về phía sau, ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ nhìn phía sau các loại đề cấp dược liệu được xếp chỉnh tề, khuôn mặt không lộ biểu tình gì lộ ra một tia bất đắc dĩ tuy nói nạp giới có thể làm cho vận chuyển trở nên thuận tiện, bất quá đề cấp nạp giới trong đó bất quá chỉ có hai ba thước không gian muốn dùng đề cấp nạp giới để vận chuyển đám dược liệu này ít nhất phải cần có năm miếng mới có thể, song việc chế tạo nạp giới rất đắt với lại rất hãn hữu, cho dù là cả Gia Liệt gia tộc, cũng bất quá chỉ có hai miếng, cho nên bọn họ đành phải lựa chọn vận chuyển bằng xe ngựa.

Một môi trừng mắt nhìn, Gia Liệt Nộ vừa muốn nghỉ ngơi một hồi, nhưng là phát hiện phía trước xe ngựa đột nhiên dừng lại, hơn nữa mơ hồ truyền đến tiếng quát mắng

Nhướng mày, Gia Liệt Nộ vừa muốn gọi người để hỏi tình huống, một gã hộ vệ đã từ phía trước cấp bách chạy tới, gấp giọng báo cáo:

- Trưởng lão, phía trước có vị hắc bào nhân vô cớ ngăn cản.

Nghe vậy, Gia Liệt Nộ sắc mặt hơi trầm xuống, hiện tại đã xem như tiến vào địa giới Ô Thần Thành, ai dám tại đây ngăn cản bọn họ?

Nhãn đồng lóe lên hàn quang, Gia Liệt Nộ có chút gật đầu, nhảy xuống xe ngựa, rất nhanh đi tới đội xe phía trước, quả nhiên nhìn thấy, tại giữa đường đặt một tảng đá lớn, một vị hắc bào nhân tùy ý ngồi trên đó, mặc dù nhìn không thấy diện mục của hắc bào nhân, bất quá Gia Liệt Nộ có thể phát hiện, ánh mắt của hắc bào nhân, tựa hồ là không có hảo ý

- Các hạ là ai? Vì sao lại cản trở chúng ta? Ánh mắt đảo qua hắc bào nhân, Gia Liệt Nộ trầm giọng nói.

- Các ngươi hần là người của Gia Liệt gia tộc?

Hắc bào hạ, thanh âm già nua chậm rãi truyền ra.

Ngoài mặt có chút run lên, Gia Liệt Nộ mặt âm trầm, cánh tay vung lên, phía sau mấy chục danh hộ vệ lập tức rút vũ khí ra, về mặt bất thiện nhìn chăm chăm vào hắc bào nhân

"Ngô, xem ra là không tìm lắm 'nhìn Gia Liệt Nộ phản ứng, hắc bào nhân đậm bạc cười, từ cự thạch nhảy xuống, sau đó chậm rãi đi tới đội xe.

Gương mặt âm hàn nhìn hắc bào nhân tiến tới, Gia Liệt Nộ lấy từ hộ vệ bên cạnh cự hình cung tên, cánh tay lôi kéo, kéo cung căng lên, bàn tay buông lỏng, tiễn chi hóa thành một đạo kinh phong hung lệ, xảo quyết bắn về yết hầu của hắc bào nhân.

Tiền chi phá gió lao đi, song đương khi tới trước mặt hắc bào nhân một thước, một đoàn hỏa diễm màu trắng xuất hiện, tiễn chi tiến vào đoàn hỏa diễm, trong nháy mắt biến thành bột phấn đen nhánh.

Nhìn một màn này, Gia Liệt Nộ sắc mặt khê biến, trong lòng nổi lên một cổ bất an, xem vị hắc bào nhân này, thực lực cũng không kém gì đại đấu sư cường giả.

Chậm rãi thở ra một hơi, Gia Liệt Nộ lấy ra từ phía sau người một chuỗi trường thương màu lam, trên thân thể đầu khí màu lam phát ra, nhất thời phụ cận xung quanh, không khí có chút ẩm ướt, hiển nhiên hắn tu luyện đầu khí công pháp có thiên hướng âm hàn đích thủy thuộc tính.

Bàn tay nắm chặt trường thương, Gia Liệt Nộ gắt gao nhìn chăm chăm hắc bào nhân, thân thể thoáng điều chỉnh một chút, chân đột ngột bước lên một bước, thân hình hóa thành một đạo ánh sáng màu lam, trực tiếp nhắm hướng hắc bào nhân công kích.

Ở giữa không trung, Gia Liệt Nộ sắc mặt nghiêm nghị, trường thương trong tay đột nhiên gãy dựa, đầu khí quang hoa từ trường thương bắn ra bốn phía, một thanh âm ngấm lên.

- Lăng Trọng Diệp!

"Lăng Trọng Diệp ", huyền bậc hạ cấp đấu kỹ, là đấu kỹ cao cấp nhất Gia Liệt Nộ nắm giữ cho tới nay, tu luyện lâu dài, đã làm cho hắn đem loại đấu kỹ này luyện đến lô hỏa thuần thanh, toàn lực xuất ra, nếu đối phương là một gã lục tinh đại đấu sư, cùng không dám khinh thường.

Theo tiếng hét phần nộ của Gia Liệt Nộ, quang mang màu lam trên trường thương, trong nháy mắt nhất trọng năng lượng biến ảo thành màu lam cự lăng, cự lăng phóng lên cao, cuối cùng chột hướng hắc bào nhân đang đứng bất động.

Cự lăng màu lam, quay cuồng phía chân trời, trong cự lăng một điểm sáng rất nhỏ chột phát ra quang mang đại thịnh, cây trường thương như một tia chớp đâm tới đỉnh đầu của hắc bào nhân.

- Chết đi!

Nhìn mục tiêu gần trong gang tấc, Gia Liệt Nộ khuôn mặt hiện lên vẻ lạnh lẽo, kinh phí từ trường thương tuôn trào ra.

Trường thương sắp tới gần đỉnh đầu, hắc bào nhân chậm rãi ngẩng đầu lên, khuôn mặt một thiếu niên thanh tú, dưới ánh nắng chiếu rọi xuống, chột hiện lên trong mắt Gia Liệt Nộ.

- Đây...như thế nào lại là Tiêu Gia tiểu tử?

Nhìn khuôn mặt không xa lạ này, Gia Liệt Nộ nhãn đồng co rút lại, trong lòng lúc này, sát ý đại tăng.

Trường thương ngày càng tới gần, song ngay khi công kích sắp trúng đích, một đoàn hỏa diễm màu trắng, từ thân thể hắc bào nhân mãnh liệt tuôn ra, cuối cùng giống như bình thường đem Gia Liệt Nộ ở giữa không trung cuốn đi

Đoàn hỏa diễm màu trắng hiện lên phía chân trời, mọi người nhận thấy da tay mình chột lãnh lẽo, thương ảnh, bóng người... Tất cả đều biến mất không còn thấy bóng dáng

Trên đường lớn, âm thanh ủng hộ của đám hộ vệ Gia Liệt gia tộc chột im lặng lại, miệng đang mở rộng ra chột ngậm lại, trên khuôn mặt lộ ra vẻ đắc ý, từ từ hóa thành kinh hãi ánh mắt nhìn hắc bào nhân sợ hãi giống như nhìn thấy ác ma

Lạnh nhạt liếc mắt nhìn đám hộ vệ, hắc bào nhân bàn tay chậm rãi lộ ra, vài đoàn hỏa diễm màu trắng chậm rãi hiện lên, khuất chỉ khinh đạm, hỏa diễm cấp xạ ra trước mặt đám người, phiêu phiêu rơi vào mấy xe ngựa trên đường

- Oanh!

Âm thanh nhẹ nhàng muộn hưởng, đám được liệu bên trong xe ngựa, trước ánh mắt của đám người Gia Liệt gia tộc cứ như vậy hóa thành bột phấn.

Sau khi làm xong hắc bào nhân liền rời đi.

.....

Từ trong rừng cây, sau khi một vô diện thiếu niên bước ra. Nhìn trước cảnh tượng này không khỏi thở dài nói:

- Dĩ hoà đúng là không tầm thường, chỉ trong thoáng chốc một Đại đầu sư cũng bị đốt thành tro.
- Tinh. Không còn thời gian khảm khái đâu, nếu kị chủ không mau thực hiện thì sẽ có người đến đó.

Hệ thống lên tiếng cảnh cáo Cơ Huyền.

- Chỉ cần đứng đây vận chuyển Hỗn Nguyên thôn thiên quyết là được sao, nhưng không phải bọn chúng hoá bành tro bụi rồi sao.
- Tinh. Kí chủ yên tâm, ngài đang nhận được trợ giúp của Siêu cấp hệ thống đó, chỉ cần thời gian chết không quá năm phút đồng hồ thì kị chủ có thể hấp thụ tàn dư linh hồn. Hơn nữa tàn dư này vừa đủ đủ cho kị chủ đột phá không lo bị quá tải.

Nghe hệ thống giải thích căn kễ Cơ Huyền liền yên tâm. Hỗn Nguyên thôn thiên quyết vận chuyển, cả người Cơ Huyền trở thành một đầu hắc động hút mọi thứ vào bên trong, những hạt bụi lúc này còn lấp lánh quang mang hiện tại liền âm đạm.

- Tinh. Số tàn dư năng lượng giúp kị chủ đột phá lên Lục tinh Đầu giả.
- Tinh. Học được huyền cấp hạ phẩm " Lăng Trọng Điện "
- Chỉ ít vậy sao, thôi đành vậy dù sao cũng đủ điều kiện để học phi hành đầu kị là được rồi. Hơn nữa dục tốc bất đạt.

Cơ Huyền điều chỉnh lại cảm xúc của mình không để tham lam lấn át, Cơ Huyền xoay người lại vào khu rừng ẩn trong bóng tối của rừng rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Già Nam Học viên triều sinh

Đi dạo trên một con đường nhỏ, đột nhiên thấy gia tộc trở nên vắng vẻ, hôm nay đội ngũ chiêu sinh của Già Nam học viện đến Ô Thần Thành, mọi người trong gia tộc, cơ hồ là hơn phân nửa chạy đến xem. lúc này tại cửa thành, sợ rằng sớm đã chật cứng người.

- Già Nam học viện sao? Đi xem một hồi cũng được.

Cơ Huyền mấy ngày nay có chút nhàm chán, sau vụ của Huân Nhi cậu liền ở trong phòng bế quan tu luyện một mặt là tăng tu vi một mặt là tránh thiếu nữ tử thần kia.

Đã có lúc muốn hẹn Nhã Phi đi hẹn hò nhưng cuối cùng cũng khất chế được, haizzz kiếp trước thì vừa có bạn gái thì chết kiếp này thì đỡ hơn nhưng tội là không gặp nhau được bao lần. Nay có việc cho Cơ Huyền giết thời gian liền không ngại.

.....

Cơ Huyền chạy tới chiêu sinh, chỗ chiêu sinh là một khoảng sân rộng, thế nhưng bây giờ cơ hồ đông người đến nỗi không nhìn thấy người cuối cùng, không khỏi khiến cho mọi người choáng váng.

Lặng lặng nhìn biển người kia, một lúc lâu sau, Cơ Huyền mang dáng vẻ xem kịch, hôm nay đừng có nghĩ tới việc thuận lợi thông qua kiểm trắc.

Cơ Huyền tính dạo một vòng thì nhìn thấy nhóm người Tiêu Viêm đi tới, liếc nhìn Huân Nhi trong đám người đề phòng nhìn Cơ Huyền. Cơ Huyền gật đầu với họ rồi đi nhưng bị Tiêu Ngọc gọi lại:

- Di, Tiêu Huyền người cũng muốn đến đây tham gia tuyển sinh sao? Cũng đúng Già Nam học viện là một nơi ai cũng tha thiết đến mà, đi theo ta đi chúng ta cũng đi.

- Lần này đến Ô Thần Thành phụ trách chiêu sinh là đạo sư của ta, là môn sinh đặc ý của người, ta tự nhiên có biện pháp

Tiêu Ngọc hếch hếch cái mũi thon, cười dài nói, bàn tay vung lên kiêu ngạo nói.

- Tưởng có cách gì hoá ra là con ông cháu cha.

Cơ Huyền nghe vậy liền cười khẽ nói.

Nghe lời nói thẳng tuột của Cơ Huyền mọi người khẽ vang lên tiếng cười nho nhỏ mà Tiêu Ngọc nghe rõ mồn một, nàng quay đầu trừng mắt:

- Vậy thì người đi xếp hàng đi.

- Hắc hắc, Tiêu Ngọc tí ti là đại nhân vật không nên chấp nhất kẻ bé này.

Cơ Huyền biết nói sai lời bèn đổi lời vuốt mông ngựa.

Thấy Cơ Huyền biết điều như vậy Tiêu Ngọc là " đại nhân vật " liền bỏ qua cho " tiểu nhân vật " là Cơ Huyền. Đứng đầu chỉ huy đi qua khoảng sân rộng nửa vòng, cuối cùng tại phía tây khoảng sân dừng lại, nơi này chính là phía sau khoảng sân, quân đội trang bị vũ trang hạng nặng đứng ở đây thành hai ba tầng, hàn quang tỏa ra từ vũ khí, dưới ánh mặt trời phản xạ quang mang chói mắt.

Tiêu Ngọc tự thân tiến lên, từ trong lòng móc ra một khối bài tử màu xanh biếc. Cùng một trưởng quan quân đội nói chuyện với nhau một hồi lâu, lúc sau mới hướng đám người Cơ Huyền phát phát tay, ý bảo họ lại đây

Trung niên quan nhân ánh mắt có chút âm lệ đảo qua đám người học mấy lượt.Sau một lúc lâu, mới vung bàn tay quát:

- Cho phép qua!

Nghe trung niên quan nhân quát ra lệnh, những quân nhân thân mặc thiết giáp vừa vặn để lộ ra một thông đạo nhỏ. Hướng về trung niên quan nhân cười cười cảm kích Tiêu Ngọc đem bài tử nhận lại, đối với đám người Cơ Huyền đặc ý hắt cằm, sau đó theo trung niên quan quân kia dẫn đầu đi vào.

Đi phía sau Tiêu Ngọc, mấy người cũng tiếp bước tiến vào thông đạo.Vừa mới bước vào trong, mọi người đều cảm thấy da tay có chút phát lạnh.Đám binh lính chung quanh mặt không đổi sắc, trên thân thể mờ mờ tán phát ra mùi máu tanh khiến cho đám người Tiêu Viêm chưa bao giờ trải qua loại trận địa này cơ hồ cảm thấy hô hấp có chút cấp bách.

- Đây là những chiến sĩ đã trải qua sinh tử trên sa trường sao?

Cơ Huyền đối với cảm giác này trực tiếp hoa lệ bỏ qua mà thông dong tiến vào. Hồn Nguyên thôn thiên quyết là công pháp huyết tinh thêm việc Cơ Huyền đã thôn phệ vô số ma đan chứa sát khí của yêu thú nên đối với thử thách này đã miễn kháng nhiều.

Ngắn ngủi chỉ có hơn mười bước khoảng cách, đối với mấy người mà nói lại như trăm ngàn bước khó có thể dễ dàng bước đi.Bước tới bước cuối cùng, bọn Tiêu Viêm phát hiện ra trong lòng bàn tay mình ướt đầm mồ hôi lạnh.

Khuôn mặt cười có chút trở nên trắng bạch, Tiêu Ngọc đối với trung niên quan nhân oán trách cười khổ nói:

- Kha học trường, người cô ý thử thách chúng ta làm gì?

- Aa, đây là Nhược Lâm đ*o sư phân phó nếu muốn chạy cửa sau, tự nhiên phải chịu chút khảo nghiệm, các người cũng không sai, kẻ dưới tay ta từng đều đã ôm thi thể ngũ trung, nếu thiếu định lực, chỉ đi nửa đường sẽ bị hù dọa cho tê liệt.

Trên khuôn mặt dờ dẩn của trung niên quan nhân thoáng hiện lên ý cười, ánh mắt đảo qua Cơ Huyền với vẻ thông dong cuối cùng dừng lại trên sắc mặt bình thản của Huân Nhi cùng với Tiêu Viêm nhãn đồng hiện lên chút than thở:

- Xem ra Nhược Lâm đ*o sư lần này có lẽ thu được một ít đệ tử không tồi?

- Ngọc nhi!

Vừa mới tiến gần gần đến đại trường bông, một đạo bóng đỏ rất nhanh đi tới cười hi hi ôm lấy Tiêu Ngọc, bàn tay tại bông đào của Tiêu Ngọc sờ soạng một phen, trêu đùa nói: - Đề bọn tiểu thư sờ xem, đạo này có béo lên hay không?

- Dâm nữ, cắt ngay đi

Cười mắng đem nữ tử trong lòng đẩy ra, Tiêu Ngọc xoay người đối với Tiêu Viêm mấy người giới thiệu nói:

- Đây là tỷ muội tốt của ta tại Già Nam học viện, tên gọi Tuyết Ny, đã đạt tới tứ tinh đầu giả

Nghe vậy Cơ Huyền đem ánh mắt hướng đến vị nữ tử này, một thân hồng y, khuôn mặt tiểu lệ hiện lên sáng lạn, mái tóc nâu dài tùy ý kết thành một cái đuôi ngựa, trước ngực là một bông đào đầy đặn, vòng eo mảnh khảnh, kiêu đôn vênh cao mượt mà, tuy nói dung mạo của nàng so với Tiêu Ngọc kém hơn một chút, bất quá với dáng người bốc lửa lên đến cực điểm của nàng khiến cho không ít nam nhân cảm thấy thèm thuồng.

Cơ Huyền có sức miễn kháng nhất định vì đã quen với Nhã Phi nhưng cậu phát hiện không ít thanh niên đã thông qua trắc nghiệm, ánh mắt của không ít người đều như có như không mịt mờ đảo qua ngực của nữ nhân này.

Tiêu Ngọc thân mật lôi kéo Tuyết Ny, xem sắc mặt của nàng, hiển nhiên là hai người họ có quan hệ không tồi.

- Bọn họ đều là tộc nhân của ta, đây là Huân Nhi, hắc hắc, xinh đẹp chứ? Bất quá không cho người có chủ ý với nàng, nhân gia người ta sẽ không có hứng thú với người, đây là Tiêu Mỹ cũng rất xinh đẹp nha, đây là thân đệ đệ ta Tiêu Trữ, người này là Tiêu Viêm là quái thai như vậy đó, như thế nào có thể dùng lễ thường để xem xét, trừ bỏ yêu nữ đệ thường kia trong học viện, người đã gặp qua ai tại trong một năm từ tam đoạn đầu khí tăng lên tam tinh đầu gia chưa?

Đôi mắt nhìn thấy vẻ uể oải của Cơ Huyền, Tiêu Ngọc thấp giọng nói nhỏ vào tai Tuyết Ny:

- Còn đây là Tiêu Huyền một tên quái thai cũng không kém, thực lực của hắn tới giờ ta cũng không xác định được, hơn nữa đừng nhìn hắn trông thư sinh nhưng thực sự rất độc ác. Mỗi lần ra tay là một chiêu lấy mạng, không có gì đừng trêu chọc hắn.

Nhân tình trước tiên đảo qua Huân Nhi và Tiêu Mỹ, Tuyết Ny hai mắt tỏa sáng sợ hãi than

- Oa, nhà người tiểu mỹ nhân thật là nhiều nha, này nếu vào Già Nam học viện, không khiến cho đám nam sinh thần hồn điên đảo mới là lạ đó.

Cơ Huyền nghe Tiêu Ngọc giới thiệu về bạn thân có chút bất đắc dĩ nói:

- Nếu muốn nói xấu người thì cũng nên tiết chế âm lượng chứ, từ đây ta vẫn còn nghe được đó.

- Hắc hắc

Tiêu Ngọc cười rất không phúc hậu đáp trả Cơ Huyền.

- Hi hi, đi thôi, đi theo ta, ta mang bọn người đi

Sắc mặt thu hồi lại vẻ như muốn khóc, Tuyết Ny vừa muốn xoay người, cước bộ đột nhiên đình trệ, nghiêng đầu cười nói:

- Nga, được rồi, quên nói cho người biết, lần này theo đội ngũ chiêu sinh, La Bố tên kia cũng đi theo, hơn nữa trên đường đến đây hắn đã tấn cấp tứ tinh đấu giả.

Nghe vậy Tiêu Ngọc đang cười, khuôn mặt nhất thời trầm xuống, có chút không kiên nhẫn nói:

- Tên đáng ghét kia như thế nào lại tới đây?

- Còn không phải là vì Tiêu Ngọc đại mỹ nhân sao, người ta đường dài tới đây, nhân gia người ta ngày đêm mong nhớ người đấy.

Tuyết Ny trêu tức nói

Khẽ cắn răng, Tiêu Ngọc mặt biến sắc một lúc, đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm Cơ Huyền.

- Nhìn ta làm gì? Đừng nói là muốn ta giả trang thành bạn trai của người, ta là người đã có gia thất bạn gái ta biết được sẽ ghen đó nên không thể làm, cũng không muốn làm

Nhìn ánh mắt của Tiêu Ngọc, Cơ Huyền bị nàng nhìn tới rùng mình lắc đầu từ chối, sau đó cũng không để ý tới ánh mắt phẫn nộ của nàng, nghênh ngang tiến về trường bóng phía trước bước đi.

- Ách...Ngọc nhi thực lực của người hình như bị hạ thấp da...Loại chuyện tốt này trong học viện không biết có bao nhiêu người tranh nhau vớ đầu làm, tiểu gia hỏa này dĩ nhiên lại không để ý tới người?

Nhìn bóng lưng Cơ Huyền, Tuyết Ny tựa hồ có chút không thể tin nói.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Bia Đỡ

Cơ Huyền chậm rãi bước đi, Tiêu Ngọc đi phía sau nhìn bóng lưng kia nghiêng rằng nghiêng lợi cảm tức, nàng cũng không có nghĩ đến tên kia dĩ nhiên như vậy không cấp cho nàng tí mặt mũi nào.

Mấy người tiến đến gần đại trường bóng màu xanh biếc, thì thấy hơn mười danh nam nữ đang quây tròn ngồi thoải mái trong trường bóng tán gẫu với nhau, xem bọn họ thần sắc thoải mái như vậy, ắt hẳn cũng giống như Tuyết Ny, đều là đệ tử của Già Nam học viện.

Còn bên ngoài trường bóng, hơn hai mươi danh nam nữ trẻ tuổi lại phải ngồi ngoài, chịu đựng ánh nắng chói chang từ mặt trời tỏa ra, ngồi trên chiếu, mặc dù bởi vì nhiệt độ cao khiến cho khuôn mặt mồ hôi chảy ròng bất quá thần sắc bọn họ tràn ngập câu nệ, xem bộ dáng, bọn họ chắc là vừa thông qua khảo nghiệm tân sinh ở bên ngoài.

Trong trường bóng, mấy vị nữ sinh đang tán gẫu, đột nhiên ngừng đầu nhìn đám người Tiêu Ngọc chậm rãi đi tới, khuôn mặt hiện lên vẻ kinh hi, một đám nữ nhân cười hi hi bước đến, nhất thời đem Tiêu Ngọc vây lại, riu ra riu rít cười đùa không ngớt.

- Ngọc nhi, hai tháng không gặp, đầy đặn lên thật nhiều nha, nên thành thật một chút, có phải hay không...Àn?

Một vị thiếu nữ có khuôn mặt tú lệ bàn tay len lén sờ trước ngực Tiêu Ngọc, sau đó áp cả vai vào ngực tiêu ngọc, trêu tức nói.

Cơ Huyền đứng bên cạnh nhìn Tiêu Ngọc ánh mắt có chút quý dị, bằng hữu của cô nàng này, như thế nào đều là sắc nữ vậy?

- Biển, dams nữ! Dừng lại cho ta

Khuôn mặt cười cười có chút ửng đỏ đem nữ tử trong lòng đẩy ra, nhìn thấy nàng ta lại chuẩn bị tiến lên, Tiêu Ngọc vội vã chui về phía sau, chỉ vào đám người Tiêu Viêm, vội vã giới thiệu qua một lần, lúc này mới khiến cho đám nữ nhân kia thôi đùa giỡn.

- Hi hi, thật là xinh đẹp đích tiểu mỹ nhân.

Ánh mắt đảo qua Huân Nhi cùng Tiêu Mị, hai nàng vốn dĩ dung mạo xuất sắc khiến cho đám nữ nhân không có bất ngờ sợ hãi than một phen.

Ánh mắt chậm rãi chuyển dời tới Cơ Huyền và Tiêu Viêm đứng bên cạnh, về phần Tiêu Trữ bởi vì cùng với Tiêu Ngọc là thân tỷ đệ, thật ra lại may mắn được đám nữ nhân này không nhìn qua.

Tiêu Viêm mặc dù tuổi tác kém so với Tiêu Ngọc ba tuổi, bất quá trải qua một năm khổ tu vóc dáng đã so được với Tiêu Ngọc. Khuôn mặt mặc dù có chút thanh tú nhưng nhìn kỹ quý dị lại hiện lên nét thành thực bất đồng so với tuổi tác. Cảm giác mâu thuẫn này làm cho đám nữ nhân không khỏi nhiều lần liếc nhìn.

- Hi hi, hảo tuấn tú dễ nhìn.

Còn về Cơ Huyền thì tương phản lại, về ngoài không có gì xuất chúng nhưng làn da trắng như tuyết đẹp đến phụ nữ phải ghen tị. Hơn nữa nhìn Cơ Huyền có chút " nhu thuận ", " thẹn thùng " làm nhóm sắc nữ nhao nhao tiến tới:

- Di, làn da của tiểu đệ này còn trắng hơn ta. Sờ vào con mịn màng thật thoải mái nha, cơ người rắn chắc quá trời.

Đám sắc nữ hoàn toàn không xấu hổ vây quanh Cơ Huyền, sờ mặt- sờ tay - sờ người của cậu. Sầm sầm trắng trợn

Cơ Huyền lúc này đang trợn mắt, trán nổi gân xanh. Họ hoàn toàn không có gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân cả, so với những nữ nhân tư tưởng tiến bộ kiếp trước khi thấy idol của mình đều giống nhau.

- .Ngọc nhi, đây là biểu đệ của ngươi? Không phải thân đệ đệ chứ? Thành thật trả lời đi, ngươi có hay không biến thú?

Đám sắc nữ đó sờ đến không biết mệt, bỗng có người nào đó lên tiếng hỏi.

Tiêu Ngọc nghe đám nữ nhân này trêu chọc, khuôn mặt đang cười đột nhiên lộ ra vẻ xấu hổ tức giận bất đắc dĩ. Đang lúc nàng định giải thích một chút thì khóe mắt thấy thân ảnh một đạo nam tử đang vội vã bước tới.

Mặt cười hơi đổi, Tiêu Ngọc mảy liễu khinh túc, trên gương mặt thoáng hiện lên nét ửng đỏ ngượng ngùng. Gắt giọng nói:

- Hẳn cùng ta không có quan hệ huyết thống, các người cũng đừng trêu chọc hẳn, hẳn từ nhỏ da mặt đã mỏng rồi.

- Ách..

Nghe vậy chúng nữ sững sốt. Nhìn Tiêu Ngọc chưa bao giờ lộ ra bộ dáng ngượng ngùng, chúng nữ nhất thời liếc mắt nhìn nhau. Các nàng vốn chỉ nói giỡn mà thôi, vậy mà Tiêu Ngọc lại nghiêm trang giải thích. Hơn nữa khẩu khí như vậy...quả thực giống như là đang thay tình nhân giải thích.

Cơ Huyền bị khẩu khí thân mật này của nàng khiến cho sững sốt, tự hỏi cậu cùng Tiêu Ngọc quan hệ từ khi nào lại trở nên tốt như vậy?

- Thôi, các người đừng có sàm sỡ hẳn nữa hẳn thẹn thùng. Áo bụi hết rồi ta phải giúp đệ.

Tiêu Ngọc đã lạnh tay lẹ mắt, nắm lấy cổ tay hẳn, bàn tay thân mật thay Tiêu Viêm phải đi bụi bẩn trên người.

Nhìn cử động bất thành linh này của Tiêu Ngọc, những người xung quanh nhất thời trợn mắt há hốc mồm, các nàng đã có khi nào thấy Tiêu Ngọc đối xử với một nam tử như vậy?

Đứng ở bên cạnh, Cơ Huyền xem nàng biểu diễn, khóe miệng nhếch lên, vừa muốn trực tiếp mở miệng vạch trần.

- Tiêu Ngọc, ngươi...Đã lâu không gặp a

Mọi người ngẩn ra một lúc, âm thanh một nam tử, đột nhiên vang lên.

Nghe thanh âm này, mọi người khẽ quay đầu lại, một thanh niên thân mặc quần áo màu trắng chính là đang đứng ở phía sau tươi cười, thanh niên này bộ dáng có chút anh tuấn, chỉ là nụ cười sáng lạn trên mặt khiến cho mấy người Tiêu Viêm cảm giác được có điểm giả dối.

Tiêu Ngọc vẻ mặt ngượng ngừng chậm rãi thu liễm lại, khẽ xoay người lại, ngọc thủ vẫn như cũ nắm lấy cổ tay Tiêu Viêm. Liếc mắt nhìn thanh niên, thân nhiên nói:

- La Bố a, đã lâu không gặp.

Gật gật đầu cười, thanh niên được xưng là La Bố ánh mắt dường như tùy ý nhìn về phía cánh tay hai người, nhãn đồng nhìn Cơ Huyền hiện lên nét hàn ý cùng lửa giận.

- Aa, mấy người này là người mang đến sao?

Mỉm cười bước đến, La Bố hỏi.

Tùy ý gật gật đầu, Tiêu Ngọc lại một lần nữa đem mấy người giới thiệu lại một lần, mỉm cười nói:

- Ta dẫn bọn họ lại đây trải nghiệm.

- Nga, như vậy a

Cười gật gật đầu, La Bố từ trong lòng móc ra một quả cầu thủy tinh màu đỏ to bằng một nắm tay, giờ giờ lên, cười nói:

- Vừa đúng lúc, Nhược Lâm đưa sư vừa cấp cho ta một khối trải nghiệm thủy tinh, để bọn họ thử đi, trải nghiệm thủy tinh này hoàn toàn giống với trải nghiệm thủy tinh trong thông đạo, nếu không muốn lấy của ta thử, thì phải đợi một lát nữa mới được

Nghe vậy Tiêu Ngọc thoáng chần chờ một lúc, mới gật gật đầu, nghiêng đầu đối với Cơ Huyền ôn nhu giải thích:

- Trải nghiệm thủy tinh này rất đơn giản, chỉ cần thực lực đạt tới bát đoạn đầu khí, nó sẽ tự động tỏa sáng, như vậy các người sẽ thông qua kiểm tra

Cơ Huyền trừng mắt nhìn nàng.

- Nga

Tiêu Ngọc cười dài gật gật đầu, cực kỳ thông minh buông hai tay ra, mà ở một bên nhìn thấy bộ dáng nhu thuận nàng của Tiêu Ngọc, tên La Bố thanh niên kia, nắm tay nắm thủy tinh, khẽ mãnh liệt xiết chặt lại rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chiến học viên của Già Nam học viện

- Huân Nhi các người thử trước đi.

Vuốt vuốt cổ tay đỏ bừng bị Tiêu Ngọc nắm, Tiêu Viêm đối với Huân Nhi cười nói.

Mỉm cười gật gật đầu, Huân Nhi cùng Tiêu My, Tiêu Trữ ba người tiến lên, bàn tay đặt tại thủy tinh cầu dừng lại chốc lát, đợi đến khi thủy tinh cầu sáng lên, mới lui trở về

Nhìn thấy ba người thành công, Cơ Huyền cũng tùy ý tiến lên sờ sờ, đồng dạng cũng thu được hiệu quả như vậy.

- Yên tâm đi, nếu như không có thông qua trải nghiệm, ta cũng không tự tác dẫn bọn họ đến đây.

Nhìn bốn người thành công, Tiêu Ngọc thân nhiên nói.

- Aa, không phải là không tin tưởng người, chỉ bất quá đây là quy củ.

Hướng về phía Tiêu Ngọc xin lỗi cười cười, La Bố thu lại thủy tinh cầu, ngón tay chỉ ra ngoài trường bóng, nơi mấy nam nữ thiếu niên đang phơi nắng, đối với Cơ Huyền mấy người cười cười nói:

- Chúc mừng các người đã thông qua trải nghiệm, hiện tại thỉnh mấy người ngồi ở đây đợi nửa giờ đi.

- La Bố, người có ý gì?

Nghe vậy Tiêu Ngọc mày liễu dựng thẳng, vẻ mặt băng sương quát hỏi.

- Tiêu Ngọc ngơoi cũng là lão đệ tử, hẳn cũng biết quy củ sau khi trúng tuyển, a a. Hiện tại tân sinh đệ tử tính tình ngày càng kiêu ngạo, cho nên tại lúc trúng tuyển cần phải hảo hảo làm giảm duệ khí của họ, sau này đối với cuộc sống trong học viện của họ chỉ có lợi chứ không có hại.

La Bố cười nói.

- Hừ, La Bố ngơoi đối với tân sinh khác nói lời này ta cũng không quản, bất quá ngơoi không nên dùng quy củ này đối với mấy người ta dẫn đến!

Tiêu Ngọc lạnh lùng nói.

- Đây là quy củ.

La Bố khoe miệng nhếch lên, Tiêu Ngọc như thế ở trước mặt mọi người quát mắng hắn, làm cho trong lòng hắn nổi lên nổi tức giận cùng ghen tuông.

- La Bố ngơoi cũng đừng gây khó khăn nữa, ngơoi kỳ thật cũng minh bạch, quy củ này đâu có bắt buộc, cần gì phải làm nháo loạn lên thành như vậy?

Bên cạnh chúng nữ cũng không có đối với hành động này của La Bố đồng tình, cau mày nói.

- Aa, xin lỗi. Bọn họ không may lại thông qua trắc nghiệm ở chỗ ta, dựa theo quy định trong đoạn thời gian này, ta sẽ tạm thời quản hạt bọn họ.

La Bố sán lạn cười nói, nhìn Tiêu Ngọc lại nổi giận, hắn đột nhiên nói:

- Được rồi, nể mặt ngơoi, bọn họ không cần phải toàn bộ đi ra ngoài, chỉ cần một người đại biểu là được? Ách...ta xem cần phải khuất tất vị huynh đệ này đi ra ngoài thôi, a a dù sao ngơoi cũng là một đại nam nhân không phải sợ phôi nấng a, hắc

La Bố ngón tay di dòi, cuối cùng dừng lại trước mặt Cơ Huyền cười nói.

Cơ Huyền ngược mắt lên, thần nhiên nhìn về mặt tươi cười của thanh niên trước mặt.

- Cút ngay, Cơ Huyền hẳn sẽ không đi ra ngoài, chính ta sẽ tìm Nhược Lâm đ*o sư nói chuyện, không cần ngơoi động tay động chân ở đây!

Đôi chân dài gọi cảm bước lên phía trước một bước, Tiêu Ngọc che trước mặt Cơ Huyền, âm thanh lạnh lùng nói.

- Yêu a. La Bố đại ca, ngơoi bên này tựa hồ có vấn đề a?

Chính lúc mấy người dây dưa không dứt, ở trong trường bóng, mấy nam tử cười hi hi bước ra.

- Không có gì, chỉ là vị tân sinh này không muốn ra ngoài phôi nấng mà thôi

La Bố tùy ý cười nói.

- Hắc. lâu rồi không có gặp qua tân sinh kiêu ngạo như vậy. La Bố đại ca, muốn chúng ta hỗ trợ hay không?

Nghe vậy một gã thanh niên trước ngực đeo một miếng kim tinh, hướng về phía La Bố bật cười, trong nụ cười thoáng mang vẻ lấy lòng.

Cười gật gật đầu, La Bố nhìn sắc mặt âm trầm của Tiêu Ngọc, thoáng trầm ngâm. đột nhiên cười nói:

- Như vậy đi sẽ không phải đi ra ngoài nữa, bất quá dù sao bên ngoài cũng có nhiều tân sinh nhìn, nếu để cho mấy người bọn họ không ra ngoài phôi nấng, sợ rằng sẽ khiến cho người khác bất mãn.

Vừa nói, La Bố vỗ vỗ vào bả vai thanh niên bên cạnh, hướng về phía Cơ Huyền cười nói:

- Ngơoi không muốn đi ra ngoài, thì phải cùng Qua Lạt luận bàn một chút đi, đương nhiên ngơoi không cần đánh bại hắn, chỉ cần ngơoi đấu với hắn có thể kiên trì hai mươi hiệp, như vậy là được rồi.

Nghe vậy chúng nữ bên cạnh Tiêu Ngọc, nhất thời đối với La Bố nổi giận quát lên, xem tình huống bây giờ, các nàng cũng đã hiểu được, nguyên lai tên này bởi vì Cơ Huyền mà ăn dấm chua, nên lấy việc công đã trả thù riêng.

So với chúng nữ đang nổi giận quát mắng, Tiêu Ngọc lại quý dị trầm mặc, quay đầu lại, con ngơoi chăm chú nhìn vào Cơ Huyền, nàng minh bạch với thực lực hiện tại của cậu, tuyệt đối không thấp hơn so với nàng, đối phó một gã nhất tinh đầu già, không có khó khăn gì.

Không để ý đến Tiêu Ngọc đang chăm chú nhìn mình, Cơ Huyền thần nhiên nhìn chăm chăm vào vẻ mặt sán lạn đang tươi cười của La Bố, đôi mắt hiện lên hàn ý, hẳn vốn cũng không thích nhiều chuyện, nhưng tên này hết lần này đến lần khác chó dựa hơi nhà, không ngừng bức bách..

- Hắc hắc, đến đây đi, tiểu tử để cho ta hảo hảo giáo huấn ngơoi nên tôn trọng học trưởng như thế nào, nếu không ngày sau tại học viện ngơoi lại trách chúng ta.

Tên thanh niên tên Qua Lạt kia tiến lên từng bước, đối với Cơ Huyền không có hảo ý cười nói.

Chậm rãi thở ra một hơi, dưới ánh mắt của mọi người, Cơ Huyền bắt đầu gỡ nhún vai, tiến lên hai bước, sánh vai cùng với Tiêu Ngọc, đột nhiên cánh tay duỗi ra, hung hăng nắm lấy cái eo nhỏ mềm mại, đem nàng ôm vào lòng.

Bị Cơ Huyền đột nhiên đánh lén, đầu tiên là sửng sốt, sau đó mặt ửng đỏ, nhìn La Bố bên cạnh, nàng đành phải cố nén giận dựa, oán hận cắn chặt răng, trong lòng không ngừng nguyền rủa cậu tại nơi đông người như vậy chiếm tiện nghi của nàng.

- Nàng không cần lo lắng cho ta, tuy ta có chút bất tài nhưng chút thử thách này không làm khó ta được đâu. Ta hứa với nàng rồi mà, chúng ta sẽ cùng nhau tiến vào học viện làm đôi tình lữ quyền luyến không rời, dùng cả cuộc đời mình thủ hộ bảo vệ nàng. Không bỏ không rời.

Cơ Huyền ôm nàng trong lòng thế hẹn son sắc, nhưng từ buồn nôn gì cũng phun ra hết.

Cơ Huyền cử động như vậy khiến cho chúng nữ bên cạnh một lần tròn mắt há hốc mồm, cũng khiến cho La Bố sắc mặt càng trở nên âm trầm, hần quay đầu đi, đối với Qua Lát nói:

- Xuống tay trọng điểm!

Nghe vậy Qua Lát âm hiểm cười gât gât đầu.

Bàn tay lưu luyến ở bên hông Tiêu Ngọc sờ soạng, Cơ Huyền hừ lạnh nói vào tai nàng:

- Lấy lão tử ra làm bia đỡ, làm ta đã tội với mấy tên này, không kiếm chút lợi tức sao có động lực.

Cơ Huyền làm người ăn mềm không ăn cứng, lợi dụng người khác thì được nhưng bị lợi dụng lại thì rất khó chịu, nên ít nhất cũng có lợi tức. Không thể không nói đậm chất tiểu nhân

Nói xong, Cơ Huyền cũng không nhìn khuôn mặt đang đỏ ửng của Tiêu Ngọc, chủ động buông tay ra, khoe miệng thân nhiên cười, chậm rãi nhìn về phía Qua Lát đang âm hiểm nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Phế vật

Nhìn Cơ Huyền chậm rãi đi ra, Qua Lát khẽ cười, đối với loại tân sinh cứng đầu này, hắn cũng đã thấy nhiều rồi, bất quá cuối cùng phần lớn đều không có kết cục tốt, tại lúc chiêu sinh cần phải giảm duệ khí của tân sinh, cơ hồ là một loại quy củ bất thành văn của Già Nam học viện.

Có thể thông qua khảo thí, bình thường xem như thiên phú không tồi, người như thế này, ngày thường ở địa phương mình đều sống an nhàn sung sướng, rất ít khi bị người khác chế nhạo trào phúng, mà ôm loại tâm tình này mà tiến vào Già Nam học viện, nơi cơ hồ có tầng tầng lớp lớp nhân vật ưu tú, rất dễ dàng một lời không hợp nhau là xảy ra tranh chấp, cuối cùng đem lại không ít phiền toái không cần thiết cho học viện, cho nên, tại lúc chiêu sinh cần phải làm cho tân sinh minh bạch hiểu được cấp bậc của mình, hơn nữa để cho đám tân sinh "nghe con chưa biết sợ" duệ khí giảm đi.

Mà đối với loại quy củ bất thành văn này, chính ngay cả các đạo sư trong Già Nam học viện cũng không có phản đối, cho nên loại quy định này, vẫn như thế qua nhiều năm truyền xuống.

Xiết tay thật chặt thân nhiên để đầu khí bao trùm, Qua Lát cười cười, lúc đầu khi hắn mới tiến vào Già Nam học viện, cũng ý vào thiên phú của mình mà phản kháng, bất quá tên kia lúc ấy có thực lực nhị tinh đấu giả đích học trưởng, chỉ với một quyền đã khiến cho hắn thức thời chạy nhanh ra ngoài phơi nắng nửa giờ, đối với loại kinh nghiệm si nhục này, mỗi lần nhìn thấy tân sinh, Qua Lát trong lòng lại nổi lên khoái cảm muốn tự mình giảm duệ khí của những tân sinh cứng đầu

Chậm rãi nhìn thiếu niên đi ra, rốt cục trước ánh mắt của mọi người, thiếu niên kia cũng đối mặt với Qua Lát.

- Ngọc nhi người thế nào lại không ngăn cản hắn? Đi ra ngoài phơi nắng tổng hội còn dễ chịu hơn da thịt phải chịu khổ?

Nhìn nụ cười âm hiểm của Qua Lát, chúng nữ bên cạnh Tiêu Ngọc có chút không đành lòng lên tiếng trách cứ nói.

Đứng ở bên cạnh Tiêu Ngọc, Tuyết Ny hồi tưởng lại lúc trước Tiêu Ngọc đánh giá Cơ Huyền.

Nhấp nhấp đôi môi hồng nhuận, Tuyết Ny hai tay khoanh lại trước ngực, đôi bông đào bị đè nén lại tạo ra một rãnh sâu mê người, trong đôi mắt thoáng hiện lên nét mong chờ.

Khuôn mặt cười còn chưa hết ửng đỏ, nhìn qua cực kỳ mê người, Tiêu Ngọc biếng nhác đưa tay dũa ra, đôi bông đào trước ngực không tính quá mức hùng vĩ nhưng cũng rất ngạo nhân, nàng liếc bóng lưng thiếu niên, tùy ý nhẹ giọng nói

:

- Ai chịu khổ còn không biết được. Hắc hắc, hi vọng tên đó đừng làm quá.

- Tiểu tử đã chuẩn bị kỹ chưa?

Hết sức hưởng thụ cái loại cảm giác này, Qua Lạt khuôn mặt tươi cười càng thêm nồng nặc, ánh mắt tại trên người Cơ Huyền đảo qua, cười nói.

- Bắt đầu đi

Cơ Huyền nhàn nhạt nói thanh âm bình thản khiến cho mọi người sửng sốt.

- Hắc hắc, tiểu tử thật kiêu ngạo không sai a

Đối với thái độ này của Cơ Huyền, Qua Lạt thoáng kinh ngạc, sau đó trong lòng nổi lên cổ tức giận, này không phải đối phương đang xem thường mình sao?

- Tốt lắm!

Đối phương bình tĩnh như vậy không nghi ngờ gì chính là không để Qua Lạt trong lòng, lòng tự ái bị tổn thương, cười lạnh một tiếng, Qua Lạt thân thể mạnh mẽ lao về phía trước, hữu quyền nắm chặt, đầu khí ngưng tụ, tạo nên một cỗ kinh khí hung hăng lao về phía Cơ Huyền oanh kích.

Mọi người xung quanh, nhìn thấy Qua Lạt đối phó với tân sinh, dĩ nhiên lại vận dụng khí lực mạnh như vậy, cũng không khỏi nhướng mày.

Khẽ giương mắt nhìn, nhãn đồng cấp tốc phóng đại quyền đầu, tại lúc quyền đầu sắp đến, thủ chương vung lên, dĩ nhiên ngăn kháng với quyền đầu của Qua Lạt.

Thủ chương ngăn cản quyền đầu, cơ hồ không có chút dao động nào, cơ hồ cứ như vậy đem khí lực lớn của quyền đầu hóa giải hết.

- Người thật sự là đệ tử của Già Nam học viện? Quyền phong phé thái này là thực lực của người

Khuôn mặt ngẩng lên, Cơ Huyền khinh thường nói. Dùng chút lực đẩy thủ chương khiến Qua Lạt mất thăng bằng lùi về sau mười bước.

Chân trái dẫm mạnh trên mặt đất bắn, thân hình mượn lực tung lên không trung xoay tròn, đầu khí màu xanh xuất hiện ra, một đạo phong nhận hư ảo từ trên hư không, hung hăng công kích vào đỉnh đầu Cơ Huyền.

- Vô sỉ, dĩ nhiên đem "Cảnh Tượng Nhận" hoàng giai cao cấp đầu kỹ ra dùng, người này quá vô sỉ rồi.

Nhìn Qua Lạt mơ hồ có quang nhận, chúng nữ nhất thời vẻ mặt giận dữ quát mắng.

Khuôn mặt ngẩng lên, kinh phong bén nhọn tạt qua mặt Cơ Huyền có chút bóng rớt. Nhưng Cơ Huyền không để ý thủ chương giơ lên nhắm ngay lúc Qua Lạt công kích xuống.

- Cút.

"Lăng Trọng Diệp" xuất ra, cánh tay Cơ Huyền bao bọc đầu khí hoá thành lam quang cự xà cứng phóng tới Qua Lạt. Đối cứng với Qua Lạt.

- Phanh.

Quyền phong va nhau, hai nắm tay gấp nhau giữa không trung, thoáng một chút yên tĩnh, khuôn mặt dữ tợn của Qua Lạt chợt trở nên trắng bệch, vết máu không ngừng từ khóe miệng tràn ra.

- Cách cách.

Cơ Huyền đẩy mạnh cánh tay Qua Lạt ngay lập tức như điều đứt dây bắn ngược về phía sau. Kèm theo đó là tiếng xương đứt gãy chói tai.

Cơ Huyền lại dùng hấp chương kéo mạnh Quan Lạt về, vừa bị trọng thương khi cứng đối cứng với Cơ Huyền lại bị lực hấp mạnh mẽ hút tới khiến hãn học máu. Muốn phản kháng nhưng dư chấn khiến hãn không cử động được.

Một cỗ kinh lực tuôn ra, lần này chỉ đơn thuần là nắm đấm không có đầu kỹ tinh diệu. Chương lực mãnh liệt đánh lên ngực Qua Lạt.

"Rắc" Lồng ngực chịu một đòn nghiêm trọng phát ra tiếng xương cốt vỡ nát, Qua Lạt vẻ mặt âm lãnh nhất thời trở nên trắng bệch, trong nháy mắt thân hình bị dội ngược lại, lại phun một khẩu máu tươi.

"Thình thịch" Thân hình bắn ra sau hơn mười thước nện vào tảng đá ở phía sau, Qua Lạt thân thể thoáng co rút, lồng ngực vỡ nát và tay ngã làm vài đoạn thoạt nhìn ghê rợn, mắt cảm thấy tối lại. Rất cục thì cũng hôn mê bất tỉnh.

- Tên Tiêu Huyền này thực sự không nương tay.

Nhìn cảnh này Tiêu Ngọc bắt đắc dĩ tre mặt.

- Ngọc...Ngọc nhi.Biểu đệ của ngươi, thực lực rốt cục đã đến cấp bậc nào a?Xem bộ dáng này, hình như đã sớm trở thành đấu giả?

Lặng lặng nhìn Cơ Huyền, chúng nữ bên cạnh Tiêu Ngọc, nhất thời tò mò hỏi.

Thật là đáng cười, năng có thể đem một gã nhất tinh đấu giả dễ dàng đánh bại như vậy, kỳ thật thực lực đã hơn hẳn so với đại đa số mọi người ở đây.

Tiêu Ngọc ngọt ngào cười dài nói:

- Khi ta biết hắn thì hắn đã là Nhị tinh đấu giả rồi

- Sách sách, tuổi còn trẻ như vậy đã là đấu giả, đặt ở trong Già Nam học viện, thiên phú tu luyện như vậy được xem như là hạng nhất, hi hi, Ngọc nhi ánh mắt của ngươi cũng không tồi nga, bất quá hắn là biểu đệ của ngươi sao? Nếu không tặng cho chúng ta đi?

Thiếu nữ tú lệ cười duyên trên ghẹo nói

- Biển, dâm nữ!

Mặt cười ửng đỏ đầy nàng ta ra.

So với Tiêu Ngọc một bên cười đùa vui vẻ, bên kia La Bố, sắc mặt lại càng trở nên âm trầm, ánh mắt lạnh lùng khóe miệng có chút co giật.

Cơ Huyền mặt mày nhàm chán liếc La Bố nói:

- Tên này quá kém rồi, một chương cũng không đỡ được Già Nam học viện cho chút trình độ này thôi sao? Không biết ngươi có khá hơn không. HỌC CHUÔNG.

La Bố thấy Cơ Huyền khiêu khích liền tức giận nhưng chạm phải đôi mắt có nét lạnh lùng khiến trong lòng La Bố mơ hồ trái tim có cảm giác băng giá, giống một mình gặp phải một đầu ma lang hung tàn.

Lặng lẽ nuốt một khẩu nước miếng, La Bố định uy hiếp trở lại, nhưng lời chưa nói ra đã nuốt xuống. La Bố tựa hồ muốn đem sĩ nhục này khu đuổi đi, cắn răng nhìn Cơ Huyền trong lòng đã có chủ ý, ngày sau có cơ hội, nhất định phải hao hao bồi dưỡng tình cảm với tiểu tử này.

Bỗng một thanh âm ôn nhu của một nữ tử từ trong trường bóng cười khẽ vang lên

- A,a lần này ta tựa hồ nhất được bảo vật nha.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Nhược Lâm

Thanh âm nữ nhân đột ngột vang lên, ôn nhu đến mức làm người say đắm, giọng nói quanh quẩn đầu đây, làm cho mọi người thất thần, Cơ Huyền đưa mắt về phía lều vải.

Trước cửa lều vải, chỉ thấy một nữ nhân thân mặc lục y đang đứng đó mỉm cười, hé ra một khuôn mặt xinh đẹp động lòng, sóng mắt lưu chuyển nhìn mọi người với ánh mắt nhu hòa, tựa như làn nước nhẹ nhàng chảy qua, làm cho người ta không nhận được phải say đắm ngắm nhìn.

Nữ nhân nhìn qua tuổi có lẽ chỉ hơn đám người Tiêu Ngọc một ít, nhưng dáng người đầy đặn của nàng lại phát ra một cổ thành thực mê người theo năm tháng, loại phong tình vạn chủng này, không phải những thiếu nữ ngây thơ như Tiêu Ngọc có thể so bì.

Cơ Huyền đảo mắt quét một vòng trên người nữ nhân, của nàng nếu so sánh khí chất ôn nhu không một chút giả tạo của nàng thì chỉ có Nhã Phi yêu tinh mê chết người không đền mạng mới so sánh được.

Cả hai đều mang trên mình vẻ phong tình thành thực do năm tháng mài rũa, khác là một thì ôn nhu hiền thực nhu mì như nước- một thì yêu tinh câu hồn, nhiệt tình như lửa.Cơ Huyền có chút động rung

- Tinh. Hoá ra mẫu con gái của kí chủ là dạng này sao? Chắc chắn, mắt thẩm mỹ không tệ tí nào, thành thực một tí mới có phong tình.

Hệ thống hư đồn nào đó phát tiếng nói trong đầu Cơ Huyền.

- Cút ngay, đây là ta gọi là thưởng thức cái đẹp, hiểu không chứ không có dâm tục như người nói đâu, cái hệ thống đề tiện.

Đối với suy nghĩ đề tiện của hệ thống Cơ Huyền rất khinh bỉ nó. Nhưng hai mắt vẫn chạy tới bên Nhưộc Lâm.

Nhắc đến Nhã Phi thì Cơ Huyền có chút nhớ nàng rồi.

- Nhưộc Lâm đ*o sư, hi hi, Ngọc nhi cứ tưởng người đã chết rồi.

Nhìn thấy nữ nhân trước lều vải, Tiêu Ngọc vui mừng lẫn sợ hãi kêu lên một tiếng, rồi chạy về phía nữ nhân, hai tay ôm lấy vòng eo của nàng.

- Aa, Ngọc Nhi, ngày nghỉ có thoải mái không?

Ôm Tiêu Ngọc trong lòng, người được gọi là Nhưộc Lâm đ*o sư ôn nhu cười hỏi.

- Cũng không tệ lắm.

Cười cười nói, Tiêu Ngọc nhẹ nhàng cắn vào vành tai của Nhưộc Lâm đ*o sư, nhẹ giọng trêu tức:

- Đạo sư càng ngày càng ôn nhu, cứ như vậy, nếu sau này có nam nhân nào bị Đạo sư coi trọng, sợ rằng sẽ bị cái ôn nhu này bắt đi mất.

Khuôn mặt của nàng có chút ửng đỏ, Nhưộc Lâm đ*o sư bắt đầu dỗi dằn đầu.

Nhưộc Lâm buông Tiêu Ngọc ra, chậm rãi tiến đến. Đối mặt với mấy chục tân sinh nói:

- Các vị bạn học, tất cả đều vào đi.

Nhưộc Lâm đ*o sư trong ánh mắt mang theo một chút cười, nhu hòa nhìn Cơ Huyền, mỉm cười, nhẹ giọng nói:

- Tính tình của La Bố cũng không quá xấu, lúc trước trong lòng hắn có chút lửa giận mà thôi, cho nên có hơi lỗ mãng. Người không nên trách hắn.

Nhìn nữ nhân mềm mại này Cơ Huyền trong lòng cảm thấy thoải mái, giọng điệu cũng "nhẹ nhàng, độ lượng" nói:

- Chỉ là mấy trò lật vật của tiểu bối thôi mà, chưa đến mức phải để trong lòng, coi như bị chó cắn.. ách sai rồi là bị chó sủa bậy thôi, chả nhẽ quay lại cắn nó.

Nhưộc Lâm đ*o sư nghe vậy liền có chút... ngạc nhiên, làm đạo sư nhiều năm lần đầu có người đứng trước nàng nói vậy.

Mà đám tân sinh liền tròn mắt, người này sau khi đánh một gã học chương thành tàn tật lần ra bất tỉnh thì không thấy người "độ lượng".

Suy nghĩ miên man một lúc, Nhưộc Lâm đ*o sư lắc đầu, phân phó hai nam đệ tử ra ngoài đem tên bị đánh ngất xiu đưa vào, cúi đầu nhìn qua thương thế, đôi lông mày khẽ nhíu lại.

Mắt khẽ liếc về thủ phạm thì thấy kẻ đó mắt chau lại nhìn nàng, không kiêng nể quang sát nàng khiến mặt ngọc không khỏi khẽ đỏ lên.

Không để ý tới Cơ Huyền, Nhưộc Lâm đ*o sư đưa ngọc thủ của mình lên, cầm lấy bàn tay của gã bị thương, làm cho bọn nam sinh vừa ghen ghét vừa đỏ mặt.

Nương theo cánh tay, là một đoàn thủy lam nhàn nhạt đi vào cơ thể, thay hẳn chữa trị đầu khí đang rối loạn cùng kinh mạch đã bị Cơ Huyền đánh trọng thương trước đó.

Đầu khí thuộc thủy tính, tại phân loại các loại đầu khí thì được xếp vào loại ôn nhu nhất, trong trường hợp bị thương mà không có đan dược, Thủy tính chính là lựa chọn thích hợp nhất. Cho nên Thủy tính đầu khí được xưng là chữa thương được, rất nhiều dòng binh đoàn đều bắt buộc phải có Thủy tính đầu khí. Dù sao khi đồng bạn bị thương, thì chỉ có Thủy tính, và Mộc tính đầu khí mới có thể chữa được.

Nhưng dù sao nàng cũng chỉ chữa được nội thương, còn ngoại thương thì nàng chỉ ổn định lại thôi không thể hồi phục toàn diện được.

- Người hạ thủ quá nặng, nếu không phải có ta ở đây thì mạng hắn giữ được không còn là một vấn đề.

Nhưộc Lâm nhìn Cơ Huyền oán trách nói, nhưng lời oán trách từng nàng nói ra cũng như trách yêu.

- Ta đã nương tay lắm rồi, nếu không thì hắn ta cũng không còn... Ách là ta sai, đạo sư dạy đúng lắm.

Cơ Huyền nhún vai vô tội biện hộ thì nhận được ánh mắt "dụ dằng" của Nhưộc Lâm đ*o sư bèn bẻ lời.

Tiêu Ngọc thấy Cơ Huyền từ lúc Nhưộc Lâm đ*o sư tiến đến thì mắt cứ dán chặt đạo sư, còn rất nhu thuận nghe lời làm nàng tức giận.

- Sắc lang, đại sắc lang, nam nhân là lũ hoá sắc.

Trong lòng đem Cơ Huyền mắt qua một lần rồi mắng tiếp.

Được Nhưộc Lâm đ*o sư dùng đầu khí chữa trị, Qua Lạt sau một lúc rên rĩ rồi tỉnh lại, vừa mở mắt ra thì thấy Nhưộc Lâm đ*o sư đang mỉm cười đứng bên cạnh, trong nhãn đồng của hắn toát lên một vẻ say mê và ái mộ, chợt xấu hổ đứng lên, con mắt nhìn qua Cơ Huyền còn mang nét sợ hãi.

- Người đừng cử động quá mạnh, thương thể của người mới chỉ được ta ổn định lại thôi.

Buông tay ra, Nhưộc Lâm ôn nhu nói.

- Đa tạ đạo sư

Qua Lạt cảm kích gật gật đầu.

Nhưộc Lâm bước vào lều ưu nhã nhồi xuống ghế, ánh mắt nhìn các tân sinh, bàn tay trắng nõn đưa lên, giới chỉ trên ngón loé lên, một quyền trực da dẻ màu xanh và một chiếc bút đã xuất hiện trong tay.

Ánh mắt nhìn lên, Nhưộc Lâm đạo sư biếng nhác cười nói:

- Các vị đồng học, chúc mừng các người đã thông qua, hiện tại xem như đã tiến vào cửa của Già Nam học viện, bất quá học viện muốn phân loại năng lực của các người, cho nên ta muốn biết đích xác thực lực của các người.

- Bất đoạn đầu khí, tiềm lực giá trị thuộc về cấp F, đây là tiêu chuẩn của Già Nam Học Viện.

- Cử đoạn đầu khí, tiềm lực giá trị thuộc về cấp E.

- Nhất tinh đầu giả, cấp D, nhị tinh đầu giả cấp C, như thế tính lên đến cấp cao nhất.

- Còn lại là ngũ tinh đầu giả thuộc về cấp S, đều có giới hạn là dưới hai mươi tuổi.

- Aa! S cấp, tân sinh tiềm lực, mười năm qua Già Nam học viện cũng chỉ có một trường hợp mà thôi, tiểu yêu nữ đó tại học viện có chút khó lường "

Che đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng cười, đôi lông mi đen nhánh của Nhưộc Lâm chớp chớp:

- Ta không quá hy vọng xa vời có kẻ quái vật giống tiểu yêu nữ kia, nhưng bất quá có được cấp B, hoặc cấp C là đã thỏa mãn rồi.

Nói đến chỗ này ánh mắt Nhưộc Lâm như có như không nhìn về phía đám người Cơ Huyền, Tiêu Viêm và Huân Nhi.

Vì nàng cảm giác được tất cả mọi người trong cái lều vải này, chỉ có ba người bọn họ là mình nhìn không thấu, hơn nữa nàng chắc chắn ba người này ít nhất là không thấp hơn cấp C.

Nhất là Cơ Huyền tuy tiện đánh một nhất tinh đầu giả ra nông nổi đó tuyệt đối không thấp.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cơ Huyền diễn sâu

- Tốt lắm, bắt đầu đi, phía bên trái trước tiên, báo danh đi, tên, cấp bậc.

Bàn tay cầm chiếc bút, Nhưộc Lâm mỉm cười nói.

- Đạo sư, em ý kiến nha.

Cơ Huyền nghe thấy phải khai báo thực lực liền tay phải úp song song với mặt đất, tay trái hợp với tay phải một góc chín mươi độ. Giống hệt mấy đứa trẻ xung phong lên bảng làm bài tập. Nếu ở kiếp trước thì không sao nhưng kiếp này tư thế này của Cơ Huyền có chút khôi hài

Nhưộc Lâm thấy Cơ Huyền làm một động tác khó hiểu nhưng phối hợp với vẻ nghiêm túc của cậu thì nhìn rất buồn cười. Nàng ôn nhu nói:

- Có việc gì sao?

- Thực ra là tôi không có ý định tham gia Già Nam học viện đâu? Nên chắc cũng không phải khai báo thực lực đâu nhỉ?

Cơ Huyền thản nhiên nói xong thì thấy vô số ánh mắt ngạc nhiên đâm về phía cậu làm cả người thấy chút không thoải mái.

Nhược Lâm nghe xong bóp mi tâm rồi hỏi, đôi mắt dịu dàng nhìn Cơ Huyền nhưng Cơ Huyền cảm thấy đôi mắt thu thủy dịu dàng đó bỗng như nước bị đun sôi sùng sục, và dòng nước sôi đó chuẩn bị đổ lên cậu. Nàng ném giận hỏi lại:

- Ý là cậu không tính gia nhập học viện sao?

- Đúng vậy.

Cơ Huyền khẳng định trác nịch.

- Vậy sao ngươi lại đến đây?

- Tôi đang đi dạo thì được nhóm Tiêu Ngọc rủ nên tôi thuận tiện tiến vào.

- Nếu không có ý định nhập học tại sao lại tấn công học viên của Già Nam?

- Do tên gì gì đó chạy tới khiêu khích nên thuận tiện cọ sát thôi.

Ngươi một câu ta một câu đều đáp lại rất lưu loát. Mọi người ở bên cạnh nghe liền đổ mồ hôi hột, nếu không tới gia nhập học viện thì hành vi vừa rồi của Cơ Huyền đậm chất gây rối, có thể tiến hành trừng phạt.

La Bố như tìm được cái cớ hữu dụng, hần tiến tới trước mặt Nhược Lâm nói:

- Đạo sư tên tiểu tử này có lẽ là cố tình tới gây rối, đạo sư nên trừng trị hần để làm gương, nếu không việc này sẽ làm ảnh hưởng tới mặt mũi của Già Nam học viện.

- Ngươi dám, hần do ta đưa vào hần cũng chưa có bao giờ nói ý định gia nhập Già Nam học viện cả, đạo sư đừng nghe La Bố vu bậy.

Tiêu Ngọc thấy La Bố nói vậy liền đứng lên trước bảo vệ Cơ Huyền phản bác.

Cơ Huyền thấy vậy liền có chút ấm lòng, thầm nghĩ Tiêu Ngọc cũng không tệ tới vậy, tính cách hơi bốc đồng nhưng được cặp chân đẹp nga... Ách nhầm rồi là nghĩa khí.

Cơ Huyền kéo Tiêu Ngọc lại, thấy có người kéo mình Tiêu Ngọc quay lại thấy Cơ Huyền nhìn nàng lắc đầu ý không cần biện hộ.

Cơ Huyền tiến lên phía trước đứng đối diện với Nhược Lâm cúi người xin lỗi:

- Là tôi đã làm Nhược Lâm đ*o sư thêm rắc rối rồi.

Nhìn tiểu tử trước mặt Nhược Lâm lại nghĩ tới ánh mắt lúc nãy quét lên người nàng không kiêng nể mặt đỏ lên, với thiếu niên này nàng cũng không thấy phản cảm. Nàng trừng mắt mạnh mẽ nói:

- Hiện giờ lên thuyền rồi không xuống được, trước tiên cứ xem xét thực lực đã. Lăn về sắp hàng.

Cơ Huyền nghe vậy liền a một tiền rồi ngoan ngoãn quay về thôi.

Nhược Lâm bắt đầu phân loại

- Hắc Nham, cửu đoạn đầu khí, hai mươi tuổi

Ở phía hàng bên trái, một gã thanh niên da ngăm đen, khuôn mặt thoáng đỏ lên, đi đến báo danh.

Mỉm cười gật đầu, Nhược Lâm đ*o sư nhanh chóng nhớ kỹ tư liệu của người này, chiếc môi đỏ mọng khẽ nói:

- cấp E.

....

- Tiêu Viêm ca ca, tới phiên của ngươi.

Huân Nhi bên cạnh thấy Tiêu Viêm ánh mắt mờ màng, nên mới nhắc hần, làm cho hần khôi phục thần trí.

Cười ngượng một cái, hần bẻ bẻ ngón tay, lộ ra hàm răng trắng muốt nói:

- Ta có thể không bằng vị Tiểu yêu nữ mà Nhược Lâm đ*o Sư nói, ta đã tính đi tính lại, hơn nữa chính mình lặp đi lặp lại suy nghĩ một chút....Tựa hồ chỉ miễn cưỡng xem như A cấp đi....

Vừa nói vừa bước khễ lên trước vài bước, cô gái nhẹ nhàng nói:

- Tiêu Huân nhi, lục tinh đấu giả....tuổi... mười sáu đi....

Ở phía trên, chủ khảo vừa mới chuẩn bị bút ghi chép, cổ tay liền cứng ngắt, lần đầu tiên khuôn mặt ôn nhu hiện lên vẻ kinh sợ.

- Sách sách, không ngờ ta lại gặp được một tân sinh cấp S siêu cấp.

Khuôn mặt khiếp sợ được thu liễm lại, đôi mắt Nhược Lâm có chút kỳ dị của nhìn Huân Nhi. Một lúc sau, thân nhiên cười nói:

- Lần này tân sinh xuất sắc nhất Già Nam học viện có lẽ chính là Huân Nhi ngươi.....

Thấy Tiêu Viêm gật đầu, Huân Nhi khề cười, nhũu mày sửa sang lại một chút trí nhớ, rồi chậm rãi cười nói:

- Tiêu Viêm ca ca bốn tuổi đã luyện khí

- Mười tuổi đạt cửu đoạn đấu khí

- Mười một tuổi, tấn cấp đấu giả

Nghe được lời này, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Tiêu viêm, trong mắt có chút quý dị, mười một tuổi...đấu giả, cái này ở Già Nam học viện cũng là chưa từng nghe qua.

- Mười hai tuổi đến mười lăm tuổi... Tiêu Viêm ca ca từ đấu giả hạ xuống.... tam đoạn Đấu Khí.

- Sau đó, Tiêu Viêm ca ca sau ba năm tu luyện trống rỗng, lại hồi phục thiên phú của mình, sau mười lăm tuổi, ngắn ngủi một năm thời gian từ tam đoạn đấu khí cho tới hiện tại là tứ tinh đấu giả.

Cái miệng nhỏ nhắn của Huân Nhi cười nhẹ, trầm ngâm nói:

- Cho nên tính thực lực hiện tại của Tiêu Viêm ca ca, chỉ tính là gần một năm tu luyện mà thôi, mà Huân Nhi tính ra là mười sáu năm tu luyện, Ai cường, ai nhược, không nói cũng biết.

.....

Khi mọi người đang nghe Huân Nhi kể về truyền kỳ của Tiêu Viêm thì Cơ Huyền đứng cạnh khề lắc đầu trầm nghĩ:

- Cô nương còn đủ khiêm tốn đó, nếu không phải đến Tiêu gia tu luyện, chờ Tiêu Viêm thi thực lực hiện giờ của cô chắc không phải trình độ này đâu.

Nhược Lâm nghe xong lời của Huân Nhi ánh mắt khề đổi nhìn về hai người họ như bảo bối, ánh mắt nhu hoà.

Cơ Huyền tính nhân mọi người ngỡ ngàng lượn đi thì bị một giọng nói khiêu khích làm mọi người dồn chú ý vào cậu.

- Ngươi cũng ở Tiêu gia nơi chứa chất nhiều thiên tài vậy chắc thực lực cũng không kém đâu nhi, dù sao cũng ở đây rồi thì báo lên đi.

Tên nói là La Bố là tên mở miệng khiêu khích, nghe được hai thiên tài điều xuất phát ở Tiêu gia liền nghĩ tới ở Tiêu gia dù Cơ Huyền có là thiên tài nhưng vẫn bị áp chế bởi họ.

Cơ Huyền lúc này đúng thật là giết tên La Bố đó rồi, trong lòng thầm thề khi có cơ hội liền đem hấn diệt sát.

Nhược Lâm đ*o sự ánh mắt nhìn về phía Cơ Huyền thấy cậu tính lượn thì nhẹ giọng nói:

- Cậu là người cuối cùng đó.

- Thực ra là thực lực của tôi rất yếu nga, tiến vào học viện sẽ làm đạo sư mất mặt.

Đám người thấy Cơ Huyền nói thế liền hung hấn kinh bị cậu, tuy tiện đánh bại nhất tinh đấu giả mà yếu thì họ tính là gì.

- Yên tâm, ta có hai hòn ngọc quý ở đây rồi không sợ ngươi làm mất mặt, hơn nữa trò kém thì thầy mới dạy được nếu ngươi giỏi rồi thì kẻ làm đạo sư như ta thất nghiệp sao.

Nhược Lâm đ*o sự lời nói vẫn dịu dàng như vậy nhưng Cơ Huyền nghe ra sự bất năn.

Roi vào đường cùng Cơ Huyền chỉ có thể bất đắc dĩ nói thật:

- Tiêu Huyền.. Lục tinh đấu giả.

Mọi người ở trong lều roi vào trạng thái sốc nặng, ngày hôm nay họ gặp tới ba tên yêu nghiệt đủ cường hãn. Còn bọn Tiêu Viêm cũng ngạc nhiên không

ngờ có người có thể tiến bộ song song với Huân Nhi.

Trong góc, La Bồ và Qua Lạt hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, trên khuôn mặt thoáng có một chút hoảng sợ.

Nhất là La Bồ khuôn mặt như bất động, hẳn không nghĩ tới, tên này nhìn qua cũng chỉ mười sáu, mười bảy thôi, vậy mà thực lực đã mạnh hơn hẳn nhiều vậy.

Nhược Lâm nhìn Cơ Huyền tuy ngạc nhiên nhưng cũng có chút sức đề kháng rồi. Nàng nhìn Cơ Huyền nghi hoặc hỏi:

- Nếu thực lực ngươi trở nên như vậy tiến vào Già Nam học viện thì tương lai đạt được trình độ cao hơn ở Tiêu Gia nữa. Sao lại từ chối cơ hội này.
- Vì nếu đi học viện thì không gặp được Vân Vân cô nương, không cura được nàng, khiến nàng đi trên con đường yêu đơn phương đau khổ. Là người có lòng bác ái phải biết mở rộng con tim cứu vớt người con gái đáng thương đó tương lai gì đó sao đáng bằng nàng. LÀM THẾ QUÁI NÀO MÀ NÓI ĐƯỢC ĐIỀU ĐÓ CHÚ.

Cơ Huyền trầm nghĩ lời thật lòng trong đầu, mắt đảo một vòng chuẩn bị chém gió:

- Sự thực là tôi muốn tìm lại gia đình của mình nên không thể gia nhập học viện.
- Không phải cậu là người của Tiêu gia sao? Không lẽ phụ mẫu cậu từ đã rời đi từ nhỏ sao?

Không thể không nói Nhược Lâm đ*o sự thật thông minh, chỉ nói mỗi một câu mà nàng hiểu được, nhưng Cơ Huyền nhận ra mình nhầm to rồi.

- Phụ thân mẫu thân cậu thực sự yêu nhau rồi sinh ra kết tinh tình yêu là cậu nhưng cuối cùng vì lý do nào đó khiến mẫu thân cậu đi mất, phụ thân gà trống nuôi con rồi đến khi đủ tuổi liền để cậu lại Tiêu gia sau đó đi tìm vợ, nhiều năm qua đi nay cậu đã trưởng thành liền muốn đi tìm lại phụ thân mẫu thân mình....

Cơ Huyền thấy Nhược Lâm có thể nghĩ ra đến đặc sắc như vậy thậm chí mỗi hơi hột. Liền nói nhanh:

- Không, thực ra tôi không phải người Tiêu gia. Từ nhỏ ta đã được một trưởng lão của Tiêu gia nhận về nuôi chưa từng thấy cha mẹ là ai. Tiêu gia trưởng lão đó vừa là cha vừa là mẹ luôn bao bọc yêu thương.....

Nó đến đây trong lời có chút ghen ngào:

- Nhưng dù vậy trong lòng tôi vẫn có sự khó chịu. Thình thoảng trong lòng sẽ xuất hiện suy nghĩ " sao họ bỏ tôi ", " tôi là kẻ dư thừa sao ", " sự tồn tại của tôi gây đến đau khổ cho họ chăng ", " có lẽ họ bắt đắc dĩ mới phải làm vậy ".....
- Suy nghĩ đó cứ luôn quán lấy nội tâm như những mảnh gai đâm sâu vào không nhổ ra được vậy, vì thế nên tôi mới muốn tìm lại họ, muốn tìm được đáp án.

Mọi người nghe xong ai cũng có chút xúc động, một số thiếu nữ mắt cũng đỏ lên rồi trong đó có cả Tiêu Ngọc và bạn của nàng.

- Vậy sao lúc trước ngươi không giải thích, bây giờ mới nói không phải vừa mới bịa ra chứ.

Tên La Bồ nào nó thiếu đánh lên tiếng, cậu có đạo sư ở đây liền muốn dồn ép Cơ Huyền.

- Mẹ nó, ngươi đã có trong sách từ của ta rồi đó.

Thầm ghi hận trong lòng nhưng mặt Cơ Huyền vẫn biểu lộ vẻ khổ sở giải thích:

- Nói? Làm sao nói đây? Chẳng nhẽ nói bị phụ mẫu ruồng bỏ rồi bám vào chút hi vọng viễn vông đi tìm họ sao? Ai muốn vạch sẹo của mình cho người khác xem chứ.

- La Bồ ngươi quá đáng lắm rồi đó, năm lần bảy lượt nhắm tới Tiêu Huyền, bây giờ còn cố ý chọc vào vết sẹo của cậu ấy, lương tâm ngươi đâu rồi.

Mấy nữ sinh thấy tên La Bồ cứ nhắm tới Cơ Huyền liền tức giận nắn. Họ cũng bị Cơ Huyền làm cho cảm động, đồng cảm, thương xót cậu.

Nhược Lâm lần này cũng không bênh vực hẳn, lạnh lùng nhìn tới La Bồ khiến hắn im thin thít. Sau đó nhìn về Cơ Huyền nhẹ nhàng nói:

- Ta cũng hiểu rồi nhưng vì họ mà chọn con đường đó có đáng không, đại lục này rộng lớn bao nhiêu, vì người rồi bỏ mình mà bỏ đi tương lai tươi sáng.

Cơ Huyền nghe vậy cười khổ nói:

- Đáng hay không tôi cũng không biết, nhưng chung quy lại vẫn cần một câu có một câu trả lời. Có câu nói của một nhân vật nổi tiếng " Không một ai có thể biết trước điều gì xảy ra.... Vì vậy nếu phải chọn giữa hai con đường, hãy chọn con đường nào mà sau này khiến ngươi ít hối hận nhất ". Vì vậy con đường này là con đường tôi đã chọn.

- Vậy thì ta cũng không thể ngăn cản nữa rồi, nếu không sẽ biến ta thành kẻ tội ác tày trời mất. Đáng tiếc mất đi một hòn ngọc quý giá rồi.

Nhược Lâm dí dõm cười nói, trong lời nói chứa chút tiếc nuối.

- Nhược Lâm đ*o sư yên tâm, nếu có cơ hội thì tôi sẽ đến Già Nam học viện. Hắc hắc, vì nơi đây có Nhược Lâm đ*o sư như hoa như ngọc mềm mại như nước mà, sao mà nỡ bỏ chứ.

Cơ Huyền thấy mình trót lọt rồi liền nhìn không được triều đùa Nhược Lâm.

- Tiểu tử xấu xa, chỉ nói lời xằng bậy.

Nhược Lâm mặt đỏ lựng lên, đôi mắt dịu dàng bỗng trừng lớn nhìn về kẻ vừa nói lời đó. Nhưng nhìn thế nào cũng giống tình nhân giận dữ, dù sao tính cách nàng rất dịu dàng.

- Vậy xin phép Nhược Lâm tỷ tỷ. Cáo từ. Nhược Lâm tỷ tỷ đừng quên tiểu đệ này nhé, biết đâu ta sớm gặp lại.

Cơ Huyền chào từ biệt Nhược Lâm, trước khi rời khỏi còn hét to trên đầu nàng, rồi chạy.

Trước tình cảnh đấy Nhược Lâm thật vô lực, mặt nàng đỏ lựng lên, làm đạo sư bao năm cuối cùng lại bị một thiếu niên trên đầu, trong lòng khẽ mắng "Tiểu Hồn đản".

.....

- Tinh. Kí chủ dành được danh hiệu "Chém gió thành thần". Điểm hệ thống

- Tinh. Kí chủ dành được danh hiệu "Kẻ lừa gạt trái tim thiếu nữ". Điểm hệ thống

- Tinh. Kí chủ dành được danh hiệu "Kẻ đốn mạt". Điểm hệ thống

- Tinh. Điểm cảm xúc 300 điểm (điểm được hình thành dựa cảm xúc của mọi người với kí chủ)

Hệ thống liên tục thông báo mấy cái danh hiệu kì quái. Nhưng kèm theo mỗi cái là điểm hệ thống nên Cơ Huyền liền vui vẻ chấp nhận.

- Tinh. Kí chủ đúng là một tên lươn lẹo, đến cái lí do đó mà cũng lấy ra chém được. Còn lừa gạt bao thiếu nữ vô tri, hệ thống khi bị kí chủ.

- Đó là đầu óc linh hoạt hiểu không, đó là thông minh đó.

- Tinh. Bớt đi, kí chủ chỉ muốn tìm ngự tỷ Vân Vân rồi tán đổ nàng chứ gì, còn vô si lấy cái danh "bác ái khắp thiên hạ"

- Người đọc suy nghĩ của ta.

Trên đường về Cơ Huyền và hệ thống cãi nhau liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Rời đi

Ngã tư đường cũng là vì việc Già Nam học viện đến chiêu sinh mà trở nên náo nhiệt cực kì.

Cơ Huyền sau khi rời khỏi nơi chiêu sinh, rẽ vài con đường, sau đó từ giới chỉ lấy ra mặt nạ và bộ quần áo cải trang thường mặc. Sau đó tiến tới phách mại hội.

Tiến tới căn phòng quen thuộc, một trung niên cung kính mới cậu tiến vào.

Trong phòng Cốc Ni đang ngồi suy ngẫm gì đó, thoạt nhìn rất có nghiêm túc, trước cảnh đó Cơ Huyền nói to:

- Cốc Ni đại sư, tiểu tử đến có chuyện Nhã Phi tiểu thư. Không biết nàng có rảnh gặp mặt.

Cốc Ni đang cầm trong tay chén trà bỗng bị tiếng gọi làm giật mình rơi mất. Nhìn về phía Cơ Huyền râu rịa cũng trợn ngược mắt:

- Người... Người đến gặp nàng thì cứ gặp, nàng có bao giờ cấm người đâu còn chạy đến đây phá rối lão tử làm cái mông.

- Hắc hắc, tại ta thấy ngài nghĩ gì đó đến thất thần nên mới đưa ra hạ sách đó thôi... Vậy ngài có rắc rối gì khó giải quyết sao.

Cơ Huyền không để ý cười hỏi.

Cốc Ni nhìn Cơ Huyền lúc đầu có chút bất đắc dĩ cầm một cái phong thư đưa cho Cơ Huyền nói:

- Việc này có chút liên quan tới ngươi.

Cơ Huyền tiếp nhận đọc lướt qua nội dung trong đó. Nội dung trong đó thật ra rất đơn giản:

- Mộc Chiến sắp trở về hi vọng Nhã Phi tiểu thư nể mặt Mộc gia tham dự lễ tẩy trần của Mộc Chiến.

Cơ Huyền lướt qua nội dung, mày kiếm khẽ cau lại, Mộc Chiến cái tên này có vẻ rất quen nha, nhưng sao không nhớ được.

Cốc Ni thấy Cơ Huyền đọc xong ngọc giản liền im lặng, vì có mặt nạ nên lão không biết Cơ Huyền suy nghĩ cái gì. Lão nhẹ giọng giải thích:

- Mộc gia này cũng là một trong tam đại gia tộc. Hơn nữa Mộc gia này còn đào tạo ra vô số chiến sĩ mạnh mẽ cho Gia Mã đế quốc, được hoàng tộc nâng đỡ. Mộc Chiến này cũng được tính là thiếu niên thiên tài trong giới trẻ Mộc gia. Thời gian trước tham gia chiến trường, tính ra cũng sắp tới thời hạn trở về rồi...

Cốc Ni suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tên này tính cách hung bạo, dùng tay không dùng đầu thích chém là chém muốn giết là giết.... Chỉ là hẳn đối với Nhã Phi tiểu thư có chút ý tứ nha. Trước khi đi hẳn đã tuyên bố ai dám chạm tới Nhã Phi liền đem kẻ đó ra giết.

- Hắc hắc, hiện nay thực lực hẳn chắc cũng đại đầu sư rồi, dù sư phụ ngươi có cường đến mức nào thì cũng không thể chống lại một gia tộc được đâu. Con đường của ngươi với Nhã Phi trông gai lắm.

Cốc Ni nói mấy lời cuối này tựa có chút cười không phúc hậu. Vui sướng khi kẻ khác gặp họa, ừ lời này tuyệt đối không sai.

Cơ Huyền nhìn lão Cốc Ni này sao bây giờ mới phát hiện ra, lão Cốc Ni nội tâm rất không lương thiện. Lười nói với lão, Cơ Huyền hỏi thẳng:

- Bây giờ Nhã Phi có rảnh không?

- Chỉ cần là ngươi lúc nào nàng cũng rảnh.

Nghe xong lời đó Cơ Huyền liền trực tiếp đi tìm Nhã Phi không muốn ở cạnh lão quỷ này thêm phút nào nữa.

Nhã Phi ưu nhã ngồi ở ghế, chân phải khoát trên chân trái, phía dưới sườn xám thật dài lộ ra cặp đùi trắng toát mê người. Cả người nàng thoát ra một mùi, đang nhắm mắt dưỡng thần.

- Haizz, cần gì phải liều mạng vậy, dự tốc bất đạt nàng không biết điều đó sao.

Sau lưng Nhã Phi xuất hiện một vô diện thiếu niên, nhìn nàng bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Nhã Phi đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng mở bừng mắt phượng, trong thoáng chốc cả người bật dậy xoay ngược ra sau, một đánh ra một trào chứa đầy kinh lực cuồng bạo chụp xuống đầu kẻ đó. Thấy rõ người đó Nhã Phi thủ trào đánh lệch sang bên cạnh, cửa sổ sau lưng vô diện thiếu niên bị đánh bay.

Nhã Phi nhìn vô diện thiếu niên tức giận nói:

- Sao đệ không tránh, muốn chết sao?

- Đánh là yêu, mắng là thương sao phải tránh. Hơn nữa nàng thương sẽ không tiểu tâm can của nàng đâu.

Cơ Huyền vô sỉ nói. Thuận thế ngồi trên ghế ôm eo nàng kéo nàng ngồi trên đùi.

Nhã Phi thấy hành động của Cơ Huyền mặt ngọc hiện lên vẻ ửng đỏ mê người, sáng giọng có chút u oán nói:

- Chỉ giỏi nói lời sảng bậy. Bao lâu rồi mới đến tìm ta, có mà tìm được niềm vui mới rồi sao nhớ tới lão nương.

- Không phải nha, là mỗi lần tìm nàng thì thấy nàng khác khổ tu luyện không dám làm phiền. Nhưng không nghĩ mới bao lâu mà nàng đã đột phá đầu giả rồi.

Cơ Huyền lúc đầu giải thích, ánh mắt nhìn nàng có chút kinh ngạc.

Nhã Phi có chút kiêu ngạo, lại có sự kiên định nói:

- Ta muốn thoát khỏi vận mệnh bị chi phối vì vậy ta phải nỗ lực gấp nhiều lần người bình thường. Tỷ tỷ muốn như lời nói của tiểu họa dân ngươi, trở thành con phượng hoàng kiêu ngạo kinh thường vạn vật.

- Ta tin nàg làm đợc.

Nghe lời nói không chút do dự của Cơ Huyền mới ánh mắt chắc nịch của cậu, khiến lòng nàng động rung.

Đại lục này cường giả vi tôn, nếu không thực lực không có thiên phú thì cũng chỉ là con cò của kẻ khác. Những nam nhân theo đuổi nàng không phải vì nàng xinh đẹp hơn người, gia thế hiển hách, thượng đợc nàng thì sẽ rất kiêu ngạo. Mà nàng thì thân nữ nhi, thiên phú không có chỉ có thể dựa vào tài năng buôn bán mà cầm cự tới giờ, nhưng nàng cũng là con người sẽ mệt mỏi, nhiều lúc nàng cũng muốn buông bỏ nhận mệnh.

Nhưng khi thiếu niên này xuất hiện làm nàng cảm thấy ấm áp, là chỗ dựa tinh thần. Hắn không như nam nhân lời ngon tiếng ngọt, lời hứa son sắc.... Hắn chỉ nói rằng, muốn nàng trở thành phượng hoàng kiêu ngạo không thể bị chi phối kinh thường tất cả. Hắn cho nàng cơ hội lựa chọn, cơ hội tự nắm lấy vận mệnh của bản thân. Chính điều đó làm nàng động rung.

- Vậy hôm nay đệ tới tìm ta có việc gì.

- Ân, ta đây vài ngày nữa phải rời khỏi Ô Thần Thành, có lẽ... một hai năm sau mới có thể trở về.

Cơ Huyền khẽ cười nói.

- Một hai năm?

Nghe vậy, Nhã Phi sùng sốt, cả kinh nói:

- Sao lại lâu như vậy? Ngươi chuẩn bị làm gì thế?

- Aa. Ta hiện tại cũng đã thành niên, cho nên muốn đi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm, cứ chui rúc ở Ô Thần Thành như vậy, ta thật không mong muốn. Với cả Nhã Phi tỷ tỷ người này càng mạnh lên nếu cứ hoang phế ở nơi này sẽ trở thành tiểu bạch kiếm mất.

Cơ Huyền thản nhiên cười nói.

- Đúng là đệ có chút giống tiểu bạch kiếm.

Gật gật đầu, Nhã Phi nhẹ giọng nói

- Ai, bằng vào thiên phú tu luyện của ngươi, nếu vẫn ở lại Ô Thần Thành cũng đích xác khó có thể trở thành cường giả chân chính.

- Không đợc, phải chuẩn bị chút đồ cho đệ nếu không ta không yên tâm

Nhã Phi đứng dậy khỏi lòng ngực ấm áp của Cơ Huyền, tiến ra ngoài sai thị nữ chuẩn bị đồ cho Cơ Huyền.

- Không cần chuẩn bị gì cả.

Cơ Huyền đứng dậy nắm lấy tay ngọc của nàng lắc đầu.

Nhã Phi bất mải quay đầu muốn mắg Cơ Huyền thì chạm tới ánh mắt kiên định đó, nàng đành bắt đắg dĩ từ bỏ.

Mất ngắg lên, Cơ Huyền nhìn vị đại mỹ nhân tại Ô Thần Thành cơ hồ không người nào không biết này, đột nhiên khẽ cười tiến lên, cánh tay vươn ra đột ngột ôm lấy vòng eo mê người.

Cánh tay ôm lấy vòng eo hoàn mỹ mà không biết bao nam nhân ở Ô Thần Thành thèm thuồng, Nhã Phi thân thể nàng chợt hơi cứng lại, một lát sau mới có thể hồi phục nhu nhuyễn hai tay cũng vòng ra sau ôm lấy eo Cơ Huyền

- Thật không nỡ để tiểu hoại đản như đệ rời đi mà.

- Nhã Phi tỷ, bảo trọng! Ta biết thân phận của tỷ phi thường đặc thù nên trong thời gian này sẽ cố gắng mạnh hơn xứng đôi với tỷ.

Đặt cằm lên vai Nhã Phi, Cơ Huyền hít lấy hương thơm nhàn nhạt tỏa ra từ cơ thể nàng, khoe miệng nở lên một nét vẻ thèm đánh:

- Sau này nghìn vạn lần không nên để nam nhân khác ôm ngươi như vậy, bởi vì trừ ta ra, nam nhân liến không có gì tốt, luôn mang ý định xắg bắ!

Nghe vậy, Nhã Phi ngắg ra, mặt ngọc chợt hiện lên một tầng ửng đỏ mê người, lấy tay dắ lên trán Cơ Huyền sắg giọng:

- Còn ai sắg đắng trời như ngươi.

- Bất quá ngươi là ngoại lệ duy nhất, đời này của tỷ thoát không khỏi ma tráo của ngươi rồi.

Câu sau nói rất nhỏ tựa như thủ thỉ với chính mình.

Nhã Phi ngẩn đầu, môi đỏ khẽ chạm lên chiếc mặt nạ để lại một dấu son nhàn nhạt mặt nạ. Cười nói:

- Đây là bùa may mắn cũng là lời nhắc nhở, mỗi lần thấy nó là nhớ tới tỷ nha.

- Ha ha.

Cười lớn hai tiếng, Cơ Huyền chút lưu luyến thu hồi cánh tay, trực tiếp xoay người bước đi.

- Nhã Phi tỷ, một năm sau gặp lại!

Cười khẽ một tiếng, Cơ Huyền đi qua thị nữ lúc này bởi vì động tác thân mật của hân cùng Nhã Phi mà tròn mắt há hốc mồm.

Nhìn bóng lưng từ từ biến mất tại chỗ rẽ, Nhã Phi trên mặt ửng đỏ mới từ từ lặn xuống, ngọc thủ vuốt nhẹ chỗ Cơ Huyền chạm vào, tựa hồ có một luồng nhiệt ấm áp lưu lại, cảm giác khác thường làm cho đầu ngón tay Nhã Phi cảm thấy tê dại.

- Ta thật sự rất chờ mong ngươi trở về, lúc trở về ngươi có thể trưởng thành đến mức độ nào? Hi vọng đến lúc đó đệ có thể nhận được "lễ vật" của ta.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ma thú sơn mạch

Sau khi chia tay Nhã Phi, Cơ Huyền không trở lại Tiêu gia mà tiến tới ma thú sơn mạch.

.....

- Lăng Trọng Diệp.

Một điểm sáng rất nhỏ chợt phát ra quang mang đại thịnh, thanh trường kiếm như một tia chớp đâm tới một con nhát gia ma thú. Ma thú chưa kịp phản ứng đáng bị một kích chí mạng.

Một thiếu niên đeo mặt nạ vô diện mặc quần áo màu đen tuyền. Tay trái nắm lấy một thanh trường kiếm đâm xuyên qua nhát giai yêu lang.

- Một quá, còn một con nữa là hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Vô diện thiếu niên khẽ thở dài. Rút kiếm khỏi yêu lang, mũi thương vấy máu yêu lang rơi xuống đất từng giọt tí tách.

Trên thân cây một con độc xà ba đầu nhanh như thiểm điện lao đến phía sau vô diện thiếu niên tấn công.

- Phập.

Hắc sắc kiếm khí thoát ra trường kiếm bay vút qua người vô diện thiếu niên đâm thẳng tới tam đầu xà. Tam đầu xà ma thú bị kiếm khí xuyên thủng ghim vào thân cây nọ.

- Tinh. Hoàn thành nhiệm vụ "tiêu diệt 100 nhát giai ma thú"

Đánh giá: C

Phần thưởng: đột phá 1 trọng tu vi và tặng hệ thống

- Cuối mãi cũng hoàn thành. Mà đột phá một trọng tu vi thì ai thêm, thôn phệ một trăm con ma thú ta cũng đột phá rồi cảm ơn.

Vô diện thiếu niên khẽ nguyên rửa:

- Giết một trăm con ma thú nhát giai trong một ngày, đúng là chỉ có cái hệ thống mắc dịch này mới nghĩ ra.

- Tinh. Kí chủ kinh nghiệm chiến đấu vẫn còn chút kém, nên hệ thống mới đưa ra nhiệm vụ đó giúp kí chủ tăng thực lực lên thôi.

Hệ thống đối với việc Cơ Huyền kén chọn không đồng tình.

Quay lại một khoảng thời gian trước.

- Tinh. Các vật phẩm

200 điểm hệ thống (10)

Cửu dương long đình: chứa đựng cửu dương chi hoá (1)

Âm Huyết kiếm: hấp thụ máu của kẻ địch để sinh trưởng, khi cần thiết có thể cho kí chủ mượn thực lực bạo phá gấp đôi thực lực khí chủ (1)

Khổng thú phù: Biến yêu thú cấp 6 trở xuống thành sủng thú. Sử dụng một lần (1)

X (2)

Độc mớ phần thưởng Cơ Huyền khá hài lòng. Những món lần này thực hữu dụng.

- Tinh. Nhiệm vụ tự phát "Giết một trăm con ma thú nhất giai trong vòng một ngày "

Phần thưởng: đột phá một trọng tu vi và tặng 1000 điểm hệ thống (tùy theo mức hạng)

Thất bại: kí chủ sẽ nhận được hệ thống tạo ra trong vòng vài ngày (bao lâu tùy theo hệ thống)

Cơ Huyền nghe vậy liền tức giận:

- Giết một trăm con ma thú nhất giai trong vòng một ngày? Trả nhẽ nhảy vào hang ổ của bọn nó chắc, nếu thế thì ta cũng bị úp hội đồng rồi bay màu luôn đó.

- Tinh. Kí chủ không cần lo lắng, hệ thống đã phát ra một loại mùi hương làm ma thú nhất giai chú ý đến kí chủ rồi. Hệ thống rất có đạo lý, không yêu cầu khó khăn đâu.

Cơ Huyền ngửi khắp toàn thân xem bản thân có phát ra mùi lạ không nhưng hoàn toàn không cảm nhận được gì.

- Mùi hương gì?

- Tinh. Cũng không có gì đâu... Kí chủ chỉ phát ra mùi hương kích thích làm các loại ma thú nhất giai để ý thôi. Tác dụng tới cả con cái và cả con đực. Dạng hương này rất dễ thu hút ma thú nhất là những loại đang trong mùa phối giống nên kí chủ yên tâm, nhiệm vụ sẽ hoàn thành được.

Hệ thống máy móc tuyên bố thông tin sét đánh mà không chút do dự, và nghĩ tới cảm thụ thẳng nghe.

- Ta #%\$*.

Cơ Huyền nghe xong chửi ầm ầm hết cả lên:

- Cmn, người vừa nói cái gì???? Mùi hương kích thích thu hút ma thú???? Mẹ nó, người giỏi lắm rồi. Ta rửa cả nhà người.

- Tinh. Hệ thống không phải con người nên không có gia đình, hệ thống nhớ đã giải thích với kí chủ một lần rồi. Chả nhẽ não của kí chủ bị lão hoá sớm ư. Hệ thống sẽ quét toàn diện lại cho kí chủ.

Hệ thống nghe thế lời chửi thề của Cơ Huyền hoa lệ bỏ qua.

Cơ Huyền vội vã cầm Âm Huyết kiếm đi hoàn thành nhiệm vụ. Cứ nghĩ đến việc trên người mình toả ra hương thơm kích thích ma thú cậu liền thấy buồn nôn.

Thử tưởng tượng xem, bạn đi trong một khu vực toàn ma thú, người bạn toả ra hương thơm kích thích với ma thú. Đi đến đâu lũ ma thú cũng nhìn tới bạn như muốn phối giống với bạn vậy. Thậm chí nếu đen đủi gặp phải đàn ma thú đực trong thời kì động dục thì....

Cơ Huyền nghĩ tới đó thì rung mình lấy tay che mũi, nhanh chóng chạy đi hoàn thành cái nhiệm vụ chết tiệt này.

Quay trở lại lúc này.

Cơ Huyền thu thập lại xác của ma thú. Tiến về tiểu trấn gọi là Thanh Sơn trấn.

Trấn nhỏ này tên là Thanh Sơn trấn bởi vì nguyên do nằm gần ma thú sơn mạch, lại có tên gọi khác là Ma Thú tiểu trấn, nên người trong trấn này phần lớn đều là lính đánh thuê, bọn họ đều kết thành đoàn đội, ngồi thành đồng tại ngã tư đường, không kiêng kị gì cứ thế thảo luận các vấn đề như trong trấn nữ nhân nào tuyệt nhất, nơi nào nóng nhất, nơi nào trong ma thú sơn mạch ác hiểm nhất...

Hành tẩu đến ngã tư đường, đeo một chiếc mặt nạ vô diện tay cầm một thanh hắc sắc trường kiếm phẩm chất không thấp vì Cơ Huyền tự nhiên trở thành tiêu điểm của không ít ánh mắt tò mò, bất quá cậu cũng không quá để ý, khẽ lau mồ hôi trên trán, chậm rãi hành tẩu ra khỏi ngã tư đường.

Tiến tới một phường thị chuyên buôn bán ma thú, hiện giờ Cơ Huyền thực rất nghèo nga. Hồi trước giúp đỡ Nhã Phi tiền tổ hầy mấy chục vạn kim tệ, hiện giờ chỉ còn cách bán ma thú thôi.

- Một ngàn kim tệ, bán hay không.

Một đại hán của phường thị nhìn đồng ma thú chất đồng của Cơ Huyền nói.

- Một ngàn kim tệ? Có nhầm không vậy? Ở đây hơn một trăm con ma thú đó ông không thèm kiểm tra liền ép giá.

Cơ Huyền thấy tên đại hán này ép giá quá đáng liền tức giận đập bàn.

- Đúng là thú của cậu có nhiều thật nhưng đa số là loại ma thú cấp thấp và nhiều loại ma thú không thể dùng làm gì được. Nên giá này là hợp lý lắm rồi. Ta làm ở đây bao năm liếc qua đồng ma thú đó là biết, hơn nữa ở đây ai cũng biết ta thật thà. Còn nếu không chấp nhận thì thôi.

Tên đại hán tuy tiện nhưn vai nói.

Cơ Huyền đành thở dài nhận mệnh:

- Bán.

Nghèo đến mức này rồi thì liêm sĩ gì nữa. Trước kia sống không dùng đến tiền không biết nó có giá trị như vậy. Nhận kim tệ, Cơ Huyền chán nản bước ra khỏi phường thị.

- Luyện được. Sao mình quên mất mình còn luyện được được nhỉ.

Cái khó ló cái khôn, Cơ Huyền bỗng nhớ ra mình còn có thể luyện được.

- Hệ thống phân tích đan phương súc lực hoàn.

- Tinh. Súc lực hoàn là đan được giúp cho người sử dụng tăng thực lực lên một thành. Thành phần: Hoàng liên tinh, kích tâm thảo, bích diệp hoa.

Hệ thống phân tích thành phần của đan được súc lực hoàn.

Nhìn được thảo Cơ Huyền liền cười tươi rói. Bích diệp hoa Cơ Huyền có được nhờ cái nhiệm vụ săn ma thú mà nhặt được vài nhánh. Tiết kiệm được một khoảng.

Cơ Huyền ánh mắt hăng hái tại chỗ này tìm kiếm một thương điểm tốt, ánh mắt ngoài ý muốn đảo qua được điểm gần đó, cước bộ đình chỉ lại, thoáng trầm ngâm một chút, sau đó cất bước tiến vào, được điểm này tên gọi là "Vạn Được trai "

Cơ Huyền tiến vào lười tìm đồ trực tiếp gặp điểm viên nói:

- Ta muốn mua năm khối Hoàng liên tinh và kích tâm thảo.

Điểm viên thấy Cơ Huyền tiến vào có chút niềm nở nhưng sau khi nghe thấy Cơ Huyền toàn mua đồ cấp thấp nên nụ cười nhạt đi. Điểm viên thu tập được liệu rồi đưa cho Cơ Huyền báo giá:

- Tổng cộng sáu trăm kim tệ.

Nghe vậy đằng sau lớp mặt nạ Cơ Huyền đang âm thầm rơi lệ, hơn nửa số tiền bay mất.

- Hi vọng khả năng luyện được của tên Liễu Tịch đó không thối nát như bản chất hắn, nếu không thì bản thân mình thật đen đủi.

Vừa đi trên đường Cơ Huyền vừa thầm nhủ. Sau đó tiến về cái động phủ mà bản thân lập khi làm cái nhiệm vụ chết tiệt nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tiểu Y Tiên

Trên đường trở về động phủ Cơ Huyền cẩn thận quang sát xem mình có bị yêu thú nào báo theo không, đó không phải cẩn thận mà xem ra Cơ Huyền vẫn bị ảnh hưởng tâm lý của vụ mùi hương kích tình.

Cơ Huyền tiến về một dãy núi được bao bọc vô số dây leo chằng chịt, hạ cánh xuống cách ngọn núi đó một đoạn. Cơ Huyền bao bọc đầu khí hệ mộc quanh thân rồi tiến vào.

Những dây leo quanh núi thấy có động tĩnh bố rung động, một lượng lớn dây leo như có linh trí đâm thẳng tới vị trí của Cơ Huyền tiêu diệt kẻ địch. Cách mặt Cơ Huyền một gang tay thì liền tách ra, đâm thẳng về phía sau.

- Gừ gừ... Cách

Tiếng gừ gừ phát ra phía sau lưng Cơ Huyền rồi vang lên tiếng xương cốt vỡ nát và tiếng kêu thảm thiết. Dây leo thu hồi lại kéo theo vài con yêu thú, trong đó có còn có cả yêu thú thoát ra khí tức tương đương Đấu sư.

Nhìn cảnh đó Cơ Huyền ít một hạm khí lạnh, những dây leo này cường đại đến mức nào Cơ Huyền không biết nhưng nó có thể giết một yêu thú tương đương cấp Đấu sư thì biết nó mạnh như nào rồi. Nhưng nó lại không tấn công những vật có mộc hệ chi khí, đó cũng là lí do Cơ Huyền chọn nơi này làm động phủ, một hàng rào bất khả xâm phạm.

Cơ Huyền nhẹ nhàng tiếng bước lên phía trước, dây leo không công kích Cơ Huyền làm cậu có thể tiến vào hang động được dây leo bao phủ.

- Đúng là không bao giờ nhìn quen được cảnh này, bất cần một chút là làm món ăn cho dây leo đó luôn.

Cơ Huyền tiến nhanh vào trong động thở phào một hơi nói. Không biết vì sao dây leo không tiến vào trong hang động nhưng nhờ thế mà Cơ Huyền mới có thể yên tâm không lo nghĩ gì mà sống ở đây.

- Hệ thống, triệu hồi Cửu dương long đỉnh.

Cơ Huyền vừa dứt lời trong hư không xuất hiện một chiếc kim đỉnh sáng chói. Kim đỉnh to gấp rưỡi Cơ Huyền, trên thân kim đỉnh khắc cửu long quần quanh, hư ảnh chín con rồng như từ kim đỉnh thoát ra uốn lượn quanh động phủ, mỗi tiếng gầm của nó như ép vào hư không khiến không gian quanh đó gọn sóng. Nhiệt lượng mà Cửu long đỉnh phát ra như muốn thiêu đốt vạn vật trên thế gian, có lẽ mấy cái dị hoá cũng không hơn được.

- Trời đất cái đỉnh này quả nhiên là đồ tốt mà. Đem cái đỉnh này mà dùng để đập người thì cường giả Đấu vương cũng bị đập bẹp. Hắc hắc mình quả là thiên tài, nếu đem mấy tên Đấu Vương nào đó nhét vào đây rồi đốt không phải là giết được rồi sao.

Cơ Huyền nhìn Cửu dương long đỉnh này khâm khái nói, trong đầu vô số suy nghĩ cách biến được đỉnh này hữu dụng hơn trong chiến đấu.

- Tinh. Dù sao nó cũng là một được đỉnh cấp cao đủ để cho các được sư trên đại lục này đánh nhau sút đầu mẻ trán để dành đó, kí chủ nên dành sự tôn trọng cho nó đi.

Hệ thống đọc được suy nghĩ trong đầu Cơ Huyền liền nhắc nhở.

- Đây là ta đang tối ưu hoá khả năng của nó hiểu không, khai thác hoàn toàn tiềm năng của được đỉnh, chứ không để nó hoang phế dùng mỗi để luyện được. Đó là sự tôn trọng nhất rồi.

Cơ Huyền phân bác hệ thống, cậu cảm thấy mình không sai, khai thác hết tác dụng của dụng cụ là tôn trọng lớn nhất với nó rồi.

.....

- Đầu tiên phải đưa hoàng liên tinh vào.

Cơ Huyền cảm khối lập phương mà vàng kim đưa vào Cửu dương long đỉnh, đồng thời đầu khí truyền vào được đỉnh khổng chế hoá lực tránh thiêu rụi mất được phẩm.

Tiếp đến dùng đầu khí nghiền nát bích điệp hoa bao bọc trong đầu khí rồi. Sau khi Hoàng liên tinh được hoá lực làm tan chảy thành kim sắc dịch thể liền đẩy bích điệp hoa vừa nghiền nát vào trong đỉnh.

Cuối cùng thả kích thâm thảo, hoá lực khổng chế xung quanh kích thâm thảo làm cho kích thâm thảo hoà tan thành nước.

Sau đó đem ba loại được vật tiến hành dung hợp.

Mỗi bước Cơ Huyền đều làm rất cẩn thận theo đúng quy trình nhưng....

- Ràmmmm!!!!

Bạo lộ, cả ngọn núi bị rung chuyển, khói đen nồng nặc, cả người Cơ Huyền đen thui có một vài chỗ trên người bị lửa đốt nhất là vùng tóc, xoắn xoắn ngẩn ngẩn thoát nhìn như ăn mày.

- Nhảm lẫn nha, vôi vàng quên không khổng chế lửa tốt liền bạo đan, may mà cái được đỉnh này chất liệu tốt không vừa rồi ăn đủ. Xem ra lí thuyết và thực hành khác nhau rồi.

Có kinh nghiệm lần trước Cơ Huyền cẩn thận luyện chế hơn.

Cơ Huyền đánh ra một thủ ấn quái dị. Đầu khí trong cơ thể tập chung kiểm soát lửa, sau đó dung hợp mấy loại được phẩm lại. Ba loại được lực đẩy sát vào nhau, hoá lực bao bọc cả ba rồi xoáy tròn thành tiểu lốc hoá, sau một khoảng thời gian tiểu lốc hoá hoá thành hình cầu.

- Ngưng đan

Khẽ quát một tiếng, đầu khí trong cơ thể vận chuyển cực hạn, tiểu lốc hoá hình cầu bị Cơ Huyền lúc khẽ quát đánh tan đi, để lộ ra một viên đan được lấp lánh quang lam.

- Cuối cùng đan cũng thành... Di sao mà thôi vậy.

Lần này ngưng hình đan được nhưng đan toả ra một mùi hương đủ kinh khủng. Cuối cùng vẫn thất bại.

- Bà mẹ nó, ta không tin đường đường là nhất phẩm luyện được sư mà không luyện ra được.

Cơ Huyền thấy lần nữa thất bại liền tức giận. Cậu hẳn đã quên, cái gọi nhất phẩm luyện được sư là "ăn cắp của kẻ khác, từ đầu tới cuối đây là lần thứ nhất động tới luyện đan, nói cách khác là tay mơ, nếu để Cơ Huyền lần đầu mà thành công chắc luyện được sư trên đời đều đi chết hết.

.....

Tiêu tốn gần một ngày với hao mòn tinh thần cuối cùng cũng luyện thành... Hai bình đan được.

Nhìn hai bình đan làm Cơ Huyền thầm khóc, lúc đầu cứ nghĩ thôn phệ kẻ khác là làm được giống như vũ kỹ, hoá ra là bản thân tự ảo tưởng sức mạnh. Túi tiền thì sắp cạn, đan thì có hai bình không biết bán đi được bao nhiêu tiền.

Thờ dãi một hồi, Cơ Huyền đành nhận mệnh, cầm hai bình đan được nhét vào giới chỉ. Sau đó tính dưỡng hồi phục.

Sáng hôm sau Cơ Huyền vác được và chiếu chọn một chỗ phong thủy chải chiếu đặt hai bình đang được, lấy một mảnh gỗ vót đi ghi: "Súc khí hoàn - hiểu quả tăng một thành thực lực của bản thân trong khoảng nửa canh giờ. Giá một nghìn kim tệ một lọ "

Người đi qua đường thấy vậy tò mò vào xem nhưng khi nhìn giá tiền thì hãi hùng bỏ chạy. Người ở đây ai cũng dựa vào giết ma thú kiếm sống, hôm nay no mai lại đói là chuyện bình thường. Nếu có một thêm thủ đoạn giữ mạng thì ai cũng muốn, nhưng tiền không phải ai cũng muốn bỏ ra ngàn đấy.

Ngồi một hồi lâu rồi không thấy ai mua, Cơ Huyền có chút chán nản.

- Xem ra họ quan ngại giá tiền và thực hư của đan được.

- Ta xem qua đan được này được chứ?

Một nữ tử mặc một bộ quần áo màu trắng nhạt, dung mạo dù không tính là tuyệt sắc nhưng cũng có thể nói là mỹ nhân khó gặp, gò má lạnh nhạt mỉm cười phát ra một cỗ khí chất tươi mát kì ảo, cỗ khí chất khác người này làm cho mị lực toả ra của nữ tử càng tăng lên.

Ánh mắt vòng vo chuyển trên người nữ tử, cuối cùng dừng lại ở một cái lục đại cuộn lấy vòng eo mảnh mai, nhìn vòng eo uyển chuyển mảnh mai, Cơ Huyền nhãn đồng xẹt qua một tia kinh diễm.

- Tuy tiện.

Cơ Huyền sau khi lướt qua nhìn bạch y nữ tử rồi thu hồi ánh mắt, khoát tay nói.

Bạch y nữ tử cảm lộ đan được lên, mở nắp người qua mùi hương rồi đóng nắp để lại. Nhìn Cơ Huyền nói:

- Đan được này đích thực là Súc khí hoàn. Chắc cũng khoảng nhất phẩm luyện được sư luyện chế ra.

- Cô cũng biết về đan được sao?

Cơ Huyền nhìn bạch y nữ tử giọng nói có chút ngạc nhiên, không nghĩ ở nơi khi ho cò gáy này lại có người hiểu về đan được.

- Tiểu huynh đệ mới tới sao?

Một người nhiệt tình ở bên cạnh giới thiệu:

- Nàng là Tiểu Y Tiên, hơn phân nửa dong binh ở Thanh Sơn Trấn này đều được Tiểu Y Tiên chữa trị qua, nên đương nhiên nàng hiểu về được rồi.

Người này vừa nói ánh mắt nhìn về Tiểu Y Tiên có chứa sự ái mộ, thêm khát...

Cơ Huyền nghe thấy người này nói liền ngạc nhiên. Hoá ra đây là một trong những hồng nhan tri kỉ của Tiểu Viêm.

- Tiểu huynh đệ này đan này của cậu ta mua hết.

Cơ Huyền đang suy ngẫm bỗng có một thanh âm nam tử chuyển tới. Người này mặc một chiếc áo da thú, để lộ hai cánh tay gân guốc, làn da rám nắng cộng thêm một hình xăm thoát nhìn rất trâu bò. Nam nhân này tiến tới cạnh Tiểu Y Tiên "ngạc nhiên" nói:

- Hoá ra là Tiểu Y Tiên tiểu thư, không ngờ lại gặp được tiểu thư ở đây, quả là có duyên.

- Mục Lực thiếu gia.

Tiểu Y Tiên nhìn nam tử khách khí đáp.

- Hai nghìn kim tệ, cảm ơn.

Cơ Huyền chứng kiến tên nam nhân kia đang tán tỉnh Tiểu Y Tiên liền lên tiếng.

Mục Lực đang muốn bắt chuyện với Tiểu Y Tiên thì có thanh âm chen vào, hắn quay lại nhìn vô diện thiếu niên. Cơ Huyền không chút khách khí trừng lại hắn nói lại câu vừa nãy:

- Hai nghìn kim tệ, cảm ơn.

Nhìn vào ánh mắt của vô diện thiếu niên Mục Lực bỗng cảm thấy rung mình, hắn thu hồi ánh mắt lấy kim tệ ra ném cho Cơ Huyền đồng thời âm thanh có ý đe dọa:

- Tiểu huynh đệ này có chút nóng nảy rồi, tính cách này rất dễ ăn thiệt thòi.

Cơ Huyền lười đáp lại hắn nhận kim tệ xong đưa thuốc cho hắn. Sau đó lấy năm trăm kim tệ, tiến tới chỗ Tiểu Y Tiên nắm lấy bàn tay mềm mại như không xương của nàng đặt kim tệ vào tay nàng:

- Cảm ơn cô nương làm giám định đan cho ta, ở đây có chút thành ý mong cô nương nhận cho, còn nếu cô nương muốn ném đi hay đem bỏ thí thì tùy.

Cơ Huyền làm xong liền buông tay nàng ra xoay người bỏ đi.

Bị hành động của Cơ Huyền làm cho bất ngờ mọi người bất ngờ, Tiểu Y Tiên cũng có chút giật mình.

Tiểu Y tiên nhìn bàn tay còn lại chút ảm áp với đồng kim tệ rồi nhìn thấy nam nhân vừa làm điều đó. Ở trần này người nào cũng " tôn kính " nàng, cả tên Mục Lực cũng không dám làm vậy, thế mà hôm nay lại bị kẻ không thấy rõ mặt nắm tay. Trong lòng nàng có chút tức giận, pha chút ngạc nhiên, lại có chút tò mò. Nhưng những cảm xúc đó liền bị nàng áp chế, quay mặt rời đi.

Còn Mục Lực bên cạnh thì ánh mắt âm trầm nhìn Cơ Huyền, hắn cũng chưa được làm vậy thế mà lại bị kẻ vô danh chiếm mất. Cơ hồ cả trần này đều nhìn chằm chằm Cơ Huyền, nhất là mấy tên nam nhân tùy thời tiến lên chém giết.

Cơ Huyền trước cảnh đó liền phóng thích đấu khí, đấu khí từ Cơ Huyền phát ra thật cường đại phối hợp với sát khí mà cậu toả ra những nam nhân muốn tiến liền hành cậu liền thối lui, nữ thân quang trọng nhưng mạng thì càng quang trọng.

Mục Lực thấy cảnh đó ánh mắt có chút biến đổi, khẽ nói với tên thuộc hạ:

- Theo đuôi hắn, điều tra hắn rõ chưa.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Nhiệm vụ

Sau khi nhận được kim tệ, Cơ Huyền liền tiến tới một quán trọ xa hoa, ăn uống một trận tử tế và thuê một phòng trọ để ở.

- Muốn theo dõi ta, chỉ là nhị tinh đấu giả thôi chưa đủ. Cho các ả tha hồ theo.

Cơ Huyền tiến vào phòng trọ đóng kín cửa kịt mũi kinh thường nghĩ thầm. Hiện giờ cậu là Thất tinh đấu giả, hoàn toàn có tiền vốn kinh thường.

- Tinh. Hệ thống thông báo kí chủ hoàn thành nhiệm vụ " luyện đan lần đầu "

phần thưởng: quay vòng quay miễn phí.

- Tinh. Nhiệm vụ " Trợ giúp Tiểu Y Tiên ":

Yêu cầu: Giúp đỡ Tiểu Y Tiên khi cần thiết

Phản thưởng: Kỹ năng " Phân tích đan dược " - có thể phân tích loại dược liệu, cách luyện chế bằng cách hấp thụ đan hoặc chỉ ra điểm hệ thống phù hợp.

Thất bại: Bị Tiêu Viêm cướp mất hào quang.

Cơ Huyền vừa ngã lưng xuống để ngủ thì nghe thấy lời thông báo của hệ thống.

- Di, cả ngày nay sao không thấy ngươi lên tiếng?
- Tỉnh. Hệ thống vừa trong trạng thái bảo trì để chuẩn bị cho đợt nâng cấp hệ thống.

" Nâng cấp " nghe thấy hai từ đó Cơ Huyền liền bật dậy hỏi:

- Ngươi sắp nâng cấp rồi sao? Bao giờ? Có thêm chức năng gì mới không? Thêm phản thưởng không?
- Tỉnh. Đến khi kí chủ đột phá tới cảnh giới Đấu sư hệ thống sẽ tiến hành nâng cấp, còn các chức năng mới thì hiện tại hệ thống chưa rõ. Và không có phản thưởng đâu, kí chủ bớt mơ mộng đi, cái gì cũng phải cố gắng bằng thực lực cả.

Hệ thống cực kì xem thường hành vi không làm nhưng mong thưởng của Cơ Huyền.

Cơ Huyền đã quen thuộc với hành kinh bí của hệ thống. Cơ Huyền liền đổi chủ đề:

- Sử dụng quay thưởng. Tự động quay

Trước mặt Cơ Huyền hiện ra một vòng quay khổng lồ, vòng quay đó bỗng quay tít, rồi chậm chậm lại. Sau một phút đồng hồ, mũi tên chỉ vào quyền sách.

- Tỉnh. Quay thưởng được công pháp.

Địa cấp thượng phẩm " Huyết Nguyệt ": Lấy đầu ngưng hình, lấy khí thành cương. Hình cương cùng tụ, biến thành Huyết Nguyệt! Huyết Nguyệt vừa xuất hiện thiên địa cùng than.

- Tỉnh. Kí chủ cũng đủ may mắn thu được Đấu kĩ này.

Cơ Huyền đọc quay giới thiệu liền cảm thấy sự bá khí không hề nhẹ ở đây. Đang tính họ tập thì hệ thống lên tiếng:

- Tỉnh. Đấu kĩ này chưa thể học tập, kí chủ cần được hệ thống diễn hoá trước mới có thể học tập.
- Tỉnh. Cảnh cáo: Đấu kĩ có mức độ nguy hiểm nhất định, hệ thống khuyên kí chủ nên chuẩn bị đầy đủ trước khi học tập.

Hệ thống vang lên tiếng cảnh cáo Cơ Huyền.

Nghe vậy Cơ Huyền biết việc học tập công pháp này đủ nguy hiểm. Còn nhiệm vụ liên quan tới Tiểu Y Tiên nữa. Nên thôi này tạm bỏ qua việc học tập đấu kĩ này.

Sau một đêm thức tới mờ cả mắt, Cơ Huyền suy nghĩ về cái nhiệm vụ " Trợ giúp Tiểu Y Tiên ". Cơ Huyền cũng không hiểu giúp đỡ ở đây nghĩa là gì, nó quá chung chung rồi. Khi Cơ Huyền hỏi hệ thống thì nhận được câu nói:

- Tỉnh. Nhiệm vụ đã công bố không giải thích gì thêm. Xin hãy động não trước khi hỏi. Làm gì có giáo viên nào đi thi nhắc bài cho học sinh đúng không....

Túm lại là cái hệ thống này nhả ra một đống nhưng ý là sẽ không cho Cơ Huyền gợi ý nào cả.

- Kệ xác nó.

Vứt hết suy nghĩ phức tạp ra khỏi đầu Cơ Huyền rời khỏi quán trọ.

.....

Cơ Huyền đang tính tìm cách tiếp cận Tiểu Y Tiên thì nghe thấy một âm thanh hưng phấn hô lên:

- Vạn Dược Trai muốn vào ma thú sơn mạch hái thuốc, đồng hành còn có Tiểu Y Tiên, số lượng danh ngạch có 50 người, thực lực phải trên nhị tinh đấu giả, các vị mau nắm lấy!

Thanh âm hô to làm cho tiểu trấn có chút yên tĩnh, một lát sau, mọi người đưa mắt nhìn nhau, dong binh tự nhận đã đạt đủ điều kiện liền chen lấn tới báo danh với trung niên nhận mặc hoa phục của Vạn Dược Trai.

Lẳng lẳng nhìn đám dong binh đang điên cuồng, Cơ Huyền mở trừng hai mắt. Không ngờ Tiểu Y Tiên lại được ưu chuộng thể chỉ một hồi hô mà đã tụ tập một đống lại rồi.

Lời nói hôm qua của tên nhân viên bán hàng quả thật không giả, cái tên Tiểu Y Tiên ở Trấn Thanh sơn này so với thứ gì cũng đều hữu nghiệm hơn, năm mươi cái danh ngạch thật cơ hồ làm cho người ta tranh cướp.

Cơ Huyền cũng điên cuồng chen lấn, để lỡ cơ hội này thì muốn tiếp cận Tiểu Y Tiên càng khó hơn. Lách qua đám người, đến đầu khí cũng vận dụng rồi. May mắn thay cuối cùng cũng đăng kí được.

- Trời đất, không khác gì mấy mẹ chen nhau mua đồ giảm giá ở siêu thị kiếp trước.

Cơ Huyền thực sự thờ không ra hơi, một thất tinh đầu giả bị ép thế này cũng là kì tích. Cơ Huyền cũng nhận ra sức lực của đám đông không thể kinh thường. Cố gắng lết ra khỏi đám đông đang điên cuồng chen nhau đăng kí. Cơ Huyền tiến tới một vị trí vắng người từ từ điều tức, vương cái mặt nạ làm thờ không ra.

- Là người nga, vừa làm cái gì mà trông chật vật vậy?

Một thiếu nữ bạch y đứng chắn trước mặt Cơ Huyền, giọng nói lạnh lạnh như tiếng chuông bạc khiến người nghe thoải mái. Nàng thắc mắt nhìn Cơ Huyền.

Nhìn mỹ nhân nhu nhược và đáng yêu này Cơ Huyền không khỏi bất đắc dĩ. Vừa thờ hồng hộc vừa hàm hồ nói:

- Hồng... N...Nhan.. Hoạ... Thủ..y

Tiểu Y Tiên nghe vậy mặt có chút đỏ, nhìn về phía đám đông đang giành nhau kia liền khẽ cười, mắt chom chớp đáng yêu nói:

- Khanh khách, đâu phải lỗi tại ta. Họ là tự nguyện chứ ta đâu có ép.

Cơ Huyền nhìn nàng đáng vẻ vô tội liên tron mắt. Nữ nhân là sinh vật lật mặt nhanh nhất. Cơ Huyền cũng không muốn chấp nhứt nàng, cậu đứng lên tiến sát vào nàng:

- Tỉ nữa tham gia dong binh nhớ đi sát ta, còn nữa cẩn thận tên họ Mộc đó. Tuy ta không thể nói gì cũng không mong cô tin ta, nhưng ta mong cô phải nâng tâm phòng bị lên hết mức.

Giọng nói Cơ Huyền phi thường nghiêm túc, Cơ Huyền không muốn nói đến hang động thần bí mà Tiểu Y Tiên tìm được vì nó chỉ tổ phản tác dụng. Nói ra thì nàng sẽ đề phòng tên họ Mộc đó cũng đề phòng luôn bản thân, mọi thứ đi lệch khỏi vòng kiểm soát của Cơ Huyền thẳng góc mới đem việc đó nói ra. Lấy đó làm lợi thế kiểm soát mọi việc xảy là tốt nhất.

Tiểu Y Tiên nghe vậy lúc đầu có chút phản cảm cảm thấy Cơ Huyền giống như những tên dong binh khác. Nhưng thấy ánh mắt nghiêm túc của cậu, hơn nữa từ trước là nàng tự tiếp xúc với Cơ Huyền, cậu chưa chủ động tiếp xúc với nàng lần tiếp xúc da thịt trực tiếp là Cơ Huyền đưa tiền cảm tạ với nàng xong liền quay đi, chứng tỏ không có hứng thú với nàng.

Nghĩ đến đây trong nội tâm mơ hồ dân lên cảm giác tức giận nặc danh. Tại sao hắn không muốn tiếp cận mình, ai cũng muốn vậy là hắn đang lạt mềm buộc chặt sao.

Không thể không nói phụ nữ là loài sinh vật khó hiểu nhất quả đất, nếu mình thích nàng thì nàng sẽ ghét mình, nếu mình không để ý tới nàng thì nàng cũng ghét mình. Một thế giới phức tạp nha.

- Nếu người muốn người khác tin tưởng thì ít nhất nên giới thiệu và lộ mặt thật chứ.

- Tên ta cứ gọi ta là Tiểu Huyền đi, còn về mặt của ta thì không thể nhìn được. Mẫu thân ta nói nam tử trong nhà ra ngoài không thể để lộ mặt thật, nếu bị người khác nhìn thấy chỉ có thể..... Cưới hoặc là Giết chết.

Cơ Huyền mở to mắt nói láo. Giọng điệu ngược ngùng nhìn Tiểu Y Tiên hỏi:

- Vậy Y Tiên cô nương muốn lấy ta sao?

Thấy Cơ Huyền phun ra lời vô sỉ đó, Tiểu Y Tiên khịt mũi tron mắt nói:

- Ai muốn lấy người, đừng có tự luyện thế chứ. Hơn nữa, nếu người mặt mũi xấu xí kinh khủng thì ta không phải lỗ rồi sao.

Cơ Huyền đang định nói tiếp thì thấy một tên nam nhân tiến tới chỗ cậu và Tiểu Y Tiên.

- Tiểu huynh đệ không ngại tới huynh đệ cũng hứng thú tham gia sự kiện này.

- Nghèo thì không có quyền lựa chọn.

Cơ Huyền lắc đầu thờ dài.

Mục Lực nghe thấy Cơ Huyền trả lời liền nở nụ cười có khinh thường kín đáo:

- Vậy sao, nếu huynh đệ có khó khăn gì thì có thể tìm ta, trong dong binh này ta cũng có chút tiếng nói....

- Hơn nữa " người quen " của Tiểu Y Tiên thì cũng là bằng hữu của ta. Không cần khách sao.

Giọng điệu của Mục Lực có chứa sự cảnh cáo, khoe khoang. Dong binh của hắn là lớn nhất tại trấn này đương nhiên có chút tiền vốn để kiêu ngạo.

Trước lời nó của Mục Lực, Cơ Huyền cũng không nói gì chỉ gật đầu một cái rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Phiền phức

Phía trong rừng rậm yên tĩnh, một đội nhân mã lặng lẽ hành tẩu, những ánh mắt cảnh giác không ngừng đảo qua những địa phương âm u, những bàn tay găt gao nắm chặt lấy vũ khí bên hông tùy thời ứng phó các tình huống xảy ra.

Những dong binh này đã lẫn lộn nhiều năm trong ma thú sơn mạch, cho dù lần đầu tiên hợp tác nhưng cơ bản vẫn duy trì được sự ăn ý, ánh mắt không ngừng trao đổi, cũng có thể từ ánh mắt đối phương mà phát hiện ra nguy hiểm cũng như an toàn.

Cơ Huyền không nhanh không chậm đi sau đội hái thuốc Vạn Dược trai đang được các dong binh bảo vệ dày đặc, tầm mắt tùy ý đảo qua, cuối cùng dừng lại trên bạch y nữ tử.

Tiểu Y Tiên mỹ nhân nhu nhược này cũng đang đứng dậy, bàn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán. Bộ dáng nhẹ nhàng thờ hờn hển phối hợp cùng với khuôn mặt nhu mì, nhìn qua làm cho người ta yêu mến.

Nhìn thấy Tiểu Y Tiên lộ ra bộ dáng này, xung quanh một ít dong binh lộ ra vẻ xúc động muốn đem lưng đến, Bất quá bọn họ cũng biết, cho dù bọn họ có muốn thì Tiểu Y tiên cũng chỉ mỉm cười cự tuyệt.

Trong lúc ánh mắt của mọi người đang nhìn vào Tiểu Y Tiên, thì Mục Lực khuôn mặt có vẻ tươi cười từ bên đội hộ vệ đi ra, cuối đầu nói nhỏ với Tiểu Y Tiên.

Hai người nói chuyện một lát, Tiểu Y Tiên chỉ mỉm cười lắc đầu sau đó quay về phía trước bước đi.

Bị Tiểu Y Tiên cự tuyệt, khuôn mặt Mục Lực không có chút nào tức giận, lãnh đạm khoát tay một cái, quát to:

- Tất cả Lang Đầu chú ý cho ta, sắp tiến vào ma thú sơn mạch, mọi người phải chú ý cẩn thận

- Vâng! Đội trưởng

Nghe được tiếng quát của thanh niên, chung quanh hơn mười đại hán nhất thời hô lên, thanh âm chính tề, mọi người không ngừng ngó xem, ngay cả Tiểu Y Tiên không nhịn được cũng quay đầu lại. Phi thường hài lòng loại phản ứng này, thanh niên mỉm cười, một lần nữa bước lên sánh vai với Tiểu Y Tiên, muốn làm thiệp thân vào vệ.

Chứng kiến cảnh đó Cơ Huyền có chút lắc đầu, đúng là một lũ fan nảo tàn của Tiểu Y Tiên. Sau đó Cơ Huyền liếc về một thiếu niên trên lưng vác một chiếc cự kiếm đen tuyền to hơn người đi phía sau. Bỗng một đợt tập kích ập đến.

Đợt tập kích này là do ba đầu ma thú nhất giai, gọi là Xích Băng Xà, loại ma thú này cũng thường thấy ở phía ngoài ma thú sơn mạch, thuộc tính là băng, trong băng lại có chứa độc, trúng loại độc này nếu trong nửa ngày không kịp chữa trị thì sẽ bị hàn độc làm máu đông băng cho đến chết.

Ba đầu nhất giai ma thú Xích Băng xà treo trên cành cây, thừa lúc những dong binh bất ngờ chưa kịp chuẩn bị, như thiểm điện dễ dàng đưa hàn độc vào người ba gã dong binh, ba gã sắc mặt liền trắng bệch như một tấm băng điều, hàn khí lạnh lẽo truyền xuống chân tay.

Bất ngờ bị công kích, mọi người tức giận ra tay, chỉ một khoảng thời gian ngắn, ba đầu nhất giai ma thú đã bị mọi người giết, mọi người chém giết một hồi rồi mở ra, bất quá trong cơ thể ba đầu ma thú không có một cái ma hạch nào, đối với việc này, dong binh cũng thoáng có chút tiếc nuối thở dài một hơi, lúc đã ngoại chém giết ma thú bị thương vong mà không được gì cũng không phải chuyện lạ, cho nên việc này đối với bọn họ cũng không gây nhiều thất vọng. Ba gã dong binh bị trúng hàn độc sau khi Xích Băng Xà bị giết, liền được đưa tới đội hái thuốc Vạn Dược Trai để Tiểu Y Tiên ra tay, nhanh chóng đẩy hàn độc ra ngoài cơ thể.

Trải qua Xích Băng Xà tập kích, ăn xong dong binh liền tập trung đội ngũ, mọi hành động đều càng cẩn thận hơn, song ở bên trong ma thú sơn mạch mà muốn tránh xa ma thú quả thật là không có khả năng.

Đội ngũ đang đi được khoản năm trăm bước, mọi người liền bị ba đầu Ba Yêu ma thú công kích, bất quá lính đánh thuê người đồng thể mạnh, với mười

người bị thương nhẹ đánh bật trở về công kích của ba đầu Ba Yêu mà thú.

Nhóm ma lang nhất giai tốc độ nhanh như gió lao tới phía nhóm Cơ Huyền, mọi người trong nhóm chuẩn bị sẵn vũ khí đối đầu. Cơ Huyền cũng phải tham chiến, cậu không rút Âm huyết kiểm ra mà tay không đánh.

Một con ma lang nhìn Cơ Huyền như thấy mồi ngon liền tức tốc tiến tới chỗ Cơ Huyền, trên thân của ma lang phóng ra hai thanh phong nhận chém về phía Cơ Huyền.

Thấy hai thanh phong nhận chém tới Cơ Huyền thủ ấn đánh ra hai đạo kiếm khí. Kiếm khí đâm tới hai thanh phong nhận trực tiếp tan vỡ Cơ Huyền cũng bật mạnh tiến thẳng tới, Ma lang cảm thấy nguy hiểm liền tính rút lui nhưng bị lực hút kì lạ cố định không cử động được. Trước tình thế đó ma lang tính liều mạng với Cơ Huyền thì đã muộn, Cơ Huyền tiến thẳng tới chỗ ma lang cánh tay bao bọc đầu khí đâm thẳng vào đầu đó.

- Rắc rắc.

Tiếng xương sọ vỡ nát vang lên, đầu ma lang bị cú đâm của Cơ Huyền hất bay va đập vào thân cây phí sau. Chết ngay tại chỗ, những con khác thấy vậy liền rút lui.

Thực lực Cơ Huyền làm cho dong binh xung quanh mở tròn mắt ra xem, nuốt một ngụm nước bọt. Một đám không đầu kĩ nát đầu một ma lang là khái niệm gì? Thân thể của Cơ Huyền kinh khủng mức nào.

- Ít nhất cũng là Nhị tinh đầu giả.

- Hắc hắc, lại thêm một thiên tài xuất hiện

Lấy thực lực mà so địa vị, trong cái vòng lẩn quẩn này chỉ cần người có thể hiện lộ ra thực lực của mình, liền sẽ thu được sự kính sợ của người khác, một quy tắc đơn giản những cũng rất trực tiếp.

.....

Nhóm khác cũng vang lên các tiếng ồn.

- Tiểu huynh đệ, Thật không thể tin nổi a, cư nhiên có thể dùng thân thể của mình mà ngang kháng một Xà Vĩ Báo lực lượng nổi tiếng a.

- Sách, sách. tuổi còn nhỏ mà đã cường hãn như thế, tương lai sau này không thể hạn lượng?

- Ha ha, tên tiểu tử kia là người nhỏ nhất trong đoàn mà lại là nhị tinh đầu giả, xem thực lực quả nhiên không giả a?

.....

- Các vị, nơi này đã gần đến khu hái thuốc, mời các vị nghỉ ngơi một chút, đi lâu như vậy chắc các vị cũng mệt rồi.

Mọi người đang đi, thì một thanh âm nữ tử mềm mại đột nhiên vang lên trong đội ngũ.

Mọi người đang đi đều dừng lại, không hẹn mà quay đầu nhìn nụ cười không chứa chút tạp chất của bạch y nữ tử, đều gật đầu.

Mọi người nhanh chóng thương lượng, hơn mười dong binh phân tán về bốn phía cảnh giới, những người khác ngồi xuống tại chỗ, cố gắng hồi phục sức lực đã tiêu hao vì đi đường.

.....

Theo dò xét của Tiêu Viêm, hắn càng ngày càng xâm nhập sâu vào khu rừng. Đi được một khoảng thời gian, cảnh vật đang tối tăm bỗng nhiên sáng lên, Tiêu Viêm giương mắt nhìn, nguyên lai là đã xuyên qua tiểu rừng rậm, xuất hiện trước mắt là một vách núi, những tán cây um tùm che khuất phía dưới, nhìn qua cũng rất xinh đẹp. Tầm mắt quét một vòng qua vách núi, mục quang đột nhiên dừng lại, Tiêu Viêm sờ sờ cái mũi, chân bước đi, sau đó ngừng cước bộ tại một đóa hoa màu trắng.

Gốc thực vật này khai phóng một đóa hoa màu trắng nhạt đã nở rộ, bên trong mơ hồ đã kết quả đỏ đậm khi ẩn khi hiện, một cỗ hương thơm nhàn nhạt từ bên trong tỏa ra.

Ánh mắt cẩn thận quét quagốc hoa, Tiêu Viêm có chút kinh ngạc nhíu mày, sau đó ngồi xổm xuống, bàn tay đưa về phía thân cây muốn hái nó.

Ngay lúc tay của Tiêu Viêm chuẩn bị chạm vào thân cây, thì một bàn tay từ trong vách núi cũng hướng về thân cây chớp tới, bất quá chỉ chớp trúng phải tay của Tiêu Viêm.

Ngọc thủ vừa mới chạm vào bàn tay của Tiêu Viêm, sau một thoáng ngốc trệ liền rút về như bị giật điện, trong vách núi nháy mắt lộ ra một khuôn mặt nhu mỵ, vẻ mặt thoáng bối rối nhìn khuôn mặt của thiếu niên.

Nhìn dưới vách núi tự nhiên lộ ra một cái đầu, Tiêu Viêm lúc đầu cũng bị giật mình, Bất quá khi hắn nhanh chóng phục hồi tinh thần lại cũng phát hiện, nữ tử này chính là Tiêu Y Tiên trong đội ngũ hái thuốc.

Trên vách núi đen, hai cặp mắt cứ như vậy ngơ ngác đăm đăm nhìn nhau, tình cảnh có chút quỷ dị.

.....

- Tiểu T Tiên.

Cơ Huyền cũng đi ra khỏi khu rừng, nhìn thấy cảnh đó Cơ Huyền tiến nhanh tới gọi.

Tiêu Viêm thấy có người tiến tới liền nhanh chóng lùi lại, cả người đầy phòng bị.

Cơ Huyền không để ý tới Tiêu Viêm tiến thẳng tới chỗ Tiểu Y Tiên trừng mắt nhìn nàng.

- Có thể.... có thể kéo ta lên không?

Nhìn Cơ Huyền trừng mắt, Tiểu Y Tiên có chút xấu hổ, ôn nhu hỏi.

Cơ Huyền đưa tay nắm lấy ngọc thủ của Tiểu Y Tiên, có chút dùng sức kéo nàng bật lên, thân thể mềm mại giữa không trung tạo thành một hình cung, nhẹ nhàng nhảy lên đỉnh núi.

- Cảm ơn

Cước bộ chậm đất, Tiểu Y Tiên nhanh chóng nói cảm tạ, ngọc thủ dây thoát ra bàn tay của Cơ Huyền, ánh mắt đảo qua qua vách núi đen không chút dấu vết, ngón tay quệt tóc trên trán. Có chút xấu hổ không dám nhìn thẳng vào Cơ Huyền.

Tầm mắt lại dời qua Tiêu Viêm, nhẹ giọng nói:

- Người.. người là dong binh hộ vệ được Vạn Dược Trai thuê lần này phải không?

- Ân.

Tiêu Viêm lùi lại một khoảng cách an toàn với hai người tùy tiện trả lời. Tiêu Viêm cảm thấy vô diện thiếu niên này khác quen mắt hơn nữa cảnh vô diện thiếu niên một đám đánh nát đầu ma lang chứng tỏ cậu ta rất nguy hiểm.

- Vậy ta xin cáo từ trước.

Tiêu Viêm không tính rời ở lại đây thêm liền rời đi, nhưng trước khi đi Tiêu Viêm đánh mắt qua Cơ Huyền và Tiểu Y Tiên sau đó rút lui trong đầu suy nghĩ kín đáo.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chuẩn bị tìm bảo

Sau khi Tiêu Viêm đi, ánh mắt Cơ Huyền chuyển tới trên người Tiểu Y Tiên khoanh tay trước ngực, một bộ dạng chờ được giải thích.

- Tốt lắm, đội ngũ có lẽ đã nghỉ ngơi xong rồi, chúng ta cũng nên về đi thôi?

Tiểu Y Tiên có chút vội vàng nói.

- Không tính giải thích cho ân nhân luôn sao? Lúc này nàng leo từ vách núi lên làm gì? Dưới vách núi có dấu bí mật gì sao?

Cơ Huyền không nhúc nhích vẫn khoanh tay trước ngực một bộ suy ngẫm nói.

- Nếu Tiểu Y Tiên cô nương không muốn nói thì đành tự ta đi xem vậy... Mà đừng có dùng thứ cô nương đang giữ trong tay ném vào ta, trò này xưa rồi.

Thấy Tiểu Y Tiên vẫn im lặng, Cơ Huyền liền làm bộ muốn xuống vách núi, trước đó còn không quên cảnh cáo.

Tiểu Y Tiên nghe vậy món đồ trong tay bất giác vô dụng đành cất đi. Nàng chạy tới trước vách núi đứng chắn ngang:

- Không được xuống.

Cơ Huyền bỏ lơ nàng tiếp tục đi, bất đắc dĩ Tiểu Y Tiên đành cả người nhào tới ôm chặt Cơ Huyền.

Cơ Huyền bị một tiểu nữ nhân tập kích, đôi gò bồng đang phát triển ép tới vào ngực Cơ Huyền, mùi hương thơm của thiếu nữ thoang thoang bay qua mũi Cơ Huyền. Cơ Huyền dùng tay ép vào eo của Tiểu Y Tiên " dùng sức " kéo nàng ra nhưng thực ra đang nhân cơ hội quang minh chính đại tận hưởng vòng eo tinh tế của nàng.

Tiểu Y Tiên thấy Cơ Huyền tay đặt lên eo nàng, hơi ấm từ tay Cơ Huyền khiến nàng có chút tê dại. Tưởng rằng Cơ Huyền muốn chiếm tiện nghi của nàng như chưa kịp lên tiếng thì vòng eo truyền tới đau nhức. Liên bất mẫn nhìn Cơ Huyền nói:

- Ta chịu thua được chưa, ta nói ta nói.

Cơ Huyền nghe vậy liền lưu luyến tiểu nữ nhân trong lòng, tay hung hăng néo eo nàng một cái, khiến Tiểu Y Tiên đau tới mắt có chút ướt. Nhân lúc tay nói lòng Cơ Huyền lùi lại ra về chính nhân quân tử không gần sắc.

Nếu không phải hệ thống luôn liên tục bảo trì, thì nó đã lên tiếng hung hăng kinh bị Cơ Huyền một phen.

Tiểu Y Tiên sờ vòng eo tinh tế của mình đang bị đau nhức, uỷ khuất nhìn về phía tên hung thủ gây ra kia. Trong lòng thầm mắng không biết thương hoa tiếc ngọc.

Hai người hướng vách núi đi tới, ánh mắt đồng thời nhìn về phía chỗ vách đá kỳ quái, sau một lúc lâu Tiểu Y Tiên đôi môi đỏ mọng khẽ mở, có chút không tình nguyện thấp giọng nói:

- Nơi đó là một do lần ta hái thuốc tình cờ phát hiện được, ẩn tàng sau đám quái mộc kia là một cái sơn động khó có thể phát hiện.

- Trong sơn động hẳn là một vị tiên nhân lưu lại, bất quá ta cũng không đi vào, cho nên đối với bên trong cũng không rõ lắm, nhưng xem một số dấu vết, vị tiên nhân đã lưu lại sơn động kia, hẳn là rất mạnh.

- Sơn động?

Cơ Huyền giả bộ ngạc nhiên nhìn chằm chằm Tiểu Y Tiên, nói:

- Người mới vừa rồi là muốn đi vào đó?

- Ân, bất quá vách núi rất dốc, ta vào không được.

Tiểu Y Tiên lơ đãng liếc mắt có chút nóng lòng muốn thử Cơ Huyền, nhàn nhạt nói:

- Ta có thể cùng người hưởng cái bí mật này, bất quá, người tốt nhất không nên có chủ ý độc chiếm, nếu không, ta cũng sẽ không để cho người an ổn đi vào trong đó, tin tưởng ta đi, mặc dù thực lực ta không bằng người, nhưng có câu cá chết rách lưới.

Nghe vậy Cơ Huyền hào sảng nói:

- Được, dù sao ta làm người rất có đạo lý nga.

- Giờ có tiến vào không?

Đi về phía trước từng bước, Tiêu Viêm nhìn vào chỗ quái mộc cực kỳ bí mật, nghiêng đầu hỏi.

- Quên đi, chúng ta hiện tại đi đã lâu, nếu không quay về tên Mục Lực kia sẽ sinh nghi, đội ngũ hái thuốc sẽ dừng lại nghỉ một đêm ở ma thú sơn mạch, chúng ta đêm nay hãy đến đây.

Lắc lắc đầu, Tiểu Y Tiên trầm ngâm nói.

.....

Lúc hai người trở lại đội ngũ, phát hiện tại chỗ nghỉ ngơi đám dong binh sớm đã chờ bọn họ.

- Tiểu Y Tiên, may mà nàng đã trở về, nếu không ta cũng sẽ phái người đi tìm!

Tiểu Y Tiên điềm nhiên trả lời, sau đó nhẹ giọng nói:

- Mục Lực thiếu gia, đi thôi, còn có một đoạn ngắn nữa là tới nơi.

Nhìn Tiêu Viêm đang tiến vào giữa đám dong binh, Mục Lực con mắt chậm rãi hip lại, sâu trong mắt xẹt qua tia hàn ý.

- Tiểu tử, hy vọng người đừng phá hủy chuyện tốt của ta, nếu không, quân người sau này có cái gì thành tựu, ta đều đem người vĩnh viễn ở lại ma thú sơn mạch!

Mười ngón nắm chặt, Mục Lực trong thanh âm đã không còn ôn hòa như lúc trước mà mang theo âm lãnh nhẹ nhẹ.

Sau thời gian nghỉ ngơi, đội ngũ lại khởi hành. Lần này đoạn đường đi còn hơn trước một khoảng nhưng lại an tĩnh hơn rất nhiều, mặc dù vẫn gặp hai ba ma thú công kích nhưng cũng không tạo ra hỗn loạn quá lớn.

Ngay ngày hôm đó trước lúc trời tối, đội ngũ rút cuộc cũng an toàn đến nơi hái thuốc - một thung lũng khắp nơi sinh trưởng đầy dược thảo.

Trong thung lũng sinh trưởng đầy các loại dược thảo, vừa tiến vào đã ngửi thấy mùi dược liệu thơm ngát phiêu lãng trong không trung, hít sâu một hơi liền làm cho người ta khoan khoái thanh thần.

- Mọi người ở chỗ này hạ trại, cẩn thận đừng phá hủy dược thảo chung quanh.

Lau mồ hôi trên trán, Tiểu Y Tiên xoay người hướng về phía đoàn người ôn nhu cười nói.

Nghe Tiểu Y Tiên mở miệng, chung quanh đám dong binh lập tức lớn tiếng đáp ứng, nhiệt huyết dâng lên bắt đầu kiến thiết lều trại.

Nhìn Tiểu Y Tiên chỉ đơn giản bằng một câu nói, đám dong binh liền bán mạng làm việc.

Bởi vì nguyên nhân nào đó, bên trong thung lũng năng lượng nồng hậu tinh thuần hơn nhiều bên ngoài, cho nên có thể thúc đẩy dược thảo ở chỗ này sinh trưởng nhanh chóng.

Thung lũng có diện tích rất lớn, địa hình bên trong đến cả Vạn Dược Trai cũng chưa từng dò xét hết, mà hiện tại vị trí của bọn họ đang đứng, bất quá chỉ là một khối đất bằng phẳng khá rộng ở bên ngoài mà thôi.

Trở lại nơi hạ trại, đoá đoá lều vải màu trắng đội đất mọc lên, rất nhiều dong binh đang bận rộn chuẩn bị bữa tối.

Đi vào trong doanh, liếc mắt một cái liền trông thấy Tiểu Y Tiên đang đứng mỉm cười ở trung ương, còn ở bên cạnh Mục Lực cũng gắt gao đi theo.

Lúc Cơ Huyền nhìn về phía hai người, Tiểu Y Tiên cùng Mục Lực cũng đồng dạng đem ánh mắt hướng về phía hắn, ba người tầm mắt chạm nhau, trong nhãn đồng ý tứ ẩn chứa cũng đều có chút không giống nhau.

Nhìn thân ảnh Cơ Huyền biến mất, Mục Lực khuôn mặt mỉm cười, hướng Tiểu Y Tiên cười nói:

- Tiêu Viêm tiểu huynh đệ thiên phú tu luyện rất không tồi, ngày sau thành tựu khẳng định sẽ không thấp.

- Có lẽ vậy.

Tiểu Y Tiên hồ hững, từ chối đàm luận.

- Ta đi kiểm kê dược liệu, trật tự trong doanh vẫn phiền toái Mục Lực thiếu gia hỗ trợ quản lý một chút.

Hướng Mục Lực mỉm cười, sau khi thấy hắn gật đầu, Tiểu Y Tiên lúc này mới tiến vào trường bông trung tâm.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng yếu điệu, đợi đến khi chủ nhân của nó khuất khỏi tầm mắt, Mục Lực lúc này mới có lý do để thu hồi ánh mắt, bàn tay nắm lại, khóe miệng nhếch lên thoáng hiện nụ cười quý dị.

Sắc trời tựa như đồng lửa đang cháy chậm rãi phủ xuống dãy núi. Hắc ám bao phủ rừng rậm, cành lá lúc này co rúm lại tựa như một con mãnh thú giương nanh múa vuốt. Theo bóng đêm phủ xuống, doanh địa cũng dần dần tĩnh lặng, ngoại trừ dong binh gác đêm ở ngoài, chỉ có thanh âm rầm rắc của củi đang cháy trong hỏa diễm dữ dội.

Trong bóng tối yên tĩnh, chỗ lều vải vừa động, một thân ảnh đen kịt yểu chuyển từ trong lều lặng lẽ vọt ra, sau đó không một tiếng động lách qua kẽ hở giữa đám thủ vệ chạy vào trong rừng rậm.

Sau khi bóng đen rời đi không lâu, một đạo thân ảnh cũng từ một lều vải khác vọt ra, nhanh chóng theo sau bóng đen. Trong rừng rậm, xa xa thỉnh thoảng truyền đến thanh âm sói tru, làm cho người ta cảm thấy dựng tóc gáy.

Hai đạo hắc ảnh vội vã một trước một sau, từ từ ly khai doanh trại càng ngày càng xa.

Trong bóng tối, Cơ Huyền hơi ngẩng đầu, nhờ nguyệt quang nhàn nhạt nhìn thấy thân ảnh yểu chuyển xinh đẹp không xa phía trước, nhanh chân đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Nham Xà

Dưới ánh trăng nhàn nhạt, hai đạo nhân ảnh bất ngờ ẩn hiện trên vách núi.

- Bắt đầu đi.

Tiến từng bước, Cơ Huyền nhìn vách núi tối đen, quay đầu hướng về Tiểu Y Tiên đang mặc bộ hắc y bó sát người cười nói.

Gật gật đầu, Tiểu Y Tiên ngồi xổm xuống đất nhặt một ít củi khô, khéo léo buộc chúng thành hai bó đuốc, phía trên rải một ít bột phấn màu vàng, tiếp đó từ trong ngực lấy ra một lửa đem bó đuốc đốt lên.

- Cầm đi!

Vừa đem cây đuốc đưa cho Cơ Huyền, lại từ trong ngực lôi ra một sợi dây thật dài quơ quơ trước mặt hắc, cười nói:

- Ngươi là đại nam nhân, sẽ không để cho một thiếu nữ chân yếu tay mềm như ta đi trước chứ?

Cơ Huyền nhìn nàng hỏi lại:

- Không phải cô không tin ta sao? Vậy vì sao ta lại phải nghe lời cô?

Không thể không nói Cơ Huyền quả thực là một tên thù dai, cô nương này gây rắc rối đủ nhiều. Mục Lục thù ghét, còn phải bảo vệ cô nàng, Tiều Viêm cũng có vẻ để ý tới việc này rồi.

- Ngươi... ngươi ngay đến một chút khí khái nam tử cũng không có sao?

Tiểu Y Tiên nhất thời cảm thấy bất bình căm phẫn, nàng ngày thường chứng kiến đám dong binh phần lớn đều có chút hào sảng, còn như tên Cơ Huyền đối với nàng tuyệt đối là độc nhất.

Thấy Tiểu Y Tiên tức tới nổi trợn mắt trừng mình, Cơ Huyền có chút buồn cười:

- Không cần phiền phức vậy đâu, ta có cách đơn giản hơn.

Cơ Huyền tiến tới sát vách núi, quay người vẫy tay với Tiểu Y Tiên.

Tiểu Y Tiên thấy vậy liền chạy tới gần, đúng lúc đó Cơ Huyền liền tập kích kéo nàng vào trong ngực vươn cánh tay nắm ở nơi cực phẩm tinh tế mảnh mai. Song chương gắt gao ôm vòng eo nhỏ nhắn mềm mại. Trước khi Tiểu Y Tiên phản ứng Cơ Huyền liền xuống vách núi ngã ra sau.

Bên tai tiếng gió rít gào, y phục bám sát ngoài da, Cơ Huyền ôm chặt Tiểu Y Tiên sau lưng mọc ra đôi cánh màu đen tuyền tựa như màn đêm. Đôi cánh khẽ đập đem Cơ Huyền và Tiểu Y Tiên giữ lại trên không.

Cơ Huyền cúi đầu, nhìn Tiểu Y Tiên ngược lại đang gắt gao ôm chặt chính mình, không khỏi tức cười, nhẹ giọng nói:

- Có thể nhận ra vị trí sơn động không?

Nghe Cơ Huyền hỏi Tiểu Y Tiên liền ngẩng mặt lên đôi mắt có chút sợ hãi:

- Ta chưa chết?

- Sao cô lại chết?

Nhìn thấy mình đang lơ lửng trên không, lại nhìn tới sau lưng Cơ Huyền có đôi cánh đen tuyền Tiểu Y Tiên liền hiểu ra:

- Ngươi có phi hành đầu kê? Tại sao không nói? Hại bản tiểu thư sợ tới rớt tìm ra ngoài rồi.

- Cô đâu có hỏi,

Cơ Huyền thực vô tội nhún vai nói.

Tiểu Y Tiên cảm thấy tên này quá vô sỉ rồi, trái ngược với lần đầu gặp mặt, nhưng không dám chỉ thẳng mặt hắc mắng sợ bị vút xuống cho bay tự do. Tâm tình khẩn trương do ở trên cao lúc này mới thư hoãn một ít, ánh mắt nhìn ra xung quanh, thoáng trầm ngâm rồi chỉ vào một chỗ tối, nhẹ giọng nói:

- Hắc là ở đó...

Cơ Huyền thấy hướng nàng chỉ, đôi cánh vỗ mạnh hai người bay tới vị trí sơn động đó, bỗng một tiếng xé gió đánh tới Cơ Huyền phản ứng cũng không chậm điều khiển đôi cánh đập mạnh về phía trước vừa tạo sức ép với con vật đó vừa thuận thế lùi lại.

Cơ Huyền nhìn về Tiểu Y Tiên đang rúc trong ngực mình nói:

- Ném bó đuốc về kia.

Mặt trắng bệch gật gật đầu, Tiểu Y Tiên đem bó đuốc trong tay hướng về giải đất hắc ám dùng sức ném đi. Bó đuốc ném lên vách núi, hoa lửa tung tóe bắn ra bốn phía, nhờ ánh sáng mờ mờ này, nhờ đó mà Cơ Huyền thấy được kẻ đánh lên kia.

- Nham Xà

Nham xà, tên cũng như nghĩa, đây là một loài ma thú hình rắn sinh sống trong các vách nham thạch, đạt thực lực tương đương với cửu tinh đầu giả nhân loại

Loại ma thú này nhờ vào thân thể dẹt dài tựa như đôi cánh có thể bay lượn trong không trung như chim ưng, hơn nữa bởi vì là ma thú mang một loại biến dị thạch thuộc tính, cho nên thân thể cứng rắn như đá, đao kiếm binh thường căn bản khó có thể tạo thành thương tổn quá lớn.

- Nham xà? Vậy phải làm sao bây giờ?

Nghe được Cơ Huyền kinh hô, Tiểu Y Tiên thân thể mềm mại run lên. Vội vàng hỏi, nàng cũng từng nghe nói qua loại ma thú đứng đầu này.

Cơ Huyền nếu bình thường cũng không sợ Nham Xà này, nhưng hiện giờ không bình thường, tay ôm Tiểu Y Tiên căn bản là rất khó di chuyển. Hơn nữa vừa chiến đấu vừa bảo vệ nàng làm nhiệm vụ khó càng thêm khó.

- Ôm chặt ta, lát nữa có rơi xuống vách núi ra không chịu trách nhiệm đâu đó.

Cơ Huyền lạnh giọng nói với Tiểu Y Tiên.

Tiểu Y Tiên vội liên sợ, hai tay bấu chặt lấy Cơ Huyền, vì cảm thấy không đủ hai chân nàng cũng kẹp chặt eo cậu. Tư thế này thoạt nhìn rất khôi hài nhưng cũng hết sức ai nguội.

Nhìn thấy nàng như vậy Cơ Huyền lắc đầu, hai tay bỏ khỏi eo đẹp của Tiểu Y Tiên kết thành một thủ ấn, "Thanh mộc quyết" ba đạo kiếm khí xuất hiện. Bao đạo kiếm khí nhận như gió chém tới phía Nham Xà. Nham Xà cuộn tròn người trước thế công của Cơ Huyền

- Keng, keng!!!

Tiếng kim loại vang lên, kiếm khí đâm tới lớp da của Nham Xà liền kẹt cứng, lớp da của nó đúng là đủ cứng. Nham Xà bật lên khỏi vỏ bọc đẩy lùi kiếm khí, đuôi nó như thiểm điện tấn công vào một thanh kiếm khí, kiếm khí vỡ nát. Cơ Huyền điều khiển hai thanh kiếm khí quay lại.

Âm trầm nhìn con rắn lớn này, lớp da của nó cứng hơn suy nghĩ của Cơ Huyền. Nhếch môi cười tàn nhẫn, thủ ấn khẽ đổi hai thanh kiếm khí tiến lại sát nhau, hai thanh kiếm khí bỗng toát ra phong khí cường đại.

Hai thanh kiếm xoay tít tạo thành một mũi khoan gió, đánh tới tốc độ của nó còn nhanh hơn lúc nãy nhiều. Phong mang quét tới lướt qua người Nham Xà, những vách đá bị quét qua để lại dấu hằn lớn.

Nham Xà cảm nhận nguy hiểm không thủ nữa, đuôi gai đâm mạnh về phía vòng xoáy.

- Phập.

Lốc xoáy kiếm khí đâm thẳng tới đuôi gai, cuối cùng đâm thủ đuôi Nham Xà tiến thẳng tới phần mềm đâm vào, máu tươi từ cổ Nham Xà trào ra, phong kiếm khí chu vào cơ thể nó liên tục tàn phá. Nhưng nó vẫn chưa bị hạ, đau đớn làm nó mất lí trí điên cuồng tàn phá hàng động. Cơ Huyền tận dụng cơ hội tăng tốc thoát hiện trước đầu Nham Xà.

"Lăng Trọng Điện - Bạo Phá" Cơ Huyền xuất quyền, cánh tay được đầu khí hoá thành đầu cự xà đập mạnh xuống. Lực bạo phá kinh hoàng.

- Rắc rắc.

Tiếng vỡ nát vang lên, đầu Nham Xà bị Cơ Huyền đánh thủng lớp giáp, mắt nó lòi ra nhóm đầy máu. Sau khi đánh úp đôi cánh của Cơ Huyền liền lùi nhanh phía xa quang sát. Bị Cơ Huyền đánh úp bất ngờ làm thủng đầu và kiếm khí tàn phá bên trong, trong ngoài đều bị phá cuối cùng sinh cơ cường hãn của nó cũng trôi đi, Nham Xà ngã rầm xuống.

Thần nhiên cười cười, sau khi thoát khỏi nguy hiểm, lúc này Cơ Huyền mới ôm Tiểu Y Tiên chậm rãi rơi xuống bên ngoài sơn động. Thả nàng xuống Cơ Huyền tiến tới vị trí Nham Xà, Cơ Huyền thu lại xác nó trong giới chỉ.

Lúc này Tiểu Y Tiên mới từ trong sợ hãi tỉnh lại, nhìn vị trí máu me vung ra rồi nhìn Cơ Huyền thăm nghĩ tên này thực lực kinh hãi thể này tốt nhất không nên chọc giận hắn.

- Đi thôi, có thể có đồ vật gì đó, hy vọng sẽ không để cho ta thất vọng.

Hướng Tiểu Y Tiên mỉm cười, Cơ Huyền từ trên người lấy ra mồi lửa rồi cẩn thận bước vào bên trong sơn động.

Nhìn son động bên trong đen kịt, Tiểu Y Tiên có chút do dự, một lát sau dậm chân, cắn răng theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tầm bảo

Bước đi trong son động tối đen và yên tĩnh, hàn ý nhàn nhạt toả ra lượn lờ quanh thân, trong thông đạo an tĩnh chỉ có tiếng bước chân rất nhỏ của hai người.

Chung quanh khung cảnh âm u mờ ảo, làm cho Tiểu Y Tiên song chưởng không tự chủ được mà khoanh vào nhau, ngẩng đầu nhìn Cơ Huyền đang chậm rãi hành tẩu phía trước, thoáng chần chừ liền đi mau vài bước, gắt gao đi ngay phía sau hắn. Dưới loại cảnh vật hư ảo thế này, cũng chỉ có chàng thiếu niên trước mắt là khiến cho nàng có thể có vài phần cảm giác an toàn.

Bước đi trong không khí an tĩnh này hơn mười phút đồng hồ, ngay lúc Tiểu Y Tiên thật sự có chút không chịu được cái loại yên tĩnh cùng với hắc ám khiến cho người ta muốn phát điên này, thì thiếu niên trước mặt đột nhiên dừng cước bộ.

- A...

Thân thể không kịp dừng lại, cuối cùng đánh vào phía sau trên lưng Cơ Huyền, hai khối mềm mại vênh cao dưới tác dụng của áp lực, nhất thời trên lưng Cơ Huyền bị đè nén thành hai tiểu viên cầu mềm mại.

Tiếp xúc thân mật khiến cho Tiểu Y Tiên khuôn mặt đỏ bừng lùi nhanh từng bước, tức giận xấu hổ nói:

- Người làm gì thế?

Lúc trước tiếp xúc với một phiến mềm mại nọ, đồng dạng cũng làm cho Cơ Huyền nhìn nàng có chút triều chọc nói:

- Đầu phải lần đầu đầu xấu hổ gì.

Tiểu Y Tiên nghe thấy cậu nó vậy liền tức giận. Nam nhân này thật đáng giận lúc nào cũng trêu chọc mình, phải luyện độc độc chết tên này cho hắn hối hận.

Cơ Huyền không quan tâm Tiểu Y Tiên đang nghĩ gì, cậu chỉ hướng trước mặt, một chỗ toả ra quang mang màu vàng nhàn nhạt, chính là một cánh cửa đá nói:

- Đường đi.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên mày đen cau lại, tiến đến hai bước nhìn cánh cửa đá, trầm ngâm nói:

- Sau cửa đá, chắc hẳn mục đích của chúng ta ở đó sao? Nếu là vị tiên nhân ở nơi này tạo ra son động, ta nghĩ hẳn hẳn sẽ không làm ra con đường rõ thế này để tiến vào.

Cơ Huyền đi đến, bàn tay vuốt trên cửa đá, kiểm tra một chút độ dày, chậm rãi lắc đầu:

- Cửa đá rất dày, e rằng ít nhất một gã đầu sư cường đại mới có thể đem nó phá tan được.

Tiểu Y Tiên đang tính lên tiếng đá kích Cơ Huyền thì cậu nói tiếp:

- Nơi này rõ ràng là có bố trí Thổ hệ cơ quan thuật, chỉ cần tỉ mỉ tìm một chút, muốn mở ra cũng không quá khó khăn.

Tiểu Y Tiên nghe vậy liền ghen lời, hừ lạnh trong lòng thầm nói: coi như ngươi giỏi.

Cơ Huyền cười thầm nhìn nàng, ta có hệ thống phụ thể hiện nay "ý thức tự chủ" tuy rơi vào bảo trì nhưng vẫn còn" mô phỏng ý thức " vẫn tồn tại, vẫn đưa ra ý kiến giúp Cơ Huyền.

- Nhìn ta làm gì? Ta làm hết phần khó rồi cô nương đến chuyện này cũng muốn ta ra tay làm. Làm người không thể như vậy.

- Hừ...

Tiểu Y Tiên đưa tay chạm vào cửa đá, sau đó chậm rãi di động lên.

- Tìm được rồi.

Tiểu Y Tiên mừng rỡ nhẹ giọng.

Nhìn cánh cửa đá từ từ di chuyển, Cơ Huyền mạnh mẽ thở dài một hơi, hướng Tiểu Y Tiên dựng thẳng ngón cái.

Cùng với cánh cửa đá lùi vào, hào quang nhàn nhạt từ bên trong cửa đá phát ra, đem toàn bộ vùng hắc ám phụ cận xua tan đi, không lưu lại chút nào.

Nhìn con đường sáng sủa bên trong cửa đá, Tiểu Y Tiên khẽ cười cười, nhưng sau đó lại lùi ra hai bước, sau đó hướng Cơ Huyền hất hất cái cằm trắng như tuyết, cười nói:

- Mời, vào đi thôi.

- Không vội, vị khách ở đang núp ở phía ngoài lâu rồi không tính ra gặp mặt sao?

Cơ Huyền quay người nhìn hướng họ vừa đi vào lên tiếng.

Tiểu Y Tiên thấy lời Cơ Huyền liền biến sắc, bản năng tiến gần tới Cơ Huyền ánh mắt nhìn theo hướng Cơ Huyền thoáng đề phòng.

- Xem ra vị huynh đệ này không tính tiến ra gặp mặt rồi, vậy thì đành dừng tới vũ lực thôi.

Cơ Huyền vận chuyển đấu khí lên tùy thời tấn công, lúc đó trong tối xuất hiện một thân ảnh khuôn mặt có chút anh tuấn, sau lưng vác chiếc cự kiếm đen khịt to hơn cả người thiếu niên thiếu niên đó là Tiêu Viêm.

- Là người!!!! Người theo dõi bọn ta?

Tiểu Y Tiên nhìn thấy thiếu niên đó liền ngạc nhiên, sau đó là tức giận, cuối cùng là ánh mắt âm trầm tới đáng sợ.

Cơ Huyền nhìn Tiểu Y Tiên ánh mắt ra hiệu, Tiểu Y Tiên thấy vậy liền thu liễm. Cơ Huyền mỉm cười nhìn Tiêu Viêm.

- Người tới là khách, chúng tôi không độc tại đến nỗi coi đây là kho báu của mình đâu. Chỉ cần chúng ta nước sông không phạm nước giếng là được.

Tiêu Viêm trầm ngâm một lúc liền gật đầu coi như tán thành.

Thấy vậy Cơ Huyền nắm tay Tiểu Y Tiên kéo đi trước. Tiểu Y Tiên bị Cơ Huyền kéo đi có chút bất mãn:

- Sao lại để tên đó đi theo? Nơi này tuy vô chủ nhưng thêm một người là phải chia thêm một chén canh.

- Chiến đấu với hắn là không sáng suốt, ở động phủ này có những thứ gì chúng ta không biết nếu đánh nhau vô tình chạm phải thứ gì đó thì lúc đó tìm ai khóc. Với cả thời gian chúng ta có hạn, mỗi người lùi một bước, còn kì ngộ thì xem ai nhanh hơn, hai đánh một không chột cũng què, hắc hắc.

Cơ Huyền nở một nụ cười rất không phúc hậu giải thích cho Tiểu Y Tiên.

.....

Ba người bước vào cánh cửa đá, không gian trước mắt chợt trở nên rộng rãi hơn.

Trong cửa đá là một thạch thất rất lớn, thạch thất nhìn qua có chút đơn giản và trống trải. Trên vách tường có sử dụng Nguyệt quang thạch để chiếu sáng xung quanh. Tại vị trí trung ương trong thạch thất, có một cái ghế ngồi, trên ghế ngồi là một bộ khô cốt, đầu của khô lâu bị vùi ở dưới sâu, rơi xuống chỗ xương bấp bệ trắng bạch. Bộ dạng này kết hợp với không khí an tĩnh ở đây, nhìn qua rất có chút mùi vị âm trầm.

Y đang ngồi phía trước một tảng đá, trên tảng đá có bày biện chính ba chiếc hộp đá.

Mặt khác, tại ba góc còn lại trong thạch thất, hiển nhiên chất đồng không ít kim tệ ánh vàng rực rỡ cùng với lượng lớn tài vật quý giá, kim tệ số lượng lớn như vậy sợ rằng không dưới mấy chục vạn.

....

Nhìn đám hoa cỏ này, Tiêu Viêm cùng Tiểu Y Tiên cơ hồ đồng thời nhanh tiến vài bước, người khác mặc dù không nhìn ra mấy thứ này, nhưng bọn họ trong lòng đều biết rõ, mấy cái đó nhìn như hoa cỏ bình thường, nhưng nói về giá trị thì so với vài đồng kim tệ thật sự muốn quý trọng hơn nhiều lắm.

- Từ Lam Diệp, Bạch Linh Tham Quả, Tuyết Liên Tử,...

Đôi mắt đẹp ngơ ngác nhìn sân hoa cỏ nhỏ nhỏ đó, đọc tên một đám đại biểu cho sự quý hiếm khó tìm của những dược liệu cao cấp. Từ cái miệng nhỏ hồng nhuận của Tiểu Y Tiên, len lén mở ra.

- Băng Linh Diễm Thảo.

Ánh mắt rời qua khỏi đám hoa cỏ, đồng tử của Tiêu Viêm chợt co rút lại, cuối cùng nhìn gắt gao một gốc cây ở vị trí trung ương của sân hoa, hai màu hồng bạch luân phiên xuất hiện trên lá.

- Ngươi cũng nhận ra thứ này?

Nhìn thấy Tiêu Viêm đang hưng phấn nhìn chằm chằm Băng Linh Diễm Thảo, Tiểu Y Tiên không khỏi có chút kinh ngạc nói.

- Đúng, ta muốn tìm thứ này.

Gật gật đầu, Tiêu Viêm quay đầu lại hướng Tiểu Y Tiên.

- Thật sự là một tên đáng ghét, vừa mở miệng ra là đòi ngay thứ quý giá nhất.

Nghe vậy nhất thời Tiểu Y Tiên mặt mày ủ rũ, có chút không tình nguyện lầm bầm nói.

Có điểm xấu hổ cười cười, Tiêu Viêm giang tay ra:

- Xin lỗi, ta thật sự muốn có nó, ta đã tìm nó từ lâu rồi.

.....

Cơ Huyền nhìn hai người kia tranh giành xong Tiểu Y Tiên dùng đôi mắt " đáng thương " nhìn mình, Cơ Huyền đành làm người xấu lên tiếng nói:

- Như vậy đi, ngươi chỉ lấy Băng Linh Diễm Thảo, còn lại tất cả được thảo nơi này, bọn ta chín thành ngươi một thành còn lại. Thế nào?

Tiêu Viêm nghe vậy có chút không muốn nhưng hắn biết ở đây sẽ thất thế nên đành đồng ý.

.....

Sau khi hai người kia hái được xong thì tiến tới chỗ Cơ Huyền, hướng ánh mắt lên ba cái hộp đá bị hoá bên trên tảng đá to.

- Chia khoá ở đâu?

Tiêu Viêm nói thầm một tiếng.

Cơ Huyền thuận tay chỉ ra chỗ bộ xương khô trên xương tay của bộ khô lâu đó, ba chiếc chìa khoá màu đen đang bị treo ở trên đầu khớp xương.

- Tại sao ngươi lại để hắn lấy chiếc chìa khoá, không sợ hắn dờ trò sao?

Tiểu Y Tiên đối với Cơ Huyền rất bất mãn, chỗ được thảo ở đây đáng nhẽ chỉ là của một mình nàng nay phải chia một phần trong lòng đương nhiên không vui. Mà Cơ Huyền bên cạnh bị nàng hoa lệ bỏ qua trong việc chia phần.

- Cô nương ngốc, nếu ở đó có bẫy thì sao? Có người đi trước thử nhiệm chứ. Hơn nữa đừng nghĩ đến ăn quýt, tí nữa được thảo chia phần ra.

Cơ Huyền tròn mắt với Tiểu Y Tiên, đồ gian xảo này, tính ăn lê đồng được thảo đó à.

.....

Chà xát bàn tay, Tiêu Viêm đi đến trước mặt bộ xương, trong lòng có chút có lỗi chấp tay hành lễ, sau đó chậm chậm cẩn thận cầm lấy chiếc chìa khoá, nhẹ nhàng nhắc ra.

" Răng rắc..." Nguyên nhân bởi năm tháng, cánh tay của bộ xương khô này dĩ nhiên đã bị một lực lượng nho nhỏ làm rơi xuống.

Cầm mảnh xương trong tay, lòng này Tiêu Viêm có chút nhú lại, hắn nhận thấy sức nặng của miếng xương khô trong tay tựa hồ có điểm không thích hợp....

Ánh mắt bí mật cẩn thận soi xét hai người kia đang không để ý tới hắn, Tiêu Viêm len lén liếc về phía mảnh xương cánh tay đang cầm, tại khe hở của các xương tay, tựa hồ khéo léo cất giấu một quyền trục, nhìn có vẻ như là một quyền trục rất cổ xưa. Tiêu Viêm nuốt nước bọt một cái, ngón tay tựa hồ như không tự chủ được duỗi ra một cái, sau đó đem quyền trục móc nhanh ra, cuối cùng như tia chớp tiến vào trong nạp giới.

Làm xong việc này, Tiêu Viêm mới thở dài một hơi, thân thiết thổi hết tro bụi trên xương cánh tay đó đi, rồi mới đặt nó về trên người chủ nhân.

Xoay xoay ba cái chìa khoá màu đen, Tiêu Viêm nhe răng cười, chậm rãi hướng ba cái hộp đá trên bàn đá đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Bị phục kích

Chu cái môi nhỏ, Tiểu Y tiên ôm trong lồng ngực hơn mười cái bình nhỏ, sau đó đặt ở phía trên thạch bàn, cuối cùng có chút lưu luyến không nỡ, lấy ra sáu cái bình nhỏ, để trước mặt Cơ Huyền:

- Đây mấy cái này là của người.

Cơ Huyền không khách khí tiếp nhận, dù bây giờ chưa có tác dụng nhưng tương lai khi nhận được phần thưởng thì khác.

- Chia khoá đây.

Tiêu Viêm cầm ba chiếc chìa khoá ném tới phía Cơ Huyền.

Cơ Huyền bắt lấy. Hướng Tiểu Y Tiên giơ giơ ba cái chuỗi chìa khoá màu đen trong tay lên, Cơ Huyền cười cười:

- Ta mở nhé?

- Cách...

Chợt trong gian thạch thất vang lên một tiếng nhỏ thanh thúy, làm cho bàn tay của Cơ Huyền khựng lại

- Mở được rồi.

Nhìn cái khoá bằng kim loại đã được bật mở, Cơ Huyền thở dài một hơi, cười nói. Cơ Huyền mở hộp đá, bên trong lấy ra một quyển trục cổ xưa nhiều màu sắc, nhìn lướt qua quyển trục xong ném tới Tiểu Y Tiên.

Tiểu Y Tiên bắt lấy ánh mắt hướng vào bên trong hộp đá trên bàn. Có chút sùng sốt rồi khuôn mặt cười mừng rỡ, vươn tay ngọc cầm quyển trục yêu thích không rời tay. Nàng nhìn Cơ Huyền ngọt ngào cười nói:

- Cảm ơn.

- Đây là cái gì?

Thò đầu nhìn một cách tò mò, Tiêu Viêm hỏi.

- Một quyển độc kinh ghi lại cách làm thế nào để phối chế độc được.

Tiểu Y Tiên đưa thất thái quyển trục cất đi thuận tiện nói với Cơ Huyền.

Nhưng sau khi kinh hi thì Tiểu Y Tiên liền đem ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía Cơ Huyền thắc mắc:

- Sao người biết quyển độc kinh này hữu dụng với ta.

- Ta trên thông thiên văn dưới tường địa lý. Phóng mắt trong thiên hạ không việc gì không biết, không việc gì không giỏi.

Cơ Huyền mở chế độ chém gió nói. Mặt vênh lên tận trời.

Tiểu Y Tiên thấy vẻ kêu ngạo của Cơ Huyền liền xuy một tiếng kinh thường. Nàng biết Cơ Huyền không tính tiết lộ gì thêm nên không hỏi.

Cơ Huyền tiếp tục mở hộp tiếp theo, vẫn là một quyển trục. Vươn tay cầm lấy quyển trục màu đen bên trong hòm ra, dòng chữ nhỏ bên trên quyển trục: Huyền giai cao cấp phi hành đấu kĩ: Ưng Chi Dực.

Cơ Huyền đối với quyển đấu kĩ này không hứng thú, bản thân Cơ Huyền đã có đấu kĩ phi hành rồi. Tính giữ lại làm vật trao đổi không thì bán đi cũng được nhiều tiền.

- Phi hành đấu kĩ?

Nhìn đấu kĩ trong tay Cơ Huyền, hai mắt Tiêu Viêm chậm rãi mở to, kinh ngạc thất thanh nói:

- Có phải là đấu kỹ quý hiếm nhất, phi hành đấu kỹ?

Cơ Huyền thấy vậy liền ném tới Tiêu Viêm. Tiêu Viêm bắt lấy quyển đấu kĩ mắt có chút khó hiểu nhìn Cơ Huyền, đây là một đấu kĩ hiếm Tiêu Viêm không nghĩ Cơ Huyền sẽ đưa cho hắn. Cơ Huyền chỉ nhàn nhạt nói:

- Đây là ân tình người nợ ta.

Tiêu Viêm nghe vậy liền gật đầu, không khách sáo thu lại đầu gối.

Cơ Huyền chuẩn bị mở hộp cuối thì bỗng khựng lại ánh mắt trầm xuống nhìn về phía cửa đá.

- Có người đến?

Tiêu Viêm lúc này cũng phát hiện ra, lên tiếng nói.

- Cái gì?

Nghe vậy Tiểu Y Tiên cũng đồng dạng kinh sợ, liền lắc lắc đầu nói:

- Không có khả năng, nơi này chỉ có chúng ta biết!

Tiểu Y Tiên giương mắt nhìn Tiêu Viêm, sắc mặt cực kì khó coi, hàn ý trong mắt hiện lên.

- Bỏ đi! Đây không phải thời điểm cho việc lục đục nội bộ.

Cơ Huyền quả quyết đánh ra một thủ ấn đánh sập buồn bệ đá. " Rắc " tiếng vỡ nát vang lên, bệ đá bị Cơ Huyền đánh gãy đôi sau đó Cơ Huyền thu lại vào giới chỉ.

Làm xong, Cơ Huyền chậm rãi thở ra một hơi, lạnh lùng nói:

- Bọn họ vào được rồi!

Nghe Cơ Huyền nói, Tiểu Y Tiên vội hướng ánh mắt ra bên ngoài cửa đá, quả nhiên nghe thấy tiếng bước chân vọng lại càng ngày càng gần.

- A a, Tiểu Y Tiên, đa tạ các người đã dẫn đường, xem ra tin tức mà ta thu được này không phải là giả a.

Hơn mười đạo nhân ảnh chậm rãi từ bóng đêm ngoài cửa bước vào, tiếng cười nhàn nhạt quen thuộc, bên trong thạch thất vang lên đầy đặc ý.

- Mục Lực.

Nghe âm thanh này, Tiểu Y Tiên nhất thời nghiêng chặt hàm răng.

Chỗ cửa đá tối đen, mười đạo nhân ảnh chậm rãi từ bóng đêm ngoài cửa đi vào, cuối cùng mạnh mẽ đem cánh cửa đá phá hủy đi.

Một đạo nhân ảnh từ phía sau đi ra, cuối cùng tại ánh trăng chiếu rọi trên mặt đất, lộ ra diện mục, đúng là đội trưởng của Lang Thủ đông binh đoàn, Mục Lực.

Ánh mắt đầu tiên của hắn là đảo qua đồng kim tệ kim quang lấp loè bên trong thạch thất, trong mắt Mục Lực đã xẹt qua một tia tham lam, liếm liếm môi, mỉm cười nói:

- Thật có lỗi đã quấy rầy hai vị.

Tiểu Y Tiên bên cạnh lông mày đang dựng lên, quay về Mục Lực lạnh lùng nói:

- Người theo dõi chúng ta?

- Không tính là theo dõi, mấy ngày trước ta có biết được thông tin tình báo chuyện Tiểu Y Tiên đi tìm bảo khố trong động, nhưng vì không biết vị trí chính xác cho nên....

Mục Lực nhún vai cười nói.

- Người như thế nào lại có tin tình báo? Chuyện này ta chỉ có đề cập qua với trợ thủ Ly Phi, người... người nghe từ nàng ta?

Tiểu Y Tiên đầu tiên trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc, sau đó nhanh chóng chuyển thành phẫn nộ.

- Ha ha, nữ nhân ngu ngốc, chỉ cần nói ngon nói ngọt một chút là có gì trong lòng đều đem ra hết.

Mục Lực mỉm cười, cũng không phủ nhận phán đoán của Tiểu Y Tiên.

- Người là một tên hỗn đản.

Mây liễu dựng đứng, Tiểu Y Tiên mắng một câu.

- Thật có lỗi, mấy thứ này đối với Lang Thủ dong binh đoàn chúng ta quá mức trọng yếu, chỉ cần có được nó là chúng ta có thể dễ dàng thu thập tất cả các thế lực trong Thanh Sơn trấn, đến lúc đó mới đủ tư cách phát triển thực lực ra bên ngoài. Trong mắt ta không bao giờ nghĩ cực hạn chỉ nằm trong cái thôn nhỏ nhỏ này

Mục Lực nhàn nhạt nói.

- Đem tất cả giao cho ta đi Tiểu Y Tiên, ta vốn rất có cảm tình với ngươi, ngươi nên hiểu rõ, chỉ cần ngươi đi theo ta, đến sau này ta chừng quân Lang Thủ dong binh đoàn, tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi.

Giương ánh mắt đầy thâm tình nhìn Tiểu Y Tiên, thanh âm của Mục Lực chợt trở nên nhu hoà.

- Đi theo ngươi? Ta hiện tại nói chuyện cùng ngươi đã thấy ghê tởm lắm rồi.

Thanh âm đầy trào phúng của Tiểu Y Tiên vang lên, có chút không coi hấn ra gì. Mục Lực mua chuộc người bên cạnh để theo dõi nàng đã làm cho nàng cực kì phẫn nộ.

Mục Lực cười cười, trong mắt hiện lên một tia âm lãnh, nhẹ giọng nói:

- Không việc gì, vậy ta sẽ cưỡng ép bắt ngươi ở bên cạnh ta

Nói xong, ánh mắt Mục Lực di chuyển sang Cơ Huyền và Tiêu Viêm đang đứng trầm mặc ở một bên, cười nói:

- Sớm khuyên ngươi gia nhập Lang Thủ dong binh đoàn nhưng ngươi hết lần này đến lần khác không nghe, hiện tại cho dù ngươi muốn gia nhập cũng đã quá muộn.

Nghe lời đó của Mục Lực, Cơ Huyền biểu lộ hài hước nói:

- Chỉ là một dong binh bé nhỏ có đầu sư toạ trấn làm như viễn cổ thần tộc không bằng.

- Ít nhất là giết ngươi rất dễ dàng.

Mục Lực cười tươi nhưng sát ý lăm lăm.

- Đem tất cả mọi thứ giao ra đây, ta sẽ cho ngươi chết được nguyên vẹn.

Hai tay khoanh trước ngực, Mục Lực âm lãnh nhìn bọn Cơ Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Trốn thoát

Cơ Huyền ánh mắt nhanh chóng đảo qua các vách tường bên trong thạch thất, nhìn ánh sáng của Nguyệt Thạch nhàn nhạt chiếu xuống thạch thất, trong lòng có chút ý nghĩ.

Cơ Huyền nhìn sang Tiêu Viêm và Tiểu Y Tiên giọng nói ép xuống mức chỉ có ba người nghe thấy:

- Tiểu Y Tiên, chốc nữa theo tín hiệu cô hãy dùng những loại phấn kì lạ mà cô chế tạo ném hết ra.

- Tiêu Viêm chốc ta sẽ lo tên Mục Lực còn những kẻ khác để lại cho ngươi. Còn nữa cẩn thận tự mắc chi của mình.

Cả hai người gật đầu mạnh một cái.

- Động thủ, giết tên tiểu tử kia, chú ý đừng làm bị thương Tiểu Y Tiên, nhưng phải kiềm chế nữ nhân đó cho ta.

Nhìn hai người, Mục Lực lạnh lùng vung tay lên, nói.

- Rõ.

Nghe được mệnh lệnh của Mục Lực, hơn mười tên lính đánh thuê phía sau nhất thời phân ra năm tên, sau đó thần sắc hung ác hướng đến nhóm Cơ Huyền đánh tới.

Cơ Huyền bật mạnh tiến lên phía một tên lính đánh thuê ở giữ một quyền bạo phát. Tên lính đánh thuê đó thấy vậy đầu khí bọc đao tàn nhẫn chém xuống

với quyền thủ của Cơ Huyền một đòn lấy mạng. Trước điều đó Cơ Huyền cười nhạt không thôi nắm đấm vẫn tiến tới.

- Cách.... Bùm

Quyền của Cơ Huyền đánh gãy đao của tên đó đập thẳng lên đầu tên lính đánh thuê, tiếng nổ nhỏ phát ra đầu tên lính đánh thuê biến thành bãi máu chết ngay tại chỗ.

Việc này làm nhóm Mục Lực sững lại, nhân cơ hội Cơ Huyền hút Nguyệt thạch về mình, nhất thời Nguyệt thạch thoát khỏi trói buộc, bị Cơ Huyền mạnh mẽ bắt ở trong tay.

Bàn tay đao một cái, Nguyệt Thạch bị ném vào trong Nạp giới, mất đi sự chiếu sáng của Nguyệt thạch, quang mang bên trong thạch thất nhất thời âm đạm đi rất nhiều.

- Ngay lúc này.

Nghe Cơ Huyền hét lên Tiểu Y Tiên liền khí kinh ngưng tụ mạnh mẽ, cảm túi được phản trong tay đưa lên giữa không trung, sau đó chột nổ mạnh. Được phản bắn tung toé vào những tên lính đánh thuê đang lao tới

- Không cần hoảng! Xuất ra hoả tập người canh cửa cũng đứng yên, không được phép lộn xộn. người bên trong cũng chỉ được phép đi tiếp vào bên trong. Nhớ kĩ, ai dám đi đến bên cạnh cửa, bắt kẻ là ai, giết!

Bóng tối xuất hiện bất thành linh, khiến cho sắc mặt Mục Lực trở nên âm trầm, bất quá tâm cơ hắn cũng khá nhanh nhạy, vội vàng quát chỉ đạo.

Nhưng hắn không ngờ rằng Cơ Huyền chơi bầy lòng bầy, một số tên lính đánh thuê bị bột của Tiểu Y Tiên tập kích liền mất hết sức lực nằm như bùn nhão.

Cơ Huyền quay về mạnh mẽ kéo Tiểu Y Tiên vào ngực mình rồi phóng thẳng tới vị trí cửa đá.

Những tên chưa bị bột của Tiểu Y Tiên ảnh hưởng một số tên có mang hoả tập, liền vội vàng móc ra, nhưng ngay khi bọn chúng muốn gợn lên, liền có một luồng gió mạnh thổi qua trước mặt, nhưng Cơ Huyền và Tiêu Viêm đánh tới. Cơ Huyền đánh vào các điều yếu như yết hầu hay tim lấy mạng, nhưng Tiêu Viêm chỉ làm chúng đau đớn tê liệt Nhất thời có vài tên lính ứng phó không kịp, kêu một tiếng đau đớn, sau đó đồng loạt ngã lăn ra trên mặt đất.

- Hắn đến đó! Hắn đến chỗ cửa đá đó! Mau ngăn hắn lại.

Một tên lính đánh thuê bị công kích, nhin đau hô lên.

- Chết tiệt.

Thầm nhủ trong lòng, Cơ Huyền mỗi lần ra tay là trực tiếp lấy mạng, nhưng tên Tiêu Viêm không giống thế nên mới gây ra tình trạng hiện nay.

Nghe được tiếng la lớn của thủ hạ, sắc mặt Mục Lực chột trầm xuống, cước bộ nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước, vừa vận dừng trước bên ngoài cửa đá, đồng thời đem không gian cả cửa đá, bao phủ hoàn toàn.

- Thành thịnh!

Khí kinh mạnh mẽ từ phía trước đột nhiên bắn đến chỗ mấy tên lính đánh thuê có thực lực ngũ cấp đầu giả đang đứng ở cửa đá.

Trong khi mấy thân hình còn chưa được ổn định, hai đạo thân ảnh giống như cá trạch, theo khe hở giữa bọn họ mà lặng lẽ lao ra ngoài. Khi bọn chúng lấy lại tinh thần thì đã không kịp ngăn trở, lập tức hướng về Mục Lực đang đứng ở cuối cùng hét to:

- Đội trưởng đề phòng, bọn họ đã đến chỗ ngụy rồi đó.

Nhân đồng hơi co lại, hai chân Mục Lực chậm rãi mở ra, đem thông đạo nhỏ đã bị phá hỏng chặn lại, song chưởng nắm chặt, đầu khí màu lục nhạt bắt đầu xuất hiện, mà ở dưới sự bao phủ của đầu khí màu xanh biếc đó, đôi bàn tay da thịt bình thường bắt đầu dần dần chuyển thành màu sắc giống như gỗ.

- Cho dù các ngụy có kẻ thực lực tứ tinh đầu giả nhưng trước mặt ta còn chưa đủ

Cười lạnh một tiếng, Mục Lực từ trong người mọc ra một khoả minh châu, hướng về phía trước, một luồng sáng mỏng manh tỏa ra, mặc dù như vậy nhưng cũng đủ để chiếu sáng khu vực ba thước phía trước mặt hắn..

Viên dạ minh châu vừa mới xuất ra, liền xuất hiện hai cái bóng đang cấp tốc lao vượt qua, nhờ hào quang của dạ minh châu, Mục Lực mơ hồ có thể nhìn thấy sát ý trên khuôn mặt của người thiếu niên.

- Cút trở về cho ta!

Nhìn Cơ Huyền giống như thiêu thân quanh co lao vào lửa, Mục Lực cười lạnh một tiếng, nắm tay như được làm bằng gỗ ẩn hiện quang mang màu xanh biếc, mang theo một cỗ khí kinh hung hãn, mạnh mẽ.

- Huyền giải sơ cấp đầu kỹ Mộc Chi Bất Động!

Đâm đầu vào khí kinh, ngược mắt lên nhìn kỹ có thể nhìn thấy đôi mắt đầy dử tợn của Mục Lực.

Cơ Huyền nhìn thấy Mục Lực phục kích sẵn, ánh mắt loé lên sát khí. Đầu khí trong cơ thể mạnh mẽ lưu động. Ánh mắt có chút âm lãnh liếc nhìn Mục Lực đã gần trong gang tấc, đầu khí trong cơ thể bắt đầu vận chuyển theo đầu kỹ phương pháp một cách điên cuồng mạnh mẽ.

- Lãnh trọng điệp.

Bên trong cổ tay áo có ẩn chứa khí kinh mạnh mẽ, nắm tay của Cơ Huyền hoá ra một đầu hắc xà hung hãn quang mang lấp lánh mạnh mẽ bắn ra.

Hai nắm tay bên trong son động nhỏ hẹp mạnh mẽ va chạm vào nhau, thanh âm sấm rền vang vọng mãi bên trong son động không dừng.

Mục Lực trong lòng kinh hãi, thực lực kẻ này đối đầu được với hắn ít ra hắn đã đạt tới lực tinh đấu giả.

- Thành thịnh! Rắc

Một âm thanh trầm muộn nữa đột nhiên vang lên, bất quá tiếng vang này lại từ thân thể của Mục Lực phát ra.

- Phốc xích.

Đột nhiên khí kinh bên trong cơ thể nổ mạnh, khiến cho sắc mặt của Mục Lực trong nháy mắt trắng bệch, thân thể bắn lui ra xa và vào vách đá thật mạnh, rồi cuộc một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra. Tay hắn vang lên tiếng rắc rắc tựa như nứt xương.

Cơ Huyền đánh bật Mục Lực không dừng lại một tay giữ chặt lấy Tiểu Y Tiên, sau đó không quay đầu lại, hướng thẳng ra phía ngoài son động nhanh chóng lao ra.

Mấy tên lính đánh thuê cũng đồng thời từ trong thạch thất lao ra, nhìn Mục Lực sắc mặt trắng bệch nằm trên mặt đất, tất cả đều không khỏi hoảng sợ, thực lực của đội trưởng ít nhất là lực tinh đấu giả, vậy mà lại bị tên tiểu tử kia đánh bại sao? Sự thật tàn khốc này trước mắt mọi người, khiến cho mọi người trong chỗ lát dờ người ra.

- Ngủ gục, đứng thất thần ở đó làm gì? Mau đuổi theo, nhất định phải giết tên tiểu tử đó, ra ngoài phát tín hiệu để những người mai phục bên trên chặn giết hắn, giết sạch.

Nhìn mấy kẻ đang đứng ngơ ngẩn, Mục Lực phun ra một ngụm máu tươi, tức giận quát lên.

- Rõ!

Tiếng hô của Mục Lực khiến cho mấy tên lính này nhanh chóng tỉnh lại, vội vàng lên tiếng, sau đó thân hình xẹt qua, điên cuồng hướng về phía ngoài mà lao tới.

Thân thể động đậy một cách gian nan, Mục Lực nghiêng người tựa trên tường đá, mệt nhọc thở ra một hơi, trong mắt hiện lên một tia dử tợn.

- Với tâm cơ của Mục Lực, phía trên vách núi chắc chắn sẽ có lính đánh thuê của Lang Thủ dong binh đoàn chờ sẵn.

Cơ Huyền vừa ôm Tiểu Y Tiên ánh mắt đảo qua Tiêu Viêm hảo tâm nhắc nhở.

Cơ Huyền có đầu kỹ phi hành còn lâu mới sợ, Tiểu Y Tiên trong ngực Cơ Huyền cũng an toàn. Chỉ còn lại là Tiêu Viêm đơn độc.

Tiểu Y Tiên bỗng thì thầm với Cơ Huyền:

- Ngươi hiện giờ còn có bao nhiêu đầu khí?

- Không nhiều lắm, miễn cưỡng sử dụng huyền lực phi hành, nhưng không lâu đâu.

Cơ Huyền hiện nay còn không nhiều đầu khí, thi triển đầu kỹ huyền lực phi hành tốn rất nhiều đầu khí, với Cơ Huyền bình thường cũng chỉ nửa canh giờ hơn nữa đầu khí từ lúc đấu với Nham Xà còn chưa hồi phục đâu. Nếu không tay tên Mục Lực đó phết rồi.

Tiểu Y Tiên như quyết định cái gì đó, mở miệng nói:

- Ta có thể mang hai ngươi rời đi.

- Được.

Cơ Huyền nghe vậy không chút do dự nhận lời.

Trong lòng có chút thoáng động, Tiêu Viêm trầm mặc. Chậm rãi thở ra một hơi, Tiêu Viêm khẽ gật đầu.

Tiểu Y Tiên từ trong người mọc ra một cái trúc địch ngắn ngắn, đem đặt ở cái miệng nhỏ, nhẹ nhàng thổi một hơi.

Một đạo sóng âm có chút kỳ dị từ trong trúc địch nhanh chóng truyền ra, xuyên qua thông đạo cuối cùng vang vọng trong bầu trời đêm xung quanh vách núi.

- Người làm gì thế?

Nhìn hành động của Tiểu Y Tiên, Tiêu Viêm nhìn không được tò mò hỏi.

- Gọi đồng bọn của ta đến.

Giờ giờ cây trúc địch trong tay, Tiểu Y Tiên cười thật tươi nói:

- Là một con Nhất giai Lam ưng.

- Phi hành ma thú?

Nghe vậy Tiêu Viêm có cảm giác kinh ngạc, nhìn thấy cái gật đầu của Tiểu Y Tiên, vẻ mừng rỡ hiện rõ trên khuôn mặt, lần này được cứu rồi.

Đôi mắt đẹp của Tiểu Y Tiên đảo trong trời đêm, lại đem trúc địch bỏ vào miệng thổi, sóng âm kỳ dị lặng yên không một tiếng động quanh quẩn trong bầu trời đêm.

- Quác!

Theo tiếng sóng âm truyền không lâu, một tiếng kêu bén nhọn đột nhiên vang vọng trong bầu trời đêm.

Một đầu ưng màu lam thật lớn, đang cấp tốc xẹt tới đây. Chỉ trong chốc lát đã hạ ngay xuống cửa động.

Thấy vậy Cơ Huyền đang ôm Tiểu Y Tiên thoát nhảy lên thân thể của lam ưng, Tiêu Viêm thấy vậy cũng nhảy lên.

- Tiểu Lam, đi mau.

Ngồi trên lưng ưng, Tiểu Y Tiên vội vàng thúc giục nói.

Nghe được thanh âm của Tiểu Y Tiên, Lam ưng nhất thời giang rộng hai cánh đập mạnh, kinh phong ào ào thổi, sau đó chở hai người trên lưng từ từ bay lên cao.

- Bắn hạ nó!

Nhìn hai người đang ở trên lưng ưng, hơn mười tên lính đánh thuê vừa xuất hiện tại động khẩu vội vàng hướng lên trên miệng vực quát to.

"Hưu, hưu, hưu." Nghe được những tiếng quát từ phía dưới, những người bên trên vách núi thoáng rối loạn một trận, rồi lập tức một trận tên phá không lao lên, bắn về phía Lam ưng đang ở trên không trung.

Hai cánh lam ưng chấn động mạnh mẽ, một luồng kinh phong màu xanh nhạt được phát về phía sau, đem toàn bộ những mũi tên vừa lao tới rơi xuống phía dưới.

Cuồng phong thổi trúng làm cho mái tóc dài của Tiểu Y Tiên có chút bừa bộn, bàn tay ôn nhu vuốt ve thân thể Lam ưng, cười nói:

- Hiện tại đã an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Từ biệt Tiểu Y Tiên

Cơ Huyền thở phào một hơi, lúc này cường thế là vậy, tính toán kín kẽ là vậy nhưng thật ra trong lòng Cơ Huyền cũng thật sự sợ lắm chứ.

May mà có nhiệm vụ một trăm con yêu thú rèn luyện nếu không hôm nay sợ không làm được ngần này đâu.

Ngồi ở trên thân ưng, Cơ Huyền bao quát lại chỗ sơn động, ánh mắt lạnh lạnh gắt gao hướng về phía Mục Lực đứng ở cửa động, đang được một gã lính đánh thuê diu.

- Người chết vì tài, chim chết vì tiền.

Cơ Huyền biết thù này đã kết, lần này lão tử chơi không chơi chết mấy các người thì đúng là có lỗi với mình.

.....

- Hắc hắc, tiểu tử kia quả nhiên không sai, có thể từ trong nguy hiểm cực độ như vậy mà thoát được ra ngoài... loại hiểm cảnh này, thật sự có chút ngoài dự kiến của ta.

Ngay khi Tiêu Viêm nhắm mắt hồi khí, tiếng cười của Dược lão đột nhiên vang lên trong đầu.

Nghe thấy Dược lão rớt cuộc cũng đã mở miệng, Tiêu Viêm bĩu môi, trong lòng hừ một tiếng:

- Ta còn nghĩ người mất tích ở đâu rồi chứ.

- Ha ha, tiểu tử kia nguoi cố gắng oán trách làm gì? Không cho bản thân nguoi tự mình hãm vào hiểm cảnh như vậy, làm sao mới có thể bộc phát được.

Dược lão cười to nói:

- Mà lúc trước bỏ đi sự trôi buộc, cảm giác như thế nào?

- Cũng không tệ lắm.

Sờ sờ cái mũi, Tiêu Viêm nhàn nhạt nói.

- Hắc hắc, còn muốn báo thù không?

Tiếng cười của Dược lão giống như một con hồ ly già gian trá, tràn ngập sự hấp dẫn.

- Nguoi đã bao giờ thấy ta ăn phải quả đắng mà không cần trả thù chưa? Tên vương bát đần đó đã muốn ta chết, ta đây sao có thể để cho hắn tốt hơn?

Tiêu Viêm mỉm cười nói, trong mắt xẹt qua một tia âm lãnh.

.....

- Phía dưới là chỗ ở của đội hái thuốc, nguoi đã không quay về nữa thì ta sẽ đem nguoi thả ở chỗ này, đợi sau khi trời sáng nguoi sẽ tự mình rời đi, thế nào?

Nhìn xuống đồng lửa phía dưới, Tiểu Y Tiên quay đầu về phía Tiêu Viêm mỉm cười nói.

- Được.

Cười gật đầu, Tiêu Viêm ôm quyền hướng về phía Tiểu Y Tiên, cười cười:

- Chúng ta chia tay tại đây.

Tiểu Y Tiên lại nhảy lên Lam ung, sau đó chậm rãi bay lên cuối cùng biến mất trong bầu trời đêm hắc ám.

.....

Sau khi thả Tiêu Viêm trong ma thú sơn mạch, Tiểu Y Tiên quay lại nhìn Cơ Huyền hỏi:

- Vậy nguoi thì làm sao đây?

Cơ Huyền nhún vai nằm ngả trên lưng lam ung biếng lười nói:

- Ta cũng sẽ ở lại nơi này tu luyện thôi, trừ phi Tiểu Y Tiên cô nương chịu bao nuôi ta thì lúc đó có Vạn Dược Trai chống lưng ta không sợ dong binh nhỏ nhỏ.

Tiểu Y Tiên thấy Cơ Huyền phun ta lời lẽ vô sỉ vậy, mặt ngọc đỏ ửng hết lên tròng mắt đẹp thắm máng:

- Miệng chó không mọc được ngà voi.

- Miệng chó? Miệng chó đâu nga, miệng của ta là miệng rồng nga, phun ra từ ngữ như ngọc.

Cơ Huyền muốn há mồm chứng minh nhưng dính phải mặt nạ liền bắt đắc dĩ từ bỏ.

- Chúng ta miễn cưỡng cũng coi là sinh tử chi giao, nhưng ta vẫn chưa thấy mặt nguoi, tên cũng chưa biết. Mà nguoi lại biết hết về ta rồi, không công

bằng.

Tiểu Y Tiên chu môi, giọng nói rất không vui nói.

Cơ Huyền nghe giọng nói có chút u oán của Tiểu Y Tiên, đứng dậy duỗi eo một cái. Cậu quay lại nhìn Tiểu Y Tiên, tay khẽ kéo mặt nạ xuống.

- Ta đành coi như thiệt thòi cho nàng nhìn lỗ vốn vậy.

Khuôn mặt với ngũ quan bình thường nhưng sở hữu làn da trắng tuyết mỹ xuất hiện trong thoáng chốc. Sau đó Cơ Huyền đeo lại mặt nạ, Cơ Huyền tiến lùi khỏi lưng lam ung rồi rơi xuống.

Tiểu Y Tiên lo lắng chạy tới thì thấy một sức gió thổi lên, đôi cánh đen tuyền và Cơ Huyền xuất hiện. Hai mắt chạm nhau.

- Mặt nạ ta đã bỏ xuống rồi còn cô nương nhìn được bao nhiêu thì xem mắt cô nương nhảy đến đâu rồi..... Còn tên của ta là Cơ Huyền... Nhớ lấy.

Tiểu Y Tiên lấy từ trong lòng lấy ra một túi dược phấn, ném cho Cơ Huyền:

- Một loại dược phấn này mặc dù không tính là quá mạnh, nhưng cũng có thể miễn cưỡng dùng để bảo hộ thân mình được.

- Đa tạ.

Nhận xong món đồ Cơ Huyền liền bay đi.

Đưa mắt nhìn bóng lưng thiếu niên chậm rãi biến mất trong bóng tối, Tiểu Y Tiên lúc này mới thu hồi tầm mắt, quay đầu chuyển hướng đến doanh trại, nhàn nhạt nhẹ giọng nói:

- Mục Lực, người hãy chờ ta xem, trình độ thủ dai của nữ nhân, còn cao hơn so với tưởng tượng của người nhiều lắm.

Cười lạnh một tiếng, Tiểu Y Tiên lại nhảy lên Lam ung, sau đó chậm rãi bay lên cuối cùng biến mất trong bầu trời đêm hắc ám. Sau khi biến mất một thời gian, những tia sáng mặt trời đầu tiên dần xuất hiện, từ phía chân trời chiếu rọi vào trong một tấm lều vải trắng.

.....

Tiểu Y Tiên đang nằm ngủ đột nhiên bị đánh thức dậy, nghe xung quanh lều vải có nhiều tiếng động hỗn loạn cùng với một âm thanh quen thuộc mà nàng cực kỳ ghét, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận chậm rãi hiện lên một tia lạnh lạnh, từ trên giường đi xuống, thay quần áo, sau đó chậm rãi đi ra khỏi lều vải.

Ngoài lều vải có bảy tám tên lính đánh thuê đang nghiêm nghị canh giữ cửa, lúc này mấy người gác cửa đang nghiêm túc ngăn cản một người thanh niên chặn bên ngoài, khi nhìn thấy Tiểu Y Tiên đi ra đều vội vàng hướng đến nàng thì lễ.

- Ha ha, Mục Lực thiếu gia, trời còn sớm như vậy sao người đã xông vào lều của ta?

Quay về hướng mấy lính đánh thuê mỉm cười, Tiểu Y Tiên quay đầu đi, hướng về phía Mục Lực sắc mặt đang không được tốt cho lắm, cười nói.

- Ha ha, không có việc gì, chỉ là thời gian không sớm nên muốn gọi Tiểu Y Tiên lên đường thôi.

Ánh mắt đảo qua trên người Tiểu Y Tiên, Mục Lực nhướng mày cười nói.

Có chút gật đầu, Tiểu Y Tiên phát tay để cho mấy tên lính đánh thuê tản đi chỗ khác, tiến lên hai bước mỉm cười nhìn Mục Lực:

- Mục Lực thiếu gia, bộ ngựa bắt ve hoàng tước nấp phía sau. Quả nhiên là thủ đoạn cao minh.

- Đáng tiếc bộ ngựa quá giào hoạt.

Mục Lực cười cười nhưng trong nét cười có ẩn chút âm lãnh, ánh mắt đảo qua trong lều vải của Tiểu Y Tiên, nhàn nhạt nói:

- Ta cũng biết người sẽ về nơi này, như vậy ta sẽ không dám động đến người, nhưng mục đích của ta lại không phải là người, giao hai tên đó ra đây ta sẽ không làm khó người nữa.

- Hẳn đi rồi.

Giang tay ra, Tiểu Y Tiên cười nói.

- Đi rồi?

Đồng tử co rút lại, sắc mặt Mục Lực càng thêm khó coi.

- Người nghĩ hẳn sẽ ngu ngốc mà quay lại doanh trại này à?

Cười cười đầy trào phúng, Tiểu Y Tiên nhìn sang những tên lính đánh thuê đã rời khỏi giường, mấy tên lính này là bằng hữu tốt của nàng, chỉ cần có bọn họ ở đây thì Mục Lực sẽ không dám ra tay với nàng.

Cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của Tiểu Y Tiên vênh lên, tràn đầy vẻ châm chọc chế nhạo.

- Tiểu Y Tiên tiểu thư, được thảo cơ bản đã hái đầy đủ rồi, chúng ta cần trở về ngay chưa?

Một thành viên hái thuốc của Vạn Dược trai, bước vội vàng tiến về phía Tiểu Y Tiên, cung kính nói.

- Được, lên đường thôi.

Tiểu Y Tiên mỉm cười gật đầu, đôi mắt đẹp quét một vòng quanh doanh trại, bỗng nhiên ôn nhu nói:

- Các vị, bởi vì Lang Thủ dong binh đoàn có xảy chút sự cố, cho nên ta muốn mời các vị mạnh mẽ một chút đến gần hộ vệ cho bọn họ, không biết có được không?

Nghe Tiểu Y Tiên nói như vậy, mấy tên lính đánh thuê đầu tiên là sững sờ, rồi đột nhiên hiểu ra, vội vàng hướng về phía Tiểu Y Tiên mạnh mẽ gật đầu.

Nhìn Mục Lực rời đi, nét cười trên khuôn mặt Tiểu Y Tiên dần dần biến mất, trong đôi mắt đẹp cũng xẹt qua vài tia hàn ý, ngón tay khẽ gạt vài sợi tóc trên trán.

.....

Cơ Huyền sau khi về động phủ liền lấy xác Nham Xà ra từ nấp giới. Nham Xà to đến nỗi chiếm hơn nửa động phủ của Cơ Huyền.

Cơ Huyền triệu hoán Âm Huyết kiểm tra tiến hành mổ răn tìm ma hạch. Dùng cực phẩm chi kiếm làm dao mổ đúng là độc nhất Cơ Huyền, để kẻ khác nhìn thấy chắc tức đến nổ máu, hệ thống mà biết cũng hung hăng khinh bỉ Cơ Huyền một phen.

Nhìn viên ma hạch đỏ thắm pha thêm màu lục sáng chói, Cơ Huyền mừng rỡ không thôi. Nhiệm vụ giết một trăm ma thú nhất giai làm Cơ Huyền đột phá thất tinh đầu giả thêm mấy chục viên ma hạch thôn phệ hiện giờ đã là miễn cưỡng gần tới tám tinh rồi. Thêm viên ma hạch xung túc năng lượng này đột phá là cái chắc.

.....

Trong động phủ, đầu khí đang bị hút vào vòng xoáy hắc động của Cơ Huyền.

Hắc động trong đan điền Cơ Huyền tham lam hấp thụ đầu khí đến cực hạn, rồi tiếng rắc nho nhỏ phát ra từ cơ thể.

- Đột phá bát tinh đầu giả.

Cơ Huyền sau thôn phệ ma hạch liền đột phá bát tinh như theo dự đoán.

- Haizz, xem ra nhiệm vụ của Tiểu Y Tiên vẫn còn phải xem xét lại các yếu tố rồi. Mà cái hệ thống này thực sự tính ngu tới khi mình đột phá đầu sư sao?

Sau khi đột phá Cơ Huyền chưa thấy hệ thống thông báo gì, xem ra nhiệm vụ chưa hoàn thành rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Học tập Địa giai công pháp

Sau khi đột phá bát tinh đầu giả Cơ Huyền quyết định học công pháp Huyết Nguyệt mà hệ thống đã nói.

- Diễn hóa đầu kĩ Huyết Nguyệt.

Cơ Huyền nhắm mắt định thần rồi khẽ lên tiếng nói.

- Tinh. Hệ thống (phụ) sẽ bắt đầu quá trình diễn hóa đầu kĩ cho kí chủ.

Một tiếng nói vô cảm phát ra trong đầu Cơ Huyền. Ngữ khí này khác hẳn với lúc bình thường, dù bình thường giọng hệ thống có mấy móc nhưng vẫn nghe ra được ngữ khí kinh miệt hay chọc ngoáy Cơ Huyền, nhưng giọng nói này thì chỉ có mấy móc và lạnh lùng, Cơ Huyền có chút không quen.

Hệ thống nói xong Cơ Huyền như bị chìm vào trong một không gian tối đen vô tận, trong chớp mắt Cơ Huyền thấy mình xuất hiện ở một nơi non xanh

nước biển.

Nơi này có núi, có sông, không khí trong lành thật là một mỹ cảnh nhân gian, Cơ Huyền nhìn thấy ánh mắt lóe lên kinh diễm.

- Tinh. Kí chủ đã tiến tới không gian đặc biệt do hệ thống tạo ra. Nơi này sẽ là nơi diễn hóa đấu kĩ. Nơi này thời gian trôi khác hoàn toàn với bên ngoài. Một ngày bên ngoài bằng ba ngày trong không gian này.

- Tinh. Trước tiên hệ thống sẽ hỏi kí chủ: Kí chủ có muốn sử dụng 1000 điểm hệ thống mà mình tích lũy được học tập không.

Không sử dụng điểm hệ thống: Thời gian kí chủ có thể ở không gian này là ba ngày, trong việc học tập đấu kĩ này sẽ gây ra nguy hiểm nhất định. Tinh thể xấu nhất là tổn thương nghiêm trọng tới linh hồn và thân thể.

Sử dụng điểm hệ thống: Kí chủ có thể gia hạn thời gian trôi trong không gian này tương đương một ngày bên ngoài bằng mười ngày bên trong không gian. Hệ thống sẽ bảo trợ kí chủ khỏi tình thể thương tổn nghiêm trọng. Cùng lắm là phế mất một cái tay hoặc một cái chân thôi.

Khi Cơ Huyền đang chiêm ngưỡng cảnh đẹp trước mặt thì hệ thống vang lên lời vô cảm. Nó giải thích cho Cơ Huyền một số thứ và điều kiện cơ bản.

Nghe hệ thống nói xong Cơ Huyền rơi vào trầm ngâm. Trước khi rơi vào quá trình “ngủ” thì hệ thống cũng cảnh báo Cơ Huyền về nguy cơ tu luyện công pháp này. Hơn nữa hệ thống vừa nói sử dụng điểm hệ thống thì ưu đãi cực lớn và tình thế xấu nhất là mất đi một chi, nếu không sử dụng điểm hệ thống thì nguy cơ cao hơn nhiều cũng không có gì đảm bảo được trong ba ngày Cơ Huyền sẽ học được. 1000 điểm hệ thống tuy nhiều nhưng không đáng giá bằng mạng sống của mình.

Làm ra quyết định Cơ Huyền nói với hệ thống:

- Sử dụng điểm hệ thống để học tập đấu kĩ.

- Tinh. Yêu cầu chấp nhận. Quá trình diễn hóa bắt đầu.

Hệ thống sau khi nghe lời nói của Cơ Huyền liền đáp lại. Sau đó bắt đầu quá trình diễn hóa.

Từ trong hư không một thân ảnh cả người đen tịt không thể thấy rõ mặt mũi bước ra. Cơ Huyền chỉ cảm thấy có một luồng uy áp cường đại ập tới, khiến bản thân hắn không khỏi cảm thấy mình nhỏ bé như một hạt cát.

Trong không trung, thân hình hư ảo của Hắc Ảnh từ từ hiện ra vài tia đầu khí huyết hồng sắc nhàn nhạt. Đầu khí này mỏng đến cực điểm, nhưng chỉ một chút như vậy, thân hình đang lờng lờng trong không trung của.

Cuối cùng, đầu khí nhàn nhạt chậm chậm thu lại, giống như quay lại trong cơ thể của Hắc Ảnh. Quang mang xung quanh lúc này khẽ nhạt xuống, rồi lại sáng bừng lên, những nơi mắt thường có thể nhìn thấy toàn một màu huyết hồng.

Từng tia vụ khí huyết sắc giống như sợi dây quấn quanh người của Hắc Ảnh. Hắc Ảnh khẽ nâng tay phải lên, khẽ vung lắc vào không gian xung quanh, một chưởng đã đánh bỏ vào không gian thơ mộng trước mặt.

Một tiếng nổ dữ dội vang lên, theo một chưởng vỗ xuống của Hắc Ảnh, đầu khí huyết sắc cả người hấn trào ra hình thành một vầng trăng máu.

Nơi mà Huyết Nguyệt đánh vào, không gian bốn bề đã biến thành hư ảo. Đến lúc nó rơi vào vách núi, ngược lại lại biến thành vô thanh vô tức, dù là cây cối hay là sơn thạch toàn bộ đã bị biến thành tro bụi trong khoảnh khắc bị đầu khí hồng sắc chạm tới.

Đầu khí hồng sắc ấy không tiêu tán ngay sau đó, mà chúng sau khi đánh vào một vị trí khác lại điên cuồng xoay tròn lại. Lúc này vầng trăng huyết sắc ban đầu, đã giống như con mắt của bão, xoay tròn điên cuồng, tất cả mọi thứ xung quanh, cho dù là không khí bị sự điên cuồng ấy tàn phá bị hút sạch vào trong đó.

Huyết Nguyệt càng ngày càng nhỏ.

- Phá!

Theo tiếng quát khẽ của Hắc Ảnh, thủ ấn trong tay chợt biến đổi. Vốn dĩ là Huyết Nguyệt đầu khí đã thu lại hết cớ chợt bị nổ tung ra!

Một tiếng nổ vang vút lên tận trời cao.

Bùm~~ Bùm~~ Bùm~~

Đầu khí huyết sắc giống như vầng thái dương nổ tung ra, khí tức âm lạnh chớp mắt trào ra, bao phủ khắp đất trời, giống như đã bị hắc động nuốt chửng vậy.

Trong cảnh tượng kinh người ấy, theo sự xuất hiện của huyết động khổng lồ, vầng Huyết Nguyệt đó mới dần dần tan đi, cuối cùng đã biến mất trong không khí.

Không gian thơ mộng đó nay chỉ còn đồng hoang tàn đổ nát. Không gian vừa bị Huyết Nguyệt bổ tới còn thấp thoáng có huyết sắc thiểm điện tạp loạn

đang không ngừng vụt lóe.

Nhìn thấy cảnh này Cơ Huyền trong lòng thầm hô công pháp này thực ngu, quá bá đạo rồi. Học được nó khi dùng thế nào, đủ soái khí, đủ trang bức. Đang tưởng tượng trong đầu bỗng hệ thống lên tiếng:

- Tinh. Diễn hóa hoàn thành, bắt đầu quá trình học tập.

Trong đầu Cơ Huyền truyền đến một loạt tin tức liên quan tới công pháp này, cảm giác đau nhói quen thuộc xuất hiện.

Sau khi truyền xong thông tin thì hệ thống lại lên tiếng nói:

- Tinh. Bắt đầu từ ngày hôm nay, kí chủ phải tu luyện trong huyết động đồ. Nhớ kỹ, khi tu luyện, đầu khí của kí chủ không thể bảo vệ được da thịt chỉ có thể bảo vệ tâm mạch thôi... Những tia huyết sắc thiểm điện ấy, kí chủ cần phải nghĩ cách luyện hóa nó, để chúng trở thành của mình... Lúc nào kí chủ luyện hóa thành công huyết sắc thiểm điện ấy, vậy thì, kí chủ đã có vốn đề tiền đề luyện Huyết Nguyệt rồi.

Cơ Huyền nghe vậy khóc môi giật giật, nhìn những tia thiểm điện lớn đang lưu động giống như linh xà hỏi hệ thống:

- Thứ đó vào người... liệu có giết không?

Không thấy hệ thống đáp lại Cơ Huyền cười khổ không thôi. Cơ Huyền hiểu hệ thống trình trọng nhắc nhở Cơ Huyền về việc này như vậy, xem ra nếu mà lúc đấy nhanh nhẩu học tập chắc..... Nghĩ đến đó Cơ Huyền rung mình, xem ra 1000 điểm hệ thống chỉ ra là đáng nga, ít ra có bảo đảm mạng sống của mình.

Thở dài một hơi, Cơ Huyền cắn chặt răng liều mạng nhảy vào trong huyết động không lồ. Vừa hạ chân xuống, những tia huyết sắc thiểm điện lúc này giống như có linh tính vụt lao mạnh tới Cơ Huyền.

- Á!

Cơ Huyền kêu thảm một tiếng, chỉ ít có mười đạo huyết sắc thiểm điện cùng lúc đánh vào người hắn, khiến hắn tê dại khắp người. Cơ Huyền vừa định ngưng kết đầu khí để chống lại những tia thiểm điện, giọng nói của hệ thống lạnh nhạt vang lên:

- Tinh. Không được dùng đầu khí chặn lại! Tập trung tinh thần!

- Bà mẹ nó, đây không phải đầu kĩ cho người luyện mà.

Cơ Huyền bị những đạo huyết sắc đánh vào người liên tục, cắn răng thủ ấn biến bản thân thành một đạo hắc động hấp thụ những tia huyết sắc va chạm với bản thân, nhưng trong thoáng chốc hắc động như quá tải tan vỡ liên tục. Cơ Huyền thấy vậy liền đổi ấn quyết hắc động lại tụ lại.

Hiện giờ là xem cứng đầu, hắc động Cơ Huyền cường nhẫn hơn thôn phệ và luyện hóa được tia huyết sắc hoàn thành công pháp trước hay là huyết sắc đánh tan bản thể hắc động của Cơ Huyền trước.

Mười ngày ngoài thực tế tức một trăm ngày bên trong không gian đã trôi qua.

- Âm~~ Âm~~ Âm~~

Huyết sắc thiểm điện vẫn không ngừng đánh trong huyết động không lồ ấy. Nhưng những tia thiểm điện ấy vừa đến vị trí trung tâm, đều bị gạt ra sang bên một cách quỷ dị, cơ hồ có thứ gì đó đã chặn lại bước đi của chúng.

Nếu nhìn kỹ, sẽ có thể phát hiện, ở chính giữa huyết động, một thiếu niên đang ngồi xếp bằng tu luyện, trong tay hắn kết thành một ấn ký kỳ dị, làn da lấp loáng tia hồng sắc quỷ dị. Mỗi lần những tia huyết sắc thiểm điện ấy đánh vào bên người hắn, trên người hắn luôn hiện ra những tia hồng quang vô hình gạt những tia thiểm điện sang bên, nhưng có vài tia điện quang huyết sắc từ từ xâm nhập vào cơ thể cậu, sau đó nhanh chóng đi vào trong kinh mạch.

Những tia thiểm điện vốn dĩ vô cùng điên cuồng, khi vào trong cơ thể của hắn, đột nhiên lại ngoan hiền hơn, men theo kinh mạch của hắn từ từ trượt xuống, đến vị trí của khí hải đan điền gặp phải hắc động, từng tia bị hút vào trong lỗ xoáy đầu khí. Đương nhiên luyện hóa những tia thiểm điện này, lúc bắt đầu cực kỳ hao phí tâm sức. Mấy lần hắn cơ hồ cảm thấy gân mạch như bị hủy bởi sự xung điện. Quá trình này là một việc vô cùng đau khổ, thể nhưng sự đau khổ ấy cũng không phải không tác dụng khiến cơ thể của Cơ Huyền trở nên mạnh mẽ hơn.

Năm mươi ngày trong không gian trôi qua.

- Dẫn!

Chỉ quyết trong tay Cơ Huyền lại thay đổi, đồng thời một luồng đầu khí chạy theo kinh mạch của hắn trào ra chi chường.

Lúc này, đầu khí và huyết sắc thiểm điện của hắn đều đã dung hợp vào nhau. Dần dần, quang mang huyết sắc trên thủ chưởng của hắn lại vụt tràn ra. Theo sự tuôn trào của quang mang này, tay phải của Cơ Huyền đẩy mạnh về phía trước, theo động tác của hắn, một đạo quang mang huyết sắc quỷ dị đã bỏ về phía trước.

- Huyết Nguyệt!

Cơ Huyền quát lớn một tiếng, hần cảm nhận được rõ ràng đầu khí trong cơ thể của mình giống như bị thứ gì đó hút một cách điên cuồng, rồi đánh mạnh về phía trước, cảm giác này khiến cả người hần yếu ớt, có điều hần vẫn cắn răng kiên trì tiếp tục.

- Vút!

Ở nơi Huyết Nguyệt đánh xuống, điện quang xung quanh co quấy trong chớp lát, rồi nhanh chóng biến thành tro bụi, sau đó quang mang đó bắt đầu ngưng tụ lại, hình thành một Huyết Nguyệt đầu khí hồng sắc!

- Bùm!

Rốt cuộc theo âm thanh của Cơ Huyền vừa dứt, vàng trắng huyết sắc ấy đã như vàng mặt trời nóng bỏng nổ tung ra, nuốt chửng điện quang huyết sắc xung quanh vào trong đó.

Thế nhưng trận nổ này so với Hắc Ảnh đánh ra thì không biết yếu hơn bao nhiêu lần.

- Tinh. Kí chủ đã hoàn thành nắm bắt được công pháp. Hiện giờ sẽ gửi kí chủ trở lại thế giới thực.

.....

Lần nữa chìm vào trong không gian tăm tối, lúc Cơ Huyền mở mắt ra thì đã nhận ra mình trở lại hiện thực rồi.

Cơ thể đau nhức, thậm chí còn vương lại chút máu khiến Cơ Huyền cười khổ, công pháp địa cấp quả nhiên không tầm thường mà để học được còn tổn mất nửa cái mạng. Nhưng đổi lại không nhưng học được địa cấp đầu kĩ, thậm chí đột phá đến Cửu tinh Đầu giả, thân thể cường hãn hơn trước rất nhiều.

- Tinh ra cũng khoảng nửa tháng trôi qua rồi nhỉ, đám dong binh lang cái mẹ gì đó cũng nên mất tí huyết rồi đó. Hắc hắc.

Cơ Huyền hiện tại rất cảm thấy không vui, bị đánh giết điện hơn một trăm ngày thì ai vui cho được. Nên Cơ Huyền tìm nơi xả tâm trạng tí, mà kẻ xui xẻo lại là dong binh đắc tội cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Hệ thống tiến cấp

Trong sau khi Cơ Huyền tu luyện thành công Huyết Nguyệt đầu kĩ thì bắt đầu đi săn “Lang”. Những dong binh của Lang Đầu mà cứ xuất hiện trong tầm ngắm của Cơ Huyền là bị diệt sát, không tha cho một kẻ, tiện thể thôn phệ luôn.

Mà không phải chỉ Cơ Huyền săn lùng mà còn có cả Tiêu Viêm nữa. Lang Đầu dong binh, xác định biến mất rồi

.....

- Hai ngày ngắn ngủi chúng ta đã mất đi hơn hai mươi vị thành viên nòng cốt, dong binh bình thường gần 50 nếu cứ tiếp tục như vậy thì Lang Thủ dong binh đoàn chúng ta còn người nữa sao?

- Người không phải nói thực lực của hần cùng lắm là ngang bằng người sao? Vậy tại sao phải ra ba gã thất tinh đầu giả mà cuối cùng vẫn chết trên tay hần?

Bàn tay nặng nề đập lên mặt bàn một cái, Mục Xà phẫn nộ quát lên.

- Nhưng hiện tại thực lực của hần bày ra có thể là bất tỉnh.

Mục Xà sắc mặt âm trầm, như chợt nhớ đến chuyện gì đó, khóe miệng không khỏi co rút lại, trong thanh âm càng nổi lên một tia hàn khí:

- Có lẽ trước đó hần vẫn còn kiểm chế thực lực hoặc sau khi vào sơn mạch thực lực tăng bạo

- Xem ra việc ta đoán trước kia quả thật không sai, tên tiểu tử đó quả nhiên không phải là một kẻ bình thường a.

Chậm rãi từ trong tức giận hồi phục lại ý chí, Mục Xà ngồi trở lại ghế, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, trầm ngâm một lát liền âm lãnh nói:

- Trước hết tạm thời để cho người của ta rút hết khỏi Ma Thú sơn mạch, chờ hai ngày sau đem đội ngũ biên chế lại thành năm người một tổ, sau đó mang theo đạn tín hiệu rồi cùng nhau tiến vào Ma Thú sơn mạch.

Nặng nề thở hổn hển vài hơi, Mục Xà âm trầm nói.

.....

- Tiểu thư, Điều tiên sinh muốn gặp người

Ngoài cửa, thanh âm ôn nhu của thị nữ đột nhiên truyền đến.

Nghe tiếng gọi, Tiểu Y Tiên lông mày khẽ đen cau lại. Điều tiên sinh này là chủ quản của Vạn Dược Trai, cách đây mấy ngày sự việc của Lang Đầu dong binh đoàn được truyền ra, sau đó người này đến tìm chính mình tự nhiên không cần nói cũng biết.

- Để cho hắn vào đi.

Đem quyển sách bảy màu cất vào nội y, Tiểu Y Tiên bất đắc dĩ thở dài một tiếng, mặc kệ nói như thế nào đi nữa, chính mình hiện tại coi như là ăn nhờ ở đậu, đối với vị chủ nhân này không thể không cấp cho hắn mặt mũi.

- Aa, Tiểu Y Tiên tiểu thư gần đây có khỏe không?

Ngay khi thị nữ truyền lời không lâu, một gã nam tử quý phái mặc trường bào cười tủm tỉm đi tới căn phòng, đối với Tiểu Y Tiên lại cười nói.

Ngược đôi mắt đẹp, nhìn vị trung niên nam tử trước mặt, Tiểu Y Tiên hơi hơi gật đầu, đứng lên xoay người khom lưng bên cạnh bàn châm hai chén trà.

Ngồi ở ghế, Điều tiên sinh nhìn đáng người đang khom với đường cong tuyệt mỹ của Tiểu Y Tiên, cuối cùng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào thân ảnh yếu điệu mảnh mai, nhãn đồng thoáng hiện quang mang khó hiểu.

Lúc Tiểu Y Tiên xoay người lại thì Điều tiên sinh cũng đã thu hồi cái ánh mắt rất không có quy củ này. Bưng chén trà, đem tay nhẹ đặt lên bàn, Tiểu Y Tiên môi đỏ mọng hé mở, nhẹ giọng nói:

- Điều tiên sinh tìm ta, hẳn là có việc?

Cười cười, Điều tiên sinh hai tay đang cầm chén trà tựa hồ vẫn còn lưu lại hơi ấm của bàn tay mỹ nhân, bàn tay lên lút chà xát chén trà, nhấp một ngụm, cười nói:

- Nói vậy ngươi cũng đã nghe qua tin tức của hai tên kia chứ kia chứ?

- Khi ngươi vào sơn động tâm bảo, lúc đó hắn cũng đi cùng sao?

Ánh mắt hơi hơi lóe ra, Điều tiên sinh đột nhiên cười nói.

- Điều tiên sinh, ta nghĩ ngươi có lẽ lầm!

Lắc đầu, Tiểu Y Tiên thân nhiên cười nói:

- Ta cùng với hắn đích xác cùng một chỗ, bất quá lúc ấy là bởi vì ta tại lúc hái thuốc thiếu chút nữa sảy chân rơi vào vách núi, hắn là giúp ta một phen mà thôi, về việc trong sơn động tâm bảo, xin lỗi, chúng ta thật đúng là không thấy đến cái gì bảo tàng, bất quá, nhưng thật ra ta nghe nói, lúc hộ tống chúng ta trở về, Lang Đầu dong binh đoàn đột nhiên rời khỏi đội, tựa hồ là tìm kiếm tới cái gì đó.

- Nếu như Điều tiên sinh đối với bảo tàng cảm thấy hứng thú, gọi hai đại dong binh đoàn đoàn trưởng, cùng đi Lang Đầu dong binh đoàn xem bọn hắn vận chuyển vật kia.

Tiểu Y Tiên mỉm cười nói.

Nghe vậy, Điều tiên sinh sắc mặt khẽ biến, chợt cười nói:

- Chỉ là tùy tiện hỏi hỏi mà thôi, vậy nếu như ngày sau có gặp lại có thể nói cho hắn đến Vạn Dược Trai chúng ta một chuyến, mặc dù Lang Đầu dong binh đoàn thế lực rất mạnh, đối với Vạn Dược Trai cũng không sợ bọn họ.

- Nếu có cơ hội, ta sẽ truyền đạt, bất quá ta cùng với hắn cũng chỉ là bình thủy tương phùng mà thôi, Điều tiên sinh cũng không nên kỳ vọng quá lớn.

Tiểu Y Tiên tùy ý nói.

- Aa, hảo, vậy không quấy rầy ngươi nữa, ta đi ra ngoài bàn bạc sự tình.

Cười gật gật đầu, Điều tiên sinh lần nữa cùng Tiểu Y Tiên hàn huyên vài câu, sau đó mới đứng dậy cáo từ đi.

Nhìn theo sau cửa phòng chậm rãi đóng, Tiểu Y Tiên lơ đãng liếc chén trà mà hắn đã uống qua, nhẹ giọng lầm bầm:

- Xem ra hắn có lẽ không bỏ đi ý niệm trong đầu a, ai, hy vọng ngươi đừng làm những sự việc dễ cho ta thất vọng, mặc dù ta thực lực không mạnh, bắt

quá... ta đã pha trà, người thật sự có thể uống loạn hay sao?"

Ngọc thủ nhẹ nhàng điểm lên nước trà màu lục, trong đầu lại hiện lên hình ảnh vô diện thiếu niên, nhớ lại những lời nói vô si của hán Tiểu Y Tiên mỗi mòng khẽ nhếch lên:

- Người là nam nhân đã cùng ta trải qua hoạn nạn, cũng đừng thua bởi cái Thanh Sơn Trấn nhỏ nhỏ này.

.....

Trong những ngày nay Cơ Huyền mặc sức giết chóc, thực lực Cơ Huyền hiện giờ không phải kiêng kỵ một ai cả. Quân ẩu, ám sát,... Tất cả đều bị Cơ Huyền diệt sát và thôn phệ.

- Chắc chắn, người của dong binh này đúng là nhiều mà, giết mãi không hết.

Cơ Huyền hiện tại đang đứng trong rừng, tay phải giữ chặt cổ một tên đại hán, phía sau làm một cảnh thảm khốc nhân gian. Mười mấy người nằm dưới đất, máu vương vãi khắp đường. Kẻ bị mất đầu, kẻ thủng ngực, kẻ tứ chi vỡ nát,...túm lại là đủ loại kiểu chết, có những kẻ thực lực cao đẳng cấp lục tinh đầu giả và thất tinh đầu giả thì bị Cơ Huyền hấp thành xác khô.

- Người....là....qu....ái....vậ....t!!!

Tên đang bị Cơ Huyền giữ chặt cổ, miệng trào máu, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra lời đứt quãng.

- Xùy, các người còn lời nào nói không? Mấy ngày nay ta nghe đến tai đóng kén rồi.

Cơ Huyền xùy một tiếng kinh thường nói ra.

- Mấy ngày nay có tin gì thú vị không? Nói nghe xem, nếu ta hài lòng ta cho người toàn thân. Dù sao thất tinh đầu giả vẫn còn chút lợi ích với ta.

Đại hán nghe Cơ Huyền nói vậy trông mắt co rút lại, nhìn mấy cái xác bị Cơ Huyền hấp thụ kia. Chết không đáng sợ, nhưng chết khó coi như vậy thì cũng không ai muốn. Đại hán nhìn Cơ Huyền ánh mắt hoài nghi.

- Đừng dùng ánh mắt này nhìn ta, ta nói được làm được không phải hoài nghi.

Cơ Huyền tùy tiện vứt đại hán nằm trên đất, cậu không sợ hán chạy vì bản thân đại hán bị Cơ Huyền đánh gần chết rồi, dù hán chạy được thì cũng không còn sống được bao lâu.

Tên đại hán thấy vậy, hít một hơi thật sâu nói nhanh những thông tin mà hán biết cho Cơ Huyền.

Cơ Huyền nghe xong liền ngạc nhiên:

- Di, tên Tiêu Viêm này cũng đi săn mấy con chó nhỏ sao?....

- Mấy tiểu đoàn bị hán giết sạch rồi...

- Cả một bát tinh đầu giả cũng bị hán giết rồi.

- Tên Mục Xà này không hổ lãn lộn bao năm, mưu kế thế cũng bày ra, xem ra các người chỉ là mấy con mồi nhỏ dụ con hổ lớn ra thôi.

Chắc chắn không hổ là “người ứng kiếp” nga, đột phá nhanh như thần, vượt cấp chém giết đơn giản chơi. Cơ Huyền khâm khái không thôi, hào quang “nhân vật chính” sáng lấp lóe làm cậu có chút ghen tị.

Đang tính làm thành toàn cho tên đại hán thì phát hiện tên đó đã chết rồi, không biết là tự tử hay sinh cơ trôi đi mà chết. Dù sao cũng không phải chuyện của Cơ Huyền.

Nếu tên Tiêu Viêm đó đã gây chú ý với dong binh rồi thì bản thân chả cần can thiệp vào nữa. Mấy ngày nay phát tiết ra làm tâm trạng Cơ Huyền vui vẻ trở lại rồi không phải tốn thời gian nữa. Việc của dong binh cứ ném lại cho Tiêu Viêm xử lý, dù sao đó cũng là điều hán muốn mà. Hơn nữa còn một hộp đá mà Cơ Huyền chưa mở, lâu rồi quên mất.

Đôi cánh đen từ lưng của Cơ Huyền mọc ra, Cơ Huyền bay về động phủ. Sau đó lấy hộp đá từ trong nạp giới ra.

- Rầm

Cả hộp đá lẫn chân giữ rơi ra khỏi, hôm đó do quá vội Cơ Huyền liền tiện tay cắt đứt chân đá rồi nhét vào giới chi.

Cầm chìa khóa trong tay Cơ Huyền mở chiếc hộp đá. Ngoài dự liệu trong chiếc hộp đá không chỉ có công pháp Huyền cấp cao giai “Cuồng sư gâm” với một lọ đan dược màu đen sặc mùi quái dị và một tờ giấy ghi:

- Để lại cho người có duyên. Đây là Phá Sư đan, là đan dược đột phá đấu sư ta ngẫu nhiên có được, nhưng không có chỗ để dùng nên tùy tiện lại trong

ba hộp đá chờ người có duyên.

Cơ Huyền cảm đan được thăm nghĩ không sợ hết hạn sử dụng chứ. Ai biết được đã qua bao lâu rồi, mười năm hay một trăm năm từ lúc vị này có được lọ đan này. Biết đâu nó hết hạn sử dụng thì trách ai đây.

Nhưng hệ thống cần đột phá Đấu sư mới tiến hành nâng cấp, nhưng theo tình trạng giờ thì không thể chờ lâu đến vậy. Cơ Huyền đành liều mạng nuốt đan được vào, năng lượng trong thiên địa đột nhiên nhắm chính mình vọt tới.

Cơ Huyền tiến vào tu luyện trạng thái, Năng lượng lưu động chung quanh trong thiên địa cũng là càng lúc càng mạnh, tới cuối cùng, thân thể cơ hồ biến thành hắc động, cuộn cuộn không ngừng điên cuồng hấp thu năng lượng.

Xoáy tụ khí liên tục xoay tròn, giằng co hơn mười phút đồng hồ rồi mới chậm rãi đình chỉ, mà theo xoáy tụ khí xoay tròn từ từ đình chỉ, hấp lực cuồng mãnh từ trong cơ thể Cơ Huyền, cũng là bắt đầu yếu bớt dần cho đến biến mất.

Chỉ chốc lát sau khi lực hút biến mất, Cơ Huyền đang ngồi xếp bằng trong sơn động đột nhiên hai tròng mắt mở ra, một cỗ khí thể hung hãn từ trong cơ thể thức tỉnh phát ra, so với hãn tại mấy giờ trước đó thì mạnh mẽ hơn vài lần thiên địa đang mạnh mẽ tiến vào trong cơ thể.

- Tỉnh. Chúc mừng kí chủ đột phá Đấu sư. Hệ thống tiến hành nâng cấp

.....

- Tỉnh. Hệ thống nâng cấp hoàn thành. Những chức năng mới:

Qua thường được nâng cấp thành Quay thường cấp cao: Tỷ lệ đồ tốt nhiều hơn.

Kho đấu kĩ: kí chủ cần đủ điểm hoặc có đấu kĩ bằng hoặc cao hơn là có thể đổi được. Chú ý: Dùng đấu kĩ quay thường không thể đổi, đấu kĩ lấy từ kho đấu kĩ không thể đổi.

Kho vũ khí: kí chủ cần đủ điểm hoặc có vũ khí bằng hoặc cao hơn là có thể đổi được. Chú ý: vũ khí từ quay thường không thể đổi, vũ khí từ kho vũ khí không thể đổi.

Cơ Huyền nghe thấy hệ thống đã hoàn thành nâng cấp liền thờ phào, không thể không nói bản thân Cơ Huyền có chút nhớ cái hệ thống vô si này.

Hơn nữa hiện nay nâng cấp lên còn có thể đổi công pháp và vũ khí tiện hơn bao nhiêu. Dù vẫn phải quay nhưng cũng tiện hơn nhiều, ít ra còn muốn đấu kĩ thì có thể quay đấu kĩ, muốn vũ khí thì có thể quay ở vũ khí không sợ tỉ lệ may rủi như cái vòng quay ngẫu nhiên nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đấu kĩ

- Hệ thống, đổi đấu kĩ. Tự động.

Trong tay Cơ Huyền có một bộ đấu kĩ Huyền gia cao cấp còn chưa học đâu. Đối với môn đấu kĩ này Cơ Huyền cũng không hứng thú lắm nên đổi.

- Tỉnh. Tiến hành đổi đấu kĩ.

Hệ thống lên tiếng nói.

Quyển trục trên tay Cơ Huyền bỗng biến mất, một vòng quay khổng lồ xuất hiện trước mặt Cơ Huyền xuất hiện quay tròn.

- Tỉnh. Đổi đấu kĩ thành công. Kí chủ nhận được đấu kĩ "Huyền giai trung cấp - Đoạt Mệnh Thủ"

Đấu kỹ sau khi luyện thành, hai tay sắc như lưỡi dao, xuất thủ giống như nước chảy.

Yêu cầu: ở bề mặt hai tay ngưng kết thành một tầng đấu khí mỏng, sau đó dưới sự tu luyện, khiến đấu khí này trở thành sắc bén như lưỡi dao, giống như đôi tay được biến thành hai lưỡi dao vậy. Sự tu luyện này, điểm khó đầu tiên chính là khống chế đấu khí ở một điểm giới hạn, không thể nhiều cũng không thể ít.

Cơ Huyền sau khi đọc qua thì cảm thấy thực sự phù hợp. Cuối cùng cũng có được đấu kĩ phù hợp với bản thân.

- Học.

Cơ Huyền không chút do dự học tập.

Sau đó bắt đầu thử nghiệm

Cơ Huyền vươn hai tay ra, đầu khí được bản thân thúc động, chậm chậm tràn ra khỏi tay, chỉ là đầu khí lần này lại vô cùng mỏng manh.

Sự tu luyện này, điểm khó đầu tiên chính là khống chế đầu khí ở một điểm giới hạn, không thể nhiều cũng không thể ít.

Nếu quá nhiều, đầu khí không đủ sắc bén, nếu quá ít, đầu khí không đủ chắc chắn, điểm giới hạn này phụ thuộc vào người luyện, tìm ra cũng có chút khó khăn.

Viu—

Một âm thanh nhẹ vang lên, đầu khí giữa tay của Cơ Huyền chớp mắt tiêu tán đi, khẽ nhíu mày, nói:

- Đã là lần thứ mười ba rồi, Đầu khí lần này cơ hồ quá ít, ta lại thử nhiều hơn một chút.

Hừ một tiếng, Cơ Huyền không tin không làm chủ được. Học được môn công pháp khác nghiệt địa cấp bây giờ lòng tin Cơ Huyền rất lớn.

.....

Năm ngày sau, Cơ Huyền vẫn ngồi trong thế tu luyện chợt cười một tiếng, chỉ thấy trên đôi tay cậu lúc này đã hiện ra một tầng hắc quang nhàn nhạt, khẽ nhấp nhô theo động tác của hắn.

Tầng hắc quang mỏng manh ấy trông như không hề có uy lực, nhưng bên trong cơ hồ lại ẩn hiện một luồng hung sát khí, tạo ra một áp lực rất lớn.

Cơ Huyền thấy mình thành công cuối cùng cười một cách xung xướng nói:

- Cuối cùng cũng làm được rồi!

Trong lúc Cơ Huyền đang tự luyện với bản thân thì một đạo năng lượng ba động kịch liệt cùng tiếng sư ngâm cuồng bạo đột ngột vang lên như sấm rền trên trời.

Nghe tiếng sư ngâm ẩn chứa sự cuồng bạo, Cơ Huyền bay ra khỏi động phủ ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm bầu trời xa xa, chính là nơi truyền ra năng lượng cuồng bạo, mà nhờ ánh mắt lợi hại, Cơ Huyền dường như mơ hồ nhìn thấy bóng dáng nữ tử uyển chuyển ung dung..

- Vân Vận!!! Cuối cùng cũng gặp được năng. Cơ hội lần này ta nắm chắc rồi.

Nhìn thấy nữ tử kia tâm trạng Cơ Huyền thoáng trở nên hưng phấn. Thậm chí còn vui hơn cả học được Địa cấp công pháp nữa.

Kiếp trước Cơ Huyền thực sự rất thích nhân vật Vân Vận này. Ừ thì tại sở thích của Cơ Huyền là các ngự tỷ xinh đẹp, nên với mấy ngự tỷ này Cơ Huyền hoàn toàn mất sức đề kháng giống như đối với Nhã Phi và Nhược Lâm.

Trên bầu trời xanh biếc, năng lượng không ngừng ba động kịch liệt tạo ra một thứ âm thanh như sấm rền, dù Cơ Huyền ở khoảng cách rất xa cũng cảm thấy lòng bùng nổ tại.

Mắt gắt gao nhìn chăm chăm phía chân trời xa xôi, nơi mà hai màu xanh đỏ cơ hồ tràn ngập phân nửa bầu trời, ngay đến tầng tầng mây trắng cũng bị phủ lên lưỡng sắc quang mang.

Bên tai lại vang lên một tiếng như sấm nổ, năng lượng uy áp truyền đến trên bầu trời làm cho cậu có chút run rẩy.

- Hệ thống ngưng hiện tại có khả năng ẩn đi tối đa khí tức của ta không.

- Tinh. Lời nói của kí chủ có chút kinh thường hệ thống đó, hiện tại hệ thống có thể ẩn đi toàn bộ khí tức của kí chủ cũng không khó.

Hệ thống với sự nghi ngờ của Cơ Huyền thấy rất bất mãn.

- Vậy trông đợi cả và ngưng đó.

Cơ Huyền nói xong Huyền đực đen tuyền xuất hiện hai cánh rung lên lần nữa rồi hướng địa phương đang chiến đấu mà điên cuồng lướt đi.

Cách trận chiến trên không trên không một khoảng, Cơ Huyền thân thể ngừng lại, mượn rừng cây rậm rạp che giấu mà lên đến chỗ một cây đại thụ che trời.

....

Đầu của ma thú là một đầu sư tử sắc diện dữ tợn, nhãn đồng phát ra tử quang xen lẫn ánh huyết hồng kì dị, miệng rộng đầy răng nanh, trên đầu còn có một chiếc sừng xoắn màu hồng với từng luồng tử sắc hoa diễm lượn lờ vây quanh. Trên thân sư tử không lồ mọc ra một đôi cánh màu tím, mỗi lần

vỗ cánh, đoàn đoàn hóa điểm màu tím nhạt phủ thiên cái địa mà cuốn ra, bốn cái trào trắng kiện đồng dạng cũng là được bao phủ bởi tử sắc tinh thể, mỗi một lần đập hạ đều muốn làm không gian chấn động, lực lượng to lớn khó mà tưởng tượng được.

- Đó chính là Tử Tinh Dực vương sao? Thu làm toạ kỵ chắc oai lắm.

Cơ Huyền nhìn Tử Tinh Dực vương khẽ nói. Lời nói ngông cuồng, lớn lối.

- Tinh. Kí chủ chém như vậy không sợ đau lưỡi sao, có giỏi thì kí chủ thu phục nó làm toạ kỵ đi thì hệ thống cho kí chủ thêm một lần quay đầu kĩ và vũ khí.

Hệ thống đối với lời nói của Cơ Huyền thì phản bác nói, thậm chí còn treo phần thưởng một cách càn khịa.

Cơ Huyền đối với hệ thống này không thêm đề ý đâu.

.....

- Nhân loại nữ nhân, tại sao muốn tới quấy rầy bốn vương nghị nghị?

Trên bầu trời, cự đại tử tinh dực sư vương đột nhiên dùng tiếng người quát to.

- Muốn mượn tử linh tinh của sư vương để dùng!

Đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm tử tinh dực sư vương, nữ nhân thần bí đôi môi đỏ mọng hé mở, âm thanh lạnh nhạt mà thanh thúy êm tai truyền ra như trên châu lạc ngọc.

- Tử linh tinh? Tử tinh dực sư bộ tộc của ta hai mươi năm mới có thể từ trên thân thể lột ra một khối nhỏ, há như ngươi nói muốn có là có?

Tử tinh dực sư vương trào phúng nói.

- Ta có thể dùng đồ vật mà ngươi cần để trao đổi.

Nữ nhân thần bí tựa hồ cũng có chút kiêng kỵ lực giai ma thú hung danh hách hách này, cho nên lời nói cũng không quá cường ngạnh.

- Trao đổi? Hắc, hảo a, vừa lúc ta gần đây bị vây ở giai đoạn hóa hình, chỉ cần ngươi có thể làm ra cho ta một khoả hóa hình đan, ta liền cho ngươi tử linh tinh, như thế nào?

Nghe vậy. Tử tinh dực sư vương nhất thời truyền ra tiếng cười to.

Nghe yêu cầu của tử tinh dực sư vương, nữ nhân thần bí lông mày đen liên nhú lại, lắc đầu nhẹ giọng nói:

- Xin lỗi, hóa hình đan này ta nghĩ dù trong Gia Mã đế quốc sợ rằng cũng không có mấy người có thể xuất ra, bất quá nếu như ngươi nguyện ý, ta có thể dùng ba khối ngũ giai ma hạch cùng huyền bậc cao cấp công pháp và đấu kĩ thích hợp với ngươi để trao đổi.

- Không có hứng thú, nếu không có hóa hình đan thì ngươi hãy rút khỏi ma thú sơn mạch đi.

Phe phẩy cái đầu không lờ, tử tinh dực sư vương miệng hơi khép lại, không chút do dự cự tuyệt điều kiện của nữ nhân thần bí.

Nhẹ nhàng mà thờ dài một tiếng, nữ nhân thần bí chậm rãi giờ trường kiếm kì dị, có chút bất đắc dĩ nói:

- Nếu đã như vậy, ta đây không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ ngươi giao ra!

- Ha ha! Loài người thủy chung vẫn như thế này.

Nhìn thấy hành động của nữ nhân thần bí, tử tinh dực sư vương liền phát ra một tiếng cười lớn đến nỗi làm mặt đất chấn động, sau một lúc lâu mới chậm rãi thu liễm, âm thanh lại từ từ lạnh dần:

- Ta biết ngươi cũng là đấu hoàng cường giả, bất quá nếu thật muốn giao chiến, ngươi có thể còn sống ra khỏi ma thú sơn mạch hay không lại là một vấn đề khác.

- Cái này cũng không cần sư vương quá lo.

Thần nhiên lên tiếng, nữ nhân thần bí bàn tay trắng nâng nhẹ, một đoàn thanh sắc long quyền theo bàn tay hiện lên, lúc mới đầu chỉ có lớn chừng hai thước, song chỉ sau một lát long quyền đã đón gió mà tăng vọt, nháy mắt đã biến thành một cái long quyền đến vài chục trượng

Thanh sắc long quyền gào thét bạo xoáy, đại thụ không ngừng bị nhổ bật lên rồi bị gió lốc mạnh mẽ phá tan, vụn gỗ bay đầy trời.

- Hừ, ma thú sơn mạch không phải là địa bàn của nhân loại, cũng không tới phiên ngươi dương oai!

Nhìn con lốc bạo càng thêm khổng lồ, từ tinh dịch sư vương quát một tiếng, trong miệng vang lên một tiếng rít gào trầm thấp, ô ô vang vọng khắp son mạch.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Tử Tinh Dịch sư vương và Vân Vận

- Hừ!

Nhìn gió lốc cuốn đến, Tử Tinh dịch sư vương phát ra một tiếng gầm rống, hai cánh rung lên, từ sắc hoá trụ rộng hai ba trượng phía trên đỉnh đầu tách ra rồi hướng gió lốc mà đánh tới.

Hai vật khổng lồ như tia chớp va chạm tại không trung, khoảnh khắc chạm vào nhau, không gian cơ hồ lâm vào tĩnh lặng.

- Oanh!

Một tiếng như sấm rền đột ngột nổ vang trên bầu trời.

Gió lốc cùng hỏa trụ hung mãnh va chạm, điên cuồng phóng thích năng lượng kinh khủng vào nhau, tại nơi giao tiếp không gian phẳng phát đã hơi ba động.

- Thành thịnh!

Gió lốc cùng hỏa trụ giằng co thêm vài phút, rốt cuộc thì bởi vì năng lượng cạn kiệt mà tạo ra một tiếng nổ vang vọng cả son mạch rồi tan biến.

Lúc gió lốc và hỏa trụ tiêu tán, nữ nhân thần bí đang đứng yên trên không trung rốt cuộc cũng có động tác, chỉ thấy sau lưng hai cánh rung lên, thân thể giống như một tia thiểm điện, nháy mắt xuyên qua dải năng lượng hỗn loạn rồi xuất hiện phía sau Tử Tinh dịch sư vương, trường kiếm ki dị trong tay đâm ra thật nhanh, trên mũi kiếm hình thành nên một phong nhận xoáy tròn với tốc độ cực cao, bề ngoài giống như một lưỡi đao tròn xanh biếc.

- Đinh đinh....

Trường kiếm mang theo phong nhận bổ vào thân thể tử tinh dịch sư vương, giữa không trung liên tiếp vang lên những tiếng thanh thủy, song dù trường kiếm có đâm thật nhanh cũng chỉ lưu lại trên tinh thể đạo đạo bạch ngân, hơn nữa bạch ngân cũng chỉ hiện lên một lúc ngắn ngủi rồi tiêu tán.

Không thèm để ý công kích của đối phương, tử tinh dịch sư vương dùng đầu chặn lại, tiêm giác trên đầu bắn ra một đạo từ sắc hoá diễm dài đến nửa thước.

Sức nóng của từ sắc hoá diễm làm cho nữ nhân thần bí lông mày đen cau lại, bàn tay trắng nõn bên người kết thành một cái thủ ấn quái dị:

- Phong thôi thế!

Theo tiếng nói nhẹ nhàng thanh thủy, một phong quyền cuồng bạo chợt xuất hiện trước người, gào thét ngăn cản cự đại từ sắc hoá diễm.

Nhìn thấy từ hỏa công kích không có hiệu quả, tử tinh dịch sư vương nhả đồng tử quang đại thịnh, chương trào cực lớn hướng nữ nhân thần bí bổ xuống tạo nên một cỗ từ mang cực kì diễm lệ, không khí nơi chương trào đi qua dễ dàng bị xé rách, một tiếng rít bén nhọn chói tai vang vọng khắp trời.

Nhìn thế công của tử tinh dịch sư vương, nữ nhân thần bí gương mặt có chút ngưng trọng, hai cánh sau lưng vỗ nhẹ, một đạo phong thuần cực lớn chùng hai ba thước đột ngột ngưng hiện trước mặt.

- Ca...

Cự chương oanh kích lên thanh sắc phong thuần, từ quang đại thịnh, âm thanh răng rắc thanh thủy vang lên liền đem phong thuần đập vụn thành từng mảnh bay khắp trời, theo gió mà tiêu tán. tử tinh dịch sư vương thân thể công kích cư nhiên lại cường hành như thế.

Kích phá được phòng ngự của đối phương, tử tinh dịch sư vương trong miệng vang lên một trận rít gào, thân thể khổng lồ có chút vận vẹo, tốc độ công kích cuồng bạo làm người ta sợ hãi cùng với hình thể khổng lồ này quả thật không hợp chút nào.

Quay mắt thấy tử tinh dịch sư vương công kích truy theo không bỏ, nữ nhân thần bí cũng chỉ chọn cách né tránh, dù sao cùng quái vật có thân thể dị thường kia cận thân va chạm cũng không phải là một hành động thông minh.

Trên bầu trời, tử tinh dịch sư vương thân thể không ngừng lao tới, mà nữ nhân thần bí nọ cũng không ngừng thối lui, mặc dù nhìn thì rơi xuống hạ phong, nhưng thực chất vẫn chưa bị thương tổn.

Trên bầu trời một người một thú tạo giao chiến tạo thành động tĩnh quá lớn, rất nhiều ma thú bị quấy nhiễu thức dậy từ giấc ngủ sâu, kết quả là dãy núi vốn vắng vẻ bây giờ vang lên vô vàn tiếng thú rống kì dị.

Trận chiến trên bầu trời từ trưa vẫn duy trì liên tục cho đến lúc hoàng hôn.

Nhìn mặt trời đã khuất đi gần nửa, tử tinh dự sư vương vẫn không biết một đang truy kích nữ nhân thần bí lại đột ngột đình chỉ, nhân đồng màu đỏ lẫn ánh tử quang mang theo sự uy nghiêm và không kiên nhẫn, gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân cao quý trên không trung.

- Nhân loại nữ nhân, ngươi đang thách thức tính kiên nhẫn không nhiều lắm của ta!

Tử tinh dự sư vương thấp giọng rít gào, âm thanh chấn nhiếp cả núi rừng.

- Chỉ cần sư vương đem tử linh thạch trao đổi cùng ta, ngày sau ta tuyệt không trở lại gây phiền nhiễu.

Bị gắt gao đuổi giết đến hơn nửa ngày, nữ nhân thần bí vẫn bảo trì được vẻ ung dung cao quý, một thanh sắc quyền phong như ẩn như hiện bên người, nhẹ giọng nói.

- Không biết tốt xấu, vậy thì đừng trách ta!

Một tiếng sư ngâm mơ hồ mang theo phần nộ tử trong miệng phát ra, tử quang trên thân thể tử tinh dự sư vương ngày càng thịnh, chỉ trong chốc lát, quang mang mãnh liệt mơ hồ đã át đi ánh trời chiều nơi chân trời.

Nhìn trên bầu trời tử tinh dự sư vương thân thể phát ra tử quang mãnh liệt, phía dưới ma thú vậy xem đều đột nhiên hoảng sợ thối lui, mà ngay cả ba đầu ngũ giai không lồ kia cũng không ngoại lệ.

Dị trạng trên thân thể tử tinh dự sư vương cũng đồng dạng bị nữ nhân thần bí phát hiện, cảm thụ được năng lượng thiên địa xung quanh đột nhiên lưu động quái dị, mặt nàng cũng dần dần ngưng trọng, mây trượng xung quanh cuồng phong bắt đầu nổi lên gào thét.

Tử sắc quang hoa bao phủ cả một phiến thiên địa, trải qua một hồi đột nhiên co rút nhanh, chỉ trong nháy mắt tử hoa đầy trời đều bị áp súc thành tử sắc quang trụ cỡ gần nửa thước.

- Tử tinh phong ấn!

Lúc tử quang loé lên, tiếng rít gào trầm thấp của tử tinh dự sư vương cũng không ngừng quanh quẩn trong sơn mạch.

Nháy mắt lúc thâm tử sắc quang trụ xuất hiện, nữ nhân thần bí sắc mặt hơi đổi, cũng tại lúc đó đầu khí vận chuyển, đem cường hoành đầu kĩ trong tay xuất ra.

- Liệt phong toàn vũ!

Theo tiếng quát nhẹ nữ nhân thần bí, này không gian trước người liền hơi ba động, vô số phong nhận to đến vài chục trượng thoáng hiện trong không trung rồi xoắn lại với nhau như một trụ đao nhận, xoáy tròn với tốc độ cực cao tạo thành hình phễu mà bạo xuất.

- Oanh long!

Nơi tử sắc quang trụ cũng phong quyền đao nhận đi qua, không gian hơi vận vẹo, ngay lập tức với một thanh thể kinh khủng như thiên thạch đụng vào nhau mà nặng nề va chạm.

Tử sắc quang trụ cùng phong quyền đao nhận giao phong qua, phong quyền rõ ràng rơi vào hạ phong, chỉ trong chốc lát đã ầm ầm nổ tan, mà tử sắc quang trụ lại chỉ thoáng ảm đạm.

Sau khi phá hủy phong quyền đao nhận, tử sắc quang trụ dễ dàng liên tiếp kích xuyên qua mấy chục trọng phong thuẫn bố trí trước người nữ nhân thần bí, cuối cùng chiếu vào bên trong thân thể nàng.

Tử sắc quang trụ vừa mới đắc thủ, tử tinh dự sư vương thân thể không lồ ngay lập tức hiện đến trước người nữ nhân thần bí, trên chường trảo thật lớn, năm chiếc móng màu tím sắc bén bật ra, hung ác vạch lên ngực của nàng.

- Phong chi cực, vẫn sát!

Ngay lúc cự chưởng sắp xé rách thân thể, trường kiếm kì dị trong tay nữ nhân thần bí đột nhiên rung lên, một đạo quang tuyến thâm thúy chỉ nhỏ bằng ngón tay cái trong nháy mắt bắn ra.

- Ca!

Quang tuyến bắn đến đầu của tử tinh dự sư vương, bất quá lại bị nó phát hiện mà cúi xuống, vì vậy quang tuyến chỉ có thể bắn trúng tiem giác trên đỉnh đầu, ngay lập tức, bộ phận kiên ngạnh nhất trên cơ thể của nó cứ như vậy mà bị cắt làm đôi.

Tiêm giác bị cắt đứt làm cho tử tinh dục sư vương đau đớn kịch liệt, gầm lên một tiếng cuồng bạo, chưởng trào mang theo kinh khí hỗn loạn vô cùng hung hãn, nặng nề bổ lên bộ ngực của nữ nhân thân bí.

Một trận tiếng kim loại chói tai vang lên, nữ nhân thân bí chịu phải một đòn nghiêm trọng miệng liền hộc ra máu tươi, sắc mặt thoáng có chút tái nhợt, thân hình đột nhiên xoay chuyển, hai cánh rung lên, thân thể liên tiếp loé lên quý dị, trong nháy mắt đã biến mất ở phía chân trời.

Nhìn nữ nhân đã bị thương còn có thể thi triển tốc độ khủng khiếp như thế, tử tinh dục sư vương bởi vì tiêm giác bị gây mà thực lực hao tổn, ngược đầu phát ra một tiếng gầm cuồng bạo.

Dưới tiếng gầm rống ẩn chứa năng lượng cuồng bạo, son mạch không ngừng chấn động như có động đất, một vài đỉnh núi cao vút liền bị vỡ nát.

- Lực xoát cho ta, nhất định phải tìm bắt nữ nhân kia về cho ta!

Chiếc đầu khổng lồ nhìn son mạch phía dưới, tử tinh dục sư vương trừng đôi mắt đỏ ngầu, tiếng rít gào dữ tợn ẩn chứa sát ý làm cho ma thú khắp núi vội vàng điên cuồng tản đi.

.....

Cơ Huyền thấy cảnh chiến đấu kết thúc, liền bay thấp đuổi theo hướng Vân Vận rời đi.

Hệ thống sau khi nâng cấp đúng là đẳng cấp hơn hẳn, ẩn tức đúng là khiến không ma thú nào nhận ra. Hiện giờ Cơ Huyền tiến nhập nhất tinh Đấu sư, thi triển Huyền Ảnh Phi Dực cũng không còn miễn cưỡng nữa, tốc độ cũng tăng lên nhiều. Nhưng Vân Vận là đấu hoàng, muốn theo kịp năng cơ bản là mở trường.

Cẩn chặt rằng, Cơ Huyền đuổi theo, nếu để nàng gặp Tiêu Viêm trước thì sẽ đổ bể.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Vân Vận, chữa thương (1)

Cơ Huyền bay theo hướng nàng một đoạn thì mất dấu. Cơ Huyền liền có chút lo lắng vội vàng tăng tốc, nhưng vì hiện nay Tử Tinh dục sư vương đã làm cả nơi này nháo động lên, vô số ma thú bắt đầu lung xục khắp nơi làm Cơ Huyền bị hạn chế hành động rất nhiều.

Tiến tới gần một thác nước nọ, Cơ Huyền liền kinh hi vội vàng lao tới, dòng sông ngay dưới thác nước, nơi đó, một nữ nhân xinh đẹp thân mặc bạch y đang trôi nổi, đôi mắt nhắm nghiền cùng với khuôn mặt tái nhợt, có thể thấy nàng tựa hồ bị thương không nhẹ.

Đáp xuống bên nàng, một tay Cơ Huyền đặt ở bắp chân cùng sau ót nàng liền cảm thấy mềm mại trơn láng như ôn ngọc nhưng nào có tâm trạng thương thức, đem nàng ôm lên tính rời khỏi thì thấy một thân ảnh quen thuộc làm Cơ Huyền sững lại, không phải là Tiêu Viêm thì còn ai.

....

Vừa nãy Tiêu Viêm trở lại chỗ thác nước thu thập dược đỉnh cùng các thứ này nọ còn để ở đó, Tiêu Viêm vừa muốn chuẩn bị trở về sơn động, bàn chân chợt ngưng lại.

Nhìn thấy vô diện thiếu niên- người đã từng tầm bảo với hắn. Mà cậu đang ôm trong ngực một nữ nhân, chính là vị đấu hoàng cường giả lúc trước cùng Tử Tinh dục sư vương chiến đấu. Xem bộ dáng của nàng hiện tại, hình như đã lâm vào trạng thái hôn mê.

.....

Thấy Tiêu Viêm thì Cơ Huyền có chút sững lại, nhưng rất nhanh liền hồi phục tính quay đi.

Bỗng xa xa trong rừng cây, mơ hồ truyền đến vài tiếng ma thú gầm rống. Có lẽ chúng nó đã lần ra dấu vết tới đây, hoặc lúc này Cơ Huyền gây ra một vài động tĩnh, lúc này Cơ Huyền không muốn suy xét nữa.

Động phủ của Cơ Huyền cách chỗ này khá xa nếu toàn lực bay có thể về đến nơi đổi lại gây ra chú ý lớn, nhưng nếu muốn ẩn nấp đi về thì càng khó hơn vì hệ thống chỉ có thể che khuất khí tức của Cơ Huyền thời gian càng lâu thì nguy cơ càng lớn. Hơn nữa dù có về được thì mấy "hộ vệ" dây leo chưa chắc đã cho nàng vào.

Đào mắt đến vị trí của Tiêu Viêm, Cơ Huyền làm ra quyết định rất nhanh. Bật mạnh tới chỗ Tiêu Viêm, cậu nói:

- Tiêu Viêm huynh đệ, tình thế hiện tại nguy cấp phiên huynh cho chúng tôi trú ẩn nhờ động phủ của huynh.

.....

Tiêu Viêm nghe vậy có chút dao động, đưa về hay không đưa. Không cứu, nàng bây giờ sợ rằng khó thoát khỏi tai họa bị Từ Tinh dực sư vương bạo nộ mà xé tan. Cứu, thì sẽ chọc giận tới lũ ma thú kinh khủng này.

Nhưng vô diện thiếu niên này từng có ơn với hắn, nếu bỏ mặc hắn ở đây thì quá vô tình rồi.

- Mẹ nó, kệ cha.

Tiêu Viêm cắn chặt răng, nhanh chóng dẫn đường nói:

- Theo ta, nếu để mất đầu thì ta không chịu trách nhiệm đầu đó.

Sau đó nhắm hướng sơn động mà bán mạng chạy như điên

Sau khi chạy thẳng một đường vào trong phạm vi năm mươi thước xung quanh sơn động, Tiêu Viêm lúc này mới thở dài một hơi. Dược Lão từng rải ra một loại dược phấn trong phạm vi này, đối với ma thú có tính kích thích rất lớn, thông thường sẽ rất ít có ma thú xông vào trong vòng tròn này, cho nên nơi này cũng có thể coi là trong phạm vi an toàn.

....

Cơ Huyền bám sát Tiêu Viêm, khi đến nơi hệ thống lên tiếng phân tích.

- Tinh. Xung quanh nơi này được dải một loại dược đặc thù có thể làm ma thú tránh né.

Cơ Huyền đảo mắt sơ quan, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên. Nơi này không có dây leo kinh khủng như chỗ ở của Cơ Huyền nên muốn ngăn cản ma thú thì phải dùng đến dược.

Cơ Huyền không khách khí bế Vân Vận vào trong sơn động, nhẹ đặt nàng lên vách đá bằng. Làm xong Cơ Huyền quay lại nhìn Tiêu Viêm nói:

- Đa tạ.

Tiêu Viêm sau khi vãi sơn động liền đặt mông đại lên một vị trí thờ hồn hên. Nghe thấy Cơ Huyền nói liền liếc qua Cơ Huyền.

- Di, tiểu tử kia ẩn dấu khí tức thật sâu, ngay cả ta cũng nhìn không thấu. Nhưng có thể theo kịp người hơn nữa còn có chút thông dong xem ra thực lực tuyệt đối không thấp nga.

Dược lão ở truyền âm cho Tiêu Viêm đánh giá Cơ Huyền. Xong lão lại nở ra nụ cười dê tiện:

- Hắc hắc, nếu tiểu tử đó chậm chân một khắc chắc người có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi. Đáng tiếc đáng tiếc.

Tiêu Viêm nghe lời nói của Dược lão mắt tròn ngược lên, hung hăng mắng trong lòng:

- Lão già dê tiện, già rồi không giữ nét, cả ngày nói chuyện không đầu.

....

Cơ Huyền không để ý tới Tiêu Viêm nữa, quay nhìn Vân Vận.

Mi mục như hoa, dùng từ băng cơ ngọc cốt để hình dung nàng tựa hồ cũng không quá. Còn chứa đựng sự ung dung cùng cao quý.

Chỉ thấy dưới cái cổ ngọc, năm dấu trảo kinh khủng in lên bộ ngực, máu tươi thấm đỏ y phục. Nàng trong hôn mê lông mày đen có hơi nhíu lại, một nét đau đớn mơ hồ hiện lên trên khuôn mặt. Mặc dù bộ dáng như vậy không hề phù hợp với khí chất của nàng, song lại có vẻ đau đớn động lòng người.

Cơ Huyền thấy vậy thì từ trong giới chỉ lấy ra vài bình đan dược. Cũng không quay lại mà giọng nói vang lên:

- Tiêu Viêm huynh đệ, hiện tại ta cần chữa thương giúp nàng. Tỷ tỷ ta là băng thanh ngọc khiết chưa gả đi, nếu bị người khác nhìn thấy thì không tốt, mong huynh đệ hiểu cho.

Cơ Huyền đương nhiên không muốn Tiêu Viêm nhìn ngọc thể của Vân Vận rồi, nên cậu tìm đại một lí do nào đó đuổi khéo Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm nghe thấy vậy, trên mặt có chút biến hoá rồi hắn lắc đầu thu lại tâm trạng nói:

- Vậy thì ta cũng không làm phiền nữa. Ta ra ngoài trước, có gì thì cứ gọi.

Nói xong Tiêu Viêm đứng lên ra ngoài sơn động đứng canh.

.....

Bên trong son động.

Cơ Huyền lúc này có chút căng thẳng, là một xử nam một trăm phần trăm Cơ Huyền chỉ có mỗi kinh nghiệm với Nhã Phi. Hôn nữa cao trào nhất cũng chỉ là hôn môi kiểu pháp, chứ đến cỡi áo quần thì cũng chưa làm.

- Tình. Kí chủ còn ở đó mà do dự, thích thì nhích đi, đã nghiệm lại còn ngại. Nếu còn ngại nữa thì gọi Tiêu Viêm vào đây làm thay, không thì cứ để tình trạng nàng ác hoá rồi chết là xong.

Hệ thống liên tiếng nhắc nhở Cơ Huyền, vẫn giọng máy móc nhưng nồng đậm sự kinh bỉ và châm chọc.

Cơ Huyền nghe vậy liền hít một hơi, hệ thống nói đúng nha. Cơ hội đến tay mà không nắm được thì nên trùm chần đánh rắm cho chết đi là vừa.

Không do dự nữa Cơ Huyền tiến tới vươn tay định cỡi y phục của nàng. Bất quá khi bàn tay Cơ Huyền sắp chạm đến thân thể của nàng, hai tròng mắt đang đóng chặt đột nhiên mở ra, đôi mắt đẹp toát ra một nét băng lãnh cùng xấu hổ, tức giận nhìn chằm chằm Cơ Huyền.

Thấy vậy Cơ Huyền sợ tới mức hết hồn phách, tim đập thình thịch từng con, tay và trán rỉ mồ hôi lạnh. Cố làm vẻ trấn tĩnh, thu hai tay về đôi mắt trở nên lạnh nhạt nói với Vân Vận:

- Ta chỉ muốn giúp cô chữa thương mà thôi, không có ác ý. Tình trạng hiện tại của cô mà không chữa trị thì có lẽ sẽ mất mạng. Chắc cô hiểu rõ.

Nghe Cơ Huyền giải thích thêm với ánh mắt lạnh nhạt của cậu làm Vân Vận đã tin bảy tám phần đôi mắt nhìn về phía Cơ Huyền cũng bớt đi lãnh ý, nàng nói:

- Không cần ngại nhọc lọc lòng, ta có thể tự bôi thuốc.

- Để cô tự bôi? Cô chắc là mình có thể làm được chứ?

Nghe Vân Vận nói vậy giọng nói Cơ Huyền vẫn lạnh nhạt pha thêm sự kinh thường.

Thấy sự kinh thường của Cơ Huyền, Vân Vận có chút tức giận đường đường là đầu hoàng cường giả nay lại bị một thiếu niên khinh thường. Nàng hừ lạnh một tiếng nhìn Cơ Huyền nói:

- Không cần ngại lo, ta hiện tại không yếu đến mức đấy.

- Được, tuy cô thôi, thuốc ta để lại đây.

Đặt thuốc lại gần nàng, Cơ Huyền đứng dậy lùi phía sau một đoạn. Trong lòng cậu thầm thở phào, may mà lúc này giả bộ thật giống, không thì đúng là xác định. Lúc bị nàng lạnh lùng trừng mắt thì tim nhỏ của Cơ Huyền đúng là hồng mắt rồi. Trong lòng cũng có chút trả thù, Cơ Huyền biết hiện tại nàng không cử động được, hiện nàng phát hiện ra mình không cử động được liền phải cầu cậu. Nghĩ đến đó trong lòng có sự thoải mái không hề nhẹ.

Nàng thấy Cơ Huyền lùi ra một đoạn trong lòng cũng thầm thở phào, thân thể khẽ cử động lấy thuốc thì phát hiện phát hiện toàn thân bị lâm vào trạng thái cứng đờ.

Thân thể hơi gãy dựa, Vân Vận chậm rãi nhắm mắt, một lát sau mở ra, cắn răng thấp giọng nói:

- Gia hỏa đáng chết, cư nhiên lại có phong ấn thuật.

Cơ Huyền ngồi ở một góc son động nhìn nàng hồi lâu cũng không nhúc nhích được thân thể, trong lòng khẽ cười trước kẻ khác gặp họa. Nhưng bản thân cậu cũng không tiến lên ngó lơ, nàng không nhờ cậu không giúp đâu. Nội tâm đủ xấu xa.

Cố gắng một lần nữa, nữ nhân thần bí đành bất đắc dĩ đành chỉ gãy dựa vô vị, quay đầu đi, đôi mắt đẹp nhìn Cơ Huyền đang ngồi trong góc nhập định bất đắc dĩ nhẹ giọng nói:

- Cũng là người giúp ta bôi thuốc đi.

Mở mắt nhìn Vân Vận, Cơ Huyền giọng nói biếng lười nói:

- Ta sao? Không cần nga cô nương mạnh mẽ như vậy không cần tới ta đâu, cô có thể tự làm mà.

Vân Vận thấy Cơ Huyền nói mịa trong lòng xuất hiện cảm giác xấu hổ và tức giận. Xấu hổ vì lúc này đuổi cậu đi bây giờ lại quay lại cầu cậu. Tức giận là vì nàng ở Gia Mã đế quốc bao năm chưa có ai dám thể hiện như vậy với nàng, nay lại bị một thiếu niên ở nơi thâm sơn cùng cốc này chọc xoái trong lòng đương nhiên tức giận. Nàng cũng không muốn nhờ Cơ Huyền nữa, giống như mặc kệ sống chết vậy.

Thấy Vân Vận khuôn mặt lạnh lùng của nàng thoát xanh thoát tím lại quật cường không chịu mở lời lần hai liền bất đắc dĩ Cơ Huyền tiến về Vân Vận giọng nói có chút già giận:

- Làm người không nên quá cứng rắn, cứng quá thì sẽ gãy. Quật cường không sai, nhưng cũng có đạo lý "người dưới mái hiên không thể không cúi đầu

". Nếu cô nhờ thêm một hai lần nữa ta biết đâu sẽ trợ giúp cô.

Vân Vận nghe vậy liền tròn mắt, bị một thiếu niên nhỏ hơn mình lên mặt dạy đời cảm giác thật kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Vân Vận, chữ thương (2)

Sau khi " dạy dỗ " nàng xong Cơ Huyền nói:

- Giúp người thì có thể, bắt quá ta phải nói trước, xong việc rồi người tốt nhất đừng cấp ta mấy chuyện ngu ngốc như cái gì mà nhìn thấy thân thể người nên phải móc mắt bởi mệnh a.

Bị Cơ Huyền chọc tức một hồi, Vân Vận lấy lại bình tĩnh chậm chậm nói:

- Ta cũng không có cô hủ như vậy, chỉ cần người có thể quản tốt tay người cùng cái miệng, ta tự nhiên sẽ không làm cái chuyện lấy oán trả ân.

Cơ Huyền ho khan một tiếng, vươn tay nhẹ nhàng xé mở một đoạn y phục trên bộ ngực nữ nhân.

Kéo đám y phục trắng thuần ra, chỉ thấy này phía dưới lại còn có một kiện nội giáp màu lam nhạt, trên nội giáp lưu quang lưu chuyển như sóng gợn, hiển nhiên không phải là vật bình thường. Trên bề mặt giáp có năm đạo thảo ấn khá sâu, máu tươi từ trong thảo ấn nhẹ nhàng chảy ra.

Nhìn vết thương trên người Vân Vận rồi thân thể nàng mềm mại được nội giáp bao bọc bên trong, Cơ Huyền lạnh nhạt nói:

- Vết thương này của người ẩn ở dưới nội giáp, muốn cầm máu thì đành phải cởi nội giáp ra. Được chứ?

Nghe lời nói của Cơ Huyền hai má đã thoáng ửng đỏ, xấu hổ thân thể có chút rung rẩy. Hít sâu một hơi, đôi mắt đẹp chậm rãi nhắm lại, lông mi thon dài run rẩy rất nhẹ, thanh âm lại có chút bình thản:

- Cởi đi, phiền toái.

- Sảng khoái.

Nhìn thấy đối phương dứt khoát như vậy Cơ Huyền nhìn nàng thán phục. Nhưng bản thân Cơ Huyền lại có chút không tự nhiên nga.

Áp chế mọi cảm xúc trong lòng Cơ Huyền nâng nữ tử từ trên giường đá dậy, ngồi xếp bằng quay lưng về phía cậu.

Nhìn những đường cong mê người phía sau nàng, Cơ Huyền bàn tay thoáng có chút run rẩy, trong lòng thầm thầm:

Pi = 3,14159265359.....

Chậm rãi tháo gỡ áo xuống, di động trên y sam, ngón tay ngẫu nhiên chạm vào da thịt nàng, lúc này cậu cảm giác được thân thể đối phương chợt căng lên. Chậm rãi tháo mở y phục đến chỗ cái eo nhỏ nhắn của nàng, Cơ Huyền lúc này mới mơ hồ chạm đến khuy kim loại của nội giáp, nhẹ nhàng đem tháo ra.

Cởi đến cái khuy cuối cùng, Cơ Huyền vô cùng cẩn thận đem nội giáp thoát ly khỏi cơ thể nữ tử, bất quá dù hắn đã rất cẩn thận nhưng khi nội giáp rời khỏi người, kim loại vuốt qua vết thương vẫn làm cho nàng phải hít vài ngụm lương khí.

- Xùy, đau thì la lên ở đây cần gì phải giữ mấy cái thể diện ba xu đó.

Lời đó của Cơ Huyền thực sự rất thiếu đòn rồi, Vân Vận nghe xong cảm giác đau đớn cũng bị át mất. Cơ Huyền đúng là có bản lĩnh, mồm miệng lúc nào cũng chọc tức người khác mà. Vân Vận thầm nghĩ nửa đời mình cộng lại cũng không bị chọc tức nhiều như hôm nay.

Cơ Huyền chọc nàng cũng là để phân tinh thần nàng ra khỏi vết thương.

Sau khi đem nội giáp giải trừ, nửa thân trên của nữ tử cơ hồ xích lõa hiện ra trước mặt Cơ Huyền, đương nhiên chỉ vẻn vẻn là mặt sau, về phần mặt trước... Nếu có cơ hội cũng phải liếc qua, hừm, Cơ Huyền thầm nghĩ trong lòng nhưng cậu lại là kẻ có tặc tâm không có tặc胆.

Da thịt trắng như tuyết của nữ cường giả cấp bậc đấu hoàng từ từ nổi lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy rất nhỏ. Lúc này nàng lại phát ra một tiếng cảnh báo.

- Quản cho tốt tay người cùng con mắt!

Cơ Huyền đối với cảnh cáo của nàng ném cho nàng một cái ánh mắt cười nhạo. Cơ Huyền cúi chiếc mặt nạ xuống đeo lên trên mặt nàng:

- Hiện giờ cô chỉ là con cá nằm trên thớt thôi đừng quá cậy mạnh. Đeo chiếc mặt nạ này lên không có một nguồn năng lượng đặc biệt thì cô sẽ không thấy gì đâu. Cứ coi như bị tai trộm chuông đi.

Mặt nạ này Cơ Huyền và hệ thống đã cài tạo qua có thể phân tách, nhưng tổn chút điểm hệ thống. Chủ yếu là ánh mắt của nàng nên Cơ Huyền làm vậy ngăn bản thân thấy ánh mắt nàng và ngăn nàng nhìn bản thân

Vân Vân đeo mặt nạ này lên mà không có điểm hệ thống thì hoàn toàn coi như chìm vào bóng tối.

Sau đó từ trong gói chỉ lấy ra một mảnh vải lớn phủ lên Vân Vân, sau đó bế nàng tiến lên giường đá.

- Ta bắt đầu đây.

Nhắc nhở một tiếng, Cơ Huyền chậm rãi kéo hạ mảnh vải, thẳng đến khi vết thương đã hoàn toàn lộ ra, độ cao này, Cơ Huyền đã có thể nhìn thấy non nửa kiềng nhũ trắng như tuyết...

Tà hỏa trời dậy, Cơ Huyền vận chuyển Hồn Nguyên thôn thiên quyết vội vàng áp chế.

Hít một hơi thật sâu Cơ Huyền lấy ra một ít vải bông sạch từ trong gói chỉ, từng trong một cái bình ngọc đổ ra một ít chất lỏng màu lục nhạt, sau đó chậm rãi lau máu xung quanh vết thương.

Theo những lần lau nhẹ nhàng, Vân Vân dưới lớp mặt nạ lông mi run rẩy không ngừng, búi tóc phượng hoàng cao quý trên đỉnh đầu cũng lặng lẽ tán lạc một chút, nhìn qua đã bớt đi mấy phần ung dung, nhiều hơn vài phần biếng nhác của nữ nhân.

Sau khi cẩn thận thanh tẩy vết thương, Cơ Huyền lại từ trong một bình ngọc vẩy nhẹ lên một ít bột phấn màu trắng. Bị bột phấn kích thích, nữ nhân lông mày đen cau lại, mũi thon phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp ẩn chứa đau đớn.

- Đau thì cứ kêu ra.

Cơ Huyền đem bột phấn rải đều lên miệng vết thương, sau đó lại lấy ra một ít vải bông dùng để cầm máu cẩn thận đem vết thương của nàng bao lại.

Đương nhiên trong lúc bao vết thương, đương nhiên trong lúc băng bó vẫn có một vài "cảnh đẹp nhân gian" đập vào mắt, bản thân Cơ Huyền không muốn thấy nhưng nó cứ chủ động tiến tới nên cậu cũng không chối từ. Bất quá cũng may mặt nạ che đi tầm nhìn của nàng, nếu không khó mà bảo toàn nàng sẽ trở mặt đem một chưởng vỗ chết Cơ Huyền.

- Tốt lắm, miệng vết thương đã xử lý xong, còn lại một ít nội thương phải dựa vào bản thân ngươi, còn....

Cơ Huyền băng bó xong cho Vân Vân bản thân cũng thở phào một hơi nhìn nàng nói.

- Còn phong ấn của cô nếu muốn ta cũng có thể xem thử qua.

- Ngươi có thể giải phong ấn.

Vân Vân sau thấy Cơ Huyền bảo xem qua phong ấn liền ngạc nhiên, giọng nói có chút thất thố.

- Cơ hội không quá cao, khoảng ba phần. Nhưng so với việc tự bản thân phá đi phong ấn cũng đỡ hơn đúng không.

Cơ Huyền nhân nhạ trả lời câu hỏi của Vân Vân.

Vân Vân có thất vọng chỉ có ba phần, sau đó nàng lấy lại tinh thần, cảm thấy Cơ Huyền nói đúng, không do dự nàng nói:

- Vậy ngươi thử đi.

- Vậy ta làm đây. Việc động chạm là khó tránh khỏi nên hãy chuẩn bị tâm lý.

Miệng nói vậy nhưng Cơ Huyền không cho nàng thời gian chuẩn bị tâm lý, bàn tay khẽ chạm lên vùng bụng bằng phẳng được bao bọc bởi làn da tuyết nữ của nàng vận chuyển đầu khí.

- Ngươi làm gì vậyyyy!!!

Vân Vân cảm thấy có một bàn tay có chút lạnh chạm vào bụng nàng khiến nàng giật mình, thân thể run rẩy dữ dội như kháng cự. Giọng nói run rẩy chứa sự phẫn nộ

- Nằm yên. Cô làm như vậy là đang gây khó khăn cho ta trong việc xác định phong ấn và tiến hành phá nó đó.

Cơ Huyền thấy Vân Vân liên tục kháng cự làm đầu khí của cậu không thể tiến sâu vào được liền trầm giọng mắng.

Bất ngờ thay sau khi Cơ Huyền mắng Vân Vận liền dừng kháng cự và cảm thấy một nguồn năng lượng đang tiến vào trong cơ thể nàng dò xét. Mặt ngọc khẽ đỏ lên, nàng biết nàng hiểu nhầm cậu muốn nói xin lỗi.

- Dừng làm ta mất tập trung nữa, nếu không phong ấn này tự cô phá đi.

Cơ Huyền thực sự tức giận rồi, vừa phải áp chế tà hoả, lại phải khéo léo vận chuyển đấu khí lên lõi, lại phải vận chuyển công pháp.... Vậy mà cứ làm công việc của cậu khó khăn hơn.

Vân Vận khẽ búi môi trong lớp mặt nạ, mặt có chút phụng phịu không vui. Là đầu hoàng, từ lâu đã không có ai nặng lời với nàng đừng nói là rồng nàng nay lại bị một thiếu niên hết chọc tức nàng rồi mắng nàng. Dù nàng sai thật nhưng có chút ỷ khuất.

Trong lúc đó Cơ Huyền đã cảm nhận được phong ấn, phong ấn giống như ngọn lửa màu tím chẳng chịt kết thành một mạng nhện phong toả hết đấu khí trong cơ thể Vân Vận. Cơ Huyền nhíu mày hỏi hệ thống:

- Muốn phá phong ấn này phải làm sao?

- Tinh. Với thực lực của kí chủ hiện tại không có khả năng phá phong ấn này. Nhưng kí chủ có thể sử dụng Hỗn Nguyên Thôn Thiên quyết đánh thủng một phần phong ấn.

Hệ thống phân tích qua, và đưa ra câu trả lời cho Cơ Huyền.

Bản thân Cơ Huyền cũng không nghĩ sẽ phá được phong ấn của ma thú cấp bậc đầu hoàng, câu trả lời của hệ thống nằm trong dự đoán của Cơ Huyền.

Cơ Huyền vận chuyển Hỗn Nguyên thôn thiên quyết, đấu khí mà Cơ Huyền đưa vào trong cơ thể Vân Vận hợp lại hoá thành một đầu hắc động và chạm với phong ấn, ma diệt đi lực lượng phong ấn.

Mỗi lần hắc động va chạm với mạng nhện từ hoả liền bị từ hoả đánh tan, nhưng rất nhanh đầu hắc động lại kết lại tiếp tục va chạm.

Một lần.... Mười lần..... Một trăm lần.... Cuối cùng sau vô số lần va chạm mạng lưới của từ hoả bị hắc động đánh thủng một lỗ. Đấu khí màu lam liên tục tràn quan nơi bị nứt vỡ đó.

Bên ngoài...

Cơ Huyền trán vã mồ hôi, cả người như vô lực thờ dòn dập. Tay bỏ khỏi bụng đẹp của Vân Vận tiến tới mặt nạ đang bị Vân Vận đeo lấy lại. Sau đó vô lực nằm ngay xuống đất.

Thấy bàn tay của Cơ Huyền rời khỏi cơ thể mình Vân Vận cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Mặt nạ được bỏ ra làm Vân Vận có thể nhìn thấy ánh sáng, ánh mắt liếc tới thiếu niên đang đeo mặt nạ nằm dưới đất thờ dốc.

Vân Vận ngồi dậy tay giữ chặt tấm vải. Nhìn thấy cái mặt nạ mình vừa đeo lại bị thiếu niên đó trực tiếp đeo lên mặt, nghĩ tới việc đó mặt nàng bất giác có chút đỏ ửng.

Mà đúng như nàng nghĩ Cơ Huyền sau khi đeo mặt nạ lên liền hít lấy hít để. Cũng không phải do cậu biến thái mà bản thân mệt quá lại đeo thêm chiếc mặt nạ gây khó khăn cho hô hấp.

- Đúng là còn chút ám áp và mùi hương thoang thoảng.

Cơ Huyền cảm nhận chiếc mặt nạ thăm thẳm. Được rồi tên Cơ Huyền này đúng là có chút... Nhưng đó là phản ứng bình thường của nam nhân thôi.

Sau một hồi nghỉ ngơi Cơ Huyền ngẩng cổ lên nói:

- Phong ấn của cô ta đã phá ra một lỗ thủng rồi, chắc cô cảm nhận được đấu khí trong cơ thể đã vận chuyển một chút rồi.

Vân Vận nhắm mắt cảm nhận, quả thực hiện giờ nàng có thể vận chuyển một chút đấu khí. Như vậy thì phá phong ấn có thể dễ dàng hơn một chút.

Vân Vận đang tính nói lời cảm ơn thì Cơ Huyền nói tiếp:

- Mà nơi này hiện tại không chỉ có ta với cô đâu, ngoài kia còn một người khác. Ta đã nói ta với cô là tỷ - đệ để thuận tiện chữa thương hi vọng tí nữa cô không đề lộ sơ hở. Trước tiên tên cô?

- Vân Chi.

Vân Vận khẽ đáp. Nàng không tính nói thật với Cơ Huyền.

- Được, từ giờ tên ta là Vân Huyền, phối hợp tốt với nhau nhé tỷ tỷ.

Cơ Huyền nghe thấy tên nàng liền nhíu mày thăm thẳm "Quả nhiên ". Sau đó đáp lại Vân Vận, lục khắp người cuối cùng tìm được một giới chỉ khác xoá

đi ấn huyết ném cho Vân Vận.

- Trong này có quần áo cho phái nữ, tìm đại một món đồ thích hợp để mặc đi.... Tình trạng này của cô e rằng gặp người khác không được.

Vân Vận nhận lấy lướt qua món đồ bên trong, nào là các loại váy kín đáo - lộ liễu - hở hang - quyến rũ - tình thú, thậm cả nội y phụ nữ cũng có. Ánh mắt nhìn Cơ Huyền như tên đại đâm tặc, tay chỉ tới cậu lấp bắp, trong lòng thầm nhớ lại lúc này bị Cơ Huyền....

- Người..... người.....

- Không phải, đừng tâm bậy, đó là chỉ là ta cướp được thôi không phải của ta. Ta bị ngu ngốc sao mà đưa món đồ chứng minh ta là đâm tặc cho người khác.

Cơ Huyền biết nàng hiểu nhầm liền nhanh miệng nói, nếu không nàng nhanh tay và xuống thì chết luôn Cơ Huyền.

Vân Vận nghĩ lại cũng đúng, nàng chọn một món đồ kín đáo nhất để mặc. Một bộ đồ màu lam nhẹ nhàng nhưng khổ nổi đôi gò bồng bị bộ váy gò bó ép lại trở nên càng ngạo nhân, vòng eo quyến rũ lại cũng được bộ váy làm cho mảnh mai và mềm mại hơn, cặp kiềng tròn được đoạn váy phủ lên như ẩn như hiện mê hoặc chúng sinh.

Bộ váy mà Vân Vận chọn như tôn lên hết vẻ đẹp của nàng, chứ S hoàn mỹ hút hồn thêm vẻ lạnh lùng cao quý của nàng như bông hoa kiêu ngạo trên núi kích thích ham muốn tiến tới hái của nam nhân.

Cơ Huyền nhìn tới mắt muốn lồi ra ngoài, mắt cứ thao láo liếc ngang liếc dọc khắp người nàng. Lúc này vì chữa thương không dám nhìn, bây giờ nàng mặc tử tế rồi đại gì không nhìn.

Thấy ánh mắt to gan tham lam liếc khắp người mình Vân Vận có chút bất đắc dĩ. Nói kẻ này là sắc lang không đúng, lúc này chữa thương và phá phong ấn cho nàng thì rất chuyên tâm, tuy nàng không thấy gì nhưng cơ thể nàng thì nàng cảm nhận rõ nhất. Nhưng nếu nói không phải thì ánh mắt hiện giờ của cậu.....

Mặt Vân Vận đỏ ửng trước ánh mắt của Cơ Huyền. Trong lòng thầm nghĩ nhìn thì cứ nhìn thôi dù sao cũng không mất gì, đành để mặc ánh mắt củ Cơ Huyền.

Nhìn đến thoải mái cuối cùng Cơ Huyền cũng thu lại ánh mắt. Ngồi dậy phui quần áo đỡ Vân Vận, hướng tới phía ngoài nói:

- Ta đã giúp tỷ tỷ chữa thương xong rồi. Xin lỗi vì sự chậm trễ.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Ba người nói chuyện

Bên ngoài son động....

Tiêu Viêm không ngừng đảo qua chung quanh. Duyên cớ cũng bởi đầu Tư tình dực sư vương kia mà đoạn thời gian này ma thú bên trong ma thú sơn mạch rõ ràng nào động hơn rất nhiều, bất quá cũng may được phân mà Dược Lão bố trí rất có hiệu quả, mặc dù phụ cận thỉnh thoảng cũng có ma thú lui tới, bất quá sau khi ngửi thấy cái mùi kích thích ấy thì đều vội vàng chạy đi.

"Này, có nữ nhân bên người thủy chung chính là phiên toái a, chẳng lẽ người cứ định như thế à?"

Dược Lão từ trong giới chỉ nhàn nhạt hiện ra, cười nói.

- Hắc hắc, đây chính là đấu hoàng cường giả a, có cơ hội làm cho nàng nợ ta một cái nhân tình, chính là đầu tư lâu dài, chừng đó phong hiểm còn đáng là gì? Còn trả được ân tình con nợ thiếu niên đó đại gì không làm.

Tiêu Viêm bàn tay xoè ra trước mặt, hứng lấy cành liễu rơi xuống từ trên cây, hắc hắc cười nói.

Bên trong son động vang lên tiếng gọi.

- Trở về thôi.

Lại nhìn quanh bốn phía an tĩnh, Tiêu Viêm phát phát tay, chẳng muốn cùng Dược Lão cãi cọ cái vấn đề cực kì nhàm chán này, nhảy ra khỏi đồng đá rồi mạnh mẽ nhảy xuống khỏi đỉnh núi nhỏ.

Đưa Dược Lão thu vào trong giới chỉ, Tiêu Viêm thông thả chạy thẳng một đường, vài phút sau đã vào bên trong son động mát lạnh.

Bước vào son động liền nhìn thấy nữ nhân thần bí vốn bị thương nặng nay bất tỉnh, nay đã tỉnh dậy thay bộ đồ mới. Dung nhan kiều diễm có chút tái nhợt, lại có chút mệt mỏi biếng lười làm nam nhân hận không thể ôm nàng vào lòng hung hăng bảo vệ nàng.

Vô diện thiếu niên ngồi ngay sát bên nàng, đang trong trạng thái tu luyện

.....

Cơ Huyền nhẹ nhàng thở ra một hơi, thoát khỏi trạng thái tu luyện. Đúng là vì gái mà lần nào cũng liều mạng cả. Ánh mắt hướng về Tiêu Viêm, tay đưa về Vân Vận giải thích:

- Đây là tỷ tỷ của ta Vân Chi. Như huynh đã thấy nàng là cường giả đầu hoàng. Còn đây là...

- Ta tên là Dược Nham.

Tiêu Viêm thấy Cơ Huyền định giới thiệu về mình thì vội vàng lên tiếng. Xong thì hắn muốn đánh vào mồm mình, Cơ Huyền biết tên hắn mà bây giờ như vậy thì có khác gì là bị tai trộm chuông.

Cơ Huyền đối với đó cũng cười nhạt cho qua, cậu nhìn về Vân Vận:

- Tỷ tỷ ngoại thương của tỷ đã ổn định, còn phong ấn thuật đã bị đệ đánh thủ một vết rồi có lẽ rất nhanh sẽ phá được. Đệ tính dẫn tỷ về độn phủ của đệ, tránh làm phiền tới Dược huynh.

- Không phiền, không phiền. Hắc hắc, giúp đỡ người gặp nạn là chức trách. Các vị cứ ở đây dưỡng thương đi, sẽ không bị phát hiện đâu.

Tiêu Viêm nghe Cơ Huyền muốn rời đi vội vã nói.

- Vậy thì cũng kính không bằng tuân mệnh vậy. Ta cùng tỷ tỷ của mình sẽ làm phiền huynh vài ngày.

Bị Cơ Huyền gọi là tỷ tỷ đến thuận miệng như vậy, Vân Vận da gà cũng nổi hết cả lên, cả người thích ứng không kịp.

Sau đó ba người chìm vào im lặng.

Bởi vì bộ y trên người Vân Vận đã bị nghiền nát, cho nên nàng hiện tại đang mặc bộ y phục của tên Liễu Tịch, thân thể lung linh có lỗi có lỗm được phủ màu lam nhẹ nhàng làm nàng trở nên nhu mì dịu dàng hơn, khi dời bước một đoạn đuôi ngọc trắng như tuyết lúc ẩn lúc hiện vô cùng mê người.

....

Tiêu Viêm lúc nàu phá vỡ không khí im lặng, trên tay cầm mấy con cá:

- Ta vừa nãy bắt được mấy con cá, chắc hai vị cũng đói rồi, tài nấu ăn của ta cũng không tệ các vị nếm thử.

Vân Vận đôi mắt đẹp của nữ nhân thần bí nhìn chăm chăm Tiêu Viêm đang không ngừng vẩy các loại gia vị lên cá nướng, tò mò nói:

- Lá gan của người cũng không nhỏ, thực lực mới đầu giả cũng dám xông vào ma thú sơn mạch.

- Người là luyện dược sư?

Ánh mắt đảo qua mấy bình ngọc bên cạnh Tiêu Viêm, trong thanh âm của Vân Vận thoáng có chút kinh ngạc.

- Ách, y sư đi..

Nuốt thức ăn trong miệng xuống, Tiêu Viêm che giấu thân phận luyện dược sư của bản thân. Hắn cũng không cảm thấy để thân phận bại lộ là một ý kiến sáng suốt.

- Nga.

Khẽ gật gật đầu, nét kinh ngạc trong đôi mắt sáng của Vân Chi chậm rãi biến mất, luyện dược sư cùng y sư mặc dù đều có một chữ "sư", bất quá thân phận rất là khác biệt.

- Ta có bằng hữu là một vị luyện dược sư đang ở Gia Mã đế quốc chờ ta hoàn thành sự tình nơi này, nếu người nguyện ý, ta có thể giới thiệu người cho hắn.

Vân Vận mỉm cười nói.

Nghe vậy, Tiêu Viêm sững sờ, sau đó trong ánh mắt ngạc nhiên của đối phương mà lắc đầu:

- Đa tạ, bất quá ta nghĩ hay là quên đi, ta đã có sư phụ.

Nghe thấy Tiêu Viêm không ngờ lại cự tuyệt hảo ý của nàng, trên khuôn mặt xinh đẹp của Vân Chi thoáng hiện lên nét kinh ngạc. Sự giới thiệu của mình, không ngờ lại bị người trong cuộc cự tuyệt? Đây chính là nhiều năm như vậy mới gặp lần đầu. Lúc này, Vân Chi cơ hồ có chút xúc động muốn hỏi một câu: Ngươi biết ta muốn giới thiệu ngươi cho ai chứ?

- Sau khi vết thương khỏi hẳn, cô vẫn định đi tìm Tử Tinh dự sự vương?

Đem miếng thịt cá cuối cùng cắn xuống, Tiêu Viêm miệng đầy nhóc hỏi hàm hồ.

- Ân, ta cần phải lấy được tử linh tinh.

Vân Vận khẽ thở dài một hơi, nói.

Tiêu Viêm lắc đầu, kiến thức qua trận đấu của nàng cùng Tử Tinh dự sự vương, hẳn hiển nhiên cho rằng cơ hội đắc thù của Vân Chi sẽ không lớn.

- Ta với nó thực lực khác biệt cũng không xa, chỉ là không ngờ nó lại nắm giữ phong ấn thuật. Lần trước chịu thiệt là do không kịp phòng ngự, lần tái chiến sau, "phong chi cực, vãn sát" của ta không nhất thiết sẽ thất bại như thế.

Nhìn vẻ mặt của Tiêu Viêm, Vân Chi cau mày nói, trong giọng nói mơ hồ ẩn chứa một nét không cam lòng.

- Chiều đó đích xác rất mạnh.

....

Cơ Huyền thấy cô gái trò hăng say, chút dầu mỡ trên miệng cũng lười lau. Từ trong gói chỉ lấy ra một chiếc khăn hương tới miệng nhỏ của nàng nhẹ lau.

Vân Vận đang nói chuyện với Tiêu Viêm thì cảm thấy dị thường, miệng nhỏ của nàng bị tập kích. Nàng giật mình lùi lại phía sau kết quả bị Cơ Huyền bắt được.

- Tỷ tỷ của ta à, tỷ vẫn bất cần như vậy. Ngoại trừ là một đấu hoàng cường giả ra thì đến bản thân mình cũng không biết chăm sóc cho mình đâu.

Cơ Huyền bắt chặt tay nàng, giọng điệu nhấn mạnh hi vọng Vân Vận nghe hiểu không phản ứng khiến Tiêu Viêm nghi ngờ.

Vân Vận nghe vậy cũng hiểu, tạm dừng dây dợ. Để cho Cơ Huyền tiến hành lau miệng và lau tay cho nàng. Trong lòng thầm nghĩ có đệ đệ cũng không đến nỗi tệ có người chăm sóc.

Nhìn Cơ Huyền, Vân Vận cảm thấy thiếu niên này không tệ, ngoại trừ độc miệng một chút ra. Tiền lực đủ mạnh, hiểu tâm người khác, biết chăm sóc. Chắc chắn, đây là một người bạn đời đủ hoàn mỹ đây.

Nghĩ đến đó mặt nàng bắt gặp đỏ lên. Trong lòng thầm nói:

- Ngươi đang nghĩ linh tinh gì vậy, tiểu tử đó mới bao tuổi mà mình đã bao tuổi rồi. Chả nhẽ đến giờ vẫn còn khao khát tình yêu sao.

Nàng không dám nhìn thẳng vào Cơ Huyền, đôi mắt đảo sang phía Tiêu Viêm đang ở trong tu luyện, một lát sau nhú mày, nhẹ giọng nói:

- Như thế nào lại là hoàng tộc công pháp cấp thấp nhất? Sự phụ của tên tiểu gia hỏa này, tựa hồ cũng quá keo kiệt đi. Chẳng lẽ hẳn không biết đối với người mới tu luyện mà nói, là đại biểu cho cái gì sao?

- Vậy sao? Theo ta thì công pháp đó có điều huyền diệu của nó, đại lục rộng lớn là vậy có những công pháp nhìn bề ngoài thì không ra gì nhưng chưa chắc đã thực như vậy.

Cơ Huyền đối lời đánh giá của Vân Vận về công pháp Tiêu Viêm liền nhẹ nhàng đáp trả.

Vân Vận có chút không phục, tuy thấy lời nó của Cơ Huyền có lí nhưng nàng không phục đâu. Nàng là đấu hoàng cường giả, chí ít nên có chút tự tôn trước mặt thiếu niên nàng nhìn không thấu này chứ.

Cơ Huyền cũng không nói với nàng nữa, tiến tới một góc khác ngồi tu luyện.

Lắc đầu, Vân Chi cũng ngồi xuống một bên từ từ nhắm mắt, chậm rãi giải trừ tử tinh phong ấn trong cơ thể.

....

Trong mấy ngày Vân Vận giải trừ phong ấn, Cơ Huyền cũng giúp đỡ hết sức, ngoại trừ việc nàng hay bị Cơ Huyền chọc tức ra thì vẫn hoà hảo. Mối quan hệ giữa Cơ Huyền và Vân Vận ngày càng tốt hơn hiểu ý nhau hơn nên Tiêu Viêm cũng không thấy khác lạ.

Cuộc sống đồng cư trong sơn động cứ an tĩnh mà trôi qua hai ngày, song đến ngày thứ ba, lại bị phá vỡ bởi một tiếng sói tru đột ngột phát ra.

Trong sơn động vừa mới ăn trưa xong, nghe thấy tiếng sói tru vang lên không xa ngoài sơn động, Cơ Huyền và Tiêu Viêm sắc mặt đại biến, vội vàng

đứng dậy, cùng Vân Chi liếc mắt một cái, đều là chau mày.

- Như thế nào lại bị phát hiện?

Tiêu Viêm bòn chòn qua lại, trên người hắn mỗi ngày đều được vấy lên được phấn che giấu mùi, ma thú khó có khả năng theo dõi hắn mà mò tới nơi này a.

Chau mày, Cơ Huyền đột nhiên liếc thấy khuôn mặt ẩn giấu vẻ áy náy của Vân Chi. Cơ Huyền bóp chán nhìn về Tiêu Viêm nói:

- Lỗi của tôi, là tôi chủ quan tính ra ngoài xem xét tình hình không nghĩ bị ma thú bắt được mùi hương. Thành thật xin lỗi.

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời cũng không biết nói gì, thờ dài một tiếng, nắm thật chặt huyền trọng xích sau lưng, cắn răng nói:

- Hai người ở đây, ta đi dẫn dụ bọn nó đi chỗ khác.

Thấy Tiêu Viêm lao ra ngoài Cơ Huyền trừng mắt nhìn Vân Vận nói:

- Muốn tắm thì lúc nào tắm không được, cô nương à tình thế nguy cấp hiện nay mà cô cứ chọn lúc này đào hố vậy. Cô ở đây, ta ra ngoài giúp hắn.

Đem khí tức toàn thân để hệ thống che khuất đi. Tiến ra ngoài, trước khi đi không khỏi hung hăng cảnh báo nàng lần nữa:

- Cô cứ ở đây đừng gây thêm họa cho ta nữa được không. HÃY LÀM ƠN Ở YÊN TRONG HANG ĐỘNG NÀY ĐI.

Đứng ở một chỗ nhìn bóng lưng thiếu niên biến mất nơi động khẩu, ngọc thủ Vân Vận đang đưa lung tung bên người một trận, về mặt tựa hồ không biết nên hiện ra cái gì thích hợp, sau một lúc lâu mới đậm chân, sáng giọng:

- Tuổi còn nhỏ mà đã hung hăng, lại không lưu tình như vậy, vốn ta còn chuẩn bị giúp ngươi, nếu thích cậy mạnh như thế, vậy ngươi cứ tự mình mà đi.

Tuy là nói như vậy, Vân Vận lại đi về phía trước vài bước, nhìn động khẩu sáng choang, nhớ tới lời Cơ Huyền lại không thể không dừng dừng bước, trên vầng trán thoáng hiện một nét lo âu.

Không lâu sau khi hai người ra ngoài, Vân Vận nghe thấy tiếng sói tru kia càng trở nên kịch liệt hơn, một lát sau tiếng sói tru dần dần rời xa, nhưng thiếu niên vẫn chưa trở về.

Song lúc này hai đạo nhân ảnh đã đột nhiên từ ngoài lao vào chạy vào.

- Hai người không sao chứ?

Nhìn thấy hai nhân ảnh, Vân Vận mặt ngọc vui vẻ, vội vã chạy tới dò hỏi.

Cơ Huyền vác theo Tiêu Viêm, hai người toàn thân đầm máu. Có cả máu của yêu thú và máu của chính mình. Cơ Huyền là Đấu sư miễn cưỡng bảo vệ chính mình, còn Tiêu Viêm kém hơn chút đỉnh nên thương thế nặng hơn.

Cơ Huyền vác Tiêu Viêm tới bên giường đá đặt hắn xuống, từ lấy đan dược chữa thương đổ vào miệng Tiêu Viêm, dùng một hệ đấu khí ôn dưỡng vết thương làm nó ngừng máu liền lại giúp hắn.

Sau khi làm xong Cơ Huyền liền ngồi xuống thở dốc, vài vết thương trên người đang rỉ máu. Nếu không phải do Vân Vận gây ra mới rắc rối này thì Cơ Huyền còn lâu mới làm như vậy, thương của mình còn chưa chữa đi lo cho người khác trước. Nhìn về Vân Vận đang lo lắng, Cơ Huyền nói đứt quãng:

- Bà cô của tôi.... Lần sau làm gì... Nhớ động não suy nghĩ... Hộ cái... Tôi không có nhiều mạng để... Đủ với cô đâu...

Sau đó liền lăn ra bất tỉnh, may lúc đó Vân Vận tiến tới đỡ Cơ Huyền. Cơ Huyền cảm thấy một cảm giác mềm mại và thơm tho quán lấy chút ít thức còn lại của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Xuân Được

Khi Cơ Huyền tỉnh lại, cậu cảm thấy đầu mình đang được gói lên một thứ mềm mại và và thoải mái, đập vào đôi mắt Cơ Huyền là một cảnh tượng "thiên nhiên hùng vĩ" ngọn núi đôi oai vệ và tráng lệ đang chắn một chút tầm nhìn của cậu.

Thấy Cơ Huyền tỉnh lại Vân Vận vui vẻ nói:

- Cuối cùng cũng tỉnh lại, làm ta lo lắng quá trời.

Trên tay nàng cầm một bát nước nhỏ xem ra tính giúp Cơ Huyền uống nước, bỗng trong mắt rút lại Cơ Huyền vội vã kiểm tra mặt nạ thấy nó chưa bị gỡ xuống liền thở phào.

- Chiếc mặt nạ đó có gì quan trọng sao? Lúc này ta muốn gỡ nó ra nhưng không thể được, muốn dùng lực mạnh hơn nhưng sợ ạn hưởng đến người nên thôi.

Vân Vận thấy Cơ Huyền sốt sắng về chiếc mặt nạ liền hỏi. Chiếc mặt nạ này cũng thật đặc biệt, nàng đeo vào thì toàn thấy bóng tối, nhưng Cơ Huyền đeo vào thì lại xuất hiện đôi mắt. Hơn nữa còn có thể tách ra và biết kháng cự lại đầu khí.

- Hắc hắc, cũng không có gì. Vì quy củ gia tộc là nam nhân bị nữ nhân thấy chân diện thì phải cưới nữ nhân đó, nếu không sẽ bị cho ngâm lòng heo. Nếu mà cô muốn thấy mặt của ta rồi thì cũng không sao, ta không ngại có một lão bà xinh đẹp cường hãn đâu....

Cơ Huyền lại lấy câu truyện này ra để lừa Vân Vận. Một chiêu không sợ cũ chỉ sợ không có tác dụng.

- Mơ thật đẹp.

Vân Vận tròn mắt đẹp lên, nàng nào tin lời ma quỷ của Cơ Huyền. Có điều mặt nạ này đúng là thú vị, nếu có nó thì nàng hành động không sợ bại lộ thân phận nữa.

- Được rồi, Dược Nham sao rồi?

- Yên tâm, tuy thương thế hấn nặng hơn nhưng có đan dược và được đầu khí của người ôn dưỡng nên tình trạng tốt hơn người rồi. Người tỉnh dậy rồi liền uống chén nước đi.

Cơ Huyền nghe vậy tính cử động nhưng lại nghĩ được mỹ nhân chăm sóc không có nhiều nên vô sỉ nói dối:

- Hiện tại ta không thể cử động được.

Vân Vận nghe vậy cũng không nghĩ nhiều đỡ Cơ Huyền ngồi dậy, đôi ngọc thủ ôn nhuận đang quần ngang hông, hơn nữa đầu dựa vào vai nàng, đôi gò bồng nhu nhuyến mềm mại đang găt gao áp súc vào lưng Cơ Huyền.

Cảm nhận sự tiêu hồn đó, Cơ Huyền liền thấy cả người sáng khoái. Hừ hừ, đây là lấy chút phúc lợi đáng có thôi.

- Nhưng vương mặt nạ của người thì làm thế nào?

Vân Vận vừa nói xong thì chiếc mặt nạ vội có rút lại để lộ ra phần miệng của Cơ Huyền. Vân Vận càng nhìn càng cảm thấy mặt nạ này thú vị, tìm cơ hội xin cách Cơ Huyền chế tạo nó.

Đang hưởng sự chăm sóc của Vân Vận, một dòng nước lạnh có chút thô lỗ đổ vào miệng cậu, nhưng kỹ thuật đổ nước của người này không được tốt lắm, làm cho lỗ mũi Cơ Huyền cũng có không ít nước.

- Khụ Khụ khụ

Cơ Huyền đột nhiên tròn mắt, vội vàng cúi đầu kịch liệt ho khan, sau một lúc lâu, sắc mặt đỏ hồng mới dần bình thường trở lại, nhìn về mặt có chút ngán ngơ của Vân Vận, tay đang bung chén nước ở phía sau, khỏe miệng hơi co quắt, cười khổ nói:

- Người cố tình làm ta sặc chết phải không?

Nghe vậy, Vân Vận khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ xấu hổ, đây là lần đầu tiên nàng chiếu cố nhân, đạt được hiệu quả này, tựa hồ rất không tồi rồi.

Buông chén nước trên tay xuống, Vân Vận mỉm cười hỏi:

- Không việc gì chứ?

- Không sao, ta xem Dược Nham một chút.

Cơ Huyền thầm nghĩ trời phạt vì tội nói dối, nhìn về phía Tiêu Viêm. Ánh mắt đảo tới đã thấy Tiêu Viêm tỉnh lại đang ngồi dưỡng thương. Cơ Huyền lên tiếng với hắn:

- Dược Nham, lần này ta thật có lỗi làm huynh bị liên lụy.

- Không có gì, họa vô đơn chí thôi.

Tiêu Viêm nghe thấy Cơ Huyền nói vậy thì mỉm cười khách sao nhẹ nói.

Trong hang động bỗng vang lên hai tiếng kéo " ọt ọt " tương đối to. Nghe thanh âm này Vân Chi cười khúc khích, tiếng cười thanh thúy êm tai, nàng chỉ vào vật phẩm nói:

- Hiện tại các ngươi là người bệnh, công việc nướng cá hôm nay để ta làm đi.

- Ngươi nướng cá?

Nghe vậy, Tiêu Viêm nhất thời ánh mắt kinh dị hướng nhìn vị nữ nhân xinh đẹp có thân phận cao quý này

Còn Cơ Huyền thì không nói gì, chỉ qua ánh mắt nghi ngờ của cậu để lộ ra hết tron.

- Nhìn ngươi làm hai ba lần, ít nhất cũng học được một chút.

Mỉm cười Vân Vận xoay người đi tới chỗ bãi đá.

Ngồi xồm bên cạnh đồng lửa, Vân Vận mồ hôi đổ đầm đìa đang cố gắng nướng cá, không khỏi bất đắc dĩ nhẹ giọng nói:

- Còn chưa từng có người được ăn cá do ta nướng, vậy mà tiểu gia hỏa ngươi còn dám xem thường ta...

Lại chuyển động một cơn, Vân Vận ánh mắt đảo qua một ít bình ngọc trên bãi đá, lông mày khẽ cau lại, ngọc thủ chậm rãi di động. Một lát sau, đột nhiên cầm lên một bình ngọc nhỏ:

- Đồ gia vị tựa hồ ở trong bình này?

Giờ bình ngọc nhỏ lên, Vân Vận nhìn thấy trong bình chứa bột phấn màu trắng, phát hiện tựa hồ không sai biệt lắm so với gia vị trước kia Tiêu Viêm sử dụng. Liền nghiêng chiếc bình nhỏ rắc bột phấn lên trên cá nướng.

....

Cơ Huyền với Tiêu Viêm thấy nàng hoàn thành việc nướng cá liền tiến tới xem, nhìn trước mặt mình là một con cá nướng đen thui như than hai người liền cạ ngôn rồi.

- Đây là lần đầu tiên ta nướng đó, dù không thể ăn được, ngươi cũng phải ăn. Nếu không chờ ta hồi phục..

Vân Vận đôi môi đỏ mọng héch lên, giờ giờ lên con cá nướng trên tay nhàn nhạt nói. Hàm ý uy hiếp không cần nói cũng biết.

Cuối cùng thì Cơ Huyền cũng nhắm mắt cắn đại, nhai nhồm nhoàm, con tim yêu cầu Cơ Huyền nhỏ ra nhưng lí trí lại ép Cơ Huyền nuốt xuống. Hiện giờ Cơ Huyền đứng như lời bài hát " chọn con tim hay là nghe lí trí ".

Vân Vận thấy phản ứng của Cơ Huyền ăn đến " ngon " như vậy liền hài lòng, bản thân cũng nếm thử. Dù sao cũng là đồ mình làm, có dở cũng phải ăn cho hết.

Thấy hai người kia điều ăn đến, Tiêu Viêm sau một hồi do dự cuối cùng cũng tính ăn, nhưng chưa kịp đưa lên mồm ăn đã bị một luồng kinh lực đánh rớt xuống. Tiêu Viêm nhìn chủ nhân của kinh lực đó là Cơ Huyền tính lên tiếng hỏi vì sao thì nghe thấy:

- Không cần... ăn.. trong cá có vấn.. đề.

Cơ Huyền khi nhắm mắt nhắm mũi ăn thì nhớ ra điều quan trọng, đây là cảnh Vân Vận bị dính xuân dược. Vì thế thấy Tiêu Viêm tính ăn thì liền ngăn cản.

Tà hỏa trong Cơ Huyền lại xuất hiện, hỗn nguyên công đang gắt gao áp chế.

.....

- Cái kia..., hai ngươi...Ngươi có hay không nhận thấy có chút bất thường không?

Vân Vận đứng mặt đỏ bừng nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Viêm lúc này mới ngẩng đầu lên, trong lòng không khỏi giật mình, chỉ thấy Vân Vận đang duyên dáng đứng trước mặt, khuôn mặt mỉm cười ửng đỏ mê người, con ngươi linh động lúc này trở nên mê ly.

Tiêu Viêm nhìn khuôn mặt đang cười của Vân Vận bởi vì màn quái dị này mà thoáng hiện lên nét kinh hoàng, khẽ trầm ngâm một lát, trong lòng khẽ động, miệng lưỡi có chút khô khốc, Tiêu Viêm lên tiếng hỏi:

- Ngươi, mới vừa nãy ngươi rắc gì lên thân cá? Cầm lại đây cho ta xem một chút.

Vân Vận đưa " lọ gia vị " tới chỗ Tiêu Viêm. Nhân lấy nó Tiêu Viêm cười khở không thôi

- Cái này...Là ta trong lúc vô tình phối chế...Xuân dược

Khuôn mặt mơ hồ ửng đỏ lên, Tiêu Viêm nói

- Xuân...Xuân được?

Nghe vậy, Vân Vận về mặt nhất thời ngốc trệ lại, oán hận dậm chân mắng:

- Tuổi còn nhỏ mà không học cho tốt, như thế nào lại đi luyện chế cái quỷ đồ vật này, thật không biết tên sư phụ vô lương của ngươi đến tốt cùng dạy người cái gì!

- ĐƯỢC HUYNH, LẦN NÀY LẠI PHIÊN HUYNH RA NGOÀI SON ĐỘNG RỒI.

Cảm nhận tình thế không ổn, Cơ Huyền khẽ gầm lên, mỗi lời nói như cần rần cần lợi nói ra. Thứ xuân dược này điều chế không mạnh lắm dùng đấu khí áp chế được, nhưng với Vân Vận là cả vấn đề lớn. Hiện tại thực lực nàng như nào, có lẽ không bằng một đấu giả đầu, sao áp chế được.

Tiêu Viêm nghe vậy liền hiểu ý Cơ Huyền, không nói gì tiến nhanh ra ngoài.

Trong động chỉ còn lại Cơ Huyền và Vân Vận.

- Ngươi chậm rãi áp chế đi, ta không thể ở chỗ này, ta muốn đi ra ngoài!

Một luồng gió mát thổi qua sơn động, khiến cho Vân Vận thanh tĩnh một chút, lập tức cắn răng, hướng sơn động bên ngoài chạy đi.

Vốn đang áp chế dục hỏa trong cơ thể, nghe Vân Vận nói như vậy, Cơ Huyền liền giật mình vội vàng giữ lấy Vân Vận.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Lời thề

Đi ra ngoài không được, ở lại cũng không xong, Vân Vận nóng nảy, đột nhiên chu cái miệng nhỏ, cắn vào vai Cơ Huyền một cái, song gần gũi tiếp xúc với hơi thở nam tử như vậy, cơ thể nàng càng trở nên khô nóng, nhất thời giống như củi khô gặp lửa nhỏ, đột nhiên bùng cháy lên.

Tà hỏa trong cơ thể vất vả lắm mới đè ép được nay lại bùng lên, cánh tay dùng sức gắt gao ôm lấy cái eo mềm mại nhỏ nhắn vào trong lòng.

Cơ Huyền cúi đầu hướng tới môi thơm của Vân Vận mà hung hãn hôn xuống.

Cơ Huyền đã từng có vài lần hôn môi kiểu pháp với Nhã Phi nên có tương đối kinh nghiệm. Lưỡi của Cơ Huyền dẫn dắt Vân Vận, quấn lấy lưỡi của nàng như hai con rắn nước quấn lại nhau, khiến cho Vân Vận cảm thấy khoái cảm kì lạ.

Hai đầu lưỡi trong miệng không ngừng dây dưa, liên tiếp khoái cảm không ngừng đem tới khoái cảm với Vân Vận mà cũng không ngừng ăn mòn tâm linh Cơ Huyền, cánh tay càng ngày càng rùng rợn, tựa hồ muốn đem nữ nhân trong lòng hòa tan vào thân thể mình.

Dục hỏa trong cơ thể ngày càng bành trướng, trong lúc mơ hồ, bàn tay Cơ Huyền không biết lúc nào đã từ chiếc eo thon mềm mại của Vân Vận, hơi hơi đu động sờ sờ vuốt vuốt lên ngọn núi đôi mềm mại bên hút hồn nam nhân qua lớp áo.

Khu vực mẫn cảm đột nhiên bị tập kích, điều này làm cho Vân Vận thần trí vốn đang bị dục hỏa chiếm cứ đột nhiên trở nên thanh tĩnh, thấy tư thế thân mật của hai người hiện tại, khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ tái nhợt, nhanh chóng như tia chớp môi thoát ra khỏi miệng Cơ Huyền, khẽ cắn răng, gian nan thấp giọng nói:

- Vân Huyền, người...Người nếu dám đối với ta làm chuyện này, đợi ta hồi phục ta nhất định giết chết ngươi!

Thanh âm Vân Vận vang lên nhất thời khiến cho Cơ Huyền thoát khỏi sự khống chế của dục hỏa, nhận thấy tay của mình đang xoa bóp kiểu nữ của đối phương, vội vàng rút tay ra, đấu khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, cổ liệu mạng áp chế dục hỏa đang bốc lên.

Vân Vận thần trí lần nữa lại bị dục hỏa xâm chiếm, cánh tay ngọc xiết chặt thắt lưng Cơ Huyền, má ngọc không ngừng cọ xát trong lòng ngực hần, bất quá ngay lúc thần trí sắp lần nữa mơ hồ, nước mắt đột nhiên rơi ra từ đôi mắt đẹp, thanh âm mê người từ đôi môi đỏ mọng của Vân Vận truyền ra:

- Ta nếu như thất thân, nhất định trước hết sẽ giết ngươi, sau đó sẽ tự sát!

Nước mắt trong suốt theo một đường chảy xuôi xuống gò má, cuối cùng rơi xuống lồng ngực Cơ Huyền khiến cậu bất đắc dĩ không thôi.

- Cảm thú, hay không bằng cảm thú.... Con mẹ nó hôm nay lão tử cứ làm không bằng cảm thú đó.

Cơ Huyền nhìn nước mắt chảy xuôi trên má ngọc Vân Vận liền mềm lòng. Nàng cường đại là vậy mạnh mẽ là vậy, nhưng nàng vẫn là nữ nhân vẫn có một mặt mềm yếu chỉ là mặt này nàng cất sâu xuống đáy lòng làm người khác không thể nhận ra. Giọt nước mắt đó như đập tan đi tương đối dục hoá trong lòng, còn lại sự luyến tiếc của Cơ Huyền.

- Hệ thống, người đưa cách giúp nàng thoát khỏi xuân dược?

- Tinh. Kí chủ không tính ăn nàng luôn sao? Đó không phải ước mong của người sao? Thế này thì quả không đáng mặt nam nhân nga.

Hệ thống đối với hành động này của Cơ Huyền rất phản đối, đùa giỡn nói.

- Cảm miệng, hiện giờ còn đã là giờ phút nào rồi còn đùa giỡn. Mau nói cho ta biện pháp mau lên.

Cơ Huyền bị Vân Vận quán quanh người. Đôi tay nàng quán quanh cổ Cơ Huyền, đôi thỏ ngọc trắng buốt lộ ra trước mặt không ngừng cọ sát vào lồng ngực cậu, miệng nhỏ không ngừng tiến tới gặm gặm tên người Cơ Huyền. Hiện giờ chỉ có cách gồng hết sức kháng cự lại, nếu không lý trí đứt đoạn thì hỏng.

- Tinh. Làm như lúc kí chủ phá phong ấn vậy, đưa tay đặt trên bụng nàng truyền đầu khí của mình vào người nàng. Hồn Nguyên thiên thiên quyết có thể xua tan đi hiệu quả của dược lực... Chỉ là chiêu này là giúp địch ngàn mình tổn tám trăm.

Hệ thống chậm giải nói biện pháp cho Cơ Huyền. Giọng nói máy móc nhưng pha chút thất vọng nhưng lại có sự khâm phục trong đó. Xem ra cái hệ thống này không đón mặt đến thế.

Cơ Huyền đành phải cắn răng một cái, khom người đem Vân Vận ôm lấy, sau đó nhẹ nhàng đặt nàng trên giường đá. Đang định tiến hành thì hệ thống kêu lên:

- Tinh. Chú ý: Phải trực tiếp tiếp xúc da thịt với bụng nàng, giống như lúc giải phong ấn vậy.

Cơ Huyền nghe vậy liền tròn mắt, Vân Vận hiện tại, y phục đã giải khai hơn phân nửa. Xuân quang không ngừng tiết lộ ra, cực kỳ chói mắt. Hiện tại chẳng những phải liều mạng áp chế dục hoà, giúp nữ nhân đã thoát y nửa thân thể thoát dục hoà.

Cơ Huyền bỗng cắn mạnh vào bản thân một cái, trong miệng chảy máu tươi, lấy đau đớn áp chế dục hoà. Hai tay tiến tới y phục của nàng xé xuống.

- Réttttt!!!!

Chiếc áo mỹ miều bị Cơ Huyền xé toạc ra, bụng trắng vào ép thon cũng như được giải thoát, nửa trên Vân Vận bị Cơ Huyền trực tiếp thu hết vào mắt.

Cảm giác đau đớn và vị sắt mặn mặn trong miệng giúp Cơ Huyền duy trì lí trí. Tay đặt lên bụng nàng, đầu khí của Cơ Huyền lại truyền trực tiếp vào cơ thể nàng xua tan đi dược lực. Đầu khí theo vị trí tràn vào, khuôn mặt đỏ hồng của Vân Chi từ từ giảm đi, phiền phiền hồng trên da thịt cũng chậm rãi hồi phục lại về tuyết trắng như ban đầu.

Sau một lát, Cơ Huyền mồ hôi chảy đầm đìa rất cực cũng dời được bàn tay đi, đem mảnh vải lớn phủ lại lên người Vân Vận, kịch liệt thở hổn hển, quay đầu nhìn khuôn mặt đã hồi phục lại bình thường của Vân Vận, không khỏi thở dài một hơi.

- Mấy cái Tiên hiệp, Huyền Huyền kiếp trước đều là giả dối. Cái gì mà tâm hướng đại đạo, cái gì mà vong tình, cái gì mà nữ nhân trong lòng không loạn, toàn giả dối.

Trong lòng Cơ Huyền hung hăng mắng mấy quần tiểu thuyết kiếp trước. Đọc là một việc, nhưng chân chính trải nghiệm lại là việc khác.

Khẽ thở phào nhẹ nhõm thì phát hiện đầu khí trong cơ thể bởi vì giúp Vân Vận áp chế dục hoà mà tiêu hao, nhất thời khiến cho dục hoà lại một lần nữa bùng lên, khuôn mặt đỏ lên, Cơ Huyền thân thể run rẩy, nhìn nữ nhân xinh đẹp nằm trên giường đá không có một chút nào phòng bị, cước bộ không tự chủ được đột nhiên bước tới, cúi đầu nhìn đôi môi đỏ mọng ướt át mê người kiều diễm, nhãn đồng hiện về nóng cháy, sau đó chậm rãi cúi đầu.

Bỗng Cơ Huyền lại cắn một cái gì đó trong miệng, máu tươi lại chảy ra, giọt máu rơi xuống khuôn mặt như tiên tử của Vân Vận rồi vòng theo gò má rơi xuống thoát nhìn thật chướng mắt, giống như một bức tranh tuyệt mỹ bị vấy bẩn bởi giọt mực vô danh vậy.

Dùng chút lí trí cuối cùng Cơ Huyền lao thẳng một đường ra khỏi sơn động, mặt kệ Tiêu Viêm có ở đó hay không.

Tiếng bước chân sau khi biến mất, nằm trên giường đá Vân Vận lúc này khẽ run rẩy, hai mắt khẽ mở ra, nhìn quần áo trên mình đã tan tác, đôi mắt đẹp khẽ nhỏ nước mắt rơi xuống, mặc dù nàng minh bạch rằng chuyện đáng sợ nhất cũng không có phát sinh, nhưng thân thể nàng đã bại lộ trước mặt Cơ Huyền.

Nghĩ đến việc mình bảo tồn thân thể nhiều năm như vậy cùng với nộ hôn đầu tiên, thật không ngờ được lại ở trong sơn động nhỏ này bị một vị thiếu niên nhỏ hơn mình nhiều đoạt đi, Vân Vận có loại cảm giác khóc cười không ra nước mắt.

Nằm trên giường đá, Vân Vận hàm răng cắn chặt vào đôi môi đỏ mọng, khuôn mặt lúc sáng lúc tối, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Sau khi chạy khỏi hang động, Cơ Huyền tiến tới thác nước lao tới. Một hồi nước lạnh làm Cơ Huyền tỉnh táo hơn, ngồi dưới chân thác nước.

- Âm Âm Âm

Nước lạnh liên tục xuôi lên người Cơ Huyền làm cậu bình tâm lại. Vận chuyển Hồn Nguyên công bài trừ tất cả dục hoả. Cuối cùng bản thân Cơ Huyền cũng lấy lại tâm trí.

- Rằm

Từ dưới chân thác nước Cơ Huyền phóng thích đầu khí ép ngược lại dòng chảy. Sau đó một tiếng vang vọng Cơ Huyền rời chân thác nước thờ phỉ phò.

- Haiz. Trải qua lần này mới hiểu sâu sắc cảm giác của Chân Chí Bình lúc cướp trình tiết của Tiểu Long nữ.

Cơ Huyền nhảy khỏi thác nước nằm trên đất vừa thờ vừa lẩm bầm.

- Ngày xưa thì cảm thấy Chân Chí Bình này thật hèn hạ xấu xa, nhân lúc người ta cháy nhà mà hôi của. Giờ mới thấy thực ra Chân Chí Bình là " nam nhân đích thực ". Ta không thể không phục

- Còn Cơ Huyền ta thì mỹ nữ trong ngực chủ động với ta, cuối cùng thì đến cảm thú cũng không bằng.

Trải qua lần cùng Vân Vận diễn ra xuân sắc vừa rồi Cơ Huyền sâu sắc cảm nhận được tình cảnh của Chân Chí Bình khi đó. Trăng thanh gió mát, trước mặt là một người con gái như hoa như ngọc, người mà bao năm qua trong mơ cũng thầm thì gọi tên, đang ngồi bất động, ta sẽ hành động ra sao? Chân Chí Bình đã lựa chọn con đường thành cảm thú ách nhằm là nam nhân mới đúng.

Dù nói tự nhủ lẩm bầm như vậy nhưng nếu cho Cơ Huyền chọn lại cậu vẫn sẽ giúp đỡ Vân Vận. Vì dù sao Cơ Huyền lúc sống cũng khát khao có được một tình yêu rung động thiên nhai. Giống như Chân Chí Bình đạo hữu nào đó Cơ Huyền không có tặc đảm làm vậy. Mà nếu Cơ Huyền dám làm đảm bảo khi Vân Vận hồi phục cậu sẽ rất thảm, cậu vẫn còn có khát vọng sống mãnh liệt nga.

- Haiz, không bằng cảm thú thì không bằng cảm thú vậy

Thờ dài một tiếng Cơ Huyền quay lại son động, đứng trước cửa son động bỗng nhớ ra là không thấy Tiêu Viêm. Xem ra hắn đã chạy thật xa khỏi chốn thị phi này rồi. Cơ Huyền cũng cảm thấy may mắn, nếu vừa nãy Tiêu Viêm ở gần đây sẽ chứng kiến hết thấy.

Cơ Huyền cất bước đi vào son động, ánh mắt dừng lại trên bãi đá có chút sừng sốt, vốn dĩ Vân Vận phải nằm trên giường đá, nhưng hiện tại lại không thấy bóng dáng đâu

Thân thể chợt có chút cứng ngắc, Cơ Huyền khòe mắt phiêu phiêu nhìn về phía sau, thấy một thân tử y huyền bí, Vân Vận trường kiếm trong tay đang kẻ sát yết hầu cậu, về mặt bằng hàn.

Yết hầu truyền đến cảm giác lạnh lẽo làm cho Cơ Huyền cả người da gà nổi lên, nhưng cố làm cho giọng lạnh đi nói:

- Nàng tính lấy oán báo ân sao? Ta cứu nàng hai lần rồi đó. Hình như khởi đầu mọi chuyện là do nàng, hành động của ta chỉ là cứu nàng thôi...

Dừng lại một chốc lại nói tiếp:

- Hơn nữa kẻ đến ta cũng không có làm gì quá phận cả.

Nghe vậy, trên khuôn mặt băng hàn của Vân Vận thoáng hiện lên nét ửng đỏ, trong lòng hung hăng nghĩ, đúng thật ngươi không có làm chuyện đó, nhưng ngươi đối với ta như vậy thì có khác gì so với làm chuyện đó đâu?

Đôi mắt đẹp khẽ lóe lên, song ngọc thủ cầm trường kiếm của Vân Vận nhưng lại không có di động chút nào, ánh mắt khẽ nhúc nhích, thấy trên khuôn mặt của Cơ Huyền bỗng nhớ tới vết máu vương trên mặt nàng lúc nãy. Chạm nhẹ gò má vết máu đó chắc do Cơ Huyền tự làm tổn thương mình duy trì tinh táo.

Bàn tay hơi nói lỏng ánh mắt hiện lên nét nhu hòa, một lúc lâu sau, một âm thanh sa sút tinh thần mệt mỏi vang lên, vô lực thu hồi trường kiếm lại, quay về son động bước đi, trường kiếm trà trà lên vai Cơ Huyền, thần nhiên nói:

- Chuyện hôm nay, chúng ta coi như chưa phát sinh cái gì, nếu ngươi mà truyền ra ngoài, ta hội nhất định giết ngươi.

Quay lại nhìn bóng lưng của Vân Vận, Cơ Huyền cảm thấy một cổ xúc động mặc danh. Cơ Huyền không thích cảm giác này tí nào, nhìn bóng lưng đang rời đi cậu thốt lên lời kinh thiên:

- Ta sẽ chịu trách nhiệm... Ta sẽ lấy nàng.

Vân Vận đang tiến vào son động bị lời của Cơ Huyền làm xáo động bước đi, nàng quay lại nhìn Cơ Huyền ánh mắt đẹp như muốn xuyên thấu Cơ Huyền lạnh giọng hỏi:

- Ngươi vừa nói gì?

- Ta nói ta sẽ lấy nàng.

Cơ Huyền lập lại lời nói với giọng điệu chắc nịch. Sau đó vết hầu của Cơ Huyền bị một thanh trường kiếm đâm tới, tuy không sâu nhưng vẫn rỉ máu.

Vân Vận ánh mắt chứa lửa giận và sát khí đâm trường kiếm về phía Cơ Huyền giọng trầm xuống:

- Đừng tưởng ta sẽ không giết ngươi.

Cảm giác đau đớn ở cổ họng, Cơ Huyền nhìn tới ánh mắt của Vân Vận khẽ cười nhẹ nhàng. Kéo mặt nạ xuống mặt đối mặt với Vân Vận giọng nói nghiêm túc:

- Ta Cơ Huyền thề với trời tương lai nhất định sẽ cưới Vân Vận nàng làm vợ, vì nàng che chắn mọi khó khăn thù hận bảo vệ nàng cả đời. Nếu trái lời thề THIÊN ĐẠO KHÔNG DUNG.

- Ngươi...

Nghe lời nói thề độc của Cơ Huyền trường kiếm trong tay nàng khẽ rung lên, ánh mắt nàng nhìn tới Cơ Huyền. Thiếu niên vừa bỏ đi lớp mặt nạ che chắn, ngũ quan bình thường khuôn mặt non nớt lại chứa sự kiên định dị thường không hợp với tuổi.

Bắt tới ánh mắt kiên định đó trong lòng Vân Vận bỗng nổi lên một cảm giác rung động mãnh liệt. Áp chế cảm xúc đó, thu lại trường kiếm nàng tiến vào trong động, lãnh đạm nói:

- Ngươi hiện giờ vẫn chưa đủ khả năng, đem lời đó thu lại đi.

Cơ Huyền nghe vậy nở nụ cười khổ:

- Đúng là hiện tại ta chưa đủ khả năng. Với thân phận của ta chỉ như con cóc ngồi dưới đáy giếng, còn nàng là thiên nga bởi vì gặp rủi ro nên bản thân mới có may mắn bắt gặp nàng, bất quá khi nàng hồi phục thì bầu trời rộng lớn kia mới là cuộc sống của nàng.

Dừng lại một lúc Cơ Huyền nghiêm túc nói tiếp:

- Nhưng không có nghĩa ta sẽ mãi là một con cóc. Một ngày nào đó ta có thể biến thành một con hùng ưng trên bầu trời, vì nàng che mưa che nắng. Thế sự không có gì là tuyệt đối. Hiện tại lời nói của ta có thể là sáo rỗng, nhưng ta sẽ dùng thực lực để chứng minh.

- Hi vọng lời ngươi nói sẽ thành sự thật.

Vân Vận nói lời thì thầm.

Mỗi lời của Cơ Huyền đều được như len lõi vào trái tim của Vân Vận làm nàng loạn nhịp. Lần đầu tiên trên đời, nàng biết đến cảm giác động rung là như nào.

Chỉ là họ " có thể sao " ba chữ này như quán lấy nội tâm của Vân Vận. Khoảng cách tuổi tác, khoảng cách thực lực, khoảng cách gia thế nhưng thứ này ngăn cách họ có thể sao. Cười khổ trong lòng, Vân Vận nàng đẩy lại trở nên phiền não vì một vấn đề này sao.

Giọng nàng phiêu dang, nhẹ nhàng không rõ nói với Cơ Huyền hay nói với chính mình:

- Nếu có một ngày ngươi có thể thực hiện điều mình nói, có thực lực tiến tới trước mặt ta tiến nói những lời đó một lần nữa có lẽ....

Vân Vận khoé miệng nhếch lên một nụ cười tuyệt mỹ.

- Có lẽ ta cũng sẽ điên cuồng với ngươi, đứng cùng ngươi không ngần ngại đối đầu với cả thiên địa.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Nhiệm vụ

Cơ Huyền nói xong lời đó cũng không tiến vào son động nữa mà ngồi trước lối ra như ông thần giữ cửa.

- Tình. Nhiệm vụ " Chinh Phục Vân Vận "

Yêu cầu: Trước khi kí chủ đột phá Đấu Hoàng khiến cho Vân Vận yêu kí chủ sâu đậm.

Phần thưởng: " Hoá hình đan " - giúp yêu thúc lực cấp cao giải hoá hình người.

Thất bại: Thì mất gái chứ có gì đâu.

Hệ thống tuyên bố nhiệm vụ mới với Cơ Huyền.

Cơ Huyền cạn lời với hệ thống. Cái hệ thống này thi thoảng ban tới mấy cái nhiệm vụ hổ cha thì lại nhiệm vụ liên quan tới phụ nữ.

- Người có thể nghiêm túc một lần ban cho ta cái nhiệm vụ nghiêm túc nào đó không?

- Tinh. Hiện giờ liên quan tới hạnh phúc cả đời của kí chủ thì không phải là nhiệm vụ nghiêm túc?

Hệ thống vận hồi lại Cơ Huyền.

Cơ Huyền cứng họng. Im lặng thừa nhận là hệ thống có lí.

Xa xa thấy một thân ảnh đang tiến về sơn động, đó không phải Tiêu Viêm thì còn ai. Tên này thấy tình thế không ổn liền lượn, sau khi mọi thứ xong xuôi thì lại xuất hiện, quả là đúng dịp.

- Vân Huyền huynh đệ mọi việc hẳn là... xong đi.

Thấy Cơ Huyền ngồi bên ngoài cửa đá lớp mặt nạ che khuất đi khuôn mặt làm Tiêu Viêm không thấy được biểu hiện của cậu. Tiêu Viêm tiến tới dò hỏi.

- Dược lực của tỷ tỷ đã được ta dùng đấu khí hoá giải, không có gì đáng lo. Chỉ là Dược Nham huynh đệ, loại dược này nên ít luyện thôi nếu không nhớ may như hôm nay thì rất....

Cơ Huyền khách khí nói với Tiêu Viêm

- Hắc hắc, dược đó là ngẫu nhiên luyện thành thôi, không có dụng ý gì, sau này ta sẽ lưu ý.

.....

Sau sự kiện đó thì ba người có chút gượng ngao, ai làm việc đó. Không khí xung quanh có chút trầm xuống.

Cho đến một ngày.....

Bên trong sơn động, trên chiếc giường đá, Vân Vân đang ngồi xếp bằng trên đó, trường kiếm kỳ dị đặt giữa hai chân nàng, hôm nay, nàng đã thay một bộ váy trắng, mái tóc đã búi thành hình phượng hoàng như trước tỏa ra vẻ cao quý, khuôn mặt xinh đẹp, lạnh lùng ưu nhã, bộ dạng nhu nhược mấy ngày trước đây cơ hồ đã hoàn toàn biến mất.

Dường như cảm nhận được Cơ Huyền đã thức tỉnh, Vân Vân đôi mắt đẹp cũng khẽ mở ra, ánh mắt khẽ đảo qua Cơ Huyền, thân nhiên nói:

- Đã thức dậy?

Âm thanh thanh thúy mơ hồ vang lên, bất quá bây giờ có phần trong trẻo hơn nhưng ẩn trong đó có thể thấy được vẻ lạnh lùng, giống như hai người xa lạ nói chuyện với nhau

Ánh mắt đảo qua người Vân Vân chậm rãi thở dài một hơi, nghiêng đầu nói:

- Phong ấn đã phá giải?

- Ân

Thân nhiên gật gù đầu, Vân Vân thân hình khẽ nhúc nhích, lần này xuất hiện, dĩ nhiên trực tiếp đối mặt với Cơ Huyền, đôi mắt đẹp nhìn khuôn mặt thiếu niên nói:

- Đi thôi, sau khi rời khỏi đây, ta sẽ giúp người tạm thời tăng thực lực lên.

Ngẩng đầu nhìn bóng lưng mỹ nhân rời khỏi sơn động, Cơ Huyền đột nhiên nói:

- Lời thề đó, ta chắc chắn sẽ thực hiện được. Đến một ngày nào đó nàng sẽ ở trước mặt ta là một " Vân Chi " chứ không phải " Đấu hoàng cường giả Vân Vân "

- Nếu người đã biết ta là ai thì hẳn biết lời thề đó của người khó thực hiện thế nào. Ta sẽ coi lời nói đó là một câu nói đùa của một thiếu niên mà thôi.

Đứng ở ngoài sơn động, bóng lưng xinh đẹp hơi cứng lại, cước bộ dừng lại. Nàng không quay đầu trở lại mà lưng đối với Cơ Huyền khẽ nói, một lát sau mới tiếp tục cất bước đi.

....

Bộ dạng hiện tại của Vân Vận, tựa giống như ngày Tiêu Viêm trốn ở một bên lén nhìn nàng cùng Tử Tinh Dực Sư Vương chiến đấu, khí độ ung dung cao quý, mang theo nét lạnh lùng khiến cho người ta có cảm giác mặc cảm tự ti khi đối mặt với nàng

Vân Vận chậm rãi xoay người, đôi mắt đẹp khẽ nhìn đôi con ngươi đen kịt một cái, rồi rất nhanh dời đi, bình thản nói:

- Ta sẽ giúp các ngươi trong khoảng thời gian ngắn đạt tới thực lực qua một đại cảnh giới hơn nữa là phong thuộc tính, có thể giúp ngươi tăng phúc tốc độ lên không ít, nếu gặp phải ma thú ngăn cản, các ngươi tận lực đừng có đối chiến với chúng, miễn cho thanh ba chiến đấu đưa thêm nhiều ma thú tới, đến lúc đó, ngươi sợ rằng...

Nói đến đây, Vân Vận đột nhiên dừng lại, bỗng nhìn Cơ Huyền chăm chăm.

Cơ Huyền đối với lời của Vân Vận tai nọ qua tai kia, đầu thì cứ gật nhưng mắt thì cứ nhìn vào bóng lưng Vân Vận không dời.

- Ân.

Tiêu Viêm thì nghe rõ ràng cẩn thận.

Nhìn bộ dạng bình tĩnh của Cơ Huyền, Vân Vận mảy liễu không biết vì sao, hơi hơi nhất tấc, chợt lắc mình nhẹ nhàng rời khỏi cự thạch, xuất hiện bên cạnh, nhẹ giọng nói:

- Bắt đầu thôi?

Thấy Cơ Huyền và Tiêu Viêm gật đầu, Vân Vận ngọc thủ chậm rãi lộ ra, sau đó nhẹ nhàng áp vào trên lưng họ, khuất chỉ khinh đạm, một cỗ mãnh kinh đầu khí quán chú mà vào, cỗ đầu khí này mạnh mẽ xông vào cũng không vì thân thể xa lạ mà có nhiều bạo động, dưới sự khống chế của Vân Chi, chúng nó cực lý ôn thuận chảy xuôi trong kinh mạch của hai người.

Luồng đầu khí này hùng hồn chảy xuôi, khiến cho đầu khí trong cơ thể Cơ Huyền nhanh chóng tràn ngập, cảm giác được một cỗ lực lượng trước nay chưa từng có, hơi hơi cử động thân thể, các khớp xương như được thoát thai hoá cốt, âm thanh ba lạp vang lên không ngừng.

- Lượng đầu khí này chỉ đủ cho ngươi dùng hai giờ, khoảng thời gian hai giờ này hai người cần phải lên vào tử tinh sơn động lấy cho được tử linh tinh đi ra

Vân Chi nhẹ giọng nhắc nhở:

- Ta sẽ tận lực đem Tử Tinh Dực Sư Vương ngăn cản, bất quá ngươi cần nắm chặt khoảng thời gian này, sức sinh đó trí tuệ cũng không thấp hơn so với loài người, vạn nhất nó phát hiện ta, sau này sợ rằng không có nhiều cơ hội.

- Ân.Hành động thôi?

Gật gật đầu Cơ Huyền nhìn nàng nhẹ nói

- Ân

Vân Vận khẽ gật đầu, thân thể vi chấn, sau lưng một đôi cánh năng lượng màu xanh, chậm rãi xuất hiện.Bất quá khi nàng ngẩng đầu nhìn động tác của Cơ Huyền chợt sững sốt, sau đó khuôn mặt cười thoáng hiện lên nét ửng đỏ.Xấu hổ tức giận nói:

- Ngươi làm gì vậy?

Cơ Huyền đang làm ra tư thế ôm, nghe Vân Vận hỏi vấn đề này, không khỏi mở to hai mắt, cực kỳ ngạc nhiên:

- Khoảng cách xa như vậy, ngươi sẽ không nghĩ để ta một mình chạy tới đó chứ? Nếu không ôm tỳ thì làm thì nhờ may gặp phải ngũ cấp ma thú thì sao? Hơn nữa chúng ta đang là "tỷ đệ " tỷ tỷ giúp đỡ đệ đệ là thiên kinh địa nghĩa nga.

Lông mi thon dài run rẩy dữ dội, một lát sau, Vân Vận đành phải hít sâu vào một hơi, bất đắc dĩ gật gật đầu.

Thấy nàng gật đầu, Cơ Huyền khước miệng nhếch lên, chậm rãi bước tới, lần nữa đem vị nữ nhân cao quý này ôm vào trong lòng.

- Không nên lộn xộn nếu không ta sẽ vứt ngươi xuống!

Khẽ thanh tỉnh lại nghĩ tới việc mình đã khôi phục lại toàn bộ thực lực vậy mà một lần nữa để cho thiếu niên này ôm vào lòng, Vân Vận thân thể mềm mại thoáng có chút run rẩy chậm rãi hít vào một hơi, mạnh mẽ áp chế tâm tình nhàn nhạt mở miệng uy hiếp nói.

Ôm Vân Vận vào lòng sau đó nhìn về Tiêu Viêm, Cơ Huyền chậm chậm nói:

- Được huynh lần trước phi hành đầu kê đó chắc đã có thể tự bay theo đúng không.

Tiêu Viêm nghe vậy tính làm giống Cơ Huyền thì dừng lại. Mặt có chút biến rồi cười khổ gật đầu.

Cơ Huyền trong lòng hừ lạnh, muốn chiếm tiện nghi của Vân Vận nằm mơ.

Đôi cánh sau lưng hơi hơi rung lên, hai người nhanh chóng bay lên khỏi mặt đất, một lát sau đã bay vút lên trên cao.

Vừa mới bay lên trên cao, Cơ Huyền giống như bạch tuộc, quần lấy Vân Vận, khiến nàng tức giận đến nỗi khuôn mặt có chút trắng bệch, mới có không bao lâu mà tên này đã đem lời nói của mình ba bảy hai mươi một vút ra ngoài mắt tiêu, da mặt quả nhiên dày tới cực điểm.

Khuôn mặt băng lạnh lại, Vân Vận đem tốc độ triển khai đến mức tận cùng, trên không trung, thanh quang chọi lóe, bóng người đã di chuyển ra ngoài trăm thước.

- Từ Tinh Dực Sư Vương thực tuyệt không dưới Đẩu hoàng tứ tinh có khi là tứ tinh. Thực lực hiện tại của nàng muốn có chút khó khăn. Nhưng bây giờ cả hai đều bị thương kẻ tám lạng người nửa cân. Dù sao cũng cẩn thận nhất là bộ ngực, bị một trào nữa là đi tong.

Cơ Huyền có vẻ dăm chiêu gật đầu, sau đó còn chưa nói hết, thì kinh hãi phát hiện thân thể mình đột nhiên hạ xuống rất nhiều, lập tức vội vã hoảng sợ ôm chặt Vân Vận, ngẩng đầu nhìn gỗ má xấu hổ tức giận của nàng.

- Ngươi im mồm!

Thấy Cơ Huyền nói đến bộ ngực của nàng, làm Vân Vận hận không thể ném tên chết tiệt này xuống.

- Hắc hắc, hảo tỷ tỷ yên tâm, ta sẽ phối chế được phẩm xoá sẹo hiệu quả, tỷ nữ nhi vậy sao có thể để lại sẹo.

Còn câu đằng sau Cơ Huyền chưa nói là " Còn có thể giúp nàng bôi thuốc, ai bảo ta là một người có tấm lòng tốt, đạo đức nghề nghiệp.

Cơ Huyền nghĩ tới cảnh đó mặt liền có chút nham nhở. Nhưng Vân Vận không thấy cảnh đó, chỉ nhàn nhạt nói:

- Không cần, sự tình nơi đây kết thúc, ngày sau cơ hội gặp mặt có lẽ là rất ít.

Cơ Huyền bỗng trầm mặc, rốt cục không nói gì nữa, đoạn đường còn lại, Vân Vận mặc dù thấy được thanh tĩnh trở lại bất quá không biết vì sao, thiếu vắng di thanh âm của thiếu niên bên tai, nàng trong lòng lại có chút khó chịu. Không một tiếng động đã hạ xuống một bãi đá ngổn ngang

Sau khi hạ xuống mặt đất, ánh mắt đảo qua tọa thất không xa trên dãy núi, trên đỉnh núi, một cái động cực lớn bị che lấp bởi nhánh cây, như ẩn như hiện.

Tiêu Viêm sau đó cũng đáp xuống ngay sau Vân Vận

- Nơi đó là động phủ của Từ Tinh Dực Sư Vương?

Đứng trên tảng đá phía sau, Tiêu Viêm cẩn trọng đem tầm mắt hướng đỉnh núi đối diện, nhẹ giọng dò hỏi.

Hơi hơi gật gật đầu, Vân Vận, ánh mắt chậm rãi đảo qua sơn động phủ cận, lông mày đen nhánh cau lại nói:

- Phòng ngự xung quanh cũng rất sâm nghiêm, tên kia cũng đã có chút cảnh giới

- Động khẩu có một ít cao giai ma thú, ta sẽ tận lực đánh chết hoặc làm chúng nó bị thương, ngươi nhân cơ hội đó, len lén vào động phủ đi

Quay đầu, Vân Vận dạn dò nói.

Nhìn thấy mọi việc hết thảy đã được phân phó thỏa đáng, Vân Chi cũng hơi yên tâm, lúc phi thân đi, khẽ quay đầu nói với Tiêu Viêm:

- Ngươi cũng cần cẩn thận một chút, chia ra làm việc thôi.

- Ngươi cũng cẩn thận.

Cơ Huyền không dong dài, chỉ gật đầu nói với nàng.

Vân Chi cũng không có nói nhảm, đôi cánh sau lưng rung lên, thân hình nhẹ nhàng uyển chuyển bay lên trên cao, sau đó như một tia chớp hướng động khẩu phái trước bay đi.

.....

- Dục huynh việc tiến vào trong sơn động thì nhờ huynh. Ta sẽ yểm trợ tỷ tỷ.

Cơ Huyền sau khi thấy Vân Vận đi liền quay lưng lại nói với Tiêu Viêm. Xong không đợi Tiêu Viêm phản ứng Cơ Huyền liền đuổi theo Vân Vận.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 58: Kế hoạch điên cuồng - Thu phục Tử Tinh Dực sư vương

Trên bầu trời thiên địa bị hai màu lục và tím bao phủ. Tử hoả phô diễn thiên địa ép xuống thân ảnh một nữ nhân yếu đuối, trước khi tử hoả ép xuống xung quanh Vân Vận được bao phủ lên những tầng lớp thành một tiểu cầu màu lam bao bọc nàng bên trong.

- Rắc, Rắc.

Tiếng vỡ nát vang khắp sơn mạch. Tầng lớp va chạm với tử hoả bị ép xuống vỡ nát từng tầng, đến khi tầng lớp hoà toàn tan vỡ thì bên trong đã không có ai.

Vân Vận nhanh như cắt xuất hiện ngay phía trên của Tử Tinh Dực Sư vương, trường kiếm bao bọc phong quyền đâm xuống, phong đầu khí xung quanh trường kiếm cường hãn đem cả không khí cắt nát.

Tử Tinh Dực Sư vương không dám kinh thường đôi phi dực bỗng vỡ thật mạnh tử hoả hình thành xung quanh đôi cánh thổi bùng lên, tựa như một chiếc chiến luân* cắt ngang qua thiên địa.

Vân Vận thấy tử hoả quét tới gần bản thân, nàng đánh ra một đạo thủ ấn. Xong trường kiếm đề ngang trước mặt tay phải kéo trên dài trên mặt kiếm. Cuồng phong như đang gào thét tụ tập lại xung quanh Vân Vận, cuồng phong dung nhập vào trường kiếm, kiếm khí sắc bén kéo lên tận trời cao.

- Phá... Cách.

Khê quát, Vân Vận chém lam sắc phong kiếm khí về phía Sư Vương, kiếm khí hoá thành phong quyền cũng được kiếp sức khuếch đại hơn và chạm với tử hoả, trong thoáng chốc chiến luân bị phong quyền cắt đứt. Thuận thế kiếm khí lao về phía Tử Tinh Dực sư vương, một kiếm này chém xuống Tử Tinh Dực sư vương không chết cũng lột nốt lớp da.

- Gầmmm!!!!

Nhưng lúc này Sư Vương đã có phản ứng kịp, nó quay đầu lại gầm một tiếng. Theo tiếng sư ngâm, tử tinh trên thân thể sư vương quang mang đại thịnh, tử sắc hoả diễm mãnh liệt trong nháy mắt từ thân thể bùng ra rồi lượn lờ bốc lên, cuối cùng hội tụ thành tử sắc hoả trụ thật lớn thẳng đến Vân Vận đánh tới.

- Âm

Hoả trụ và gió lốc va chạm tạo thành xung kinh kinh hoàng, vô số năng lượng được phóng thích ép không gian xung quang liên tục gấp khúc như có đầu hiệu bị nứt. Ma thú sơn mạch như bị một cự trụ hung hăng gõ mạnh.

- Thịnh thịnh!

Gió lốc cùng hoả trụ giằng co rồi tạo ra một tiếng nổ vang vọng cả sơn mạch rồi tan biến.

Vụ nổ như nuốt chửng hết tất cả, rừng cây thậm chí có vô số ma thú vì chạy không kịp mà vong mạng. Vùng đất dưới vụ nổ bị san thành bình địa.

Sau vụ nổ đó đôi cánh đầu khí khẽ động, Vân Vận như thiểm điện tiến tới Sư Vương, trường kiếm hoá thành phong nhận tiểu lốc tốc độ cực nhanh đâm xuống.

Tử Tinh Dực Sư vương cũng lao tới, chương trào cực lớn hướng bỏ xuống tạo nên một cỗ tử mang cực kì diễm lệ, không khí nơi chương trào đi qua dễ dàng bị xé rách, một tiếng rít bén nhọn chói tai vang vọng khắp trời.

- Đỉnh.. Đỉnh.

Cự chảo đánh thẳng vào trường kiếm, những tiếng kim loại vang lên. Trường kiếm bao bọc bởi phong đầu khí bị cự chảo đánh nát, Vân Vận liên tiếp lui lại. Sư vương thuận thế, đôi cánh màu tím bắn ra nhưng chế lông được bao bọc bởi tử hoả. Những chiếc lông được tử hoả bao quanh như những mũi tên lao thẳng về Vân Vận.

- Phong thôi thế!

Theo tiếng nói nhẹ nhàng thanh thúy, một phong quyền cuồng bạo chợt xuất hiện trước người, ngăn lại tử sắc phi tiễn

Tử sắc phi tiễn bị cuồng phong ngăn chớ không đâm tới Vân Vận.

Từ tinh dịch sư vương trong miệng vang lên một trận rít gào, thân thể không lồ có chút vặn vẹo, tốc độ công kích cuồng bạo làm người ta sợ hãi cùng lao tới. Cự trào lại bỏ xuống một lần nữa đem phong khiến cuồng bạo xé nát muốn chụp chết Vân Vận nhưng liền cảm thấy dị trạng, Vân Vận không có sau phong khiến.

Sư Vương đảo mắt xung quanh thì thấy Vân Vận đã lùi xa vài chục trượng, thấy vậy Sư vương gầm thét một tiếng, phi dịch vỗ mạnh đuổi theo Vân Vận.

Vân Vận mục đích chỉ đơn thuần là câu giờ cho đến khi Cơ Huyền và Tiêu Viêm lấy được đồ vật, nên nàng vừa đánh vừa lui. Mặc dù nhìn thì rơi xuống hạ phong, nhưng thực chất vẫn chưa bị thương tổn. Hơn nữa phải khéo léo để cho Từ Tinh dịch sư vương không phát hiện ra.

....

Cơ Huyền thì vẫn đi theo Vân Vận, được hệ thống che dấu khí tức theo dõi chặn chiến kia.

- Tinh. Với thực lực hiện nay của kí chủ tiến vào chỉ có chết, sao kí chủ không tiến vào động phủ của Từ Tinh Dịch sư vương tìm đồ vật tăng thực lực.

Hệ thống đối với hành động kì lạ của Cơ Huyền liền hỏi.

- Ngươi còn nhớ ta còn một phù lục "Khống thú phù". Vừa hay dùng được.

Cơ Huyền ánh mắt loé lên sự điên cuồng, trả lời hệ thống.

- Tinh. Ý kí chủ là muốn dùng nó thu phục Từ Tinh Dịch sư vương!!!! Quá điên cuồng, hệ thống phản đối. Với thực lực hiện nay của kí chủ thuần là tìm chết.

Hệ thống đối với suy nghĩ điên rồ của Cơ Huyền liền phản đối mạnh mẽ. Cơ Huyền và nó là nhất thể, nếu Cơ Huyền có mệnh hệ gì thì nó cũng ăn đủ.

- Với thực lực hiện giờ của ta đúng là không đủ nhưng còn có Vân Vận ở đây thu hút sự chú ý. Chúng ta đánh úp một đòn, không tin không được. Nếu thắng lợi thì ta sẽ sở hữu một ma thú tương đương với Đấu Hoàng ngũ tinh, là món hời lớn.

Cơ Huyền ra sức khuyên nhủ đầu độc hệ thống.

Hệ thống trầm lặng một lúc. Lúc này nó đang suy tính nặng - nhẹ theo lời Cơ Huyền. Sau một mười phút nó lên tiếng:

- Tinh. Hiện giờ trong cơ thể kí chủ đang có đấu khí của đấu hoàng cường giả. Hệ thống có thể khống chế nó lại và giúp kí chủ bạo phá ra một đòn kinh diệt, ít nhất là tương đương với đấu vương. Nhưng tác dụng phụ tương đối lớn, phải ôn dưỡng một thời gian.

Hệ thống bị Cơ Huyền thuyết phục, sau một phút trầm ngâm nó vạch ra kế hoạch cho Cơ Huyền.

- Được cứ làm như vậy đi.

Cơ Huyền nhìn một thú một người đang giao đấu trên không chung kia khẽ nói với hệ thống.

.....

Vân Vận đang cầm chân Sư vương trên bầu trời đôi mắt bỗng vô ý đảo qua thì thấy một thân ảnh quen thuộc. Một vô diện thiếu niên mặc hắc y ẩn nấp trong bóng cây.

Một phút lơ là bị Từ Tinh Dịch sư vương nắm lấy, đôi khổng lồ của nó nhanh như gió quét tới phía Vân Vận, cùng lúc hung trào chứa từ hỏa đập tới hướng còn lại khoá chặt

Vân Vận sau khoảng khắc thất thần phản ứng liền nhanh hơn, biết mình rơi vào thế gọng kìm liền quyết định nhanh thu hồi cánh đấu khí khiến nàng rơi tự do xuống. Nàng quay ngược người song song với mặt đất sau đó đôi cánh đấu khí trở lại bay lướt trong rừng cây rồi kéo theo Cơ Huyền lần đi.

Từ Tinh Dịch sư vương đột kích thất bại, mắt thấy Vân Vận tăng tốc độ muốn trốn liền kinh nộ, thân thể không lồ nó đuổi theo.

...

Vân Vận lúc này vác theo Cơ Huyền, nhìn thiếu niên đang bị mình kéo liền bất đắc dĩ nói:

- Ngươi sao lại ở đây, không phải hai người cùng tiến vào sơn động của Sư vương sao?

- Ta ở đây giúp nàng.

- Giúp ta? Ngươi ở đây là đang tạo thêm phiền phức thì có. Ta không thể vừa bảo hộ người vừa chiến đấu với nó được.

Nghe câu trả lời của Cơ Huyền, Vân Vận mắt đẹp trừng cậu, giọng nói có chút phẫn nộ nói.

- Ta hiện tại đang có kế hoạch giúp chúng ta hiện tại có thể đánh bại nó. Nhưng cần nàng câu chút thời gian.

Đối với sự trách móc của Vân Vận ánh mắt của Cơ Huyền bình thản đối mặt, nhẹ giọng nói với Vân Vận.

Nhìn ánh mắt của Cơ Huyền cuối cùng Vân Vận cũng thoả hiệp nói:

- Nếu nó không có tác dụng là chúng ta liền bại vong ở đây đó.
- Yên tâm, nàng chỉ cần cầm chân Sur vương trong một khắc thôi, khi có tín hiệu liền li khai khỏi Sur vương, còn lại để cho ta.

Thấy Vân Vận thoả hiệp Cơ Huyền liền thở phào, vừa rồi Cơ Huyền sợ nàng không tin cậu mà rời khỏi nơi này thì đúng là đáng tiếc.

- Tín hiệu? Tín hiệu như nào?
- Đến lúc đó nàng sẽ biết.

Cơ Huyền thần bí cười hắc hắc.

Vân Vận đối với Cơ Huyền liền có chút bất đắc dĩ, nhân lúc Sur vương chưa đuổi kịp ném Cơ Huyền vào một góc rừng sau đó đứng lại trên không chung chờ sur vương tới.

Một khắc sau một đạo tử quang với tốc độ cực nhanh lao tới, thấy Vân Vận ở đó liền dừng lại cách vào trượng, miệng nó gầm gừ:

- Nhân loại kia sao không trốn nữa? Hay là có bẫy rập cho ta hả.
- Đối với ngươi ta kinh thương dùng thủ đoạn.

Vân Vận nhìn sur vương cất đi trường kiếm, hai tay đánh ra một đạo ấn pháp kì dị. Gió trong sơn mạch này bỗng như bị hút lại nơi mà Vân Vận và Sur vương đang đứng. Đầu khí trong người Vân Vận cuồng bạo khuếch tán hình thành vô số tiểu ốc cuồng bạo, sau đó những tiểu ốc đó gộp lại thành một cái vòi rồng khổng lồ. Bầu trời của sơn mạch trở nên đen khịt lại, vòi rồng lục quang cuồng bạo.

Từ Tinh Dục sur vương cảm thấy nguy cơ liền phóng mạnh tới Vân Vận, cự trào muốn đem nàng diệt sát. Đang tiến tới bỗng có một vòi rồng khác ở bên giới thoát lên đem nó nhốt lại bên trong. Vòi rồng hoá thành phong cầu nhốt sur vương lại

Vân Vận thấy Sur vương mắc bẫy liền thở phào, vòi rồng vừa ngưng tụ cũng tan đi, đầu khí của nàng liên tục tràn vào phong cầu duy trì phong cầu không bị Sur vương đánh vỡ. Trong lòng thầm nhủ Cơ Huyền mau lên

Ở trong phong cầu Sur vương biết mình bị mắc bẫy liền phản nộ, cự trào, cự thủ, trụ tử hoà, phi dục,... Đều hung hăng phóng lên phong cầu muốn đánh nát nó, giọng gầm thét:

- Nữ nhân loại chết tiệt kia, đợi ta thoát ra t sẽ giết chết ngươi. Ăn thịt ngươi hả giận.

.....

Trong lúc đó Cơ Huyền ở một góc gần đó, đang đứng im lặng. Đầu khí trong cơ thể lưu động một cách quái dị, khí tức cũng biến ảo kì lạ. Khuôn mặt phía dưới lớp mặt nạ biểu lộ đau đớn, mồ hôi nhỏ giọt.

- Tinh. Đã hoàn thành, bắt đầu quá trình phóng thích.

Hệ thống sau khi lên tiếng thì Cơ Huyền sáng bừng lên, những nơi mắt thường có thể nhìn thấy toàn một màu huyết hồng. Từng tia vụ khí huyết sắc giống như sợi dây quấn quanh người của cậu.

- Đến lúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Nguy hiểm - Thành công

Cơ Huyền khẽ nâng tay phải lên, khẽ vung lắc vào không gian xung quanh, một chưởng đã đánh bỏ vào không gian nơi Sur vương bị giam giữ trong cầu gió.

Một tiếng nổ dữ dội vang lên, theo một chưởng vỗ xuống, đầu khí huyết sắc cả người hấn trào ra hình thành một vầng trăng máu.

Vân Vân thấy vàng huyết nguyệt chém tới, nàng cảm thấy rừng mình. Tức tốc nàng hiểu đó là tín hiệu mà Cơ Huyền nhắc tới, đôi cánh đầu khí nhanh chóng lùi lại, cách xa vàng huyết nguyệt đó.

Phong cầu không có đầu khí Vân Vân duy trì liền bị Sư vương đánh vỡ nát. Từ Tinh Dực sư vương cả người tràn đầy tử hỏa lưu động, nhìn tựa như một vàng tinh tú màu tím.

Từ Tinh Dực sư vương cảm nhận được một nguy cơ chưa từng có, giống hệt như lúc lần giác bị cắt mất. Tròng mắt nó co rút lại, gầm lên một tiếng kinh thiên toang bô tử hỏa tập chung lại gần miệng của Sư vương. Tử hỏa tạo thành khối cầu màu tím cực lớn, nhiệt lượng xung quanh như có thể thiêu đốt tất cả mọi thứ, dù kim thiết rắn rồi nhất cũng sẽ bị tan chảy.

Bầu trời của sơn mạch phủ lên hai màu tím đỏ phủ lên, cảm giác tử vong khiến toàn bộ ma thú của khu rừng run sợ.

- Từ Tinh Diệt pháo.

Từ Tinh Dực sư vương bắn tử hỏa cầu.

- Rầm

Nơi mà Huyết Nguyệt đánh vào, không gian bốn bề đã biến thành hư ảo. Từ Tinh Diệt pháo nhiệt lượng kinh thiên không gian đốt tới vạn dặm biến dạng.

Huyết Nguyệt va chạm với Từ Tinh Diệt pháo tạo ra những rung động khắp không gian. Thiên địa như bị cự chùy hung hăng gõ mạnh vào, ba động khuếch tán rừng cây, sông nước bị bốc hơi một cách nhanh chóng.

- Rắc rắc..

Vàng chẳng máu cùng hỏa cầu giằng co nhau trong không gian, trùng kích liên tục không gian quanh đó vang lên tiếng rắc rắc thanh thủy.

Xa xa, Vân Vân nhìn thấy cảnh đó liền hít một ngụm khí lạnh. Đầu gối của Cơ Huyền thậm chí còn làm thiên địa biến sắc hình thành dị tượng khiến chắc chắn không tầm thường, thậm chí ở vị trí Vân Vân cũng thấy sự duy diệt của nó.

- Nhưng vàng huyết nguyệt này so với tử hỏa cầu thì yếu hơn vài phần, thế này không ổn.

Vân Vân nhìn ra hỏa cầu đang đẩy lùi vàng trắng máu. Cứ thế này thì Cơ Huyền sẽ nguy hiểm, nàng đang tính tiến tới giúp Cơ Huyền.

- Tinh. Kí chủ hiện tại Huyết Nguyệt của ngài đang bị đẩy lùi, nếu không làm gì nữa thì ngài sẽ tiêu diệt đó.

Hệ thống cũng nhận ra Cơ Huyền đang thất thế, lên tiếng cảnh báo.

- Phá!

Nghe vậy Cơ Huyền cười lạnh. Theo tiếng quát khê của Cơ Huyền, thủ ấn trong tay chợt biến đổi, Huyết Nguyệt chợt bị nổ tung ra!

Một tiếng nổ vang vút lên tận trời cao.

Đầu khí huyết sắc giống như vàng thái dương nổ tung ra, khí tức âm lạnh chớp mắt trào ra, bao phủ khắp đất trời.

Tử hỏa cầu đang đẩy lùi huyết nguyệt bị nuốt chửng, cả Từ Tinh Dực sư vương cũng bị bao bọc lại.

- Uỳnh

- Cách.. Rắc

Bên trong vụ nổ Từ Tinh Dực sư vương lớp da như thượng phẩm kim thiết liên tục bị nứt vỡ, những dòng máu tím từ trong người nó trào ra ngoài thập phần thâm trầm.

- Dù chết ta cũng phải lôi người theo!

Từ Tinh Dực sư vương rống lên một tiếng phẫn nộ, là vạn thú chi vương ở Ma thú sơn mạch này nay bị một con người cắt đứt tiềm giác, còn bị ép tới chật vật như vậy. Làm nó phẫn nộ vô cùng.

Từ Tinh Diệt pháo bị bao bọc trong vụ nổ cũng bùng nổ bên trong Huyết Nguyệt, làm cho huyết cầu ngày càng churong rồi tạo ra những vết thủng nho nhỏ. Từ Tinh Dực sư vương nắm lấy cơ hội đôi phi dực tăng tốc hướng thẳng tới vết rách thoát ra.

- Bùm!!!!

Trời đất như rung chuyển bởi trận nổ, những ai nghe thấy tại cũng muốn điếc.

Khí tức lạnh lẽo cuối cùng cũng phát nổ toàn bộ. Những tia điện màu máu bay tứ tán trong không trung, mọi nơi mà mắt có thể nhìn đến đều bị bao trùm

bởi một màu đỏ tươi của máu!

Thứ ánh sáng đỏ pha tím kia sau khi lan tỏa mấy trăm mét, cuối cùng cũng dần tan đi, nhưng khí tức lạnh lẽo bao trùm trời đất vẫn khiến người ta run rẩy.

Ban nãy khi Huyết Nguyệt phát nổ, một cái hố hình bán nguyệt đã xuất hiện trên mặt đất.

Cái hố này bề mặt vô cùng trơn nhẵn, bên trong còn có vô số những tia điện màu đỏ phát ra một thứ khí tức nguy hiểm khiến người ta ghê sợ.

Từ Tinh Dực sư vương sau khi thoát khỏi đòn tấn công cũng thở phào, nghĩ đến vừa rồi chỉ sơ sẩy một chút thôi cũng lạnh mình. Đôi hung quang đánh về phía nơi phát ra đòn đó, bỗng thấy một điểm đen lao nhanh tới phía của nó.

....

Vài phút trước.

- Tinh. Kí chủ Từ Tinh Dực sư vương đã nương nhờ sự bành chướng của Từ Tinh Diệt pháo trong Huyết Nguyệt tạo ra các vết rách để thoát ra.

Hệ thống vẫn luôn cảm nhận sự thay đổi của vàng trắng máu lên tiếng thông báo.

Nghe vậy Cơ Huyền liền khẽ cười, sau lưng mọc ra đôi hắc dực dùng chút đầu khí còn lại lao thẳng tới phía Từ Tinh Dực sư vương.

- Không thú phù.

Khẽ gọi, trên tay Cơ Huyền xuất hiện một tấm phù lục trong suốt, trên phù lục có những kí tự đỏ thẫm như máu.

....

- Tìm chết!!!

Thấy Cơ Huyền lao tới như con thiêu thân, Từ Tinh Dực sư vương liền trào phúng. Đuôi của nó như thiểm điện đâm thẳng tới phía Cơ Huyền. Trong mắt nó Cơ Huyền chỉ là một con ruồi bọ nhỏ cũng dám khiêu khích uy nghiêm của vương, đến cự trảo cũng khinh thường dùng.

Vân Vận ở xa thấy cảnh đó tròn mắt co rút lại, đôi cánh đầu khí tăng tốc hết mức lao tới, trong lòng nổi lên cảm giác lo sợ mặc danh.

- Phập

Khi Cơ Huyền còn cách Từ Tinh Dực sư vương không tới một trượng thì bị đuôi của nó đâm thủng người. Đuôi của nó như một cây thương khổng lồ đâm thẳng từ trước ngực xuyên qua sau lưng, đánh nát lục phủ ngũ tạng của Cơ Huyền, tạo ra một lỗ thủng to.

- Khônggggg!!!! Ta giết chết ngươiiiii!!!!

Tiếng kêu thấu tâm can của Vân Vận vang lên. Nhìn thấy cảnh Cơ Huyền bị Từ Tinh Dực sư vương đâm thủng người trong lòng nàng như bị một cái gì đó hung hăng đâm xuống.

Mắt nàng đỏ ngầu, tơ máu nổi lên, đầu khí điên cuồng phóng thích tính lao tới liều mạng với Từ Tinh Dực sư vương. Toàn thân Vân Vận được đầu khí bao bọc như một con cuồng phong tàn phá tất cả hủy diệt tất cả.

- Ngươi cũng phải chết.

Thấy Vân Vận lao tới Từ Tinh Dực sư vương rít lạnh, nó ra tạo thành tình trạng hiện nay cũng là do Vân Vận ban tặng nếu không giết chết nàng, nhai nát xương cốt nàng không thỏa lòng của nó. Đuôi lớn co lại nhưng cảm thấy vướng mắc một cái gì đó, mắt lớn trừng trừng thấy Cơ Huyền vẫn bám trụ lại trên đuôi không buông, nó đưa Cơ Huyền lại gần đầu nó cười lạnh gằn gừ:

- Nhân loại ngu xuẩn nếu vậy thì ta ăn thịt ngươi trước rồi đến nàng.

- Hắc hắc. Yên tâm.. Hôm nay.. Kẻ duy... Nhất có chuyện... Là mày đó.

Cơ Huyền bị đâm thủng nội tạng hô hấp khó khăn, chật vật cười lạnh nói. Nói xong tấm phù trên cánh tay đâm máu mình nhanh chóng vỗ mạnh vào đầu Từ Tinh Dực sư vương.

Bị Cơ Huyền tập kích Từ Tinh Dực sư vương nhanh chóng đuôi lớn đem Cơ Huyền vẩy mạnh tới hướng Vân Vận, khẽ gầm:

- Nhân loại ngươi làm gì ta???

Vân Vận thấy Cơ Huyền bị ném văng tới lí trí liền thanh tỉnh một chút bay tới chụp lấy cậu nhanh chóng xem Cơ Huyền còn có thể cứu được không. Nhìn xuống thân thể của Cơ Huyền, Vân Vận liền bị chấn kinh rồi.

- Tinh. Hình nộm thể thân của kí chủ đã tiêu hao một. Mọi vết thương chí tử của kí chủ đều được chuyển đến hình nộm.

Cơ Huyền nghe vậy liền thở phào một hơi. Lí do Cơ Huyền liều mạng như vậy là vì cậu nắm chắc trăm phần trăm còn sống. Cơ Huyền lần trước quay thường được ba con hình nộm thể thân cho Nhã Phi một con bản thân còn hai con. Hiện giờ mọi vết thương được chuyển tới hình nộm. Đó cũng là lí do Vân Vận kinh ngạc.

- Mẹ nó, dù biết không chết nhưng vẫn đau quá. Cảm giác này thật không dễ chịu chút nào. Như bị bạo "trúng tryn" vậy.

Cơ Huyền trong lòng thâm kêu đau, thương thể thì không còn nhưng cảm giác vẫn còn nga. Bị đâm thùng lục phủ ngũ tạng cảm giác đủ "mới mẻ", nhớ đến cuối đời.

- Tinh. Kí chủ đã bị bạo "trúng tryn" rồi sao? Không lẽ hiện tại ngài khôn được.... Vậy thì lí giải vì sao người không XXX Vân Vận rồi.

- Tinh. Thế hỏng rồi, hệ thống hiện tại chưa chữa được bệnh này đâu ngài đừng hi vọng.

Hệ thống rùng mình với lời nói của Cơ Huyền, nhanh chóng lên tiếng nhắc trước cho Cơ Huyền.

- Cút. "Tryn" của người mới có vấn đề, của cả nhà người mới có vấn đề. Của ta là bình thường, nam nhân bình thường.

Cơ Huyền nội giận mắng hệ thống, nam nhân kị nhất nói không được. Còn cái hệ thống mất nét này còn đang nhục mạ cậu là thái giám.

- Tryn? Nam nhân bình thường?

Vân Vận đang ngạc nhiên trước vết thương của Cơ Huyền nay nghe thấy lời cậu thì thắc mắc.

- Ách, không có gì.

Cơ Huyền đỏ mặt, lặc giọng nói.

- Tinh. Kí chủ nói vậy thì hệ thống tạm tin. Nhưng nên cảnh cáo kí chủ trước, nếu "trúng" của kí chủ bị đánh bạo thì không thể dùng hình nộm được đâu, mất luôn đó, kí chủ nhớ kĩ.

Hệ thống thiện ý nhắc nhở Cơ Huyền.

Vân Vận thoát bất ngờ, giọng nói run rẩy hỏi:

- Vết.. Vết thương của người sao lại không thấy... Mà nếu không sao nếu vậy thì trước hết chạy đã.

Cơ Huyền thấy Vân Vận tính rút lui liền bắt đắc dĩ tay chỉ chỗ Từ Tinh Dục sư vương lên tiếng nói:

- Yên tâm đi, Từ Tinh Dục sư vương hiện tại không còn là đe dọa rồi. Nhìn đi.

Vân Vận nhìn tới thấy Từ Tinh Dục sư vương đang vùng vẫy trong không chung, trên mình nó nổi lên những thứ gì đó lấp loè sắc quang.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Thu phục Từ Tinh Dục sư vương - Đột phá nhị tinh đấu sư

Từ Tinh Dục sư vương trên mình nổi lên vô số huyết ấn văn kì dị, các ấn văn đó tựa như các sợi xích chói buộc thân thể to lớn của nó. Từ hoà toát ra khắp cơ thể, đấu khí liên tục lưu động kháng cự lại các huyết ấn văn đó. Từ Tinh Dục sư vương đau đớn kèm theo phần nộ:

- Nhân loại nhèn mọn người đã làm gì ta.

Vân Vận chứng kiến cảnh kì dị đó mày liễu nhíu lại, mắt đẹp nhìn về phía Cơ Huyền đang hưởng thụ nằm trong lòng nàng không đứng dậy. Giọng nói cảnh cáo:

- Còn tính nằm đó bao lâu nữa đây?

- Ách, hiện tại ta đang bị thương nga... Ai da đau chết mất.

Cơ Huyền đang hưởng thụ cái ôm của mỹ nhân liều chết không thoát ra, hai tay ôm ngực ra về đau đớn. Thình thoảng khẽ chạm nhẹ đôi gò bồng mềm

mại của Vân Vận.

Mặt ngọc đỏ lên, trước hành động vô lại của Cơ Huyền, Vân Vận không lưu tình, đôi chân dài tuyết mỹ đá mạnh.

Tập kích bất ngờ, Cơ Huyền bay thành một vòng cung hoàn hảo, hoa lệ mặt cấm xuống đất người đi theo. Tức giận, phui quần áo rồi xoa hông, mắt Cơ Huyền trừng lớn nhìn Vân Vận:

- Nàng đối xử với người bệnh nặng thế sao? Nếu ta có mệnh hệ gì thì tương lai nàng sao bây giờ? Tính mưu sát chồng chưa cưới sao?

- Câm miệng. Nói ngắn gọn việc vừa xảy ra đi.

Nghe Cơ Huyền xàm ngôn, Vân Vận liền mắng, tai nhỏ cũng đỏ hết lên rồi.

- Không cho nói thì thôi.... Ách việc là như này...

Tính than vãn thêm tí nữa nhưng va phải ánh mắt Vân Vận đành nói:

- Ta có hai món kì trân dị bảo. Một món thì có thể thay thế bản thân chịu một đòn trí mạng. Một món thì như nàng thấy đó có thể khống chế ma thú.

- Có những món bảo vật như vậy sao?

- Đại lục này rộng lớn. Kì trân dị bảo gì không có, chúng ta cũng không biết được đâu.

Cơ Huyền nhún vai nói với Vân Vận. Vân Vận cũng cảm thấy có lí, thế gian rộng lớn không chân bảo gì cũng có.

Thấy Vân Vận tin tưởng thì Cơ Huyền cũng thở một hơi. Nhìn về Từ Tinh Dục sư vương đang đây dựa trên không chung. Trong lòng hỏi hệ thống:

- Lá phù đó có tác dụng thật không?

- Tinh. Lá phù đó đương nhiên là hữu dụng không thể nghi ngờ, chỉ là ma thú này hơi cường hãn một chút thôi nhưng nó sẽ chịu khuất phục ngay bây giờ.

Hệ thống thập phần tự tin đáp lời Cơ Huyền.

Cơ Huyền cũng yên tâm phần nào, cái hệ thống này thỉnh thoảng mất dạy hay chọc tức người nhưng đến lúc nghiêm túc thì cũng đáng tin.

Từ Tinh Dục sư vương giăng co một hồi thì tử hoá quanh người nó liền đình trệ tan biến. Các huyết ấn xung quanh mình nó lặn xuống lớp da.

- Thịnh thịnh.

Huyết ấn co lại liên tục rồi buộc chặt vào não hải và trái tim Từ Tinh Dục sư vương. Từ giây phút đó Từ Tinh Dục sư vương liền đình chỉ mọi chống cự, đôi mắt nó trở nên vô hồn. Hướng về phía Cơ Huyền thân thể khổng lồ của nó tiến tới.

Vân Vận cảnh giác dừng chân trước mặt Cơ Huyền, đầu khí vận chuyển trường kiếm thủ sẵn. Nếu có gì bất ngờ thì nàng sẽ bảo vệ được Cơ Huyền. Nhưng ngạc nhiên thay điều Vân Vận lo sợ không xảy ra nó tiến tới cách Cơ Huyền và Vân Vận vài bước thì đứng lại.

- Tinh. Kí chủ sử dụng nhiếp hồn thuật thì hoàn mỹ có thể khống chế Từ Tinh Dục sư vương.

Hệ thống gợi ý cho Cơ Huyền.

- Không phải chỉ dùng khống thú phù là được rồi sao.

- Tinh. Khống thú phù khống chế lí trí, nhiếp hồn thuật khống chế linh hồn. Cả hai nếu cùng sử dụng có thể khống chế tốt nhất.

Cơ Huyền lách ra khỏi Vân Vận tiến tới phía Từ Tinh Dục sư vương, nó hoàn toàn đứng im. Tay chạm tới đầu nó, vận dụng Nhiếp hồn thuật đầu khí tiến vào cơ thể sư vương, khống chế thần hồn. Sau một hồi Cơ Huyền thở ra một hơi nhìn đầu ma thú này trong lòng vui sướng.

- Hắc hắc, lão tử có một ma thú cấp đầu hoàng bảo kê rồi. Trên đại lục này cũng có thể đi ngang, cường đoạt dẫn nữ cũng không ai dám nói gì.

- Hừm.

Cơ Huyền rung lên, cả người quay về nhìn hướng phát ra tiếng đó và bất giác được ánh mắt "thân thiện" đang "cười" với cậu. Trong lòng kêu khổ không thôi, cái miệng tiện, cao hứng nên nói linh tinh. Cơ Huyền cười lấy lòng:

- Ta vui là cuối cùng có thể lại tiến một bước lớn trong việc cưới lão bà là đầu hoàng thôi.

- Lăn.

Vân Vận nào có tin lời ma quỷ của Cơ Huyền. Chỉ là nghe thấy Cơ Huyền nói vậy trong lòng nàng liền không thoải mái. Thấy vẻ mặt Cơ Huyền thì nàng

vừa giận vừa buồn cười, không thèm đáp lại cánh đầu khí huy động về lại động phủ của Tử Tinh Dực sư vương.

- Uy.. Nàng nghe ta giải thích... Hiểu nhầm rồi.

Cơ Huyền cười lên Tử Tinh Dực sư vương đuổi theo, vừa bay vừa hét.

....

- Rống!

Một cỗ sóng nhiệt phía sau truyền tới, đem y phục Tiêu Viêm đốt cháy thành một mảnh tro bụi, luồng hỏa diễm này đã lưu lại sau lưng Tiêu Viêm một đoàn vết sẹo

Cẩn rằng cổ nện đau đớn, Tiêu Viêm đôi mắt đỏ ngầu, liều mạng chạy trốn. lúc này dừng bước, ắt hẳn tử là cái chắc.

Đồng khẩu càng ngày càng gần, Tiêu Viêm thậm chí có thể nghe thấy tiếng thú gầm bên ngoài, bàn chân lần nữa đạp mạnh, thân thể bắn đi, rốt cục cũng bắn ra khỏi sơn động.

Lao ra khỏi sơn động, ánh nắng mãnh liệt của mặt trời khiến đôi mắt Tiêu Viêm hơi hơi đau nhói, tại giữa không trung mạnh mẽ xoay người lại, khuôn mặt hiện lên nét kinh ngạc, nguyên lai chỗ hắn đáp xuống lại là chỗ của hai đầu tam giai ma thú, cái miệng khổng lồ của chúng dữ tợn nhe ra.

Đứng gần nhìn cái miệng rộng của hai đầu ma thú, Tiêu Viêm trong lòng thoáng tuyệt vọng, toàn thân hắn bây giờ vô lực, cơ bản không còn nửa điểm lực lượng để thay đổi cục diện.

Ngay khi hắn nhắm mắt chết, thì hai đạo kiếm cương dày đặc, đột nhiên từ phía chân trời bạo bắn xuống, hai đầu ma thú hung ác nhất thời bị bỏ đoạn ngang, Tiêu Viêm hoa mắt lên.

Mông lung mở mắt ra, Tiêu Viêm nhìn thấy vẻ mặt lo âu trên dung nhan tiểu mỹ.

.....

Vân Vận và Cơ Huyền đuổi đến thì thấy Tiêu Viêm bị đuổi giết. Vân Vận liền động, ra tay cứu giúp. Còn Cơ Huyền nhìn thì có vẻ không sau nhưng bên trong hừ thoát không chịu được, chút đầu khí để lưu động cũng không có.

Bên trong sơn động tiểu Tử Tinh Dực sư vương cũng đã rộng giận vọt ra, bắt quá ánh mắt của nó nhìn Vân Chi đang trôi nổi trên không trung, chương trào vội chà xát trên mặt đất, kim hãm tốc độ lại, ma thú đối với nguy hiểm có một loại cảm giác đặc biệt nhạy cảm khó nói, nó cảm giác được nữ nhân trước mặt, tuyệt đối không phải đối tượng nó có thể trêu chọc được.

Đương tiểu Tử Tinh Dực Sư Vương chuẩn bị lui về phía sau, Vân Chi, mặt cười băng hàn, ngọc thủ vung trường kiếm lên.

- Thủ hạ lưu tình a.

Cơ Huyền vội nói.

Vân Vận khẽ đổi thủ ấn một đạo thanh sắc phong nhận cự đại, từ mũi kiếm bạo xạ ra, như tia chớp chém lên thân thể của tiểu Tử Tinh Dực sư vương, hất bay nó vào góc sơn động bất tỉnh. Quay lại nhìn Cơ Huyền, yêu cầu lí do.

- Haizz, dù sao chúng ta và nó cũng không có thù oán. Ta đã lấy đi bố của nó rồi hiện tại giết nó thật có chút....

- Lòng dạ đàn bà.

- Cứ coi là vậy đi.

Cơ Huyền không nói vô nghĩa làm gì.

Vân Vận không để ý tới Cơ Huyền nữa, nhìn tới Tiêu Viêm liền cả kinh:

- Hào bá đạo năng lượng, người ăn phải thứ gì vậy.

- Xem ra đã ăn phải "sinh tử tinh nguyên" rồi.

Cơ Huyền quang sát tình huống của Tiêu Viêm rồi nhớ lại theo nội dung truyện nói với Vân Vận.

Vân Vận tức khắc nhíu mày đang tính giúp đỡ Tiêu Viêm thì nghe tới lời Cơ Huyền.

- Đề ta tới, công pháp ta vừa đủ khả năng giúp đỡ hắn.

Cơ Huyền ngăn trước Vân Vận, nhìn Tiêu Viêm thăm thấy kẻ này may mắn. Nếu không phải theo lời hệ thống.

- Tinh. Hiện tại kí chủ giống một cái cây khô héo không có nước nhưng vừa hay có người mang nước tới giúp kí chủ. Chỉ cần kí chủ hấp thụ năng lượng bá đạo kia thì giúp kí chủ một hồi đại ân.

Nghe vậy Cơ Huyền không do dự tiến tới chỗ Tiêu Viêm, song thủ đặt lên lưng hắn vận chuyển Hỗn Nguyên Thôn Thiên quyết.

Hắc sắc đầu khí từ Cơ Huyền chuyển vào cơ thể của Tiêu Viêm, nó đi đến đâu liền thôn phệ sạch năng lượng từ sắc khiến năng lượng đó chạy trốn khắp nơi.

Trong lúc chạy trốn, cũng có một bộ phận năng lượng từ sắc, dung nhập vào bên trong huyết nhục, những nơi này thoáng hiện lên màu tím đậm mịt, giống như một dấu hiệu bình thường, một lát sau, bên trong thân thể Tiêu Viêm, trừ bỏ một bộ phận năng lượng dung nhập vào huyết nhục thì tất cả năng lượng từ sắc đều không có chỗ dung thân, buộc phải đoàn kết nhau lại thành một đoàn từ sắc năng lượng to bằng nắm tay, run run nhìn đầu khí hắc ám tiến tới. Hắc đầu khí tiến hoá thành một cái hắc động lao tới cắn nuốt năng lượng từ sắc

Bên ngoài Cơ Huyền không ngừng thôn phệ năng lượng từ sắc, thân thể như được tưới thuận. Hơn nữa đầu khí không ngừng tăng lên. Vòng xoáy hắc động trong đan điền Cơ Huyền đột nhiên tốc độ xoay trở nên nhanh hơn rất nhiều, đang cấp tốc khếch trương.

Đoàn hỏa diễm từ sắc không ngừng xoay tròn, trong quá trình chuyển động, đoàn hỏa diễm từ sắc này từ từ bị phân hóa, cuối cùng cũng dung nhập với năng lượng căn nguyên, hoàn toàn dung nhập vào vòng xoáy.

Sau một hồi Cơ Huyền thu lại toàn bộ đầu khí khỏi Tiêu Viêm, thu công. Nắm chặt tay cảm nhận lực lượng của bản thân trở nên mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Nhưng làm Cơ Huyền vẫn hơi thất vọng

- Nhị tinh đầu sư sao. Xem ra tác dụng phụ còn nhiều nga, may có năng lượng của Tiêu Viêm không thì tu đến năm nào hồi phục được.

- Tinh. Từ hoá tiến nhập vào cơ thể có muốn hấp thụ không. Chấp nhận - từ chối.

Đang chìm trong suy nghĩ thì tiếng hệ thống vang lên trong đầu Cơ Huyền. Cơ Huyền từ khắc đáp:

- Chấp nhận

- Bắt đầu quá trình dung hợp từ hoá vào cơ thể. Dung nhập....

Hệ thống vừa dứt lời cả người Cơ Huyền bỗng bùng lên từ sắc hoá diễm y hệt như Từ Tinh Dực sư vương. Cơ Huyền vội vàng khoanh chân tu luyện, không quên nói với Vân Vận:

- Không cần quá lo cho ta.

...

- Tinh. Dung hợp hoàn thành, hiện tại kí chủ có thể sử dụng từ hoá.

- Tinh. Kí chủ đạt điều kiện kĩ năng " Từ Tinh phong ấn ".

Cơ Huyền mở mắt tỉnh lại, trong đầu vang lên thông báo của hệ thống. Khoé miệng khẽ nhếch lên, xem ra lại có con bài tẩy rồi. Tiến tới vách Tiêu Viêm lên, rồi nhìn tới Vân Vận nói:

- Đi khỏi đây thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Vân Vận rời đi

Hạ xuống một chỗ bí mật trong rừng rậm, Cơ Huyền đặt hắc nằm trên bãi cỏ, vươn tay gỡ nạp giới của Tiêu Viêm xuống, sau đó lấy ra miếng từ linh thạch. Ném từ linh thạch thuận miệng hỏi Vân Vận.

- Nơi này chắc đủ an toàn rồi. Không bị ma thú phát hiện ra đâu. Còn nàng thì tính như nào.

Nhẹ nhàng cầm từ linh thạch, Vân Chi thấp giọng lầm bầm nói:

- Cảm ơn. Ta chắc sẽ quay trở lại Vâm Lam tông, còn người?

- Ta thì chắc lang thang một thời gian tìm cách tăng thực lực để cưới lão bà chứ.

Cơ Huyền không nhận được trêu đùa Vân Vận, với nữ nhân lạnh lùng như tiên tử này Cơ Huyền không kiềm lòng chọc ghẹo nàng tức giận, chỉ khi nàng biểu lộ cảm xúc nàng mới như nữ nhân bình thường.

- Ba hoa.

Vân Vận thấy Cơ Huyền lại cọt nhà thì bùi môi nhỏ, mặt hơi ửng đỏ khẽ nói. Bộ dáng như muốn làm nũng với Cơ Huyền. Đột nhiên nàng nói:

- Quay mặt đi.

Cơ Huyền có chút mơ hồ.

Vân Vận lại sáng giọng:

- Quay mặt đi.

Cuối cùng thì vẫn quay đi.

Đứng dậy, Vân Chi hàm răng khẽ cắn vào đôi môi đỏ mọng, ánh mắt cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó khuôn mặt thoáng hiện lên nét ửng đỏ, ngón tay chậm rãi giải khai chiếc váy, theo ngón tay Vân Vận về hạ, một thân thể hoàn mỹ mềm mại giống như nữ ngọc tạo thành, xuân quang xạ tiết tỏa ló trong rừng rậm

Ưu nhã thoát y, Vân Vận đem chiếc áo giáp kì dị lưu chuyển kim quang bên trong, nhẹ nhàng lấy xuống, sau đó thoáng ngượng ngùng, vội vã mặc lại y phục.

Cơ Huyền không biết mình vừa bỏ lỡ cảnh đẹp nhân gian nhà, tiếc đứt ruột.

Đưa nội giáp cho Cơ Huyền, Vân Vận nhẹ nói:

Cái này là hải tâm chi giáp, làm từ một loại kim loại sản sinh ra từ trong bụng của lục giai hải ma thú tam vĩ lam kinh, lực phòng ngự của nó, tùy theo lực lượng của chủ nhân, mặc dù người bây giờ chỉ là đấu giả nhưng công kích bình thường của đấu sư cũng không thương tổn được người...Người mấy lần giúp ta, cái này coi như thù lao ta cấp cho người.

Cơ Huyền trông thấy khuôn mặt tuyệt mỹ kia ửng đỏ, hần liền cười cổ quái: Không phải là nữ nhân này chẳng phải vừa mới cời Hải tâm chi giáp đấy chứ?

Ngoài hơi ấm nhàn nhạt trên cơ thể, còn có từng đạo mùi hương thơm ngát bay vào mũi Cơ Huyền. Cơ Huyền mỉm cười càng lạ.

Vân Vận bắt được ánh mắt đầy cổ quái hiện lên trên khuôn mặt trong lòng nàng liền hiểu rõ, toàn thân khẽ run lên. Trừng mắt nhìn Cơ Huyền, xấu hổ nói:

- Không được cười!

Cơ Huyền cố nén cười, quay về phía Vân Vận nghiêm nghị nói:

- Ân. Ta sẽ bảo quan bộ giáp này thật tốt, sẽ thương bộ giáp này cùng cùng.

Vân Vận làm sao không hiểu những lời này. Trong lòng nàng lại càng cảm thấy hỏa khí mãnh liệt dâng trào, mặt ngọc đỏ ửng mê người đỏ lên tận tai.

Thu lại cảm xúc khỏi phục về lạnh lùng, nhìn thấy Cơ Huyền ôm khư khư trong lòng cái nội giáp như bảo bối mãi không buông thõng thoải còn.. người nhẹ làm nàng không thể ngừng đỏ mặt.

Khẽ thở dài một hơi, Vân Vận khom người xuống, môi khẽ hôn lên trán Cơ Huyền, đôi cánh sau lưng hơi rung lên, dáng người ưu nhã bay lên trên không trung.

Đang sung sướng thì bị Vân Vận đánh lên khiến Cơ Huyền không kịp phản ứng, đến lúc nhận ra thì Vân Vận đã bay đi rồi. Đứng ở dưới hét:

- Uy, nàng có ý gì đây, chiếm tiện nghi của ta thì phải chịu trách nhiệm đó. Ta vẫn còn thuần khiết đó, tem dán còn chưa bóc đâu, chứ không phải người tùy tiện để ai hôn thì hôn đâu.

- Ta sẽ coi đây là vận định tình của ta với nàng. Nàng chạy không thoát đâu. Hắc hắc.

Cơ Huyền cũng không biết Vân Vận có nghe được không nhưng vẫn cứ hét lên cho thoải lòng.

Cười lên Tử Tinh Dực sư vương rời đi. Sau đó cười hắc hắc ôm tấm nội giáp không nở buông, nội giáp vẫn còn vương lại mùi hương thơm ngát của Vân Vận.

- Tinh. Hi vọng kí chủ của hệ thống không trở thành tên biến thái cầm đồ của nữ nhân rồi cười nhếch nhếch và hít lấy hít để.

Hệ thống thấy Cơ Huyền hề hề hà hà cười một lúc rồi thỉnh thoảng hít hít nội giáp khiến nó cuối cùng cũng lên tiếng.

- Mi thì hiểu gì. Đây là lăng mạn hiểu không. Là một phần lăng mạn của nam nhân, ai trong thiên hạ cũng nếu trong trường hợp này vậy thôi. Cái được tạo từ mấy con số thì hiểu gì chứ, đi chơi với mấy chữ số 0 và 1 của người đi.

Cơ Huyền then quá hoá giận mắng hệ thống, một bộ lỗi không phải ta mà lỗi của nam nhân khắp thiên địa này.

- Tinh. Kí chủ vui là được, hi vọng không có ngày kí chủ bị bóc lịch vì sự "lăng mạn" của mình.

Hệ thống cũng không còn gì nói với Cơ Huyền bèn chúc Cơ Huyền.

Ôm áp một lúc cuối cùng Cơ Huyền liền mặc nó vào, đồ tốt thì cũng phải dùng. Hiện giờ có thêm một thứ cứu mạng làm Cơ Huyền thực vui nga.

- Tiến đến Lang Đầu dong binh, để cho bọn chúng tồn tại đủ lâu rồi. Xổ bọn chúng tôi.

Nằm trên lưng Tử Tinh Dực sư vương, Cơ Huyền bỗng cười lạnh không thôi. Tử Tinh Dực sư vương bay tới thị trấn nhỏ, Cơ Huyền từ trên cao nhìn xuống nở nụ cười, chỉ là nụ cười này có chút đắc tiện.

....

Trong đại sảnh, Mục Xà hai mắt đỏ bừng, dữ tợn nói với một tên dong binh đang nom nớp lo sợ. Trước mặt hắn bày ra một cỗ thi thể, mà cỗ thi thể này chính là của người vừa bị Tiêu Viêm đánh chết, Cam Mục.

- Đúng vậy, đoàn trưởng.. Tên Tiêu Viêm vốn đã bị chúng ta đuổi vào sau trong sơn mạch đã sống sót trở ra.

Nuốt một ngụm nước bọt, tên dong binh mặt lộ vẻ sợ hãi run giọng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Mục Xà âm trầm, càng lúc càng khó coi, trong con mắt hàn ý dữ tợn không ngừng hiện lên, bước vài bước trong đại sảnh, âm lãnh nói:

- Đánh chết Cam Mục chỉ có một mình hắn?

- Mặc dù trước đó Tiêu Viêm có đánh lén, bất quá lần sau trực diện giao chiến nhị đoàn trưởng vẫn thảm bại rất nhanh. Theo thủ hạ phán đoán, thực lực của Tiêu Viêm có thể đã xấp xỉ cửu tinh đấu giả.

- Người khác có thể không, bất quá tên kia không chừng có thể đạt được.

Hít sâu một hơi, Mục Xà phát tay, lạnh giọng nói:

- Bất quá tới cửu tinh đấu giả rồi thì sao chứ? Trước mặt đấu sư, tất cả đấu giả đều không chịu được một kích.

- Truyền lệnh xuống, tất cả phải tận lực tìm kiếm tung tích của Tiêu Viêm, tuyệt không để cho hắn có cơ hội chạy thoát.

Bàn tay nặng nề đập mạnh lên bàn, Mục Xà hung ác nói:

- Ta lúc trước đuổi hắn vào bên trong ma thú sơn mạch, vì không đạt được bảo tàng bên trong sơn động mà tiếc hận. Không nghĩ tới hắn còn có thể trở về. Lần này nếu lại gặp mặt, hắn đừng hi vọng còn sống mà rời đi.

Ngay lúc Mục Xà đang an ủi bản thân, một tên dong binh vội vã phá cửa lao vào, gấp giọng nói:

- Đoàn trưởng, một kẻ đeo chiếc mặt nạ vô diện đang từ cổng lớn giết vào.

- Cái gì?

Nghe vậy, những người xung quanh nhất thời xôn xao.

Mục Xà đồng dạng cũng bị tin tức này gây sững sốt một chút, chợt bật dậy, bước đến nắm lấy cổ áo của tên dong binh quát hỏi:

- Hắn mang theo bao nhiêu người?

- Chỉ có một mình hắn!

Tên dong binh sắc mặt quái dị trả lời.

- Một người?

Khuôn mặt nhếch lên, Mục Xà tưởng mình nghe nhầm, lập tức ngạc nhiên hỏi:

- Người nói hấn một mình tấn công tổng bộ của chúng ta?

Tên dong binh vội vàng gật đầu.

- Đi thôi, chúng ta ra xem một chút, coi vì cái gì mà tiểu hổn đản này có dũng khí lớn như vậy, haha!

Bàn tay vung lên, Mục Xà cười lớn một tiếng, dẫn đầu đoàn người tiến ra khỏi đại sảnh.

Đoàn người rất nhanh xuyên qua tiền sảnh, rồi đến tiền viện. Chỉ thấy ở chỗ đại môn, một thiếu niên đeo chiếc mặt nạ quỷ dị đứng đó, tay nắm một thanh hắc sắc trường kiếm nổi lên vô số đường vân đỏ.

Sau lưng hắn là vô số cánh máu tanh, những dong binh của Lang Đầu đều mằm trong vũng máu, một cuộc thảm sát một chiều.

Mà cánh cửa đại môn vốn cứng rắn cũng bị đập bể ra thành từng mảnh nhỏ.

- Mục Xà đoàn trưởng, lâu rồi không gặp a!

Nhìn thấy Mục Xà sắc mặt âm trầm đi đến, thiếu niên ngẩng đầu lên, chậm rãi mỉm cười nói.

- Hôm nay người sẽ vĩnh viễn ở lại đây!

Nhìn đồng hổn loạn trong viện, Mục Xà hít sâu một hơi, tiến lên từng bước, ngón tay chỉ vào mặt thiếu niên. Khuôn mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng dữ tợn cùng oán độc.

Vô diện thiếu niên chỉ cười nhàn nhạt nói:

- Vậy sao, thế hôm nay ta diệt đi dong binh này tránh tai hoạ ngầm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Mục Xà - Bại

Ngày càng có nhiều thành viên của Lang đầu dong binh đoàn xuất hiện, về mặt hung tợn vậy Cơ Huyền lại. Vũ khí trong tay dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi phản xạ ánh sáng lạnh lẽo.

- Đừng hi vọng ta sẽ cùng chơi với người cái trò đơn đầu. Ta chỉ cần dùng phương pháp an toàn nhất mà hoàn toàn giải quyết người là được!

Đôi mắt nhìn chăm chăm Cơ Huyền, Mục Xà cười lạnh nói.

- Động thủ, giết hấn!

Không nói nhảm nhiều, Mục Xà trở ngón tay vào Cơ Huyền, giọng nói âm lãnh tràn ngập sát khí.

Nghe đoàn trưởng hạ lệnh, những dong binh xung quanh nhất thời nắm chặt lấy vũ khí trong tay, sau đó gầm lên, hung hãn lao đến vây sát Cơ Huyền.

Đứng trên bậc thang, Mục Xà lạnh lùng nhìn thanh niên đang đối mặt với cuộc vây sát mà vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nắm tay chậm rãi xiết chặt, gằn giọng nói:

- Người phải chết!

Đối mặt với những dong binh đang lao tới Cơ Huyền cười nhạt không né tránh, cả người được đầu khí bao bọc thành một màng năng lượng màu đen.

- Keng.. Keng.

Vũ khí của dong binh va chạm tới màng năng lượng đó thì bị chặn đứng.

Không để dong binh phục hồi trường kiếm khẽ rung lên, từ sắc kiếm khí xuất hiện trong hư không chém xuống.

- Phập... Phập... Phập.

Trong chớp lát những dong binh lao tới liền bị từ sắc kiếm khí bổ làm đôi, không gian tràn đầy tinh huyết. Những dong binh còn lại, sợ hãi quay lưng bỏ chạy thì nhanh như cắt những thanh hắc sắc kiếm khí đó đâm mạnh tới sau lưng bọn chúng ghim mạnh lên tường. Mỗi phút chốc dong binh mất phân nửa.

Mục Xà ánh mắt kinh ngạc, hay tay siết chặt nhìn về Cơ Huyền nói:

- Ngươi là đấu sư.

Mục Xà vừa dứt lời, thì Mục Lực và các dong binh còn lại ánh mắt không thể tin nổi Cơ Huyền là đấu sư. Đấu sư với đấu giả là một khoảng cách không thể vượt qua, bọn họ mới chỉ là đấu giả tự đối đầu với đấu sư là tìm chết. Dong binh còn lại thì mất hết lòng chiến đấu.

Mục Lực càng kinh ngạc hơn, hắn ở cái trấn này cũng được coi là thiên tài nhưng trong ngày hôm nay hắn đã bị đá kích tới hai lần. Một tên còn quái thai hơn một tên.

Mục Xà hít một hơi bình đạm nội tâm:

- Dù ngươi có là đấu sư thì có sao hôm nay tiến vào đây thì ngươi cũng không toàn mạng trở ra.

Cơ Huyền lười cùng Mục Xà nói chuyện, đôi mắt liếc tới Mục Lực đang ở gần đó thần thò. Nở nụ cười "ấm lòng" với Mục Lực, Cơ Huyền đập mạnh vào đất bắn tới phía Mục Lực.

- Lực nhi, cẩn thận!

Biến hóa đột nhiên giữa sân đồng dạng khiến Mục Xà đang ở trên đài cao lấy làm kinh hãi, sắc mặt không khỏi đại biến, cấp bách quát.

Tay phải Cơ Huyền ngưng kết ra tầng đầu khí hắc sắc mỏng toả ra sát khí kinh hoàng. Phong áp kịch liệt khiến sắc mặt Mục Lực biến đổi một lần nữa, trong lòng

Hiện tại hắn đã bị công kích của Cơ Huyền hoàn toàn bao phủ, lấy tốc độ của hắn căn bản rất khó có khả năng thoát ra. Cho nên hắn đành phải mạnh mẽ tiếp lấy công kích của Cơ Huyền.

Khỏe miệng co quắp một chút, Mục Lực đem đầu khí trong cơ thể điên cuồng nhập vào trường kiếm trên tay, sau đó cắn răng, trường kiếm trong tay tạo nên một tiếng xé gió bén nhọn thẳng tắp lao đến ngực của Cơ Huyền.

- Rắc.. Rắc.

"Đoạn mệnh thủ" chộp tới ngực Mục Lực đầu khí phòng ngự của hắn bị hắc thủ tùy tiện xé nát, một chương đánh thẳng vào ngực.

Xương ức bị thủ chương đánh lên vang lên tiếng vỡ nát lồng ngực lõm xuống nhìn thoát ghê rợn. Nhất thời, một ngụm máu tươi điên cuồng phun ra, đau đớn kịch liệt khiến nhân đồng Mục Lực thoáng hiện ra một tia oán độc. Trong khoảnh khắc đó, trường kiếm cũng rời khỏi tay hắn, dưới ánh mắt đờ đẫn của Mục Lực đâm mạnh vào ngực của Cơ Huyền.

Một chương của Cơ Huyền đem Mục Lực bắn thẳng về phía sau một đoạn xa, hung hăng đập mạnh vào cột trụ lại phun ngụm máu tươi, bất tỉnh.

Trường kiếm mang theo kinh khí hung mãnh đâm mạnh trên ngực Cơ Huyền, nhưng vừa chạm tới ngực thì va phải màng đầu khí thì không thể tiến sâu hơn nữa nên rơi xuống.

- Lực nhi!

Mục Xà vội vàng lao xuống dùng sức lay động Mục Lực đang hôn mê. Thấy hắn vẫn còn thở mới thở phào một hơi, đem Mục Lực giao cho tên dong binh ở bên cạnh. Sau đó ngẩng đầu lên oán độc nhìn chằm chằm Cơ Huyền, bàn tay chậm rãi nhặt một thanh trường thương làm bằng tinh cương trên mặt đất.

- Đừng nghĩ chỉ có mỗi ngươi là đấu sư.

Âm trầm nhìn chằm chằm Cơ Huyền đang bình tĩnh mỉm cười, trường thương trong tay Mục Xà chậm rãi giơ lên. Đầu khí trong cơ thể dưới sự thúc dục của sát ý bắt đầu điên cuồng vận chuyển, bên ngoài thân thể, đầu khí màu xanh nhạt từ từ hiện ra, cuối cùng hình thành một lớp màng mỏng bao bọc ngoài cơ thể.

Bàn tay chậm rãi cọ xát trên trường thương, đợi đến khi đầu khí trong cơ thể đã mãnh liệt, Mục Xà chợt khẽ quát một tiếng, bàn chân đạp mạnh trên mặt đất, thân thể bắn đến chỗ Cơ Huyền, trường thương trong tay khẽ rung lên, không ngờ trên đó xuất hiện vài bông hoa tuyết trắng.

Nhìn đòn tấn công của Mục Xà, Cơ Huyền không lơ là vung Âm Huyết kiếm chém ngang lên, đánh bật trường thương của Mục Xà.

- Đinh đinh đang đang..

Theo sự di động của hai người, mỗi lần trường thương cùng hắc kiếm giao phong đều bắn ra hoa lửa đầy trời cùng với tiếng kêu đinh tai nhức óc.

Trường thương bén nhọn xé rách không khí tạo nên tiếng rít chói tai, như tia chớp lao đến. Mà hắc kiếm cũng đồng dạng, mũi kiếm xé gió đâm thẳng tới trường thương. Hắc kiếm và trường thương rung lên, xung lực khiến cả Mục Lực và Cơ Huyền bị lùi lại vài bước mới giữ được ổn định.

Trong mắt thoáng hiện ra một tia hàn ý, lòng bàn tay đột nhiên đẩy vào cán thương, mũi thương bén nhọn lao thẳng đến cái cổ của Cơ Huyền.

Nhìn mũi thương bút tốc lao thẳng tới phía mình, Cơ Huyền tức tốc bật lùi lại đằng sau.

- Phụng tượng bộ!

Nhìn Cơ Huyền tốc độ bạo tăng, Mục Xà đồng dạng quát khẽ một tiếng, mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, đầu khí trong cơ thể tuôn ra. Thân thể giống như mảnh lá rụng trong cơn cuồng phong lướt nhanh đến chỗ Cơ Huyền. Mà trường thương trong tay cũng đâm ra một lần nữa.

- Keng... Bùm

Bỗng Cơ Huyền dừng bước Âm Huyết kiếm nâng lên, mũi trường thương đâm tới mặt của Âm Huyết kiếm, Cơ Huyền anh chóng xoay mặt kiếm làm trường thương trượt ra khỏi đâm mạnh vào tường vang lên tiếng nổ mạnh.

Cơ Huyền thuận thế áp sát Mục Xà, tay phải huy động đầu khí ngưng kết thành hắc trảo.

- Đoạn Mệnh thủ.

Hắc trảo nhanh chóng đâm thẳng tới ngực của Mục Xà, màng đầu khí của Mục Xà cũng bị hắc trảo đánh nứt vang lên từng đợt nứt vỡ nhưng mạng nhện. Xuyên qua lớp bảo vệ đâm thẳng tới ngực Mục Xà.

Mục Xà cảm nhận nguy cơ liền nhanh chóng lùi lại nhưng Cơ Huyền thuận thế không buông đuối ngược lại. Cuối cùng Mục Xà cắn răng quyền khí ngưng lại, đối trảo với Cơ Huyền.

- Âm

Hắc trảo xé toạc quyền khí chop mạnh tới tay hắc, Cơ Huyền tính lấy đi của Mục Xà.

Đúng lúc đó trường thương bỗng xoay mạnh đập ngang sang đẩy Cơ Huyền lùi ra. Cũng nhờ đó mà Mục Xà thoát được một kiếp. Cảm nhận bàn tay của mình, hắc sắc đầu khí vẫn đang tàn phá trong bàn tay khiến hắc lạnh mình.

Cơ Huyền bị đánh lùi sang ngang giữ lại cân bằng của bản thân nhậm nhìn Mục Xà. Phũ quan quần áo nói:

- Ta chán rồi, kết thúc trong đòn sau.

- Cuồng Vọng, vậy ném thử đầu kĩ của ta. Tật phong thứ!

Trường thương trong tay vừa chuyển động, một tiếng quát trầm thấp vang lên, mũi thương trong nháy mắt đã được một con lóc nhỏ màu xanh bao phủ. Con lóc thối qua, không khí xung quanh phảng phất như là bị xé rách ra thành từng mảnh. Trường thương chỉ thoáng hãm lại một chút, sau đó mang theo một tiếng xé gió chói tai, hung mãnh điểm về phía Cơ Huyền.

- Lăng Trọng Điệp.

Cơ Huyền vận chuyển đầu khí bao bọc hắc kiếm, hoá thành một đầu hắc xà cường hãn lao về phía con lóc.

- Đinh!

Tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên trong sân, vắng vắng mãi không dứt. Đầu hắc xà đôi co với con lóc màu xanh lục, xung quanh thỉnh thoảng toé lên ánh lửa.

- Dù ngươi cường hơn thì thế nào. Cũng chỉ là đầu sư nhất tinh mới đột phá thôi, ôm nay ngươi vẫn sẽ nằm lại tại đây.

Mục Xà ánh mắt âm trầm, cười gằn nhìn về phía Cơ Huyền lên tiếng trào phúng nói.

Cơ Huyền hài hước hỏi:

- Ai nói ta chỉ là đầu sư nhất tinh?

Mục Xà cảm thấy bất an trong lòng ngày càng lớn.

- Bạo phá.

Âm huyết kiếm bị đầu khí bao bọc hoá thành một con hắc xà bỗng trở nên to lớn hơn thành một đầu cự xà không lồ. Đầu cự xà như được ngưng tụ thành hình thoát khỏi hắc kiếm đẩy lùi con lóc và Mục Xà lùi về sau.

Mục Xà kinh hãi, hắc cắn răng, quyết không lùi bước, bởi vì lùi bước thì chỉ có chết. Điểm ấy Mục Xà vô cùng minh bạch, đành phải đem đầu khí trong cơ thể ra đem nhập vào trường thương, sau đó cùng đầu cự xà.

- Rầm!!!

Tiếng nổ kinh thiên diễn ra. Đầu hắc xa biến hoá phát ra nguồn năng lượng huỷ diệt bùng nổ

Chợt một nhân ảnh bắn ra, giữa không trung phun ra một ngụm máu lớn, cuối cùng hung hăng đập mạnh vào trên vách tường, khiến nó trong nháy mắt đổ sụp xuống thành một đồng gạch vụn, bụi bay mù mịt.

Trong sân, gió thổi nhẹ qua, tro bụi từ từ tiêu tán. Bóng dáng một thiếu niên cầm hắc kiếm đứng ngạo nhân.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Gặp Tiểu Y Tiên

Cơ Huyền đẩy bàn tay về phía góc tường đang tràn ngập tro bụi, một cổ kính phong hiện lên đem tro bụi tất cả đều mang đi, lộ ra ở dưới một đồng đồ nát.

Cơ Huyền nhìn thân thể hơi co quắp dưới đồng đồ nát, đi tới cạnh đồng đồ nát, kinh lực tùy tiện oanh lên một tiếng, đem một khối đá vụn đánh bay đi, lộ ra khuôn mặt trắng bệch thảm thương, cả người dính đầy tro bụi của Mục Xà.

Mục Xà lúc này hai chân đã bị đánh gãy đoạn, sắc mặt trắng bệch cực kì đáng sợ, hô hấp cũng càng ngày càng khó khăn, hiển nhiên, hắn đã tới tình trạng đèn dầu sắp cạn rồi.

- Tiểu hồn đản, ta vẫn còn coi thường ngươi a!

Thanh âm yếu ớt đứt quãng từ trong miệng Mục Xà truyền ra, song mặc dù thanh âm rất nhỏ, nhưng oán độc trong đó lại không hề giảm đi chút nào:

- Tiểu tử, ngày sau nếu có cơ hội, nhất định phải khiến ngươi sống không bằng chết!

- Mạng ngươi còn không giữ được còn đe dọa, nực cười. Hơn nữa ta có một thứ thú vị cho ngươi xem.

Cơ Huyền thân nhiên nói. Cánh tay dơ lên búng một cái. Trong không gian bỗng một luồng uy áp xuất hiện, luồng uy áp này đè nén tất cả mọi người trong doanh binh khiến họ không thể thở nổi.

Đầu của ma thú là một đầu sư tử sắc diện dữ tợn, nhãn đồng phát ra từ quang xen lẫn ánh huyết hồng kì dị, miệng rộng đầy răng nanh, trên đầu còn có một chiếc sừng xoắn màu hồng hồng với từng luồng từ sắc hoá điểm lượn lờ vây quanh.

Trên thân sư tử khổng lồ mọc ra một đôi cánh màu tím, mỗi lần vỗ cánh, đoàn đoàn hỏa điểm màu tím nhạt phủ thiên cái địa mà cuốn ra, bốn cái trào trắng kien đồng dạng cũng là được bao phủ bởi từ sắc tinh thể, mỗi một lần đập hạ đều muốn làm không gian chấn động, lực lượng to lớn khó mà tưởng tượng được.

- Từ... Tinh Dực... Sư vương. Lục giai ma thú, vương giả chi vương...

Mục Xà trong đồng đồ nát ánh mắt không thể tin nổi nhìn về phía Từ Tinh Dực sư vương.

- Đúng vậy, đó là sùng thú của đó, oai hùng không. Không phải ngươi nghĩ ta sẽ để lại những kẻ này làm mối đe dọa chứ. Ta nói rồi Lang Đầu dong binh xoá sổ.

Cơ Huyền tận hưởng ánh mắt tuyệt vọng của Mục Xà, giết một người không đáng sợ. Mà trước khi giết hắn nghiền nát tự tin của hắn cho hắn chìm vào tuyệt vọng.

Từ Tinh Dực sư vương lẳng không miệng bắn ra từ sắc hoá điểm. Từ sắc hoá điểm điên cuồng thiêu đốt doanh binh, những người còn sống muốn tẩu thoát nhưng bị uy áp của Từ Tinh Dực sư vương kiềm chế không di chuyển được chỉ có thể tuyệt vọng nhìn cái chết cận kề.

- Ngươi sẽ chết ko từ tế, ngươi sẽ xuống địa ngục vạn kiếp không thể siêu sinh.

Mục Xà mở trừng to mắt thấy cảnh dong binh của mình bị tiêu huỷ, nhìn con trai của mình bị thiêu chết trong từ hoá hoá thành tro phần nộ nguyên rủa Cơ Huyền.

- Kể cả có ngày đó ngươi cũng không thấy đâu.

Cơ Huyền kinh bị đối với Mục Xà, rời khỏi đó. Cơ Huyền vừa đi khỏi thì từ hoá đã lan tới nơi đó thiêu đốt tất cả. Một dong binh mạnh nhất trấn này vô thanh vô thức biến mất chỉ còn sót lại bụi phấn.

- Đi về tiểu trấn thăm tiểu nha đầu Y Tiên thôi.

Cơ Huyền nhảy mạnh lên lưng Từ Tinh Dục sư vương rồi uy uy ra lệnh.

- Chết đồ, quên mất không thôn phệ tên Mục Xà đó rồi dù sao cũng là đấu sư chắc tăng thêm chút thực lực. Mà cũng không gom số kim tệ mà hấn tích lũy được nữa, bị đốt thành tro rồi.

Cơ Huyền bỗng vỗ mạnh vào đùi mình, sau đó than ờ mãi.

- Tinh. Ai bao kí chủ thích trang bức, kiểm tí điểm hệ thống nhưng lỗ rồi. Đáng nhẽ vừa trang bức vừa lấy đồ mới gọi là cao tay, kí chủ còn non tơ lắm.

Hệ thống thập phần cười nhạo, rồi dạy dỗ Cơ Huyền.

- Ủm, người nói đúng lần này chưa tốt lần sau làm tốt hơn.

Khoanh hai tay trước ngực, Cơ Huyền gật gù tán đồng hệ thống nói.

- Tinh. Kí chủ lần sau thì.....

Cuối cùng thì một người một hệ thống đề tiện bàn cách cướp bóc lại trang bức hiệu quả. Thậm chí còn bàn vấn đề cướp của nam thì sao mà cướp của nữ thì sao, mỹ nữ thì đối thế nào mà xấu nữ thì làm ra sao.

Nhưng Cơ Huyền không biết, việc quên không vợ vét thì đã để lại một hồi tạo hoá cho người khác, tương lai không xa có một vài người nhận lợi từ địa điểm của Lang Đầu dong binh trước kia.

...

Cơ Huyền tiến vào trong trấn tìm kiếm Vạn Dược Trai, nhưng vì là một kẻ mù đường thứ thiệt nên cuối cùng bị... Lạc mất. Không sai là đi lạc, một đấu sư trẻ tuổi tài hoa tuần lãng phong lưu bị lạc trong thị trấn nho nhỏ. Đu mù mất.

- Tinh. Cái bệch mù đường của kí chủ phải chữa, nếu không mai sau đột phá thực lực cao hơn nữa mà đi lạc thì mất mặt lắm.

- Im miệng, đầu phải ta bị lạc đâu, chả qua đối với đường đi thì có chút không phân biệt được thôi. Thỉnh thoảng không phân biệt được đường, tuyệt đối không phải mù đường.

Cơ Huyền có chút thẹn thảm hết với hệ thống.

Đây không phải mù đường thì là cái mông gì???? Hệ thống với Cơ Huyền đúng là hết nói.

Sau một thoáng trầm ngâm liền kéo một gã qua đường lại, hỏi thăm chỗ của Vạn dược trai ở Thanh Sơn trấn, sau đó nương theo hướng chỉ của người kia bước nhanh đi.

Ở chỗ cửa trang viện phòng thủ khá sâm nghiêm, có tới mười gã vũ trang hạng nặng thủ vệ nơi này.

Nhìn đám hộ vệ này, Cơ Huyền xoay người đi đến mặt bên của trang viện, cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó lặng yên không một tiếng động leo vào bên trong.

Lên được vào trang viện, Cơ Huyền cẩn thận né tránh một ít hộ vệ tuần tra, sau đó bắt lấy một cô gái mang trang phục thị nữ.

Nhìn thần sắc hoảng sợ của cô gái, Cơ Huyền đè thấp cổ họng, nhẹ giọng hỏi:

- Tiểu Y Tiên có phải ở chỗ này hay không?

Cô gái nhỏ tuổi sợ hãi đến nỗi nước mắt ứa ra, lập tức giơ bàn tay run run chỉ lộ tuyến đến phòng Tiểu Y Tiên.

Tìm được vị trí, Cơ Huyền đánh ngất cô gái đó, sau đó giấu vào một chỗ, cẩn thận đi đến chỗ nàng vừa chỉ.

Sau khi tránh né được vài ba tên tuần tra, Cơ Huyền thuận lợi đi đến một căn phòng u tĩnh, lặng lẽ vòng ra phía trước, lại phát hiện có bốn gã thủ vệ. Mặc dù bốn người này nhìn như là đang thủ vệ, bất quá thỉnh thoảng ánh mắt bọn họ lại quét về phía căn phòng giống như là đang giám thị.

Cơ Huyền cẩn thận vòng hướng khác theo mép bờ chậm rãi đi đến cửa sổ đang mở rộng, bàn tay khẽ bám vào tường, nhẹ nhàng đu mình vào trong.

Bàn chân vừa chạm vào mặt đất, Cơ Huyền nhìn căn phòng yên lặng khác thường này than thở một tiếng. Bên trong tràn ngập một loại mùi vị được hương.

Ánh mắt quét ngang, sau cái trướng màu phấn hồng, Cơ Huyền có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp. Tiến về trước vài bước, Cơ Huyền vén rèm lên, ánh mắt phóng vào bên trong.

Trên một cái bàn nhỏ, một nữ tử mặc chiếc váy màu trắng đang tỉ mỉ điều chế dược phẩm. Thình thoảng dùng chiếc đĩa nhỏ bằng thủy tinh đem một ít bột phẩm đặt dưới chiếc mũi thon nhẹ nhàng ngửi.

Sau khi ngửi xong một loại dược phẩm, nữ tử đột nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện thấy thiếu niên đang đeo chiếc mặt nạ vô diện tùy ý tựa vào tường, hàn ý trong mắt mới chậm rãi tan đi. Tầm mắt quét ra bên ngoài cửa, vẫy vẫy tay với cậu.

Mím cười đi đến bàn nhỏ, Cơ Huyền ngồi xếp bằng xuống, khe cười nói:

- Bị giám thị sao?
- Hừ, khoan đã rồi nói!

Nhẹ lay động ngọc thủ, Tiểu Y Tiên lấy từ trong người ra một cái bình ngọc nhỏ, sau đó trích ra một giọt chất lỏng màu đỏ nhạt, đổ vào trong chén trà đưa cho Cơ Huyền

- Ngươi làm gì thế?

Nhìn thấy cử động của Tiểu Y Tiên, Cơ Huyền kinh ngạc hỏi.

- Mùi thơm trong phòng là một loại độc dược phát chậm, sau khi tiến vào cơ thể sẽ không tốt với ngươi.

Tiểu Y Tiên mỉm cười nói:

- Bất quá chỉ cần dùng qua giải dược của ta liền có thể miễn dịch với nó.
- Ách...

Kinh ngạc lắc đầu, Cơ Huyền cười khò trong đầu thầm mắng:

- Cái hệ thống không đáng tin nha ngươi, trong phòng có độc cũng không nói.
- Tĩnh. Kí chủ lo cái gì, chút độc này với kí chủ đâu thấm thía gì. Không cần sợ hãi như vậy.

Hệ thống không coi chút độc này vào đâu nói.

- Mày... Mày giỏi.

Cơ Huyền hết nói nổi với hệ thống, không tạo thành đe dọa nhưng vẫn có độc hiểu không, hít vào ít nhiều vẫn dính độc. Không mất mạng nhưng vẫn có ảnh hưởng vậy mà hệ thống lại khịt mũi kinh thường. Khiến Cơ Huyền giận ói máu.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Cùng Tiểu Y Tiên rời đi

Không để ý tới hệ thống bỏ láo chết tiệt đó, Cơ Huyền hỏi Tiểu Y Tiên:

- Người bên ngoài là ai? Sao lại giám thị ngươi?

Tiểu Y Tiên tùy ý nói:

- Lang đầu dong binh đoàn đem tin tức ta đoạt được bảo vật phát tán ra ngoài. Chủ nhân Vạn dược trai này cũng đối với bảo vật kia nổi lên tham tâm. Trong khoảng thời gian này vẫn muốn lấy cuốn độc kinh từ trong tay ta, bất quá bị ta từ chối khéo. Nhưng dường như gần đây hắn đã không thể kiên nhẫn được nữa rồi.
- Vậy sao ngươi còn không đi? Lấy năng lực dụng độc của ngươi, nơi này hẳn không người nào ngăn trở được ngươi chứ?
- Chờ người tới cứu ta

Nhìn khuôn mặt bất đắc dĩ của Cơ Huyền, Tiểu Y Tiên cười khanh khách nói:

- Ta muốn nghiên cứu thất thải độc kinh, tất nhiên cần có số lượng lớn dược liệu làm thí nghiệm. Nơi này chính là địa phương tốt nhất.

- Bất quá ta nghĩ cũng nên rời đi, bởi vì hôm nay đã là ngày cuối cùng trong hạn định ba ngày của tên kia cho ta.

Đem được phần trên bàn thu thập lại vào trong mấy chiếc bình nhỏ, Tiểu Y Tiên nghiêng đầu dừng ở trên người Cơ Huyền, mỉm cười nói:

- Người lại ngoài dự tính của ta, không những có thể sống sót bên trong ma thú sơn mạch, thực lực có vẻ lại tinh tiến hơn nhiều. Xem ra lựa chọn người làm minh hữu là quyết định sáng suốt nhất của ta.

Ngay khi Tiểu Y Tiên bắt đầu thu thập đồ vật, bỗng vang lên mấy tiếng đập cửa. Thanh âm của một người trung niên truyền đến:

- Khả khả, Tiểu Y Tiên, khỏe chứ?

Mặc dù trong giọng nói có ý hỏi thăm, nhưng khi hắn vừa nói xong cửa đã được mở ra. Con mắt quét qua trong phòng, sau đó sắc mặt khẽ biến dừng lại trên người một thanh niên, bàn tay vung lên, bốn gã hộ vệ phía sau rút vũ khí ra tiến đến hai người.

- Tiểu Y Tiên, vị này là?

Ánh mắt trung niên quét về phía Tiểu Y Tiên đang thu thập đồ đạc ở một bên, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

- Một trong những người ngươi muốn tìm đó..

Tiểu Y Tiên tùy tiện nói.

Nghe vậy, người trung niên sắc mặt sùng sốt, nhãn đồng chợt xẹt qua một nét mừng, khách khí cười nói:

- Ha ha, không nghĩ tới bản lĩnh của tiểu huynh đệ lại mạnh mẽ như vậy, cư nhiên có thể từ phía trong ma thú sơn mạch được xưng là tử vong tuyệt địa ra ngoài, thật sự là bội phục.

- May mắn mà thôi.

Tùy ý ngược mắt, Cơ Huyền mỉm cười nói:

- Ta muốn cùng Tiểu Y Tiên ra đi, ngươi có thể tránh đường không?

Ngoài mặt hơi hơi nhếch lên, trung niên cười nói:

- Gặp mặt tức là có duyên. Nếu tiểu huynh đệ đã tới Vạn được trai chúng ta, tất nhiên là nên ở lại lâu một chút. Điều ta thích thú nhất là được kết giao với một người như tiểu huynh đệ.

Vừa nói, trung niên liền lùi ra phía sau, chắn lại trước cửa. Hắn sớm đã nghe nói Cơ Huyền từ trong sơn động lấy ra được bảo bối. Hiện giờ miếng mồi ngon tự đưa đến trước cửa, tự nhiên không có khả năng để tuột mất.

Nghe lời nói của Diêu tiên sinh Cơ Huyền liền cười nhạt, uy áp mơ hồ hiện ra ép lên người mọi người trừ Tiểu Y Tiên.

- Muốn cản ta sao? Mấy cái đồng rác rưởi như các ngươi có tư cách sao.

Diêu tiên sinh và bốn hộ vệ bị uy áp đè lên cả người toát ra mồ hôi hột, ánh mắt sợ hãi nhìn về phía Cơ Huyền.

Nắm lấy ống tay áo của Cơ Huyền khẽ lắc đầu. Thấy vậy Cơ Huyền thu hồi, khoát tay lùi về phía sau.

Mất đi áp lực, Diêu tiên sinh liền thở dốc liên tục, ánh mắt sợ hãi cùng cực. Không ngờ thực lực người thiếu niên này thực lực mạnh đến như vậy.

- Diêu tiên sinh, xem tay phải ngươi có dấu màu xanh lục hiện lên không?

Bỗng sau khi đem đồ đạc gói thành một cái bọc nhỏ, Tiểu Y Tiên đeo lên trên vai, đột nhiên mỉm cười nói.

Nghe Tiểu Y Tiên nói thế, tên trung niên khẽ biến sắc, vội vã mở tay phải ra, quả nhiên phát hiện trong lòng bàn tay đã mơ hồ có màu xanh. Lập tức cấp bách quát:

- Ngươi... ngươi hạ độc ta

- Ha ha, chỉ là một thủ đoạn nhỏ tự bảo vệ mình mà thôi.

Tiểu Y Tiên nhẹ giọng nói:

- Đối với khả năng của ta, chắc Diêu tiên sinh cũng biết được hiệu nghiệm này như thế nào rồi chứ? Nếu ta không nói cách giải cho ngươi, nhiều lắm thì một tháng ngươi liền phát độc, nhẹ thì tinh thần tê liệt, nặng thì mất mạng.

Thanh âm êm ái, nhưng dưới ánh mặt trời chói chang vẫn khiến Điều tiên sinh lạnh cả người. Hắn không nghĩ tới dù mình đã rất cẩn thận nhưng bản thân vẫn cứ gặp phải nguy hiểm.

Sau một hồi giằng co giữa tính mạng và lòng tham, Điều tiên sinh mới cực kì oán hận không cam lòng nói:

- Người đem cách điều chế giải dược giao cho ta, ta thả người đi.

- Sống ở Vạn dược trai lâu như vậy, người nghĩ ta sẽ tin người sao? Thả ta đi trước, sau đó mới giao giải dược.

Lắc đầu, Tiểu Y Tiên bình tĩnh nói.

Cơ Huyền lười biếng đứng một bên xem kịch, nhìn chủ nhân Vạn dược trai không ngờ lại bị Tiểu Y Tiên đùa giỡn trong lòng bàn tay, không khỏi âm thầm buồn cười. Bất quá ngoài buồn cười cũng có chút kiêng kị. Nữ nhân này nếu sau có kì ngộ thành tựu tuyệt sẽ không thấp.

- Người...

Nhìn sắc mặt thông dong của Tiểu Y Tiên, Điều tiên sinh sắc mặt tức giận đến xanh mét cả lên, sau đó dạo qua dạo lại vài vòng dừng trên người Cơ Huyền, rồi cũng phải hung hăng phát phát tay, cùng vài tên hộ vệ rời khỏi căn phòng.

- Đi thôi.

Nhìn Điều tiên sinh lui bước, Tiểu Y Tiên quay đầu sang Cơ Huyền, mỉm cười nói.

Đi ra căn phòng, Điều tiên sinh về mặt âm trầm dẫn theo vài tên hộ vệ theo sau. Miếng môi đến miệng lại để tuột mất, hắn sao có thể cao hứng được chứ.

Đi ra một khu vực trống trải, Tiểu Y Tiên từ trong lòng lấy ra một cái sáo trúc, nhẹ nhàng thổi ra một chuỗi thanh âm.

Lát sau, trên bầu trời xuất hiện một con lam ưng khổng lồ, từ xa xa bay tới, sau đó xoay quanh trên không trang viện, cuối cùng chậm rãi hạ xuống.

Nhìn lam ưng đang ngày càng xuống thấp, Cơ Huyền ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Tiểu Y Tiên, bàn chân đạp mạnh trên mặt đất, thân thể vọt lên cao, cuối cùng vững vàng trên lưng con chim.

Đứng ở trên lưng chim, Tiểu Y Tiên tùy ý bỏ lại thuốc giải, sau đó không chế lam ưng, dưới con mắt tức giận của Điều tiên sinh cùng Cơ Huyền dần dần rời khỏi nơi này.

Ngọc thủ nhẹ nhàng vuốt ve lông mao của lam ưng, Tiểu Y Tiên nhìn về mặt của Cơ Huyền, không nhịn được cười nói:

- Sao thế? Thích tiểu Lam của ta à? Bất quá không thể cho người được, nó là bạn của ta đã nhiều năm rồi.

- Ta mới không thèm, ta cũng có sủng thú thậm chí còn bự hơn trâu bò và bá khí hơn. Đầu giống đầu ngọc ưng này.

Cơ Huyền phi thường ngạo kiều nói.

Tiểu Y Tiên mỉm cười, ôn nhu vỗ về lông mao xanh biếc, nhẹ giọng nói:

- Mặc dù ma thú hung bạo, nhưng nếu đã đạt được sự trung thành của nó, vĩnh viễn chúng sẽ không phản bội, so với loài người thì tốt hơn rất nhiều.

Lam Ưng bay quanh một vòng trên không trung, sau đó giương cánh bay vút đi, trong nháy mắt liền biến mất trên bầu trời xanh biếc.

Cơ Huyền hai người cũng không có vội vã đi ra khỏi ma thú sơn mạch, ngược lại Tiểu Y Tiên đang dẫn tới một nơi có năng lượng cực kỳ sung mãn.

Từ từ hạ xuống thung lũng. Trong tiểu cốc tràn ngập năng lượng đậm đặc, làm cho Cơ Huyền hít sâu một ngụm lương khí, nhất thời, tinh thần rung lên. Cuối cùng thì bỏ chiếc mặt nạ ra hít thở.

- Thế nào? Nơi này có được không? Chỗ này, cùng bên ngoài hoàn toàn ngăn cách, hơn nữa trên bầu trời có sương mù dày đặc che phủ. Cực kì bí mật, nếu không phải một lần tiểu Lam ngẫu nhiên bay vào, chỉ sợ ta cũng không thể phát hiện được chỗ kì diệu này.

Nhìn Cơ Huyền thần sắc than thở, Tiểu Y Tiên thoáng có chút đắc ý cười duyên nói.

- Thật sự rất tuyệt.

Khen không dứt lời gật gật đầu, ánh mắt Cơ Huyền thần nhiên đảo qua trong cốc hiện tại đang đầy sương mù năng lượng, một lần nữa vui mừng lẫn sợ hãi phát hiện, trong sơn cốc, dĩ nhiên vẫn sinh trưởng các loại dược thảo quý hiếm, một cỗ được hương chi vị hỗn loạn trong sương mù, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

- Chúng ta tạm thời ở chỗ này một đoạn thời gian được không? Trong thất thái độc kinh của ta cần có một ít dược thảo để phối chế, vừa lúc nơi này có...

Quay đầu đi. Tiểu Y Tiên nhìn Cơ Huyền, trong giọng nói có ý tứ muốn thương lượng.

- Không thành vấn đề.

Nghe vậy, Cơ Huyền không chút do dự mở miệng đáp ứng, chỗ tu luyện tốt như vậy cũng không phải tùy tiện tìm được.

Tiểu Y Tiên cũng cười dài gật đầu, thổi một tiếng trúc với lam ưng, để nó tùy ý bay lượn trên trời, sau đó dẫn Cơ Huyền đi tới một góc nhỏ của sơn cốc, chỉ chỉ vào một cái lều cỏ mỉm cười nói:

- Đây là thứ ta dựng lên trước kia, trong khoảng thời gian này chúng ta sẽ ở tạm trong đó.

- A, a, a, mặc dù là lều cỏ, nhưng lại có có mỹ nhân sống cùng, cuộc sống càng ngày càng khoái hoạt a.

Ánh mắt nhẹ lướt qua lều cỏ, Cơ Huyền gật đầu, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt trắng nõn như ngọc của Tiểu Y Tiên, không khỏi cười trừ nói.

Nghe vậy, khuôn mặt Tiểu Y Tiên ửng đỏ, hờn dỗi lườm hắn một cái, sau đó quơ quơ nắm tay nhỏ, hừ nhẹ nói:

- Tốt nhất là đừng cho rằng thực lực ta yếu kém, mà có dũng khí xằng bậy với ta.

- Hừ.

Mũi thon cau lại, Tiểu Y Tiên hướng Cơ Huyền giờ giờ lên ngọc thủ, nói:

- Ta đi trước hái thuốc, ngươi cứ tùy tiện đi dạo xung quanh một chút đi.

Vừa nói xong liền xoay người đi đến chỗ thảo dược phía xa.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Sơ kiến Ách Nan Độc Thể

- Tinh. Quay thưởng hoàn thành, các món vật phẩm:

Huyết Tinh thạch (1): thánh vật chữa thương, vết thương nặng tới đâu cũng có thể chữa lành. Sử dụng bằng cách hấp thụ tinh huyết của ma thú hoặc nhân loại kết tinh thành một giọt huyết được.

Lưu ý: Huyết tinh thạch không thể giải độc, hồi mục lại phần bị khuyết thiếu.

Ẩn khí thuật (1): Có thể ẩn nấp khí tức đến cùng cực. Trừ khi tu luyện công pháp đặc thù hoặc có cảnh giới cao hơn hai đại cảnh giới nếu không tuyệt đối không bị phát hiện.

Ách độc huyền châu (1): Dео nó trên mình có thể hấp thụ đại đa số loại độc. Huyền châu có thể tự khu trừ độc nó hấp thụ.

Hình nộm thể mạng (1): thay thế chịu đựng một đòn chí tử.

Dịch dung phù (1): Có thể biến đổi thành bất kì thứ gì. Thời gian hiệu lực là mười hai canh giờ tính theo thời gian tích lũy.

500 điểm hệ thống (10)

X (5)

Cơ Huyền thở dài. Cái hệ thống này từ sau khi nâng cấp thì vòng quay ngẫu nhiên cũng nâng cấp luôn. Đắt gấp 10 lần ban đầu nhưng mà đồ tốt cũng nhiều hơn ban đầu.

- Học tập Ẩn khí thuật.

- Tinh. Học tập

.....

Trong sơn cốc nửa tháng Cơ Huyền và Tiểu Y Tiên phát triển quan hệ không tệ. Cũng thỉnh thoảng nói đùa với nhau, nhiều lúc ném mỹ nhân mập mờ,....
Túm lại quan hệ khá tốt, trên mức bạn bè dưới mức tình yêu.

Tiểu Y Tiên thỉnh thoảng luyện đan bế tắc thì Cơ Huyền sẽ chỉ điểm một chút, dù sao bản thân cậu cũng là luyện được sư nhất phẩm.

Cơ Huyền cũng tính nhân cơ hội hoàn thành cái nhiệm vụ "trợ giúp Tiểu Y Tiên", nhưng khổ nỗi mãi không có manh mối gì cả. Tựa như mò kim đáy biển vậy.

Chậm rãi đến gần lầu cỏ, Cơ Huyền lông mày nhíu lại, thường ngày lúc này Tiểu Y Tiên hẳn là hái thuốc trở về rồi chứ? Nhưng hôm nay như thế nào vẫn an tĩnh như thế?

Trong lòng thoáng hiện một nét nghi hoặc, Cơ Huyền chậm rãi đi tới trước lầu cỏ, nhẹ gõ cửa, nhưng bên trong lại không có nửa điểm động tĩnh, lần nữa nặng nề gõ vài cái, nhưng kết quả vẫn như cũ.

Lông mày gắt gao nhăn lại, Cơ Huyền trong lòng thoáng xẹt qua một cổ bất an, đứng ở sau cửa do dự hồi lâu, đột nhiên cắn răng một cái hung hăng đá một cước vào cửa gỗ, nhất thời đem nó đá bay đi.

Thô bạo đá tung cửa gỗ ra, Cơ Huyền vội vã vọt vào, trong phòng đang trôi nổi một mảng sương khói làm hắt ho sặc sụa, hữu chương vội vàng đưa tới, kinh khí hung mãnh từ lòng bàn tay phun ra n, nhất thời đem sương khói trong phòng thổi ra khỏi lầu cỏ.

Sương khói trong phòng từ từ tiêu tán, chỉ thấy tại trên giường, Tiểu Y Tiên hai mắt nhắm chặt, vốn khuôn mặt hồng nhuận, giờ phút này nổi lên thất thái nhan sắc rất quỷ dị.

Nhìn bộ dáng Tiểu Y Tiên lúc này giống như là không có hô hấp bình thường, Cơ Huyền biến sắc lao nhanh tới, trong đầu Cơ Huyền vang lên tiếng quát:

- Tĩnh. Dừng lại.

Cánh tay vừa tính chạm tới Tiểu Y Tiên liền rút về, cảm nhận thấy nguy cơ ập tới Cơ Huyền bật lùi lại vài bước.

- Làm sao vậy?

Cơ Huyền nhìn dị trang của Tiểu Y Tiên lo lắng hỏi hệ thống.

- Tĩnh. Kí chủ hãy quang sát Tiểu Y Tiên thật kĩ.

Hệ thống bí ẩn nói với Cơ Huyền.

Cái hệ thống này cứ đến lúc cần thiết là cố lộng huyền hư, giả bộ cao thâm.

Cơ Huyền đem ánh mắt dời về phía thủ chương Tiểu Y Tiên, tại thủ chương nàng tựa hồ chỉ thấy một túi dược phấn màu đen, chớp chớp mắt nghi hoặc, Cơ Huyền tiến lại gần cách bàn tay nàng vài thước, thoáng ngửi vài hơi mùi dược phấn truyền đến, nhất thời đầu bỗng nhiên một trận choáng váng, giữa là một trận phiến giang đảo hải, đặt mộng ngồi xuống đất nôn hồi lâu, sắc mặt tái nhợt đứng dậy, kinh hải nói:

- Mẹ nó, thứ này chỉ sợ một gã Đấu sư, nếu hắn không cẩn thận, cũng sẽ bị độc chết sao?

Ánh mắt từ trên tay Tiểu Y Tiên dời qua, cuối cùng dừng lại trên đôi môi đỏ kiêu diễm mọng nước của nàng, Cơ Huyền đồng tử co rút lại, chỉ thấy trên mép hồng nhuận, dĩ nhiên còn sót lại một ít bột phấn màu đen, xem màu sắc cùng mùi vị này, rõ ràng là chất màu đen kịch độc mà Tiểu Y Tiên đang nắm trong tay.

- Nàng... Nàng phục độc tự sát? Như thế nào có thể? Nàng vô duyên vô cớ, tự sát làm gì?

Ngây ngốc nhìn chằm chằm màu đen còn sót lại, Cơ Huyền đầu óc tràn đầy hồ đồ lẩm bảm nói.

- Tĩnh. Ai nói nàng tự sát? Kí chủ đã gặp qua người chết nào còn có thể xinh đẹp như vậy không? Tư duy đi chứ.

Hệ thống giọng điệu mang theo kinh bỉ đối với Cơ Huyền.

- Thân thể nàng thực lực bất quá mới nhất tinh đấu giả a, như thế nào có thể kháng trụ lại cho dù là đấu sư cũng chỉ có chết bởi kịch độc a?

Cơ Huyền muốn tới xem hơi thở Tiểu Y Tiên nhưng hệ thống cảnh báo nguy hiểm. Với cả nó không nói tuốt ra lại còn vòng vo tam quốc làm Cơ Huyền vừa lo vừa tức.

- Tĩnh. Nếu là người bình thường mà nói, thật sự hẳn là đã chết, bất quá...

Hệ thống giọng điệu phiêu phiêu:

- Tĩnh. Bất quá nàng cũng không phải thế.

- Có ý tứ gì?

Dừng lại cước bộ, Cơ Huyền tức giận nói:

- Đứng có vòng vo nữa, có gì nói nhanh.

- Có một loại thể chất cực kì đặc thù, loại thể chất này, được người xưng là..."Trời sinh độc thể" Hoặc là..."Tai họa độc thể", bởi vì loại độc thể này xuất hiện, trên cơ bản chính là mang đến tai họa.

Cơ Huyền nghe thể trong liền nhớ lại, Tiểu Y Tiên có một thân thể đặc biệt đó là "Tai họa độc thể "

Chỉ cần ăn độc dược, Thân thể đã đem độc lực ẩn chứa trong độc dược, lấy một loại phương pháp quỷ dị, chuyển hóa thành Độc đầu khí cực kì đặc thù. Độc dược càng kịch liệt. Thực lực tăng lên liền càng có lợi, chỉ cần không gián đoạn ăn Độc dược, Cho nên thực lực tăng lên rất nhanh.

Hệ thống độc dược suy nghĩ trong đầu Cơ Huyền liền lên tiếng về khuyết điểm của thân thể đặc thù này:

- Tình. Đương nhiên, trên thế giới không có gì là tuyệt đối hoàn mỹ cả. Càng về sau các nàng ăn vào độc dược càng ngày càng nhiều, nhiều đến mức thậm chí tình trạng Độc đầu khí trong cơ thể không ngừng chèn ép tai họa độc thể, khi đó...

- Tình. Đau nhức do Vạn độc ăn vào thân thể, Sẽ hành hạ các Nàng trong cơn thống khổ nhất, rồi mới chậm rãi tử vong.

Cơ Huyền Tiểu Y Tiên giống như thụy mỹ nhân, âm trầm nói:

- Chẳng lẽ không có biện pháp giải quyết nào sao?

- Tình. Có thể, hiện tại có ba con đường,

Sau một hồi trầm ngâm, hệ thống đáp lại câu trả lời của Cơ Huyền.

Cơ Huyền nghe vậy liền hứng khởi, vội vàng hỏi:

- Cách nào?

Hệ thống máy móc trả lời:

- Tình. Thứ nhất: nếu kí chủ cứ tiếp tục phát triển thì sẽ đến một ngày, kí chủ giống như cốt truyện đã đọc đủ khả năng giải độc cho nàng.

- Tình. Thứ hai: hệ thống có vài loại đan dược có thể trợ giúp. Nhưng những loại đan dược đó thực hiếm. Không phải chỉ may mắn mới nhận được, mà tỉ lệ thấp đến thảm thương.

Cơ Huyền nhận được hai phương pháp liền rơi vào trầm ngâm. Một cách còn khó hơn một cách.

- Còn cách thứ ba?

Hệ thống im lặng rồi cuối cùng cũng trả lời

- Tình. Thứ ba: kí chủ thôn phệ hết độc trong người Tiểu Y Tiên rồi hấp thu nó lại.

- Tình. Cảnh báo: phương pháp này cực độ nguy hiểm. Hấp thu chất độc của nàng giống như kí chủ đang kéo một cái cây ra khỏi mặt đất mà muốn giữ nguyên bộ rễ nguyên vẹn vậy. Nếu không cẩn thận có thể làm nàng tàn phế thậm chí xấu nhất là chết. Còn kí chủ cũng không có trái thorn để ăn, dù thành công hay thất bại thì kết quả của kí chủ cũng vô cùng thảm. Hệ thống khuyến cáo không nên dùng cách này.

Miệng hơi mở ra, Cơ Huyền sắc mặt một trận biến ảo, sau một hồi lâu, tinh thần sa sút mềm nhũn xuống. Một cách còn bất khả thi hơn một cách, cách cuối cùng còn được tặng thêm hai cái khuyến cáo khẳng định mức độ nguy hiểm của nó.

- Tình. Nhưng kí chủ cũng không cần sầu lo, vì có lẽ người mà nàng tiếp xúc được trên đời này có lẽ là mỗi kí chủ. Hỗn Nguyên Thôn Thiên quyết có thể thôn phệ mọi thứ, chỉ cần không đi quá giới hạn thì mấy cái nắm tay hay hôn môi cũng không quá khó khăn. Còn nếu đi quá " giới hạn " thì nên xem ý trời thể nào

Nói xong Hệ thống cũng chìm vào câm lặng.

Ngồi bên cạnh bàn, Cơ Huyền nhìn Tiểu Y Tiên đang hôn mê, thờ dài lắc đầu, vốn nguyện vọng nàng là trở thành một luyện Dược sư, đáng tiếc, bởi vì duyên cớ thuộc tính trời sinh, nàng đành phải từ bỏ trở thành một y sư, dựa theo thể chất nàng phát triển, ngày sau, sợ rằng sẽ trở thành đại độc sư cấp bậc tông sư trên đại lục đông đảo người sợ hãi cùng kiêng kỵ.

- Muốn tình sao?

Tiểu Y Tiên nằm trên giường hai mắt đóng chặt chậm rãi mở ra, ngọc thủ giật giật, khoe miệng dần dần thoáng nổi lên một nét khổ sấp, một lát sau, khổ sấp từ từ mở rộng, Tiểu Y Tiên đột nhiên kéo chăn trùm kín mặt, thanh âm có chút đứt quãng nức nở, từ trong chăn truyền ra.

- Vừa rồi không khắc chế được...Ta thật là đáng chết mà.

Ngồi ở trên ghế, nghe thanh nức nở âm ôn nhu yếu ớt vậy, Cơ Huyền tâm tình cũng có chút trầm trọng, chậm rãi đứng dậy, ngồi ở bên giường, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ thân thể Tiểu Y Tiên đang trùm kín trong chăn.

Nhận thấy có người đụng chạm, tấm chăn mảnh liệt bị vén ra, nhìn thiếu niên nọ ngồi ở bên giường, Tiểu Y Tiên đôi mắt đẹp mở to, vội vã xóa đi nước mắt còn đọng ở khóe mắt, nhẹ giọng nói:

- Ngươi như thế nào vào được?

- Ta vào lúc ngươi đang hôn mê.

Cơ Huyền cười nói.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên mặt cười khê biến, trong tay nắm chặt độc dược màu đen lặng lẽ giấu vào trong chăn, một lát sau đột nhiên dường như nhớ tới cái gì, vội vàng nói:

- Ngươi không có chạm ta đấy chứ?

- Không.

Cơ Huyền lắc đầu.

Nhìn thấy Cơ Huyền lắc đầu, Tiểu Y Tiên lúc này mới thở phào, chân ngọc thon dài cuộn lại, cằm trắng tuyết để trên đầu gối, nhẹ giọng nói:

- Ta không có việc gì, chỉ là lúc phối chế dược xảy ra chút vấn đề.

Cơ Huyền không nói gì, con mắt nhìn chăm chăm Tiểu Y Tiên, hồi lâu đột nhiên thấp giọng nói:

- Không phải che giấu, ta đã biết tất cả.

Nghe nói thế, Tiểu Y Tiên đầu tiên sùng sốt, ngay sau đó thân thể mềm mại chợt căng cứng, mặt cười khó coi nhìn chăm chăm Cơ Huyền:

- Ngươi... Ngươi biết cái gì?

- Ta xem thất thái độc kinh, đồng thời cũng biết ngươi ăn độc dược.

- Vậy...Ngươi cũng biết Tai Họa Độc Thể?

Nhìn thấy Cơ Huyền gật đầu, Tiểu Y Tiên buồn bã cười, cắn chặt đôi môi hồng nhuận, nói:

- Vậy ngươi cũng sợ hãi ta chứ?

Con mắt nhìn chăm chăm giọt nước mắt đang chảy trên gò má mềm mại của Tiểu Y Tiên, Cơ Huyền trong lòng có chút xúc động, lắc đầu, khóe miệng hiện lên vẻ cười ấm áp, vỗ nhẹ đầu nàng, ôn nhu nói:

- Sợ sao? Xui, ta từ bé tới giờ còn chưa sợ hãi bao giờ đâu.

Nghe vậy, Tiểu Y Tiên nước mắt dừng chảy trên đôi mắt sáng, miệng há hốc nhìn Cơ Huyền:

- Ngươi thật không sợ ta sao? Vậy ngươi sau này còn dám ăn thức ăn do ta nấu không?

- Tùy thời cũng có thể.

Nhìn khuôn mặt tươi cười tràn ngập ấm áp, Tiểu Y Tiên trong lòng thoáng chảy qua một luồng ấm áp, xóa đi nước mắt trên mặt, trong lòng nhẹ nhàng lắm bầm nói:

- Cảm ơn ngươi, Cơ Huyền, có lẽ, ngươi sau này sẽ là bằng hữu duy nhất của ta, bất quá mặc kệ ngày sau như thế nào, chỉ cần ngươi còn đem ta trở thành bằng hữu, cho dù ta thật sự trở thành đại độc sư mà mỗi người đều e ngại, nhưng tại trước mặt ngươi, ta vẫn như cũ là Tiểu Y Tiên của Thanh Sơn trấn...

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Tiểu Y Tiên rời đi

Một nhà tranh nhỏ, ngọn đèn dầu vẫn phát sáng như cũ. Ở bên ngoài ngôi nhà, một thân ảnh màu trắng yếu đuối ngồi trên ghế, nghiêng người dựa vào cánh cửa, mượn ánh sáng ngọn đèn, cúi đầu trầm mê trong một thất sắc quyền trục.

Dường như nghe được tiếng bước chân vang lên, Tiểu Y Tiên cau mày, đem tầm mắt rời khỏi quyền trục, nhìn ánh trắng đang chiếu rọi xuống thân ảnh của thiếu niên đang đi tới, không khỏi mỉm cười:"

- Tu luyện xong rồi sao? Thức ăn trong phòng vẫn còn nóng đấy.

Những lời nói này, tựa giống như thê tử đợi tượng phu trở về, lời nói êm ái, ẩn chứa sự chờ đợi cùng ân cần.

Khuôn mặt toát ra vẻ nhu hòa, Cơ Huyền đi tới gần, đặt mông ngồi bên cạnh Tiểu Y Tiên, nghiêng đầu nhìn thất độc kinh trong tay nàng, sau đó ánh mắt đảo qua khuôn mặt xinh đẹp, một lát sau, dường như phát hiện ra cái gì, nhú mày, có chút thờ dãi vờn tay ra, dùng tay chạm nhẹ đi vết bột phấn màu đen gần đôi môi hồng nhuận.

Nhìn cử động của Cơ Huyền, Tiểu Y Tiên đầu tiên là đỏ mặt, sau đó thấy ngón tay của hắn điểm lên bột phấn màu đen, nhất thời sợ hãi đem ánh mắt dời đi, sau đó vội vàng đem một chiếc khăn lụa màu trắng lấy từ trong người cẩn thận lau sạch bột phấn dính trên đầu ngón tay.

- Ta phải đi.

Nhìn Tiểu Y Tiên lau bột phấn, Cơ Huyền đột nhiên mở miệng nói.

Ngọc thủ đột nhiên cứng đờ, một lát sau khôi phục lại bình thường, Tiểu Y Tiên hơi gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Ở chỗ này lâu như vậy, cũng nên rời đi.

- Người rời khỏi chỗ này rồi sẽ đi đến đâu?

Cơ Huyền cười hỏi, phá vỡ không khí trầm mặc.

- Ta nghĩ, rời khỏi Gia Mã đế quốc, ta sẽ đi Xuất Vân đế quốc tham quan một chút, sau đó đi du lịch khắp nơi trên đại lục.

Tiểu Y Tiên cố gắng mỉm cười nói.

Tiểu Y Tiên rõ ràng tâm tình có chút chán nản, thấp giọng nói:

- Vậy hi vọng người bảo trọng. Ngày mai từ biệt, không biết còn có thể gặp lại nữa hay không. Nói không chừng, sau này ta sẽ không thể trở về...Ân, nhưng cũng không nhất định. Nếu như ngày sau ta khiến người người phẫn nộ,...A a, ta sẽ trở lại sơn cốc nhỏ này, chờ đón tai họa kết thúc vận mệnh độc thể của mình.

Nhìn Tiểu Y Tiên bị ai quay mặt đi, Cơ Huyền mấp máy môi, muốn nói một cái gì đó, nhưng lại không nói nên lời.

Tiểu Y Tiên trầm ngâm một hồi, đột nhiên trong ánh mắt nghi hoặc của Cơ Huyền, đứng dậy đi vào ngôi nhà tranh, tỉ mỉ gói lại một cái túi hương cùng một bình ngọc nhỏ.

- Thứ trong này, tên là "Lạc Hồn tán", mặc dù tên có chút dọa người, bất quá cũng không phải là thuần túy độc dược. Đây là do ta tìm thấy trong thất độc kinh, cũng là dược phẩm cao cấp nhất mà ta hiện nay có thể luyện được.

Giờ giờ cái túi hương, Tiểu Y Tiên cười nói:

- Cái Lạc Hồn tán này, có thể tản mát ra mùi thơm cực kì mạnh, hơn nữa trong đó ta có bỏ thêm một số thứ đặc biệt. Ngày sau nếu như người gặp phải cường địch không thể giải quyết được, có thể đem nó ném về phía đối phương. Nếu không có sự chuẩn bị thì dù là một đại đấu sư, cũng bị mùi vị của loại dược phẩm này tạm thời phong bế tầm mắt, người có thể nhân cơ hội đó trốn đi.

Có chút tò mò tiếp nhận túi hương, Cơ Huyền muốn mở ra, nhưng lại bị Tiểu Y Tiên vội vã ngăn lại, đồng thời cầm bình ngọc trong tay đưa tới, sáng giọng:

- Loại độc dược này không phân biệt địch ta, người lúc sử dụng nó tốt nhất phải đem giải dược ta điều chế ăn vào, nếu không, đồng dạng chính mắt người cũng bị phong bế.

Ngượng ngùng thu tay về, Cơ Huyền cẩn thận đem hai loại đồ vật này cất lại, nói không chừng một ngày nào đó, thật sự lại phải dùng đến chúng.

Cơ Huyền cũng trong tay xuất hiện một viên ngọc màu tím nhạt, một hình nộm rơm và một vài bình đan dược và một chiếc nệm giới mà ngày xưa ở Ô Thần thành có được.

Đưa tới Tiểu Y Tiên, Cơ Huyền giải thích từng vật:

- Đây là Ách độc huyền châu, chỉ cần đeo nó bên mình nó có thể hấp thu độc tố, tự động khu trừ độc chứa bên trong. Với nó ít nhất có thể trợ giúp một phần nhỏ.

Tiểu Y Tiên nghe vậy, mắt đẹp trừng lớn không thể tin được, hai tay rung rung chỉ tới Ách độc huyết châu hỏi lại:

- Thật sự... Thật sự nó có công hiệu như vậy.

- Đúng vậy.... nhưng viên ngọc châu này cũng có giới hạn nhất định, nếu lượng độc quá giới hạn hấp thụ thì nó sẽ vỡ nát.

Cơ Huyền thấy sự hưng phấn trong mắt nàng có chút không đành lòng nhưng cuối cùng vẫn nói ra khuyết điểm của ngọc châu.

- Không sao. Không sao. Thế là đủ rồi.

Tiểu Y Tiên vui mừng cầm lấy Ách độc huyền châu, có nó thì nàng sẽ không sợ bị mất kiểm soát độc nữa.

- Khoan vui mừng đó, còn món thần kì hơn. Hắc hắc, con hình nộm này rất đặc biệt nếu gắn một sợi tóc vào nó thì nó sẽ thay thế bản thân chịu đựng một đòn chí mạng.

Cơ Huyền tiếp tục đẩy con hình nộm ra, giải thích khả năng của nó. Và hưởng thụ ánh mắt khiếp sợ của Tiểu Y Tiên.

- Người kiếm mấy món đồ này ở đâu vậy? Sao có thể tìm ra các món nghịch thiên như vậy.

Tiểu Y Tiên cầm viên ngọc châu xong, môi đỏ mím chặt trừng trừng hướng tới con hình nộm. Dáng vẻ của nàng có ba phần quyến rũ bảy phần trẻ con.

Cơ Huyền hăng giọng, mặt vênh lên tạt trời ngạo kiều nói:

- Bị người ta truy sát, rơi xuống vực sâu, đại nạn không chết, nhận được kì ngộ, học được thần công.

- Thật sao.

- Giả đó.

Cơ Huyền thấy Tiểu Y Tiên tin sái cổ liền bắt đắc dĩ nó thật. Ném nốt mấy bình đan dược còn lại và nấp gối tới phía Tiểu Y Tiên

- Còn lại là đan dược chữa thương và hồi khí. Với mấy thứ này ta có thể tạm yên tâm về an toàn của nàng.

- Xem như lễ vật trước khi tạm biệt đi. Có nó, nàng cũng chưa được không ít đồ đặc.

Đem nệm gối đeo vào tay, Tiểu Y Tiên mỉm cười. Mặc dù biết đồ vật nọ có chút quý trọng, nhưng nàng không cự tuyệt dược liệu, một góc nhân sâm cẩn thận bỏ vào trong nệm gối, sau đó đem thất thải độc kinh cùng mấy thứ đồ đặc khác toàn bộ bỏ vào đó.

...

Ánh trăng mờ người trải dài trên u cốc, một nam một nữ an tĩnh nhìn lên bầu trời đêm. Thẳng đến khi mặt trăng dần dần âm đạm trên cao, hai người bị cơn buồn ngủ kéo đến, lúc này mới dựa sát vào nhau, chậm rãi chìm vào trong giấc ngủ.

Đến ngày hôm sau khi Cơ Huyền tỉnh lại, phát hiện chính mình không biết đã nằm trên giường từ lúc nào. Nghiêng đầu đảo qua căn phòng trống rỗng, hung hăng lắc đầu, đem cơn buồn ngủ đuổi đi, sau đó ngồi dậy, đi ra khỏi căn phòng nhỏ.

Ra khỏi phòng, Cơ Huyền phát hiện, trên bầu trời của tiểu cốc, lam ưng đang chậm rãi bay vòng quanh, tiếng chim ưng không ngừng vang vọng, tựa hồ nó cũng biết hôm nay phải rời nơi này mà đi.

- Người dậy rồi?

Tiếng nói thanh thúy, đột nhiên từ bên trái truyền đến:

Nàng ngẩng đầu nhìn Cơ Huyền ôn nhu nói:

- Người không chuẩn bị dược liệu đem đi sao? Sau khi rời khỏi đây, khó mà tìm được nơi nào khác tốt như vậy.

- Ta đã chuẩn bị xong rồi.

Mỹ mâu nhìn chăm chăm Cơ Huyền đang tươi cười, Tiểu Y Tiên chun cái mũi nhỏ xinh xắn lại rồi thở ra một hơi, chiếc sáo trúc khẽ khẽ vào đôi môi đỏ hồng, nhẹ nhàng thổi. Âm thanh nhàn nhạt vang động đến tận trời cao.

Nghe tiếng sáo, lam ưng trên trời nhất thời liệng người xuống, hai cánh vỗ vỗ thổi bay mấy cây cỏ xung quanh Cơ Huyền hai người, rồi phủ phục trước mặt Tiểu Y Tiên.

- Đi thôi, ngồi chung lần cuối cùng.

Đi một bước về phía trước, Tiểu Y Tiên tự nhiên đem thân thể mềm mại dán vào người Tiêu Viêm, cười dài nói.

Cười gât đầu, Cơ Huyền vươn tay nắm lấy ngọc thủ mảnh mai yếu đuối của nàng, bàn chân đạp nhẹ trên mặt đất, hai người thân hình đột ngột từ mặt đất bay lên, cuối cùng vững chãi rơi trên lưng của lam ung.

Đứng ở trên lưng chim, Tiểu Y Tiên nhìn mái nhà tranh càng lúc càng nhỏ dần, khẽ thở một hơi dài, lẩm bẩm nói:

- Hẹn gặp lại.

....

Phía đông ma thú sơn mạch, ở khu vực bên ngoài dãy núi.

Đứng trên đỉnh núi, Cơ Huyền ngẩng đầu nhìn lam ung đang xoay quanh trên cao, giờ tay lên vẫy vẫy với một nữ tử mặc quần áo màu trắng đang ngồi trên lưng lam ung, lớn tiếng cười nói:

- Tiểu Y Tiên, chia tay ở đây đi, ngày sau có duyên ắt sẽ gặp lại.

- Cơ Huyền, bảo trọng.

Cúi đầu nhìn chằm chằm thiếu niên trên sườn núi, Tiểu Y Tiên mỉm cười, nụ cười có vẻ miễn cưỡng, cuối cùng phát tay một cái, không chế lam ung xoay người, lam ung kêu một tiếng rất to rồi hướng phía tây bầu trời bay đi.

Đứng ở trên đỉnh núi, tầm mắt Cơ Huyền vẫn nhìn theo đến khi bóng dáng màu lam nhạt đó biến mất tại chân trời, mới chậm rãi thở dài một hơi.

- Tỉnh. Tại sao kí chủ không giữ nàng bên cạnh.

Lời hệ thống bỗng vang lên trong đầu Cơ Huyền.

- Bây giờ thì chưa được.

Cơ Huyền nhìn phía xa lắc đầu nói với hệ thống.

- Tỉnh. Lí do?

- Nếu ta giữ nàng ấy ở nên mình thì khi gặp Nhã Phi, Vân Vận,... Thì sao đây? Nói với nàng ấy đi theo ta giúp đỡ ta lấy lão bà sao? Đến lúc đó thì chết không biết tại sao. Hơn nữa ta không đề tiện tới mức đó.

Cơ Huyền đầu có chút đau, thở dài nói. Trong tiểu thuyết huyền huyền tu tiên thì nam chính có vợ đàn, con đông thậm chí bên ngoài xong có tình nhân thích thì ch*ch đạo. Nhưng thật ra tự trải nghiệm thì không chỉ đơn giản như vậy.

- Tỉnh. Kí chủ thật ra là kẻ đề tiện lắm rồi, không phải chối nữa. Muốn bắt cá nhiều tay chứng minh ngài có bao nhiêu đề tiện rồi.

Hệ thống chọc đúng chỗ yếu, khiến Cơ Huyền ê răng không nói lại được. Cậu hừ lạnh không để ý tới nó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Tam phẩm được sư Liễu Nặc

Cơ Huyền tiến tới Hắc Nham thành. Hắc Nham thành không hổ là một trong những thành thị đứng đầu Gia Mã đế quốc, mặc dù lúc này là sáng sớm, những trên đường phố vẫn là một cảnh phồn hoa, tiếng người ồn ào, hơn nữa thỉnh thoảng có hộ vệ quân quần áo chỉnh tề đi qua, thanh âm áo giáp va chạm vang lên trên bầu trời buổi sáng, thanh thúy giống như tiếng chuông.

Cơ Huyền tính tiến tới luyện được sư công hội kiểm cái chứng nhận luyện được sư thỉnh thoảng hành động cũng không bị gò bó.

Đi trên đường lớn Cơ Huyền có chút cảm thán cảnh tượng phồn hoa nơi đây, cảnh vệ ở đây thực lực cũng không thường. So với nơi này thì Ô Thần thành cũng chỉ là nơi nhà quê với thành thị.

- Người biết gì chưa, hôm qua Liễu Nặc lại ép cường bức một thiếu nữ nhà lành, cuối cùng thiếu nữ đó.... Haizz

- Thời gian này không biết ép hết bao cô nương rồi. Đi một tên tiểu dâm ma Liễu Tịch thì vẫn còn tên đại dâm ma Liễu Nặc này. Đáng giận thật mà.

- Di, thời gian trước ta đi qua Ô Thần thành nghe tin tên Liễu Tịch đó bị miểu sát trong chính phủ đệ của mình, chết không còn xác. Quả nhiên là đáng đời, không biết bao giờ lão thiên trừng phạt hần.

Đi qua đến một quán trọ dừng chân, Cơ Huyền nghe được một nhóm người túm năm tụm ba vào bàn chuyện.

Một đại hán thậm chí còn đập bàn giọng có phần nộ gầm, đầu khí cũng theo đó toát ra. Liếc qua thực lực người này cũng có chút cường, thực lực đầu sư lục tinh thất tinh ở trấn nhỏ cũng là năm trùm. Những người vây quay nhìn chỉ đơn giản vỗ nhẹ vai hần, có người khuyên can lại có người tiếc hận.

Cơ Huyền uống được cốc nước, nghe đến mấy cái tên liền cảm thấy quen thuộc, đột nhiên nhớ lại. Đúng rồi nha, tên Liễu Tịch không phải tên dâm được sư cuối cùng bị cậu giết sao. Hần còn một tên sư phụ nữa, xem ra cũng là đột từ trên nóc đột xuống.

Cơ Huyền cũng tiến lại nói:

- Không ai có thể quản sao?

Nhóm người nghe thấy người có người khác chen vào liền quay ra nhìn Cơ Huyền. Ánh mắt họ toát lên vẻ cổ quái, thiếu niên đeo mặt nạ vô diện chạy loanh quanh ở đây nhìn quái dị vậy họ không thấy kì lạ mới quái đó. Họ cũng thu lại ánh mắt, dù sao lẫn lộn bên ngoài bao năm điều kì lạ gì cũng thấy chút ít. Một người nói:

- Ai quản được hần? Hần là một luyện được sư tam phẩm, không ai dám đắc tội hơn nữa ở đây là dưới mắt luyện được sư công hội không ai dám làm cản. Cuối cùng chỉ nuốt cục tử này vào bụng thôi.

- Di, ở ngay dưới chân luyện được sư công hội xảy ra chuyện mà họ không quản sao?

- Lũ luyện được sư đó toàn thành phần được si, cổ hủ. Không có liên quan tới được đạo thì sẽ không hứng thú can thiệp, hơn nữa cũng là thành phần bao che khuyết điểm. Nên cậu hiểu rồi đó.... Haizzz

Nói xong mấy người đó liền thờ dài không nói lời nào, chỉ uống rượu. Họ cũng thật sự cố kị luyện được sư công hội, dù sao mối quan hệ luyện được sư thực rộng, song quyền khó địch nổi tứ thủ.

Cơ Huyền nghe vậy trong lòng bỗng suy tính nhiều thứ. Cơ Huyền thuê tạm một phòng trọ ở. Tiến vào phòng trọ Cơ Huyền ngồi tu luyện.

Mặt trời lặn xuống, mặt trăng lên cao, màn đêm bao phủ lên toàn bộ phiên thiên địa này. Trong phòng trọ Cơ Huyền mở tròng mắt, nở nụ cười quỷ dị:

- Đêm tối, thích hợp đi giết người chôn xác.

- Tinh. Nhiệm vụ "Xóa sổ Liễu Nặc"

Yêu cầu: Tiêu diệt Liễu Nặc.

Phần thưởng: Nhận được công đức vô lượng và thêm 5000 điểm hệ thống.

Thất bại: Không được phép thất bại. Nếu không hậu quả tự chịu.

Hệ thống ban phát nhiệm vụ cho Cơ Huyền.

Đọc xong nhiệm vụ Cơ Huyền khẽ nhăn mày, cái nhiệm vụ này phần thưởng còn không bằng giết Liễu Tịch đâu, còn công đức vô lượng gì gì đó. Cái hệ thống này ngày càng bố lão, phần thưởng ngày càng keo kiệt.

Đi ra khỏi phòng trọ, Cơ Huyền tiến tới một hẻm nhỏ. Đôi phi đực xuất hiện Cơ Huyền bay trong đêm tối.

....

- Cứu mạng... Ngươi dừng lại đây, nếu ngươi tiến tới ta sẽ tự tử.

Một thiếu nữ mặt mày thanh tú vẻ mặt trắng bệch sợ hãi nhìn về người nam nhân trong phòng, trên người hiện tại chỉ có mỗi chiếc yếm nhỏ và mảnh chăn che thân. Đôi gò bồng trắng nõn chưa phát triển hoàn toàn như ẩn như hiện thập phần mị hoặc.

- Vậy thì ngươi cứ chết đi nhưng còn người nhà ngươi thì.... Hắc hắc, mẫu thân ngươi nữ mao cũng không tệ, hơn nữa là phụ nhân dư vị cũng tồi.

Người trung niên nam nhân này, ngũ quan tuấn lãng nhưng bị đôi mắt héch, khoe miệng cười nhếch môi cặp râu ria trên mép làm tăng thêm vẻ dê tiện của lão. Giọng nói cũng như dáng vẻ của ông ta dê tiện, đó chính là Liễu Nặc.

Thiếu nữ vừa nghe lời nói của lão mặt nhỏ trắng hơn, đôi tay đang giữ chiếc chăn run run cuối cùng buông thõng xuống. Ánh mắt tràn ngập vẻ tuyệt vọng. Vì người nhà nàng cuối cùng phải khuất phục nhận mệnh.

- Khắc khắc.

Liều Nặc thấy vẻ mặt của thiếu nữ liền cười sung sướng. Hân tiếng tới gần, vừa đi vừa cõ đồ trên người. Cuối cùng khi tiến đến thiếu nữ người lão còn mỗi chiếc khố, ánh mắt như lang sói nhào tới thiếu nữ.

- Đúng là dâm tiện mà, không nghĩ tới đây thì cuối cùng chứng kiến cảnh này.

Cửa sổ phòng bỗng bật mạnh ra, một thiếu niên đeo mặt nạ vô diện đứng bên lan can. Đôi cánh đen tuyền thu lại, thiếu niên chậm chậm bước vào giọng nói chứa chan sự kinh miệt nồng đậm

- Ngươi... Ngươi là ai????? Người đâu.

Liều Nặc biến sắc, muốn gọi người nhưng phía bên ngoài không có động tĩnh gì cả.

- Không cần tốn sức, không ai nghe thấy đâu.

Cơ Huyền đi vào một cách soái khí, tùy tiện ngồi lên ghế hai chân vắt chéo một tay tựa vào cằm chống đỡ. Tư thế như đế vương kiêu ngạo nhìn tới thường dân.

- Mà lần trước ta giết tên Liều Tịch đó tình trạng cũng y hệt như vậy. Quả nhiên là sư đồ giống nhau.

Liều Nặc đang lo sợ nhưng nghe lời Cơ Huyền trông mắt co rút lại trừng trừng nhìn Cơ Huyền hỏi:

- Ngươi nói cái gì? Tiểu Tịch là ngươi giết. Thì ra hung thủ là ngươi.

- Giết thì giết thôi, giết một tên dâm tặc giúp ta công đức vô lượng, hơn nữa không chỉ hân hôm nay ngươi cũng không thoát được đâu.

Cơ Huyền ngồi trên ghế giọng điệu lười biếng tùy tiện nói. Nhưng trong lời nó của câu ẩn chứa cảm giác tinh huyết kinh hoàng.

Liều Nặc lúc đầu thấy Cơ Huyền trong lòng có chút lo lắng, nhưng một hồi bình tĩnh lại hân suy ngẫm vài điều. Thực lực Cơ Huyền tuyệt đối không cao hơn hân, trước kia cái chết của Liều Tịch hân đã phái người tới điều tra về hung thủ. Nếu thực lực của Cơ Huyền mà mạnh mẽ tới mức đó thì không phải lần trốn, hoàn toàn có thể tùy tiện giết chết hân.

Nghĩ thông suốt hân giọng điệu lạnh đi nhìn về Cơ Huyền:

- Ta đi mòn gót chân không tìm thấy hiện tại tự mang xác tới. Ta sẽ không giết chết ngươi. Ta chặt đứt tứ chi của ngươi giữ lại làm thú nuôi tiêu khiển.

Liều Nặc đầu khí vận chuyển mạnh mẽ, đầu khí hoá diễm ngưng tụ thành một tấm sa y màu đỏ chói mắt bao phủ nửa thân trên của hân. Trên mặc áo giáp dưới mặc nội khố thoát nhìn rất... Buồn cười. Thực lực của Liều Nặc thật không thấp là Đại đấu sư cao giai.

Cơ Huyền vừa cảm chén trà lên liền đánh rơi, mắt như bị một cái gì đó chọc vào mắt muốn mù.

- Hôm nay ngươi sẽ chết ở đây.

Liều Nặc phi thân lao nhanh tới Cơ Huyền, đầu khí ngưng tụ trên chảo thủ nhiệt hoá hùng hực toả ra đánh mạnh về Cơ Huyền.

Bên ngoài cửa sổ ánh lên một tia từ quang.

Đối với luồng nhiệt hoá đánh tới Cơ Huyền thực sự rất bình đạm. Trong phòng bỗng dấy lên luồng từ hoá, sức nhiệt của luồng từ hoá này còn mãnh liệt hơn hoá diễm của Liều Nặc, hoá trào của Liều Nặc chưa đánh tới Cơ Huyền liền bị tiêu thất. Từ hoá bao bọc căn phòng, sức nhiệt ngày một tăng

- Thú hoá!!!

Kinh hãi ré lên một tiếng Liều Nặc rung mình, thân hình rung lên muốn chón chạy nhưng vừa động liền bị một luồng uy áp đè xuống sàn, hân nằm bẹp giống con chuột chết.

- Rắc.... Cách.

Hoá giáp bao bọc quanh thân thể vang lên tiếng nứt vỡ thanh thúy, xương cốt của hân cũng có dấu hiệu rạn nứt.

Thiếu nữ đang ngồi trên giường sợ hãi đến hô hấp cũng không dám nhìn về phía vô diện thiếu niên đang nhàn nhã ngồi trên ghế kia. Đến một ngón tay cũng chưa động đã nghiền ép một kẻ mạnh mẽ giống Liều Nặc. Trong mắt nàng hiện giờ Cơ Huyền tựa như thần linh.

Cảm nhận luồng uy áp này Liều Nặc biết mình xong rồi, lần này đã chứng tá sát cừơng hân rồi. Thú hoá, uy áp cừơng đại, nhân hình, hân suy đoán

- Ngươi... là... yêu thú.. hoá... hình.

- Ngươi mới là yêu thú, lão tử thiện lành như vậy có chỗ nào giống hung thú yêu thú hả.

Cơ Huyền bực mình nói. Cậu đứng dậy đi tới phía Liễu Nặc, trực tiếp đi qua tử hỏa mà không chịu bất kì thương tổn nào.

- Ngươi muốn gì. Tiền tài, danh vọng, đan dược.... Cái gì cũng ta cũng có thể cho ngươi. Ngươi muốn nữ nhân sao, ta cũng có thể cho ngươi chỉ cần tha mạng cho ta nữ nhân đó nhường tặng ngươi, ta chưa chạm vào nàng.

Liễu Nặc hèn mọn xin tha, hiện tại có thể sống mới là quan trọng.

Không thể không nói đúng là từ một lò đúc ra, đến lời thoại cũng y như nhau. Trước khi giết Liễu Tịch cũng là lời thoại này, bây giờ Liễu Nặc cũng là đáng về lời thoại này. Sự trùng hợp này khiến Cơ Huyền buồn cười.

Cơ Huyền lạnh lẽo nói:

- Những thứ đó ta không hứng thú, cái ta hứng thú là mạng của ngươi mà thôi.

Cơ Huyền triệu hoán Âm Huyết kiếm trên tay, ánh mắt thanh nhiên nhìn chằm tới ánh mắt tuyệt vọng của Liễu Nặc.

- Phập.

Không chút lưu tình một kiếm chém xuống cắt đi cánh tay phải của Liễu Tịch. Cánh tay được bao bọc bởi bộ giáp đầu khí nhưng hoàn toàn không ngăn cản được một kiếm đó. Nhất cắt rất ngọt, một kiếm đứt lìa.

- Aaaaa!!!!!!

Cánh tay bị chặt đứt Liễu Nặc đau tới mức hét đến bể giọng, bị uy áp đè nén nên không thể cảm máu chỉ tuyệt vọng kêu to.

Âm Huyết kiếm sau khi chém đứt cánh tay của Liễu Nặc liền tham lam hấp thụ máu của hắn, nhưng vết máu trên kiếm chớp mắt liền biến mất, sau đó nó rung rinh. Cơ Huyền quang sát thấy vậy ánh mắt liền có chút nhảy lên, quả nhiên thứ này có chút linh trí. Nhìn cánh tay bị đứt lìa của Liễu Nặc, Cơ Huyền đâm kiếm xuống, trong thoáng chốc cánh tay đó bị hút khô còn lại da bọc xương.

- Quả là thanh kiếm thú vị.

Kiếm được hút máu liền rung động liên tục như đang phản kích.

Cơ Huyền tiếp tục làm như vậy với tam chi còn lại của Liễu Nặc. Liễu Nặc hiện giờ đã không còn sức mà mắng chửi hay xin tha nữa, hắn thở hồng hộc gần giọng:

- Ngươi... sớm... muộn... cũng... lãnh.... quả.... báo.... Hộc hộc.

- Nếu giết ngươi mà phải chịu báo ứng thì đúng là ông trời không có mắt.

Cơ Huyền đối với mấy lời thoại này nghe đến nhàm cả tai, xuy xuy vài tiếng. Đang tính thôn phệ Liễu Nặc thì nhìn thấy thiếu nữ mặt không còn huyết sắc trên giường bỗng nảy ra ý tưởng thiên tài. Cậu tiến lại gần thiếu nữ.

Thiếu nữ thấy Cơ Huyền lại gần liền run lên, nàng biết thực lực của nàng không thể chống lại cậu. Nếu Cơ Huyền mạnh làm thì.... Cuối cùng cũng là thoát khỏi hang hổ rơi vào hang sói.

Nỗi bất an của thiếu nữ sao Cơ Huyền không hiểu, nên cậu chọn một khoảng cách phù hợp với thiếu nữ đứng đó nói:

- Không cần sợ, ta không làm gì cô đâu. Chỉ là ta đang cho cô cơ hội trả thù.

Thiếu nữ ánh mắt không hiểu được nhìn Cơ Huyền.

- Kẻ thù của cô đang ở trước mắt cô, cô không có khao khát trả thù sao? Không muốn đáp trả những gì hắn đã làm với cô sao? Giống như vừa nãy hắn muốn chặt đi tứ chi của ta, ta liền lấy đạo trả lại cho hắn, cô không muốn làm vậy sao?

Giọng Cơ Huyền nhẹ nhàng thủ thủ với thiếu nữ, khơi dậy ngọn lửa thù hận trong nàng. Thiếu nữ hai tay siết chặt lại, móng tay đâm vào thịt đến chảy máu, nàng nghĩ tới những điều vừa xảy ra trong lòng thoát lên về thù hận.

- Bây giờ cơ hội ở trước mắt, cô chỉ cần tiến lên một bước là được như mong muốn.

Cơ Huyền tiếp tục thúc thiếu nữ. Ánh mắt thiếu nữ loé lên sự quyết tâm, nàng lật tấm chăn ra, bán khoả thân bước xuống đứt khoát tiến tới chỗ Liễu Nặc.

Cơ Huyền nhìn thấy hành động thiếu nữ thì giật nảy mình, trong lòng thầm hô phi lễ chó nhìn. Sau đó quay mặt đi, đồng thời tìm trong nệm giới xem có bộ quần áo nào không. Kết quả là chỉ có một áo choàng mà Cơ Huyền tiện tay mua về, còn nệm giới quần áo thì bị Vân Vận cầm rồi.

Lấy áo choàng ra, Cơ Huyền nhanh chóng choàng lên người thiếu nữ, che đi xuân quang. Thiếu nữ như không để ý tới hành động của Cơ Huyền, mục tiêu chỉ nhắm tới Liễu Nặc. Nàng tiến lại gần hắn, trông thấy hắn hiện giờ như một con chuột chết, tử chi mất hết trong lòng dâng lên cơn khoái cảm.

Cơ Huyền đang quang sát thiếu nữ tính đánh hay đập Liễu Nặc thì bị hành động của thiếu nữ làm rung mình, hai chân bỗng dưng kẹp chặt như muốn bảo vệ tiểu Cơ Huyền. Ánh mắt toát ra sự đau đớn.

- Phanh.

Thiếu nữ dơ một chân lên sút thẳng vào hạ bộ của Liễu Nặc một đòn mạnh. Tiếng động mạnh phát ra, cú sút của thiếu nữ thật có lực, tiếng động phát ra đau thấu lòng người. Liễu Nặc đang trong tình trạng đó mặt cũng biến sắc, đau đớn tột cùng. Không dừng lại thiếu nữ tiếp tục hành động đóc liên tục liên tục đến khi nơi đó chảy máu, nát bét.

- Độc nhất là phụ nhân tâm, đòn đó quá hiểm rồi.

Trong lòng thâm hô, Cơ Huyền đứng xem mà cũng đổ mồ hôi liên tục. Thiếu nữ cuối cùng cũng phát tiết xong dừng lại ánh mắt nhìn về phía Cơ Huyền đầy cảm kích.

- Chặc chặc, đó mới là quả báo đó Liễu đại sư.

Tiến gần lại Liễu Nặc, Cơ Huyền giọng có chút trào phúng nói.

Sau đó mặc kệ tên Liễu Nặc phản ứng ra sao, Cơ Huyền cầm chặt gáy hắn bắt đầu thôn phệ.

Liễu Nặc thấy đầu khí, sinh cơ đều bắt đầu trôi đi nhanh chóng cũng không dấy dựa như mong được giải thoát nhanh chóng, cuối cùng hắn hoá thành cái xác khô.

- Tinh. Hoàn thành nhiệm vụ.

- Tinh. Chúc mừng kí chủ nhận được danh hiệu Luyện được sư tam phẩm.

- Tinh. Có muốn tiến hành sàng lọc kí ức không.

- Tinh....

Hệ thống vang lên nhiều thông báo trong đầu Cơ Huyền.

Cơ Huyền lên tiếng nói với thiếu nữ:

- Rời khỏi đây thôi. Ta đưa cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Được sư công hội

Cơ Huyền sau khi thôn phệ Liễu Nặc liền đem thiếu nữ rời đi, tiện tay lấy đi giới chỉ của hắn. Rời khỏi phủ của Liễu Nặc, Cơ Huyền di chuyển tới nơi vắng người.

Từ trong giới chỉ Cơ Huyền lấy đi một quyển sách khá cũ, nét chữ chẳng chặt, đó là đan phương. Sau đó đưa lại giới chỉ cho thiếu nữ nhẹ nói:

- Trong này có kim tệ và công pháp tương đối cao cô hãy cầm lấy. Khi bọn chúng phát hiện ra Liễu Nặc đã chết chắc chắn sẽ đi tìm cô, cô nên rời đi trong đêm là tốt nhất.

Cơ Huyền nói xong không đợi thiếu nữ nói gì, đôi phi đực xuất hiện bay khỏi nơi này.

- Ân công, cảm ơn người. Ân này ta cả đời không quên.

Thiếu nữ nhìn Cơ Huyền phi hành rồi đi liền hướng tới phương Cơ Huyền bay hết to.

....

- Tinh. Kí chủ hiện nay hào phóng quá nhỉ. Trong giới chỉ đó cũng có mấy chục vạn kim tệ người nói cho là cho không luyến tiếc. Xin hỏi kim tệ hiện nay của người còn nhiều không.

Cơ Huyền đang bay thẳng bị hệ thống nói mất đà rơi xụp xuống, miễn cưỡng bay thẳng lại.

- Tỉnh. Còn có công pháp và đấu kĩ nữa, nếu kĩ chủ giữ lại rồi đối với hệ thống biết đâu rút được vài món đồ tốt để dùng thì sao, nay cho lại thể hiện bản sắc anh hùng cho sướng lòng rồi sao.....

Hệ thống không tha mà tiếp tục chọc ngoái vào.

- E hèm, cô nương đó không phải đáng thương lắm sao? Giúp một người hơn xây bảy tháp chùa, chút tiền đó thì có là gì. Hơn nữa ta không tin một luyện được sư tam phẩm như ta không kiếm được kim tệ.

Cơ Huyền phản lại hệ thống

- Tỉnh. Vậy thì ít nhất kĩ chủ cũng nên có cái bằng luyện được đi, nếu không có bằng mà vỗ ngực nói là luyện được sư thì thiên hạ nó cười thối mũi.

Hệ thống cũng không chọc ngoái Cơ Huyền nữa. Nói vào trọng điểm:

- Tỉnh. Nhiệm vụ " Nhận được chứng nhận được sư "

Yêu cầu: Được Luyện được sư công hội công nhân kí chủ là luyện được sư.

Phần thưởng: Hồi phục lại Tiềm giác cho Tử Tinh Dục sư vương.

Thất bại: Thân là được sư tam phẩm mà đến cái chứng nhận được sư cũng không nhận được thì kĩ chủ nên luyện tập luyện đan thêm đi. Hệ thống sẽ cường chế kĩ chủ luyện đan đến khi nào thành thực mới thôi. Mỗi ngày luyện năm khoả đan được tam phẩm.

Cơ Huyền đọc phần thất bại mà da đầu tê dại, cái hệ thống này ban nhiệm vụ thưởng ít nhưng phạt thì nhiều.

- Mai cũng nên đến công hội xem sao. Cũng nên lấy cái bằng được sư rồi.

Cơ Huyền cũng tính vào công hội lấy chứng nhận, có nó thì thuận tiện hơn nhiều. Cái nhiệm vụ hệ thống ban ra cũng là thêm sự thúc đẩy với Cơ Huyền thôi.

Sáng hôm sau

Cơ Huyền rời phòng trọ, theo lộ tuyến lão bản khách sạn chỉ, Cơ Huyền chậm rãi đi qua mấy cái ngã tư đường, quay vòng một hồi lâu, sau đó ngừng lại, ngẩng đầu nhìn lên kiến trúc bằng bạc trước mắt.

Phòng ốc ở đây, tạo hình có chút khác biệt. Ngoại hình đại khái nhìn giống như cái được đình bình thường, xung quanh là các cửa sổ được thiết kế như những lỗ thông hỏa bình thường của được đình. Phía trên cao của cái đình, là một nắp đình cực lớn, đem tòa nhà này che lấp.

Ánh mắt dừng lại bên ngoài kiến trúc, trên cái biển màu tím lam bằng đàn hương, năm chữ lớn mờ mờ ẩn chứa phong cách cổ xưa, thần nhiên phát ra kim quang nhàn nhạt.

- Luyện được sư công hội.

Đến gần cửa, hai gã hộ vệ đưa tay ngăn cản, lớn tiếng nói:

- Tiểu huynh đệ, nơi này là luyện được sư công hội, người muốn vào phải không? Có thư do đạo sư của mình cấp không?

Bất đắc dĩ lắc đầu, ngay cả Cơ Huyền cũng có chút khổ não. Một làn hương phong đột nhiên từ phía sau bay tới. Hần cảm nhận thấy chủ nhân của làn hương phong đó đang đi tới, cũng không có ý né tránh, hơi nhíu mày, Cơ Huyền đành phải lắc mình ra khỏi cửa.

Vừa mới tránh ra, một bóng dáng xinh xắn đã đứng trước mặt hắn, sau đó cũng không chú ý đến Cơ Huyền đang ở một bên, quay đầu về phía sau dịu dàng nói:

- Sư phụ, người nhanh lên một chút!

- Ài. Nhà đâu, còn sáng sớm, người vội vã như vậy làm gì? Nói không chừng hiện tại cái lão gia hỏa Phật Khắc Lan chưa dậy cũng nên.

Thanh âm già nua có chút bất đắc dĩ từ phía sau vang lên.

Cơ Huyền quay đầu lại, ánh mắt quét về phía lão nhân đang uể oải đi tới. Chỉ thấy cổ phác một cái được đình, trên đó là bốn cái ngân sắc ba văn.

- Tử phẩm luyện được sư

Trong lòng kinh ngạc, Cơ Huyền lại lần nữa quay đầu lại nhìn thiếu nữ áo tím đang đứng cách đó không xa.

Thiếu nữ tuổi tác chỉ khoảng hai mươi, hai gò má xinh đẹp động lòng người, thân hình xinh xắn, nhưng độ phát dục khiến người ta phải kinh ngạc, chỗ lõm tạo thành một thân thể mềm mại thành thực cùng đầy đặn, mặc một bộ phục sức luyện được sư màu tím bó sát người. Nhìn như vậy, rất có vẻ cao quý trang trọng.

Dù sao, trang phục của luyện được sư không thể tùy tiện mặc, tuy mặc trang phục của luyện được sư, nhưng trên ngực nàng không có bất kì cái huy chương nào.

Dường như nhận thấy ánh mắt đánh giá của Cơ Huyền, nữ tử quay đầu lại, nhìn thấy phục trang bình thường, mày liễu không khỏi nhú lại. Nhìn hai gã hộ vệ hừ nói:

- Tránh ra đi, cứ chắn ở cửa như thế à

- hắc hắc, Lâm Phi tiểu thư hôm nay là tới để khảo hạch nhất phẩm luyện được sư sao? Áo Thác đại sư không hổ được xưng là một trong những luyện được sư mạnh nhất Hắc Nham thành, ngăn ngừ trong vòng ba năm, đã làm cho tiểu thư trở thành nột vị luyện được sư chân chính.

Mặc dù thanh âm thiếu nữ có chút không khách khí, nhưng hai gã đại hán vội vã cười làm lành, sau đó tránh ra tạo một cái thông đạo.

- Yên tâm đi, chờ ta chính thức trở thành một luyện được sư, nhất định sẽ không bạc đãi các ngươi đâu.

Thiếu nữ cười dài nói, chợt ánh mắt tùy ý liếc về phía vo diện thiếu niên mặc quần áo bình thường bên cạnh.

Chậm rãi thu hồi ánh mắt, Lâm Phi hơi lắc đầu, rút cuộc đem chú ý lực từ người Cơ Huyền dời đi chỗ khác. Lần đầu gặp mặt, trong lòng không nói xem thường, nhưng cũng không có để vào trong lòng, thuần túy coi như một người qua đường bình thường.

- Ai, đi thôi, nha đầu. Hôm nay nhất định phải thành công, nếu không thì sau này lão gia hỏa Phật lan Khắc kia sẽ không bỏ qua việc này để chêu chọc ta

Lúc này, lão giả phía sau rút cuộc đã đi lại đây, hướng về phía thiếu nữ cười trêu nói.

- Áo Thác đại sư

Nhìn thấy lão giả, hai gã thủ vệ đại hán vội vàng cung kính khom người hành lễ.

.....

Sau khi hai người vào trong thì hai hộ vệ khách khí hỏi:

- Tiểu huynh đệ tìm được giới thiệu tín của đạo sư chưa?

- Xin lỗi, vật kia ta không có.

Bất đắc dĩ Cơ Huyền chỉ có thể ăn ngay nói thật. Tay trái dơ lên một cổ hỏa diễm màu tím đột nhiên từ trong bàn tay bốc lên. Độ ấm của tử hỏa làm cho hai người sắc mặt đại biến.

- Ngưng tụ chân hỏa? Tứ phẩm luyện được sư?

Thanh âm kinh hãi vang lên, không thể tin từ trong miệng hai người phun ra. Lấy bọn họ thường xuyên thủ vệ luyện được sư công hội tự nhiên là biết. Ngưng tụ chân hỏa, phải là tứ phẩm luyện được sư mới có khả năng làm được, nhưng... Nếu như người trước mặt là một lão nhân thì họ còn có thể bình tĩnh một chút, nhưng người trước mặt... rõ ràng chỉ là một thanh niên hai mươi tuổi a!

Không ít người qua đường nghe tiếng hai tên hộ vệ hô hoán hấp dẫn chạy lại, thấy ngọn lửa trong tay Cơ Huyền, nhất thời rung động hít vào vài hơi khí lạnh

- Hiện tại ta có thể tiến vào chưa?

Cơ Huyền nhàn nhạt nói. Không giải thích thêm

- Có thể có thể, tiểu huynh...à không, đại nhân, mời ngài vào bên trong!

Hai gã liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng khom người xuống, cung kính nói.

- Tinh. Điểm trang bức liên tục tăng.

Hệ thống máy móc vang lên trong đầu Cơ Huyền, điểm hệ thống vẫn luôn liên tục tăng.

Còn Cơ Huyền thì trước ánh mắt soi mói của nhiều người bình thần tiến vào được sư công hội.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Khảo sát được sư

Đi vào luyện được sư công hội, một mùi thơm nhàn nhạt bay tới làm cho thần trí con người có chút thoải mái.

Trong đại sảnh nhân viên cũng không nhiều, chỉ có một ít người đang an tĩnh làm chuyện của mình. Tựa hồ nghe được tiếng bước chân, một số người ngẩng đầu, ánh mắt liếc nhìn một thiếu niên mang đeo chiếc mặt nạ quý dị trong mắt thoáng hiện nét nghi hoặc, sau đó lại vội đầu vào làm việc. Họ không cho rằng có ai gan lớn lại đến làm loạn tại luyện được sư công hội.

Đứng một lúc trong đại sảnh vắng lặng, Cơ Huyền lắc đầu, vừa muốn tìm một người hỏi cách lấy luyện được sư huy chương thì một nữ tử mặc quần áo xanh nhạt vội vàng từ hậu trường đi ra, sau đó bước nhanh đến chỗ của Cơ Huyền.

- Vị tiên sinh này, nhìn bộ dáng của người, hẳn là lần đầu tiên đến luyện được sư công hội Hắc Nham thành?

Đi tới trước mặt Cơ Huyền, thanh y nữ tử đôi mắt đẹp quét một vòng mỉm cười hỏi.

Đánh giá một chút thanh y nữ tử trước mặt, bộ dáng mắt ngọc mảy mai, thật khiến cho người ta yêu thích. Cơ Huyền cười nói:

- Đích thật là lần đầu tiên đến, ta muốn đến lĩnh một cái luyện được sư huy chương.

-Ồ, hóa ra ngài cũng là một luyện được sư ư?

Nghe vậy thanh y nữ tử rõ ràng giật mình, mỹ mâu lại quét ngang trên người Cơ Huyền, ngạc nhiên hỏi.

-Ừm. Có thể nói cho ta biết trình tự không?

Cơ Huyền cười gật đầu nói.

- Mời ngài đi sang bên này.

Nhìn thấy Cơ Huyền gật đầu xác định, thanh y nữ tử hơi kinh hãi, trên mặt rõ ràng thêm vài lần cung kính, lui ra phía sau vài bước, đi tới quầy trước, nhìn mỉm cười nói.

Từ trong quầy lấy ra một mảnh da dê đã ố vàng, bàn tay trắng nõn của thanh y nữ tử có chút ưu nhã cầm bút, ngẩng đầu hướng về Cơ Huyền nói:

- Tiên sinh, mời nói ra tên của ngài, tuổi tác. Tên đạo sư của ngài, chắc phải nhờ ngài viết luôn rồi.

- Cơ Huyền, hai mươi tuổi. Đạo sư...Bạch Tiểu Thuần.

Cơ Huyền cầm mảnh da dê trong lòng trầm ngâm suy nghĩ. Cuối cùng tên đạo sư thì lấy bừa một tên khá nổi tiếng trong giới luyện được kiếp trước Bạch Tiểu Thuần.

- Tiên sinh không ngờ còn trẻ như vậy.

Nghe tuổi tác của Cơ Huyền, Nhã Hàm trong lòng không khỏi sợ hãi than nhẹ một tiếng. Mỉm cười vỗ mông ngựa một cái nho nhỏ. Mây liễu đột nhiên nhũ xuống, suy tư một lát, sau đó có chút xấu hổ nói:

- Tiên sinh, tên đạo sư của ngài, tựa hồ không có trong ghi chép của luyện được sư công hội chúng ta.

- Ách, lão nhân gia hay chạy tới nơi thâm sơn cùng cốc để kiếm đan luyện được cũng chưa từng đi có ghi chép qua. Cần thiết sao?

Nhã Hàm vội vàng nói:

- Mặc dù không có ghi chép đạo sư của ngài, bất quá chỉ cần ngài thông qua khảo hạch, vẫn có thể lĩnh huy chương như thường.

Nhanh nhẹn thu dọn đồ vật trên bàn, Nhã Hàm đem bản đăng kí cầm trong tay, sau đó giọng nói:

- Tiên sinh. Mời đi theo ta. Nếu như ngài thông qua khảo hạch cấp bậc, như vậy liền có thể thuận lợi lĩnh huy chương.

Lật xem tư liệu trên tay, Nhã Hàm thuận miệng mỉm cười hỏi.

- À, ngài định khảo hạch nhất phẩm luyện được sư sao?

- Không phải. Tam phẩm.

Bước chân đang đi đột nhiên dừng lại, khiến chút nữa Cơ Huyền đụng phải, bất quá cũng hãm lại kịp thời, lập tức nghỉ hoặc nhìn dáng người yếu điệu trước mắt.

- Ngài nói...ngài muốn khảo hạch tam phẩm luyện dược sư sao?

Quay đầu lại, Nhã Hàm khẽ nhếch cái môi hồng nhuận nhỏ nhắn, kinh ngạc nhìn chằm chằm Cơ Huyền.

- Ừm, có vấn đề gì sao?

- Không... không có

Phục hồi lại tinh thần, Nhã Hàm vội lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Cơ Huyền lại càng thêm cung kính, nhẹ giọng nói:

- Cơ Huyền tiên sinh...

Nhã Hàm tốt xấu gì cũng ở trong luyện dược sư công hội một thời gian, ngày thường gặp phải đại nhân vật cũng không ít, cho nên nghe Cơ Huyền nói vậy, đã tỉnh táo lại phần nào, cười dài nói:

- Ngươi trước kia chưa có chiếc huy chương nào sao?

- Ừm

- Nếu như vậy, trước hết ngươi phải đến nhất phẩm luyện dược sư khảo hạch đã, nếu như thành công thăng cấp, sau đó mới có thể đến khảo hạch thăng cấp tiếp.

Nhã Hàm mỉm cười đem trình tự khảo hạch ra nói với Cơ Huyền.

- Ài, vậy đến đó đi.

Nghe vậy, Cơ Huyền ngẩn ra, bất đắc dĩ gật đầu.

Mỉm cười, Nhã Hàm tốc độ chậm lại, một lát sau đứng trước đại môn ngừng lại, bên ngoài đại môn, bốn gã đại hán vũ trang hạng nặng canh gác ở đây.

Cơ Huyền phát hiện bốn người này, đều là cửu tinh đấu giả, hơn nữa trong đó có một người hơi thờ ờ vàng, chứng tỏ đã dừng ở cấp bậc này rất lâu, tùy thời có thể đột phá tiến vào hàng ngũ đấu sư.

- Đặc Á đại thúc, bên trong khảo hạch bắt đầu rồi sao?

Nhã Hàm cầm tư liệu của Tiêu Viêm trong tay đưa cho tên đại hán kia hỏi.

- À chưa, bất quá sắp rồi. Ngươi mang thêm người vào sao? Thoạt nhìn không tồi a

Tên được xưng là Đặc Á ánh mắt quét ngang trên người Cơ Huyền, trong lòng dâng lên một cảm giác kinh dị. Lấy thực lực của hắn, dĩ nhiên không thể nhìn ra độ nông sâu của thanh niên trước mặt.

- Ân, tốt lắm, vào thôi.

Cẩn thận kiểm tra một chút tư liệu trên bản đăng kí cùng với ấn chương. Đặc Á lúc này mới móc trong người ra một cái băng tay màu đen, trên đó có một chữ thật to:

- Đây là số báo danh của ngươi, đừng để mất.

Tiếp lấy băng tay, Cơ Huyền đeo nó lên tay rồi cười cảm tạ Đặc Á.

- Ngươi chỉ có thể tự mình tiến vào phía dưới, dựa theo quy củ chúng ta không thể tùy tiện đi vào bên trong.

Nhìn thấy thủ tục đã đầy đủ hết, Nhã Hàm khẽ cười nói.

- Ừ, đa tạ.

Gật đầu, Cơ Huyền chấp tay đối với mấy người, sau đó nhanh chóng tiến vào trong đại môn. Đại sảnh bên trong rộng mở sáng như ban ngày.

Lúc này trong đại sảnh có không ít người, tiếng xì xào bàn tán, tiếng cười,... không ngừng vang lên.

Cơ Huyền đảo qua trên ngực mấy người này, kinh dị phát hiện phần lớn trong số đó đều đều là luyện dược sư.

Trong đám người Cơ Huyền không ngờ phát hiện thấy có hai gã tứ phẩm luyện được sư, trong đó một người chính là đại sư Áo Thạc mà hắn từng chứng kiến, mà một vị khác, nghe những người xung quanh xưng hô, mới biết đó là hội trưởng luyện được sư công hội Phật Lan Khắc.

- Sư phụ, xin lỗi, ta đến muộn.

Giọng nói lạnh như băng nung nịu, giống như tiếng băng tan trên đỉnh núi tuyết, thanh thúy kì ảo vang vọng, có chút êm tai, ít nhất trong đại sảnh có hơn nửa số người Cơ Huyền phát hiện được đem ánh mắt nồng cháy quay về phía sau hắn.

Nhấp hé miệng, Cơ Huyền cũng chậm rãi quay mặt lại, nhìn ngân bào nữ tử đang ưu nhã từ đại môn tiến đến, ánh mắt xẹt qua một tia mị mòi cùng kinh diễm.

Loại tóc màu bạc này, không phải giống như bị bệnh rồi biến dị sinh ra, mà êm ái như những tia bạc, phát phơ đung đung, làm cho nàng có lực hấp dẫn đến kì dị.

Ánh mắt tinh tế đánh giá một phen, Cơ Huyền trong lòng không khỏi sợ hãi, khó trách có thể làm cho phần lớn người trong đại sảnh ánh mắt nồng cháy như vậy.

Cùng nàng so sánh, với vị nữ tử tên là Lâm Phi kia, ít đi một phần tính chất kì ảo, đặc biệt mái tóc màu bạc tinh khiết long lanh, càng làm cho một ít nữ tử trong lòng không khỏi có chút ghen ghét.

Cơ Huyền nhanh chóng thu hồi ánh mắt, hơi nghiêng thân thể, tự giác tránh ra nhường đường đi.

Ngân bào nữ tử chậm rãi đi đến, nhìn liếc qua Cơ Huyền ở bên cạnh rồi đi đến chỗ của Phật Lan Khắc.

...

Khảo thí bắt đầu.

Điều kiện cơ bản của nhất phẩm luyện được sư là phải một mình tự luyện chế ra một loại đan dược.

Loại đan dược nào thì có thể tùy theo luyện được sư công hội đặt ra. Cơ Huyền cầm lấy một tấm da dê trên bãi đá, sau đó nhìn một chút. Phương thuốc này là một loại đan dược có hiệu quả phục hồi đầu khí.

Loại đan dược này, tại nhất phẩm đan dược, cũng chỉ có thể miễn cưỡng coi như đứng hàng trung bình.

Bất quá đối với những người mới, không nghi ngờ gì là có chút khó khăn.

Trên bãi đá, nguyên liệu để chế tạo sức lực đan chỉ có ba phần, nếu như ai đó chế tạo ba lần không thành, coi như khảo hạch thất bại.

Bên cạnh dược liệu có một cái bình màu sắc sáng sủa, nghĩ chắc là dùng để đựng đan dược chế tạo được.

Bởi vì lúc này giám khảo còn chưa tuyên bố khảo hạch bắt đầu, cho nên ánh mắt của Cơ Huyền tùy ý nhìn sang hai bên cạnh. Với năng lực của hắn thì nhìn cách bố trí dược liệu của các nàng cũng biết họ phải làm loại đan dược gì rồi.

- Phục thương đan, ngưng hòa đan,... tại sao dược phương của ta lại khó hơn một chút?

Cơ Huyền trong lòng bất mãn nói. Lấy hồi xuân tán so sánh với hai dược phương kia quả là khó khăn hơn rất nhiều. Đến Liễu Tịch ngày trước cũng chỉ luyện được ba mươi khoả một ngày, mà hắn đã tiến luyện được sư khá lâu.

- Mẹ kiếp, hai lão già muốn lấy mình làm đá mài cho hai đồ đệ cung đây mà.

Bất đắc dĩ không làm gì được, Cơ Huyền chỉ biết trong lòng hung hăng phỉ báng Phật Lan Khắc cùng Áo Thác hai người một phen.

Trong lòng thầm nói sẽ nghiền ép hai đồ đệ của lão, trả thù hai lão cáo già này một phen.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Thông qua khảo hạch Nhất phẩm luyện được sư

- Kiểm tra xong chưa? Nếu xong rồi thì...Khảo hạch bắt đầu!

Ánh mắt đảo qua trên bãi đá, nhìn thấy không người nào lên tiếng, Phật Lan Khắc vung tay lên, một cổ kinh khí từ bàn tay bay ra, nện mạnh vào thiết

chuông ở cuối đại sảnh, nhất thời tiếng chuông thanh thúy vang lên, phiêu đảng trong đại sảnh.

Trầm ngâm một hồi lâu, khẽ thở dài một hơi, bàn tay chậm rãi áp vào hỏa khẩu, trong lòng bất đắc dĩ nói:

- Quên đi, hỏa diễm dù đặc biệt một chút thì có sao? Họ cũng không thể đem ta cắt miếng mà nghiên cứu.

Trong lòng tự an ủi như vậy, đầu khí trong cơ thể Cơ Huyền bắt đầu tràn ra, rất nhanh xuyên qua kinh mạch, sau đó theo bàn tay, một tiếng vang nhỏ nổi lên, rồi truyền vào trong được đỉnh.

- Bùng

Theo một tiếng trầm đục, tử diễm trong giấy lát nhanh chóng bùng lên từ trong được đỉnh.

Cùng lúc đó, bên ngoài quang mạc, Phất Lan Khắc đang có chút tức giận tiếp nhận chén trà từ trong tay thủ hạ, vừa mới uống một ngụm nhỏ, trong khóe mắt thấy được đỉnh của Cơ Huyền bốc lên một ngọn tử diễm, lập tức nhãn đồng tròn tròn, "Phốc" một tiếng, trà trong miệng toàn bộ bị hắt phun ra ngoài...

Nước trà làm vạt áo ướt nhẹp, nhưng Phất Lan Khắc lúc này không quan đến đó, tay hắt run run chỉ vào hướng Cơ Huyền, kinh hãi thất thanh nói:

- Tử diễm? Dị hỏa?

Nghe tiếng hắt nói, nhất thời trong đại sảnh đột nhiên tĩnh mịch, tất cả ánh mắt đều hướng về phía Cơ Huyền...

Bên trong đại sảnh, tất cả các luyện được sư đều khiếp sợ nhìn từ sắc hỏa diễm đang bùng lên tại bên trong được đỉnh, bởi vì có quang mạc hộ trảo cách ly cho nên bọn họ cũng không thể xác nhận chính xác được, bất quá loại hỏa diễm có màu sắc này tuyệt đối không phải đầu khí bình thường ngưng luyện ra hỏa diễm đầu khí a!

- Dị hỏa?

Phất Lan Khắc cùng Áo Thác rung động liếc mắt nhìn nhau, chợt nhẹ lắc đầu.

- Có diễm không giống... Hơn nữa, bằng thực lực tiểu gia hỏa này, căn bản khó có khả năng khống chế thuần thực dị hỏa như vậy!

Áo Thác hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Cơ Huyền đang khống chế linh hồn lực, mà theo đó tử hỏa không ngừng bốc lên, trầm giọng nói.

- Đích xác có diễm không giống, dị hỏa khó có thể dễ dàng khống chế như vậy...

Phất Lan Khắc lau nước trà trên râu, trên khuôn mặt vẻ mặt đồng dạng cũng cực kì ngưng trọng.

- Nhưng tại sao hỏa diễm của hắn lại là màu tím?

Phất Lan Khắc cùng Áo Thác chau mày, trong lòng có hơi chút mờ mịt, bọn họ vẫn chưa bao giờ nghe nói qua, ngoại trừ luyện hóa hỏa diễm của dị hỏa ra thì có loại hỏa diễm nào lại hiện lên màu tím.

Cơ Huyền đương nhiên không biết mình vừa gây ra động tĩnh lớn như nào. Một bên dùng linh hồn cảm giác lực khống chế hỏa hầu vừa đủ, một bên khác thành thực cho các loại được liệu theo thuần tự vào được. Được liệu vừa tiến vào đỉnh tử hỏa liền nhanh chóng bao bọc lấy được liệu, tinh luyện bắt đầu chiết xuất tinh hoa dung luyện đan.

Tuyệt Mỹ cùng Lâm Phi đều phát hiện ra điều này liền quay đầu nhìn lại, xuất hiện trong tầm mắt các nàng là tử hỏa đang phiêu dật bốc lên. Mỹ mâu đột nhiên tròn to, theo một tiếng rất nhỏ vang dội, trong được đỉnh của hai người đang chiết xuất được liệu nhưng dưới một thoáng phân tâm liền bị hỏa diễm thiêu thành tro tàn. Không quá để ý tới việc được liệu đã hóa thành tro tàn, hai nàng khẽ nhếch cái miệng hồng nhuận, ngẩng ra nhìn Cơ Huyền khống chế tử sắc hỏa diễm đang giống như cấp bách vừa như hòa hoãn, giống như nóng lại tựa như ôn. Sau hồi lâu đều không khỏi tại trong lòng nhẹ hít một ngụm lương khí.

Cơ Huyền đem tất cả tâm thần đều chú tại trong được đỉnh tự nhiên là không nhận thấy được hai nàng bên cạnh lúc trước quan sát kĩ chính mình, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm bên trong được đỉnh.

Tại trong lúc Cơ Huyền đang ngưng thần, thời gian trôi qua nhanh, không biết được bên trong đỉnh đan được quay cuồng sau bao nhiêu lần, rốt cuộc cũng đã trở nên mượt mà, nhìn đan được mặt ngoài bóng sáng. Cơ Huyền mỉm cười, bàn tay chậm rãi thoát khỏi được đỉnh, mà theo bàn tay rút đi, tử sắc hỏa diễm bên trong được đỉnh cũng chậm rãi tiêu tán.

Ngón tay khẽ bấm trên nắp được đỉnh, một luồng kinh phong bắn xuống, Cơ Huyền đánh một đạo đầu khí tới lò đan, một quả đan được màu lam quang phá đỉnh chui ra, sau đó hướng Cơ Huyền nhanh chóng bay tới

Bàn tay rất nhanh cầm lên một cái bình ngọc, Cơ Huyền nhanh chóng giương lên trước người, vậy là quả đan được lam quang chuẩn xác được thu vào bên trong.

Chậm rãi đem bình ngọc đặt xuống, Cơ Huyền ngẩng đầu lên liền phát hiện, màn hào quang quanh thân không biết từ khi nào đã bị rút đi, hơn nữa từng

đạo ánh mắt chung quanh đang gắt gao nhìn chăm chú vào chính mình.

Nghiêng đầu nhìn, Cơ Huyền phát hiện, bên cạnh Tuyết My cùng Lâm Phi cũng đang nhìn chăm chú vào chính mình.

- Không có gì, vừa đúng giờ.

Tuyết My hơi hơi sững sốt, chợt mỉm cười gật đầu, thanh âm lạnh lùng so với lúc trước giờ đã có nhiều hơn vài phần nhu hoà.

Phất Lan Khắc cùng Áo Thác trước tiên là đi chéo qua bên phía luyện chế đan của Tuyết My cùng Lâm Phi lấy đan dược ra, sau đó tinh tế quan sát một chút thành sắc cùng với độ sáng bóng của đan dược, thay nhau khẽ gật đầu, cười nói:

- Cũng không tệ lắm, mặc dù đan dược vẫn như cũ khiếm khuyết một chút hòa hậu, bất quá cũng đã đạt tới tiêu chuẩn thông qua thẩm hạch.

Nghe vậy, Tuyết My cùng Lâm Phi đều là thở phào một hơi.

Sau khi đem đan dược hai nàng kiểm tra xong, Phất Lan Khắc cùng Áo Thác vẫn chưa lập tức kiểm tra Cơ Huyền, ngược lại là vượt qua hẳn, đem đan dược sáu người phía sau cầm lên thẩm hạch một lượt, mà trong sáu người, chỉ có hai người đạt tới yêu cầu, còn lại bốn người, đều là cúi đầu ủ rũ.

- A a, các ngươi cũng không cần ủ rũ thế, năm nay không được thì còn năm sau nữa mà, người tuổi trẻ, cái khác không có chứ thời gian là nhiều nhất đấy.

Nhìn bộ dáng bốn người kia, Phất Lan Khắc cười an ủi một chút, sau đó cùng Áo Thác liếc mắt nhìn nhau, hai người lần nữa đi tới trước mặt Cơ Huyền.

Một bên, Tuyết My cùng Lâm Phi, cũng là tò mò nhìn chăm chăm Cơ Huyền, các nàng đồng dạng cũng muốn biết, tên này có thể thao túng hóa điểm thần bí, đan dược luyện ra, sẽ là loại cấp bậc nào?

Thuận tay cầm lên cuộn giấy bằng da dê trên thạch thai của Cơ Huyền mở ra, Phất Lan Khắc nhẹ liếc mắt một cái, mặt già khẽ biến, kinh ngạc:

- Hồi khí đan.

Nghe được danh tự, Tuyết My cùng Lâm Phi cũng bắt đầu dī lắc đầu, cái khác không nói, chỉ nói ở phương thuốc cấp bậc khó khăn này thôi, các nàng đã thua kém một bậc rồi.

Phất Lan Khắc đem đan dược trong bình ngọc đồ ra, nhất thời, một quả đan dược sáng bóng lán ra. Đan dược ước chừng bằng một ngón cái, toàn thân lam quang, mơ hồ có một vòng hoa ngọc bích và lục quang xen lẫn trong đó, giống như khuếch tán một rung động bình thường, nhìn qua có chút kì dị.

- Đan vân...

Nhìn vân hoa sống động trên viên đan, Phất Lan Khắc và Áo Thác thốt liên kinh ngạc. Phải biết luyện ra được đan vân thì đan dược cần luyện chế tinh khiết và hoàn mỹ nhất định. Hai lão cũng thâm nghĩ bản thân vào thời trẻ như vậy cũng không có năng lực này.

Đan vân hai chữ lọt vào tai, Tuyết My cùng Lâm Phi liền biết trận khảo hạch này hai người bọn họ tuyệt đối khó có khả năng so hơn kém với thiếu niên này.

- Chúc mừng ngươi, ngươi thông qua hảo hạch nhất phẩm luyện dược sư.

Đem đan dược bỏ lại bình ngọc, Phất Lan Khắc chậm rãi thở ra một hơi, hướng thiếu niên cười nói.

Nghe vậy, tất cả người ngồi ở đó đều đem ánh mắt hâm mộ cùng sợ hãi hướng thiếu niên may mắn trong thạch thai.

- Ách... Việc này...

Nghe lời này Cơ Huyền có chút ngượng ngùng, ho khan hai tiếng rồi nhẹ giọng nói:

- E hèm, việc này... Ta có thể tiếp tục tiến hành khảo hạch luyện dược sư hay không? Ta muốn mấy chứng nhận tam phẩm dược sư.

Dưới giọng nói nhẹ nhàng của thiếu niên, Phất Lan Khắc cùng Áo Thác trên khuôn mặt đang mang mỉm cười chợt cứng lại...

Lời nói Cơ Huyền không chỉ làm cho Phất Lan Khắc cùng Áo Thác hai người về mặt thờ ơ, chính ngay cả hai nàng Tuyết My cùng Lâm Phi một bên cũng chợt dừng lại động tác trên tay, ngẩng đầu lên, về mặt kinh ngạc, mỗi đồ mòng mề người khẽ nhếch, ngây ra nhìn thiếu niên trong thạch thai.

Bên trong đại sảnh, tất cả tầm mắt đều ngay ngốc nhìn chăm chăm vào thiếu niên, nếu như nói lúc trước Cơ Huyền thuận lợi thông qua khảo hạch nhất phẩm luyện dược sư đã làm cho bọn họ trong lòng tràn ngập sợ hãi than thở không thôi, nhưng hiện tại hẳn lại xin như thế, cũng là chính thức làm cho mọi người cảm thấy trọn mắt há hốc mồm.

Nhất phẩm luyện dược sư hai mươi tuổi, bất quá tại Gia Mã đế quốc cũng không phải không có, nhưng hiện giờ Cơ Huyền còn muốn lấy chứng nhận tam phẩm dược sư quả là quái thai.

Phải biết rằng, cho dù là đan vương Cổ Hà bên trong Gia Mã đế quốc, khi ở cái tuổi này cũng bắt quá vừa mới trở thành một người nhất phẩm luyện được sư mà thôi a...

Nếu như Cơ Huyền hôm nay thật sự thuận lợi thông qua khảo hạch tam phẩm luyện được sư, vậy chẳng phải là nói thành tựu ngày sau, so với đan vương Cổ Hà sẽ càng cường đại hơn sao?

- Trời ạ... Hình như chúng ta vừa nhìn thấy một quái vật từ luyện được sư công hội Hắc Nham thành quật khỏi.

Phát Lan Khắc và Áo Thác mặt mày cũng có chút quái lạ nhìn thiếu niên đeo mặt nạ trước mặt. Trong lòng cảm thấy đầu năm nay thiếu niên không biết trời cao đất dày đã ít lại càng ít vậy mà họ gặp phải.

Cơ Huyền luyện chế ra đan dược xuất hiện đan văn là bọn họ ngạc nhiên, nhưng thiếu niên này lại đòi lấy bằng chứng nhận tam phẩm dược sư khiến họ cảm thấy cậu trẻ người non dạ. Tam phẩm luyện dược sư vừa hay thấp hơn họ một phẩm, đó là bằng chứng cho sự nỗ lực bao năm mới đạt được. Dù sư phụ của Cơ Huyền có cường đến mức nào thì đào tạo ra một thiếu niên hai mươi tuổi làm tam phẩm dược sư được, trừ phi là dược tôn chuyển thể thì may ra.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Thông qua khảo hạch Nhị phẩm luyện dược sư

- Người người này... Nhưng chớ có quá coi thường điều kiện khảo hạch tam phẩm luyện dược sư. Đến khảo hạch nhị phẩm luyện dược sư có khi người còn chưa đạt được.

Quay đầu đi, Lâm Phi nhìn thiếu niên đeo mặt nạ, không khỏi cau mày nói.

- Khảo hạch nhị phẩm luyện dược sư, không phải chỉ cần luyện chế ra đan dược nhị phẩm, hơn nữa thực lực bản thân phải đạt tới cấp bậc đấu sư, đấu sư!! Người đạt đã tới? Nếu không đừng nhất tới tam phẩm.

- Đấu sư sao...

Cơ Huyền nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Lâm phi, cười dài nói:

- Ta chỉ là muốn thử xem mà thôi, có thể đạt được hay không, cũng không có quan hệ quá lớn.

- Người thật sự muốn lần nữa khảo hạch?

Sau khi Lâm Phi nói xong, nhìn Cơ Huyền vẫn như cũ vẫn chưa có chút gì là buông tha, Phát Lan Khắc cùng Áo Thác liếc mắt nhìn nhau, trầm giọng dò hỏi.

- Người có mấy phần nắm chắc?

Áo Thác sắc mặt lúc này cũng thoáng có chút ngưng trọng. Nếu như tiểu gia hỏa trước mặt này thật sự thông qua khảo hạch nhị phẩm luyện dược sư thì đây chính là một nhân tài có chút khó lường a, nói không chừng luyện dược giới Gia Mã đế quốc ngày sau, sẽ ra một người luyện dược sư so với đan vương cổ hà càng mạnh mẽ hơn a! Điều này đối với luyện dược giới của đế quốc mà nói, không thể nghi ngờ là một cái đại tin tức oanh động.

- Ách... Năm phần đi.

Cơ Huyền có chút dè dặt nói. Luyện dược sư tam phẩm thì mới thôn phệ nhận được kinh nghiệm của Liễu Nặc, còn đan dược tam phẩm thì chưa luyện bao giờ. Nhưng còn nhị phẩm chắc cũng không khó, năm phần nắm được là không vấn đề.

Khi hán báo ra sau Áo Thác cùng Phát Lan Khắc thân thể vẫn như cũ đồng thời chấn động. Mà một số người khác thì lại càng khê biến sắc.

Luyện chế nhị phẩm đan dược. Có xác suất thất bại không nhỏ, cho dù hiện tại một ít luyện dược sư ở đây cũng không dám ước lượng được chính mình luyện chế nhị phẩm đan dược xác suất thành công có thể đạt tới ngũ thành trở lên! Song, thiếu niên trước mặt lại mang vẻ mặt tươi cười nói ra lời này. Nhất thời mấy vị nhị phẩm luyện dược sư trong đại sảnh, trong lòng đều xẹt qua thoáng hiện một nét nghi vấn.

- Năm phần...

Trong lòng thì trào một tiếng. Tuyệt Mỹ hơi hơi quay đầu đi. Nhìn thân thể cao lớn của thiếu niên nọ bên trong thạch thai, tại trong lòng không khỏi nhẹ giọng nói:

- Người này. Có phải quá can rở hay không?

Thấy mọi người nhiều nghi vấn vậy làm Cơ Huyền thấy phiền phức, cậu nói:

- Có thể tiếp tục làm không, nếu không được thì ta sẽ đi tới công hội khác để tiếp tục vậy. Lấy cho ta chứng nhận luyện được sư nhất phẩm đi, cảm ơn.
- Chờ một chút!

Nghe được lời này của Cơ Huyền, Phát Lan Khắc vội vàng nói, đùa hay sao, đây chính là một người có thể làm cho luyện được sư công hội Hắc Nham thành có thời cơ tốt đẹp để được người khác biết tới, hẳn cũng sẽ không để cho Cơ Huyền chạy đến thi hạch ở một thành thị khác, như vậy chẳng phải là uổng phí vô ích đem cơ hội này đưa cho người khác sao chứ?

- Người đến đây, lập tức trình tự chuẩn bị khảo hạch nhị phẩm luyện được sư!

Lần nữa cùng Áo Thác liếc mắt nhìn nhau, hai người đều là từ trong mắt đối phương nhìn ra được một nét hưng phấn thoáng hiện, Phát Lan Khắc bàn tay vung lên. Quát khê.

Nghe vậy, vài tên luyện được sư Phía sau vội vã bước ra khỏi hàng, sau đó bước nhanh vào bên trong đại sảnh. Tại bên ngoài sườn môn viết có mấy chữ "khảo hạch nhị phẩm luyện được sư".

- Hào, ta sẽ cho ngươi khảo hạch tiếp tục, tiểu tử kia, ngươi nghìn vạn lần đừng đùa hai lão già chúng ta a.

Vỗ vỗ tay, Phát Lan Khắc quay đầu đối với Cơ Huyền cười nói.

- Tốt lắm, khảo hạch nhị phẩm luyện được sư đã bố trí xong, đi theo ta.

Quay đầu lại, Phát Lan Khắc nhìn vài tên luyện được sư trong phòng lục đục đi tới, nhìn thấy bọn họ hướng chính mình gật đầu, sau đó mới cười nói.

- Khảo hạch kết thúc?

Nghe vậy, Lâm Phi tinh thần cũng là rung lên, vội vã đem ánh mắt hướng đến đại môn.

Cửa gỗ theo một tiếng dật chỉ, bị chậm rãi kéo ra, Phát Lan Khắc cùng Áo Thác dẫn đầu đi ra, hai người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó than nhẹ lắc đầu.

Nhìn thấy bộ dáng này của hai người, Lâm Phi cùng Tuyết My nhủ mảy, thất bại ư?

- Tiểu gia hỏa này sở hữu thiên phú luyện được thật sự là kinh thái tuyệt diệu, ai... Không bội phục không được a.

Ngẩng đầu lên, Phát Lan Khắc giang tay, cười nói:

- Xem ra luyện được sư công hội Hắc Nham thành chúng ta, trong mấy trăm năm gần đây xuất hiện một người là nhị phẩm luyện được sư trẻ tuổi nhất đích...

....

Quay lại một lúc trước.

Cơ Huyền tiến vào khảo hạch nhận được loại yêu cầu sử dụng đan phương "Tăng khí đan". Là loại cao cấp hơn "sức lực hoàn", "tăng khí tán" có thể tăng cường đầu khí trong một canh giờ, sau đó tán khí trong một thời gian ngắn. Đối với lính đánh thuê thì đan dược này rất hữu dụng.

Nhìn đan phương này Cơ Huyền khẽ cau mày liếc tới dược phẩm Ngọc Hoàn tinh - Tử diệp thảo và Huyết khí quả, hầu hết dược phẩm đều có tác dụng gần giống với dược phẩm luyện chế "sức lực hoàn" khi trước. Với Cơ Huyền thì nắm thêm phần tự tin, có thể luyện chế thành công.

- Khảo thí bắt đầu.

Phát Lan Khắc đứng cách đó vài trượng lên tiếng tuyên bố. Những người còn lại đứng ngưng thần quang sát.

Cơ Huyền liền tập chung cao độ.

Ngọc Hoàn tinh là khối lập phương hình chữ nhật trắng muốt như ngọc trai, Cơ Huyền đem đặt vòng trong lò đan từ hoá nổi lên nung chảy khối ngọc này thành dung dịch, sau đó đầu khí bao học xung quanh đưa dịch thể khỏi đan, từ hoá vẫn liên tục ngưng đốt. Tay trái hấp Tử diệp thảo lại tiếp tục ngưng luyện tương tự. Cuối cùng là Huyết khí quả

Sau khi tinh luyện ba dược liệu chính thành công. Những dược liệu phụ còn lại Cơ Huyền trực tiếp dùng từ hoá tinh luyện ngay, hấp thu những dược liệu còn lại, từ hoá đốt cháy trực tiếp.

- Tên này đang làm gì vậy? Thủ pháp luyện chế không dùng lò, hoàn toàn phí lý. Hẳn làm vậy không khác gì lãng phí dược phẩm.

Những người đang quang sát bên cạnh mặt mày kinh ngạc, không thể hiểu được, trong mắt họ Cơ Huyền dùng thủ pháp này không khác gì lãng phí được liệu. Họ lên tiếng phê phán

Cả Phát Lan Khắc với Áo Thác cũng không hiểu nổi, ngưng thần quang sát.

Cơ Huyền không để ý tới bọn hắn, thần sắc tập chung quang, linh hồn cảm giác lực khéo léo tinh luyện được phẩm còn lại, trên trán toát ra từng giọt từng giọt mồ hôi. Những được phẩm đó cuối cùng cũng tan chảy dung luyện lại với nhau.

Đôi mắt đen láy sau lớp mặt nạ trùng to, đầu khí phóng xuất điều khiển các dung dịch hoà trộn lại đưa vào lò đan. Tử hỏa trong lò đan bùng cháy mãnh liệt, nhiệt lực kinh hoàng từ lò đan toát ra mạnh mẽ như thiêu đốt không khí.

Hai tay Cơ Huyền buông ra kết chặt thủ ấn kị dị, tử hỏa trong đỉnh bỗng xoáy thành một con hoả lốc trong lò đan, dung dịch theo quán tính bắt đầu dung luyện lại, từ từ thành hình.

- Ngưng đan.

Thủ ấn lại đổi, hoả lực trong lò đan lại tăng lên đỉnh điểm trong đỉnh đan được quay cuồng sau bao nhiêu lần, rốt cuộc cũng đã trở nên mượt mà, nhìn đan được mặt ngoài bóng sáng.

- Bùm

Một tiếng nổ lớn, nắp đỉnh thoát mạnh ra, đan được từ lò đan một khối đan được trắng buốt như ngọc, xung quanh hiện lên các vầng tử sắc và lam quang phá đỉnh chui ra. Hướng thẳng tới Cơ Huyền.

Cơ Huyền nhanh chóng cầm bình ngọc thu lại đan. Làm xong Cơ Huyền thở phào một hơi, nhìn xuống thấy một đám người đàntron mắt há mồm trước thủ pháp luyện đan kị dị của Cơ Huyền.

Phát Lan Khắc dù sao cũng là được sư tứ phẩm thoát chốc lấy lại tinh thần tuyên bố:

- Khảo thí hoàn tất.

Cơ Huyền cầm bình đan đưa tới cho giám khảo.

Áo Thác và Phát Lan Khắc cầm lấy mở bình đan được ra. Mùi thơm thoang thoảng lan khắp phòng, viên đan trắng buốt nổi bật lên với các đường vân đẹp mắt. Mùi hương, màu sắc, đan vân đều hình thành rất tinh tế hoàn mỹ. Những người xem xét đều không khỏi hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt liếc nhau chứa kinh hãi.

Đan được này so với đan được mà luyện được sư nhị phẩm có thể luyện tuyệt đối cao hơn.

Áo Thác thu lại đan được rồi nhìn Cơ Huyền nghiêm túc nói:

- Tiểu huynh đệ, đan được này của cậu xét về mọi mặt thì đều hoàn mỹ tinh tế so với tác luyện được sư nhị phẩm có thể làm được có thể coi là gần tới tam phẩm. Nhưng cũng chỉ là gần tới tam phẩm thôi, ta nghĩ với sức lực của cậu luyện ra khối đan được này có chút miễn cưỡng rồi, nếu còn muốn khảo thí tam phẩm nữa thì e rằng là không thể.

Cơ Huyền nghe lời nói của Áo Thác thì gật đầu đồng ý, cảm nhận đầu khí trong người vận chuyển có chút khó khăn liền thở dài. Xem ra muốn lấy được chứng nhận luyện được sư tam phẩm phải đợi một thời gian nữa khi nào đột phá tới cửu tinh đầu sư hay đại đầu sư thì lấy chứng nhận luyện được sư tam phẩm đi

- Được, vậy thì lấy chứng nhận luyện được sư nhị phẩm đi.

Thấy Cơ Huyền gật đầu đồng ý Áo Thác, Phát Lan Khắc và những người còn lại liền vui vẻ. Luyện được sư công hội xuất hiện nhị phẩm luyện được sư trẻ nhất làm họ cười đến không chớp mắt được.

Đây không những là chỉ là một luyện được sư nhị phẩm bình thường mà là một luyện được sư có tiềm năng tiến vào tam phẩm trong một hoặc hai năm nữa. Thực lực tuyệt đối ngưu bức, lần này thì luyện được sư công hội tại Hắc Nham thành nổi tiếng rồi.

Cả đám vội vàng tiến ra ngoài, như kiến vỡ tổ xem ra muốn mau chóng chuyển tin tức này ra khoe khoang.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Cơ Huyền bốc phét

- Tên gia hỏa này thật sự là đáng sợ...

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều khẽ thở dài một tiếng, nhị phẩm luyện được sư mới hai mươi tuổi, cái này xem như là kì lục mới của Gia Mã đế quốc rồi chứ?

- Gia hỏa này... Dĩ nhiên thật sự thành công? Hắn đã đạt tới cấp bậc đầu sư? Điều này sao có thể!

Khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, Lâm Phi kinh ngạc nhẹ giọng lầm bầm nói.

Một bên, Tuyết My cũng là hơi hơi gật đầu, gia hỏa này, cũng không phải biến thái đến vậy chứ?

Nhìn về mặt rung động của mọi người trong đại sảnh, Phát Lan Khắc cùng Áo Thác cũng chỉ biết thay nhau cười khổ một tiếng, đứng gần quan sát Cơ Huyền luyện chế một lần đan dược, hai người thật sự là không thể không vì hắn biểu hiện ra ngoài thiên phú luyện đan mà cảm thấy sợ hãi thán.

Bọn họ năm đó lúc ở độ tuổi này, vẫn chỉ được đạo sư của mình dạy phân biệt sơ bộ dược liệu

....

- Thật sự là một tên gia hỏa đã kích người khác... Hiện tại ta càng ngày càng tò mò, đến tột cùng là vị đại sư nào, dĩ nhiên có thể dạy ra kiệt xuất đệ tử như thế?

Phát Lan Khắc cười khổ nói.

- Ân, tuy nói tiểu gia hỏa này thiên phú luyện được cực kì ưu tú, nhưng ngọc thô dù có đẹp mà chưa qua gọt dũa, cũng khó có thể thành châu báu... Vị đạo sư thần bí kia của hắn cũng rất tài giỏi, nếu như đổi thành hai ta đến dạy Cơ Huyền, tuyệt đối không đạt tới loại hiệu quả này.

Áo Thác cảm so sánh nói.

- Bất quá cái loại tử sắc hỏa diễm này của hắn, ngược lại không phải dị hỏa, mặc dù so với hỏa diễm bình thường thì mạnh mẽ hơn rất nhiều, cũng không có sự bá đạo cùng yêu dị như vậy của dị hỏa..

Phát Lan Khắc nhớ tới lúc trước Cơ Huyền luyện được, khẽ cau mày, có chút nghi hoặc nói.

- A a. Đích xác không giống như là dị hỏa, bất quá cái này cũng không phải là cái gì, Đầu Khí đại lục kỳ nhân dĩ sĩ nhiều không đếm xuể, luôn luôn có một ít đồ vật thần kỳ nào đó không được người khác phát giác ra, tử hỏa mặc dù rất mạnh mẽ, bất quá chỉ là mạnh hơn một ít so với đầu khí hỏa diễm của luyện được sư đồng cấp mà thôi, cùng với dị hỏa so

sánh, không thể nghi ngờ là khác biệt quá xa.

Áo Thác cười nói.

- Ân.

Gật đầu. Phát Lan Khắc quay đầu đi. Nhìn phòng trong cười nói:

- Tiểu tử kia. thu thập xong đồ vật nợ liền ra đi.

Theo Phát Lan Khắc thanh âm vừa dứt, bóng dáng Cơ Huyền cũng chậm rãi từ phòng trong đi ra. Vỗ nhẹ nhẹ một ít dược phấn còn dính trên quần áo bình thường. Ánh mắt đảo qua trên gương mặt mọi người trong đại sảnh.

Nhìn thấy Cơ Huyền trông lại, các vị luyện được sư bên trong đại sảnh cũng hướng về hắn tươi cười thân thiện. Mặc dù thân phận địa vị bọn họ ở Hắc Nham thành này cơ hồ là đứng đầu, ngày thường ai thấy đều phải cung kính lên tiếng chào hỏi, song trước mặt vị thiếu niên đã biểu hiện ra ngoài thiên phú luyện được, lại làm cho bọn họ không dám có chút nào chậm trễ, dù sao không thể nói ngày sau, thiếu niên này sao với hai vị luyện được đại sư Phát Lan Khắc cùng Áo Thác thành tựu còn muốn cao hơn rất nhiều.

Nhìn thấy Cơ Huyền đi ra. Phát Lan Khắc hướng đám thủ hạ phát phát tay, một người vội vã bước nhanh đi ra đại sảnh. Một lát sau, dùng ngọc bàn nâng một bộ trường bào màu đen tinh xảo tiến vào.

- Đây là trang phục đặc chế của nhị phẩm luyện được sư. Tài liệu của loại trường bào này trước khi đem đi chế tạo sẽ được bỏ vào trong ao được bồi dục của công hội để tiến hành xâm bào. Cho nên, cũng đừng nên xem thường nó, sau khi mặc vào, trong vải được dịch đã được thấm vào, khi cùng không khí tiếp xúc sẽ từ từ tán mát ra mùi vị kì dị.

- Loại mùi vị này hiệu quả có thể khiến cho chủ nhân trong mọi thời khắc vẫn duy trì được trạng thái thanh tịnh. Hơn nữa, ở dưới kích thích của loại mùi vị này, da thịt trên cơ thể sẽ trở nên có chút mẫn cảm.

- Đồng dạng, thì có thể khiến cho luyện được sư khi luyện chế đan dược, đối với việc khống chế hỏa hầu sẽ càng thêm dễ dàng hơn một chút.

Tiếp nhận ngọc bàn. Phát Lan Khắc có chút đắc ý đem công năng trường bào này kể lại rõ chi tiết:

- Đồng thời. Nó còn sở hữu công năng miễn dịch với một ít độc tính. Còn có, trải qua đặc thù chế tạo của công hội. Loại trường bào luyện được sư này có lực phòng ngự có thể so với áo giáp bình thường còn muốn chắc chắn hơn rất nhiều. Nếu không phải bởi vì giá trị chế tạo quý hiếm, khó có khả năng chế tạo nhiều, nếu không đã sớm bị đế quốc đoạt lấy làm trang bị quân dụng rồi...

- Khó trách rất nhiều luyện được sư đều thích gia nhập luyện được sư công hội, loại đãi ngộ này, thật sự làm cho người ta rất động tâm a...

Tiếp nhận hắc sắc trường bào tinh xảo, Cơ Huyền tại phía trên đảo qua, chỉ thấy vị trí nơi ngực có đính một chiếc huy chương luyện được sư, trên huy chương, mặt ngoài được đính phong cách cổ xưa, hai đạo hoa văn giống như thủy ngân, như một vật sống bình thường, không ngừng rung động.

Cơ Huyền cởi chiếc áo ngoài bằng vải thô bình thường đi, sau đó đem bộ hắc bào mặc lên người, nhất thời, khi hắc bào dán vào da dẻ tựa giống như xâm nhập vào nước, mát mẻ dễ chịu, hơn nữa một cỗ dị hương nhàn nhạt cũng lặng lẽ tiến vào bên trong mũi, làm cho tinh thần hắn đang có chút mệt mỏi thoáng rung lên.

Cơ Huyền là một người rèn luyện thể chất và đấu khí nên vóc dáng của cậu cao lớn hơn, có điều bị y phục che khuất nên nhìn vẫn chút gầy gò nhưng dưới lớp áo thì mũi nào ra mũi đấy, bắp nào bắp đó rõ ràng. Mặc thêm bộ hắc bào kết hợp với mặt nạ bạch dạ tạo thêm vẻ huyền bí lạ thường.

Phát Lan Khắc cùng Áo Thác ở một bên cũng mỉm cười gật đầu, hiển nhiên, bọn họ cảm thấy hài lòng đối với hình tượng hiện tại của Cơ Huyền.

Trong đại sảnh, Tuyết My cùng Lâm Phi vẫn nhìn chăm chăm Cơ Huyền, nhìn hắn biến hóa như vậy, trên mặt cười cũng thoáng hiện lên một nét kinh ngạc, ánh mắt lưu chuyển, dừng lại lâu hơn một chút trên mặt nạ của Cơ Huyền đang mỉm cười khó phát hiện ra.

- Tốt lắm, khảo hạch đã xong, mọi người cũng giải tán đi thôi.

Phát Lan Khắc hướng mọi người trong đại sảnh phát phát tay, sau đó xoay người đối với Cơ Huyền cười nói:

- Có thời gian không? Nếu có nói, ta nghĩ chúng ta có lẽ có thể tâm sự.

Cơ Huyền gật đầu mỉm cười.

- A a, Tuyết My, Lâm Phi, các người cùng mấy tiểu tử thông qua khảo hạch đi lĩnh huy chương nhất phẩm luyện được sư cùng y bào đi, chúng ta còn có chút việc, không thể cùng các người đi được.

Cười cười với Tuyết My, Phát Lan Khắc cùng Áo Thác liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai người dẫn đường đi tới bên ngoài đại sảnh.

Nhìn loại đãi ngộ khác nhau hoàn toàn này. Lâm Phi chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, sau đó bất mãn hướng về phía bóng lưng Phát Lan Khắc làm cái mặt quỷ, lầm bầm nói:

- Bất công!

- Đi thôi, đừng oán giận nữa, người ta có tư cách để sư phụ bất công, nếu không phục, người cũng lập tức đi thi hạch nhị phẩm luyện được sư đi.

Tuyết My đứng dậy đối với đại sảnh bước ra ngoài, khẽ cười nói.

- Hừ... Có gì đặc biệt cơ chứ.

Lâm Phi khẽ hừ một tiếng, mặc dù cước bộ theo sau, bất quá trong giọng nói rõ ràng không có bao nhiêu sức lực.

- Khảo hạch nhất phẩm luyện được sư đã có chút miễn cưỡng rồi, còn nhị phẩm... Nàng cũng không phải không biết tự lượng sức.

Trong thư phòng tĩnh lặng, Phát Lan Khắc cười híp mắt hướng Cơ Huyền nói.

- Thiên phú của hai vị cô nương đó tuyệt không tồi, nhưng chả qua là các nàng sinh ra không gặp thời. Đụng phải yêu nghiệt như ta, đáng tiếc cho các nàng.

Cơ Huyền cũng tùy ý ngồi xuống đối với lời nói của Phát Lan Khắc thì mặt không đỏ tim không đập nhanh hưng hăng thối da trâu cho chính mình một phen.

Hai lão nhân gia bên kia nghe lời này của Cơ Huyền khoé môi hung hăng co rút, cười khan. Trong lòng thầm nghĩ ta chỉ tùy tiện nói thôi mà không ngờ mặt tiểu tử này lại dày vậy tự thối da trâu cho chính mình.

- Tinh. Kí chủ, tự luyện là bệnh, phải chữa.

Hệ thống cũng bồi cho Cơ Huyền một lời.

Cơ Huyền hoa lệ bỏ qua tất cả quân ứng và lời chối tai. Cậu trực tiếp đi vào vấn đề:

- Không biết các bị có gì chi giáo?

- Nếu hiện giờ ngươi đã ở công hội đăng ký, chúng ta đây tự nhiên cũng muốn thực hiện một ít việc công, ân... Ngươi lúc trước tư liệu đăng ký, về phần đạo sư... hình như có điểm không đúng phải không? Tại trong trí nhớ của ta, trong Gia Mã đế quốc, tựa hồ cũng không có một luyện được đại sư nào tên là Bạch Tiểu Thuần?

Trong tay giờ giờ lên tư liệu lúc trước Cơ Huyền đăng ký, Phát Lan Khắc cười hỏi.

- Ách, các vị không biết cũng thường thôi vì lão nhân gia cũng thường xuyên không ở trong quốc gia nào mà thường tiến đến nơi thâm sơn cùng cốc để luyện được.

Cơ Huyền nghe vậy liền mở to mắt nói dối, bị đại ra một câu chuyện.

Phát Lan Khắc và Áo Thạc nghe thế thì tròn mắt không biết tiểu tử nói lời nào là thật.

- Thật sự là vậy, ở đây không biết tới lão nhân gia nhưng ở nơi ở cũ của ta lão nhân gia thực nổi tiếng. Thiên phú đan đạo của lão thực tài năng, trong lúc luyện được tiện tay luyện ra vài loại xuân dược cường hãn. Mà mỗi loại xuân dược đều có điểm khác nhau nhưng điểm chung là kẻ dính nhẹ thì " kéo được một ngày " mà nặng thì " vài ngày cũng " chưa hết. Nên danh tiếng của lão khá nổi tiếng.

Áo Thạc và Phát Lan Khắc nghe được tay cầm chén trà rung mạnh, ánh mắt kì dị liếc về Cơ Huyền. Như muốn xem xét sự thật, nếu là thật thì mẹ nó quá si nhục cho danh luyện được sư rồi, nếu mà giả thì tiểu tử này với sư phụ hèn thù sâu nặng gì mà bôi đen sư phụ như vậy.

- Hơn nữa thực lực của lão cường hãn nhưng cực sợ chết lại thêm sợ vợ nên mới chạy tới thâm sơn cùng cốc trốn tránh lấy danh nghĩ bề quan. Tránh kẻ thù và vợ lão tìm được. Thật là kì lạ, nên ta cũng không còn cách nào.

Cơ Huyền làm điệu bộ thờ dài, bắt đầu đi nhìn hai người kia nói.

- Vậy sư tôn của cậu là luyện được sư mấy phẩm, tu vì gì rồi?

Hai lão thấy Cơ Huyền nói đến sống động như vậy cứ truy tiếp mặc kệ thật hay giả.

- Tu vì của lão là gì bản thân ta cũng không biết nhưng có một lần thấy lão lăng không nhưng không cần cánh đầu khí hơn nữa thao tác lên không gian đối với lão quỷ đó thì cũng dễ như chơi đùa. Còn, thậm chí ngọn tử hỏa của ta trong mắt lão không có gì là quý giá, muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu, hơn nữa lão còn có một loại hỏa quái dị là thú hỏa nhưng cường hãn hơn không biết bao lần so với tử hỏa này, màu đỏ sẫm, như đem thiên địa đốt thành tro.

Tuy tiện giang tay Cơ Huyền nhún vai nói.

- Toang... U Minh Độc Hỏa

Lời nói rơi vào tai Áo Thạc với Phát Lan Khắc nghe thì mặt mũi biến sắc, cốc trà rơi xuống. Hai người nhìn nhau trong mắt đầy lên kinh hãi. Loại hỏa diễm mà Cơ Huyền vừa miêu tả làm họ nghĩ tới bài danh thứ hai mươi trên dị hỏa bảng U Minh Độc Hỏa.

- Hơn nữa lão không chỉ có một loại còn một loại khác nhìn như hỏa diễm bình thường nhưng chủng thú hỏa và một loại hỏa diễm như hỏa lại như lôi, lôi quang còn ẩn chứa cuồng phong tự như thiên long yêu thú.

Cơ Huyền không biết điểm dừng còn hung hăng bịa thêm vài loại dị hỏa nữa rồi mới dừng lại... Sau đó cậu nói tiếp:

- Còn về được sư mấy phẩm thì ta cũng không biết. Chỉ là đan lão luyện ra sẽ dẫn tới dị tượng, nhiều lúc còn gặp sét đánh khiến lão oa oa kêu to không ngừng. Hắc hắc.

Áo Thạc và Phát Khắc Lan thì đang sợ đến điên rồi cả người hai lão không nhưng rung động, thu phục ba loại dị hỏa là khái niệm gì? Lão không nghĩ Cơ Huyền sẽ bịa vớ vẩn kì của Cơ Huyền sao có thể biết tới các loại dị hỏa trên dị hỏa bảng, trừ khi là tiếp xúc với dị hỏa rồi. Hai lão cũng chỉ biết qua sách cổ mà thôi. Hơn nữa phi hành không cần cánh thực lực ít nhất Đấu Tông, đan dược luyện ra thiên địa dị biến ít nhất cũng là lục phẩm thậm chí cao hơn.

- Chả trách....

Chả trách đào tạo ra còn quái vật là Cơ Huyền, họ không nghĩ Cơ Huyền nói dối vì chỉ có cách giải thích như vậy mới hợp lí thôi. Im lặng ghi nhớ tên Bạch Tiểu Thuần với những đặc điểm Cơ Huyền nói. Ánh mắt nhìn về phía Cơ Huyền nhiều lên phần khiếp sợ, cung kính. Vì nếu theo miêu tả của cậu thì sư phụ cậu tuyệt đối cường hãn hơn họ không biết bao lần, nói khó nghe một chút một ngụm nước bọt của người ta cũng dìm chết họ.

Về mặt lí thuyết Cơ Huyền cũng không hẳn nói dối, Bạch Tiểu Thuần thực nổi tiếng ở kiếp trước, tài luyện đan của Bạch Ma cũng kinh hãi thế tục nhất là xuân dược. Chỉ là ở nơi này không biết thôi.

Thờ dài một hơi thoát khỏi cảm giác biến hóa trong lòng, Áo Thạc trầm ngâm một chút, hỏi:

- Một vấn đề cuối cùng, là về cái loại tử sắc hỏa diễm mà ngươi điều khiển... Ngươi có lẽ cũng biết, cái loại hỏa diễm này của ngươi, cũng không phải là dị hỏa phải không?

Cười lắc đầu, Cơ Huyền nói:

- Từ hỏa là từ nơi Từ Tinh dực sư vương mà tìm được, đừng hỏi ta cụ thể như thế nào tìm được.

- Từ Tinh dực sư vương?

Nghe vậy, Phát Lan Khắc cùng Áo Thác đều là sùng sốt, bỗng nhiên chợt hiểu gật đầu:

- Khó trách... Nguyên lai là từ hỏa của Từ Tinh dực sư vương, ta nói thế nào mơ hồ thấy có chút dã tính cuồng bạo, lúc đầu cũng từng có không ít luyện được sư đánh nó vì chủ ý có được hỏa diễm của nó, đáng tiếc, cuối cùng đều thất bại.

Có điều hai lão cũng hiểu người khác không được không có nghĩa là Cơ Huyền không được, bối cảnh của Cơ Huyền thực sự sâu không thấy đáy, có lẽ sư phụ cường hãn như thế muốn thiên tài địa bảo gì mà không có được. Nhưng xem ra sư phụ Cơ Huyền không muốn trải đường cho hãn mà để hãn tự mày mò trên con đường này, nếu không Cơ Huyền tuyệt đối không phải ở trình độ này. Không biết đây là tốt cho cậu hay không tốt cho cậu đây.

- Bỏ đi là tạo hóa của hãn, chúng ta quản không nổi.

Áo Thác cũng nhìn ra suy nghĩ của Phát Lan Khắc, thì vờ vai lão thời dài nói.

Phát phát tay, Phát Lan Khắc bắt đắc dĩ nói:

- Ngươi có chuyện gì, chỉ nói vậy thôi.

- Về chuyện sư phụ của ta thì....

Cơ Huyền nhìn Áo Thác cười nói.

- Ta biết, thông tin này ta tuyệt đối sẽ không để lộ ra ngoài.

Áo Thác cũng không có ngạc nhiên, sống bao nhiêu năm lão biết điều gì nên nói điều gì không nên nói, lão gật đầu đảm bảo với Cơ Huyền.

- Đa tạ, cáo từ.

Cơ Huyền gật đầu với hai lão rồi rời khỏi công hội.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Xà Nhân tộc - Nguyệt Mị

- Bà mẹ nó, nóng quá trời. Thời tiết sa mạc thật như giết người mà.... Nóng quá.... Nên kiếm một ma thú hệ thủy mới được.

Cơ Huyền nằm trên lưng Từ Tinh Dực sư vương cảm nhận cái nóng cháy da cháy thịt than thở. Từ Tinh Dực sư vương là ma thú tuộc tính hỏa, sử dụng năng lượng thái dương tăng cường sức mạnh, mặt trời càng khốc liệt thì nó càng mạnh.

Nên Từ Tinh Dực sư vương đối với nơi này chỉ có lợi, nhưng với Cơ Huyền thì không thể cậu là người trầm mắt thịt với thực lực đấu sư tuy không bị nướng chín nhưng đủ khó chịu.

Nhìn sa mạc kéo dài bất tận, không gian bao trùm một màu vàng bị vàng thái dương chiếu xuống khiến không khí như bị bốc hơi làm nơi này trở nên hura.

- Tất cả tại hệ thống nhà ngươi, đang yên đang lành ban phát cái nhiệm vụ "Giúp đỡ Mỹ Đồ Toạ hấp thụ dị hỏa". Nàng ta hấp thụ dị hỏa thì có Tiểu Viêm rồi cần ta làm mòng gì.

Nằm trên lưng Từ Tinh Dực sư vương Cơ Huyền đau khổ than thở.

Sau khi Cơ Huyền hoàn thành khảo hạch được sư thì hệ thống bỗng ban phát nhiệm vụ liên quan tới Mỹ Đồ Toạ làm Cơ Huyền tức tới ngứa lợi. Đang tính đi tìm Nhã Phi thì bị hệ thống chơi cho một vỏ, cuối cùng lại phải lết mòng đến cái sa mạc này.

- Tinh. Kí chủ trách nhầm hệ thống rồi, cái nhiệm vụ ban phát ngẫu nhiên hệ thống không thể can thiệp. Chỉ là xem kí chủ ăn ở như nào thì mới đánh phải thôi.

Cơ Huyền đành thở dài, mấy cái nhiệm vụ của gái mới không có thời hạn chứ mấy cái nhiệm vụ này thì luôn có thời hạn. Nếu thất bại thì không biết cái

hệ thống này hành mình như nào nên đành nhận mệnh.

Bên trong Tháp Nhĩ Qua sa mạc, trừ bỏ một ít ma thú phải chú ý, còn lại làm cho người ta kiêng kỵ chính là Xà nhân, ở trong sa mạc rất ít người lựa chọn làm kẻ địch của họ, dù sao bọn Xà nhân thao túng được kỹ thuật ám sát. Thật sự làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Bất quá, đối với thường nhân mà nói, phiền toái nhất là Xà nhân, nhưng Cơ Huyền có ma thú cao cấp ở đây nên không Xà nhân nào dám bén mảng tới. Khó nỗi không có bản đồ, hoàn toàn là tìm mò nên lẫn lộn ở đây hơn nửa tháng rồi không tìm thấy đích đến.

Cuối cùng Cơ Huyền nhìn thấy một Ốc đảo lớn liền huy động Tử Tinh Dực sư vương hướng tới Ốc đảo lao nhanh.

Nhìn Ốc đảo tưởng thực gần nhưng đến Tử Tinh Dực sư vương phi hành cũng mất tới một giờ đồng hồ mới có thể hoàn toàn thấy được Ốc đảo. Mặt trời lúc này cũng có dấu hiệu lặn xuống.

Nhìn Ốc đảo tọa lạc ở một mảnh bình nguyên, Cơ Huyền thở phào một hơi, ánh mắt cẩn thận nhìn xung quanh, thấy không có thân ảnh Xà nhân, lúc này mới hướng Ốc Đảo nhanh chóng đi tới.

Từ từ đến gần ốc đảo, không khí nóng nực đã trở nên mát mẻ, Ánh mắt Cơ Huyền nhìn xung quanh, cuối cùng thân hình tìm một rừng cây che dấu thân hình.

Cơ Huyền tạm thời thả Tử Tinh Dực sư vương tự do, để nó nghỉ ngơi hoặc tu luyện. Nhận được lệnh Tử Tinh Dực sư vương liền vút bay đi, không biết đi nơi nào. Từ sau khi tiềm giác mọc lại thực lực Tử Tinh Dực sư vương có vẻ tiến không ít.

Ngồi một chút hương cô bên cạnh, Cơ Huyền thoải mái thở một hơi, Ở trong sa mạc, cho dù là có chút màu xanh cũng có thể làm cho người ta thoải mái. Bàn tay vuốt vuốt cằm, thân thể Cơ Huyền đứng trong đám cây, đem ánh mắt quét qua xung quanh, không ngừng tìm kiếm địa phương có nguồn nước tồn tại.

Ngay khi hắn không tìm thấy nguồn nước mà có chút kích động, thì nghe ở phía xa có tiếng chảy nhỏ của nguồn nước. Cơ Huyền vội vàng tiến tới nơi phát ra thanh âm.

Nghe thanh âm của nước, Cơ Huyền nhất thời thở phào một hơi, trong lòng nóng nực, cơ hồ là muốn đem thân thể ngâm trong hồ nước. Song khi cậu chuẩn bị lao ra khỏi đám cây, thì từ khe hở nhìn ra ngoài, ánh mắt chợt nheo lại, thân thể vội vàng phủ phục xuống, hô hấp cũng giảm đến nhỏ nhất.

Tại ngoài rừng cây thì thấy mấy người xà nữ yếu điệu, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt bén nhọn, không ngừng đảo qua rừng cây, trong tay nắm chặt vũ khí, tựa hồ tùy thời có thể đánh chết những ai dám xông qua.

Bởi vì duyên cơ là Xà nữ sống trong sa mạc, cho nên da dẻ có chút ngăm đen, khuôn mặt xinh đẹp, phối hợp với cặp đồng tử kỳ dị, nhìn qua có chút kỳ hoặc, hơn nữa Xà nhân làm cho người ta mê mẩn chính là vòng eo.

Tại thế giới nhân loại, mỗi khi có xà nhân nữ nô lệ biểu diễn, vũ đạo tràn ngập phong tình. Nam nhân ở bên cạnh xem, nếu định lực không tốt sẽ là "Nhất Trụ Kinh Thiên" về mặt xấu hổ, thì không phải chuyện hiếm thấy.

Đương nhiên, Cơ Huyền tự nhiên không có hứng thú đi thưởng thức mấy nữ xà xinh đẹp có vòng eo tràn ngập mỹ lực này. Cơ Huyền sắc mặt thoáng có chút khó coi, vì cậu cảm nhận được ở đây không chỉ có mỗi một nữ xà ở đây mà còn có hộ vệ nữa. Thực lực của vị Xà nữ này có lẽ là lại Đại đấu sư, thậm chí còn hơn nữa. Còn mấy hộ vệ thực lực cũng cao hơn Cơ Huyền.

- Thật khôn khiếp....Những người này không biết vây quanh chỗ này làm gì?

Nhìn đội hình có chút cường hãn, Cơ Huyền cảm giác miệng đắng ngắt, ánh mắt đảo qua một vòng, đem hơi thở của mình áp chế tới lúc thấp nhất, sau đó chậm rãi di động. Lặng lẽ hướng hồ nước cẩn thận đi tới.

Mượn sắc trời bắt đầu hôn ám, Cơ Huyền may mắn tránh được các ánh mắt của Xà nhân, cuối cùng cũng đến gần khu vực có nước.

Ngón tay khẽ tách lá cây, ánh mắt Cơ Huyền phóng ra, xuất hiện trong tầm mắt chính là một hồ nước trong xanh, sạch sẽ, làm cho Cơ Huyền đang khát nước nuốt một ngụm nước bọt.

Ngay khi Cơ Huyền đang tràn đầy vui mừng, chuẩn bị xuất hiện để lấy nước, thì một tiếng vang nhỏ của nước, thân thể nhất thời cứng ngắc, khẽ nhếch miệng, ngay người nhìn một bóng hình xuất hiện trong hồ nước. Hồ nước trong suốt.

Một bóng lưng người nữ tử, từ đáy hồ phóng lên, đưa lưng về phía Cơ Huyền. Những sợi tóc dài khẽ dán trên bờ vai trắng như tuyết, những giọt nước lăn xuống bờ vai mịn màng, sau đó từ từ trôi xuống vòng eo nhỏ nhìn cực kỳ hấp dẫn, cuối cùng rót xuống hồ nước làm ra những tiếng động nhỏ.

Mặc dù khoảng cách có chút xa, bất quá Cơ Huyền vẫn có thể thấy, vòng eo nhỏ ấy hết sức mềm dẻo, khó có thể tưởng tượng, nếu ở trên giường, cái eo nhỏ mềm dẻo có thể làm bao nhiêu người mê mẩn.

Nữ tử đen tay vuốt những sợi tóc dài, sau đó chậm rãi xoay người lại. Theo sự di chuyển của thân thể nữ tử, thân thể hoàn mỹ nhất thời bại lộ trước tầm mắt Cơ Huyền. Lập tức làm cho cậu nhất thời có chút khí huyết dâng lên....

Thân thể bạch ngọc hoàn mỹ, giống như là kiệt tác của ông trời. Cặp nhũ hoa đầy đặn vênh cao kiêu ngạo bại lộ ra, ở dưới ánh trăng hé ra một dung

nhân quyền rũ mà xinh đẹp. Đôi mắt nhấp nhô từng đợt xuân tình giống như nước chảy ra...

- Tinh. Nhịp tim của kí chủ ngang cang gia tốc.... Thân nhiệt tăng cao..... Trong người kí chủ có dị tượng, có một thứ gì đó đang trỗi dậy.

Hệ thống đưa ra một loạt thông báo với Cơ Huyền lời nói có chút mập mờ....

Cơ Huyền cẩn rằng thăm mắng hệ thống lời cả tông ti họ hàng nhà nó mắng một lần. Nhìn Xà nữ trước mặt này Cơ Huyền cảm thấy chỉ có Nhã Phi mới có được cái này.

- Ưc.

Nuốt ngụm nước bọt, bàn tay chậm rãi di động xuống phía dưới bụng, tay nắm chặt vào thứ gì đó..... Sau đó hung hăng nhéo chặt, cảm giác đau đớn từ bắp đùi làm Cơ Huyền thanh tỉnh hơn.

- Tránh vô đưa gấp vô đưa.

Cơ Huyền thăm kêu xui xẻo, cảm nhận thực lực của nữ nhân này còn cường hơn người trước, có thể là đầu lĩnh hoặc tệ hơn là đầu vương.

Mơ hồ đoán được thực lực của nữ nhân, Cơ Huyền định lựa chọn rút lui, đột nhiên nữ nhân trong hồ đem ánh mắt hướng về chỗ Cơ Huyền ẩn dấu. Cơ Huyền trong lòng thoáng kinh hãi, trong lòng lấp bắp kinh hãi nói:

- Hệ thống, sao nàng có thể phát hiện ra ta được không phải dùng Ân Khí thuật rồi sao?

- Tinh. Kí chủ quên Ân Khí thuật chỉ có thể che khuất khí tức của kí chủ dưới cách hai đại cận giới thôi. Xà nhân này tu vi chắc chắn là Đẩu Vươn, kì này ngài xui xẻo rồi.

Hệ thống giọng nói mang chút hả hê, cười khi kẻ khác gặp họa.

Xà nữ trong hồ quyền rũ, giống như xuân thủy, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào phương vị của Cơ Huyền, một lát sau, lấy bàn tay nhỏ nhắn chạm môi cười nói:

- Tiểu tử loài người kia, chiếm tiện nghi của Tỷ tỷ, bây giờ lại muốn đi sao?

Vừa dứt lời, cánh tay nhỏ nhắn của Xà nữ vồ lên mặt hồ, một đạo thủy tiễn dâng lên, đôi môi đỏ mọng của nàng khê mở, một khẩu độc dược xanh biếc phun vào trong đạo thủy tiễn, đem đạo thủy tiễn chứa độc dịch hướng về phía chỗ Cơ Huyền ẩn nấp bắn mạnh tới.

Mặc dù lời nói của Xà nữ ôn nhu như đang nói với tình nhân, nhưng hạ thủ lại cực kỳ ngoan độc, nếu Cơ Huyền bị đạo độc tiễn bắn trúng, thì sợ rằng không chết cũng bị lột da.

Trong nháy mắt lúc Xà nữ ra tay Cơ Huyền cũng đồng loạt động thân, đạp mạnh chân cả người như mũi tên bắn ngược lùi ra ngoài.

- Xuy..

Thủy tiễn bắn mạnh về rừng cây. Dĩ nhiên rừng cây trong nháy mắt liền héo rũ.

Khóe mắt liếc vào chỗ đám cây héo rũ, Cơ Huyền nhận không được hút một hơi lạnh, nữ nhân này thật sự là quá độc?

- Hi hi, không nghĩ tới là một tiểu tử thật..

Nhìn Cơ Huyền từ trong rừng cây lao ra. Hai mắt của xà nữ sáng ngời, không chút nào để ý nửa trên thân thể của mình đang xích lõa cười dài nói.

- Aa. Đại tỷ ngài chậm rãi tắm. Ta chỉ đi ngang qua thôi

Hướng về xà nữ cười khan một tiếng, thân thể của Cơ Huyền cấp tốc tránh xa hồ nước.

Nhìn Cơ Huyền như tia chớp lùi về phía sau. Một ngón tay chậm rãi giơ lên theo ngón tay của Xà nữ đang vũ động, trong khu rừng rậm rạp, đột nhiên một đạo kinh khí âm lãnh hướng về phái sau lưng Cơ Huyền bắn tới.

Cơ Huyền phản ứng cực anh, đánh ra một đạo thủ ấn. Hắc sắc kiếm khí nhanh chóng chém tới đạo kinh khí, tiếng va chạm vang lên sắc bén. Đạo kinh khí biến thành một con tiểu xà sặc sỡ, bị hắc sắc kiếm khí chém làm đôi.

Kiểm khí đâm thẳng tới Xà nữ không chút lưu tình chém lên thân thể quyền rũ của nàng, khi kiếm khí chuẩn bị chém lên nàng thì Xà nữ chậm rãi di động tay ngọc ngà búng nhẹ vào hắc sắc kiếm khí. Hắc sắc kiếm khí nhìn kiên cố cứng rắn vậy mà không chịu được một kích của Xà nữ hoàn toàn tan vỡ.

Cơ Huyền cũng không mong đợi hắc sắc kiếm đã thương nàng, đầu khí bao bọc khắp cơ thể hình thành một lớp sa y mỏng. Đang tính quay đầu bỏ chạy thì bị một đám độc xà tập kích, hơn chục con độc xà ở lùm cây xuất hiện phun độc về phía Cơ Huyền, cậu nhanh chóng dùng hấp lực kéo lùi bản thân lại phía sau, mặt mày trở nên khó coi.

- Tiểu tử qua nhiên có chút bản lãnh. Bất quá ở trong rừng ẩn giấu hơn một ngàn độc xà. Ngươi chẳng lẽ muốn đem bọn chúng giết hết sao?

Thần nhiên liếc mắt nhìn Cơ Huyền, giọng nói lười biếng nói. Sau đó cặp môi đỏ mọng phát ra âm thanh kì dị.

Theo tiếng sóng âm truyền ra, những tiếng sột soạt vang lên, chỉ trong chốc lát. Cây cối xung quanh Cơ Huyền xuất hiện thêm vô số các loại độc xà. Những con mắt tam giác của độc xà nhìn chăm chăm vào Cơ Huyền chỉ cần Xà nữ ra lệnh một tiếng.

Nhìn độc xà ở xung quanh cả người Cơ Huyền nổi lên một tầng da gà,

- Nguyệt Mị đại nhân có cần giết hán không ạ?

Phía trong rừng cây, bóng người chợt hiện lên, liền xuất hiện mấy Xà nữ canh giữ bên ngoài, đột nhiên xuất hiện xung quanh rừng cây lạnh lùng nhìn Cơ Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Truy đuổi

- Aa, đừng vội. Ta đã lâu không phát hiện loại người xâm nhập đến đây.

Xà nữ được gọi là Nguyệt Mị quyền rũ cười nói, đuôi rắn khể di động, ưu nhã bơi lên bờ, thân thể mềm mại đứng ở bờ hồ.

Hai đạo bóng người xuất hiện phía sau Nguyệt Mị, đem một cái áo choàng màu đen lập tức bao phủ lấy thân thể làm cho nam nhân thú huyết sôi trào bao bọc lại.

Tùy ý để cho thuộc hạ mặc áo, Ngón tay Nguyệt Mị vuốt vuốt những giọt nước dính trên tóc, nhìn Cơ Huyền cười dài nói:

- Tiểu tử kia, nói cho Ty ty, ngươi tại sao lại đến chỗ này? Phải biết rằng, loài người rất ít vào sâu trong sa mạc, càng không nói là xuất hiện gần ốc đảo phía bộ lạc... Chẳng lẽ ngươi là thám tử của Gia Ma đế quốc? Các ngươi lại chuẩn bị khai chiến?

Nói đến lời cuối cùng khuôn mặt của Nguyệt Mị đang tươi cười cuốn rũ thoáng xuất hiện sự lãnh lẽo.

- Khụ. Ta chỉ đi ngang qua nơi này, muốn lấy một chút nước mà thôi, kể cả có muốn gửi thám tử tới đây lí nào lại gửi tiểu đầu sư nhỏ nho như ta tới đây đứng không.

Cơ Huyền miệng thì giải thích ánh mắt thì đảo liên tục, muốn nắm bắt thời cơ tìm cơ hội đột phá vòng vây.

- Hi hi, đích xác có điểm không giống...

Ánh mắt mê người đảo qua trên người Cơ Huyền, Nguyệt Mị thần nhiên cười nói.

- Hắc hắc, nếu là hiểu nhầm thì người đi đường người ta đi đường ta. Ngươi cứ tắm của ngài, ta là tiểu kiến hôi coi như không để ý tới ta nga. Cáo từ

Cơ Huyền thúc đẩy đầu khí điên cuồng, dẫm mạnh chân cát bị xói tung lên sau đó bị đầu khí đánh văng ra tứ phía, vài trượng bị bao bọc trong lòng cát. Cùng lúc đó Cơ Huyền lùi nhanh về sau tức tốc hướng rừng cây lao tới.

- Trở về!

Thân hình vừa động, một người xà nữ như tia chớp xuất hiện trước mặt Hắc, trong tay cầm xà mâu đâm mạnh về phía Cơ Huyền.

- Đại đầu sư...

Cảm nhận được ba đông trên thân thể đối phương, Cơ Huyền sắc mặt khê biến. Âm Huyết kiếm xuất hiện trên tay, một đạo kiếm quang chém xuống. Âm Huyết kiếm ép xuống sát khí nồng đậm toát ra.

Âm Huyết kiếm được đầu khí bao bọc hoá thành cuồng mãnh tiến tới, cuồng xà hoá mang trên mình năm màu sắc ép lên Xà nữ.

- Đỉnh!

Xà nữ cảm nhận cuồng mãnh lao tới, đầu khí cũng cuộn cuộn tuôn ra, xà mâu đối đầu với huyết kiếm. Tiếng kim loại va chạm vang lên. Cuồng mãnh của Cơ Huyền bị xà mâu chặn đứng một cách dễ dàng.

- Lăng Trọng Diệp - Bạo phá.

Cơ Huyền thấy đòn đánh của mình bị ngăn cản không hoảng, dưới mặt nạ Cơ Huyền nhếch lên nụ cười quỷ dị. Cơ Huyền quát lớn.

- Bùm

Theo tiếng quát ngũ sắc cuồng mãnh bạo liệt kinh khủng, cuồng mãnh hoá thành vụ nổ lớn bao trùm lên xà nữ. Xà nữ bị dư chấn vụ nổ và kinh khí đẩy ngược lại, thân rắn liên lết về phía sau nằng đăm xà mâu xuống đất mới miễn cưỡng ổn định thân thể. Khuôn mặt mỹ miều có chút chật vật và căm tức.

Cơ Huyền cũng bị đẩy lùi lại hai bước huyết khí như bị tắc nghẽn, cắn chặt răng mặt kệ huyết khí nhôn nhao trong cơ thể cậu trực tiếp lao nhanh đi.

Nguyệt Mị thấy Cơ Huyền một đòn đẩy lùi thủ hạ của mình thậm chí còn làm nằng thụ thương, ánh mắt loé lên tia kinh ngạc nở nụ cười quyến rũ hướng tới Cơ Huyền đang chạy trốn chật vạy nói lớn:

- Tiểu tử kia, nếu tới thì cần gì phải đi? Theo tỷ tỷ đến bộ lạc chơi đùa chứ? Đừng quên ngươi là loại người.

Sau đó thân ảnh nằng khê động, cực kì nhanh tiến tới phía sau lưng Cơ Huyền trao thủ mạnh mẽ chụp tới. Chỉ là Cơ Huyền như có mắt sau lưng trước khi xà trao đánh tới Cơ Huyền liền xoay ngược người, trên tay có túi nhỏ ném tới. Đấu khí bao quanh túi nhỏ vỡ bùm, Cơ Huyền lùi lại phía sau.

- Hắc hắc, đó chính là dược phẩm đặc chế của một vị bằng hữu của ta đó, hít phải một lượng ít thì đại đấu sư cũng bị tê liệt. Ngươi là đấu vương thì sao, mẹ nó hít nhiều vậy ta không tin ngươi có thể bình thường được. Lão tử lần đây.

Nói xong Huyền Ảnh Phi dược xuất hiện, Cơ Huyền bay đi thật nhanh.

Bị tập kích bất ngờ xà nữ Nguyệt Mị nhất thời dính chiêu, loại bột này khiến nằng cảm thấy cơ thể có chút nặng, mắt cũng dính bột làm nằng không thể quang sát được. Tai nghe được lời khiêu khích chọc ghẹo của Cơ Huyền, Nguyệt Mị phẫn nộ cười:

- Lạc Lạc, tiểu đệ đệ nghịch ngợm để tỷ tỷ bắt ngươi lại dạy dỗ ngươi nên thân.

Mấy hộ vệ thấy dị biến vừa nảy đã tức tốc lao tới, nghe được tiếng cười phẫn nộ của Mị Nguyệt, trong lòng khê run lên. Thảm khê Cơ Huyền có bản lĩnh một tiểu đấu sư kích nộ được một cường giả sánh ngang với đấu vương.

Đấu khí của Mị Nguyệt phóng xuất khu trục hết được lực khôi cơ thể. Che đôi môi đỏ mọng đang cười, trên mặt lại hiện lên vẻ lạnh như băng có chứa sát ý.

Ngẩng đầu nhìn Cơ Huyền đang cấp tốc rời khi ốc đảo, liền phát tay với các xà nữ xung quanh nói:

- Các ngươi về bộ lạc trước đi. Ta thử xem tiểu gia hỏa này có thoát khỏi tay ta không.

- Vâng, Đại nhân!

Nghe vậy, vài xà nữ đang muốn truy kích, lập tức lùi xuống, cung kính thi lễ với Nguyệt Mị, sau đó không chút do dự lác mình tiến vào trong rừng cây. Nhanh chóng biến mất không thấy.

Khi tất cả xà nữ đều thoái lui, Nguyệt Mị lúc này mới ngược mặt lên trời cười. Nhìn Cơ Huyền lúc này cơ hồ chỉ nhỏ bằng một bàn tay, Nguyệt Mị khê nìm cười.

Thân thể khê run lên, một đồ cánh chậm rãi xuất hiện sau lưng của Nguyệt Mị, trong nháy mắt liền động lại một cái cánh năng lượng màu xanh.

Hai cánh khê nhúc nhích thân thể Nguyệt Mị liền bay lên không trung. Sau đó hướng về phía Cơ Huyền đang chạy trốn truy đuổi theo.

- Hi hi, Tiểu tử kia, nếu như cho người ta biết một cái Đấu sư nho nhỏ dĩ nhiên chạy thoát khỏi tay Nguyệt Mị ta, thì sẽ bị cho người ta cười chết?

Ở nơi ốc đảo mát lạnh, Theo thanh âm duyên dáng của Nguyệt Mị từ từ tiêu tán, hồi phục lại như cũ....

....

Bọn họ không biết ở bên dưới ốc đảo xuất hiện một bóng người đang thấp thỏm quang sát phía Cơ Huyền và Nguyệt Mị rời đi. Thấy xà nhân lui hết hẳn thở phào một hơi:

- Hừ hết hồn, không nghĩ ở đây lại ra một cường giả có thể sánh với đấu vương. Nếu không phải có người kia gánh thay thì ta chính ra người hứng chận rồi.

Người này chính là Tiêu Viêm, xem ra hắn cũng đã tiến tới cùng lúc với Cơ Huyền. Nhưng ẩn nấp hơn một chút nên không bị phát hiện. Âm thầm quang sát của đám xà nhân và Cơ Huyền

- Thoái đi lấy nước đã rồi nhanh chóng rời đi tránh bị xà nhân phát hiện.

Tiêu Viêm vội vàng tiến lên phía trước thu nước vào rồi nhanh chóng húp lấy húp để giải toả cơn khát.

Dược lão bỗng từ hư không xuất hiện nhìn Tiêu Viêm kì lạ hỏi:

- Ta không nghĩ khẩu vị ngươi nặng vậy đó?

- Có việc gì sao, ta chỉ đang lấy nước thôi mà?

Tiêu Viêm mở mắt nhìn dược lão.

- Nước này là nước tắm mà mũi ngươi vừa tắm xong. Ngươi lại trực tiếp uống như vậy không phải uống nước tắm của người ta sao? Còn uống đến thoả mãn như vậy. Hắc hắc, khẩu vị đủ nặng.

Dược lão nhìn Tiêu Viêm chậm chậm nói. Ánh mắt mang theo tia thần phục, lại có chút kì lạ, kinh bí... Tút lại từ trong mắt dược lão chỉ toàn nhìn ra ý tứ xấu xa.

Tiêu Viêm lúc này cũng trợn mắt, phun hết nước ra ngoài còn móc họng nôn ra. Hắn hung hãn nhìn về dược lão mắng:

- Lão quỷ chết tiệt sao không nhắc ta.

- Ta tưởng ngươi có chút khẩu vị lạ....

.....

Mà những việc này Cơ Huyền không biết, xà nhân không biết. Hiện nay Cơ Huyền đang phải chạy trốn chết trong phần nội không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Viện Binh

Mặt trăng to lớn đang hiện ra ở phía trên của bầu trời. Ánh sáng lung linh huyền ảo bao phủ khắp sa mạc làm cho có cảm giác cả sa mạc như đang được bao phủ bởi một tầng ngân sa.

- Hừ...

Trong sa mạc an tĩnh, âm thanh xé gió đột nhiên vang lên, từ xa đến gần, một bóng đen đột nhiên từ chân trời phía bắc hiện ra. sau đó mảnh xẹt qua giữa không trung, bởi vì tốc độ cao mà sinh ra cơn gió lốc mạnh mẽ, tạo ra một cái thông đạo bằng cát như là một cái đuôi dài đến trên trăm thước trong sa mạc.

Trong cát bụi mù mịt khắp nơi, bóng đen đã từ từ biến mất tại chân trời phía bên này, nhưng cát vàng mù trời vẫn còn chưa kịp rơi xuống, một bóng đen thứ hai lại xuất hiện, tốc độ bay đuổi theo lại càng hung mãnh, thực tiếp đem thông đạo bằng cát mà bóng đen lúc trước tạo ra mở rộng lên gấp đôi.

- Fuckkk!!! Nữ nhân này cũng quá kiên nhẫn đi, ta chỉ là một gã đầu sư nhỏ nhỏ mà thôi, có đáng giá nàng lãng phí từng giây phút để đuổi theo không?

Cơ Huyền bỗng nghe được tiếng xé gió từ phía sau mình không xa truyền đến.

Hơi hơi nghiêng đầu, nhìn Nguyệt Mị đang cấp tốc đuổi theo phía sau.

Nặng dù cách xa nhau khá xa, bất quá hắn vẫn như cũ có thể nhìn thấy nụ cười trên gương mặt xinh đẹp, một nét tươi cười thoáng hiện như kiểu mèo vờn chuột.

Cơ Huyền phần nộ không thôi, phi dục lại bạo phát cấp bách tăng tốc. Nhưng dù thế nào khoảng cách hai người thủy chung vẫn không thể thay đổi.

- Hệ thống..... Từ Tinh Dục sư vương đâu rồi???

Cơ Huyền muốn khóc không có nước mắt trong lòng kêu khổ không thôi. Thăm hỏi hệ thống.

- Tinh. Hệ thống đã triệu hoán Từ Tinh Dục sư vương, nhưng Từ Tinh Dục sư vương đã tiến đến một nơi có cực hỏa để hấp thụ rồi muốn trở lại phải mất ba mươi phút.

Cơ Huyền nghe xong muốn ngất, ba mươi phút hiện giờ sợ năm phút cũng không được.

Cơ Huyền đành phải bắt đầu đi lắc đầu, lấy ra một viên hột khí đan bỏ vào trong miệng, sau đó hai cánh rung lên, tốc độ lần nữa tăng lên.

Nguyệt Mị không nhanh không chậm vẫn bám sát phía sau Cơ Huyền, nhìn bóng dáng chạy trốn của hắn bị truy đuổi đến chật vật, không khỏi quặn rũ cười, nhẹ giọng cười nói:

- Tiểu tử kia chạy nhanh thế làm gì? Tỷ tỷ rất thương tâm nga.

- Cô có bản lĩnh đừng đuổi theo ta. Cô không đuổi thì ta sẽ không chạy.

Cơ Huyền hiện tại chỉ mong câu giờ chờ cứu binh đương nhiên hân hạnh nói nhảm với nàng.

- Hay là theo tỷ tỷ đi đến bộ lạc chơi đùa đi, loài người các ngươi không phải thích nhất là mang xà nữ chúng ta làm nô lệ sao? Ta đây cũng đem ngươi thu làm nô lệ của ta, có được hay không?

Đối với lời khiêu khích với Cơ Huyền, Nguyệt Mị chỉ mỉm cười quặn rũ, tay ngọc khẽ vờ về khắp cơ thể bốc lửa nhẹ nói.

- Đại tỷ, nhìn bề ngoài ta ốm yếu như que củi như vậy sao thỏa mãn được nữ nhân độ tuổi như tỷ. Nên tìm cao nhân khác đi.

Cơ Huyền biết nữ nhân này chắc chắn không tha cho bản thân nên không khách khí quay lại chửi xéo.

- Thật là một tiểu tử miệng lưỡi bén nhọn

Nghe được thanh âm Cơ Huyền hô to, về mặt Nguyệt Mị đột nhiên lạnh lẽo, cắn răng, cánh tay nhỏ nhắn đột nhiên lộ ra, năm luồng năng lượng màu xanh bắn mạnh ra, quấn quanh lấy nhau. Cuối cùng năng lượng ngưng tụ thành năm đầu thanh xà thật lớn.

Năng lượng thanh xà như tia chớp đột phá trở ngại không khí. Trong thời gian nháy mắt. Tiến đến sau lưng Cơ Huyền. Nhất thời há to miệng, lộ ra răng nanh, hung hăng cắn mạnh vào sau lưng.

Nghiêng đầu nhìn ngũ đầu thanh xà thật lớn xuất hiện ở sau lưng, Cơ Huyền trong lòng giật mình. Thân thể vội vàng quý dị gãy đổ. Kinh hiểm vạn phần tránh thoát năm đầu năng lượng.

- Lăn xuống đi!

Về mặt lạnh lẽo cười. Cánh tay nhỏ nhắn của Nguyệt Mị vung lên. Năm đầu năng lượng thanh xà cự đại hung hăng đập bẻ Huyền Ảnh Phi dực tại giữa lưng Cơ Huyền.

- Hừ...

Chợt chịu khổ đòn nghiêm trọng. Cơ Huyền sắc mặt thoáng tái nhợt. Kêu rên lên một tiếng. Thân hình cấp tốc rớt xuống.

- Rầm!!!

Cơ Huyền rơi nhanh xuống, cả người phỏng bị. Một lát sau mặt đất vang lên một tiếng trầm đục. Thân thể ầm ầm tiến vào một bên trong chỗ cồn cát.

Trôi nổi giữa không trung, Nguyệt Mị biếng nhác vuốt nhẹ mái tóc dài. Con ngươi quét về phía chỗ cồn cát. Chậm rãi đáp không bước xuống. Cười dài nói:

- Tiểu tử kia. Ngươi mắng nghe đến là rất tàn nhẫn. Ta lại càng muốn đem ngươi chuẩn bị thu làm nô lệ.

- Phi, phi...

Từ cồn cát trung chui ra, Cơ Huyền đem cát vàng trong miệng nhỏ hết ra ngoài, ngẩng đầu nhìn Nguyệt Mị nọ đã đi tới trước người hơn mười thước, ánh mắt đảo qua tại nơi tràn ngập hấp dẫn là vòng eo thủy xà, đôi mắt híp lại, thân thể thoáng yên lặng.

Ấm huyết kiếm trong tay Cơ Huyền ném mạnh tới phía Nguyệt Mị, hắc kiếm toả ra huyết khí kinh hoàng hướng tới bộ ngực cao vút của nàng.

- Hi hi, tiểu tử này xuống tay thật sự là tàn nhẫn, bất quá cái này đối với tỷ tỷ thật là vô dụng nha...

Trong tiếng cười thản nhiên, bàn tay trắng như tuyết của Nguyệt Mị chậm rãi nâng lên, hơi hơi vung lên, năng lượng u thanh phổ thiên cái địa từ trong lòng bàn tay bạo dũng xuất ra, cuối cùng hóa thành nghìn vạn đầu năng lượng trường xà thật nhỏ, đem hắc kiếm trời buộc lại.

- Bạo.

Cơ Huyền chứng kiến cảnh đó liền hét to, thủ ấn kẻ đồi. Những đường vân huyết sắc trên thanh kiếm sáng rực lên cuồng bạo nổ tung, đem nhưng năng lượng trời buộc xung quang hắc kiếm chôn vùi. Nguyệt Mị biến sắc, đầu khí tràn ra bao bọc vụ nổ lại, màng đầu khí bao bọc vang lên tiếng nứt vỡ.

- Bùm

Vụ nổ kinh hoàng đánh nát màng đầu khí của Mị Nguyệt, nàng cũng gần trung tâm vụ nổ liền bao trùm lên nàng.

Một hồi năng lượng vụ nổ tan đi Nguyệt Mị xuất hiện với giáp đầu khí màu lam bao bọc lên nàng che phủ lên khắp đường cong tuyệt mỹ của nàng, hiện giờ nàng như một nữ chiến binh kiêu hãnh. Giáp đầu khí bảo vệ Nguyệt Mị khỏi vụ nổ nhưng vẫn nhìn có chút chật vật mặt nàng loé lên sát khí âm trầm.

Cơ Huyền vừa thấy thân ảnh Nguyệt Mị liền tức tốc lao tới phía nàng, cánh tay bao bọc một đầu khí đen tuyền sắc bén.

- Đoạn Mệnh thủ.

Trảo thủ chứa đựng sát khí và kinh lực chụp bộ ngực quyến rũ của Nguyệt Mị, đòn này là toàn lực của cậu. Không khí cũng bị hất trảo chụp rách hung hăng như muốn đánh xuyên tim nàng nghiền muốn giết chết nàng.

- Lực lượng không tồi...

Đối với lần công kích hung mãnh này của Cơ Huyền, Nguyệt Mị lông mày hơi nhíu nhẹ, buông ra một câu đánh giá, đợi đến lúc nắm tay sắp tiếp xúc đến thân thể, trong chốc lát, thân thể mềm mại đột nhiên giống như con rắn giãy dụa một cách quỷ dị.

Nắm tay ẩn chứa kinh khí kinh khủng, nhằm vào bộ ngực cao vút của Nguyệt Mị xuyên vào, cận thân công kích cực mạnh này dĩ nhiên bị nàng ung dung tránh né một cách thoải mái đi.

- Aa, tiểu tử kia, mặc kệ ngươi chiêu thức tinh diệu như thế nào, với chênh lệch thực lực hiện tại, đương nhiên sẽ không có một chút nào tác dụng.

Thân thể Nguyệt Mị mềm mại khẽ đảo qua, gương mặt xinh đẹp cơ hồ cùng khuôn mặt của Cơ Huyền tựa hồ chỉ vền vền cách nhau nửa tấc, Nguyệt Mị thân nhiên cười, thân thể lại nghiêng tới trước, đồ mọng mê người, tự nhiên nhẹ nhàng hôn lên trên mặt nạ của Cơ Huyền một cái, để lại trên đó một cái dấu môi son cực kỳ gợi cảm.

Cơ Huyền đánh hụt, cả người hư thoát không chịu được miễn cưỡng vận chuyển đầu khí lết lùi xa cách nàng vài trượng. Cánh tay nắm ống áo lau sạch vết son môi dính qua lớp mặt nạ.

- Tinh. Kí chủ cẩn thận trên son môi đó có độc hãy cẩn thận.

Hệ thống lên tiếng cảnh cáo. Cơ Huyền vừa lau xong liền rung mình nhìn ống tay áo. Trong lòng Cơ Huyền nổi giận mắng.

- Mẹ kiếp, nữ nhân này ngay cả miệng cũng đều có độc a?

Chỉ là độc này thực quá mạnh, Cơ Huyền cảm thấy đột nhiên cảm giác được đầu thoáng có chút choáng váng, lập tức khuôn mặt biến đổi.

- Tinh. Kí chủ nhiễm độc, chất động nguy hiểm đến tính mạng. Có muốn sử dụng 500 điểm hệ thống khử độc không?

- Cảm ơn, không cần ngươi nói ta cũng biết rồi. Sao không đợt ta sắp hấp hối thì nói.

Cơ Huyền đối với lời cảnh báo của hệ thống liền cười lạnh nói.

- Thanh độc đi.

Hệ thống bắt đầu đối kháng độc thể trong người Cơ Huyền, cảm giác choáng váng lúc này mới đỡ hơn rất nhiều.

Nhìn Cơ Huyền dĩ nhiên có thể ngạnh kháng của độc được mà mình hạ thủ, Nguyệt Mị không khỏi có chút kinh ngạc nói.

- Di, có thể đối kháng với độc của ta sao. Thời gian không có nhiều lắm, hay là nhanh lên một chút giải quyết đi, tiểu tử kia, ngươi nếu là không muốn làm nô lệ của tỷ tỷ, vậy thì có thể trở thành một khối xương trắng nằm cùng với cát vàng nga.

Ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng càng thêm sáng ngời, Nguyệt Mị cũng thoáng có chút mất đi kiên nhẫn, khuôn mặt vẫn hơi mỉm cười nhưng lại có vài phần lạnh như băng.

- Hệ thống, tiểu sư tử của ta bay đi đâu rồi. Chủ nhân nó sắp chết đến nơi rồi mà không thấy nó ở đâu.

Cơ Huyền trước tình trạng này không khỏi cười khò không thôi, hỏi viện binh bao giờ tới.

- Tinh. Hệ thống đã điều khiển Tử Tinh Dực sư vương dừng lại, vì đã có một lượng viện binh hùng mạnh tiến tới không phải lo.

- Ách...

Cơ Huyền mở rộng linh thức đảo khắp không gian sa mạc này, kiểm tra... nhưng đừng nói là cứu binh đến con vật nhỏ cũng không thấy bóng. Cơ Huyền cắn răng tử hỏa bùng cháy khắp cơ thể, cánh tay kết lại thủ ấn quái dị, ánh mắt ánh lên tia điên cuồng:

- Con mẹ nó, muốn ép lão tử vào đường cùng ta thử ăn "Tử Tinh Phong ấn thuật" đi.

Theo thủ ấn, từ hoả bùng nổ khắp không gian liên tục áp súc lại.

Nguyệt Mị thấy vậy cánh tay nhỏ nhắn khẽ vung lên, trong đó u thanh năng lượng từ từ lóe ra, song lúc nàng chuẩn bị bắt Cơ Huyền đem về, mặt cười đột nhiên sững lại, đột ngột ngừng đầu, ánh mắt ác lạnh nhìn về bầu trời phía đông sa mạc.

Tất cả bỗng trở nên yên tĩnh trong chốc lát. Sau đó hai đạo thân ảnh đột nhiên từ bầu trời phía đông hiện lên. Phía sau hai người không xa, xuất hiện một bóng người, lúc ẩn lúc hiện.

- Ha ha, ta đã nói bên này có hơi thở của xà nhân, quả nhiên không sai, hơn nữa thoát nhìn lại là một người có lai lịch không nhỏ a.

Bóng người nhanh chóng từ nhỏ biến thành lớn, một tiếng cười to sang sảng, mang theo sự khoéch đại của đấu khí, vang vọng khắp thiên địa của phiến sa mạc này.

- Oanh!

Trên bầu trời, hai bóng người đột nhiên dừng lại, cấp tốc chột hiện ra, kinh khí xé gió bén nhọn giống như là đang ở giữa không trung bỗng vang lên một tiếng sấm sét.

- Hai gã đấu vương cường giả?

Lúc hai người này xuất hiện về mặt Nguyệt Mị phía dưới bỗng trở nên cực kì ngưng trọng, ánh mắt đang tập trung trên người Cơ Huyền bỗng dời đi, sau đó lạnh lùng liếc nhìn hai người giữa không trung.

Cơ Huyền cảm nhận được sự cường đại của hai thân ảnh mới tới, đấu vương cường giả nhân loại liền thở phào nhẹ nhõm. Từ hoả ngưng tụ lại cũng từ từ tán đi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Thoát nạn

Một lúc sau khi hai người xuất hiện không lâu, một tiếng hô to rõ ràng, cũng là vang vọng khắp nơi, điểm đen xa xa nọ từ từ lớn dần, một lát sau, một đầu ma thú thật lớn toàn thân bích lục, từ từ xuất hiện ở trên không trung của phiến sa mạc này.

- Aa, quả nhiên ở đây có người..

Sau khi ma thú thật lớn dừng lại giữa không trung, một đạo lẳng tiếng cười truyền ra, chột sáu đạo bóng dáng, tự trên lưng ma thú nhảy xuống, cuối cùng nhẹ nhàng rơi vào một chỗ trên cồn cát cách Cơ Huyền không xa.

Ánh mắt vội vàng đảo qua nơi sáu bóng người vừa rơi xuống đất, đồng tử của Cơ Huyền vốn là đã co rút rất nhỏ, hiện tại cơ hồ lại là biến thành nhỏ hơn nữa, bởi vì cậu phát hiện, sáu người này trong đó có năm người là cường giả cấp bậc đấu linh, mà trung niên nhân cầm đầu chính là cường giả cấp bậc đấu vương..

Nhưng mà làm cho Cơ Huyền cảm thấy khiếp sợ, lại là một hắc bào nhân đang đứng cạnh vị trung niên nhân này, những người khác, Cơ Huyền thật ra có thể mơ hồ phỏng đoán ra thực lực.

- Đấu hoàng?

Trên khuôn mặt sau lớp mặt nạ một mảnh rung động, trong lòng Cơ Huyền, năm tên cường giả đấu linh, ba gã cường giả đấu vương, cùng với một người có lẽ là siêu cấp cường giả đấu hoàng..

Như vậy có thể nói là một đội hình khủng bố, xuất hiện ở trong sa mạc này, đến tột cùng là vì mưu đồ gì đây?

Nhìn tám người nhảy xuống từ trên lưng ma thú, Nguyệt Mị chấn kinh, trên mặt thoáng hiện nét kinh hãi. Ánh mắt nàng đảo qua vị hắc bào nhân lộ rõ vẻ kiêng kị, lập tức sự chú ý cũng không còn để trên người Cơ Huyền mà thân hình trong nháy mắt lui xa mấy chục thước rồi lạnh lùng nhìn chăm chú mấy người mới tới, cười lạnh nói:

- Hôm nay không biết ngọn gió nào thổi tới sa mạc vậy? Ngày thường cường giả đã là khó gặp, như thế nào lại kết bè kéo lũ đến đây thế này?

- A..a, không nghĩ tới vừa tới sa mạc không lâu, dĩ nhiên gặp được Đấu vương cường giả, nói vậy các hạ hẳn là 1 trong 8 thủ lĩnh của bát đại xà nhân bộ lạc sao?

Từ trong mấy người vị trung niên nhân bước lên 1 bước cười cười nhìn Nguyệt Mị ở phía xa nói.

Ngồi trên cồn cát, chập vật hai mắt lặng lẽ nhìn qua tám người này. Cơ Huyền phát hiện trừ hắc bào nhân thần bí làm cho người khác có cảm giác nhìn không thấu thì những người còn lại tựa hồ đều lấy vị trung niên nhân này làm thủ lĩnh.

Ánh mắt đảo qua người mấy người cuối cùng dừng lại trên người trung niên nhân, Cơ Huyền dù chỉ sơ bộ đánh giá cũng không thể phủ nhận người này có 1 loại khí chất khó có thể nói rõ, khuôn mặt làm cho mọi người có thể thấy được lúc còn trẻ tất nhiên là 1 mỹ nam tử hiếm thấy mặc dù hiện tại tuổi hắc khá lớn nhưng lại do năm tháng ma luyện rõ vẻ thành thục khiến hắc có thêm vẻ ung dung cùng tang thương. Mà hai loại tính chất này đối với nữ tử trẻ tuổi tuyệt đối là có lực hấp dẫn trí mạng.

Cơ Huyền rời ánh mắt khỏi năm người đó, cậu tập chung vào hắc bào nhân vì cảm thấy một sự quen thuộc khó hiểu. Và hắc bào nhân dường như cũng gắt gao nhìn chăm chăm Cơ Huyền.

- Các ngươi là ai? Vì sao đêm khuya lại xuất hiện sâu trong địa bàn của tộc ta? Chẳng lẽ không biết nơi đây là cấm địa đối với loài người sao?

Nguyệt Mị vẻ mặt tươi cười quyến rũ lúc này hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một loại lạnh lẽo nghiêm nghị hời. Lúc này trước đội ngũ có thực lực kinh khủng trước mặt nàng cũng không còn nhân nhả nói giỡn được nữa.

- A..a, chúng ta đến Tháp Qua Nhĩ sa mạc đích thực là có chuyện quan trọng. Không biết các hạ có thể đưa ta diện kiến nữ vương được không?

Trung niên nhân lại cười nói.

- Muốn gặp nữ vương bệ hạ?

Nghe vậy, Nguyệt Mị đôi mắt đẹp liền ánh lên vẻ xinh đẹp mà đầy nguy hiểm, cười lạnh nói:

- Chúng ta cùng loài người các ngươi chém giết nhiều năm, trên tay đều dính đầy máu đối phương, còn có thể có chuyện gì để nói chuyện nữa chứ? Mấy vị nếu thức thời, xin khuyên các ngươi hãy rời đi, nếu không một khi xà nhân bắt đại thủ lĩnh tộc thì dù có là Gia Mã đế quốc cường giả chỉ sợ cũng gặp khó phải lui thôi.

- Lão Hà ta đã sớm nói không nên cố gắng cùng xà nhân đàm phán. Các nàng cũng không phải loại có thể...

Giữa không trung một vị đại hán hình dạng nhanh nhẹn dừng mảnh cúi đầu lớn tiếng nói với trung niên nhân.

Thanh âm của đại hán nọ giống như tiếng sấm ầm ầm vang vọng giữa không trung một lúc mới từ từ yếu bớt rồi tắt hẳn.

- Ta nhận ra nữ nhân này chính là thủ lĩnh của Mị xà bộ lạc một trong tám đại bộ lạc xà tộc. Hắc hắc... Năm đó Gia Mã đế quốc khai chiến cùng xà nhân tộc, Lôi Nạp lão gia hỏa kia cũng có cùng năng đối chiến, bất quá cuối cùng tựa hồ như bị thất thế."

Đại hán nọ ánh mắt liếc nhìn dáng người xinh đẹp của Nguyệt Mị cười nói.

- Lôi Nạp? Ngươi nói là cái lão già năm đó tu luyện lôi điện thuộc tính công pháp sao? Không biết độc trên người hắc bây giờ đã giải chưa vậy?

Nguyệt Mị khóe môi thoáng hiện nét cười lạnh chế giễu nói.

....

- Động thủ!

Thấy Nguyệt Mị động thủ trước, Nghiêm Sur cũng không khách khí quát lên, hai tay cùng lúc cũng động. Một đạo âm ba màu bạc tựa như tiếng sư tử rống từ miệng hắc khuếch tán ra ngoài.

Đạo âm ba hung hăng đem đợt sóng cát đập bể, sau khi va chạm kịch liệt công kích của hai người đều yên lặng chìm xuống.

Ngay khi Nghiêm Sur phá giải đợt sóng cát thì Phong Lê thân hình khẽ rung lên một cái rồi biến mất, tức thì đợt sóng cát lại truyền ra từng đợt năng lượng dao động mãnh liệt.

Nghiêm Sur sau khi đem công kích đối phương phá giải cũng hung hăng lao tới vòng chiến. Nhất thời một mảnh dài hẹp mấy chục thước thật lớn bụi cát bị cuốn theo kinh khí của hắc bay loạn trong không khí.

Đầy trời cát vàng phiêu vũ, Nguyệt Mị hàn ý trong nét cười càng đậm. Trong lòng bàn tay nàng hai quả năng lượng xanh nhạt xuất hiện rồi ngưng tụ thành hai đầu thanh xà to lớn. Thanh xà lần này không phải loại lần trước Cơ Huyền chứng kiến có thể so được, cả người hùng tráng được bao phủ bởi lớp vảy cứng rắn, cái miệng rộng thoáng ẩn hiện cặp nanh trắng đục sắc bén.

Càng làm cho người ta rung động chính là hai đầu thanh xà này tựa như có linh tính, hai cổ khí tức hung lệ nhàn nhạt phát ra từ trong cơ thể. Hai đầu thanh xà đột ngột xuất hiện hiển nhiên cũng nhất thời đem thế công của Nghiêm Sur cùng Phong Lê ngăn lại.

.....

- Trường lão, xem ra hai vị đại nhân cũng không thể lập tức thu thập năng a, chúng ta có cần tiếp ứng không?

Một vị nam tử hướng tới trung niên nhân bên cạnh có chút cung kính hỏi.

Nghe vậy, trung niên nhân hơi nghiêng đầu nhìn chăm chăm vị hắc bào nhân thần bí.

Dường như nhận thấy ánh mắt của hắc bào nhân hơi hơi lắc đầu, ánh mắt dưới mũ trùm màu đen 1 lần nữa ần ần bắn về phía còn cát không xa nơi vô diện thiếu niên đang ngồi trên đó vì cuộc chiến kịch liệt mà vẻ mặt rung động thể hiện ý vị không hiểu nổi.

Nhìn cử động của hắc bào nhân, trung niên nhân khe khẽ gật đầu, thoáng chut trầm ngâm rồi nhẹ giọng nói:

- Thôi đi, với thực lực của lão Sur cùng Phong Lê, năng cũng chẳng qua chỉ nỗ lực chống đỡ mà thôi, không lâu nữa thắng bại cũng sẽ rõ thôi.

- Dạ.

Cung kính đáp, người này mặc dù từng là đầu lĩnh đỉnh cấp cả tòa thành thị khổng lồ nhưng ánh mắt vẫn mang vẻ kính sợ đảo qua hắc bào nhân rồi chậm rãi lùi ra phía sau.

....

- Thịch!

Một tiếng nổ mạnh tràn ngập năng lượng đột ngột vang lên, cát vàng văng đầy trời. Khi cát vàng dần dần lắng xuống thì ba đạo thân ảnh cũng kéo nhau bắn ngược ra.

Ba luồng nhân quang không hề che giấu sát khí đều tại không trung khóa chặt lấy đối thủ.

Đem ánh mắt quét qua cuộc chiến vừa ngừng, Cơ Huyền phát hiện trong ba người, Nguyệt Mị mặc dù khuôn mặt vẫn còn đọng nét cười nhưng đã tái nhợt, hiển nhiên năng đã rơi vào thế hạ phong còn Nghiêm Sur cùng Phong Lê do liên thủ nên quần áo cũng chỉ có chút không toàn vẹn mà thôi, hơi thở 2 người bọn họ vẫn như cũ vững vàng hữu lực tỏ rõ chưa bị chút thương tích nào.

- Thật sự là nhân loại vô si... Một mình ta đích xác không phải là đối thủ của hai người, bất quá trong sa mạc này nếu ta muốn chạy thoát các người còn không có tư cách ngăn cản.

Bộ ngực đầy đặn nhẹ nhàng nhấp nhô, sau khi kiến thức sơ bộ thực lực đối phương Nguyệt Mị cũng hoàn toàn bỏ qua ý định liều mạng. Cười lạnh một tiếng, hai tay năng rất nhanh làm ra mấy cái ấn kết ở trước người.

- Nhanh ngăn năng lại!

Nhìn ra thân thể Nguyệt Mị đột nhiên đầu khí ba động mãnh liệt, Nghiêm Sur chau mày quát.

Lời này của hắn vừa xuất ra, Phong Lê ở bên kia cũng trong nháy mắt phóng ra một luồng gió xanh hướng Nguyệt Mị bắn tới như chớp.

- Xà kĩ: Phân hóa!

Cười lạnh nhìn luồng gió phóng tới, Nguyệt Mị cả thân thể đột nhiên run lên sau đó chợt nổ mạnh trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Vụ nổ lại không mang theo chút huyết nhục nào mà lại tuôn ra vô số đầu năng lượng cự xà màu xanh tương tự cự xà vừa xuất hiện. Sau đó đàn cự xà phô thiên cái địa hướng ra mọi hướng chạy đi.

- Xà kĩ qui dị thật...

Tiện tay chém ra hơn mười đạo đầu khí ngưng tụ đem hơn năm trăm đầu năng lượng cự xà đập thành một mảng hư vô, Nghiêm Sur nhìn đàn cự xà vẫn như cũ số lượng như vô cùng vô tận sắc mặt ngưng trọng nói.

Đầy trời năng lượng cự xà làm bên mấy người đang quan sát trận chiến trừ hắc bào nhân thần bí đều đồng loạt ra tay. Chỉ trong thời gian ngắn đã đem số năng lượng cự xà trên bầu trời đánh tan phân nửa. Song dù vậy vẫn có không ít "cá" lọt lưới chạy thoát vào sa mạc.

- Ấy... Ở trong sa mạc muốn đánh chết 1 xà nhân cường giả đích xác là khó khăn a. Loại thoát thân kĩ năng này thật là làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Nhìn đồng cự xà chung quanh tán loạn chạy trốn trung niên nhân cũng chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

Nghe vậy mấy người đang đốc sức chặn giết năng lượng cự xà cũng gật đầu đồng cảm, loại đầu kĩ qui dị này nếu không cẩn thận chuẩn bị trước quả là khó có thể ngăn chặn hoàn toàn.

- Ấy... Dù sao cũng tốt. Cuối cùng cũng thoát khỏi nữ nhân này a...

Cơ Huyền thấy Nguyệt Mị bị đánh lùi thì cũng thờ phào, vừa mới thả lỏng thì một con cự xà đột nhiên bắn mạnh ra lao xuyên qua đám bụi cát dữ tợn mở to miệng rộng hung hăng nhắm yết hầu cậu cắn tới.

- Xong đời.

Cơ Huyền trong đầu lúc này hiện lên vài hai chữ, vì thấy Nguyệt Mị bị đánh lui dẫn đến kết cục này. Cơ Huyền cắn răng liều tính liều mạng với cự xà thì biến cố xảy ra.

Hắc bào nhân thân bí ở phía xa khi cự xà lao mạnh về phía Cơ Huyền cũng động, hai chân nhẹ nhàng đạp xuống mặt cát lặng lẽ lưu lại hai cái dấu chân hơi sâu, thân thể cơ hồ biến thành một điểm sáng nhỏ tựa như tuấn di xuất hiện trước mặt cậu. Tay áo vung lên, một cổ kinh khí vô hình hung mãnh bắn ra đem cự xà dữ tợn nọ trong chớp mắt đánh tan thành một mảnh hư vô.

Sau đó, hắc bào nhân dường như thoáng có chút khó có thể kiềm chế lửa giận hừ nhẹ một tiếng, bàn chân đột ngột nhấn xuống mặt cát. Nhất thời một cổ kinh khí kinh khí hung hãn vô cùng xâm nhập vào trong mặt cát rồi đột nhiên theo một phương hướng nào đó bạo phát. Lát sau ở xa bên ngoài vang lên tiếng kêu đau đớn kéo theo trận cát vàng huy vũ, chủ nhân của tiếng kêu rên cũng ôm thương thế đào thoát.

Hắc bào nhân xuất hiện trước người làm cho Cơ Huyền thoát khỏi hiểm cảnh nhưng cũng từ đây cậu rút ra kinh nghiệm, không bao giờ được thả lỏng nơi chiến trường. Cơ Huyền nhìn hắc bào nhân cảm kích nói:

- Đa tạ tiền bối ra tay trợ giúp.

Hắc bào hơi hơi động đậy, người bên trong vẫn bảo trì thái độ im lặng, tựa hồ chỉ hơi hơi gật đầu.

- Ách...

Trên sa mạc trống trải bọn người trung niên đều không dấu nổi vẻ ngạc nhiên nhìn hành động của hắc bào nhân. Bọn họ đối với tính nết vị này vô cùng rõ ràng, nếu nói về tính tình lạnh nhạt chỉ sợ nàng mới là người đứng đầu ở đây, đừng nói một người xa lạ chết trước mặt dù có nhiều người chết hơn nữa, nàng cũng sẽ chỉ mở to mắt thân nhiên nhìn. Muốn nàng ra tay cứu giúp trừ khi có quan hệ còn bình thường sẽ vô cùng ít khi ra tay cứu người cho nên hành động vừa rồi hiển nhiên làm bọn họ có chút kinh ngạc.

- Vị tiểu huynh đệ này. Người không sao chứ? Người cũng thật là to gan a, dám đơn độc vào sâu như vậy trong sa mạc. Tối nay nếu không phải chúng ta cảm ứng được năng lượng ba động chỉ sợ người đứng là sẽ bị nữ nhân nọ bắt về.

Trung niên nhân vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt vụt tắt, cười cười đi tới bắt chuyện với Cơ Huyền.

Cơ Huyền phui phui quần áo, đối với bọn trung niên chỉ cười nhạt khách khí nói:

- Đa tạ quan tâm.

- Đừng tiếp tục ở lại đây, nơi này cũng sắp không còn yên bình nữa. Thừa lúc này nên sớm rời khỏi sa mạc.

Hắc bào nhân thanh âm có chút khàn khàn mà trầm thấp nói.

Cơ Huyền nghe từ thanh âm của hắc bào nhân như có chút nghiêng răng nghiêng lợi liền thấy có chút kì lạ.

- Người... giọng của người?

Trung niên nhân ngạc nhiên trừng mắt nghi hoặc thuận miệng hỏi.

- Không có gì, đi thôi, đừng lãng phí thời gian!

Hắc bào nhân đột nhiên hướng về sau phát phát tay, một cổ cát vàng bay mạnh liền đem câu nói của trung niên nhân chặn lại. Âm thanh của hắn vẫn khàn khàn như cũ nhưng lần này ẩn chứa chút không kiên nhẫn.

Trung niên nhân đành bất đắc dĩ lắc đầu hương không trung huyết sáo một tiếng. Tức thì, sáu con ma thú thật lớn từ trên trời giang rộng hai cánh to chậm rãi hạ xuống một chút.

- Ta khuyên người lần xa khỏi nơi này đi, thực lực đầu sư nhỏ nhỏ vào đây là tìm chết thôi.

Hắc bào nhân quay đầu nhìn Cơ Huyền giọng nói khàn đặc già nua một lần nữa cảnh cáo Cơ Huyền. Sau thân hình không ngừng lại trong

nháy mắt xuất hiện trên lưng ma thú, sau đó ngồi xếp bằng lại trầm mặc không nói.

Nhìn hắc bào nhân dẫn đầu chuẩn bị rời đi, vài tên cường giả chung quanh cũng đem ánh mắt kì dị lướt qua Cơ Huyền, lòng tràn đầy nghi hoặc lẫn bảm

- Thật là kì quái, nàng ta trở nên nhiệt tình như vậy từ khi nào thế? Thật là một đêm không thể tưởng nổi!

- Một tên may mắn.

Càng nghĩ càng không có kết quả, bọn họ đành bắt đầu đi lăm bằm một tiếng sau đó nhìn Cơ Huyền cũng đang đứng hình rồi bay lên lưng ngựa thú nhanh chóng biến mất trong sa mạc.

Cơ Huyền mặt mũi cũng đầy mộng bức, không hiểu cậu đắc tội vị cường giả này bao giờ mà lão như có thù với mình vậy. Cơ Huyền lắc đầu rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Ân Nấp

Cơ Huyền lấy một viên Hồi Khí Đan cho vào miệng, hai cánh vỗ mạnh, thân thể nhất thời hóa thành một đạo hắc quang, dưới ánh trăng nhàn nhạt, lướt qua bộ lạc rộng lớn phía dưới.

Thân hình cuồng mãnh tại không trung lao vút đi gần nửa canh giờ, một bộ lạc khổng lồ chậm rãi hiện ra từ phía đường chân trời.

Từ trong bộ lạc, ánh lửa tỏa sáng, nhưng cũng xuất hiện một ít hỗn loạn.

Nhìn hàng rào phòng ngự thâm nghiêm như thiên la địa võng, Cơ Huyền không nhìn được lau mờ hơi lạnh. Loại phòng ngự với cường độ như thế này, cho dù là đầu lĩnh đi nữa chỉ cần không cẩn thận một chút, loáng một cái sẽ bị bắn thành một cái tổ ong.

Bất quá mặc dù tường thành của bộ lạc phòng thủ cực kỳ thâm nghiêm, nhưng làm cho Cơ Huyền cảm thấy may mắn chính là trong vành đai phòng thủ thâm nghiêm này, đã được mở ra một thông đạo khổng lồ, bên cạnh các tiền tháp. Thông đạo này do người khác dùng lực lượng cường đại chấn nát tường thành mà tạo thành, hiển nhiên đây có thể là kiệt tác do Cổ Hà và đám người kia tạo ra.

Có lẽ đúng bởi vì có nhiều chỗ đã bị phá hủy, hiện tại khắp nơi trong thành trì khổng lồ này đều hoảng loạn. Lợi dụng sự hoảng loạn này, Cơ Huyền may mắn xuyên qua được hàng rào phòng thủ thâm nghiêm, từ trên không trung bay vào, cuối cùng liều mạng nhắm phương hướng tường thành ở phía xa lao nhanh đi.

Trong lúc Cơ Huyền đang nỗ lực để xông qua một tầng phòng ngự cuối cùng, từ trên trời không một tiếng kêu quái dị bỗng nhiên vang lên

Nghe tiếng hô, Cơ Huyền chợt biến sắc, ngẩng đầu lên, phát hiện tại bầu trời phía trên đầu, một loại cự điều cỡ quái toàn thân đen nhánh đang lượn vòng quanh. Hiển nhiên là do Xà nhân đã bố trí để cảnh giới trên bầu trời.

- Cảnh báo! Cảnh báo! Bầu trời có người, phi mâu thủ chuẩn bị, mâu độc, chuẩn bị phóng!

Bỗng trong đêm đen, nghe tiếng cảnh báo, nhất thời trên tường thành truyền ra một tiếng thét lớn.

Nghe được mệnh lệnh truyền ra, Xà nhân thủ vệ thoáng có chút bối rối, rồi đột nhiên an tĩnh trở lại, nhanh chóng cầm lấy phi mâu tẩm độc đeo trên thắt lưng, trên mặt tràn đầy hung quang, phóng mắt về phía Cơ Huyền đang bay trên bầu trời.

- Bị phát hiện rồi...

Bị mấy trăm ánh mắt hung hăng chăm chú vào, Cơ Huyền da đầu thoáng chút tê dại, bất chấp cự điều đen nhánh không ngừng xoay quanh phía trên, nhắm thẳng hướng tường thành lao vút đi.

- Nhắm ngay vị trí của lang điều, bắn rơi hắn xuống cho ta!

Chỉ một thoáng sau, trên tường thành, một ả Xà nữ xinh đẹp với thân hình quyến rũ, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy lửa giận nhìn về phía Cơ Huyền, lạnh lùng quát khẽ.

Mệnh lệnh của Xà nữ vừa ban ra, trên tường thành, mấy trăm tên Xà nhân vũ trang đầy đủ, nhất thời hét một tiếng lớn, chân phải lùi về sau một bước, xoay nửa thân trên, sau đó bất chợt xoay hông phát lực, nhất thời trường mâu tẩm độc trong tay phá không bay ra, tiếng trường mâu rít gió vang vọng giữa bầu trời yên tĩnh.

- Nhân loại đáng chết, Mị xà bộ lạc của ta không dễ khi phụ lăm sao? Tội nay cũng dám cường hành phá thành mà vào!

Lạnh lẽo nhìn bầu trời đêm, nơi Cơ Huyền bị trường mâu bao vây, lãnh diễm Xà nữ cắn chặt răng tức giận, lúc trước đám người Cổ Hà, ý vào việc bộ lạc không có cường giả thủ hộ, cường hành phá thành mà vào, mà bây giờ Cơ Huyền lại một mình đến đây, còn thể diện gì nữa... Xà nữ là một kẻ có địa vị cao quý ở bộ lạc nổi giận.

Ánh mắt băng hàn nhìn chăm chăm lên bầu trời, lãnh diễm Xà nữ tựa hồ như nhìn thấy được khuôn mặt sợ hãi của kẻ kia trước khi chết, đôi môi đỏ

mộng khôi lên sự khát máu, cùng đội bữa tiệc máu tươi từ trên trời, nàng rõ ràng có thể cảm ứng được, nhân loại đang bay trên trời kia, thực lực bất quá chỉ là cấp đầu sư.

Mặc dù nàng cũng không rõ tại sao một Đầu sư có thể phi hành, bất quá điều đó cũng không ngăn cản được sát ý nổi lên trong lòng nàng, một gã Đầu sư, dưới sự công kích của độc mâu như thế này... Thì chỉ có một kết quả duy nhất, đó là trở thành một bãi máu thịt bầy nhầy ngay tại chỗ.

Kí độc mâu sắp chạm tới Cơ Huyền thì vang lên tiếng gầm thét kinh hoàng trấn áp hết lũ Xà nhân. Cùng lúc đó tử hỏa thổi tới, thiêu đốt hết độc mâu đang lao tới Cơ Huyền.

Từ Tinh Dục sư vương lập tức bay tới cạnh Cơ Huyền tử hỏa quay vòng thủ hộ. Uy áp thực lực ép lên Xà nhân làm bọn chúng kinh hãi.

- Lực... Lực cấp cao giai ma thú. Không thể nào sao ở đây lại có lực cấp cao giai ma thú xuất hiện được.

Xà nữ cảm nhận uy áp đè nén lấp bắp nói. Ánh mắt nàng không thể tin nổi, ở nơi hoang mạc này lại lộ ra thêm một lực cấp cao giai ma thú hơn nữa còn thủ hộ nhân loại, loạn rồi.

Cơ Huyền thấy Từ Tinh Dục sư vương quay lại bên mình thì thở phào một hơi. Lạnh lùng nhìn lũ xà nhân bên dưới tường thành nói:

- Nướng hết chúng đi, không cần quá chín, tái chín là được rồi.

- Nguy rồi triệu gọi thêm...

Từ Tinh Dục sư vương nhận lệnh, tử hỏa xuất hiện ở trên tiêm giác và trong miệng tập chung thành một hỏa cầu. Một tiếng hồng đem tử hỏa phóng xuất xuống bên tường thành, không gian bị tử hỏa thiêu đốt đến xuất hiện dị trạng.

Xà nữ nhận ra nguy cơ muốn chỉ huy tìm viện binh thì đã muộn. Tử hỏa quần quần thổi đến tường thành điên cuồng càn quét tất cả, xà nữ và mấy trăm xà nhân hoàn toàn bị nướng chín. Giữa bầu trời đêm nổi bật lên ngọn tử hỏa rực sáng, tử loa lấp lánh trong đêm mang vẻ đẹp cuồng dã tuyệt mỹ chết người.

Cơ Huyền thu hồi Từ Tinh Dục sư vương vào không gian hệ thống, huyền dục nhanh chóng rời đi, để lại một ngọn lửa khổng lồ phủ lên tường thành vẫn rực cháy.

.....

Mấy chục tên xà nhân võ trang, tay cầm độc mâu. Ánh mắt bén nhọn, cẩn thận dò xét kỹ càng. Bất cứ sinh vật nào không thuộc xà nhân tộc nếu lọt vào mắt họ lập tức bị đồ sát. Cứ như vậy tiểu đội xà nhân thay nhau tuần tra. Tiểu đội đi qua, những chiếc đuôi rắn để lại dấu tích trên mặt đất.

- Nhân loại đáng chết. Dĩ nhiên dám kiêu ngạo xông vào sâu bên trong sa mạc. Nếu gặp bọn họ, nhất định phải để bọn chúng nếm thử sự thống khổ của cái gọi là Vạn xà phệ thể

Một gã có vẻ là đội trưởng, đưa tay lau mồ hôi do cái nóng cháy của mặt trời, hùng hổ nói.

- Đội trưởng, đến tột cùng phát sinh chuyện gì a? Như thế nào mà trong tộc đột nhiên phát lệnh giới nghiêm?

Một gã xà nhân không kiên nhẫn vắt cái đuôi, ánh mắt đảo qua sa mạc trống trải, có vẻ nghi hoặc hỏi. Hẳn chính là sáng sớm đã bị kêu dậy, sau đó được điều đến sa mạc để lực soát.

Nghe tên xà nhân nói về vấn đề đó, xung quanh mấy chục tên xà nhân cũng đem ánh mắt nghi hoặc hướng tới tên xà nhân đầu lĩnh như dò hỏi. Hiển nhiên, do địa vị không cao nên có nhiều chuyện cũng không nắm rõ được.

- Hừ! Chuyện gì? Đêm qua đột nhiên có một đám cường giả nhân loại đột phá phòng ngự của Bộ lạc Mị Xà, xâm nhập vào sâu trong sa mạc. Theo tin tình báo của Bộ lạc Mị Xà thì trong đám người kia có một gã đầu hoàng, ba gã đầu vương cùng với vài tên đầu lĩnh cường giả.

- Thậm chí còn có kẻ kiêu ngạo hung hăng thiêu đốt một tường thành giết đi bao nhiêu Xà vệ, một vài người có danh vọng cũng chết trong vụ cháy đó.

Tên đầu lĩnh xà nhân sắc mặt thoáng có chút âm lạnh nói.

Nghe vậy, đám xà nhân xung quanh sắc mặt đột biến. Một gã đầu hoàng, ba gã đầu vương? Trời, chẳng lẽ đế quốc của nhân loại muốn khai chiến? Loại chiến tranh kinh khủng này tại xà nhân tộc cũng không có bất cứ bộ lạc lớn nào có thể một mình chống cự.

- Bây giờ, các bộ lạc lớn nhỏ thuộc Xà nhân tộc đã tiến vào tình trạng giới nghiêm. Theo tin mà ta biết, tám thủ lĩnh của Bát đại bộ lạc đã nhận được mệnh lệnh của Nữ vương bệ hạ, khẩn cấp quay về Thần điện trung tâm. Nhanh nhất thì tối nay có thể tới, chậm nhất thì phải mất một ngày nữa

Nhắc tới Nữ vương bệ hạ, khuôn mặt của gã đầu lĩnh xà nhân hiện lên một vẻ cuồng tín.

- Chỉ cần ba thủ lĩnh đến tới thần điện là Nữ vương bệ hạ có thể ra mệnh lệnh tiến hành tìm kiếm. Hừ. Bọn chúng có đầu hoàng thì sao chứ? Một đám không biết tự lượng sức. Chờ cường giả của Xà nhân tộc tập hợp lại rồi, nhất định phải đuổi đánh bọn họ đến... Hừ hừ

Gã đầu lĩnh xà nhân cười lạnh một tiếng. Ngẩng đầu nhìn vào sa mạc không người, bắt đầu đi lặc đầu, phát tay, quát:

- Đi, Đổi phương hướng tìm kiếm. Nơi này xem ra không có tung tích của nhân loại.

Theo tiếng quát của gã đầu lĩnh xà nhân tộc, chi tiểu đội từ từ di chuyển phương hướng tìm kiếm. Lưu lại một trong sa mạc một khoảng trống.

Tại chỗ đó, sau khi tiểu đội xà nhân biến mất một lúc. Một đồng cát đột nhiên nhúc nhích rồi đứng lên. Chỉ lát sau, một thân ảnh mang theo đầy trời cát vàng, từ trong cồn cát bước ra, hai chân vững vàng bước trên mặt cát. Lắc đầu bắt đầu đi sao:

- Thật sự càng ngày càng phiền a. Hiện nay, trong sa mạc, mỗi một lúc đều có một chi đội xà nhân tuần tra...

Cơ Huyền thở dài sâu não, hiện tại đừng nói tới việc giúp Mỹ Đồ Toạ hấp thụ dị hoá mà nói đến việc sống thoát được khỏi đây không còn là vấn đề.

Từ Tinh Dục sư vương hôm qua thì rơi vào trạng thái đột phá, hệ thống giải thích rằng nó hấp thụ một vật cực dương khiến nó đột phá. Thông thường đây là tin vui, nhưng hiện tại trong lúc này thì Cơ Huyền đang gặp khó khăn cực độ. Bị bao vây bởi lũ xà tộc, con bài to nhất thì đánh không được. Đứng là bất hạnh trong bất hạnh mà.

Cơ Huyền lựa chọn phương thức như con giun đất đầu khí sa y màu nâu nhạt hoà mình với sa mạc từ từ bao trùm lên thân thể. Chân đạp mạnh lên mặt đất, thân hình cơ hồ dán sát mặt đất, hoá thành một đạo tàn ảnh theo con đường hệ thống chỉ lối.

Sau vài giờ liều mạng chạy điên cuồng theo lộ tuyến, trên đường kinh hiểm tránh thoát hơn ba chục đội tuần tra. Mặt trời chói chang từ từ hạ xuống phía trời Tây, một toà thành thị to lớn cuối cùng cũng mờ mờ hiện ra cuối chân trời.

Giữa cát vàng của sa mạc đã bắt đầu xuất hiện nhiều khối đá lớn. Ngay sau loạn thạch là một toà thành rất lớn, chính là Mỹ Đồ Toạ Nữ Vương Thần điện.

Ẩn thân sau một khối đá lớn, Cơ Huyền cấp tốc thở hỗn hển. Sau mấy giờ liều mạng chạy liên tục trên sa mạc, nếu không phải có đan cầm cự, chỉ sợ hần đã sớm vì đầu khí cạn kiệt mà lăn ra bất tỉnh. Nhưng đến giờ, hai chân của Cơ Huyền đã cứng ngắc, cảm giác đau đớn làm cho miệng cảm giác co quắp. Cẩn thận xoay thân thể mình, ánh mắt nhìn xuyên qua khe hở thấy xa xa một toà thành đứng sừng sững giữa sa mạc.

Có lẽ đúng vào thời gian giới nghiêm nên hiện giờ tất cả các cửa thành đều đóng chặt. Trên tường thành từng toán xà nhân hộ vệ võ trang đang tiến hành tuần tra. Trên bầu trời có hơn mười đầu hắc điều to lớn không ngừng bay lượn, ánh mắt bén nhọn không ngừng quan sát, cho dù bất cứ sự chuyển động nào đều lọt vào sự quan sát của chúng đều sẽ phát ra tín hiệu báo động ngay.

- Bây giờ chỉ có yên lặng nghỉ ngơi ở chỗ này mà thôi. Ta nghĩ Cổ Hà bọn họ sẽ rất nhanh tới đây. Tới lúc đó, thừa dịp hỗn loạn, mới đột nhập vào thành.

Cơ Huyền đành cười khổ thầm nghĩ. Sau đó điều khiển khí tức che khuất hết bản thân ẩn thân hoàn mỹ.

Chấm đen vừa xuất hiện không lâu thì hộ vệ trên tường thành đã phát hiện ra. Nhất thời một đạo âm thanh cảnh báo vang lên, vô số xà nhân đều giơ cao độc mâu trong tay, tuy thời đều có thể công kích.

Bóng người mặc hắc bào bay tới cách tường thành chừng trăm thước thì dừng lại giữa không trung. Một tiếng quát âm lãnh, hùng hồn vang lên:

- Thủ lĩnh Mặc Xà bộ lạc, Mặc Ba Tư cần bái kiến Nữ Vương bệ hạ.

Âm thanh như sấm động giữa sa mạc làm cho Cơ Huyền cũng có chút giật mình. Vậy là một trong Bát đại thủ lĩnh của Bát đại bộ lạc đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Trợ giúp Mỹ Đồ Toạ

Cơ Huyền nhìn thấy đôi bên bắt đầu động thủ liền nhân cơ hội trốn đi, hướng tới toà thành phía đông mà tiến tới. Theo cậu nhớ theo nội dung kiếp trước thì là vậy, nên cứ nhắm mắt nhắm mũi lao đi.

Tiến đến thần điện Cơ Huyền sử dụng một tấm phù lục quái dị dán lên thân mình, vài giây sau cậu biến thành một xà nhân mặt mũi phổ thông.

Cơ Huyền lặng lẽ tiến về Thần điện. Gần mười phút đồng hồ thì trước mặt đột nhiên trở nên sáng sủa, một cái hồ bạc nhỏ trong suốt xuất hiện trong tầm mắt.

- Tinh. Kí chủ cẩn thận hồ này chứa đựng kịch độc. Bị dính thì xương cốt cũng không còn.

Hệ thống nhẹ nhàng cảnh cáo Cơ Huyền trước hành động tính nhảy vào hồ nước của cậu.

Cơ Huyền nghe thấy vậy liền co đầu rút cổ lại, thân ảnh lùi vài bước phía sau hỏi:

- Vậy thì làm như nào? Đến đây rồi chả nhẽ vì cái hồ độc nên thua.

- Tinh. Hệ thống có thể dẫn dắt một phần nhỏ năng lượng của Tử Tinh Dực sư vương bao bọc quanh kí chủ. Theo tính toán nó có thể miễn cưỡng kháng lại độc trong hồ. Nhưng thời gian duy trì chỉ có mười phút.

- Được.

Cơ Huyền hít một hơi sâu chấp nhận. Bỗng từ cơ thể nổi lên tử hỏa, biến thành hỏa nhân. Cảm nhận dị trạng cơ thể Cơ Huyền cắn răng lao xuống dưới hồ.

Bơi một đường thẳng tắp đến gần vị trí hòn đảo nhỏ ở giữa trung tâm hồ nước.

Lúc này Nữ vương Mỹ Đồ Toạ cùng với đạo năng lượng lúc trước xuất hiện bên ngoài thành không có chút khác biệt nào, một thân cảm bào màu tím xa hoa, đem thân thể uyển chuyển bao bọc trong đó, vóc người đầy đặn lung linh rực lửa, sóng mắt lưu chuyển đầy mị hoặc, cơ hồ có thể khiến tầm mắt của mỗi nam nhân sẽ toạc ra.

Dưới cảm bào màu tím lộ ra một đoạn đuôi rắn màu tím, lười biếng quấy động, tạo ra phong tình ngang bướng khác thường.

Lúc này đôi mắt đẹp của Nữ vương Mỹ Đồ Toạ đang gắt gao nhìn chăm chăm vào đoàn hỏa diễm nằm trong ao nhỏ, dưới ánh sáng phản xạ, trong con ngươi màu tím nhạt cũng lóe lên ánh lửa nhảy múa.

- Là ai? Biến ra đây cho ta.

Mỹ Đồ Toạ đang tập chung tới dị hỏa bỗng ánh mắt sắc lạnh, uy áp đè nén tới vị trí Cơ Huyền đang trốn. Lạnh lùng nói.

Cơ Huyền cũng không tính ẩn nấp, hiện giờ nhiệm vụ của cậu là trợ giúp nàng đột phá. Cơ Huyền bình thân bước ra cung kính nói với Mỹ Đồ Toạ:

- Nữ vương đại nhân không cần lo lắng, ta hôm nay tới là giúp ngài một tay trong việc hấp thu dị hỏa.

Cặp mắt yêu mị liếc qua Cơ Huyền, giọng trầm xuống:

- Người không phải người của Xà tộc.

- Quả nhiên nữ vương mắt sáng như đuốc, tại hạ đúng không phải người của xà tộc.

Cơ Huyền cười nhạt. Sau đó cậu chấp hai tay sau lưng nói tiếp:

- Nữ vương bề hạ có thể yên tâm rằng mục tiêu của ta không phải dị hỏa, ta thực sự đến đây giúp người. Nếu không người cho rằng tùy tiện phát hiện ra khí tức ta vậy sao?

Mỹ Đồ Toạ sắc mặt có chút biến, quả thật lúc này thiếu niên này tự phóng xuất khí tức nàng mới cảm nhận thấy. Trong đầu tính toán rồi mở miệng nói:

- Tại sao ta phải tin ngươi? Và ngươi có bản lĩnh gì có thể giúp ta?

- Ngài có thể không tin, nhưng ta biết ngài muốn dùng dị hỏa để tiến giai nhưng thực ra cơ hội này còn thấp hơn bốn thành có ta thì ngài sẽ có sáu thành đạt được. Hơn nữa ta mạo hiểm chống đối nhân tộc vào đây xuất hiện trước mặt ngài không phải là lí do tốt nhất rồi sao.

Cơ Huyền nhún vai giải thích từng cái:

- Còn cách ta giúp ngài thì càng đơn giản hơn công pháp ta tu luyện vừa phù hợp giúp đỡ ngài.

Tay phải đưa lên trên, Hỗn Nguyên Thôn thiên công vận chuyển hình thành một tiểu hắc động như có thể cắn nuốt cả thiên địa. Mỹ Đồ Toạ nhìn hắc động đó trông mắt có chút co rút, nàng cảm nhận được chút nguy cơ của nó. Tuy hiện giờ với nàng không có sức uy hiếp nhưng về tương lai thì không chắc. Nhưng nếu có nó trợ giúp thì nàng không sợ bị dị hỏa phản hệ, với cả một đấu sư nho nhỏ thôi có gì sợ.

- Được. Ta cho phép ngươi trợ giúp ta.

Trên gương mặt xinh đẹp của Nữ vương Mỹ Đồ Toạ hiện lên một nét thoáng do dự hiếm thấy, trong nháy mắt sau, do dự biến thành kiên định, dưới cảm bào màu tím lộ ra hai đoạn cổ tay trắng như tuyết, cánh tay nhỏ nhắn để trước người chậm rãi kết xuất mấy cái ấn.

Cùng với ấn kết biến đổi trong tay Nữ vương Mỹ Đồ Toạ, đài liên thủy tinh đột nhiên run rẩy dữ dội, vòng quang mang ở phía trên từ từ biến mất, mà ngay sau khi quang mang biến mất, hỏa diễm màu xanh cùng lúc mất đi sự trói buộc, đột nhiên mạnh mẽ bùng lên, chỉ thấy trong nháy mắt liền biến thành một đoàn hỏa diễm ào ạt.

Hầm hể Nữ vương Medusa khẽ cắn chặt đôi môi đỏ mọng mắt liếc về phía Cơ Huyền, tay ngọc chậm rãi cời nút thắt cảm bào, nhất thời một khối ngọc thể hoàn mỹ tựa như kiệt tác trời tạo, cứ như vậy trần trụi lộ ra trong rừng trúc.

Cơ Huyền nhìn thấy cánh đỏ tà hoá như được tưới dầu cháy bùng lên một cách mãnh liệt, Cơ Huyền vội vàng dùng đầu gối áp chế ánh mắt rồi đi phía khác.

Dung nhan kiều diễm, trong lúc lơ đãng lộ ra một nét xinh đẹp tựa như yêu tinh, chiếc cổ thon dài trắng nõn, lộ ra đường cong ưu nhã, ánh mắt chậm rãi rời xuống, một đôi kiêu nhũ đầy đặn vênh cao, có lẽ nguyên nhân bởi vì nhiệt độ cao mà một giọt nước xuất hiện ở trên cổ, sau đó thẳng một đường đổ nhào xuống, xẹt qua kiêu nhũ đầy đặn mượt mà kia, cuối cùng tạo thành một đường cong thoáng có chút dâm tà rồi chảy xuống.

Tiểu phúc mảnh mai, dường như có chút yếu đuối, nhưng trong khi có vẻ hơi thanh mảnh đó lại lộ ra một cổ cảm giác mềm dẻo, bằng phẳng mà mềm mại, không có một chút thịt dư thừa, liếc mắt nhìn một cái khiến người ta xúc động không nhận được vuron tay tới muốn chạm vào.

Phía dưới eo nhỏ đó là cái đuôi rắn màu tím tràn ngập ngang lưng, đuôi rắn hơi hơi đóng đưa, không thể nghĩ ngờ hiện ra phong tình khác thường.

Trong khu rừng trúc nhỏ nhỏ này, khối thân thể mềm mại khiến cho không biết bao nhiêu nam nhân thèm thuồng này, cứ như vậy trần truồng bại lộ ra, no mắt cho người nào may mắn.

.....

Trong bụi cỏ, Tiêu Viêm tròn mắt há hốc mồm nhìn khối thân thể mềm mại trần truồng khiến nam nhân điên cuồng kia, một điều hiển nhiên từ tiểu phúc, một cổ tà hỏa đột nhiên dâng lên, khiến sắc mặt hần đỏ au, một lúc lâu sau, mới cắn răng vận chuyển đầu gối, đem tà hỏa đang xao động trong cơ thể đè áp xuống.

- Nữ nhân này... thật là đáng sợ a.

Lại ngẩng đầu lên nhưng Tiêu Viêm chỉ dám đưa ánh mắt nhìn chằm chằm vào Dị hỏa đang thiêu đốt giữa không trung kia, cũng không dám tiếp tục nhìn khối thân thể mềm mại xinh đẹp tràn ngập hấp dẫn kia nữa, sợ nếu như không cẩn thận sẽ đem bản thân mình lộ ra.

- Nữ vương Mỹ Đồ Toạ trời sinh có một loại lực mị hoặc, lực mị hoặc này đối với nam nhân mà nói đó chính là liều xuân dược kịch liệt nhất, đương nhiên với thực lực của nàng bây giờ luồng lực tràn ngập mị hoặc như vậy đã đạt tới cảnh giới thu phát tự nhiên. Ách, bất quá khi nàng đang xích lửa như thế thì lực mị hoặc kia sẽ tự nhiên mà phóng thích ra, đúng... tiểu tử kia cẩn thận một chút đi, trên đầu chữ sắc là một chữ đao.

Dược lão âm thanh trầm trọng nói lớn.

- Sư phụ, lúc nào chúng ta động thủ a?

Nhiệt độ nóng cháy xung quanh khiến Tiêu Viêm phải lau mồ hôi, trong lòng hỏi.

- Chờ một chút đi, mặc dù bây giờ nàng đặt toàn bộ sự chú ý trên Dị hỏa, bất quá nếu phát hiện tung tích của ngươi, khẳng định sẽ đem giải quyết con tôm tép ngươi trước, mặc dù ta có khả năng mang ngươi chạy trốn, nhưng còn Dị hỏa....

- Vậy cứ tiếp tục chờ đi.....

Nghe vậy, khoe miệng Tiêu Viêm nhếch ra, rồi lại trở nên trầm mặc, mắt nhìn chằm chằm vào khu vực trống trải nơi xa không chớp.

.....

Tay ngọc mảnh khảnh nhẹ nhàng nắm lại, Nữ vương Mỹ Đồ Toạ hướng tới Dị hỏa giữa không trung hơi khom lưng xuống, rồi chợt chậm rãi ngẩng đầu nhìn năng lượng kịch liệt ba động chỗ tường thành, trong đôi mắt đẹp xẹt qua chút hàn ý, ngón tay khẽ gạt mái tóc trên trán, thân nhiên nói:

- Nếu tiến hóa thành công, hôm nay tất cả loài người ở đây đều phải vĩnh viễn lưu lại sa mạc này!

Ánh mắt thâm ý liếc qua Cơ Huyền. Đón nhận ánh mắt đó Cơ Huyền nở nụ cười quỷ dị dưới lớp mặt nạ.

Nói xong câu nói thoáng có chút băng hàn này, Nữ vương Mỹ Đồ Toạ đưa cánh tay nhỏ nhắn đem xé bỏ sợi dây buộc tóc màu tím, nhất thời mái tóc đen nhánh mềm mại rơi thẳng xuống.

Nhẹ nhàng lắc lắc đầu, những sợi tóc theo động tác tùy ý đó mà động đậy, khiến Nữ vương Mỹ Đồ Toạ lại càng tăng thêm vài phần phong tình quyến rũ

Hai tay hơi hơi khép lại, đôi mắt đẹp của Nữ vương khép hờ, tay ngọc không ngừng biến hóa ra những thủ ấn kỳ dị, năng lượng trong rừng trúc lúc đó đột nhiên trở nên ba động kịch liệt.

Ở trên không trung của đảo nhỏ có một cự xà màu tím dài tới mười mấy trượng đang trôi nổi. Cự xà màu tím thân hình thon dài mà hữu lực, mơ hồ có một loại cảm giác ưu nhã, đồng tử cũng có màu tím nhạt. Cự xà màu tím chậm rãi quấy động thân thể trên không trung, đầu lâu thật lớn hơi chuyển hướng qua chỗ tường thành hỗn loạn, trong con mắt màu tím nhạt vừa rồi lại xẹt qua một chút hàn mang.

Từ xà trên bầu trời sau khi xoay vài vòng liền mạnh mẽ phát ra một tiếng rít thanh thúy, sau đó quay đầu lại hướng tới đoàn hoá diễm màu xanh kia lao xuống.

Ngay sau khi tử xà tiến vào trong Dị hoá, tiếng thét chói tai đầy mê lương của Nữ vương Medusa vang lên, khiến da đầu người ta có chút tê dại.

Vừa mới tiến nhập vào trong Dị hoá không lâu liền bắt đầu nhanh chóng vận vẹo.... từng cái từng cái bị Dị hoá thiêu cháy thành màu đen, vô lực từ trên thân thể tử xà rơi xuống.

Bên trong ngọn lửa màu xanh, tiếng kêu mê lương chói tai của Nữ vương sau khi vang lên chừng nửa giờ, lúc này mới dần trở nên yếu ớt, mà lúc này có lẽ bởi vì lực lượng đã hết nên thân thể tử xà cực lớn cơ hồ đã dừng quẫy động, thân thể vốn được che kín bằng lân phiến xinh đẹp màu tím, bây giờ đã thành một mảng đen kịt, thân thể dài vài chục trượng đã bị thiêu đốt cháy sạch chỉ còn có hai ba trượng, khó có thể tưởng tượng được chính xác thân thể này bị Dị hoá thiêu đốt, cuối cùng đã bị thiêu hủy hết bao nhiêu máu tươi.

Trong ngọn lửa màu xanh, thân thể Mỹ Đồ Toạ nằm yên tĩnh không nhúc nhích trong đó, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa không ngừng tùy ý thiêu đốt trên người, mùi khét da thịt cháy nhàn nhạt chậm rãi truyền ra bên ngoài.

.....

Ở bên ngoài

- Thất bại rồi.....

Hắc bào nhân đột nhiên như chớp xuất hiện bên cạnh Cổ Hà, nhìn Nữ vương mất đi cử động bên trong Dị hoá, liền thở dài một hơi.

Hắc bào nhân đột nhiên cau mày lại, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đột nhiên trở nên tối đen hơn rất nhiều, hơi trầm mặc xuống, trong thanh âm lạnh lùng liền có xen lẫn một tia ngưng trọng:

- Có điểm không đúng!

- Làm sao vậy?

Nghe vậy, thần sắc Cổ Hà cũng trở nên căng thẳng, vội vàng hỏi.

- Năng lượng thiên địa đột nhiên trở nên bạo động.

Hắc bào nhân nhìn bầu trời nhẹ giọng nói.

Bầu trời, lập tức sắc mặt biến đổi, chỉ thấy bây giờ vốn xanh thẫm lúc này đột nhiên trở nên tối đen hơn rất nhiều, từng đoàn từng đoàn mây đen không biết từ đâu tới, chậm rãi bao phủ cả bầu trời.

....

Cơ Huyền lựa chọn lúc Mỹ Đồ Toạ cạn kiệt sức lực liền liều mạng lao tới ngọn lửa màu xanh chết chóc kia. Cả thân thể hoá thành một đầu hắc động mở ảo. Tiến vào bên trong Cơ Huyền liền cảm thấy xương cốt như bị nung chảy ra, bản thể hắc động cũng bị nhiệt độ kinh hoàng này thiêu đốt đến tiêu thất. Nếu không phải nhờ hệ thống liên tục rút năng lượng cuồng bạo của Tử Tinh Dực sư vương ra tu bổ cho Cơ Huyền không thì một khắc cũng không chống được. Còn thân hồn thì nằm trong sự bảo toàn của hệ thống và còn một con hình nộm thể mạng thì Cơ Huyền mới không liều mạng như vậy.

Cơ Huyền cảm nhận sự thiêu đốt này cậu cũng thật phục Mỹ Đồ Toạ đã kiên trì lâu đến như vậy. Cơ Huyền đưa tay áp lên lưng Mỹ Đồ Toạ hắc động càng bành chướng khếch tán như muốn bao bọc lên dị hoá.

....

Cùng lúc đó, trong mây đen trên đầu vang lên một tiếng sấm cực lớn, trong sát na đó cả thiên địa như bùng sáng, một đạo tia sét cực lớn màu bạc từ giữa tầng mây bắn xuống, cuối cùng xuyên qua quang mang màu tím, cứ như vậy bắn vào trong đoàn ngọn lửa màu xanh và hắc động bao phủ lên nó.

Khi âm thanh u u trong tai dần mất đi, vô số người đều vội vàng hướng ánh mắt vào trong quang mang màu tím, song sau khi tia sét kia đánh xuống, sương mù màu xanh nhàn nhạt bắt đầu từ trong tiểu đảo thoát ra, đồng thời đem tầm mắt của mọi người che phủ đi.

.....

- Thất bại rồi sao?

Nhìn những vết thương nghiêm trọng trên thân cự xà, bề ngoài bị cháy hết có chút kinh khủng, thiếu niên bên cạnh nữ vương cũng bị đốt thành than. Tiêu Viêm nhẹ nhàng thở dài một hơi, một đời cường giả Đấu Hoàng lại tan thành mây khói như vậy sao?

- Ài, hãy thu thập Dị hoá đi.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Tiêu Viêm nhẹ nhàng bước qua thi thể cự xà, đi tới phía dưới Dị hoá, vừa muốn hỏi Dược lão làm như thế nào thì một tiếng ma sát khẽ đột nhiên vang lên ở phía sau.

Bất thành linh nghe thấy âm thanh, thân thể Tiêu Viêm đột nhiên run lên, chậm rãi quay đầu lại, nhìn về chỗ phát ra âm thanh, nhất thời đồng tử đột nhiên

co rút lại.

Xác thiếu niên vừa bị sét đánh thành than bỗng nhiên vỡ tan ra, vô diện thiếu niên chui ra từ đống tro tàn thoát nhìn thực kinh dị. Vô diện thiếu niên nhìn Tiêu Viêm gật đầu một cái sau đó bước tới chỗ thi thể cự xà.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Thất hải thôn thiên mãng

Cơ Huyền trong lúc giúp đỡ bảo vệ Mỹ Đồ Toạ khỏi bị Dịch hoạ thiêu đốt thì lôi đình đánh xuống bất ngờ, hắc động của Cơ Huyền cũng bị đánh bạo thành than. Cuối cùng cũng mất đi hình nộm cuối cùng, Cơ Huyền buồn thầu tim gan.

Cơ Huyền tỉnh lại thì nhìn thấy Tiêu Viêm đang muốn tiến tới lấy dịch hoạ thì cười nhạt, gật với hắn rồi tiến tới "thi thể" của Mỹ Đồ Toạ.

Tại thi thể cự xà cháy đen cứng ngắc yếu ớt trên mặt đất, lớp da cháy đen đột nhiên chậm rãi bóc xuống.

Tốc độ bóc ra từ từ nhanh hơn, đến cuối cùng có thể mơ hồ nhìn thấy, tại bên trong thân thể cự xà, mơ hồ có cái gì đó muốn phá xác chui ra.

....

- Ưc ực.

Nhìn một cảnh có chút thần kỳ này, lông tóc cả người Tiêu Viêm có chút hơi dựng cả lên, nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi xoay người lại, ánh mắt gắt gao nhìn cự xà nọ không ngừng bóc lớp da cháy đen, cẩn thận nhẹ nhàng lùi về phía sau vài bước, trong lòng gấp giọng hỏi:

- Sư phụ, chuyện gì xảy ra thể này. Bên trong cơ thể rắn lại bắt đầu xuất hiện một cỗ hơi thở...

Trong âm thanh của Dược lão lúc này đã có thêm vài phần ngưng trọng.

- Nàng tiến hoá thành công?

Nhân đồng hơi co lại, thanh âm Tiêu Viêm khó khăn hỏi.

- Hình như là vậy, cẩn thận một chút.

Dược lão cũng có chút không rõ chuyện gì đang xảy ra cho nên trả lời thoáng cũng có chút hàm hồ.

....

Cơ Huyền nhìn thấy cảnh đó thở phào một hơi, mất đi một hình nộm thể thần mà nàng vẫn chết thì đúng là khóc không có nước mắt.

Trong nháy mắt một đạo hơi thở kinh khủng đột nhiên phóng ra, với một tốc độ là người ta kinh hãi, liền nhanh chóng bao phủ cả toà thành thị này.

- Nữ vương bệ hạ thành công?

Cảm nhận được cỗ hơi thở trong mơ hồ thoáng có chút quen thuộc này, toàn bộ trên dưới thành tất cả xà nhân đều quay mặt nhìn nhau, chột về mặt mừng như điên, vô số tiếng gào thét vui mừng kinh thiên động địa vang vọng khắp trời.

Khi tro bụi màu đen từ từ rơi xuống, trong chốc lát, một cái quang ảnh bảy màu mạnh mẽ từ trong sương mù bắn ra, tốc độ của quang ảnh tựa hồ xuyên thấu qua cả trở ngại của không gian, nhanh đến mức làm cho người ta không kịp trở tay.

Cơ Huyền cũng mặc kệ tùy tiện để quang ảnh bắn tới trên người. Nó bắn lên cổ cậu quay quẩn cọ cọ trên má tựa như gặp được người thân.

...

Tiêu Viêm bên cạnh thì biến sắc, thân ảnh bập mạnh phía sau đến mấy chục bước về sau. Ánh mắt cảnh giác nhìn về phía quang mang ở gần Cơ Huyền.

Sinh vật xuất hiện là một con rắn nhỏ chỉ dài vằn vện chừng hai phân, toàn thân nó hiện ra đầy thất sắc lân phiến thật nhỏ, nhân đồng màu tím nhạt, mơ hồ có cảm giác yếu dị, một cỗ mùi thơm tươi mát khác thường lượn lờ trên thân thể nó, mặc dù hiện tại chỉ là thân con rắn nhỏ nhưng lại lộ ra một cỗ ưu nhã cùng tôn quý.

Mặc dù con rắn tướng mạo cũng không đến quá mức hung hãn, không những vậy còn có chút xinh đẹp, nhưng loại sinh vật xinh đẹp này sợ rằng sẽ

khiến cho nhiều nữ nhân quên mất đi rằng vốn các nàng rất ghét rắn.

Thất sắc tiểu xà toàn thân từ trên xuống dưới cũng không có quá nhiều bộ phận công kích sắc bén, bất quá Tiêu Viêm lại có thể mơ hồ cảm ứng được trong thân hình nhỏ nhỏ này ẩn chứa một lực lượng kinh khủng, cho dù là Đấu Hoàng cường giả cũng không dám khinh thường. Vậy mà thiếu niên kia lại dám để có tiểu xà quần lên cổ.

Tiêu Viêm hiện tại vẫn chưa nhận ra Cơ Huyền vì tấm phù lục chưa được Cơ Huyền gỡ khỏi. Không thể không nói đồ của hệ thống toàn đồ tốt không, bị sét đánh như vậy như lớp nguy trang chỉ mất đi một nửa thân dưới. Còn khuôn mặt thì chưa hỏng

Thân thể cứng ngắc nhìn chằm chằm vào con thất sắc tiểu xà tựa như vô hại trước mắt này, Tiêu Viêm nửa điểm cũng không dám nhúc nhích, nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng ấp úng hỏi:

- Sư phụ.... nó....là Nữ vương Mỹ Đồ Toạ?

- Đúng...

Được lão buồn bực gật đầu, thờ nhẹ một hơi, lẩm bầm nói:

- Thân thất sắc này, đồng tử hơi tím này, cơ thể hơi chút hương thơm này, lực thông thiên này....không ngờ tới cái mà Nữ vương gọi là tiến hoá này nguyên lai chính là tiến hoá linh hồn, thoát ly khỏi cái thể xác vốn có, dùng linh hồn chi lực ngưng tụ thành một cái thân thể mới thực sự.

- Vậy bây giờ nàng tiến hoá thành cái loại gì?

Tiêu Viêm không yên hỏi.

.....

- Cuối cùng thì vẫn hoá thành rắn.

Cơ Huyền nhìn thất hải tiểu xà đang quần quanh người mình thờ dài thăm nghĩ.

Thất sắc tiểu xà con người long lanh trong suốt mang theo chút thèm thuồng nhìn chằm chằm vào Nạp giới đeo trên tay Cơ Huyền, sau đó ngược lên hướng về phía cậu kêu lên vài tiếng kêu nhẹ nhàng, tựa hồ như đang làm nũng.

Cơ Huyền lấy ra bình ngọc nhỏ đựng chất lỏng màu tím, thì tiểu xà nhất thời giống như thuận di xuất hiện ở lòng bàn tay, đầu rắn thật nhỏ tiến vào bình ngọc dò xét, dùng lưỡi hung hăng liếm vài cái.

Nhìn Phối Hợp Tử Tinh Nguyên rất nhanh mất đi một phần mười, trên khuôn mặt Cơ Huyền thoáng hiện một nét đau khổ, bất quá cũng may tiểu gia hỏa này cũng biết lợi hại của Tử Tinh Nguyên, không lập tức tham lam hấp thụ quá nhiều. Sau khi nuốt thêm vài ngụm liền rút đầu ra ngoài, xà nhãn trong suốt nháy lên vài tia hưng phấn.

- Tinh. Hoàn thành nhiệm vụ "Giúp đỡ Mỹ Đồ Toạ".

Phần thưởng: Hệ thống mở ra kĩ năng mới "Hắc Minh Cốt Quân". Kĩ năng này giúp kí chủ có thể luyện hoá thân xác ma thú thuộc tính âm lãnh làm khô lồi, ma thú bị luyện hoá thì thực lực bị giảm xuống năm tính.

Cơ Huyền nghe được phần thưởng thì khuôn mặt toát lên vẻ hưng phấn, ánh mắt mau chóng đảo về thi thể cũ của Mỹ Đồ Toạ. Cậu nhanh chóng lấy Nạp giới thu hồi thân xác đó vào, hiện tại đúng là vui vẻ quá rồi, phần thưởng này đúng là quá xịn rồi.

Ở phía xa xa Tiêu Viêm nhìn thấy Cơ Huyền làm hành động đó liền cổ quái.

- Thất Thái Thiên Mãng cũng là dị thú thuộc tính hoả, với những vật tràn ngập năng lượng thuộc tính hoả tính khiết như Tử Tinh Nguyên, tự nhiên là có hứng thú.

Nhìn Thất Thái Tiểu Xà bộ dáng hưng phấn, Dược Lão cười nói.

Cơ Huyền nâng thất sắc tiểu xà nhẹ nhàng hướng tới Tiêu Viêm bước tới. Tiêu Viêm thấy thiếu niên hai tay nâng tiểu xà hướng tới mình thì lòng tơ động đứng hết lên hét với Cơ Huyền:

- Người tính làm gì? không cần hướng tới nơi đây, chúng ta coi như nước sông không phạm nước giếng người làm việc của người ta làm việc của ta.

Tiêu Viêm thực sự trong lòng sợ hãi, lúc Tiêu Viêm tiến vào thì thấy Cơ Huyền đang giúp đỡ Mỹ Đồ Toạ tiến hoá, lúc đấy hẳn là Xà nhân tộc tuy bây giờ là nhân loại được lão cũng không cảm nhận đe dọa từ Cơ Huyền. Nhưng Tiêu Viêm vẫn thấy rừng mình, nhất là khi chứng kiến cảnh Cơ Huyền "sống đây".

Phản ứng của Tiêu Viêm khiến Cơ Huyền cười khổ, cậu dừng lại nói:

- Ta chỉ muốn đưa thất hải tiểu xà này cho người thôi.

- Không cần, ta không hứng thú, ta thấy nó quý người lắm không cần đưa cho ta.

Tiêu Viêm từ chối thẳng thừng, nói đùa mang theo tiểu xà này để ngày ngày lo sợ sao.

- Đừng vội từ chối, tiểu xà này có thể giúp đỡ người nhiều đó. Nhất là trong việc thu phục dị hoả.

Cơ Huyền đối với lời từ chối của Tiêu Viêm không nhanh không chậm nói, cánh tay nựng nựng tiểu xà.

Tiêu Viêm nghe vậy trong mắt co rút lại, cả người đề phòng thậm chí đến huyền trọng xích cũng tính sử dụng.

- Không cần lo lắng, ta đối với dị hoả không hứng thú. Chỉ là ta muốn nhờ người trông coi tiểu xà này thôi. Không những có thể giúp trong việc thu phục dị hoả, mà nó còn là thượng cổ thần thú tiềm lực vô hạn đến khi trưởng thành còn có thể là đấu thánh cường giả. Có nó bên người người không nghĩ là trầm lợi ít hại sao.

Cơ Huyền nêu ra một đồng ưu điểm hấp dẫn của thất hải xà trong tay. Mà tiểu xà trong tay cậu đôi mắt ngây thơ quấn chặt tay cậu cọ cọ.

Trong đôi mắt Tiêu Viêm, quang mang dị dạng đột nhiên phình lớn.

- Hắc hắc, tiểu tử, người tính thế thật sao?

Dường như biết rõ suy nghĩ của Tiêu Viêm, thanh âm của Dược Lão đột nhiên vang lên trong lòng hắn.

- Tiểu tử kia, theo ta đi được không?

Tiêu Viêm tiến tới gần Cơ Huyền, cúi người nhìn tiểu xà đang trong lòng Cơ Huyền cười híp mắt thấp giọng nói, vẻ mặt giống như là đang lừa gạt một tiểu cô nương lạc đường.

Mở to đôi mắt màu tím, Thất Thái Tiểu Xà nhìn chăm chăm khuôn mặt thiếu niên phía trước, trong mắt mờ mịt hiện lên một nét nhân tính, thân thể dựng lên, cứ như vậy ngây ra nhìn chăm chăm Tiêu Viêm.

Nhìn cử động kì dị này của Thất Thái Tiểu Xà, Tiêu Viêm trong lòng nảy nhẹ, trên khuôn mặt tươi cười thoáng có chút xấu hổ. Hắn mơ hồ nhìn thấy được, ở bên trong thân thể của Thất Thái Tiểu Xà, một linh hồn thành thực mà cao ngạo đang lạnh lùng nhìn hắn.

Ho nhẹ một tiếng, Tiêu Viêm con người đảo một vòng, ngón tay đeo giới chỉ khẽ búng, một lọ Phối Hợp Tử Tinh Nguyên lại xuất hiện trong lòng bàn tay, lấy ra một chiếc đĩa ngọc nhỏ còn dính vài giọt Tử Tinh Nguyên, sau đó nhẹ nhàng ngoe nguẩy trước mặt Thất Thái Tiểu Xà.

Lúc Tử Tinh Nguyên xuất hiện, trong mắt Thất Thái Tiểu Xà quang mang đại thịnh, tia nhân tính mờ mịt kia nhanh chóng biến mất, mở miệng thè lưỡi nhìn Tiêu Viêm giống như đòi hỏi.

Tử Tinh Nguyên tiến vào trong miệng, tiểu xà hài lòng nuốt xuống. Sau đó rời tay Cơ Huyền, đuôi rắn quấn quýt cuốn lấy cổ tay Tiêu Viêm rồi trườn vào tay áo bào của hắn, từ từ ngủ say.

- Ha ha!

Nhìn cử động Thất Thái Thôn Thiên Mãng, Tiêu Viêm khóe miệng nứt ra, nhất thời cười lớn một tiếng, dưới sự trợ giúp của Tử Tinh Nguyên, ít nhất quan hệ của hắn cũng đang nhanh chóng trở nên thân mật, dựa theo tình huống này, Tiêu Viêm tin tưởng, trước khi nàng thành thực đến mức có linh trí của loài người, nhất định có thể đem quan hệ hai người trở nên mật thiết. Tiêu Viêm nhìn Cơ Huyền cảm kích nói:

- Đa tạ.

- Không có gì.

Khoát tay hào sảng, Cơ Huyền là vẻ không để ý thực ra trong lòng cậu cũng thở phào nhẹ nhõm. Không biết vì sao tiểu xà lại dính mình như vậy nhưng Cơ Huyền cũng không dám nuôi quả bom nổ chậm này làm sùng vật đầu, một ngày "nàng" thức tỉnh thì ăn đủ. Mỹ Đồ Toạ tuy đẹp điên đảo chúng sinh nhưng Cơ Huyền không nắm chắc có thể sử dụng tình cảm khống chế nàng không, sai một li đi một dặm. Cậu không muốn lấy mạng nhỏ ra đùa, nàng không giống Vân Vận ngốc ngốc khờ khờ dễ lừa gạt, hay như Tiểu Y Tiên ngây thơ, Mỹ Đồ Toạ là nữ vương cao ngạo huyết sát muốn khống chế nàng rất khó. Bỗng Cơ Huyền tròn to mắt nhớ ra điều gì đó.

Cuối cùng Tiêu Viêm lấy Thanh Liên Toạ ra thu phục dị hoả thì Cơ Huyền lại lên tiếng:

- Hiện tại ngoài kia hỗn loạn như vậy chắc người cũng biết rồi. Người mang Thanh Liên Tâm hoả và thất hải tiểu xà đi trốn trước, còn ta sẽ đánh lạc hướng giúp người.

Tiêu Viêm ngỡ ngàng nhìn Cơ Huyền, không nghĩ thiếu niên lạ mặt lại năm lần bảy lượt giúp đỡ mình. Hắn quang sát ghi nhớ thật kĩ Cơ Huyền trong lòng thầm nghĩ, có cơ hội sẽ báo đáp. Sau đó tăng tốc hướng tới một vị trí trốn đi.

Mà Cơ Huyền thực tốt vậy sao? Câu trả lời là không, vì Cơ Huyền bỗng nhớ ra một điều là cậu phát hiện ra đám người hắc y nhân là ai rồi, là Vân Vận.

Theo nội dung thì nàng giúp Cô Hà đến đoạt đan, thả nào cảm giác quen thuộc đến vậy, Cơ Huyền mượn cơ đuổi khéo Tiêu Viêm thôi.

Từ sắc hào quang như ẩn như hiện, cho đến một khắc rốt cuộc thì cũng "thình thịch" một tiếng, biến thành quang điểm đầy trời.

Lúc từ sắc hào quang bạo liệt. Khoác một lớp áo che kín diện mạo và cơ thể, tay Cơ Huyền xuất hiện một đốm lửa nhỏ màu lam, khí tức của nó giống hệt Thanh Liên Tâm hoá bàn chân Cơ Huyền hung hăng đạp mạnh lên mặt đất, thân thể bắn lên trời rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Gặp lại Vân Vận

Nhân ảnh vừa biến mất, một đạo hắc ảnh liền theo sát mà đến, thân hình lao vút như lá liễu trôi nổi trên không trung. Dáng người chấp chồm ưu nhã kết hợp với tốc độ hoàn mỹ cực kỳ quyền rũ.

Tốc độ của hắc ảnh so với người phía trước chỉ có hơn chứ không kém, mỗi lần bắn đi đều để lại một đạo tàn ảnh lơ lửng, một hồi sau mới chậm rãi tiêu tán dưới ánh mặt trời. Một đường lướt đi, dĩ nhiên lại xuất hiện tới tám tàn ảnh. Có thể tưởng tượng tốc độ của hắc ảnh kinh khủng như thế nào.

Một chạy một đuổi hồi lâu, bóng dáng Cơ Huyền lại lần nữa hoá thành một chấm đen trong tầm mắt của hắc bào nhân.

- Phong Toàn Bích!

Mà theo tiếng quát, không gian mấy chục thước trước mặt Cơ Huyền trở nên vặn vẹo. Một mảng tường hoàn toàn do cuồng phong ngưng tụ mà thành đột nhiên xuất hiện. Trên vách tường, vô số phong nhận điên cuồng xoay tròn. Nhìn bộ dáng này, nếu ai dám đầu tới, sợ rằng sẽ lập tức bị vô số phong nhận cắt thành từng mảnh nhỏ.

Cơ Huyền gắt gao đè ép tốc độ xuống cực hạn thân thể vừa vặn cách bước tường một chút, phong nhận hung hăng cắt qua lớp mặt nạ và da thịt của cậu thoát nhìn chút thê thảm. Trong lòng cười khổ không thôi. Cậu quay lại nhìn hắc bài nhân nói:

- Đáng tiếc cho tiền bồi rồi, dị hoá không có trong tay ta.

Hắc bào nhân lúc Cơ Huyền quay thì nhìn thấy một đốm lửa màu xanh trên tay cậu, trông mắt khê co rút lại. Tuy nó có khí tức giống dị hoá nhưng dị hoá cuồng không chứ không bạc nhược như vậy. Nàng biết mình bị lừa rồi, cấp tốc muốn quay lại.

- Đợi đã, đã tới đây rồi tâm sự một chút chứ Vân Vận lão bà tương lai

Hắc bào nhân muốn rời đi bỗng nghe được lời của Cơ Huyền thì dừng lại, ánh mắt sắc lạnh liếc tới Cơ Huyền. Trường kiếm tản ra cuồng phong chĩa tới Cơ Huyền lạnh lẽo nói:

- Ngươi là ai?

Cơ Huyền thấy hành động của Vân Vận một chút kỉ niệm ủa về, thật quen thuộc đến buồn cười. Cơ Huyền cười khê, hai tay khéo cái mũi xuống nói:

- Giật mình không?

Giật mình... đích xác rất giật mình. Bởi vì giật mình cũng sắp dẫn tới khiếp sợ...

Tại lúc Cơ Huyền bỏ mũ xuống, thân hình hắc bào chợt cứng ngắc. Ở dưới hắc bào, một đôi đồng tử xinh đẹp đầy vẻ kinh ngạc nhìn chiếc mặt nạ quen thuộc kia. Nàng không nghĩ tới, kẻ thiếu chút nữa đã làm cho đoàn người của mình thất bại trong gang tấc, dĩ nhiên lại là cái tên tiểu tử kia... Đây đâu chỉ là giật mình thôi a... Quả thực chính là rung động như bị thiên lôi bổ trúng.

Dưới hắc bào, hắc bào nhân bộ ngực rõ ràng kịch liệt nhấp nhô. Phun ra một hơi thật dài, hắc bào nhân vẫn có chút khó tin, nàng thấp giọng lầm bầm nói:

- Như thế nào có thể là ngươi? Như thế nào có thể là ngươi?

- Ta không phải đã bảo ngươi trở về sao? Ngươi lại còn ở trong sa mạc xông loạn làm cái gì a?

Dưới hắc bào, thanh âm nữ tử đột nhiên có chút tức giận.

- Vì một số chuyện dài lắm nhưng cũng là bắt buộc dĩ thôi. Nếu ta nói là ta đến đây vì nàng thì nàng có vui hơn không

Nghe thấy thanh âm quen thuộc này Cơ Huyền liền khẳng định suy đoán, nụ cười dưới lớp mặt nạ càng đậm hơn, cậu nhún vai vô tội nói.

Thật lâu sau đành cười khổ lắc đầu, kinh khí trên cánh tay cũng chậm rãi thu liễm. Nàng đối với người này thật sự có chút không xuống tay được...

- Ai, thật là oan gia...

Trong lòng nghĩ thầm, gò má xinh đẹp dưới hắc bào liền nổi lên một tầng ửng đỏ. Nàng gỡ chiếc mũ xuống Vân Vân dùng cánh tay nhỏ nhắn quệt tóc mái, trường kiếm ki dị trong tay quơ quơ, trên gương mặt xinh đẹp thoáng hiện một nét bất đắc dĩ.

- Hắc hắc.

Nhìn gò má xinh đẹp quen thuộc, Cơ Huyền không nhịn được nhếch miệng cười cười tiến lên hai bước, cười nói:

- Nửa năm không gặp, nàng có khỏe không?

- Ân, không tồi...

Khẽ nhấp đôi môi đỏ mọng, Vân Chi tựa hồ muốn giữ lấy vẻ lạnh nhạt thường ngày, bất quá mỗi khi ánh mắt chạm đến ánh mắt vui vẻ, gương mặt lạnh nhạt cường ép lại nhanh chóng tan rã. Cứ thế mấy lần, Vân Vân cũng chỉ đành sâu kín thở dài một tiếng, khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói.

Bằng vào thân phận của Vân Vân, đã thấy qua không biết bao nhiêu thiếu niên tuấn kiệt, trong đó cũng có không ít nam tử anh tuấn đến nỗi cơ hồ có thể khiến cho nữ nhân nguyện ý bồi tiếp, bất quá đối với những người đó, nàng cũng không dư thừa mà biểu hiện ra nửa điểm chú ý. Chỉ có thiếu niên trước mặt này làm nàng lưu ý, làm trái tim nàng mềm mại.

- Ta xin lỗi trước về vụ dị hoá, có lẽ đem cho nàng rắc rối rồi. Chỉ là dị hoá đã bị đoạt đi rồi, bây giờ nàng muốn đuổi cũng không. Hắc hắc.

- Nhiệm vụ của ta chỉ là bảo vệ bọn họ an toàn. Nói cách khác cũng không có nghĩa vụ quá lớn...

Bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng xoa xoa cái trán muốn phát đau, Vân Vân cười khổ một tiếng, trong lòng bởi vì xui xẻo của chính mình mà thầm thở dài. Gặp ai không gặp, lại gặp trúng cái tên tiểu tử này. Vân Vân nghi hoặc hỏi:

- Sao ngươi lại có liên quan tới dị hoá này, vũng nước sâu như vậy ngươi cũng dám nhảy vào.

- Ta cũng đâu có muốn, nhưng tại cái nhiệm vụ bắt buộc ban xuống không thể không làm.

Cơ Huyền coi bỏ mặt nạ mặt mày có chút bất đắc dĩ, thêm cả hoán hận, giọng nói sâu bi.

- Ai lại ban cho ngươi nhiệm vụ ngày vậy, thực lực của ngươi nếu không phải có vận khí thì đã chết rồi. Ta có thể giúp ngươi

Vân Vân nghe Cơ Huyền nói trong lòng cũng có một ngọn lửa tức giận mặc danh.

- Nàng sao, không được đâu. Đừng nói là nàng cho dù sư tôn nàng Vân Sơn cũng không thể làm gì được. Đừng tự chuốc hoạ vào thân.

Cơ Huyền lắc đầu từ chối, câu cuối là tự nói với bản thân.

Vân Vân có chút không tin tưởng được, đến sư tôn của nàng đệ nhất nhân của đế quốc cũng không làm gì được. Nàng nghĩ ra gì đó hỏi:

- Là nhiệm vụ sư phụ ngươi ban cho ngươi sao?

Thấy Cơ Huyền trầm mặc thì nàng coi như thừa nhận, Vân Vân nhớ lại những món bảo vật thần kì của Cơ Huyền trước kia, thậm chí cả công pháp cậu tu cũng phi thường quý dị nên nàng đoán bối cảnh của Cơ Huyền không tầm thường. Xem ra là không sai, nghĩ vậy nàng cười khổ nếu có thể xuất ra các bảo vật đó thì là một vị cường giả lánh đời nào đó muốn đào tạo chuyển nhân rồi, đúng là nàng cũng có chút không đủ tư cách, sư phụ nàng cũng còn thiếu một chút.

Vân Vân cũng không hỏi nhiều, lập tức quay đầu đi, nhìn phía sa mạc xa xa, nói:

- Trước hết ngươi rời khỏi nơi này đi, phía sau còn có hai gã đầu vương của xà nhân tộc đuổi theo, ta giúp ngươi ngăn cản bọn họ một hồi.

- Sau khi chặn bọn họ lại, ta sẽ cùng bọn Cô Hà hội hợp, dù sao cũng đã ước hẹn trước

Cơ Huyền nghe tới tên Cô Hà này liền nhăn mặt, trong lòng hừ lạnh. Tên này tương lai còn muốn đào góc tường của cậu đây. Cơ Huyền có chút oán khí:

- Dì, nhanh vậy sao? Ta còn không nhớ xa nàng đâu. Nửa năm không gặp ta nhớ nàng muốn chết. Lại đây thân một cái.

Cơ Huyền vừa nói vừa giang hai tay ra tiến lại gần Vân Vân muốn ôm một cái thăm thiết, rồi thân nhau một thoáng.

Thấy Cơ Huyền buông vờ lẽ không biết xấu hổ với hành động của cậu, Vân Vân má hồng khẽ đỏ lên một nét mê người, trong lòng thầm nguyền Cơ Huyền vô sỉ. Thân hình linh động tránh né cái ôm của Cơ Huyền, mắt phượng trừng trừng quát nhỏ:

- Nghiêm túc cho ta.

- Ách, xa nhau nửa năm nàng không nhớ ta sao? Không cần xấu hổ, ở đây không có ai đâu.

- Lăn.

Vân Vận cuối cùng không chịu nổi lời nói của Cơ Huyền mặt bỏ bưng thêm hung hăng đá cậu một cái.

- Ai ya.

Một kích đó Cơ Huyền không né được cuối cùng đành văng ra một đoạn lún người trong cát, cậu tức giận nhìn nàng nói:

- Nàng tính mưu sát phu quân tương lai sao. Ta....

Thấy ánh mắt sát khí Vân Vận loé tới, Cơ Huyền nuốt ngụm nước bọt đem lời mình muốn nói cũng nuốt xuống. Nữ nhân này quá xấu hổ rồi, về sau lấy nàng phải dạy dỗ lại nàng.

Vân Vận bình ổn lại tâm thần, chỉ có thiếu niên này mới vô thanh vô thức làm tâm cảnh của nàng gọn sóng. Khiến nàng không thể kiềm chế cảm xúc.

- Hay là ngươi có thể suy nghĩ về việc gia nhập Vân Lam Tông, tuy không cường đại bằng sư phụ thần bí của ngươi nhưng mà ngươi cũng không cần làm những nhiệm vụ liều mạng như vậy nữa

Cơ Huyền nở nụ cười mập mờ với Vân Vận khi nghe thấy lời của nàng.

- Ngươi cười cái gì?

Vân Vận khó hiểu hỏi.

- Đây là nàng đang muốn bao nuôi ta, hắc hắc vậy không tốt lắm đâu.

Cơ Huyền nở nụ cười mập mờ, xong mặt mày có chút xấu hổ e thẹn nói với Vân Vận.

Vân Vận nghe rồi mắt muốn rút kiếm chém tới Cơ Huyền, tức tới nghĩ rằng không hiểu sao lại Cơ Huyền có thể nghĩ tới điều đó. Chưa kịp biện giải thì nghe thêm:

- Đúng là ta rất trắng nhưng không phải tiểu bạch kiếm nga, ta vẫn thuần khiết lắm. Nàng muốn quy tắc ngằm với ta thì không được đâu. Dù nàng có thực lực có danh vọng nhưng ta quyết không khuất phục dưới dâm uy của nàng đâu. Chúng ta phải từ từ tiến tới, đầu tiên là....

Cơ Huyền lời nói hào hùng, giống như nam nhân đỉnh thiên lập địa không khuất phục cường quyền, sau đó trình bày về một chút khát vọng yêu đương của mình.

- IM MIỆNG!!!

Vân Vận nghe Cơ Huyền càng đi càng xa, tuy nàng không hiểu "tiểu bạch kiếm" với "quy tắc ngằm" là gì nhưng nếu phun ra từ Cơ Huyền thì tuyệt không có ý nghĩ tốt đẹp. Mĩ mâu trùng lớn, mặt ngọc tức giận, gầm một tiếng.

Bỗng nhiên hai cái điểm đen thật nhỏ đang cấp tốc bay đến. Vân Vận chán nản trừng mắt tới hung thủ:

- Tại ngươi hết làm tổn thời gian làm chúng kéo đến rồi.

Trường kiếm trong tay chỉ xéo, kiếm cương sắc bén từ mũi kiếm bắn ra, Vân Vận lạnh nhạt nhìn chăm chăm hai cái tiểu hắc điểm ngày càng gần, khóe miệng băng hàn khẽ nhấc lên một đường cong. Bị Cơ Huyền chọc tới nộ hỏa phùng phùng nhìn tới hai kẻ xấu số đang lao tới đây hung hăng phát tiết. Ai bảo Vân Vận luyện tức Cơ Huyền không nở đánh cậu.

- Ngươi ở đây đi, ta xử lí bọn chúng xong rồi đến ngươi.

Phong chi dực xuất hiện Vân Vận tức tốc lao tới hai điểm đen, xem ra muốn cách xa Cơ Huyền một chút bảo toàn cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Ngũ Xà Vương tháo chạy

Ở phía xa khỏi vị trí Cơ Huyền đang đứng, năm cổ khí thể ngưng tụ thành năm đầu nhan sắc khí trụ thật lớn không giống nhau, giống như năm cây trụ chống trời, vững vàng đứng thẳng trên bầu trời xanh biếc.

- Các hạ xuống tay thật sự là ngoan độc a, ngênh ngang xông vào xà nhân tộc ta, không chỉ không có lời nào xin lỗi, ngược lại còn khiêu ngạo như vậy, dĩ nhiên là khi tộc ta không người sao?

Hồi bào lão giả ánh mắt âm lệ đảo qua người Vân Vận nói.

- A a. Xin lỗi? Bất quá ta làm như vậy các ngươi cũng không có khả năng tiếp nhận đi? Nếu là hành động vô dụng, ta đây cần gì phải làm?

Nàng thân nhiên cười nói:

- Mất đi nữ vương xà nhân tộc các ngươi, tựa hồ sẽ gặp nhiều sóng gió àh.

- Nhân loại vô si hèn hạ! Nếu không phải các ngươi quấy nhiễu. Nữ vương bệ hạ như thế nào tiến hóa có thể thất bại?

Viêm Thứ nổi giận quát.

- Kiệt kiệt. Các hạ nếu cho rằng đúng như vậy, sợ rằng đã mắc sai lầm đặc biệt lớn rồi, mặc dù nữ vương bệ hạ tiến hóa hình như là thất bại, nhưng nàng từ nhỏ lớn lên với ta. Cho nên, ta mơ hồ nhận thấy được, nàng vẫn chưa chính thức vẫn lạc, một ngày nào đó nàng sẽ trở lại Tháp Qua Nhĩ đại sa mạc. Lần nữa dẫn theo xà nhân tộc rời cái địa phương đáng chết này

Hồi bào lão giả âm thanh cười nói:

- Đến lúc đó, khi thời gian tới, chúng ta sẽ quay trở về, lấy lại những thứ thuộc về mình!

- Tên ngươi gọi là Âm Thế sao? Là lão nhân đức cao vọng trọng trong xà nhân tộc, đến nay thực lực chân chính đã tiến vào bát tinh Đấu Vương.....Theo như lời ngươi...Ân, có lẽ đi...Nếu như thật sự có ngày đó, ta thật ra cũng hy vọng có thể cùng nàng giao thủ một lần.

Nhìn bộ dáng si mê của hồi bào lão giả. Vân Vận lông mày đen hơi nhíu lại, chột nhẹ nhàng lắc đầu, nhàn nhạt nói.

- Hiện tại Gia Mã Đế Quốc, bên trong hiện có ba vị Đấu Hoàng cường giả. Bọn họ ta đều đã từng gặp qua, cho nên...ta cũng có thể nhận ra ngươi. Hắc hắc, sau lưng ngươi, đích thực là một thể lực khổng lồ, bất quá chờ xem, xà nhân tộc ta, nhất định sẽ trả thù.

Hồi bào lão giả cười lạnh nói.

- Không có tí uy hiếp...

Cười khẽ lắc đầu, Vân Vận không phải loại người vô dụng mới bị uy hiếp liền sợ đến thất thần, lập tức cười một tiếng, chậm rãi nâng thanh quang trường kiếm trong tay lên. Gò má tiểu mỹ xinh đẹp hiện lên những đường cong, cười dài nói:

- Bất quá nếu các ngươi đã nói ta xuống tay tàn nhẫn. Ta đây cũng không cần phải lưu tình...Hôm nay, để xem trong năm người các ngươi, có khả năng chạy thoát được mấy người chứ.

- Hừ, ngươi mặc dù là Đấu Hoàng cường giả. Có thể tưởng tượng muốn ứng phó năm tên Đấu Vương chúng ta, như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng gì!

Nghe Vân Vận nói thế, một trung niên xà nhân lục bào, khuôn mặt dâng lên một nét bạo lệ, quát to.

- Như vậy...thử xem sao.

Trường kiếm sắc bén xé gió, một âm thanh thanh thúy vang lên, như tiếng chim hót. Tại giữa không trung mạnh mẽ vang lên trong chốc lát, Vân Vận thân thể chột biến mất, đến khi xuất hiện...bất ngờ đã đến sát bên lục bào xà nhân phía sau, chỗ mũi kiếm, thanh quang kiếm cương bạo phát đến ba thước, xảo quyết mà ngoan độc nhắm tới các bộ vị yếu hại đâm tới.

Trong chớp mắt thân thể Vân Chi biến mất. Lục bào xà nhân với kinh nghiệm chiến đấu phong phú đã phát hiện ra, đuôi rắn đang đưa. Thân hình quỷ dị tránh về phía bên trái nửa thước, vừa vặn tránh được kiếm phong lạnh lẽo.

Một kích thất bại. Vân Vận sắc mặt không có chút biến hóa, lòng bàn tay buông chuôi kiếm ra, trường kiếm ki dị dán vào lòng bàn tay Vân Vận, nhanh chóng xoay tròn rồi đứng lên.

Mũi kiếm sắc bén về một đường, nhẹ nhàng hướng về phía thất lục bào xà nhân, nơi bao trùm một ít vẩy rắn chắc chắn. Đối với sức ép của kiếm cương, tựa hồ chỉ như là tờ giấy mỏng bình thường, không có một chút chống cự.

"Xuy..."Mũi kiếm cắt nhẹ. Một âm thanh nặng nề vang lên trên bầu trời.

Lục bào xà nhân bàn tay che chặt bên hông. Máu tươi đỏ sẫm từ ngón tay thấm thấu ra không ngừng nhỏ xuống, đau đớn kịch liệt làm mặt hắn đỏ mồ hôi lạnh.

Từ lúc Vân Vận chột công kích, tới lúc lục bào xà nhân bị thương thối lui bất quá chỉ ngần ngừ trong mười mấy giây thời gian mà thôi, đợi đến lúc mọi người lấy lại tinh thần, lục bào xà nhân thực lực đứng đầu trong xà nhân tộc, đã sớm bị thương, hơn nữa còn chật vật thối lui.

- Nàng tốc độ quá nhanh, đừng cùng nàng một mình chiến đấu, kết ngũ xà độc sát ần!

Nhìn lục bào xà nhân bị thương, hồi bào lão giả sắc mặt âm trầm cấp bách quát.

Miệng hô một tiếng. Hồi bào lão giả dẫn đầu hai tay nhanh chóng kết ần liên tiếp làm cho địch nhân có chút hoa cả mắt, mà theo ần kết động, thanh quang năng lượng khổng lồ nhanh chóng ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Trong nháy mắt hồi bào lão giả ra tay kết ần, bốn người còn lại cũng là cùng lúc nhanh chóng hoàn thành kết ần, đối với loại kết ần này, bọn họ từng rèn luyện vô số lần, cho nên khi vừa nghe mệnh lệnh, đã dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành kết ần.

Tại lúc năm người kết ần, trong chớp lát, một vòng nhân nhật u quang năng lượng tráo hiện lên giữa hư không, đem bọn họ vững vàng bao bọc bên trong, hiển nhiên đây là một loại phòng ngự đề phòng đối phương đánh lên.

Nhìn năng lượng trong tay năm người càng ngày càng đậm, giữa mờ mịt Vân Vận xuất hiện thần sắc hưng phấn, nàng đã sớm nghe nói qua, xà nhân tộc có một số đấu kỹ kỳ dị, đặc biệt là một số dung hợp đấu kỹ, có thể đem thực lực của nhiều người hợp lại một chỗ, rồi sau đó bạo phát ra, nhằm mục đích chống lại cường giả cao cấp.

Nhìn loại dung hợp đấu kỹ mà hiện tại bọn họ sử dụng. Hẳn là Huyền bậc cao cấp đấu kỹ, loại cấp bậc dung hợp đấu kỹ này trong xà nhân tộc đã có thể coi như là cấp độ cao thâm nhất rồi. Cho nên, chỉ có thủ lĩnh tám bộ lạc lớn mới có đủ thực lực cùng tư cách tu luyện nó.

- Ngũ xà độc sát ần!Khải!

Theo tiếng quát khê của hồi bào lão giả, trong lòng bàn tay năm tên Đấu Vương cường giả quang mang chột đại thịnh. Trong nháy mắt, năm đạo u thanh năng lượng khổng lồ cao chừng mấy trượng từ trong lòng bàn tay năm người bạo phát ra.

U thanh năng lượng trong lòng bàn tay lúc năm người bắn ra, bắt đầu đan lại cùng một chỗ, chỉ chớp lát thời gian, một trụ năng lượng cực kỳ to lớn hiện lên trên bầu trời.

Lúc trụ năng lượng thật lớn xuất hiện, trong sa mạc, cuồng phong quật khởi, một cỗ hơi thở tràn ngập huyết tính và bạo lệ phát ra từ giữa trụ năng lượng.

Trụ năng lượng thật lớn đột nhiên bắt đầu bốc lên, trong nháy mắt trụ năng lượng biến ảo thành một đầu lục xà dài hơn mười trượng!"Tê".

Lục xà năng lượng vừa hiện ra, cuồng phong giữa sa mạc, càng lúc càng mạnh hơn, từng trận gió cuốn mà mắt thường có thể thấy được nổi lên, lục xà năng lượng cấp tốc xoay tròn quanh thân, tiếng gào thét vang vọng khắp sa mạc.

Nhìn lục xà năng lượng thật lớn trên bầu trời,nữ mẫu Vân Vận xẹt qua một tia kinh ngạc cùng ngưng trọng, nàng không nghĩ tới, năm tên Đấu Vương cường giả này, cũng có thể phát ra năng lượng mạnh mẽ đến như vậy.

- Xà nhân tộc đấu kỹ, khó trách tại Đấu Khí đại lục rất có danh tiếng, dung hợp đấu kỹ kỳ dị này, thật là cho người ta sợ hãi đi..

Nhẹ thở ra một hơi, Vân Vận nắm chặt chuỗi kiếm, khí thế cả người lúc này chột biến đổi giống như kiếm phong sắc bén bình thường đứng lên, từng đạo cuồng phong màu xanh khổng lồ bắt đầu cấp tốc ngưng tụ quanh thân.

Gắt gao nhìn lục xà khổng lồ đang hướng về phía này, Vân Vận mũi chân điểm nhẹ hư không, công kích mạnh mẽ trong tay vừa muốn bạo phát ra, sắc mặt đột nhiên hơi đổi, vội quay đầu lại.

Từ sắc sư tử với đôi phi đực khổng lồ xuất hiện, từ hỏa bùng lên biến bầu trời thành tử sắc, rồi ầm ầm đổ về lục xà đem năng lượng của lục xà hoàn toàn ma diệt, lục xà chống chọi một hồi rồi bị tử hỏa thiêu đốt tiêu thất trong hư vô đi.

Bên cạnh Vân Vận xuất hiện một vô diện thiếu niên từ lúc nào chẳng hay, cánh tay tiến tới vòng eo thon thả mềm mại của nàng kéo nàng vào lòng ngực. Vân Vận bị cảnh tượng của Tử Tinh Đực sư vương làm khiếp sợ, đến lúc nhận ra thì cả người đã bị Cơ Huyền ôm trong ngực. Mặt nàng đỏ lên cũng không đẩy dụa, vòng eo cảm nhận được luồng nhiệt ấm áp, Vân Vận cảm thấy một sự bình yên.

Các Xà nhân không biết sự xuất hiện của Cơ Huyền, tất cả sự tập chung của bọn chúng dồn vào Tử Tinh Đực sư vương. Năm đầu vương của Xà tộc cảm nhận được luồng ba động kinh khủng mặt mũi đều âm trầm, vì ba động của Tử Tinh Đực vương còn mạnh hơn hắc bào nhân bên kia, có lẽ Nữ Vương mới đối trọi được.

- Sư vương các hạ, không biết sao lại muốn can dự vào việc của xà tộc? Nếu cấp cho Mỹ Đồ Toạ nữ vương chút mặt mũi thì Xà tộc sẽ đội ơn.

Một lão giả xà tộc mặc áo xám tiến lên một bước hỏi. Giọng nói mang theo ý tứ uy hiếp.

Tử Tinh Đực sư vương trong không chung, gầm gừ khinh thường nói:

- Lấy Mỹ Đồ Toạ ra khê bốn vương sao, dùng dị hoá tiến hoá gây ra hiệu quả thế nào không ai biết. Nếu nàng có thể ra tay hiện tại những người này

còn sống sao.

Bị chọc đúng tim đen, toà bộ Xà độc ở đây liền biến sắc.

- Nhưng ta cũng không hứng thú quân nội bộ xà tộc nguoi. Chỉ là thiếu chủ của ta và người ngài ấy muốn bảo vệ ta sẽ mang đi.

Từ Tinh Dực sư vương vừa nói vừa tiến tới chỗ Cơ Huyền thủ hộ.

Đám Xà nhân tộc thấy Từ Tinh Dực sư vương tiến tới chỗ một thiếu niên nhân loại bảo vệ liền ngạc nhiên. Một yêu vương thực lực gần đạt tới trình độ nữ vương của bọn hắn lại tôn nhân loại làm chủ sao. Hơn nữa kẻ này thực lực còn yếu đến thảm thương.

Ánh mắt âm độc nhìn sư vương lão giả áo xám khóe mắt một trận co quắp. Một người Đẩu Hoàng, bọn họ còn có thể dựa vào dung hợp đấu kỹ cùng nhau chống lại một hồi, nhưng nếu là hai gã Đẩu Hoàng, đối phó năm người bọn họ chỉ sợ cũng giống như giết gà mà thổi, rất dễ dàng giết chết bọn hắn. Hắn phi thường minh bạch hai gã Đẩu Hoàng cường giả mạnh như thế nào, đương nhiên biết sự chênh lệch rõ ràng giữa hai bên.

- Hôm nay cử chỉ của các hạ, xà nhân tộc chúng ta sẽ ghi nhớ trong lòng..

Thua người không có nghĩa là thua trận, cho dù ở dưới hạ phong nhưng hồi lão giả áo xám vẫn như cũ cười lạnh, tàn nhẫn nói. Sau đó phát ra một tiếng hú bén nhọn, quát:

- Rút lui!

Nghe được tiếng quát của lão giả áo xám, bốn gã Đẩu Vương cường giả xung quanh thoáng chần chờ một chút, sau đó cực kì không cam lòng hai tay như tia chớp đồng thời xuất ra ẩn kết. Sau một tiếng quát khê, thân thể năm người cơ hồ đồng thời nổ mạnh, trong chớp lát khí tiếng nổ mạnh đang vang vọng bầu trời, năng lượng trong nháy mắt bộc phát, sau đó hướng bốn phương tám hướng ở sa mạc bay đi.

Nhìn đám người hồi bào lão giả đang chuẩn bị chạy trốn, Vân Vận lông mày hơi nhíu, vừa muốn lách mình ngăn trở thì eo nhỏ vẫn vị Cơ Huyền giữ chặt, nàng khó hiểu nhìn cậu thì bất được hàn ý nồng đậm trong mắt Cơ Huyền.

Cơ Huyền tâm khê động Từ Tinh Dực sư vương cũng động, cự thủ của nó hung hăng vồ xuống đất. Mảnh sa mạc trước mặt bỗng chấn động không nhẹ, sau đó một vụ nổ lớn phát ra tạo thành một hố cát nghìn trượng, đánh vô số tiểu xà đang lẫn trốn thành tro bụi.

Từ Tinh Dực sư vương không dừng lại, trên tiêm giác ngưng tụ một quả cầu cự lớn, từ quả cầu bắt ra vô số tử tiễn nhỏ bé nhưng tốc độ cực nhanh xé nát không khí, vô số tử sắc quả tiễn bao trùm lên vài dặm rồi xuyên thủng lớp cát sa mạc khiến nó bốc hơi. Một đòn kinh thiên khiến Cơ Huyền khâm khái không thôi, sau khi tiến cấp thực lực của sư vương lại lên một tầng mới.

- Thiếu chủ, vẫn để vài con cá lọt lưới rồi.

Đòn đánh kinh thiên kết thúc Từ Tinh Dực sư vương giọng nói máy móc báo cáo với Cơ Huyền. Cơ Huyền nghe vậy liền trầm mặc xong mặc kệ khoát tay thu hồi lại sư vương vào hệ thống.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Hấp thụ

Xà nhân tộc đã trốn đi hết, hiện giờ trên sa mạc rộng lớn chỉ còn bóng dáng của hai người đang ôm nhau.

Vân Vận thấy cuối cùng vẫn để cá lọt lưới trong lòng có chút tiếc hận, rồi nàng cảm thấy dị trạng, eo thon của nàng vẫn bị một cánh tay sờ soạn một hồi. Nhiệt lưu ở eo làm mặt nàng đỏ bừng lên, Vân Vận trừng mắt nhìn hung thủ nàng hung hăng véo mạnh lên cánh tay đang tác quái kia.

- Ai da.

Đau đớn làm Cơ Huyền kêu to một tiếng nhưng cánh tay thì vẫn bám chặt đánh chết không buông. Vân Vận cuối cùng bất đắc dĩ nhẹ nói với Cơ Huyền:

- Ta phải đi rồi, bọn Cổ Hà đang đợi.

Nghe vậy Cơ Huyền cũng thờ dãi, luyến tiếc rời khỏi eo của Vân Vận. Cậu hắng giọng nghiêm túc nhìn nàng nói:

- Vân Vận dù là nàng thực lực cũng rất cường, nhưng cũng nên đề phòng một chút, nam nhân khắp thiên hạ không ai tốt cả... Ách từ ta ra. Nhất là tên Cổ Hà, hắn nhìn mặt mày tuấn lãng thực lực cao cường dễ chọc phải hoa đào nhất không biết hắn đã lừa gạt bao nhiêu cô nương lương thiện rồi. Nàng không nên bị hắn lừa gạt, hiểu không?

- Hơn nữa hần còn là luyện được sư, có thể luyện ra một vài đan dược đặc thù có hại cho nữ nhân.... nàng biết đó, nên càng phải phòng bị tốt nhất là không gặp mặt nhau.

Vân Vận càng nghe trán càng toát ra mồ hôi, mắt đẹp đảo đã trắng nhìn về phía Cơ Huyền đang không từ thủ đoạn bôi đen Cổ Hà. Đem hết chuyện xấu thiên hạ đổ lên Cổ Hà, làm hần trở thành kẻ xấu xa nhất thế gian. Trong lòng cảm thán, bịa đến đặc sắc như vậy cũng là một thiên tài. Cổ Hà nghe xong chắc tức chết mất

Nhưng Vân Vận có chút khó hiểu không biết vì sao Cơ Huyền lại bôi đen Cổ Hà, nghĩ một hồi nàng như nghĩ ra cái gì đó mặt như bị thiêu đốt đến lợi hại. Trong lòng mềm mại ra, khoé miệng nở nụ cười xinh đẹp khiến hoa cũng thẹn thùng. Nàng nhìn về Cơ Huyền vẫn đang thao thao không ngừng nhẹ nói:

- Ta với hần chỉ là có chút dao tình, yên tâm quan hệ của chúng ta cũng không tính là quá thân.

Cơ Huyền đang định nói tiếp nghe thấy lời của Vân Vận liền ngừng lại. Quả nhiên trẻ nhỏ dễ dạy, hừ cho tên Cổ Hà muốn đào góc tường biết hần không có cửa đâu.

- Vậy ta phải rời đi đây.

- Còn có một lời nữa.

Cơ Huyền thấy Vân Vận muốn rời đi liền nói:

- Ta nhận được thông tin rằng có một thế lực cường đại đang đứng sau đế quốc khống chế các thế lực lớn. Có lẽ Vân Lam Tông đã nằm trong tầm ngắm của chúng rồi, nàng phải cẩn thận.

Vân Vận nghe tới Vân Lam Tông khuôn mặt trở nên nghiêm túc hẳn, nàng nhìn Cơ Huyền hỏi lại:

- Đó là sự thật sao? Thông tin này có bao nhiêu phần đáng tin.

- Thật sự. Có đến tám phần đáng tin. Vì vậy nàng hãy cẩn thận đừng để bị lợi dụng. Nếu một ngày nào đó Vân Sơn giao cho nàng một nhiệm vụ mà khiến nàng nghi ngờ thì hãy cẩn thận suy nghĩ.

Cơ Huyền không muốn Vân Vận bị hồn điện phía sau Vân Lam Tông lợi dụng, nên đưa ra lời nhắc nhở cho nàng.

- Được, người hãy bảo trọng.

Vân Vận ngưng tụ cánh đấu khí nhanh chóng bay đi.

Vân Vận mặt mày có chút trầm ngâm, nàng tin Cơ Huyền sẽ không nói dối nàng nhưng nàng không nghĩ tới có một thế lực Vân Lam Tông có thể khống chế được từ trong tối, thậm chí khống chế cả sư phụ nàng. Thở ra một hơi, xem ra khi về Vân Lam Tông phải tiến hành điều tra rồi.

Cơ Huyền thấy Vân Vận hoá thành một điểm sáng bay đi trong lòng cũng có chút luyến tiếc thở dài một hơi. Huyền Dực cũng xuất hiện Cơ Huyền hướng tới một vóit khác lao đi.

.....

Tiến trụ vào trong một tro nhỏ Cơ Huyền ngã lưng trên giường thì nhận được thông báo của hệ thống:

- Tinh. Hiện tại đã bình yên nên có vấn đề muốn thông báo.

- Nói.

Cơ Huyền lười biếng nằm trên giường khoát tay.

- Tinh. Trong lúc kí chủ làm nhiệm vụ trợ giúp Mỹ Đồ Toạ thì hệ thống đã thay kí chủ lưu giữ lại hai thứ rất có ích trong việc tăng cường thể chất và tu vi cho kí chủ.

Cơ Huyền nghe tới việc tăng cường thể chất và tu vi liền hứng khởi bật dậy chờ hệ thống giải thích.

- Tinh. Hệ thống đã nắm giữ được một phần nhỏ của hoá chủng Thanh Liên Tâm hoá và một phần nhỏ mảnh vỡ của lõi kiếp. Với hai thứ này có thể cải tạo lại thể chất của kí chủ và tăng cường tu vi.

Hệ thống dứt lời thì trước mặt Cơ Huyền xuất hiện lên một đốm hoa màu xanh và một tia lõi quang xuất hiện, nhìn thấy hai thứ này Cơ Huyền như cảm thấy có vật gì đè nén lên lồng ngực, khó thở.

- Tinh. Nếu kí chủ muốn hấp thu hai vật này thì hệ thống sẽ đặc cách mở ra không gian của hệ thống đưa kí chủ tiến vào. Trợ giúp kí chủ hấp thu nhưng có được hay không thì dựa vào kí chủ.

Cơ Huyền lòng khê động, hai thứ này nếu có thể hấp thu được thì thực lực sẽ bạo tăng, nhưng có nguy cơ nhất định nếu không hệ thống đã không đưa ra yêu cầu tiến vào không gian hệ thống. Phân vân một hồi cậu cắn răng nói:

- Hấp thu.

- Tinh. Vậy trước tiên hệ thống sẽ tiến hành sử dụng Thanh Liên Tâm hoá trước.

- Tinh. Tiến vào không gian hệ thống.

Cơ Huyền chìm trong bóng tối vô định. Đến khi cậu mở mắt ra thì không phải cảnh non sạn nước biếc như lần học công pháp mà là một chân trời đen khịt lại, bốn phía bao bọc bởi bóng tối nhưng kì lạ là Cơ Huyền vẫn có thể "nhìn" được rõ ràng. Trước mặt Cơ Huyền xuất hiện một đóm lửa xanh nho nhỏ, cậu bỗng lên tiếng hỏi:

- Ti lệ dung hợp là bao nhiêu hệ thống?

Hệ thống trầm lặng một hồi rồi báo:

- Tinh. Không tới một thành.

Cơ Huyền nghe xong cười khổ, không ngoài tự đoán. Hệ thống tuy rút ra bốn nguyên hoá chủng rất nhỏ nhưng dị hoá vẫn là dị hoá. Hiện giờ Cơ Huyền không còn hình nộm thể thân nữa nên trong lòng có chút do dự.

Hệ thống cũng không thúc dục Cơ Huyền, yên lặng chờ đợi đưa.... Một lúc sau Cơ Huyền cười vang, tiếng cười chứa đựng sự điên cuồng.

- Được. Gần tới không nhưng vẫn lớn hơn không là được. Bắt đầu hấp thụ.

- Tinh. Tiến hành hấp thụ.

Lam hoá chậm chậm tiến nhập vào lồng ngực của Cơ Huyền. Cả người Cơ Huyền như bị thiêu đốt, thanh sắc hoá diễm tiến vào cơ thể Cơ Huyền liên phân nhỏ tùy tiện chạy khắp kinh mạch của cơ thể thiêu đốt hết vật cản đường.

Kinh mạch bị thanh sắc hoá diễm liên tục thiêu đốt trở nên khô héo gây lên cảm giác đau đớn hơn lúc thịt. Cơ Huyền không ngừng co giật, trán nổi gân xanh từng đợt mặt cậu không còn giọt máu.

Bên trong kinh mạch, thanh sắc hỏa diễm điên cuồng dao động không ngừng. Chỉ trong vài phút, cơ thể Cơ Huyền bị thiêu đốt không còn một mống. Lục phủ ngũ tạng, kì kinh bát mạch xương cốt bị đốt qua một lần.

- Tinh. Nếu khí chủ không nuốt bị hoá thành tro thì nên vận dụng Hỗn Nguyên thông thiên quyết mau.

Trong lúc dị hoá đang chạy loạn khắp cơ thể Cơ Huyền thì hệ thống lên tiếng cảnh cáo. Cơ Huyền thoát li cảm giác đau đớn, hai tay kết thành thủ ấn kì dị, nội thể Cơ Huyền xuất hiện vô số đầu hắc động ngăn cản dị hoá chạy loạn. Từng tia thanh sắc hoá khí bị hắc động nuốt vào, nhưng tương tự từng đầu hắc động cũng bị thanh hoá đánh tan. Thanh sắc hoá khí và hắc động giằng co nhau trong nội thể.

Hoả chủng cuối cùng bị thất thế liên tục bị hắc động thôn phệ, thanh sắc hoá cuối cùng lặng lẽ rút lui. Cơ Huyền biết nó đã không còn đủ năng lượng để đối kháng, tâm khê động những hắc động liên đuổi theo những tia thanh sắc hoá đang lẩn trốn.

Sau một hồi truy đuổi thanh sắc hoá khí cũng bị các hắc động dồn ép lại vào một vị trí, bỗng các tia thanh sắc tự lao vào nhau gộp lại thành một giọt năng lượng cường hãn, các đầu hắc động bị thổi tan hết. Trong thoáng chốc giọt năng lượng này như muốn trốn chạy.

Cơ Huyền nào cho nó cơ hội đó, thủ ấn lại đổi một đoàn tử hoả xuất hiện. Thì ra Cơ Huyền đã tính toán dự những tia thanh sắc này chạy tới đan điền của cậu. Cơ Huyền triệu hoán tử hoả và hắc động cùng hiện.

Tử hoả lao tới giọt năng lượng bao vây, nhưng mỗi lần tử hoả tiến tới thì bị đốt thành hư vô. Nhưng một cái bị đốt hai cái lại lên, đoàn tử hoả như vô cùng vô tận bất chấp lao tới giọt năng lượng.

Cơ Huyền chơi đùa tiêu hao với giọt năng lượng, hiện giờ thân thể của cậu thoát nhìn rất thê thảm. Thân thể loang lổ vết máu, lớp da phồng rộp lên bởi những vết bỏng nhìn thật xấu xí. Khoe miệng chảy ra hai dòng máu do cắn răng quá chặt. Cảm nhận trong ngoài đều thụ thương Cơ Huyền chỉ còn cách liều mạng.

Đoàn tử hoả trong nội thể Cơ Huyền bỗng dung nhập lại với nhau hoá thành một nguồn năng lượng khổng lồ, sau đó nguồn năng lượng mảy bắt chấp lao tới giọt năng lượng màu xanh kia hấp thụ vào trong. Giọt năng lượng màu xanh bị nguồn năng lượng tập kích bất ngờ điên cuồng phản kháng, nhiệt lực khuyết đại đối trọi với nguồn năng lượng. Nguồn năng lượng khổng lồ cũng phát ra nhiệt lực kinh hoàng.

- Xi Xi...

Tiếng thiêu đốt lẫn nhau vang lên, nguồn năng lượng khổng lồ cuối cùng cũng yếu thế hơn giọt năng lượng nên thiêu thất ngày càng nhiều, nhưng giọt năng lượng cũng không tốt hơn bao nhiêu ngày càng ảm đạm. Rồi nguồn năng lượng tản ra bất ngờ, thay thế bằng một vòng xoáy hắc động kinh thiên đem giọt năng lượng đó hút vào bên trong. Giọt năng lượng bị sự bất ngờ này làm cho không kịp phản kháng thì bị nuốt chửng vào hắc động, hoàn toàn biến mất.

Cổ nhiệt lượng mang tính phá hủy khủng khiếp đột nhiên chậm rãi thu liễm, chỉ chốc lát sau đã hoàn toàn tiến vào chất lỏng màu xanh, một tia ôn thuận ản ản phát tán ở trong hắc động bị hắc động luyện hoá.

- Tinh. Kí chủ đã luyện hoá thành công.

Hệ thống vang lên thông báo tin mừng này với Cơ Huyền. Nó nói tiếp:

- Tinh. Hiện giờ thân thể kí chủ đã được dị hoá luyện qua một lần thiêu đốt từ xương cốt cho đến kinh mạch, nhờ đó làm thân thể kí chủ trở nên cường hãn hơn. Những tạp chất, ô uế trong cơ thể đã biến mất. Hệ thống bắt đầu phụ trợ kí chủ chữa nội thương.

Hệ thống vừa dứt lời một cảm giác tư thái ập tới. Một nguồn năng lượng chảy xuôi theo kinh mạch, các kinh mạch vốn héo rũ một lần nữa trở nên đầy sức sống. Quy liệt địa cốt cách cùng thiêu thương địa cơ thể, nhanh chóng được chữa trị. kinh mạch cũng sắp được chữa trị hoàn hảo. Cơ thể cũng đạt đến trình độ khác, cứng cỏi vượt xa lúc chưa hấp thụ.

Cơ Huyền như được trọng tổ lại cơ thể một lần, nổi thể truyền tới cảm giác thư thái tốt cùng. Tuy nguồn năng lượng chỉ tu bổ và cường hoá nội thể nhưng thể là ổn rồi, lực phủ ngũ tạng và gân cốt được dị hoá luyện qua một lần nay đã trở nên hoàn mỹ hơn. Thậm chí linh hồn lực cũng mạnh hơn không ít.

Cơ Huyền cảm nhận lực lượng đầu khí hiện nay, trong lòng khẽ cười:

- Ngũ tinh đấu sư.

Nhờ luyện hoá năng lượng dị hoá làm Cơ Huyền tiến thẳng vài tinh. Đúng là có chút lợi tức.

- Tinh. Kí chủ đó không phải là kinh hi duy nhất đâu, ngài thử kiểm tra hoá điểm của ngài xem.

Hệ thống huyền bí truyền tin cho Cơ Huyền. Cơ Huyền nghe xong sắc mặt có chút cổ quái, nghe theo hệ thống triệu hoán từ hoá. Tay phải để trước mặt đầu khí vận chuyển, hoá điểm thoắt bùng lên, nhìn hoá điểm trước mắt Cơ Huyền phát hiện ra điểm quái dị. Từ hoá hiện nay toả ra nhiệt lượng còn kinh khủng hơn trước kia, nếu nhìn kĩ thì bên trong ngọn lửa màu tím này còn xuất hiện một màu thanh sắc lập lòe.

- Tinh. Kí chủ vận khí không tệ chút nào, khi kí chủ thôn phệ năng lượng của dị hoá thì đồng thời năng lượng của từ hoá cũng tiến nhập lại dung hợp, có hắc động làm vật chứa nên hai loại hoá chủng này hoà lại làm một gây ra tình trạng hiện nay. Hiện giờ hoá điểm này vượt khỏi phạm trù thú hoá nhưng chưa đạt đến dị hoá.

Hệ thống phân tích nguyên do xảy ra biến dị như vậy.

Cơ Huyền nghe xong mặt cũng mông mẩn, không nghĩ tới lại có lợi như vậy. Một lần đạt được ba thứ đúng là vận khí. Nhìn hoá điểm biến dị trong tay Cơ Huyền thoát hiện lên nét sung sướng, hoá điểm này bá đạo hơn khi trước rất nhiều, miễn cưỡng cũng so được với dị hoá.

- Tinh. Kí chủ có muốn luyện hoá lôi vân không.

- Ta muốn hỏi, hệ thống có thể phóng thích lôi vân đó ra ngoài không.

Cơ Huyền nhiệm giờ thập phần thâm trầm, hấp thụ dị hoá đủ một rồi, nếu hấp thụ thêm lôi vân đánh tan cường giả Đấu hoàng cửu tinh thành than chắc cậu sẽ chết mất. Mất đào một hồi cậu nảy ra một ý tưởng, vội vàng hỏi hệ thống.

- Tinh. Hệ thống có thể phóng xuất năng lượng của lôi vân...

Đang nói bỗng hệ thống ngừng lại, rồi tiếp tục nói:

- Tinh. Hệ thống hiểu ý của kí chủ, nhưng muốn hệ thống duy trì lôi vân thì cũng phải sử dụng điểm hệ thống. Kí chủ đồng ý không.

- Đồng ý. Cứ tùy tiện trù.

Cơ Huyền thấy hệ thống hiểu ý mình liền gật đầu sáng khoái nói. Hắc hắc, có thêm lôi vân này, từ tinh dược sư vương, hòa chủng biến dị..... Hiện tại đủ để Cơ Huyền có tiền vốn chiến với đấu hoàng.

- Tinh. Vậy thì hệ thống sẽ gửi kí chủ về thực tại.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Gia Mã Đế Quốc

Cơ Huyền mở mắt tỉnh lại thì mình đã trở lại phòng trọ, cả người loang lổ vết máu. Cơ Huyền lấy từ trong gói chỉ ra một viên tinh thạch đỏ như máu, đó là Huyết Tinh Thạch thần dược có thể chữa lành mọi vết thương.

Đồn đầu khí vào Huyết Tinh Thạch, một giọt dịch như máu tươi chảy xuống vết thương. Vết thương khép lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, vị trí đó nhìn chưa từng xảy ra vết thương. Sau vài lần nữa vết thương của Cơ Huyền đã hoàn toàn khỏi hẳn. Nhưng viên tinh thạch lại trở nên ảm đạm.

- Xem ra phải đi săn ma thú bổ xung lại Huyết Tinh Thạch rồi.

Cơ Huyền cất viên huyết tinh thạch vào nạp giới.

- Hệ thống, ta muốn luyện hoá xác của Mỹ Đồ Toạ thành Hắc Minh Cốt quân tốn bao lâu.

- Tinh. Mất khoảng nửa tháng. Có tiến hành không.

- Tiến hành.

....

- Ngươi có chắc là ngươi chỉ đứng lộ tuyến không, sao đi mãi mà không thấy đế quốc ở đâu.

Cơ Huyền ngồi trên lưng Tử Tinh Dực sư vương cúi đầu hỏi một tên đang treo lơ lửng trong không trung.

Tên này béo, béo đến nổi mỡ che khuất cả đôi mắt và cổ, phì phì còn chảy mồ hôi ướt nhẹp nhìn thật buồn nôn. Tên này nghe được Cơ Huyền hỏi không dám chậm trễ cung kính trả lời:

- Đại nhân ngài đừng nóng vội chúng ta đang đi đúng đường rồi, khoảng một vài ngày nữa là đến nơi thôi.

Còn lí do tên này bị rơi vào tình trạng này. Vài ngày trước Cơ Huyền muốn tới đế quốc nên theo một đoàn lũ nhân, ai ngờ trên được tên béo này hợp tác với thổ phỉ giết người cướp bảo. Hơn mấy trăm lũ nhân đều bị giết chết, cuối cùng Cơ Huyền ra tay giết sạch lũ thổ phỉ.

Tên béo này sợ hãi cầu xin, nói có thể đưa Cơ Huyền tới nên hắn mới còn sống tới hiện nay. Ai bảo Cơ Huyền là cái mù đường, đành để mạng cho hắn thôi.

- Đó là Gia Mã đế quốc sao.

Ngồi trên lưng Tử Tinh Dực sư vương Ánh mắt Cơ Huyền, bỗng nhiên chợt dời mắt đi hướng về phía phương hướng phía bắc đế đô. Nơi đó, một dãy núi có thể nói là to lớn không lồ, giống như cự long nổi danh lại rõ rệt bình thường, ẩn giấu linh khí như sấm động đến tận trời.

Tử Tinh Dực sư vương hạ xuống một vị trí xa xa tránh đề cường giả của đế quốc phát hiện ra.

- Đại nhân, ta đã đưa ngài tới rồi tuân thủ lời hứa rồi hi vọng ngài tha cho cái mạng hèn này, ta hứa từ giờ ta sẽ cải tà quy chính làm nhiều điều tốt.

Tên béo sau khi bị ném xuống đất như con heo chết, liền hèn mọn bò tới bên Cơ Huyền cầu xin.

- Ngươi đi đi, ta nói ta không ra tay giết ngươi thì ta sẽ tuân thủ lời hứa.

Cơ Huyền đối với tên béo đàm đàm nói, chỉ là bên dưới chiếc mặt nạ khoé miệng cậu nở nụ cười lạnh lẽo

Tên béo như được đại xá trời cũng không cời nhanh chóng hướng tới đế quốc lao đi. Không hổ danh là cáo già, hắn nghĩ chỉ cần chạy về địa phận đế quốc liền tảo toang mạng của mình, với thân hình có khi lên tới hai trăm cân vậy mà có thể chạy nhanh tới vậy thoát cái cách gần trăm trượng.

Tử Tinh Dực sư vương hướng tới vị trí tên béo đang chạy về cự thủ dơ lên, ngọn tử hỏa nho nhỏ hiện ra rồi xé không bay về phía tên béo, một giây sau giữa không gian loé lên một đốm lửa tím rồi chợt tắt, không ai để ý được một kẻ đang sống sờ sờ một giây sau biến thành tro bụi.

Cơ Huyền cũng không để ý tới tên béo nữa, cậu thu hồi Tử Tinh Dực sư vương vào sau đó triệu hoán một nữ nhân. Mỹ lệ nữ nhân đột ngột xuất hiện. Người mặc một cái màu tím cầm bào khoan thai. Thân thể mềm mại dưới cầm bào. Đây đặng là lứt. Thành thực giống như mật đào.

Dung mạo, khí tức của nàng thực giống Mỹ Đồ Toạ nữ vương của xà tộc nhưng khác ở chỗ nàng hoàn toàn giống hết nhân loại. Đây chính là xác của Mỹ Đồ Toạ được Cơ Huyền nhặt lại và dùng "Hắc minh cốt quân" luyện chế thành khôi lỗi. Sau khi luyện hoá xong thì hệ thống báo lại nàng còn có thể hoá người nhưng thực lực đầu hoàng ngũ tinh lại rơi xuống đầu hoàng nhất tinh.

Cơ Huyền để khôi lỗi ẩn vào không gian nếu có gì bất ngờ còn đánh úp được.

Đi vào trong thành Cơ Huyền tòa đế đô hung vĩ này đảo qua, không nhìn được than thở một tiếng, quy mô khổng lồ như thế, dù là Nham Thành chứng kiến qua, cũng kém vài phần với sự hùng vĩ cùng diện tích, Gia Mã thánh thành này đứng ở vị trí đệ nhất.

- Không hổ là đế đô Gia Mã Đế Quốc a, thật sự là khí phách tuyệt luân.

Vừa đi trên đường Cơ Huyền vừa quan sát, không khỏi khâm khái trước cảnh tượng phồn hoa của nơi này.

- Chắc chắn, phải đi tìm tiểu tức phụ Nhã Phi của ta thôi. Lâu lắm không gặp nàng ấy, nhớ muốn chết mất.

Cơ Huyền hỏi thăm nơi có sân đấu giá lớn nhất. Nhớ tới yêu tinh Nhã Phi khoe miệng cậu bắt giặc nở nụ cười vui vẻ.

Nghe vậy, cước bộ Cơ Huyền chậm rãi dừng lại, ngẩng đầu nhìn khối kiến trúc khổng lồ cùng với dấu hiệu đặc thù xuất hiện tại cuối ngã tư đường kia, trên khuôn mặt không khỏi hiện lên một vẻ kinh ngạc, lắc đầu, thờ dài nói:

- Ô Thần thành mà so với nơi này thì đúng là nhà quê với thành phố.

Cơ Huyền nhìn Thước Đặc Nhĩ gia tộc này bỗng cảm thấy mình chính là một tiểu bạch kiểm được phú bà bao nuôi. Là tình nhân không được hấp thụ ánh sáng. Cậu tưởng tượng tương lai muốn ở bên Nhã Phi thì cần có thực lực cường đại hơn, không phải từ khôi lỗi hay ma thú mà chính là thực lực của bản thân.

Vân Vân thì có một tên Cổ Hà ngâm nghe đào gót tường, Nhã Phi thì một tên Mộc Chiến ngâm nghe chạy đến. Áp lực thật lớn.

Cơ Huyền thở một hơi. Đi bộ tại trong đại sảnh, mặt không chút thay đổi, hộ vệ võ trang hạng nặng tùy ý có thể thấy được, trên ngực hộ vệ này cũng đeo huy chương của Thước Đặc Nhĩ gia tộc, hiển nhiên, bọn họ vốn là lực lượng tinh nhuệ của Thước Đặc Nhĩ gia tộc.

Lúc Cơ Huyền tiến vào đại sảnh, hẳn rõ ràng cảm giác được, có không hề ít hơn hai mươi đạo ánh mắt bén nhọn, từ trên từng bộ vị của thân thể mình đảo qua, sau một lúc lâu, các ánh mắt bén nhọn mà độc ác, mới chậm rãi thu liễm mà quay về.

Tại trong đại sảnh, dòng người không ngừng dao động giữa vô số lòng thủy tĩnh. Tại trong lòng, dao động bày đặt vô số các loại kỳ vật gây ngạc nhiên, mà ở dưới các vật phẩm này..., còn lại có mã số ghi giá cả mã, bất quá trong mỗi một loại giá cả này, cũng ít nhất là trên ba tam vạn kim tệ, giá cả sang quý này, đủ để cho rất nhiều người ngưỡng vọng mà ngừng bước.

Cơ Huyền nhìn qua nơi này, cảnh tượng nhộn nhịp, đang thần thờ suy nghĩ thì cậu cảm thấy có người tập kích sau lưng. Cơ Huyền lách người sang bên phải, tay trái thuận thế nắm lấy bàn tay của kẻ tập kích cậu bẻ ngược ra sau lưng hắn. Giọng cậu lạnh xuống:

- Người muốn làm gì?

- Đau đau đau, huynh đệ ta không có ý xấu ta thấy huynh đệ thất thần nên có ý muốn hỏi thăm thôi.

Cơ Huyền nhún mày có chút không tin, nhưng liếc qua người này cách ăn mặc quý phái hơn nửa nơi này là nơi là địa bàn của Thước Đặc Nhĩ gia tộc chắc không ai dám làm bậy ở đây. Suy nghĩ thoáng qua trong đầu, Cơ Huyền buông tay thả tay kẻ này ra.

Kẻ này được Cơ Huyền thả thì lui lại vài bước vận lại tay nhìn Cơ Huyền.

Cơ Huyền cuối cùng cũng nhìn rõ kẻ này. Người thiếu niên này nhìn thực sự lấm la lấm lét, ngũ quan không tồi nhưng nhìn thực... đê tiện.

- Tiểu huynh đệ lần đầu đến đây sao?

Sau khi được vận vẹo cánh tay một hồi rồi hắn ta lại như không có việc gì cười hi hi tiến tới chỗ Cơ Huyền vỗ vai.

Cơ Huyền nhìn người này suy đoán dụng ý của hắn rồi, gật đầu.

Thấy Cơ Huyền gật đầu tên này lại thao thao bất tuyệt giới thiệu:

- Nơi này chỉ là khu vực bên ngoài, các đồ vật bán ra, cũng cũng không tính là quá mức trân quý... Tại tổng bộ của Thước Đặc Nhĩ gia tộc, phòng đấu giá cũng là giống như công pháp cấp bậc một bậc như nhau. Bị nghiêm khắc chia làm bốn cái cấp bậc Thiên Địa Huyền Hoàng, trong đó Thiên là cấp cao nhất, bất quá phòng đấu giá cấp Thiên đó, sợ rằng có đôi khi cho dù là một hai năm, cũng khó được mở ra một lần, bất quá một khi nói mở ra, như vậy đại biểu cho, phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ sắp sửa đấu giá vật gì đó, tuyệt đối là cấp cực kỳ quan trọng. Khi đó, cơ hồ hơn phân nửa cường giả cùng thủ lĩnh các thế lực của Gia Mã Đế Quốc, đều đã phong cầm mà đến... Uh, ta nhớ kỹ ta năm đó cũng tham gia qua một lần, lúc ấy phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ đấu giá vật gì đó, tựa hồ là một quả trứng của lục giai Hòa Lâm Ngạc Giao.

- Nghe nói chỉ cần thành công áp quả trứng Hòa Lâm Ngạc Giao kia đi ra, đó là đầu vương cường giả trời sanh, hơn nữa chỉ cần nuôi dưỡng thích đáng sớm muộn có thể tiến vào đầu hoàng cấp bậc...

Vì Cơ Huyền đeo mặt nạ nên tên này cũng không thấy được nét mặt của cậu, nhưng hắn đoán đại khái là Cơ Huyền không biết nhưng ngại không dám hỏi nên giải thích cho cậu.

- Phòng đấu giá Địa cấp, cũng rất ít mở ra, huyền bậc dường như phổ biến, hoàng bậc, còn lại là toàn bộ mở ra.

- Có chút ý tứ...

Phân chia cấp bậc như vậy, làm cho Cơ Huyền cảm thấy hứng thú cười nói.

- Muốn tiến vào phòng đấu giá ba cái cấp bậc Thiên Địa Huyền, liền muốn thân mình có nhận định về giá cả, bỏ một ít ngoài ý muốn, muốn tiến vào phòng đấu giá Huyền cấp, ít nhất là muốn có được trăm vạn, ách, được rồi... Trên người người có tiền đủ như vậy không

Thấy Cơ Huyền hỏi đáp thiếu niên lẩm lét như được tiếp thêm sức mạnh tiếp tục nói:

- Muốn tiến vào phòng đấu giá ba cái cấp bậc Thiên Địa Huyền, liền muốn thân mình có nhận định về giá cả, bỏ một ít ngoài ý muốn, muốn tiến vào phòng đấu giá Huyền cấp, ít nhất là muốn có được trăm vạn.... Ách huynh đệ có bao nhiêu?

- Ề hèm, chắc có khoảng mấy chục vạn.

Cơ Huyền hắc giọng có chút ngưng ngừng nói.

- Này tựa hồ chỉ có tư cách tiến vào phòng đấu giá Hoàng cấp.

Người thanh niên nghe vậy cũng gật đầu.

Bất giác ánh mắt Cơ Huyền hướng tới phía một địa phương dành cho nhân viên cao tầng bên trong phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ xuất nhập, lúc trước trên nơi này là một mảnh bình tĩnh, xem ra tựa hồ là có cái đại nhân vật gì địa vị không thấp từ nơi này sắp đi ra rồi.

Nhìn lên đám người tao động nơi này, Cơ Huyền nghi hoặc trừng mắt nhìn, lệch đầu, ánh mắt xuyên thấu qua đầu đám nam nhân đột nhiên trở nên hưng phấn giống như phát tỉnh sắc lang một bức như nhau, sau đó, mơ hồ thấy chút mảnh màu đỏ sáng cùng với thân thể mềm mại uyển chuyển mơ hồ.

Dưới ánh mắt đó, Cơ Huyền nhìn thấy một đôi giày bó màu đỏ, giày bó gót chân thoáng có chút bén nhọn, từng bước từng bước gõ lên trên mặt đất lát đá trơn bóng, phát ra từng đợt tiếng vang thanh thúy dễ nghe, giống như một loại âm phù tuyệt vời, ánh mắt thoáng hướng lên một điểm, một đôi đùi đẹp thon dài tuyết trắng có chút kích thích ánh mắt xuất hiện ở tại trong tầm mắt.

Cuối cùng xuyên thấu qua khe hở, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp quyến rũ động lòng người hé ra. Nhìn khuôn mặt kiều diễm đó, dưới lớp mặt nạ Cơ Huyền nở một nụ cười vui vẻ. Khẽ lẩm bẩm:

- Vận khí đúng thật không tệ, quả nhiên gặp được nàng.

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp, chậm rãi đảo qua đại sảnh, tại lúc vừa muốn thu hồi ánh mắt, tầm mắt mãnh liệt cứng đờ lại. Cuộc bộ hành tẩu cũng là trở nên dừng lại. Ánh mắt chăm chăm trên người thiếu niên mang trên mặt chiếc mặt nạ vô diện, với một thân hắc y đứng ở cạnh lòng thủ tinh cách đó không xa. Lập tức, trong đôi mắt đẹp lộ ra vẻ khó có thể tin.

Làm nhân vật tiêu điểm trong đại sảnh, cử động của cấm bào nữ nhân, không thể nghi ngờ là làm cho được mọi người đem ánh mắt di động đi theo, bất quá khi bọn hắn nhìn thấy vô diện thiếu niên và một thiếu niên có chút thanh tú, nhìn tâm tình khác thường cực kỳ hiếm thấy của cấm bào nữ nhân kia, tuy không biết ánh mắt nàng hướng về ai nhưng trong lòng cũng không kiềm chế nổi muốn đem hai người kia đi lăng trì.

- Di, nữ thần... Nữ thần đang nhìn về ta.... Chả nhẽ nàng coi trọng ta rồi.... Phải làm sao đây....

Tên thiếu niên đáng thương, nghĩ ánh mắt của Nhã Phi hướng tới hắn. Trong lòng sôi sục, hơi thở có dồn dập, cảm giác hưng phấn. Nếu có thể lấy được nàng thì sẽ được một trong tam đại thể thực cường hãn nhất Đế đô này chống lưng, không nói tới gia thế luận việc dung mạo của nữ nhân này đã khiến hắn không có sức chống cự. Hắn hồn nhiên không cảm thấy sát khí từ bốn phương tám hướng ập tới, đại khái là hưng phấn quá độ.

Không bận tâm tới cái nhìn bén nhọn như dao kiếm, Cơ Huyền đối với cấm bào nữ nhân đang nhìn chăm chăm cậu ánh mắt hiện lên ý cười nồng đậm.

Cấm bào nữ nhân rốt cục cũng thoát khỏi ngạc nhiên, đúng là hắn rồi. Không phải là mình nằm mơ, thân ảnh mà nàng đã khắc ghi vào sâu trong trái tim đã xuất hiện ở đây. Tiếng vang đập chân thanh thúy vang lên, cấm bào nữ nhân nhanh chóng với tới phía Cơ Huyền.

- Xin chào mỹ lệ tiểu thư ta là....

Thiếu niên kia thấy cấm bào nữ nhân tức tốc bước tới phía mình, hưng phấn hơn trước nhiều lần. Phùi quần áo, bày ra tư thế hắn cho là soái nhất hướng về phía cấm bào nữ nhân.

Có điều cấm bào nữ nhân không thể ý tứ hắn, tránh người đi qua hắn hướng tới vô diện thiếu niên phía sau hắn vài bước rồi dừng lại trước mặt cậu. Nàng nhu mì nhìn cậu khẽ cười, giọng nhẹ nói:

- Người cao lên rồi. Da cũng đen đi, người ốm đi nhiều, xem ra là ra ngoài lăn lộn chịu không ít khổ cực.

Thiếu niên nọ bỗng cảm thấy một tràng xấu hổ, không nghĩ tới người nàng hướng tới không phải mình. Ánh mắt nhìn về Cơ Huyền có chút sùng bái.

Mọi người xung quang về mặt mừng bức. Sao nàng ta có thể rút ra được điều đó vậy.

- Hắc hắc, ra ngoài lăn lộn chịu không được cũng phải chịu. Nhiều lúc không thể gắng được thì ta nhớ tới nàng. Nhớ tới "phần quà" nàng nợ ta. Lúc đó là có động lực ngay.

Cơ Huyền cười hắc hắc, giọng nói pha chút lưu manh nói với nữ nhân quyến rũ trước mặt:

- Chỉ là nàng vẫn không thay đổi gì vẫn quyến rũ như vậy. Hôm nay không nghĩ tới có thể gặp lại nàng ở đây.... Nhã Phi tỷ tỷ thân mến

- Rồi khỏi gia tộc đi lịch lãm xong, tự nhiên là muốn trở về tiếp quản một số sự tình.

Nhã Phi ngó nhìn cặp con ngươi đen nhánh trong suốt kia giống như ba năm trước đây như vậy, môi cong hồng nhuận, hai tay để ở sau người, thân thể có chút cúi tới trước, đối với Cơ Huyền cười dài.

Lấy góc độ của hai người cảm bào thoáng hạ xuống, nhất thời, một khoảng tuyết trắng hăm sâu tràn ngập câu tuyến chói mắt làm cho người ta điên cuồng, đó là xuất hiện ở tại trước con ngươi Cơ Huyền, sắc mặt hần từ từ có chút hồng nhuận lên.

- Đi thôi, ở đây không tiện.

Tuy không nhìn được vẻ mặt của Cơ Huyền nhưng Nhã Phi biết chắc cậu đang xấu hổ. Nàng tự nhiên nắm lấy tay Cơ Huyền trước mặt mọi người dẫn cậu đi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Gặp lại Nhã Phi

Nhã Phi kéo Cơ Huyền về phía cầu thanh chỗ đại sảnh đi tới, về phía cửa có mấy tên thủ vệ đang đứng.

Nhìn Cơ Huyền đi theo phía sau Nhã Phi, mấy tên thủ vệ liền liếc mắt. Dựa theo quy củ không phải thành viên tộc nhân thì bình thường không được tiến vào bên trong, nhưng hôm nay Nhã Phi là trưởng lão giám sát quyền lợi không nhỏ cho nên mấy tên thủ vệ không dám ra mặt cản trở, đợi đến khi ba người chuẩn bị tiến vào thì một gã thủ vệ liền tiến lên định mở miệng nói, Nhưng chưa kịp mở miệng thì Nhã Phi đã nhận nhạ cất ngang lời của tên thủ vệ nói:

- Hần là bằng hữu của ta, có việc gì ta chịu trách nhiệm gánh vác.

Nhận nhạ nói một câu, Nhã Phi nhanh chóng mang hai người đi đến cầu thang. Nhưng tại cầu thanh bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân làm cho lông mày nàng khẽ cau lại.

Trên tầng lầu liền chậm rãi xuất hiện vài thân ảnh. Một vị nam tử nhìn qua thì cùng tuổi với Nhã Phi, khuôn mặt thoáng có chút tái nhợt rõ ràng sắc dục quá nhiều, tuy nhiên thân hình người này lại lộ ra một cỗ ẩn tàng hơi thở của một Đấu sư cấp bậc.

Thanh niên sắc mặt tái nhợt ánh mắt có chút khát vọng cùng với tham lam nhìn những đường cong gợi cảm vô cùng hoàn mỹ của Nhã Phi, đột nhiên hơi thở có chút dồn dập.

Cơ Huyền nhìn thấy ánh mắt không an phận của tên này quét lên người Nhã Phi, liền tiến lên phía trước ngăn cản ánh mắt của hắn.

Thanh niên thấy Cơ Huyền chắn trước mắt, hần nhú màu đột nhiên mở miệng hỏi:

- Tầng phía trên là cấm địa của gia tộc, ngoại nhân không thể tiến vào. Ngươi thân là Trưởng lão giám sát sao lại có ý không biết?

Nhận thấy ánh mắt của thanh niên có chút biến hóa. Khuôn mặt đang cười của Nhã Phi thoáng có chút khó coi, cùng với sự chán ghét.

Thấy ánh mắt chán ghét của Nhã Phi, khuôn mặt thanh niên nhất thời âm trầm đi rất nhiều, lấy thiên phú tu luyện của hắn cũng xem như là một kỳ tài trong Thước Đặc gia tộc, làm cho các nữ nhân khác đối với hắn rất là hâm mộ, nhưng Nhã Phi thấy hắn như thấy một con vi trùng kinh tởm, điều này làm cho lòng kiêu ngạo của hắn thật sự là một đả kích lớn.

- Ta nói rồi, Có chuyện gì ta chịu trách nhiệm, mời ngươi tránh ra.

Thanh âm Nhã Phi lạnh lùng nói, không cấp cho đối phương một chút mặt mũi, bàn tay cầm chặt lấy tay của Cơ Huyền sau đó hướng về cầu thang tiến đến.

Nhìn Nhã Phi không cấp cho mình một chút mặt mũi, sắc mặt thanh niên tái nhợt thoáng có chút run rẩy, đặc biệt khi bàn tay Nhã Phi nắm lấy bàn tay của Cơ Huyền thì một cỗ ghen tỵ không hiểu nổi lên. Nhìn qua khuôn mặt của Nhã Phi đang cười đầy mặt, thanh niên nam tử có một cỗ lửa giận, chẳng qua hắn cũng biết, trong lòng Nhã Phi rất bài xích nam nhân, chủ động nắm tay một gã nam tử thì lại càng không có.

- Hắc, Ta nói ngày thường đối với ta lạnh băng, nguyên lai ngươi thích loại tình thú huyền bí này hả là hắn có thỏa mãn ngươi được không?

Thanh niên nhin không được cười nói.

Cơ Huyền lạnh lẽo đưa mắt về phía thanh niên kia. Đầu khí trên cơ thể chậm rãi lưu động.

- Không cần.

Cảm nhận được biết hoá của Cơ Huyền, Nhã Phi nhẹ kéo cậu lắc đầu nói nhỏ. Tuy nàng có vẻ khôn có việc gì nhưng móng tay của nàng đã bấm sâu vào da thịt của bàn tay cậu.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết?

Ánh mắt của Cơ Huyền làm cho hắn cực kỳ không thích, thanh niên nhất thời giận giữ hét lên.

Cơ Huyền không để ý tới tên đó, nhìn về phía Nhã Phi nói:

- Nhẫn không thể giải quyết mọi vấn đề. Nàng nhớ những gì ta nói với nàng không, nàng sẽ trở thành Phượng Hoàng kiều ngạo kinh thường tất cả. Nhưng cách thức của nàng hiện giờ nào có giống một con Phượng Hoàng.

Dưới ánh mắt của Cơ Huyền, Nhã Phi như bị cái gì đó nghẹn khuất trong lòng. Giọng nàng có chút run run nói:

- Hắn là nhất tinh đấu sư....

Chỉ là chưa kịp nói dứt lời thì Cơ Huyền đã hướng tới phía tên kia ra đánh tới.

Thân thể người thanh niên tái nhợt tuy không buh hãn, bất quá thực lực cũng không kém, trong khi Cơ Huyền phát động tấn công, hắn đã kịp phát hiện, khuôn mặt hiện lên một cỗ âm hàn, hai tay giao nhau, đầu khí trong cơ thể hung mãnh bạo phát ra, trong nháy mắt hình thành đầu khí sa y.

Mặc dù không kịp phòng ngự, nhưng thanh niên kia đối với thực lực của mình rất là tin, hơn nữa Cơ Huyền nhìn còn rất trẻ, hắn tin tưởng rằng lực công kích của đối phương không thể phá vỡ phòng ngự của mình.

- Tiểu tạp chủng, hôm nay cho dù có Nhã Phi che chở ngươi, thì cũng đừng mong ra khỏi phòng đấu giá.....

Cơ Huyền một quyền đánh tới không dùng đầu kê hoa lệ. Đơn giản là một nắm đấm, nhưng quyền phong này chứa kinh khí kinh hoàng, không kìm ở xung quang quyền phong bị xé toạc ra. Đánh thẳng lên người tên thanh niên tái nhợt.

- Rắc rắc.

Tiếng vỡ nát vang lên lớp sa y trên người thanh niên bị đánh tới nát bét, hắn một ngụm máu tươi trong yết hầu không kìm hãm được phun ra, thân hình cũng bị kinh khí mạnh mẽ đánh văng vào góc tường lập tức một ngụm máu nữa lại phun ra, ngực hắn lõm sâu xuống xem ra xương ức đã vỡ nát. Cả người hắn co quắp lại như con tôm, bất động.

Tới lúc này, mấy tên thủ hạ ở bên cạnh kia thanh niên mới phục hồi lại tinh thần, nhìn chủ tử bộ dáng thê thảm, khuôn mặt cả kinh chợt giận dữ quây quanh Cơ Huyền lại.

- Lui ra cho ta!

Nhã Phi đang ở trên thang lầu nhìn cử chỉ của mấy tên hộ vệ rốt cuộc không thể nhịn được nữa bộc phát ra. Mất hạnh trừng lên quát.

Nghe được tiếng quát của Nhã Phi, vài tên hộ vệ nhất thời lộ vẻ chán chường. Chủ tử bọn họ dám đắc tội Nhã Phi nhưng bọn họ không có cái can đảm này.

Nhã Phi hừ lạnh khí tức đấu sư tràn trề ngoài lạnh lẽo nhìn về đám người:

- Các người còn dám đi tới một bước, từ nay về sau đừng nghĩ còn xuất hiện tại phòng đấu giá, mặc dù các người không phải thuộc hạ của ta, bất quá ta nghĩ bằng vào thân phận giám sát trưởng lão, loại bỏ vài người cặn bã không phải quá mức khó khăn?

Nhìn Nhã Phi bị Nhã Phi chất nhiep, khuôn mặt mấy tên hộ vệ hiện lên vẻ sợ hãi, bốn mắt nhìn nhau không cam lòng lui xuống.

- Mang theo chủ tử các người lần trở về!

Ngón tay chỉ hướng cửa cầu thang, Nhã Phi lạnh lùng nói.

Đám thủ hạ hướng tới chủ tử đỡ hắn dậy. Liếc nhìn lồng ngực của thanh niên bị lõm xuống, khoe miệng vẫn còn trào máu tươi, mắt đảo già trắng bất thì bọn chúng hít một ngụm khí lạnh hướng tới Cơ Huyền. Một quyền đơn giản mà đánh nát sa y, thậm chí đánh vỡ nát cả nồng lực của đấu sư là thực lực gì, ít nhất cũng là đấu sư đỉnh phong. Đám thuộc hạ nghĩ đến vậy thì vội vã vác thanh niên đi.

Liếc nhìn thanh niên được đám thủ hạ mang đi. Cơ Huyền ánh mắt lạnh lẽo xuất hiện sát khí. Sau đó cậu thu hồi ánh mắt về phía Nhã Phi đánh giá:

- Di, nàng ấn dấu sâu thật đến ta cũng không biết nàng đã đột phá đấu sư.

- Ngươi quá hấp tấp rồi.

Nhã Phi mở miệng oán trách, nội tâm nàng vô cùng bất đắc dĩ với Cơ Huyền:

- Ông nội tên đó mà thấy cháu hấn bị ngươi đạ tàn phế. Đến lúc đó lão già cực kỳ bao che con cháu kia nhất định sẽ tìm đến ngươi mà gây phiền hà đó!

- Chỉ cần lão bắt từ đó kiếm tới ta gây phiền tức thì ta không ngại trừ đi một cái gai cho nàng.

Cơ Huyền thực không coi ra gì nói. Đầu hoàng cậu còn thấy vài cái, chỉ là một lão bắt từ nhỏ không làm phiền tới cậu được.

- Quên đi đến lúc đó ta tận lực bảo hộ ngươi.

Nhã Phi xoay người bước lên trên lầu, tại chỗ rẽ để lại cho ánh bóng lưng động lòng người.

Một đường đi theo Nhã Phi lên trên mấy lầu, cuối cùng ngừng lại trước một cánh cửa lớn, xem bộ dáng của nàng hiển nhiên đây là nơi thường lui tới.

Bên cạnh cánh cửa đứng vài tên thủ vệ, mặc dù ánh mắt bọn họ nhìn hai người Cơ Huyền đầy nghi hoặc, nhưng vẫn chưa mở miệng ngăn trở, y như cọc gỗ đứng đó.

Đẩy cửa phòng, lộ ra căn phòng rộng lớn, bên trong dựng đứng từng hàng giá sách chỉnh tề, trên đó để đầy đặc đủ loại sách. Nhã Phi xuyên qua giá sách cuối cùng đi tới trước bàn làm việc.

Cơ Huyền đang chiêm ngưỡng căn phòng này thì một hương thơm lướt vào trong ngực cậu. Ở trước ngực có hai khối gì đó mềm mại ép lên, cảm giác tiêu hồn. Nhìn kẻ tập kích mình, Cơ Huyền cũng cười tay cũng thuận thế hướng tới vòng eo tinh xảo của nàng ôm chặt.

Hai người cứ ôm nhau như vậy một lúc lâu, đến khi tay tê mỏi rồi mới buông ra.

- Di, không đúng kịch bản nga, đáng nhẽ nàng phải trao cho ta nụ hôn nồng cháy chứa đựng nỗi nhớ mong của nàng chứ? Sao có mỗi cái ôm như vậy.

Cơ Huyền nhìn lồng ngực trống trải của mình bất mãn kháng nghị.

- Xùy, nghĩ thật đẹp.

Nhã Phi đỏ mặt. Xúc động ma quỷ, khoảng khắc lúc này nàng không kiềm chế được lao vào lồng ngực quen thuộc đó. Cảm nhận sự ấm áp, mùi hương quen thuộc làm nàng trở nên thoải mái.

- Bây giờ hãy thành thật khai báo. Ba năm qua ngươi đã trải qua chuyện gì hả? Thực lực của ngươi lại tăng mạnh đến vậy?

Nhã Phi nhàn nhã ngồi vào ghế nói với Cơ Huyền.

Cơ Huyền cũng vui vẻ cời chiếc mặt nạ xuống, giữa họ cũng không cần chiếc mặt nạ này che dấu nữa. Cậu giản lược kể lại những gì mà cậu trải qua trong ba năm nay cho Nhã Phi. Đương nhiên những tao ngộ với các mỹ nữ phải lược mấy nghìn chữ rồi...

.....

- Di, ngươi đã giết một trăm đầu ma thú sao???

- Ngươi phát hiện ra động phủ cường giả....

- Từ Tinh Dục sư vương....

- Lục tinh đầu sư....

- Ngươi trở thành nhị phẩm dược sư....

-

Nhã Phi nghe Cơ Huyền kể mà bản thân như nằm mộng, những gì mà Cơ Huyền trải qua thật là không còn lời nào để nói. Thậm chí đến đầu hoàng như thần long thấy đầu không thấy đuôi cũng để Cơ Huyền bắt gắp. Nhã Phi bỗng nghĩ ra cái gì đó lấy con hình nộm từ trong gói chỉ:

- Vậy con hình nộm này thực sự có khả năng cứu ta một mạng sao?

- Đương nhiên rồi.... Còn đến ta hỏi nàng....

Cơ Huyền nói sơ qua cho Nhã Phi rồi hướng lại phía nàng hỏi.

- Thực ra tao ngộ của ta cũng không có gì. Chỉ là sau đệ rồi đi không lâu thì ta cũng hồi lại gia tộc, thực ra chuyện thân thể ta đã có thể tu luyện bình thường không ai trong gia tộc biết, chỉ có một số tâm phúc của ta biết được. Ta đang tính ẩn nhẫn một thời gian nữa, đột phá đại đầu sư mới hiển lộ ra

ngoài... Nay có chút sớm hơn dự tính.

Nhã Phi cũng đơn giản nói lại với Cơ Huyền.

- Vậy là ta gây rắc rối cho nàng rồi.

- Cũng không hẳn chỉ là ông nội hẳn trong gia tộc là một trong các nguyên lão lời nói có chút trọng lượng.

Nhã Phi vuốt qua mái tóc xanh trên trán có chút mệt mỏi nói. Xem ra tên thanh niên Lôi Lạc kia đúng là cấp cho nàng rất lớn phiền toái. Sau đó nàng lại cười:

- Ta bây giờ thật ra không muốn đụng tới hẳn, nhưng có một ngày ta có cơ hội cầm quyền, người này sẽ là nhóm đầu tiên bị ta đập ra, cái loại rác rưởi này đến lúc đó ta trả thù sẽ cho hẳn cảm giác được không nên sinh ra trên đời... Người cần phải biết, đàn bà vĩnh viễn là sinh vật mang đầy thù hận, nếu không làm sao có câu "tối độc phụ nhân tâm".

- Nàng đúng là đủ văt vả rồi.

Nhã Phi ngẩn mặt lên, đôi mắt kiều mị lấp lánh nhìn tới Cơ Huyền, thân thể quyền rũ lười sất gần cậu rồi tự nhiên tựa vào vai Cơ Huyền:

- Đúng là ta thật văt cả rồi, vậy thời khắc này hãy để ta lười biếng một chút... nghỉ ngơi...

Tiếng nói của Nhã Phi ngày càng nhỏ cuối cùng im lặng. Cơ Huyền liếc nhìn thì phát hiện ra nàng đã ngủ. Cơ Huyền cũng không quấy nhiễu nàng cứ để nàng nghỉ ngơi. Chỉ là, ngọn núi đôi ngao kiều nào đó thỉnh thoảng cứ cọ vào khnu tay cậu, hương thơm nhẹ nhàng cứ như con mèo cào trong lòng thật khó chịu. Nhìn khuôn mặt tỉnh sao kia, ngày thường thì nàng đa mưu tán ra nét phong tình thành thực còn bây giờ thì lại có chút mềm yếu của thiếu nữ khiến mọi nam nhân nhìn thấy sẽ hưng hăng ôm chặt nào vào lòng bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Đánh nhỏ lớn tới tìm

Nhã Phi ngủ một mạch vài canh giờ, mặt trời cũng sắp xuống núi rồi nàng mới tỉnh lại. Nhã Phi mở mắt ra, vì vẫn còn chút ngái ngủ nên đôi mắt vẫn còn mông lung, mái tóc óng ả của nàng có chút rối bởi thêm vài phần biếng lười. Duỗi eo lười, Nhã Phi cảm thấy lâu lắm rồi mới có cảm giác thư thái như vậy, đôi môi khẽ mấp máy:

- Lâu lắm mới ngủ thoải mái như vậy.

- Với nàng đúng là thoải mái, còn với ta là tra tấn đó... Làm ơn đi cô nương, muốn nghỉ ngơi thì nằm lên giường hay gì đó chứ.

Cơ Huyền thấy Nhã Phi cả người thư thái, thông thả duỗi eo bày ra tư thế quyền rũ mị hoặc nhưng Cơ Huyền nào có thời gian thương thức. Vai cậu bị nàng dựa tới tề cứng, vài canh giờ không dám động dậy hơn nữa còn bị món vũ khí có sức sát thương cao liên tục tấn công.

Nhã Phi quay lại nhìn Cơ Huyền thấy mặt của cậu như trái mướp đắng liền bật cười khanh khách không ngừng:

- Khách khách.... Vậy thì tỷ tỷ bồi thường cho đệ đệ nhé.

Nhã Phi tiến tới gần Cơ Huyền, hai tay ép lên phần tựa của ghế cúi thấp người xuống. Hai khoảng tuyết trắng với khe sâu hút hồn lộ ra trước mặt Cơ Huyền. Lần này còn rõ hơn lúc sáng nhiều lắm.

Cơ Huyền nhìn "thấy cảnh đẹp nhân gian" mắt liền không nghe sự khống chế của não cứ hưng hăng dán tới. Máu nóng trong cơ thể bắt đầu dồn lên não, kích thích tiểu Cơ Huyền thức dậy.

Nhã Phi thấy Cơ Huyền nhìn tới hưng hăng như vậy, mắt cũng không thèm chớp. Mặt ngọc bất giác đỏ lên, cắn môi mọng giọng nói kiều diễm:

- Đẹp không? Mãn nhãn không? Đã mắt không? Muốn thấy nữa không?

Cơ Huyền theo bản năng gật mạnh.

- Tỉnh. Kí chủ thật ghê tởm, xem khoé miệng đi.

Đang bị mê hoặc thì Cơ Huyền nghe được tiếng của hệ thống bỗng giật mình, tay theo bản năng sờ sờ khoé miệng. Hoàn toàn không có gì thì biết mình bị lừa, Cơ Huyền trong lòng hưng hăng mắng cái hệ thống này một trận, nhưng đồng thời cũng tỉnh lại. Cậu nhìn thấy vẻ mặt kiều mị ướt át của Nhã Phi thì hăng giọng vô si nói:

- Nàng phải biết là mỹ nhân kế với ta là vô dụng, ta là một người đứng đắn không bị sát đẹp mê hoặc đâu....

- Phi. Trờ mặt thật nhanh.

Nhã Phi đối với Cơ Huyền - người vừa dùng ánh mắt thao láo nhìn ngực mình nay lại tỏ ra đứng đắn quân tử thì mắt đẹp tròn tròn cảm thấy có chút bội phục.

- Nhưng nếu nàng muốn phát triển tình cảm hữu nghị với ta không phải là không thể chỉ là giá cả không thương lượng gì cả không một trăm vạn hoặc một món địa cấp vũ khí một lần thì không được đâu.

Cơ Huyền sau khi thanh minh một hồi thì nhỏ giọng nói điều kiện.

- Cút, một trăm vạn một lần ngươi tưởng ngươi là gì? Lão nương một trăm vạn thì kiếm được vài trăm tiểu bạch kiếm. Còn địa cấp vũ khí, có bán ta đi cũng không được đâu.

Nhã Phi nghe thấy mấy câu sau của Cơ Huyền muốn cho cậu một cái bạt tai. Cảm xúc trong lòng cũng bị lửa giận thiêu đi rồi, Nhã Phi tức giận thu tay quay người đi. Chỉ là nàng đi chưa được vài bước thì eo của nàng bị nắm chặt, Cơ Huyền kéo nàng quay lại lồng ngực của cậu. Hướng tới đôi môi đỏ mọng hôn xuống.

Nhã Phi bị hành động của Cơ Huyền làm tròn tròn mắt, sau đó nhắm mắt hai cánh tay mềm mại hướng qua cổ Cơ Huyền khoác lên. Không gian trong phòng một trận hương diễm nhẹ nhàng, thỉnh thoảng phát lên những tiếng thở dốc và tiếng "um" nhỏ nhỏ.

Sau một hồi hai người đều thiếu dưỡng khí, nên tách ra thở dốc. Cơ Huyền nhìn về mặt ửng đỏ không biết vì thiếu khí hay vì ngược ngùng hay vì lí do khác cậu cười khẽ nói:

- Không thể dễ lần nào cũng là nàng chủ động được. Ta cũng có lòng tự tôn của nam nhân chứ.

- Phi. Ngươi hôn giỏi như vậy có phải thực hành với nhiều cô nương rồi đứng không. Có phải ba năm đó là ngươi đi "tầm hoa vấn liễu" đứng không.

Nhã Phi cảm thấy Cơ Huyền hôn quen thuộc như vậy chắc chắn đã được thực hành rồi. Nàng nhìn Cơ Huyền hung tợn nói. Nếu Cơ Huyền dám thừa nhận thì hậu quả chắc rất tệ đó.

- Hắc hắc, ta nào có thời gian tầm hoa vấn liễu, hơn nữa những bông hoa đại bên đường sánh được với bông hoa hồng như nàng được sao. Ta vẫn còn là xử nam hàng thật giá thật.

Cơ Huyền không trả lời câu hỏi Nhã Phi. Trong lòng thầm bổ sung "Vân Vận không phải hoa đại bên đường mà là hoa mọc trên núi cao"

- Hừ, tạm tin ngươi. Nếu ngươi dám tầm hoa vấn liễu thì lão nương đá bạo trứng ngươi.

Cơ Huyền nghe xong cười khan, chần tạm thời giấu Vân Vận nếu không thì không dám đảm bảo Nhã Phi sẽ không trở mặt với mình.

- Ta muốn nhờ nàng chuẩn bị cho ta chút tài liệu luyện đan. Ta hiện tại muốn thử luyện tam phẩm đan được.

Cơ Huyền hiện tại là ngũ tinh đấu sư thực lực hơn trước nhiều. Còn có linh hồn lực tinh tiến không ít với thú hoá biến dị cũng dễ dàng khống chế nó hoàn nữ hơn. Cậu muốn nhân cơ hội kiểm tra xem đan dược mình luyện có đạt tới tam phẩm không, nếu được thì lại đi đến được sư công một chuyến làm bài thăng cấp.

Cơ Huyền viết ra vài loại dược thảo đưa cho Nhã Phi. Nhã Phi nhìn qua hầu hết là loại dược thảo không quá hiếm, chỉ có yêu đan của ma thú huyết bức tam giai là hơi hiếm còn lại thì không vấn đề. Nàng gật đầu nói:

- Không thành vấn đề.

Sau đó tay vỗ nhẹ xuống một cái, một thị nữ bộ dáng xinh xắn nhanh chóng từ ngoài cửa đi đến:

- Đi lo cho ổn thỏa, sau đó mau lại đây, nhanh lên một chút.

Đem chỉ phiếu đưa cho thị nữ này, Nhã Phi phân phó nói.

- Vâng.

Thị nữ cung kính lên tiếng, sau đó bước nhanh lui đi ra ngoài.

Sau đó Nhã Phi cũng không bận tâm tới Cơ Huyền nữa vội đầu vào làm việc. Cơ Huyền cũng rảnh rồi nhân nhĩ cốc trà và thưởng thức vẻ đẹp của Nhã Phi khi làm việc. Không thể không nói mỹ nữ thì làm gì cũng đẹp, nhìn nàng thôi cũng no mắt.

Thị nữ kia đã ở trước cửa có chút bối rối vội vã đi vào, cũng là đem không khí trầm muộn đánh vỡ.

- Được tài đâu?

Nghe được tiếng bước chân vội vã Cơ Huyền đeo lại mặt nạ, Nhã Phi ngẩng đầu lên. Nhìn hai tay thị nữ trống trơn, lông mi hơi nhú, trầm giọng nói.

- Nhã Phi tiểu thư. Được tài... Được tài bị Lôi Âu trưởng lão mạnh mẽ gạt đi. Hắn nói được tài này sớm đã bị người ta mua được rồi. Không thể lại chuyển nhượng cho người khác.

Trên gương mặt thị nữ kia mang theo chút kinh hoàng, khiếp đảm nói.

- Ba!

Về mặt chợt âm trầm xuống. Ngọc thủ nặng nề nện ở trên mặt bàn. Cẩn rặng nói:

- Lão gia hỏa này. Được tài này đặt ở giữa thương khó đã có mấy tháng có thừa. Ta như thế nào chưa bao giờ nghe nói qua sớm đã bị người mua trước rồi?

- Chuyện gì xảy ra?

Nhìn biến cố đột nhiên này, Cơ Huyền nhú mày, nhẹ giọng hỏi.

Chậm rãi hít một hơi, bộ ngực đầy đặn mướt mà có chút phập phồng. Ngọc thủ của Nhã Phi xoa huyết Thái Dương. Cười khổ nói:

- Lão gia hỏa Lôi Âu này. Chính là ông nội của tên Lôi Âu bị người lúc trước đánh cho học máu. Cũng là một vị trưởng lão có quyền lực không nhỏ trong Thước Đặc Nhĩ gia tộc.

- Công báo thù riêng?

Đôi mắt Cơ Huyền thâm nhiên cười nói.

- Ai. Lão già này, lần này đích xác là có chút quá phận, lại có thể làm ra loại chuyện này.

Đứng dậy, mặt Nhã Phi thoáng có chút âm trầm, quay về thị nữ nói:

- Dẫn đường, ta tự mình cùng hắn lý luận.

Nghe vậy, tên thị nữ kia vâng vâng dạ dạ gật đầu, vừa mới xoay người, một đạo tiếng nói già nua hừ lạnh, bắt đầu từ ngoài cửa truyền vào:

- Tìm ta lý luận? Hừ, hảo a, ta cũng đang muốn nhìn, là người phương nào, cũng dám ở chỗ này dă thương cháu ta.

Nghe được tiếng hừ lạnh này, vẻ băng hàn trên mặt Nhã Phi càng ngày càng đậm, hai tay chống mặt bàn, lạnh lùng nhìn người từ cửa kia, là một vị lão già hoa bào trên khuôn mặt thoáng có chút âm ngoan đang lấy ánh mắt oán độc, hung hăng liếc nhìn Cơ Huyền đang ngồi ở trên ghế.

- Lôi Âu trưởng lão, ngươi đây là cái ý tứ gì? Mặc dù ngươi là trưởng lão của gia tộc, nhưng ngươi từ khi nào đã có tư cách nhúng tay vào chuyện của phòng đấu giá? Còn huống chi, ngươi lại có thể dám chặn lại được tài mà khách nhân muốn mua, ngươi đây là muốn cho phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ chúng ta mất mặt a?

Mặt cười tràn ngập hàn ý, Nhã Phi cảm tức hướng lão già kia chụp mũi quy kết, hung hăng nói xuống tới.

Tại đây, dưới không khí nặng nề có chút làm cho người ta khó có thể hít thở bị chụp mũi quy kết, lão già tên là Lôi Âu kia, khuôn mặt cũng không khỏi có chút biến đổi, bất quá nhyas mất, hắn đã là cười lạnh nói:

- Hắc, quan uy thật lớn a, Nhã Phi, ngươi đừng nghĩ ngươi hôm nay đã là một trưởng lão chánh thức rồi, lúc nào chờ ngươi đem cái chữ "giám sát" trong giám sát trưởng lão kia bỏ đi, trở lại mới có thể cùng ta nói như thế.

- Bất quá ta nghĩ, ngươi có lẽ cũng không có cái loại cơ hội này, ngươi thân là giám sát trưởng lão của phòng đấu giá Thước Đặc Nhĩ, nhưng lại tự tiện mang ngoại nhân tiến vào trọng địa gia tộc, hơn nữa còn tự tiện dă thương tộc nhân, vài loại vi phạm tộc quy này đã quá đủ rồi. Hội nghị Nguyên lão viện tiếp theo mở ra thì ta sẽ trình trọng hướng về phía các đại trưởng lão khác đưa ra yêu cầu bãi miễn chức vị của ngươi!

- Lôi Âu trưởng lão, ngươi có lẽ là quên một ít quy củ tiềm ẩn của phòng đấu giá, có chút khách hàng lớn, là có tư cách tiến vào nơi này, còn chuyện của Lôi Lạc, vậy thuần túy là hắn tự tìm, trách không được người khác ra tay giáo huấn.

Nhã Phi với âm thanh lạnh lùng nói.

- Nha đầu mỏ nhọn này, khách hàng lớn? Hắc, hảo, ngươi tới cùng nói cho ta một chút, thân phận người này ra sao?

Lôi Âu bĩu môi, lãnh thanh nói, hắn đồng dạng là nhận thức không ít, nhưng lại cho tới bây giờ chưa thấy qua Cơ Huyền.

Nhìn Nhã Phi không có lời nói, trên khuôn mặt Lôi Âu hiện lên một vẻ đắc ý, âm trầm nói:

- Xem ra chất nữ cũng là không rõ ràng lắm thân phận của người ta a, thế mà dám đem người xa lạ về trong trọng địa của gia tộc như vậy, xem ra người thật là không thích hợp với chức vụ này.

Nhã Phi đó là phần nộ, nhìn cử chỉ của nàng như vậy, Cơ Huyền cuối cùng chậm rãi thở dài một hơi, đứng dậy, đi tới bên cạnh bàn, lôi kéo Nhã Phi, sau đó đem nàng lại trên ghế, vỗ vỗ đầu nàng, mỉm cười nói:

- Việc này, rõ ràng là lý nói không thông, để cho ta tới đi

- Người đừng làm loạn, lão gia này chính là Đẩu linh cường giả, người có biến thái như thế nào, cũng tuyệt đối đánh không lại hắn.

Cử động than mặt của Cơ Huyền như vậy, làm mặt Nhã Phi có chút ửng đỏ hồng, có chút từ chối gãy dựa một chút, nhưng không có chút phản ứng nào, nàng thoáng có chút lo lắng nói.

- Cứ giao cho ta.

Cơ Huyền nhìn Lôi Âu nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Nhã Phi ăn giấm

- Nếu bây giờ lão chịu nhả ra được phẩm thì mọi chuyện chấm dứt ở đây. Dù sao cũng là trưởng lão của Nhã Phi, ko muốn làm khó người.

Lôi Âu nghe vậy liền tức quá hoá cười, giọng lão lạnh lẽo nhìn về phía Cơ Huyền:

- Người trông người là ai? Đẩu hoàng cường giả sao? Người đánh cháu ta trọng thương nay vẫn còn nằm trên giường mà còn ở đây lớn lối vậy.

- Ngươi đúng là không thuốc chữa, về mặt này người và tên tiểu tử kia giống nhau thật.

Cơ Huyền lắc đầu bất đắc dĩ nhìn về phía Lôi Âu.

- Muốn chết.

Lôi Âu gầm lên một tiếng đầu khí từ cơ thể lão tràn ra ngưng kết một đầu hùng ưng, đầu hùng ưng lao tới phía Cơ Huyền với một tốc độ khó tin. Đầu khí cuồng bạo đó mà đánh lên Cơ Huyền thì chắc chắn sẽ chết không còn xác.

- Cơ Huyền!!!

Nhìn đầu hùng ưng đánh tới phía này Nhã Phi lo lắng, muốn kéo cậu lùi ra. Nhưng Cơ Huyền vẫn không nhúc nhích làm Nhã Phi vội muốn chết, cuối cùng nàng cắn răng liều mạng cùng cậu. Nàng đứng chắn trước mặt Cơ Huyền bảo hộ cậu, chắc chắn Lôi Âu sẽ không dám quá đà làm trọng thương nàng.

Nhưng Lôi Âu lão bất tử này vẫn điềm nhiên mặc kệ, không hoá giải đòn tấn công.

Cơ Huyền thấy Nhã Phi hành động như vậy khoé miệng bất giác nở nụ cười.

Đến khi mọi người trong phòng tưởng Cơ Huyền chết chắc thì không gian trong phòng bỗng ba động mạnh mẽ. Một nữ nhân đeo mặt nạ vô diện, thân thể mềm mại bước ra đứng ngay trước hướng đầu hùng ưng lao tới. Tay nàng cong lên, tùy tiện điểm một đạo tử quang tới đầu hùng ưng hung hãn lao tới. Đầu hùng ưng cuồng bạo vẫn hướng tới phía nữ tử thần bí lao tới, nhưng thoáng chốc va chạm với đạo tử quang đó đầu hùng ưng trực tiếp bị chôn vùi biến mất.

Tử quang không biến mất mà vẫn tiếp tục lao thẳng tới hướng Lôi Âu. Con người của Lôi Âu chợt co rút lại, một tiếng quát chói tai, đầu khí trong cơ thể bắt đầu điên cuồng khởi động, phá thể ra đem thân thể hắn bao phủ trong đó.

Lúc mà Lôi Âu vừa mới gọi đầu khí ra cũng là lúc, một đạo tử quang di động đã xuất hiện tại trước mặt hắn. Tử quang tùy tiện phá vỡ màn đầu khí của lão một cách dễ dàng mà hung hăng nện lên ngực của lão. Trong nhất mắt sắc mặt của Lôi Âu trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi thân thể bị đạo tử quang hất bay nặng nề đập lên tức tường khiến bức tường thủng một mảng lớn. Lão phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Mấy vị hộ vệ đi theo sau Lôi Âu kia, đều trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía nữ nhân thần bí kia không thể tin nổi. Một đòn tùy ý mà có thể hất bay một Đẩu linh cường giả khiến lão học máu trọng thương là khái niệm gì? Bàn tay nắm vũ khí sợ hãi run rẩy trứ, dĩ nhiên là quên luôn cả chức trách hộ chủ của bọn họ.

- Đâu... Đâu hoàng cường giả?

Năng lượng tử quang còn lại đang điên loạn chạy trong trong cơ thể lão không thể ngăn lại, lão cảm nhận được huyết sát kinh khủng từ đạo năng lượng đó. Môi run run, hoảng sợ nhìn vô diện nữ nhân.

Nhã Phi cứ nghĩ xong rồi rồi không nghĩ lại xảy ra biến cố như vậy. Mắt nàng trừng lớn nhìn bóng người yếu điệu trước mặt, trong lòng dậy lên tầng sóng to lớn. Đâu hoàng cường giả, ở Gia Mã đế quốc này như thần long thấy đầu không thấy đuôi, nay là cô vình dự được nhìn thấy một người. Sau đó ánh mắt quái dị nhìn về phía Cơ Huyền, vẻ thông dong điềm tĩnh như chắc chắn biết được điều này sẽ phát sinh. Trong lòng Nhã Phi ngồn ngang trăm câu hỏi.

- Lão quỷ ánh mắt không tồi... Nhưng ngươi vẫn phải chết.

Cơ Huyền nhìn bóng người mới xuất hiện không có gì ngạc nhiên cả, giọng nói lãnh đạm nói với Lôi Âu.

Vừa dứt lời nữ nhân nọ dấy lên khí tức kinh thiên hướng tới phía Lôi Âu và hộ vệ. Chỉ có điều nàng chưa kịp ra tay thì Nhã Phi hướng tới Cơ Huyền:

- Ngươi hãy ngăn nàng lại đi.

- Sao lại phải làm vậy? Diệt hấn đi có phải dễ dàng hơn không?

Cơ Huyền khó hiểu nhìn Nhã Phi.

- Hiện tại chưa được, đây là địa bàn của Thước Đặc Nhĩ gia tộc, nếu Lôi Âu biến mất ở đây thì mọi sự nghi ngờ sẽ được dồn tới ta và ngươi. Lúc đấy sẽ có phiền phức lớn hơn, thậm chí còn đánh động tới cường giả đế quốc và Vân Lam Tông.

Nhã Phi đơn giản cũng muốn giết đi Lôi Âu nhưng sẽ gây ra nhiều phiền phức nếu ra tay ở đây, có thể dẫn tới phiền phức cho Cơ Huyền.

Cơ Huyền liếc mắt đầy thâm ý với Nhã Phi lời nói của nàng có ẩn ý nga, cậu gật đầu hướng tới nữ tử kia nói:

- Dừng tay, cứ tha cho hấn một mạng đi.

Nữ nhân nghe vậy liền thu hồi khí thế, Cơ Huyền liếc hướng tới Lôi Âu giọng nói vô cảm:

- Ta cho ngươi thời gian một khắc thu thập đủ tài liệu mạng tới đây.

- Mau, mau, nhanh đi đem được tài cho người ta đưa đến đây đi!

Nghe vậy, trên mặt Lôi Âu hiện lên một vẻ sợ hãi, vội vàng quay về mấy tên hộ vệ ở bên người dūr hết.

- Vâng, vâng...

Nhìn Lôi Âu chuyển trong nháy mắt đó là trở nên cực kỳ hòa thuận, Nhã Phi cười khổ lắc đầu, lão già này, còn thật sự là tên hèn nhát a...

Nhã Phi nhìn bóng lưng gầy gò của Cơ Huyền, càng cảm thấy ba năm này khiến Cơ Huyền trở nên sâu thẳm hơn, thật sự là càng ngày càng làm cho người ta nhìn không thấu.

Nàng chuyển ánh mắt sang nữ nhân kiều mị kia tinh tế đánh giá, thân thể nữ nhân này so với nàng còn hơn một phần. Chỗ cần to thì đủ lớn, chỗ cần thon thì đúng là mảnh mai, trên người toát ra mùi hương thành thực là sức hấp dẫn chí mạng với nam nhân, nhưng nữ nhân này lại khiến người ta thấy lạnh lẽo tới tận xương tuỷ hai cảm giác đối lập này kết hợp lại với nhau khiến nam nhân kích thích cảm giác chinh phục nàng. Như muốn thấy sự mềm mại của nàng sau lớp băng kia.

Nhất thời cảm thấy lòng mình chua chua, thầm suy nghĩ tại sao nữ nhân này lại ở bên cạnh bảo vệ Cơ Huyền thậm chí còn nghe lời cậu. Cơ Huyền đối với nàng cũng rất tùy tiện như không phải người ngoài, không lẽ nữ nhân này coi trọng Cơ Huyền, hai người đã phát sinh ra việc khó nói. Càng nghĩ mùi chua càng nồng nặc, biến giấc cứ ào ào tiến tới.

- Di, sao ta ngủ thấy mùi gì chua chua. Nhã Phi nàng ngủ thấy không.

Cơ Huyền vẫn hồn nhiên không biết gì, ngạc nhiên nói.

- Mùi chua thì ta không ngủ thấy, nhưng mùi gian tình thì rõ mồn một ra đây. Thân ái... đệ có gì muốn giải thích không.

Nhã Phi bên cạnh Cơ Huyền bỗng kéo mạnh tay cậu chôn sâu vào ngọn núi đồi của nàng ánh mắt tuyên bố chủ quyền hướng về ai đó, khuôn mặt tinh xảo cười như không cười, cặp mắt phượng mang theo lãnh ý đâm tới Cơ Huyền. Nàng cảm thấy nguy cơ cực lớn nên mặc kệ trước mặt người ngoài hướng tới nữ nhân kia thị uy.

Cơ Huyền hiện giờ mà còn không biết mùi chua này ở đâu thì đúng là đầu gỗ rồi. Cậu nhìn sang Nhã Phi đang ghen bóng ghen gió với khôi lỗi trong lòng thấy thật buồn cười, hoá ra cô nàng yêu tinh này cũng biết ghen tuông, hơn nữa còn ghen một cách ngây thơ như vậy.

Không khí cứ thế mà căng lên. Theo thời gian chậm rãi trôi đi, cửa chợt mở, cái bong bóng thăm thương của hộ vệ mới vọt tiến đến, liền đem đồ vật trong lòng mấy người kia, là cái hộp ngọc cẩn thận đặt ở trên mặt bàn, run rẩy nói:

- Đại nhân, tất cả được tài ngài muốn, đều ở chỗ này, không có một chút hư hao...

- Ta không muốn kẻ nào biết chuyện hôm nay.

Cơ Huyền cầm lấy được phẩm lướt qua một lần, đầy đủ những gì mà cậu cần rồi gật đầu với khôi lỗi. Khôi lỗi không nói gì khất tay một cái, kính phong từ tay áo bắn ra đánh bật Lôi Âu và hộ vệ khỏi phòng, cánh cửa thuận thế đóng lại. Sau đó khôi lỗi cũng chìm vào không gian rồi hoàn toàn biến mất.

- Khi không còn người ngoài ở đây thì ngươi có thể giải thích rồi.

Nhã Phi khoanh tay trước ngực nâng bộ ngực khiến mọi nam nhân hận không thể nhào vào đó lên một tầm vóc vĩ mô khác.

Cơ Huyền nhìn thấy hành động của Nhã Phi mắt có gắng rồi mắt khỏi thứ hùng vĩ đó, hăng giọng:

- Nếu ta nói không như nàng nghĩ đâu. Đó chỉ là khôi lỗi mà ta ngẫu nhiên có được trong ba năm lịch lãm và lúc đầu nó hình còn răn và ngẫu nhiên nó lại biến ra hình hài của nữ nhân thì nàng có tin không?

Nhã Phi không nói lời nào, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn Cơ Huyền như muốn nói "bịa, bịa nữa đi. Ta mà tin ngươi thì tên ta viết ngược lại "

Cơ Huyền thờ dài, đầu năm nay nói thật lòng không có ai tin. Đành bịa ra một câu truyện:

- Nàng ấy là sư tỷ của ta. Lão sư phụ lo lắng cho ta chạy đi khắp nơi gây chuyện thì phi nên phái nàng tới bảo vệ ta.

Nhã Phi nghe xong liền nhủ mày không truy hỏi nữa, xem ra là tin rồi. Cơ Huyền thấy nàng tin vào câu chuyện mình bịa ra nghĩ thầm:

- Nữ nhân đúng là sinh vật kì lạ.

- Quan hệ hai người thế nào?

Sau một hồi trầm ngâm Nhã Phi lại hỏi.

- Ách, cũng không tính là tốt, tương đối bình bình. À... hiện tại ta chưa có chỗ ở nàng có nơi nào tiện cử không... Ví dụ như....

Cơ Huyền thấy Nhã Phi vẫn tiếp tục truy hỏi thì hàm hồ trả lời xong đánh sang chuyện khác.

- Nghĩ thật đẹp... Nhưng nể tình hôm nay ngươi giúp ta xả hơi giận chuyện này cũng có thể xem xét.

Nhã Phi sao không biết chủ ý quỷ quái của Cơ Huyền, nhưng nàng vẫn cố tình dung túng cho cậu, ai bảo nàng dính trúng ma chướng của tên này không thoát được. Nàng chỉ muốn hợp lý hoá cái cớ đưa Cơ Huyền về phủ của nàng thôi.

- À, ta muốn mượn một phòng trống để luyện thử đan dược tam phẩm.

Cơ Huyền gật đầu nhìn nàng nói.

Nhã Phi gọi thị nữ vừa nãy vào, phân phó thị nữ dẫn Cơ Huyền tới một phòng trống. Thị nữ nhìn Cơ Huyền có chút sợ, tình cảnh lúc nãy nàng cũng biết chút ít. Lôi Âu hùng hổ tiến vào phòng cuối cùng bị đánh bật ra chặt vật chạy trốn, chỉ cần suy nghĩ một chút thì chắc chắn biết được do ai gây nên.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Đêm khuya thích hợp giết người

- Bùm...

- Bùm...

- Bùm...

Ở trong một căn phòng nào đó của phòng đấu giá, tiếng nổ bí ẩn liên tục vang lên cứ cách một khoảng thời gian không sai biệt lắm.

.....

- Không thể tin nổi luyện năm lần thì bạo đan ba lần, hai lần luyện thành như là phế phẩm.

Trong phòng một thiếu niên với làn da trắng như ngọc đang vò đầu bứt tai tự nói chuyện một mình. Bên cạnh thiếu niên là một chiếc kim đỉnh, kim đỉnh to hơn cả người thiếu niên xung quanh có vô số hư ảnh kim long uốn lượn xung quang, nhiệt lượng nó toát ra tuyệt đối không phải phàm vật.

- Tinh. Kí chủ đã thử năm lần kết quả đều thất bại. Hệ thống đã xem xét và đặt ra giả định nếu kí chủ có thể thôn phệ khoảng một tam phẩm được sư với một đại đấu sư thì giúp kí chủ đạt đủ điều kiện với luyện được tam phẩm đan được.

Cơ Huyền nghe thấy liền thở dài một hơi xem ra phải kiểm "mồi" rồi. Trong đầu Cơ Huyền bỗng hiện một vài con mồi thích hợp, cậu cười hắc hắc:

- Lôi Âu xem ra là ý trời cũng muốn ngươi phải chết rồi.

- Cơ Huyền ngươi còn tính ở trong căn phòng đó bao lâu nữa đây.

Bên ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa và giọng nói ngọt ngào của nữ nhân. Nhã Phi đứng bên ngoài liên gõ cửa.

Cơ Huyền đứng dậy mở cửa phòng khói đen nồng nặc sộc hết ra ngoài. Nhã Phi vội vàng lùi phía sau tay che mũi nhìn về phía căn phòng đầy khói nói:

- Ngươi làm gì trong căn phòng mà biến nó trở nên như vậy.

- Hắc hắc, luyện đan có chút sai sót. Quá miễn cưỡng nên gây ra bạo đan.

Cơ Huyền ngượng ngùng gãi đầu.

- Vậy là thất bại trong việc luyện chế tam phẩm đan được rồi à.

- Thiếu chút đỉnh thôi, đại khái vài ngày sau có thể luyện được.

Cơ Huyền không phủ nhận, cậu nhún vai nói.

- Cả ngày cứ ra về huyền bí. Muốn lắm rồi đi về thôi.

Nhã Phi cũng không muốn truy hỏi thêm, có hỏi thêm thì nếu tên này không muốn nói thì tránh né đủ đường. Cặp chân dài gọi cảm cất bước đi không để ý tới Cơ Huyền nữa.

Cơ Huyền đành bước theo Nhã Phi, đi ra ngoài thì cậu mới nhận ra trời đã tối đen như mực. Thả nào Nhã Phi giận vậy, xem ra nàng đã chờ rất lâu.

Nhã Phi bước lên một cỗ xe sang trọng, cỗ xe này tự như một phòng di động, xung quanh xe nổi lên vô số ẩn văn uốn lượn. Đầu xe được kéo bởi năm đầu ma lang to lớn, mỗi con đều toát lên vẻ hung thần, khí tức thoát ra tuyệt đối mạnh mẽ hơn các đấu sư.

Cơ Huyền nhìn cỗ xe này thờ dài trong lòng. Người có tiền đúng là người có tiền đến xe đưa đón cũng kinh khủng như vậy. Bước theo Nhã Phi vào trong xe Cơ Huyền tặc lưỡi nói:

- Nàng đúng là đại phú bà. Đến cái xe đưa đón cũng khí thế như này.

Trong khi Cơ Huyền nói người khác mà không nghĩ đến mình, kẻ cười ma thú cấp đấu hoàng cường giả nhân loại bay khắp nơi lại ghen tị với một cỗ xe chỉ có ma thú siêu việt đấu sư kéo.

- Hừ, không phải ngươi có một nữ cấp đấu hoàng cường giả đi theo bảo hộ sao? Nàng còn quyến rũ như vậy, nghe lời như vậy. Dù ta có là phú bà sao mà so được với nàng.

Nhã Phi với sự tân bốc của Cơ Huyền thì miễn kháng, giọng nói có chút ghen tị đáp trả. Cứ nghĩ đến ba năm nay Cơ Huyền và sư tỷ ngày ngày bên nhau là sự ghen tị lại bốc lên, hơn nữa tên này còn dấu gọn đi lúc kể lại với nàng.

- Sư tỷ của hần chắc chắn có ý với hần nếu không sao lúc nàng nhìn mình lại có sự lạnh lẽo đâm tới như vậy. Tiểu hoạn đàn này có gì tốt mà lại có người muốn tranh với mình.

Nhã Phi là một nữ nhân cực kì tinh minh, trong thời gian làm ở trường đấu giá Nhã Phi tiếp xúc với vô số loại người, rèn luyện ánh mắt giúp nàng có thể từ ánh mắt của một người nhìn ra ý niệm trong lòng người đó. Nàng cảm thấy "sư tỷ" của Cơ Huyền chắc chắn có ý với cậu.

Cơ Huyền mà biết suy nghĩ của Nhã Phi thì muốn khóc. Cơ Huyền nói thật thì nàng không tin, nói dối thì nàng lại nghi ngờ. Ai cho tôi lương thiện?

- À nàng có hướng đi biệt phủ của Lôi Âu không?

- Biết ngươi cứ đi.....

Sau khi chỉ hướng xong Nhã Phi cũng không hỏi lí Cơ Huyền muốn biết biệt phủ của Lôi Âu.

Cơ Huyền thấy nàng không hỏi thêm cũng không giải thích. Người thông minh thì không cần nhiều lời. Trong cỗ xe khổng lồ này hai người cứ im lặng cho đến khi tới phủ của Nhã Phi.

Căn phủ này so với ở Ô Thần thành thì rộng lớn hơn không biết bao nhiêu lần. Kiến trúc xây dựng theo phong cách tây âu, những người hầu với nhan sắc không tẻ xếp thành một hàng dài, từ thế đứng, đồng phục, cho tới biểu hiện cho thấy họ được đào tạo một cách chính chu. Một lão nhân mặt đầy nếp nhăn, tóc cài hoa trầm mặc trường bào màu xám nhạt đứng đợi ở đó - có lẽ lão là quản gia.

Cơ Huyền bước xuống mà choáng ngợp trước cảnh này, cảnh này thông thường chỉ có trong mấy bộ phim mà kiếp trước cậu xem.

Nhã Phi tiến tới phía lão nhân, lão nhân thấy Nhã Phi liền nở ra nụ cười cung kính chuyên nghiệp, người hơi gấp xuống cúi chào:

- Nhã Phi tiểu thư.

Nhã Phi gật nhẹ đầu với lão nhân, quay người về phía Cơ Huyền ở phía sau phân phó:

- Đây là khách của ta, ông hãy chuẩn bị phòng cho cậu ta.

Lão nhân ánh mắt có chút ngạc nhiên nhìn về phía thiếu niên đang đeo chiếc mặt nạ vô diện kia. Nhã Phi tiểu thư lại dẫn về một thiếu niên, hơn nữa xem điệu bộ của nàng là có chút quan tâm tới cậu. Bình thường Nhã Phi tuy đối với ai cũng kiêu mị, nhưng lão biết Nhã Phi luôn phân rõ ranh giới, người khác nghĩ ngần nàng nhưng thực ra cách nàng xa tới vạn dặm. Thiếu niên tài tuấn nào chưa đem kì trân dị bảo, gia tài ra hi vọng nàng chú ý, thậm chí thiên tài Mộc gia Mộc Chiến cũng thất bại. Thế mà hôm nay nàng lại đem thiếu niên này về phủ, suy nghĩ loé lên trong đầu lão nhân, lão thu lại suy nghĩ của mình cung kính gật đầu với Nhã Phi, lão hướng tới Cơ Huyền nói:

- Lão nô đã biết. Mời vị huynh đệ này đi theo lão.

Cơ Huyền tiến vào biệt phủ, tuy biệt phủ này không khoa trương như của Mộc gia nhưng thật sự vẫn rất chấn kinh. Cậu đi theo lão nhân, sau một khúc đồng hồ thì tới một căn phòng có một cánh cửa dài hơn một trượng rộng một trượng, trên cánh cửa trạm hoàng kim sáng bóng đến mù mắt.

- Đây là phòng của tiểu huynh đệ, hi vọng tiểu huynh đệ cảm thấy thoải mái.

- Thoải mái.

Cơ Huyền nhìn thấy căn phòng bên trong còn to hơn cả phòng ở Tiểu gia trước kia, nội thất sang trọng thoải mái, cậu vội vàng gật đầu nói lời lão nhân.

- Lão sẽ để hai nha hoàn ở lại phục vụ... Chỉ là có những dạng "phục vụ đặc thù" thì cần có sự đồng ý của đôi bên.... Cậu hiểu không.

- Ách, không cần ta không có thói quen để người khác phục vụ, thế này là ổn rồi.

Cơ Huyền nghe lão nhân nói lời bur hần một cách thần nhiên như vậy thì lắc đầu từ chối. Nói đùa, cậu không phải dạng ngựa giống chỉ cần nữ nhân có nhan sắc thì động dục, hơn nữa đây là địa bàn của Nhã Phi nhớ có làm gì sai trái mà bị nàng biết được thì kết quả..... Nghĩ tới lời cảnh cáo của nàng người liền run lên từng đợt.

Lão nhân nghe vậy thì cũng không nói thêm gì, lui người ra ngoài. Bỗng lão nhân dừng lại nhìn Cơ Huyền nói một câu không đầu không đuôi:

- Phòng của tiểu huynh đệ được sắp xếp gần với phòng của Nhã Phi tiểu thư đó.

Cơ Huyền nghe vậy liền ngẩn người. Không hiểu rõ dụng ý của lão nhân lắm thì lão đã lui ra ngoài đóng cửa. Cơ Huyền đem hết điều không liên quan ném ra ngoài đầu, cậu tiến tới hướng cửa sổ mở ra. Phi dực đen tuyền sau lưng xuất hiện, Cơ Huyền phi hành trong đêm... Địa điểm, Biệt phủ của Lôi Âu.

.....

Một thân hình tròn hắc bào như ẩn vào màn đêm, chiếc mặt nạ vô diện quý dị hướng tới phía một căn biệt phủ rộng lớn. Sau đó bức tốc lao tới phía biệt phủ đó.

.....

Trong căn biệt phủ.

- Ông nội sao người có thể làm vậy? Cháu của người bị tên quái dị đó đánh đến trọng thương phải nằm liệt giường như vậy người không xót sao?

Lôi Lạc nằm trên giường mặt mày tái nhợt không còn chút máu, phần nộ gào ầm lên.

- Thiếu niên đó chúng không động được nếu không cả Lôi gia này cũng phải bồi táng. Cháu hãy nghe lời sau khi thương thế khỏi thì đừng tìm Nhã Phi gây phiền phức. Nếu cháu dám ta sẽ chặt đứt chân giữa.

Lôi Âu đứng cạnh bên giường của Lôi Lạc giọng nói lạnh lùng cảnh cáo. Bình thường đúng là lão yêu thương Lôi Lạc, chỉ là liên quan tới sự tồn vong của gia tộc lão không ngại xuống tay với cháu trai lão yêu thương nhất. Đâu hoàng cường giả là khái niệm gì? Mười cái Lôi gia cộng lại cũng không đủ chống lại.

Lôi Lạc tròn mắt không thể tin được nhìn về Lôi Âu, người ông cưng chiều mình hết mực nay lại vì một người ngoài mà muốn chặt đi mệnh căn của mình. Nghĩ tới Nhã Phi cả ngày kiêu ngạo khinh thường hắn, nghĩ tới thiếu niên quái dị kia tùy tiện đánh ra một đòn kích bại hắn suýt phé đi hắn trong lòng lại tràn đầy lửa hận.

- Nhã Phi tiện nhân đó sẽ có ngày lão tử làm ngươi quỳ xuống van xin, cầu xin ta thương ngươi. Tiểu tử quái dị kia không biết ngươi lựa gạt ông nội ta như thế nào, nhưng ta sẽ lột trần sự dối trá của ngươi, cho ngươi biết chống đối lại ta có kết cục gì...

Lôi Lạc trong lòng không ngừng tưởng tượng ra cảnh thượng Nhã Phi, lẳng nhục nằng đồng thời tra tấn Cơ Huyền khuôn mặt nhợt nhạt nở nụ cười vụn vẹo ghê tởm

Lôi Âu nhìn khuôn mặt cháu trai của mình liền thở dài, lão biết Lôi Lạc đang có ý nghĩ xấu xa trong đầu. Chỉ là lão nghĩ Lôi Lạc dù sao cũng là người cháu trai yêu quý mặc cho hắn tự yy chỉ cần không đe dọa tới Lôi gia thì hắn nghĩ gì mặc hắn.

- Tiểu tử sinh đan đã luyện chế xong rồi.

Ngoài phòng có hai người tiến vào. Một người trung niên nhân mặt mũi hồng hào, ánh mắt toát lên sự kiêu ngạo, bộ hồng bào trên người nhìn như bình thường nhưng mơ hồ ẩn chứa quang mang lưu động, xem ra không phải phàm vật. Trên ngực ánh lên một phù hiệu bất mắt trên đó nổi bật lên ba đạo quang văn, chứng minh người này là tam phẩm luyện dược sư.

Người còn lại là một tiểu tử khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, mặt mũi thanh tú xem ra là một dược đồng. Trên tay tiểu tử bê một khoả đan dược lục quang lấp lánh, mùi hương thơm phức toả ra hướng tới Lôi Âu đi tới.

Lôi Âu thấy đan dược được luyện chế thành công thì kinh hi chớp lấy khoả đan dược này hướng tới Lôi Lạc nói:

- Tiểu Lạc ăn khoả đan dược này là giúp chữa trị thương thế của cháu, chỉ cần tĩnh dưỡng một tháng là hoàn toàn có thể bình thường lại.

- Hắc, không cần thiết đâu dù gì các ngươi cũng sẽ chết thôi.

Cửa sổ bật tung ra một bóng đen điềm nhiên tiến vào trong phòng trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Thiếu niên đeo chiếc mặt nạ vô diện hướng về phía đám người Lôi Âu lãnh đạm nói.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Diệt

Mọi người trong phòng nhìn thiếu niên đeo chiếc mặt nạ vô diện thân nhiên tiếng vào nói lời lớn mật trong chốc lát liền thoát khỏi ngạc nhiên. Lôi Lạc là kẻ đầu tiên lên tiếng, hắn phần nộ quát:

- Ngươi dám đột nhập vào Lôi gia, đúng là không biết tốt xấu hôm nay sẽ là từ kì của ngươi. Gia gia, người đừng giết hắn vội chỉ cần phế hắn thôi, con muốn tận hưởng quá trình tra tấn hắn. Khắc khắc khắc.....

Lôi Lạc nằm trên giường nở nụ cười điên dại, ánh mắt hạ hê nhìn về phía Cơ Huyền.

Trái ngược với tâm trạng của Lôi Lạc, Lôi Âu cả người như chết lặng nhìn vô diện thiếu niên đang thành thoi nhìn họ kia. Cả người lão cảm thấy từng cơn ớn lạnh, ánh mắt của Cơ Huyền như đầu ma thú hung ác đang nhìn. Lôi Âu hung tợn gầm với Lôi Lạc:

- Cầm miệng cho ta.

Tam phẩm dược sư thấy Lôi Âu sợ hãi với một thiếu niên này thì lạ kì nhưng trung niên nhân không nghĩ nhiều. Trung niên nhân nhìn Cơ Huyền nói:

- Thiếu niên thì tuổi trẻ khí thịnh nhưng trên có một vài thể lực ngươi không đắc tội được đâu. Lời nói bông bột có thể bóp chết một người đó.

Luyện dược sư tam phẩm thân phận này đủ khiến một vài thể lực tâm trụ kiêng kị, thậm chí đấu linh cường giả thấy mình cũng phải khách khí, dù Lôi Âu có kiêng kị Cơ Huyền nhưng hắn thì không vì có tăng thân phận.

Lôi Âu trong lòng thầm mừng trung niên nhân ngu xuẩn, cái tam phẩm luyện dược sư nho nhỏ trong mắt thiếu niên kia không là cái gì cả. Hộ vệ của hắn là đấu hoàng có ngu cũng biết thể lực chống lưng cho thiếu niên cường đại đến bậc nào, có khi Cổ Hà trước mặt mới miễn cưỡng thu vào mắt.

Cơ Huyền thì thành thoi tiến vào phòng ngồi trên chiếc ghế gác chân nhả cười nhạt trước lời của hai tên hề kia:

- Một tên phế vật với một lão già đầu mới được sư tam phẩm vừa lên tiếng sao? Đến Lôi Âu trưởng lão cũng chưa lên tiếng đâu, ai cho phép các ngươi lên tiếng ở đây. Chó thì nên biết nhìn mặt chủ.

Lời nói càn rỡ, kiêu ngạo của Cơ Huyền khiến mặt trung niên nhân thoát xanh thoát tím khó coi đến cùng cực. Trung niên từ lúc trở thành được sư tới nay chưa bao giờ ăn nhục nhã như vậy, hần cười gằn:

- Tuổi trẻ khí thịnh, đúng là tuổi trẻ khí thịnh. Nay để ta thay sư phụ ngươi giáo huấn tên không biết trời cao đất dày như ngươi.

Trung niên nhân toát ra đầu khí hùng hực như lò lửa, vung cánh tay hướng tới Cơ Huyền đánh tới. Bàn tay của trung niên nhân hình thành một hỏa thủ to hơn thân người lao, nhiệt hỏa thiêu cháy khiến không khí trong phòng có chút nóng lên.

- Đứng tay.

Lôi Âu thấy trung niên ra tay liền biến sắc muốn ngăn cản nhưng chậm mất một nhịp. Hỏa trào không lò đã đánh tới hướng Cơ Huyền.

Chứng kiến hỏa trào đánh tới, Cơ Huyền cười nhạt Âm Huyết kiểm xuất hiện trên tay, đầu khí màu tím bao bọc toàn bộ trường kiếm nhiệt lượng từ từ hỏa toát ra còn mạnh mẽ hơn hỏa trào rất nhiều. Siết chặt cán kiếm, Cơ Huyền vung mạnh thanh kiếm theo đường chéo. Từ hỏa như được phóng thích, hóa thành hình bán nguyệt lao tới hỏa trào.

- Phùng.

Hai loại hỏa diễm va chạm với nhau, tiếng thiêu đốt nho nhỏ vang lên. Hỏa trào đối đầu với tử nguyệt giăng co một hồi cuối cùng như bị yếu thế, đầu khí của hỏa trào liên tục bị tử hỏa thiêu đốt. Tử nguyệt đánh tan hỏa trào lao tới phía trung niên nhân.

Trung niên nhân sắc mặt đại biến, thúc dục đầu khí nhanh chóng trào ra khỏi cơ thể, năng lượng đầu khí kết lại thành một khối giáp hồng quang bao bọc lấy toàn thân trung niên nhân. Trung niên nhân cũng đánh ra một thủ ấn kì dị khối giáp trên người như trở nên đồng đậm ơn. Trung niên nhân cắn chặt răng muốn ngạnh khác với tử nguyệt.

Tử nguyệt lao với tốc độ cực nhanh sau đó mạnh mẽ va chạm với hồng diễm khối giáp của trung niên nhân. Trung niên nhân liên tục bị đẩy lùi lại phía sau, trên khối giáp xuất hiện vô số vết rạn nứt, đối đầu trực tiếp với tử hỏa cuồng bạo trung niên nhân cảm thấy lớp da như bị thiêu đốt tới bỏng rát. Một hồng diễm một tử diễm cứ liên tục đối đầu với nhau, vết nứt trên khối giáp ngày càng chằng chịt như mạng nhện có dấu hiệu vỡ bất cứ lúc nào. Nhưng tử quang cũng bắt đầu trở nên ảm đạm có vẻ như sắp cạn kiệt năng lượng, trung niên nhân thấy vậy mặt tràn đầy kinh hãi, lão tin chỉ cần kiên trì thêm một lúc nữa là an toàn.

Chỉ là Cơ Huyền nào có cơ hội đó, khoé miệng nhếch lên cười quỷ dị, miệng khẽ nói:

- Bạo.

- Rắc rắc.

Văng tử nguyệt vốn đã ảm đạm nhưng đột nhiên dấy lên khí tức hủy diệt, tử nguyệt liên tục co rút lại rồi bùng nổ kéo theo trung niên nhân bao bọc lại bên trong. Tiếng vỡ nát của khối giáp liên tục vang lên trong căn phòng tĩnh lặng.

Lôi Âu cũng phản ứng cực nhanh đầu khí như biển kết thành một màng đầu khí xung quanh bao bọc lão là Lôi Lạc tránh thoát khỏi năng lượng xung kích của vụ nổ, tiểu được đồng thì không may mắn vậy bị sóng xung kích của vụ nổ hất bay đập vào màng đầu khí của Lôi Âu, người loang lổ vết máu khoé miệng vẫn còn chảy máu tươi.

Vụ nổ kết thúc, trung niên nhân hứng trọn vụ nổ trở nên vô cùng thảm thương. Giáp đầu khí vỡ nát không bảo hộ được nên vô số chỗ trên cơ thể bị thiêu đến cháy đen, quang mang trên bộ hồng bào cũng tắt ngấm, bị thiêu cháy hai phần ba. Hiện giờ trung niên nhân kiêu ngạo trở thành một tên khát cái xấu xí.

Vụ nổ khiến căn phòng dù có khả năng cách âm vô cùng tốt cũng gây ra tiếng động lớn. Các hộ vệ của Lôi gia nhanh chóng đập cửa tiến vào. Vào trong phòng họ nhìn thấy một vô diện thiếu niên tay cầm một thanh hắc kiếm quỷ dị, một kẻ như khát cái và tiểu hài đồng đang nằm xuống đất trọng thương, còn Lôi Âu thì bảo hộ Lôi Lạc. Đám hộ vệ nhận ra ngay Cơ Huyền là kẻ thù, nhanh chóng hướng vũ khí về Cơ Huyền dành trận.

Cơ Huyền liếc tới năm người này, mạnh nhất là một nhị tinh đại đấu sư còn lại thực lực cũng đều là thất tinh, bát tinh đấu sư. Xem ra bữa ăn hôm nay thịnh soạn lắm đây. Tâm niệm khẽ động căn phòng bị một luồng uy áp kinh khủng phủ lên, từ bên ngoài ban công mỗi nữ nhân có dáng người quyền rũ tiến vào.

Căn phòng bị uy áp kinh khủng này bao phủ khiến bọn hộ vệ, thậm chí là Lôi Âu trở nên đăm mồ hôi. Không ai dám cử động chứ đứng im như tạt tượng ở đó. Lôi Âu nhìn nữ tử này bước vào liền biết xong đời, màn đầu khí của lão cũng như bị ma diệt trở nên ảm đạm rồi biến mất. Cả căn phòng trừ Cơ Huyền không ai chịu được luồng uy áp này bị đè bẹp xuống.

Lôi Âu biết hiện giờ là giây phút tồn vong mặt mũi gì đều ném hết đi, lão hướng tới Cơ Huyền gian nan nói:

- Tiểu. Tiểu huynh đệ...

- Tiểu huynh đệ là để người gọi sao?

Cơ Huyền không bị uy áp ảnh hưởng, nhàn nhã bỏ mặt nạ nhâm nhi trà trên bàn, lắc đầu không tán thành cách gọi của Lôi Âu.

Lôi Âu ghen hờn, cắn răng sửa lời:

- Đại nhân, chỉ cần người ta cho Lôi gia một con đường sống thì toàn bộ Lôi gia sẽ thể trung thành với ngài. Hàng năm sẽ nộp lên phần cũng phụng cho ngài, thậm chí ngài muốn quyền lực của Thuộc Đặc Nhĩ gia tộc Lôi gia cũng ủng hộ ngài vô điều kiện. Tài nguyên, nhân lực.... đều mặc ngài sử dụng.

Lôi Âu đưa ra một lời đề nghị cực kì hấp dẫn, người khác khó lòng từ chối được. Lôi gia cũng được tính vào một thế lực lớn ở đế đô, nhân lực, tài lực đã đạt đến độ tích lũy khổng lồ hơn nữa Lôi gia còn có quan hệ với một trong tam đại tộc của đế đô khiến tầm ảnh hưởng của Lôi gia cũng không nhỏ. Có thế lực này bồi dưỡng thì một tên bình thường cũng có thể trở thành đại đầu sù.

Chỉ là Cơ Huyền đầu giống kẻ khác, cậu nhàn nhạt đáp lại Lôi Âu:

- Thứ nhất: ta chưa bao giờ có ý định diệt Lôi gia cả.

- Thứ hai: ta cũng không cần sự tồn tại của thế lực nào giúp đỡ, nhất là những con sói già thành tinh như các người.

- Thứ ba: Nếu ta muốn lấy đi đồ vật của Lôi gia thì các người ngăn được ta sao?

Lôi Âu ghen hờn, nhưng qua lời nói của Cơ Huyền là không có dự định lấy mạng của Lôi gia khiến lão thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa kịp nhẹ nhõm thì nghe thấy lời tuyên bố sét đánh của Cơ Huyền.

- Nếu ta là một người rất tốt bụng vì vậy để lão nhân gia người nói xong lời cuối cùng rồi. Vậy nên các người có thể chết.

- Người không phải vừa nói....

- Ta nói gì?

Lôi Âu nhìn về mặt vô tội của Cơ Huyền liền cứng họng. Đúng vậy lời Cơ Huyền nói là "không có ý định diệt Lôi gia" chứ không phải không có ý định diệt bọn hắn. Lôi Âu gào to:

- Người đầu mau tới đây, ở đây có kẻ đột nhập.

Cơ Huyền để mặc sức lão gào, sau một hồi cậu nói:

- Lão càng già càng ngu đi sao? Căn phòng này đã được bao bọc đầu khí rồi lão gào to đến đâu cũng vô dụng. Điều cơ bản vậy mà lão cũng không nhớ sao?

Lôi Âu biết mình không thể thoát được nên hướng tới Cơ Huyền nguyên rủa chửi bới:

- Người sẽ nhận quả báo sớm thôi, có ngày người sẽ rơi xuống địa ngục vì tội ác mà người đã làm. Mà chết ta sẽ trở thành oan hồn đeo bám lấy người, ngày ngày nguyên rủa người. Cả Nhã Phi tiểu tiện nhân kia cũng sẽ bị người kéo xuống địa ngục hả kẻ tiện nhân....

- Dù người có đầu hoàng cường giả bảo hộ thì sao, ở Gia Mã đế quốc này cũng tồn tại đầu hoàng cường giả, sự việc này lộ ra ánh sáng thì người sẽ bị truy sát bởi cường giả đế quốc. Đến lúc đó một tên đầu hoàng có thể bảo vệ người không? Người chết chắc rồi haaaaaaa....

Cơ Huyền nghĩ thầm trong lòng. Con sói gian xảo này giả điên giả dại mắng chửi nhưng thực chất là đe dọa cậu. Nhưng Cơ Huyền là một kẻ thích đá đổ hi vọng của kẻ khác, cánh tay phát nhẹ lên không gian trong phòng ba động mãnh liệt. Một đầu sù từ với tiềm giác xuất hiện, thân thể không lộ thoát ra khí tức hung bạo của yêu thú.

Lôi Âu tiếng cười im bật, ánh mắt không thể tin được nhìn về phía đầu ma thú khổng lồ vừa xuất hiện.

- Từ... Từ Tinh Dục sư vương... Lực cấp cao giai....

- Ánh mắt không tệ, nhưng đáng tiếc không có thường rồi.... Thôi muộn rồi, ta còn phải về đi ngủ nữa.

Cơ Huyền tận hưởng ánh mắt tuyệt vọng của Lôi Âu. Sau đó hướng tới phía tam phẩm dược sư đang trọng thương đi tới. Tam phẩm dược sư vừa bị trọng thương nay bị uy áp kinh hoàng kia đè lên khiến hắn cảm thấy sinh cơ đang trôi đi mau. Hắn nhìn tới Cơ Huyền muốn mở miệng van xin.

Nhưng Cơ Huyền không muốn nghe hắn nói phé thoại, hấp lực thi triển kéo tên tam phẩm dược sư này lại. Tên tam phẩm dược sư bay tới bị Cơ Huyền chộp mạnh vào cổ họng. Hỗn Nguyên công thi triển, trong thoáng chốc biến tên tam phẩm dược sư thành xác khô.

- Tinh. Linh hồn lực tăng trưởng

- Tinh. Danh hiệu tam phẩm luyện dược sư (hoàn thiện).

Nghe hệ thống thông báo trong đầu Cơ Huyền liền nhủ mày, tên được sư vừa rồi tốt xấu cũng là nhị tinh đại đấu sư vậy mà không đột phá là sao?

- Tinh. Kí chủ đừng quên kí chủ gây ra vết thương lớn cho tên đó như thế nào, hao tổn đấu khí duy trì sinh cơ đương nhiên là kí chủ hấp thụ không được bao nhiêu rồi.

Hệ thống giải thích.

Cơ Huyền gật đầu đem ánh mắt hướng tới năm tên hộ vệ kia. Hi vọng bọn chúng giúp cậu tăng lên đại đấu sư.

.....

- Bất tinh đấu sư. Không phải chứ hấp thụ mấy tên này cũng chỉ đột phá chút đỉnh thực lực vậy sao?

Cơ Huyền cảm nhận đấu khí lưu động trong cơ thể không hài lòng lắm. Thôn phệ mấy tên này mà thực lực tăng thêm có ba tinh, đại đấu sư và bốn đấu sư cao giai.

- Tinh. Kí chủ đã từng qua cải tạo thể chất của chủng dị hoá khiến kinh mạch, đan điền, đấu toàn.... Đương nhiên thể chất của kí chủ khác với trước kia như trời với đất rồi, nên nhu cầu đấu khí đột phá cũng bạo tăng.

Hệ thống phân tích lại yếu tố rồi đáp.

- Tinh. Hơn nữa kí chủ nên biết tự hài lòng với những gì mình có.

Cơ Huyền nghe vậy cũng gật đầu, như nhớ ra cái gì hướng tới phía Lôi Lạc đang nằm trên giường, tôm tép thì cũng là thức ăn, méo mó có hơn không.

- Ma quỷ.... Người tinh làm gì cháu ta, dừng lại dừng.... Ta cầu xin người.

Lôi Âu thấy Cơ Huyền tiến tới phía Lôi Lạc lên tiếng van xin.

Cơ Huyền thì không để ý tới lão, tiến tới hấp chưởng kéo Lôi Lạc đang run như cây sậy lấp bắp không nói ra lời bắt đầu thôn phệ. Rất nhanh sau đó Lôi Lạc trở thành cái xác khô bị Cơ Huyền vứt sang một bên.

Lôi Âu tuyệt vọng nhìn cháu của mình cứ thế trở thành xác khô, trong thoáng chốc như già đi vài chục tuổi, ánh mắt hồn nhiên xác của Lôi Lạc.

- Haizz, nhìn người như vậy trong lòng ta có chút áy náy.... Như vậy đi ta giúp người đoàn tụ với cháu của mình. Từ Tinh Dực sư vương tiến lão một đoạn.

Cơ Huyền giả mèu khóc chuột điều khiển sư vương ăn thịt Lôi Âu, sư vương tiến tới một ngụm nuốt vào bụng, tôm tép cũng vẫn ăn được. Tuy chỉ là đấu linh nhưng vẫn chứa chút dinh dưỡng với sư vương. Nhìn căn phòng còn vương lại mấy cái xác khô, Cơ Huyền điem vào hư không mấy điem, Từ Tinh Thanh hoá hiện ra hướng tới mấy cái xác khô thiêu đốt thành bột phấn. Xử lý xong mọi việc Cơ Huyền thu hồi hai đấu hoàng lại, phi dực hiện ra bay rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Cùng Nhã Phi

Cơ Huyền thoát li khỏi phủ của Lôi Âu, bay về phủ của Nhã Phi lặng lẽ trốn vào phòng.

- Thật may mắn, không nghĩ thu hoạch được một tam phẩm được sư, không những đột phá đấu khí mà năng lượng linh hồn cũng đột phá hiện giờ luyện chế ra đan dược tam phẩm cũng không thành vấn đề.

Cơ Huyền đang tính triệu hoán Cửu Dương Long đỉnh thì cảm nhận được điều bất thường. Cơ Huyền cảm thấy thân thể bắt đầu nóng lên, đầu óc không còn tỉnh táo, thân dưới bắt đầu "biến hoá", cảm giác quen thuộc này giống như... trúng xuân dược. Nghĩ đến điều này trông mắt co rút lại, xuân dược, sao có thể? Cơ Huyền vội vàng ngồi xuống, đấu khí lưu chuyển áp chế cái cảm giác này, sắc mặt Cơ Huyền thoát đỏ thoát trắng nhìn đủ dọa người.

- Hệ thống, rốt cuộc cơ thể ta đã xảy ra điều gì?

Cơ Huyền cắn răng hỏi hệ thống.

- Tinh. Hệ thống xem xét qua cơ thể của kí chủ thì tìm ra nguyên do....

Hệ thống máy móc trả lời Cơ Huyền. Cơ Huyền thấy hệ thống còn ngập ngừng thì tức giận tới ề cả rằng

- Mẹ nó, lúc nào rồi người còn cố lộng huyền hư. Nói mau.

- Tinh. Hệ thống phát hiện ra trong cơ thể của kí chủ có sự xuất hiện của Âm Dương khí.

Hệ thống giọng nói vẫn máy móc.

Cơ Huyền nghe xong ngẩn người..... Âm Dương khí???. Hệ thống tiếp tục giải thích:

- Tinh. Âm Dương ở đây đương nhiên không phải thiên địa âm dương, mà là nam dương nữ âm, nói một cách hoa mỹ thì gọi là Âm Dương Lực, nói một cách khó nghe thì gọi là song tu lực. Mà người dùng lực lượng này tiến hóa bản thân nói một cách dễ nghe thì là hoan hỉ đại sư, khó nghe một chút gọi là oai môn tà đạo, mà khó nghe hơn nữa gọi là dâm tặc.

- Xem ra công pháp mà họ Lôi tu luyện có nguyên lí của sự trao đổi âm dương khí. Là một dạng song tu công pháp.... Nhưng về cơ bản là khá mờ nhạt có điều kí chủ một hơi thôn phệ một nhóm người Lôi gia, tích tiểu thành đại... Hiện giờ nó đang bạo phát ra gây ra tình trạng của kí chủ.

Hệ thống dứt lời thì Cơ Huyền chết lặng, Âm Dương khí, tức hiện tại Cơ Huyền đang trọng trạng thái phát tinh sao? Cậu rít gào với hệ thống:

- Cái hệ thống trời đánh nhà nguoiiii... Nguoi biết công pháp Lôi gia đó có chứa âm dương khí vậy sao không cảnh cáo ta.

- Tinh. Kí chủ đầu hồi.

Hệ thống rất vô tội nói.

Cơ Huyền muốn học máu, cậu đã quá mất cảnh giác rồi. Thời gian gần đây hệ thống không còn đào hố cho cậu nhảy nên Cơ Huyền đã buông lỏng.... Không ngờ lần này cái hố hệ thống đào lại vừa to vừa sâu như vậy:

- Mày lại hố tao.

Cơ Huyền cảm thấy thân thể ngày càng không ổn, cơ hồ áp chế đấu khí không có ích gì. Cái cảm giác này như liên tục thẩm thấu, găm nhâm nội tâm cậu. Cảm giác ham muốn ngày càng mãnh liệt. Hiện này đành tạm thời bỏ qua hiềm khích, Cơ Huyền hỏi:

- Có cách để đẩy thứ âm dương khí đang tác quái ra khỏi cơ thể ta không?

- Tinh. Vô vọng thôi, hiện giờ âm dương khí này đã thẩm nhuận vào kinh mạch của kí chủ, đồng hoá với đấu khí của kí chủ rồi.

Hệ thống khẳng định trác nịch về suy nghĩ của Cơ Huyền là vô vọng.

- Tinh. Có điều hệ thống đã tìm ra ba lựa chọn cho kí chủ:

thứ nhất: ở đây có một khối lõi nữ rồi, hơn nữa đáng người cực phẩm, nếu kí chủ muốn phát tiết thì có thể thực hiện ngay.

thứ hai: có thể tùy tiện chọn một cô hầu ngoài kia, hệ thống nghĩ họ sẽ không phản đối nếu có lợi ích đủ lớn.

thứ ba: trực tiếp đi tìm Nhã Phi.

Cơ Huyền nghe tới mấy biện pháp của hệ thống trán nổi gân xanh. Làm chuyện đó với khối lõi của mình sao? Cơ Huyền không phải biến thái, dù đáng người nó có như nào thì khối lõi vẫn là khối lõi. Bất người hầu mạnh mẽ lắm rồi cho lợi ích bịt miệng, nói đùa đây là địa bàn của Nhã Phi ai biết tai mắt của nàng sắp xếp như nào. Còn tiến tới trực tiếp Nhã Phi, Cơ Huyền không nắm chắc cũng không dám.

Cơ Huyền đang vật lộn với cảm giác này, lí trí đang dần biết mất. Cơ Huyền sợ bản thân sẽ hoá thành cảm thú đi cưỡng h**p người khác mất.

Trong phòng không khí trầm mặc tới quý dị, bỗng vang lên tiếng gõ cửa. Cơ Huyền giọng nói khàn khàn có chút tức giận nói:

- Không tiếp bất cứ ai. Có gì thì mai nói.

- Cơ Huyền là ta đây, đệ có chuyện gì sao? Giọng đệ có vẻ lạ vậy.

Người gõ cửa phòng Cơ Huyền là Nhã Phi. Nhã Phi nghe thấy giọng Cơ Huyền có điểm lạ liền lo lắng hỏi, động tác đập cửa cũng mạnh hơn.

- Nhã Phi... Không cần vào đây, ta không sao, không cần tiến vào.

Cơ Huyền nghe thấy giọng Nhã Phi thì trong lòng cũng nôn nóng, áp chế cực khổ... cắn răng đáp lại Nhã Phi.

Nhã Phi cảm thấy Cơ Huyền không cho nàng vào chắc chắn vì cậu có chuyện giấu. Nhã Phi biết Cơ Huyền sẽ tìm Lôi gia gây phiền toái, nàng biết bên cạnh cậu có đấu hoàng cường giả bảo vệ nhưng cho dù chỉ lỡ như, lỡ như Cơ Huyền vẫn bị thụ thương vẫn đủ khiến lo lắng.

Nhã Phi đập cửa dồn dập hơn, nàng đang tưởng tượng có lẽ vết thương của Cơ Huyền cực nặng nên Cơ Huyền mới dấu nàng. Ừ thì về cơ bản Nhã Phi không sai, "thương thể" của Cơ Huyền đúng là "nặng" mà nếu không được "chữa" kịp thì hổng mất tương lai gia đình. Cuối cùng Nhã Phi không còn kiên nhẫn lùi lại phía sau một bước, kinh lực tập chung ở ngọc thủ đánh tới. Kinh khí mãnh liệt đánh lên trên cửa đánh bật cánh cửa không lồ ra. Nhã Phi vội vàng tiến vào nhìn thấy Cơ Huyền đang nhập thần tu luyện ở giữa phòng, sắc mặt liên tục biến đổi, thoạt trắng thoạt đỏ, cước bộ của nàng nhanh hơn tiến lại gần phía Cơ Huyền lo lắng hỏi:

- Người không sao chứ? Vết thương nặng lắm sao?

Cơ Huyền đang chập vật áp chế dục hoá trong người thì cảm nhận được hương thơm quen thuộc. Hương thơm ngọt ngào quyến rũ này giống như tăng đồ rượu vào lửa, dục hoá bùng cháy một cách dữ dội, thoát khỏi sự khống chế của Cơ Huyền. Cơ Huyền mở bừng mắt ra hướng về Nhã Phi, đôi mắt cậu đầy tơ máu hơn nửa ánh mắt hung hãn như muốn ăn thịt Nhã Phi vậy.

Nhã Phi bị ánh mắt Cơ Huyền nhìn đến có chút không tự nhiên muốn nói:

- Người có gì... Ừm

Chưa kịp nói hết câu đã bị Cơ Huyền chặn lại, đôi môi đỏ kiêu diễm của Nhã Phi bị Cơ Huyền hung hăng gặm lấy như nó là món mĩ vị nhân gian. Chiếc lưỡi của cậu lần mò cạy miệng của nàng hướng tới chiếc lưỡi mềm mại của nàng mà quấn chặt lấy. Cơ Huyền ra sức hôn, ra sức mút không một chút dịu dàng mà chỉ thấy sự hung hãn.

Nhã Phi bị Cơ Huyền tập kích bất ngờ chưa kịp phản ứng thì kiều đòn và cặp thỏ ngọc cũng bị xâm lấn. Khu vực nhạy cảm bị xâm phạm làm Nhã Phi hoảng hồn, nàng ra sức đẩy Cơ Huyền tách ra khỏi nàng nhưng nàng càng đẩy Cơ Huyền càng hung bạo hơn. Nhã Phi cảm thấy Cơ Huyền thực có chút lạ giống như ăn phải chất kích thích gì vậy, nàng cắn vào lưỡi của Cơ Huyền muốn dùng cách này để thoát khỏi nụ hôn.

Đau đớn từ miệng khiến Cơ Huyền thoát li nụ hôn, hơi thở dồn dập hướng tới Nhã Phi giọng nói đứt quãng:

- Mau.. Đi.. Khỏi.. Đây... Đi...

Nhã Phi nghe lời nói đứt quãng của Cơ Huyền liền biết cậu có chuyện rồi, muốn dò hỏi kĩ hơn thì Cơ Huyền lại một lần nữa mất lí trí. Hướng tới bờ vai tinh tế của Nhã Phi cắn tới, nhấm nháp. Hai cánh tay rất không an phận hướng tới hai bộ vị mẫn cảm cắn chặt không buông, chậm chích còn đang cào xé cảm bào muốn giải thoát cho hai vị trí đó. Nhã Phi trong lòng ngổn ngang suy nghĩ, nàng đúng là thích Cơ Huyền nhưng nàng không nghĩ sẽ trao thân cho Cơ Huyền một mơ hồ không rõ ràng như. Nhã Phi như đã quyết chừng lực ngưng tụ hướng tới ngực Cơ Huyền đánh bật cậu ra, sau đó thân ảnh yêu kiều thoát biến mất ngọc thủ hướng tới mặt của Cơ Huyền tát mạnh.

- Toạc...

Cơ Huyền bị Nhã Phi đắc thủ đánh, chừng thủ đánh vào ngực khiến cậu bật lui ra sau chỉ là lúc bị đánh bật ra tay của cậu vẫn đang nắm lấy cảm bào của nàng nên tiện thể xé rách nó. Hiện giờ bộ cảm bào quý phái đã bị rách phát phần dưới cặp chân thon dài mĩ miều lộ ra, phần trên cũng lổm đổm vết rách lộ ra chiếc yếm như ẩn như hiện mê người. Chỉ là chưa kịp thương thức thì trên mặt Cơ Huyền đã nhận thêm một cái tát mạnh.

- Phanh.

Cái tát mạnh mới mỗi phát ra tiếng kêu thanh thúy, làm dần ra trắng nõn của Cơ Huyền hẳn năm đầu ngón tay, thậm chí có chút rỉ máu. Nhưng đau đớn liên tiếp khiến một tia lí trí của Cơ Huyền thức tỉnh, cậu hét lên với Nhã Phi:

- Đứng lại gần đây, nàng mà lại gần ta sẽ không đảm bảo giữ được thanh tỉnh đâu. Mau nhân lúc ta còn kiểm soát được tâm trí nàng hay rời đi.

Nhã Phi nhận được lời nói không khác gì nàng suy đoán, nàng bỗng nở ra một nụ cười đầy quyến rũ. Hoá ra đúng là hẳn thật sự bị cái gì đó kích thích dục vọng, hoá ra hẳn cũng rất trân trọng mình nếu không hẳn đã không đuổi nàng đi. Hoá ra nàng cũng có phần quan trọng trong trái tim hẳn. Nhã Phi cũng không đi độn nữa nhìn Cơ Huyền nhẹ hỏi:

- Tiểu đệ đệ... Người có tình cảm với ta không?

- Nàng đi mau đi...

- Vậy hãy trả lời ta.

Cơ Huyền gấp tới độ điên rồi, nhưng thấy nàng vẫn cố chấp không chịu đi cuối cùng cậu đành gằn giọng nói:

- Có.. Tình.. Cảm

Nghe được câu trả lời mình muốn Nhã Phi nhếch môi theo vòng cung mê người, đôi mi nhắn àng àng nước. Nàng tiến gần ra ngoài đóng lại cánh cửa phòng, chặn ngang cửa phòng sau đó lại từ từ di động về phía Cơ Huyền. Mỗi bước Nhã Phi liền cúi xuống một mảnh y phục, đến khi tới phía Cơ Huyền cả người nàng đã loã lồ không một mảnh vải tre thân. Mặt nàng đỏ lên như quả táo thu, khoé mắt ngưng ngưng tới chảy ra nước, dù nàng cả ngày bày ra tư thế quyến rũ nhưng nàng vẫn là xử nữ hàng thật giá thật hiện giờ làm việc này đương nhiên có chút thẹn thùng:

- Không phải kiềm chế khổ cực nữa đâu.

Cơ Huyền như đứt đi sợi lí trí cuối cùng, nhanh chóng lao nhanh tới Nhã Phi như muốn ăn thịt nàng vậy. Nhã Phi thấy Cơ Huyền cuồng dã như vậy cũng không ngăn cản, kinh phong đánh tan quần áo trên người Cơ Huyền.

Cơ Huyền thở nặng nhọc, đầu óc mơ màng, dự cảm hãi hùng. Một tay lần mò trên đôi ngọc nữ của Nhã Phi, tay kia lần theo thể xuống tới hang động thần bí hướng tới.

Nhã Phi cũng không phản kháng mà mặc Cơ Huyền làm càn trên cơ thể nàng.

....

- Ừm.

Trong phòng truyền ra thanh âm thở dốc và rên rỉ mờ ám.

- Aaa

Thoáng sau, Nhã Phi kêu lên như khóc.

Ngọc thể hoàn mỹ của nàng trong đêm tối như ẩn như hiện, mười ngón tay bầu chặt lưng trần của Cơ Huyền, mặc cho Cơ Huyền rong ruổi.

Không rõ bao lâu trôi qua chỉ biết mặt trời đã dần thức dậy, tiếng động mờ ám khiến người khác đỏ mặt cũng kết thúc. Hai thân ảnh trần trụi như cũ quấn chặt lấy nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Hậu song tu

Cơ Huyền bừng tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên giường lớn, khẽ quay đầu thì phát hiện Nhã Phi đang nằm bên cạnh lười biếng như chú mèo nhỏ. Nữ nhân xinh đẹp nhất trường đấu giả, thân phận tôn quý của Thước Đặc Nhĩ gia tộc nay đang gối lên tay cậu, tựa vào lồng ngực say ngủ.

Tựa hồ hôm qua tiêu hao âm nguyên quá nhiều thần tình hơi hư nhược nhưng gương mặt ửng đỏ lên cực mê người. Cơ Huyền nhìn xuống thấy một khe hút hồn với hai ngọn núi đôi trắng ngần đang ép vào ngực mình. Nghĩ đến hôm qua trong lúc thần trí mơ màng đã cùng Nhã Phi làm những hoạt động "vĩ đại" thì hơi thở Cơ Huyền lại trở nên dồn dập một số chỗ lại vùng lên phản ứng.

Như cảm nhận được một số biến hoá, Nhã Phi thân thể quặn rũ như rắn nước không ngừng uốn éo trong lồng ngực Cơ Huyền khiến cậu hít một ngụm khí lạnh. Cuối cùng màu liều nhũ lại không hài lòng, mờ mắt ra lười biếng hướng tới Cơ Huyền nói:

- Tiểu hoại đàn đã dậy rồi sao? Di, tiểu Cơ Huyền cũng theo đó thức dậy rồi... Sao muốn nữa sao? Có điều còn được không?

Nhã Phi hướng tới phía nào đó giọng nói mờ ám, khiêu khích Cơ Huyền.

Cơ Huyền bị Nhã Phi khiêu khích trắng trợn, thách thức trắng trợn liền tức giận, nam nhân kị nhất nói hấn không được. Gan Cơ Huyền bỗng to thêm, cúi đầu đặt môi lên làn môi mềm mại của nàng. Cánh tay cũng không an phận lần mò theo làn da mịn màng đi tới cảm đôi núm vú vụn đầy kia.

Nhã Phi thân thể vận vẹo một hồi, cũng hướng lấy nghênh đón nụ hôn của Cơ Huyền.....

Thấy Nhã Phi không từ chối còn nghênh đón, Cơ Huyền cũng hướng tới đào nguyên cốc tiến vào.

Sau đó, ừ thì làm gì còn sau đó.....

Sáng sớm làm một chút vận động tốt cho sức khoẻ

.....

- Tiểu bại hoại... bây giờ, tỷ tỷ đã bị người chiếm tiện nghi rồi... Người nói, bây giờ... phải làm sao...

Nhã Phi giọng nói đầy lười biếng nằm trong ngực Cơ Huyền khẽ nói.

Cơ Huyền nhìn nữ nhân đang nằm trong ngực mình, nhu tình tràn ngập, cậu cười hắc sắc nói:

- Hình như hôm qua là nàng mạnh mẽ làm ta nga, ta đầu óc mụ mị không cẩn thận bị nàng đẩy ngã. Hình như người thiệt thòi là ta nga, ta vẫn còn là xử nam, nay bị một nữ nhân cưỡng ép... Ta còn mặt mũi nào, ta rất thiệt thòi nga.

- Phi.

Nhã Phi chứng kiến Cơ Huyền mặt dày đối hết tội lên người nàng thì trợn trắng mắt. Lời để nàng nói tiểu tử kia lại nói hết sạch rồi, hơn nữa mặt mũi còn tràn đầy uy khuất như thực sự là hắn chịu thiệt thòi lớn. Nhã Phi cười nhẹ:

- Vậy thì đệ muốn thế nào đây?

- Đương nhiên là chịu trách nhiệm rồi.

Cơ Huyền ngay lập tức nói nhanh, đuôi cáo cũng lộ ra hết rồi. Sau đó nhìn tới ánh mắt của Nhã Phi thì hăng giọng lần nữa nói:

- Ách, dù sao ta là một đại nam nhân truyền ra ngoài bị nữ nhân đề cũng không vinh quang gì... Thôi đành miễn cưỡng để nàng chịu trách nhiệm với ta vậy... Hài, ông trời nói đúng ta không vào địa ngục thì ai vào.

Nhã Phi thấy vẻ bầy đặt của Cơ Huyền cũng cạn lời, nàng đổi ngón tay hướng tới trán của Cơ Huyền nhấn, giọng nói có chút bất đắc dĩ:

- Đuôi cáo nhà ngươi lộ ra hết rồi kìa. Đúng là oan gia.

Cuối cùng hai người nhìn nhau cười.

.....

- Mặt trời sáng tới mông rồi kìa, đến lúc phải thức dậy rồi.

Cơ Huyền thấy mặt trời đã lên cao tới đỉnh đầu nhẹ giọng nhắc nhở Nhã Phi.

Nhã Phi cũng biết đã muộn rồi, thân thể lay động bước xuống giường, đôi chân vừa chạm xuống đất cũng như mất sức tí thì bước hụt ngã ra xuống, may mà có Cơ Huyền phản ứng nhanh đỡ Nhã Phi.

Cảm nhận sự đau nhức lợi hại của vòng eo, đôi chân bủn rủn không còn sức Nhã Phi liền oán giận Cơ Huyền, nàng giờ tay bám mạnh lên trên đùi Cơ Huyền, tựa hồ tất cả nữ nhân đều có tuyệt chiêu trời sinh này.

Trên người nàng không mảnh vải che thân, đường cong tinh tế liền hiện ra hết. Cặp kiêu đồn và ngọc nữ bị Cơ Huyền dày vò nay vẫn chưa hết ửng đỏ, vòng eo nhỏ cũng không thoát khỏi số phận, thân thể thì chỉ chỉ dấu vết mờ ám người có kinh nghiệm nhìn vào sẽ phát hiện ra.

Tuy bắp đùi bị đau nhưng Cơ Huyền vẫn mở to ánh mắt háu đói về Nhã Phi, liếc ngang liếc dọc càng thêm không kiêng nể. Bỗng nghĩ gì đó liền cười hắc hắc nói:

- Nhã Phi, nàng biết ta là người có nguyên tắc. Nếu ta cởi đồ của nàng ra thì chắc chắn sẽ mặc lại cho nàng, vậy lại đây để ta giúp nàng mặc y phục.

- Nghĩ thật đẹp.... Quần áo của ta là ta tự cởi một chút cũng không liên quan đến ngươi.

Nhã Phi không khách khí từ chối thẳng thừng. Tiến ra phòng ngoài đã thấy một bộ hồng y cẩm bào và hắc bào, với mấy món đồ khác được đặt trong phòn. Nhã Phi không biểu lộ gì chậm chậm bước tới phía hồng y cẩm bào, sau đó tự nhiên mặc lên y phục.

Cẩm bào màu đỏ tươi bó sát người, cẩm bào cao quý do thợ khéo hoa lệ tinh tế làm ra, vừa vận vốn là đem đường cong hoàn mỹ tuyệt vời của nàng kia phô bày ra, dưới cẩm bào là một đôi chân dài tuyết trắng chói mắt, tại chỗ trong suốt mảnh mai kia có vẻ vô cùng mềm mại.

Nhã Phi mặc xong y phục liền cầm bộ hắc y hướng tới phía Cơ Huyền đang thẫn thờ kia chậm rãi mặc cho cậu. Mặc xong quần áo, nàng kéo Cơ Huyền ngồi trên ghế, bản thân nàng làm đi rửa mặt và chải chuốt lại, rồi giúp Cơ Huyền lau mặt.

Cơ Huyền thì cứ bất động tận hưởng sự phục vụ của Nhã Phi.

Làm xong những việc này, Nhã Phi nhìn Cơ Huyền si ngốc một lát, mới thấp giọng nói:

- Cũng sắp đến lúc ăn sáng rồi, chúng ta chúng ta đi thôi.

- Ta đỡ nàng

Cơ Huyền gật đầu cầm chiếc mặt nạ trên bàn đeo lên, bước theo cước bộ của Nhã Phi, nhẹ nhàng dìu nàng cùng nhau rời khỏi phòng.

Có điều Cơ Huyền không biết, sau khi họ rời khỏi phòng thì một nhóm nữ hầu nhẹ nhàng tiến vào, nhóm nữ hầu mau chóng dọn dẹp căn phòng, tấm ga có điểm đỏ trên giường thì thu gọn lại dường như không phải vứt đi. Xem ra đây là nhóm nữ hầu tâm phúc của Nhã Phi, mấy món đồ trong phòng cũng là họ giúp hai người chuẩn bị.

.....

Bữa ăn diễn ra trong yên lặng.

Sau bữa ăn sáng kết thúc, Cơ Huyền nghiêm túc nhìn Nhã Phi nói:

- Ta có một số tin tức muốn nói cho nàng.

Nhã Phi biết được Cơ Huyền bắt đầu vào chuyện nghiêm túc nên khuôn mặt nàng cũng túc lên.

- Có lẽ trong khoảng thời gian gần sẽ có hai người tiến tới Gia Mã đế quốc có lẽ sẽ vào trường đấu giá của nàng để mua đồ, nàng hãy lưu ý.

- Hai người nào? Thân phận gì?

Nhã Phi truy hỏi.

- Hai người này nàng cũng có quen thuộc đó. Một người là Tiêu Viêm của Tiêu gia tại Ô Thần thành. Ba năm hẹn ước đã cận kề, chắc hẳn sẽ đến Gia Mã đế quốc để chuẩn bị.

- Tiêu Viêm?

Nhã Phi nghe thấy danh tự người này có chút quen thuộc. Một hồi lục lọi trong trí nhớ, Nhã Phi cũng nhớ ra. Một thiếu niên mặt mày thanh tú, từng là tên phế vật gia tộc sau đó quật khởi, tạo ra kì tích, hơn nữa cũng là một được sư thân phận bí ẩn. Nhã Phi gật đầu nói:

- Người còn lại?

- Người còn lại, có thể nói có quan hệ với đại trưởng lão của nàng thì đúng hơn. Một trong thập đại cường giả của Gia Mã đế quốc Hải Ba Đông.

Cơ Huyền không nhanh không chậm quăng một quả bom ra.

- Keng.

Chén trà trên tay rơi xuống, nét mặt không dấu nổi kinh hãi. Nhã Phi sắc mặt biến đổi liên tục vội vã hỏi lại:

- Thật là Hải Ba Đông. Không phải lão ta đã mất tích rồi sao?

- Đúng thật là lão ta. Có điều sau khi đánh nhau với Mỹ Đồ Toa nữ vương của Xà nhân tộc thì bị nàng ta đã thương, hơn nữa trúng phong ấn thuật nên thực lực đại giảm. Cho đến gần đây tiếp xúc với Tiêu Viêm được trợ giúp đánh tan phong ấn trở lại đấu hoàng. Nhưng dù trở lại đấu hoàng thì cũng là đấu hoàng suy yếu thôi, không quá đáng sợ. Có điều chắc họ sẽ tới đấu giá để mua đồ luyện đan khôi phục lại thực lực của lão, nàng lưu ý một chút là được.

Cơ Huyền đơn giản tóm lược lại sự việc của Hải Ba Đông cho Nhã Phi, và nhắc nhở nàng lưu ý.

- Ta không phải kẻ ngày ngày có đấu hoàng kẻ kẻ như ngươi, nên đối với đấu hoàng vẫn có chút sợ được chứ.

Nghe Cơ Huyền nói Hải Ba Đông không đáng sợ thì Nhã Phi giọng nói có chút chế nhạo. Nói đùa cả Gia Mã đế quốc này có bao nhiêu đấu hoàng, nay biết mình sắp phải tiếp xúc với một vị đấu hoàng trong lòng nàng có chút căng thẳng. Nàng không phải Cơ Huyền, có sự phụ cường hãn, sự tự mạnh mẽ... tiếp xúc với các cường giả bậc cao, Thước Đặc Nhĩ gia tộc cao nhất cũng là đấu vương thôi vẫn thua kém đấu hoàng một bậc.

- Đối với đấu giá hội cảnh giác cho ta, thấy người nào khả nghi, lạ mặt thì trực tiếp thông báo cho ta.

Nhã Phi đập bàn, hướng tới một thị nữ sai khiến.

- Tuân lệnh, Nhã Phi tiểu thư.

Thị nữ nghe xong gật đầu vội vã đi làm ngay.

Cơ Huyền nhìn Nhã Phi cẩn thận như vậy liền lắc đầu, trong mắt Cơ Huyền đấu hoàng cũng không đáng sợ đến thế. Đại khái do bản thân cậu tiếp xúc với quá nhiều đấu hoàng, bên cạnh lại có hai đấu hoàng bảo vệ nên miễn dịch.

- À, nàng có thể chuẩn bị thêm vài phần dược liệu như hôm qua được không, ta muốn thử luyện chế thêm.

- Được. Sau khi đến đấu giá hội ta sẽ phân phó chuyển dược liệu về phủ.

Nhã Phi gật đầu nói với Cơ Huyền, cước bộ nhanh chóng rời đi mặc kệ cái eo đau nhức.

- Nữ nhân vô tâm, đến chào tạm biệt cũng không nói với ta. Thôi, tối nay hướng nàng đòi sau.

Lầm bầm vài lời, Cơ Huyền đứng dậy về phòng chuẩn bị luyện chế đan dược.

Chương 91: Luyện chế tam phẩm đan dược - Thành công

- Dược liệu đã đủ rồi đến lúc luyện đan rồi.

Cơ Huyền nhìn các dược phẩm được chất đống trong phòng thì gật đầu, Cửu Dương Long đỉnh đã được lấy ra.

Cơ Huyền lấy Kim liên đơn cẩn thận đưa vào Cửu Dương long đỉnh từ từ tinh luyện thành dịch thể. Tiếp dùng hai miếng Huyết linh căn - miếng rễ cây có màu đỏ tươi như máu được sơ chế kỹ càng thả vào đỉnh.

Vào đỉnh, Huyết linh căn bị thiêu đốt đến thoát ra khói màu đỏ tươi bốc lên ngàn ngút, sau vài khắc thì vỡ nát bị nung thành hai nhúm bột huyết.

Không nhanh không chậm Cơ Huyền đẩy tiếp Túc nguyên thảo và Bạch huyền lan vào. Nhánh dược thảo làm vàng kim và đoá hoa có chiếc lá trắng kì dị được đưa vào. Giọng dược thảo là bạch lan nhanh chóng bị nung chảy thành dịch.

Cơ Huyền đặt tay phải gần đỉnh, đầu khí và linh hồn cảm giác lực thuần thực khổng lồ Cửu Dương Chân hoá tinh thể, tinh luyện từng loại dược thảo một. Tay trái không nhàn rỗi chọn ra ba nhánh Tử hư thảo và ma hạch của Khấp Huyết Bức yêu.

Trong Cửu Dương Long đỉnh dược phẩm bị thiêu đốt từng đợt tinh luyện ra dịch thể tinh khiết, Cơ Huyền thấy vậy liền vận chuyển đầu khí. Cửu Dương Chân hoá nhanh chóng ngưng tụ lại với nhau, dịch dược cũng nhanh chóng dung hợp lại.

Cơ Huyền tới đây quan sát rất cẩn thận, đây là bước quan trọng chỉ cần căn sai thời gian là đan này sẽ hỏng. Linh hồn cảm giác lực cảm nhận các dịch thể và bột dược từ từ hoà nhập với nhau chưa thành đan dược.

Sau một canh giờ dược phẩm trong đỉnh đã hoàn mỹ dung hợp, đúng lúc này Cơ Huyền vung tay đem Tử hư thảo và Khấp Huyết Bức yêu đánh vào Cửu Dương Long đỉnh rồi đóng đỉnh, trong tích tắc đó Tử hư thảo và Khấp Huyết Bức yêu đan hoá thành hơi sương màu tím và màu máu.

Thời gian trôi đi, trong Cửu Dương Long đỉnh phát mùi thơm nhẹ khiến người ta phấn chấn.

Ngửi mùi hương này Cơ Huyền không có dấu hiệu mừng rỡ tí nào, mà càng thêm cẩn trọng trên trán từng giọt mồ hôi toát ra. Khi mùi hương trở nên nồng đậm hơn thì Cơ Huyền bạo phát đầu khí, trong đỉnh Cửu Dương Chân hoá cũng bùng cháy dữ dội, hoá thành một con rồng lửa, đem tất cả các dược dịch nhanh chóng ngưng tụ lại với nhau hình thành đan hoàn, hoá điểm bao trùm.

- Ngưng Đan.

Cơ Huyền hét to một tiếng đầu khí bạo phát chuyển vào dược đỉnh đột hoá điểm bùng nổ khếch đại lên bao ngưng luyện, nhưng sự bùng nổ này cũng không duy trì mà mau chóng rút lui. Theo Cửu Dương Chân hoá từ từ thu lại thì trong đỉnh cũng xuất hiện một viên đan dược màu bạc, trên dược đan nổi lên những đường vân huyết sắc. Mùi thơm của đan so với lúc trước thì dịu hơn rất nhiều, chỉ thoảng thoảng chút khí nhưng làm tâm hồn người khác thoải mái.

- Haha, cuối cùng cũng thành công rồi. Ta đã trở thành luyện dược sư t phẩm rồi.

Nhìn đan dược được luyện chế thành công, hoàn mỹ thì Cơ Huyền không nén nổi hưng phấn. Cơ Huyền oa oa cười to, vẻ mặt vui sướng hướng Long đỉnh đánh ra một đạo kinh khí thu lại viên đan dược này.

- Ngưng Diệu đan, hắc hắc đã luyện thành rồi.

Cơ Huyền cầm viên đan màu bạc vui vẻ nói. Ngưng Huyết đan là đan dược chữa thương cực kì hữu dụng, vết thương cực nặng với trí mạng thì dùng Ngưng Huyết đan thì có thể mau chóng ngưng chảy máu, thậm chí tăng cường chút sinh cơ, bổ sung đầu khí. Miễn cưỡng coi là đỉnh cấp thương đan.

Cơ Huyền hưng phấn, niềm tin như dược tiếp thêm nhanh chóng luyện chế thêm Ngưng Huyết đan.

.....

Sau một ngày lẫn lộn luyện dược cuối cùng Cơ Huyền trở nên hư thoát không chịu nổi, cậu nằm bẹp dưới đất như con gián, thờ hồng học không thôi.

Nhìn đồng thành quả của mình Cơ Huyền không khỏi cảm thấy thoải mái, hiện giờ tỷ lệ luyện chế tam phẩm đan dược là tám thành trong đó có đến một thành là xuất hiện đan vân. Tức là Cơ Huyền hiện tại mạnh mẽ hơn nhiều tam phẩm dược sư khác.

- Cơ Huyền tiểu huynh đệ Nhã Phi tiểu thư đã trở về, bữa tối đã chuẩn bị xong.

Bên ngoài phòng một vị lão nhân tới thông báo cho Cơ Huyền.

- Ta đã biết rồi, ta nhanh chóng xuống ngay.

Cơ Huyền nhập thần, hồn nguyên thân thiên quyết vận chuyển đầu khí nhanh chóng dung nhập vào cơ thể bổ sung phần đầu khí thiếu khuyết.

Vài khắc thời gian trôi qua, Cơ Huyền nhanh chóng đứng dậy, rời khỏi phòng. Khi Cơ Huyền đi xuống thì đã thấy Nhã Phi ngồi ở đó, thần sắc có chút mệt mỏi. Xem ra vì lời nói của Cơ Huyền mà Nhã Phi hôm nay bồn ba đủ khổ.

- Nhã Phi tiểu thư hôm nay nhìn nàng có vẻ không ổn nga.

Cơ Huyền cười hắc hắc, giọng điệu không phúc hậu nói.

- Lăn.

Nhã Phi trợn mắt trước giọng điệu của Cơ Huyền. Tất cả lỗi đều tại hần, hôm qua hành hạ nàng tới chết đi sống lại. Sáng sớm lại tiếp tục, khiến Nhã Phi đi tới đầu giá hội mà eo với hông gào thét. Còn thông tin mà Cơ Huyền cung cấp cho nàng làm ngày hôm nay là lộn lộn đến khổ.

- Yên tâm đi, tí nữa ta cho nàng thấy một thứ có thể đập tan đi về mệt mỏi của nàng. Dù khiến nàng hưng phấn không ngủ được.

Cơ Huyền ngồi xuống hướng Nhã Phi nói. Trong lòng nghĩ tới vẻ kinh ngạc của nàng khi đem Ngưng Huyết đan tới trước mặt nàng.

- Khụ khụ... Nói chuyện từ từ.

Người nói vô tâm người nghe hữu ý. Lời nói của Cơ Huyền lọt tới tai Nhã Phi khiến nàng ho khụ khụ không ngừng. Mắt phượng trợn lớn nhìn về tên hung thủ, thầm mắng hỗn đản.

Những người hầu phục vụ xung quanh nghe thấy mặt cũng đỏ ửng lên, có người khẽ cười duyên ánh mắt mập mờ nhìn về Cơ Huyền và Nhã Phi.

Cơ Huyền mặt ngẩn ra không hiểu chuyện gì. Không phải cậu chỉ nói về những viên đan dược mà hôm nay luyện được thôi sao? Cơ Huyền không hiểu nổi đầu óc của mấy người phụ nữ này nghĩ gì nữa. Hậm hực ăn xong, rồi mặc kệ ánh mắt mập mờ của mọi người kéo Nhã Phi lên phòng.

- Thế này có hơi vội không, ngươi vừa ăn xong.... Với cả làm điều này quá nhiều không tốt đâu.

Nhã Phi dưới ánh mắt của mọi người má phẫn cũng khẽ đỏ lên, giọng nói nho nhỏ với Cơ Huyền.

- Nàng đang nói gì vậy, ta chỉ muốn cho nàng xem thành quả luyện đan mà ta làm được hôm nay thôi mà. Sao mọi người cứ nghĩ xấu xa vậy.

Cơ Huyền cười bất đắc dĩ nói với Nhã Phi.

- Ách, ta chính là nói đến luyện đan.... Ngươi không cần luyện đan... nhiều như vậy.

Nhã Phi biết nàng hiểu nhầm ý Cơ Huyền, nghĩ lại lời xấu hổ nàng vừa nói, mặt càng đỏ thêm lợi hại. Nhã Phi mới không thừa nhận nàng hiểu nhầm đâu.

Cơ Huyền cũng không vạch trần nàng, tiến tới phòng mình Cơ Huyền mở cửa phòng tự hào giới thiệu với Nhã Phi:

- Đây là tam phẩm đan dược mà ta mất cả ngày luyện chế Ngưng Huyết đan, đan dược chữa thương cao cấp hơn hồi xuân tán, hay mấy cái đan dược kia nhiều.

Nhã Phi nhìn vào trong phòng có rất nhiều bình đựng đan dược. Đếm sơ sơ qua cũng mấy chục bình rồi. Nàng từng nghe tới Ngưng Huyết đan, là đan dược tam phẩm tương đối nổi tiếng, có công dụng ngưng huyết, tránh trôi sinh cơ, và khôi phục lại một phần đầu khí cho người phục dụng.

- Sao hả? Đúng là khiến nàng kinh hi đến không ngủ được đúng không.

Cơ Huyền nhìn Nhã Phi trêu ghẹo nói.

- Hừ.

Nhã Phi mới không để ý tới lời trêu chọc của Cơ Huyền. Nàng nhìn tới những lọ đan dược đang bày bố lung tung trong phòng hỏi:

- Toàn bộ đều là ngưng huyết đan sao?

- Đúng vậy. Toàn bộ ở đan ở đây là ta luyện chế để cho nàng đầu giá.

Cơ Huyền nhún vai nói.

- Dù gì ta luyện chế nó cũng chỉ để kiểm tra xem bản thân ta đã thực sự có thể luyện chế tam phẩm đan dược không thôi.

Nhã Phi nhìn về tùy tiện của Cơ Huyền trong lòng có cảm thấy ảm áp. Nàng sao không biết Cơ Huyền luyện ra một đồng đan dược này mục đích để giúp đỡ nàng. Nếu muốn thử luyện chế thì một khoả đan dược là quá đủ, đây Cơ Huyền luyện ra mấy chục viên, xem ra tốn không ít thời gian của Cơ Huyền.

Tam phẩm đan dược đối với Thước Đặc Nhĩ gia tộc không quá quý hiếm nhưng đối với Nhã Phi nàng lại rất trân quý. Có đan dược này thì danh vọng trong gia tộc của nàng sẽ tăng lên.

- Khụ khụ, hiện giờ chính sự đã nói xong, nên chúng ta cũng nên tâm sự tình cảm chứ nhỉ.

Cơ Huyền hăng giọng, cánh tay khép cửa phòng lại.

- Nằm mơ, việc hôm qua chỉ là ngoại lệ thôi. Sau này còn lâu ta mới để người khác thủ dễ dàng vậy.

Cơ Huyền tiến tới một bước, Nhã Phi lùi hai bước. Hai người cứ một tiến một lùi, sau đó đuổi nhau quanh phòng.

Cuối cùng vẫn là để Cơ Huyền đắc thủ, chính xác là cuối cùng Nhã Phi để cho Cơ Huyền thành công. Cơ Huyền vui vẻ bế Nhã Phi tiếng vào phòng ngủ. Trên mặt nở ra nụ cười nham nhở, đặc ý khiến người khác thấy thật ngứa mắt.

- Oa già.

Nhã Phi trong lòng thở dài không thôi, thực lực nàng tuy kém Cơ Huyền nhưng cậu muốn bắt nàng dễ dàng tuyệt đối không có khả năng. Cánh tay nàng vòng qua cổ Cơ Huyền, đầu tựa vào lồng ngực của cậu tận hưởng cảm giác ảm áp mà Cơ Huyền đem lại. Mặt ngọc nghĩ tới những việc mà Cơ Huyền sắp làm, dù không phải lần đầu nhưng mặt nàng vẫn bị thiếu đến lợi hại, trong lòng có chút căng thẳng.

- Không cần căng thẳng. Ta đã có kinh nghiệm.

- Lão nương hôm qua để người ở trên, hôm nay đừng mong vậy, hôm nay đến ta nằm trên.

Nhã Phi nghe thấy lời Cơ Huyền, mạnh mẽ đẩy cậu nằm xuống dưới giường, động tác mạnh mẽ cởi quần áo của Cơ Huyền, sau đó cũng tự cười của mình.

Cơ Huyền nhìn thấy bộ dạng buru hân của Nhã Phi cũng hết hồn, cậu cảm giác bây giờ mình là tiểu bạch " thụ ", bị bao bọc không được nằm trên.

Nhã Phi ôm Cơ Huyền vào lòng, đặt tay lên ngực ôm cậu. Nơi bàn tay mềm mại của Nhã Phi đặt xuống chỗ nào cũng như ngọn lửa thiêu đốt lòng Cơ Huyền.

Trong phòng có một nữ nhân quyến rũ mị hoặc giống như nữ kị sĩ anh dũng đầy hào khí, đó là khi không để ý tới người nam nhân bị " đè " bên dưới.

Tiếng thở dốc giữ hai người vang vọng trong phòng. Trời đất đều xuân.....

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Tiêu Viêm đến Gia Mã

Trong thời gian này Cơ Huyền về căn bản là rảnh rỗi, con đường tu luyện tương đối nhàn nhã. Ngoại trừ lúc tu luyện, ra thì Cơ Huyền cũng dành thời gian rèn luyện thân thể, ban đêm thì thành bắt đầu cộng cuộc tạo người vĩ đại. Có điều không phải lần nào cũng đắc thủ mà rất nhiều lần bị sút khỏi phòng, khiến khác thị nữ thấy cảnh đấy liền cười khanh khách không thôi.

....

- Nếu là Luyện được sư đại hội!. Nói như vậy sẽ có rất nhiều luyện được sư tộ hội, chẳng phải mỗi gã đều nắm ở trong tay rõ rệt là có một ít thiên tài địa bảo sao?

Trong lòng cứ như vậy nổi lên một trận lo lắng, Tiêu Viêm ánh mắt từ từ sáng lên. Nếu như có thể ở trước khi tới Vân Lam Tông, trước tiên đi đến Luyện được sư Đại hội kia tìm kiếm lượng kỳ bảo có công hiệu phục hồi linh hồn lực, đem Dược lão cứu tỉnh lại. Như vậy hành trình lần này đến Vân Lam Tông, Tiêu Viêm cũng là chân chính có thể an tâm.

Có ý niệm này trong đầu, Tiêu Viêm tâm tư trở nên khẩn trương lên. Mà ở hán khẩn trương chờ đợi ở bên trong phi hành thú kia gần bảy ngày thời gian phi hành, thì mới từ xa thấy một tòa thành thị to lớn Đế đô Gia Mã đế quốc, Gia Mã thánh thành!

Đứng ở trên Phi hành thú, Tiêu Viêm cúi đầu nhìn thấy mây mù hiện ra dưới tòa thành to lớn. Chậm rãi thở ra một hơi, ba năm thời gian...ba năm khổ luyện...hắn rốt cục cũng đã tới nơi này.....

Theo Phi hành thú chậm rãi hạ xuống. Ánh mắt Tiêu Viêm, bỗng nhiên chợt dời mắt đi hướng về phía phương hướng phía bắc để đô. Nơi đó, một dãy núi có thể nói là to lớn khổng lồ, giống như cự long nổi danh lại rõ rệt bình thường, ẩn giấu linh khí như sấm động đến tận trời.

Nói đó, chính là Gia Mã đế quốc đại quái vật. Nơi có Vân Lam Tông tọa trấn!

- Vân Lam Tông..... Nạp Lan Yên Nhiên, năm đó phé vật, đúng hẹn đến đây!, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm về nơi ngọn núi hùng vĩ bị che dấu bởi nhàn nhạt mây mù ở bên trong. Tiêu Viêm thân thể ở giờ khắc này, kịch liệt run rẩy đứng lên.

....

Tiêu Viêm chậm rãi dừng lại, ngẩng đầu nhìn khối kiến trúc khổng lồ cùng với dấu hiệu đặc thù xuất hiện tại cuối ngã tư đường kia, trên khuôn mặt không khỏi hiện lên một vẻ kinh ngạc, lắc đầu, thờ dài nói:

- Quy mô như vậy quả thực không phải phân hội tại Ô Thần Thành có thể so sánh.

Mỉm cười gật đầu, Tiêu Viêm nhìn khối kiến trúc giống như một cái động không đáy kia, như một con quái vật lớn đem dòng người cuộn cuộn không ngừng này cắn nuốt vào, hai tay nhẹ nhàng cắm vào trong tay áo bào, nghiêng đầu đối với Hải Ba Đông nhẹ giọng nói:

- Đi thôi, đi vào nhìn phòng đấu giá đệ nhất của đế quốc, đến tột cùng có cái chỗ hay gì, hy vọng có thể tìm được cái gì đó mà chúng ta muốn.

.....

- Thật không sai...

Trong lòng đánh giá như vậy, bất quá định lực của Tiêu Viêm đích, tự nhiên là so với đám nam tử chung quanh đại sảnh có chút về mặt thêm thường chính là hơn một ít, trên khuôn mặt vẫn như cũ duy trì nụ cười bình thản, ánh mắt hơi vài phần thương thức, từ từ dời đi, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp quyến rũ, lập tức, một vẻ kinh ngạc, chậm rãi hiện lên trên mặt, thấp giọng lầm bầm nói:

- Như thế nào lại là nàng?

Trong đám người, theo tiếng đặt chân thanh thúy xé gió đến gần, dáng người nữ nhân xinh đẹp mơ hồ kia, rốt cục thì chậm rãi đi ra.

Thân thể cô gái này mặc một bộ cẩm bào màu đỏ tươi bó sát người, cẩm bào cao quý do thợ khéo hoa lệ tinh tế làm ra, vừa vặn vốn là đem đường cong hoàn mỹ tuyệt vời của nữ tử kia phô bày ra, dưới cẩm bào là một đôi chân dài tuyết trắng chói mắt, tại chỗ trong suốt mảnh mai kia có vẻ vô cùng mềm mại, làm cho nội tâm nam nhân dậy lên cô lửa nóng xúc động.

Người đàn bà này, cả người lộ ra quyến rũ xinh đẹp, tại nơi đôi mắt đẹp hẹp dài như hoa đào kia nhìn chăm chú, người có lẽ sẽ ở không tự chủ được, đem kim tệ chủ động móc ra đến mua sắm một ít vật phẩm giá cao mà người căn bản không cần.

Nàng đối với rất nhiều nam nhân đến mà nói, đều là một vu vật, cả người tràn ngập hấp dẫn, câu hồn rất nhiều tâm trí của nam nhân.

Tại trong đám người, cô gái mặc thân cẩm bào màu đỏ hoa lệ. Cước bộ ưu nhã đi tới trong đại sảnh. Trên mặt thoáng cười yếu ớt, vẫn một vẻ xinh đẹp, thân thể mềm mại đầy đặn thành thực, giống như nước mật đào chín mọng, làm cho có chút nam nhân trong đại sảnh.

Thân thể hạ bộ mơ hồ có xu thế ngẩng đầu lên, lập tức, trong đại sảnh đó là có một ít người sắc mặt xấu hổ, cẩn thận thận co rút bụng lại.

Quan hệ ngoại giao của mỹ nhân xinh đẹp tựa hồ rất tốt, từ lúc đi ra tới hiện tại, không ngừng có người hướng nàng cười chào hỏi. Có lẽ tiếng bất chuyện có chút vốn là hướng về phía xinh đẹp của nàng đi, bất quá càng nhiều hơn, rõ ràng là kính sợ thân phận.

Nữ nhân vận cẩm bào ưu nhã thông dong ứng phó khách nhân chung quanh, chỉ cười yếu ớt, đoạn tuyệt người nhằm chán muốn mạnh mẽ sửa bậy, một đôi mắt đẹp giống như hoa đào vốn là mưa xuân nhường tạo ra, tùy ý tại trong đại sảnh đảo qua, tất cả hễ là sau khi tiếp xúc với con người mơ hồ ẩn chứa quyến rũ hấp dẫn kia, yết hầu đều là không tự chủ được có chút co quắp một chút. Ngọn lửa nóng cháy, tại ở chỗ sâu trong đôi mắt thiêu đốt bốc lên, xem ra, những người này khi trở về nhà, chỉ sợ lão bà hoặc là thị nữ của họ, sẽ bị ảo tưởng thành nữ nhân tràn ngập hấp dẫn xinh đẹp kia, mà hung hăng chinh phạt.

Nhã Phi đảo mắt qua một hướng nào đó, tầm mắt mãnh liệt cứng đờ lại, cước bộ hành tẩu cũng là trở nên dừng lại. Sau đó nàng nhanh chóng thu hồi tầm mắt, khẽ nói nhỏ với thị nữ bên cạnh vài lời rồi rời đi.

Thị nữ nghe xong gật đầu, tách khỏi Nhã Phi tiến tới phía Tiêu Viêm nói:

- Hai vị, Nhã Phi tiểu thư có lời mời với hai người.

Mọi người xung quanh ngạc nhiên không ngớt không ngờ được Nhã Phi mời, ánh mắt không khỏi quét lên hai người thần bí này trong lòng suy đoán thân phận của một gia một trẻ này.

Trước ánh mắt soi mói của mọi người Tiêu Viêm và Hải Ba Đông làm như không thấy, gật đầu rồi đi theo thị nữ.

.....

Tiến tới một căn phòng khách được bày bố sang trọng, thị nữ đơn giản nói sau đó lui xuống:

- Nhã Phi tiểu thư chờ hai người trong phòng.

Tiêu Viêm và Hải Ba Đông mở cửa tiến vào nhìn thấy nữ nhân quyền rũ khoác trên mình bộ cẩm bào đỏ thắm nở nụ cười chính khách tiêu chuẩn với họ:

- Tiêu Viêm thiếu gia, đã lâu không gặp.

- Nhã Phi tiểu thư đã lâu không gặp.

Tiêu Viêm và Hải Ba Đông tiến vào rồi gật đầu chào hỏi.

.....

- Nhã Phi tiểu thư có thể thu thập bao nhiêu trong số được tài này?

Tiếp nhận tờ giấy trắng, Nhã Phi lắc lắc đầu, chợt cúi đầu nhìn sơ qua được liệu trên tờ giấy, trên gương mặt đang cười không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc. Ngẩng đầu nhìn Tiêu Viêm nói:

- Mấy cái được liệu này, hình như không phải vật bình thường nha. Trong đó có một ít ngay cả ta cũng chỉ nghe qua tên mà thôi.

- Đem về quả thật có chút khó khăn, nhưng ta nghĩ một nửa được tài ở trên hẳn là không có vấn đề.

Nhã Phi trầm ngâm nói.

.....

Nghe thị nữ thông báo, Nhã Phi cũng là có chút sững sốt, chợt quay đầu nhìn sắc mặt Tiêu Viêm trong nháy mắt âm trầm xuống tới, bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ giọng dò hỏi:

- Nạp Lan Yên Nhiên?

- Đúng vậy.

Thị nữ cung kính trả lời.

- Nàng tìm ta có chuyện gì?

Nhã Phi hơi nhíu mày nhìn về phía Tiêu Viêm nói:

- Ta có công việc...

- Ừ.

Đi vào phòng, Nhã Phi đối với Hải Ba Đông vẫn bụng chén trà kia cung kính gật đầu, chợt đem ánh mắt chuyển hướng Tiêu Viêm, ngón tay thon dài nhẹ nhàng di chuyển tại trên mặt bàn, một lát sau, mới tại trong ánh mắt nghi hoặc của Tiêu Viêm, nói:

- Tiêu Viêm thiếu gia, người thật sự rất muốn cái loại kỳ bảo có thể khôi phục linh hồn lực lượng sao?

....

Ta cần phải có nhánh Thất Huyền Thanh Linh Tiên kia!

- Tiêu Viêm chép miệng. Một lát sau khẽ cau mày nhẹ giọng nói:

- Chẳng qua, người ở đây có cái đạo cụ nào có thể thay đổi dung mạo? Người biết ta cùng với Nạp Lan gia tộc có chút không ổn, nếu để cho bọn họ nhận ra thân phận. Chỉ sợ là không có khả năng cho ta làm cái việc cực kỳ nguy hiểm như khu độc với Nạp Lan lão gia tử. Ài, thật sự là phiền toái!

Nhã Phi suy nghĩ rất nhanh, sau đó gật gật đầu, cười nói:

- Đặc thù đạo cụ thay đổi dung mạo tuy hiếm thấy nhưng trường đấu giá chúng ta còn có tồn trữ một cái...

Nói xong, phát phát tay vẫy thị nữ, nói nhỏ mấy câu vào tai.

Nghe được Nhã Phi phân phó, thị nữ cung kính gật đầu cấp tốc đẩy cửa đi ra ngoài. Sau vài phút tay cầm một cái hộp gỗ tinh xảo vội vàng tiến đến, nhẹ nhàng đặt lên trên mặt bàn.

Tiếp nhận hộp gỗ, Tiêu Viêm chậm rãi mở ra, nhất thời lộ ra bên trong đồ vật tựa như da mặt người. Trong thoáng vài phần kỳ dị, ngón tay Tiêu Viêm cẩn thận cảm nó đặt nhẹ lên lòng bàn tay. Một mảnh lạnh cứng, bạc như cánh ve, như là không có.

- Đây là một loại dùng bằng tấm ti của Băng Sơn Tuyết Tầm chế thành, trải qua cao cấp tượng nhân cẩn thận điêu khắc tạo hình, tấm da mặt này đã được uớrm tác theo bộ mặt người. Chỉ cần bao trùm lên mặt là có thể che dấu dung mạo trước kia.

Nhã Phi mỉm cười nói tiếp:

- Cái da mặt bằng tấm này, ở phòng đấu giá Thước Đặc chúng ta là hàng cao cấp. Nếu đem đấu giá tuyệt đối giá không dưới ba mươi vạn. Lần này, miễn phí tặng cho người, người cũng đừng vội vàng cự tuyệt. Nếu người có thể chữa cho tốt cho Nạp Lan lão gia tử, Thước Đặc phòng đấu giá chúng ta cũng đặt được chỗ tốt. Hơn xa so với ba mươi vạn, coi như là chúng ta ngầm đầu tư vậy.

Nghe vậy, Tiêu Viêm trầm ngâm một chút, rồi gật gù đầu không có miệng cự tuyệt. Ngẩng đầu lên, bàn tay mở ra da mặt bằng tấm. Sau đó nhẹ nhàng áp dán lên trên mặt.

Ngay tức khắc một cỗ cảm giác lạnh lẽo chậm rãi chạy từ trên mặt truyền vào cơ thể. Tiêu Viêm thậm chí có thể cảm giác được chính mình ngũ quan lúc này có chút nhích động.

....

Tại cửa Thước Đặc phòng đấu giá, Tiêu Viêm đứng ở ngã tư đường nhìn dòng người đi qua đi lại chậm rãi thở ta một hơi. Ngẩng đầu nhìn vị trí trung tâm thành. Nơi đây là một trong tam đại gia tộc của Gia Mã đế quốc, trú địa của Nạp Lan gia tộc.

- Đi thôi

Hai tay thu vào trong tay áo, Tiêu Viêm nhẹ giọng nói. Sắc mặt bình tĩnh hướng tới tòa nhà gia tộc khổng lồ trước kia có thể là nhà hấn, chậm rãi bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Huân Nhi rời bờ

Tọa lạc tại Gia Mã đế quốc cùng phụ cận biên cảnh hai đại đế quốc. Học viện thanh danh chấn động từ xưa, lừng lừng đứng sừng sững ở nơi này. Tàn ra tang thương cùng phong cách cổ xưa, tuy về bề ngoài học viện không đến nỗi chấn nhiếp kẻ khác kinh sợ. Nhưng thanh danh cùng với thực lực hùng hậu của nó, cho dù là tam đại đế quốc kia cũng phải nhượng ba phần, không dám có chút bất kính.

Trong học viện từ xưa đến nay hội tụ đệ tử từ bốn phương tám hướng. Những người này tại gia tộc được cho là thiên phú. Người thường trong miệng gọi là thiên tài. Nhưng thiên tài, ở trong cái nơi chứa chấp thiên tài.

Trên ngọn núi heo lánh, vắng vẻ của học viện. Vách núi dốc đen xì, thân ảnh thiếu nữ quần áo xanh nhạt, ưu nhã đứng đó, nghênh đón từng cơn gió nhẹ, một mảng sợi tóc đen tuyến buông xuống, theo chiều gió chậm rãi phát phới. Hình dáng của thiếu nữ ẩn ẩn lộ ra đường cong hoàn mỹ.

Thiếu nữ con mắt xa xăm nhìn hướng đông bầu trời, trầm mặc không nói. Giống như một đóa hoa sen không nhiễm bụi trần.

Trầm mặc hồi lâu, thiếu nữ bỗng nhiên mở miệng, thanh âm cực kỳ dễ nghe, làm lòng người có cảm giác kỳ dị như được gột rửa:

- Ra đi.

Theo thanh âm thiếu nữ, một thân ảnh xanh biếc quỷ dị từ phía sau một cây đại thụ bước ra. Cung kính nhìn thiếu nữ đang quay lưng về phía hấn, quỳ gối xuống nói:

- Tiểu thư.

Thiếu nữ chậm rãi xoay người, lộ ra một bên mặt như ngọc tinh xảo tuyệt luân. Rõ ràng là Huân Nhi đang ở Già Nam học viện.

- Tiểu thư, Tiêu Viêm thiếu gia đã quay lại Gia Mã đế đô.

Hắn mới chậm rãi đem đại khái khoảng thời gian lịch lãm của Tiêu Viêm kể ra.

Đứng ở bên bờ vách núi. Huân Nhi lắng lắng nghe từ miệng bóng người kể lại từng chuyện kinh tâm động phách. Nghe đến đoạn hấn cùng hai gã đầu hoàng cường giả chiến đấu rồi bị thương nặng, trong cơn người thu thủy dụ dằng. Chợt xẹt qua một ít yêu thương cùng kinh ngạc.

- Xà linh giả lục man. Bát dực hắc xà hoàng. Thiên xà phủ địa nhân. Mấy năm nay. Thật đúng là càng ngày càng bá đạo...

Ngón tay thon dài như ngọc nhẹ kẹp lấy từ phía trên đỉnh đầu hạ xuống một phiến lá cây. Huân Nhi bình thần nói.

- Sự tình này. Ngày sau sẽ tìm bọn họ tính sổ..... Nhưng mà, chỉ là. Vị đầu hoàng cường giả đi theo bên cạnh Tiêu Viêm ca ca. Chi tiết có biết rõ không?

Chiếc lá cây màu xanh biếc trôi nổi ở lòng bàn tay Huân Nhi. Chậm rãi quay cuồng, khi thì đảo theo gió, khi thì uốn khúc. Nàng khẽ liếc mắt về bóng người quỳ dưới đất. Cau mày nói.

- Đã điều tra. Người nọ tên là Hải Ba Đông. Từng là trong thập đại cường giả của Gia Mã quốc, được gọi là Băng hoàng. Thực lực ở đầu hoàng cấp bậc, tinh thông băng hệ đấu khí. Với lại dường như với Thước Đặc Nhĩ gia tộc có nguồn gốc sâu xa... vài chục năm trước tại đại sa mạc Tháp Qua Nhĩ bị Mỹ Đồ Toa nữ vương phong ấn. Sau đó ẩn cư ở Mạc thành. Cho đến khi Tiêu Viêm thiếu gia đến khoảng thời gian trước. Mới giúp hắn phá giải phong ấn. Sau đó, luôn luôn đi theo ở bên cạnh Tiêu Viêm thiếu gia. Động cơ... còn chưa rõ ràng.

Lục sắc nhân ảnh cung kính nói.

- Xin lỗi tiểu thư. Ngài cũng biết ở trong cơ thể Tiêu Viêm thiếu gia. Có một linh hồn thần bí cường giả. Đến nay chúng ta không có bất luận tình báo gì. Nhưng hắn, dường như lại là đối với chúng ta hiểu rất rõ, trong khoảng thời gian Lăng Sư đi theo Tiêu Viêm thiếu gia. Mặc dù ẩn nấp cực kỳ hoàn mỹ. Nhưng dựa theo tin tức Lăng Sư truyền lại. Lúc ở trong tối bảo vệ Tiêu Viêm thiếu gia. Vị thần bí cường giả kia hình như đã phát hiện tung tích của hắn. Chỉ là đối phương không có động tĩnh gì mà thôi. Nghĩ ra, nhất định là nhìn ra dụng ý của Lăng Sư.

Lục sắc nhân ảnh cười khổ nói.

- Ngay cả tung tích của Lăng Sư. cũng bị người nọ phát hiện?

Huân Nhi đôi mắt sáng hiện lên một tia kinh ngạc. Nhẹ giọng trầm trầm nói:

- Người nọ rốt cuộc thân phận ra sao? Lại có thể ngay cả Lăng Sư... Haizz, Nếu không phải Tiêu Viêm ca ca chán ghét người khác điều tra hắn. Nhất định phải đem thân phận thần bí nhân kia làm cho rõ ràng. Có thể có thực lực như vậy. Nói vậy trước kia cũng không phải hạng người vô danh?

- Mặc dù thần bí nhân kia phát hiện tung tích Lăng Sư. Nhưng mà, may mắn hắn vẫn chưa đem việc này báo cho Tiêu Viêm thiếu gia. Bởi vậy. Tiêu Viêm thiếu gia cũng không biết từ sau khi hắn rời Ô Thần Thành. Tiểu thư đã phái người âm thầm bảo vệ hắn. Nhưng việc này, cũng làm hắn không thể cảm nhận được tiểu thư đối với hắn một mảnh...

Lục sắc nhân ảnh cười nói. Nhưng lời còn chưa nói xong đã làm Huân Nhi xấu hổ, tức giận đem đám lá cây trong lòng bàn tay bắn ra ngăn trở.

Nhìn khuôn mặt tinh xảo của Huân Nhi có vẻ đỏ hồng. Lục sắc nhân ảnh thức thời không dám nói tiếp.

- Nhớ kỹ. Nhất định không thể để Tiêu Viêm ca ca biết sự tình này. Ta cũng không muốn nói cho hắn biết chúng ta phái người giám thị. Hắn không thích mấy việc này.

Trên khuôn mặt xinh đẹp, vẻ then thùng hồng hào chậm rãi rút đi. Huân Nhi rất nhanh chính sắc nhắc nhở nói.

- Vâng.

Đối với cách suy nghĩ của nữ tử như Huân Nhi. Lục sắc nhân ảnh đương nhiên là cực kỳ rõ ràng. Lập tức cung kính gật đầu xác nhận. Đồng thời trong lòng có phần cảm thán. Đừng xem tiểu thư trên mặt thời khắc nào cũng có nụ cười. Nhưng tính tình của nàng, lục sắc nhân ảnh lại biết rõ ràng. Loại mỉm cười kín đáo rụt rè này. Có đôi khi, so với loại mặt lạnh càng khiến người khác khó có thể đến gần.

- Người truyền tin cho Lăng Sư đi. Khiến hắn khi Tiêu Viêm ca ca tới Vân Lam tông. Ngắm ngòm bảo vệ. Mặc gia đại trưởng lão bị giết, những... kẻ bảo thủ ở Vân Lam tông sẽ vì danh tiếng. Tất nhiên sẽ không dễ dàng để hắn rời đi.

Huân Nhi lông mày cau lại nói.

- Còn cần chú ý đến Hải Ba Đông bên cạnh hắn. ta cảm thấy tên kia có phần khó có thể suy xét. Nếu như có biến cố gì. Lăng Sư.....

Nói đến chỗ này. Huân Nhi cánh tay nhỏ nhẹ nâng trước người làm một động tác. Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ lạnh như băng khiến người ta sợ hãi.

- Vâng.

Thấy thế. Lục sắc nhân ảnh vội vàng cung kính gật đầu.

- Được rồi. Dựa theo lời người. Tiêu Viêm ca ca bên người có thất thái Thôn Thiên Mãng. Hắn là Mỹ Đồ Toa Nữ Vương?

Tay nhỏ khẽ vén mái tóc bay xuống ở trên trán, Huân Nhi nói.

- Ân. Nhưng mà, chỉ là bây giờ Mỹ Đỗ Toa nữ vương. Dường như linh hồn bị thất thái Thôn Thiên Mãng áp chế. Muốn chờ nàng một lần nữa phục hồi. Có lẽ còn phải chờ đợi một khoảng thời gian. Có điều, một khi Mỹ Đỗ Toa nữ vương nắm trong tay thân thể của thất thái Thôn Thiên Mãng. Như vậy nàng liền sẽ trở thành Đẩu Tông cường giả. Đến lúc đó. Nếu như là nàng nổi lên sát tâm với Tiêu Viêm. Vậy có chút phiền phức...

Lục sắc nhân ảnh do dự nói.

- Không nghĩ tới Tiêu Viêm ca ca bên cạnh ẩn núp toàn những quả... bom kinh khủng. Thật sự là đau đầu a...

Đành chịu lắc lắc đầu. Huân Nhi xoa cái trán tròn bóng. Suy nghĩ một lúc lâu:

Trong khoảng thời gian ngắn, có lẽ Mỹ Đỗ Toa nữ vương không thể nắm được thân thể thất thái thôn thiên mãng. Ít hôm nữa, sau khi Tiêu Viêm ca ca đi tới Già Nam học viện. Đến lúc đó, nghĩ biện pháp đem mấy vấn đề này giải quyết hết một loạt...

- Vâng.

Lục sắc bào nhân cung kính nói, như nhớ ra điều gì lão than thở:

- Có điều, thực sự là thiếu niên Cơ Huyền cũng giúp đỡ Lăng Sư rất nhiều. Trong nhiều tình huống thực sự rất nguy hiểm nếu không phải nhờ thiếu niên này năm lần bảy lượt giải vây chắc Lăng Sư cũng đã xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm rồi.

- Cơ Huyền sao?

Huân Nhi nghe thấy cái tên quen thuộc này trong lòng cảm thấy khác lạ. Ánh mắt nàng hướng về một phía vô định, ánh mắt chất chứa cảm giác phức tạp. Im lặng một hồi, nàng nhẹ nói:

- Thân phận của hắn?

- Thân phận của thiếu niên này thực sự khiến người khác khó hiểu. Hắn được nhận nuôi vào Tiêu gia là chính xác, thời gian hắn lịch lãm bên ngoài cũng chưa từng xuất hiện cường giả giúp đỡ hắn. Nhưng bên người hắn có những món đồ thực sự là kì quái, hơn nữa công pháp hắn tu luyện thập phần quý dị có chút giống... Hồn tộc.

Lục sắc nhân ảnh thành thật báo cáo, có điều khi nhắc tới công pháp của Cơ Huyền thì có chút ngập ngừng.

- Hắn ta không phải người của Hồn tộc đó là điều ta có thể khẳng định.

Huân Nhi lắc đầu phủ nhận lời nói của lục sắc bào nhân.

- Tiểu thư nói phải, công pháp đó tuy lấy thôn phệ làm chủ nhưng thật sự không giống với hồn điện. Hắn từ khai tên sư phụ là Bạch Tiểu Thuần, theo miêu tả thực lực ít nhất cấp Đẩu Tông, là luyện được sư trên lục phẩm, nhưng từ các đặc điểm đó điều tra cũng không tra được điều gì. Vì vậy chỉ có hai giả thiết. Thứ nhất là tất cả những gì Cơ Huyền nói là giả dối. Thứ hai là sư phụ hắn thực sự là một cường giả lánh đời, năng lực lớn đến nỗi khiến thuộc hạ không tra ra được gì.

Lục sắc bào nhân giọng nói có chút bất lực.

- Còn gì nữa không?

Huân Nhi giọng nói phiêu phiêu hỏi.

- Ách.

Lục sắc bào nhân có chút ngạc nhiên. Đại khái lão không nghĩ tiểu thư ngoài thông tin của Tiêu Viêm còn hứng thú với tin tức của kẻ khác, hơn nữa còn là một nam nhân.

- Cũng không có gì... Chỉ là thiếu niên này rất có mị lực. Vân Vận, Vân Lam tông chủ cũng bị thiếu niên này mồm mép lừa mất. Rồi một tiểu cô nương xinh đẹp tên Tiểu Y Tiên. Và quan hệ với Nhã Phi của Thước Đặc Nhĩ gia tộc cũng không cạn, hiện tại hắn đang sống ở phủ của Nhã Phi. Còn có...

Lục sắc bào nhân thành thật thông báo thông tin của mình. Chỉ là thông tin này có vẻ dư thừa..... Hắn phát hiện về mặt thiếu nữ đối diện hơi trầm xuống. Lập tức thức thời vội vàng đem những chữ từ trong miệng nuốt xuống.

Huân Nhi cũng cảm thấy bản thân mình kì lạ. Lúc đầu chỉ muốn nghe tin tức của Tiêu Viêm nhưng khi nghe tới Cơ Huyền thì nàng không nhịn được muốn biết thêm. Khi nghe thấy Cơ Huyền vui vẻ bên người khác thì trong lòng có chút khó chịu. Huân Nhi đem hết cảm giác kì lạ này khỏi lòng nàng nhàn nhạt nói:

- Tốt lắm. Ngươi trước tiên cứ rời Học viện đã. Đứng ở chỗ này lâu, nếu như bị phát hiện, đánh động đến cả lão viện trưởng một lần thôi cũng không êm xuôi rồi.

Lần thứ hai hướng về Huân Nhi cung kính khom người hành lễ. Sau đó thả người vọt đi, biến mất bên một thân cây. Thân cây hơi lắc lư, rất nhanh rơi vào

yên lặng.....

Nhìn lục sắc bào nhân tan biến trong hư không, Huân Nhi thờ dài. Hiện giờ đến nàng cũng không hiểu chính mình, trong lòng nàng chỉ có Tiêu Viêm, nhưng đầu đó trong một khoảng khắc nào đó nàng lại nhớ đến khuôn mặt bình thường luôn nói chuyện lạnh nhạt với nàng.

Huân Nhi trong lòng có chút lo sợ, nàng sợ tâm nàng sẽ thay đổi. Tim nàng chỉ có thể chứa một người thôi.

- Tiêu Viêm ca ca. Đi Vân Lam Tông xong, Ngươi liền có thể đến Già Nam học viện rồi? Huân Nhi ở chỗ này. Rất cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Luyện Được sư đại hội

Là Gia Mã đế quốc đích luyện được sư tổng bộ. Cho dù đế quốc hoàng thất đích đế vương đến đó, cũng có điểm khiêm nhường.

Dù sao tòa kiến trúc cũng là của luyện được sư. Bọn họ có khả năng tạo thành sức mạnh. Dù để làm cho cả đế quốc bị chấn động, bọn họ là chức nghiệp cao quý trên toàn đại lục đầu khí.

Tại đó ngoài cửa lớn của luyện được sư công hội, những luyện được sư ngày thường khó nhìn thấy, đều là cước bộ vội vã, y phục luyện được sư trên cơ thể cũng không giống nhau, kiêu ngạo biểu thị công khai đẳng cấp của bọn họ.

Một thiếu niên mặt mũi có chút tuấn mỹ có chút chán nản nhìn khối kiến trúc tinh tế này, trong lòng thảm than thở:

- Cái hệ thống chết tiệt này, mấy ngày nay thấy mình rảnh quá nên ban nhiệm vụ tham gia cái gì mà luyện được sư gì gì đó đây mà.

Thiếu niên tuấn mỹ này là Cơ Huyền. Còn muốn biết truyện gì thì phải đẩy lùi vài giờ trước.

.....

Vài giờ trước.

- Nàng đã tiến cử Tiêu Viêm với Nạp Lan gia tộc rồi sao?

Ngồi trên bàn ăn, Cơ Huyền cũng không có vẻ gì quá ngạc nhiên trước hành động của Nhã Phi.

- Đúng vậy, tuy ngươi đã nói là Tiêu Viêm đó cũng tương đối lợi hại, cũng là người có thể giúp Nạp Lan Kiệt khu độc nhưng... Hắn có thù với Nạp Lan gia tộc. Việc này không ổn thì sẽ ảnh hưởng tới Thước Đặc Nhĩ gia tộc.

Nhã Phi trong lòng có chút không yên tâm lắm.

- Hắc, sẽ không có việc gì đâu. Nhưng dù có việc thì nàng không phải còn ta sao. Cùng lắm thì ta đem Nạp Lan gia diệt đi là ổn thỏa rồi.

Cơ Huyền không để ý lắm, giọng nói có chút cợt nhả.

- Ngươi nghĩ cùng đừng nghĩ đến. Nạp Lan gia là gia tộc bình hùng tướng mạnh được hoàng thất Gia Mã coi trọng, hơn nữa quan hệ với Vân Lam tông cũng rất sâu. Nếu ngươi dám vọng động thì lão bất tử thủ hộ hoàng thất, thậm chí Vân Lam tông chủ cũng không phải ngọn đèn hết dầu. Dù ngươi có đầu hoàng cường giả bảo vệ nhưng song quyền khó địch tứ thủ.

Nhã Phi thấy Cơ Huyền bảo diệt đi Nạp Lan gia một cách thành thoi thì trợn mắt, cánh tay hướng tới trán cậu cốc mạnh xuống, lời lẽ nặng nề răn dạy. Nhìn giống như một đệ đệ làm sai nên bị tỷ tỷ dạy dỗ.

- Được được, ta sai.

Cơ Huyền cười xoa, ánh mắt lấy lòng nói với Nhã Phi. Lang thủ nhanh chóng bắt lấy đôi tay ngọc của nàng mà sờ mó ngang nhiên.

Nhã Phi trước hành vi chân chó của Cơ Huyền thì bất đắc dĩ, vừa tức vừa buồn cười.

Nàng biết Cơ Huyền đối với nàng rất tốt, nhưng nàng không mong vì nàng mà Cơ Huyền gặp nhiều rắc rối. Nạp Lan gia tộc không giống Lôi Âu muốn diệt là diệt, Lôi Âu là trưởng lão của Thước Đặc Nhĩ nên nàng có thể vận dụng thế lực ép thông tin xuống, hầu hết người biết Lôi Âu chết chỉ có cao tầng. Hơn nữa sau khi điều tra họ sẽ phát hiện là do cường giả làm tự động thu binh, không làm to việc. Nhưng Nạp Lan thế gia thì là một con quái vật không lồ, không nói tới cường giả ẩn nấp, riêng nói đến việc quan hệ với hoàng thất và Vân Lam tông thì khiến người khác dấy không nổi, dù diệt được thì cũng đánh động tới hai con quái vật kia dẫn tới họa sát thân.

- Cơ Huyền hiện tại ngươi đã là tam phẩm luyện được sư rồi, ngươi có nghĩ tới việc tham gia luyện được sư đại hội.

- Luyện được sư đại hội.

Cơ Huyền thầm nghĩ hiện giờ bản thân mình đủ thành thạo rồi không muốn vướng vào mấy cái đại hội gì đó nữa. Nhưng người tính không bằng trời tính hệ thống ban nhiệm vụ mới:

- Tình. Nhiệm vụ " Tham gia luyện được sư đại hội "

Yêu cầu: Phải lấy được giải á quân trở lên.

Phản thưởng: " Tu linh trận " - là trận pháp có thể tự lại đấu khí.

Thất bại: Hệ thống cưỡng chế kích chủ tăng cường đột phá ngũ phẩm và đấu khí đột phá đại đấu sư.

Cơ Huyền thấy nhiệm vụ ban ra trong lòng thầm thở dài, cậu biết mà cái hệ thống này không bao giờ để Cơ Huyền vui vẻ đâu. Cơ Huyền trong lòng đắng ngắt nhưng hào khí nói với Nhã Phi:

- Có chứ, vì để sánh cùng nàng thì dù liều mạng cũng phải làm. Đây là cơ hội để khiến ta có thể được Thước Đặc Nhĩ của nàng công nhận, giúp ta bước gần tới việc cưới lão bà" bạch phú mĩ ".

Nhã Phi lười không muốn để ý tới tên này.

....

Cuối cùng Cơ Huyền đành dùng tám phù lục biến ảo thân thể thành một thiếu niên có khuôn mặt tương đối tuấn tú, thân mặc một bộ hai phẩm luyện được sư trường bào.

Bước vào đại môn luyện được sư, một cỗ mùi hương nồng đậm phả vào mặt, khiến người nhìn không được hít một hơi tâm lý thoải mái đưa mắt nhìn bốn phía.

Luyện được sư công hội diện tích cực kỳ rộng lớn. Đại khái chia làm đông nam tây ba khu vực. Tại mặt đông là đại sảnh, gồm nhiều bục đá dùng không ít nham thạch chế tạo thành, tại phía sau bục đá. Một ít luyện được sư thân mang trường bào. Mà phía trên bục đặt không ít các loại dược tài khác nhau, cùng với bình ngọc.

Quyển trục và nhiều thứ khác cũng xuất hiện, theo hình dạng này, nơi này tựa hồ là thuộc khu vực giao dịch

Phía nam đại sảnh. Còn có không ít lò đan đang thiêu đốt rừng rực, một ít luyện được sư đang ở phía sau đan lò. Sắc mặt nghiêm túc không chế hỏa hậu, tại chung quanh bọn họ. gồm nhiều luyện được sư cấp thấp đang chờ. Thấp giọng trao đổi kinh nghiệm luyện đan.

Phía tây đại sảnh thật khác xa với hai nơi còn lại, không thể nghi ngờ là im lặng hơn rất nhiều. Tại hành lang. Thậm chí còn có hộ vệ đứng nghiêm trang. Tựa hồ chỉ có loại cấp bậc đích luyện được sư. Mới có tư cách tiến vào trong đó. Một ít cấp thấp luyện được sư ngẫu nhiên đi ngang qua nơi đó. Luôn hướng ánh mắt kính sợ vào nơi đó.

Cơ Huyền nhìn thấy một đạo bóng người xinh đẹp màu bạc bỗng nhiên theo trong đám người đi ra. Tại ánh mắt mọi người. Rất nhanh đi đến thạch đài, mỹ mạo tỏa ánh sáng giương mắt nhìn phần hồng sắc hỏa diễm.

- Là nàng?

Nhìn kia mặc nữ nhân y bào màu bạc. Cơ Huyền ngăn người:

- Nàng cũng là tới tham gia luyện được sư đại hội sao?

Vị tên là nữ tử Tuyền Mị. Cũng đang là đệ tử thân truyền của hắc nham thành luyện được sư phân hội hội trưởng Phát Khắc Lan.

Quả nhiên. Nhìn vào bộ dáng Tuyết Mị. Vị lão nhân khuôn mặt xuất hiện chút ít ý cười. Thanh âm vẫn bình thản:

- Tiểu thư. Ngươi là muốn đổi lấy đóa hoa đào hỏa hỏa diễm sao?

- Ân, ngươi muốn cái gì vậy?

Tuyết mị gật gật đầu, thuận miệng hỏi.

- Một quyển phương thuốc linh hồn dấu vết bốn phẩm đan dược.

Lão giả cười tủm tỉm địa đạo.

Nghe được yêu cầu lão nhân. Tuyết mị hai má rõ ràng biến đổi, hiển nhiên. yêu cầu Đối phương khiến nàng có chút khó xử. Bất quá nàng tựa hồ đối với loại chuyện này thực không am hiểu. Hơn nữa đối với phần hồng hỏa diễm quá mức yêu thích, cho nên tại trầm ngâm một hồi gật gật đầu. Lay theo nạp giới xuất một quyển trục, hướng lão nhân, tiếp theo cầm bình ngọc trong suốt, nghiêm nhiên đã đưa thứ này trở thành của nàng.

Cơ Huyền thấy ngạc nhiên trong lòng thầm nói xa xỉ, Cơ Huyền không tiến đến một người nhìn như là thị nữ thanh tú, thấp giọng hỏi về chỗ của Hắc Nham Thành phân hội hội trưởng.

Thị nữ cười nói:

- Nơi đó khu vực của các phân hội Luyện dược sư của đế quốc, bất quá chỉ có ngoài tam phẩm luyện dược sư mới có tư cách tiến vào.
- Đa tạ.

Nói một tiếng cảm tạ, Cơ Huyền bước đi hướng về tây khu an tĩnh. Dự định tiến vào, trước cửa đã bị hai gã hộ vệ ngăn cản.

- Phiền toái giúp ta thông báo một tiếng hắc nham thành Phát Lan Khắc đại sư hoặc là Áo Thác đại sư, nói Cơ Huyền tới gặp.

Nhìn hai gã thủ vệ sắc mặt lạnh lùng Cơ Huyền cười nói.

Ánh mắt liếc qua tiêu viêm trước ngực nhị phẩm luyện dược sư, hai gã thủ vệ ánh mắt lộ ra hứa chút kinh dị, tuổi trẻ như thế đã là nhị phẩm luyện dược sư, thật đúng là hiếm thấy, lập tức trên khuôn mặt lạnh lùng cũng là dịu đi một chút, hơi hơi gật gật đầu, nói hắc chờ một lát, một người lui ra phía sau, sau đó nhanh chóng tiến lên lầu.

Không lâu sau có một lão nhân già nua vội vã chạy tới. Nhìn lão nhân này Cơ Huyền tiến lên cười hắc hắc tiến lên nói với lão:

- Hắc, lão nhân người già rồi nhưng xương cốt vẫn dẻo dai.
- Người là ai? Không đúng... Giọng này là tiểu tử của quen thuộc nga.. Người là Cơ Huyền.

Lão nhân thấy một thiếu niên tuấn tú tự nhiên trò chuyện với mình thì quái lạ, nhưng lão thấy giọng nói quen thuộc liếc ngang liếc dọc một hồi:

- Không nghĩ khuôn mặt của nhà người lại tuấn tú như vậy.
- Vậy chúng ta cứ đứng đây nói chuyện sao?

Cơ Huyền bị một ánh mắt của một lão già cứ quét trên người thì cảm thấy rung mình cười khan nói với lão.

- Đi vào nói chuyện.

Áo Thác cũng biết ở đây không tiện nên kéo Cơ Huyền vào trong sảnh.

Đi tới một căn phòng rộng lớn thì nghe thấy tiếng rống gào to lớn vọng ra.

Cơ Huyền bước vào trong căn phòng ánh mắt nhìn khắp, cuối cùng đứng ở trung tâm căn phòng, nơi đó, Phát Lan Khắc nước miếng tung bay, nét mặt già nua xanh mét giận giữ vỗ mặt bàn, mà trước mặt hắn. Tuyết Mị hai tay nắm chặt hoa đào hỏa diễm, tùy ý phát khắc lan giận dữ như thế nào, đều vẫn duy trì trầm mặc.

Ở một góc khác của cái bàn, một nữ tử thân mặc một bộ quần áo màu đỏ, đang vui sướng khi người gặp họa. Nghe được âm thanh mở cửa ánh mắt dời đi, tầm mắt trên người tiểu viêm đào qua, nhất thời khóe miệng nhất thời reo lên:

- Lão sư, đây là người ngài tự mình đi xuống tiếp à? mặt mũi thật lớn nga.

Nghe được của âm thanh của nàng, đang mắng to Phát lan khắc cũng tạm thời ngừng lại, ánh mắt chuyển hướng Cơ Huyền hỏi:

- Lão Áo, đây là?
- Phát Lan Khắc đại nhân, từ lần cuối gặp bây giờ mới biết giọng lão nhân người to lại vang đến thế.
- Là tiểu quái thai nhà người. Không nghĩ mặt mũi cũng giống người.

Phát Lan Khắc như nhớ ra cái gì hét lên mừng rỡ.

- Đúng là tại hạ, hơn nữa ngài đừng mắng Tuyết Phi cô nương nữa. Cái gọi là ngàn vàng khó mua nổi thứ yêu thích, hơn nữa cái tử phẩm phương thuốc tuy quý giá nhưng lão nhân người còn phải sót sao? Muốn bao nhiêu làm bấy nhiêu.

Cơ Huyền hướng Phát Lan Khắc nói.

- Tiểu tử người tưởng đó là giấy lộn sao? Đúng là ta có thể làm lại nhưng tốn thời gian hiểu không.

Phát Lan Khắc trợn mắt hướng Cơ Huyền, tuy vậy nhưng lão cũng dừng lại tiếng mắng.

- Ngươi thế nhưng lại biện hộ cho Tuyết Mị? Có phải hay không thích nàng?

Làm oan gia của Tuyết Mị, Lâm Phi tự nhiên là không vui nàng như vậy mà đào thoát, lập tức vội vàng nhảy ra, hai tay chống nạnh, trừng mắt nhìn khuôn mặt thanh tú của Cơ Huyền, trong lòng nói thầm nói:

- Di, người này thoát nhìn rất soái nga.

- Tiểu nha đầu khách khí một chút hiện giờ ta là nhị phẩm luyện dược sư vừa vặn cao hơn ngươi một bậc. Gọi là đại nhân nghe chưa.

Cơ Huyền bỗng nổi hứng trêu đùa, hướng tới quả ốt nhỏ Lâm Phi nói.

- Phi.

Lâm Phi nhìn khuôn mặt tuấn tú thấy ghét của Cơ Huyền, cảm thấy thật ngứa đòn.

- Ha ha, ngươi lần này đến thêm mã thánh thành nói vậy cũng là vì luyện dược sư đại hội mà tới?

Đem Lâm phi bỏ qua một bên, Áo Thác ngồi trên ghế, cười nói.

- Đại khái cũng như vậy. Nhưng ta cũng chưa hiểu lắm về đại hội này muốn tìm hai người thỉnh giáo.

- Được. Có gì không biết ta sẽ từ từ chỉ cho ngươi.

Hai lão già này nghe Cơ Huyền sẽ tham gia mồm cười không khép lại được. Nhìn cậu như châu báu, như tổ tông cung phụng.

- Áo Thác đại nhân. Có một luyện dược sư muốn gặp ngài.

Bên ngoài có một hộ vệ tiến vào báo cáo.

- Gặp cái gì mà gặp, lần hết cho ta. Không thấy ta đang tiếp khách quý sao

Áo Thác với Phát Lan Khắc đang hứng phần tin gì cũng không nhận. Nhìn Cơ Huyền mắt như phát sáng.

.....

Thủ vệ tiến ra ngoài cười khỏ với thiếu niên mặt mũi bình thường nói:

- Hiện tại đại sư không muốn gặp ai. Ngài đang đãi khách quý.

Thiếu niên này là Tiêu Viêm. Tiêu Viêm nghe thủ vệ nói thế có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới Phát Lan Khắc và Áo Thác đang tiếp vị "khách quý". Hắn gật đầu đa tạ với thủ vệ rồi rời đi.

- Xem ra đến không đúng lúc rồi, đành mai lại đến.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Khảo hạch

Hai ngày qua đi Cơ Huyền phải tiến đến gặp Áo Thác để nhận được chỉ dẫn khảo hạch, nếu khảo hạch không thông qua thì đừng nghĩ tới việc tham gia đại hội.

Tiến vào đại môn, một gian nội sảnh rộng lớn bày biện theo lối cổ điển, lúc này trong nội sảnh, chính là một số người tùm năm tùm ba, nhìn qua có vài người tuổi trẻ, cư nhiên cấp bậc đa số đều là tam phẩm luyện dược sư.

Cơ Huyền tiến vào thì thu hút ánh mắt của mọi người. Ánh mắt hướng tới chỗ lồng ngực nhị phẩm huy chương, về mặt mọi người lại có vẻ hơi có chút trêu chọc.

Ở trong góc một cô nương mặc thân váy dài màu tím khảm hoa văn màu bạc, dung mạo tinh xảo, mơ hồ lộ ra một tia khí chất cao quý, tuổi tác của nàng tựa hồ cũng không quá lớn. Liếc mắt nhìn Cơ Huyền một cái, bất quá nhìn thấy cấp bậc huy chương, hoàn toàn mất đi hứng thú, biếng nhác đuổi cái lưng

một môi, lộ ra những đường cong động lòng người, dẫn động ánh mắt nam nhân.

Sau khi Cơ Huyền tiến vào không lâu thì Phát Lan Khắc cũng đưa một thiếu niên tướng mạo thường thường vào. Thiếu niên này cũng mang huy chương nhị phẩm được sư giống Cơ Huyền. Thấy hắn tiến vào cũng làm cho Liễu Linh hơi sững sốt, bất quá ngay sau đó, trên khuôn mặt hiện ra nụ cười âm lãnh, tựa hồ có chút không hảo ý.

Phát Lan Khắc với Áo Thác thì liếc nhau ánh mắt loé lên vẻ đắc ý. Không đắc ý mới lạ, không chỉ Cơ Huyền mà công hội của bọn lão còn thêm một hắc mã tiềm lực không kém tham gia, có hai con hắc mã này hai lão không tin không con nào không lọt vào top mười.

Tại bên trái đại sảnh trên một bậc cao, một vài lão già thân mặc bảo phục luyện được sư, đang đứng ở đó cười híp mắt, thanh âm vừa rồi, đúng là của một lão nhân tóc trắng như tuyết trong đó phát ra.

- Đó là công hội phó hội trưởng, Thiết Mễ Nhĩ, cũng là sư phụ tiểu công chúa.

Mỉm cười với lão nhân đang giơ tay lên, Áo Thác nghiêng đầu cùng Cơ Huyền thấp giọng nói.

Cơ Huyền gật đầu.

- Theo ta đi gặp mấy lão già kia chứ, bọn họ ở trong Gia Mã đế quốc là những người có thể lực rất lớn a.

Áo Thác vừa nói, hướng tới trên đài cao đi tới, Cơ Huyền chân chừ một hồi, cũng chỉ đành đi theo.

- Lão Áo, đó có phải là tuyển thủ của Hắc Nham thành các người lựa chọn không?

Vị lão nhân tóc trắng như tuyết, cười dài nhìn Cơ Huyền đang đứng một bên hỏi.

Cơ Huyền trước ánh mắt dò xét của vị lão nhân ánh mắt cũng chỉ nhàn nhạt liếc qua rồi thu hồi. Thấy dáng vẻ của Cơ Huyền như vậy vị lão nhân này có chút ngạc nhiên.

- Ân. Hắn gọi là Cơ Huyền. Tiềm lực không tồi.

Áo Thác cười gật đầu. Sau đó quay đầu hướng Cơ Huyền giới thiệu lần nữa:

- Vị này là công hội phó hội trưởng Thiết Mễ Nhĩ đại sư.

- Nghe danh đã lâu.

Cơ Huyền hướng tới Thiết Mễ Nhĩ ôm quyền, khách khí nói.

- A a. Tiểu tử. Hy vọng người sẽ không làm cho đề cử của Áo Thác mất đi hiệu lực. Nếu không, thật sự là làm cho cái mặt già của hắn mất hết a.

Nhìn thoáng qua nhị phẩm huy chương nơi ngực Cơ Huyền. Thiết Mễ Nhĩ hướng về phía Áo Thác ở một bên bắt đầu đi lắc đầu.

- Ta chỉ cố hết sức thôi.

Cơ Huyền chỉ nhàn nhạt đáp.

- Thời gian sắp tới rồi, ta cũng không nhiều lời, người trước đi xuống, trắc nghiệm lập tức sẽ phải bắt đầu rồi.

Thiết Mễ Nhĩ mỉm cười nói.

Gật đầu, Cơ Huyền xoay người đi xuống đài, tìm một chỗ an tĩnh chờ đợi.

- Ai, lão Áo a, Hắc Nham thành các người nói như thế nào cũng là một tòa đại thành thị? Khó có khả năng ngay cả một thanh niên tam phẩm luyện được sư tìm cũng không ra chứ?

Nhìn bóng dáng Cơ Huyền, Thiết Mễ Nhĩ hướng về phía Áo Thác đứng cạnh bắt đầu đi, nói.

- Hắc hắc, cứ đợi xem

Áo Thác thần bí nói.

- Đã đến giờ, bắt đầu trắc nghiệm đi. Mỗi phía sau một cái rèm, đều có một cái phòng nhỏ dành cho một người, đó là trường thi của các người...

- Mọi người đều biết, dược liệu đề luyện, là một bước rất quan trọng khi luyện chế đan dược, mà chúng ta lần này trắc nghiệm, chính là khảo cứu đối với đề luyện dược liệu...

- Ở trên bàn phía trong mỗi phòng, dược liệu cần để trắc nghiệm đã chuẩn bị đầy đủ, việc các người cần phải làm đó là tại thời gian nhất định ở bên

trong, đem được liệu đề luyện đến khả năng đạt đủ độ thuần cữ hạn có thể.

- Khi đồng hồ cát hoàn toàn chảy hết, vẫn không hoàn thành đề luyện, cũng sẽ thất bại, hơn nữa, thành công, các lão gia hỏa chúng ta sẽ giám khảo, nếu như các người đề luyện ra được liệu, vẫn chưa đạt tới yêu cầu của chúng ta, đồng dạng là sẽ nhận thất bại, mà kết cục thất bại, đó là mất đi tư cách tham gia thi đấu.

Thiết Mễ Nhĩ chỉ vào đồng hồ cát trên bàn, liếc mắt nhìn những thanh niên phía trước, thần nhiên cười nói.

.....

Cơ Huyền tiến vào vào sau bức màn, một cái phòng nhỏ xuất hiện ở trong tầm mắt, căn phòng cũng không rộng lớn, bất quá được bài trí sạch sẽ, tại sát tường của căn phòng, có một thạch bàn, phía trên, bày đặt một cái đồng hồ cát, cùng với vài loại dược liệu chính tề.

Đi tới bên cạnh thạch bàn, Cơ Huyền ánh mắt đảo qua một khối dược liệu màu đen, trong ánh mắt rõ ràng hiện lên ngạc nhiên. Hắc thiết linh hiệp món đồ chơi này cũng không tiêu tốn không ít sức đâu, nhưng với Cơ Huyền cũng không có gì khó khăn.

Cánh tay Cơ Huyền xuất hiện một đoàn hỏa diễm màu tím chỉ là đoàn hỏa diễm từ sắc này có chút thanh sắc bên trong khiến đoàn hỏa diễm này trở nên yêu dị hơn, linh hồn lực kiểm soát đoàn hỏa diễm tiến nhập vào dược đỉnh, dược đỉnh trong thoáng chốc nóng lên. Cơ Huyền bàn tay giương lên, Hắc thiết linh hiệp liền rời khỏi tay phóng vào trong dược đỉnh. Từ sắc thanh diễm mãnh liệt dâng lên, đem nó bao vây vào trong bát đầu mãnh liệt thiêu đốt.

Cơ Huyền không muốn tốn quá nhiều thời gian vào việc này nên sử dụng toàn lực. Nhắm mắt lại, linh hồn cảm giác lực cũng tràn vào dược đỉnh, kiểm soát từ sắc thanh diễm hoá hoàn mỹ tinh luyện.

.....

Bên trong đại sảnh yên lặng. Trên đài cao Thiết Mễ Nhĩ đám người đang ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần trước mặt bàn. Cát trong đồng hồ từ từ giảm xuống.....

Bầu không khí yên lặng không biết giằng co sau bao lâu. Thiết Mễ Nhĩ dẫn đầu mở mắt ra. Liếc mắt nhìn cát trong chiếc đồng hồ đã giảm đi gần hơn phân nửa. Thân thể giật giật. Ho nhẹ một tiếng.

Khi tiếng ho khan của Thiết Mễ Nhĩ vang lên. Áo Thác đám người cũng mở mắt ra. Ngược mắt trong đại sảnh dò xét một vòng. Cười nói:

- Xem ra lần trải nghiệm này rất khó khăn a. Đến hiện tại vẫn chưa có người đi ra.

- Người cho rằng lần này ai có thể lấy được thành tích kiệt xuất nhất?

Áo Thác gật đầu. Bưng chén trà trước mặt nhợt nhạt nhấp một ngụm. Cười hỏi.

Không thể nói trước...

Thiết Mễ Nhĩ ngón tay khô héo nhẹ nhàng điểm lên trên lưng ghế. Hơi trầm ngâm nói:

- Bất quá ta xem xét. Liễu Linh tỉ lệ hẳn là lớn nhất. Hắc thiên phú không tồi. Nhiều năm như vậy. Bản lãnh của Cổ Hà. Hắc cũng học gần ba bốn phần. Dù để hắc đứng đầu so với những người cùng tuổi.

- Ha ha. Tiểu công chúa cũng không yếu a, lấy nội tình hoàng thất cực kì hùng hậu. Nếu như nói lần này nàng chưa chuẩn bị át chủ bài. Chúng ta không ai có thể tin tưởng a.

Áo Thác cười nói.

- Mặc dù nàng thiên phú cũng không tệ. Bất quá về kinh nghiệm, nếu so với Liễu Linh vẫn có nhiều chỗ thua kém. Nếu như nàng vẫn không sử dụng át chủ bài mà nói. Hắc vẫn thua kém Liễu Linh một chút. Lúc này dù sao cũng là sơ thí. Cho nên tỉ lệ nàng vận dụng át chủ bài là không lớn. Vì thế, cơ hội Liễu Linh lấy được thành tích tốt nhất là rất lớn...

Nhắc tới ái đồ. Thiết Mễ Nhĩ trên khuôn mặt cũng toát vẻ hài lòng, cười nói.

....

Khi đồng hồ cát chảy xuống còn một phần ba. Một bức màn che mảnh khề động. Nhất thời, trên đài cao vài đạo ánh mắt. trong nháy mắt phóng ra. Gắt gao nhìn chăm chú vào nơi đó.

Một thiếu niên khuôn mặt tuấn tú mang nét lười biếng bước ra, trên mình khoác lên bộ dược bào có chiếc huy chương nhị phẩm dược sư.

- Sao lại là hắc?

Trên đài cao đoán người Thiết Mễ Nhĩ biến sắc, đứng phắt dậy ánh mắt không thể tin tưởng được nhìn về phía thiếu niên đáng vẻ lười biếng kia. Không phải Liễu Linh, hay tiểu công chúa mà là một tên nhị phẩm dược sư họ không coi trọng.

Áo Thạc khi nhìn thấy Cơ Huyền bước ra mắt cũng muốn lòi to ra rồi, lau mắt mấy lần thấy mình không có nhìn lầm thì sắc mặt biến hoá. Vui vẻ đến lộ ra mặt rồi, cười không khép được miệng:

- Khụ khụ, lão Nhĩ à lão cũng hơi già rồi mắt cũng mờ mờ rồi không còn tốt như xưa.
- Hắc, lão Thạc cũng không nên quá vui vẻ ra sớm không có nghĩ là thành tích tốt đâu. Còn phải xem người của ông để luyện tới mức nào nữa.

Thiết Mễ Nhĩ lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Cơ Huyền có chút biến hoá.

- Cứ chờ xem.

Áo Thạc cũng không nói nhiều.

....

Sau một hồi, đồng hồ cát còn một phần tư thì Liễu Linh cũng đã bước ra. Liễu Linh đi nhanh ra khỏi bức màn che. Sau đó đứng ở trung ương đại sảnh. Ngẩng đầu hướng về thiết Mễ Nhĩ đám người trên cao khẽ cười. Sau đó ưu nhã hơi khom người. Phong thái mang theo lễ tiết của giới quý tộc. Chỉ là ánh mắt nhìn tới Cơ Huyền thì khẽ biến, có chút không thể tin tưởng nhìn về phía thiếu niên mang dáng vẻ lười biếng kia. Ánh mắt loé lên tia âm trầm rồi thu hồi lại, tiến tới phía trước:

- Không nghĩ có người còn ra sớm hơn ta.
- May mắn.

Cơ Huyền đơn giản nói, rồi trầm lặng.

Thấy Cơ Huyền không có ý định nói chuyện thì Liễu Linh cảm thấy lòng kiêu ngạo có chút bị xúc phạm. Hắn cũng không cùng Cơ Huyền nói chuyện nữa.

Ngay khi Liễu Linh đi ra không lâu sau. Một đạo bóng hình xinh đẹp nhẹ nhàng nhanh chóng từ bức màn đi ra. Đến khi nàng nhìn thấy trong đại sảnh Liễu Linh đã đứng đó từ trước, trên dung nhan tinh xảo nhất thời lộ một nét thoáng thất vọng. Chậm chậm đi tới đại sảnh trung ương. Lầm bầm nói:

- Liễu đại ca. Không nghĩ tới người tốc độ dĩ nhiên nhanh như vậy.
- Ta không phải người nhanh nhất, là vị huynh đệ này.

Liễu Linh lắc đầu, cánh tay chỉ về phía Cơ Huyền nói.

Tiểu công chúa liếc mắt về phía Cơ Huyền, trong lòng thầm ngạc nhiên không nghĩ tới thiếu niên nhị phẩm luyện được sư kia lại ra đầu tiên. Có điều tiểu công chúa nhàn nhạt nói:

- Ra sớm không có nghĩ là đội thuần sẽ cao.

Liễu Linh gật đầu. Mím cười không nói.

Thời gian cứ thế trôi đi, các thí sinh cơ hồ đều tiến ra hết rồi. Có người vui, có người buồn xem ra những người đó đã biết được thành quả của mình.

Thiết Mễ Nhĩ đứng dậy tính tuyên bố hết giờ:

- Tốt lắm! Ta tuyên bố. Thời gian...
- Xin lỗi. Ta chậm...

Ngay trước khi Thiết Mễ Nhĩ tuyên bố đề luyện chấm dứt. Thanh âm nhẹ nhàng đột nhiên từ trong bức màn cuối cùng còn sót lại truyền ra. Chợt. Một đạo bóng đen xốc bức màn, về mặt bình tĩnh từ từ đi ra. Nhìn trên đài cao đám người Thiết Mễ Nhĩ, hơi hạ thấp người.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Khảo sát kết thúc

- Sách sách. Không nghĩ tới vào thời điểm cuối cùng. Còn có thể đi ra. Thật đúng là may mắn a. bắt quá vội vội vàng vàng hoàn thành đề luyện. Sợ rằng

sản phẩm cũng không được tốt a?

Đầy hăng hái nhìn Tiểu Viêm đi ra. Tiểu công chúa thấp giọng nói.

- Đào thải kẻ yếu là chuyện rất bình thường. Đại hội cái gì có thể thiếu. Nhưng là không thiếu người thi đấu tham gia...

Liễu Linh hít con người liếc mắt nhìn Tiểu Viêm một cái. Lãnh đạm cười nói.

Đứng ở trên đài cao. Thiết Mễ Nhĩ liếc mắt nhìn Tiểu Viêm rút cuộc đã đi ra. Nghiêng đầu nhìn Áo Thác thở phào một hơi. Trong lòng thầm nghĩ:

- Ai. Tuy có thể đi ra kịp thời, nhưng nhìn bộ dáng miễn cưỡng của hắn. Sợ rằng thành tích sẽ không lý tưởng a. Đáng thương lão Áo...

Quay đầu sang. Thiết Mễ Nhĩ vỗ tay. Đem ánh mắt kì dị trong đại sảnh đang nhìn chằm chằm Tiểu Viêm kéo lại. Ho nhẹ một tiếng. Trầm giọng nói:

- Nếu tất cả mọi người đều đi ra đúng lúc. Như vậy liền tiếp theo bắt đầu kiểm tra kết quả sản phẩm.

Vừa nói. Thiết Mễ Nhĩ tiến lên vài bước. Đem miếng vải đen ở một chỗ trên bình đài vén ra. Nhất thời lộ ra phía dưới bàn một thiết bị tinh vi lóe ra nhàn nhạt quang mang.

- Đây là chúng ta luyện được sư công hội yêu cầu một số chú tạo sư nổi tiếng chế tạo thành thiết bị đo độ thuần. Nó có thể chuẩn xác trắc nghiệm ra độ thuần của tài liệu các người đề luyện ra.

Thiết Mễ Nhĩ vuốt ve thiết bị ngăm đen. Chỉ vào một hố nhỏ lõm xuống nói:

- Chỗ này. Là chỗ để tài liệu trắc.

Nói xong. Hắn lại chỉ vào một chỗ trên bức màn của thiết bị. Phía trên không ngừng lóe ra một ít ký tự:

- Mà trong này, là chỗ biểu hiện độ tinh khiết của tài liệu đã được đề luyện. Cao nhất là mười phần, thấp nhất là một phần. Bốn phần là đủ đạt tiêu chuẩn.

- Tốt lắm. Hiện tại. Đem Hắc thiết linh hiệp bọn người đề luyện ra. Bỏ vào trong đó, nhớ, trước khi để vào. Các người tốt nhất nói một tiếng. Các người đề luyện mấy lần...

Tài liệu đề luyện. Mỗi một lần đề luyện. Độ khó khăn đều sẽ tăng thêm vài phần. Tỉ như đề luyện hắc thiết linh hiệp. Nếu là lấy thực lực thiết Mễ Nhĩ. Cũng bất quá chỉ có thể lặp đi lặp lại đề luyện mười lần mà thôi. Làm thêm lần nữa. Thì là làm cũng vô dụng.

- Bắt đầu đi!

Mễ Thiết Nhĩ vỗ nhẹ tay, những tứ phẩm luyện được đại sư có liên can. Đều là từ trên ghế ngồi đứng lên. Sau đó đi tới khu trắc thí trước mặt. Hơi có chút tò mò cùng đợi khai mở thành tích.

Theo Mễ Thiết Nhĩ dứt lời. Trong đại sảnh mọi người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái. Một vị tam phẩm luyện được sư xếp hạng ngay phía trước cần rặng đi ra. Từ nạp giới lấy ra một cái bình ngọc đựng thiết mộc linh hiệp. Sau đó bỏ vào trong hố lõm trên thiết bị. Hướng về Thiết Mễ Nhĩ đám người phía trên cung kính nói:

- Phó hội trưởng đại nhân. Năng lực của ta vốn vẹn chỉ có thể đề luyện thiết mộc linh hiệp ba lần.

Trên thiết bị quang mang lóe ra sau mấy lần. Trên màn hình. Nhất thời hiện ra một số năm thật to

- Năm phần. vượt qua kiểm tra trắc nghiệm. Chúc mừng người.

Nhìn dòng chữ màu đỏ hiện lên. Thiết Mễ Thiết Nhĩ gật đầu. Cười nói.

- Kế tiếp...

- Bốn phần... Vượt qua kiểm tra.

- Kế tiếp...

- Năm phần. Vượt qua kiểm tra.

- Kế tiếp...

- Ba phần. Thất bại.

Theo thời gian trắc nghiệm trôi qua. Liễu Linh rút cuộc dưới con mắt mọi người nhìn chăm chú. Thông dong đi tới trắc nghiệm. Sau đó từ nạp giới lấy ra một cái bình ngọc. Cần cần bỏ vào trong hố. Ngẩng đầu hướng về Thiết Mễ Nhĩ cười nói:

- Văn bối thực lực có hạn. Văn vẹn chỉ có thể đề luyện sáu lần.

Cúi đầu đích thờ dài một tiếng. Thiết Mễ Nhĩ đem ánh mắt đầu hướng về chỗ màn hình. Nơi đó. Quang mang lóe ra sau một lát. Chậm rãi hiện ra bảy chữ thật lớn...

- Bảy phần. Chúc mừng ngươi... Vượt qua kiểm tra.

Nhẹ thở một hơi. Thiết Mễ Nhĩ mỉm cười nói.

Liễu Linh mỉm cười. Sau đó lác mình đến một bên. Ánh mắt như có như không liếc về phía người đứng sau cùng. Chính là trên người Tiêu Viêm đang nhắm mắt dưỡng thần.

Bình thân thẳng đến tiểu công chúa xuất trận mới bị đánh vỡ. Một thiếu nữ độ tuổi nhỏ như thế. Cư nhiên cũng đem thiết mộc linh hiệp đề luyện năm lần. Bất quá có lẽ bởi vì kinh nghiệm duyên cớ mà làm cho điểm số so với Liễu Linh kém nửa phần.

.....

Cơ Huyền một bên mắt nhắm mắt mở gật gù không để ý tới mọi việc.

Áo Thác thấy vậy khẽ ho truyền âm tới Cơ Huyền đang ngái ngủ:

- Khụ, Cơ Huyền đến lượt ngươi rồi đó.

- A.

Cơ Huyền được truyền âm liền tỉnh táo thấy mọi người đang nhìn mình thì có điểm ngại ngùng, cười xoa với Thiết Mễ Nhĩ. Rồi tiến tới phía thiết bị, từ trong gói chỉ lấy ra rồi tùy tiện bỏ vào bên trong.

Phía Áo Thác đang lộ vẻ mặt khản trương.

- Ngươi luyện được mấy phần.

Thiết Mễ Nhĩ thấy Cơ Huyền không tính mở miệng bèn hỏi.

- Đại khái là tám phần chẳng.

Cơ Huyền cũng không dám khăng. Áp ứng nói.

- Hừ. Tên ngu xuẩn. Thật đúng là lời như thế có thể tùy tiện loạn báo sao?

Tiểu công chúa rút cuộc thì không nhịn được lên tiếng cười lạnh nói. Nàng cũng không tin tưởng một nhị phẩm luyện dược sư. Cư nhiên có năng lực đem thiết mộc linh hiệp đề luyện đến tám lần.

Cơ Huyền lười không cấp nhất với nha đầu bị chiều hư, ánh mắt chất chứa kinh thường nhìn tới nàng.

Vẻ mặt đang cười lạnh của tiểu công chúa còn chưa hoàn toàn rút đi. Tại một khắc. Chợt trở nên cứng ngắt. Bởi vì. Trên màn hình trắc nghiệm. Một chữ đỏ đậm cực lớn "Cửu".

Chậm rãi hiện ra.....

- Chín phần...

Nhìn chữ to đỏ đậm màu. Giờ phút này. Mễ Thiết Nhĩ đột nhiên cảm thấy, trái tim mình vào lúc này, co rút kịch liệt.....

Trợn mắt há hốc mồm nhìn dòng chữ lóe trên màn hình, Áo Thác giờ phút này giống như phiến giang đảo hải.

Đem thiết mộc linh hiệp đề luyện tám lần, loại năng lực này, cơ hồ cũng đủ cùng một số vừa tiến vào tứ phẩm luyện dược sư so sánh, phải biết rằng, lấy Áo Thác hiện tại đối với năng lực khổng lồ hóa diễm, cũng bất quá văn vẹn chỉ có thể đề luyện chín lần mà thôi...

- Đúng là đệ tử của lão yêu quái.

- Người này, hẳn phải là sớm khảo hạch tam phẩm luyện dược sư năng lực mới đúng chứ, ai, ả giấu đủ thâm a, làm hại một ông già như ta run như cây sậy như thế này...

Trong lòng thì thảo một tiếng, Áo Thác nhìn khuôn mặt bình tĩnh của người thanh niên trước mặt, cười khổ lắc đầu.

Tiểu công chúa hàm răng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, rung động trong đôi mắt chậm rãi rút đi, ánh mắt quét về phía Tiêu Viêm, nhớ tới thái độ lúc trước,

trong con người hiện lên chút bất đắc dĩ cùng căm giận:

- Người này, có ý ẩn giấu thực lực làm cho người ta xem thường, có bệnh thích chịu ngược đãi à?

Nàng cũng minh bạch thái độ lúc trước của chính mình, khẳng định cũng làm cho Cơ Huyền trong lòng đối với nàng có vài phần ý ghét.

Một bên Liễu Linh, khuôn mặt anh tuấn cũng trở nên có chút âm tình bất định, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm điểm số màu đỏ lóe ra, nhìn bộ dáng của hắn, tựa hồ rất hoài nghi tính chân thật của thiết bị trắc nghiệm, chín phần, trời ạ, đây chính là so với hắn cao hơn hai phân a!

Này đối với tính tình cực kì cao ngạo của Liễu Linh, hắn có chút khó có thể tiếp nhận.

Cơ Huyền với ánh mắt của mọi người không để ý hướng tới Tiêu Viêm nhún vai nói:

- Vị huynh đệ cuối cùng kia có khi cũng tạo nên một kinh hi đó.

Mọi người nhìn Tiêu Viêm đang đơn bạc đứng một mình ở đó trong lòng có chút không tin. Đào đầu ra lắm kẻ giả heo ăn thịt hổ như vậy.

- Nham Kiều. Tới phiên người...

Nhìn Tiêu Viêm nhắm mắt giống như là đang ngủ. Thiết Mễ Nhĩ bất đắc dĩ mở miệng thúc giục nói.

Nghe được thanh âm thúc giục. Tiêu Viêm chậm rãi mở con mắt, biếng nhác nhìn phía trên quét một vòng. Cuối cùng dừng lại tại nơi Liễu Linh đang nhìn hắn. Tiêu Viêm đứng ở chỗ thiết bị trắc nghiệm. Từ nạp giới lấy ra một bình ngọc đựng thiết mộc linh hiệp vừa được đề luyện, tiếp theo từ trong bình lấy ra một chút bột phấn. Sau đó trong ánh mắt vô thần nhìn đám người Thiết Mễ Nhĩ. Tùy ý bỏ vào trong hố lõm trên thiết bị.

Lần này Thiết Mễ Nhĩ không hỏi nữa im lặng đứng chờ kết quả. Trên màn hình trắc nghiệm chữ " Cừu " quen thuộc to lớn lại xuất hiện một lần nữa.

Yên tĩnh như chết, vốn vừa náo nhiệt, trong khoảnh khắc, lạnh ngắt như tờ, màu đỏ quang mang lóe ra trên màn hình trắc nghiệm, chiếu xạ trên khuôn mặt mọi người, làm ra tình trạng ngốc trệ có chút tức cười.

Trong đại sảnh mọi người, dưới thành tích chấn nhiếp này, vẻ mặt khác nhau, có chút đặc sắc. Bao gồm cả Liễu Linh, nụ cười nhàn nhạt bình thường mà hắn hay treo trên mặt đã biến mất, dáng vẻ đặc ý cao ngạo như bị hung hăng đâm mạnh lên, cánh tay siết chặt lại trán nổi lên gân xanh.

Còn Áo Thác thì biểu cảm không còn dùng từ ngữ để miêu tả được. Biến hoá như con tắc kè hoa, đa dạng. Lão tiên cử hai người, ai ngờ hai kẻ này đều là hắc mã đứng đầu. Lòng lão bây giờ như đang thăng hoa, như ăn phải xuân dược vậy.

Ho nhẹ một tiếng. Thiết Mễ Nhĩ đem mọi người đang thờ ơ bừng tỉnh lại. Ánh mắt phức tạp nhìn thanh niên dung mạo tầm thường trước mặt. Thật lâu sau. Khẽ thở dài một hơi. nói:

- Ai. Xem ra ta thật sự đã già. Cự nhiên thiếu chút nữa..... Nhưng mà Hai vị tiểu hữu thật đúng là ẩn giấu đủ thâm a. Lấy năng lực của các ngươi như vậy. cái nhị phẩm huy chương trước ngực của ngươi. Thật là có chút không xứng với thân phận nga.

- Lão Áo. Ánh mắt rất không tồi a..

Quay đầu đi. Thiết Mễ Nhĩ vỗ bả vai Áo Thác đang từ trong sự rung động hồi phục lại. Cười nói.

- Quên đi, bất kể thế nào, trước công bố kết quả trắc nghiệm đi.

Áo Thác khoát tay nói.

- Xếp hạng. Tuy Nham Kiều và Cơ Huyền cũng là chín phần nhưng Cơ Huyền hoàn thành trước thời hạn nên xếp hạng đầu sẽ là Cơ Huyền. Ngươi có ý kiến gì không.

Thiết Mễ Nhĩ suy nghĩ một chút rồi nói phán quyết.

Tiêu Viêm nghe vậy liền gật đầu bày tỏ đồng thuận.

Thiết Mễ Nhĩ tiếp tục tuyên bố:

- Nham Kiều thứ hai, Liễu Linh thứ ba, Nguyệt Nhi thứ tư....

- Trước tiên chúc mừng các ngươi thông qua kiểm tra bên trong nội bộ công hội, ngày mai, là luyện được sư đại hội bắt đầu... Các ngươi hẳn là nên minh bạch, loại đại hội này, trừ bỏ đế quốc luyện được sư ngoài ra còn có một ít các ưu tú luyện được sư có thực lực của các đế quốc khác cũng sẽ tham gia, đồng dạng không thể khinh thường, các ngươi cần phải tận dụng năng lực lớn nhất, chấn áp bọn họ, nói cách khác, nếu là đại hội của đế quốc chúng ta, đừng để bị ngoại quốc luyện được sư lấy được quán quân, như vậy quả thực có chút mất mặt a...

Cơ Huyền với bài thuyết giảng của Thiết Mễ Nhĩ rất không hứng thú, gật gù chờ lão nói xong thì lẩn về phủ Nhã Phi.

Chương 97: Nạp Lan Gia tộc

- Thế, thừa Nhã Phi tiểu thư tại hạ đang làm gì ở nơi này vậy? Theo lý ta đâu có cần phải tới nơi này đâu?

Cơ Huyền mặt mày sầu khổ nhìn Nhã Phi giọng nói thập phần nghiêm túc hỏi.

- Nạp Lan lão gia tử bắt đầu khôi phục. Đây chính là đại sự Nạp Lan gia tộc. Làm đồng bọn hợp tác với Nạp Lan gia. Chúng ta Thước Đặc Nhĩ gia tộc. Tự nhiên là nhận lời mời tham dự.

Nhã Phi hướng về phía Cơ Huyền giọng ngọc thủ đang cầm chén rượu trong suốt..

- Thế việc đó thì có liên quan gì tới ta?

Cơ Huyền khó hiểu.

- Ta thích, không được sao?

Nhã Phi cười vui vẻ như hồ ly tinh giáo hoạt. Nhìn tiểu tử này sầu khổ nàng rất vui vẻ, mỗi lần "cùng nhau" đều bị cậu hành tới eo nhức chân đau, bây giờ thấy cậu sầu khổ thì nàng sẽ vui vẻ rồi.

Cơ Huyền nhìn vẻ mặt vui vẻ của Nhã Phi còn nói được gì. Cơ Huyền thuận tay lấy chén rượu trong suốt trong tay Nhã Phi, một hơi uống cạn rồi hướng đến nàng nói:

- Phụ nữ nên uống ít món đồ này thôi.

Một phen từ trong tay bị Cơ Huyền đoạt được chén rượu. Nhã Phi mặt cười dài cũng không có vẻ gì là không vui.

- Chỉ là độc của Nạp Lan lão gia đó chưa khôi phục hoàn toàn mà làm như vậy thì có vẻ hơn sớm.

Cơ Huyền thuận miệng hỏi.

- Nạp Lan lão gia có vẻ rất tin tưởng tên Tiêu Viêm này. Phải biết rằng, Đây chính là kịch độc mà ngay cả đan vương Cổ Hà đều đau đầu không thôi. Hiện tại tại đế đô rất nhiều thế lực lúc này. Đề lưu truyền tin tức của hắn.

Nhã Phi nhãn châu nhìn chăm chăm Cơ Huyền.

- Nhưng xem ra với điều này người không ngạc nhiên lắm, giống như đã nắm chắc tên Tiêu Viêm đó sẽ làm được. Kể cũng lạ, thông tin Tiêu Viêm người nắm rất kỹ trong tay, việc hắn tiến tới Nạp Lan gia cũng có phần người tác động... Hiện giờ ta cảm thấy mình càng không nhìn thấu người nga.

Cơ Huyền cười trừ không nói.

- Được rồi không trêu đùa người nữa, ta phải đem tên kia tới gặp mặt tộc trưởng rồi. Người hộ tống ta.

Nói xong nàng cũng không để ý tới Cơ Huyền chân dài sải bước tới phía Tiêu Viêm và Nạp Lan Yên Nhiên.

.....

- Nham Kiều tiên sinh. Tộc trưởng và Hải lão đang đợi người ở bên kia.

Nhã Phi đi tới phía Tiêu Viêm nói.

- Vậy sao? Chúng ta đi thôi.

Tiêu Viêm nghe vậy liền thật nhanh gạt đầu hướng tới phía Nhã Phi đi tới. Bỏ Nạp Lan Yên Nhiên ở lại một mình.

Đi vào đại môn. Tiêu Viêm hướng tới Nhã Phi ôm quyền:

- Đa tạ Nhã Phi tiểu thư giải vây.

- Nham Kiều tiên sinh khách khí rồi, quả thực là tộc trưởng muốn gặp ngài ta chỉ chuyển lời thôi. Nào đi theo ta.

Nhã Phi mỉm cười khách khí đáp. Quay đầu nhìn lại thì thấy Cơ Huyền thập phần ửng oải thì trợ mắt, vươn tay lôi Cơ Huyền đi.

Tiêu Viêm lúc này mới để ý thiếu niên tuấn tú phía sau Nhã Phi. Tiêu Viêm tỉnh tể đánh giá Cơ Huyền, hẳn đã nghe rất nhiều điều về thiếu niên này ở công hội được sư tại Hắc Nham thành. Hôm khảo hạch, thì thành tích hai người bằng nhau nhưng thời gian Cơ Huyền xong sớm khiến Tiêu Viêm có ấn tượng rất sâu. Tiêu Viêm đảo mắt tới Nhã Phi quẹo rừ kia rồi nhìn tới Cơ Huyền thăm phỏng đoán quan hệ hai người.

Lấy dung mạo Nhã Phi. Tự nhiên là cực kì dễ dàng khiến người khác chú mục. Lập tức từng đạo ánh mắt bắn lại đây, đến khi ánh mắt nhìn thấy Nhã Phi cùng Cơ Huyền tay trong tay đều sững sờ. Hiện tại Nhã Phi tại Gia Mã thánh thành cũng có thể xem như danh nhân. Lấy tuổi như thế. liền chương quản tổng bộ phòng đấu giá của Thước Đặc Nhĩ gia tộc khổng lồ. Đây chính là lần đầu xảy ra ở Mễ Đặc Nhĩ gia tộc. Mà nàng đem phòng đấu giá quản lý gọn gàng ngăn nắp. Cũng làm cho vô số ánh mắt nhìn ngó vào ngậm miệng, không nói được gì..

Bất quá mặc dù Nhã Phi mặt ngoài nhiệt tình. Nhìn qua rất dễ dàng giao hảo. Nhưng người quen thuộc nàng thì biết. Vu vật quẹo rừ này đối với nam nhân. Lại tồn tại tính kháng cự nhất định. Làm bằng hữu bình thường rất dễ dàng. Có thể tưởng tượng muốn phát triển thêm một bước lại là khó khăn nặng nề. Cho nên.. khi bọn hắn nhìn nàng kéo tay một nam nhân thì có chút kì dị.

Đương nhiên. Lấy dung mạo cùng với khí chất của Nhã Phi. trong đại sảnh cũng không thiếu người ái mộ nàng. Mà những người này. Ánh mắt nhìn về phía Cơ Huyền. Thì tràn ngập ghen tuông cùng phẫn nộ.

Xuyên qua đám người. Nhã Phi cước bộ đột nhiên đình chỉ buông tay. Hướng tới Tiêu Viêm giới thiệu nói:

- Đó là tộc trưởng của Thước Đặc Nhĩ gia tộc chúng ta Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn.

Nơi đó, một vị lão nhân tóc hoa râm đang cùng người cười nói gì đó. Khuôn mặt già nua có chút nghiêm túc. Mơ hồ lộ ra chút uy nghiêm.

Giới thiệu với Tiêu Viêm xong thì Nhã Phi quay người hung hăng đe dọa Cơ Huyền:

- Người ở đây cho ta, người dám trôn thì biết tay lão nương.

Cơ Huyền gật đầu.

Nhã Phi hướng tới Tiêu Viêm làm thế mời, hai người sóng vai tiến tới chỗ lão nhân.

....

Một góc khác của đại sảnh. Nạp Lan Kiệt cùng lui tới cùng với khách nhân nói cười. Ngẫu nhiên ánh mắt phiêu động. Đột nhiên dừng phương hướng chỗ Tiêu Viêm trò chuyện vui vẻ với Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn. Khẽ cau mày. Cười đem khách nhân trước mặt cáo biệt. Sau đó lui ra phía sau vài bước. Đi tới bên cạnh Nạp Lan Túc cùng Nạp Lan Yên Nhiên.

- Yên Nhiên. Nham Kiêu tiểu hữu cùng Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn rất quen thuộc a?

Nạp Lan Kiệt thấp giọng dò hỏi.

Nạp Lan Yên Nhiên đôi mắt sáng lưu chuyển. Liếc mắt một cái nhìn chỗ Tiêu Viêm. Nhấp một ngụm hồng tửu trong tay. Lắc đầu. nói:

- Con nghĩ hẳn không phải là cùng Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn quen biết. Mà là quen Nhã Phi. ngại chẳng lẽ quên, lúc đầu Nham Kiêu là do Nhã Phi giới thiệu lại đây sao.

Nhịu mày. Nạp Lan Kiệt thấp giọng mắng:

- Đăng Sơn lão gia hóa kia dĩ nhiên sử dụng mỹ nhân kế? Thật đúng là vô sỉ...

- Ai. Lấy Nham Kiêu tiềm lực. Ngày sau tiền đồ khó có thể hạn lượng a. Người tài giỏi như thế nếu là bị Thước Đặc Nhĩ gia tộc lôi kéo. Như vậy thật sự khiến người ta đau lòng a.

Nạp Lan Túc ho khan vài tiếng. Nhắc nhở này hai người chú ý hoàn cảnh. Đợi sau khi hai người an tĩnh lại. Hắn đột nhiên nói:

- Bất quá Nhã Phi cô gái nhỏ mấy năm nay cũng càng ngày càng xinh đẹp. Thủ đoạn giao tiếp ngay cả thế hệ trước như chúng ta cũng phải thần phục. Điểm ấy. Yên Nhiên không thể bì kịp.

- Gia tộc của nàng là buôn bán lập nghiệp. Tự nhiên am hiểu giao tiếp. Để cho ta cùng nàng ấy so sánh cái này như thế nào được? Huống hồ cho dù ta đồng ý, lão sư cũng sẽ không đáp ứng....

Nạp Lan Yên Nhiên có chút bất đắc dĩ. Nàng tự tin dung mạo khí chất sẽ không kém hơn Nhã Phi, nhưng Nham Kiêu lại thủy chung chưa từng cho nàng sắc mặt tốt. Mặc dù coi nàng thân phận căn bản không cần cố ý lấy lòng Nham Kiêu. Bất quá nội tâm cao ngạo của Nạp Lan Yên Nhiên. Nhưng lại không muốn chứng kiến chính mình nhan sắc bị một nam tử không thèm để ý. Lại cấp cho Nhã Phi mặt mũi.

- Hơn nữa Nhã Phi cũng không chắc có ý với Nham Kiêu.

Nạp Lan Yên Nhiên liếc mắt tới phía một góc nào đó thấy cạ Nhã Phi cười tủm tỉm vui vẻ nói chuyện với một thiếu niên thanh tú. Giọng nói đầy thâm ý

Được rồi. Vì sao người của Mộc gia còn chưa có đến? Ta nhớ đã mời bọn họ rồi?

Tầm mắt tại trong đại sảnh quét qua một vòng. Nạp Lan Kiệt cau mày nói.

Mộc gia. Một trong tam đại gia tộc của Gia Mã đế quốc. Phần lớn đều là cuồng nhân chiến tranh. Rất có thể lực trong quân đội Gia Mã.

- Hôm nay ta nghe nói Mộc gia Mộc Chiến từ tây bắc biên cảnh trở về.

Nạp Lan Yên Nhiên đột nhiên nói.

- Mộc Chiến? Cái tên nói đánh là đánh, nói giết thì giết há. Còn đem Ca công tử ở đế đô giáo huấn ngoan ngoãn. Nghiễm nhiên trở thành cầm đầu của cả đám công tử?

Nghe vậy. Nạp Lan Kiệt sững sốt. nói.

- Vâng. Chính là cái tên man hán làm nhiều người đau đầu...

- Ách... Ta nhớ rồi... Hẳn tựa hồ đối Thước Đặc Nhĩ gia tộc Nhã Phi có điểm ý tứ thì phải? Lúc đầu rời khỏi Gia Mã thánh thành. Còn lớn tiếng cảnh cáo ai dám chạm Nhã Phi. Tựa làm thật người đó?

Nhớ tới lúc trước tại đế đô vì chuyện này mà xôn xao. Nạp Lan Túc khóc cười không được nói.

- Vâng. Không biết tên man hán này tại đế quốc biên cảnh lịch lãm thời gian hai năm hiện giờ biến thành như thế nào, hẳn là sẽ không giống như hai năm trước không nói đạo lý chứ?

Nạp Lan Yên Nhiên cười nói.

- Ách... Ta nghĩ buổi tối hôm nay tựa hồ sẽ xảy ra chút việc ngoài ý muốn phát sinh a.

Nạp Lan Kiệt vuốt bộ râu mép đã hoa râu. Ánh mắt nhìn phía chỗ Nhã Phi ba người. Lắc đầu nói.

Nạp Lan Yên Nhiên cười híp đôi mắt đẹp. Khẽ cười nói:

- Nhìn bộ dáng... hẳn là như vậy.

.....

Theo thời gian tụ hội chậm rãi trôi qua. Nạp Lan gia tộc chỗ đại môn. Trên ngã tư đường đèn dầu thấp sáng. Một huyết hồng đại mã đột nhiên từ mặt khác ngã tư đường một bên hung hăng xông tới. Dọc hai bên đường. Người qua đường đều kinh hoàng vội vã né tránh.

Bạo lực mà qua, huyết hồng đại mã sắp tới đại môn của Nạp Lan gia tộc. Lúc này đột nhiên tĩnh lặng. Một đạo thanh sắc nhân ảnh. Từ trên lưng ngựa mạnh mẽ nhảy xuống. Ngang đầu nhìn đại môn. Dưới ngọn đèn chiếu xuống. Lộ ra một khuôn mặt người tuổi trẻ cùng với nhãn châu lúc này. Ánh lên vẻ hung bạo giống như mãnh hổ.

Vị thanh niên này tuổi khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu. Không chút nào nhìn phía thủ vệ bên cạnh đại môn. Tiện tay lấy ra một cái thẻ bài. Sau đó đạp bước tiến vào Nạp Lan gia.

.....

Trong đại sảnh náo nhiệt phi thường. Thanh y thanh niên mở rộng đại môn đi vào. Khoanh tay, trề môi nhìn những người bên trong. Miệng lầm bầm vài tiếng. Nếu tiến lại gần thì có thể nghe thấy hắn nói:

- Một đám ngu ngốc.....

Ngay lúc thanh niên tiến vào đại sảnh. Có vài đạo ánh mắt. Lặng lẽ sáng lên...

Tầm mắt tại trong đại sảnh vội vàng đảo qua. Thanh niên tựa hồ là đang tìm tìm cái gì, sau một lát tầm mắt động lại. Khóe miệng nứt ra. trên khuôn mặt. nhất thời sát khí dày đặc.

.....

- Nàng quay về rồi à.

Cơ Huyền lười biếng tựa vào một chiếc cột nói.

- Ta chỉ nhận lệnh đưa hấn tới cho Thước Đặc Nhĩ đại nhân, chứ không có nghĩa vụ ở lại đó.

Nhã Phi cũng dựa vào cột, nhìn có vẻ gần gũi nhưng thực sự vẫn bảo trì khoảng cách an toàn, chỉ là từ xa nhìn vào thì cũng không khác là thân hình nóng bỏng như tựa sát vào người Cơ Huyền.

- Có phải nơi đây rất nhàm chán không?

- Vô vị thì đúng hơn. Ta thực sự không thích mấy cái này lắm, ta.....

Cơ Huyền đang nói dở bỗng Cơ Huyền cảm thấy nguy cơ ập tới, tròng mắt có rút lại. Thân hình lười biếng đang tựa vào cột bật mạnh ra, hắc sắc đầu khí bùng nổ khỏi cơ thể trào thủ nhanh chóng nhưng tụ đầu khí, hắc trào xé không hướng tới kinh phong mãnh liệt kia nghênh đón.

- Âm

Tiếng va chạm mãnh liệt vang lên. Hai luồng năng lượng va chạm nhau, dư chấn trong thoáng chốc lan ra. Những chiếc bàn kiên cố dưới luồng kinh phong hung bạo liền tan vỡ.

Chỗ bàn tay truyền đến kinh khí hung hãn. Làm cho Cơ Huyền phải lui ra phía sau vài bước mới hóa giải hoàn toàn. Khuôn mặt đang lười biếng từ từ lạnh xuống, ánh mắt lạnh lẽo ngẩng đầu lên. Nhìn người vừa đánh đến một chưởng.

Tên thanh niên về mặt hung lệ đang hung hăng trừng mắt nhìn Cơ Huyền. Trong nhãn châu đen kịt. Sát ý âm lãnh, cuộn cuộn tỏa ra.

Mọi người trong đại sảnh cũng bị việc này làm giật mình, hướng tới phía hai người vừa gây ra động tĩnh lớn vậy nhìn xem. Chỉ là ánh mắt vừa liếc tới phía thanh niên về mặt tràn ngập sát khí kia thì ánh mắt khẽ biến đổi. Xem ra ai cũng nhận ra lại lịch của thanh niên đó. Có vài người há hê liếc tới Cơ Huyền, có vài người đồng tình, hầu hết người ở đây là muốn xem kịch vui, cười trước kẻ khác gặp họa.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Mộc Chiến

- Rốt cuộc đã tới sao...

Trong đại sảnh. Tiểu công chúa mỉm cười ngoe nguẩy chén rượu trong suốt màu hồng, nhẹ giọng nói.

- Ách... Đó là... Mộc Chiến?

Những thanh niên vây chung quanh tiểu công chúa phần lớn đều là quý tộc đệ tử. Bởi vậy liếc mắt một cái đã nhận ra người thanh niên về mặt hung lệ kia. Lập tức sắc mặt khẽ biến thất thanh nói. Trong bọn họ nhiều người. Năm đó đều ăn thua thiệt dưới tay người này.

- Để đồ rất nhiều người cũng biết Mộc Chiến đối Nhã Phi của Mễ Đặc Nhĩ gia tộc ái mộ như thế nào. Lúc đầu rồi đi, hấn đã can rở tuyên bố, ai dám chạm vào Nhã Phi liền làm thịt a...

Tiểu công chúa trên gương mặt lộ ra một nụ cười nhạt. Ánh mắt liếc hướng Cơ Huyền lúc này bởi vì bị đánh lên trở tay không kịp, sắc mặt âm trầm nói:

- Hấn rất xui xẻo, vừa lúc Mộc Chiến trở về lại cùng Nhã Phi thân thiết...

- Lấy tính tình của Mộc Chiến. Buổi tối hôm nay tên kia có lẽ sẽ gặp phiền toái lớn không dễ chịu a. Lúc Mộc Chiến rời đế đô, đã là tam tinh đầu sư. Trải qua hai năm ở đế quốc biên cảnh trong quân doanh lịch lãm. Sợ rằng thực lực đã đạt đầu sư đỉnh phong..

Mọi người bàn luận xôn xao.

....

Cơ Huyền thì cảm thấy cánh tay có chút tê, liền lắc lắc vài cái. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía thanh niên hung lệ kia nói:

- Ngươi có bệnh sao?

Một đòn vừa rồi nếu không phải Cơ Huyền phản ứng kịp thì kết quả tuyệt đối thảm thương. Đang yên đang lành bị đánh lên không ai vui cho được.

Hướng về Cơ Huyền nhếch miệng. Hàm răng trắng nhe ra dữ tợn. Thanh y thanh niên không có trả lời. Chỉ là đem ánh mắt nóng cháy hướng về Nhã Phi ở một bên, mặt cười chứa nét phẫn nộ, thanh âm cười lớn phát ra nói:

- Nhã Phi. Đã lâu không gặp, lại đẹp thêm a. Không hổ là lão bà tương lai của ta a...

- Ngươi... Ngươi là đồ điên!

Nhã Phi gò má bởi vì phần nộ có chút đỏ lên. Bộ ngực đầy đặn hơi nhấp nhô. Nàng không nghĩ tới. Hai năm không gặp. Người này vẫn trước sau như một, hống hách không nói lý. Không cần nói bất cứ cái gì. Đã trực tiếp hạ độc thủ người khác.

- Cơ Huyền ngươi không sao chứ?

Bước nhanh đi tới bên người Cơ Huyền. Nhã Phi nhìn từ trên xuống dưới. Vội vàng dò hỏi.

Cơ Huyền lắc đầu, giọng nói lạnh thấu xương hỏi:

- Hắn là ai?

- Mộc Chiến, người của Mộc gia một trong tam đại gia tộc. Một kẻ điên làm cho người ta đau đầu. Lúc đầu ta đi ra ngoài lịch lãm. Có vài phần nguyên nhân chính là né tránh hắn.

Nhã Phi cười khỏ nói.

Ánh mắt của Cơ Huyền nhìn thanh y thanh niên kia tựa như người chết, hàn ý bắn tới. Xem ra lời nói của thanh y thanh niên kia với Nhã Phi đã kích nộ Cơ Huyền.

- Đừng xúc động. Mộc Chiến là nhân tài kiệt xuất của Mộc gia. Hắn lúc rồi để đồ đã là đầu sư cường giả. Hiện giờ trải qua hai năm ở quân doanh vùng biên cảnh lịch lãm thực lực chắc chắn sẽ tiến vọt một bước lớn. Ngươi...

Nhã Phi biết tính tình của Cơ Huyền. Biết lúc này hắn thật sự nổi giận. Nhưng mà đối diện, Mộc Chiến cũng không phải ngọn đèn cạn dầu. Nếu là động thủ. Ai thắng ai thua còn chưa chắc chắn. Lập tức vội vã khuyên can nói.

- Tiểu tử. Mới tới để đồ a? Khó trách dám cùng Nhã Phi thân cận như vậy.

Nhã Phi đối với Tiêu Viêm quan tâm. Càng làm cho trên khuôn mặt Mộc Chiến vẻ hung lệ thịnh lên. Xoay xoay cái cổ, một trận răng rắc từ đầu khớp xương thanh thúy vang lên.

Cơ Huyền chỉ cười lạnh không với Nhã Phi, đầu từ sắc bạo liệt. Cơ Huyền đâm mạnh chất xuống đất, thân thể hướng tới phía Mộc Chiến bắn tới, một đạo từ quang nhanh như chớp.

- Tiểu tử khá lắm!

Nhe răng cười nhìn Cơ Huyền cư nhiên chủ động công kích. Trên thân thể Mộc Chiến thúy lục sắc đầu khí cũng mạnh mẽ thoát ra. Hai tay nắm chặt, toàn thân mơ hồ bao phủ một màu thúy lục của cây.

Lúc này thấy Cơ Huyền không lựa chọn lui bước, ngược lại còn chủ động công kích, không thể nghi ngờ đã trở thành tiêu điểm của đại sảnh

Nhìn về phía Mộc Chiến, một số người minh bạch thực lực Mộc Chiến. Điều không khỏi âm thầm lắc đầu. Ở trong lòng bọn họ nghĩ. Nhất cử nhất động của Cơ Huyền. Chỉ là muốn tại trước mặt Nhã Phi thể hiện bản lãnh mà thôi.

- Xem ra người dù xuất sắc như thế nào. Tại trước mặt mỹ nhân. Vẫn như cũ tránh không được nhiệt huyết dâng lên a.

Tiểu công chúa chén rượu trong suốt lắc lư. Nụ cười giống như tiểu ác ma. Bọn họ nhóm người hàng năm sinh hoạt tại đế đô. Điều không xem trọng chiến đấu của Cơ Huyền cùng Mộc Chiến.

Mà tại mấy người nói chuyện lúc này. Cơ Huyền cùng Mộc Chiến. Tại trước mắt bao người. Như tia chớp va chạm vào nhau.

Khi Cơ Huyền sắp va chạm với quyền của Mộc Chiến, thân hình Cơ Huyền đột ngột dừng lại, quyền phong từ tay phải xuất ra cũng thu lại, cùng lúc đó quyền phong tay trái mạnh mẽ đánh ra xé gió hướng tới lồng ngực Mộc Chiến.

Mộc Chiến cảm nhận hắc sắc đầu khí hung hãn đánh tới liền cười lạnh, nắm tay xuất ra ngạnh kháng với hắc trảo.

- Âm

Hắc sắc đầu khí và thúy lục đầu khí đan xen, tiếng nổ thanh thúy phát ra. Quyền phong va chạm trong thoáng chốc, dư chấn đẩy lùi cả Cơ Huyền và Mộc Chiến.

Cơ Huyền như biết trước điều này, thân hình ổn định nhanh chóng, hay tay kết ra một thủ ấn, một thanh hắc sắc kiếm khí nhanh chóng hiện ra chém về phía Mộc Chiến.

- Không tồi...

Mộc Chiến bị kinh lực đánh lui lại, thân hình chưa ổn định thì hắc sắc kiếm khí tức tốc chém tới cổ của hắn. Mộc Chiến ánh mắt cuồng nhiệt.

- Khô Mộc Huyền hoá.

Mộc Chiến gầm lên song chưởng thu lại bảo hộ quanh cổ, màu sắc da dẻ trên cánh tay nhanh chóng hóa thành vàng khô. Nhìn qua giống như hai đoạn khô mộc cứng rắn.

- Keng keng....

Hắc kiếm và chạm với hai tay của Mộc Chiến phát ra tiếng vang vẫn thiết va chạm. Trong thoáng chốc hắn bị đẩy lùi lại vài bước, chân hắn đầm mạnh xuống sàn tạo thành một điểm tựa cố định, một tay cánh tay hướng tới phía hắc kiếm nện tới. Hắc kiếm bị quyền của Mộc Chiến đánh nát.

Cơ Huyền thân hình quỷ dị xuất hiện bên cánh phải Mộc Chiến hắc trảo ngưng tụ chớp tới. Đòn này Cơ Huyền dùng toàn lực.

Mộc Chiến cảm nhận tới sát khí lạnh lẽo hướng tới hắn song quyền nghênh đón. Cánh tay như khô mộc va chạm với hắc trảo, ánh tay còn lại hướng tới đầu Cơ Huyền mà đánh tới.

Nắm tay Mộc Chiến đánh tới khiến mang theo quyền phong hung hãn khiến cả da mặt cảm giác nóng bỏng. Cơ Huyền bình tĩnh cánh tay còn lại mau chóng chặn đứng quyền phong của Mộc Chiến.

Hiện tại hai người như đang đo sức mạnh. Đấu khí thanh mộc và hắc sắc đấu khí liên tục va chạm với nhau, xung lực lan toả khắp đại sảnh.

- Tiểu tử không tệ. Có chút sức đó. Nhưng chưa đủ đâu

Mộc Chiến cười gằn đối sức với Cơ Huyền nói. Chân phải đá mạnh với phía bụng Cơ Huyền.

Cơ Huyền thấy vậy chân cậu cũng linh hoạt co lên, đá thẳng lên đầu gối của Mộc Chiến đánh bật chân hắn chồm lại. Sau đó Cơ Huyền cũng ăn miếng trả miếng, mũi chân hung hãn hướng tới bụng Mộc Chiến đá tới.

Mộc Chiến một kích thất thủ liền mất cân bằng, cảm nhận trên bụng có kinh lực đánh tới, hắn biến sắc đấu khí lục sắc nhanh chóng tập chung lại kết thành một mảnh giáp.

Nhưng vẫn chậm mất một nhịp, Cơ Huyền ta tới phía đấu khí đang đập chung, phá nát giáp đấu khí vừa ngưng tụ của Mộc Chiến nện lên bụng của hắn đánh bật Mộc Chiến lui về sau.

Mộc Chiến đau đớn khuôn mặt hung lệ nhăn tới lợi lại nhưng lúc đó đấu khí lục quang bỗng bạo phá mãnh liệt hướng tới hắc trảo của Cơ Huyền bùng nổ

Sau đó thân hình bị đánh lui về sau về phía sau, một cái bàn bị hất va phải liền lập tức vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Ngẩn ngui trong một khắc đồng hồ. Hai người đã trải qua một phen chiến đấu kinh tâm động phách. Giao phong vừa rồi, bất luận là ai cũng thoáng có chút thất thần. Hai bên đều không có chút nào lưu tình, công kích cực kì hiểm hóc.

Mộc Chiến tại đế đô trong thế hệ thiếu niên. Thiên phú chiến đấu cơ hồ có thể nói là đứng đầu. Mà trong Gia Mã thánh thành, cùng hiếm có đồng bạn cùng lứa tuổi nào có thể cùng hắn chiến đấu. Đặc biệt trải qua hai năm nay lịch lãm quân doanh. Hiện tại Mộc Chiến. Không thể nghi ngờ là so với trước kia càng thêm mạnh mẽ cùng hung hãn. Song tại vừa rồi trong lần giao chiến, hắn tựa hồ cũng không chiếm được bao nhiêu thượng phong..

Tuy nói là Mộc Chiến chưa dùng toàn lực nhưng người thanh niên kia cũng vẹn vẹn như thế. Hắn thi triển một lần đấu kĩ thì Mộc Chiến cũng bị ép thi triển đấu kĩ để phòng thủ.

Vừa rồi Cơ Huyền đắc thủ nhưng trong khoảng khắc trước khi Mộc Chiến bị đánh bật ra thì đã bạo phát đấu khí đồng dạng đẩy lui Cơ Huyền.. Nhưng ít ra cũng đỡ hơn tên Mộc Chiến.

- Cơ Huyền. Ngươi không sao chứ?

Nóng lòng nhìn Cơ Huyền lui ra phía sau. Nhã Phi vội vàng tiến lên. Lo lắng hỏi. Đang nói chuyện đồng thời, cánh tay đã kéo ống tay áo của hắn lại. Hiển nhiên là không muốn hắn tiếp tục đấu.

- Quả là tên điên.

Cơ Huyền cảm nhận bàn tay đang hơi tê thắm ngửi. Nhưng khuôn mặt cũng nhếch lên cười lạnh với Mộc Chiến, hắn cũng không có quả ngọt để ăn.

Mộc Chiến về mặt khí thế hung ác nhìn chăm chăm Cơ Huyền. Phần bụng truyền đến đau nhức. Làm cho khoe miệng hắn không ngừng co quắp. Trong cơ thể đấu khí nhanh chóng lưu chuyển. Sau đó bao vây vết thương thành một màu nhàn nhạt lục sắc.

Mộc Chiến là thuộc về mộc thuộc tính đấu khí. Loại đấu khí này có tác dụng chữa thương nhất định. Bởi vậy, theo đấu khí bao phủ vết thương từ từ lành lại.

- Tiểu tử. Rất không tồi... Không nghĩ tới ngươi một. Luyện được sư có loại sống an nhàn sung sướng, cư nhiên còn am hiểu phương thức chiến đấu sắc bén như thế.

Mộc Chiến hướng về phía Cơ Huyền đang cười lạnh nhìn hắn. Giống như một đầu mãnh hổ nhẹ nhàng múa vuốt. Khí thế hung ác lan tỏa.

- Bất quá.... Mặc kệ ngươi là ai. Đều không nên đụng đến nữ nhân ta thích!

Trên khuôn mặt nét cười chợt biến mất. Mộc Chiến rống to một tiếng. Đầu khí hùng hồn tự trong cơ thể bạo dũng phát ra. Đầu khí bốc lên lúc này. Một bộ đầu khí áo giáp có chút mờ hồ. Dĩ nhiên từ từ xuất hiện ở bên ngoài thân thể hắn.

Nhìn Mộc Chiến đầu khí áo giáp bên ngoài thân thể. Cơ Huyền khẽ nhăn mày lại, không nghĩ tới Mộc Chiến có thể hình thành đầu khí khái giáp, tuy chỉ là sơ giản nhưng vẫn hơn xa đầu khí sa y của đấu sư. Cơ Huyền cũng cấp tốc vận chuyển Tử diễm Thanh hoá ẩn nấp trong nội thể tùy thời bộc phát năng lượng hủy diệt. Cậu nói:

- Mồm miệng sạch sẽ một chút. Nếu không ta không ngại thay mặt Mộc gia chỉ chủ dạy dỗ ngươi đâu.

- Tiểu tử miệng mồm lớn lắm, ta xem ngươi bản lĩnh thật của ngươi có lớn thế không.

Mộc Chiến cười gằn nói.

- Mộc Chiến. Ngươi, đồ điên kia. Dừng tay!

Nhìn Mộc Chiến vẫn không chịu bỏ qua. Nhã Phi tức giận mặt xanh mét.

Không để ý đến tiếng hét của Nhã Phi. Mộc Chiến bên ngoài thân thể đầu khí càng ngày càng đậm. Một cỗ khí thế mạnh mẽ. Từ trong cơ thể tràn ra lan rộng. Đem trong đại sảnh một ít người thực lực hơi yếu. Áp bức đến nổi sắc mặt khê biến.

- Ta nói rồi. Ai dám chạm đến ngươi. Ta sẽ giết kẻ đó!

Bàn chân hung hăng dậm mạnh xuống. Từng đạo vết nứt giống như mạng nhện lan rộng ra. Mộc Chiến thân thể hơi nghiêng tới trước. Sau đó "hư" một tiếng. Hóa thành lục sắc ảo ảnh hướng về Cơ Huyền bắn mạnh tới. Dọc đường nơi đi qua. Một đạo khe sâu chừng một thước. Theo một đường thẳng tấp lan tràn đuổi theo.

Cơ Huyền thấy vậy tiến lên trước Nhã Phi ngăn cản. Tử sắc hoá diễm bùng phát quanh thân thể Cơ Huyền tựa như măng xà. Cơ Huyền kết lại thủ ấn kì dị tập chung tử hoá lại.

Nhìn tử hoá quái dị bao quanh thân thể Cơ Huyền người người trong đại sảnh ánh mắt khê biến. Ánh mắt mọi người ở đây cũng nhận ra tử hoá của Cơ Huyền thật sự không tầm thường, so với tử hoá thông thường còn mạnh hơn.

....

- Dị hoá...

Liễu Linh nhìn tử hoá diễm Cơ Huyền thì ngạc nhiên nói.

Tiểu công chúa nhìn đoàn tử hoá diễm và nghe lời của Liễu Linh thì mắt đẹp tròn tròn không thể tin được.

- Không phải

Nhưng sau đó liền phủ nhận, tuy hắn chưa bao giờ thấy dị hoá nhưng được Cổ Hà phổ cập kiến thức thì hắn cũng nhận thấy khác lạ.

Tiêu Viêm ở bên cạnh nhìn đoàn tử hoá diễm này thì có chút nhăn lại, tử hoá này lại giống y hệt tử hoá hắn lấy được của Tử Tinh Dực sư vương. Tiêu Viêm cảm nhận thấy tử hoá diễm này so với tử hoá của hắn thì mạnh hơn không ít, còn có cảm giác quen thuộc khó hiểu.

.....

Mộc Chiến tốc độ cực kì nhanh. Trong chớp mắt. Đã xuất hiện ở trước mặt Cơ Huyền không xa. Giơ cao quyền đầu. Trên quyền đầu bắt ngờ hiện đầy lục sắc mộc thứ bén nhọn. Nhìn qua lục công kích hắn vô cùng mạnh bạo.

- Hư mộc thứ!

Một tiếng gầm nhẹ đầy áp lực. Lục sắc mộc thứ che kín quyền đầu Mộc Chiến xen lẫn một cỗ kinh khí bén nhọn. Hung hăng hướng về Cơ Huyền đánh tới.

Nhân châu đen kịt. Lạnh lùng nhìn chăm chú vào quyền đầu càng lúc càng gần. Luồng kinh phong áp bức khiến y bào trên thân thể Cơ Huyền dính sát vào da thịt.

Tử sắc hỏa diễm lúc này cũng giải phóng áp bức bốc lên tựa như hoan hi. Năng lượng nóng cháy cấp tốc tăng cao, hoá thành một tiểu trụ tử hoá.

Ngay khi Cơ Huyền sắp sử phản kích. Một đạo thanh âm lạnh lùng tại trong đại sảnh vang lên.

- Mộc Chiến. Dừng tay lại cho ta!

Theo tiếng quát hạ xuống. Một bóng dáng thân ảnh màu xanh nhạt như tia chớp cảm tưởng như tại khắp nơi góc ngách trong đại sảnh bắn đến. Một thân hình quý dị trôi tại giữa không trung. Đã là xuất hiện tại trước người Cơ Huyền

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Nạp Lan Yên Nhiên ra tay

- Mộc Chiến. Dừng tay lại cho ta!

Theo tiếng quát hạ xuống. Một bóng dáng thân ảnh màu xanh nhạt như tia chớp cảm tưởng như tại khắp nơi góc ngách trong đại sảnh bắn đến. Một thân hình quý dị trôi tại giữa không trung. Đã là xuất hiện tại trước người Cơ Huyền.

- Thiên phong cương!

Thoáng hiện tại trước người Cơ Huyền. Nạp Lan Yên Nhiên mặt lạnh lùng nhìn Mộc Chiến đang vẫn không có ý định chỉ công kích. Cánh tay trắng như tuyết từ trong tay áo bảo rộng thùng thình vươn ra. Ngọc chỉ thon dài nhẹ nhàng phe phất. Năm tia Thiên phong cương hiển hiện trên đầu ngón tay tựa năm ngón tay bén nhọn mang theo màu xanh nhàn nhạt.

Ngũ đạo phong cương sắc bén điên cuồng xoay tròn giống như muốn đem không gian xé rách. Cương phong kinh khí hình xoắn ốc bạo xuất ra. Chợt hung hăng bắn trên lục sắc mộc thứ bao phủ trên quyền đầu của Mộc Chiến.

- Âm!

Theo một đạo tiếng vang bùng nổ. Mộc Chiến trên quyền đầu. Từng đợt vụn vỡ bắn mạnh ra. Trận gió mang theo kinh khí hung hãn. Trực tiếp khiến cho Mộc Chiến bạo lui lại mấy bước. Mỗi một bước đặt chân. Lưu lại trên mặt đất dấu ấn thật sâu

Đến bước lui lại cuối cùng. Mộc Chiến bả vai một trận run rẩy mãnh liệt. Một cổ kinh khí vô hình. Từ trong cơ thể tràn ra. Để lại một dấu vết thật sâu ở trên cây cột ở phía sau thân..

- Nạp Lan Yên Nhiên? Hắc. Không nghĩ tới bất quá chỉ mới hai năm không gặp mà thôi. Ngươi dĩ nhiên mạnh lên nhiều như vậy. Xem ra Vân Vân tông chủ đối với ngươi dạy dỗ vô cùng dụng tâm a.

Liếm máu tươi trên nắm tay. Không để ý đến điểm đau nhức ấy. Mộc Chiến kinh ngạc nói.

- Mộc Chiến. Nơi này là Nạp Lan gia tộc. Không phải là Mộc gia nhà ngươi,. không thể để ngươi làm càn như thế!

Nạp Lan Yên Nhiên quát khẽ.

Mộc Chiến đôi mắt hít lại,nắm tay siết chặt. Ánh mắt tại trong đại sảnh quét qua. Sau đó hướng về Nạp Lan Kiệt, Nạp Lan tức hai người đang bước nhanh tới. Biết mất cơ hội động thủ với Cơ Huyền hẳn bắt đắc dĩ đành phải buông tay. Cầm khê nâng, nhìn chăm chăm Cơ Hiyeefi:

- Hôm nay nể mặt Yên Nhiên. Sẽ không phé ngươi.. bất quá ngày sau. Xin khuyên ngươi cách Nhã Phi xa một chút! Nếu không..

- Tuy thời.

Cơ Huyền rét lạnh nói.

- Có cốt khí! Không nghĩ tới mới vừa quay về để đồ. Đã gặp phải người có thể làm cho ta giải tỏa phiền muộn. Ta rất hưng phấn a...

Hướng về phía Tiêu Viêm nhếch miệng cười. Mộc Chiến hàm răng trắng rợn. Có chút uy nghiêm.

- Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh không rồi. Có điều ta đảm bảo nếu ngươi còn tìm tới ta thì ngươi sẽ không toàn mạng trở về đâu.

Bị người ta nhìn chăm chăm vào góc tường nhà mình cảm giác đương nhiên không thoải mái, nếu hắn dám tìm tới cậu gây phiền phức nữa thì Cơ Huyền không ngại diệt đi hắn.

- Tốt lắm. Các ngươi đều ít nói một chút. Hôm nay là Nạp Lan gia tộc tụ hội. Không nên nhiều loạn nhả hứng của mọi người.

Nhìn hai người chằm chọc lẫn nhau. Nạp Lan Yên Nhiên mày liễu cau lại, quát lên.

Cơ Huyền nhún vai không nói nữa. Cùng Nhã Phi đi tới phía khác.

.....

Tiêu Viêm ở phía khác ánh mắt từ trên người Mộc Chiến. Dời đi hướng về nữ nhân xinh đẹp bên kia.. Đôi mắt híp lại.. Lúc trước Nạp Lan Yên Nhiên ra tay.Tiêu Viêm liền nhận thức được cái gọi là ếch ngồi đáy giếng. Nàng một kích liền có thể bức lui Mộc Chiến cùng chính mình chiến đấu chẳng phân biệt cao thấp. Nữ nhân này, trong ba năm. Thực lực tiến bộ cực nhanh. Tuy nói vừa rồi nàng thi triển đấu kỹ có lẽ cấp bậc không thấp. Bất quá nếu là không có thực lực hùng hậu duy trì. Đấu kỹ cấp bậc cao tới đâu. Ở trong chiến đấu, cấp bậc khác biệt không xa cũng không có tác dụng lớn..

- Vân Lam Tông bồi dưỡng nàng. Thật sự là không phải thừa a. Lần này ba năm ước hẹn, không phải trò chơi.....

Ánh mắt dừng ở trên thân thể mềm mại đường nét đẹp đẽ của Nạp Lan Yên Nhiên. Tiêu Viêm trong lòng lẩm bẫm nói.

....

- Được rồi, ta thật sự không có việc gì, chỉ với điểm ấy chiến đấu cũng không thể thương tổn được ta.

Bất đắc dĩ nhìn Nhã Phi đang không ngừng xem xét mình, Cơ Huyền lắc đầu, cười khổ nói.

- Nam nhân của nàng không yếu vậy đâu.

- Xùy, cứ cậy mạnh đi. Tuy lão nhân gia của ngươi cường hãn nhưng " núi cao vua ở xa " không thể chạy tới giải cứu ngươi đâu. Thực lực của Mộc Chiến đó thực sự rất mạnh, tình thế vừa rồi của ngươi thực nguy hiểm đó.

Nhã Phi lúc này mới thở phào một hơi, giọng nói có chút oán trách, nhẹ giọng mắng.

- Cũng may nắm ở đây là Nạp Lan gia tộc.... Đi thôi theo ta đi cảm tạ người ta.

- Nạp Lan tiểu thư, đa tạ ngươi lúc trước ra tay...

Nhã Phi tiến lên hai bước, đi tới bên cạnh Nạp Lan Yên Nhiên, thay Cơ Huyền mỉm cười cảm tạ nói. Cơ Huyền cũng bất đắc dĩ gật đầu với Nạp Lan Yên Nhiên coi như đa tạ.

- Không có gì, dù sao đây cũng là Nạp Lan gia tổ chức, mọi người đến đây là khách không thể để kẻ khách gây loạn được.

Nạp Lan Yên Nhiên liếc mắt nhìn Cơ Huyền một cái, người này sau khi nhìn thấy nàng thì lạnh lùng khác xa với lúc ở cùng Nhã Phi. Tuy rằng nàng không phải có ý với Cơ Huyền hay gì nhưng là một nữ nhân xinh đẹp, năng lực xuất chúng, được vô số thanh niên tuổi trẻ thiên phú cực cao theo đuổi bỗng xuất hiện người không bị mị lực của nàng làm ảnh hưởng có chút không quen.

- Đầu tiên là Nham Kiều, tiếp tới là tên này. Nhã Phi có mị lực lớn vậy sao?

Nạp Lan Yên Nhiên trong lòng thầm nhủ.

.....

Cơ Huyền đi cùng Nhã Phi, ánh mắt nhìn chằm chằm về hướng Nhã Phi.

Nhã Phi cảm nhận ánh mắt của Cơ Huyền liền thờ dài, giốn như tiểu cô nương phạm lỗi nhỏ giọng nói:

- Ta đối với hắn rất bất đắc dĩ. Đánh không đi, mắng không nghe. Nên chỉ có thể làm vậy.... Ngươi không phải sinh khí chứ.

- Nàng có thể nói thẳng với ta. Đâu cần vòng vo tam quốc như vậy chứ?

Cơ Huyền thấy đáng về tội nghiệp của nàng Cơ Huyền thờ dài bất đắc dĩ, lửa giận không nổi lên được.

Cơ Huyền búng nhẹ vào trán của nàng nói:

- Từ lần sau nếu muốn làm gì thì có thể nói với ta, ta là nam nhân của ngươi trời có sập xuống ta cũng thay ngươi đỡ không cần phải tính toán như vậy.... Xem ra đại trưởng lão của nàng có điều muốn nói ta đi trước.

Nhã Phi nhìn Cơ Huyền rồi đi trong lòng dâng lên cảm giác ảm áp, câu nói " ta là nam nhân của nàng, trời có sập xuống ta cũng thay ngươi đỡ ", những lời nói đó như vang vọng trong tâm của nàng. Nàng không chọn sai người, một nam nhân vì nàng bao dung vì nàng gánh vác.

- Nhã Phi. Đang suy nghĩ cái gì chứ?

Tiếng cười già nua đột nhiên ở sau người vang lên. Mẹ Đặc Nhĩ Đăng Sơn cười híp mắt cười nói.

- A? Không có gì.

Bị quấy rầy suy nghĩ Nhã Phi cả kinh, vội vã trả lời.

Mẹ Đặc Nhĩ Đăng Sơn cười cười. Chậm rãi đi lên đến đây, khuôn mặt có thâm ý nói:

- Đó là người mà ngươi chọn sao?

- Đúng vậy.

Nhã Phi nghe lời của đại Đăng Sơn liền sững sờ, xong giọng nói đầy kiên định nói.

- Tuy tiểu tử Cơ Huyền đó không tệ nhưng hẳn với ngươi không được.... Nhưng nếu là Nham Kiêu thì gia tộc sẽ nghĩ lại.

Con ngươi nhìn chằm chằm Đăng Sơn. Nhẹ giọng nói:

- Đại trưởng lão. Người nói lời này có ý gì?

Nhã Phi vội vàng nói:

- Đại trưởng lão. Ta đối với Nham Kiêu cũng không có cái loại cảm tình này. Chỉ là cùng hắn là bình thường bằng hữu mà thôi.

- Không cảm tình có thể bồi dưỡng..

Mẹ Đặc Nhĩ Đăng Sơn nói:

- Ngươi hẳn là cũng biết, thân là người trong gia tộc cũng rất ít có hai bên tình nguyện, Nhưng nếu ngươi cùng người đó hợp nhau vừa lại có lợi ích cho Gia tộc thì đó là chuyện rất hạnh phúc.

- Có thể nói khó nghe một chút. Trước khi Nham Kiêu xuất hiện bên trong gia tộc đã lựa chọn người thích hợp với ngươi, đó là Mộc Chiến. Bởi vì, nếu hai người đám cưới thì Đối hai cái đại gia tộc mà nói thì đó là một kết cục rất tốt.

Nghe vậy chén rượu trong tay Nhã Phi hơi run lên.

- Ai

Nhìn phản ứng của Nhã Phi. Mẹ Đặc Nhĩ Đăng Sơn thờ dài một tiếng. Vỗ vỗ bả vai của nàng. Đi trở về đại sảnh.

Hầm răng cắn chặt môi đỏ mọng, Nhã Phi cúi đầu nhìn chén rượu hồng. Khuôn mặt cực kỳ quyến rũ động lòng người giờ phút này lại là chứa một nét thoáng hiện làm cho đích bởi vì chi tâm vỡ đích nhân nhật đau thương.

Ngọc thủ hoàn tại trước ngực. Nhã Phi nhẹ nhàng ngồi ở trên thềm đá. Gió đêm lạnh lạnh. Làm cho nàng có chút ngượng lạnh trong lòng.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời. Một lúc sau, cặp mắt mê người của Nhã Phi đột nhiên hơi hơi cong lên. Tựa như hồ ly nhân. Lóe ra khôn khéo cùng hấp dẫn.

- Muốn không bị gia tộc nắm trong tay. Vậy... Cũng chỉ có nắm trong tay gia tộc...

Nhẹ giọng ni non. Đôi mắt đẹp của Nhã Phi nhìn chằm chằm chén rượu hồng. Bên trong đó. Gò má quyến rũ động lòng người.

Nàng sẽ không từ bỏ Cơ Huyền, đó là người duy nhất đem lại cảm giác ấm áp của cuộc đời. Cậu cho nàng cơ hội niết bàn trùng sinh. Hiện tại nàng không chỉ có thiên phú tu luyện và còn có tài năng thương buôn. Nàng sẽ không làm theo những gì gia tộc sắp xếp, nàng sẽ đi theo con đường nàng muốn đi.

Từ phía sau nàng vang lên một âm thanh nhu hòa quen thuộc. Làm cho nhất thời trong lòng nữ nhân. Lặng lẽ xúc động một chút.

- Ngoài trời gió lạnh. Cũng không sợ ngã bệnh a...

Nhẹ nhàng sờ cái mũi. Nhã Phi hai tay lôi kéo người đó. Thân thể mềm mại hướng về bên trong. Cảm giác ấm áp nhân nhật.

Cơ Huyền cũng không ngoại hưởng thụ phúc lợi, cánh tay thuận thế ôm xuống eo thon của Nhã Phi nói:

- Ở đây nhàm chán quá, đi về thôi.

- Ân...

Nghe vậy. Nhã Phi gật đầu đáp ứng.

Chỉ là lúc hai người rời đi thì hai luồng khí tức cường đại phóng lên cao, lan toả khắp tứ phương, khiến các cường giả trong đại sảnh rung động không thôi. Cơ Huyền nheo mắt nhìn về phía hai luồng khí tức cường đại đó, thì thảo nói:

- Xem ra là hai đầu hoàng cường giả. Một là Hải Ba Đông, còn khí tức còn lại là.... lão bất tử của hoàng thất sao? Nhã Phi đi xem kịch không.
- Đầu hoàng cường giả chiến đấu mà ngươi lại coi đó là kịch vui... Thôi đi ta không hứng thú lắm, về thôi.

Nhã Phi thấy gan Cơ Huyền to đến không tưởng, còn muốn chạy đi xem đầu hoàng cường giả chiến đấu thì trợn mắt. Mạnh mẽ kéo cậu rời đi.

Cơ Huyền thì nhún vai, để mặc nàng kéo đi. Đầu hoàng với người khác thì hiếm có thôi còn với cậu thì quá bình thường, nếu Nhã Phi không hứng thú thì Cơ Huyền cũng không tham gia làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Khánh điển đại hội

Hôm nay là ngày mà Gia Mã đế quốc có một sự kiện lớn diễn ra cứ mỗi tám năm một lần. Luyện dược sư đại hội ngày hôm nay chính thức khai mạc.

Cơ Huyền tiến vào luyện dược sư công hội, tại trong đại sảnh đi dạo một vòng, sau đó chuẩn bị tiến vào đông khu, nhưng mới vừa lên lầu, lại đúng lúc gặp đám mấy người Áo Thác đang đi xuống, vừa nhìn thấy nhau, đều là sùng sốt, chột phá lên cười.

- Đi theo ta tiểu tử, đại hội tổ chức cũng không phải tại đây...

Áo Thác vỗ vỗ vai Cơ Huyền cười nói.

Đi một hồi, quảng trường hoàng gia từ từ xuất hiện trong tầm mắt, Cơ Huyền tầm mắt nhìn bao quát tất cả, quả thật không lồ như một tòa băng sơn. Lúc này trên sân đang có quân đội duy trì trật tự, đại hội như thế này... tập trung người từ bốn phương tám hướng mà đến, một khi tạo phản tại đế đô, sẽ tạo nên một hồi tai họa, hoàng thất Gia Mã đế quốc chính là cực kì cẩn thận. Tại lối vào chính, có nhân viên kiểm tra của luyện dược sư công hội, chỉ có người của công hội cùng tham gia mới được tiến vào, còn người đến xem chỉ có thể vào bằng cửa khác.

Có Áo Thác dẫn đầu, bọn người Cơ Huyền không chút trở ngại tiến vào quảng trường rộng lớn, đi qua một sườn núi đã được san thành con đường phẳng, tiếp đến là một cái sân rộng lớn, hoàn toàn được thu vào trong tầm mắt.

Áo Thác ngừng đầu nhìn sắc trời, cười nói:

- Chúng ta đi đến bàn khách quý bên kia đi, khoảng cách đại hội bắt đầu còn có một đoạn thời gian, ở nơi này ngươi có thể gặp được một vài nhân vật, sau này có lẽ sẽ có một chút hữu dụng với ngươi.

Thấy không ai phản đối, Áo Thác mang theo mấy người hướng về khu khách quý đi tới, đợi sắp tiến vào khu khách quý, đột nhiên chuyển hướng. Phía kia có dãy người đều đang ngồi, trong đó có phó hội trưởng luyện dược sư công hội, bên cạnh là một lão nhân mặc trường bào luyện dược sư màu tím.

- Hẳn chính là Gia Mã đế quốc luyện dược sư công hội hội trưởng, Pháp Mã đại nhân, lão nhân gia này ngày thường rất ít xuất hiện ở công hội, nghe nói hẳn bây giờ sắp tiến vào lục phẩm luyện dược sư rồi, tại Gia Mã đế quốc là người rất có danh vọng, cho dù là đan vương Cổ Hà gặp phải cũng khách khí ba phần, lúc trước Cổ Hà từng được hắn chiếu cố không ít, nói là tri ngộ tri ân cũng không quá đáng...

Áo Thác thấp giọng nói.

Thấy lão nhân quay đầu nhìn lại, Áo Thác cùng Phát Lan Đức vội vàng khom người hành lễ, sau đó dọc theo hành lang cẩn thận đi về phía trước, cung kính nói:

- Pháp Mã đại nhân, mấy năm không gặp, ngài vẫn tráng kiện như xưa a.
- A, là Hắc Nham thành Áo Thác đây sao? Các ngươi cũng không tệ, mấy năm không gặp cũng trở thành tứ phẩm luyện dược sư rồi, tiến bộ rất nhanh a...

Cười cười lắc đầu, Pháp Mã đột nhiên hướng ánh mắt xuống nhìn Cơ Huyền đang đứng sau Áo Thác, ôn hoà nói:

- Vị tiểu bằng hữu này, hẳn là người đạt được thành tích tốt nhất trong cuộc khảo hạch của công hội đây sao? Tên... tựa hồ gọi là Cơ Huyền.
- Chính là tiểu tử.

Cơ Huyền cũng mỉm cười lễ độ, hướng tới Pháp Mã nói.

- A a, thật là anh hùng xuất thiếu niên a, như thế này tuổi mà có thể đề luyện Thiết mộc linh hiệp tới tám lần, ta nhớ kỹ năm đó Cổ Hà tiểu tử cũng không có cái bản lĩnh này a...

Pháp Mã âm thanh, không nhanh không chậm, mặc dù có chút yếu ớt, bắt quá lại làm cho người khác không khỏi có chút bị cuốn hút.

Cơ Huyền bình tĩnh cười cười, không biết đối đáp tiếp như thế nào ở cái đề tài này.

Pháp Mã dường như nhìn ra sự bất an của hắn, lập tức khẽ cười nói:

- Tiểu bằng hữu, chỉ cần là không phải nhắm vào công hội, lão nhân ta sẽ không xen vào chuyện của người khác...

Mặc dù tiếng cười của Pháp Mã khiến cho các công hội trưởng lão có chút kì quái. Còn Cơ Huyền thì nhìn lão thập phần kiêng kị, trong lòng tự nhủ cách xa lão nhân này ra một chút.

Sau đó có một nhóm người khác cũng hướng về phía này đi tới, là một nhóm người của hoàng thất Gia Mã. Một người là người thủ hộ hoàng thất Cơ Huyền đã từng gặp, đi bên cạnh là tiểu công chúa mặc chiếc đực bào thanh nhã. Bên cạnh nàng cũng có một người mặc một bộ cẩm bào xa hoa, vóc người cao gầy, thiếu nữ này cùng tiểu công chúa có vài phần tương tự. Cùng có bộ dáng đáng yêu như tiểu công chúa, vị nữ tử cả người trên dưới lộ ra một chút băng lạnh cùng với phong thái thành thực mẽ người.

Cơ Huyền đảo mắt qua họ rồi không để ý tới nữa, nhưng không nghĩ tới đám người hoàng thất này lại tiến tới phía này.

Pháp Mã cười cười nói:

- Lão yêu quái, không nghĩ tới hôm nay ngươi lại đến xem, hình như ngươi tựa hồ cũng không thích... loại trận đấu như thế này a.

- Ân cư hơn mười năm rồi, đến xem một chút cũng tốt...

Gia Lão cười hắc hắc nói. Ánh mắt đảo qua về phía Cơ Huyền, cũng cười hỏi:

- Vị tiểu hữu này là?

- Là một trong những hắc mã của đại hội này. Hắc, người đứng đầu trong khảo hạch.

Pháp Mã nói.

- Vẫn bồi tên Cơ Huyền.

Cơ Huyền hướng tới Gia Lão nói.

Nghe lời nói của Pháp Mã, Gia Lão kinh ngạc hướng về phía Cơ Huyền đánh giá. Nhìn Cơ Huyền trước ánh mắt của mình vẫn thông dong như thường không dị trạng, Gia Lão trong lòng có chút tán thưởng.

- Không nghĩ tới anh hùng xuất thiếu niên lại nhiều như vậy. Hôm qua đến một Nham Kiều, hôm nay lại biết thêm Cơ Huyền.

Lắc lắc đầu, Gia Lão khẽ nói. Tuy nói thì nói vậy nhưng trong lòng lão Cơ Huyền vẫn kém hơn Tiêu Viêm chút đỉnh. Nhưng dù sao cũng có thể lôi kéo. Gia Lão cười cười, quay đầu chỉ vào nữ tử phía sau lưng mình nói:

- Tiểu tử kia, ngươi chắc cũng đã biết Nguyệt Nhi rồi, đây là tỷ tỷ của Nguyệt Nhi. Sự an toàn, trật tự lần này của đại hội do năm vạn quân đội duy trì, đều là một tay nàng nắm giữ nga.

- Ngươi hảo.

Băng lãnh nữ tử với đôi mắt đẹp nhìn Cơ Huyền, hào phóng quay về phía hắn vờn ngọc thủ, nói.

- Ách, ngươi hảo... Yên Dạ tướng quân.

Cơ Huyền không biết xưng hô như nào cho phải bèn nói đại một cái. Tay cũng nắm nhẹ lấy ngọc thủ của nàng một cách khách khí rồi buông ra.

Yên Dạ nghe thấy Cơ Huyền xưng hô nàng là tướng quân thì có chút buồn cười, và hành động của Cơ Huyền cũng để lại chút ấn tượng tốt với nàng. Ánh mắt cậu nhìn nàng rất bình thản giống như không quan tâm tới nàng là ai vậy, cũng không lợi dụng cơ hội lần tới. Chỉ là lần đầu tiên có người "buông nàng ra trước", bình thường là ngược lại nên có chút không quen.

Khách khí một hồi với Yên Dạ, Cơ Huyền tiến lại chỗ Áo Thác ngồi xuống dưỡng thần.

Không lâu sau thì Tiêu Viêm và Phát Lan Khắc cũng tới, Gia Lão thì so với lúc gặp mặt Cơ Huyền thì hăng hái hơn nhiều, Yên Dạ cũng mỉm cười xinh

đẹp hướng tới Tiêu Viêm.

Nhưng những việc đó Cơ Huyền cũng không có chút hứng thú quan tâm, vẫn nhắm mắt dưỡng thần. Có điều một hồi sau thì xung quanh náo nhiệt hẳn lên.

Lần này những đội hình tiến vào khu khách quý đích thực có bối cảnh không nhỏ, để quốc ba đại gia tộc đều xuất hiện, đội hình như vậy, sợ rằng bất cứ thế lực nào ở Gia Mã đế quốc đều không thể khinh thường. Theo đoàn người đang đi vào, đám đông vẫn có một chút hỗn loạn, nguyên nhân chính là Nạp Lan Yên Nhiên cùng với Nhã Phi, hai nàng khí chất không giống nhau, mà đều là mỹ nữ, lại ở cùng một chỗ, tự nhiên hấp dẫn ánh mắt người khác, khó trách các đệ tử quý tộc tại sao lại kích động như vậy.

Đoàn người đi theo hành lang tới vị trí đã được sắp xếp, cùng mọi người chào hỏi.

Trong lúc mọi người còn đang chào hỏi. Cơ Huyền quét ánh mắt qua một lão nhân xạ xạ đi phía sau Nạp Lan Kiệt cùng Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn, Mộc Chiến gắt gao đi theo bọn họ, nghe mọi người chào hỏi nhau, Cơ Huyền liếc nhìn thân phận của lão nhân chính là Mộc gia Mộc Thần, cũng là một gã đầu vương cường giả...

Nhã Phi sau khi chào hỏi các trưởng bối, liền lặng lẽ đi tới bên cạnh Cơ Huyền ngồi xuống, cười tươi như hoa nói:

- Tiểu hoại đản, lần này nhất định phải lấy được thành tích tốt nha, mọi người đều nhìn sự biểu hiện của đệ đó...

- Ta chỉ tận lực thôi.

Cơ Huyền đối với yêu tinh Nhã Phi này cũng mỉm cười nhẹ nhàng, cánh tay không an phận nắm lấy tay ngọc của nàng.

Nhã Phi cũng không đẩy giũa, tùy tiện để Cơ Huyền nắm lấy cánh tay. Mắt phượng thì nhìn ngắm khuôn mặt lười biếng của Cơ Huyền nói thầm:

- Đúng là không quen nhìn, khuôn mặt trước kia vẫn thuận mắt hơn.

Nhìn hai người tình chàng ý thiếp Mộc Chiến bên kia tức đến chán nản gân xanh. Nghiến răng nghiến lợi căm tức, ánh mắt hận không thể lăng trì Cơ Huyền. Hình như cũng không phải mỗi Mộc Chiến, phàm là người ái mộ Nhã Phi đều thế.

Cơ Huyền đối với ánh mắt của họ, thì hoa lệ bỏ qua. Vẫn ngàng nhiên nắm tay Nhã Phi. Có điều đúng là Cơ Huyền thì may mắn hơn Tiêu Viêm một chút.... Vì bây giờ ngồi cạnh hắn là hai mỹ nữ với thân phận tôn quý, thiên phú bất phàm.

Đám quý tộc đệ tử ánh mắt như muốn phun lửa, nghiến răng nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, bộ dáng như có thù giết cha. Thở dài vuốt trán, hương phong thoang thoảng lượn lờ quanh chớp mũi khiến cho Tiêu Viêm có chút cười khổ, sau lưng là từng đạo ánh mắt nóng cháy phóng đến như muốn ăn tươi nuốt sống, hắn chính mình cũng không rõ tại sao mấy người này đều sum lại ngồi quanh mình, chẳng lẽ những nữ nhân này nhằm chán đến mức muốn ganh đua tâm lý.

.....

Theo thời gian từ từ trôi qua, thời gian đại hội khai mạc cũng đã tới.

- Đương!

Một đạo âm thanh thanh thúy vang lên, cũng là lúc âm thanh huyền ảo trên sân chấm dứt, tất cả đều yên lặng...Sau khi tất cả yên lặng, Pháp Mã đứng dậy, sau đó chậm rãi đi lên phía trước khu khách quý, ánh mắt đảo qua phía dưới nhìn một vòng hơn hai ngàn luyện dược sư đang ngồi trên ghế đá, lúc này tất cả luyện dược sư cũng ngược đầu lên, ánh mắt cung kính hướng về vị lão nhân có danh vọng cao nhất trong giới luyện dược sư của Gia Mã đế quốc.

- Lấy danh nghĩa là luyện dược sư công hội hội trưởng, ta tuyên bố đại hội luyện dược sư lần thứ bảy, bắt đầu!

- Oanh!

Đám người đứng ngoài xem sôi trào, tiếng hoan hô, tiếng vui mừng hò hét chấn động chín tầng trời.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Đại hội dược sư - Vòng đầu tiên

Toàn bộ luyện dược sư di chuyển đến vị trí bắt đầu chuẩn bị thi. An tĩnh đứng trên mặt của thạch bàn, Cơ Huyền ánh mắt đảo qua, phát hiện trên bàn dược tài đã sắp xếp chỉnh tề, trước mặt có một tờ giấy mỏng. Mặt khác, trên bàn vẫn khám một ngọc kính toả ra thanh hồng quang mang yếu ớt.

Cầm tờ giấy mỏng lên, ánh mắt quét qua, có chút ngạc nhiên khi phát hiện trong đó là một phương thuốc của một nhị phẩm đan dược. Nhưng cái khiến cho Cơ Huyền ngạc nhiên chính là trong phương thuốc này chỉ ghi các loại dược liệu một cách rất tùy ý, quy cách và hình thức hoàn toàn không phù hợp với phương thuốc chế tạo chính thống.

Tờ giấy này chỉ nói đại khái về phương pháp luyện chế, không hề có ghi chi tiết đầy đủ các loại. Điều này khiến luyện dược sư cần phải tự mình nắm chắc phương thức luyện dược. Điều này không nghi ngờ là làm cho tỷ lệ thất bại khi luyện dược tăng lên rất lớn.

Dược liệu bày trên bàn này rõ ràng chỉ đủ để tiến hành luyện chế hai lần mà thôi. Nói cách khác là chỉ được thất bại một lần, nếu như tiêu tốn hết dược tài mà vẫn không điều chế được đan dược thì có nghĩa là đã thất bại, kết quả là bị loại.

Không khí an tĩnh kéo dài gần năm phút, chợt một âm thanh thanh thúy vang vọng trên quảng trường. Tiếng chuông báo hiệu.

Khi tiếng chuông vang lên, tất cả các thí sinh đều không hẹn mà cùng buông vật đang cầm trong tay xuống, sau đó vung tay lên, chỉ một thoáng hơn ngàn lô đỉnh màu sắc và hình thái khác nhau đột ngột xuất hiện trên các bàn đá.

Theo tiếng chuông vang lên, đôi mắt vốn khép hờ của Pháp Mã cũng mở ra. Ánh mắt đảo qua bên dưới, một thanh âm nhẹ nhàng, vang vọng đến tai mỗi cá nhân:

- Như vậy là các ngươi cũng đã nhận biết được những thứ trên bàn. Đây chính là vòng khảo hạch thứ nhất. Theo đó, các ngươi cần tự mình theo phương thuốc không đầy đủ đó mà luyện chế ra thành phẩm đan dược. Các ngươi có hai lần cơ hội. Sau hai lần đan dược chưa luyện chế thành công thì ngọc kính trên bàn đá của các ngươi sẽ tự động phát ra hồng quang. Hồng quang chớp động chính là lúc các ngươi đi ra khỏi khu vực thi đấu...

- Tại trên vách tường đối diện có một đồng hồ cát lớn, đó chính là thời gian của khảo hạch. Khi cát trong đồng hồ đổ xuống hết vẫn chưa luyện chế được đan dược cũng đồng dạng là thất bại.

- Các ngươi đã rõ ràng chưa?

Pháp Mã mỉm cười hỏi.

- Rõ!

Phía dưới quảng trường âm thanh như sấm rền vang lên.

- Đã như vậy, vòng khảo hạch thứ nhất hiện tại: Bắt đầu!

Chậm rãi giơ tay lên, Pháp Mã mỉm cười, đột nhiên hạ xuống. Giờ khắc này, trên quảng trường hơn một ngàn đoá hoa diễm đột nhiên hiện ra. Một tràng cảnh đồ sộ xuất hiện làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào!

.....

Cơ Huyền cầm đan phương nguyên cứu một hồi, lần phải luyện chế ra được loại đan dược có tên Sinh Cốt đan. Đây chính là một nhị phẩm đan dược, tên như ý nghĩa, loại đan dược này chính là dùng để điều trị trọng thương. Đại khái thì nó cũng không tính là rất trân quý, loại đan dược này cũng chỉ có thể bán được mấy trăm hoặc hơn một ngàn kim tệ mà thôi. Đối với những loại đan dược có thể tăng thêm đầu khí hoặc có tác dụng khác mà nói thì giá trị có chút thấp kém.

Luyện chế Sinh Cốt đan tổng cộng cần có sáu loại dược liệu. Trong tất cả các loại nhị phẩm đan dược, nó cũng không tính là cực kỳ phức tạp, tuy nhiên loại Sinh Cốt đan này rõ ràng là công hội có ý sắp đặt loại dược liệu chữa thương mới.

Đem tất cả tư liệu chi tiết trên tờ giấy ghi tạc trong đầu, Cơ Huyền chậm rãi nhắm mắt, một lát sau mới từ từ mở ra, nhẹ thở một hơi, đem tờ giấy đặt trên bàn đá, quay đầu nhìn. Hiện tại Tiểu công chúa cùng với Liễu Linh đã thúc giục hoả diễm, bắt đầu tiến hành luyện chế.

Cơ Huyền triệu hoán từ sắc hoả diễm trên tay. Hành động này của Cơ Huyền khiến khách trên khán đài chú ý, đại khái là ở đây có mỗi Cơ Huyền dùng hoả diễm khác lạ.

- Từ sắc hoả diễm?

Nhìn đoàn từ sắc hoả diễm trên tay của Cơ Huyền, Pháp Mã hơi ngăn người, chợt khẽ cười nói:

- Tiểu gia hoả này quả nhiên là có bản sự a.

Cơ Huyền điểm vào hư không, từ sắc hoả diễm bắn nhanh tới hoả khẩu của dược đỉnh, từ hoả mãnh liệt đốt cháy dược đỉnh khiến nó trở nên nóng bỏng không thôi. Cơ Huyền dùng linh hồn cảm giác dực thành thực điều khiển từ hoả, áp súc lại nhiệt độ phù hợp. Cơ Huyền dùng từ hoả đã đến mức tâm ý tự xuất rồi.

Sau khi dược đỉnh đạt đến mức nhiệt phù hợp thì Cơ Huyền hút một nhánh dược thảo vào trong bàn tay, nhẹ nhàng bẻ rồi sau đó bỏ vào bên trong dược đỉnh, nhất thời từ hoả bùng lên, nhanh chóng bao vây lấy dược thảo... Linh hồn cảm giác lực tinh tế điều khiển hoả diễm từ từ tinh luyện dược phẩm. Vì không có đan phương gốc nên Cơ Huyền cũng không thể biết được cần độ tinh thuần thế nào, nên bây giờ hoàn toàn là mò mẫm theo cảm giác.

Sau gần năm phút đồng hồ gốc được thảo đó mới đạt đến trình độ mình mong muốn, sau khi tinh luyện Cơ Huyền đưa nó vào một bình ngọc để chứa đựng. Tiếp đến Cơ Huyền tiếp tục đề luyện năm loại được còn lại, cẩn thận tỉ mỉ dò xét thực hiện, Cơ Huyền khôn muốn phải luyện lại lần hai nên mỗi bước làm thì Cơ Huyền thực hiện rất cẩn thận.

- Phù.

Thở ra một hơi, Cơ Huyền đã hoàn thành việc tinh chế các loại được phẩm một cách hoàn mỹ, nhìn sáu bình ngọc chứa đựng sáu loại được phẩm.

Phân tinh chế được phẩm đã xong phần khó khăn là dung hợp đan được chính thức hình thành Sinh Cốt đan. Bước này so với đề luyện thì càng thêm phức tạp. Trong quá trình này nếu thoáng có chút phân tâm, sợ rằng sẽ khiến được liệu hoàn toàn bị hủy, mà nếu như được liệu bị tiêu hao hết, với bước khảo hạch kế tiếp.

Hai mắt nhắm lại, bàn tay nhanh chóng cầm lấy một bình ngọc trên bàn đá, trong bình là một gốc được liệu vừa rồi được Cơ Huyền đề luyện tới bộ phận tinh hoa, tiếp theo sau đó, nhanh chóng lấy ra được liệu vừa đã được đề luyện đựng trong hai bình khác quăng vào trong lò đỉnh.

Linh hồn lực lượng cẩn thận khống chế tử hỏa, chậm rãi thiêu đốt, khói bốc nhẹ qua lỗ thông, được liệu đã bị nung thành bột phấn, từ từ dung hợp rất chậm rãi. Sự dung hợp này thông qua tử hỏa phương pháp dung hợp từ từ được Cơ Huyền phân tích hoàn toàn.

Cơ Huyền không hề mất tập chung, phân tích hoàn thành thì cậu nhanh chóng nắm lấy các bình ngọc khác đẩy vào được lò. Trong thoáng chốc, các được liệu nhanh chóng hoá thành bột phấn. Tử hỏa bắt đầu cuồng mãnh hơn, con lốc tiểu hỏa bắt đầu hình thành bên trong được đỉnh, kéo các được liệu vừa được luyện chế dung nhập vào nhau. Linh hồn lực khống chế hoàn mỹ, các được phẩm hoà nhập lại với nhau hình thành một đan hoàn sơ khai. Tử hỏa liên tục thiêu đốt luyện chế sơ hoàn này trở thành đan được đứng nghĩa.

Thời gian mau chóng trôi đi, đến khi chỉ một một phần ba thời gian thì bỗng vang lên một tiếng.

- Đỉnh.

Tiếng đỉnh vang lên, một viên đan hoàn bắn nhanh ra khỏi. Cơ Huyền thấy vậy thì triển hấp lực kéo viên đan được đó về phía mình, bình ngọc trên tay căn lúc khoảng khắc đan được đó lao về thì bình ngọc xuất hiện nhanh chóng đem viên đan được cất vào trong bình ngọc. Làm xong mọi việc thì Cơ Huyền mới quan sát đến mọi người xung quanh, hoá ra Cơ Huyền là người hoàn thành sớm nhất lại là người đầu tiên.

Một khắc sau Cơ Huyền thì Liễu Linh cũng hoàn thành, khi nắp được đỉnh mở ra, một hoàn đan được bắn lên, Liễu Linh tung mình nhảy theo, bắt lấy đan được, trên khuôn mặt sự đắc ý không thể che dấu hiện lên. Chỉ là liếc đến Cơ Huyền đang thảnh thơi quan sát hán thì mặt Liễu Linh thoáng biến, có chút khó coi.

Cơ Huyền nhìn thấy hán thể hiện như vậy thẳm lắc đầu nghĩ bệnh thần kinh.

- Đang!

Lại một âm thanh vang lên, Tiểu công chúa cánh tay cũng vung lên thu lấy đan được bay ra khỏi lò đỉnh.

- Đang, đang, đang..

Sau đó trên quảng trường lớn, như có phản ứng dây truyền, một loạt nắp lò đỉnh bật ra, rồi vài trăm viên đan được hình thù không đồng nhất bắn vào không trung, sau đó đều được chủ nhân của chúng hưng phấn thu hồi.

.....

- Thời gian sắp hết...

Quảng trường, vô số ánh mắt đang chậm rãi nhìn về vị trí trung ương, nơi Tiêu Viêm đang đứng, rồi lại nhìn về phía đồng hồ cát đang chảy sắp hết. Ai cũng muốn biết thanh niên đang đứng ở vị trí trung ương kia cuối cùng có thể hoàn thành khảo nghiệm này hay không...

Cát trong đồng hồ quả thật còn rất ít, vẫn lặng yên rơi xuống. Chính vào lúc những hạt cuối cùng sắp rơi xuống thì vô luận là khách quý hay người xem đều như muốn vang lên một tiếng thở dài tiếc nuối thì...

- Đang!

Đôi mắt đang khép hờ của thanh niên đột nhiên mở ra, bàn tay vỗ nhẹ lên lò đỉnh, nắp đỉnh bay vụt ra, một viên đan được, trong một khắc cuối cùng bắn ra, ánh sáng chói lóa làm hoa mắt người nhìn.

Ngẩng đầu nhìn hoàn đan được bay ra, Tiêu Viêm sắc mặt bình tĩnh, bàn tay vung lên, một cỗ hấp lực hút ngay nó vào tay.

Khi đan được vào đến tay thì những hạt cát cuối cùng trong đồng hồ cũng đổ xuống, nhất thời trên quảng trường hơn một trăm đạo hồng quang bùng lên, những luyện được sư chưa luyện chế xong đan được thì quang kính trên mặt bàn đá bùng phát ánh sáng.

Thất vọng nhìn quang mang màu hồng loé lên, những luyện được sư này đành cười khổ lắc đầu, sau đó mỗi người thu hồi được đỉnh, về mặt buồn bã

hướng ngoài quảng trường đi ra.

Đứng ở sau bàn, Tiêu Viêm nhìn những luyện dược sư lục tục rời khỏi khu vực thi đấu, ánh mắt lướt qua chung quanh, có chút kinh ngạc hiện lên, đây mới là vòng đầu tiên mà đã khiến hơn một phần ba thí sinh bị loại, điều này không khỏi khiến hắn có chút cảm thán, đại hội quả thật vô cùng hà khắc a.

.....

Pháp Mã đứng ở vị trí tiếp tân, từ trên nhìn xuống bao quát cả quảng trường lớn, ánh mắt hơi động đã thấy được hơn một phần ba thí sinh thi đấu đã bị loại. Cười khẽ rồi gật đầu, hai tay hơi đưa lên, huyền não nhất thời từ từ an tĩnh xuống.

- Chúc mừng những người còn ở lại quảng trường thành công thông qua vòng khảo hạch thứ nhất. Bất quá, khảo hạch vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt...

Pháp Mã mỉm cười nói tiếp:

- Mọi người cũng biết, có một vài tiểu tử giao hoạt, đưa ra một chút đồ vật không thể giải thích được. Bọn họ có lẽ luyện chế thành công ra hình một viên đan dược nhưng loại đan dược này lại không có tác dụng chữa thương. Trên cơ bản, cũng có thể cùng với hai chữ đan dược hoàn toàn không có chút liên quan... Cho nên, kể tiếp chúng ta cần trải nghiệm những Sinh Cốt đan mà các người luyện chế ra, để xem đến cuối cùng có đạt tới yêu cầu của phương thuốc hay không...

Thanh âm hơi có chút khàn khàn của Pháp Mã, chậm rãi vang lên bên tai mỗi cá nhân

- Hiện tại, thỉnh chư vị tham gia thi đấu tìm cái nút màu xanh bên trái của bàn đá của mình, sau đó ấn xuống.

Nghe vậy, ánh mắt của Cơ Huyền quét qua bên trái của bàn đá, cuối cùng dừng lại tại một góc khuất khiến người khác ít chú ý. Ở chỗ này nguyên có bố trí mấy cái nút màu sắc khác nhau, ngón tay theo lời dừng lại trên nút màu xanh biếc, nhẹ nhàng đè xuống.

Khi cái nút bị đè xuống, cả bàn đá trơn bóng đột nhiên rung động nhẹ, trên mặt thạch bàn một cái thạch bàn nhỏ khác chậm rãi hiện ra, rồi nâng lên cao chừng nửa thước, trên đó có một lỗ nhỏ.

- Đây là một bàn trải nghiệm cơ, đem Sinh cốt đan mà các người luyện chế bỏ vào trong lỗ đó, nếu là đạt yêu cầu thì ngọc kính trên bàn hiện lên lục quang, còn nếu không đạt thì hiện lên hồng quang. Mặt khác, lục quang càng thịnh thì chứng tỏ người luyện chế ra Sinh Cốt đan càng phù hợp với phương thuốc đặc hiệu đã đề ra, ngược lại hồng quang càng thịnh chứng tỏ người luyện chế ra căn bản không phải Sinh cốt đan mà là một loại thuốc không có nửa điểm công dụng, đương nhiên nếu như nó có khả năng chống đối thì cũng vẫn là có công dụng khác...

Nghe được lời nói hài hước này, trên quảng trường cũng như trên khán đài khách quý vang lên một trận tiếng cười, nhưng trong quảng trường lại có không ít luyện dược sư sắc mặt đột nhiên biến đổi...

- A, a! Tốt lắm, chư vị, bắt đầu đi...

Ngón tay nhẹ nhàng cầm viên đan dược tròn xoe, Cơ Huyền bình tĩnh nhìn miệng lỗ nhỏ trải nghiệm, vẫn chưa vội vả thả vào, ngược lại quét ánh mắt nhìn bốn phía.

Nhưng xem ra có rất nhiều người sắc mặt thoát xanh thoát tím, có người tức giận phần nộ chửi thề. Trong thoáng chốc có hơn một trăm dược sư phải ra đi.

Cơ Huyền cũng không tốn thời gian nữa lấy viên đan dược từ trong bình ngọc ra đổ vào bên trong. Cùng lúc đó Liễu Linh, tiểu công chúa và Tiêu Viêm cũng bỏ viên đan dược vào.

- Thích, thích, thích...

Ngọc kính hơi yên tĩnh, trong nháy mắt rất nhanh vang động, bốn đạo quang mang xanh biếc chói mắt dừng mảnh bùng lên. Cả ba đạo quang mang về độ dày so với những người trong quảng trường đều đậm hơn nhiều.

Bốn đạo lục quang, thì nổi bật nhất là hai đạo lục quang. Một đạo lục quang xanh biếc như phi thủy, đạo lục quang còn lại thì nhẹ nhàng hơn tựa như chiếc lá xanh mơn mẫm. So với nó thì hai đạo lục quang còn lại vẫn có chút thiếu thiếu.

....

- A, a! quả nhiên vẫn là hai tiểu tử ở Hắc Nham thành hơn một chút.

Nhìn ba đạo quang mang sáng chói trên quảng trường, Pháp Mã khẽ cười nói.

Pháp Mã cười cười, vừa muốn nói chuyện, sắc mặt lại đột nhiên khẽ biến, trong miệng phát ra một tiếng kinh ngạc, ánh mắt chiếu xuống hội trường dừng lại tại một vị trí hơi khuất. Nơi đó, một người toàn thân trùm trong một tấm trường bào màu xám rộng đang đứng, tay cầm một viên đan dược chậm rãi đưa vào trải nghiệm khâu.

- Làm sao vậy?

Nhìn thấy phản ứng của Pháp Mã, Gia lão hơi sùng sốt, nghi hoặc hỏi.

- Người kia...

Lão hít mắt lại, khăn khăn nói, trong ánh mắt quang mang loé lên, Pháp Mã ngón tay nhẹ nhàng gõ trên vòng bảo hộ, thấp giọng nói:

- Tên kia...tựa hồ.. có vẻ mạnh a... Tên kia linh hồn lực lượng so với Liễu Linh, Nguyệt Nhi thậm chí Nham Kiêu và Cơ Huyền đều mạnh hơn nhiều.

Cơ Huyền nhìn về phía lực quang so với cậu còn đậm đặc hơn. Khuôn mặt tái nhợt, non nớt, dưới chiếc mũ che, quang mang từ đôi mắt màu lam nhạt lóe lên mang theo khí tức lạnh như băng, thân nhiên nhìn về phía trước. Khoé miệng cậu nhếch lên nụ cười quỷ dị.

- Người của Xuất Vân đế quốc sao? Vừa hay có chuyện cần dùng tới người.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Đại hội được sư - Vòng thứ hai

- Xem ra đại hội lần này tựa hồ có chút biến cố a...

Đôi mắt của Nhã Phi đầy thâm ý nhìn về ba người Hải Ba Đông ở phía trước, thấp giọng nói, nhiều năm như vậy rèn luyện nhãn lực quả thật tiến bộ nhiều.

Từ lúc cột sáng màu xanh biếc hiện ra, sắc mặt Pháp Mã có chút khó coi, hơn nữa phía sau Thiết Nhi Tây đem văn kiện đưa ra, cũng chứng thực là có điểm bất thường.

- Ân... Thân bí nhân mặc áo bào xám có vẻ như đã phá vỡ trật tự của đại hội a.

Yêu Dạ cùng Nạp Lan Yên Nhiên hơi gật đầu, các nàng cũng không phải là những đoá hoa cánh, Nhã Phi có khả năng phát hiện thì hai người bọn họ cũng không hồ đồ.

- Vốn tưởng rằng đại hội lần này là do ba người bọn họ tranh đoạt quán quân, không nghĩ tới đột nhiên lại xuất hiện một hắc mã...

Nhã Phi cau chặt đôi lông mày, trong lòng bất đắc dĩ nói.

.....

Sự xuất hiện của luyện được sư của Xuất Vân đế quốc đối với cao tầng ở trên gây ra náo động nhưng với các được sư bên dưới thì chỉ là một bước đệm nhỏ không đáng để ý tới.

- Không ngờ là người của Xuất Vân đế quốc? Như vậy là cuộc chơi thú vị...

Liễu Linh đồng dạng ngăn ra, chợt lẩm bẩm nói, thân là đệ tử của Đan Vương, hẳn tự nhiên hiểu được những liên hệ giữa Gia Mã đế quốc và Xuất Vân đế quốc.

- Nhất định không thể để cho hắn lấy được vị trí quán quân!

Liễu Linh trầm giọng nói.

Cơ Huyền đối với mấy điều này thì không hứng thú lắm vì bản thân là người xuyên việt đối với mâu thuẫn đế quốc không có gì ảnh hưởng tới cậu, điều duy nhất mà cậu hứng thú là tên được sư kia. Sự xuất hiện của hắn ở đây thực có ích.

Trên bàn tiếp tân khách quý, Pháp Mã chậm rãi thở một hơi, con mắt đục ngầu mang theo hàn ý, chăm chăm nhìn xuống quảng trường nơi thiếu niên áo bào xám đang đứng, một lát sau âm thanh bình thản lại vang khắp quảng trường.

- Tốt lắm, nếu tất cả mọi người đã hoàn thành trắc nghiệm, vậy thì khảo hạch lần thứ hai tiếp tục... Các người hãy ấn tay vào chiếc nút màu đỏ ở bên trái thạch bàn.

Theo chiếc nút ấn xuống, bàn đá lớn có một chút động đậy, trắc nghiệm cơ lúc trước cũng rút trở về, trên thạch bàn một đồng lớn được liệu cùng phương thuốc chậm rãi được đưa ra.

- Đây chính là phương thuốc chính thống. Công hội chúng ta đã hao tổn mất mấy tháng thời gian, dốc hết nhân lực mới có thể có được. Lần khảo hạch thứ hai này, các người dựa vào phương thuốc luyện chế đan dược. Quy cũ vẫn như cũ, dược liệu đủ để các người tiến hành luyện chế hai lần. Hao tổn

hết được liệu cũng đồng dạng các người thất bại..

Cơ Huyền cảm quyền trực, linh hồn lực quét qua thông tin. Phong Hành đan, tam phẩm đan được, hiệu quả: có thể khiến cho người dùng trong khoảng thời gian ngắn cảm ứng đối với phong thuộc tính trong thiên địa tăng lên, có thể tăng tốc độ di chuyển.

Khẽ nhíu mày, Cơ Huyền hiểu vì sao mà họ phóng khoáng cho hẳn được phương, vì trong được phương có vấn đề. Trong đan phương này thừa ra một loại được liệu không cần thiết dẫn tới việc luyện chế đan được thất bại.

- Rất một lũ cáo già.

Cơ Huyền với kinh nghiệm đọc truyện kiếp trước và những kí ức luyện đan của mấy lão tam phẩm được sư kia thì nhanh chóng nhận ra vấn đề ở đâu. Cơ Huyền liếc tới một nhánh được thảo hình nhân sâm màu vàng nhạt pha chút màu nâu ở trên bàn, đó là nguyên liệu thừa ra Hậu thổ chi. Cơ Huyền gạt nó sang một bên rồi bắt đầu tinh chế các được thảo còn lại.

.....

- Di, sao tiểu tử đó lại biết đan phan vô vấn đề ở Hậu thổ chi mà loại bỏ?

Pháp Mã ngạc nhiên nhìn hành động của Cơ Huyền lẩm bẩm tự nói. Lão không tin là Cơ Huyền đã biết trước đề, vì đề mục được đưa ra là vô cùng tuyệt mật, đến hoàng thất cũng không thể biết được. Lão nghĩ có lẽ Cơ Huyền đã từng được tiếp xúc loại đan được này hoặc, là chỉ cần đọc đã nhận ra được phương thuốc bất ổn. Dù thế nào cũng là vận khí của cậu.

Bên cạnh Áo Thạc, Băng Hoàng... Nghe thấy cũng ngạc nhiên không dứt nhìn về phía Cơ Huyền đang nhàn nhã thao tác.

.....

- Sao lại có thể như thế? Ta không phải là đã hoàn toàn dựa theo phương thuốc mà tiến hành sao? Như thế nào lại thất bại?

Luyện được sư đó thấp giọng nghi hoặc lẩm bẩm nói. Một lát sau cũng không có đáp án cho lần thất bại vừa rồi. Quy kết tại việc khống chế hoá hầu không tốt, vì vậy nên hẳn nhanh chóng hất đi đám tro đó, cầm lấy được tài còn lại, đưa vào trong lò đỉnh, tiến hành luyện chế lại.

Theo thời gian trôi đi, trên quảng trường từng đạo âm thanh trầm muộn vang lên, một người rồi tiếp một người những âm thanh vang ra từ các lò đỉnh.

Các luyện được sư thất bại đều lộ vẻ kinh ngạc, nhìn dưới đáy lò đỉnh là đồng tro xám, nhãn thần mờ mịt đủ để mọi người hiểu được, ngay chính cả bọn họ cũng không biết, chính thức vấn đề này sinh ở chỗ nào...

Nhìn chuyện xảy ra trên sân rộng và khuôn mặt ngây ngốc của các luyện được sư, từ chỗ khán giả cũng truyền đến những tiếng đàm luận khe khẽ...

.....

Lần này Cơ Huyền làm tương đối ổn định, không quá nhanh nhưng không quá chậm.

Phần tinh chế tam loại được phẩm đã hoàn thành, cậu liếc mắt tới thí sinh còn lại thấy hầu hết bọn họ bị luyện chế thất bại. Liễu Linh và tiểu công chúa cũng không có ngoại lệ, Tiêu Viêm bên kia cũng đang trầm tư suy nghĩ đến việc không ổn nhưng thủ pháp của hắn cũng không dùng.

Cơ Huyền lắc đầu thờ dài một phen cũng không có ý định lên tiếng nhắc nhở. Nhàn nhã tập chung luyện chế đan được của mình.

.....

- Hắc. Đúng là một đám tài trí tầm thường..

Trên sân đang an tĩnh bỗng một đạo âm thanh châm chích nhẹ nhàng vang lên kèm theo một tiếng cười khiến mọi người trợn mắt.

Ánh mắt theo hướng âm thanh nhìn lại, Cơ Huyền phát hiện người vừa nói chính là thiếu niên mặc áo bào xám ở góc khuất. Trước mặt hắn trên bàn đá cũng có một đám tro đen, xem ra hẳn lần đầu tiên luyện chế cũng thất bại.

Thiếu niên mặc áo bào xám, cười nhạt một tiếng, thanh âm vang vọng trong quảng trường

- Xem qua một vòng, ta tựa hồ đã lĩnh giáo, luyện được sư của Gia Mã đế quốc cũng không có gì hay a...

- Vậy sao? Ta cũng không muốn nghe một tên đã thất bại trong việc luyện chế vì mắc lừa ở đan phương nói đâu.

Cơ Huyền cũng không khách khí buông lời trâm chọc.

Tên thiếu niên mặc áo bào xám nhìn phía Cơ Huyền với ánh mắt rét lạnh. Trên bàn của Cơ Huyền không có phế đan, xem ra là hắn chưa từng thất bại lần nào. Liếc tới Hậu thổ chi trên bàn không động tới ánh mắt trầm xuống vì hắn còn phải luyện chế mới biết được nhưng sai sót nhưng kẻ kia thì không cần luyện chế nhưng vẫn nhận ra. Giọng hắn trào phúng nói:

- Xem ra Gia Mã đế quốc cũng không ra sao, đề thi cũng lộ được.

- Đừng nói lời phé thoại. Thừa nhận bản thân yếu kém cũng là cách tiến bộ.

Cơ Huyền cười lạnh, thao tác cũng bắt đầu tăng tốc, đem toàn bộ phần dược liệu trên bàn cho hết vào đan đỉnh.

Toàn bộ luyện dược sư thất bại đều nhìn về phía Cơ Huyền xem xét lý do mình thất bại. Bao gồm cả Liễu Linh và tiểu công chúa, sau một hồi quan sát cuối cùng bọn họ cũng nhận ra đan phương có vấn đề, sự thừa thãi của một dược liệu.

Tiêu Viêm cũng luyện chế thất bại, mặt mày trầm ngâm nhìn về phía lò đan đen khịt, lắc đầu. Bản thân Tiêu Viêm cũng nhận ra phương thuốc có vấn đề.

....

Hiện tại, tạm thời chỉ còn Cơ Huyền và thiếu niên mặc áo xám bảo tiếp tục cạnh tranh. Tốc độ thao tác của hai người không giảm nửa điểm, một gốc dược liệu đỏ trong hỏa diễm cấp tốc bị luyện hoá. Thủ pháp của hai người tựa hồ kinh nghiệm cực kỳ lão luyện, không hề lãng phí một giây nào.

Hiện giờ Cơ Huyền là tâm điểm của mọi người. Không thể nghi ngờ bây giờ chỉ có mình cậu mới có thể cùng vị thiếu niên áo bảo xám kia tranh đấu. Lấy thực lực bản thân ngăn con sóng giữ, loại cảm giác hào hùng này chỉ có thể có được ở đẳng đại trượng phu, đại anh hùng. Nạp Lan Yên Nhiên nhìn về phía Cơ Huyền vẻ mặt thập phần nghiêm túc, xoa nhẹ đôi môi mọng, trong lòng suy nghĩ như vậy.

Nhã Phi ngồi trên đài cao ánh mắt chăm chú nhìn về phía Cơ Huyền trong lòng không khỏi tự hào. Người nam nhân mà nàng chọn nay đang vì danh dự của đế quốc mà thi đấu. Hiện giờ hình bóng của Cơ Huyền trở nên cực lớn trong lòng Nhã Phi, nữ nhân nào không muốn nam nhân của nàng trở lên đỉnh thiên lập địa, vì nam nhân của mình mà kiêu ngạo.

Trên quảng trường lớn, chỉ có hai đan đỉnh hỏa diễm đang bốc cao, tất cả mọi ánh mắt trên sân đều dồn vào đó. Cơ Huyền cùng với thiếu niên áo bảo xám đang tập trung tinh thần, giành giật từng giây để tinh luyện vài loại dược tài còn lại.

- Nhanh lên một chút, mau một chút.

Ánh mắt quét qua tốc độ luyện chế của hai bên, Tiểu công chúa trong lòng hướng đến Cơ Huyền không ngừng thúc giục. Thân là người trong hoàng thất, nàng tự nhiên không hy vọng một người ngoại quốc tại Gia Mã đế quốc lấy được thành tích cao nhất, nếu quả thực như vậy thì Gia Mã đế quốc lần này tại đại hội luyện dược sư, bị một cái tát khá nặng.

Bỗng một ngọn lửa thanh sắc đẹp mắt xuất hiện ở vị trí Tiêu Viêm. Xem ra Tiêu Viêm cũng bắt đầu trở lại trường đua rồi.

Bàn tay của Tiêu Viêm lúc này đã hoàn toàn thoát ly dược đỉnh, cách dược đỉnh hơn một thước. Mười ngón tay thon dài như đang khiêu vũ, linh hoạt uyển chuyển, bồng vào năng lực không chế Thanh liên địa tâm hoá, hẳn có thể đạt tới trình độ cách không không chế nhiệt độ.

Cơ Huyền và tên thiếu niên không ai chậm hơn ai. Cơ Huyền uy động tám bình ngọc trước mặt đột nhiên bắn lên, tất cả tài liệu tinh luyện một lần nữa bắn lên không trung, sau đó tiến vào trong đan đỉnh, nhất thời thanh sắc hỏa diễm đột nhiên bốc lên, quá trình cuối cùng đã bắt đầu, dung hợp dược tài. Thi thiếu niên áo xám cũng đã hoàn thành xong bước đó. Tiêu Viêm thì vẫn kém nửa khắc thời gian.

Cơ Huyền lúc này thâm kiêu khổ, ai bảo lúc nãy thì thông dong quá độ bây giờ linh quả báo phải chạy nước rút. Thực chất Cơ Huyền chẳng quan tâm tới mặt mũi của đế quốc làm gì, nhưng Nhã Phi cần nếu bây giờ thất bại thì nàng sẽ buồn lắm vì vậy Cơ Huyền mới liều mạng thi thố.

Hỏa diễm trong ba cái đỉnh lò bốc lên, tám loại dược liệu ở bên trong hỏa diễm chậm rãi dung hợp, đợi phút cuối cùng thành đan.

- Thế này thì không thể chiến thắng được.

Trong mắt Cơ Huyền lộ lên một sự điên cuồng, từ hỏa đang truyền vào dược đỉnh bỗng bạo tăng đánh nát dược đỉnh.

- Bạo đỉnh?

Pháp Mã nhìn Cơ Huyền bị bạo đỉnh đập mạnh xuống bàn đứng phất dậy. Áo Thác và những người khác cũng đứng bật dậy, lo lắng nhìn về phía Cơ Huyền. Hiện tại Cơ Huyền và Tiêu Viêm chính là hai hi vọng duy nhất của bọn họ, nói về hội thi Cơ Huyền có phần lớn hơn Tiêu Viêm nay lại thất bại trong gang tấc.

Đôi mắt hư nị, một khắc, Tiêu Viêm bỗng nhiên bàn tay đập mạnh vào phía trên dược đỉnh, nhất thời, dược liệu còn chưa hoàn toàn được luyện chế cẩn thận, bị một đoàn thanh sắc hỏa diễm bạo nộ, phá lò đỉnh bắn vọt ra.

- Lỗ mãng! Tuy rằng là bước cuối cùng, nhưng làm sao có thể để dược liệu xuất lò trước rồi mới dung hợp với đan dược, nếu khi tiếp xúc không khí mà trên đan dược còn đọng lại thành phần dược tài, nói không chừng có thể thất bại a!

Pháp Mã nắm chặt lấy lan can, đột nhiên bạo liệt, tức giận nói.

Thiếu niên kia nhìn thấy tình trạng của hai kẻ này thì cười lạnh không thôi, bộ dáng chiến thắng trong lòng bàn tay rồi.

Nhã Phi đang lo lắng nhìn về phía Cơ Huyền hét lên kinh hãi:

- Cơ Huyền chưa thất bại. Nhìn kia...

Mọi người nghe vậy vội vàng tập trung ánh mắt về phía đám khói đen kia. Từ trong khói đen làn tử hỏa vẫn liên tục bốc lên hình thành vòng xoáy hoá diễm bất tận, bên trong hoá diễm là được phẩm được dung luyện một thành đan được. Vòng xoáy tử hỏa đó như xuất hiện một màu thanh sắc nhàn nhạt

- Ngưng Đan... Bùm

Cơ Huyền liên tục thúc dục Tử Diễm Thanh hoá luyện hoá đan được. Cơ Huyền hét một tiếng, xoáy lửa liên tục co rút lại rồi tan vỡ, cùng lúc đó một viên đan được bắn nhanh về hướng Cơ Huyền. Nhanh tay lấy bình đang được đựng lại, cậu thờ phào một tiếng. Nhìn về hướng cao tầng nói:

- Đan thành.

Cả đám cao tầng nhìn Cơ Huyền luyện thành đan được một cách khó tin thì thờ phào một cái. Ngồi xụp xuống vuốt ngực không thôi.

Sau khi Cơ Huyền vừa thành đan thì Tiêu Viêm cũng hoàn thành, kém nhau vài chục giây. Thiếu niên xám bào mặt mày xanh mét, từ vị trí đệ nhất trong tay nay trở về sau cùng khiến hân phần nộ không thôi. Hân cũng cấp tốc ngưng đan.

- Hai kẻ điên, mẹ nó đúng là hai kẻ điên.

Pháp Mã bị hành động của Cơ Huyền và Tiêu Viêm là cho đau tim. Một kẻ cố tình bạo lộ để tăng cường quá trình ngưng đan, một kẻ thì lựa chọn sử dụng dị hoá thao tác tới đan được cũng để tăng tốc. Bất quá, mặc kệ quá trình thế nào kết quả mới là quan trọng, cuối cùng họ cũng giành được chiến thắng, hơn nữa là vượt xa đối thủ, ngay lập tức Pháp Mã không nhịn được hưng phấn.

Cơ Huyền và Tiêu Viêm nhìn tới nhau cũng khẽ mỉm cười. Vì hành động điên rồ của đối phương mà mỉm cười. Sau đó hai người cúi đầu thu dọn lại những vật phẩm trên bàn đá.

Sau khi kết thúc khảo hạch, kế tiếp vẫn là tiến hành trắc nghiệm. Lần này, do có dị hoá hỗ trợ nên hiệu quả, đan được của Tiêu Viêm là tốt nhất, Cơ Huyền thứ hai, kế đến là thiếu niên áo bào xám, sau đó là Tiểu công chúa, Liễu Linh cùng với một số tam phẩm luyện được sư thực lực khá.

Sau khi tiến hành trắc nghiệm xong, sắc trời đã dần tối. Ánh nguyệt quang đã bắt đầu hiện lộ phía chân trời, ánh sáng của ngọn minh đăng để độ, bắt đầu chiếu rọi.

- Các vị, hôm nay đại hội dừng lại ở đây, thỉnh chư vị thí sinh nghỉ ngơi một đêm, ngày mai tiến hành vòng khảo hạch cuối cùng, quyết định quán quân vị trí. Cho nên các vị ngàn vạn lần không nên vì các loại sự tình mà không thể tham dự ngày mai, đừng để nuối tiếc cả đời.

Pháp Mã cười vang nói.

....

Ra khỏi quảng trường, Cơ Huyền thấy một vài thiếu nữ đang nhìn mình chăm chú, cười khổ lắc đầu. Chân vừa muốn bước đi thì một âm thanh ôn nhu bỗng nhiên từ phía sau truyền đến

- Cơ Huyền tiểu đệ đệ chúc mừng.

Nhã Phi mỉm cười đi tới phía Cơ Huyền, cánh tay khoanh trước ngực hữu ý vô tình nâng cao đôi gò bồng lên tằm vóc mới. Khiến nó trở nên đầy đặn, ngạo nhân hơn. Mĩ nhân không ngừng bắn tới Cơ Huyền.

- Ta là Cơ Huyền, còn tiểu cơ huyền đệ đệ nếu nàng muốn gặp thì tối nay ta không ngại cho nàng gặp đâu.

Cơ Huyền nhìn Nhã Phi trong nhin được trêu chọc nói.

- Lăn.... Đi thôi không tỳ nữa mấy kẻ kia lại chạy đến cướp mồi.

Nhã Phi nghe được lời mờ ám của Cơ Huyền mặt đỏ ửng lên, nguyền rủa eo Cơ Huyền một cái. Rồi kéo Cơ Huyền rồi đi như sợ có ai tiến tới cướp vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Thao túng Viêm Lợi

Màn đêm buông xuống.

Phủ Nhã Phi....

Cơ Huyền đang trong trạng thái nhập định tu luyện mở trừng mắt ra. Cảm thấy linh hồn lực sáng khoải, xem ra tu bỏ lại linh hồn lực đã tiêu hao rồi. Cậu tiến tới cửa sổ phòng mở bùng nó ra, Huyền Ảnh Phi dực xuất hiện sau lưng. Cơ Huyền bay khỏi phòng... Địa điểm hướng tới nơi ở của thiếu niên áo xám mặt nhọt nhọt hôm nay. Từ trong giới chỉ lấy ra chiếc mặt nạ vô diện đeo lên, hướng phía khách sạn xa hoa phía nam thành thị lướt đi.

- Mỹ Khôi.

Tiến đến nơi ở của thiếu niên đó, Cơ Huyền thấp giọng gọi tên. Từ trong không gian một bóng người yếu điệu mềm mại bước ra, trên mặt cũng đeo chiếc mặt nạ vô diện. Mỹ Khôi là tên mà Cơ Huyền đặt cho khôi lỗi này, vì đáng vẻ nó thực mỹ nhưng là khôi lỗi nên lấy đại một cái tên.

- Ở đây, nếu có cường giả xâm nhập tới thì ngăn họ lại.

Mỹ Khôi nhận được lệnh liền gật đầu, cả người dung nhập vào bóng đêm rồi biến mất. Cơ Huyền nhìn về phía nơi ở của thiếu niên đó liền nở nụ cười quái dị.

.....

Thiếu niên áo bào xám sau khi vào nhà, cũng không có cử động gì quái dị, sau khi đóng thật kỹ cửa phòng, tùy ý rửa mặt một chút, rồi xếp bằng ngồi trên giường điều tức.

Một canh giờ sau, lúc này đã là đêm dài yên tĩnh, thiếu niên áo bào xám trong lúc điều tức bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt âm lãnh chậm rãi quét quanh căn phòng, tiếp theo bước xuống giường, nhẹ nhàng đóng chặt hết cửa sổ, cuối cùng hai tay chấp lại đưa ra phía sau, lắc lắc đầu, ánh mắt lần nữa cẩn thận quét một lượt quanh căn phòng.

- Hừ, đại hội chó má, chờ ta lần này giành được quán quân, nhìn xem Gia Mã đế quốc luyện được công hội có còn chút danh dự nào hay không, một công hội mất đi tín nhiệm của luyện được sư, vậy cũng nên chấm dứt đi!

Xoay xoay cổ, thiếu niên áo bào xám bỗng nhiên cười lạnh nói.

Bàn tay vuốt khuôn mặt, thiếu niên áo bào xám cau mày, thấp giọng nói thầm vài câu, bàn tay vừa lật, một hoàn đan được màu đỏ nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay.

- Phục Dung đan đáng chết, mặc dù có thể làm cho người ta khuôn mặt trở lại thiếu niên, nhưng vền vẹn chỉ là bề ngoài, ai, nếu không phải muốn làm cho danh dự của Gia Mã đế quốc luyện được sư công hội ở trong quốc gia bọn họ giảm đi, công hội chúng ta cũng không đến nỗi tổn hao đại lượng tinh lực như vậy, lại đi làm chuyện luyện chế không công này, hơn nữa muốn khôi phục dung mạo trước kia, còn phải ăn đan dược chỉ định đặc biệt, loại tiêu hao này, thật là không lỗ a.

Thấp giọng lẩm bẩm, thiếu niên áo bào xám đem đan dược màu đỏ nhạt trong tay nhét vào miệng, nhẹ nhàng nhai, cuối cùng nuốt xuống bụng.

Trong phòng, sau khi ăn vào đan dược đỏ nhạt không lâu, thiếu niên áo bào xám khuôn mặt non nớt, bỗng nhiên run rẩy khủng bố, hơn nữa cùng lúc đó, thân hình cũng cao lên không ít, vền vẹn chỉ trong chốc lát thời gian, thiếu niên khuôn mặt non nớt mười bảy tuổi biến thành một trung niên đại hán với sắc mặt âm lãnh.

- Vậy đây chính là khuôn mặt của ngươi.

Trong phòng bỗng vang lên giọng nói. Trung niên đại hán nghe thấy giọng nói đó liền rung mình, vội vàng quay về hướng phát ra âm thanh đôi mắt gấp sát khí, đầu khí cũng lưu động mạnh mẽ. Lọt vào tầm mắt của hắn là một thân ảnh gầy gò đeo chiếc mặt nạ vô diện quý dị.

- Ngươi là ai? Sao lại đột nhập vào đây được.

- Đường đường là phó hội trưởng của dược sư công hội lại vứt hết mặt mũi tham gia tranh tài với dược sư của Gia Mã đế quốc. Chắc chắn, quả là gừng càng già càng cay. Phải không Viêm Lợi đại nhân.

Vô diện thiếu niên lười biếng, giọng nói có chút trào phúng hướng Viêm Lợi trào nói.

Khi vô diện thiếu niên vừa dứt lời. Viêm Lợi trong mắt có rút lại, thân thể khẽ động hóa điểm màu vàng sẫm, từ trong lòng bàn tay bốc ra, tay phải hơi nghiêng. Chỉ là vừa định động thủ thì cảm giác tử vong bỗng ập tới khiến cả người hắn căng cứng lại, trán đổ mồ hôi giọt mồ hôi.

Bên ngoài một đôi mắt tím yêu dị nhìn vào căn phòng, sau đó thân thể khổng lồ tiến chậm chậm tiến, đứng ngay cạnh phía Cơ Huyền.

Viêm Lợi nhìn đầu ma thú xuất hiện trong phòng cả người run lên sợ hãi, hắn cảm nhận được đầu ma thú này mạng mẽ hơn hắn không biết bao lần. Chỉ cần hắn có vọng động gì lập tức tử vong.

- Viêm Lợi đại nhân yên tâm ta đến đây không phải để giết ngươi đâu. Mà đến bàn chuyện với ngươi thôi.

Cơ Huyền tiến tới một chiếc ghế lớn trong phòng tùy tiện ngồi lên nói với Viêm Lợi.

Viêm Lợi cả người đầy mồ hôi phòng hướng tới phía Cơ Huyền hỏi:

- Người muốn gì ở ta. Không phải đám lão già Pháp Mã cử người đến đây chứ? Muốn đem ta giết đi sao? Nói cho người biết vô dụng, chỉ cần các người động thủ giết ta, ngày mai, Gia Mã đế quốc luyện được sư công hội vì thao túng giải quán quân đại hội, tin tức tùy ý sát hại người tham gia thi đấu, nhanh chóng sẽ khuếch tán ra các đế quốc xung quanh, đến lúc đó, ta xem công hội này của người, còn có thể duy trì bao lâu?

- Ta bảo ta không hứng thú với mạng của người. Chỉ là ta có việc muốn nhờ người.

Cơ Huyền không vòng vo trực tiếp nói vào trọng điểm:

- Ta muốn người rút lui khỏi cuộc đấu ngày mai, trở về Xuất Vân đế quốc thay ta tìm một người và bảo vệ nàng.

- Mơ tưởng. Quả nhiên là đúng như ta nghĩ Gia Mã đế quốc toàn là một lũ tiểu nhân, biết không thể chiến thắng nên dùng thủ đoạn bỉ ổi.

Viêm Lợi gần giọng trào phúng nói.

- Đó không phải là trung cầu mà là yêu cầu.

Cơ Huyền lắc đầu nói. Cánh tay kết lại thành một thủ ấn kì dị, từ huyệt bồng chấy lên trên cơ thể rồi áp xúc liên tục lại hình thành từ sắc quang trụ khoảng một bàn tay.

Viêm Lợi nhìn từ sắc quang trụ đó cảm thấy không ổn, là một đấu lĩnh đỉnh phong cường giả sao không có chút nhãn lực, từ sắc quang trụ kì dị đó khiến hắn cảm thấy quỷ dị. Đấu khí bành trướng, bùng phát ra cả thân hình hoá thành một đạo lưu quang chạy trốn hướng cửa sổ. Chỉ là chưa chạy được thì Từ Tinh Dục sư vương thoát hiện tới chỗ hắn, cự trào khổng lồ đập xuống.

Bị cự trào đánh trúng thì hắn không chết cũng đừng mong vẹn toàn, thậm chí có thể biến thành phế nhân. Viêm Lợi cảm thấy từ vong ập tới, trong khoảng khắc cánh tay thúc dục đấu khí mạnh mẽ đập vào đất, mượn xung chấn đẩy mạnh thân thể lùi lại phía sau.

- Rầm

Viêm Lợi may mắn thoát khỏi từ vong, thân thể bật lùi lại hướng tới Cơ Huyền lao tới. Hắn đòi ý muốn bắt lấy Cơ Huyền làm con tim, chỉ có vậy hắn mới có thể sống sót. Đấu khí mệnh mông bùng phát ra, kim sắc hoá điểm ngưng tụ quanh bàn tay hình thành một lưới đao bén nhọn chém xuống.

Cơ Huyền nở nụ cười quỷ dị dưới lớp mặt nạ, từ sắc quang trụ đàn ngự tụ trên tay cậu bỗng nổ tung cả căn phòng bao trùm lên một màu tím.

Viêm Lợi đang lao tới trong khoảng khắc cũng bị dừng lại, hắn không biết rằng trong khoảng khắc đó có đạo từ quang đánh thẳng vào cơ thể hắn. Khi từ sắc tan đi căn phòng như không có việc gì xảy ra, không có gì bị tổn hại. Chỉ có điều Viêm Lợi lúc này cảm thấy đấu khí trong cơ thể bỗng đột ngột giảm mạnh, cảnh giới liên tục thụt lùi cuối cùng chỉ vẹn vẹn còn cữu đoạn đấu khí. Hắn cảm thấy không ổn, thì một luồng uy áp kinh thiên ép tới Viêm Lợi không tự chủ được quỳ đập trên đất, hắn quỳ mạnh đến nỗi mặt đất cũng nứt vỡ, xương cốt không ngừng kêu lên.

- Sao hả, cảm thấy thực lực trong cơ thể giảm mạnh đúng không?

Cơ Huyền hai tay chấp sau lưng nhìn Viêm Lợi đang quỳ rạp dưới mặt đất nói. Chỉ là nếu để ý thì sẽ phát hiện ra khuôn mặt dưới lớp mặt nạ trắng bệch, cánh tay thấp sau lưng không ngừng run lên. Xem ra chiêu "từ tinh phong ấn thuật" này tiêu tốn khá nhiều đấu khí, nhưng hiệu quả không tệ cũng có thể sánh với địa cấp đấu kĩ.

- Người... muốn... sao?

Viêm Lợi bị ép tới mức không thở nổi, giọng nói ngập ngừng, thậm chí còn phun ra ngụm máu tươi.

- Ta đã cho người cơ hội nhưng người không nắm bắt, hiện giờ thì...

Cơ Huyền cười lạnh hướng tới Viêm Lợi sách cổ lên, nhiếp hồn thuật xuất động đem Viêm Lợi luyện hoá thành khôi lỗi. Chỉ trong thoáng chốc, Cơ Huyền đã hoàn toàn khống chế được Viêm Lợi. Cơ Huyền thả hắn ra nói:

- Đưa cho ta được phương tử phẩm của người. Hôm sau người hãy quay về Xuất Vân đế quốc tìm kiếm một nữ tử tên là Tiểu Y Tiên tìm người ở trong tối bảo vệ nàng. Sau đó thông tri tới cho ta.

- Đã rõ.

Viêm Lợi sau khi bị Cơ Huyền dùng nhiếp hồn thuật hầu như không có gì khác biệt, vẫn giống như người bình thường nhưng có điều tâm thần bị Cơ Huyền thao túng, suy nghĩ bị Cơ Huyền nắm bắt, đối với cậu thuần phục trong suy nghĩ. Hắn lấy từ trong giới chỉ ra đan phương cung kính đưa cho Cơ Huyền

Cơ Huyền nhìn kết quả này khá hài lòng, hiện tại thì cậu tương đương nắm được thể lực được sư và độc sư của Xuất Vân đế quốc rồi. Cơ Huyền không khách khí thu hồi cả giới chỉ của Viêm Lợi, tử phẩm được sư chắc chắn có đồ tốt. Sau đó leo lên lưng Từ Tinh Dục sư vương, đồng thời sử dụng phong ấn thuật và nhiếp hồn thuật làm Cơ Huyền có chút không chịu được.

Đi ra bên ngoài Cơ Huyền bỗng cảm nhận được một vài khí tức ẩn dấu thật sâu, dù đấu linh thậm chí đấu vương nếu không có cảnh giác cũng khó nhận thấy khác lạ. Cơ Huyền mỉm cười, đúng là có món bánh từ trên trời rơi xuống, thúc dụ Tử Tinh Dự sư vương hướng tới phía đó...

.....

Bên ngoài thì không khí thật phần căng thẳng. Có năm bóng hình lẳng không trên trời chia làm hai phe, một nhóm gồm bốn người, hai luồng khí tức cường đại một cương mãnh và một băng lãnh còn hai người khí tức thật huyền bí. Phía còn lại là một thiếu nữ yếu đuối đeo chiếc mặt nạ quý dị.

Nhóm người này là Gia Lão và Băng Hoàng với Tiêu Viêm, xem ra mục đích của họ cũng giống Cơ Huyền là tiến tới xem Viêm Lợi. Có điều tiến tới nơi bị nữ nhân quý dị này ngăn lại, hai bên rơi vào thế giằng co không dứt.

Tử Tinh Dự sư vương phi hành tiến tới, khí tức cường đại tiến tới khiến đám người Tiêu Viêm thoát biến sắc vì khí tức này tuyệt đối không yếu hơn Gia Lão.

- Lại có luồng khí tức cường đại tiến tới, xem ra nàng có đồng bọn. Làm thế nào đây.

Gia Lão khẽ lẩm bẩm hỏi Băng Hoàng.

- Xem xét tình hình đã.

Cơ Huyền tiến tới phía khôi lỗi thì nhìn thấy tình trạng dương cung bật kiếm liền hiểu ngay. Ngồi trên lưng Tử Tinh Dự sư vương tâm niệm khẽ động khiến sư vương dừng cách nhóm người một đoạn xa, Cơ Huyền nói to:

- Khôi Mỹ ở đây đã xong rồi, rút lui thôi.

Nữ nhân nghe tiếng gọi, thân thể mềm mại như được ả vào hư không biến mất.

- Đứng lại.

Băng Hoàng thấy nữ nhân biến mất liền động thủ, đấu khí băng lãnh phóng thích, nhiệt độ xung quanh lão giảm xuống sau lưng Băng Hoàng xuất hiện khối rất nhiều khối băng mỏng có kích thước không lớn, nhưng tốc độ cực nhanh hướng tới phía nữ nhân mang mặt nạ vô diện đang biến mất lao tới.

Băng kết chưa kịp chạm tới thì trong không gian bỗng bùng sáng lên một hỏa diễm cường đại kết hành một vòng tròn bao bọc nhóm Tiêu Viêm vào bên trong, băng kết hoàn toàn bị thiêu đốt không còn gì. Giữa bầu trời đêm tối thì từ hỏa như tiểu mặt trời chiếu sáng một phương.

- Các ngươi không cần thiết phải tìm đến Viêm Lợi nữa đâu, ngày hôm sau hân sẽ trở về Xuất Vân đế quốc.

Cơ Huyền nhìn nhóm người bị vây quanh trong vòng tròn lửa lên tiếng nói. Vừa dứt lời thì thân hình khổng lồ của Tử Tinh Dự sư vương bạo phát tốc độ không thể tin nổi xé không rời đi.

Tử Tinh Dự sư vương rời khỏi thì vòng tròn lửa cũng dập tắt, nhóm Tiêu Viêm nhìn về phía bọn Cơ Huyền rời đi trong lòng suy ngẫm nhiều điều. Gia Lão cũng nhíu mày:

- Xuất Vân đế quốc từ khi nào có nhiều cường giả đấu hoàng như vậy?

- Hân có lẽ không phải người của Xuất Vân đế quốc. Xuất Vân đế quốc sẽ không vì một đại hội được sư mà xuất động cả hai đấu hoàng ra đâu. Hơn nữa, ta cũng không nghĩ ra được thế lực nào của Xuất Vân chịu hạ thủ bút như vậy.

Pháp Mã nhìn hướng Cơ Huyền rời đi trên khuôn mặt thoáng hiện lên nét trầm ngâm rồi nói.

- Có điều xem xét vẫn hơn, có lẽ có mờ ám.

Bọn họ vẫn quyết định thăm dò thiếu niên mặc xám bào, xem lời Cơ Huyền nói có thật không. Họ không bỏ qua trường hợp nếu đấu hoàng của Xuất Vân đế quốc đến đây hân có gian trá. Nên cẩn thận vẫn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Đại hội được sư - Chung kết (1)

Cơ Huyền ngồi trong phòng ngồi trên giường nhập thần tu luyện, ở dưới giường là hai cái xác khô nhìn đủ dọa người. Một hồi sau Cơ Huyền mở mắt ra thờ dài nói:

- Cừu Tinh đầu sư đỉnh phong, haizzz vẫn còn thiếu một chút nữa.

Cơ Huyền rời khỏi phủ của Viêm Lợi thì bắt được hai tên mật thám, có vẻ là người của Xuất Vân đế quốc, trong đó có một tên tam phẩm được sư....
Cơ Huyền thuận tiện thôn phệ hắn để tăng cường thực lực, nhưng vẫn không đủ để đột phá lên đại đấu sư, linh hồn lực cũng chỉ tăng cường một chút.

- Nếu có mấy tên tam phẩm được sư và đại đấu sư thì tốt.

Cơ Huyền tiếc nói. Nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy mặt trời đã lên cao, cậu cũng đứng dậy sử dụng phù lục dán lên người ngũ quan biến ảo. Tiến ra khỏi phòng, hôm nay là ngày thi đấu cuối cùng phải làm đến tốt nhất.

.....

Trong thành thị. Hôm nay nơi nào là náo nhiệt nhất. Tất nhiên không cần phải hỏi. Nơi đó đương nhiên chính là quảng trường hoàng gia. Ở trận đấu ngày hôm qua. Trải qua truyền bá của những người tận mắt chứng kiến. Lại càng có nhiều người vì đại hội luyện đan kia hấp dẫn. Bởi vậy. Mặc dù hiện tại sắc trời vẫn còn sớm. nhưng tại quảng trường hoàng gia. Đã sớm có người đông nghịt như núi. Đầu người đông nghịt không thể nhận thấy đâu là điểm cuối.

Theo thời gian trôi qua. Chân trời một cổ ánh sáng chói lọi. Đột phá trôi buộc của các tầng mây. Chiếu sáng khắp thành thị rộng lớn. Khi thái dương dâng lên là lúc quảng trường hoàng gia đang đóng chặt. Đại môn cũng chậm rãi mở ra. Nhất thời đám đông náo nhiệt ở bên ngoài giống như thủy triều tràn vào.

Cơ Huyền nhìn đám đông ngày không khỏi lắc đầu. Thân thể nhanh nhẹn lách vào trong đại môn. Đi trước một khoảng cách Tầm mắt đột nhiên trông thấy. Cơ Huyền phát hiện Liễu Linh cùng với tiểu công chúa, đám người dĩ nhiên lúc này sớm đã đi tới. Lúc này còn có không ít người tham gia thi đấu đã thông qua hai đợt khảo hạch ngày hôm qua. Đám người tuổi trẻ này. Chính đang chen nhau cười nói.

Sau khi Tiểu Cơ Huyền tiến vào mọi người đang bàn luận bỗng dừng hạ thấp đi rất nhiều. Mặc dù hiện tại cậu vẫn như cũ mặc một bộ bảo phục nhị phẩm luyện được sư nhưng ngày hôm qua trường đấu kinh tâm động phách, bày ra thực lực chân chính của cậu. Làm cho tất cả mọi người hiện tại lòng tràn đầy kinh sợ. Ở trong những người tham gia thi đấu này. Không thể nghi ngờ nằm ở vị trí dẫn đầu. Cho dù là Liễu Linh cùng với tiểu công chúa cũng khó có thể so sánh. Dù sao Cơ Huyền cũng là người gần như dẫn đầu tất cả các mục thi, hơn nữa ngày hôm qua người sánh ngang với luyện được sư của Xuất Vân đế quốc. Đem sự trào phúng của kẻ đó gửi lại cho hắn.

Chậm rãi đi ra hành lang. Ánh sáng chói lọi hiện ra. Trước tầm mắt chợt trống trải. Tiếng hoan hô kinh thiên động địa. Cũng giống như thủy triều. nhất nhất hướng tới lỗ tai mà xâm nhập.

Cơ Huyền an tĩnh đi tới vị trí ngày hôm qua của chính mình. Sau đó ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn trong đấu đang xem xét phương "Tứ Tâm Pháp Chưởng Đan" các loại luyện chế thủ pháp cùng với đặc biệt cần phải chú ý.

Theo thời gian chậm rãi đi qua. Càng ngày càng nhiều người tham gia thi đấu tiến vào quảng trường. Hễ là người tham gia thi đấu tiến vào Cũng đều giống như Cơ Huyền. Ngồi xếp bằng điều chỉnh trạng thái của bản thân. Có thể kiên trì đến lúc này. Phần lớn thực lực cùng định lực đều không yếu. Ai cũng không muốn ở trong vòng khảo hạch này cuối cùng. Bởi vì một điểm sai lầm nhỏ mà thất bại ảm đạm.

Quảng trường trên khán đài hai bên. Sớm đã bị đám người đông nghịt chiếm đoạt hết.

....

- Tên Viêm Lợi đó thực không đến sao?

Pháp Mã nhìn quanh toàn trường thực không thấy tên Viêm Lợi đó tiến đến.

"Đông!" một khắc. tiếng chung thanh thúy vang vọng. Dài to rõ ở trên không trung.

Trên đài cao Pháp Mã ho nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn kỹ toàn trường vẫn không thấy Viêm Lợi. Sau một lúc lâu, đích thanh âm huyền ảo giữa sân từ từ an tĩnh lại. Giọng nói già nua nhẹ nhàng. Vang vọng ở bên tai mỗi một cá nhân:

- Các vị. khảo hạch hôm nay. Sẽ là vòng đại hội trọng yếu. Quyết định người chiến thắng cuối cùng. Chính là quán quân của đại hội lần này. Cho nên, các ngươi phải hết sức cố gắng. Hôm nay toàn lực ứng phó đi!

.....

Cơ Huyền bị tiếng động đánh thức, thoát khỏi trạng thái nhập định nhìn đại hội sắp bắt đầu.

- Vòng khảo hạch thứ ba này, công hội sẽ không trợ giúp bất cứ gì cho người tham gia thi đấu, hết thảy, đều toàn bộ dựa vào chính mình, bao gồm phương thuốc, dược liệu các loại, nói cách khác, trong thời gian quy định, các ngươi phải thành công luyện chế ra một loại đan dược trong phạm vi năng lực bản thân, mà người thắng cuối cùng, đương nhiên là phải xem hắn luyện chế ra đan dược cấp bậc cùng với giá trị thực dụng!

Nghe được âm thanh vang vọng bên tai, trong quảng trường người tham gia thi đấu, phần lớn đều là bị khảo hạch đề bài bất ngờ làm cho sửng sốt, sau một lúc lâu, đầu tiên có một vài người tham gia thi đấu sắc mặt trắng bệch, rất rõ ràng, những người này cũng không có chuẩn bị phương thuốc hoặc là dược liệu thích hợp, ở loại ở cái loại đề thi này, không đạt hai loại điều kiện này, như vậy kết quả rất rõ ràng, tỉ lệ bị thua, sẽ trở nên cực lớn.

Tiểu công chúa cùng với Liễu Linh lúc mới bắt đầu nghe thấy đề thi này sau có chút sững người, bất quá ngay sau đó, thần sắc lại rất nhanh trở lại bình thường, nét mặt trên khuôn mặt, cũng không coi là quá khó nhìn.

- Vòng thứ ba khảo hạch, hiện tại, bắt đầu!

Theo âm thanh của Pháp Mã, vốn quảng trường đang xì xào bàn tán, trong nháy mắt đã từ từ an tĩnh, người xem trên khán đài, vô số đạo ánh mắt, gắt gao nhìn chăm chăm một trăm người tham gia thi đấu phía dưới quảng trường thật lớn, chờ đợi màn trình diễn đặc sắc của bọn họ hôm nay.

Đương mười phần chung trăm mặc giăng cơ sau một lúc. Tiểu công chúa cùng Liễu Linh. Dẫn đầu đánh vỡ. Hai người chậm rãi đến gần bãi đá. Tay vung lên thì thanh hồng đỉnh lộ lại ẩn chứa khí thế thâm trầm nhân nhát. Xuất hiện ở trên bãi đá, đỉnh lộ phát ra luồng thâm trầm khí thế.

....

Vì Viêm Lợi thực không xuất hiện khiến đám lão già cao tần cũng thở phào một hơi, vui vẻ nói đùa.

- Sách sách. Gia lão đầu, các người hoàng thất quả nhiên đại thủ bút a. Dĩ nhiên đem thanh viêm đỉnh cũng có thể lấy ra. Đây chính là ngũ giai được đỉnh a. Ta nhớ kĩ năm đó có vài vị tứ phẩm luyện được sư vì nó dốc vốn ra tay. Không nghĩ tới cuối cùng rơi vào trong tay các người.

Nhìn Tiểu công chúa viện xuất ra thanh sắc đỉnh lộ. Pháp Mã có chút kinh ngạc cười nói.

- A a. Ta cũng không rõ lắm. Hơn phân nửa là tiểu nha đầu nợ hao phí nước bọt không nhẹ với phụ hoàng nàng mới lấy ra được.

- Cổ Hà ra tay cũng không bình thường a. Liễu Linh nợ hồng sắc được đỉnh. Tựa hồ là năm đó là bảo bối thành danh của Cổ Hà."Hóa Sơn Diễm Lô" sao? Cũng là một ngũ giai được đỉnh nga.

....

Trên Quảng trường. Tiêu Viêm mặc dù đối Liễu Linh hai người nợ được đỉnh không thấp có chút kinh ngạc, bất quá lại không có vẻ mặt hâm mộ, thủy chung cho rằng, Thứ nợ chẳng qua chỉ là vật ngoại thân mà thôi, cho nên tức khắc đã thu hồi ánh mắt, bàn tay giương lên, thứ nợ cùng Liễu Linh hai người ngũ giai được đỉnh so sánh có chút khó coi ám hồng đỉnh lộ, bị hấn tùy ý triệu ra.

Ám hồng đỉnh lộ vừa xuất ra, đã rước lấy nhiều ánh mắt kinh ngạc chung quanh, rất nhiều người đều tưởng rằng Tiêu Viêm cũng giống Tiểu công chúa đám người, đem thứ tốt nhất trong vòng cuối cùng, nhưng lại không nghĩ tới, hiện tại, hấn vẫn như cũ vẹn vẹn lấy cái thứ cũ kĩ này đem ra.

....

Trên quảng trường Cơ Huyền chứng kiến tiểu công chúa và Liễu Linh đều lấy ra đỉnh lộ tốt thì cũng gật gù, cậu tính triệu hoán tiểu đỉnh thì bỗng nhớ ra điều gì, sắc mặt biến hoá liên tục. Cơ Huyền mới nhớ ra đỉnh của mình bị chính tay hấn làm đánh vỡ vào hôm qua.

Cơ Huyền lục lọi trong nạp giới của Viêm Lợi tìm được đỉnh nhưng lại không có? Cơ Huyền thầm muốn khóc, trong lòng hung hăng chửi bới Viêm Lợi một phen. Được liệu, đan phương, kim tệ,.... đủ các thứ đều có trừ được đỉnh.

- Thế quái nào trong nạp giới lại không đựng được đỉnh???? Tên Viêm Lợi này bị ngu sao? Được đỉnh còn quý hơn đan dược, đan phương sao??

Nhìn thấy mọi người triệu hoán đủ loại đỉnh đủ loại hoá diễm chỉ còn Cơ Huyền đang đứng thần thờ.

- Mẹ nó. Đành vậy.

Cơ Huyền sau một khắc đấu tranh tư tưởng cắn răng triệu hoán Cửu Dương Long đỉnh. Cửu Dương Long đỉnh xuất hiện gây ra chấn động rất lớn. Cửu Dương Long đỉnh to gần bằng một người thiếu niên, kim quang kèm theo hư ảnh chín con rồng uốn lượn quanh đỉnh. Được đỉnh của Cơ Huyền thu hút vô số ánh mắt kinh hãi người, thậm chí Pháp Mã hay cường giả như Hải Ba Đông và Gia Lão nhìn mắt cũng muốn lòi ra.

Cơ Huyền dưới ánh mắt mọi người thì thở dài, cậu biết khi mình lấy được đỉnh thì sẽ gây chấn động như nào. Mặc kệ các ánh mắt đó lấy hết được liệu trong nạp giới để ra bên ngoài.

Cơ Huyền chạm vào được đỉnh từ được đỉnh rút ra Cửu Dương Long hoá, hoá diễm hoàng kim sáng chói toát ra nhiệt lượng không tưởng. Trong khi mọi loại hoá diễm điều vị áp chế bởi Thanh Liên Tâm hoá thì Cửu Dương Long hoá hoàn toàn không bị điều đó, một thanh sắc hoá diễm và hoàng kim hoá diễm cùng nhau tranh phong trên vũ đài.

....

- Pháp lão, lão có biết cái đỉnh tên tiểu tử kia dùng là đỉnh gì không?

- Không biết. Ta chưa từng thấy loại đỉnh nào như vậy, hoá diễm đó thật kì lạ không kém hơn dị hoá nhưng hoàn toàn không phải dị hoá.... Xem ra gia thế của tên Cơ Huyền này không tầm thường đâu. Theo nhãn lực của ta ít nhất đỉnh đó không kém lục phẩm đâu.

Trên đài cao mấy lão già nhìn chiếc đỉnh của Cơ Huyền, ánh mắt loé lên sự kiêng kỵ. Cũng đánh giá lại gia thế đứng đằng sau Cơ Huyền.

- Hai con hắc mã tranh đấu, không biết kẻ nào đạt được quán quân đây, đáng mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Đại hội được sư - Chung kết (2)

Cơ Huyền không biết vì Cửu Dương Long đỉnh mà cậu đã trở thành trung tâm lời bàn tán và suy đoán của mọi người. Cơ Huyền trở nên nghiêm túc hơn, bắt đầu bước đầu tiên của luyện đan.

Cơ Huyền bắt đầu tập chung vào đề luyện đan được, bàn tay huy động đem trên bãi đá một hai chu được liệu tiến vào trong được đỉnh. Sau đó không chế hòa điểm nhiệt độ. Dựa theo trong phương thuốc ghi chép đích tư liệu. Chậm rãi đề luyện luyện chế đan được cần có một phần tinh hoa.

Lúc này, khoảng cách khảo hạch bắt đầu đã qua đi gần nửa canh giờ, trên sân thi đấu, một ít đề luyện tài liệu ít luyện được sư, đã đem được liệu đề luyện xong. Hơn nữa bắt đầu bắt tay vào làm chuẩn bị bước tiếp theo.

Cơ Huyền không chớp mắt nhìn được đỉnh, tay trái thỉnh thoảng đưa vào một gốc cây được liệu, tay phải lại là nhanh chóng đem trong được đỉnh một phần đề luyện tốt tài liệu hấp thụ ra, sau đó cất vào trong bình ngọc, mồ hôi cũng là từ từ chảy ra, chẳng màng lau đi. Lần đề luyện này Cơ Huyền làm thực sự rất cẩn thận vì đây là lần đầu luyện hoá tứ phẩm đan được.

Tuy hôm qua lợi dụng Nhíp Hồn Thuật đã nắm bắt được kĩ ức luyện chế "Tứ Tâm Phá Chướng đan". Nhưng luyện chế và cách thức luyện chế là hai cái khác hẳn nhau, vì vậy mỗi bước Cơ Huyền làm đều cẩn thận. Cửu Dương Long đỉnh sử dụng cũng tăng thêm cho Cơ Huyền ba thành nắm chắc.

Không chỉ mình Cơ Huyền mà Liễu Linh hay tiểu công chúa hoặc một vài được sư khác có đan phương tứ phẩm điều đề luyện rất lâu.

Đem trên bãi đá cuối cùng một gốc cây được liệu cũng đưa vào trong được đỉnh, mười phút đồng hồ sau, cẩn thận đem phần đề luyện tài liệu cuối cùng hấp thụ ra, cất vào bình ngọc. Sau khi hoàn thành đề luyện Cơ Huyền mới thở dài một hơi, bước đề luyện này diễn ra hoàn mỹ. Tận dụng khoảng khắc nghỉ ngơi hiếm hoi Cơ Huyền liếc mắt qua toàn trường thấy mọi người vẫn chăm chú luyện được, bắt đầu dung đan.

Kết thúc nghỉ ngơi Cơ Huyền về mặt ngưng trọng vì biết đây là phần quan trọng nhất. Hoàng kim cực hoà chậm rãi khếch đại bên trong Cửu Dương Long đỉnh, Cơ Huyền chăm chú nhìn cánh tay huy động bắt tới lọ đan được vừa được chiết suất tinh hoa đưa vào được đỉnh, tài liệu vừa vào thì hoàng kim hoà nhanh chóng bao bọc lấy nó nung luyện.

Hồn lực lượng từ mi tâm Cơ Huyền khuếch tán ra, giờ phút này, linh hồn lực lượng cơ hồ là dốc toàn bộ lực lượng, trong được đỉnh mỗi một chỗ tài liệu dung hợp đích rất nhỏ phản ứng đều sẽ trong nháy mắt đưa đến trong não hải, sau đó dùng cực nhanh tốc độ so sánh cùng trên phương thuốc ghi lại miêu tả, đề phán đoán luyện đan hướng đi có hay không chính xác.

Cùng lúc Cơ Huyền bắt đầu quá trình dung đan thì nhóm Liễu Linh và tiểu công chúa cũng bắt đầu tài liệu bỏ vào trong được đỉnh, sau đó đồng dạng bắt đầu rồi dung đan bước.

Trên sân thi đấu, thường xuyên có rất nhỏ tiếng buồn bực vang lên, dạng này thanh âm, luyện được sư rất quen thuộc, bởi vì mỗi một lần chế đan được thất bại thì đó là loại... này làm cho người ta cực kì tức giận mà theo đó thanh âm vang lên, thường xuyên có sắc mặt sa sút tinh thần tham gia thi đấu già ám đạm ly khai sân đấu, mà bởi vậy, sân đấu có hơn một trăm danh tham gia thi đấu già, đang từng bước giảm bớt.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trên sân thi đấu, một ít vốn sắc mặt bình tĩnh tham gia thi đấu già, cũng là bắt đầu hơi có chút thờ hờn hển, như vậy cao gánh nặng tiêu hao, thật sự là cực kì làm cho người ta sinh ra uể oải.

Cơ Huyền đánh ra một đạo thủ ấn kì dị, hoàng kim hoà diễn bên trong được đỉnh như có linh trí nhiệt lực tăng cao các loại tài liệu, từ trong được đỉnh lần lượt từ từ dung hợp vào nhau.

Trên trán cậu mồ hôi lạnh hiện ra dày đặc, sau đó chảy xuống thành một dòng vào trong con mắt đen mờ to gây ra cảm giác chua xót thể nhưng Cơ Huyền không dám nhúc nhích chút nào, chậm rãi từng thốn, từng thốn đem hai mươi mấy chủng loại tinh hoa được tài dung hợp lại.

Trong đỉnh lò của Cơ Huyền, hoàng kim điểm đang hùng hùng thiêu đốt. Thời gian vẫn lặng lẽ trôi qua. Khoảng cách trận đấu chấm dứt cũng sắp hết, từ bên trong được đỉnh thẩm thấu ra hữu sắc đan hương càng ngày càng đậm. Chứng tỏ rằng đan được cậu luyện chế sắp thành hình rồi.

Giữa sân, hoàng kim hoà điểm đang ba động trong được đỉnh đột nhiên dừng lại. Một cỗ đan hương chậm rãi phiêu tán bày ra một viên đan được giống từ sắc ôn thuận không ngừng xoay tròn trên được đỉnh.

- Không đủ... Thế này vẫn chưa hoàn hảo.

Nhìn viên đan được đang từ từ thành hình bên trong Cửu Dương Long đỉnh thì Cơ Huyền vẫn chưa cảm thấy hoàn mỹ. Suy nghĩ điên rồ thoáng hiện qua trong đầu Cơ Huyền, nở nụ cười quý dị cánh tay trái ngay tức triệu hoán từ điểm hoá chủng trên tay.

Từ diễm hoả chủng này thấp thoáng thanh sắc nhị khí. Cơ Huyền áp mạnh tay vào Cửu Dương Long đỉnh, trong thoáng chốc Từ sắc thanh hoả tràn vào trong đan lô cùng dung nhập với hoàng kim hoả diễm tạo thành vòng xoáy lửa khổng lồ lấy viên kim sắc đan dược làm trung tâm. Nhìn có vẻ giống ngưng đan nhưng lại giống đề luyện.

Cửu Dương Long đỉnh liên tục phát ra nhiệt lực kinh khủng. Vị trí Cơ Huyền hai lần hoả diễm liên tục ánh lên bên trong được đỉnh. Viên đan dược bên trong đỉnh nhận được hoả diễm của từ hoả và hoàng kim hoả thì bắt đầu thành hình, trên vành kim sắc đan còn thấp thoáng đường vân từ sắc mờ ảo như đám mây mỏng.

Đường như từ sắc hoả diễm thêm vào khiến kim đan trở nên hoàn mỹ hơn, nhưng đường vân ngày càng nồng đậm.

- Ngưng đan.

Cơ Huyền gầm nhẹ, nắp đỉnh bắn lên, một hai ngọn hoả diễm phô thiên cái địa từ trong được đỉnh hoá thành con lốc mà tiến ra. Trung tâm con hoả lốc quang mang kim sắc ầm ầm quang phóng ra mạnh mẽ, đem toàn bộ hai lồng hoả diễm kinh khủng kia triệu tiêu hoàn toàn đi.

Kim sắc từ vân đan lộ ra, viên kim đan to như mắt rồng với đan hương nồng đậm, xung quanh nó như có đám mây tím hư ảo quấn quanh. Cơ Huyền hấp lực thì triển đưa đan dược đó vào trong bình.

Nhìn đan dược trong tay Cơ Huyền thờ phào nhẹ nhõm. Người hoàn thành đầu tiên Cơ Huyền.

.....

Trên đài cao Pháp Mã đang ngồi nhắm nhĩ cốc trà thì nhìn thấy đan dược Cơ Huyền vừa luyện chế khiến lão sặc cả nước, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Con mẹ nó, đan dược đó mà cũng luyện chế được. Đúng là quái thai mà.

Khi Cơ Huyền dùng một loại hoả diễm khác để luyện đan thì Áo Thác ở trên đài đập mạnh tay xuống bàn nói lớn:

- Hoang đường.

- Có việc gì không ổn sao?

Gia Lão và Hải Ba Đông thấy vậy thì quay sang hỏi Pháp Mã.

Pháp Mã trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Sử dụng đồng loạt hai loại hoả diễm để luyện đan cơ hồ là vô lí. Sự xung khắc chủng hoả có khiến cho mức độ tinh thuần của đan dược không ổn định, thậm chí còn khiến hai loại hoả diễm đối đầu với nhau gây ra phế đan thậm chí là thất bại... Vậy mà tên tiểu tử kia lại dám dùng hai loại hoả diễm để luyện chế.

- Ngay cả Tam Văn Thanh Linh đan cũng chỉ có thể luyện chế bằng ba loại hoả diễm nhưng là mỗi viên một loại chứ không thể đồng thời sử dụng.

Đám người nghe vậy nhìn về phía Cơ Huyền lại loé lên phần quái dị. Con quái vật có thể chạy song song với Tiêu Viêm.

Khi Cơ Huyền ngưng đan, thu lấy đan dược thì toàn bộ luyện dược sư toàn trường miệng run rẩy lẩm bẩm nói:

- Đan hương thật nồng.

- Khụ khụ...Không nghĩ tới tiểu tử này lại luyện chế được ra đan dược này. Con mẹ nó quá quái thai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Đại hội dược sư - Quán quân Cơ Huyền

Cầm chén trà, Pháp Mã đang nhắm nhĩ thì nhìn thấy đan dược của Cơ Huyền khiến lão sặc cả nước trà. Miệng không kịp nuốt chửi tục. Sau đó Pháp Mã nhàn nhạt giải thích:

- Từ Tâm Phá Chướng Đan, tứ phẩm đỉnh phong đan dược, tương đồng với tam văn thanh linh đan. Đây cũng thuộc loại đan dược có thể trực tiếp khiến thực lực của người ta tăng lên, chỉ có điều hiệu quả của nó chỉ có thể tác dụng với cấp bậc đại đấu sư mà thôi.

- Người có cấp bậc này nếu như uống Từ Tâm Phá Chướng Đan, liền có thể tăng lên hơn một tinh thực lực. Tối trọng yếu là, một người ở cấp bậc đó,

có thể dùng liên tiếp hai viên, mà không bị sinh ra kháng tính quá lớn. Nói cách khác, chỉ cần người có thể kiếm được hai viên Từ Tâm Phá Chướng Đan, vậy có thể vững vàng đề thăng lên hai tình thực lực.

- Hơn nữa Từ Tâm Phá Chướng Đan của tiểu tử này không bình thường. Thường thì đan dược này sẽ có màu từ sắc nhưng trong một số trường hợp đặc biệt hoàn mỹ thì sẽ hình thành nên kim sắc từ vân. Mà nếu luyện chế ra được kim sắc thì đan dược này hoàn toàn so sánh được với Tam Vân Thanh Linh đan hoàn mỹ tác dụng với đấu linh..... Xem ra Nham Kiều hoàn toàn không có cơ hội rồi.

Pháp Mã thờ dài lắc đầu nói. Có điều vừa đánh mắt tới phía Tiêu Viêm thì lão lại một lần nữa kinh hãi kêu lên:

- Mẹ nó, lại nổ đỉnh.

....

- Vù vù

Ánh mắt Tiêu Viêm chăm chú nhìn vào bên trong dược đỉnh, viên đan dược nằm giữa khối hỏa diễm màu trắng đậm kêu lên những âm thanh kỳ dị, làm cho hắn ngẩn ngơ ra.

Ánh mắt nhìn đảo đảo trên thạch đài, cuối cùng dừng trên ám hồng dược đỉnh, thì ra thanh âm vù vù là từ trên đỉnh phát ra.

Khẽ nhíu mày, ngay cả Tiêu Viêm cũng có chút mờ mịt không biết là gì. Một tiếng rầm rắc nhỏ vang lên, sắc mặt hắn đột nhiên trầm xuống. Ánh mắt hắn dừng ở thân trên màu đỏ sậm của đỉnh, chợt ánh lên vẻ giễu cợt. Chỉ thấy cái đỉnh bóng loáng xuất hiện một khe nứt thật nhỏ, đang lan ra thật chậm.

- Sắp nổ đỉnh rồi!

Nhìn khe nứt nho nhỏ kia Tiêu Viêm khẽ nuốt nước miếng, bỗng thấy miệng khô đắng. Trải qua ba lần chuyển đổi hỏa diễm, đỉnh lò đã đạt tới mức chịu đựng cực hạn của nó, sắp sửa nổ tung. Tiêu Viêm trước đây coi thường chuyện tìm một cái đỉnh tốt, rốt cục, đây là lần đầu tiên nhận thấy được, một cái dược đỉnh tốt đối với luyện dược sư mà nói, cũng không phải là một vật không thể tìm được như tượng tượng của hắn.

- Phiền phức rồi

Mồ hôi lạnh lại chảy xuống trên hai gò má hắn, Tiêu Viêm không nghĩ tới, vào giây phút quyết định cuối cùng, lại xuất hiện một màn kịch vui như thế này.

Không lâu sau khi tiếng rầm rắc thứ nhất vang lên, tiếng thứ hai đã tới liền. Tiếng thứ ba thứ tư vang lên gần như cùng một lúc, nguyên là dược đỉnh rất kín giờ đây xuất hiện rất nhiều khe nứt. Thậm chí Tiêu Viêm còn có thể nhìn thấy hỏa diễm bên trong xuyên qua những khe nứt đó.

- Trời ơi!

Do ở cách Tiêu Viêm không xa, nên khi tiếng rầm rắc đầu tiên vừa phát ra, bọn tiểu công chúa đã biết. Nhìn mồ hôi lạnh tuôn ra đầy mặt Tiêu Viêm, tất cả mọi người thầm kinh hô:

- Ai có thể ngờ được? Gia hỏa này lại có thể làm cho dược đỉnh bùng nổ chứ?

Trên đài cao, miệng Pháp Mã giật giật liên tục. Hắn đã tưởng tượng rất nhiều cách thức mà Tiêu Viêm sẽ bị thua, nhưng lại không nghĩ rằng, hắn lại bởi vì một cách làm cho người ta không thể nói nên lời chính là nổ lò mà thất bại.

Đến khi những khe nứt trên dược đỉnh mở rộng đến một độ cực hạn, thì tốc độ mở rộng dần dần chấm dứt.

Yên lặng trong khoảnh khắc, bạch sắc hàn khí mạnh mẽ theo khe nứt trên dược đỉnh mà tràn ra ngoài, bao phủ toàn bộ thạch đài.

Trong khoảnh khắc hàn khí xuất hiện, dược đỉnh bắt đầu bành trướng lên. Ánh mắt Tiêu Viêm nhìn chăm chăm vào dược đỉnh ngày càng nở to ra, trong chớp lát trước khi nó nổ, đột nhiên ánh mắt đỏ ngầu lên hung hăng thò tay vỗ một cái vào đáy dược đỉnh!

"Ầm." Vốn dĩ dược đỉnh đã đạt tới cực hạn rồi, dưới một chưởng của Tiêu Viêm, rốt cục nổ mạnh ra tạo thành một tiếng rền vang. Trên quảng trường, vô số mảnh vỡ của dược đỉnh bắn ra tứ phía, làm cho các luyện dược sư vội vã thoái lui.

Một lúc sau, sương mù bao phủ chung quanh bãi đá nhạ dần, cảnh tượng bên trong bãi đá dần hiện lên trước mắt mọi người.

Ở trên tầng đá cứng rắn, bởi vì lúc trước dược đỉnh nổ mạnh, phía trên bãi đá cũng là một mảnh hỗn độn, nhìn lên trên tầng đá một chút là một thanh niên quần áo có chút bị tàn phá, tay đang cầm giữ lấy tầng đá, phía ngoài thân thể còn ẩn có chút máu, chắc là nguyên do bị nổ đỉnh.

Tiêu Viêm chậm rãi giơ tay phải lên, một cỗ hấp lực đột nhiên hướng tới không trung bạo dũng mà ra. Theo lòng bàn tay của Tiêu Viêm hướng lên thì một đóa hoa màu trắng hỏa diễm.

- Đây là...

Ngạc nhiên nhìn ngọn hỏa diễm màu trắng kia, Pháp lão có thể nhận thấy được xung quanh ngọn hỏa diễm này ẩn chứa một loại hàn khí vô cùng băng lãnh, tuy nhiên bên trong ngọn hỏa diễm đó lại ẩn hiện một quả đan dược màu xanh.

Trong quảng trường, trên bầu trời màu trắng hỏa diễm, sau khi được Tiêu Viêm hấp lực cũng bắt đầu nhanh chóng sa xuống. Theo đó, bề ngoài của ngọn hỏa diễm trắng nhanh chóng tiêu tán mà viên đan được màu xanh ngày càng hiện rõ.

Đan được màu thanh sắc, giống như một hạt long nhãn, bao phủ phía ngoài là một Thanh một Tử một Bạch ba đạo giới văn xếp hàng có thứ tự, nắm đan được trong tay, Tiêu Viêm có thể nhận thấy trong đó ẩn chứa một năng lượng khổng lồ.

- Lão thiên a, dĩ nhiên là luyện chế tam văn thanh linh đan, khó trách phải chuyển đổi hỏa diễm vài lần.

Tiểu công chúa không tự chủ được thốt lên, trong thanh âm, bộc lộ sự kinh hãi khó có thể che dấu, thân là một người luyện dược sư, năng so những người xem khác càng thêm hiểu rõ, xác suất thất bại cùng với mức độ khó khăn khi luyện chế của vật này, đến tột cùng có bao nhiêu kinh khủng.

- Người kia cư nhiên sở hữu ba loại hỏa diễm?

Liễu linh khóe miệng co quắp, không thể che dấu được khiếp sợ trong ánh mắt, muốn luyện chế ra tam văn thanh linh đan, phải có ba loại hỏa diễm bất đồng, mà lúc trước Tiêu Viêm sở sử dụng hỏa diễm, lại chỉ có thanh sắc cùng với tử sắc hỏa diễm, rất rõ ràng, thực lực tiềm ẩn từng bước được phơi bày ra.

....

Trên đài cao, Pháp Mã hít mắt nhìn, bất kỳ người nào đều có thể nhìn ra nét vui mừng không thể che dấu trên đôi mắt mà ngày thường luôn bao phủ vẻ lạnh nhạt, mở miệng cười dài nói:

- Tam văn thanh linh đan cùng tử tâm phá chướng đan các vị hân đã từng nghe nói qua. Có điều tử tâm phá chướng đan ở đây phát sinh biến dị làm nó có thể so sánh với Tam văn thanh linh đan được.

- Chúng ta sẽ cần thời gian thảo luận để xem ai là người chiến thắng.

Cơ Huyền nhìn hướng tới Pháp Mã, cùng với lúc đó Pháp Mã cũng quét mắt tới phía Cơ Huyền. Cậu nhếch miệng cười, dùng khẩu âm hướng tới phía Pháp Mã nói một câu gì đó.

Pháp Mã nhìn thấy lời của Cơ Huyền thì khuôn mặt khẽ biến, có phần kinh ngạc lại có phần trầm mặc. Lão quay người đi vào bên trong, cùng lúc đó có một nhóm người tiến tới phía Cơ Huyền và Tiêu Viêm cầm lấy hai lọ đan dược mang đi.

....

Sau một canh giờ thời gian, phía trên đài cao xuất hiện tám vị dược sư, đứng ở giữa là Pháp Mã nhẹ một tiếng, đợi sau khi mọi ánh mắt tập trung lại, mới tươi cười cất cao giọng nói:

- Nếu kiểm tra đã hoàn tất, như vậy hiện tại, ta tuyên bố, quán quân lần này của đại hội.

Bàn tay lộ ra khỏi tay áo. Ngón tay chỉ về thanh niên thân hình đơn bạc, sắc mặt có tái nhợt:

- Đó chính là... Cơ Huyền.

Pháp Mã thanh âm vừa dứt. Khấp thính phòng bỗng nhiên vang lên những tiếng hoan hô đinh tai nhức óc.

Cơ Huyền nghe thấy mình chiến thắng cũng có chút ngạc nhiên nhưng sau đó chỉ mỉm cười từ tốn. Trong lòng cười hắc hắc, xem ra lời nói của mình có tác dụng. Cơ Huyền thực ra chỉ nói đơn giản:

- Ta biết chuyện của Tam văn thanh linh đan.

Pháp Mã chắc chắn hiểu ý nghĩ của lời đó nên về cơ bản sẽ thiên vị cho Cơ Huyền. Vì nếu tin này lộ ra ngoài thì sẽ gây lên tiêu cực với công hội.

Tiêu Viêm nghe xong kết quả thì trong lòng cảm thấy ngũ vị lẫn lộn. Từ lúc đầu tiên hân thất bại toàn tập như vậy. Từ sơ khảo đến các vòng sau hân đều bị Cơ Huyền áp chế gắt gao. Khi luyện chế Tam Văn Thanh Linh đan thành công hân nghĩ mình nắm chắc chiến thắng trong tay, không nghĩ tới đan dược Cơ Huyền luyện chế không kém hân tí nào. Cuối cùng vẫn thất bại.

Trong lòng Tiêu Viêm xuất hiện cảm giác " ghen tỵ ", hân cảm thấy như vinh quang của hân bị cướp đi. Giống như cảm giác với " Tiểu Huyền " ở Tiêu gia vậy, dù năm lần bảy lượt được Tiểu Huyền giúp đỡ nhưng trong lòng Tiêu Viêm có cảm giác không phục. Dồn nén những suy nghĩ trong lòng, Tiêu Viêm đi thu dọn lại những gì còn trên bàn.

.....

Nhã Phi ở một góc nào đó hoàn toàn không có chút kích động nào cả, nàng mỉm cười cực kì xinh đẹp, lúc này nàng không có một chút nào yêu mị quyến rũ cả. Đôi mắt to tròn ngân nước, đôi môi đỏ kiêu diễm nở nụ cười hạnh phúc, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía người thanh niên anh tuấn bên dưới kia tràn ngập yêu thương. Nhã Phi hiện giờ như bông hoa sen nở rộ vậy, bình dị nhưng lại thanh khiết, dịu dàng nhưng lại không thiếu đi sự mạnh mẽ. Nhã Phi khẽ lăm bắm

- Ta biết chàng sẽ làm được... Không chỉ cần là chàng thì sẽ nhất định được.

Yêu Dạ ở cũng ở một góc khác, thân hình mảnh mai tựa vào bức tường, cánh tay vịn vào đôi môi nhìn về phía Cơ Huyền. Không nghĩ tới có ngày nàng nhìn nhầm, nàng chỉ chú ý tới người được Gia Lão đánh giá cao cuối cùng đánh mất cơ hội lôi kéo một kẻ có tiềm lực không kém. Hiện giờ nếu nàng muốn lôi kéo thì người ta có lẽ kinh bỉ nàng, thậm chí đến nàng cũng không bỏ mặt mũi xuống được. Nghĩ một hồi Yêu Dạ cười khổ không thôi.

....

- Haiz, không nghĩ tới tiểu tử Nham Kiều kia cuối cùng cũng thất bại. Có điều việc này cũng không nói lên việc gì. Hắn thực sự vẫn rất xuất sắc.

Nạp Lan Kiệt thờ dài nói.

- Ân.

Nạp Lan Yên Nhiên hơi gật đầu, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm thân thể đơn bạc giữa sân, thanh niên toát ra vẻ già dặn, không nhận được nét tươi cười có chút khác thường.

- Hắn thực sự rất xuất sắc.....

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Rời khỏi Gia Mã đế quốc

Sáng hôm sau Cơ Huyền dậy sớm hơn mọi khi, nhìn Nhã Phi một môi Cơ Huyền không nở đánh thức. Cậu cúi đầu hôn nhẹ lên trán nàng một cái, mặc quần áo rồi lặng lẽ rời đi khỏi phòng.

Cơ Huyền tiến vào phòng Nhã Phi, ngồi khoanh chân, cánh tay xuất hiện một viên ngọc bích đầu khí tiến nhập vào viên ngọc bắt đầu xuất hiện vô số phù văn huyền ảo xuất hiện bao trùm lên căn phòng. Cùng lúc đó năng lượng thiên địa trở nên dày đặc hơn.

Cơ Huyền ngón tay khẽ động, một khóa đan được kim sắc từ vân vờn quanh thân tức thì xuất hiện ngay giữa hai ngón tay. Cúi đầu nhìn khóa đan được chính mình gần như hao hết khí lực mới luyện chế thành công Cơ Huyền khẽ trầm mặc một lúc. Đôi mắt chậm rãi nhắm lại. Hai tay cũng là kết xuất thành kết ấn tu luyện, thanh âm phập phồng trong ngực cũng dần dần bình ổn.

Sau khi Cơ Huyền nhắm mắt không gian cũng bắt đầu giao động mạnh mẽ, hóa thành hàng ngàn hàng vạn tia năng lượng con nhím vào Cơ Huyền mạnh mẽ tiến tới, có điều sau khi gần tiến nhập vào thì vòng ngọc bích bỗng sáng lên bao quanh một trạng gần Cơ Huyền, các tia năng lượng được thanh lọc trở nên thanh thuần hơn rồi mới tiến vào cơ thể cậu.

Chậm rãi hấp thu năng lượng từ ngoại giới. Cơ Huyền miệng hơi hé ra, ngón tay đột nhiên bung nhẹ, khóa đan đang được giữ ở trong hai ngón tay theo cổ xoắn bắn ra bay vào bên trong miệng.

Từ Tâm Phá Chương đan vừa vào trong miệng hóa thành nguồn năng lượng cường đại càng vô cùng tinh thuần năng lượng. Giống như dòng chảy của con sông theo yết hầu, một đường mãnh liệt ập xuống. Sau đó cuồng nộ rít gào tiến nhập vào bên trong kinh mạch.

Nguồn năng lượng hoá thành kim sắc và từ sắc năng lượng. Trong kinh mạch đoàn năng lượng trong khoảnh khắc giống như lưu tinh bay nhanh qua, sau đó cỗ năng lượng này phân hoá thành vô số tiểu năng lượng theo bốn phương tám hướng dọc theo kinh mạch trong cơ thể mãnh liệt mà đi.

Cơ Huyền cảm thấy biến cố trong nội thể thì gầm lên một tiếng, cánh tay kết lại thành một thủ ấn hắc sắc đầu khí trong kinh mạch bắt đầu vận chuyển đem nguồn năng lượng đó chạy theo lộ tuyến. Năng lượng như con sông tại khúc quanh co gào thét cổ vượt qua kinh mạch lúc này cấp tốc khuếch trương. Khi năng lượng phân hoá ra. Sau khi đem một kinh mạch đã thông lại tiếp tục vọt tới trước.

Cỗ năng lượng này như vô cùng vô tận, trải qua nhiều lần công pháp tuần hoàn lại vẫn như cũ vền vẹn chỉ bị luyện hóa chỉ có một chút ít. Dựa theo loại này tốc độ. Muốn đem tất cả hoàn toàn luyện hóa. Thật sự cần tới khi nào đây?

Cơ Huyền thờ dài một hơi cả thân thể biến thành một đầu hắc động khổng lồ, trong nội thể cũng bắt đầu hình thành vô số tiểu hắc động hướng tới cỗ năng lượng kia cắn nuốt.

Các tiểu hắc động sau khi cắn nuốt một lượng năng lượng nhất định liền hoá thành một đạo hắc quang tiến về vòng xoáy tụ khí. Tại lúc này, dưới sự tiến vào liên tục của các đoàn năng lượng thì đầu khí trong Cơ Huyền cũng không ngừng tăng cao lên. Ở trong kinh mạch nhanh chóng tuần hoàn đi qua - lượt tuần hoàn thứ nhất hoàn tất đem một cỗ năng lượng thật lớn luyện hóa hoàn toàn thành tinh thuần năng lượng. Điều tập trung vào trong xoáy tụ khí. Mỗi một lần như vậy, thể tích của xoáy tụ khí tự nhiên tăng lên rất nhiều.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua. Bên ngoài của Cơ Huyền toàn thân đã bị vô số ngọn sóng màu đen bao phủ, các ngọn sóng trên thân thể dần liên kết hình thành bộ dạng một đầu khi sa y. Sa y đầu khi không ngừng biến ảo theo dòng năng lượng cuối cùng hình thành lên bộ khải giáp đen tuyền, ở trước ngực có một đầu tiêu hắc động.

Bên trong nội thể của Cơ Huyền xoáy tụ khí đang điên cuồng u.u. xoáy tròn, từ từ nhìn thấy đáy của khối dịch thể năng lượng. Một cái tinh thể hình trụ kích thước chỉ gần bằng ngón tay cái. Chậm rãi bay lên đến vị trí trung tâm của xoáy tụ khí rồi yên tĩnh bất động, phía trên thân thể chợt phát ra vô số hào quang. Biểu hiện như thông báo cho biết sự ra đời của tinh thể này. nhỏ bé này, là vật mấu chốt nhất cho việc trở thành đại đấu sư. Đại đấu sư cường giả bình thường còn có danh hiệu là "Đầu tinh".

Cơ Huyền thấy vậy liền biến đổi thủ ấn, vô số đầu hắc động tăng tốc đem toàn bộ năng lượng kia hấp thụ hết sau đó tiến nhập vào trong vòng xoáy đầu khí. Trong thoáng chốc các nguồn năng lượng chạy loạn đó bị Cơ Huyền hung hăng nuốt gọn. Nguồn năng lượng khổng lồ của Tử Tâm Phá Chương đan giúp Cơ Huyền nhanh chóng đột phá lên đại đấu sư.

Bên ngoài nội thể thì đầu hắc động không ngừng cắn nuốt đầu khí tinh khiết. Tăng cường năng lượng đột phá đại đấu sư.

- Rắc rắc.

Tiếng vỡ nát nho nhỏ vang lên từ bên trong Cơ Huyền, nguồn năng lượng ồ ạt như tiến mạnh vào, đầu khí trong cơ thể không ngừng tăng mạnh. Sau một hồi, như đạt tới giới hạn đầu khí ngày càng tăng trưởng chậm hơn rồi chậm chậm dừng lại. Cơ Huyền mở mắt ra, cảm nhận nguồn năng lượng dồi dào khẽ cười nói:

- Không tệ thành công đột phá nhị tinh đại đấu sư.

Cơ Huyền ngồi trên giường, cánh tay huy động đầu khí tùy tiện đánh lên vách tường. Kinh khí cường hán kiến người ta không thờ nổi đánh lên vách tường, vách tường không chịu nổi kinh lực liền vỡ nát thành bụi phấn.

Cơ Huyền cảm nhận thực lực của mình thì tương đối hài lòng. Cậu từ trong một chiếc nệm giới khác lấy ra một viên tử sắc đan dược, đây là đan dược được Viêm Lợi luyện chế trước để phòng việc hần luyện chế thất bại giờ trở gian lận. Có điều Cơ Huyền lại là người hưởng lợi, tuy thành phẩm kém so với đan cậu luyện nhưng cũng đủ tăng lên một khoảng thực lực. Cơ Huyền búng viên đan vào miệng rồi tiếp tục luyện hoá.

.....

- Tử tinh Đại đấu sư.

Đến khi Cơ Huyền kết thúc tu luyện đã là qua một ngày. Đang tính rời khỏi phòng thì một con kim ưng nhỏ nhỏ bay tới. Đây là Hoàng Huyền Ưng, là một ma thú biến dị phong-kim song thuộc tính, hình thể bé nhỏ nhưng thực ra đấu sư cũng khó làm gì được nó. Là ma thú được huấn luyện để đưa tin. Bay đến gần phòng Cơ Huyền thì Hoàng Huyền Ưng bắn ra một con tiểu phong hướng tới cậu sau đó bay đi mất.

Cơ Huyền nhìn con tiểu phong đánh tới không né tránh cánh tay chụp mạnh bắt lấy con tiểu phong. Tiểu phong không chống cự được sau khi va vào tay Cơ Huyền liền tan, một mảnh da dê xuất hiện. Cậu mở mảnh da dê đọc lướt qua, nét mặt thoáng hiện lên kinh ngạc rồi lại vui vẻ. Đem mảnh da dê cắt vào trong nệm giới, cậu khẽ gọi:

- Khôi Mĩ.

Từ trong hư không Khôi Mĩ xuất hiện chờ lệnh.

- Ngươi hãy đến phủ của Thước Đặc Nhĩ Đẳng Sơn chuyển vài lời cho ta.....

Khôi Mĩ nghe xong thân ảnh liền biến mất vô tung.

Làm xong mọi việc Cơ Huyền liền rời khỏi phòng.

.....

Trong bữa ăn của Cơ Huyền và Nhã Phi diễn ra rất tĩnh lặng. Khi người hầu dọn dẹp sạch sẽ bữa ăn trên Cơ Huyền ngồi thẳng lưng, hai tay đặt trên bàn nghiêm túc nói với Nhã Phi:

- Ta sẽ rời khỏi Gia Mã đế quốc này một thời gian.

Nhã Phi nghe vậy liền khựng người lại, ánh mắt thoát lên vẻ hoảng hốt sau đó bị nàng gắt gao áp chế lại. Nàng nhìn Cơ Huyền hỏi:

- Bắt buộc sao?

- Đó là cần thiết.

Cơ Huyền không trả lời câu hỏi " bắt buộc " mà chỉ nói " cần thiết ".

- Sư phụ ngươi yêu cầu?

Nhã Phi lại truy hỏi.

Cơ Huyền chỉ mỉm cười không trả lời Nhã Phi.

- Bao giờ thì sẽ rời đi.

- Sớm thôi.

Nhã Phi gật đầu không nói gì nữa, không khí của hai người rơi vào trầm mặc. Sau một hồi Cơ Huyền phá vỡ trầm mặc:

- Vậy ta lên phòng trước.

Sau khi Cơ Huyền bước lên trên lầu, một nữ hầu thân cận bước lên phía Nhã Phi nói khẽ:

- Tiểu thư, sao người không ngăn hấn lại. Tội nghĩ chỉ cần người mở miệng nói thì cậu ấy sẽ không từ chối.

- Ta không muốn làm Cơ Huyền khó xử.

Nhã Phi khẽ mỉm cười nhưng trong đó có sự chua xót nhẹ khó nhận ra được.

- Cơ Huyền có cuộc đời của chàng, nếu gò bó chàng ở nơi đây thì tương lai của chàng có lẽ sẽ là một nhân vật phong vân ở Gia Mã đế quốc này... Nhưng cũng chỉ thế mà thôi. Có điều nếu đi theo con đường sư phụ chàng yêu cầu tương lai chàng sẽ càng sáng chói hơn, Đẩu Khí đại lục rộng lớn như thế nào không ai biết nhưng có một điều chắc chắn tương lai Cơ Huyền sẽ là một điểm sáng chói đánh lên bầu trời của đại lục này. Đẩu tông, đẩu tôn, đẩu thánh.... Thậm chí đẩu đế cũng có thể xảy ra nhưng....

Nhã Phi toả ra một khí thế hào hùng không thể tả được, khoảng khắc này nàng cũng phát ra khí thế cao quý giống hệt Văn Vận:

- Ta cũng sẽ không kém cạnh, chắc chắn ta sẽ bắt kịp bước chân của Cơ Huyền. Nếu Cơ Huyền là " rồng trong loài người " thì Nhã Phi ta sẽ là " phượng trong loài người " tuy không thể chạy song song cùng chàng nhưng có thể trở thành một điểm tựa... một chốn khi chàng buồn ba mệt mỏi bên ngoài có thể quay về để nghỉ ngơi, chống đỡ giúp chàng.

Người hầu nhìn khí thế của Nhã Phi trong lòng có cảm giác bội phục không thôi. Cùng là nữ nhân Nhã Phi lại có năng lực, tầm nhìn, thậm chí lí trí hơn xa hầu hết các nữ nhân khác. Không thể không công nhận Nhã Phi là một nữ nhân ưu tú dưới gầm trời này, người có thể sánh với nàng chỉ có trên đầu ngón tay.

- Chắc Cơ Huyền đã rời đi rồi. Cũng nên lên phòng xem chàng để lại thứ gì nào? Đồ tốt đã đưa hết cho ta rồi còn đâu?

Nhã Phi nhìn nữ hầu đang thất thần, cười khẽ nói. Nàng đứng dậy đi lên trên lầu, tiến tới phòng của Cơ Huyền. Nữ hầu thấy vậy vội vàng chạy theo sau.

Nhã Phi mở cửa phòng của Cơ Huyền ra, qua nhiên giống nàng đoán cánh cửa sổ mở toang ra. Trên bàn có một phong thư. Nhã Phi đi đến phía phong thư, nàng mở phong thư ra trong thư chỉ đơn giản nói:

- Hẹn ngày tái ngộ, ta yêu nàng rất nhiều. Ghi chú: Nam nhân ngoài ta không ai là người tốt cả nàng nên tránh tiếp xúc với bọn chúng, nhất là tên Mộc Chiến chết bầm. Nếu hấn còn phiền nàng đừng ngại đánh cho hấn một trận.

- Vô vị.

Nhã Phi nhìn phong thư lời tạm biệt thì chỉ khoảng một dòng, nhưng ghi chú thì dài gấp ba. Nàng khẽ mỉm cười, miệng thì nói vô vị nhưng vẫn gấp phong thư cẩn thận lại đem cất đi. Hướng về cửa sổ đi tới, Nhã Phi tựa vào lan can nhìn ra bầu trời đêm một hương vô định thì thoào:

- Hẹn gặp lại, người nam nhân mà ta yêu.

....

Trong không trung, phương xa mà Nhã Phi nhìn tới cũng có một hắc ảnh mang chiếc mặt nạ vô diện ngồi trên lưng một con ma thú khổng lồ đầu sư tử toát ra hung quang, kẻ đó cũng nhìn về phía Nhã Phi đang đứng.

Bỗng một nữ nhân đeo chiếc mặt nạ y hệt hắc ảnh nhân xuất hiện trên lưng đầu ma thú đó, nàng nói:

- Đã làm theo lời của ngài.

Hắc ảnh nhân gật đầu, vỗ lên lưng của ma thú đầu sư tử nói:

- Đi thôi, mục tiêu hướng tới Vạn Triều thành - Xuất Vân đế quốc.

Đầu ma thú nhận được lệnh, liền cấp tốc phi hành, đôi phi đực cực lớn vỗ mạnh không gian xung quanh cũng xung quanh, không khí cạnh đó bị đánh tán ra hết. Đầu ma thú trong thoáng chốc hoá thành một đạo lưu quang từ sắc hướng tới phía chân trời bay tới.

.....

- Aiii!!!! Không nghĩ tiểu tử mà Nhã Phi coi trọng kia có bối cảnh kinh khủng đến vậy. Đến đâu hoàng cường giả chỉ làm bảo tiêu cho hắn.

- Haiz, đúng là già rồi mắt mờ. Cũng do tên tiểu tử kia giấu quá kĩ như vậy.

Trong nhà chính của Thước Đặc Nhĩ gia tộc, Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn cũng chấp hai tay sau lưng đứng ngoài ban công thở dài nói. Lão nghĩ lại tình huống vừa rồi tim không khỏi đập nhanh.

Quay lại khoảng khắc trước, Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn đang xử lí công vụ thì Khôi Mĩ quý dị xuất hiện. Lão chưa kịp ra tay thì bị uy áp kinh hãi ép tới khiến lão cảm tưởng chỉ cần làm gì vọng động sẽ vong mạng. Loại cảm giác này chỉ duy có Đầu hoàng mới gây lên, trong nháy mắt lão hiểu rõ thực lực của nữ nhân này.

- Tôn giá nửa đêm canh ba tiến tới Thước Đặc Nhĩ gia tộc không biết có gì chỉ giáo?

- Ta đến đây chuyển lời giúp thiếu chủ " Hãy để Nhã Phi tự do làm những gì mình muốn, nếu người làm vậy Thước Đặc Nhĩ gia tộc sẽ an ổn, nếu không ta không ngại làm một trong tam đại tộc cường hãn của đế quốc biến mất đâu "

Khôi Mĩ giọng nói không đem theo chút tình cảm nào nói.

- Ta khuyên người đừng nghĩ đây là lời đe dọa xuống. Dưới tay thiếu chủ còn cường giả không dưới ta, còn có kẻ không thua kém gì lão già của hoàng thất đâu. Nếu bọn ta muốn thì có thể đem các người diệt sát trước khi hoàng thất thủ vệ phát hiện ra. Tự suy nghĩ cho kĩ đi.

Khôi Mĩ chuyển lời xong thân ảnh quý mị biến mất khỏi phòng Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn như chưa từng phát sinh ra chuyện đó vậy.

Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn thấy nàng rời đi liền cười khổ không thôi, phòng của hắn mà Khôi Mĩ muốn đi thì đến muốn rời thì rời. Lão trầm ngâm suy nghĩ, xem xét và cân nhắc cuối cùng, gõ bàn hai nhịp một vị trung niên lão nhân như quản gia đầu tóc bạc phơ nở nụ cười hiền từ tiến vào. Thước Đặc Nhĩ Đăng Sơn nói:

- Truyền lệnh xuống toàn bộ gia tộc Nhã Phi chuyện không cần bọn họ quản, cuộc sống của nàng cứ để nàng tự quyết. Có thắc mắc thì lần đến đây gặp lão tử.

Trung niên nhân nghe vậy liền ngạc nhiên, mau chóng thu hồi suy nghĩ vội vàng rời đi truyền tin.

- Tiêu Viêm, Cơ Huyền... Hai tên yêu nghiệt này.... Đúng là khiến bộ xương già của ta mệt mỏi ư.

Sau đó mọi việc diễn ra như trên....

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Vạn Yêu lâm - Xuất Vân đế quốc

Lãnh thổ Xuất Vân đế quốc cũng không kém hơn so với Gia Mã đế quốc, thậm chí về nhiều phương diện khác mà nói còn muốn mở mang hơn cả Gia Mã đế quốc, bất quá nếu so sánh với Gia Mã đế quốc thì Xuất Vân đế quốc không nghi ngờ là hỗn loạn hơn rất nhiều.

Độc sư, cái chức nghiệp này tại Gia Mã đế quốc cơ hồ bị mọi người khinh bỉ, thì tại Xuất Vân đế quốc lại phát triển phi thường tốt, ở bên trong mỗi tòa thành thị, cơ hồ tùy ý có thể thấy một ít độc sư thân mặc bào phục. Đặc biệt, có một việc tại bên trong Xuất Vân đế quốc mà rất ít được nhìn thấy tại Gia Mã đế quốc, đó là việc buôn bán độc vật.

Ở mỗi một tòa thành thị bên trong đế quốc này, đều có một ít cửa hàng chuyên môn bán ra độc vật. Chỉ cần là thứ gì đó có liên quan tới độc đều có thể mua được tại những chỗ này, độc tính càng mạnh thì giá cả lại càng đắt đỏ.

Tại Xuất Vân đế quốc, có một loại đầu khí được dùng nhiều hơn vô số lần so với các loại thuộc tính đầu khí khác, người Xuất Vân đế quốc gọi nó là Độc đầu khí.

Độc đầu khí lại chia thành nhiều chi nhánh, bất quá cũng đều là giống nhau, đều là ẩn chứa kịch độc, đương nhiên độc tính dị thường của các loại độc này cũng không phải là thuộc tính tự nhiên mà là do kết quả của sự biến dị nhân tạo. Người bình thường trước khi trở thành một gã đầu sư, cần đem thân thể ngâm trong nước có chứa một ít độc, sau đó trong quá trình tu luyện, theo quãng thời gian chậm rãi xâm nhập của độc tính, cuối cùng sẽ cùng với đầu khí trong cơ thể giao hòa. Sau thời gian chờ đợi lâu dài, đầu khí nguyên bản bình thường sẽ biến thành độc đầu khí với hiệu quả hoàn toàn khác.

Cùng so sánh với đầu khí bình thường thì độc đầu khí thật có chút ưu thế ở lực sát thương, tuy nhiên độc dù sao cũng vẫn là độc, thứ này chẳng phân

biệt địch ta, theo sự tăng lên của quá trình tu luyện, thân thể cũng sẽ dần bị độc tính ăn mòn, trở nên ngày càng suy yếu, trừ khi có thể tấn thẳng thành cường giả cấp Đấu Vương, nếu không người tu luyện độc đấu khí, tuổi thọ so với người bình thường sẽ thấp hơn rất nhiều.

Hơn nữa khi bên trong thân thể có chứa nhiều loại độc mang độc tính mạnh sẽ làm xuất hiện sự lệch lạc trong tính cách. Chính điều này đã khiến cho Xuất Vân đế quốc có chút hỗn loạn. Việc luận bàn đánh nhau sinh tử so với Gia Mã đế quốc không thể nghĩ ngờ là diễn ra thường xuyên hơn rất nhiều.

Hơn nữa, có lẽ vì nguyên nhân độc tính trong cơ thể làm ảnh hưởng đến tâm lý nên người tu luyện tại Xuất Vân đế quốc càng muốn điên cuồng hơn, bởi vì ai cũng biết, nếu không đạt tới cảnh giới đấu vương, như vậy chính mình tu luyện độc đấu khí sớm hay muộn cũng sẽ bị cắn nuốt sạch cái mệnh. Có loại áp bức từ vong này nên không khí tu luyện tại Xuất Vân đế quốc xác thực có chút điên cuồng, mà cũng chính bởi vì như thế nên cường giả ẩn tàng trong dân gian của Xuất Vân đế quốc có lẽ so với Gia Mã đế quốc nhiều hơn không ít. Các cường giả này bình thường rất ít khi gia nhập các thế lực lớn mà đều tự cố gắng, liều mạng tu luyện, nhằm trông mong tự mình có thể thoát ly hoàn toàn khỏi thứ độc tính đang ăn mòn bên trong cơ thể.

Tổng thể mà nói, quốc gia này so với Gia Mã đế quốc có vẻ càng thêm hỗn loạn và nguy hiểm hơn.

.....

Cơ Huyền cùng Tử Tinh Dực sư vương phi hành ngày đêm cuối cùng cũng tiến nhập địa bàn của Xuất Vân đế quốc. Thời gian trước Cơ Huyền nhận được tin của Viêm Lợi về vị trí của Tiểu Y Tiên tại Xuất Vân đế quốc, nên cậu tức tốc tiến tới Xuất Vân đế quốc. Theo thông tin thì Tiểu Y Tiên đang ở một nơi gọi là Vạn Triều thành ở phía nam của Xuất Vân đế quốc.

Cơ Huyền hiện tại đang dừng chân ở Vạn Yêu lâm tiếp giáp với Vạn Triều thành, cách Vạn Triều thành theo đi bộ thì khoảng vài ngày đường nếu theo Tử Tinh Dực sư vương phi hành khoảng một ngày đường.

So với Ma Thú sơn mạch thì Vạn Yêu lâm ngày còn kinh khủng hơn nhiều. Khi tiến vào địa phận Vạn Yêu lâm, Tử Tinh Dực sư vương cũng thoáng cảm nhận được vài luồng khí tức so với nó cũng không yếu hơn nhiều. Xem ra ở nơi đây cũng có vài sự tồn tại của ma thú tương đương cấp đấu hoàng nhân loại, tuy bọn chúng chỉ phát ra khí tức thăm dò – cảnh cáo nhưng cũng đủ thấy Vạn Yêu lâm này đủ đáng sợ biến nhượng nào.

Cơ Huyền nhìn sắc trời đã tối thì cậu lựa chọn một vị trí cậu thấy thuận mắt liền đáp xuống. Cơ Huyền thu hồi Tử Tinh Dực sư vương vào trong không gian, cậu tính thời gian tiếp theo liền tự bản thân tiến tới Vạn Triều thành vì theo Viêm Lợi thông báo thì ở Vạn Triều thành này có tồn tại “cường giả” tọa trấn. Tuy không rõ cấp bậc nhưng nhất vạn còn hơn vạn nhất.

.....

- Tinh. Các vật phẩm

200 điểm hệ thống (10)

Khống thú phù: Biến yêu thú cấp 6 trở xuống thành sủng thú. Sử dụng một lần (1)

Diệt hồn ấn: Tác dụng với linh hồn thể, tấn công linh hồn khiến hồn thể đó bị ma diệt. Tùy vào thực lực của linh hồn thể. Tác dụng dưới Đấu Tôn. Sử dụng một lần. (5)

Toàn hồn châu: Bảo vệ linh hồn thể, nếu nhục thân bị đánh nát. Có thể liên tục bổ sung năng lượng cho hồn thể (1).

Hóa đan linh: Chỉ cần cho đan phương vào “Hóa đan linh” thì hoàn toàn không cần luyện đan cũng có thể có đan. Nhưng phẩm chất tốt hay không hoàn toàn phụ thuộc vào đan phương, tỉ lệ thấp nhất là thường phẩm, tỉ lệ cao nhất là cực phẩm. Sử dụng một lần (3).

Hư không thần phù: Chế ngự đối phương vào trong không gian, một khắc đồng hồ. Tác dụng dưới đấu tôn (2)

X (8).

Cơ Huyền nhìn đồng vật phẩm này trong lòng cũng khá hài lòng. Tuy không có hình nộm nhưng cũng có mấy thứ hữu dụng. Nhất là diệt hồn ấn có tác dụng đối với linh hồn. Thu hết vật phẩm lại.

Nhóm một chút lửa thấp sáng vị trí, Cơ Huyền từ trong nạp giới lấy ra thực phẩm sau đó nhâm nhi thưởng thức. Có Khôi Mĩ ở đây nên vô số loại yêu thú muốn bén mảng tới vị trí này liền chọn đường vòng, vì bọn chúng cảm nhận được khí tức cực kì nguy hiểm. Sau khi ăn xong thì Cơ Huyền tính chọn một gốc cây tương đối sạch sẽ tựa vào nhắm mắt dưỡng thần.

- Aaaa, cứu mạng!!!

Có điều vừa tính làm vậy thì một biến cố xảy ra, trong rừng vang lên tiếng kêu cứu mạng thảm thiết. Một gã đại hán người đầy vết thương nhìn thập phần thể thảm chạy tới, phiasau lưng hắn thì hai trung niên nhân tay cầm khoái đao hung thần sát ác đuổi theo.

Đại hán thấy vị trí có ánh lửa thì điên cuồng lao tới tìm sự trợ giúp, thấy thực sự có người thì tên đại hán tăng tốc lao nhanh cuối cùng cả người ngã xuống chân Cơ Huyền, bàn tay be bét máu nắm lấy ống gậy cậu thì thảo nói:

- Đại.. hiệp... cứu mạng

Cơ Huyền nhìn đại hán chạy tới phía mình thì khẽ nhủ mày lại cậu cũng không muốn xung đột với người của Xuất Vân đế quốc, đang tính lên tiếng đuổi hẳn đi thì hai tên trung niên nhân lao đến cười lạnh nói:

- Tiểu tử thôi kia, biết điều thì giao tên kia ra đây thì lão gia ngươi phóng một đường sống cho ngươi.

Cơ Huyền ánh mắt lạnh xuống nhìn hai tên trung niên nhân không nói gì, trong lòng liếc qua thực lực hai tên này. Không quá tệ, Nhị tinh đại đấu sư đang phân xem có nên giết bọn chúng không thì một tên trung niên lên tiếng:

- Di, không nghĩ ở nơi này có hai kẻ quái dị nghỉ ngơi. Lão Lang ngươi thấy tiểu bì nương kia thân thể quả thực là tuyệt mỹ mà, dù sao cũng đến đây rồi không bằng tự hưởng thụ một chút, làm gọn gàng tí là xong.

Người trung niên gọi là Lão Lang kia nhìn tới Khôi Mĩ ở gần Cơ Huyền ánh mắt ánh lên nét dâm ô, môi liếc khoe miệng thâm đen khô ráp, sau đó gạt đầu với đồng bọn. Lão không cảm nhận được chút khí tức nào của nhóm Cơ Huyền nên tâm cũng buông lỏng xuống, hơn nữa có mỹ nhân ở đây nào lão bỏ qua. Lão cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử à trách thì trách ngươi quá đen đui thôi. Nếu ngươi ngoan ngoãn chịu trói thì tí nữa ta trước khi chết cho ngươi hưởng một chút.

Nhìn vẻ mặt dâm ô của bọn chúng với Khôi Mĩ, khoe miệng nhếch lên một mặt tàn nhẫn dưới lớp mặt nạ, giọng cậu lạnh lẽo nói:

- t*ng trùng lên nào, đúng là ngu xuẩn, đường sống không đi thì các người có thể chết rồi.

Cơ Huyền vừa dứt lời thân thể khẽ động, đầu khí phong hệ vận chuyển Tật Phong bộ thì triển thân hình Cơ Huyền trong nháy mắt lướt đi như gió xuất hiện ở giữa hai gã trung niên nhân.

Hai gã trung niên nhân nghe thấy lời của Cơ Huyền thì phẫn nộ nhưng thấy Cơ Huyền thân hình trong nháy mắt xuất hiện ở chỗ hai người thì biến sắc.

Gã đồng bọn tính rút khoải đao ra thì ngay lập tức bị Cơ Huyền ngăn lại, cánh tay cậu đặt lên cán khoải đao làm tên đó không rút được ra. Chân trái cậu co lại, mạnh mẽ hướng tới bánh trè của gã đồng bọn đập tới. Sau đó trào thủ nhanh nhẹn trong lúc kẻ đó đau đón chộp mạnh vào cổ hán siết chặt.

- Rắc.

Tiếng rạn nứt vang lên nhỏ, gã đồng bọn đang loay hoay với khoải đao liền bị Cơ Huyền đập gãy chân. Đau đớn khiến mặt hán thoát xanh thoát đỏ chưa kịp kêu lên thì bị Cơ Huyền nắm chặt lấy cổ khiến tiếng hét của hán nghẹn lại trong cổ.

Lão Lang thấy đồng bọn của mình trong tích tắc liền phé thì biến sắc, khoải đao trong tay xé gió lướt tới cổ của Cơ Huyền cắt mạnh.

Cơ Huyền như có mắt sau lưng thân hình mau chóng ngồi gập xuống, khoải đao cắt hụt qua thân mình, Cơ Huyền anh chóng xoay ngược người hướng tới lão Lang lao mạnh như mũi tên tới, Đoạt Mệnh thủ ngưng tụ thành hắc trào nồng đặc sát khí chộp tới ngực của lão Lang.

Lão Lang cảm nhận hắc trào của Cơ Huyền thực sắc bén, nếu đánh chúng tuyệt đối là một đòn diệt sát. Trong lúc sinh tử, lão Lang cắt chặt rằng đầu khí trong tay bùng phát một màu lục quang sáng chói, lục quang mang theo sự bùng nổ hướng tới hắc trào của Cơ Huyền đối đầu, lão gầm lên:

- Huyền cấp hạ phẩm đấu kỹ - Mộc quang diệt.

Hai trào thủ trong nháy mắt va chạm nhau. Hắc sắc đầu khí và lục quang đầu khí giao nhau xen kẽ, dư lực càn quét từ phía thổi bay đi đống lửa của Cơ Huyền nhưng hai đạo đầu khí phát vẫn tỏa sáng khu vực này. Đầu khí lục quang bùng sáng lên át lên cả người Cơ Huyền nhưng thoáng chốc một hắc trào quái dị đem lục quang đó xé rách hoàn toàn hướng tới cánh tay Lão Lang trào mạnh tới.

Lão Lang cũng không chậm thấy hắc trào đánh tới thân thể liền theo xung chấn lùi nhanh lại sau đó đập mạnh vào một thân cây không lồ khiến nó rung lắc mạnh. Khuôn mặt trắng bệch, khoe miệng chảy máu tươi, cả người không ngừng run lên nhìn về phía Cơ Huyền ánh mắt sợ hãi. Vừa rồi lão đã đi dạo quỷ môn quan hai lần.

Cơ Huyền thì vẫn đứng ở vị trí cũ, một tay nắm chặt cổ tên đồng đội lão Lang tên đó hừng mũi chịu sào bị dư chấn ép thập phần thể thâm như con chó chết. Tay còn lại của Cơ Huyền như nắm lấy thứ gì đó, cậu trào phúng nói:

- Quên đồ này.

Cơ Huyền mở bàn tay ra ba ngón tay rơi bộp xuống. Lão Lang nhìn thấy ba ngón tay từ trong tay Cơ Huyền rơi ra thì kinh ngạc nhìn về tay mình phát hiện ra ba ngón tay của mình đã mất, máu trên từ vết thương không ngừng chảy ra.

- Aaaa.

Lão giờ mới biết được mình bị mất ngón tay lão gào to, đầu khí lục sắc tiến tới bao bọc lấy vết thương, ánh mắt đầy kinh hãi nhìn tới Cơ Huyền, lão biết lần này đã phải thiết bàn rồi. Lão mặc kệ vết thương sự tập chung dồn lại phía Cơ Huyền, hiện tại lão chỉ còn tìm cách chạy trốn mới còn đường sống.

Cơ Huyền đập gãy chân còn lại của tên đồng bọn rồi thả tên đồng bọn ra nhún chân bật mạnh hướng tới Lão Lang đánh tới, hắc trào quét mạnh từ dưới lên trên. Lão Lang nhanh chóng bật sang hướng khác tình chạy vào chạy vào rừng sâu.

Hắc thảo đánh hụt vào thân cây đem thân cây khổng lồ đó cắt nát không còn một mảnh. Mắt thấy lão Lang tính tìm cách chạy trốn thì Cơ Huyền không ngăn cản nhìn lão chạy đi. Chỉ là trong không khí bỗng có ba đạo kiếm quang từ trên cao hướng tới lão Lang mà ghim xuống, một đạo kiếm ghim xuống vai hán hai đạo còn lại đâm xuyên qua bắp đùi đem đoạn đi đôi chân.

Lão Lang nghĩ mình sẽ chạy thoát không ngờ tới vào lúc lão hưng phấn nhất cũng là buông lỏng nhất thì bị tập kích, ba đạo kiếm quang hung hăng cắt xuyên qua người lão, tuy không đến mức lấy mạng nhưng đã cắt đi nửa cái mạng của lão. Lão Lang như cảm thấy rơi xuống đáy vực sâu thẳm của cuộc đời, TUYỆT VỌNG đến cùng cực.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Tung tích dị hoá

- Người.. người biết chúng ta là ai không?

Tên đồng bọn và lão Lang bị Cơ Huyền ném lại chung một góc, vũ khí, nạp giới bị Cơ Huyền lấy hết đi. Hai tên chặt vật, tên đồng bọn hướng tới phía Cơ Huyền đe dọa:

- Là người của Thiết sư dong binh, Thiết sư đoàn trưởng của chúng ta là người bao tre khuyết điểm nếu người dám giết chúng ta dong binh cùng người không chết không thôi. Không những thế sau lưng của Thiết sư đoàn còn có một thế lực khác chống lưng, dù người có mạnh mẽ tới đâu cũng không thể chống đối lại đầu lĩnh cường giả chứ... Nếu bây giờ người thả chúng ta ra thì chúng ta coi như hòa, nước sông không phạm nước giếng.

- Nói xong?

Cơ Huyền để tên đó nói hết sạch điều muốn nói thì lãnh đạm hỏi. Cậu nắm chặt lấy cổ của hai tên, thi triển công pháp, chỉ trong chớp lát hai tên này hóa thành xác khô. Trước khi chết bọn chúng mắt mở trừng lên không thể tin được, tổn bao nhiêu nước bọt để bảo toàn mạng sống cuối cùng thì công cốc.

Đem vứt hai cái xác khô đó ra một góc, Cơ Huyền lúc này mới đem ánh mắt đánh tới phía tên đại hán đang trọng thương kia.

Bất được ánh mắt của Cơ Huyền, lại nghĩ đến một màn vừa rồi tên đại hán rùng mình, hán bất chấp vết thương ôm quyền hướng tới Cơ Huyền nói:

- Tại hạ, Ngô Tiêu đa tạ ơn cứu mạng của đại nhân. Ân tình này tại hạ nhớ kỹ, khi đại nhân có việc cần nhờ tại hạ chết không từ nan.... Nay đã làm phiền đại nhân rồi, tại hạ đi trước.

Nói dứt lời gã đại hán tên Ngô Tiêu đó ôm vết thương lết đi, có điều Cơ Huyền nào để hắn đi dễ dàng thế, lợi dụng cậu xong liền ngang rồi khỏi đây. Cơ Huyền tiến tới vài bước chặn trước mặt Ngô Tiêu, tay trái bóp miệng hắn, tay phải xuất hiện một viên huyết thanh to bằng nắm tay. Đầu khí khu động từ huyết thạch rơi ra một giọt dịch như giọt máu.

Giọt dịch vừa trôi tới miệng Ngô Tiêu liền tan mát trong cơ thể hắn, đem vết thương của Ngô Tiêu lành lại dưới mắt thường, hồi phục bảy tám phần thương thế cho hắn. Cảm nhận được sự điều thần kì này Ngô Tiêu tròn tròn mắt, hán giống ăn phải linh dược cực phẩm vậy.

Cơ Huyền làm xong tiến lại vào góc ngồi, nhàn nhạt nhìn Ngô Tiêu lãnh đạm nói:

- Hiện tại người có hai lựa chọn. Một người có thể giải thích điều gì khiến hắn truy sát người. Hai ta sẽ tự tìm hiểu, có điều kết quả người sẽ giống mấy cái xác khô kia thôi.

Ngô Tiêu liếc tới hai cái xác, nghĩ tới thực lực của Cơ Huyền can đảm chạy trốn cũng không có. Hắn trầm ngâm cân nhắc lợi hại, cuối cùng thờ dãi một hơi nói:

- Ta có điều kiện. Ta muốn mười vạn kim tệ.

- Người nghĩ mình có tư cách nói điều kiện với ta.

Cơ Huyền cười nhạt với hắn.

- Đúng là ta không có tư cách nói điều kiện ở đây nhưng ta đảm bảo bí mật này đủ để khiến đại nhân động tâm... Vì nó liên quan tới Dị hóa.

Ngô Tiêu tay nắm chặt lại, trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh. Hắn đang đánh cược sinh mạng mình.

Cơ Huyền nghe thấy hai chữ “Dị hóa” liền cảm thấy hứng thú, khuôn mặt cậu dưới lớp mặt nạ khẽ biến, có điều giọng nói vẫn bình đạm:

- Nói tiếp.

- Đại nhân vậy là đồng ý rồi. ...

Ngô Tiêu nghe vậy liền vội vàng nói:

- Gần nửa tháng trước ta khi đi săn ma thú liền vô tình phát hiện được tàn đồ liên quan tới tung tích dị hỏa ở một hang động kì dị vùng ngoại ô.

Hắn từ trong ngực móc ra một tấm bản đồ da dê mỏng, có chút cũ nát đưa cho Cơ Huyền.

Cơ Huyền cầm tấm da dê này mở ra xem thì phát hiện ra nó to lớn hơn cậu nghĩ, liếc qua bản đồ nó có cả vị trí của Vạn Yêu lâm và Vạn Triều thành, so với bản đồ Cơ Huyền có còn chi tiết hơn nhiều. Trên tấm da dê còn có vài địa điểm đánh dấu hỏa điểm, có điều các địa điểm đó được gạch bỏ đi nhiều nơi chỉ còn lại hai địa điểm. Xem ra người sở hữu tấm bản đồ này đã thám thính gần hết vị trí của dị hỏa rồi, còn lại hai vị trí mà hai nơi này điều nằm trong Vạn Yêu lâm. Cơ Huyền từ trong nạp giới lấy ra hai mai kim tệ ném tới Ngô Tiêu nói:

- Trong này có hai mươi vạn kim tệ.

Ngô Tiêu cầm hai mai kim tệ về mặt toát lên sự kinh hỉ, xem ra hắn đặt cược đúng rồi. Cầm bản đồ dị hỏa chỉ khiến hắn vong mạng mau hơn, đưa nó cho Cơ Huyền thì ít nhất còn giữ được mạng, thực lực không đủ không có tư cách tranh dành.

- Cảm tạ.

Ngô Tiêu gật đầu với Cơ Huyền sau đó mau chóng rời đi.

Nhìn Ngô Tiêu rời đi Cơ Huyền thu hồi tầm mắt về phía bản đồ, trên bản đồ đánh dấu một vị trí khá gần đây. Cơ Huyền tính đi vòng ra vị trí đó xem xét, sau khi hấp thụ một thành nhỏ của chủng hóa Thanh Liên Tâm hóa giúp ích rất lớn với cậu. Nếu có thể thu dị hỏa chắc chắn là trợ lực rất lớn.

- Tinh. Kí chủ tính thu thập dị hỏa sao?

Hệ thống bỗng lên tiếng hỏi Cơ Huyền.

- Xem xét, dù ta không thu được thì không phải còn Tử Tinh Dực sư vương sao? Nếu để nó hấp thụ dị hỏa thành công thì có thể thực lực bạo tăng, trở thành Đẩu Tông cường giả cũng nên.

- Tinh. Kí chủ đừng quên hấp thụ dị hỏa nguy hiểm khôn cùng, Mỹ Đồ Tọa thực lực như vậy cũng chật vật với dị hỏa như vậy. Hệ thống không nghĩ Tử Tinh Dực sư vương có khả năng đó đâu.

Hệ thống tiếp tục nói.

- Bây giờ nói điều này còn quá sớm, cứ chờ tìm được dị hỏa thì tính toán sau.

Cơ Huyền không suy nghĩ nhiều nữa, bình đến tướng ngăn, nước đến đê đắp. Bây giờ tính toán suy xét không có ý nghĩa gì lắm. Cơ Huyền tựa vào góc cây nhắm mắt ngủ.

Hệ thống thấy vậy cũng im lặng.

Năm ngày sau. ...

Cơ Huyền phi hành trên không, khẽ nhăn mày lại hướng tới bản đồ rồi nhìn tới vách núi sâu thẳm kia. Khẽ làm bầm:

- Chắc không phải lao xuống vách núi đó đến kiểm tra chứ?

Cơ Huyền không tính lao xuống phía dưới đó, ai biết bên dưới đó có gì chờ đợi mình. Nói đến đuôi một chút thì xuống xong không lên được lúc đấy thì tìm ai mà khóc.

- Tinh. Kí chủ có một phần nhỏ của dị hỏa chủng. Dị hỏa cộng hưởng với nhau, chỉ cần triệu hoán hỏa chủng là được. Chỉ cần không quá xa thì hỏa chủng sẽ cảm nhận được.

Hệ thống lên tiếng chỉ dẫn Cơ Huyền.

Cơ Huyền nghe vậy liền tiến sát vào vách vực, cánh tay triệu hoán một tiểu hỏa thanh sắc chấp chôn. Sau đó phi dực nhẹ nhàng đưa Cơ Huyền tiến nhập đáy vực, cậu thâm nhập vực một cách chậm rãi.

Tiến sâu vào khoảng năm khắc thời gian mà chủng hỏa cũng không có phản ứng gì cả.

- Tinh. Kí chủ cẩn thận dưới khu vực này hệ thống cảm nhận được một thứ năng lượng quái dị.

Hệ thống bỗng vang lên lời cảnh báo.

- Là dị hỏa sao?

- Tinh. Hệ thống không chắc chắn nhưng có một thứ dị gì cực kì quái dị ở bên dưới.

Cơ Huyền nghe vậy liền nhủ mày phân vân, cuối cùng Cơ Huyền lựa chọn dừng lại thoát li nơi này.

Đây chỉ là một khu vực có khả năng thôi, còn một khu vực khác chưa kiểm tra, nếu nơi đó kiểm tra không có thì Cơ Huyền đành bắt đắc dĩ mới quay lại đây tiến nhập đây vực.

Cơ Huyền huy động phi đực hướng về Vạn Triều thành lao tới.

.....

Vạn Triều thành.

Từ xa Cơ Huyền nhìn thấy một thành trì khổng lồ, lối kiến trúc của thành trì này so với Gia Mã đế quốc không khác nhau nhiều lắm. Có điều thành trì này dùng mất thường cũng thấy được chương khí xung quanh thành bốc lên.

Cơ Huyền chọn một hạ cánh xuống thu hồi phi đực cùng Khôi Mĩ tiến nhập vào thành trì. Về cơ bản nơi đây cũng lười kiểm tra thân thể của người tới, chỉ cần khai danh sau đó nộp lệ phí là có thể tiến nhập vào thành. Nhìn tường canh quân lỏng lẻo nhưng thực chất cũng không hoàn toàn như vậy về cơ bản nơi đây theo phong cách quyền đầu nào lớn hơn, cứng hơn thì thắng. Chỉ cần không nháo quá đà thì ai quân người là ai.

Cơ Huyền tiến nhập vào thành thì có chút ngạc nhiên trong ngoài có vẻ hơi tương phản một chút. Trên con đường đoàn xe đi, từ xa đã nghe thấy âm thanh náo nhiệt vọng lại. Thình thoảng lại có người cười tuân mã phi trên đường, các dòng binh đeo trên lưng đủ loại vũ khí đi lại trên đường. Hai bên các hàng quán bày la liệt, dù là một sạp nhỏ cũng rất nhộn nhịp. Có điều chủ yếu kinh thương độc vật.

Cơ Huyền liếc qua rồi thu hồi tầm mắt, cậu đang tính đi tìm tổng bộ dược sư của Xuất Vân thành thì có một người khoác bào phục, hoa văn so với dược bào thực không giống nhau. Người nhìn thấy Cơ Huyền liền vội vàng đi tới, người đứng đầu là một lão nhân mặt hốc hác xanh xao là Cơ Huyền nhớ tới mấy tên nghiện thuốc phiện kiếp trước, hẳn cung kính hỏi:

- Các hạ có phải Cơ Huyền tiểu hữu không?

- Đúng vậy. Viêm Lợi bảo các người tìm ta sao?

Cơ Huyền gật đầu hỏi lại.

- Đúng vậy, mời tiểu hữu theo ta.

Lão nhân nhận được lời khẳng định của Cơ Huyền thì càng thêm cung kính, lão lùi lại một bước xoay người kính cẩn nói với cậu.

Cơ Huyền cũng làm thế mời với lão rồi bước đi. Lão nhân đi phía trước, Cơ Huyền thân nhiên bước theo sau. Hai người đi sau khi đi tới vài con đường, rẽ vào góc ngách thì tới một nơi có thể nói là tương đối hẻo lánh, người qua lại nơi đây đáng kể cũng thập phần âm trầm đáng kể có thể hạ độc thủ bắt cứ lúc nào.

Nhìn nơi này trong lòng Cơ Huyền hiện lên một chút bất mãn:

- Cô nương này sao không biết cẩn thận như vậy. Chọn địa phương này trú ẩn.

Cùng lão nhân đi tiếp một hồi, cuối cùng thì dừng lại ở một căn nhà, nhìn thực có chút sập xệ, liếc qua có thể thấy y quán. Lão nhân dừng lại ở một vị trí xa xa căn nhà đó rồi cung kính nói với Cơ Huyền:

- Cô nương mà ngài muốn tìm là ở trong đó.

- Khái quát lại sau khi nàng tiến vào nơi này thì như nào?

Cơ Huyền ánh mắt không rời căn nhà sập xệ đó, giọng điệu không có gì thay đổi hỏi lão già.

- Cô nương này sau khi tiến tới Vạn Triều thành thì điệu rất thấp, nàng chỉ ra một khoản tiền tương đối lớn mua lại căn nhà này. Sau đó nàng liền mở y quán, giúp đỡ người khác. Hầu hết nơi này độc sư tranh đấu đều tự chữa cho mình nhưng căn bản là trị gốc không trị ngọn.

- Có điều khi cô nương này mở ra y quán này thì coi như giúp đỡ cho rất nhiều người, rất nhiều cường giả trúng ám độc đều tìm tới nơi này, sau một khoảng thời gian liền khỏi bệnh. Cuối cùng thì có danh có tiếng, được rất nhiều người chiếu cố tới, những tên không có mặt bị mũi mao của nàng đánh động thì đều không có kết cục tốt.

Lão nhân chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, khi Cơ Huyền hỏi tới lên thành tạ ơn trả lời. Trong lời nói của lão cũng chứa sự bội phục, giữa nơi độc sư chạy đầy đường, độc vật liên miên thì mọc ra một y quán, hơn nữa có thể đem nhiều loại độc kì lạ chữa khỏi, mà người lại là tiểu cô nương mới hai mấy tuổi đầu đúng là khiến người ta mở to mắt.

Cơ Huyền nghe vậy liền cười khẽ, cậu biết là Tiểu Y Tiên vẫn khát khao cao có thể là một cái dược sư nhưng vì “Ách nan độc thể” mà nàng vô pháp

làm được sư nhưng không nghĩ tới nàng chạy tới Xuất Vân để quốc lại mở một cái y quán, chữa bệnh. Cậu khoắt tay nói với lão nhân:

- Được rồi, ngươi có thể lui đi.

- Ách, việc này.....

Lão nhân nghe thấy vậy khuôn mặt hiện lên chút khó xử.

Cơ Huyền nhìn biểu hiện của lão nhân thì suy nghĩ một chút, từ giới chỉ lấy ra một loại đan phương ném tới lão già nói:

- Cẩm đan phương này về cho chủ tử của ngươi, có nó thì giúp hấn ta lập công chuộc tội.

Lão già nhân lấy quyển trục liếc qua thì phát hiện ra là tứ phẩm đan dược Tam Vân Thanh Linh đan liền kinh hãi, ánh mắt càng kinh dị nhìn về phía Cơ Huyền, tùy tiện ném ra tứ phẩm đan dược không luyến tiếc là trình độ gì? Thả nào Viêm Lợi bảo lão phải cung kính với thiếu niên này. Lão cẩn thận cất nó đi, lần nữa cúi người sau đó rời đi.

- Tinh. Kí chủ đôi tính khi nào vậy? Đan dược quý hiếm đó cũng đem cho, không hợp khoa học.

Hệ thống đối với hành động của Cơ Huyền rất lạ hỏi. Nó theo cậu bao lâu chưa bao giờ chưa bao giờ thấy Cơ Huyền cho đi lợi ích cả, toàn của người phúc ta, hoặc hại người lợi mình.

- Cái quyển trục đó thực sự là đan phương nhưng cũng không hoàn toàn chính xác, về cơ bản chỉ có dược thảo, còn cách luyện chế thì cũng không hoàn hảo, có thể luyện chế ra nhưng nhất định không bao giờ đạt được trạng thái hoàn hảo nhất. Hắc, chỉ ra một đan phương lỗi tu bỏ thể lực của mình ở Xuất Vân để quốc không lỗ.

Cơ Huyền cười hắc hắc nói. Viêm Lợi hiện giờ là tay sai của cậu ở Xuất Vân, nếu thể lực của hấn càng mạnh thì với cậu càng lợi.

Cơ Huyền thu hồi lại suy nghĩ thân hình không nhanh không chậm đi tới chỗ ở của Tiểu Y Tiên.

....

Trong nhà Tiểu Y Tiên đang trong trạng thái tu luyện, toàn thân toát ra thất hải sắc khí thực quý dị, quanh thân nàng lượn lờ một mảng khói đen có điều mảng khói đen này nhanh chóng bị miếng ngọc đeo ở bên hông hấp thụ vào bên trong.

Tiểu Y Tiên thu hồi trạng thái nhập định mở mắt ra, cười tươi nhìn miếng ngọc bội đeo bên hông dịu dàng cảm nó thủ thủ:

- Ngươi đúng là một vật thần kì, nhờ ngươi mà tỉ lệ phát độc của ta có thể khống chế rất nhiều, thậm chí khi đột phá cũng không sợ ảnh hưởng đến xung quanh.

Tiểu Y Tiên cảm ngọc bội trên tay trong trí nhớ hiện lên một bóng hình gầy gò, luôn chọc tức nàng, nhưng khiến khắc khi trong tim, là người cho nàng cảm giác ấm áp lạ thường, là người khiến nàng có hi vọng ở tương lai.

- Không biết bây giờ hấn đang làm gì? Trong khoảng khắc nào đó hấn có nhớ tới ta không?

- Cốc cốc.

Bên dưới lầu vang lên tiếng gõ cửa đánh thức Tiểu Y Tiên khỏi hồi ức. Nàng đứng dậy phui qua quần áo, rồi tiến xuống dưới lầu.

Tiểu Y Tiên mở cánh cửa ra một thân ảnh gầy gò mặc lam y, đeo chiếc mặt nạ vô diện quý dị đập tới mắt nàng. Thân ảnh quen thuộc mà nàng vừa tưởng niệm đã xuất hiện trước mặt nàng.

Vô diện lam y nhìn Tiểu Y Tiên liền coi bỏ chiếc mặt nạ, nở nụ cười tà khí hướng tới nàng nói:

- Tiểu y sư, đã lâu không gặp.....

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Gặp lại Tiểu Y Tiên

Tiểu y tiên mở cánh cửa ra, một thân ảnh gầy gò mặc lam y, trên mặt đeo chiếc mặt nạ vô diện quý dị xuất hiện trước mắt nàng. Thân ảnh quen thuộc mà nàng vừa hoài niệm hiện nay đã xuất hiện trước mặt nàng.

Vô diện lam y nhìn Tiểu Y Tiên liền cúi bỏ chiếc mặt nạ, nở nụ cười tà khí hướng tới nàng nói:

- Tiểu y sư, đã lâu không gặp.....

Tiểu Y Tiên sững người lại, đôi mắt to tròn tròn lên không thể tin được nhìn về phía lam y thanh niên. Hai người cứ mắt to nhìn mắt nhỏ như thế vài khắc đồng hồ, cuối cùng Tiểu Y Tiên cũng hoàn hồn lại, nàng chậm rãi đưa tay thon chạm nhẹ lên gò má của lam y thanh niên.

Lam y thanh niên cũng tùy ý để tay của nàng chạm vào.

Cảm nhận được hơi ấm từ, sự đàn hồi của cơ thể, Tiểu Y Tiên biết mình không phải đang gặp ảo giác, cậu đã thực sự tới gặp nàng. Tiểu Y Tiên khuôn mặt hiện giờ giống như cười mà giống như khóc thoát nhìn rất buồn cười.

- Tiểu y sư cô nương không cho ta vào khám bệnh sao?

Lam y thanh niên cười hắc hắc nói với nàng.

Tiểu Y Tiên vội vàng kéo Cơ Huyền vào trong nhà. Sau đó thân thể mềm mại nhỏ bé lao nhanh vào lồng ngực của lam y thanh niên.

Lam y thanh niên bị hành động của nàng làm cho ngạc nhiên, nhưng cánh tay của cậu cũng thuận thế ôm lấy eo tinh tế nhỏ nhỏ của nàng. Cậu hắng giọng nói:

- Ta không phải nam nhân tùy tiện nga. Nàng chiếm tiện nghi của ta thì phải chịu trách nhiệm, nếu không ta sẽ bôi đen nàng khiến nàng không làm ăn được ở đây nữa.

Tiểu Y Tiên hoàn toàn hoa lệ bỏ qua lời nói của lam y thanh niên, nàng chỉ ôm cậu chặt chặt tận hưởng hơi ấm từ lồng ngực mà nàng cảm thấy an toàn. Lam y thanh niên nhìn vào trong lồng ngực mình thấy tiểu ni tử này ôm cậu một hồi lâu rồi không buông, trong lòng không khỏi tự hỏi “ không phải nàng ngủ rồi chứ. ” Đang suy nghĩ vẩn vơ thì Tiểu Y Tiên đẩy cậu lùi lại, mặt nhỏ cúi gầm xuống đất không dám nhìn cậu, mang tai đỏ ửng như trái cà chua.

Lam y thiếu niên biết nàng ngượng ngùng, cậu tìm đại một vị trí ngồi xuống than thở:

- Nữ nhân quả nhiên là vô lương tâm nhất, mới khoảng khắc trước ôm mình, chiếm tiện nghi người ta, khắc sau trở mặt được. Haiz, làm nam nhân thật khó....

Tiểu Y Tiên bình ổn lại tâm tình, tay khẽ vỗ nhẹ lên má giảm đi vết ửng đỏ còn vương lại, nghe thấy lời nói của lam y thanh thì tròn mắt lên hỏi:

- Hơn một năm không gặp, mặt người có vẻ dày lên rất nhiều đó CƠ HUYỀN.

Cơ Huyền nghe vậy cười hắc hắc, cậu nói:

- Ta không nghĩ nàng tới Xuất Vân để quốc để mở y quán đâu, hơn nữa nhân khí không tệ nga, nghe nói ở đây nàng cũng được tôn là Tiểu thần y.

- Ta cũng không nghĩ tới tiến đến nơi đây mở y quán lại được hoan nghênh vậy. Danh khí như hiện giờ một phần cũng dựa vào “ thân thể ” này.

Tiểu Y Tiên nghe Cơ Huyền nói vậy liền cười yếu ớt, hi có điều nụ cười của nàng có chút chua xót nhẹ nhẹ nhưng sau đó nàng rất nhanh dấu đi. Tay cầm viên ngọc châu vuốt ve. Nàng nói:

- “ Ách nan độc thể ” bằng hấp thụ độc để tăng trưởng và đột phá, trong một lần ngẫu nhiên ta phát hiện mình có thể hấp thu được độc tố của người khác thông qua vết thương nên ta mở ra y quán này. Vừa kiếm kế sinh nhai, vừa tu luyện được..... Còn người thì sao lại tới đây?

Cơ Huyền nhún vai lười biếng nói:

- Ta nói là ta nhớ nàng nên tới thăm nàng thì nàng có tin không?

- Nói chuyện nghiêm túc.

Tiểu Y Tiên mặt hơi đỏ hắng giọng nói.

- Chính là sự thật là vậy. Nàng có nguyện ý về Gia Mã đế quốc với ta không, hiện tại ta ở Gia Mã đế quốc có chút danh vọng có thể thuận tiện chăm sóc nàng.

Cơ Huyền nhìn Tiểu Y Tiên nghiêm túc nói ra. Có điều lúc này Cơ Huyền quên mất ở nhà còn có một vị Nhã Phi không vừa, đang giống “ hòn vọng phu ” chờ cậu về. Nếu cậu dám dắt Tiểu Y Tiên về, haha đoán xem kết cục như nào.

Tiểu Y Tiên nghe vậy tim liền đập nhanh hơn vài nhịp, nàng thực hận không thể nói đồng ý nhưng với tình trạng thân thể của nàng. Nếu có ngày nàng bạo phát độc thể ở Gia Mã đế quốc đến lúc đó chắc chắn sẽ liên lụy tới Cơ Huyền. Tiểu Y Tiên thà ở Xuất Vân đế quốc này, dù sao khi phát động độc thể thì cũng không quá ảnh hưởng gì tới người nàng quan tâm.

Tiểu Y Tiên nghĩ thông suốt liền lắc đầu từ chối nói:

- Ta thấy ở lại ở đây cũng rất tốt, không nghĩ tới việc trở lại Gia Mã đế quốc.

Cơ Huyền nhận được câu trả lời này khẽ nhủ mảy mai, cuối cùng cậu lựa chọn tôn trọng suy nghĩ của Tiểu Y Tiên. Cơ Huyền đổi chủ đề nói:

- Không nói tới việc này nữa, ta có món đồ thú vị muốn cho nàng xem.

- Là gì vậy?

Tiểu Y Tiên thấy Cơ Huyền chuyển chủ đề trong lòng vừa nhẹ nhõm lại có chút mất mát, nàng nhìn thấy Cơ Huyền lấy ra một tấm bản đồ da dê liền hiếu kỳ hỏi:

- Hắc, đây là bản đồ vị trí của Dịch hòa trong truyền thuyết đó. Do ngẫu nhiên mà ta có được.

- Dịch hòa!

Tiểu Y Tiên nghe vậy cũng hít một ngụm hơi lạnh nhìn tấm bản đồ trong tay Cơ Huyền. Dịch hòa chỉ là thiên địa chi hòa, là niềm khao khát của vô số luyện được sư dưới thiên địa này, không chỉ vậy mà khi có dịch hòa thì chiến lực của người đó cũng tăng lên không ít. Nàng nhìn Cơ Huyền giọng nói có chút vội vàng hỏi:

- Người không phải tính thu phục dịch hòa chứ?

- Ta không có hứng thú gì với dịch hòa nhưng nếu có cơ hội không ngại thử sức. Nếu có thể thu phục nó thì sẽ là con bài chủ lực.

Tiểu Y Tiên nghe thấy lời khẳng định của Cơ Huyền thì nhanh chóng nói:

- Người nghĩ dịch hòa là gì? Thử sức sao? Nếu chỉ cần một chút sơ sẩy thì người sẽ bị đốt thành tro bụi đó.

Cơ Huyền với lời cảnh cáo của Tiểu Y Tiên thì cũng chỉ cười mỉm.

Tiểu Y Tiên nhìn dáng vẻ không để ý của Cơ Huyền thì lo lắng không biết làm thế nào. Dịch hòa thực là món đồ dự hoặc ngay cả với những người không phải được sư, ngay cả các độc sư ở Xuất Vân đế quốc cũng khao khát món đồ chơi này, nếu có nó thì họ không phải vật lộn với việc bị Độc đầu khí xâm thực nữa. Nhưng muốn và có thể sở hữu là hai khái niệm khác nhau.

- Người có mấy thành cơ hội thu phục dịch hòa.

- Ta không biết.

Cơ Huyền thành thực nói.

- Người không biết? Người không biết mà còn muốn đi thu phục dịch hòa. Tìm chết cũng không chọn cách như vậy.

Tiểu Y Tiên đối với dáng vẻ bất cần đời của Cơ Huyền tức đến nổi vò đầu.

- Ai nói ta thu phục dịch hòa?

Cơ Huyền kinh ngạc nhìn Tiểu Y Tiên hỏi.

Tiểu Y Tiên cũng bị tiết tấu của Cơ Huyền làm kinh ngạc hỏi:

- Người không thu? Vậy thì ai thu?

- Tôi nay người sẽ biết.

Cơ Huyền bí ẩn nói với Tiểu Y Tiên.

- Bây giờ ta thật mệt mỏi nga, mấy ngày nay vội vàng tiến đến gặp nàng mà không có bữa nào được nghỉ ngơi tử tế. Phòng nghỉ ở trên tầng đúng không, ta đi nghỉ ngơi đây không cần tiến.

Cơ Huyền vờn vai uể oải nói với Tiểu Y Tiên sau đó tự nhiên đi lên trên lầu hai. Tiến lên lầu hai Cơ Huyền phát hiện ra có khoảng ba gian phòng, hai gian gần nhau bên trái chắc chắn là một cái là nhà vệ sinh. Tiểu Y Tiên ưa sạch sẽ không ở gian sát với nhà vệ sinh trong nháy mắt Cơ Huyền đoán được phòng của Tiểu Y Tiên, cậu hướng người về phía gian phòng đơn bên phải thẳng tiến.

Cơ Huyền mở cửa phòng thấy được gian phòng đơn sơ, gọn gàng trên mặt bàn của phòng còn để lại vài mảnh giấy với ghi chép chằng chịt về các công thức đan dược. Dựa vào đó là Cơ Huyền đã khẳng định được đây là phòng Tiểu Y Tiên, hơn nữa trong phòng vẫn còn phảng phất một mùi hương đặc trưng nhẹ nhàng của Tiểu Y Tiên.

Cơ Huyền không chút do dự lao tới chiếc giường gọn gàng kia lao tới nằm bẹp trên đó.

Tiểu Y Tiên khi nghe Cơ Huyền nói một mội đã cảm thấy không ổn rồi, chỉ là nàng chưa kịp nói gì thì thân ảnh của Cơ Huyền đã nhanh chóng lao lên tầng hai. Đến khi nàng đi lên thì thấy cửa phòng nàng mở toang ra, Cơ Huyền thì không biết xấu hổ cả người bành chướng nằm trên đó, cánh tay ôm chặt chiếc chăn mà sang nay vừa đắp, vẫn còn chút áp áp, làm Tiểu Y Tiên mặt trở nên phỉm hồng nhìn tới cậu.

Trong mơ màng Cơ Huyền nói:

- Cái kia! Ta đi ngủ một chút đã, nếu như nàng không muốn rình coi ta ngủ, xin mời ra ngoài. Đương nhiên, nếu nàng muốn xem ta ngủ cũng không sao, ta luôn luôn hào phóng.

- Hồn đàn! Mỗi lần đều khi dễ ta!

Tiểu Y Tiên nghe Cơ Huyền thờ ơ, cuối cùng cũng không dám ngậy ngốc lại trong phòng, sắc mặt đỏ bừng đi ra ngoài.

.....

Trong tối hôm đó trên bầu trời đêm của Vạn Triều thành xuất hiện một đạo bóng đen lướt qua tường thành mà không kinh động bất cứ ai. Đạo bóng đen đó bay cách xa khỏi Vạn Triều thành một vài dặm thì hạ xuống một cánh rừng đơn sơ. Xuống cánh rừng này thì hai người tách ra, hóa ra đạo bóng đen này là một nam một nữ. Nam mặc hắc bào, đeo chiếc mặt nạ vô diện, nữ mặc bạch y trên miệng lúc nào cũng treo một nụ cười nhẹ nhàng toát ra một khí chất tươi mát lại kèm theo sự mềm yếu.

Tiểu Y Tiên nhìn xung quang hỏi:

- Tại sao ngươi lại dừng lại ở đây vậy, chả nhẽ nơi này là địa điểm chứa đựng dị hỏa sao Cơ Huyền?

- Đương nhiên không phải rồi, nhưng cần tìm thứ tăng tốc độ di chuyển lên.

Cơ Huyền khoát tay một cái từ trong không gian ba động mạnh mẽ sau đó một đầu hùng sư khổng lồ, với làn la lấp lánh từ qua và đôi phi dực to khổng lồ xuất hiện.

Tiểu Y Tiên nhìn tới đầu ma thú thì tròn mắt co rút lại, luồng khí tức kinh thiên này hoàn toàn chấn trụ nàng khiến nàng không thể di động một chút nào.

- Giới thiệu cho nàng biết, đây là sủng thú của ta. Ta đã bảo sủng thú của ta còn ngầu hơn con ngựa ưng của nàng mà.

- Thật.

Cơ Huyền thấy Tiểu Y Tiên bị kinh hãi đến nỗi không di chuyển được liền cười to vài tiếng, tiến tới ôm eo của nàng nhún chân nhảy lên Tử Tinh Dực sư vương. Tâm khê động Tử Tinh Dực sư vương liền huy động phi dực bay tít tít bay đi.

Trên lưng của Tử Tinh Dực sư vương, Tiểu Y Tiên mới bình tâm lại, cánh tay sờ sờ lên bộ lông của sư vương trong lòng khám khái không thôi. Không nghĩ tới có ngày nàng có thể cười lên một con ma thú cấp bậc này.

Nghĩ tới vậy Tiểu Y Tiên quay lưng nhìn về phía người thanh niên ngồi phía sau nàng, cậu không bao giờ cho nàng hết ngạc nhiên cả. Từ lần đầu tiên gặp mặt cho tới bây giờ, Tiểu Y Tiên luôn bị hành động của Cơ Huyền làm cho kinh hãi không thôi. Trong lòng miên mang suy nghĩ, thân thể nàng cũng từ từ tựa sát vào lồng ngực Cơ Huyền, cánh tay nắm lấy cánh tay của cậu nhìn về bầu trời đêm. Tận hưởng cảm giác lãng mạn hiếm có này.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Băng Sơn động

Cơ Huyền và Tiểu Y Tiên phi hành khoảng một ngày thời gian thì tới vị trí đánh dấu hỏa điểm.

Nơi được đánh dấu có khả năng chứa dị hỏa là một ngọn núi băng khổng lồ, to với vài trăm trượng không khác gì một ngọn núi lửa chỉ có điều hoàn toàn được cấu tạo lên từ băng tuyết. Ở vị trí này thoát nhìn thực sự rất hùng vĩ, hàn khí từ ngọn núi băng lan tỏa khắp bốn phương tám hướng, nửa dặm xung quanh cũng bị hàn khí ảnh hưởng toàn bộ cây cối kết thành rừng băng.

- Đây chính là nơi chứa đựng dị hỏa sao?

Tiểu Y Tiên nhìn nơi cực hàn này nghi hoặc hỏi.

Cơ Huyền cũng không dám khẳng định, dị hỏa là khái niệm gì cho dù là băng phách ngàn năm cũng dễ dàng bị nó đốt trụi, nếu nó ở đây theo lý phải đốt ngọn núi băng này tan chảy mới đúng.

Từ Tinh Dực sư vương bay vòng quanh một hồi phát hiện ra lối vào của ngọn băng sơn này, nói liền hạ xuống vị trí đó. Cơ Huyền và Tiểu Y Tiên nhảy xuống khỏi lưng Từ Tinh Dực sư vương rồi nhìn tới lối vào này. Không hiểu sao Cơ Huyền cảm thấy nơi này có cảm giác giống với một cái động phủ của một con ma thú cao giai vậy.

Cơ Huyền lắc đầu ném bỏ nghi hoặc nhìn Tiểu Y Tiên nói:

- Tiến vào nơi này thì phải nòng theo sát ta. Tránh để bị lạc, nếu có biến cố gì thì chúng ta còn kịp trở tay. Nghe chưa.

Tiểu Y Tiên gật đầu thật mạnh.

Cơ Huyền thấy Tiểu Y Tiên gật đầu thì hướng tới phía hang động băng, tay không quên nắm lấy tay Tiểu Y Tiên, tay khác thì huy động ra một ngọn tiêu hóa thành sắc. Tâm niệm điều khiển Từ Tinh Dực sư vương tiến vào trước, cậu và Tiểu Y Tiên tiến vào sau.

Vừa bước vào bên trong hang động băng thì hàn khí liền ập tới, nhiệt độ trong nháy mắt liền thụt giảm liên tục. So với bên ngoài thì bên trong mới chân chính là cực hàn, thoáng một khắc mà Cơ Huyền và Tiểu Y Tiên trên mặt và y phục đều kết một tầng băng mỏng. Cảm nhận được biến hóa hai người biến sắc, vận chuyển đầu khí khu trục hết hàn khí trong người ngưng kết thành một màng đầu khí bao bọc toàn thân kháng lại cái lạnh.

Làm xong thì hai người tiếp tục tiến sâu vào bên trong ngọn núi. Tòa băng sơn này thực sự rất rộng lớn, tiến vào bên trong tựa như đi vào một cái mê cung khổng lồ. Nếu không cẩn thận sẽ lạc vào trong đó, cái lạnh của mê cung này đủ khiến một đại đầu sư cường giả không chống trụ được lâu, đủ khiến họ mất đi phương hướng rồi đi đến tử vong.....

.....

- Ta khảo, mẹ nó cái nơi chết tiệt này rộng lớn bao nhiêu vậy đi vài canh giờ đồng hồ cũng thấy đích đến.

Nhóm Cơ Huyền đi vòng vòng trong hang động băng sơn này cũng khoảng vài canh giờ đồng hồ rồi mà vẫn chưa thấy tận cùng. Hơn nữa hàn khí nơi này ngày càng dày đặc, liên tục xâm thực vào màng đầu khí của cậu, có điều cậu có thú hỏa hộ thân nên không bị ảnh hưởng nhiều.

Tiểu Y Tiên thì không được như vậy, một khoảng thời gian đầu nàng có thể kiên trì nhưng càng lâu thì nàng càng bị hàn khí ảnh hưởng nặng nề, nếu không phải có Cơ Huyền liên tục giúp đỡ nàng khu trục hàn khí thì nàng đã không chịu nổi. Dù vậy sắc mặt Tiểu Y Tiên cũng trở nên nhợt nhạt không chút huyết sắc.

Từ Tinh Dực sư vương thì hoàn toàn không bị hàn khí ảnh hưởng.

Xuyên qua một thông đạo dài thì Cơ Huyền gặp phải ba thông đạo khác, nhìn ba cái thông đạo này Cơ Huyền hận không thể chửi ầm lên. Tồn thời gian lòng vòng cuối cùng còn chơi ba cái thông đạo nữa, tính đùa người hay gì vậy.

Cơ Huyền đành dựa theo cảm giác của Từ Tinh Dực sư vương chọn thông đạo giữa đi tới. Thông đạo này vẫn như trước vòng vo khúc triết, điều biến đổi duy nhất là nhiệt độ nơi này ngày càng giảm xuống.

Đi tới một đoạn đường bỗng tối đen như mực. Cơ Huyền cau mày lại linh cảm thấy điều không lành, nâng cao cảnh giác với xung quanh. Đầu khí quanh cơ thể bắt đầu lưu động nhanh hơn, cậu điểm vào đạo từ quang vào hư không, theo nhịp điệu năm đạo tiêu hỏa xuất hiện trong hư không. Sau đó nhanh như tên bắn, hóa thành tứ tiễn hướng tới phía thông đạo đen ngịt kia lao tới.

Từ hỏa đâm thẳng tới đem đoạn thông đạo hắc ám phía trước thoáng thấp sáng trong chớp lát. Trong chớp lại thời gian Cơ Huyền và Tiểu Y Tiên thấy được đoạn đường phía trước được bao bọc bởi đầy rẫy nhưng con roi to như một đũa tre màu trắng như tuyết.

- Băng Cuồng Bức Yêu.

Tiểu Y Tiên liếc qua đàn dơi khổng lồ đó liền kinh hãi thét lên.

Cơ Huyền nghe thấy tên đàn dơi mặt mày cũng lóe lên âm trầm. Băng Cuồng Bức Yêu là một nhị cấp đỉnh phong ma thú, bản thân nó cũng không có gì đáng sợ có điều đây là nếu đơn độc tác chiến.

Nhưng Băng Cuồng Bức Yêu này lại là ma thú săn theo đàn, thông thường một đàn của chúng khoảng gần một trăm con với kích thước to lớn, băng cấp đầu khí và khả năng ẩn mình trời sinh thì cho dù một Đấu linh đi chăng nữa va chạm với bọn chúng tuyệt đối là tìm đường chết.

Đàn Bức Yêu bị Cơ Huyền phát hiện tung tích cũng không còn ần ần nữa, cả đàn Bức Yêu lao tới phía họ, con đường phía trước bị đàn bức yêu vây bao bọc.

- Gầmmmmm!

Từ Tinh Dực sư vương lúc này thấy Bức Yêu tấn công thì tiến lên phía trước chặn trước Cơ Huyền và Tiểu Y Tiên. Nó gầm liên tiếng kinh thiên, đem toàn bộ băng động chấn rung lắc. Một lượng lớn Bức Yêu bị tiếng gầm của nó làm chấn động, liên tục rơi rụng. Nhưng vẫn còn rất nhiều con không sợ chết lao tới.

Tiêm giác của Từ Tinh Dực sư vương rực cháy một hỏa cầu to lớn, hỏa cầu như được giải phóng năng lượng hóa thành một chùm từ hỏa bắn tới phía số

Bức Yêu còn đang lao tới kia.

Đàn Bức Yêu cảm nhận thấy nguy cơ, bọn chúng tập chung lại với nhau tạo thành vòng xoáy, miệng bọn chúng đồng loạt thò ra băng sương. Trước mặt bọn chúng ngưng kết lại thành một tấm băng thuần to lớn với tốc độ mắt thường cũng nhận thấy, đem băng thuần che chắn.

- Rầm...

Chùm tử hỏa và băng thuần va vào nhau, tiếng nổ kinh thiên vang vọng khắp băng động, những dải băng kết bện nhọn trên trần nhà bị rung lắc dữ dội. Ánh tử quang chói mắt phản vào vô số mặt băng khắp sơn động đem cả sơn động này thấp sáng lên.

Cơ Huyền và Tiểu Y Tiên phía sau Tử Tinh Dục sư vương cũng phải che mắt. Ánh tử quang nhanh chóng biến mất, trả lại ánh sáng thông thường cho băng động. Cơ Huyền và Tiểu Y Tiên nhìn kết quả chiến đấu thì khâm khái không thôi.

Tử Tinh Dục sư vương một đòn đem băng thuần lần Bức Yêu thổi bay đi, nường kết lệt lủi rơi đó. Kết quả là nghiền ép, cũng phải thôi dù bọn chúng có lợi hại đến đâu cũng không so được với đầu hoàng.

Có điều băng động này cũng thực kiên cố, linh nguyên chùm tử quang của Tử Tinh Dục sư vương mà hoàn toàn không bị ảnh hưởng nhiều. Xem ra đúng là có khả năng dị hỏa bị nhốt ở trong này.

Cơ Huyền vẫn tiếp tục đi tới phía trước nhưng lúc này tinh thần cảnh giác hơn hẳn, đề phòng trường hợp mà có đàn ma thú như Băng Cuồng Bức Yêu. Sau một hồi cuối cùng họ tiến vào vị trí trung ương của tòa băng sơn khổng lồ này, nơi này xuất hiện một cái hồ nước khổng lồ.

Hồ nước có màu lam quang nhẹ nhẹ, ở giữa nơi cực hàn này mà hoàn toàn không bị hóa đá còn xuất hiện hồ nước. Bên trên mặt hồ có hai dải quang trụ lớn nhỏ khác nhau. Một dải băng trụ giống một dải sen nở rộ, trên dải sen để một viên băng châu to giống đầu người phía trên, băng châu phát ra hàn khí kinh tâm.

- Băng Phách Thương châu... nếu vậy cái hồ ở dưới này chính là Băng Hàn Linh tuyến.

Cơ Huyền ánh mắt lóe lên kinh nghi nói. Băng Phách Thương châu chính là bảo vật đối với người tu luyện băng hệ công pháp, nguồn năng lượng dồi dào của nó đủ cho đầu hoàng cường giả đến liều mạng tranh đoạt. Nó cũng thứ có thể gián tiếp hình thành Băng Hàn Linh tuyến.

Tiểu Y Tiên cũng bị câu nói của Cơ Huyền làm giật mình, nàng đương nhiên biết Băng Hàn Linh tuyến là bảo vật chân quý như nào rồi vậy mà ở đây lại có cả một hồ nước.

Cơ Huyền cùng Tiểu Y Tiên và Tử Tinh Dục sư vương tiến tới hồ nước, càng tiến tới hàn khí toát ra càng mạnh. Đến thực lực như Cơ Huyền cũng hoàn toàn không thể lại gần thêm.

Cơ Huyền tạm không để ý tới Băng châu, cậu nhìn tới băng trụ còn lại. So với băng liên bàn thì to gấp mấy lần, thông trụ từ mặt đất nổi thẳng lên băng đỉnh trên đầu họ. Bên trong dường như có thứ gì đó mờ nhạt như bị nhốt vào bên trong.

Đúng lúc là tiểu thanh hỏa bỗng bạo động dữ dội, lập lòe như bị mắt kiểm soát. Băng trụ lơ cũng bắt đầu bắt đầu rung động dữ dội, thứ bị giam bên trong bắt đầu di động, phát ra nhiệt lực cường hãn rồi đánh tan băng trụ thoát ra ngoài.

- Bùm!

Băng trụ bị nguồn nhiệt lực kinh hải này toát nát, một đạo xích quang mau chóng thoát khỏi băng trụ. Biến cố làm mọi người không kịp đề phòng, Tử Tinh Dục sư vương dùng thân thể khổng lồ của mình che chắn cho Cơ Huyền.

Cơ Huyền lúc này mới nhìn rõ thứ bị nhốt bên trong băng trụ khổng lồ đó. Một ngọn hỏa diễm đỏ rực xuất hiện như muốn nhóm bầu trời xanh thẳm kia thành màu đỏ, hàn khí cũng vì sự xuất hiện của ngọn xích diễm này mà giảm bớt đi. Bên trong còn có một bộ khô cốt đang ngồi khoanh chân trong trạng thái tu luyện nhưng Cơ Huyền nào có thời gian để ý tới bộ khô cốt đó.

Thanh hỏa bạo động trên tay Cơ Huyền là cậu đã nhận ra hỏa diễm đỏ chính là dị hỏa. Chỉ là không phát hiện ra là dị hỏa nào thôi.

Tử Tinh Dục sư vương nhìn đoàn xích diễm kia, cảm thấy nguy hiểm. Nó ngưng tụ vô số hỏa tiễn từ sắc hướng tới đoàn xích diễm kia bắn tới. Nhưng đoàn tử tiễn khi lại gần nó thì bỗng trở nên yếu ớt cuối cùng bị đoàn xích diễm chôn vùi.

Lúc này thì hệ thống vốn trầm lặng cũng đã lên tiếng:

- Tinh. Kí chủ hiện giờ đã gặp phải bài danh thứ 22 trên dị hỏa bảng “Vạn thú Linh hỏa”. Đối với thú hỏa mà nói đây chính là vật xung khắc nhất.

Cơ Huyền nghe vậy thì sắc mặt biến ảo không thôi. Không ngờ lại gặp phải dị hỏa xung khắc nhất với thực lực của họ hiện giờ.

Tiểu Y Tiên cảm thấy Cơ Huyền không đúng lắm liền vội hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra sao?

- Hắc, chúng ta đã gặp được Dị hỏa rồi đó, chính là đoàn hỏa diễm đỏ thẫm đang phát uy trên bầu trời kia. Có điều nó lại là hỏa diễm khắc chế mọi thú

hòa trên đời, tình thế bất lợi với chúng ta.

Tiểu Y Tiên cũng cười khổ, không nghĩ hôm nay lại gặp được dị hòa nhưng lại đá trúng thiết bàn, gặp lại loại xung khắc với tình trạng của họ.

- Tình. Có điều không phải không có cơ hội. Vạn thú Linh hỏa bị phong ấn trong băng trụ kia một thời gian dài rồi, vì vậy suy yếu đến cùng cực. Chỉ cần kích thích ép nó liên tục sử dụng năng lượng, khiến nó hao mòn thì lúc đó chính là thời cơ tốt nhất để bắt nó.

Cơ Huyền trong đầu bắt đầu suy tính kế hoạch. Khôi Mị luôn ẩn nấp trong hư không cũng đã xuất hiện. Cơ Huyền nhìn đóa hỏa diễm kia khóe miệng cười lạnh nói:

- Ta cũng muốn xem dị hòa cường đến mức độ nào.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Vạn Thú Linh hỏa - Sự vương tiền giai

Tiểu Y Tiên có bất ngờ khi thấy từ trong hư không có người xuất hiện nhưng hiện tại không phải thời khắc hỏi.

Cơ Huyền đẩy lui Tiểu Y Tiên lại phía sau một khoảng cách an toàn, từ hỏa thiêu đốt thành một vòng tròn bao bọc nàng ở bên trong. Làm xong Cơ Huyền mới nhìn Tiểu Y Tiên đang lo lắng, cậu cười nhẹ an ủi:

- Nàng không cần lo lắng cho ta, nàng cứ ở trong vòng tròn này sẽ tương đối an toàn. Nhìn chúng ta thắng lợi trở về.

Tiểu Y Tiên gật mạnh đầu.

Cơ Huyền xoay người đi, thu hồi lại nụ cười ấm áp đó. Khuôn mặt trở nên nghiêm túc hẳn tiến tới phía đối diện với dị hòa, hai tay kết lại một thủ ấn, theo thủ ấn đầu khí từ cơ thể cậu cuộn cuộn thoát ra ngoài ngưng kết thành năm đạo kiếm quang đen tuyền sau lưng.

Năm đạo kiếm khí bắn nhanh hướng tới phía Vạn thú Linh hỏa hung hăng chém mạnh lên, chỉ là chưa chạm tới nó đã bị nhiệt lực kinh khủng của nó thiêu đốt phân rã mất hai đạo. Ba đạo còn lại liên liền chết lao tới.

Trong khoảng khắc dị hòa phân tâm đối phó kiếm khí thì Khôi Mị đã ngưng tụ ra vô số tiểu xà bằng đầu khí hướng tới dị hòa lao tới, mấy ngàn con tiểu xà nhanh chóng bao bọc lại thành một quả cầu nhấp nhô đem dị hòa giam cầm lại bên trong.

Dị hòa bị nhốt bên trong không khuất phục, lại điên cuồng tăng cường thiêu đốt xà cầu, Dị hòa va đập vào cầu xà đem quả cầu làm bằng tiểu xà đốt trụi. Những tiểu xà được ngưng tụ bằng đầu khí đó nhanh chóng bị dị hòa thiêu đốt đến mức tan vỡ.

Dị hòa khi thoát khỏi hỏa cầu liền tăng tốc muốn đột phá chạy trốn.

Từ Tinh Dực sư vương thân thể to lớn nhanh chóng xuất hiện dị hòa, cự trảo khổng lồ đánh xuống phía dị hòa. Không khí bị cự trảo ép đến từng đợt như bị tan vỡ.

- Rầm

Cự trảo va chạm vào dị hòa, đem Vạn thú Linh hỏa đánh bật lại mạnh mẽ. Vạn thú Linh hỏa bị đánh trúng, bốn nguyên hỏa chủng bị đập mạnh vào bức tường băng, tường băng vang lên những tiếng rạn nứt rất nhỏ. Vạn thú Linh hỏa trở nên suy yếu đi hơn với lúc trước rất nhiều xích diễm trở nên nhạt nhòa đi nhưng sự suy yếu đó diễn ra không lâu sau đó nó lại bùng lên.

Nó hướng tới Từ Tinh Dực sư vương vừa tấn không nó phát động hỏa diễm tấn công. Ngưng tụ thành một trụ hỏa cao một trượng đem đập tới sư vương.

Từ Tinh Dực sư vương thấy trụ quang đồ rực ép xuống phía bản thân thì đôi phi dực đập mạnh thân hình khổng lồ như thiểm điện cấp tốc né đi, nhưng trụ hỏa như có linh tính khi Từ Tinh Dực sư vương né tránh thì trụ hỏa bỗng phân tách hóa thành vô số ám khí đâm tới hướng của Từ Tinh Dực sư vương.

Nếu sư vương dính phải đòn này tuyệt đối là trọng thương.

Nhìn hỏa diễm mỏng như chiếc kim với số lượng kinh khủng lao tới phía mình, Từ Tinh Dực sư vương gầm lên một tiếng đem từ hỏa lưu động toàn thân hình thành một màng bọc, sau đó từ hỏa nhanh chóng tụ tập lại tới nhau hóa thành chiếc khiên lửa chắn trước mặt.

Vô số kim hỏa đồ rực bắn tới đều bị từ hỏa ngăn lại nhưng vẫn có kim hỏa xuyên thủng được tấm chắn đó đâm tới Từ Tinh dực sư vương, làn da cứng rắn của nó cũng không chịu được dị hòa mà trở nên phồng rộp lên.

Cơ Huyền thừa lúc dị hỏa phân tâm lại phát động thêm đợt tấn công khá về phía dị hỏa. Bất ngờ thay đòn tấn công lúc này của Cơ Huyền lại chạm tới được lớp vỏ của dị hỏa mới bị nung chảy.

Vạn thú Linh hỏa đang bận rộn với sự vương vãi bị quấy nhiễu, nó đem sự chú ý tập chung tại Cơ Huyền, tuy không có mắt hay mũi nhưng Cơ Huyền cảm nhận được nó hết sức tức giận với cậu.

- Ách, ta không có ý quấy rầy người nha. Người cứ tiếp tục việc của người ta lần đây.

Cơ Huyền cảm thấy lạnh hết sống lưng cười hắc hắc với dị hỏa.

Vạn thú Linh hỏa phân tách lớp vỏ ra thành các năm tiểu hỏa cầu, năm tiểu hỏa cầu này đánh tới hướng Cơ Huyền.

Cơ Huyền thấy hỏa cầu hướng tới mình thì sắc mặt khê biến, Tật Phong Bộ ép tới cực hạn trong thoáng chốc dịch chuyển tới vị trí khác, có điều hỏa cầu lần này y như có linh trí đuổi theo Cơ Huyền. Tránh né chật vật, cuối cùng cậu tức giận gầm lên:

- Người thật sự nghĩ lão tử sợ người hay sao.

Cơ Huyền tức tốc bật mạnh hướng tới hỏa cầu gần nhất, Âm Huyền kiếm xuất hiện trên tay chém xuống hỏa cầu. Âm Huyết kiếm va chạm với hỏa cầu trong thoáng chốc khựng lại nhưng đầu khí của Cơ Huyền liên tục truyền vào kích phát huyết quang bao bọc lên lưới kiếm, cuối cùng gọt một đường rất mịn lên hỏa cầu.

- Bạo Huyết quang kiếm

Cơ Huyền không dừng lại, đem huyết khí mà Âm Huyết kiếm tích trữ được bên trong bạo phát ra, găm lên một cái tên tùy tiện nào đó đem Âm Huyết kiếm chém thành một vòng cung. Huyết quang tích trữ trong kiếm bắt mạnh ra hóa thành một hình bán nguyệt đâm máu đánh bạo hết hỏa cầu còn lại. Huyết kính kinh thiên hướng tới dị hỏa chém tới.

Cùng lúc huyết quang xuất hiện thì Khôi Mĩ đã ở xuất hiện ở trên đầu Vạn thú Linh hỏa ngưng tụ ra một con cuồng mãnh khổng lồ màu tím, cuồng mãnh được ngưng tụ đánh về phía dị hỏa tạo thành một thế gong kim ngân chặn dị hỏa.

Cảm nhận hai đòn tấn công ép tới, Vạn thú Linh hỏa cảm thấy nguy cơ liền thu hồi đòn tấn công với sự vương vãi hết hỏa điểm lại quanh thân trước khi hai đòn tấn công tới.

- Bùm

Lại lần nữa phát ra vụ nổ kinh thiên.

Vụ nổ tan đi, lớp bảo vệ của Vạn thú Linh hỏa gần như đổ vỡ hoàn toàn, thậm chí lớp vỏ lửa của nó cũng bị hao tổn lộ ra một viên đá hổ phách màu đỏ.

Nhân lúc dị hỏa chưa hồi phục Từ Tinh Dực sư vương lại một lần nữa lao tới cự thủ lại ép xuống, lần này dị hỏa đã có sự đề phòng những tia hỏa điểm trong không khí mau chóng tụ lại thành một tấm kiên năng lượng chắn cự thủ của Từ Tinh Dực sư vương.

Có điều Từ Tinh Dực sư vương cũng như nhìn thấu mưu tính của Vạn thú Linh hỏa, cự thủ không tiếp tục đánh xuống màng năng lượng đó mà cái đuôi khổng lồ xé gió đánh mạnh lên dị hỏa khiến nó một lần nữa đập dính tường.

Sau một chuỗi liên tục vận chuyển đầu khí Cơ Huyền có chút không chịu được, từ trong giới chỉ lấy ra một bình đan dược phù hồi đầu khí, đem nuốt vào đan dược vào, vận chuyển công pháp hòa tan đan dược. Cảm nhận đầu được mau chóng bổ xung Cơ Huyền liền cười lạnh với Vạn thú Linh hỏa.

Đây là cuộc đua tiêu hao xem ai thua trước, nhưng đáng tiếc Cơ Huyền có thuốc tha hồ cần, Từ Tinh Dực sư vương là có thể hấp thụ được năng lượng tàn dư của dị hỏa bổ sung năng lượng. Khôi Mĩ là khôi lỗi không lo đến việc mệt mỏi. Nhìn từ hướng nào đi chăng nữa thì đây cũng là cuộc chiến áp đảo, dị hỏa sẽ thua mau.

Dị hỏa sau khi bị lần hai đánh bật vào tường, đúng như suy đoán nó sẽ có một khoảng khắc suy yếu rồi phục hồi lại nhưng lúc này năng lượng của nó yếu hơn trước một chút.

Cơ Huyền cũng nhận ra điều khác biệt liền vui vẻ, chiến thuật quần ẩu, đua tiêu hao và “hit and run” của Cơ Huyền đã có tác dụng. Cậu cuồng ngoa cười:

- Con mẹ nó, dị hỏa thì kinh khủng lắm sao? Hôm nay lão tử làm thịt mày?

Vạn thú Linh hỏa như nghe hiểu lời của Cơ Huyền, bùng cháy xích điểm lên nhưng tức giận. Lại lao tới tham chiến.

Cơ Huyền, Từ Tinh Dực sư vương và Khôi Mĩ cũng lao vào tham chiến. Đây là một vòng lặp chỉ kết thúc khi một trong hai bên thua, còn muốn chạy trốn chỉ bằng nằm mơ.

.....

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ..... trong ngọn núi băng này vẫn liên tục vang lên tiếng chiến đấu không ngừng nghỉ. Những đóa hoa lửa bùng cháy, nhưng từ sắc hỏa diễm cuồng bạo, luồng kiếm khí sắc bén và dị hỏa bùng nổ.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu.....

Tiếng động chiến đấu đã dừng lại, Tiểu Y Tiên ở một vị trí an toàn nhìn lại bãi chiến trường vừa rồi, sàn băng tan nát, vách tường nứt vỡ, kiếm khí hỏa diễm, lân phiến vương vãi khắp nơi trong sảnh băng này. Có điều chiến thắng như dự đoán là bọn Cơ Huyền đã tiêu hao hết năng lượng còn lại của Vạn thú Linh hỏa.

Bây giờ nó chỉ còn là ngọn lửa bé bằng một ngón tay đủ để bao bọc hỏa chủng, chính là viên đá hồ phách màu đỏ sẫm của nó thôi. Vạn thú Linh hỏa lập lòe trên hư không như sắp tắt, còn vây quanh nó là Cơ Huyền, Từ Tinh Dực sư vương và Khôi Mĩ. Tuy thắng lợi nhưng tình trạng của họ cũng nhìn thật phần thảm thương.

- Ta đã nói là nguoi chạy không thoát mà. Tiểu hỏa hỏa ngoan ngoãn chịu trời đi.

Cơ Huyền nhìn Vạn thú Linh hỏa thu nhỏ đang lập lòe trên hư không nói.

Vạn thú Linh hỏa vang lên tiếng xì xèo như thể hiện sự tức giận với Cơ Huyền. Có điều Cơ Huyền không hiểu cũng không muốn hiểu.

Ba người bắt đầu đem vòng tròn từ từ ép sát lại hướng Vạn thú Linh hỏa ngăn chặn con đường chạy trốn của nó. Tốn công như vậy mà không ăn được vào miệng thì Cơ Huyền sẽ tức hộc máu ra đây chết mất. Vòng vây ngày càng hẹp, ép đến đến Vạn thú Linh hỏa tới góc tường.

Vạn thú Linh hỏa biết không còn đường trốn thoát, thì liều mạng. Vốn hỏa diễm bé bằng một ngón tay trở nên bành chướng hơn, ngày càng to năng lượng bên trong nó cũng cuồng loạn như muốn đem mọi thứ ma diệt đi.

- Hồng... Nó muốn tự bạo.

Cảm nhận thấy thể Cơ Huyền biến sắc, thân thể nhanh chóng bật lùi về đằng sau tạo một khoảng cách an toàn, Khôi Mĩ cũng thể lùi lại một khoảng chắn trước cậu bảo vệ.

Có điều, Vạn thú Linh hỏa đang bành chướng ra bỗng như quả bóng xì hơi nhanh chóng co rút lại, một thứ gì đó từ trong đoàn hỏa diễm bắn ra với tốc độ cực nhanh bắn hướng lên trần băng.

- Cơ Huyền đó là kế hoãn binh, hỏa chủng của nó muốn tẩu thoát ra ngoài.

Đứng ngoài vòng vây Tiểu Y Tiên nhận thấy điều khác lạ liền hét to hướng tới Cơ Huyền.

Cơ Huyền nghe vậy cũng liền phản ứng kịp, quay lại nhìn quả nhiên là lửa đảo. Trong lòng thầm nắm dị hỏa xảo quyết, thân hình cấp tốc lao tới hướng Vạn thú Linh hỏa ngăn chặn nó lại. Nếu để hỏa chủng ra khỏi khu vực này thì nó sẽ mau chóng phục hồi toàn lực đến lúc đó thì là công cốc.

Tật Phong bộ vận chuyển, Cơ Huyền trong nháy mắt lướt tới khu vực Vạn thú Linh hỏa, không quản nhiều cánh tay xuyên qua lớp lửa đang co rút kia muốn nắm lấy hỏa chủng nhưng trễ mất một nhịp viên đá hồ phách đỏ sẫm đã được bắn đi.

Khôi Mĩ nhanh chóng huy động cánh đầu khí đuổi theo, nhưng vẫn quá chậm so với dị hỏa, cuối cùng khi nghĩ dị hỏa sẽ chạy thoát thì biến cố ập tới.

Từ Tinh Dực sư vương không biết từ lúc vào xuất hiện ở bên trái của chủng hỏa Vạn thú Linh hỏa, theo kịp tốc độ của hỏa chủng. Nó mở cái miệng không lồ ra đem hỏa chủng hồ phách đó nuốt gọn vào trong bụng.

- Nuốt rồi.

Cơ Huyền chứng kiến cảnh đó cũng nuốt ngụm nước bọt thì thào nói.

Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác sảy đến, nhưng tin vui Cơ Huyền đã có được dị hỏa. Cơ Huyền nhìn Từ Tinh Dực sư vương hấp thụ Vạn thú Linh hỏa chủng sau đó thành thoi đáp xuống rồi khoanh đuôi chìm vào giấc ngủ.

- Tinh. Hiện tại Từ Tinh Dực sư vương hấp thụ bốn nguyên hỏa chủng của dị hỏa. Sẽ tiến hành ngủ say một thời gian.

Hệ thống lúc này lên tiếng giải thích với Cơ Huyền.

- Sẽ không có vấn đề gì chứ? Thôn phệ dị hỏa cực kì nguy hiểm mà?

Cơ Huyền nhìn sư vương chìm vào ngủ say lòng có chút lo lắng hỏi hệ thống, hiện giờ nó là con bài mạnh nhất của Cơ Huyền nếu mất đi sư vương tương đương mất một cánh tay.

- Tinh. So với nhân loại thì ma thú giống Từ Tinh Dực sư vương có tới sáu thành luyện hóa bốn nguyên hỏa chủng thành công, hơn nữa lần ở Tháp Nhĩ qua sa mạc sư vương đã thu được một hồi tạo hóa. Nên tỉ lệ hấp thụ thành công của sư vương lên tới bảy thành.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113: Biến cố

Cơ Huyền nghe vậy liền thở phào có chút nhẹ nhõm. Dự hóa để Tử Tinh Dực sư vương hấp thu cũng là một lựa chọn tốt.

Vòng hóa xung quang Tiểu Y Tiên cũng được dập tắt, nàng chạy tới phía Cơ Huyền cười nhẹ nói:

- Lần này thì đúng là nước phù sa không chảy ruộng ngoài nhĩ. Cũng đáng với nỗ lực.

Cơ Huyền nhìn bộ dạng vui vẻ của Tiểu Y Tiên thì hừ hừ hai tiếng không nói gì. Nữ nhân vô lương tâm, ta thì chật vật đến mức này còn nàng thì ở đó nói móc nói xéo.

Tiểu Y Tiên thấy đáng về trẻ con của Cơ Huyền thì nụ cười càng sâu hơn, nàng ngồi bên cạnh cậu sau đó thản nhiên để Cơ Huyền gói lên đùi nàng.

Cơ Huyền sững người một lúc mới phản ứng lại, cậu tròn to mắt nhìn Tiểu Y Tiên.

Đây là cảm giác gì!

Dung nhan khuynh quốc khuynh thành ở ngay trước mắt! Từng làn u hương kỳ diệu xộc vào mũi. Thật sự được gói lên ôn ngọc nhuyễn hương!

Tiểu Y Tiên dù sao cũng là hoàng hoa khê nữ cộng thêm ánh mắt bị Cơ Huyền nhìn trừng trừng đến vậy tốt xấu cũng thấy xấu hổ, nàng đem che mắt cậu hăng giọng nói:

- Nghỉ ngơi đi.

Cơ Huyền thấy nàng ngượng ngập cũng không nhìn chăm chăm nàng nữa nhắm mắt dưỡng thần.

Cơ Huyền tận hưởng cảm giác gói lên ôn ngọc nhuyễn hương, nhưng cậu quên mất một điều là cậu đang ở trong một nơi cực hàn lạnh lẽo. Hàn khí xâm nhập vào cơ thể Cơ Huyền cả người liền run mình một cái, hắt hơi liên tục.

- Không ổn, thể này thì sẽ bị cảm chết mất. Đi về nhà nàng rồi chúng ta tiếp tục việc còn đang dở.

Cơ Huyền cuối cùng cũng không chịu nổi liền bật dậy nghiêm túc nói với Tiểu Y Tiên.

Tiểu Y Tiên nghe vậy mặt có chút đỏ lên, trong lòng thầm nghĩ Cơ Huyền lời nói luôn có ẩn ý. Nếu nghĩ mắng cậu thì cậu sẽ bảo nàng nghĩ bậy, không mắng khi về nhà cậu sẽ được nước làm tới. Con người gian manh đến tận cùng. Tiểu Y Tiên thở phì phì tròn mắt với Cơ Huyền.

Cơ Huyền cũng không biết trong đầu tiểu y tiên nghĩ gì, cậu tiến tới vị trí Tử Tinh Dực sư vương đang ngủ say trên người sư vương lập lòe từ quang xen lẫn xích quang nóng bỏng. Xem ra hệ thống nói đúng, quá trình tiến giai phi thường thuận lợi. Cơ Huyền đưa tay ra định thu hồi Tử Tinh Dực sư vương thì biến cố xảy đến.

- Rầm...

Sàn băng bên trên bị đục ra một lỗ ra to, đem cả băng động này chấn tới rung lắc không thôi. Trên đó xuất hiện một ma bào trung niên nhân, ánh mắt hấn híp lại liếc tới vị trí của bọn Cơ Huyền bên dưới, giọng nói âm lãnh như đang ra lệnh nói:

- Dự hóa ở đâu? Đưa dự hóa cho ta thì ta sẽ phóng cho các ngươi một con đường sống.

Cơ Huyền nhìn ma bào trung niên nhân này, giọng nói bình đạm:

- Ta không biết Dự hóa gì ở đây?

Ma bào trung niên nhân nhìn xung quanh nơi này, trong không gian vẫn còn luông ba động năng lượng tồn tại của dự hóa để lại liền khẳng định dự hóa quả thực đã xuất hiện tại nơi này. Trung niên nhân cười lạnh với Cơ Huyền nói:

- Ngươi đừng giả ngốc với ta. Trong khoảng khắc vừa rồi ta đã bắt được hơi thở của dự hóa và lần ra đến đây, ta chắc chắn nơi đây có xuất hiện dự hóa..... Xem ra các ngươi không chịu phối hợp rồi, vậy thì đừng ép ta ngoan độc.

Ma bào trung niên nhân vừa dứt lời, đầu khí lực mang cuộn cuộn từ trong cơ thể lão phóng xuất ra bên ngoài hình thành vô số phong nhận sắc lạnh, suy ép xuống phía dưới.

Cơ Huyền nhìn ma bào trung niên nhân đánh giá, đầu khí hóa cánh thực lực rơi vào khoảng đầu vương tới đầu hoàng, uy áp so với Tử Tinh Dực sư

vuông và Khôi Mĩ thì yếu hơn không ít xem ra cũng tầm đâu vuông trung giai đến cao giai thôi. Cậu xác định thực lực của hắn thì cũng cười lạnh lại nói:

- Chỉ có thực lực đâu vuông mà ngươi quá kiêu ngạo đó, nếu ta xem ngươi thế nào cưỡng ép được bọn ta.

Khôi Mĩ đồng thời xuất hiện trước người của Cơ Huyền, phóng xuất uy áp ngược lại hướng ma bào trung niên nhân. Làn sóng uy áp mãnh liệt đánh nát uy áp của hắn, đem ma bào trung niên nhân đánh bật lại vài bước.

Trung niên nhân ra oai phủ đầu thất bại, còn bị phản chấn khiến hắn lùi lại vài bước trên hư không, ma bào trùm đầu cũng bị đánh rơi xuống. Ánh mắt hắn khẽ biến nhìn về Khôi Mĩ đứng trước mặt Cơ Huyền.

- Đâu hoàng.

Ma bào trung niên nhân cảm nhận được khí thế của Khôi Mĩ liền nhận ra nàng là đâu hoàng cường giả. Sắc mặt hắn biến đổi một hồi, không nghĩ ở nơi này sẽ xuất hiện đâu hoàng, có điều hắn liếc tới Tử Tinh Dực sư vương đang nằm ở gần Cơ Huyền thì trông mắt lão có rút lại vì hắn cảm nhận khí thế của nó cũng không thua kém Khôi Mĩ bao nhiêu cũng là cường giả đâu hoàng.

Trong lúc khí thế hai bên đang giằng co căng thẳng thì Tiểu Y Tiên nhìn ma bào trung niên nhân như nhận ra điều gì đó, nàng tiến lại gần Cơ Huyền nói nhỏ:

- Cơ Huyền đó là thành chủ của Vạn Triều thành, đâu vương Ngạn Phong. Nghe đồn hắn đã là tiến vào bát tinh đâu vương, khá nổi tiếng ở Xuất Vân đế quốc, trong giới được sư hắn đã tiến vào hàng ngũ Ngũ phẩm được sư. Chỉ là không biết vì lý do gì mà mấy năm gần đây tiến đến Vạn Triều thành làm thành chủ. Xem ra lão nhắm tới Dị hỏa.

Cơ Huyền được Tiểu Y Tiên khái quát sơ lược về Ngạn Phong liền gật đầu. Bát tinh đâu vương, ngũ phẩm được sư xem ra lão ta cũng không tầm thường tí nào, so với Cổ Hà thì chỉ kém chút đỉnh. Chỉ có điều đâu vương thì vẫn là đâu vương, cậu bên cạnh có đâu hoàng, nếu thật sự động thủ thì không biết hưu chết về tay ai.

- Các cậu, ta không nghĩ ở đây có đâu hoàng cường giả nhưng dù có đâu hoàng cường giả thì kết quả vẫn vậy thôi, nếu đưa ta dị hỏa thì ta sẽ để các ngươi an ổn.

Ngạn Phong sau một hồi trầm ngâm thì giọng nói âm dương quái khí lên tiếng.

- Ta đã nói ta hoàn toàn không biết ngươi nói gì, chúng ta đến đây chỉ vì Băng Hàn linh tuyền hoàn toàn không biết một chút gì về dị hỏa.

Cơ Huyền vẫn nhún vai nói lại một lần nữa.

- Tiểu tử, có lẽ thế thực sau lưng ngươi không tầm thường, thậm chí còn phái ra một đâu hoàng cường giả và một ma thú cao giai đâu hoàng bảo hộ ngươi nhưng nếu ta đoán không sai thì ma thú đó đang tiến giai.....

Ngạn Phong cười lạnh rất ra một bộ ta nắm chắc trong tay phân tích thì giọng bỗng im bật lại. Lão hướng tới Tử Tinh Dực sư vương đang tiến giai quét lại thêm một lần nữa, rồi mặt lão trở nên phần nộ chửi:

- Khốn nạn, tên điên. Ngươi để cho ma thú đó hấp thụ dị hỏa để tiến giai, mẹ nó dị hỏa chân bảo của thiên địa lại để cho một đầu súc sinh hấp thụ.

Ngạn Phong rít gào với Cơ Huyền, chân bảo của thiên địa, báu vật khiến ai cũng muốn cướp đoạt hay bị kẻ điên lãng phí cho ma thú hấp thụ. Ngạn Phong tức đến vò đầu bứt tai, chửi ầm lên.

Cơ Huyền chứng kiến cảnh đó trong lòng có chút... quái dị. Đường đường là một đầu xô một nơi vậy mà hiện nay như một người đàn bà chanh chua. Đồng thời cũng thờ dãi xem ra bị phát hiện rồi, cậu nói:

- Nếu ngươi đã biết vậy thì nên hiểu nơi đây không còn dị hỏa cho ngươi đâu, ngươi có thể đi.

- Nào có chuyện dễ dàng thế, vì tìm kiếm tung tích dị hỏa mà ta đã phải đến cái nơi khi ho có gáy này hiện tại sao có thể từ bỏ. Nếu đã hấp thụ thì ta chỉ cần giết kẻ đã hấp thụ dị hỏa thôi, cũng đỡ tốn sức lực của ta trong việc thu phục dị hỏa.

Ngạn Phong neho đôi mắt lại giống như một con độc xà hướng tới Cơ Huyền dơ nanh vuốt.

- Vậy ngươi muốn động thủ?

Cơ Huyền nhìn Ngạn Phong có vẻ muốn động thủ thì cậu đề cao cảnh giác lên.

- Nói cho ngươi biết điều thú vị. Ngươi biết tại sao lại có ngọn núi băng băng khổng lồ này không? Vì trước đây có một ma thú xây lên nơi này, đem nơi này là địa bàn để đột phá tiến giai. Băng Hàn linh tuyền, Băng Phách Thương châu đều được sử dụng là công cụ tiến giai của nó. Nhưng câu hỏi là bây giờ ma thú đó đi đâu rồi? Tại sao nó bỏ lại địa bàn của nó, báu vật của nó mà rồi đi không lý do?

Cơ Huyền nghe lời thấy lời của Ngạn Phong trong lòng mơ hồ dấy lên một cảm giác bất an, Cơ Huyền cũng đã ngờ ngợ về việc ma thú đã tạo ra nơi này một cách kì công thế này giờ đã ở đâu?

Ngan Phong nở nụ cười một cách điên cuồng với Cơ Huyền, hấn hét lên:

- Ta sẽ cho ngươi biết vì sao nhé..... THƯƠNG TUYẾT CHI NHA xuất hiện đi.....

Sau tiếng hét của Ngan Phong thì một cảm giác rét lạnh ập tới từ bên ngoài, sự lạnh lẽo đó còn kinh khủng hơn cả hàn khí trong động băng, bóng trắng không lồ xuất hiện sau lưng Ngan Phong.

Cự đại ma thú ở trên không trung, ma thú này hình thể khổng lồ có hơn bảy tám thước, toàn thân lại bao trùm một tầng kết tinh băng quang, ánh nắng chiếu rọi làm quang hoa bắn ra tứ phía, có chút chói mắt.

Một con ma thú đầu sư tử hung tợn, nhãn đồng lấp lánh lam quang cùng thanh quang kì dị, xung quanh cổ nó có vô số mảnh băng kết không lồ bao quanh tựa như một chiếc bôm băng băng. Trên thân của nó là một đôi phi đực khổng lồ trắng tinh như tuyết mang vẻ đẹp tuyệt mỹ lạ thường, nhưng mỗi cú đập cánh của nó lại đem thiên địa như đông băng lại, hàn khí tỏa ra. Bốn cái trảo trắng kiên đồng dạng cũng là được bao phủ bởi băng quang tinh thể, mỗi một lần đập hạ đều muốn làm không gian chấn động, lực lượng to lớn khó mà tưởng tượng được.

Đầu ma thú này về hình thể bên ngoài gần giống với Tử Tinh Dực sư vương nhưng Tử Tinh Dực sư vương là thú vương chi hóa còn Thương Tuyết Chi Ngao là âm lãnh chi vương. Xung khắc đối nghịch với nhau.

Ngan Phong đắc ý nhìn xuống Cơ Huyền cuồng ngạo nói:

- Sao há ngạc nhiên không? Đây chính là sủng thú của ta Thương Tuyết Chi Ngao, không giống ngươi được thể lực chu cấp cho cường giả theo đuổi mà ta đã tự bắt được nó về. Ha ha, ta đã tốn hơn vạn dân của Vạn Triều thành làm hiến tế, vô số đầu lĩnh, đại đầu sư,... thường nhân cũng có để tạo ra một huyết trận đem trời buộc không chế ma thú kinh khủng này. Kết quả chính là con bài tẩy này ta không sợ bất cứ kẻ nào nữa.

- Dù huyết trận trời buộc làm Thương Tuyết Chi Ngao không thể sử dụng hết sức nhưng dù vậy nó cũng tương đương một đầu hoàng cường giả bảo vệ rồi. Bây giờ thì các ngươi đã thua rồi.

Sự xuất hiện của Thương Tuyết Chi Ngao ngoài dự đoán đã đem tới một lượng lớn phiền phức cho nhóm Cơ Huyền. Cơ Huyền lúc này trong lòng cũng cảm thấy đắng ngắt không thôi, biến cố tiếp tục biến cố.

- Giờ thì làm sao mới phù hợp đây?

Trong đầu Cơ Huyền ánh lên vô số tính toán, tình thế này với Cơ Huyền thực sự là đủ bất lợi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Chiến Đấu Vương

Không khí giương cung bạt kiếm căng thẳng.

Cơ Huyền truyền âm với Tiểu Y Tiên:

- Chốc nữa dù có như nào thì nàng cũng không được quay đầu lại, hãy chạy khỏi nơi này càng xa càng tốt.

Hiện tại tình thế đặc thù, Cơ Huyền không thể vừa chiến đấu vừa lo cho Tiểu Y Tiên được.

Tiểu Y Tiên cũng hiểu điều này, nàng thoáng hiện lên sự dấy dựa nhưng sau đó liền thu lại. Nàng nhìn Cơ Huyền gật đầu.

Cơ Huyền nhìn thấy Tiểu Y Tiên gật đầu cũng liền an tâm, ánh mắt cậu hướng lại lên vị trí Ngan Phong cười lạnh nói:

- Muốn cướp đi hỏa từ trong tay ta.... Xem các ngươi có bản lĩnh đó không.

Lời vừa dứt thân hình Cơ Huyền liền xuất hiện tại vị trí của Tử Tinh Dực Sư vương, cánh tay để trước đầu sư vương tâm niệm động liền đem Tử Tinh Dực sư vương thu hồi lại vào trong không gian hệ thống.

Ngan Phong cũng thu hết hành động Cơ Huyền vào trong mắt, lão thấy vậy liền gào lên:

- Tiểu tử muốn chết.

- Xùy, lời thoại nhạt nhẽo này ta nghe muốn chán rồi. Có thể có cái gì sáng tạo hơn không.

Cơ Huyền không yếu thế đáp trả.

Thương Tuyết Chi Ngao đằng sau Ngan Phong lúc lầy rống lên một tiếng kinh thiên, không gian như bị cự trụ gõ mạnh. Sau tiếng gầm đó hàn khí như được tu lại xung quanh kết thành khối băng cầu khổng lồ.

Thương Tuyết Chi Ngao đem khóa băng cầu khổng lồ đó ném xuống vị trí của nhóm Cơ Huyền. Từ vị trí của khóa băng cầu Cơ Huyền đã cảm nhận được hàn khí lạnh thấu xương từng đợt ép xuống.

Khôi Mĩ cũng động, nàng kết thành một đạo thủ ấn kì dị từ quang khuếch tán tứ phía, hư ảnh của Cự Xà màu tím từ trong thủ ấn đó xuất hiện. Hư ảnh cự xà cũng ngưng tụ một loại năng lượng màu tím quái dị trong miệng, nó rống lên một tiếng đem đạo từ quang đó mạnh mẽ ép tới băng cầu.

Trong khoảng khắc hai loại năng lượng va nhau đem cả tòa băng sơn này chấn động đến mức kinh khủng. Thiên địa như chỉ còn lại đạo từ quang và băng quang.

- Rầm

Khối cấu trúc tường chừng như vô cùng kiên cố của tòa băng sơn bắt đầu có dấu hiệu đổ vỡ, vô số rãnh nứt được hình thành. Các vị trí khác trong băng sơn bắt đầu sụp đổ, tòa băng sơn rung động liên tục.

Cơ Huyền đứng sau Khôi Mĩ nên đợi dư chấn ảnh hưởng không nhiều, nhưng chỉ một chút dư chấn đó thôi cũng khiến cậu tức ngực khó thở rồi.

Ngan Phong cũng không có trái thom để ăn, lão bị đợt dư chấn đó hất bay khỏi tòa băng sơn bốn đến năm trượng. Khóe miệng không ngừng rỉ máu.

Lúc này băng động phía bên Cơ Huyền được bao bọc bởi màn sương, màn sương khổng lồ dày đặc này đem toàn bộ băng động phía dưới bao trùm lên.

Hai tay hơi hơi khép lại tay ngọc không ngừng biến hóa ra những thủ ấn kỳ dị, năng lượng trong rừng trúc lúc đó đột nhiên trở nên ba động kịch liệt. Thân thể Khôi Mĩ được một vòng quang mang màu đậm bao phủ.

Quang mang không ngừng bành trướng, một lát sau, một âm thanh giống như sư tử gầm, lại có chút giống tiếng hổ rống, từ bên trong quang mang mơ hồ truyền ra, mà sau khi âm thanh này vang lên không lâu, quang mang chói mắt chợt phình to. Một cự xà màu tím dài tới mười mấy trượng xuất hiện.

Cự xà màu tím thân hình thon dài mà hữu lực, mơ hồ có một loại cảm giác ưu nhã, đồng tử cũng có màu tím nhạt. Cự xà màu tím chậm rãi quấy động thân thể trên không trung, đầu lâu thật lớn hơi chuyển hướng qua chỗ Thương Tuyết Chi Ngao, trong con mắt màu tím nhạt vừa rồi lại xẹt qua một chút hàn mang.

Cự xà hướng tới Thương Tuyết Chi Ngao lao nhanh tới. Thân hình khổng lồ của cự xà đem màn sương khuấy động lên, nhanh như cắt cự xà lao khỏi màn sương. Cái đuôi khổng lồ quấy mạnh về phía Thương Tuyết Chi Ngao, đem nó đánh bay xa mấy chục trượng.

Thương Tuyết Chi Ngao bất ngờ bị tập kích chưa kịp phản ứng liền bị Cự xà đánh bật khỏi vị trí mấy chục trượng. Có điều trước khi cùng đuôi của cự xà va chạm cơ thể nó ánh lên băng khối, đem bao bọc vị trí va chạm lại, giảm thiểu thương thế xuống mức tối đa.

- Rắc rắc.

Khôi Mĩ đánh bật Thương Tuyết Chi Ngao xong, đôi mắt tím yêu dị lạnh lẽo liếc mắt về phía Ngan Phong đang bị bắt ngờ. Nó ngưng kết ra một lượng lớn tiểu tử xà điện cuồng lao tới Ngan Phong, sau đó hướng tới phía Thương Tuyết Chi Ngao bị đánh bật ở đằng xa kia lao tới.

- Phong Long Quyển

Ngan Phong thấy đầu khí từ quang hóa thành tiểu xà dày đặc lao tới, lão khẽ vẩy tay, không khí xung quanh hắn rung chuyển, một cái vòi rồng khổng lồ xuất hiện. Trong chớp mắt, vòi rồng vốn rất bé bỗng chốc bao phủ đất trời, cây cối như sắp bật khỏi gốc.

Từ sắc tiểu xà hóa thành vô số đạo quang ảnh đâm tới vòi rồng. Va chạm với vòi rồng đem vòi rồng đánh tan nhưng mỗi lần đánh tan thì vòi rồng mau chóng hồi phục, đồng thời đem tiểu xà nghiền nát. “Con mụ rắn” và vòi rồng khổng lồ như kéo dài vô cùng vô tận không có điểm kết thúc. Trên bầu trời dường như thỉnh thoảng có vài tia lửa điện lóe lên khiến người ta phải kinh hồn bạt vía.

Bỗng vô số từ sắc tiểu xà lao vào nhau kết thành một thanh trường thương khổng lồ, từ quang phô cái thiên địa, uy áp toát ra đè nén lên không gian làm không gian không ngừng chấn động, gợn sóng.

Từ sắc trường thương khổng lồ như có linh trí xé nát không gian hướng tới vòi rồng kia lao tới.

Ngan Phong cảm nhận được sức mạnh kinh thiên của từ sắc trường thương, lão khẽ biến sắc. Tâm niệm điều khiển vòi rồng áp súc lại liên tục đến mức lão cảm được trong tay, Ngan Phong cầm lấy vòi rồng ném mạnh hướng tới từ sắc trường thương.

Trong vòi rồng là vô số tiếng gào thét, còn có rất nhiều lưỡi kiếm gió bắn ra. Những nơi chiếc vòi rồng lướt qua, cây cối rạp rạp lập tức biến thành vùng đất khô cằn đầy cát.

Vào thời khắc chiếc vòi rồng cuồng bạo đâm sầm vào từ sắc trường thương va chạm vào nhau, không gian dường như muốn nổ tung.

- Uynh~~

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, cả khu rừng dường như bị tiếng nổ làm cho rung chuyển.

Nhưng chấn động không dừng lại ở đó. Dưới sự thúc động của hai bên, tứ sắc trường thương và chiếc vòi rồng đã hơi tách ra lại lao vào nhau, cảm giác như không bao giờ dừng lại vậy.

Mỗi lần va chạm là một lần tứ sắc tứ khí và lưỡi kiếm gió bay ra. Bốn bề như gặp phải đại họa tai ương. Cuối cùng, mỗi lần đâm sầm vào nhau dường như đều có thể tạo ra vô vàn vết rạn nứt trong không trung.

- Bùm~~

Lần va chạm cuối cùng, tứ sắc trường thương và vòi rồng đâm vào nhau không tách ra nữa, mà như hai con rắn đang liều mạng quấn lấy nhau, rồi lao lên trời, đến một lúc nào đó thì phát nổ!

Giống như một vầng mặt trời nhỏ vừa nổ tung. Ánh xanh của những lưỡi kiếm gió và màu tím của trường thương bao phủ, nhấn chìm toàn bộ trời đất!

Ngan Phong vẻ mặt tái nhợt không còn chút máu, thân hình lảo động không cũng vù sóng xung kích mà liên tục lùi lại, khoe miệng vẫn rỉ máu tươi. Nếu không phải vừa rồi lão phản ứng nhanh lẹ liều mạng ngạnh kháng thì trong khoảng khắc trường thương tới thì lão đã bị một đòn miểu sát.

Đó mới chỉ là thực lực lo nhỏ của một đấu hoàng cường giả mà Ngan Phong miễn cưỡng đón đỡ. Lão nhìn sang một vị trí xa hơn, ở phía đó không gian nổi bật lên hai màu tím và trắng còn kinh khủng hơn lúc vòi rồng và trường thương va nhau. Miễn cưỡng có thể thấy hai đạo bóng hình không lồ đang va chạm chiến đấu. Vùng nằm trong cuộc chiến của bọn chúng liên bị san thành bình địa, không gian liên tục gợn sóng không thôi.

Khi Ngan Phong đang thất thần thì trong khoảng khắc đó trong không gian xuất hiện năm đạo kiếm khí đen tuyền hướng tới phía trước lão chém xuống, nhằm vào các vị trí điểm yếu mà tấn công.

Ngan Phong trong thoáng chốc cảm thấy tử vong ập tới, năm đạo kiếm quang như thiểm điện chớp mắt đã đâm tới các điểm yếu hạ, một kích lấy mạng lão. Ngan Phong vội vàng huy động đấu khí trong cơ thể phóng xuất ra ngoài, kết thành một màng gió mỏng phía trước cơ thể.

- Cách.

Năm hắc kiếm vẫn chậm một nhịp va chạm vào màng gió liền bị chặn đứng, màng gió quanh Ngan Phong trở nên sắc bén hơn, đem năm đạo kiếm quang chấn tới vỡ nát.

- Muốn đánh lên ta sao, luyện thêm trăm năm nữa đi....

Ngan Phong chặn được thế tấn công bất ngờ của Cơ Huyền thì cười lạnh nói.

Có điều, Ngan Phong chưa nói xong thì một thân ảnh quý mị từ trong không khí bỗng xuất hiện đằng sau lưng lão. Cơ Huyền cầm Âm Huyết Kiếm trong tay, sát khí ngấm trời, đấu khí điên cuồng tràn vào Âm Huyết kiếm đem đường huyết quang của nó trở nên sắc nét hơn. Âm Huyết kiếm xé gió hướng tới đầu Ngan Phong mà chém xuống.

Ngan Phong một lần nữa cảm thấy tử vong đe dọa một lần nữa, lão rung mình. Dùng tốc độ nhanh nhất hướng tới vị trí Cơ Huyền tập kích ngăn chặn. Cánh tay lão hóa thành một tấm khiên gió mỏng, đây là tất cả những gì lão có thể huy động.

- Keng...keng

Cơ Huyền chém Âm Huyết kiếm xuống liền bị chiếc khiên gió ngăn cản, huyết quang lóe sáng với lực phong sắc bén va chạm với nhau.

- Lão tử đã nói rồi muốn tập kích lão tử một trăm năm vẫn còn sớm đó đó.

Ngan Phong một lần nữa ngăn chặn được thế công của Cơ Huyền kiêu ngạo nói. Chỉ là lão không nghĩ tới đường đường là đấu vương đỉnh phong cường giả một khu mà bị tập kích hai lần, hơn nữa còn là một tứ tinh đại đấu sư nho nhỏ làm cho chật vật.

Cơ Huyền đối với khiêu kích của Ngan Phong thì chỉ cười lạnh không đáp. Đấu trong cơ thể cậu sôi sục lên, các loại đấu khí khác hệ điên cuồng chạy vào Âm Huyết kiếm, đem huyết quang trở nên càng chói lóa hơn. Cơ Huyền gầm lên một tiếng:

- Lăng Trọng Diệp - Bạo Phá.

Huyết quang lóe lên, âm huyết kiếm bùng nổ kinh thiên. Phong khiên bị vụ nổ làm cho liên tục nứt vỡ, Âm Huyết kiếm sắc bén cắt xuống một đường xuyên qua phong khiên.

Ngan Phong biến sắc muốn lùi ra đằng sau một bước.

Nhìn hành động của Ngan Phong, nụ cười lạnh lẽo của Cơ Huyền càng đậm hơn.

Ngan Phong thấy tránh né thành công chưa kịp kinh hi thì một đạo kiếm quang thực mau từ trên cao, chực trượng hướng đầu lão chém xuống đúng mi

tâm

- Phập....

Kiểm quang chém xuống, chính xác máu tươi trào ra....

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Cứu Dương Long Đỉnh áp Đấu Vương

- Phập!

Kiểm quang chém xuống, một đạo máu tươi chạy ra.... Có điều đạo kiểm quang này chém lệch....

Ngan Phong ôm phần cánh tay bị chém đoạn, khuôn mặt biến xanh biến đỏ như một chú tắc kè hoa, ánh mắt lão lạnh lẽo hướng tới Cơ Huyền. Chỉ trong chớp mắt thủ ngắn ngủi mà một đấu vương đỉnh cấp lại bị một thanh niên, mới đại đấu sư nho nhỏ ép tới chật vật, đoạn một cánh tay.

Trong khoảng khắc vừa rồi, nếu lão không quyết đoán đem cánh tay thí đi làm lệch hướng chém của kiểm quang thì bây giờ đầu lão đã nổ thành tro rồi.

Cơ Huyền nhìn kết quả này trong lòng có chút thất vọng. Cơ Huyền triệu hoán sáu đạo kiểm quang, sử dụng năm cái làm mồi như đầu tiên, để một cái ở vị trí cách xa. rồi mỗi như thứ hai là chính bản thân mình, đem Ngan Phong cảm nhận thấy nguy cơ tránh hấn cảm nhận được đạo kiểm quang thứ sáu. Rồi một đòn bất ngờ, giết chết lão, nhưng kết quả thì có chút ngoài dự đoán.

Cơ Huyền nhìn Ngan Phong một bộ chật vật, thì lên tiếng chế nhạo nói:

- Quả nhiên là... muốn tập kích lão thì một trăm năm vẫn chút thiếu nga..

- Ta phải giết ngươi!!!!

Ngan Phong ôm cánh tay bị đoạn đang rỉ máu rít gào, đấu khí từ trong cơ thể lão ào ào như biển lớn phóng thích, cuồng phong dữ dội.

- Muốn mạng ta.... có nhiều người lắm nhưng nếu ngươi không cầm máu thì ngươi chắc chắn sẽ chết trước ta đó.

Cơ Huyền ảo tâm lên tiếng nhắc nhở. Huyền Ảnh Phi đực cùng lúc huy động, hướng tới phía khác lao đi.

Ngan Phong phần nộ khôn cùng, lão nhìn vết thương đang chảy máu liên tục, ngay cả khi dùng đấu khí phong bế thì cũng không chống đỡ được bao lâu. Ngan Phong lấy ra một bình ngọc khuôn mặt lão thoáng lên nét không nỡ, đem mở nắp ra đan hương lan tỏa bốn phía, xem ra là đan dược tứ phẩm cao cấp.

Ngan Phong đang tính đem uống thì biến cố một lần nữa xảy ra, một đoàn hỏa diễm từ sắc được áp súc tới mức nhỏ như kim lao tới phía Ngan Phong. Lão gầm lên một tiếng hình thành một đợt liệt phong đem từ kim hỏa vỡ nát.

- Không có lần sau nữa đâu.

Ngan Phong âm trầm gầm lên. Sau đó lão cầm bình đan dược định dốc vào miệng nhưng “ Rắc ” một tiếng, bình đan dược trong tay lão vỡ tan, tứ phẩm đan dược cao cấp rơi ra ngoài.

Cơ Huyền từ xa truyền lại tiếng nói:

- Ngươi ngu như vậy sao có thể đột phá đấu vương được nhỉ. Đúng là kì tích của thiên địa.

Ngan Phong nhìn mảnh vỡ trong tay mình mắt lão đỏ ngầu, khuôn mặt tức giận cùng cực. Cánh đấu khí màu xanh lục sau lưng lão biến thành màu lưu li, thân hình lão động mạnh, xé toạc gió mà lướt về phía Cơ Huyền. Trong miệng lão rít gào:

- Thằng chó chết tiệt.... ta thề ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.... hành hạ ngươi tới khi nào giải tỏa nỗi phần hận của ta.... Thậm chí cả gia tộc hay tông môn của ngươi đều vì ngươi mà trả giá....

Có thể nói Cơ Huyền đáng ghi vào sử sách vì những kì tích cậu gây ra.

Nhìn Ngan Phong tăng tốc lao tới phía mình thì Cơ Huyền không khỏi cười khò. Hình như đem tên này kích nộ hơi quá rồi, lòng nghĩ vậy nhưng Cơ Huyền không khỏi miệng mồm:

- Ngụ xuẩn, đến ta cũng chưa được gặp lại cha mẹ của ta ở thế giới này. Nếu người mà tìm được họ đem tới gặp ta thì ta cảm tạ người còn không hết nữa là.

- Tiểu tạp chúng, người chết chắc rồi.

Ngan Phong một mặt dùng đầu khí ngăn chặn máu chảy ra, mặt còn lại dùng đầu khí huy động vào cánh đầu khí kéo gần lại khoảng cách hai người. Nhưng vì phải tốn đầu khí cầm máu nên so với Cơ Huyền vẫn khó bắt kịp. Nạp tới của lão thì theo cánh tay của lão bay mất rồi.

- Hắc, tiểu tạp chúng gọi ai đó?

- Tiểu tạp chúng gọi người đó.

- Người mà là tiểu tạp chúng sao? Người là lão tạp chúng mới đúng. Hắc hắc

Có thể nói cuộc chiến này từ căng thẳng tới khôi hài diễn ra đủ cả.

Một kẻ đuổi một kẻ truy chạy khắp Vạn Yêu lâm, nhưng khoảng cách của hai người vẫn liên tục thu hẹp lại. Dù sao đầu vương vẫn là đầu vương khi lão nghiêm túc thì Cơ Huyền không đầu lại, đó là lí do cậu mới kích nộ lão làm lão giận quá mất khôn.

Chạy thêm một đoạn xa xa nữa, đến vách núi quái dị mà lần trước cậu thâm nhập vào. Cơ Huyền dừng lại ở trên đoạn vách núi cậu quay đầu nhìn về phía Ngan Phong như chó điên lao tới đây.

Ngan Phong thấy Cơ Huyền dừng lại thì lão cũng cấp tốc dừng lại đối diện phía cậu, ánh mắt nổi đầy tơ máu nhìn chăm chăm cậu. Giọng nói rít gào:

- Tiểu tạp chúng nhà người dừng lại chịu chết sao?

Nói thì nói vậy nhưng Ngan Phong vẫn quang sát xung quanh đề phòng. Bài học xương máu nói với lão, Cơ Huyền tuyệt đối không đơn giản là chỉ chạy vòng vòng xong ngừng lại ở một địa điểm ngẫu nhiên nào đó.

- Hắc, muốn giết ta sao? Có gan thì theo ta xuống đây.

Cơ Huyền nhìn Ngan Phong cười hắc hắc nói. Thân thể Cơ Huyền hướng tới phía vực sâu hắc ám kia lao tới.

Ngan Phong thấy Cơ Huyền hóa thành một đạo lưu quang lao xuống vực sâu hắc ám kia. Cẩn chặt rằng, lao xuống cùng, hiện tại lão đã cùng đường rồi. Mất một cánh tay, bí mật Thương Tuyệt Chi Ngao cũng đem ra ánh sáng.

Lần này nếu lão bỏ về là lỗ chắc. Lùi một vạn bước mà nói, nếu để Cơ Huyền sống rồi khỏi thì chức thành chủ này lão cũng khỏi làm. Thay vào đó là đối mặt với cường giả hoàng tộc Xuất Vân và các thế lực lớn nhỏ khác mà lão đắc tội.

Ngan Phong do dự một hồi lâu rồi nhanh chóng hóa thành một đạo lưu quang lao xuống đáy vực. Thân thể lão được bao bọc trong khí cầu lục sắc đề phòng Cơ Huyền tập kích.

.....

- Tiểu tạp chúng kia làm trò quỷ sao?

Ngan Phong lao xuống vách núi thì bị bóng tối bao bọc lại, đầu khí- cảm tri- tầm nhìn đều như bị một sức mạnh nào đó gò bó lại. Lão cảm nhận được sự quái dị này trong lòng run lên một cái một suy nghĩ đáng sợ xuất hiện nhưng sau đó liền gạt bỏ, nếu Cơ Huyền có năng lực lớn vậy đã không phải chạy loạn lên. Có điều lần này lão không còn nôn nóng nữa mà chậm rãi dò xét, vì nơi này thực quý dị.

.....

Cơ Huyền ở một khoảng cách bên dưới nhìn hướng tới vị trí của Ngan Phong. Cơ Huyền chọn được một chỗ nhô ra, cậu đứng trên đó thu lại toàn bộ khí tức ẩn mình. Vực sâu này thực quái dị, đem mọi thứ gò bó lại đến Ngan Phong cũng chịu ép thúc nhưng Cơ Huyền thì hoàn toàn ngoại lệ.

Nhờ hệ thống khuếch tán nên Cơ Huyền có thể “nhìn” rõ bán kính năm trượng xung quanh. Nên Cơ Huyền hoàn toàn thấy rõ phạm vi của Ngan Phong, cậu nhếch môi cười cười, trên tay xuất hiện một đoàn hỏa diễm tử sắc pha chút thanh sắc. Vung nhẹ cánh tay đoàn hỏa diễm hóa thành đốm nhỏ lao tới công kích Ngan Phong.

Ngan Phong đang chậm rãi thăm dò thì, một đoàn hỏa diễm tự như mũi tên lao nhanh tới hướng lão. Ngan Phong thấy vậy vung cánh tay lên chém xuống, một chiếc đao gió không lồ xuất hiện, đem đoàn hỏa diễm đánh tan, rồi chém sâu xuống dưới.

Cơ Huyền ở vị trí góc khuất nhìn đao gió đó chém lướt qua chính mình mà chém sâu xuống đáy vực. Sau vài ba khắc thì tiếng đổ vỡ xuất hiện, xem ra là đao gió đó chém xuống đáy vực rồi.

Ngan Phong sau khi ra tay cũng dừng lại không tiếp tục công kích nữa, đòn vừa rồi chỉ là thăm dò đối phương ở vị trí nào thôi. Lão lại tiếp tục đi xuống.

Cơ Huyền nhìn thấy Ngan Phong tiếp tục đi xuống sâu hơn, vị trí cách cậu còn khoảng hai trượng. Cơ Huyền ngưng thần, toàn bộ hơi thở, khí tức đều

được đầu kín đi, thân thể hoàn mỹ hòa nhập với bóng tối của vực. Chờ Ngạn Phong đi xuống dưới vực và đi vị trí của cậu.

Ngạn Phong đi xuống càng ngày càng sâu, gần sát với vị trí Cơ Huyền liền dừng lại. Lần này lão lại chém hai đợt đao gió vào trong hư không.

Thấy vẫn không có độ tĩnh gì, Ngạn Phong lẩm bẩm:

- Không lẽ tiểu tử đó trốn rồi? Không thể nào? Đến cả ta cũng bị thu hẹp lại cảm tri, chỉ có thể dựa vào đầu khí mò mẫm. Không lí nào một đại đấu sư có thể làm được điều đó. Chắc chắn tiểu tử đó ở dưới đáy vực giăng bày ta.

Ngạn Phong càng nghĩ càng có lí nên hắn quyết định nghiền ép Cơ Huyền ở vị trí này, tay Ngạn Phong không ngừng biến hóa thủ ấn. Trong một tích tắc, hắn bỗng quay người lại, hai tay đẩy về phía trước, vô số cuồng phong lao tới.

- Cuồng Phong Thiên Niên Vũ!

Vô vàn luồng gió như những con rắn hổ mang lao tới tấn công xuống đáy vực. Đòn tấn công như vũ bão của Ngạn Phong làm cho vách vực rung chuyển, vô số vụn đá hay vụn kếm kết cấu liền tan vỡ rơi xuống.

Cơ Huyền ở vị trí ẩn nấp gần Ngạn Phong cười khổ không thôi, trong lòng cần cầu vị trí của mình đừng có rơi xuống. Cũng cảm thấy buồn cười là Ngạn Phong tốn cả mớ đầu khí chỉ để đánh vu vơ. Với thương thể hiện giờ thì chắc Ngạn Phong ko duy trì được lâu nữa.

Ngạn Phong cũng cảm nhận được tình trạng của mình biến tệ đi, trong lòng có chút vội vàng. Lão nghĩ Cơ Huyền chắc chắn ở dưới đáy vực, đòn tấn công đó của lão đủ giết chết vài đầu linh thú đừng nói tới đại đấu sư. Vì vậy lão lao nhanh xuống đáy vực để thu hồi lại dị hỏa.

Cơ Huyền thấy lão đi rồi liền thở phào, Phi Ảnh Huyền đực xuất hiện lao nhanh lên trên. Trên đường lao lên Cơ Huyền còn phá tan vách vực tạo chương ngại vật cho Ngạn Phong, vô số tảng đá lao xuống phía dưới. Không dừng lại, Cơ Huyền đánh ra một đạo thủ ấn tập chung tử hỏa lại thành một khối trụ khổng lồ.

- Từ Tinh phong ẩn....

.....

Ngạn Phong đang tiến tới gần đáy vực thì ngẩng lên thấy rất nhiều tảng đá rơi xuống, che kín các đường. Lão biết mình lại mắc mưu, lão phẫn nộ. Lão gầm lên một tiếng:

- Cuồng Phong Thiên Niên Vũ.

Phong xà lao ra hướng tới các tảng đá đánh tan thành khối bụi, sau đó lão huy động đôi cánh lưu ly của mình lao thẳng một đường hướng tới phía trên. Một khắc đồng hồ Ngạn Phong đã lao đến miệng của vực sâu rồi.

- Tiểu tạp chủng.... ta phải giết ngươi.

Chỉ là lão chưa kịp lao tới thì từ sắc quang trụ đập tới mặt lão, Ngạn Phong nghiêng rằng ánh cay bao bọc bởi phong đầu khí hóa thành một phong thuẫn ngang chống đỡ với từ sắc quang trụ. Có điều lão nhất nhanh nhận ra điều lạ thường, từ sắc quang trụ thất thế nhưng sau đó từ sắc quang trụ dễ dàng liên tiếp kích xuyên qua mấy chục trọng phong thuẫn bố trí trước người nữ nhân thần bí, cuối cùng chiếu vào bên trong thân thể lão. Đầu khí trong người Ngạn Phong thoáng đình trệ lại.

Cùng lúc đó thân hình của Cơ Huyền di động tới trước mặt của Ngạn Phong. Cơ Huyền hai tay dơ lên trên không miệng hô:

- Triệu hoán Cửu Dương Long Đỉnh.

Một chiếc đỉnh to hơn người xuất hiện, kim sắc quang ảnh chói mù mắt, hư ảnh cửu long quấn đỉnh như ẩn như hiện. Cơ Huyền đem Cửu Dương Long đỉnh đập mạnh xuống phía Ngạn Phong.

- Rắc rắc.

Cửu Dương Long đỉnh đập xuống, đánh nát phong thuẫn, nhiệt lực kinh thiên từ đỉnh thoát ra ép tới hướng Ngạn Phong.

- Phụt

Ngạn Phong bị Cửu Dương Long đỉnh tập kích, đầu khí trong cơ thể lão bỗng giảm mất 6 phần khiến lão không thể vận chuyển được. Cuối cùng cả thân thể của lão lãnh nguyên Cửu Dương Long đỉnh, lão bị đánh bật xuống dưới vách núi, thổ huyết liên tục.

- Muốn đấu với lão từ sao.... Con mẹ nó còn non lắm.

Cơ Huyền nhìn thấy Ngạn Phong bị đánh bật xuống vách núi, liền cười khẩy, hung hăng chửi thề một phen.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 116: Giết Đầu Vương

Cơ Huyền nhìn Ngạn Phong bị đánh xuống vách vực liền cười lạnh, hung hăng chửi thề một câu. Cánh tay cầm Cửu Dương Long đỉnh yêu thích không nỡ buông tay, cậu cười nham nhở nói:

- Hắc hắc, đúng là bảo bối quá bền rồi. Đem đầu vương cường giả đập một cái khiến hắc hổ huyết cũng không hề hấn gì.
- Tinh. Kí chủ có thấy xấu hổ không? Bảo vật để luyện được mà người lấy ra để đập nhau. Nếu bị kẻ khác biết được sẽ hung hăng tấu ngai một đốn rồi cướp đi thần đỉnh.

Hệ thống kinh bị Cơ Huyền một trận.

- Đây là tận dụng đồ tốt. Cửu Dương Long đỉnh bất phẩm vậy sao chỉ dùng để luyện đan được, ta đang tạo thêm chức năng cho nó, khai phá hết tiềm lực của đỉnh.

Cơ Huyền cảm thấy mình làm rất đúng nên rất to tiếng đáp lại hệ thống:

- Haiz, khi nào có cơ hội ta sẽ đem một tên đầu vương nhét vào được đỉnh luyện thử xem có đốt chết đầu vương được không.
- Tinh. Nói nhảm đủ rồi.... Từ Tinh Phong Ấn thuật của kí chủ chỉ có thể duy trì được chưa tới năm phút đồng hồ thôi đó. Nếu không muốn táng thân nơi này thì bớt nói nhảm đi.

Cơ Huyền nghe xong cũng tỉnh lại từ cơn đặc ý, khuôn mặt trầm xuống nhìn về phía vách đá. Cậu không ngại thờ cho rằng đòn tấn công đó có thể giết chết Ngạn Phong đâu.

Cơ Huyền trong tay đã nhanh chóng kết thành ấn ký.

Hai tay hấn vừa khẽ vỗ vào nhau, đột nhiên, thiên địa nguyên khí cơ hồ đều động dậy sau tiếng vỗ bầu trời ánh nắng đang chói chang đột nhiên trở nên tối sầm lại!

Không biết tầng mây lơ lửng từ đâu đến, che đi mặt trời chói chang. Trong tầng mây dày đặc, quang mang huyết sắc đang không ngừng sôi trào, khiến ánh sáng xung quanh đều mang thêm mấy phần huyết sắc.

Thấp thoáng có mấy tia thiểm điện huyết sắc không ngừng lấp lóe, cơ hồ lúc nào cũng có thể từ trên không đánh xuống.

Cơ Huyền trên người chốc chốc lại có điện quang bắn ra, cơ hồ hình thành một sợi dây cảm ứng nào đó với thiểm điện huyết sắc trên bầu trời! Tay phải của hấn khẽ phát ra, giống như không mang chút sức lực nào, thế nhưng chỉ một động tác như vậy, đã tóm hết thiểm điện huyết sắc vô cùng cuồng bạo vào trong tay!

Thiểm điện huyết sắc vang lên từng tiếng xèo xèo, không ngừng bập bùng nhấp nháy. Thế nhưng dưới sự điều khiển của Cơ Huyền, những tia thiểm điện vốn vô cùng cuồng bạo ấy, lại từ từ thu lại, cuối cùng giống như một đứa trẻ nghe lời, thu hết vào trong lòng bàn tay của Cơ Huyền, hình thành một chùm quang mang huyết sắc hình bán nguyệt!

.....

Ngạn Phong ở bị Cửu Dương Long đỉnh đánh bật xuống trọng thương, đang giằng co với Từ Tinh Phong Ấn của Cơ Huyền. Tuy ấn thuật này Cơ Huyền có thể Phong Ấn nhưng đối khoảng cách cảnh giới là không thể san lấp, nên ấn thuật này chỉ có tác dụng định trệ đầu khí của Ngạn Phong trong một thời gian ngắn.

Đầu khí lưu li vận chuyển điên cuồng bên trong kinh mạch đem từ sắc đầu khí kì dị đánh tan hết. Trong phút chốc nhưng đầu khí màu tím bị Ngạn Phong đem xóa hết khỏi cơ thể của lão.

- Ta nhất định sẽ khiến ngươi muốn chết không có chỗ dung thân.

Ngạn Phong gầm to, cánh đầu khí huy động mạnh hóa thành đạo hư ảnh lao nhanh lên trên, tốc độ này so với vừa rồi còn nhanh hơn bội lần.

Trong chưa đầy năm phút Ngạn Phong đã thấy được bầu trời, chỉ có điều trên bầu trời xanh thẳm lúc này được huyết quang che khuất, những tia huyết khí lan tỏa khắp nơi trên bầu trời.

.....

Cơ Huyền nhìn thấy sự xuất hiện của Ngạn Phong thì cười lạnh nói:

- Đúng lúc ta đang muốn tìm ngươi..... CON MẸ NÓ ĐẦU VƯƠNG CƯỜNG GIẢ ẮN THỬ MỘT ĐÒN NÀY CỦA THIẾU GIA XEM.

Cơ Huyền chỉ nhanh chóng giơ tay lên, chém mạnh xuống phía hư ảnh màu lưu ly đang bỏ tới. Nhất chém của cậu vừa đánh ra, trong lòng bàn tay của cậu đã bắn ra một đạo quang mang huyết sắc hình bán nguyệt. Nơi Huyết Nguyệt lướt qua, thiên địa như hoàn toàn bị xé toạc ra.

Ngan Phong cảm nhận thấy vàng huyết nguyệt đang bỏ tới phía mình cảm giác tử vong nồng đậm bao trùm toàn thân. Vàng huyết nguyệt này hoàn toàn bao kín lấy đường lui của lão.

Ngan Phong cắn răng liều mạng, đầu khí nhanh chóng vận chuyển. Lão bấm thủ ấn biến hóa, trong thoáng chốc Đồi cánh đầu khí màu lưu ly sau lưng Ngan Phong bỗng mở rộng theo đó, màu lưu ly trên cánh càng ngày càng đậm, cuối cùng gần như chiếu sáng toàn bộ hư không. Đầu khí trời đất dường như bị hấp dẫn bởi cái gì đó, đang điên cuồng tụ lại nơi thân thể Ngan Phong.

- Liệt Không!

Theo sau tiếng hét ấy của Ngan Phong, luồng đầu khí màu lưu ly dài mấy trượng bỏ mạnh xuống. Vào thời khắc ấy, dường như nó đã phá vỡ giới hạn của không gian, xung quanh dường chém, không khí dường như xuất hiện vết rạn nứt.

- Âm~~

Trong ánh mắt theo dõi của mọi người, Huyết Nguyệt và Liệt Không va vào nhau, giống như hai dòng nước hòa nhập, huyết sắc và lưu ly không ngừng quấn vào nhau, lúc này ngay cả âm thanh cũng như bị xé rách!

Giống như hai khóa lưu tinh khổng lồ, trong chớp lát chúng đập vào nhau, năng lượng xung kích từ hai bên giống như hỏa luyện khổng lồ lan tràn dữ dội!

- Âm~Âm~Âm~Âm~

Sau tiếng nổ lớn, từng trận oanh tạc năng lượng phát tiết cùng lúc bắn ra khắp bốn phương tám hướng. Hai cột trụ năng lượng vẫn không ngừng giằng xé nhau rồi phóng về đường chân trời xa xa!

Ở nơi chúng chạm vào nhau, từng luồng năng lượng cuồng bạo quét qua biến những tảng đá vỡ vụn xung quanh thành tro bụi. Trong không gian hư ảo, tiếng nổ liên tục vang lên.

Sau một hồi, năng lượng lưu ly đã chững đứng vàng Huyết Nguyệt lại. Trong không gian vang lên tiếng cười quái dị của Ngan Phong:

- Cạc cạc, dù đầu kĩ của ngươi có cường hãn thì sao chứ.... thực lực không đủ sẽ không thể thi triển hoàn toàn uy lực của nó.... Tiểu tử, ta sẽ không để ngươi chết dễ dàng đâu, bí mật của ngươi ta sẽ moi hết ra, dị hỏa,..... sau đó luyện hồn ngươi khiến ngươi vĩnh viễn không siêu thoát.

Ngan Phong thổ huyết liên tục, người như hóa thành huyết nhân, xem ra lúc này lão đã liều cả mạng vận chuyển hoàn toàn đầu khí trong người để đánh ra đòn ngạnh kháng với đầu kĩ của Cơ Huyền.

Cơ Huyền lúc này mặt cũng đã trở nên tái nhợt không còn chút máu, đầu kĩ địa cấp như rút mòn hết đầu khí của cậu nhưng cậu không một chút hoảng hốt, đôi mắt ánh lên sự lạnh lùng. Cậu nói:

- Ngươi nghĩ địa cấp đầu kĩ cao cấp chỉ có tác dụng nhưng vậy sao.

Vừa dứt lời Cơ Huyền như đang bấm thủ ấn gì đó, cậu gầm lên:

- Bạo.

- Bùm~~

Luồng khí tức cơ hồ có thể hủy diệt cả đất trời tràn ra từ trong Huyết Nguyệt, sau đó khí tức âm lạnh lan ra. Nguyệt đầu khí huyết sắc giống như vàng thái dương nổ tung ra, khí tức âm lạnh chớp mắt trào ra, bao phủ khắp đất trời.

Huyết Nguyệt bạo nổ hóa thành một huyết cầu khổng lồ với sức hủy diệt vô tận đem cả Ngan Phong vào bên trong. Huyết cầu bành chướng thành khổng lồ đem cả hai bên vách núi nuốt vào. Huyết cầu bạo nổ, đem cả không gian trấn mạnh tới rung lắc, âm thanh như xé rách màng nhĩ lan khắp bốn phương tám hướng.

Trận va chạm không biết đã diễn ra bao lâu, mọi thứ xung quanh lại trở về âm trầm. Vách núi bị huyết nguyệt nuốt vào mất một khoảng lớn hình thành một nửa hình cầu. Mà ở trung tâm vụ nổ có một bóng hình thập phần chặt vật, lớp da bên ngoài bị cháy đen thành, có nhưng vị trí máu thịt loang lổ. Giống như một huyết nhân lại giống như một hắc nhân. Đồi cánh đầu khí lưu ly như bị tan vỡ chỉ còn lại một phần nhỏ.

Ngan Phong giờ đây tựa như một quái nhân, nếu để hấn ra đường lúc này quả thực thập phần dọa người. Lão sống sót khỏi đòn tấn công của Cơ Huyền nhờ sinh mệnh lực cường hãn của đầu vương. Đúng lúc này hơi thở lạnh lẽo xuất hiện sau lưng lão, Ngan Phong chỉ nghe thấy:

- Đây mới là đòn dứt điểm.

Cơ Huyền thân hình quý mị không biết từ lúc nào xuất hiện sau lưng Ngạn Phong, Âm Huyết kiếm nhanh như cắt đâm thẳng xuyên qua tim Ngạn Phong.

Ngạn Phong đến khi cảm nhận được thì đã bị Âm Huyết kiếm đâm xuyên qua tim, dù có sinh mệnh cường đại đến mức nào thì bị đâm xuyên qua tim tuyệt đối là chết chắc. Lão cầm chặt lưỡi kiếm, ánh mắt phẫn hận, giọng nói khàn khàn đứt quãng:

- Ta... không... phục.....

Cuối cùng Ngạn Phong đã tử vong. Một đỉnh phong đấu vương, sở hữu một ma thú đấu hoàng đỉnh phong lại bị một thanh niên đại đấu sư như nhỏ nhỏ giết chết.

- Nhân vật phụ chết vì nói quá nhiều... Không phải không có lí.

Cơ Huyền lúc này cũng trở nên hờ hợt, cậu xem cái xác của Ngạn Phong xuống nền đất, sau đó cậu cũng bay tới. Đặt chân lên mặt đất Cơ Huyền liền nằm vật ra đất thở dốc liên tục, trên mặt không ngừng cười lớn:

- Lão tử giết được đấu vương... Tự mình ta giết được đấu vương... cảm giác này sung sướng quá đi. Thì ra đây người ta gọi là vượt vài đại cảnh giới chém giết... sáng khoái.

Lúc này vẫn còn vài vấn đề nhỏ nhỏ chưa giải quyết như Thương Tuyệt Chi Ngao... như bí ẩn đáy vực... có điều lúc này Cơ Huyền mới không lo được nhiều thế.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Bạch y nữ tử thần bí

Cơ Huyền ngồi nhập định hồi phục, đầu khí khắp khu rừng được tụ linh trận tụ tập lại vị trí của cậu. Hỗn Nguyên quyết vận chuyển đem đầu khí hấp thu. Sau một khoảng thời gian thực lực hồi phục được sáu, bảy phần thì Cơ Huyền dừng lại, ánh mắt cậu đảo về chỗ xác chết.

Xác của Ngạn Phong lúc này đã hóa thành xác khô, mà Âm Huyết kiếm thì huyết quang trên các đường vân rực sáng, xem ra nó được ăn một bữa no nê. Cơ Huyền trước tình cảnh này thì chỉ có thể lắc đầu, ai bảo thanh quỷ kiếm này ăn bao nhiêu cũng không bẻ bụng, nhưng nó hút máu của kẻ càng mạnh uy lực phòng thích cũng mạnh hơn.

Cơ Huyền tiến tới các xác rút Âm Huyết kiếm ra. Cậu nhìn cái xác hỏi hệ thống:

- Cái xác này có thể luyện hóa thành “Hắc Minh Cốt Quân” không?

- Tinh. Có thể.

Cơ Huyền nghe vậy cánh tay chạm tới cái xác, đem cái xác thu hồi lại vào trong không gian để hệ thống luyện hóa thành khôi lỗi.

- Tinh. Bắt đầu chuyển hóa thành khôi lỗi.... Thời gian.....

Làm xong, Cơ Huyền phi đực thì triển tính tiến tới vị trí của Khôi Mĩ thì biến cố xảy đến.....

Dưới vách vực bỗng nhiên bị rung chấn, những vết nứt chẳng chịt như mạng nhện xuất hiện. Cơ Huyền vội vàng bay lên trên bầu trời, ở trên cao quang sát thấy mọi thứ xung quanh vách núi đó đều sụp đổ, rơi xuống đáy vực sâu thẳm.

Cơ Huyền nhìn chăm chăm vào khu vực đó một hồi, rồi một luồng khí tức phô cái thiên địa thoát ra từ đáy vực khiến cậu biến sắc. Luồng khí tức này so với khí tức của đấu hoàng còn cường đại hơn rất nhiều lần. Dưới sự áp bức của khí tức này Cơ Huyền cảm thấy mình thực sự rất nhỏ bé như con kiến vậy.

- Tinh. Kí chủ có luồng khí tức cường đại đang tiến tới. Cảnh báo rất nguy hiểm, kiến nghị kí chủ nên đào thoát.

Hệ thống vang lên tiếng cảnh báo inh ỏi trong đầu.

- Cần người nói chắc... Nhưng luồng khí tức này đã hoàn toàn khóa chặt ta lại rồi, ta không thể cử động được.

Cơ Huyền chửi thề trong đầu. Đồng thời đầu khí toàn thân điên cuồng bộc phát nhưng hoàn toàn vô dụng, giống như có một cái kén lớn bao bọc Cơ Huyền khiến cậu không thể di chuyển, không thể bạo phát đầu khí.

Rồi từ đáy vực sâu thẳm xuất hiện một thân ảnh... không chính xác là một bóng hình hư ảo mờ nhạt trong suốt xuất hiện. Khoảng cách giữa Cơ Huyền và hư ảnh này ngày càng gần, cảm giác tử vong mà Cơ Huyền cảm nhận ngày càng rõ ràng. Cơ Huyền cố gắng đẩy giũa nhưng mọi thứ đều như

vô ích, cuối cùng cậu chỉ đành chấp nhận là mình hoàn toàn không thể thoát khỏi nơi đây.

Hư ảnh càng ngày càng gần, lúc này cậu mới nhìn rõ ràng. Hư ảnh này vậy là một cái nữ tử, một nữ tử mặc bạch y cấm bào. Ngũ quan thập phần phổ thông, tuy có nét xinh đẹp nhưng là dạng mười người tìm được một chỉ là trên khuôn mặt nàng hiện lên nét tang thương không thể hình dung. Nhãn quang vô hồn với khuôn mặt vô cảm nhưng ẩn dưới đó là sát khí. Khí thế của nàng giống như vương giả của thiên địa khiến kẻ khác muốn triều bái.

Cơ Huyền đến thờ mệnh cũng không dám, một nữ nhân có vẻ thường thường lại phát ra cái khí tức tức xuyên thấu trời cao và huyết tính như vậy.

Bạch y nữ nhân nhìn về phía Cơ Huyền giọng nói lãnh đạm:

- Xuất Vân đế quốc có còn tồn tại không?

Cơ Huyền bị hỏi một câu hỏi không đầu không đuôi khiến cậu khó hiểu nhưng vẫn đành trả lời.

- Còn.

- Vậy sao. Có phải các ngươi tới đây vì dị hỏa không?

Bạch y nữ nhân tiếp tục hỏi.

- Sao ngươi biết được?

Cơ Huyền nghe thấy dị hỏa liền ngạc nhiên hỏi lại bạch y nữ nhân. Cơ Huyền bỗng cảm thấy có điều gì không ổn, trong đầu cậu lóe lên một suy nghĩ.

- Vì bản đồ dị hỏa đó chính là ta tạo ra để làm mồi nhử với những kẻ tìm kiếm tung tích dị hỏa.

Bạch y nữ nhân nhàn nhạt nói:

- Bốn trăm năm trước ta bị trọng thương khó thoát khỏi, trong lúc đó ta đã bố trí một cấm chế rồi li hồn thoát thể tiến vào cấm chế đó ôn dưỡng. Ta dùng tấm bản đồ đó dụ những kẻ ham muốn dị hỏa tới đây, sau đó dùng xác thịt của bọn chúng tu bổ năng lượng.

- Bốn trăm năm nay, vô số đấu linh, đấu vương, được sự tiến tới nơi này tìm kiếm tung tích dị hỏa đều bị ta dụ vào đây và hấp thụ... Còn vài chục năm nữa ta hoàn toàn có thể hồi phục tương đối. Li khai cấm chế này.... Không nghĩ tới công sức mấy trăm năm nay lại bị hai tiểu bối phá hỏng.

Cơ Huyền nghe xong liền tròn mắt há mồm, hóa ra bản đồ dị hỏa này lại là cái bẫy giăng ra để bạch y nữ nhân thực hiện mưu đồ. Nhưng nếu là cái bẫy tại sao Cơ Huyền vẫn gặp được dị hỏa ở trong dãy núi băng đó?

- Công sức bao năm của ta nay bị nhà ngươi phá hỏng theo lý chắc ta nên giết ngươi để giải tỏa nỗi hận nhỉ?

Bạch y nữ nhân khuôn mặt vẫn treo một vẻ lạnh lùng, ánh mắt nàng đảo tới Cơ Huyền nói. Cánh tay nàng vung nhẹ, khoảng không gian xung quanh Cơ Huyền như bị bóp méo đồ vật, có vẻ bạch y nữ nhân muốn chôn vùi Cơ Huyền trong không gian.

Cơ Huyền cảm nhận không gian ba động lực nhưng bản thân cậu hoàn toàn bị bạch y nữ tử chế ngự không thể di chuyển được. Cảm nhận tử vong cận kề.

- Tinh. Ngụy cơ tử vong. Hệ thống sẽ cưỡng chế giải phóng năng lượng dị hỏa của Tử Tinh Dực sư vương. Lưu ý: Có thể ảnh hưởng tới quá trình tiến giai của sư vương. Đồng ý – từ chối.

- Đồng ý.

Cơ Huyền nghe vậy liền gầm lên. Tử Tinh Dực sư vương tiến giai thất bại không sao vẫn có cơ hội khác nhưng nếu cậu chết ở đây thì đúng là kết thúc.

Hệ thống nhận được lời khẳng định của Cơ Huyền liền kích phát Vạn Thú Linh hỏa.

Cơ Huyền bỗng sáng rực. Xích quang chói rọi nhất phương thiên địa, nhiệt lực nóng chảy đến nỗi cả không gian cũng bị thiêu đốt, năng lượng không gian trôi buộc cậu cũng hóa thành hư vô. Xích quang chợt vụt lên rồi biến mất, hóa giải nguy cơ cho Cơ Huyền.

Bạch y nữ tử chứng kiến cảnh đó có, khuôn mặt vô cảm lóe lên chút cảm xúc ngạc nhiên. Nàng nói:

- Dị hỏa sao?

- Đoán đúng rồi đó lão thái bà.... Thiếu gia thưởng cho ngươi đây.

Cơ Huyền sau khi thoát khỏi không gian lực thì không chạy chốn mà lao tới hướng bạch y nữ tử. Cánh tay bấm ấn quyết, rồi một ấn hình lấp lóa hoàng kim xuất hiện.

Bạch y nữ nhân nhìn hành động của Cơ Huyền liền lắc đầu nói:

- Ngu ngốc.

Nàng giơ tay lên hướng tới hướng Cơ Huyền điểm một chỉ, ngưng tụ năng lượng thất sắc quang hoa dị thường. Có điều Cơ Huyền nhanh hơn đem hoàng kim ấn kia đó đánh mạnh xuống phía bạch y nữ tử.

Hoàng kim ấn đánh tới va chạm tới thất sắc quang hoa của bạch y nữ tử, nhưng buồn cười thay hoàng kim ấn đó không bị đánh tan như người ta tưởng mà thất sắc quang hoa như bị chôn vùi, xóa bỏ. Hoàng kim ấn xóa bỏ năng lượng bảy màu đánh tới phía bạch y nữ tử.

Bạch y nữ tử nhìn vậy khuôn mặt vô cảm hiện lên sự bất ngờ không kịp đề phòng đã bị hoàng kim ấn đánh tới thân thể hư ảo. Hoàng kim ấn đánh xuyên vào cơ thể của bạch y nữ tử. Chỉ là bạch y nữ tử thoáng hiện lên nét ngạc nhiên rồi lạnh đi, nàng nhìn Cơ Huyền nói:

- Vô dụng thôi, đồ chơi của ngươi không làm gì ta được đâu.

- Vậy sao?

Cơ Huyền thủ ấn lại đổi, gầm lên một tiếng:

- Bạo.

Hoàng kim ấn đánh xuyên vào thân thể bạch y nữ tử bỗng bạo nổ. Đem hồn thể của bạch y nữ tử oanh bạo.

Cơ Huyền cười gằn nói:

- Đó là món đồ chơi có thể tác dụng với hồn thể đó lão thái bà chết tiệt. Đừng bao giờ khinh thường người khác. Thế thời luôn thay đổi.

- Vậy sao? Đúng là ta quá coi thường ngươi rồi. Xem ra ngươi đúng là có mấy món đồ thú vị đó.

Cơ Huyền nghe thấy giọng nói lạnh lẽo thấu xương của bạch y nữ tử liền rung mình. Phi đực cấp tốc lùi xa lại vài trượng ánh mắt nhìn chăm chăm vào vị trí bị bạo nổ, quả nhiên thấy một hư ảnh mờ ảo trong suốt xuất hiện. Ăn một đòn diệt hồn ấn mà không bị ma diệt, xem ra là... Đấu Tôn.

- Món đồ chơi của ngươi khá thú vị đó... có điều hình như không có tác dụng với ta lắm thì phải.

- Nếu một cái không có tác dụng thì vài cái thử xem.

Cơ Huyền lại triệu hoán diệt hồn ấn ra, lần này là bốn ấn.

Bạch y nữ tử nhìn bốn cái diệt hồn ấn, mày liễu khẽ cau lại. Diệt hồn ấn đó thực sự khá lợi hại, dính một cái thôi đã làm một lượng lớn năng lượng linh hồn nàng bị thổi bay. Dù nàng có cường hãn nữa cũng không chịu được.

Không khí giăng co một hồi thì phía nam khu rừng vang lên tiếng nổ cực lớn, sóng xung kích lan tới tận phía này. Cậu đảo đến phía nam khu rừng cách xa đây vào chục dặm, nơi đó thỉnh thoảng toát ra khí tức hủy diệt thiên địa. Hai màu tử quang và lam quang lập lòe, ở vị trí của Cơ Huyền vẫn còn nhìn thấy.

- Hệ thống có việc gì vậy?

- Tỉnh. Khôi Mĩ đã rơi vào thế hạ phong rồi. Không hiểu sao bỗng nhiên Thương Tuyệt Chi Ngạo bạo phát lực lượng kinh thiên, Khôi Mĩ hoàn toàn không phải đối thủ.

Hệ thống giải thích.

Cơ Huyền nghe vậy liền nhíu mày, cậu nhìn bạch y nữ tử nói:

- Hiện giờ ta có việc quan trọng phải rời đi. Chúng ta cũng coi không có thù hận gì sâu nặng quá. Nhưng nếu bà còn muốn chiến, ta không ngại cá chết lưới rách đâu.

Nói xong cậu hừ lạnh một tiếng, phi đực đập mạnh hướng tới phía Nam khu rừng bay đi. Nhưng diệt hồn ấn thì vẫn lơ lửng bên ngoài, đề phòng bạch y nữ tử đánh lên.

Bạch y nữ tử mặt không biểu cảm nhìn về phía hai luồng khí tức cường đại đang giao chiến. Rồi bỗng nàng cảm nhận được điều gì đó, trên khuôn mặt không cảm tình của nàng khẽ biến đổi. Ngạc nhiên, ngờ ngác, rồi kinh hãi cực độ. Nàng cũng hóa thành một đạo lưu quang bay về phía nam khu rừng cùng Cơ Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Nhất quán y kiến

Cơ Huyền bay tới phía nam khu rừng, nơi đang liên tục đẩy lên trận chiến kinh thiên. Băng sắc chí khí, tử quang chí sắc liên tục va chạm với nhau.

Không trung nổi bật lên hai bóng hình khổng lồ đang giao chiến, một bóng hình màu trắng tuyết mỹ thân hình sư tử khổng lồ đang không ngừng triệu hoán băng trụ công kích kẻ thù. Cự xà khổng lồ cũng không yếu thế, mỗi lần băng trụ tấn công tới liền nhanh lẹ né tránh sau đó phản công.

Trên lớp da trắng tuyết mỹ của Thương Tuyết Chi Ngao có loang lổ vết máu, xem ra Khôi Mi đem Thương Tuyết Chi Ngao đánh tới mình mấy toàn vết thương. Có điều Khôi Mi cũng không khá hơn là bao nhiêu, lớp vảy xung quanh nó cũng có chỗ nứt vỡ chỗ băng kết lại, chỉ là vì là khôi lỗi nên nó không chảy máu, nhưng để Khôi Mi tu bổ lại thì e rằng cũng mất rất lâu.

Ở cách xa Cơ Huyền nhìn cảnh giao chiến của hai còn quái thú. Cánh rừng bên dưới bị tàn sát đến nỗi thảm không nở nhìn. Nền đất thì bị xói tung hết lên, các loại thực vật thì bị càn quét, lỗ to lỗ nhỏ, lỗ băng,... đủ các thứ lỗ.

Cơ Huyền muốn can thiệp vào nhưng thực sự không đủ sức, Tử Tinh Dực sư vương thì đang tiến gia. Nay Thương Tuyết Chi Ngao đã hồi phục lại linh trí, biết mình bị nhân loại hèn mọn nô dịch liền phần nộ vô cùng muốn phát tiết ra đây mà.

- Thương Tuyết Chi Ngao đỉnh cấp sao? Không tồi, có bốn trăm năm mà tu luyện tới mức độ này rồi, con tiểu miêu này cũng có chút thiên phú.

Bạch y nữ tử xuất hiện ngay bên cạnh Cơ Huyền đánh giá Thương Tuyết Chi Ngao.

- Bà tới đây làm gì muốn tiếp tục đánh nhau sao?

- Ta và ngươi cùng làm một cuộc giao dịch, thế nào?

Bạch y nữ tử trước sự đề phong của Cơ Huyền khuôn mặt vẫn không biểu tình nhàn nhạt nói.

- Giao dịch gì?

- Ta giúp ngươi đuổi con ma thú đó đi để ngươi có thể chạy trốn... đổi lại cho ta biết tung tích của người sở hữu Ách Nan Độc thể.

Cơ Huyền nghe thấy lời của bạch y nữ nhân trông mắt liền có rút lại. Sao bà ta biết được sự tồn tại của Tiểu Y Tiên, cậu không tính để nữ tử này gặp Tiểu Y Tiên. Nhưng lão bà nương này thực sự rất trâu bò, nếu có bà ta trợ giúp Cơ Huyền có thể sử dụng “Không thú phù” thu thập Thương Tuyết Chi Ngao làm thú sủng giống Tử Tinh Dực sư vương.

Cơ Huyền nghĩ nên bịa ra lời nói dối như nào thì một thanh âm vô cảm vang lên

- Ngươi tốt nhất đừng nghĩ nói dối... Ta có một môn đấu kỹ tuy không có tác dụng gì nhưng nếu kẻ nào nói dối khi ta sử dụng đấu kỹ này thì ta sẽ phát hiện được.... Có vẻ người mà ta tìm có quan hệ rất tốt với ngươi, ngươi có thể yên tâm ta đối với nàng không có hại.

Bạch y nữ tử như nhìn thấu suy nghĩ của Cơ Huyền.

- Tại sao ta phải tin bà?

- Vì ta cũng sở hữu Ách Nan Độc thể, ta hiểu nó hơn ngươi, ta có thể giúp nàng tu luyện phù hợp hơn, thậm chí có thể kiểm soát được độc thể của nàng.... Còn có thể giúp nàng thoát khỏi sự ràng buộc độc thể, giữ lại tính mạng.

Cơ Huyền nghe thấy “thoát khỏi ràng buộc của độc thể” tim cậu đập nhanh hơn mấy nhịp, lời nói như tuột lên cổ họng, nhưng cuối cùng bị Cơ Huyền gắt gao đè nén. Cậu cố gắng trấn tĩnh nói:

- Vẫn câu đó. Chứng cứ.

Bạch y nữ tử nhìn dáng vẻ của Cơ Huyền, môi mỏng khẽ nhếch lên nàng điểm nhẹ vào huyệt không một cái. Một đạo quang hoa nhanh như gió đâm thẳng tới ni tâm của Cơ Huyền.

Cơ Huyền chưa kịp phòng bị thì bị tập kích, có điều đòn này của bạch y nữ tử không có sát khí. Có vô số kí tự trong thoáng chốc hiện lên trong đầu cậu, đây là một bộ vũ kĩ tên “Sơ Tâm thuật”. Theo như khẩu quyết đúng là có thể xem xét lời nói dối.

Cơ Huyền nhìn bạch y nữ tử một hồi trời triệu hoán một quả cầu đầu khí bạch quang nho nhỏ. Theo như đấu kỹ, thì nếu đối phương có lời giả dối thì bạch quang sẽ trở nên đục ngầu.

Bạch y nữ tử nhìn thấy Cơ Huyền triệu hoán ra khối cầu đó thì nói tiếp:

- Ta không ngại nói cho ngươi trước khi rơi vào trạng thái này ta đã sống hơn bảy trăm năm rồi. Ngươi có từng thấy kẻ nào sở hữu độc thể có thể sống lâu như vậy chưa. Từ khi ý thức được ta đã nghiên cứu ra vô số cách để chống lại số mệnh, tuy chưa thành công nhưng ta đã tiến gần tới đích rồi.. bằng chứng là ta vẫn còn sống.

Cơ Huyền nghe bạch y nữ tử nói vậy trong lòng có chút khiếp sợ, bạch cầu không đổi màu. Bà nương này đã sống hơn bảy trăm năm rồi sao? Nhìn từ vẻ bề ngoài này khó có thể nhận ra được. Trừ nhan đàn, đoạt xá, đường hồn,.... trong đầu Cơ Huyền vô số suy nghĩ. Nhưng có điều khiến cậu lưu tâm nhất là có thể giúp Tiểu Y Tiên thoát khỏi nỗi khổ độc thể.

- Biện pháp của tiền bối có mấy phần nắm chắc?

Cơ Huyền vang theo dáng vẻ cung kính hỏi. Liên quan tới mạng sống hiem khích gì cũng bỏ được.

Bạch y nữ nhân nghe thấy Cơ Huyền “lão thái bà”, “lão bà nương”,... sang thành tiền bối một cách nhanh chóng như vậy liền nhàn nhạt cười. Nàng nói:

- Ta đã tìm ra hai phương thức. Nhưng mới thử nghiệm được một nửa. Có điều nếu phải xét tổng thể thì có năm thành năm chắc.

- Có năm thành.

- Năm thành là quá cao rồi đó. So với việc chắc chắn tử vong thì đây là con đường mở ra cho chúng ta rồi. Vậy ngươi có đồng ý không?

Cơ Huyền phân vân, bạch y nữ nhân này không nói dối. Chính điều này làm cậu động lòng. Cậu hít một hơi rồi nói:

- Câu hỏi cuối cùng. Tại sao tiền bối lại muốn giúp người mà ngài không quen.

Cơ Huyền không tin trên đời này có việc ăn miễn phí. Có lẽ bạch y nữ tử muốn lợi dụng Tiểu Y Tiên vào một mục đích khác nên mới làm vậy.

Bạch y nữ tử nhìn Cơ Huyền rồi nói:

- Ta không có hứng thú đoạt xá kẻ khác, ta muốn tìm một người có thể dạy dỗ truyền hết y bát tuyệt học của mình cho nàng, sau đó nàng sẽ tu bỏ lại thân thể cho ta.... Ta đã mất quá nhiều vì lời nguyện này rồi, ta muốn nghịch thiên, sau đó cười vào lão tặc thiên kia. Cái thân thể chó má của lão đã được một con người nhỏ bé như ta phá được.

Bạch y nữ tử lúc này có một khí tức cuồng ngạo, kinh thường thiên địa. Cơ Huyền có chút thần phục.

- Được nhưng ta muốn nói tiền bối giúp ta cầm chân Thương Tuyết Chi Ngao trong thời gian một tách trà. Còn lại để ta. Xong việc ta sẽ đưa tiền bối đi gặp nàng.

- Được.

Hai người nhìn nhau rồi nhất quán ý kiến. Sau đó hai người liền lao tới gần phía chiến trường khốc liệt kia.

.....

- Rống!!!

Thương Tuyết Chi Ngao gầm lên một tiếng, Băng trụ to vài chục trượng từ trên trời lao xuống phía Khôi Mị.

Khôi Mị của không chịu thua, đôi mắt màu tím yêu dị phát quang. Đầu khí màu tím quanh thân trở nên dày đặc rồi ngưng tụ thành một con cự xà giống hệt Khôi Mị. Cự xà hướng tới băng trụ mà lên, miệng nó mở to. Một đạo ánh sáng bắn tới băng trụ không lồ.

- Rầm Rầm.....

Đạo băng trụ bị ánh sáng năng lượng của cự xà thổi tới bắt đầu tan vỡ, vết rạn nứt ngày càng nhiều. Có điều khi băng trụ khổng lồ tan tan vỡ vỡ thì bên trong khối băng trụ đó nổi bật lên một mảnh tinh khiết, đẹp đẽ. Mảnh vô vận bị thổi thành hơi sương, bao phủ phía cự xà. Mảnh băng đó thoát khỏi lớp vỏ liền như điểm điện đâm xuống phía cự xà.

Cự xà cảm nhận nguy cơ, phát ra tiếng kêu kì dị sau đó một trường năng lượng tụ tập lại xung quanh cự xà thành một tử sắc thuẫn. Bảo vệ cự xà.

Mảnh lam băng va chạm với trường năng lượng của cự xà liền vị chặn đứng. Đúng lúc này mảnh lam băng đó lại vỡ nát ra, một mảnh lam băng nhỏ hơn với tốc độ cực nhanh phá trường năng lượng đó. Đâm thủ qua đầu cự xà, cự xà không lồ từ đầu khí ngưng thành đã bị đánh bại mau chóng tan vỡ.

Nhưng Khôi Mị lúc này thì không thấy đâu. Thương Tuyết Chi Ngao liếc qua một khu vực đó một hồi tìm kiếm Khôi Mị. Trong lúc Thương Tuyết Chi Ngao đang tìm kiếm Khôi Mị thì nền đất bên dưới nền đất phía nó có rung động rất nhỏ, không ai để ý.

Một cái đuôi khổng lồ màu tím đâm từ dưới đất lên trên, hướng tới phía trái tim của Thương Tuyết Chi Ngao xuyên qua.

- Keng keng.

Cái đuôi khổng lồ va chạm với băng giáp khôi ở ngực Thương Tuyết Chi Ngao vang lên những tiếng kêu thanh thúy. Băng khôi giáp bị cái đuôi khổng lồ đó đánh trở nên nứt vỡ.

Thương Tuyết Chi Ngao cũng cảm nhận được nguy cơ, đôi cánh khổng lồ vỗ mạnh bay lên không chung để né tránh.

Lúc này một cái đầu rắn khổng lồ ở phía khác như đợi thời khắc này, trồi lên khỏi mặt đất. Miệng bắn ra một đạo chất lỏng hướng tới Thương Tuyết Chi Ngao.

Bất ngờ không kịp tránh né, nên Thương Tuyết Chi Ngao chỉ miễn cưỡng hình thành nên một tấm băng mỏng bảo vệ. Lớp băng mỏng đó hoàn toàn không ngăn được độc xà, dễ dàng bị xuyên qua tiến tới thân thể của Thương Tuyết Chi Ngao.

Bộ lông trắng tuyết mịn của nó bị độc xà làm cho ăn mòn, rỉ máu tươi.

Phần nộ Thương Tuyết Chi Ngao gầm lên một tiếng:

- Con rắn nhỏ ngu xuẩn, bị nhân loại nô dịch đi đối đầu với chính đồng loại của mình. Hôm nay ta phải thay mặt đồng loại diệt đi nỗi xấu hổ như ngươi. Sau đó đem những tên nhân loại quanh đây giết hết đi, giải tỏa nỗi hận của ta.

Thương Tuyết Chi Ngao dứt lời, toàn thân nó phát ra nguồn năng lượng lạnh lẽo đến cực hạn, xung quanh bỗng có tuyết rơi, nhiệt độ giảm liên tục, trong thoáng chốc khu vực xung quanh hóa băng, không khí cũng ngưng tụ thành vô số khối đá.

- Thương Ngục Tuyết giới....

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Tuyết Di

- Thương Ngục Tuyết Giới...

Thương Tuyết Chi Ngao gầm lên một tiếng động kinh thiên, hư không như bị cự trụ gỡ mạnh lên.

Trong vòng bán kính một dặm bỗng hóa băng kết, nhiệt độ giảm xuống liên tục. Trên trời cao xuất hiện vô số bông tuyết, bông tuyết rơi xuống mặt đất hóa thành vô số trụ băng khổng lồ đâm từ dưới đất lên. Trong thoáng chốc hóa thành một băng vực bao quanh, tựa như tòa băng sơn kia vậy. Người ngoài nhìn vào quả thật thấy một ngục băng khổng lồ.

- Ra đó chính là thiên phú thần thông của Thương Tuyết Chi Ngao khi tiến giai. Cận lĩnh vực chi cảnh “Thương Ngục Tuyết giới” sao? Lần đầu tiên ta được chứng kiến đó.

Bạch y nữ tử nhìn ngục băng khổng lồ kia khâm khái nói.

- Lĩnh vực chi cảnh. Vậy không phải bên trong đó Thương Tuyết Chi Ngao chính là thần sao? Tiền bối thực có thể kiểm hãm nó chứ?

Cơ Huyền nghe tới lĩnh vực liền cau mày hỏi bạch y nữ tử. Bên trong phạm vi lĩnh vực thì Thương Tuyết Chi Ngao là thần, dù Đấu Tông muốn giết một ma thú trong lĩnh vực của nó cũng rất khó khăn, chứ đừng nói gì tới một hồn thể.

Bạch y nữ tử chỉ cười nhạt không nói. Tay nàng vung mạnh vào hư không, không gian một hồi gọn sóng sau đó hình thành những thanh trường thương kì lạ, như được dùng hư không đúc ra thành thương vậy. Những lưỡi thương từ hư không đó theo huy động của bạch y nữ tử đâm mạnh tới Thương Ngục Tuyết Giới của Thương Tuyết Chi Ngao.

- Rầm rầm...

Ngoài dự liệu, lĩnh vực của Thương Tuyết Chi Ngao tưởng như bất bại vậy mà không chịu nổi một kích của bạch y nữ tử. Những trường thương đó đem băng ngục đó xé nát như xé một tờ giấy vậy. Sau đó hướng tới phía Thương Tuyết Chi Ngao đâm tới.

Thương Tuyết Chi Ngao vừa triệu hoán ra Thương Ngục Tuyết Giới liền bị một thứ không xác định phá hủy hoàn toàn, nó quay về phía trường thương, đôi mắt hung lệ co rút lại bản năng dã thú của nó cảnh báo những trường thương đó rất nguy hiểm.

- Băng Linh pháo.

Miệng khổng lồ nó mở to ra bắn ra một trùn năng lượng bạch quang to lớn hướng về các mũi thương đó ngạnh kháng. Nhưng Băng Linh pháo hoàn toàn không làm gì được những trường thương đó chỉ miễn cưỡng làm chậm đi tốc độ của trường thương. Nhân lúc này Thương Tuyết Chi Ngao liền cấp tốc phi hành trên hư không nói:

- Nhân loại hèn mọn chỉ biết đánh lén thôi sao? Có can đảm thì lộ mặt đi, đường đường chính chính cùng bản vương quyết chiến một trận. Lén lút lút lút chỉ dành cho những kẻ yếu kém thôi.

- Hừ, tiểu Tuyết Ngao muốn đánh cùng với ta thì một trăm năm vẫn còn hơi sớm đó.

Bạch y nữ tử bước từ hư không ra cười như không cười nói.

Thương Tuyết Chi Ngao vừa thấy bạch y nữ tử xuất hiện, cự trảo của nó chém mạnh vào hư không hình thành một đạo băng quang hướng tới bạch y nữ tử.

Bạch y nữ tử cũng không né tránh, tay ngọc điểm nhẹ vào không gian, đạo băng trảo đó chưa kịp đi nửa đường đã bị đánh tan. Sau đó tay khác của nàng hướng tới vị trí của Thương Tuyết Chi Ngao nắm chặt lại. Cùng lúc đây không gian xung quanh Thương Tuyết Chi Ngao cũng trở nên méo mó kì dị, hư không như uốn lượn đem nó cầm lại trong hư không chế trụ. Thương Tuyết Chi Ngao điên cuồng đẩy giũa, đầu khí điên cuồng chống lại nhưng hoàn toàn vô dụng. Nó điên cuồng găm thét nói:

- Nhân loại giao hoạc không dám đường đường chính chính đấu với ta, dùng thủ đoạn này cầm cố ta. Nếu có can đảm thả ta ra, quyết đấu.

Bạch y nữ tử đối với lời nói của Thương Tuyết Chi Ngao coi như không nghe thấy. Nàng nhìn Cơ Huyền nói:

- Ngươi còn đợi gì nữa mau còn không đi.

Cơ Huyền đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh đây thâm nuốt nước bọt. Thực lực của bạch y nữ tử này sâu không đáy, chỉ là một hồn thể vậy mà vài chiêu đã chế ngự được Thương Tuyết Chi Ngao hung lệ kia. Cậu nghe thấy tiếng của bạch y nữ tử thì hoàn hồn, trên cánh tay cậu xuất hiện một tấm phù lục quái dị.

- Nhân loại kia ngươi muốn làm gì, nấp sau váy phụ nữ thì có gì vinh quang. Chả nhẽ nhân loại các ngươi chỉ biết dùng mưu kế, không có tôn nghiêm liêm sỉ sao?

- Đó là ngươi ngu ngốc, người ta bầy ngươi thì ngươi cũng có thể bầy lại. Còn nữa núp sau váy đàn bà không phải hèn kém mà là có năng lực, ngươi có khả năng thì núp sau váy kẻ khác cho ta xem.

Cơ Huyền đối với lời của Thương Tuyết Chi Ngao thì cười hắc hắc phản bác.

- Trên đời này nào có đạo lí chỉ có nữ nhân được nam nhân bảo vệ mà không có ngược lại? Ta là người tôn trọng bình đẳng giới. Còn ngươi không ăn được nhơ thì đừng nói nhơ chua.

Thương Tuyết Chi Ngao đang bị vây khốn trong hư không cũng bị lời lẽ vô sỉ của Cơ Huyền chọc tức.

- Nhân loại vô sỉ.

- Quá khen, thường thôi.. Nào yên tĩnh để ta làm việc nào.

Cơ Huyền cầm tấm phù lục đánh tới mi tâm của Thương Tuyết Chi Ngao. Giống y hệt lần trước trong khoảng khắc phù lục hiện lên hình văn quái dị chạy khắp thân thể khổng lồ của Thương Tuyết Chi Ngao sau đó nhanh chóng ẩn xuống lớp da của Thương Tuyết Chi Ngao khóa chặt tim và não hải của nó. Thấy quá trình hoàn thành cậu quay về nói với bạch y nữ tử:

- Tiền bối, người có thể thả nó ra rồi, hiện tại nó không còn khả năng phản kháng nữa đâu. Nó đã trở thành thú sủng của ta rồi.

Bạch y nữ tử nghe vậy bán tín bán nghi nhìn về Cơ Huyền, nhưng giao ước của nàng đã hoàn thành rồi nàng không có trách nhiệm với mạng của Cơ Huyền. Nàng giải trừ phong tỏa không gian.

Thương Tuyết Chi Ngao sau khi được giải tỏa không gian không có bạo nộ mà hướng tới Cơ Huyền bầy tỏ đáng về thân phục.

Cơ Huyền chạm tới đầu của Thương Tuyết Chi Ngao, Nhíp hồn thuật vận chuyển, đem hồn ẩn kí thác lại vào trong thức hải của nó hoàn mỹ không chế. Làm xong việc Cơ Huyền trên mặt nở nụ cười vui sướng. Hiện tại cậu đã có ba tay sai cấp đầu hoàng, một tên cấp đầu vương là thành chủ và một tên tứ phẩm luyện được sư có chức có quyền trong công hội được sư.

Cơ Huyền lúc này cũng tính là kẻ có “gia thế” hiển hách. Tuy không thể nói đi nghênh ngang trên đại lục nhưng ở nơi này cũng là một tiểu bá chủ.

Hiện tại mình có nên chạy tới hoàng thất Xuất Vân đoạt ngôi xưng vua không ta.... Thôi phiền lắm, làm vua cái rắm thối gì tự tại vẫn là nhất.

Cơ Huyền nhìn tới Khôi Mĩ hiện giờ thâm không nở nhìn, lần giáp chỗ thì vỡ nát, chỗ thì mất luôn, xem ra trọng thương không nhẹ. Thờ dài một tiếng đem Khôi Mĩ thu hồi vào trong không gia, tìm cơ hội kiểm đồ để tu bổ lại cho nó. Đồng thời cũng thu hồi Thương Tuyết Chi Ngao vào bên trong không gian.

- Điều ta hứa, ta đã làm xong cho ngươi. Điều ngươi hứa với ta chắc chắn ngươi sẽ thực hiện đúng không?

Bạch y nữ tử mang ý uy hiếp mười phần.

Cơ Huyền nhìn nàng rồi gật đầu, hai người phi hành quay lại núi băng. Cơ Huyền trong lòng cười cười, cậu đúng là hứa đem bạch y nữ tử đi gặp Tiểu Y Tiên nhưng nàng ấy còn ở lại nơi đó không thì cậu sẽ không chịu trách nhiệm. Cùng lắm là phải hết trách nhiệm thôi.

Về tới dãy núi băng, hiện giờ ngọn núi băng đã tan tác, vết nứt chằng chịt như mạng nhện xung quanh ngọn núi. Vô số những lỗ hổng. Điều kì diệu là ngọn núi này còn chưa sụp xuống, quả là một điều kì lạ.

Tiến vào bên trong băng động không thấy bóng dáng của Tiểu Y Tiên thì Cơ Huyền thở phào một hơi, xem ra Tiểu Y Tiên đã rời đi theo rồi. Trong lòng mừng thầm đang tính tìm lời biện giải trong lòng thì một bóng hình không ngờ tới xuất hiện, thân ảnh yếu đuối mặc chiếc cảm bào màu lam sắc lao tới phía ngực của cậu. Cơ Huyền bị tập kích nên lùi lại một bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Tiểu Y Tiên lao mạnh lòng ngực Cơ Huyền, đôi mi châu đỏ ửng lên, thậm chí còn nhìn thấy vài giọt lệ vẫn còn vương lại ở khóe mắt. Xem ra tiểu cô nương này rất lo lắng, còn tự dọa mình tới phát khóc.

Cơ Huyền nhìn dáng vẻ của Tiểu Y Tiên trong lòng mềm ra, cuối cùng một tay ôm eo nàng, một tay xoa đầu nàng an ủi. Tiểu Y Tiên bị hành động của Cơ Huyền kích thích, hai tay ôm chặt eo cậu gục mặt vào lồng ngực mà phát tiết.

Cơ Huyền cũng không khách khí công khai chiếm tiện nghi của Tiểu Y Tiên. Cánh tay hau hấu sờ loạn eo nàng, chỉ là nàng còn chưa nhận ra.

- Khụ khụ

Bạch y nữ nhân nhìn thấy cảnh đấy thì khẽ ho nhẹ vài tiếng.

Tiểu Y Tiên nghe thấy tiếng động liền giật mình, quay người nhìn thấy một thân ảnh mờ ảo trong suốt liền giật mình. Bất gặp ánh mắt của người này nhìn về phía nàng và Cơ Huyền thì mặt đỏ ửng lên, lẩn trốn khỏi Cơ Huyền.

Cơ Huyền nhìn lồng ngực trống vắng trong lòng thấy rất mất hứng, cậu hừ lạnh với Bạch y nữ nhân một cái, một cái bóng đèn không tự giác phá hư quang cảnh cảm động của hai người.

- Vị này là.....

Tiểu Y Tiên mặt lúc này vẫn còn đỏ hồng, thêm dáng vẻ mới khóc xong càng khiến nàng trở nên mềm yếu, kích thích ham muốn bảo hộ nàng của nam nhân.

Cơ Huyền giải thích:

- Đây là một vị tiền bối tên... à phải rồi ta cũng chưa biết tên....

- Các người cứ gọi ta là Tuyết Di.

- Được rồi... Tuyết tiền bối là một linh hồn thể... vì một vài lí do nên ta nhận được sự giúp đỡ của Tuyết tiền bối.

Cơ Huyền nói qua loa đại khái về cuộc gặp mặt của mình với Tuyết di.

Tuyết di nhìn chăm chăm vào Tiểu Y Tiên một hồi rồi nàng nghi hoặc nói:

- Ách nan độc thể của ngươi theo lí thì độc khí phải nồng đậm hơn rất nhiều nhưng tại sao ta chỉ có thể cảm nhận mờ nhạt như vậy?

Tiểu Y Tiên nghe thấy Tuyết di nói tới “ách nan độc thể” mặt nàng tái nhợt đi, ánh mắt đề phòng nhìn về Tuyết Di.

Cơ Huyền lấy tay Tiểu Y Tiên lắc đầu.

Cảm nhận độ ấm từ tay của Cơ Huyền truyền vào tay nàng làm Tiểu Y Tiên bình tĩnh lại, tiếp thêm cho nàng dũng khí. Ý nhất thì nàng còn Cơ Huyền, người chấp nhận chính “nàng”.

- Ngươi không cần lo lắng. Ta khi xưa cũng là người sở hữu ách nan độc thể.

Tiểu Y Tiên nhìn Cơ Huyền xong nhìn Tuyết Di nói:

- Là do vậy này.

Nàng lấy một viên ngọc châu từ trong người ra.

Tuyết Di nhìn viên ngọc châu đỏ, ánh mắt lóe lên tia quái dị. Khi còn thân thể nàng cũng là đầu số một phương, ánh mắt nhìn đương nhiên cũng bất phàm. Cảm tri của nàng cho biết viên ngọc châu này hấp thụ độc khí thậm chí còn tự động tinh lọc độc khí. Tuyết Di trầm ngâm nói:

- Viên ngọc châu này thực sự bất phàm.

- Cơ Huyền là cho ta. Nhờ nó mà ta còn có thể không cần lo lắng về việc phát động độc khí.

Tiểu Y Tiên cầm viên ngọc châu này mỉm cười mang theo hạnh phúc.

Tuyệt Di nhìn Cơ Huyền có chút đăm chiêu. Cơ Huyền sở hữu nhiều món vật kì lạ mà đến nàng cũng chưa từng nhìn thấy, từ tấm phù lục cho tới viên ngọc châu này.

Đột nhiên Cơ Huyền vỗ đùi một cái nói:

- Mãi nói chuyện quá ta quên mất cái xác khô kia... hắc hắc, tên này tóm được dị hỏa chắc chắn thực lực không tầm thường đâu. Ta đi dò xét.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Đoạt xá

Cơ Huyền tiến tới vị trí băng trụ, nơi cái xác khô bị nhốt ở trong đó. Trên người xác khô mặc một bộ ma bào với các ấn văn kì lạ, tuy ma bào đã mục nát, quang văn tất hết đi nhưng từ bề ngoài có thể tẩy được vật liệu để làm ra thập phần xa xỉ. Trên ngón tay phải của cái xác đeo một chiếc nhẫn màu nâu, đó là nạm giới của xác khô.

Cơ Huyền dùng hấp lực hút nạm giới về vay mình, vì chủ nhân đã chết nên nạm giới này là vật vô chủ. Cơ Huyền có thể tự do dò xét bên trong, linh hồn lực quét qua một lần làm cậu hít ngậm khí lạnh, trong nạm giới này không chỉ có không ít kim tệ mà còn có rất nhiều loại được thảo quý hiếm.

- Lan Tuyệt linh chi, Hỏa Nham quả, Ngọc Tuyền thảo, Sinh Nguyên tâm,....

Đây quả là một món tài phú khổng lồ, tuy chỉ toàn là dược thảo nhưng mỗi loại này so với kim tệ hay đấu kĩ thì còn hơn nhiều lần. Trong đó còn có vài bình đan dược và những thứ đồ kì lạ.

- Đây là....

Từ trong nạm giới Cơ Huyền lấy ra hai cái huy hiệu. Một cái huy hiệu thì cậu đã rất quen thuộc, là của luyện dược sư hơn nửa phẩm giai không thấp...

- Di, cái xác khô này là dược vương sao? Hắc vậy thì ta không ngại lấy cái này đâu.

Cơ Huyền nhìn tấm huân chương lấp lánh đường vân, so với của cậu còn cao hơn nhiều, đây là lục phẩm luyện dược sư không kém đan vương Cỏ Hà chút nào. Cơ Huyền đem cất nó vào bên trong nạm giới, lấy cái này ra để dọa người của rất vui đó.

Còn món đồ còn lại thì giống một cái lệnh bài hơn là huy hiệu, lệnh bài này toát lên vẻ cổ xưa, lệnh bài màu hoàng kim, những đường trạm khắc tinh tế, trên lệnh bài có chữ “Trường lão”, xem ra là người này khi còn sống là trưởng lão của một thế lực nào đó không tầm thường. Chỉ là Cơ Huyền cảm thấy lệnh bài này giống giống một thứ gì đó.. nhưng cậu nghĩ mãi không ra nên thôi.

Cơ Huyền sau khi lấy đồ thì không keo kiệt hướng tới cái xác khô bày tỏ lòng tôn kính nói:

- Ta tuy không biết tiền bối họ gì tên gì nhưng dù sao tiền bối cũng ban cho ta hai hồi tạo hóa, thế nên ta cũng sẽ thể hiện chút đạo nghĩa đem thi thể tiền bối an táng. Dù sao cũng hơn là để tiền bối phơi thây ở đây, có chút khó coi.

Từ hỏa xuất hiện trên tay, Cơ Huyền tính thiêu đi cái xác này coi như là an táng.

Lúc này chợt xảy ra biến cố, từ trong xác khô bùng lên một đạo quang trói sáng, đạo quang anh đem xác khô đánh thùng hướng tới mi tâm của Cơ Huyền lao tới, tốc độ cực nhanh.

Cơ Huyền phản ứng cũng không hề chậm chút nào, biến cố vừa xảy ra thì Cơ Huyền đã lập tức phản ứng. Thân hình nhanh nhẹn nhún lùi về sau, đoàn hỏa diễm trên tay biến ảo hóa thành một tấm hỏa thuẫn che chắn trước phía trước. Huyền Ảnh Phi dực xuất hiện, đem Cơ Huyền cầm tốc lùi lại phía sau. Hướng tới phía Tiểu Y Tiên và Tuyệt Di.

Có đều đạo quang đó tốc độ bỗng tăng mạnh hơn, hướng về tấm khiên bằng lửa của Cơ Huyền đánh tới. Tấm khiên lửa hoàn toàn không ngăn được đạo quang đó. Thoáng chốc, đạo quang xuyên qua tấm khiên lửa một cách dễ dàng đâm thẳng vào mi tâm của Cơ Huyền, sau đó dung nhập vào bên trong não hải.

Cơ Huyền bị đạo quang đó đánh trúng, xâm nhập vào não hải. Cả người cậu trở nên vô lực, ý thức dần trôi đi, Cơ Huyền bắt đầu thấy mơ màng không rõ ràng rồi bất tỉnh. Đầu khí toàn thân của cậu biến mất, cả người rơi từ trên cao xuống.

- Bùm

May mắn thay bên dưới đó là hồ nước Băng Hàn Linh tuyền. Cả người Cơ Huyền rơi mạnh xuống hồ tạo ra tiếng động cực lớn, đem Băng Hàn Linh tuyền bắn tới tung tóe.

Động tĩnh vừa rồi lớn thu hút chú ý của Tiểu Y Tiên và Tuyết Di, hai người cảm thấy không ổn liền lao tới phía Cơ Huyền... nhưng vẫn chậm một bước.

- Cơ Huyền!!!!

Tiểu Y Tiên thấy Cơ Huyền rơi xuống Băng Hàn Linh tuyến thì lo lắng hét lên, thân ảnh mềm mại lao tới hướng Linh tuyến. Gần tới hồ nước thì nàng bị một luồng năng lượng chặn lại làm nàng không thể tiến tiếp, Tiểu Y Tiên nhìn về Tuyết Di hét lên:

- Tuyết tiền bối, thả ta ra ta phải đi xem Cơ Huyền đừng có ngăn cản ta.

- Ngươi không thể.... Với thực lực của ngươi bây giờ tiến vào Băng Hàn Linh tuyến đến một phút đồng hồ cũng không chịu được bị đóng băng mà chết.... Ta không thể để người đi tìm chết.

Tuyết Di lắc đầu, giọng nói bình đạm.

- Cơ Huyền đang ở trong hồ, chẳng có lẽ đang gặp nguy hiểm ta phải xem chẳng thế nào trước..... Nếu người không cho ta vào thì mọi thỏa thuận tan vỡ

Tiểu Y Tiên nhìn về Tuyết Di, giọng nói uy hiếp và kiên định nói.

Tuyết Di nhìn về cổ chấp của Tiểu Y Tiên, nàng bỗng nhớ tới một bóng hình của quá khứ cùng với dáng vẻ này phi thường giống nhau khiến nàng thất thần một hồi. Tuyết Di nhanh chóng phục hồi, nàng thờ dãi thỏa hiệp:

- Ta sẽ xem giúp ngươi.

Thân hình hư ảo của Tuyết Di tiến vào trong hồ, hướng tới phía thân hình đang trôi nổi của Cơ Huyền trên mặt hồ. Hàn khí của Băng Hàn Linh tuyến đem cậu đồng lại, toàn bộ cơ thể được một lớp băng mỏng bao quanh.

Tuyết Di điểm một chỉ về phía Cơ Huyền, đánh tan lớp băng mỏng bao quanh cậu đồng thời dò xét. Một phút đồng hồ sau nàng quay về phía Tiểu Y Tiên.

Tiểu Y Tiên nhăn chau lo lắng nhìn Tuyết Di.

Tuyết Di thờ dãi một hơi nói:

- Ta đã xem qua tình hình của hắn, không có gì đáng nghiêm trọng nhưng..... Hắn có vẻ đang bị một tàn hồn xâm thực, có ý đồ muốn đoạt xá.

Tiểu Y Tiên nghe vậy khuôn mặt nàng hiện lên sợ hãi, đoạt xá? Nàng đang định nói gì đó thì Tuyết Di lại tiếp tục nói:

- Ngươi không cần lo lắng, đúng là có tàn hồn xâm nhập thân thể của hắn muốn đoạt xá, có điều tiểu tình nhân của người không phải ngọn đèn cạn dầu. Công pháp hắn tu luyện thập phần quái dị, tàn hồn muốn đoạt xá hắn, cơ bản là rất khó khăn. Hơn nữa trong cơ thể hắn còn tiềm ẩn một thứ gì đó..... Nên ngươi có thể yên tâm, muốn đoạt xá được hắn thì khả năng không cao lắm. Với tình trạng này thì chỉ để hắn tự động đối kháng thôi, chúng ta cũng không làm được gì nhiều.

Tiểu Y Tiên cắn răng lo lắng một hồi cuối cùng đành ngồi xuống đối diện với hồ nước, nếu Cơ Huyền xảy ra dị biến thì nàng sẽ biết được.

Tuyết Di thấy Tiểu Y Tiên không còn nóng vội nữa liền thu hồi năng lượng bao bọc, nàng nhìn về phía Cơ Huyền trong mắt ánh lên tia dị quang. Lời nàng nói với Tiểu Y Tiên lúc này cũng không hẳn là sai, chỉ là nàng hơi phóng đại lên một chút. Tàn hồn muốn đoạt xá Cơ Huyền đúng là khó khăn nhưng không phải là không thể.

Thành công hay thất bại thì phải xem ở Cơ Huyền rồi. Họ không thể giúp gì được.

.....

Bên trong não hải.

- Khốn kiếp... Chuyện này là thế nào...

Cơ Huyền thảm chửi, hắn không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình.

Chỉ thấy toàn thân hắn được bao phủ bởi một sắc đỏ kỳ quái, bốn phía được bao bọc bởi bóng đêm vô cùng vô tận. Trong bóng đêm này xuất hiện dòng chữ mờ ảo như ẩn như hiện, hòa nhập vào với hư không bất tận này.

- Tỉnh. Đây là trong Không gian Thần niệm của người... Lúc này, Tàn Hồn của Đẩu Hoàng kia đã đem thần niệm của người đến đây.

Hệ thống liên tiếng, có điều tiếng nói của nó lúc này phát ra từ không gian vô tận này.

- Xem ra ta sắp bị đoạt xá nhỉ? Chắc chắn, không người dạng kịch bản máu chó này cũng dính tới người mình. Vậy phải làm sao?

Cơ Huyền lắc đầu thờ dãi nói.

- Tĩnh. Một lát nữa Tàn Hồn sẽ phát hiện ra hấn không thể chiếm cứ hoàn toàn thân thể người, vì thế hấn sẽ lập tức nuốt thần niệm. Nếu người bị hấn nuốt gọn thì từ giờ trên thế gian không còn Cơ Huyền nữa. Nhưng người có Hồn Nguyên Thôn Thiên quyết, công pháp có thể đem cả thiên địa này nuốt chửng cơ mà.

Hệ thống vang lên tiếng cảnh báo:

- Tĩnh. Có một nguồn năng lượng lớn đang lao tới đây. Tàn Hồn đang tiến tới.

Cơ Huyền nhìn tới phía trước, đúng thật có một nguồn năng lượng khổng lồ đang lao tới hướng này. Đạo năng lượng giống như một con cuồng long thấp sáng không gian đen tối này lên lao.

Khi cách Cơ Huyền một khoảng cách tương đối thì cuồng long dừng lại, lúc này Cơ Huyền mới để ý con cuồng long này thật phần quý dị. Xung quanh nó như có lõi, lại có phong, thân thể nó như hỏa diễm thiêu đốt không gian.

Trong cuồng long biến ảo ngưng tụ ra một thân ảnh hư ảo. Thân ảnh có dáng vẻ ngoài ngũ tuần, cũng tính là anh tuấn, soái khí nhưng trên mặt treo nụ cười âm hiểm làm người khác không thể nào ưa thích nổi. Thân ảnh nhìn về Cơ Huyền ngạo mạn nói:

- Tiểu tử, hiện giờ bốn hoàng sẽ đoạt xá ngươi, nếu ngươi ngoan ngoãn không chống cự thì sẽ không phải cảm nhận đau đớn. Ta sẽ ban cho ngươi đặc ân là ta sẽ dùng thân xác của ngươi, tên của ngươi để đánh ra một phương trời riêng, sau này trên đại lục này tên ngươi sẽ được lưu truyền như một truyền kỳ của thiên địa này.

Cơ Huyền nhìn thân ảnh ngạo mạn kia cười cười, giọng nói trầm biếm:

- Vậy là ta phải cảm tạ ngươi rồi, ngươi giúp ta lưu danh sử sách.

- Hừ, tiểu tử đừng có không biết tốt xấu, ta đã cho ngươi cơ hội lớn nhất rồi. Nếu ngoan cố chống trả thì chỉ còn đường tiền mất tật mang.

- Ha ha, ta cứ nghĩ ta là kẻ mặt dày nhất rồi nhưng xem ra núi cao còn có núi cao hơn. Chạy vào trong thân thể người khác muốn đoạt xá lại còn ra vẻ cao thượng ban ân. Làm đi còn muốn lập đền thờ trình tiết, ta thay cái mặt già nhà ngươi xấu hổ giùm.

Cơ Huyền cười lạnh nói, hiện giờ kẻ khác muốn xâm chiếm cơ thể cậu nên Cơ Huyền sẽ không khách khí rồi.

Thân ảnh kiêu ngạo nghe lời nói của Cơ Huyền thì mặt lạnh xuống, cánh tay huy động năng lượng hướng tới cậu tấn công.

- Tiểu tử ngu xuẩn vậy thì chết đi.

- Muốn động thủ sao? Đúng ý ta. Hôm nay ta cho ngươi tiến và không có đường ra.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Phong Nộ Long Diễm

Thân ảnh ngạo mạn huy động nguồn năng lượng hùng hồn, năng lượng ngưng tụ thành vô số kim châm lao thẳng tới Cơ Huyền

Cơ Huyền nhìn vô số kim châm này trong lòng thầm hô không ổn, Huyền ảnh xuất hiện đem Cơ Huyền tránh né, nhưng tránh né được một hồi thì huyền ảnh tan tiến.

- Tĩnh. Hiện giờ khí chủ đang ở trong Không gian Thần niệm nên không thể huy động đấu khí mà phải sử dụng năng lượng linh hồn chống cự lại.

Đúng lúc này hệ thống lên tiếng nhắc nhở.

Cơ Huyền sắc mặt tối sầm, việc lớn như vậy bây giờ cái hệ thống chết tiệt mới nhắc tới. May mà bản thân cậu là một được sư, khả năng khống chế năng lượng linh hồn đối với cậu không có gì khó. Cơ Huyền nhanh chóng sử dụng năng lượng linh hồn ngưng tụ thành một đầu hắc động không lồ, che chắn toàn bộ cơ thể.

Đầu hắc động xuất hiện, đem các kim châm đó thôn phệ. Kim châm liên tục rơi xuống nhưng chạm tới đầu hắc động liền phân rã hóa thành năng lượng thuần túy bị thôn phệ.

Thân ảnh ngạo mạn nhìn tới cảnh đó thì biến sắc, hấn không nghĩ tới Cơ Huyền cũng có thể sử dụng năng lượng linh hồn. Hấn gần giọng nói:

- Hóa ra ngươi cũng là một luyện được sư đúng là làm ta ngạc nhiên, nhưng thế thì chưa đủ để ngươi chống đối lại ta đâu. Phong Nộ Long Diễm thiêu

đốt hẩn đi.

Thân ảnh ngạo mạn gầm nhẹ một tiếng, cánh tay kết lại một thủ ấn, ngăn lượng linh hồn như biển lớn hóa thành một đóa hỏa diễm, đóa hỏa diễm này xuất hiện không gian này của Cơ Huyền liên tục rung chấn vì nhiệt độ của hỏa diễm. Đóa hỏa diễm kì dị này có nhiệt lượng lại có lõi quang, lại có phong khí thập phần quý dị như ba loại nguyên tố cùng tập chung lại trong nó vậy.

Cơ Huyền nhìn đóa hỏa diễm này trong mắt co rút lại, miệng khẽ nói:

- Dị hỏa.

- Tinh. Dị hỏa

Cùng lúc này hệ thống cũng lên tiếng.

- Ánh mắt không tệ. Đúng là dị hỏa, nên ta đã nói rồi hôm nay thân thể này của ngươi là của ta.

Thân ảnh ngạo mạn nhìn Cơ Huyền nhận ra dị hỏa thì cười càng đắc trí hơn, giọng nói thập phần kiêu ngạo hướng tới cậu nói. Thân ảnh ngạo mạn đem đoàn hỏa diễm này ném tới phía Cơ Huyền.

Đóa hỏa diễm vừa thoát khỏi tay hẩn liền hóa thành một mũi tên nhanh chóng đâm tới phía hắc động.

- Tinh. Kí chủ nếu đánh phải đòn này thì trực tiếp bay hơi đó.

- Nói nhảm

Cơ Huyền thấy đoàn hỏa diễm lao tới, ánh mắt ngưng trọng chỉ ấn biến đổi nhanh chóng. Cùng với chỉ quyết biến đổi không gian hắc ám này liên tục rung động không thôi như tiếp thêm sức mạnh cho cậu vậy. Đem đầu hắc động trước mặt Cơ Huyền tăng cường thêm năng lượng.

Cơ Huyền hừ hừ đem đầu hắc động đang biến lớn này áp súc liên tục lại, to lớn không có nghĩa là đủ khả năng chống trụ lại với đóa hỏa diễm kia, nên cậu áp súc lại, tập chung ở một điểm ngăn chặn.

- Bình....

Đóa hỏa diễm va chạm với hắc động phát ra tiếng kêu thanh thúy vang vọng khắp không gian này. Ngoài ý muốn đó là đóa hỏa diễm kia không công phá được đầu hắc động mà bị chặn lại hoàn toàn.

Năng lượng xung kích bùng nổ, lan ra khắp không gian. Làn sóng năng lượng này đem không gian này chấn tới rung động liên tục.

Cơ Huyền mặt lúc này cũng tái nhợt, nơi này là không gian của cậu nếu không gian này bị tổn hại thì cậu cũng bị tổn hại. Đó là lí do mà tên ngạo mạn kia lại không dám cường ngạnh xóa cậu đi vì sợ ảnh hưởng tới không gian này, sau khi hẩn đoạn xá sẽ trở thành ám tật.

- Tiểu tử thôi, ngươi không chống cự được đầu ngoan ngoan đầu hàng để ta thôn phệ đi. Ta đảm bảo sẽ giúp ngươi vang danh trên đại lục này.

Quả nhiên như những gì Cơ Huyền đoán, thân ảnh kiêu ngạo đó bắt đầu tìm cách thuyết phục cậu. Cơ Huyền đang chống đỡ hỏa tiễn thì phát lên nụ cười lạnh không thôi muốn đoạt xá cậu, được thôi, cậu gầm lên:

- Diệt hồn ấn, hiện.

Theo tiếng gầm của cậu, bốn đạo ấn hồn hình đầu lâu xuất hiện vào trong không gian.

Bốn đạo hồn ấn xuất hiện làm Cơ Huyền vui sướng, cậu phỏng đoán hệ thống liên kết với mình bằng không gian này, không gian này là nơi trung gian của Cơ Huyền và hệ thống. Nếu vậy thì dù ở đây Cơ Huyền vẫn có thể sử dụng vật phẩm.

Thấy bên cạnh Cơ Huyền xuất hiện bốn cái đầu lâu trong lòng thân ảnh ngạo mạn cảm thấy không ổn, nhưng hẩn thăm nghĩ hẩn có dị hỏa hộ thân mấy món đồ chơi của cậu không làm gì hẩn được. Nên hẩn gạt bỏ hết suy nghĩ đó khỏi đầu liền cười lạnh.

- Muốn đoạt xá lão tử, được thôi, ăn một đạo ấn của lão tử đi.

Cơ Huyền niệm điều đồng đạo Diệt hồn ấn lao tới phía thân ảnh kiêu ngạo. Đầu khô cốt nhanh chóng lao tới hướng mình được chỉ định.

Thân ảnh kiêu ngạo nhìn đạo Diệt hồn ấn đánh tới thì cánh tay kết lại thành thủ ấn, xung quanh hẩn xuất hiện hỏa diễm khổng lồ hóa thành cái lồng bao bọc hẩn ở bên trong. Thân ảnh kiêu ngạo tuy ngôn cuồng nhưng không ngu, hẩn thả chọn cách an toàn hơn chứ không muốn bị lật thuyền trong mương. Đáng tiếc....

Diệt hồn ấn vẫn nhanh chóng đánh tới phía cái lồng, có điều khi va chạm với cái lồng này thì diệt hồn ấn đơn giản là xuyên thấu cái lồng đó đập tới hướng thân ảnh.

Điều bất ngờ diễn ra khiến thân ảnh kiêu ngạo chưa kịp đề phòng đã bị Diệt hồn ấn đánh tới, diệt hồn ấn xuyên vào thân thể hư ảo của hẩn sau đó biến

ảo hóa thành một đầu khô lâu khổng lồ bạo nổ bên trong linh hồn thể của thân ảnh kiều ngạo.

- Bùm

Thân ảnh kiều ngạo nổ tung hồn thể, mũi tên hỏa diễm cùng như vậy biến mất vô tung.

Cơ Huyền thờ phào một hơi, nhìn về phía thân ảnh kiều ngạo bị nổ tung kia thì biến sắc, không ngờ thân ảnh kiều ngạo kia chưa bị tan biến. Cơ Huyền vội vã đem năng lượng không gian ngưng tụ lại chém tới hấn.

Thân ảnh kiều ngạo kia lúc này thập phần chật vật, bị Diệt hồn ấn đánh tan nát hiện tại chỉ còn một cái phần ba cơ thể, nếu không phải có dị hỏa bảo mệnh chắc hấn chết không nghi ngờ. Hấn liều mạng dùng chút năng lượng cuối cùng thúc đẩy dị hỏa đào chạy, hấn vừa chạy vừa gầm rú:

- Tiểu tử khốn nạn, chó chết, thù này ta nhớ kỹ rồi ta chắc chắn sẽ trả thù.

- Vậy thì chết đi.

Cơ Huyền huy động năng lượng trong không gian này hóa thành vô số lượt kiếm đâm tới phía hấn. Cơ Huyền liều mạng, cho dù linh hồn bị tổn thương cũng phải đem tên này lưu lại an táng ở đây nếu không tương lai là đại họa.

Vô số hắc kiếm chém tới phía thân ảnh kiều ngạo, mỗi lần hắc kiếm chém tới lại bị dị hỏa ngăn chặn lại, nhưng mỗi lần thể dị hỏa lại yếu đi.

Thân ảnh kiều ngạo lúc này mở miệng:

- Tiểu tử đừng quá đáng, sau này gặp nhau còn vui vẻ.

- Sau này còn gặp nhau, xin lỗi hôm nay ngươi sẽ biến mất ở đây.

Cuộc đua tiêu hao thì Cơ Huyền chính là có lợi thế nhất. Thân ảnh kiều ngạo cũng biết điều này nên hấn liều mạng trốn chạy, năng lượng của dị hỏa cũng ngày càng hao kiệt. Nên hấn lên tiếng hòa giải nhưng Cơ Huyền nào phải người dễ ăn nói thế, cậu đã quyết tâm diệt hấn.

Tên kiều ngạo hét lên:

- Ta có thể cho ngươi công pháp địa cấp, giúp ngươi tu luyện thành cường giả, giúp ngươi thành đan vương.

Cơ Huyền không đáp vẫn liều mạng chém giết hấn.

- Diệt hồn ấn.

Cơ Huyền lại gầm lên một tiếng diệt hồn ấn.

Thân ảnh kiều ngạo lúc này rùng mình, hấn nghĩ cái gì đó cuối cùng không chôn chạy nữa, ánh mắt đỏ ngầu nhìn Cơ Huyền:

- Đây là ngươi ép ta, cá chết thì lút rách. Phong Nộ Long Diễm đem cả không gian này thiêu cháy đi.

Hấn triệu hóa dị hỏa, trong không gian xuất hiện một con hỏa long khổng lồ, so với lúc này thì còn kinh khủng khắp bội lần, việc nó xuất hiện thôi làm cho không gian này bất ổn định, con hỏa long này trở nên điên cuồng phá phách.

Tên kia sau khi giải phóng cho Phong Long Nộ diễm thì vội vã chạy trốn, cơ thể còn sót lại của hấn cũng trở nên mờ ảo như biến mất bất cứ khi nào.

Cơ Huyền thấy vậy, trong xuất hiện một tấm phù lục, đánh đạo phù lục đó tới dị hỏa, thoáng chốc dị hỏa đang điên cuồng phá phách bị cầm cố trong hư không. Sau đó cậu thoát cái lao tới hướng tên kiều ngạo đang chạy trốn.

Tên kiều ngạo thấy đến bài tẩy của mình cũng bị Cơ Huyền ngăn chặn được thì ánh mắt tuyệt vọng, điên cuồng trốn chạy.

Trên con đường hấn đào thoát đó hóa thành một địa ngục atula, nơi đây đỏ thẫm như máu vô số linh hồn như bị giam cầm, biến người chết chóc nhìn thập phần kinh dị. Đến hấn nhìn cảnh này cũng bị chế trụ.

Cơ Huyền xuất hiện phía sau hấn nhìn về địa ngục biến hồn nói:

- Sao hả? Không phải ngươi nói muốn thôn phệ ta sao, quên không nói ngươi biết bàn về thôn phệ giết chóc thì ta khá quen thuộc đó. Số người này là kẻ bị ta thôn phệ, đẹp mắt không.

Lúc này tên kiều ngạo mới biết mình phạm sai lầm cỡ nào, hấn đã chạm phải một con quái vật. Hấn lắp bắp nói:

- Xin.. tha

Chưa kịp nói xong thì đã bị Cơ Huyền hóa thành hắc động bao phủ lên, thôn phệ hấn từ từ. Cậu nói:

- Không còn nhân từ đâu, xuống làm bạn với chúng đi.

Đem tên kiều ngạo hấp thụ lúc này thì tâm phù của cậu đã hết tác dụng, dị hỏa bắt đầu điên cuồng hơn. Nhìn dị hỏa phá phách, Cơ Huyền lúc này quyết định:

- Con mẹ nó, chỉ là một ngọn lửa nho nhỏ cũng dám kiều ngạo vậy, lão tử đem ngươi hấp thụ thành của ta.

Cơ Huyền triệu hoán vô số đầu hắc động cắn nuốt dị hỏa. Xem ra Cơ Huyền hoàn toàn muốn đem dị hỏa này làm của mình.

.....

Bên ngoài.

Thân thể Cơ Huyền đang trôi nổi trên hồ bong bóng cháy mãnh liệt hóa thành một hỏa nhân, không gian lãnh lẽo này trở nên nóng bỏng. Băng Hàn Linh tuyền không thể áp chế được đoàn hỏa diễm này.

Tiểu Y Tiên thấy phát hiện biến dị liền sốt sắng hỏi:

- Có việc gì vậy?

Tuyết Di nhìn vào Cơ Huyền đang cháy kia mỗi lúc rồi nói:

- Không nghĩ linh hồn kia lại có dị hỏa, xem ra Cơ Huyền đã đem linh hồn kia xóa đi nhưng đồng thời thúc đẩy sự cuồng bạo của dị hỏa vì mất đi chủ nhân.

Tuyết Di là kẻ sống mấy trăm năm, ánh mắt nhìn cũng cao hơn kẻ khác vô số lần, nhìn qua là bà đã nắm được điểm mấu chốt và phân tích chính xác.

- Vậy chúng ta có thể làm gì?

- Chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Âm Dương tiên diệu thuật

- Vậy chúng ta có thể làm gì?

- Chờ đợi.

Câu trả lời của Tuyết Di không làm Tiểu Y Tiên thấy hài lòng.

Tuyết Di trước dáng vẻ của Tiểu Y Tiên thì nói:

- Hấp thụ dị hỏa không phải việc ngươi bảo giúp là có thể giúp được. Chỉ có thể dựa vào bản thân người luyện hóa dị hỏa thôi. Dù Băng Hàn Linh tuyền cũng chỉ là thứ dễ chống cự lại dị hỏa trong quá trình hấp thụ thôi.

- Tự sư không có cách nào khác sao?

Tiểu Y Tiên vẫn thập phần cố chấp nhìn về Tuyết Di hỏi lại. Nàng không tin chỉ còn cách chờ đợi, Tuyết Di là người sống rất lâu rồi, thực lực tuyệt đối cao. Bà ấy chắc chắn có biện pháp khác.

Tuyết Di suy ngẫm một lúc, tên tay xuất hiện một quyển trục cổ xưa mà tím:

- Thực ra có một biện pháp khác, đó là song tu chi pháp. Trùng hợp ta cũng có một phương pháp song tu. Nếu ngươi muốn ta có thể dạy cho ngươi, giúp đỡ ngươi cứu tiểu tình nhân của ngươi.

- Điều kiện?

Tiểu Y Tiên thẳng thắn hỏi, nàng không tin trên đời có bữa ăn nào miễn phí cả.

- Ngươi nhận ta làm sư phụ.

Tuyết Di cười nhẹ. Tiểu Y Tiên thắng thán nên bà cũng không vòng vo làm gì. Bà nói điều kiện của mình.

- Được. Ta chấp nhận.

Tiểu Y Tiên đáp lại không chút do dự. Nàng quỳ xuống hành lễ bái sư. Hành lễ xong nàng nhìn lên Tuyết Di:

- Sư phụ hiện giờ đến lượt người.

Tuyết Di thấy hành động của Tiểu Y Tiên dứt khoát như vậy thán phục, vì Cơ Huyền thì Tiểu Y Tiên cũng không có chút gì gọi là do dự cả. Tuyết Di chạm nhẹ vào quyền trụ, đem khẩu quyết của quyền trực truyền vào thức hải của Tiểu Y Tiên. Bà nói:

- Ta đã truyền cho ngươi khẩu quyết của “ Âm Dương tiên diệu thuật”, khi song tu ngươi chỉ cần vận dụng khẩu quyết là được.

Tiểu Y Tiên tập chung lướt qua một lần khẩu quyết của “ Âm Dương tiên diệu thuật”, sau khi nắm được rồi nàng mở mắt ra. “ Âm Dương tiên diệu thuật” là song tu thuật nhưng lại chia ra làm hai nhánh, một là song tu chỉ hồn, hai là song tu chỉ thể. Một phương pháp là thân thể kết hợp tạo phương pháp này thì là nguyên thủy và có hiệu quả nhất. Còn lại sử dụng linh hồn lực kết hợp lại.

Tiểu Y Tiên sử dụng song tu chỉ hồn để trợ giúp cho Cơ Huyền. Nhìn Cơ Huyền đang đau đớn vật lộn với dị hỏa, toàn thân như hóa thành huyết nhân, đôi môi nàng cắn chặt. Hít một hơi áp chế cảm xúc này, Tiểu Y Tiên chậm chậm cõ bộ cảm bảo xuống.

Từng mảnh rời khỏi thân thể Tiểu Y Tiên, đến khi chỉ còn lại chiếc yếm lam nhỏ nhỏ và nội cốt. Đôi tuyết lê trắng nõn như ẩn như hiện bên dưới chiếc yếm đào, tuy không kiều diễm như của Nhã Phi nhưng đôi tuyết lê này mang trong mình cảm giác tươi mới. Chiếc eo mảnh mai tinh tế làm tăng thêm nét mềm mại của Tiểu Y Tiên. Cặp chân thon thả với làn da trắng như tuyết làm huyết khí nam nhân sôi trào, hận không thể ôm lấy nó nâng niu.

Tuyết Di đánh ra một quang tráo che chắn lên băng động, sau đó nàng điểm một đạo năng lượng về phía Tiểu Y Tiên, bà nói:

- Ta truyền cho ngươi đạo năng lượng để chống lại hàn khí xâm thực của Băng Hàn Linh tuyền, nhưng ngươi vẫn sẽ cảm nhận được cái lạnh thấu xương.

Tiểu Y Tiên nghe vậy thì gật đầu sau đó không chút do dự tiến vào bên trong hồ, tiến nhập vào trong hàn khí như kim đâm xuyên thấu vào gân cốt khiến Tiểu Y Tiên hít ngậm khí lạnh. Có điều chỉ về vện là như vậy, nàng vẫn kiên định tiến lên phía trước. Đi tới chỗ Cơ Huyền, thì hàn khí không còn nữa mà thay vào đó là nhiệt lực cháy da cháy thịt.

Tiểu Y Tiên nhìn khuôn mặt đau đớn của Cơ Huyền, máu chảy ra từ khóe miệng- mắt- tai... làm lòng của Tiểu Y Tiên đau tới lợi hại. Nàng dịu dàng chạm nhẹ vào Cơ Huyền, cái sự thiêu đốt của dị hỏa như không có tác dụng với nàng. Tiểu Y Tiên thì thảo nói:

- Chẳng yên tâm, ta sẽ giúp chàng nhanh chóng kết thúc đau đớn. Chàng không cần lo đâu.

Tiểu Y Tiên ngồi xuống nhập định trạng thái tu luyện, chạm vào Cơ Huyền. Khẩu quyết vận dụng, nguồn năng lượng bí ẩn từ Tiểu Y Tiên truyền nhập vào bên trong Cơ Huyền.

.....

Bên trong không gian Thần niệm.

Cơ Huyền đang sử dụng toàn lực tập chung liều mạng hấp thụ Phong Long Nộ Diễm thì một cảm giác thư sướng xuất hiện tràn ngập trong linh hồn thể của cậu.

Cơ Huyền giật mình vì cảm giác này, năng lượng linh hồn của Cơ Huyền như đang hồi phục lại, giống như linh hồn cậu đang được kết nối với ai đó. Cơ Huyền như cảm thấy thân thể mềm mại ở sau lưng mình, hương thơm nhẹ nhàng quyên thuộc. Thậm chí nó có chút giống với hành động tạo người mà cậu đã từng làm với Nhã Phi.

- Hệ thống, có việc gì vậy?

- Tỉnh, xem ra có người sử dụng song tu thuật để giúp đỡ kí chủ.

- Song tu thuật, sao có thể hiện tại ta đang hấp thụ dị hỏa sao có thể song tu.

Cơ Huyền có chút không tin hỏi lại.

- Tỉnh. Song tu không nhất thiết là cần tiếp xúc thân thể. Linh hồn giao hòa cũng là song tu.

Hệ thống giải thích.

Cơ Huyền nghe vậy nhũn mày lại không biết là ai giúp cậu song tu.

Tuyết Di sao? Cơ Huyền nghĩ vậy đánh cái rùng mình, tuy Tuyết Di nhìn rất trẻ nhưng đã sống gần nghìn năm rồi cậu không muốn cùng song tu với Tuyết Di đâu. Mà nữ nhân kiều ngạo như Tuyết Di còn lâu mới chấp nhận song tu cùng mình.

Cơ Huyền loại trừ Tuyết Di chỉ còn Tiểu Y Tiên, cậu nghĩ vậy trong lòng cười khổ không thôi, cuối cùng là cậu được Tiểu Y Tiên cứu mạng. Nghĩ tới đang cùng Tiểu Y Tiên song tu Cơ Huyền nở một nụ cười nham nhở.

- Tinh. Kí chủ hình tượng, hình tượng. Nụ cười của ngài quá ghê tởm rồi.

Hệ thống đối với vẻ khả ố của Cơ Huyền lên tiếng cảnh báo nói.

Cơ Huyền nào có để ý nhiều tới hệ thống trong lòng vui vẻ như nở hoa.

Bỗng trong không gian tối tăm rộng lớn này biến ảo, một bóng hình yếu điệu mềm mại xuất hiện. Người này không phải Tiểu Y Tiên sao.

- Sao nàng có thể tiến vào đây?

Cơ Huyền nhìn dáng vẻ của nàng có chút ngạc nhiên hỏi. Hiện giờ Tiểu Y Tiên đứng trước mặt Cơ Huyền trần trụi không mảnh vải che thân. Đôi gò bồng đang phát triển, eo thon nhỏ mềm mại quyến rũ, đôi chân ngọc nhỏ bé kiều mị,.... Chỉ có điều kì lạ là có màn sương mỏng bao quanh cặp nhũ phong và hang động thần bí của Tiểu Y Tiên làm cho mọi thứ mờ ảo không rõ.

Cơ Huyền nhìn cái màn sương mỏng manh nhưng khó đột phá đó chứ ngăn cản tầm nhìn của cậu. Trong lòng chửi thầm:

- Mẹ nó cái thứ kì quái gì kia? Sao giống cái loại “ánh sáng thần thánh” hay “màn sương thần bí” của mấy bộ *nime vậy?

Cơ Huyền nhớ kiếp trước cậu xem mấy bộ phim cũng có tình trạng hiệu ứng thần thánh kì ảo này. Nhưng không phải mấy thằng cha nhân vật chính đều nhìn được sao? Sao xảy đến với cậu thì lại không thấy gì cả?

Tiểu Y Tiên bị ánh mắt nhìn trần trụi lộ liễu của Cơ Huyền làm cho mặt đỏ tai hồng, ánh mắt của Cơ Huyền cứ đảo qua nơi bị màn sương mỏng che mắt của Tiểu Y Tiên không xuyên thấu được khiến trán cậu nổi gân xanh. Tiểu Y Tiên thấy vậy cười khanh khách, nàng bước tới gần Cơ Huyền nhìn đầu hắc động và con hỏa long khổng lồ đang giao chiến kia có chút thán phục nói:

- Đầu hỏa long đó chính là do dị hỏa hóa thành sao?

- Đúng vậy, nó là bài danh thứ mười sáu trong dị hỏa Phong Long Nộ Diễm, để hấp thụ nó khá đau đầu đây.

Cơ Huyền lắc đầu dáng vẻ bất đắc dĩ than thở.

Tiểu Y Tiên cười nhẹ nhàng, nàng tới gần ôm Cơ Huyền vào người nàng, nàng nói:

- Yên tâm, có ta ở đây ta giúp chàng thu phục nó.

Tiểu Y Tiên đem thần niệm của Cơ Huyền ôm vào trong ngực, thần hồn giao hòa, dùng thần tính đi tu bổ thần niệm của Cơ Huyền.

Thần niệm tương giao, tâm linh dung hợp, mà dương khí của Cơ Huyền và Âm Nguyên của Tiểu Y Tiên như cũ liên tục không ngừng vọt tới.

Một cảm giác kỳ diệu từ đáy lòng của Cơ Huyền sinh ra, để cho Cơ Huyền không khỏi nhớ tới một màn ôn tình kiều diễm với Nhã Phi khi trước.

Cơ Huyền nghĩ thầm:

- Nhã Phi mà biết mình đang cùng người khác “song tu” như này đảm bảo nàng ấy sẽ tháo chân mình ra ngâm rượu. Tiểu Y Tiên mà biết mình trước khi “song tu” chỉ hôn” với nàng đã “song tu” chỉ thể” với người khác chắc cho mình vài chất kịch độc mất. Haiz, còn Văn Vận nữ nhân kia mà biết mình có hai nữ nhân mà vẫn trêu chọc nàng thì chỉ còn nước ăn kiếm.

- Haiz, nam nhân tốt thật khó làm.... Có điều hậu cung lửa cháy thì nên biết điều chạy trước.... ừm, hết cháy thì về..... Được, cứ làm vậy thôi.

Cơ Huyền trong lòng than thở không thôi, cậu đã nhìn thấy tương lai “rực cháy” phía trước rồi đó. Có điều lúc này nên tập chung vào đoàn dị hỏa quái dị kia trước đã. Cơ Huyền cũng phối hợp với Tiểu Y Tiên tâm cùng tâm hòa nhập.

Khi hai người đang song tu thì bên kia, đoàn hỏa diễm khổng lồ đang liên tục trùng kích tới các đầu hắc động đánh bạo nói, nhưng mỗi khi đầu hắc động tan vỡ thì sẽ xuất hiện hai đầu hắc động khác, cuộn cuộn không dứt.

Trong không gian xuất hiện vô số sợi xích bóng đen, đem hỏa long khổng lồ trói chặt lại. Hỏa long khổng lồ không cam lòng vùng vẫy rít gào nhưng hoàn toàn không có tác dụng, mỗi lần giằng co thì các sợi xích đó liền siết chặt hơn, đem vảy rồng bóp nát.

Cùng lúc đó thì lượng lớn hắc động cũng lao tới tận dụng cơ hội thôn phệ năng lượng của Phong Long Nộ Diễm.

Quá trình đó cứ lặp đi lặp lại không biết bao lần, thời gian từng khắc, từng giờ,... trôi đi....

.....

Bên ngoài...

Không biết thời gian bao lâu trôi qua, chỉ biết rằng nó thực sự rất lâu rồi.

Từ trong hồ xuất hiện một thân ảnh, thân ảnh này chỉ mặt một chiếc yếm đào và một cái nội khó, nàng tiến ra khỏi Băng Hàn Linh tuyến. Trên người ướt đầm, kèm theo dáng vẻ của nàng bây giờ thực sự điên đảo chứng sinh. Đáng tiếc không ai thương thức được. Đây chính là Tiểu Y Tiên.

Có điều mái tóc mai của Tiểu Y Tiên nay đã hóa thành bạc trắng, giống như một dòng sông chứa đầy tuyết vậy.

- Người tính rồi đi sao? Đã quyết định rồi hả?

Trong không gian băng động này vang lên tiếng nói phiêu phiêu mơ hồ, một thân ảnh mờ ảo hiện ra trước mặt Tiểu Y Tiên.

- Đúng vậy sư phụ, chúng ta đi thôi. Con muốn trở nên mạnh mẽ hơn để sánh vai với chàng. Con không muốn làm một nữ nhân yếu đuối cần nam nhân bảo vệ. Con muốn giúp chàng được nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Tiểu Y Tiên lần này tựa như một lần lột xác, nàng đã không còn nét dịu dàng, mềm mại khiến nam nhân động lòng bảo vệ nữa. Đôi mắt của nàng nay đã trở nên lạnh lẽo hơn, sâu thẳm hơn, không chỉ biến hóa bề ngoài mà đến tâm nàng đã thay đổi.

Hoặc là nói nàng đối với người khác đã thay đổi nhưng đối với Cơ Huyền vĩnh viễn không thay đổi. Vẫn là một Tiểu Y Tiên dịu dàng, mềm mại trước mặt cậu.

Tuyết Di nhìn dáng vẻ của Tiểu Y Tiên trên khuôn mặt bình đạm nở nụ cười hiếm hoi. Chỉ là nụ cười này thoát nhìn hải lòng, nhưng lại đầm máu:

- Được, nếu con quyết định rồi vậy thì đi thôi. Ta sẽ đào tạo con thành kẻ mạnh, và con sẽ giúp ta hoàn thành nguyện ước của mình. Đó chính là thứ đã gút kết tình thầy trò này.

Tiểu Y Tiên nhìn Tuyết Di không nói gì, nàng mặc lại bộ y phục, ánh mắt lưu luyến nhìn về Cơ Huyền. Sau đó dứt khoát rời đi, trên tay nàng xuất hiện viên ngọc châu quý dị, nó chính là “Toàn hồn châu” của Cơ Huyền. Xem ra Cơ Huyền đã đoán trước quyết định của Tiểu Y Tiên nên đưa cho nàng viên ngọc này.

Ánh hoàng hôn hiện lên, một thân ảnh mảnh mai nhỏ bé xuất hiện ở tòa núi băng hùng vĩ này bắt đầu rời đi....

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Thành công luyện hoá dị hoá

Trong một băng động vô danh ở Vạn Yêu lâm bỗng nổi lên vô số chấn động.

Bên trong băng động, một cái hồ khổng lồ nhưng nước chứa bên trong hồ hoàn toàn là không có, có vẻ nó đã bị một thứ gì đó làm cạn kiệt.

Ở trung tâm hồ nước một thân ảnh gầy gò đang ngồi tu luyện, trên người thân ảnh này phát ra nguồn nhiệt lượng kinh hồn, băng xung quanh cậu ta đã bị thiêu đốt đến chảy thành nước rồi hóa thành khói trong tích tắc. Không chỉ vậy mà trên người cậu ta còn bao bọc cả lõi quang, phong khí thấp thoáng.

Thân ảnh gầy gò này đồng mở trừng mắt ra, gầm lên một tiếng, cười như điên, hét:

- Ha ha ha, con mẹ nó lão tử đã hoàn toàn luyện hóa được dị hỏa rồi. Bài danh thứ mười tám trên dị hỏa bảng đáng sợ lắm sao? Ta cũng thôn phệ được rồi.... Cái linh hồn đầu hoàng nho nhỏ kia muốn luyện hóa ta sao nay bị ta cắn nuốt sạch rồi, hừ hừ, đan vương thì giỏi lắm sao? Bây giờ bị ta chiếm hết tiện nghi rồi.

Thân ảnh này chính là Cơ Huyền, từ lúc Tiểu Y Tiên rời đi cũng đã nửa tháng rồi. Trong nửa tháng này Cơ Huyền vừa hấp thụ dị hỏa cũng đồng thời hấp thụ linh hồn của kẻ đoạt xá cậu. Vì diễn ra đồng thời việc này nên quá trình này thực lâu. Nhưng nhờ đó mà Cơ Huyền đạt được lợi ích không nhỏ, hiện tại chắc cũng tương đương với luyện được sư ngũ phẩm chậm tới lục phẩm cũng nên.

- Đại đầu sư lục tinh. Tạm thời hải lòng.

Cơ Huyền đứng dậy dỗi eo, cả người kêu lên tiếng tách tách vui tai, cậu nhìn xung quanh đã không còn ai liền thở dài có chút buồn, xem ra Tiểu Y Tiên đã rời đi rất lâu rồi.

- Cũng đúng, nàng ở trong không gian đã bảo nàng sẽ rời xa một thời gian. Cùng Tuyết Di đi khám phá ra việc loại bỏ “Ách độc chi thể”.

Biết được là một truyện nhưng cảm xúc lại là việc khác. Khi Cơ Huyền đang buồn rầu thì hệ thống lên tiếng:

- Tinh. Từ Tinh Dực sư vương đã tiến giai hoàn mỹ rồi. Hiện giờ thực lực của nó đã là Đẩu Tông cường giả.

Cơ Huyền đang ủ rũ nghe vậy liền kinh hi nói:

- Đâu đâu, triệu hoán ra đây.

Trong không gian méo mó xuất hiện một đại hán to lớn khóa thân bước tới, mỗi bước chân của đại hán như đem không gian gọn sóng vẩy. Đại hán này chính là Từ Tinh Dực sư vương tiến giai hoàn mỹ.

Cơ Huyền nhìn đại hán này đánh giá một hồi, thân cao năm thước, làn da ngăm đen với cơ bắp tám múi khô khoắn, mái tóc màu tím và nhãn đồng màu vàng yêu dị. Ngũ quan thực sự... quá anh tuấn rồi. Nếu ném ra đường chắc chắn bị sắc nữ ăn thịt mất.

- Tinh. Kí chủ không cần biến thái vậy chứ ngăm tới thất thần như vậy, ta nghỉ ngơi giới tính của ngài.

- Cút cút. Ta quên thôi.

Cơ Huyền dơ ngón giữa với hệ thống, sau đó lục lợi giới chỉ của tên đầu hoàng cường giả bị cậu cắn nuốt. Cuối cùng tìm được kiện y phục màu đen, nhưng nó lấp lóe ẩn kín nhìn biết là không phải phẩm vật có điều hơi nhỏ không biết sư vương có mặc vừa không.

Có điều lo lắng của cậu là dư thừa khi sư vương mặc lên người thì kiện y phục này tự động biến ảo phù hợp với hình thể sư vương. Khiến Cơ Huyền tặc lưỡi không thôi đồ tốt vào tay cậu hết.

- Trưởng lão của Già Nam học viện sao? Cũng đủ tiện nghi cho mình chắc ta cũng lên ghé thử qua học viện xem sao.

Cơ Huyền cầm trong tay tám huy hiệu màu bạc lấp lánh trên tay. Trong nửa tháng này Cơ Huyền đã luyện hóa hoàn toàn linh hồn đoạt xá và biết được tin tức có ích.

.....

Kẻ này tên Hà Kim là một trong những trưởng lão trọng điểm của Già Nam học viện, đồng thời là một đan vương và là đầu hoàng đỉnh phong cường giả. Lão sở hữu dị hỏa thứ mười tám, có điều vài chục năm về trước lão tìm kiếm được “phần quyết” bí ẩn trong đó có ghi chép về việc hấp thụ hai loại dị hỏa nên Hà Kim mới rời khỏi học viện tìm kiếm loại dị hỏa bài danh thấp trên dị hỏa bảng để thử nghiệm. Đáng tiếc là lão thất bại ngay phút chót. Cuối cùng xảy ra điều trên.

- Tinh. Hệ thống đã tiến hành phân tích “phần quyết” này và xác định nó chỉ là một tàn quyết, không hoàn thiện. Nhưng có thể dùng điểm hệ thống để thu bổ cải thiện thành hoàn mỹ.

- Bao nhiêu?

- 10 ức (một triệu điểm theo hệ quy đổi việt nam)

Cơ Huyền nghe xong muốn lòi mắt, một ức. Cậu hiện tại có gần một vạn điểm cống hiến tức là còn phải nhân mười lần mới đủ để hoàn thiện. Cậu kiểm đầu ra điểm hệ thống như vậy. Cuối cùng đành lực chọn tới Già Nam học viện nơi này kiểm điểm hệ thống.

.....

Không chỉ kiểm được tin tức mà Cơ Huyền còn có thêm món địa cấp trung phẩm đấu kĩ “Liệt Nhật Phần Thành”, hỏa hệ đấu kĩ đem ngưng tụ thành một tiêu thái dương trần áp vạn vật thiên địa, nếu sử dụng dị hỏa phối hợp thì tuyệt đối là không thua kém gì “Huyết Nguyệt” của Cơ Huyền. Hiện tại có hai bộ đấu kĩ cường hãn, nếu có cơ hội thì cậu sẽ tìm một bộ thân pháp đấu kĩ.

- Di, Băng Phách Thương Châu của ta đâu rồi?

Cơ Huyền lúc này mới nhìn tới dải băng trụ như cái bàn nâng đỡ Băng Phách Thương châu nay mất hút rồi.

- Tinh. Băng Phách Thương Châu đã bị Thương Tuyệt Chi Ngao hấp thụ để đột phá rồi.

Hệ thống giải đáp.

- Vậy Thương Tuyệt Chi Ngao đã đột phá chưa?

- Tinh. Vẫn chưa được. Nhưng nó đã đặt được một chân vào Đẩu Tông rồi, có khả năng thao túng không gian chỉ lực, tuy kém hơn Đẩu Tông nhưng cũng không quá nhiều.

Cơ Huyền nghe vậy thì vẫn thấy vui vẻ. Hiện tại bản thân có một Đẩu Tông cường giả, một chuẩn Đẩu Tông, một khôi lỗi Đẩu Hoàng tứ tinh, một tay sai Đẩu Vương tứ tinh, và một Đẩu Linh là phó hội chương được hội ở Xuất Vân. Nhớ ra cái gì đó Cơ Huyền nhìn tới cái xác khô trên băng trụ kia.

- Hắc hắc, ta là người có nguyên tắc nên không bỏ cái gì thừa lại cả, nên cái xác này cho ta xin luôn.

Cơ Huyền chạm tay vào cái xác sử dụng Hắc Minh Cốt Quân luyện chế nó thành khối lõi.

Làm xong hết tất cả Cơ Huyền mới kiểm kê đồ vật trong nạp giới.

Hà Kim không hổ là đỉnh phong Đẩu Hoàng cường giả gia tài thập phần phong phú, đan dược, dược tài, bảo vật,... Cơ Huyền sau khi thôn phệ Hà Kim thì nhận được kí ức của lão, nhưng vì là tàn hồn còn bị cậu đánh bạo nên cũng không còn bao nhiêu kí ức đáng giá cả. Ngoại trừ đầu kĩ địa cấp và mấy cái đan phương và cách luyện chế ra thì cũng không còn kí ức nào cả.

Cơ Huyền kiểm kê thu hoạch một lần thì thấy một tấm bản đồ da dê có chút quen thuộc, cậu mở tấm bản đồ xa dê đó ra thì đúng như cậu nghĩ là tung tích của dị hỏa.

Chỉ là cậu đọc xong thì nhủ mầy lắm bầm

- Đúng là tung tích dị hỏa nhưng tấm bản đồ này có vẻ không hoàn chỉnh, thậm chí đến địa điểm dị hỏa ở đâu cũng không có.

Xem qua một lần tấm bản đồ này Cơ Huyền không xác định được địa điểm của dị hỏa này nên cậu đem cất vào nạp giới. Nếu tương lai có cơ hội thì tìm thêm tấm bản đồ hoàn chỉnh.

Sau đó Cơ Huyền thoát li khỏi băng động, phi đực xuất hiện đưa Cơ Huyền bay lên trên, từ trên trời hít hà cảm nhận cảm giác thư thái. Vài lần hô hấp ánh mắt của Cơ Huyền trở nên sắc bén hơn, liếc đến một vị trí xa xa có một ngọn tiểu sơn khóe miệng ở nụ cười lạnh. Cậu lên tiếng:

- Các hạ theo ta từ trong tối cũng tương đối lâu rồi, ngại không tính ra đây gặp mặt sao?

Không một ai đáp lời cậu, vị trí cậu hướng tới giống như hoàn toàn không có ai ở đó vậy.

- Nếu các hạ không muốn ra đây gặp mặt thì ta đành và dùng chút lực vậy... Thương Tuyết Chi Ngao vờ vờ hấn một chút đi.

Theo hiệu lệnh của cậu một con tuyết sư khổng lồ bước ra từ hư không.

Nó hướng tới vị trí của Cơ Huyền đang nhìn đó, cự trảo khổng lồ của nó chém mạnh xuống hình thành bốn đạo băng trảo xé toạc khu rừng trước mặt. Mỗi nơi bị băng trảo lướt qua thực vật đều bị đông thành khối băng.

- Rầm

Ngọn tiểu sơn bị băng trảo đánh thủng mất một lỗ lớn, trong khoảng khắc ngọn tiểu sơn đó bị băng kết rồi hóa thành bụi phấn mà tan vỡ vào không gian. Nhưng sau đòn đó cũng không có gì bất thường, không có giao động đầu khí, không có sự chống trả, tất cả như hoàn toàn không có ai ẩn nấp ở đó.

- Có ý tứ. Vậy thì tuyết sư không cần nhân nhượng, tung hết sức ra đi, đem toàn bộ phạm vi trước mặt người san thành bình địa để ta xem không còn vị trí ẩn nấp thì trốn đi đâu.

Thương Tuyết Chi Ngao nghe lệnh, hàn khí từ người nó lan khắp bốn phương tám hướng trong không gian, nhiệt độ thật giảm lên tục, vị trí xung quanh nó ngưng tụ thành một dải băng trụ khổng lồ hướng lên bầu trời xanh thẳm kia.

- Cơ hội cuối cùng, nếu ngươi còn không xuất hiện thì đừng trách ta.

Cơ Huyền khóe miệng vẫn treo nụ cười nhàn nhạt nói.

Vẫn không ai đáp lại Cơ Huyền giống như cậu tự độc thoại vậy.

Cơ Huyền nhún vai:

- Tấn công

- Khoang đã

Khi Cơ Huyền vừa hạ lệnh tấn công thì không gian vang lên tiếng động, một lục sắc nhân ảnh quỷ mị xuất hiện vô thanh vô thức trước mặt Cơ Huyền.

- Quá muộn rồi.

Cơ Huyền vẫn không thu hồi lệnh tấn công.

Thương Tuyết Chi Ngao đem dải băng trụ khổng lồ đó bắn lên trời cao, dải băng đó vừa bắn lên trời cao thì không gian bắt đầu biến dị. Bầu trời đang trong vắt, sáng chói bỗng tối sầm lại. Vô số đám mây đen kịt xuất hiện, luồng khí tức kinh thiên ập tới phía lục sắc nhân ảnh. Thương Tuyết Chi Ngao gầm lên tiếng nói:

- Mưa Băng Nguyên.

Theo tiếng gầm trên trời bắt đầu xuất hiện những đạo quang lấp lánh ẩn nấp trong đám mây, sau đó như tên bắn đâm thẳng xuống phía dưới. Mũi băng

dày đặc, cường hãn lao xuống mãnh rừng trước mặt bao gồm lục sắc nhân ảnh.

Lục sắc nhân ảnh biến sắc, hai tay hần kết chặt lại với nhau, thanh mộc đầu khí bùng phát.

- Toàn Mộc chi biến.... Mộc Thần hóa khôi.

Nhưng thực vật bên giới như nghe hiệu lệnh của lục sắc nhân ảnh, bắt đầu.... di chuyển.... không sai là di chuyển, lượng lớn thực vật như có linh trí, chúng đem lục sắc thân ảnh bao bọc lại bên trong, hóa thành một khối cầu khổng lồ.

- Bình. Bình.

Con mưa băng khéo dài như vô cùng vô tận trút xuống mãnh rừng phía trước mặt, đem toàn bộ mãnh rừng này đúng như lời Cơ Huyền nói biến thành bình địa. Khối cầu bao bọc của lục sắc nhân ảnh giờ cũng tan tác, các lớp bảo vệ bị đánh thủng từng lớp từng lớp. Cuối cùng chỉ còn lớp kiên cố nhất là còn chút vẹn toàn.

Một khắc thời gian qua đi, cuối cùng dải mưa băng cũng dừng lại. Cơ Huyền nhìn khối cầu bằng thực vật nay đã trở nên rách nát không thể tưởng tượng nổi nhưng vẫn có thể chống chọi lại với mưa băng của tuyết sư, xem ra kẻ này thực lực cũng tầm đầu hoàng cao giai. Cậu sờ đầu hổ của tuyết sư vừa quay lại bên cậu nói:

- Giao lưu thân thiện đã qua, hiện tại chúng ta nó truyện chính được chưa?

Lục sắc nhân ảnh trước lời của Cơ Huyền hung hăng phi nhỏ một phen, giao lưu thân thiện, nếu không phải vừa rồi hần nhanh lẹ thì chắc hiện tại đã bị đâm như nhím rồi. Nhưng đồng thời hần cũng phát hiện ra người thanh niên này không đơn giản như hần nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Trang bức

- Không biết các hạ tại sao lại theo dõi tạ hạ. Hi vọng tại hạ nhận được câu trả lời hài lòng, nếu không cũng không còn là giao lưu thân thiện như vậy đâu....

Lục sắc nhân ảnh trước lời của Cơ Huyền hung hăng phi nhỏ một phen, giao lưu thân thiện, nếu không phải vừa rồi hần nhanh lẹ thì chắc hiện tại đã bị đâm như nhím rồi.

Lục sắc nhân ảnh ánh mắt thập phần kiêng kỵ nhìn về phía Cơ Huyền, hần đã bao lần tiến hành nhiệm vụ chưa từng bị phát hiện, nay lại bị một tiểu tử đại đầu sư phát hiện ra. Nhưng đồng thời hần cũng phát hiện ra người thanh niên này không đơn giản như hần nghĩ.

Hần nhận lệnh của Huân Nhi đi bảo vệ Tiêu Viêm đồng thời giám sát Cơ Huyền nhưng không nghĩ mới quay lại tìm kiếm tung tích của cậu thì đã được “ chào đón nồng nhiệt như vậy”.

Lục sắc nhân ảnh bước kha khỏi khối cầu gỗ, kiện lục bào trên người bị băng khí làm cho đóng băng lại rồi vỡ vụn. Trên người tràn ngập vết thương, tuy không có gì đáng nguy hiểm có điều đáng về giống một tên khát cái.

- Xem ra các hạ vẫn lựa chọn im lặng rồi. Không quan hệ, nếu đó là đường mà ngươi muốn thì ta cũng không ngại có thêm một khôi lỗi đầu hoàng đầu. Dù sao để ta dùng Nhiếp Hồn thuật khống chế ngươi đồng thời đọc qua kí ức của ngươi không có gì khó khăn.

Cơ Huyền nhìn lục sắc nhân ảnh dáng vẻ chật vật nhưng vẫn im lặng, cậu cười cười nói với hần. Cánh tay vỗ nhẹ đầu sư tử lớn của Thương Tuyết Chi Ngao ra hiệu lệnh cho nó, đồng thời triệu hoán Hà Kim khôi lỗi và Ngạn Phong ra. Hai đầu hoàng và một đầu vương, trận thế này đủ lớn, xem ra nếu lục sắc nhân ảnh không chịu phối hợp thì chắc chắn sẽ chết ở nơi đây.

Lục sắc nhân ảnh nhìn hai thân ảnh xuất hiện từ hư không, ánh mắt hần trở nên ngưng trọng, hần đương nhiên nhìn ra hai kẻ kia thực lực không tầm thường. Cả cả người khô quắt lại như cái xác (Hà Kim) cả người tuy đậm đặc tử khí nhưng khí tức lão quái ra tuyệt đối là đầu hoàng cường giả. Tên bên cạnh cũng có thực lực đầu vương, còn có Thương Tuyết Chi Ngao

Nếu giao thủ thì lục sắc nhân ảnh sẽ bại không có gì nghi ngờ, hần nhìn tới ánh mắt của Cơ Huyền thì cảm thấy một con lạnh lẽo tràn ngập, trong thoáng chốc hần như tiến vào địa ngục atula vậy, tuy ngăn ngừ như ảo giác vẫn khiến sống lưng lạnh toát.

- Lên đi.

Cơ Huyền nhàn nhạt nói.

Vừa dứt lời Hà Kim như cái xác khô bỗng linh động hần lên, thân hình quỷ dị biến mất trong không khí. Một giây sau Hà Kim đã xuất hiện ở vị trí của lục

sắc ảnh nhân, không chính xác là xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn. Cánh tay khô quắt không có sinh cơ chụm lại, cánh tay hóa thành một thanh hỏa đao không to lớn nhưng sắc bén vô cùng chém xuống đầu của lực sắc ảnh nhân.

Lực sắc ảnh nhân cảm nhận được nhiệt hỏa đang ép tới, hai tay kết lại đầu khí thanh mộc điên cuồng rót vào ngưng tụ thành một dấu ấn. Hắn hét lên:

- Toàn Mộc ấn – Chung Hoàng ấn.

Thanh mộc đầu khí rót vào dấu ấn, theo tiếng hét của lực sắc ảnh nhân mộc ấn đó biến đổi hóa thành một hoàng kim ấn, hoàng kim ấn khuếch đại đem cả người của lực sắc ảnh nhân bao bọc lại bên trong tựa như chiếc chuông không lồ lấp lánh vậy.

- Keng.

Hỏa đao thủ chém xuống, hỏa đao liên va chạm vào ấn hình chiếc chuông đồng khổng lồ. Đòn tấn công của Hà Kim chặn lại, đó là điều ai cũng nghĩ tới, lúc này hỏa đao thủ của Hà Kim biến hóa. Cánh tay hóa thành cây đao lửa bùng cháy dữ dội, khuỷu tay của Hà Kim như biến thành một cái phản lực vậy tạo lực đẩy mạnh thanh hỏa đao đâm xuống.

Cái chuông màu hoàng kim bị đòn tấn công này đánh lún xuống dưới mặt đất. Đòn đánh của Hà Kim ép xuống làm mặt đất bên dưới lực sắc ảnh nhân nứt toác ra và lún xuống liên tục.

Cái chuông rung lắc mạnh nhưng không có vết thương nào đáng kể. Lực sắc ảnh nhân bên trong bị đòn này làm cho mặt trắng bệch, đầu khí điên cuồng tuôn vào để tăng cường phòng ngự. Hai tay thủ đôi thủ ấn, tính phản công thì bên mạn trái của chuông đồng xuất hiện thêm một bóng hình nữa.

Ngân Phong xuất hiện ngay lúc lực sắc ảnh nhân biến đổi ấn kí:

- Kính Vân Thoái!

Trên chân phải Ngân Phong là từng lớp từng lớp đầu khí, đầu khí tạo nên hình một cái chân thú kỳ dị, vào chuông đồng hoàng kim.

Một cước đạp lên tấm lá chắn, đầu khí màu xanh lá cây không ngừng sục sôi. Sau đó là một chuỗi tiếng răng rắc giòn tan vang lên, trên chuông đồng xuất hiện vô số những vết nứt như mạng nhện.

Lực sắc nhân ảnh học máu, hắn không ngờ tới Ngân Phong căn lúc hắn phản công liền đánh úp. Đó là lúc hàng phòng ngự yếu nhất, cũng là lúc hắn yếu nhất. Hiện tại hắn đúng là đã bị thụ thương, không còn khả năng duy trì lâu cái chuông này nữa.

Vào thời khắc này Thương Tuyết Chi Ngao cũng đã xuất thủ, bên dưới mặt đất chỗ lực sắc ảnh nhân rung lên, các cọc băng đâm từ dưới đất lên với tốc độ không tưởng, Hà Kim và Ngân Phong cấp tốc lùi ra.

Đúng như dự đoán các cọc băng khổng lồ xuyên thủng hoàng kim chung một cách dễ dàng, hướng tới lực sắc ảnh nhân. Nếu lực sắc ảnh nhân bị đòn này đánh trúng tuyệt đối tứ chi bị cắt rụng rời, cả người thủng lỗ.

Cơ Huyền đứng là hoàn toàn không nương tay, muốn giết chết lực sắc nhân ảnh. Ánh mắt cậu bình đạm nhìn lực sắc nhân ảnh sắp tử vong, đột nhiên cảm nhận được cái gì đó Cơ Huyền chuyển hướng ánh mắt, linh hồn lực hùng hậu khuếch tán ra bao phủ cả thiên địa này. Cuối cùng ánh mắt cậu trầm trầm nhìn vào vị trí của lực sắc ảnh nhân.

Không biết từ lúc nào một hắc ảnh nhân xuất hiện, các cọc băng đâm tới hướng lực sắc ảnh nhân bị nguồn năng lượng hắc ám thần bí trói chặt lại. Từ ống tay áo của hắc ảnh nhân tuôn ra vô số những thứ giống sợi dây màu đen trời chật cọc băng. Hắc ảnh nhân hai tay bóp chặt lại.

“Rắc rắc” Theo hành động đó là tiếng rắc rắc vang lên, cái dây màu đen đó quấn chặt cọc băng rồi đem cọc băng đánh vỡ toàn bộ.

Lực sắc ảnh nhân nhìn thấy hắc ảnh nhân thì thở phào một cái, thân hình như vô lực ngã xuống, may mắn được hắc ảnh nhân đỡ. Lực sắc ảnh nhân nói:

- May mà lão đến kịp, không hôm nay ta lại bỏ mạng già ở đây rồi.

- Mạng ngươi giống con rùa tỉnh, ta chết ngươi còn chưa chết đâu.

Hắc bào nhân hơi cúi đầu xuống, lộ ra một gương mặt già nua, cười đáp.

- Có điều không nghĩ tới ngươi lại bị ép tới tình trạng này.

Lực sắc ảnh nhân khuôn mặt già hiện lên vẻ bất đắc dĩ, nếu kẻ phát hiện hắn thực lực vượt xa hắn thì thôi đi, không ngờ chỉ là một thanh niên mới đạt trình độ đại đầu sư nhỏ.

Cơ Huyền nhìn sự xuất hiện của hắc ảnh nhân kia khuôn mặt có chút ngưng trọng, tuy cậu cảm giác được sự tồn tại của hắc ảnh nhân nhưng cho đến khi hắn lộ mặt cậu mới cảm nhận được vị trí cụ thể, hơn nữa còn tùy tiện phá cọc băng của Thương Tuyết Chi Ngao e rằng thực lực không tầm thường.

- Có ý tứ.

Khuôn mặt già nua có chút vô hồn của hắc ảnh nhân nhìn vào Cơ Huyền, giọng nói trầm trầm:

- Người này hôm nay ta sẽ đưa đi, còn món nợ này thì lần sau ta sẽ tính với người.

Cánh tay áo nhẹ phất, những bóng ảnh màu đen rợp đất trời đột nhiên từ sau lưng bạo dâng lên. Trong chốc lát, hắc ảnh nhân xông lên trời, cơ hồ đã che lấp đi cả bầu trời.

Thiên không mênh mông cuộn cuộn. Bóng đen che lấp mặt trời. Dĩ nhiên là ngay cả ánh nắng đang chiếu xuống kia. Điều khó có thể xuyên thấu mà vào. Thân thể của hắc ảnh nhân và lục sắc ảnh nhân giống như hoàn toàn dung hợp vào đầy trời màu đen âm.

- Muốn trốn sao? Cũng không dễ như vậy.

Cơ Huyền cười nhạt nói. Sau lưng Cơ Huyền, Sur vương trên tay xuất hiện ngọn lửa màu đỏ quý phái. Trước sự xuất hiện của ngọn lửa này hắc ám che khuất bầu trời cũng như gặp phải khắc tinh, hoàn toàn bị thổi bay.

Sur vương vùng mạnh cánh tay lên trời, bầu trời bị bao phủ bởi bóng tối bỗng sáng rực lên, ngọn lửa màu đỏ cao quý đó đem bầu trời hắc ám đó xóa sạch. Xích điểm phô cái thiên địa, đem toàn bộ đất trời bao phủ thành màu đỏ của nó.

- Dị hóa.

Nhìn năng lượng hắc ám của mình thoáng chốc bị ngọn hỏa điểm màu đỏ đó quét sạch, lúc này khuôn mặt già nua của hắc ảnh nhân cũng hiện lên vẻ biến sắc.

Sur vương sau khi thiêu đốt toàn bộ mảnh hắc ám kia thì trên tay kết một thủ ấn, ngọn lửa phô diễn thiên địa kia cấp tốc ngưng thành mũi tên. Xích tiễn ngưng tụ lại với nhau sau đó dày đặc như mưa trút xuống hắc ảnh và lục ảnh.

- Vạn ảnh phược.

Hắc ảnh nhân đầu tay đột nhiên kết động. Tám màn đen tràn ngập phía chân trời chợt động. Phô thiên cái địa màu đen thất luyện tự trong đó dâng lên mà ra. Tương hổ quần lấy nhau. Cũng là đối với bạo xạ mà đến xích tiễn đi lên.

Lưỡng đạo sắc quang hoàn toàn bất đồng nhưng lại đồng dạng ẩn chứa năng lượng cực kỳ khủng bố. Chỉ một thoáng không trung một tiếng nổ tựa như sấm sét. Trong nháy mắt năng lượng khí kinh không lồ bùng nổ, lan khắp Vạn Yêu lâm, đem toàn bộ ma thú trong khu rừng này “di tán”.

Luồng kinh khí xung kích lan tới Cơ Huyền thì được Thương Tuyết Chi Ngao hóa giải. Còn hắc ảnh nhân và lục ảnh nhân thì không có vận khí tốt vậy, họ bị kinh lực chấn động nội thể khỏe miệng không ngừng phun máu, hai ảnh bảo rách tả tơi, thể thê thảm không nổi.

- Ha ha... Thật có vài phần năng lực.

Cơ Huyền nhìn phía dưới thấy hai người khuôn mặt thoáng có chút tái nhợt, cười to nói.

- Chắc chắn, thuộc hạ của nha đầu Huân Nhi cũng chỉ thế này thôi sao? Cổ tộc xem ra cũng chẳng như thế nào cả.

Hai người vừa nghe thấy lời Cơ Huyền nói khuôn mặt tái nhợt biến đổi dữ dội.

Nhìn vẻ mặt biến đổi liên tục của họ thì Cơ Huyền cười cười giọng nói có chút miệt thị:

- Sao hả, ngạc nhiên sao? Bất ngờ vì ta biết nhiều điều vậy sao? Viễn cô bát tộc các người đúng là cường đại. Có điều thực cho rằng đại lực này để cho các người một tay che trời sao? Nực cười.

Giọng điệu Cơ Huyền từ miệt thị biến thành lạnh lẽo, cậu nói:

- Ta đối với việc của mấy tộc cổ đại các người rất không hứng thú. Có điều các người cũng nên dừng chạy tới đầu chúng ta gây hấn. Thì sư tôn ta không ngại nhập thế một lần nữa đâu, đến lúc đó các người cũng đừng hối hận. Ta đảm bảo lúc đó sẽ kết thúc bằng biển máu đó.

Hắc ảnh nhân và lục ảnh nhân bị đôi mắt của Cơ Huyền liếc tới không hiểu sao cảm thấy con hàn khí lạnh lẽo bao trùm. Họ đã từng tra tung tích của sư tôn Cơ Huyền là Bạch Tiểu Thuần nhưng cả với thế lực của họ cũng không tìm ra chút manh mối nào. Họ đã từng nghĩ người đó thực không tồn tại nhưng hôm nay, nhìn trận thế của Cơ Huyền chứng minh kẻ tên Bạch Tiểu Thuần đó thực tồn tại hơn nữa là một lão quái vật ẩn khỏi thế tục.

Đấu Tông, dị hóa, thú vương.... những thứ xuất hiện ở đây ngày hôm nay đã gián tiếp khẳng định vị thế của vị “sư tôn” Cơ Huyền, ít nhất thế lực của đại lực muốn lấy ra những thứ này cần ít nhất cũng đạt tới trình độ nhất lưu.

Biến hóa trên khuôn mặt của hai người kia đều lọt vào mắt Cơ Huyền, cái cậu muốn chính là điều này.

- Hôm nay nể mặt Cổ tộc nên chừa cho các người một con đường sống, nhưng các người nên nhớ một câu: “Các người còn sống không phải vì các người mạnh mà do ta để các người sống”.

- Hi vọng các người có thể truyền lời nói này tới tiểu thư các người.

Hai người mặt mũi phi thường khó coi trước lời khiêu khích trắng trợn của Cơ Huyền nhưng cuối cùng họ cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt, họ không nói gì. Thân ảnh chật vật rời đi.

Nhìn hai người li khai, Cơ Huyền thờ phào một hơi, xem ra kế hoạch tạo dựng chỗ dựa thành công. Hiện tại tuy nói cậu có Đẩu Tông, Đẩu Hoàng,.... tiểu thể lực nhưng nói dễ nghe một chút là còn nhỏ yếu, nói khó nghe một chút là tam giáo cửu lưu so với mấy cổ tộc kia thì kém không biết bao lần. Nên lần này cậu cố tình hư trương thanh thế, tạo nên hình tượng vị sư tôn ẩn thế thực lực cao cường trong lòng đám cổ tộc này, để sau này có muốn động tới cậu thì cũng nên suy nghĩ kỹ lợi ích.

- Haiz, hết biến cố này tới biến cố khác thật mệt mỏi. Chắc tìm nơi nào đó để nghỉ ngơi một thời gian rồi tiến tới Già Nam học viện mới được...

Đột nhiên Cơ Huyền nghĩ tới cái gì đó mắt sáng rực lên, có chút vui vẻ:

- Tìm nơi để thư giãn, xem kịch hay không phải thư giãn sao? Giờ này ở Gia Mã đế quốc, Vân Lam tông đang có phim để xem đó. Hắc hắc đúng lúc thật.....

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Vân Sơn

Phía trên không trung xanh thẳm, ngàn dặm không một đám mây. Hai vệt đen nhỏ dừng lại trên bầu trời xa xa, trông xuống phía dưới tòa Ô Thần Thành tựa lưng vào núi mà xây dựng nên, đứng tại độ cao này, vừa vặn có thể đem Ma Thú sơn mạch ngay bên cạnh Ô Thần Thành, thu vào ở trong tầm mắt, phóng mắt nhìn lại, dãy núi trải dài liên miên bất tận, phong cảnh quả thật là hùng vĩ hoành tráng.

Từ Vân Dực sau lưng nhẹ nhàng rung động. Tiêu Viêm cúi đầu nhìn xuống phía dưới Ô Thần Thành, thật lâu sau đó, gã thờ dãi than thở,

- Lần ly khai này, chỉ sợ sau này khó có cơ hội trở về a.

Thấp giọng lú rú một câu. Quay đầu lại Tiêu Viêm nhìn người ở bên cạnh cách đó không xa, nơi đó. Mỹ đồ toa nữ vương như một thứ thất thái chân thật, thân thể có chút mơ hồ lay động.

- Lần này trở lại Vân Lam Tông, mục đích hết sức rõ ràng. Giết tên Vân Lăng! Tim phụ thân ta, nói tóm lại. Lần này, song phương trở mặt thành thù thì chuyện giữ gìn hòa khí là việc dư thừa.

Tiêu Viêm thần nhiên nói.

- Ta nói rồi, sinh tử của ngươi, ta sẽ giúp, trong vòng một năm.

Mỹ đồ toa nữ vương liếc nhìn gã một cái, đôi hàng mi đột nhiên khẽ cau lại. Trong con ngươi yêu dị chợt hiện lên thất thái quang mang, một lát sau, nàng ta không biết vì sao lại trầm quất bản thân mình:

- Im lặng dùm ta một chút nào, hấn không phải là thân nhân của ngươi, vậy ngươi quan tâm để làm gì hả?

Trong con ngươi yêu dị, thất thái quang mang lần thứ hai lóe ra, sau một lúc lâu, hai hàm răng Mỹ đồ toa nữ vương cắn chặt lại, ngẩng đầu hướng về phía Tiêu Viêm lạnh giọng nói:

- Yên tâm đi! Ngươi không chết đâu mà lo.

- Đa tạ! Ở thời điểm "Sinh tử quan đầu" ngươi giúp ta một phen, thì đủ rồi.

Tiêu Viêm cười nhạt nói, gã đương nhiên biết rõ, mới vừa rồi Mỹ đồ toa nữ vương đang cùng Thôn thiên mạng linh hồn, nhất định nói chuyện gì với nhau rồi.

- Ngươi cứ phò trương đi, có lão Vân Sơn ở đó. Ngươi lại muốn giết tên Vân Lăng, đâu có dễ dàng như vậy chứ.

Mỹ đồ toa nữ vương cười lạnh nói, nàng ta dĩ nhiên đối với Tiêu Viêm có được hai loại Dị hóa cảm thấy rất khiếp sợ. Nhưng dù sao gã hậu sinh này thực lực rất thấp, căn bản khó mà không chế triệt để hai loại Dị hóa đó được, muốn mượn lực lượng chân chính ấy cùng một Đẩu tông cường giả đối kháng, chắc chắn là không có khả năng.

- Có lẽ vậy.

Lúc này Tiêu Viêm cũng không có tâm tình cùng nàng tranh luận, hấn biết hành trình đến Vân Lam Tông lần này, là một việc cực kỳ nguy hiểm. Mức độ nguy hiểm của nó, thậm chí sẽ vượt xa hơn so với lần đầu tiên. Suy cho cùng, bây giờ hai bên đã chính thức kết thành tử địch. Bởi Vân Lăng đối phó với

Tiêu gia và bất cóc phụ thân gã, chuyện này chỉ có dùng mạng sống của lão ta, mới có thể đền bù nổi. Cho nên, đại trưởng lão Vân Lam Tông này, nhất định phải chết. Cho dù có thêm lão Văn Sơn bảo vệ đi chăng nữa.

Phật nộ hỏa liên là con át chủ bài cuối cùng của gã, đáng tiếc thứ uy lực này tuy rằng khủng bố, nhưng nó cũng để lại hậu quả thật sự rất đáng sợ, đây là điểm mấu chốt mà Tiêu Viêm lo lắng nhất.

- Đi thôi.

Cặp song dực sau lưng rung lên mãnh liệt, gã chuyển thân hóa thành một đạo quang ảnh, nhắm về nơi Đệ đồ xa xôi ấy mà bay vút đi.

.....

Vân Lam Tông đại diện nghị sự, hơn mười bóng người ở cạnh cái bàn rộng bên trong đại điện. Những người này phần lớn đều một thân bạch bào, huy hiệu trên ngực rất đặc thù, khiến người ta hiểu, bọn họ ở Vân Lam Tông vị trí không hề thấp.

- Văn Lăng. Mấy ngày trước, ngươi cùng Vân Lôi, Vân Thịnh rời khỏi tông môn làm gì?

Giữa đại điện yên lặng. Nữ tử ẩn chứa nhân nhạ uy nghiêm thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, bỗng nhiên vang lên.

- Tông chủ! Bởi vì bọn ta có chút chuyện riêng tư, cần ra ngoài một chuyến để giải quyết thôi.

Nghe thanh âm nữ tử này, đang ngồi ở vị trí giành cho trưởng lão, lão Văn Lăng hơi hơi căng thẳng, chợt vội vàng cười nói.

Theo khoảng cách một tầm mắt Văn Lăng, chỉ thấy tại chỗ trung tâm cái bàn. Một nữ nhân trên người mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt đang ngồi ngay ngắn ở trên đó, trên gương mặt mỹ lệ bày ra vẻ ung dung mà lại ẩn chứa sự cao quý, lúc này đang ngẫm có chút tức giận, nghe Văn Lăng xưng hô, người này rõ ràng đúng là đương nhiệm Tông chủ Vân Lam Tông - Văn Vận.

- Các ngươi đi Ô Thần Thành thì phải.

Hừ lạnh một tiếng. Văn Vận nói.

Văn Lăng sùng sờ, ngẩng đầu liếc nhìn hai người khác trên bàn hội nghị một cái. Coi thần sắc về mặt bọn họ cười khổ, lão hết hi vọng để kiếm có thoái thác, đành phải bắt đầu dĩ gât gât đầu.

- Tông chủ. Tiêu Viêm hại danh tiếng Vân Lam Tông ta tổn hao rất nhiều, nếu như dễ dàng buông tha cho hắn như vậy, chẳng phải ngày sau làm cho những kẻ khác tưởng rằng, ai cũng có thể ở trước mặt Vân Lam Tông ta mà chà đạp xỉ nhục sao? Hơn nữa cái chết của Mặc Thừa có liên quan tới hắn, theo lý mà nói. Dù cho đưa hắn liệt vào danh sách truy sát của Vân Lam Tông. Cũng không có gì là quá đáng a.

Văn Lăng giải bày nói.

- Ngươi quên mất Tiêu Viêm sao? Trò cười mấy ngày trước đây trên Vân Lam Tông, các ngươi còn ngầm chứa đủ à? Tiêu Viêm đều không phải kẻ ngu xuẩn, trước sau gì hắn hoài nghi đến Vân Lam Tông mà thôi. Lấy tính khí của hắn, ngươi cho rằng, hắn sẽ nuốt giận à? Mỹ đồ toa nữ vương, có cái loại siêu cường này làm chỗ dựa. Dù cho Lão sư của ta, cũng không dám nói có thể tất thắng cô ta nữa?

Văn Vận hàng mi cau lại, cười lạnh nói.

- Ách

Nhìn sắc mặt lạnh lùng của Văn Vận, tên trưởng lão nọ cũng không dám nói thêm nữa. Chỉ biết rụt cổ lại rồi ngồi xuống.

- Thế bây giờ Tông chủ định xử lý việc này ra sao? Chẳng lẽ đem ta giao nộp cho Tiêu Viêm, để hắn trút căm phẫn ư?

Văn Lăng như bị một chút bức tức, lão nhin không được nói.

- Đem ngươi giao nộp? Chưa đến nỗi phải như vậy a, vói lại cho dù giao nộp. Tiêu gia cũng không có lá gan mà thu lấy, mà ngươi cũng chớ vội mừng. Chuyện bị Tông nội trừng phạt ngươi tránh không khỏi đâu.

Lạnh nhạt nhìn Văn Lăng. Văn Vận nói tiếp:

- Cũng may ngươi lần này còn không có gây ra đại sự gì lớn. Qua vài ngày nữa, ta sẽ phái người đi đến Tiêu gia phối hợp điều tra một chút. Chắc chắn Tiêu Viêm cho dù có Mỹ đồ toa nữ vương làm chỗ dựa, cũng không hy vọng ở Gia Mã Đế quốc mà đắc tội với Vân Lam Tông ta đâu.

Nghe vậy. Văn Lăng lúc này mới lặng lẽ thở ra một hơi, tuy rằng trừng phạt của Tông môn rất nghiêm khắc. Bất quá với quan hệ và địa vị của lão ở Vân Lam Tông, chắc hẳn những người của Hình đường ấy, cũng không dám quá mạo phạm như thế.

Chuyện này trước hết xử lý đến đó thôi.

Phất tay. Văn Vận đứng dậy, ánh mắt bao hàm vẻ uy nghiêm nhìn khắp đại sảnh, nói:

- Ta nhắc lại một lần nữa, tròng nháo kịch ngày đó, đã kết thúc. Làm cho Mặc Thừa bị chết, nếu ai còn gán tội cho một mình Tiêu Viêm. Sẽ bị nghiêm trị.

- Vâng.

Các vị trưởng lão nghe vậy, đều là gật đầu đáp lại.

Vân Vận thờ nhẹ một hơi, vừa định để cho mọi người giải tán. Nhưng mà lão Vân Sơn ngay ở bên cạnh sắc mặt đột nhiên biến đổi, đôi mắt vốn khép kín bất thành linh mở to ra. Khí thế hùng hồn khủng bố, làm chấn động cả bên trong đại điện.

- Lão sư? Người bị sao vậy?

Vân Vận lo lắng, vội vàng hỏi.

- Tuy rằng chuyện này chúng ta định kết thúc như vậy, đáng tiếc là. Hắn không chịu đáp ứng a.

Sắc mặt hơi âm trầm, ánh mắt lão Vân Sơn nhìn về đại điện nơi không trung xa xa.

Vân Sơn lời vừa dứt không lâu sau đó. Khó mà che giấu một tiếng quát ẩn chứa vô cùng lạnh lẽo, lại như một thứ lôi điện phần nộ, từ trên không trung giáng phủ xuống. Nhanh chóng lan truyền khắp toàn bộ dãy núi.

- Vân Lăng lão cầu. Mau lặn ra đây mà nhận lấy cái chết!

Tiếng quát lạnh lẽo. Lại như Lôi thần phần nộ. Quét sạch tất cả dãy núi.

Bên trong Vân Lam Tông, các đệ tử đều ngẩn đầu, ánh mắt nhìn lên trên bầu trời xanh thẳm. Nơi đó, hai đạo nhân ảnh đứng lơ lửng giữa trời, sát ý dày đặc ấy. Đó là do một hắc bào thanh niên dẫn đầu, từ trong cơ thể gã tràn ra ngoài.

Ánh mắt Tiêu Viêm âm u lạnh lẽo chậm chạp tại phía dưới khắp quảng trường Vân Lam Tông đảo qua, cuối cùng ngừng lại ở một chỗ trên đại điện, nơi đó. Một đạo bạch quang xen lẫn vẻ giận dữ, chột dử dội bắn đến, sau cùng huyền phù ở giữa bầu trời. Tiếng gầm phần nộ, vang vọng khắp không trung:

- Tiêu Viêm. Ngươi vô lễ như vậy, quả nhiên là muốn chết phải không?

Ánh mắt từ thần nhìn chòng chọc Vân Lăng huyền phù giữa không trung, lúc này vẻ mặt của lão đang xanh mét, tay phải của Tiêu Viêm dòn sức đem Huyền Trọng Xích ở sau lưng rút ra. Bất ngờ chỉ vào người lão, lạnh lạnh nói:

- Lão vương bát đản! Hôm nay cho dù có Vân Sơn bảo vệ cho ngươi, ta cũng phải nhất định lấy tính mệnh của ngươi.

- Khẩu khí thật lớn a! Đúng lúc ta đang tìm ngươi đây. Ngày hôm nay. Ta xem ngươi có lẽ để lại cái mạng ở Vân Lam Tông đi.

Cười lạnh một tiếng. Vân Lăng nghiêng răng cả giận nói. Gã này xông vào trước Tông môn, vừa chỉ tên điểm họ lại còn chửi rủa uy hiếp một trận, quả thực là làm cho danh dự của lão ở trong Tông môn bị hủy hoại hết mà.

- Vân Lăng. Im miệng.

Tiếng quát trong trẻo nhưng lạnh lùng, bỗng nhiên giữa không trung vang lên. Nghe tiếng quát này, các đệ tử Vân Lam Tông ở bên dưới, đều không hẹn mà cùng hơi hơi khom người lại. Ngay cả lão Vân Lăng, cũng chỉ biết oán hận phát tay, lui ra phía sau một bước.

Vài đạo bạch quang như thiểm điện ở phía chân trời. Liền tức khắc, mấy người rải rác xuất hiện ở phía trên không trung. Giữa trong đám người đó có một người, quần áo màu xanh nhạt bay phất phơ theo làn gió nhẹ, tóc ở trên đầu được vấn thành hình dáng phượng hoàng, làm nổi bật dung mạo mỹ lệ cao quý của nàng, nhưng cũng khó có thể che giấu một chút uy nghiêm ở trong ánh mắt.

Ánh mắt chậm rãi đảo qua trên thân thể mấy người vừa xuất hiện này, ánh mắt Tiêu Viêm dừng lại chỗ Vân Sơn một lát, sau đó lại chuyển qua trên người một nữ nhân đứng ở giữa. Có thể tùy tiện khiến trách Vân Lăng thân phận là đại trưởng lão như thế, chắc hẳn thân phận của nàng ta tuyệt đối sẽ không thấp. Mà ở trong Vân Lam Tông, ngoại trừ lão Vân Sơn ở chỗ này ra. E rằng chỉ có đương nhiệm Tông chủ Vân Vận mới đủ tư cách làm như vậy thôi.

Cuối cùng tầm mắt di chuyển lên trên gương mặt mỹ lệ cao quý ấy, Tiêu Viêm rất nhanh bỗng dờ dẩn.

- Vân Chi?

Giữa không trung yên lặng, thanh âm kinh ngạc, kèm theo ngỡ ngàng. Bỗng nhiên từ trong miệng Tiêu Viêm thốt ra.

Vân Vận nghe người thanh niên thanh tú trên không trung kia gọi hai chữ “ Vân Chi ” này làm nàng ngỡ ngàng, mày liễu khẽ nhíu lại. Kí ức của nàng như thước phim quay ngược lại, cuối cùng thước phim dừng lại ở khoảng thời gian ở Ma thú sơn mạch. Người đã từng cho Cơ Huyền mượn động phủ để chứa trị cho nàng, cũng giúp nàng lấy được món đồ quan trọng.

Vân Vận sắc mặt không thay đổi nhiều, vẫn cao quý, lạnh như tòa băng sơn cự người ngàn dặm như vậy, nàng nói:

- Ta thật không nghĩ tới, người tên là Tiêu Viêm trong miệng Yên Nhiên, vậy mà lại chính là người.

- Vận nhi! Người và Tiêu Viêm quen nhau à?

Nghe hai người này nói chuyện có phần mập mờ không đầu không đuôi, cả đám người Vân Lăng xung quanh cũng là sững sốt, ngơ ngác nhìn nhau. Vân Sơn ở bên cạnh nhướn mày, nhin không được nói chen vào.

- Ân! Có...có duyên đã từng gặp một lần. Chỉ có điều ngay cả tên họ thật hần cũng dấu đi.

Vân Vận nhớ về khoảng thời gian ở Ma thú sơn mạch, nhớ về hình ảnh của thiếu niên vô sỉ chiếm tiện nghi của nàng có ánh mắt chút trốn tránh, giọng nói lạc lạc.

.....

Tiêu Viêm khe khẽ lắc lắc đầu, cúi đầu xuống nhìn Thanh sắc Hỏa diễm trên bàn tay nhẹ nhàng phiêu dang:

- Hôm nay. Cái mạng chó của Vân Lăng. Phải chết.

- Tiêu Viêm. Chuyện này quả thực là lỗi của Vân Lăng. Nhưng người chỉ bằng vào việc ấy mà muốn lấy đi tính mệnh của hần. Không khỏi có phần quá mức thì phải?

Vân Sơn trầm giọng nói:

- Hơn nữa cho dù người có Mỹ đồ toa nữ vương giúp đỡ. Định hy vọng dựa vào lực lượng của chính người mà đánh với Vân Lăng. Chắc cũng là không có khả năng a? Chuyện ngày hôm nay. Ta có thể không so đo tính toán. Người đi đi.

Tiêu Viêm nhìn về cái phát tay lão Vân Sơn ngụ ý trực khách. Khóe miệng lại nhếch lên cười mỉa mai, tả thủ cũng là chậm rãi nâng lên, trong lòng bàn tay nhoáng lên một cái. Bạch sắc Hỏa diễm dày đặc, bất thành linh hiện ra ở trong tầm mắt của mọi người.

- Đây là Dị hỏa!

Hướng về Bạch sắc Hỏa diễm dày đặc, mọi người ở tại đây, đôi đồng tử đều là mãnh liệt co rút lại.

- Vân Sơn. Là người dôn ép ta a.

Ngưng mắt nhìn hai loại màu sắc hỏa diễm khác biệt ở trên song thủ. Tiêu Viêm thấp giọng lầm nhảm.

Song thủ ngừng lại một chút. Ở ánh mắt mọi người nhìn chăm chăm bắt đầu xoay chuyển. Chậm rãi tựa như tiếp xúc với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Đại chiến

- Ngăn hần lại!

Giữa song chương Tiêu Viêm truyền ra đột yên tĩnh. Vân Sơn sắc mặt cũng là từ từ ngưng trọng. Hần có thể nhận thấy được, lưỡng chủng dị hỏa kia nếu như dung hợp. Sẽ đáng sợ như thế nào, lập tức vung tay lên. Trầm giọng quát.

Nghe Vân Sơn hạ lệnh. Mấy người Vân Lăng từ lâu đã đứng chờ một bên. Sau lưng đầu khí song dực nhất thời rung lên. Lập tức thân thể hóa thành quang ảnh. Quay về phía Tiêu Viêm bắn đi.

Nhìn mấy người Vân Lăng bao vây. Tiêu Viêm sau lưng từ vân dực khẽ động. Thân thể đột nhiên lộn ngược, lui ra phía sau. Lưỡng sắc hỏa diễm trên hai tay đã bắt đầu quấn vào nhau. Từng đạo thanh bạch hỏa diễm giống như điện binh thường. Không ngừng tiếp xúc với nhau, thỉnh thoảng từ trong đó bắn ra vài đạo hỏa diễm. Rơi một chút trên cây đại thụ. Nhất thời, đại thụ cao hơn mười thước giữa ánh mắt chấn kinh của nhiều người. Dĩ nhiên hóa thành tro bụi.

Trên bầu trời. Vài đạo nhân ảnh dưới cái nhìn chăm chú của nhiều người bên dưới. Chợt hiện lên không ngừng truy đuổi, mặc dù từ vân dực của Tiêu Viêm tốc độ so ra kém đầu khí chi dực nhưng mượn sự linh hoạt tránh né cùng với đám người Vân Lăng có sự kiêng kỵ đối với dị hỏa. Mỗi một lần sắp rơi vào vòng vây, đều bị hần giao hoạt chạy thoát.

Mà tại trong lúc truy đuổi lưỡng chủng dị hỏa trong tay Tiêu Viêm đã dung hợp hơn gần phân nửa. Thanh bạch hỏa diễm lượn lờ không ngừng giống như

những tia lửa điện.

Vân Sơn hừ lạnh một tiếng, bước lên phía trước một bước. Thân thể cơ hồ giống như trong nháy mắt di động. Quý dị xuất hiện tại lộ tuyến Tiêu Viêm rút lui. Hữu chương lộ ra. Trong đó hấp lực bạo dũng.

Song ngay khi Vân Sơn định một chiêu bắt lấy Tiêu Viêm, thì trước mắt thân ảnh chớp động. Thân hình Mỹ Đồ Toa Nữ Vương, cũng là che ở trước mặt hắn. Nhân nhạ nói:

- Vân Lam Tông cử toàn bộ tông lực đi bắt một đại đấu sư. Dĩ nhiên cuối cùng ngươi còn muốn động thủ. Này có đúng hay không là có điểm quá mức mất mặt rồi?

Mỹ Đồ Toa Nữ Vương, đừng tưởng lão phu sợ ngươi. Ta chỉ không nghĩ đến cùng ngươi phát sinh xung đột mà thôi, hôm nay Tiêu Viêm rõ ràng là tới vì Vân Lam Tông ta. Mong rằng ngươi không xen vào việc của người khác! Nếu không. Ta Vân Lam Tông. Cũng không thể để mặc ngươi dẫm đạp trên đầu như vậy đâu.

Nhìn Mỹ Đồ Toa Nữ Vương ngăn cản trước mặt. Vân Sơn sắc mặt có chút âm trầm quát.

- Nếu ngươi đây có hứng thú, ta đây cũng muốn cùng ngươi thử xem. Từ lúc nắm trong tay thân thể này, ta còn chưa sử dụng qua hết toàn lực đâu.

Mỹ Đồ Toa Nữ Vương thần nhiên cười nói. Bên trong, dĩ nhiên có phần nóng lòng muốn tỷ thí.

Khuông mặt có chút co quắp. Vân Sơn quay đầu về phía Vân Vận quát:

- Vận nhi. Ngăn dị hỏa trong tay Tiêu Viêm dung hợp. Mỹ Đồ Toa Nữ Vương. Ta ngăn cản.!

- Vâng sư phụ.

Vân Vận gạt đầu, sau lưng hai cánh khẽ chấn. Thân thể hóa thành một đạo gió nhẹ, như tia chớp quay về phía Tiêu Viêm bay vút tới.

Nhìn thấy Vân Vận nhích người. Vân Sơn lúc này mới thở ra một hơi. Quay đầu lạnh lùng nhìn Mỹ Đồ Toa Nữ Vương. Nói:

- Cho dù không có ta động thủ. Tiêu Viêm cũng quyết không có khả năng thuận lợi dung hợp dị hỏa.

- Ta chỉ là ngăn cản ngươi mà thôi. Về phần hắn đến tốt cùng có thể thành công hay không. Cũng chẳng phải là chuyện liên quan đến ta..

Mỹ Đồ Toa Nữ Vương liếc mắt một cái nhìn Tiêu Viêm bị truy đuổi bay chung quanh. Lười biếng nói.

Tiêu Viêm sắc mặt đại biến, khóe mắt bạch quang hiện lên, chỉ thấy Vân Vận chẳng khác gì quý mị xuất hiện trước mặt, trên cánh tay thon dài, lúc này xuất hiện dày đặc bạch quang.

Ngọc thủ hướng về phía hỏa cầu trong tay Tiêu Viêm đánh tới. Xem tình trạng này nếu bị đánh trúng. Hỏa cầu vất vả dung hợp, chỉ sợ là sẽ bị đánh tan.

Hung hăng cắn răng. Tiêu viêm hai tay duy trì dị hỏa dung hợp lúc này đã mạnh mẽ hơn nhiều, sau đó hai cánh chấn động, dĩ nhiên là tập trung hết toàn lực lên ngọc hướng về phía thủ chương Vân Vận bay tới.

Vân Vận hoàn toàn không lưu tình, ngọc thủ đánh hướng tới ngực của Tiêu Viêm mạnh mẽ đánh tới. Bạch quang đem lớp phòng ngực của Tiêu Viêm xé nát như tờ giấy, đánh xuống lồng ngực của hắn đem nội thể của Tiêu Viêm chấn tới huyết khí nhôn nhao.

- Phụt.

Tiêu Viêm như điều đứt dây bắn mạnh ra phía sau, phun ngụm máu tới, lồng ngực rạn nứt lợi hại. Tiêu Viêm mượn chấn lực lùi lại phía sau một khoảng cách an toàn với Vân Vận. Cánh tay của hắn không tách rời, vẫn muốn đem hai loại dị hỏa dung hợp lại.

Vân Vận thấy Tiêu Viêm điên cuồng như vậy, ngạnh kháng đón đỡ thủ trào của nàng, bất chấp thương thể. Hành động này của Tiêu Viêm không khác gì giết địch tám trăm tự tổn một nghìn. Vân Vận cũng không muốn chiến đấu với một kẻ mang quyết tâm liều mạng, có hại không lợi.

- Tiêu Viêm vì nể tình ngươi đã từng giúp ta nên nếu ngươi chịu ngừng lại hai luồng năng lượng đó, ngồi xuống nói chuyện thì ta đảm bảo sẽ cho ngươi một công đạo.

- Không nói chuyện, là Vân Lam Tông ngươi khinh người quá đáng! Nợ máu. Phải trả bằng máu! Mệnh Vân Lăng. Ta phải thu!

Cẩn rằng. Tiêu Viêm âm thanh lạnh lùng nói.

- Nhưng Vân Lam Tông đệ tử vô can. Ngươi cần gì đụng đến họ?

- Vân Lăng xông vào Tiêu gia ta lại không có nghĩ. Nguyên nhân bởi vì hắn. Tiêu gia mấy trăm nhân khẩu, thiếu chút nữa toàn bộ bị giết? Chẳng lẽ họ không phải đều vô tội sao?

Tiêu Viêm thân thể thoáng có chút run rẩy phần nộ quát.

Vân Vận thờ dài, bộ dạng quyết liệt của Tiêu Viêm như vậy thì mọi lời nói hấn đều không nghe lọt tai. Có nói nữa cũng là phí thời gian, là tông chủ của Vân Lam tông nàng phải vì lợi ích của tông môn. Tuy Vân Lam tông làm sai, nhưng người của Vân Lam tông, trừng phạt chỉ có Vân Lam tông có quyền quyết định. Chưa cần đến một kẻ ngoại lai chỉ trở.

- Vậy thì ta sẽ phải giết ngươi thôi.

Thân nhiên lên tiếng, Vân Vận bàn tay trắng nâng nhẹ, một đoàn thanh sắc long quyền theo bàn tay hiện lên, lúc mới đầu chỉ có lớn chừng hai thước, song chỉ sau một lát long quyền đã đón gió mà tăng vọt, nháy mắt đã biến thành một cái long quyền đến vài chục trượng.

Trên bầu trời, long quyền phong khổng lồ sau khi Vân Vận phát tay liền mang theo tiếng gió rít cuồng bạo, điên cuồng cuốn hết tất cả mà hướng đến Tiêu Viêm.

Nhìn phong quyền khổng lồ như cuồng long lao tới phía mình, Tiêu Viêm không có ý định chạy trốn. Phải nói dù chạy trốn cũng không thể thoát được, hiện tại hấn chỉ có thể thúc dục quá trình dung hợp hai loại dị hỏa này mới có một đường sinh cơ.

Trong hư không, bạch y thanh niên nhìn cảnh đó thì khẽ nói:

- Hắc, không biết quy luật cốt truyện có bị phá vỡ không ta. Tiêu Viêm thành công dung hợp dị hỏa hay bị cuồng phong của Vân Vận quét bay tới xác không còn. Hay là vị cường giả nào đó bỗng đi ngang qua trợ giúp.....

Giọng nói của bạch y thanh niên phiêu lãng trong hư không, độc thoại.

Tiêu Viêm nhìn phong quyền khổng lồ đó lao tới gần nhưng dị hỏa thì chưa thể dung hợp được, trong mắt hấn lúc này lóe lên mặt quang tuyệt vọng. Hấn xem ra phải chết ở đây, không thể báo thù cho cha, không thể thức tỉnh sư phụ, không còn giữ được lời hứa với Huân Nhi rồi. Trong đầu Tiêu Viêm hiện lên vô số luyến tiếc.

Lúc này biến dị phát sinh, cơ thể Tiêu Viêm như nhận được một nguồn năng lượng kích thích, đem hai loại dị hỏa tăng trưởng dung hợp lại nhanh chóng. Trong bàn tay Tiêu Viêm, lưỡng sắc hỏa diễm đã hoàn toàn dung hợp xong. Trong đó hỏa xà bắn ra bốn phía. Không ngừng chuyển động, giống như vật gì đó sắp phá ra.

Tại vô số ánh mắt nhìn chăm chú. Hỏa cầu trong tay Tiêu Viêm cấp tốc di động. Chỉ sau chốc lát thời gian. Hỏa cầu đột nhiên bạo liệt nở ra. Hỏa quang đại thịnh. Hỏa thành một đóa thanh bạch hỏa liên bằng bàn tay. Hỏa liên lượn lờ giữa không trung. Cuối cùng huyền phù trên hữu chưởng Tiêu Viêm.

- Đến cả trời cũng giúp ta. Vân Lăng, con mẹ nó lão tạp chủng nhà ngươi, đi chết đi.

Vân Sơn kinh ngạc nhìn thanh bạch hỏa liên. Hỏa liên trên không trung tản mát ra năng lượng, làm cho hấn có cảm giác xúc động muốn chết. Ngươi không có việc gì như thế nào lại đi tìm loại địch nhân ngay cả ta cũng khó giải quyết này.?

Khuông mặt mang theo một tia cuồng nhiệt, nhãn quang gắt gao nhìn chăm chăm hỏa liên trong tay. Tiêu Viêm đầu óc một trận mê muội, cắn răng kiên trì. Mạnh mẽ quay đầu, ánh mắt âm lãnh hướng xuống phía dưới.

Bàn tay khẽ nâng. Thanh bạch hỏa liên chậm rãi nổi lên. Tiêu Viêm mặt không chút thay đổi cánh tay khẽ động, thanh bạch hỏa liên. Trong nháy mắt hóa thành một đạo quang mang.

Dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú. Thanh bạch hỏa liên giống như thiên thạch trên trời. Mang theo khí tức hủy diệt xẹt qua bầu trời.

"Uống!" trong tay ấn kết bỗng nhiên di động. Khuôn mặt dữ tợn quát.

Tiếng quát hạ xuống. Thanh bạch hỏa liên, giữa từng đạo ánh mắt kinh hãi, ầm ầm nổ mạnh. Giờ khắc này. Tựa như thiên lôi oanh, tiếng vang vọng lan khắp phương viên Vân lam Tông vài trăm dặm!

Không trung ầm vang tiếng sấm nổ. Giờ phút này đỉnh Vân Lam sơn trong khoảnh khắc giống như biến thành một tòa núi lửa phun trào. Thanh bạch hỏa diễm nóng cháy khuếch tán hòa sóng lan tỏa theo một hình vòng cung. Chỉ một thoáng Vân Lam sơn bắt đầu kịch liệt chấn động. Từng đường vết nứt theo chấn động xuất hiện trên vách núi lan tràn mở ra. Đất đá sụp đổ, cây cối đốt hủy. Cảnh tượng nghiêm nhiên như tận thế hủy diệt.

Mãnh liệt hòa sóng lan tỏa thành hình một đóa hoa sen khổng lồ bao trùm toàn bộ Vân Lam sơn. Thậm chí phạm vi xung quanh trăm dặm đều có thể rõ ràng thấy được.

Cảm thụ được hỏa sóng nóng cháy vẫn đang không ngừng khuếch tán. Bạch y thanh niên đang nhàn nhã trong hư không cười phá lên:

- Quả không tầm thường nga. Phạt Nộ Hỏa Liên quả là khủng bố, ở vị trí này vẫn cảm nhận được ba động năng lượng. Nếu so ra thì không kém Huyết Nguyệt của ta là bao nhiêu.

- Có điều xem ra Vân Lam tông lần này thua rồi, Vân Lăng đã chết, Vân Lam sơn bị hủy, danh dự không còn. Chắc chắn, thật thảm.

Ánh mắt bạch y đảo qua Vân Sơn, cuối cùng dừng lại trên một thân xác đang nằm trên tay trái hấn. Nguyên lai người đang nằm trong lòng Vân Sơn. Rõ

ràng chính là Vân Lăng vừa rồi đã bị hỏa liên đánh trúng. Bất quá nhìn hần lúc này máu tươi nhuộm đỏ toàn thân cùng với hơi thở chỉ còn thoi thóp. Rõ ràng không còn nữa điểm đường sống.

Thời gian chậm rãi trôi qua.Hỏa sóng bao phủ Vân Lam sơn rốt cục dần dần tiêu tán.Hiện ra trong tầm mắt của mọi người là một đồng hồ hỗn độn. Cũng đoán trước được điều này.

Bụi mù tiêu tán. Khắp quảng trường giống như vừa trải qua địa chấn. Ngang dọc bốn phương tám hướng những khe sâu,đường nứt lan tràn đan xen vào nhau. Phần lớn kia đã bị lực lượng khủng bố của hỏa liên phá tan thành phần mảnh. Không ngừng vang lên tiếng kêu rên của đám Vân Lam Tông đệ tử.

Bàn tay nhẹ giương lên.Cự đại năng lượng phòng hộ tráo chậm rãi tiêu tán, hít sâu một hơi. Thanh âm bình tĩnh ẩn chứa sát ý cùng nỗi giận vang vọng trên đỉnh Vân Lam sơn bồi hồi không tiêu tan:

- Tiêu Viêm hủy tông môn giết trưởng lão. Ta, lấy mệnh lệnh của Vân Lam Tông đệ bát đại tông chủ tuyên bố. Từ nay. Tất cả, phàm là đệ tử của Vân Lam Tông đều phải tuyệt đối chấp hành. Cho dù phải chết.Nhục của tông môn. Phải lấy máu mà rửa.

Thanh âm vang vọng giữa không trung hồi lâu vẫn không dứt. Mọi người nghe được lời này. Tinh thần đều sững sốt hồi lâu mới phục hồi. Khẽ thở dài một hơi. Sự việc tới mức này,quả nhiên không thể cải biến.

- Người đã dám đến Vân Lam Sơn cường cường đánh chết Vân Lăng. Như vậy tự nhiên cũng nên tính đến việc phải lưu lại, hôm nay cho dù là Mĩ Đỗ Toa che chở người. Lão phu cũng phải bắt người vĩnh viễn ở lại Vân Lam Tông.

Ánh mắt đột nhiên mở to,Vân Sơn quát lớn.

Theo tiếng quát. Thân hình Vân Sơn nháy mắt biến mất tại chỗ.

.....

Ngay khi Vân Sơn sắp chop được Tiêu Viêm.Một bóng hình xinh đẹp bỗng nhiên nhanh như chớp lướt tới. Một bàn tay trắng nõn như bạch ngọc mềm mại ngăn cản trảo thủ của Vân Sơn. Song chưởng va chạm. Nhất thời. Một cỗ năng lượng kinh khí hung hãn bạo phát.Bị cỗ kinh khí này quét qua. Thân hình của Tiêu Viêm chấn động, vội vàng lui về phía sau.

- Ta nói rồi. Hôm nay cho dù Mĩ Đỗ Toa có che chở người. Cũng vô dụng.

Bà vai khẽ run triệt tiêu toàn bộ kinh lực tàn dư. Vân Sơn lạnh lẽo nhìn Mĩ Đỗ Toa nữ vương đang che chắn trước Tiêu Viêm. Thân thể bỗng nhiên thoáng hơi run lên. Thân thể vừa run lên.Hai đạo tàn ảnh quỷ dị từ trong cơ thể Vân Sơn xuất ra.

Tàn ảnh vừa ly thể. Lập tức theo một hình vòng cung lướt qua hai bên Mĩ Đỗ Toa nữ vương,trực tiếp bắn tới Tiêu Viêm đang cách đó không xa.

- Bốn thể công lực biến thành sao?

Nhìn lưỡng đạo tàn ảnh. Mĩ Đỗ Toa nữ vương đồng tử hơi co lại. Nàng có thể cảm giác được. Hai đạo tàn ảnh này đều có được năng lượng cực kỳ khổng lồ.

Nháy mắt xoay người. Mĩ Đỗ Toa nữ vương ý muốn cản ngăn lưỡng đạo tàn ảnh. Nhưng bản thể Vân Sơn liền quỷ dị xuất hiện ngăn cản trước mặt.

Trong lúc hai người giằng co. Lưỡng đạo tàn ảnh đã như tia chớp bắn tới gần Tiêu Viêm. Từ hai bên áp lại. Khung bố kinh khí như bạo lôi ập đến Tiêu Viêm.

"Huyền Băng kính." Tiếng quát đột ngột vang lên.Cự đại băng kính như từ hư vô xuất hiện chắn trước mặt Tiêu Viêm.

Khung bố kinh khí giáng tới.Băng kính chỉ vền vẹn duy trì được khoảng một giây thời gian,sau đó ầm ầm bạo liệt.

- Tiêu Viêm. Đi mau.

Một bóng trắng hiện ra trước mặt Tiêu Viêm. Hải Ba Đông đỡ tiếp một chưởng đánh tới trước ngực Tiêu Viêm.Cảm nhận được một cỗ cường đại năng lượng đẩy bắn hần lui lại phía sau.

.....

Cường đại kinh khí áp bách. Làm quần áo trên thân thể Tiêu Viêm dán sát trên da thịt. Thủ ấn phía trước mặt.Trong đôi mắt của hần cũng dần dần phóng đại.

Hai cỗ kinh khí hình thành một lồng giam bao quanh Tiêu Viêm.Tựa như thiên la võng đang từ từ co lại. Không có nửa điểm phương pháp tránh né.

Cảm thụ được bị ép chặt trong một cỗ cường đại kinh khí. Tiêu Viêm nhẹ nhàng thở dài một hơi. Trong đầu mê muội rồi càng lúc càng mãnh liệt. Trong lòng hần rõ ràng. Đây là di chứng sau khi thi triển Phạt Nộ Hỏa Liên.Hai mắt từ từ nhắm lại.Cảm nhận được.Từ trong tối đen hắc ám, khung bố kinh khí đang lặng lẽ áp chặt lên thân thể.

- Xem ra. Thật sự phải ở lại chỗ này. Lão sư... xin lỗi..

Trong bóng tối. Tiêu Viêm hé nụ cười đau khổ, thấp giọng thì thào.

- Ha ha. Tiểu tử. Ngươi đã làm rất tốt. Có thể bức Vân Lam Tông đến bộ dáng như thế này. Cũng là quá lớn ngoài dự liệu của ta.

Trong quanh quần hư vô bóng tối. Bỗng nhiên mơ hồ âm thanh già nua chậm rãi vang lên. Thanh âm quen thuộc ầm ập làm trái tim đã đóng băng tuyệt vọng của Tiêu Viêm trong giây lát như có ánh dương quang chiếu rọi. Trần ngập sinh cơ cùng sức sống.

- Kế tiếp. Giao cho lão sư.

Trong hư vô bóng tối. Một cỗ năng lượng nhẹ nhàng nhen nhúm. Thoáng yên lặng, trong giây lát sau. Tựa như đến từ hư vô ầm ập bạo phát.

Giữa không trung. Tiêu Viêm hai mắt đang nhắm chặt. Chột nhè nhẹ run lên. Nháy mắt sau. Hai mắt bất chợt mở ra. Nguyên bản con ngươi tối đen. Một xanh một trắng, vô cùng quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Cơ Huyền xuất hiện

Trong khi ở bên trong Vân Lam tông đang đánh nhau tới người chết ta sống, thì ở một vị trí nào đó gần Vân Lam sơn cảnh hương diễm lại đang diễn ra.

Bạch y thanh niên thần bí xuất hiện thêm một thân ảnh, một nữ nhân cao gầy quyến rũ, khí tức cao quý đang nắm trong lòng ngực của cậu. Hai tay bạch y thanh niên ôm chặt eo nàng, không an phận sờ sờ nắn nắn.

Nữ nhân cao quý bị bạch y thanh niên sờ loạn một hồi, khuôn mặt lạnh lùng đồ ùng lên, cánh tay nàng đặt vào eo của cậu hung hăng nhéo mạnh. Khiến bạch y thanh niên đau tới nhe răng, cậu trợn mắt nói:

- Vân Vận tỷ lại học xấu rồi. Mới bao lâu không gặp tỷ trở nên xấu xa quá rồi.

- Ngươi thì một chút cũng không thay đổi. Vẫn cọt nhả như vậy. Khiến người ta thấy ghét.

Nữ nhân khí tức cao quý này không ai khác chính là tông chủ Vân Lam tông – Vân Vận. Vân Vận nhìn bạch y thanh niên, lòng ngực ầm ập quen thuộc, khuôn mặt bình phàm nhưng khiến nàng khó quên, in sâu vào trong trái tim nàng, người thanh niên tên là Cơ Huyền. Vân Vận nằm trong lòng ngực cậu nhẹ nhàng nói.

Dáng vẻ của Vân Vận hiện giờ nào có giống nữ tông chủ cao quý băng sương, khuôn mặt lạnh lùng ngày thường vì gặp người thanh niên này mà trở nên dịu dàng.

- Ai nói ta đáng ghét, ta trời sinh là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở nga. Có biết bao cô nương nhà là vì nụ cười của ta mà đời sống đời chết, bao nhiêu nữ phụ vì muốn làm ấm giường cho ta mà nửa đêm.... Ách, đau đau.... Ta sai rồi ta không nói bậy nữa.

Cơ Huyền với dáng vẻ phi thường kiêu ngạo, phết lác lên tận trời thì bị Vân Vận véo eo lần nữa khiến cậu vội vàng xin tha. Trong lòng lẩm bẩm:

- Nữ nhân đúng là có một kỹ năng được truyền thừa từ hồng hoang thời kì. Nhả Phi như vậy, Tiểu Y Tiên cũng vậy, nay tới Vân Vận cũng biết làm. Haiz, tương lai khó sống đây.

Vân Vận nhìn dáng vẻ đau khổ của Cơ Huyền thì khẽ cười mỉm, nụ cười nhẹ nhàng nhưng khiến người khác không khác gì được chứng kiến cảnh sắc tuyệt mỹ, làm Cơ Huyền ngẩn ngơ.

Vân Vận bị cái nhìn của Cơ Huyền làm ngượng ngừng, nàng hắng giọng nói:

- Sao ngươi lại có mặt ở đây? Không nhẽ sư phụ ngươi lại giao nhiệm vụ khó gì cho ngươi sao?

Vân Vận nhìn con ma thú trắng như tuyết mà nàng đang ngồi này, rồi cái xác khô thực lực đấu hoàng, cuối cùng nhìn tới đại hán cao lớn đang đứng trên hư không kia. Mỗi người đều so với nàng cường hãn hơn không biết bao nhiêu lần. Vậy mà tất cả đều lấy Cơ Huyền làm trung tâm.

- Tỷ yên tâm đây là người của ta.... Còn về nhiệm vụ thì cũng coi như là có đi.

Cơ Huyền đảo mắt một vòng bắt đầu bịa.

Vân Vận nghe xong liền lo lắng, đem toàn bộ cuộc đại chiến ở Vân Lam sơn kia ném bay ra ngoài. Nàng vội vàng từ trong lòng ngực của Cơ Huyền ngồi

dậy nôn nóng hỏi:

- Nhiệm vụ gì? Có nguy hiểm không? Sư phụ người đang phái ra các cường giả này thù hờ người tức là nhiệm vụ này thập phần hiểm nguy phải không? Người sao không từ chối vậy? Người bị ngốc hay sao? Lần trước có kinh nghiệm rồi mà chưa đủ sao?.....

Vân Vân hỏi hết câu này tới câu khác khiến Cơ Huyền không chen giọng vào được, cậu thực bất đắc dĩ. Nhìn đôi môi xinh nhỏ, hồng hào của Vân Vân, Cơ Huyền nổi lên ý nghĩ tà ác muốn hôn lên nó một cái.

- Ừm

- Bây giờ tỷ nghe ta nói được chưa....

Cơ Huyền hôn nhẹ cái lên môi Vân Vân, rồi cười hỏi.

Vân Vân lúc này khuôn mặt đã đỏ ửng lên như trái táo chín, mê người khôn cùng, mang vẻ phong tình mười phần. Nàng ngây ngốc gật đầu, ánh mắt mơ màng nhìn về Cơ Huyền.

Nhìn Vân Vân rồi Cơ Huyền nghiêm túc giải thích:

- Hiện nay với thực lực của tỷ thì biết điều này vẫn là quá sớm nhưng vì an toàn của tỷ nên ta sẽ giải thích đơn giản qua cho tỷ.

- Có một thể lực thần bí tên là "Hồn Điện", thể lực này cơ hồ phân bố gần một nửa đại lục, dù Gia Mã đế quốc này ở nơi khi không thêm ho cò không thêm gậy này cách xa trung tâm đại lục phồn hoa nhưng... xem ra móng vuốt của chúng đã tiến tới đây rồi. Có lẽ trong nội tông của tỷ cũng bị bọn chúng tác động đáng sau.

Vân Vân lúc này nét mặt ngạc nhiên cực độ, nàng vội vàng hỏi:

- Đó có phải là thể lực lần trước mà người nhắc tới không?

- Đúng vậy, lần trước không có sự nắm chắc nên ta chỉ mới nhắc nhở tỷ nhưng bây giờ ta có khoảng bảy phần nắm chắc là bọn chúng đã xuất hiện ở đây.

- Thực lực của lũ hồn điện đó kinh khủng vậy sao? Đến cả Vân Lam tông, thậm chí sư phụ của ta cũng bị bọn chúng thao túng sao?

Vân Vân có chút nghi ngờ, ở Gia Mã đế quốc này sư phụ nàng chính là thiên hạ độc tôn Đẩu Tông cường giả. Nhưng nay lại xuất hiện một thể lực mạnh hơn cả Vân Lam tông, dễ dàng chương khống tông môn từ đằng sau. Nghĩ thế nào cũng có chút khó tin.

- Ta đã nói với tỷ, đấu khí đại lục cực kỳ rộng lớn, cường giả ở đó nhiều như mây, cho dù Vân Sơn mà đến đại lục, cũng phải thu lại cái thói kiêu ngạo ấy, bởi vì ở chỗ này, người mạnh hơn so với hắn rất là nhiều.

Cơ Huyền cười nhạt, chậm chậm nói.

- Cái hồn điện này lực lượng cực kỳ hùng mạnh và thần bí, hơn nữa phương thức hành động cũng rất là quái dị, ngay cả sư phụ ta đối với bọn chúng hiểu biết đều rất hạn hẹp, có điều là bọn họ thông thường chẳng hề xuất thủ nhằm vào người bình thường. Mục tiêu của chúng, là vong linh của những người đã chết, nhưng linh hồn phải thật là đặc biệt cường đại.

Vân Vân lúc này trở nên trầm ngâm. Trước kia nàng đã quá nông cạn rồi. Tuy nàng ý thức được Đấu Khí đại lục rộng lớn nhưng nàng tin là thực lực nàng ở trên đại lục này cũng không quá kém, có điều theo lời Cơ Huyền thì Gia Mã đế quốc hay Xuất Vân đế quốc,... ở cương vực lãnh thổ này cũng chỉ là tam giáo cửu lưu. Nói dễ nghe thì là thôn quê dân dã, còn khó nghe thì là nơi cho chim cồng không thêm i*.

Đang nghĩ miên man thì trán của nàng chuyển tới cảm giác đau đớn, nàng trừng mắt lớn xoa trán liếc hung thủ là Cơ Huyền chờ cậu giải thích.

Cơ Huyền trong lúc Vân Vân miên man suy nghĩ thì búng mạnh vào trán nàng. Cậu nói:

- Tỷ miên mang suy nghĩ nhiều cái gì vậy? Tuy thực lực của tỷ tiến vào trung tâm đại lục không tính là mạnh mẽ nhưng không tính là quá yếu bị kẻ khác đè đầu.

- Hơn nữa tỷ còn trẻ cái tỷ có là thời gian, sớm muộn thì tỷ cũng đạt tới trình độ đứng trên đỉnh của thiên địa này thôi. Trên ngoại trừ thiên phú ra thì, thời gian và cơ vận cũng là hai thứ không thể thiếu của cường giả nên tỷ không cần lo lắng quá về việc đó đâu. Ta nói ra điều này để tỷ đề phòng hơn thôi.

- Hừ, ai thêm lo lắng, ta chỉ suy nghĩ chút chuyện thôi.

Vân Vân trở nên bình tâm hơn khi nghe lời của Cơ Huyền, nhưng nàng mới không thêm thừa nhận đâu. Mỗi lần tiếp xúc với Cơ Huyền nàng đều bị thất thố, mất mặt, nên nếu còn tiếp tục tình trạng này thì mặt nàng sẽ vứt tới bên kia đại lục mất.

- Xem ra trận đại chiến bên dưới cũng sắp kết thúc rồi. Hắc, lần này thì mặt mũi Vân Lam tông bị ném tới bên kia đại lục rồi. Để một thanh niên trình độ đại đấu sư nho nhỏ quậy cho đảo điên, mất mặt.

Cơ Huyền nhìn đại chiến bên dưới, giọng nói vui vẻ trước kẻ khác gặp họa nói.

Đối với độ đáng xem kịch vui của Cơ Huyền thì Vân Vận cũng chỉ có thể bất đắc dĩ trợn mắt không thể làm gì nhìn xuống dưới cuộc đại chiến.

.....

- Phong cực. Vẫn sát.

Lúc này, quanh thân Vân Sơn, không khí trong nháy mắt ngưng kết lại. Ngón tay đột nhiên chỉ thẳng hướng Tiêu Viêm, hét lớn một tiếng, chỗ ngón tay bạch quang bạo thiểm, một đạo quang tuyến cực kỳ mãnh mãnh bạo bắn ra.

Quang tuyến tốc độ nhanh đến khủng bố, nơi nó đi qua, không gian đều chấn động, một vết tối đen di lưu trên bầu trời, nhói mắt vô cùng.

Sắc mặt ngưng trọng, Tiêu Viêm quát khê một tiếng, trọng thước trong tay hướng Vân Sơn cách đó không xa hung hăng bổ xuống.

- Diễm phân phê lăng thước.

Tiếng quát vang vọng trên bầu trời, một đạo bạch sắc năng lượng hình một mũi loan nguyệt nhận bản rộng chừng ba trượng, từ Huyền trọng thước bắn ra.

Cự đại bạch sắc hỏa diễm năng lượng loan nguyệt nhận bắn về phía chân trời, một cỗ cảm giác nóng cháy lan toả ra, toàn trường, mọi người cơ hồ như đang ở bên trong hỏa sóng.

Loan nguyệt nhận phóng ra kèm theo từng đạo âm bạo phá trời, uy thế cường hãn xưa nay chưa từng có thậm chí như muốn đem không trung chém thành hai nửa.

Loan nguyệt nhận hoa phá trường không, dưới vô số đạo ánh mắt, cuối cùng va chạm nổ ầm cùng với đạo thiểm điện năng lượng bạch quang. Chỉ nghe được, tiếng sấm oanh tạc vang vọng trên bầu trời xanh thẳm, năng lượng sóng xung kích khủng bố tại chỗ va chạm bùng nổ phát ra xung quanh tạo nên cỗ áp lực khổng lồ, cư nhiên trực tiếp chấn ngã một vài người đang đứng xung quanh.....

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Tiến về Già Nam

Trên bầu trời, "Tiêu Viêm" chậm rãi ngừng đầu, ánh mắt quét qua bốn phía một vòng, hướng Vân Sơn cười to nói:

- Ta lúc trước đó đã nói qua. Ta nếu muốn ly khai, Vân Lam tông ngươi, vẫn không có người nào có thể cản ta.

- Cản rờ. Ngươi thực tưởng Vân lam tông ta từng sống ở Già Mã đế quốc nhiều năm như vậy, là dựa vào hư danh thôi sao?

Vân Sơn khoe miệng khê nhếch, bảo đột nhiên huy động, vài đạo bạch mang từ tay áo bạo bắn ra. Những đạo bạch mang này rải rác ở chung quanh không trung, chỉ thoáng sau, bạch mang đại thịnh, vô số bạch ti lan tràn ra, vền vền trong nháy mắt thời gian, bạch ti liền dày đặc không trung, cuối cùng hình thành thiên la địa võng hé ra như ẩn như hiện che lấp toàn bộ không trung.

- Vân Lam tông chúng trưởng lão nghe lệnh. Kết Vân Yên Phúc Nhật trận.

Một tiếng quát chói tai. Trên quảng trường. Gần hai mươi đạo thân ảnh ứng thanh lướt tới. Chợt ánh sáng đại thịnh. Từng đạo bạch sắc vụ khí. Tại trong cơ thể các trưởng lão lan tràn ra. Cuối cùng lại lần nữa giống như một đoàn vụ hải quanh quần trên bầu trời, chỉ bất quá lúc này đây ở giữa vân hải là Vân Sơn.

Tại lúc Vân Yên Phúc Nhật trận còn chưa kết thành, Dược Lão đang khống chế thân thể Tiêu Viêm, như tia chớp xuất hiện tại chỗ bạch sắc năng lượng vồng, phía trên bàn tay, sâm bạch hỏa diễm bạo dũng phát ra, hung hăng nện lên bạch vồng.

- Thịnh thịnh.

Sâm bạch sắc hỏa diễm đập lên phía trên, thế nhưng một kích vẫn chưa phá vỡ được, ngược lại bị xúc cảm mềm mại phía trên chấn bắn ngược trở lại

.....

- Người đã muốn lưu người, vậy hãy thử lại mùi vị của hỏa liên xem sao.

Tiếng cười vừa dứt, hai tay đột nhiên đan mạnh vào nhau, lần này có Dược Lão duy trì lực lượng, lưỡng sắc hỏa diễm dung hợp tốc độ cơ hồ so với lúc

trước nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, tại giữa đạo sấm rền vang, một đóa thanh bạch hóa liên khoảng nắm tay, nhanh chóng từ trong lòng bàn tay Tiêu Viêm bốc dựng lên.

- Đi

Khỏe miệng nhếch lên, Tiêu Viêm quát khẽ một tiếng, hóa liên nhất thời bắn ra, cuối cùng dưới ánh mắt của Vân Sơn, nện thật mạnh lên phiến bạch sắc vân thuẫn.

Theo tiếng sấm nổ vang vọng, đóa hóa liên lại lần nữa ở trong vân hải nở rộ, chung quanh, năng lượng vân đoàn hoàn toàn từ năng lượng cấu thành cũng bị chấn tan thành hư ảo.

Vân Sơn thân thể cấp tốc hạ xuống, sắc mặt tái nhợt, khoảng cách này hóa liên nổ mạnh, cơ hồ toàn bộ đều là nhắm vào hắn, cho nên cho dù là có thêm vân thuẫn bảo hộ, nhưng hắn như cũ vẫn bị chấn động bắn ra khỏi vân hải, mà thân thể sau khi bị chấn bay ra khỏi vân hải, đại trận cũng tự nhiên là không thể sử dụng.

- Sư tổ.

Vân Sơn rơi xuống, Nạp Lan Yên Nhiên bàn tay mềm mại nhện không được che lại đôi môi đỏ mọng thất thanh nói.

.....

- Sư phụ....

Vân Vận đang quang sát trận chiến bên dưới thấy cảnh Vân Sơn bị chấn bay thì sốt sắng hét lên. Thân hình cấp tốc lao tới hướng bên dưới.

- Vân Vận.

Cơ Huyền bị hành động đột ngột này làm cho giật mình, đến khi cậu nhận ra thì đã muộn, Vân Vận đã hướng tới phía trận chiến lao tới.

Trên bầu trời, lúc chấn bay Vân Sơn khỏi vân hải, Tiêu Viêm mạnh mẽ cắn răng, hai chân khẽ đạp hư không, thân thể đột nhiên hạ xuống, chột thẳng hướng Vân Sơn lao tới.

- Lão gia hỏa, ngươi nếu đã hạ lệnh truy sát, ta đây trước hết giết chết ngươi cho xong.

Một tiếng cười lạnh, Tiêu Viêm song chưởng hướng ngực Vân Sơn mạnh mẽ đánh tới.

Một đạo kinh khí cũng cấp tốc bắn đến sau lưng Tiêu Viêm, hắn nhú mảy, xoay người, bàn tay khẽ huy động, một cổ bạch sắc hỏa diễm bắn ra, liền tức thì đốt cháy đạo kiếm khí sắc bén thành hư vô, mắt lạnh nhìn Vân Vận cầm trường kiếm trong tay đang huyền phù giữa không trung, cười lạnh nói:

- Ngươi cũng muốn ra tay với ta sao?

Vân Vận không đáp, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Tiêu Viêm, trường kiếm siết chặt trong tay.

- Ta khuyên ngươi không nên làm gì năng. Nếu không ta đảm bảo hôm nay ngươi sẽ nằm lại ở Vâm Lam tông này đó.

Vào khoảng khắc Tiêu Viêm tính động thủ thì trong không gian vang vọng một một giọng nói. Tại vị trí của Vân Vận xuất hiện một thân ảnh thân cao năm thước mặc hắc sắc trường bào, khí tức cường đại ép tới hư không liên tục gợn sóng.

Vân Vận nhìn tới đại hán này trong lòng cảm thấy ảm áp, hướng tới phía xa xa trên trời cao nhìn. Vì bảo vệ nàng mà đem cường giả Đấu Tông cấp bậc ra giúp nàng.

- Đấu Tông. Lại một Đấu tông

Quan sát nam nhân này, một vài người cảm nhận được khí tức mệnh môn kia giống với Vân Sơn họ liền nhận ra.

Tiêu Viêm cũng mơ hồ cảm nhận được uy áp mệnh môn kia, có chút đề phòng.

Lúc này đại hán mặt vô biểu tình mở lời:

- Thiếu chủ của ta không muốn phải can thiệp vào việc riêng của các ngươi, nhưng đó là khi nàng không bị tổn thương. Nếu ngươi muốn động tới nàng thì con đường hôm nay của ngươi chỉ có một.... là chết.

- Vậy thì tới thử xem.

Tiêu Viêm hừ lạnh, hai cánh tay huy động hai loại hỏa diễm bùng cháy.

- Ngươi xuẩn. Ngươi nghĩ chỉ ngươi có dị hỏa sao.

Đại dứt lời, trên người đại hán bùng cháy lên hỏa diễm đỏ rực phô cái thiên địa, ngọn lửa cuồng bạo như đầu ma thú. Loại hỏa diễm này so với hai loại hỏa diễm của Tiêu Viêm có sự tương đồng, cùng là dị hỏa.

- Đó là dị hỏa.... Xem ra hôm nay không chúng ta không giết được Vân Sơn rồi. Tiêu Viêm đành rút lui thôi.

Tiêu Viêm cũng nhận thấy sự bất lợi về phía mình, thở dài một hơi, Tiêu Viêm chậm rãi lắc lắc đầu, buông tha giết chết Vân Sơn.

- Cần thận.

Tiếng quát mạnh mẽ vang lên Dược Lão từ trong lòng lên tiếng đề tỉnh.

Khi tiếng quát vừa mới vang lên, Tiêu Viêm liền cảnh giác, vội vàng quay đầu lại, một đạo bạch ảnh hiện lên trong con ngươi, lộ ra một khuôn mặt băng lạnh, rõ ràng là Vân Sơn vừa rơi xuống.

- Kết thúc. Tiêu Viêm.

Quyền đầu xen lẫn âm hưởng bạo nộ, áp lực khổng lồ, trực tiếp làm không gian chung quanh xuất hiện từng đạo gợn sóng. Trên quyền đầu, năng lượng vân vụ ngưng tụ thành hình, con mắt Tiêu Viêm co rút lại, quyền đầu cơ hồ như một đạo phong lôi chớp giạt hung hăng nện trên lưng. Tiêu Viêm lúc này đã trở tay không kịp.

- Phốc.

Sau lưng cự lực truyền đến, Tiêu Viêm sắc mặt xanh ngắt, một ngụm máu tươi rớt cuống nhìn không được phun ra, mượn phản lực mạnh mẽ của cổ cự lực đạo, thân thể bạo bắn về phía trước.

- Hoa.

Chỉ trong chớp mắt, trên bầu trời thế cục lại đột ngột xoay chuyển, biến cố như vậy làm cho tất cả mọi người phía dưới thần tình đều hết sức kinh ngạc.

- Vân Sơn! Lấy thân phận của ngươi, không ngờ lại ra tay đánh lên. Ngươi làm... khá lắm?

Sắc mặt khê biến nhìn Tiêu Viêm thổ huyết, Hải Ba Đông nhìn không được phần nộ quát.

Vân Sơn rõ ràng được Tiêu Viêm có sẵn tiềm lực khủng bố như thế nào, nếu là buông tha Tiêu Viêm rời đi, ngày sau, Vân Lam tông sợ rằng sẽ chân chính bị hủy trong người này. Cho nên, cho dù ngày sau sau có bị bêu danh, hôm nay hắn cũng phải đánh chết Tiêu Viêm.

Thân thể Tiêu Viêm mạnh mẽ lao thẳng tới bạch sắc năng lượng vồng, thanh sắc hỏa diễm từ sau lưng mãnh liệt tràn ra, hai loại hỏa diễm đan vào nhau, bạch vồng cấp tốc bị hòa tan, chợt Tiêu Viêm giống như một viên lưỡng sắc lưu tinh, biến mất trong núi non rừng rậm không thấy điểm cuối.

- Ha ha, Vân Sơn, một chương này, ta Tiêu Viêm ghi nhớ trong lòng, ngày sau, nhất định phải đòi lại gấp mười lần.

Thân hình rất nhanh biến mất bên trong thâm sơn. Tiếng cười lạnh của Tiêu Viêm vẫn quanh quẩn trên khoảng không của quảng trường. Trong tiếng cười hàm ẩn sát ý, làm cho một vài đệ tử của Vân Lam tông lạnh toát cả người.

Sắc mặt xang mét nhìn theo hướng Tiêu Viêm, Vân Sơn bàn tay vung lên, tiếng quát lạnh vang vọng toàn bộ tông môn.

- Vân Lam tông cái vị chấp sự, trưởng lão nghe lệnh. Mang quân đội lập tức tiến vào thâm sơn, tìm cho ra Tiêu Viêm cho ta. Trong cơ thể hắn đã có lưu lại dấu hiệu đặc thù của ta. Tuyệt đối trốn không thoát."

- Bắt lấy hắn. Bắt luận chết sống.

Sau khi truyền lệnh xong, Vân Sơn lúc này hướng tới phía đại hán kia nói:

- Đa tạ vị huynh đài này ra tay tương trợ, không biết cao danh là gì, nếu có thể ở lại thì Vân Lam tông sẽ mở tiệc chiêu đãi quý nhân.

- Ta không có cao danh gì cả, chỉ là một nô bộc bên cạnh thiếu chủ nhà thôi. Với cả hôm nay ta không tới giúp Vân Lam tông của các ngươi, nên các ngươi không cần phải cảm tạ gì ta. Nay việc thiếu chủ của ta giao đã xong ta phải quay về bẩm báo với ngài không thể chậm trễ. Cáo từ.

Đại hán hoàn toàn không nề mặt Vân Sơn lạnh lùng đáp trả, hắn gật đầu cáo biệt Vân Vận rồi trong thoáng chốc biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Vân Vận nhìn thân ảnh của đại hán rời đi, hướng tới trên trời cao khẽ mấp máy môi.

....

Cơ Huyền ở trên cao nhìn thấy Vân Vận đang dùng khẩu hình, nàng nói:

- Cảm ơn ngươi Cơ Huyền.

Cơ Huyền cười cười nhìn đại hán cao mặc hắc y kia quay về liền huy động Thương Tuyết Chi Ngao nói:

- Kịch vui đã tàn, cũng nên tiến tới Già Nam học viện rồi. Dù sao cái hệ thống chết tiệt đó cũng ban ra cái nhiệm vụ “Thu phục đệ hòa thứ 2 ở Già Nam học viện” rồi. Biến dự tính gia nhập học viện thành phải gia nhập học viện, mặc kệ vậy tiến tới học viện cũng có lợi ích với mình.

Than thở một hồi Cơ Huyền lười biếng nằm trên lưng của Thương Tuyết Chi Ngao bay đi. Đúng lúc này trong đầu cậu vang lên tiếng kêu quen thuộc:

- Tỉnh. Kí chủ đã hoàn thành nhiệm vụ “Chinh Phục Vân Vận”

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Sơ kiến Hồn Điện

Tỉnh. Nhiệm vụ “chinh phục Vân Vận” hoàn thành, ban phần thưởng “Hóa hình đan”- giúp lực cấp ma thú phục dụng hóa nhân hình.

Trước mặt Cơ Huyền xuất hiện cái bảng nhận thưởng quen thuộc, nhìn phần nhiệm vụ và phần thưởng cậu có chút bất ngờ. Không nghĩ cái nhiệm vụ có khi tỉ năm không hoàn thành này đã xong rồi.

Cơ Huyền nhán vào màn hình hai chữ “Chấp nhận”, trước mặt cậu lóe sáng lên rồi xuất hiện một khóa đan được ngọc bích nổi lên các đường lam vân nhẹ nhàng, đan hương nồng đậm lan tỏa khắp không gian. Cầm khóa đan được lên, ngắm nghía một hồi rồi cậu bỏ nó vào cái bình ngọc.

Hiện tại không phải lúc để cho Thương Tuyết hóa hình, nên tìm một địa phương nào đó yên tĩnh rồi mới để cho Thương Tuyết phục dụng hóa hình đan sao.

- Tiến tới Hắc Giáp vực.. Sau đó phục dụng Hoá hình đan cho Thương Tuyết vậy.

Cơ Huyền lăm bằm.

Thương Tuyết Chi Ngao hướng tới phương chân trời xé hư không lao đi. Trên trời chỉ thoáng thấy một đạo bạch quang nhàn nhạt động tốc cực nhanh rồi biến mất.

.....

Hắc Giáp Vực một khối bởi vì hỗn loạn mà tạo nên một đặc thù địa vực bao quanh Già Nam học viện, mặc dù trên đại lục rất nhiều người không hiểu vì cái gì Già Nam học viện vẫn như cũ sừng sững tồn tại trong khu vực hỗn loạn này, cứ như vậy, sự khác biệt hoàn toàn giữa bầu không khí an tĩnh trong học viện và hỗn loạn ngoài học viện làm cho người ta cảm thấy nghi hoặc, bất quá bất kể như thế nào, tồn tại đó là chân lý.

Tuy rằng nhiều năm trôi qua, trải qua đủ loại áp chế, Hắc Giáp Vực vẫn như cũ phát triển với tốc độ làm cho người ta trợn mắt há mồm, dần dần ngày càng hình thành và hoàn thiện một siêu cường đặc tính riêng biệt, điều này cũng làm cho rất nhiều thế lực có tâm muốn áp chế nơi này đều cảm thấy vô lực.

Phạm vi của Hắc Giáp Vực ngày càng lan rộng, hơn nữa trải qua mấy

năm gần đây khuếch trương, cơ hồ nghiễm nhiên trở thành một tiểu quốc gia phân biệt, chẳng qua cùng với đế quốc có một chỗ duy nhất khác nhau. Đế quốc thì có tầng lớp lãnh đạo cai trị, còn ở nơi này đều là mạnh ai người đó chiến lĩnh một lãnh địa riêng, đủ loại thế lực đều là vì tự thân tự lợi, không ngừng tranh đoạt, giết chóc hỗn loạn, năm bè bảy mảng, bất quá cũng bởi vì như thế mà Hắc Giáp Vực mới có thể tồn tại ở nơi vị trí trung tâm của cả đại lục phát triển lớn mạnh, nói cách khác, chỉ sợ không có bất cứ thế lực nào có đủ thực lực cường đại để có thể tạo thành uy hiếp đối với nơi này.

Bất quá tuy rằng Hắc Giáp Vực hỗn loạn nổi tiếng đại lục, nhưng từ nơi này luôn có các loại cao giai công pháp, đấu kỹ, đan dược cùng vô số kì vật, những thứ này đã hấp dẫn rất nhiều cường giả trên đại lục tìm tới, dù sao bất kể như thế nào, những loại đồ vật như thế cũng đều làm cho bất kỳ ai thèm đồ con mắt, nếu có thể có được một quyển cao cấp công pháp so với công pháp của bản thân đang tu luyện cao hơn, đó chính là có thể làm cho bọn họ tiến thêm rất xa trên con đường cường giả, cho dù là tiến thêm một bước, đối với cường giả mà nói, sự hấp dẫn vẫn là trí mạng.

Bởi vậy, Hắc Giáp Vực giống như là một bảo tàng không đáy, vô số kỳ bảo trải qua các con đường đều đổ về đây, sau đó được đấu giá với những cái giá trên trời, khiến cho vô số người cạnh tranh cướp đoạt.

.....

Cơ Huyền ngồi trên lưng của Thương Tuyết Chi Ngao tồn khoảng gần ba ngày thời gian, phía dưới một dãy núi hùng vĩ liên miên xuất hiện trong tầm nhìn, thoáng ngẩn người, chợt ngừng đầu ánh mắt quét về phương xa trước mặt, hiển hiện tại cuối tầm mắt một dải bình nguyên màu tối đen, giống như một đạo hắc tuyến ngăn cách với thế giới bên ngoài, hoàn toàn phân biệt rõ ràng.

- Đây là Hắc Vực đại bình nguyên?

- Cuối cùng đã tới.

Tuy rằng Hắc Giác Vực gần ngay trước mắt nhưng Cơ Huyền tiếp tục điều khiển Thương Tuyết bay trên bầu trời.

Gần nửa giờ sau, trong tầm mắt rốt cục mơ hồ xuất hiện một cái tiểu hắc điểm càng lúc càng rõ ràng. Tiểu hắc điểm trong tầm mắt dần dần mở rộng cùng với xung quanh nhiều lâu trại với đủ mọi màu sắc.

Cơ Huyền không dừng lại ở các bộ lạc mà tiếp tục phi hành. Dù sao thì Cơ Huyền cũng có "bản đồ" kí ức của Hà Kim nên khá tiện lợi.

Tiếp tục phi hành một ngày đường, lúc này sắc trời đã tối đen, đúng lúc Cơ Huyền tính dừng lại tìm vị trí nghỉ ngơi thì chợt phát hiện sắc trời vốn đang có chút hôn ám chỉ qua một thoáng, hoàn toàn không có nửa điểm báo trước lại trở nên tối mịt, không lâu sau cuồng phong gào thét đột nhiên từ không trung thổi quét xuống.

- Hắc phong bạo sao? Không nghĩ tới lại gặp được.

Dựa vào trong trí nhớ của Hà Kim cậu lập tức nhận ra cơn lốc đen này là gì. Cơ Huyền không khỏi cười khổ, vận khí của cậu đúng là quái dị vừa vào Hắc Giáp vực thì gặp được Hắc phong bạo.

Cuồng phong màu đen từ trên bầu trời thổi quét xuống, giống như miệng ác ma hung hăng mở lớn cắn nuốt hết thảy những gì gặp phải.

Ngồi trên lưng Thương Tuyết Chi Ngao được sự bảo hộ của nó nhưng Cơ Huyền cũng vẫn bị tác động không nhẹ. Sư vương cũng bị Cơ Huyền triệu hoán ra, sư vương điều khiển không gian năng lượng đem gió lốc đó bẻ cong đi giảm tác động của nó. Lúc này Cơ Huyền mới chính thức được bình yên.

Cơ Huyền nhờ Thương Tuyết và Sư vương nên dễ dàng vượt qua cơn lốc màu đen đó dễ dàng, cậu ngồi trên lưng Thương Tuyết quang sát thì bắt được ở một hướng phía trước không xa lắm có làn năng lượng linh hồn ba động.

Cơ Huyền đem ánh mắt gắt gao chuyển tới đó, cậu nhìn thấy một ánh đốm năng lượng đỏ mập mờ trên mặt đất hơn nữa lại còn ẩn ẩn có âm thanh mơ hồ truyền lại.

Di chuyển trong bóng đêm chừng vài phút đồng hồ, ánh sáng đỏ quý dị kia rốt cục đã xuất hiện ở trong tầm mắt Cơ Huyền, qua ánh sáng đỏ mờ ảo nọ Cơ Huyền có chút ngạc nhiên phát hiện, hào quang màu đỏ kia vậy mà lại là một hình người có chút hư ảo.

- Hồn thể sao? Không đúng, có thứ gì đó quý dị hơn nhiều.

Cơ Huyền nhũn mày cảm nhận, tình trạng của linh hồn này khá giống với Tuyết Di nhưng xét về năng lượng thì kém hơn nhiều, đại khái chỉ là đấu linh. Bỗng mặt cậu khẽ biến vì không chỉ cảm nhận được linh hồn mà cậu còn bắt được thứ khí tức quý dị hơn. Cơ Huyền trầm ngâm quang sát.

- Các người đến tột cùng là ai? Vì cái gì đuổi giết ta? Ta tựa hồ chưa từng cùng các người từng kết thù kết oán!

Linh hồn thể màu đỏ ở trong cuồng phong hoảng hốt nói, lúc này trước mặt hắn là một mảng hắc ám, trên khuôn mặt hắn có chút vận vẹo cùng sợ hãi.

- Khắc khắc.

Trong bóng đêm, bỗng nhiên vang lên một trận cười khiến người ta lông tóc dựng ngược lên, chợt một đạo xiềng xích màu đen mạnh mẽ tự trong bóng đêm bắn mạnh ra, giống như một con rắn đen vô cùng linh hoạt trườn lên linh hồn thể màu đỏ.

Đạo kia tựa như là từ một loại năng lượng cực kỳ quý dị ngưng tụ mà thành năng lượng xiềng xích vừa mới dính vào linh hồn thể màu đỏ thì từng đợt khói trắng bắt đầu từ trong cơ thể nọ bốc lên, tiếng kêu thảm thiết thể lương vang vọng.

Bất quá mặc kệ hắn gãy dựa như thế nào, cuối cùng thậm chí còn triệu hồi ra một ngọn lửa màu đỏ nhưng vẫn không có nửa điểm biện pháp đối với xiềng xích màu đen nọ, thế cho nên người kia cuối cùng chỉ có thể trợn mắt nhìn linh hồn mình càng ngày càng mỏng manh, cuối cùng bị xiềng xích phun ra một đạo hắc quang, bao vây lại.

- Khắc khắc, không quản người khi còn sống có bao nhiêu cường đại, nhưng chỉ cần trở thành linh hồn thể, liền trở thành mục tiêu đi săn của Hồn điện bọn ta.

- Hồn điện sao? Haha, đúng là tự dâng dê vào miệng cọp mà. Sư vương xuống bắt lấy nó về đây.

Cơ Huyền nghe thấy hai chữ hồn điện mắt liền sáng lên, vừa hay tiếp xúc được với kẻ có dính líu tới hồn điện. Cậu điều khiển Sư Vương xuống bắt.

- Là ai?

Bên dưới tên điều khiển đạo xích màu đen đang quấn lấy đấu linh bỗng vỡ nát, linh hồn đấu linh lúc này trở nên mờ ảo như sắp biến mất. Kẻ điều khiển xích đen bị phá hoại việc tốt thì gầm lên, tiếng hét the thé khiến kẻ khác rùng mình.

Sư vương không đáp lại hắn, cánh tay to lớn của Sư vương dơ vào trong hư không bóp chặt lại. Theo hành động của Sư vương không quanh đó cũng bị

tác động, liên tục gấp khúc rồi hoá hành một đạo phong toả. Sau đó Sư vương ngưng tục đoàn hoà điểm màu đỏ rực, so với ngọn lửa của linh hồn kia mạnh gấp nhiều lần.

- Phong toả không gian... Đầu Tông... Dị hoà.

Kẻ thuộc hồn điện kia cảm nhận được thực lực của Sư vương thì giọng nói chuyển từ phần nộ sang sợ hãi.

Vị trí nào đó trong không gian loé lên một đạo quang ảnh màu đen với tốc độ cực nhanh xé không mà đi. Đám tối hướng không bị phong toả xem ra muốn ngạnh kháng đào thoát.

Sư vương đem ngọn lửa màu đỏ rực đó ngưng tụ thành trường thương khổng lồ, đem bóng đêm nơi này được thấp sáng lên bởi màu đỏ. Bỗng từ trong không gian gần vị trí Sư vương rung lên, vô số sợi xích đen bắn tới khoá Sư vương lại trong khối cầu.

Hắc quang đó thấy Sư vương bị nhốt, nhân cơ hội đột tốc nhanh hơn hướng tới không gian bị phong toả đó biến ra thủ ấn kì dị đánh lên, không gian đang bị phong toả lúc này bỗng mở ra một cái lỗ to bằng đầu em bé nhưng cũng đủ cho đạo hắc quang đó trốn thoát rồi. Xem ra hẳn đúng là có thể phá được phong toả không gian.

- Diệt hồn ả... Đi.

Khi đạo hắc quang gần trốn thoát thì một giọng nói phiêu dang trong hư không vang lên, một dấu ấn như cái đầu lâu đâm thẳng xuống vị trí của đạo hắc quang lao tới như đã chờ sẵn vậy.

- Aaaaaa!!!!

Khoảnh khắc dấu ấn đầu lâu đó đánh vào đạo hắc quang thì đạo hắc quang đó vang lên tiếng the thé đau khổ. Đạo hắc quang phình to như quả bóng rồi nổ tung, một bóng hình hắc ám quỷ dị xuất hiện từ trong đạo hắc quang đó.

Đúng lúc này thì Cơ Huyền xuất hiện ở trước mặt bóng hình đó, cánh tay trong nhanh chóng bắt chặt cổ của bóng hình. Hồn Nguyên quyết vận chuyển, đem năng lượng linh hồn của kẻ đó cắn nuốt.

- Aaa, khổ nạn... ngươi đang thôn phệ ta... Ngươi đang cố tìm chết...

Ngươi không biết mình đang gây sự với thế lực nào đâu, nếu ngươi giết chết ta thì trường lão của bọn ta sẽ không tha cho ngươi đâu...

- Một con tôm tép của Hồn Điện mà cũng kiêu ngạo ghê. Nếu mấy kẻ cấp Địa hay Thiên mà tới đây thì ta còn sợ chứ... ngươi thì.. Haha, ta lại sợ quá.

Cơ Huyền cười nhạo, Hồn nguyên công vận chuyển thoáng chốc đem hắc hồn quỷ dị này cắn nuốt không còn một mống, cảm nhận năng lượng mệnh mống quỷ dị chạy trong người Cơ Huyền có chút khâm khái. Thôn phệ người sống thì bị giới hạn nhưng thôn phệ linh hồn thì giới hạn đó được nói lỏng ra nhiều, tuy đầu khí tăng ít nhưng năng lượng linh hồn thì đột phá rất nhiều.

Cơ Huyền đem phong toả kìm ức của kẻ thuộc Hồn Điện bị cậu thôn phệ giữ lại, khi tìm lúc phù hợp thì tiêu hoá thông tin.

Làm xong Cơ Huyền xoay người về phía linh hồn thể kia. Linh hồn thể đó nhìn thấy Cơ Huyền thì thảo van xin:

- Cứu... ta.

Cơ Huyền nhàn nhạt nhìn linh hồn thể sắp tan biến này cánh tay chạm tới hắc bắt đầu thôn phệ.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Hắc Ấn thành

Cơ Huyền ngồi trên lưng Thương Tuyết Chi Ngao nhập định tu luyện. Bên trong không gian Thần thức, Cơ Huyền nhìn thấy "chính mình" đang thôn phệ hai hồn thể. Sau đó "cậu" dường trở nên "to" hơn rất nhiều. Đầu khí tuy không tăng nhiều nhưng năng lượng linh hồn cậu dồi dào hơn nhiều. Hiện tại Cơ Huyền so với ngũ phẩm được sư còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Cơ Huyền thở ra một hơi trở lại hiện thực. Tên thuộc hồn điện so với nguồn năng lượng thì kém hơn Hà Kim nhiều, nhiều nhất cũng là đấu vương cao giai, hơn nữa thông tin hắn nắm được không nhiều lắm, đúng là tôm tép. Còn tên đầu lĩnh kia thì được việc hơn chút. Đầu kĩ và hoà điểm đều bị Cơ Huyền thu vào trong tay.

Khi Cơ Huyền thoát khỏi trạng thái tu luyện thì một tòa khổng lồ thành thị tối đen mơ hồ hình dáng như ẩn như hiện hiện ra, tại bốn phía nơi cổng của thành thị còn có thể mơ hồ thấy chen chúc rất nhiều tiểu hắc điểm, giống như những con kiến đang chui vào cái họng đang há to một màu đen tối.

Dừng lại ở một vị trí cách Hắc Ấn thành một dặm, Cơ Huyền đem thu hồi Thương Tuyết và Sư vương vào trong không gian. Triệu hoán Hà Kim ra, Hắc Giáp vực này cũng có nhiều lão quái vật ẩn nấp nếu cứ dùng hai con bài mạnh nhất thì sẽ bị bọn chúng dễ ý. Thậm chí chuốc lấy rắc rối không cần thiết, còn đầu hoàng tuy hiểm nhưng không phải không có ở nơi này sự chú ý giảm bớt đi.

- Haiz, nếu không phải Khôi Mĩ bị hỏng thì ta còn lâu mới để lão xấu xí này bên cạnh ta. Nhìn quen mĩ nhân rồi bây giờ đổi thành lão già này thật đau mắt mà.

Khôi Mĩ từ cuộc chiến trước bị hao tổn rất nhiều cần nhiều món đồ để tu bổ lại, mà Ngạn Phong là thành chủ vừa hay quyền lực của hắn phù hợp với việc này nên Cơ Huyền để lại Khôi Mĩ vừa cân bằng quyền lực của Ngạn Phong vừa tu bổ lại thân thể.

- Đi thôi.

Cơ Huyền choàng hắc bào nhân che kín thân, cậu vung tay ra hiệu thân hình hai người máy động hoá thành điểm đen lao đi, theo ven đường bám theo một luồng bụi vàng nhắm thẳng toà thành thị khổng lồ dưới chân núi hướng tới.

- Hy vọng sẽ không để ta phải thất vọng.

Nhìn toà thành thị lớn dần trong tầm mắt, Cơ Huyền thấp giọng lầm bầm nói.

.....

Hai người nhanh chóng di chuyển hơn mười phút sau, liền tiếp cận cổng thành đen kịt kia, tốc độ mới từ từ chậm lại, sau đó Cơ Huyền học theo người khách xếp hàng, im lặng đợi để đi vào thành.

Cơ Huyền ngẩng đầu nhìn về phía thành lũy to lớn tối đen như mực kia, ánh mắt đảo qua ở chính giữa cổng thành ba chữ "Hắc Ấn Thành" to đùng, tầm mắt chậm chạp dời đi, cuối cùng dừng lại trên người mười tên nam tử toàn thân y phục màu đen. Chỉ bất quá ở đây, bất luận người nào tiến vào trong đó, đều nhất định phải hướng về bọn họ nộp một khoản tiền lớn gọi là phí tổn nhập thành.

Tổn mất nửa canh giờ mới đến lượt của Cơ Huyền, cậu đưa một túi lớn kim tệ. Vốn số kim tệ của Ngạn Phong không ít chút nào cũng tới trăm vạn, cứ nghĩ tiêu không hết ai ngờ tiến tới Hắc Giáp vực này đã ngốn hết một phần hai mươi rồi.

Thờ dài hai tiếng Cơ Huyền tiến nhập vào trong thành. Cơ Huyền chậm rãi tản bộ bên trong thành trì, vừa tìm kiếm sản đấu giá, Hắc Giáp vực là nơi long ngư hỗn tạp nhưng cũng là nơi chứa rất nhiều đồ tốt. Sàn đấu giá ở đây so với Thước Đặc Nhĩ còn có nhiều món đồ hấp dẫn hơn, dù sao những món đồ ở đây đều là đánh cướp hoặc không rõ nguồn gốc mà đến.

Có điều việc khiến Cơ Huyền cảm thấy đau đầu là nơi này thực đủ "Loạn". Cứ vài trăm trượng là không dưới mười cuộc ẩu đả thậm chí cả chuyện rút đao liều mạng huyết chiến. So Vạn Triều thành của Xuất Vân đế quốc thì loạn hơn rất nhiều, dù sao Xuất Vân hoàng thất không phải để ngắm. Nhưng nơi này thì đến người cai quản của loạn thì nói gì tới trong thành.

Trên đường tránh đi mấy cuộc liều mạng huyết chiến. Tiến nhập mấy chục ngõ hẻm lớn nhỏ cuối cùng cái lộ si - Cơ Huyền cũng tìm được nơi cần đến rồi.

Chợ đấu giá Hắc Ấn

Đứng ở đầu con phố đông đúc người qua lại, Cơ Huyền ngẩn đầu nhìn chợ đấu giá khổng lồ trước mặt, quả đúng với suy nghĩ của mình. Hắc Ấn thành chợ đấu giá của gia tộc Mễ Đặc Nhĩ so với chợ đấu giá Hắc Ấn này không khác gì so với phượng.

Nơi cửa chính của chợ đấu giá Hắc Ấn, mấy chục nam tử mặc hắc y sắc mặt lạnh lùng, hông đeo vũ khí sắc bén, ánh mắt bén nhọn như ưng không ngừng quét qua dòng người qua lại. Chỉ từ khí tức ngấm ngấm thoát ra từ trên người những nam tử này, không ngờ có đến năm người đạt đến đấu sư, những người còn lại đều đến đỉnh của đấu giá.

Tùy tùy tiện tiện chọn ra vài người giữ cửa đều đã là đấu sư cấp bậc, xem ra thật lực của "Bát Phiến Môn" cực kỳ mạnh mẽ. Ít nhất Mễ Đặc Nhĩ gia tộc không dám dùng đấu sư cường giả để canh cửa.

Trong chợ bán đấu giá này bốn phía có treo những màn ảnh cực lớn, danh sách những vật phẩm tham gia đấu giá cuộn dọc màn hình. Cơ Huyền nhìn lướt qua một chút nhưng không phát hiện ra những thứ gì quá hiếm. Xem ra những kỳ vật kia vì để bảo trì tính thần bí nên không được trưng bày ra. Đương nhiên, một vài thể lực không nhỏ có thể thông qua một vài đường dây khác để thăm dò những bảo vật được giữ kín kia.

Ánh mắt sau khi quét qua một vòng dừng lại nơi cửa một phòng giám định bảo vật, Tiêu Viêm hơi ngần ngại một chút rồi mới bước vào.

Bước vào nơi gọi là giám định này, Cơ Huyền ngạc nhiên phát hiện, trong gian phòng không nhỏ này lại được chia thành hơn trăm mặt thất. Chắc là để bảo vật không bị bại lộ nên mới xây thành như vậy.

Cơ Huyền vừa bước vào phòng giám định bảo vật liền có một thị nữ ăn mặc cực kỳ nóng bỏng bước tới, âm thanh nũng nịu:

- Tiên sinh, ngài lại giám định? Hay là định giá để bán?

- Định giá

- Mời theo ta.

Thị nữ cười thật quyến rũ, sau đó xoay người, hông eo ngúng nguẩy như rắn phò ra đường cong mê người, nhìn lâu khiến trong bụng người ta nổi lên tà hỏa. Xem ra, thị nữ nơi đây có vẻ đều được chuyên môn huấn luyện qua làm thế nào để mình hấp dẫn nhất trong mắt nam nhân.

Ánh mắt thu vào dưới vành nón, Cơ Huyền liếc qua thị nữ rồi thu hồi tầm mắt. So với Nhã Phi, Tiểu Y Tiên hay Vân Vận thì kém xa lắm, Cơ Huyền đã được rèn ra tính định lực không tồi, đối với mấy nữ nhân này có sự đề kháng nhất định.

Đi theo sau được vài chục mét, thị nữ đến trước một mặt thất nhỏ, cúi người cung kính, cười nói với cậu:

- Tiên sinh, chỉ cần ngài đưa vật cần bán đấu giá cho đại sư trong kia đánh giá xem xét, sau đó có thể chiếu theo đẳng cấp và độ trân quý của vật cần bán sẽ có chỗ ngồi thích hợp.

Cơ Huyền khẽ gật đầu, đẩy nhẹ cửa gỗ màu đen đi vào, sau đó thuận tay đóng cửa lại.

Trong mặt thất rất sáng, một lão già đầu đã điểm bạc đang dùng ánh mắt sắc bén nhìn Cơ Huyền. Nhưng vì hấn dẫu mình sau tấm áo choàng đen cho nên lão già cũng khó nhìn ra được gì.

- Mời ngồi.

Tùy ý chỉ vào một ghế trước bàn, lão già sửa sang lại một ít dụng cụ dùng để thẩm định xong, cúi đầu hồ hững nói:

- Lấy vật người cần bán đấu giá ra.

Cơ Huyền lật tay một cái hòm bạch ngọc xuất hiện, cậu đặt nó lên trên bàn.

Hòm Bạch ngọc rất dày chắc chắn, ngoại trừ chỗ mở phía trên, không có khe hở.

Tuy rằng cách một tầng bạch ngọc, bất quá vẫn như cũ có thể nhận thấy được bên trong ảm ảm thẫm thẫm khí tức lạnh như băng.

Lão già ánh mắt thoáng hiện lên kinh ngạc lướt qua hòm ngọc trên bàn, lão đeo găng tay thật cẩn thận mở hộp ngọc, một cỗ sương mù băng hàn lượn lờ mà lên, nháy mắt, độ ẩm phòng trong đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Lão già ánh mắt vội vàng nhìn bên trong hộp ngọc, chỉ thấy một tầng băng thật dày. Giữa lớp băng, một cái bình ngọc nho nhỏ nằm trong đó. Chung quanh bình ngọc hàn khí lượn lờ, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

- Đây là.... Băng hàn linh tuyến.

Lão già gương mặt vốn bình đạm rốt cuộc cũng xuất hiện vẻ ngưng trọng giọng nói già nua nhìn về phía Cơ Huyền hỏi.

- Đúng vậy.

Cơ Huyền gật đầu khẳng định suy nghĩ của lão già.

- Hàng tốt.

Lão già chép miệng. Hẳn dù đã quen nhìn bảo vật cũng cho ra bình luận như vậy, chán chờ một chút, nói:

- Băng hàn linh tuyến này so với bình thường còn tinh thuần hơn bình thường vài thành... Nếu bán đấu giá ban đầu có thể khoảng một trăm vạn kim tệ.

- Được.

Giá cả này so với Cơ Huyền suy đoán còn cao hơn một chút vì vậy cậu sáng khoái đồng ý. Dù sao cậu vẫn còn Băng hàn linh tuyến, tuy không nhiều nhưng tồn trữ một ít.

- Tiên sinh, giá trị chỗ vật phẩm ngài muốn bán đã đạt tới mức khách quý cấp hai của chợ đấu giá Hắc Án chúng ta. Đây là số ghế của ngài. Chiều nay hội đấu giá chính thức bắt đầu, lúc đó xin mời đến ngồi đúng chỗ.

Lão già cẩn thận bỏ đan dược xuống, sau đó lấy ra một tấm thẻ chế tạo từ ngọc Phi thúy đưa cho Cơ Huyền.

Cơ Huyền nhận tấm thẻ xong đứng dậy rồi đi.

Nhìn cửa phòng chậm chậm đóng lại, rồi lại nghe bước chân dần dần đi xa, ngón tay lão già gõ nhẹ trên mặt bàn, một lúc sau, cúi nhìn hòm bạch ngọc trong đôi mắt đục mờ lóe lên thần sắc kì dị.

.....

Cơ Huyền rời khỏi phòng đấu giá liền tìm một khách sạn gần đó để nghỉ ngơi. Ngồi trong phòng Cơ Huyền triệu hoán Thương Tuyết Chi Ngao, cánh tay cầm viên Hoá hình đan ném tới Thương Tuyết.

Thương Tuyết Chi Ngao nhanh chóng nuốt lấy viên đan được, sau đó nó quận mình lại giống như ngủ say. Cơ Huyền đem nó thu hồi lại, đợi nó luyện hoá đan được hoàn tất hoá hình.

Ở trong phòng nghỉ ngơi một lúc. Mãi cho đến khi đấu giá hội sắp bắt đầu mới đành chỉ trạng thái tu luyện, mặc hắc bào vào, không nhanh không chậm rời khỏi khách sạn, một lần nữa hướng phòng đấu giá đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Đấu Giá Hội

Khi Cơ Huyền lại xuất hiện ở cửa phòng đấu giá, chứng kiến dòng người tấp nập trước mặt với âm thanh tranh luận, chửi nhau ầm ỹ, hần thoảng có chút đại ra. Không nghĩ tới đấu giá đại hội thể nhưng lại hấp dẫn nhiều người như vậy. Quả nhiên không hổ là việc trọng đại của Hắc Giác vực a.

Rời khỏi dòng người ồn ào, ánh mắt Cơ Huyền quét một vòng chung quanh, chợt dừng lại ở một đại môn khác của phòng đấu giá: Thông đạo.

Thông đạo bên đó so với bên này là hai cảnh tượng hoàn toàn bất đồng. Thông đạo rộng mở, trên mặt đất trải một tấm thảm màu đỏ, chung quanh là mấy chục tên hắc y nam tử sắc mặt lạnh lùng. Trên người bọn họ mơ hồ phát ra hơi thở âm trầm và bạo ngược, khiến mọi người xung quanh kính sợ không dám đụng vào. Thế nên bên thông đạo này mới hình thành một không gian trống không như vậy.

Ánh mắt Cơ Huyền quét qua, vừa lúc nhìn thấy một đám nhân ảnh đi vào thông đạo trải thảm đỏ kia. Ánh mắt đảo qua đám người kia, cuối cùng dừng lại trên người một vị thanh niên anh tuấn sắc mặt tái nhợt ở trung tâm. Theo dáng vẻ bề ngoài mà nói, tuổi của hắn có lẽ chỉ khoảng hai bốn, hai năm, bất quá theo dao động rất nhỏ của những tia năng lượng ngẫu nhiên thâm thấu ra không khí mà xét, chỉ sợ thực sự ít nhất đã là đấu linh cấp bậc.

- Người này thật không yếu a, hơn nữa còn trẻ như vậy? Xem ra trong Hắc Giác vực này, quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long a.

Cơ Huyền lăm bắm trong lòng.

- Quả nhiên là một đám biến thái, người nọ hẳn là Huyết tông thiếu tông chủ Phạm Lăng a? Hắc hắc. Nghe nói cách đây không lâu, một vị trưởng lão Bát Phiến môn mất tích có chút quan hệ với hắn a.

- Toàn thân huyết dịch khô héo, hoàn toàn bị người ta hút đi, loại sự tình này, hẳn chỉ có Huyết Tông là có hứng thú. Chỉ là không ngờ tới, hắn còn dám tới hang ổ của Bát Phiến môn.

- Hắn có cái gì mà không dám. Cha của hắn bài danh thứ năm trong Hắc bảng. Khoảng cách giữa Viên Y với hắn còn thật xa a, huống hồ, thể lực Huyết Tông so với Bát Phiến môn cũng mạnh hơn, bọn họ dám ở đây động vào Phạm Lăng ư? Không sợ cha hắn giận dữ, dẫn người huyết tẩy Hắc Ấn thành sao?

Những lời khe khẽ của người nọ truyền tới lăm trong lòng Cơ Huyền bỗng nảy ra chủ ý. Khóe miệng cậu nở nụ cười quỷ dị.

Cơ Huyền không để ý nữa tiến vào thông đạo trải thảm đỏ. Từ trong tay áo lấy ra nạp giới, hé ra Phi Thúy tạp phiến.

Tiến vào thông đạo, ánh sáng có chút âm đạm, đến cuối hành lang sau đó rẽ ngang, lập tức tiếp nhập phòng đấu giá lớn vô cùng. Sự khổng lồ của phòng đấu giá hiện lên trước mặt Cơ Huyền, làm cho cậu không khỏi hít nhẹ một hơi lương khí.

- Chắc, đúng là xa hoa mà. So với cửa Thước Đặc Nhĩ còn khoa trương hơn nhiều.

Phòng đấu giá này, so với những phòng đấu giá Cơ Huyền thấy qua đều lớn hơn rất nhiều. Vô số chỗ ngồi đẳng, còn ánh sáng từ bàn đấu giá cơ hồ là được làm bằng ngọc thủy tinh làm cho người ta có chút hoa mắt.

Một thị nữ tú lệ nhanh chóng bước tới, cung kính chào.

Cơ Huyền đem Phi Thúy tạp phiến đưa ra. Vị thị nữ kia nhìn thấy nhan sắc của tạp phiến trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, thái độ cũng cung kính hơn rất nhiều. Hơi hơi khom người, ôn nhu nói:

- Tiên sinh là khách quý nhị cấp. Xin mời theo ta.

Nói xong, thị nữ này vội vàng mang Cơ Huyền đi xuyên qua cái sân lớn gần hết mười phút, cuối cùng dừng lại ở một nơi gần đài đấu giá, mỉm cười chỉ một ghế ngồi với Cơ Huyền. Sau đó khom người trở ra.

Vừa đặt mông ngồi xuống chiếc ghế bọc nhung to lớn và mềm mại được chế tác tinh xảo, cảm giác mềm mại làm cho thân thể cơ hồ có một loại cảm giác muốn cuộn mình vào vậy.

- Đây chính là đặc quyền a, từ tiền mà có quyền, từ việc đơn giản cũng biến thành phức tạp a. Đúng là thoải mái.

Một tiếng chuông ngân thanh thúy chậm rãi vang lên. Lúc này, trên đó đã có một vị đầu giá sư đầu bạc lão nhân đứng lặng cười tủm tỉm.

Tiếng chuông trong trẻo vọng quanh phòng đấu giá đem sự huyền ảo đến hỗn loạn lúc này từ từ áp chế lắng xuống. Vô số ánh mắt cuồng nhiệt đều bắt đầu hướng lên trên đài thủy tinh.

- A a. Chư vị, đã khiến các vị chờ lâu rồi! Đã như vậy ta cũng không dám nói vòng vo nữa để khỏi khiến các vị nóng ruột thêm.

Một vị lão giả tóc bạc trang phục chỉnh tề đem ánh mắt lão luyện đảo một vòng qua toàn trường đầy đặc những người là người, cuối cùng tập trung về phía những thế lực ngồi trên hàng ghế đầu mà đồng đặc hồ, thanh âm hùng hậu vang vọng.

Là một gã chủ sự bán đấu giá kinh nghiệm phong phú, hẳn rất rõ ràng những người phía dưới lúc này đang cần cái gì. Cho nên, nghi thức khai mạc gồm những lời giới thiệu vô nghĩa trực tiếp bị hắn vứt đi. Bất quá quả thật chiêu thức ấy của lão nhân đúng là mang đầy đủ vị cay của gừng già, hiệu quả khiến cả sảnh đường ào ào ủng hộ. Ít nhất là ngay cả vị Huyết tông thiếu tông chủ kia bình thường lạnh lùng như một tảng băng cũng khẽ gật gật đầu.

- Là một đại hội bán đấu giá do Bát Phiến môn chúng ta chủ trì, tất nhiên cũng sẽ không làm cho mọi người phải thất vọng.

Lão nhân vỗ vỗ tay cất cao giọng nói:

- Ta tuyên bố. Hắc Ấn thành đấu giá hội. Hiện tại bắt đầu!

Giọng nói vừa dứt thì đài thủy tinh thật lớn lúc này đột nhiên bùng lên một đợt ánh sáng chói mắt.

Qua một lúc lâu khi ánh sáng dịu xuống, trên đài thủy tinh ngay phía trước mặt lão nhân đầu bạc chủ sự bán đấu giá hiện rõ một thanh trường kiếm màu xanh đậm. Thanh kiếm này dưới ánh sáng của những ngọn đèn lại ánh lên nét sáng bóng rực rỡ. Qua dấu vết năng lượng lưu chuyển quang thân thì hiển nhiên đây là một thanh ma hạch vũ khí đã được danh sư tỉ mỉ rèn luyện.

- Kiếm tên Hàn Phong. Do huyền văn tinh thiết rèn thành, có thể nói là chém sắt như bùn. Hơn nữa để hoàn mỹ lại được khảm thêm một quả tam phẩm băng hệ ma hạch. Nếu người sử dụng tu luyện thủy thuộc tính cùng băng thuộc tính thì uy lực tất nhiên là cao thêm một bậc, không thua kém thần binh lợi khí. Mặc dù chỉ là một vật phòng thân nhưng chư vị nếu là có hứng thú cũng không nên tiếc rẻ chút tiền trong túi a. Tiền tài cố nhiên là đáng quý, nhưng trước tiên cũng phải còn mạng mới có điều kiện để mà hưởng thụ phải không? Hà hà...

Lão nhân tay cầm lên cây kiếm. Thân kiếm khẽ rung động bốc lên hàn khí nhàn nhạt, hình thành nên một màn sương trắng mờ mờ như có như không. Hắn quay đầu nhìn xuống phía phòng đấu giá mời mọc nói:

- Giá khởi điểm là mười vạn. Chư vị! Mời!

Vật phẩm đầu tiên này chỉ qua vài lần nâng giá liền bị một gã nam tử gầy yếu thần tình hưng phấn lấy mười lăm vạn kim tệ thành công mua về.

Sau đợt đấu giá đầu tiên thuận lợi hoàn hảo, kế tiếp trên đài lại xuất hiện thêm nhiều loại bảo vật khiến mọi người phải đỏ mắt thèm thuồng. Bảo giáp, đầu kê, công pháp, dược liệu lần lượt xuất hiện.

- Không phải chứ! Cái này cũng có thể đem ra bán sao? Lũ người ở đây khẩu vị có cần nặng vậy không!

Thứ lần này được đem ra đấu giá khiến Cơ Huyền bỏ chứng, mắt tròn ngược.

“Thứ ” được đem ra bán đấu giá lần này là một tiểu cô nương. ... Đúng vậy là một tiểu cô nương. ... Nàng tuổi cũng không lớn, nhìn qua có lẽ chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi nhưng thân thể nảy nở gợi cảm khiến người khác phải lưu luyến. Có thể nói là một tiểu la li quyền rũ chết người.

Điều làm Cơ Huyền ngạc nhiên hơn là toàn bộ lũ nam nhân ở đây như bị phát cuồng vậy. Ánh mắt nhìn tiểu cô nương đó như mèo thấy mỡ vậy. Cảm giác điên cuồng trả giá đẩy tới bao mười vạn mới có điểm dừng.

Mà kẻ ra giá bao mười vạn là một người đàn ông trung niên. Ngoại hình ông ta thực sự quá béo rồi, thân hình thì to tròn như con lợn biết đi vậy, lớp mỡ trên người che lấp cái cổ, mắt của ông ta cũng trở nên nhỏ như lỗ kim, thêm vào nụ cười thấp phàn đê tiện.

- Mẹ nó, đúng là lũ cầm thú mà. ... Tiểu cô nương mới có bao tuổi đầu cũng ra tay được. ... Lương tâm không thấy đau sao. ...

Cơ Huyền nhìn tới lão trung niên rồi nhìn về tiểu cô nương, trong lòng nổi lên từng cơn rung mình. Dù sao trước kia cậu cũng là người tiếp nhận nền giáo dục hiện đại, nên đối với việc ra tay với một tiểu cô nương là việc cậu không làm được.

- Haizz, thiếu mấy chú FBI hay mấy người cảnh sát là loạn lên đến mức này đây.

Không để ý tới việc này nữa, Cơ Huyền tập chung vào cuộc đấu giá hội tiếp tục. Trên thủy tinh đài, lão giả chủ trì bán đấu giá cẩn thận đích một quyền trực chế tạo từ cổ ngọc mà thành nâng lên. Cảnh này đối với toàn trường quả là thần bí.

- Các vị, Vật phẩm cần bán đấu giá kế tiếp chỉ sợ hiện nay đã không có mấy người được gặp qua. Đây cũng chỉ là một loại đấu kĩ bất quá từ phương pháp chế tác hiếm có mà nói thì hiện giờ đã là cực kỳ hiếm thấy.

Nghe được lời giới thiệu, Cơ Huyền trong lòng mơ hồ như đã linh cảm ra điều gì đó.

- Phi hành đấu kĩ: Lôi bức thiên dực!

Lão già chủ trì bán đấu giá bàn tay run lên. Quyền trục đột nhiên được thả một đầu trượt xuống lộ ra một đôi cánh doi đã được thu nhỏ lại, hơn nữa nhìn qua ẩn hiện vài phần quỷ khí tối đen dày đặc.

Hai cánh doi đen nhánh mơ hồ lộ ra chút ánh lôimàu tím nhạt quanh co lượn lờ. Nhìn qua tựa hồ quả thực có ẩn chứa điện năng bình thường. Vật này quả là có chút đặc biệt.

Lôi Bức Thiên Cánh xuất hiện một hồi khiến không khí huyền ảo của phòng có chút lắng xuống. Một số người không sành sỏi thì thoáng có chút mờ mịt.

Mà phần còn lại khi nghe nói đến phi hành đấu kĩ tỷ như Huyết Tông, Hắc Khô Mộ ở hàng ghế phía trước lại có chút nhấp nhô. Hiển nhiên cái gọi là Lôi Bức Thiên Dực này có thể khiến bọn họ động tâm, dù sao nếu có được đồ vật này là có thể phi hành giống như đấu vương cường giả, muốn giết người hay thoát thân đều tiện lợi a!

- Ha ha. Nói qua như vậy chứ vị cũng rõ ràng hiện giờ phi hành đấu kĩ là vô cùng hiếm thấy. Cho nên trải qua chúng ta định giá cuốn "Lôi Bức Thiên Dực" này nếu là dựa theo cấp bậc thuần túy mà xếp hạng thì chỉ có thể tính là huyền giai cấp thấp phi hành đấu kĩ cho nên giá khởi điểm chỉ là một trăm vạn mà thôi. Hiện tại, đấu giá bắt đầu.

Lão già đầu bạc cười tủm tỉm đích nói.

Cuối cùng Phạm Lăng đành được Lôi Bức Thiên Dực với giá một trăm chín mươi vạn

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Tam Tam Thiên Lôi động

Nghe được ở dưới kia vẫn không có nhiều nhiệt tình, đấu giá sư cũng bắt đầu đi lắc lắc đầu, nuốt một ngụm nước miếng thấm ướt yết hầu khô khốc, cười khổ nói:

- Dựa theo giá đặt ra, tám vài rách nát này giá thấp nhất là mười vạn kim tệ, bắt đầu đấu giá đi.

Theo đấu giá sư đầu bạc âm thanh hạ xuống, đấu giá hội tràng nhất thời im lặng, một số người quét ánh mắt về phía đài, ánh mắt như ngu ngốc, ai sẽ tiêu phí mười vạn kim tệ đi mua một cái tàn phá vật mà ngay cả thật giả cũng không biết? Hơn nữa cho dù là có tiền, cũng không nên phung phí như vậy a?

Dưới hắc báo, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm tám vài cũ kia, nếu không có thêm lớp áo choàng che lấp, chỉ sợ bất cứ kẻ nào cũng có thể nhìn ra khuôn mặt kia đang vô cùng kích động. Hít sâu một hơi, Cơ Huyền mạnh mẽ đè nén nội tâm đang kích động.

Nhìn trong sân yên tĩnh cùng với vô số ánh mắt trào phúng, tên đấu giá sư đầu bạc kia không khỏi bắt đầu lắc đầu, trong lòng không ngừng phi bang tên đánh giá giá cả, tuy rằng tám vài này có niên đại xa xưa, nhưng dù sao cũng trong tình trạng bị tàn phá, hơn nữa từ tin tức bày ra, căn bản không đủ làm cho người khác biết đến tốt cùng là cái thứ gì, dưới tình huống không xác định này, cho dù chính bản thân hắn, cũng không tin rằng có thể thuận lợi bán ra mười vạn.

Sự im lặng trong phòng đấu giá giằng co gần năm phút đồng hồ, đấu giá sư đầu bạc rốt cục thở dài một hơi, vừa muốn tuyên cáo lần bán đấu giá này thất bại, một đạo âm thanh vang lên làm cho hắn thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

- Mười vạn.

Vô số đạo ánh mắt theo thanh âm nhìn lại, dừng trên người một vị hắc bào nhân, còn nghe được vài thanh âm chép miệng vang lên.

- Đúng là có bệnh, thiếu gia nhà giàu chưa trải sự đời đây mà. Phá gia chi tử mà.

- Hắc, chắc hẳn thẹn quá hóa giận đây mà... Lúc trước liên tục ra giá nhưng đều thất bại nên muốn mua cái gì đó đền bù mặt mũi. ... Quả nhiên là có tiền ngu xuẩn.

Vì tính đến trường hợp này vừa nãy Cơ Huyền trong cuộc đấu giá vừa rồi đã liên tục thét giá, tuy tất cả đều thất bại nhưng trong mắt mọi người Cơ Huyền chính là kẻ có tiền ngu xuẩn, thẹn quá hóa giận nên mua đại thứ gì đó.

Đúng lúc này một thanh âm khác vang lên.

- Mười một vạn.

Nghe thanh âm này Cơ Huyền đánh mắt tới chủ nhân của thanh âm, cậu liếc thấy một kẻ cũng mặc hắc bào nhân ngồi ở vị trí không xa cậu. Người khác không biết chứ Cơ Huyền thì đã nhận ra từ lâu rồi... Tiêu Viêm...

Không chỉ có Cơ Huyền, thậm chí đến một ít thế lực hàng đầu cũng có chút kinh ngạc, ánh mắt hướng về Tiêu Viêm toàn thân trùm trong hắc bào kia.

Huyết tông thiếu tông chủ Phạm Lăng nghiêng đầu nhìn Tiêu Viêm. Đôi mày cau lại, không biết vì sao đối với thân bí nhân này, trong lòng hắn luôn có một loại cảm giác phi thường mẫn cảm. Hiện giờ lại thấy lần đầu tiên hắn ra giá lại là tấm vải cũ rách nát không ai biết công dụng này. Một cổ cảm giác kỳ dị quán quanh trong lòng, xua đi không được.

Rốt cục cũng có người ra giá, đấu giá sư trên thủy tinh đài kia lăng lẹ thở ra một hơi, đầu hướng đến nơi Tiêu Viêm ngồi:

- Vị đại nhân này ra giá mười một vạn, còn ai muốn tăng giá chẳng?

- Thiếu gia ta ra mười ba vạn... Mẹ nó hôm nay ta nhất định phải mua được tấm bản đồ rách kia.

Gầm lên một tiếng chửi thề, Cơ Huyền đứng phắt dậy bày ra một bộ dáng nhà giàu mới nổi thét giá.

Vô số người ra về xem thường nhìn về Cơ Huyền kẻ ngu ngốc trên thế giới này nhiều như vậy sao?

Tiêu Viêm thấy dáng vẻ của Cơ Huyền ánh mắt nguyên bản có chút kích động cũng phải cau mày suy ngẫm

- Còn ai muốn tăng giá chẳng?

- Chậm đã.

Thanh âm lạnh như băng bỗng nhiên vang lên, làm cho cây búa cứng ngắc lại, ánh mắt mê hoặc nhìn về phía phát ra âm thanh, lại nhìn thấy Huyết tông thiếu tông chủ Phạm Lăng đứng dậy, lập tức ngăn ra, cười nói:

- Thiếu tông chủ muốn?

Không để ý đến hắn, ở trước mặt mọi người, Phạm Lăng xoay người, ánh mắt âm lãnh dừng ở hắc bào nhân đang ngồi im không nhúc nhích trên kia, đột nhiên nở nụ cười nói:

- Không có gì, chỉ là đột nhiên cũng có điểm hứng thú với thứ này, mười lăm vạn.

- Hừ, hai mươi vạn.

Hừ lạnh một cái Cơ Huyền lại bỏ thêm năm vạn vào bảng giá.

- Ba mươi vạn.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Cơ Huyền thật lâu, Huyết tông thiếu tông chủ bàn tay

- Thiếu tông chủ.

Nhìn thấy hành động của Phạm Lăng, lão giả bên cạnh nhìn không được đứng dậy, lúc trước nếu nói là mua cái phi hành đầu kỷ kia tốn thật tiền tài thật lớn thì không sao, nhưng hiện tại lại cùng người ta tranh hơi mà phung phí tiền tài, đây thật sự là không hợp với tính nết của Phạm Lăng a.

- Ngồi xuống cho ta!

Phạm Lăng sắc mặt lạnh lùng, hướng về phía lão giả quát lạnh, trên khuôn mặt lệ khí lóe lên, làm cho trong lòng lão giả phát lạnh, đành phải rút trở về vùng lên.

Tràng cạnh tranh có chút mặc danh kì diệu này nhất thời làm cho mọi người trong phòng kinh ngạc lên, ai cũng không biết thiếu tông chủ này vì sao phát điên, nhưng đột nhiên dùng tiền tranh hơi với một người không quen biết, loại chuyện tình tổn hại người khác mà cũng không có lợi cho mình, quả nhiên cũng có chút kì quái.

Đương nhiên, trừ bỏ những người không hiểu kia, giữa sân, phía trên thủy tinh đài, bị đấu giá sư kia lại đang cười đến nứt cả miệng, không nghĩ rằng cái vật đã bị nhận định là không có nhiều tác dụng lắm, lại dẫn đến sự tranh giành của hai người, hơn nữa trong đó có một vị Huyết tông thiếu tông chủ tài đại khí thô nữa.

.....

Đối với cuộc cạnh tranh của hai người Tiêu Viêm nắm tay bên trong áo bào siết mạnh, hết sức làm cho chính mình hồi phục bình tĩnh.

- Đừng đòi co nữa, nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ bị những thế lực khác cũng nhìn ra một ít manh mối, hiện tại Phạm Lăng này, hẳn là vì một chút hoài nghi nên thử tăng giá, bất quá người nếu cùng hắn tranh đoạt, chỉ sợ sẽ bại lộ một ít giá trị của thần bí tàn phá địa đồ, đến lúc đó, rất khó có thể khẳng định các thế lực khác không tham gia một chân, lấy thực lực kinh tế, người căn bản không thể địch lại những kẻ trải qua nhiều năm cất giữ của cải được

Ngay khi Tiêu Viêm không cam lòng định nâng giá một lần nữa, bỗng nhiên thanh âm trầm giọng của Dược lão vang lên.

- Vậy phải làm sao đây? Chẳng lẽ cứ trơ mắt ra nhìn người ta đoạt mất?

Tiêu Viêm cắn răng nói.

- Tinh liên yêu hỏa này nhất định chúng ta phải đoạt được, bởi vậy, bản đồ kia cũng phải tới tay. Bất quá về chuyện tinh liên yêu hỏa kia, không thể tiết lộ nửa điểm ra ngoài, cho nên, trước mặt công chúng này, tốt nhất không nên làm cho tàn phá bản đồ này khiến nhiều người chú ý. Nếu không, tuy rằng trên kia chỉ có nửa tấm bản đồ, nhưng nếu gặp người có kiến thức rộng rãi, từng bước một phân tích ra, vậy hẳn là phiền toái lớn a.

Dược Lão chậm rãi nói.

- Ý lão sư là, cứ để cho Phạm Lăng kia đắc thủ tấm bản đồ kia?" Tiêu Viêm cau mày nói.

- Nếu hắn muốn, tạm thời cấp cho hắn đi, bất quá cũng phải nói qua, vật kia, phải là của chúng ta.

Thanh âm của dược lão thoáng có chút băng hàn.

.....

Cơ Huyền lúc này cũng đồng suy nghĩ với Tiêu Viêm và Dược lão, trong lòng tự nhủ đồ vật này tạm để người cảm trước, đến khi thích hợp thì cho người thấy cái giá phải trả.

Nghĩ thông suốt Cơ Huyền thở ra một hơi, “phần nộ” về phía Phạm Lăng nói:

- Người giỏi lắm, nó là của người.

Sau đó Cơ Huyền “phần nộ” ngồi xuống thờ không ra giá nữa.

- A a, Phạm Lăng thiếu tông chủ trả hai mươi vạn kim tệ cho tấm bản đồ này, còn có ai trả cao hơn không?

Đầu giá sư cười tủm tỉm hỏi một câu, nhưng cũng không ai trả lời hắn nữa, bởi vậy, hắn cũng nhanh chóng đem búa đầu giá đập xuống.

Dưới tấm bảo che kín mặt, ánh mắt Cơ Huyền nhìn tới Phạm Lăng với sự âm u lạnh lẽo Phạm Lăng kia nghĩ rằng một lần tùy ý ra tay có thể có được một tảng bảo đồ có giá trị chân chính, đáng tiếc, tảng bảo đồ quả thật đến tận tay, nhưng lại mở giấy thông hành tử vong.

Còn về Tiêu Viêm thì Cơ Huyền cười nhạt không thôi. Cậu nể mặt Tiêu Lão nên mới lười không can thiệp vào Tiêu Viêm nhưng nếu hắn dám tranh thì... Đối với mảnh tàn phá bản đồ kia, Cơ Huyền phải đoạt được, hơn nữa là không từ thủ đoạn!

Bán đầu giá vẫn chậm rãi trôi qua trong sự chờ mong của vô số người. Sau khi trải qua đầu giá thần bí tàn phá đồ phiến kia. Toàn trường cũng có một chút không khí náo nhiệt lên. Mà vừa vặn lúc này lại đầu giá ba viên Thanh Linh Đan. Lúc này lại đẩy lên một trận phong ba, người người tranh giành.

Là Thanh Linh Đan đẳng cấp cao nhất, cho dù là ở Hắc Giác vực cũng rất ít người đã từng thấy qua. Dù sao, loại đan dược này cần phải trải qua ba loại hỏa diễm khác nhau luyện chế thành, điều kiện thật sự có chút hà khắc. Cho nên, khi Tam Văn Thanh Linh Đan xuất trường, cho dù là cao cao tại thượng như Huyết Tông, Thiên Xà Phủ, Hắc Khô Mộ cũng đều biến sắc.

Cuối cùng, viên "Tam Văn Thanh Linh Đan" lại không lọt vào tay của thiếu tông chủ Huyết Tông tài đại khí thô mà lại rơi vào tay của Thiên Xà Phủ Thanh trưởng lão với cái giá trên trời – một trăm năm mươi vạn. Cơ hồ làm cho toàn trường đều cảm thấy lú lù bởi sự quyết đoán của nữ nhân này. Mà với cái giá trên trời kia cũng làm cho Huyết Tông thiếu tông chủ Phạm Lăng xanh mặt thờ đốc. Cuối cùng vẫn bị thanh thế vị Thanh trưởng lão kia áp chế, dù cực kỳ không cam lòng cũng phải bỏ đi ý định tranh đoạt.

Dưới một tiếng hồng đình tai nhức óc, cơ hồ sắp phá thiên mà đi. Đầu giá hội cũng đi đến hồi kết. Rốt cục xuất hiện một kiện đầu giá phẩm chân chính có sức nặng. Đó là nhất kỹ. Chuẩn xác mà nói, đó là một quyền thân pháp đầu kỹ.

- Tam Thiên Lôi Động. Thân pháp đầu kỹ. Cấp bậc: Thấp.

Thanh âm nhẹ nhàng của đầu giá sư làm cho toàn bộ hội trường vốn đang huyền não lập tức lâm vào yên tĩnh. Vô số ánh mắt đổ đậm hướng về phía quyền trục màu bạc trên thủy tinh đài kia. Tiếng hít thở dồn dập vang lên khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 133: Thất phẩm đan dược

Tam Thiên Lô Động vừa lên sàn đấu giá. Bầu không khí của Phòng đấu giá liền đi vào sôi động nhất, đoạn thời gian, xu thế chung trước mặt này, cũng khiến cho vô số người bắt đầu phải trợn mắt há hốc mồm, trước cái cảnh mình trần - cấu kinh mà cạnh tranh giá cả với nhau ngay sau đó.

Tam Thiên Lô Động Đều có để lên giá gốc ban đầu, chẳng qua do tên Phách Mại Sư vừa dùng Phách Mại Chuy ở trong tay gõ xuống một lúc. Giá tiền - liền đột nhiên tăng thêm hai trăm vạn.

Vùng tiền như rác. Hào khí và khí phách như thế, chỉ có ở các phương thế lực mà thôi. Lúc này đây, họ đang bị Đấu kỹ Thân pháp ở trước mặt đó mê hoặc. Nó được thể hiện ra vô cùng sinh động.

Giá cả liên tiếp tăng vọt, bầu không khí trong Phòng đấu giá vẫn duy trì những tiếng hét to kích động, không có dừng lại một giây phút nào cả. Mà đang nhanh chóng tăng gấp đôi giá như trên trời dưới đất ấy, cho dù chủ ý của rất nhiều người đều hiểu rõ bản thân không có tư cách mua thứ đồ vật đó. Nhưng có thể tận mắt nhìn thấy sự cạnh tranh tiền bạc kinh tâm động phách như vậy, trái lại đều khiến cho bọn họ, cảm thấy đã không phải uống công đi một chuyến đến đây.

Giá cả nhanh chóng tăng cao, duy trì gần nửa giờ sau màn tranh đoạt tàn khốc đó, rốt cục dần dần đi đến phần kết thúc. Tới lúc này giá của Tam Thiên Lô Động đã tăng lên tới tám trăm hai mươi bảy vạn, thật khiến cho người ta chếp miệng tắc lưỡi thảm thán mà.

Giá cả đến thời điểm này, bởi sẽ có một thế lực ganh đua không bằng người ta liền bắt đầu bị bỏ rơi, mà giá cả lại không ngừng tăng lên, như vậy họ liền bị đào thải ngay. Mười phút sau, một vị trung niên mặc áo bào màu tro, thuộc về thế lực Hắc Khô Mộ, sắc mặt lão co rúm lại rốt cục báo ra một cái giá trên trời - "Một ngàn lẻ hai vạn. Khiến toàn bộ phòng đấu giá, rung động lặng ngắt như tờ.

Im ắng tịch mịch tại Phòng đấu giá duy trì gần vài phút sau, rốt cục thì dần dần hồi phục, từng ánh mắt đối diện nhìn lẫn nhau, đều bị cái giá khủng bố như trên trời mà rung động toàn thân, cảm thấy cung kính cùng bầu nhiệt huyết dâng trào. Một ngàn vạn a! Số lượng khổng lồ như vậy, một thế lực phải tích lũy trong bao lâu đây?

Hắc Khô Mộ lại ra giá cao như vậy, rõ ràng khiến cho ngay cả Huyết Tông. Thiên Xà Phủ hai phương thế lực đỉnh cao ngang nhau đều cảm thấy trở tay không kịp, hai phe ngờ ngác nhìn lẫn nhau. Sắc mặt quả là khó coi, đều rút lại giá tiền vừa định hô lên trở lại trong miệng.

Ánh mắt nham hiểm của Thiếu Tông chủ Huyết Tông Phạm Lăng đang lờm lờm trung niên nhân áo bào tro ở trên về một bộ xương khô, bàn tay nhẹ nhàng lắc vài cái cúi đầu xuống, trong đôi mắt hần chợt hiện lên một chút dữ tợn và sát ý.

Cùng với Huyết Tông. Thiên Xà Phủ hai phương thế lực ngang nhau rút lui, đương nhiên những người khác còn không có tư cách cạnh tranh với Hắc Khô Mộ. Và như vậy, quyền Địa giai Đấu kỹ Thân pháp cấp thấp, ở thời điểm vô số người đang nhìn chăm chú, rơi vào túi Hắc Khô Mộ.

Sau Tam Thiên Lô Động thì món đồ xếp hạng đầu của ngày hôm nay cũng được hé lộ rồi. Sắc mặt tên Phách Mại Sư biến hóa có không ít người, bọn họ tựa hồ cũng phát hiện ra điều gì đó, trong miệng đang thì thầm nói chuyện riêng với nhau lập tức tự động chấm dứt, mọi cặp mắt, nhìn đăm đăm chờ đợi lần Đấu giá hội Trọng Đầu Hí này lên sàn đấu giá.

- Cuối cùng nó sắp xuất hiện a.

Trên khuôn mặt tái nhợt lại hiện lên một chút hồng hào. Huyết Tông Thiếu Tông chủ Phạm Lăng trong ánh mắt quang mang kỳ lạ lóe ra. Lắm bả nói.

Ngoài ra Thiên Xà Phủ. Hắc Khô Mộ ở bên cạnh, tại thời điểm này nụ cười trên khuôn mặt cũng thu lại, ánh mắt vốn lười nhác, thay đổi giống như loài chim ưng sắc sảo, đứng bật lên.

- Ba ba!

Trên bục thủy tinh, tên Phách Mại Sư sắc mặt nghiêm túc vỗ vỗ hai tay. Mà cùng với tiếng vỗ tay vang lên, ở bên cạnh bục thủy tinh, bỗng nhiên phát sinh một trận âm thanh "Ca. Ca!" Chợt một vòng hàng rào bằng kim chúc đen nhánh, chậm chậm dâng lên, cuối cùng hoàn thành chu vi hình tròn đem cái bục bao quanh ở trong đó. Thậm chí, ngay cả khoảng không trên bục thủy tinh, cũng do mảnh kim chúc kéo dài ra tạo thành một cái lọng chặt chẽ phủ xuống bên dưới.

- Ha ha! Xin chur vị đừng quá lưu tâm lo ngại. Bây giờ, chúng tôi chỉ vì bảo vệ an toàn cho vật phẩm bán đấu giá, nên sử dụng một chút biện pháp mà thôi.

Nhìn nó như một thứ chuồng giam vừa xây xong, tên Phách Mại Sư hướng về phía mọi người cười cười. Hần giải thích thêm.

- Cái lao tù này là do Hàn thiết đúc ra. Cho dù là Đấu hoàng cường giả, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó mà phá bỏ được.

Trong lúc nói chuyện, cặp mắt tên Phách Mại Sư, đảo qua Huyết Tông - Thiên Xà Phủ nơi ghế thủ tịch cũng có thái độ dự tính với hai phương thế lực

này. Ý tứ trong ngôn ngữ, không cần nói cũng biết, đối với họ hẳn đặc biệt vạch rõ. Những người đại diện cho thế lực đó cũng chỉ thản nhiên cười cười, không có để ý quá mức.

Trong Đấu giá hội năm ngoái, chuyện ra tay cướp đoạt vật phẩm bán đấu giá đều không phải là không có xuất hiện qua. Cho nên. Bát Phiến Môn phải cẩn thận như vậy, cũng là lẽ thường tình, nếu không thì. Ở chính địa bàn của mình mà bị người ta đem đồ vật bức hiếp cướp đi, còn gì là thể diện mà đứng ở tại Hắc Giác Vực này sao?

- Chắc chắn! Trong Phòng đấu giá sao bỗng nhiên sinh ra nhiều khí tức ẩn tàng thế nhỉ. Ở một nơi nào đó trên tầng hai, hẳn phải là Môn chủ Bát Phiến Môn thì phải. Hắc! Xem ra bọn họ cũng lo lắng dữ a.

Cơ Huyền ánh mắt liếc qua tầng hai, linh hồn lực của cậu đã siêu việt ngũ phẩm được sư bình thường nên có những thứ Cơ Huyền cũng có thể miễn cưỡng cảm nhận được.

Ánh mắt Cơ Huyền tiếp tục nhìn lên trên bức thủy tinh, lúc này tên Phách Mai Sư ấy, giữa lúc hấn khom người cẩn thận từng li từng tí từ trong tủ lấy ra một cái khay từ kim cỡ nửa xích, tại trung tâm cái khay từ kim đó. Ba bàn tay cao thấp tại hộp nhỏ hàn ngọc, ngay ngắn vuron cao ở trong đó.

Cái hộp có sẵn màu trắng nhạt, tuy rằng đứng cách đó khá xa. Nhưng mọi người phía dưới vẫn còn có thể nhìn thấy rõ ràng, từ trên hộp hàn ngọc phát ra bạch sắc hàn khí nhân nhạt. Đây chính là hàn ngọc thượng đẳng nhất, mới đầy đủ hàn khí có công hiệu bảo tồn.

Cùng với sự xuất hiện của cái hộp hàn ngọc, tất cả các phương thế lực tại Đấu giá hội, thân thể đều đột nhiên đứng thẳng, hơn nữa trong ánh mắt không buồn che giấu sự tham lam. Gắt gao nhìn chòng chọc cái hộp hàn ngọc.

Không để ý đến ánh mắt tham lam ở ngoài thiết lao. Bàn tay tên Phách Mai Sư đầu bạc có phần run rẩy, mang khay từ kim nhẹ nhàng đặt ở trên bục bán đấu giá, ngón tay nhăn nheo cẩn thận từng li từng tí đem nắp hộp mở ra. Nhất thời, một cỗ kim quang đột nhiên dữ dội phát ra ngoài.

Kim quang đó vừa ra, đem toàn bộ Phòng đấu giá đều chiếu sáng lên rực rỡ, một số người trở tay không kịp. Đều thay đổi thói quen không khép hai mắt lại.

Ánh mắt Cơ Huyền xuyên qua vành nón, tập trung chặt chẽ tại cái bóng trong hộp ngọc trên bục thủy tinh. Nơi đó, một khóa đan được màu vàng cỡ như Long nhãn, nằm ngay ngắn yên ổn ở trong đó. Mặt ngoài khóa đan được cực kỳ mượt mà, hai dòng khí lưu màu vàng như tơ tằm ở bên trong đan được lưu chuyển bất định, thỉnh thoảng đột nhiên bỏ nhào ra. Nếu tinh tế nhìn kỹ qua, dòng khí lưu màu vàng lại có thể hội tụ biến thành hai con Kim sắc Thần long nhỏ bé, đan xen lẫn nhau. Tiếng Long ngâm rất nhỏ, chấn động xuyên qua không khí, chậm rãi khuếch tán ra ngoài. Long uy khiến linh hồn kẻ nào nghe được, đều không tự chủ được cảm thấy cổ sinh mệnh như đang run rẩy.

Đan khí ngưng tụ thành Linh hồn, chỉ có Thất phẩm và cao giai đan được mới có dị tượng thay đổi!

Toàn bộ phòng đấu giá, đều ở trong tiếng Long ngâm như ẩn như hiện, rơi vào trạng thái tĩnh mịch như chết.

Trên bục thủy tinh, ánh mắt tên Phách Mai Sư thông thả đảo qua trên toàn bộ khuôn mặt chấn động ở hội tràng, lúc này hẳn mới thỏa mãn, ngón tay chỉ vào khóa đan được màu vàng ấy, cười dài nói:

- Chư vị! Đây là Trọng Đầu Hí đứng đầu tại lần Đấu giá hội này của chúng tôi - Thất phẩm đan được. Âm dương Huyền long đan!

Tên Phách Mai Sư lời vừa dứt, toàn tràng không một tiếng động, chốc lát tiếng ồ lên đinh tai nhức óc cùng với âm thanh hoảng sợ hít vào lương khí, đem vùng trời phòng đấu giá nhất thời bao phủ.

Từng đạo ánh mắt đỏ thắm kèm theo hô hấp dồn dập, gắt gao nhìn chăm chú vào khóa đan được màu vàng kim. Thất phẩm đan được? Loại cấp bậc đan được này đây, ở đây cơ hồ vượt quá hơn phân nửa số người, suốt đời đều không có tư cách nhìn thấy. Mà bây giờ, cao giai đan được tiếng tăm đó, lại đang xuất hiện ở trong mắt. Há không thể khiến cho bọn họ có cử chỉ thất lễ kích động như vậy?

- Có lẽ rất nhiều người đều chưa từng nghe qua tên tuổi của loại đan được này a.

Nhìn một số người trong ánh mắt mù mờ tên Phách mai sư cười dài nói:

- Âm dương Huyền long đan đứng hàng Thất phẩm, nghe nói muốn luyện chế nó. Đầu tiên là cần ma hạch của hai đầu ma thú Thiên Long, thời gian từ vong không vượt quá bảy ngày. Hơn nữa, cấp bậc ma hạch ít nhất phải là Lục giai."

Một câu nói này của tên Phách Mai Sư, liền khiến cho một số người trong ánh mắt mù mờ trong chớp mắt liền run sợ. Hai lục giai ma hạch thời gian từ vong không vượt quá bảy ngày, thế chẳng phải tương đương với hai tên Đầu Hoàng cường giả sao?

- Nghe nói lúc đan được này luyện thành. Thiên địa hiển hiện dị tượng, hai đạo Long Hồn một âm một dương từ trong lỗ đỉnh vuron thẳng tới tận trời, quần quanh lẫn nhau. Cuối cùng ngưng tụ trở thành sinh mệnh của đan được.

Tên Phách Mai Sư hơi mỉm cười giải thích rất nhiều, thậm chí ngay cả trong mắt hắn cũng xuất hiện vẻ tán dương cuồng nhiệt:

- Tác dụng của Âm dương Huyền long đan, cũng không phải trực tiếp ảnh hưởng khiến cho người ta nâng cao thực lực, mà chính là Phá xong rồi Lập!

- Nếu ai dùng khóa Âm dương Huyền long đan này, nếu ngày sau trọng thương hoặc lúc tính mệnh lưu lại một chút thì. Nếu vận khí tốt, thứ này, liền có

thể trao cho người đó cơ hội Phá xong rồi Lập. Cái gọi là Phá xong rồi Lập, đơn giản chính là phá tan sự gò bó trói buộc trong dĩ vãng, khiến người ta giống như một thứ lột xác. Vô luận là thân thể, linh hồn hay thậm chí đầu khí, đều có thể nâng cao một bước a!

Tên Phách Mại Sur cười nói:

- Nói chính xác là, chỉ cần ai ăn nó, thì ngày sau thân thể cho dù bị thiệt hại nghiêm trọng trí mạng, cũng không cần phải vì mạng sống mà lo lắng sầu muộn. Bởi vì nói không chừng, đó lại là một cơ hội để người đó hoàn toàn lột xác!

- Đi thôi! Trảng đấu giá hội này đã không còn gì hay để xem rồi.

Cơ Huyền đứng lên, âm thầm rời khỏi hội trảng.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Trai cò đánh nhau. Ngư ông đắc lợi

Bước chậm rãi khỏi phòng đấu giá. Cơ Huyền chuyển thân hướng về phòng tiếp khách của phòng đấu giá bước vào.

Tiến vào phòng tiếp khách. Cơ Huyền đem thẻ nhị cấp khách quý giao cho một vị thị nữ, sau khi nói rõ ý đồ, liền được ả cung kính mời vào.

- Đại nhân, thỉnh ngài chờ cho một khắc, ngay khi đấu giá hội chấm dứt, đến lúc đó người chủ sự, có thể giúp đại nhân thanh lý vật bán đấu giá ngay.

Ả thị nữ mang một ly trà nóng đặt ở trên bàn bên cạnh Cơ Huyền, sau đó lại mỉm cười lui ra ngoài.

Một lúc lâu sau, bỗng nhiên vài tiếng bước chân từ xa đến gần truyền vào phòng khách, ngón tay dần dần dừng lại. Cơ Huyền mở to mắt ra, nhìn về phía tấm rèm bị vén lên. Nơi đó, có một lão già thấp bé gầy đét đang dẫn hai ả thị nữ, cười tít mắt đi vào.

- Ha ha! Tiên sinh hẳn là người bán đấu giá Băng hàn linh tuyến? Ta là chủ sự ở đây, cứ gọi là Hồ Quân sự cũng được.

Lão già tiến tới, cười nói.

Lão vẫy vẫy tay, một ả thị nữ phía sau vội vàng cầm cái khay bạc trong tay đưa lên, tại giữa khay bạc, có bày ra một tấm Tử kim Táp phiến bên trên vẽ năm đạo sóng gợn màu sắc bất đồng.

Ngũ văn Tử kim Táp, cái này ở đấu khí đại lục, chỉ có Đấu Linh cường giả mới có tư cách mở và mang theo nó. Đương nhiên, vạn sự không có gì là tuyệt đối cả, dựa theo lẽ thường mà nói, một vị Tam phẩm Luyện được sư, cũng đủ loại tư cách này.

- Băng hàn linh tuyến của tiên sinh tuy không được đem ra đấu giá nhưng được cao tăng bên trên mua lại. Giá trực tiếp ba trăm vạn và hoàn toàn không phải khấu trừ chi phí thủ tục. Toàn bộ trong Tử Kim nạp này.

Hồ Quân sự phát tay, ả thị nữ liền mang khay bạc đưa tới trước mặt Cơ Huyền, giữa khay bạc có bày ra Ngũ văn Tử kim Táp.

- Đúng rồi! Hồ Quân sự, đấu giá hội sau cùng là Âm dương Huyền long đan, bị phương thế lực nào đấu giá thành công mua được vậy?

Đem đồ đặc thu xếp xong. Cơ Huyền bỗng có vẻ như ngẫu nhiên hỏi.

- Ha ha, vật đó cuối cùng bị người của Thiên Xà Phủ đấu giá mua đi rồi.

Hồ Quân sự cũng không có rề rà, nói thẳng ra. Dẫu sao cuộc đấu giá đó chính là vô số người chính mắt - nhìn thấy mà, cho dù lão không nói, e là chỉ thoáng một buổi chiều thôi, tin tức đó liền truyền khắp hơn phân nửa cái Hắc Giác Vực này rồi.

- Nếu thứ đồ của tại hạ đã tới tay, vậy không dám làm phiền đến túc hạ nữa. Xin kiếu.

Sau khi nhận được đáp án Cơ Huyền cũng không do dự nữa, chấp tay hướng về Hồ Quân sự muốn rời khỏi.

- Ha ha, tiên sinh đợi một chút nào. Môn chủ của ta đối với tiên sinh cảm thấy rất có hứng thú, nếu như tiên sinh không ngại, có thể cùng môn chủ của ta gặp mặt tâm sự một ngày hay không?

Hồ Quân sự ấy lại bỗng nhiên cười nói.

- Ta chỉ bán đấu giá một ít đồ vật, có gì mà khiến quý môn chủ phải cảm thấy hứng thú kia chứ? Xin lỗi, tại hạ còn bận một ít việc, không tiện lưu lại nhiều. Ngày sau nếu còn cần bán đấu giá thứ gì, tất nhiên tiếp tục tìm đến Hồ Quân sự. Cáo từ.

Cơ Huyền lác đầu từ chối, bên dưới áo bào ánh mắt cậu đầy thâm ý liếc vào một góc phòng khoe miệng nở nụ cười nhạt rồi đi.

Sau khi Cơ Huyền rời khỏi phòng thì một tên nam tử trung niên lưng hùm vai gấu xuất hiện từ vị trí cậu liếc nhìn. Tên nam tử này vừa xuất hiện, bầu không khí trong phòng khách tựa hồ thoát thay đổi như một thứ áp bách vốn sẵn có vậy.

Rời khỏi đấu giá hội Cơ Huyền và Hà Kim liền ẩn tàng khí tức dò la ra nơi cư trú của tên Thiệu Tông chủ Huyết Tông Phạm Lăng, bức Tàn Phá Đồ này, cậu nhất định phải đoạt tới tay.

Sau khi đấu giá hội ngày hôm đó kết thúc, đám người Phạm Lăng vẫn không có lập tức rời khỏi Hắc Ấn Thành, mà đều nán lại nghỉ ngơi sau một đêm, đến thời gian giữa trưa ngày hôm sau, đoàn người mới huỳnh hoang khoác lác ra từ điếm, hò hét xông ra khỏi Hắc Ấn Thành.

Vào lúc cả đám người Phạm Lăng vượt ra ngoài Hắc Ấn Thành, một bóng đen cũng bám theo sau, giống như một thứ băng huyết ở trong xương cốt, vô luận như thế nào, đều vứt người đó không xong.

.....

- Quả nhiên. ...

Cơ Huyền lặng không ở trên cao cùng Hà Kim liếc nhìn đoàn người của Phạm Lăng. Cơ Huyền nở nụ cười chế nhạo nói:

- Phía trước ẩn tàng không ít hơi thở mạnh mẽ, trong đó thậm chí có một gã đấu hoàng so với gã đấu hoàng trong phòng đấu giá còn mạnh hơn không ít. Huyết tông này quả là miệng đủ lớn. ...

- Còn có vài kẻ cũng có hứng thú bám theo nữa.

Ánh mắt cậu hữu ý liếc vào một phía khác cách Phạm Lăng nửa dặm, vị trí đó có một bóng đen cũng âm thầm quang sát Phạm Lăng.

Sau khi đám người Phạm Lăng tiến vào bên trong khu rừng nhỏ kia, con đường có chút heo lánh này lại lâm vào an tĩnh cực độ, thậm chí là phi điều, đều vì cảm ứng được sát ý từ trong rừng tràn ra mà phát run, thân thể lui vào trong tổ, không dám phát ra nửa tiếng kêu.

Không khí yên lặng đến quỷ dị lượn lờ tại khu vực này một hồi lâu không tiêu tán.

- Dứt chi

Theo tiếng vó ngựa dội lại, bên trong khu rừng nhỏ bỗng nhiên vang lên thanh âm dây cung rất nhỏ.

Dưới tầm mắt của Cơ Huyền, đầu lĩnh là một nữ nhân áo xanh váy bào dần dần hiện ra trong tầm mắt:

- Đám người Huyết Tông này, quả nhiên là đặt chú ý tại Âm Dương Huyền Long Đan. Huyết tông tông chủ cũng xuất động, tự nhiên là không thể để cho mấy người xà phủ này rời đi. Mà chỉ cần không còn ai sống sót trở về.

Hơn mười đạo nhân ảnh trong nháy mắt tiến đến đoạn đường nhỏ kia, khu rừng nhỏ đã xuất hiện trong tầm nhìn của các nàng.

Đầu lĩnh của đám người Thiên Xà Phủ kia, tự nhiên là vị Thanh trưởng lão xinh đẹp đã từng nhìn thấy bên trong phòng đấu giá kia, nàng ngẩng đầu liếc mắt về phía tiểu rừng rậm kia, lông mày hơi nhíu lại, có thể trở thành Thiên Xà Phủ trưởng lão, thực lực cùng kinh nghiệm tự nhiên là hơn xa thường nhân, đạo lý gặp rừng thận trọng, nàng đương nhiên cũng biết, hơn nữa, hiện tại còn mang theo Âm Dương Huyền Long Đan bên người, loại kỳ bảo này nhất định cần phải thận trọng thêm thận trọng!

Bàn tay dựng thẳng lên, Thanh trưởng lão làm ra một thủ thế, tốc độ dần chậm lại, bàn tay giương lên, không gian phía trước hơi hơi dao động, chọi một đạo năng lượng màu xanh biếc như con rắn nhỏ hiện ra, sau đó lọt vào trong bụi cỏ, với một tốc độ cực kỳ mau lẹ bơi vào bên trong khu rừng.

Năng lượng xà lạng yên không một tiếng động bơi vào rừng rậm, xà đồng xanh biếc vừa muốn lao lên, một âm thanh phá gió chọt vang lên, một mũi tên hung hăng cắm trên đầu rắn, gãy dựa một hồi liền hóa thành một mảnh năng lượng, dần dần hóa thành hư vô.

Trong một khắc con rắn nhỏ kia bị đánh chết, Thanh trưởng lão đang ở ngoài kia sắc mặt đại biến, lớn tiếng quát:

- Cẩn thận! Bên trong có mai phục!

- Ha ha, không hề là Thiên Xà Phủ trưởng lão, thủ đoạn đấu khí ngưng xà này, quả nhiên là xuất thần nhập hóa a.

Thanh trưởng lão vừa quát lên, trong rừng rậm cũng liền truyền đến một tiếng cười to, hơi thở hùng hồn chọt phóng ra, một đạo thân ảnh màu đỏ từ trong rừng bắn ra, cuối cùng đứng vững vàng trên đại thụ, ánh mắt lạnh nhạt quét về phía đoàn người Thanh trưởng lão ở bên ngoài khu rừng rậm.

- Huyết tông chủ. ... Ngươi đây là có ý gì? Chẳng lẽ muốn hướng Thiên Xà Phủ chúng ta tuyên chiến?

- Ha ha, tuyên chiến cũng không phải, bất quá ta cảm thấy có chút hứng thú với Âm Dương Huyền Long Đan trong tay Thanh trưởng lão!

Hồng bào nam nhân cười cười, chẳng qua trong tiếng cười vô luận như thế nào cũng không dấu được sự lạnh lạnh.

- Lui! Mọi người đều tự rút lui, chỉ cần có một người đào thoát, liền lập tức hướng phủ chủ đại nhân bẩm báo việc này!

Nghe đối phương nhắc tới Âm Dương Huyền Long Đan, lòng Thanh trưởng lão chợt trầm xuống, biết việc này không thể nói lý được, lập tức không chần chờ, quát lớn, bàn chân dẫm mạnh lên lưng ngựa, thân thể hóa thành một đạo ánh tử, phóng về phía cây cối hai bên.

- Huru, huru, huru

Người của Thiên Xà Phủ vừa phân tán vào bên trong rừng rậm, trong giây lát vang lên những âm thanh vút cao trong gió, vô số hàn quang mang theo kinh lực hung hãn bắn bạo bắn ra. Mà trong tình thế tên bay dày đặc như thế, đến cả Thanh trưởng lão kia cũng không tránh khỏi giảm tốc độ, thân thể chớp động tránh tên.

Nhân mã của Thiên Xà Phủ vừa bắn về bốn phía lại một lần nữa bị buộc lui lại giữa đường nhỏ, mà lúc này từ bốn phía rừng rậm hiện ra gần trăm tên Huyết tông chiến sĩ thân mặc hồng bào, cầm trong tay huyết đao.

Những Huyết tông chiến sĩ này sắc mặt đỏ dần, nhìn qua như con rôi, chẳng qua trong con mắt bọn họ cũng tràn ngập sự âm trầm cùng thô bạo như Phạm Lăng.

- Thanh trưởng lão, giao ra Âm Dương Huyền Long Đan, bốn tông chủ tha cho ngươi một mạng! Còn không, tử!

Trên ngọn cây, hồng bào nam nhân thân hình chớp động quỷ mị, nháy mắt xuất hiện ở trên khoảng không, âm trầm quát lên, thanh âm vang vọng mãi không tan.

- Sát!

Đối với tiếng quát âm trầm của Phạm Lao, Thanh trưởng lão Thiên Xà phủ không có chút tri hoãn, sắc mặt âm trầm quát một tiếng chói tai, đầu khí hùng hồn tự trong cơ thể phát ra, mạnh mẽ tràn ra khắp xung quanh, trực tiếp khiến lá cây tạp vật trên mặt đất phụ cận, đều bị đẩy ra, xem khí thế như vậy, thực lực sợ rằng đã tới cấp bậc đầu vương.

Mà sau khi nghe tiếng quát, gần hai mươi mấy tên cường giả Thiên Xà phủ bên cạnh, cùng một lúc, rút vũ khí ra, đầu khí dừng mảnh, một lũ xà hình đầu khí màu sắc không giống nhau, chạy liên tục tại bên ngoài cơ thể, cuối cùng đột nhiên bộc phát ra kinh lực kinh khủng, quay về phía hồng bào chiến sĩ chung quanh trùng kích.

Hai cổ hồng lưu một lục một đỏ, giữa đường hung hăng đối đụng, từ nơi tiếp xúc, rung động một cỗ năng lượng, giống như ba lăng vậy, bạo thịnh mà khai.

Sắc mặt Huyết tông chiến sĩ chết chóc hung lệ, hung hăng nâng đao đâm chém, tràn ngập máu tanh sát khí, không có phát ra một chút tiếng vang, mà cường giả Thiên Xà phủ, cũng là âm trầm nghiêm mặt, trong cơ thể đầu khí vận chuyển đến mức tận cùng, vũ khí bị đầu khí bao trùm, trong không gian tiếng vang tê tê, điều tàn mà ác độc hướng muốn hại toàn thân Huyết tông chiến sĩ.

Song phương cường giả cũng không phải là người vô dụng, thực lực mạnh mẽ, hơn nữa rõ ràng huấn đã luyện tốt, song phương trùng sát, tuy không có tiếng vang thật lớn, nhưng lại âm uân sanh từ huyết binh, thỉnh thoảng có tiếng rất nhỏ lợi khí đâm vào thân, tức thời máu tươi phun ra.

Thanh trưởng lão giờ phút này sắc lạnh như băng, cầm trong tay một thanh xà hình trường kiếm, mỗi một lần vung kiếm xoay tròn quỹ dị, đều là lưu tại cổ một gã Huyết tông chiến sĩ một đường, sau đó máu tươi phun ra, mà năng lực máu tươi bay xuống, bay nhanh đi, giống như một mận đã la sa xà kịch độc vậy, nhanh nhẹn mà ác độc.

Trên quan đạo, thi thể từ từ nhiều lên, trong đó đại đa số đều là người Huyết tông, tuy nhiên trong đó cũng cũng không ít người Thiên Xà phủ, song bất kể Thanh trưởng lão dẫn người trùng sát như thế nào, Huyết tông chiến sĩ vẫn cuộn cuộn không ngừng từ trong rừng rậm lao ra, đem ý niệm trong đầu muốn tiến vào trong rừng phá tan đi.

Mất lạnh lùng một kiếm xuyên thủng ngực một gã Huyết tông chiến sĩ, Thanh trưởng lão ánh mắt nhanh chóng đảo qua bốn phía, trong lòng chùng xuống phát hiện, vốn gần hai mươi vị Thiên Xà phủ cường giả, giờ phút này, chỉ còn lại có tám người.

Xà kiếm trong tay quay về phía sau đâm mạnh, xuyên thủng yết hầu một Huyết tông chiến sĩ định đánh lên. Bả vai có chút chấn động. Một đôi cánh do lực sắc đầu khí ngưng tụ mà thành nhanh chóng hiện ra. Mũi chân đạp nhẹ mặt đất. Thanh trưởng lão phóng thẳng lên trời. Song lúc lão vừa muốn xoay người thoát đi thì một bóng đen bay nhanh qua. Tức thì một đạo âm hàn ngân sắc kinh khí. Từ bầu trời áp mạnh xuống. Bởi vì kinh khí vô cùng mạnh mẽ. Dĩ nhiên là khiến cho giữa không trung vang lên liên tiếp những tiếng nổ kinh trời.

Cảm nhận được ngân sắc kinh khí trên đỉnh đầu. Thanh trưởng lão sắc mặt khê biến. Song chương đưa lên. Trong lòng bàn tay lục quang đại thịnh phủ xuống. Đưa cả thân thể bao vây trong đó.

- Âm!

Ngân sắc kinh khí phủ xuống. Hung hăng nện lên màn lục sắc hào quang trên thân thể Thanh trưởng lão. Sau một trận run rẩy kịch liệt, chỉ chốc lát sau cuối cùng không chịu được oanh kích này, vang lên một tiếng nổ nhỏ tan rã. Mà trong đó Thanh trưởng lão phát ra hừ một tiếng. Sắc mặt tái nhợt đi rất nhiều.

- Ha ha Thanh trưởng lão. Bồn tông nói qua. Hôm nay. Người nào cũng đừng nghĩ rồi đi!

Trên bầu trời. Hồng ảnh chớp động. Phạm Lao sau lưng một đôi cánh đầu khí đỏ như máu tươi. Cực kỳ chói mắt. Hai cánh phiến lay động. Thậm chí thể mờ hồ nghe thấy được trong gió mùi máu tươi.

Âm trầm cười. Phạm Lao không có cho Thanh trưởng lão cơ hội thở dốc. Sau lưng huyết dực chấn động. Thân thể đột nhiên đáp xuống. Tựa như một đầu hấp huyết biến bức nhìn thấy con mồi vậy.

Nhìn Phạm Lao đánh tới, Thanh trưởng lão sắc mặt tái nhợt cũng chỉ cần rằng hận hận, nâng kiếm nghênh đón, trong cơ thể đầu khí toàn tốc vận chuyển, đầu khí hung hãn vô cùng khiến không gian xung quanh phát ra những tiếng nổ nhỏ, xem ra, để có thể từ trong tay đầu hoàng Phạm Lao chạy trốn, Thanh trưởng lão, đã là đưa thực lực bản thân phát huy tới cực hạn.

Phạm Lao thân thể vừa mới biến mất, Thanh trưởng lão phát hiện, lập tức sắc mặt mãnh biến, song không còn kịp lui về phía sau, một đạo mờ hồ hồng ảnh hiện ra trước mặt, một bàn tay đỏ đậm như máu tươi bạo xạ ra, cuối cùng hung hăng chụp lấy cổ cánh tay Thanh trưởng lão, nhất thời, một tiếng đầu khớp xương vỡ vụn, trống rỗng vang lên.

- A!

Cánh tay truyền đến đau nhức, trực tiếp làm cho đắc Thanh trưởng lão không kịp được phát ra một tiếng thét thê lương chói tai, bàn tay cầm hộp hàn ngọc, còn không kịp thu hồi, đã bị Phạm Lao như tia chớp cướp đi, sau đó cuồng tiếu lui nhanh.

Lui về phía sau, Phạm Lao cấp tốc mở hộp hàn ngọc, nhất thời một đạo kim quang bắn ra, thấy thế, trên khuôn mặt hắn đắc ý cùng mừng như điên càng thêm nồng nặc, rất nhanh khép lại nắp hộp, sau đó quay về phía dưới Phạm Lăng, lớn tiếng đạo:

- Lăng nhi, mang theo nó về trước, Huyết tông huyết vệ, hộ tống thiếu tông chủ hồi Mộ Chi thành! Nơi này do bồn tông ở lại ngăn cản!

Nghe được tiếng quát, Phạm Lăng vội vàng chuyển thân, đưa tay đón lấy hộp hàn ngọc, cất nhanh vào trong nạp giới, cũng không chạm trễ, tay vung lên, nhất thời hơn mười danh huyết vệ bắt đầu từ trong vòng chiến thoát thân ra, đoàn người lấy Phạm Lăng làm đầu, quay về phương nam nhanh chóng rời đi.

- A! Phạm tạp chủng, lão nương hôm nay quyết liều cái mạng này, cũng sẽ không cho ngươi quá dễ!

Thanh trưởng lão nét mặt già nua háng giọng, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét thê lương chói tai, so với lúc trước hùng hồn gần hai gấp ba kinh khủng đầu khí, tự trong cơ thể mạnh mẽ trào ra, theo đầu khí cuồng dũng, dưới da tay Thanh trưởng lão, cư nhiên có chút máu tươi tràn ra.

Cơ Huyền ở phía trên cao quang sát hết thấy, cậu triệu gọi Sur Vương ra lệnh:

- Chỉ để hai người kia sống xót, còn lại giết hết.

Cánh tay chỉ vào Thanh trưởng lão và Phạm Lao về hai người sống xót, còn lại những kẻ còn lại thì giết hết.

Nói xong Cơ Huyền và Hà Kim hướng tới phía Phạm Lăng đuổi theo, bọn chúng cứ chém giết nhau còn cậu thì thu phục tàn cuộc.

Nhất thời, tiếng nổ mạnh, vang vọng phía chân trời! Tiếng thê lương vang lên khắp mảnh rừng. Ở vị trí đó hóa thành biển máu, hóa thành cuộc thảm sát một chiều.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Chiến Tiêu Viêm

Khi Cơ Huyền tới nơi đã thấy Tiêu Viêm và Phạm Lăng giao thủ.

.....

- Thiếu tông chủ. Người đi trước đi. Để ta ở lại cản hắn. Lấy thực lực tông chủ, hẳn là cũng nhanh giải quyết người Thiên Xà phủ. Chỉ cần kéo dài một chút thời gian. Liền có thể chống đỡ đến khi tông chủ đến.

Tên La trưởng lão còn có lực chiến đấu, trong tay nắm trường đao. Mặc dù trong lòng cũng là tràn ngập hoảng sợ đối với dị hỏa. Nhưng giờ phút này, cũng chỉ có hắn còn lực có thể cùng đối phương đánh một trận.

Nghe La trưởng lão nói, Phạm Lăng cắn răng. Cũng không có một chút chần chừ. Kéo thân thể trọng thương. Quay đầu bỏ chạy.

Nhìn Phạm Lăng quay đầu chạy không có chút chần chờ. Tiêu Viêm đột nhiên cười cười. Nhưng thân thể không động tĩnh.

Quay đầu chạy một đoạn, không cảm nhận được kịch chiến phía sau. Phạm Lăng nổi lên một cổ nghi hoặc. Song nghi hoặc vừa mới hiện lên, nhưng là đột nhiên hiện lên một tia thất thái quang ảnh.

Trong tầm mắt chợt lóe thất thái quang ảnh, giờ phút này giống như kinh cung chi điều Phạm Lăng không kịp nhìn. Chân đột nhiên dừng lại, ánh mắt quét qua xung quanh. Nhưng vẫn không phát hiện ra. Lập tức nhướng mày. Vừa muốn tiếp tục chạy trốn. Ngực đột nhiên đau đớn mãnh liệt.

Cổ nén đau nhức, Phạm Lăng chậm rãi cúi đầu. Vừa vận nhìn thấy một cái thất sắc từ phía sau lưng xuyên thấu ra.

Thất thái quang ảnh sau khi xuyên thấu thành một lỗ nhỏ mà Phạm Lăng không coi vào đâu, bỗng biến thành một thất thái tiểu xà lớn gần nửa thước. Con mắt gât gao nhìn chăm chăm tiểu xà có một đôi mắt yêu dị. Phạm Lăng nghĩ không rõ. Lấy lực phòng ngự đấu linh cường giả. Bị nó xuyên trực tiếp qua như đậu hũ.

- Lần này. Thật hảo.

Từ ngực truyền đến đau nhức, làm cho ánh mắt Phạm Lăng từ từ mơ hồ. Tại lúc sắp ngã xuống. Hắn mạnh mẽ quay đầu. Ánh mắt xuyên thấu qua khe hở, vừa vận nhìn thấy thanh sắc hỏa diễm chợt thịnh. Cùng với hai tiếng kêu thảm thiết. Vì bị dị hỏa khắc chế tuyệt đối hai gã trưởng lão một trọng thương một bị vết thương nhẹ căn bản không có khả năng sống sót trong tay Tiêu Viêm đột nhiên thực lực tăng vọt.

Thân thể từ từ ngã xuống, đôi mắt Phạm Lăng dần khép lại. Giữa lúc mơ hồ hắn nhìn thấy hắc bào nhân chậm rãi xuyên qua trong rừng, quay về hướng mình bước lại.

Theo bước tiến, thanh sắc hỏa diễm trên thân thể Tiêu Viêm từ từ lui vào cơ thể. Mà khí tức có thể so với đấu linh cường giả cũng là lặng yên hồi sức.

Đưa thôn thiên mạng thu vào trong áo. Sau đó cúi người tháo nạp giới trên ngón tay Phạm Lăng. Vừa mới thu nạp giới, thanh âm Dược lão vang lên vội vàng.

- Tiểu tử kia cẩn thận.

Theo lời dược lão vừa dứt thì năm đạo uân sát kiếm khí nhanh tới khó tin từ trong bầu trời tối đen đó hiện ra. Năm đạo kiếm khí hướng tới năm vị trí nguy hiểm nhất của Tiêu Viêm chém tới.

Tiêu Viêm nâng thanh hắc trọng xích vốn đã được thanh sắc đấu khí phủ quanh lên mạnh mẽ đối kháng.

- Oanh.

Một tiếng nổ lớn vang lên đem đất đá xung quanh bay gần nửa thước.

Đầy trời khói bụi mù mịt. Cảm thụ song chương gần như chết lặng, khuôn mặt Tiêu Viêm dưới hắc bào thoáng biến hóa. Lúc này Tiêu Viêm đã bị đánh lùi lại vào chục bước. Cánh tay cầm hắc trọng xích không ngừng run rẩy.

- Người này lực lượng thật mạnh.

Trong làn khói một thân ảnh liên lóe lên. Thân hình giống một mũi huyết tiễn. Trong nháy mắt xuất hiện tại trước mặt Tiêu Viêm. Dưới lớp hắc bào bàn tay người này hóa thành một hắc trảo, nắm ngón tay chụm lại. Hắc trảo hóa thành một thanh kiếm sắc bén, chém đôi không khí đâm thẳng tới mi tâm của Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm cảm nhận thấy sát khí kinh người từ hắc thủ kia khiến hắn lạnh người. Không chút do dự Tiêu Viêm thả hắc thước khổng lồ kia xuống bàn tay nắm chặt lại, đậm hoàng đấu khí thoáng yên tĩnh lại, chợt theo tiếng quát của Tiêu Viêm :

- Bát Cực Băng.

- Thành thịnh!

Một âm thanh trầm muộn vang lên, năng lượng thanh sắc và hắc quang đụng vào nhau.

Hắc trảo và hoàng sắc quyền phong trong thoáng chốc ngưng lại hai luồng năng lượng xung đột đem toàn bộ mặt đất nơi hai người đứng nứt toác ra. Cùng lúc này hai người lên tiếng đồng thời. :

- Âm kinh.

- Bạo Phá.

- Âm âm.

Theo tiếng hét của hai người không gian một lần nữa chấn động không thôi. Hắc quang và hoàng khí bùng nổ, hai nguồn năng lượng đan xen giống như

pháo hoa bùng sáng lên một khoảng không gian.

- Phanh!

Thoáng một chút yên tĩnh rồi khuôn mặt của Tiêu Viêm chợt trở nên trắng bệch, vết máu không ngừng từ khóe miệng tràn ra.

Lúc này hắc trào từ “kiếm” trong khoảng khắc thu lại thành quyền, hai nắm tay gặp nhau giữa không trung. Khuôn mặt dưới lớp mũ nở nụ cười khinh thị, nắm quyền mạnh mẽ đem đánh bật của Tiêu Viêm đánh bật ra.

Nắm tay phía trước đẩy mạnh tới, thân hình Tiêu Viêm giống như một mảnh lá vụn trong cuồng phong, dưới vô số ánh mắt kinh hãi trực tiếp bắn ra xa.

- Thịnh thịnh.

Thân hình Tiêu Viêm bị đánh bật vào vài cái cây cổ thụ mới miễn cưỡng dừng được.

- Phụt.

Cuối cùng Tiêu Viêm phụt ra một ngụm máu tươi, cả người không kiềm chế được như vô lực khụy xuống. Ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía hắc bào nhân thì thấy trên tay kẻ đó cầm một chiếc nhẫn tinh xảo.

.....

Cơ Huyền một kích đem Tiêu Viêm đánh tới thổ huyết và cướp được nạp giới từ trong tay hắn.

Lần giao phong ngắn ngủi Cơ Huyền toàn thắng. Nhưng dù sao đây cũng không phải chiến thắng vẻ vang gì. Có điều Cơ Huyền sao thèm quan tâm, thắng vẫn là thắng. Cậu nhìn Tiêu Viêm đang thổ huyết khiêu khích nói :

- Hắc, ngươi chơi trò bộ ngựa bắt ve thì ta sẽ là hoàng tước phía sau bắt mồi. Thực nghĩ thiên hạ này do ngươi làm chủ sao ?

Tiêu Viêm thụ thương nặng, bị Cơ Huyền khiêu khích thì tiếp tục bị thổ huyết, ánh mắt hẩn lạnh lãnh thấu xương hận không thể lăng trì Cơ Huyền. Đúng lúc này Được Lão gầm lên trong đầu Tiêu Viêm :

- Tiểu tử rút mau, ta cảm thấy một luồng khí tức không tốt, có lẽ là Đấu Tông. Hơn nữa còn có cả hai Đấu Hoàng.

- Nhưng còn tàn đồ.

Tiêu Viêm không cam lòng gần giọng trong đầu.

- Ngủ xuẩn, còn sống là còn có cơ hội. Kẻ kia không có ý định giết ngươi. Nhân cơ hội trước khi hắn đổi ý rồi mau.

Tiêu Viêm thập phần không cam lòng, ánh mắt hận thù ghim lên Cơ Huyền. Nắm quyền siết chặt tới chảy máu. Cuối cùng cắn răng hóa thành một đạo bóng đen lao vào trong rừng rậm.

Mà Cơ Huyền đối với Tiêu Viêm hoàn toàn hoa lệ bỏ qua. Sau khi Tiêu Viêm biến mất thì một đạo hồng sắc ánh tử từ bầu trời phóng nhanh qua. Nhanh chóng đáp lại bên phía Cơ Huyền.

Trên tay hắn còn cầm hai người, một nam một nữ. Vết thương trên người hai kẻ này chẳng chịt, cả người toàn máu tươi. Hồng sắc ánh không hề lưu tình ném mạnh hai người này xuống đất.

Cơ Huyền nhìn hai người này nở nụ cười hả hê nói :

- Di, đây không phải là Phạm Lao tông chủ và Thanh trưởng lão đây sao ? Thê thảm vậy.

Hai người này chính là tông chủ của Huyết tông và trưởng lão của Thiên Xà phủ. Hai người được coi là tiểu đầu sỏ một phương vậy mà nay đã trở nên thập phần thê thảm, hấp hóp như sắp chết. Thế mới thấy khoảng cách giữa Đấu Tông và Đấu Hoàng khác biệt như nào.

Phạm Lao và Thanh trưởng lão hiện tại thập phần nguy kịch. Nào có khả năng nói chuyện nữa chỉ biết uất hận nhìn Cơ Huyền. Kiêu hùng cả đời không ngờ bại trong tay một tiểu bối nhỏ.

- Hận ta sao ? Hắc, vậy cứ hận đi. Còn điều hận nữa cơ Phạm Lao tông chủ. Ngài nhìn xem.

Cơ Huyền đứng tránh sang một bên. Vừa vặn Phạm Lao nhìn được các thi thể, trông mắt hắn co rút lại khi thấy thi thể của con trai mình cũng nằm trong đó. Phần nộ tột cùng, hắn liều mạng dấy giục không để ý thương thế của bản thân, tiếng nói ảm ừ nhưng nghe ra sự phẫn nộ không thôi.

- Ngươi không cần phải như vậy, thực ra ngươi không phải ta giết. Nhưng ta biết kẻ giết hắn. Ngươi đừng như vậy. Thân xác này của ngươi có giá trị không nhỏ đâu. ... Haizzzz, ta còn muốn nói với các ngươi chút nữa nhưng tình trạng này không được rồi... Vậy thì thôi vậy.

Giả bộ mè nheo khóc chuột một hồi thì Cơ Huyền lại cảm thấy vô vị. Cậu duỗi eo đứng dậy lãnh đạm nói.

Trên người cậu xuất hiện một luồng khói tím mờ ảo uẩn lượn. Luồng khói tím đó theo đầu ngón tay của Cơ Huyền chậm rãi tiến tới phía Phạm Lao và Thanh trưởng lão.

Hai người này muốn kháng cự luồng khói tím này nhưng vô dụng, cuối cùng thì khói tím từ từ xâm thực... Sau một hồi ánh mắt họ trở nên mê li, cuối cùng là vô hồn. Cơ Huyền đem Huyết Tinh thạch ra, đầu khí thúc dục ngưng tụ thành giọt tinh huyết. Hai người hấp thụ vài giọt thương thể liền hồi phục nhanh chóng.

- Chủ nhân.

Phạm Lao và Thanh trưởng lão cúi đầu hành lễ với Cơ Huyền.

- Với hai kẻ này thì hóa thành cốt quân khá đáng tiếc, dùng nhiếp hồn thuật có tác dụng lớn hơn hẳn.

Lắm bầm vào tiếng, Cơ Huyền nhìn hai thuộc hạ mới của mình nói :

- Hai người về nơi của mình giống như bình thường. ... À, hãy đưa người tìm kiếm nữ nhân tên Tiểu Y Tiên và bảo hộ nàng bình an cho ta.

- Rõ.

Hai người nghe lệnh, rồi hóa thành đạo lưu quang biến mất ở phía chân trời.

Đúng lúc này hệ thống vang lên giọng nói vô cảm :

- Tinh. Kí chủ thu phục được năm thuộc hạ.... Nhiệm vụ phụ tuyển thưởng 1000 điểm hệ thống...

- Tinh. Tiêu diệt người của hai thế lực lớn (Sư Vương đồ sát), điểm hệ thống tăng 10...30...100...500.....

Vô số điểm hệ thống được cộng dồn vào số điểm tích lũy của Cơ Huyền làm cậu cũng chóng mặt.

Không để ý tới hệ thống nữa Cơ Huyền thuận thân cùng Sư Vương rời khỏi hiện trường.... Rất nhanh sau đó cuộc thám sát này bị phát hiện rồi dấy lên cuộc đấu tranh đoạt của một số thế lực nhỏ nhằm độc chiếm những món đồ của người chết. Tinh huyết lại bao trùm nhưng đó là việc của sau này.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Sử dụng Thất Phẩm đan được

Trong một hang động nhỏ một thanh niên tướng mạo bình thường đang cầm một chiếc nhẫn tinh xảo ngắm nghía. Khóe miệng cười tới nhếch lên tận trời.

- Lần này thu hoạch thực khá nga.

Cơ Huyền không chỉ thu hoạch được tám tàn đồ của bị hỏa mà Âm Dương Huyền Long Đan cùng Tam Thiên Lôi Động cũng rơi vào tay cậu. Bạc kỳ bảo này, cho dù là bỏ vào bất cứ đâu trên Đấu Khí đại lục cũng có thể gọi lên một con sóng không nhỏ.

Cơ Huyền bàn tay lại lật ra, một cái hàn ngọc hạp màu trắng sương mù hiện ra. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào hàn ngọc hạp. Yết hầu Cơ Huyền có cảm giác khó khăn nuốt một ngụm nước miếng. Tại kỳ bảo trước mặt này, định lực của Cơ Huyền cũng không có bao nhiêu.

Bàn tay cẩn thận mở hộp nhọc ra, một luồng kim quang nhất thời bắn ra. Đánh một cái rùng mình Cơ Huyền vội vàng đem ngọc hạp đóng lại vội vàng.

Dưới sự hấp dẫn của bạc kỳ bảo bởi có cái giá trên trời này. Trừ bỏ một số rất ít cường giả cấp bậc đã đạt tới đẳng cấp nào đó, hoặc là không muốn động chạm người. Chỉ sợ đa số còn lại đều không thể che lấp được dã tâm và sự tham lam với nó, lập tức tiến tới sát nhân đoạt bảo. Mà hai loại người kia, tại trong Hắc Giác vực, tựa hồ không thiếu.

- Ăn hay không ăn!!!!

Cơ Huyền thực sự phân vân với lựa chọn của mình. Ăn vào khi lâm vào tuyệt cảnh có cơ hội thoát thai hoá cốt so với thoát thai hoá cốt đan của hệ thống không khác bao nhiêu. Có điều là yêu cầu khác nhau. Chỉ là nếu không có việc gì thì chả phải nó ko còn tác dụng gì sao.

- Kệ cha nó, cứ ăn trước tính sau.

Sau một hồi phân vân thì Cơ Huyền lựa chọn nhắm mắt ăn bừa.

Cơ Huyền thật cẩn thận xốc lên hàn ngọc hợp, trong lúc hấn xốc nắp hộp lên, một tay hấn nhanh chóng bao trùm hộp ngọc, sau đó đầu khí đen nhẹ nhẹ cũng dần bạo ra, đem tia kim quang sắp bạo phát lên bầu trời kia cân xuống.

Trong bàn tay nắm lấy Âm Dương Huyền Long Đan, kim quang lưu chuyển, hai con thần long màu vàng thật nhỏ, không ngừng xoay quanh đan nội, tản mát ra một cỗ thanh âm rỗng ngậm rất nhỏ và tinh tế, tựa hồ có một loại ma lực kỳ dị, có thể làm cho linh hồn con người có thể thất thần cùng run rẩy trong nháy mắt.

Bàn tay nắm chặt Âm Dương Huyền Long Đan, Cơ Huyền hít sâu một hơi, sau đó mạnh mẽ nhét vào miệng.

Còn chưa kịp làm gì khác, một cỗ nhiệt lưu đã theo yết hầu trôi xuống.

Nhiệt lưu mênh mông như hồng thủy, phô thiên cái địa mạnh mẽ tiến vào trong thân thể, dòng nhiệt lưu tựa hồng thủy kia giống như dòng nước tiến vào trong biển sâu, chậm rãi lắng đọng lại rồi hoàn toàn biến mất.

Lúc này hệ thống vang lên giọng nói vô cảm:

- Tinh. Âm Dương Huyền Long Đan, đã đạt tới trình độ đan khí ngưng linh, được luyện chế từ hai khóa lục giai ma hạch tử vong không quá bảy ngày, nên một ít long khí vẫn ngấm vào trong đan dược, vì thế mới xuất hiện thanh âm rỗng ngậm, làm cho linh hồn người khác có loại cảm giác run rẩy.

- Tinh. Nếu người thật sự đoạt được một ít long khí kia, như vậy, sau này cùng người khác đối chiến, đột nhiên hô một tiếng, đem linh hồn đối phương chấn đắc trong chốc lát, thất thần trong giây lát, vậy chẳng phải ngươi đã chiếm hết tiện nghi sao? Cường giả đối chiến, thắng bại trong gang tấc. Với lại, sóng âm ẩn chứa long khí, đối với linh hồn cũng có một lực sát thương thật lớn, sau này nếu gặp linh hồn thể cường giả còn có thể đối phó với đòn sát thủ của bọn họ, tránh bị bó tay bó chân quá mức

- Tinh. Kí chủ có muốn kích phát khả năng này không?

Cơ Huyền nghe thấy hệ thống thông báo mắt liền sáng như sao trời nói:

- Đồng ý.

- Tinh. Ngay không ngừng vận chuyển đầu khí trong cơ thể, trong lúc đầu khí vận chuyển với tốc độ cao đấy, nếu có một loại năng lượng kỳ dị tách ra từ trong đầu khí, như vậy, số ít long khí bên trong Âm Dương Huyền Long Đan kia hẳn đã được người kế thừa.

Đứng bên cạnh vách núi, Cơ Huyền hít sâu một ngụm khí lạnh như băng, đôi mắt dần dần nhắm lại, đầu khí trong cơ thể toàn bộ phóng ra, phát ra một trận run rẩy nhỏ, một luồng hắc ám đầu khí mạnh mẽ phun ra, cuối cùng giống như sóng dữ, theo kinh mạch gào thét chảy qua.

Theo tốc độ vận chuyển của đầu khí trong cơ thể ngày càng tăng nhanh, bên ngoài thân thể Cơ Huyền đầu khí hùng hồn đã hóa thành sương mù mỏng manh, đem thân thể hoàn toàn ẩn vào bên trong, mặc dù cậu không động thủ khống chế, nhưng đám năng lượng sương mù này mơ hồ có thể tự động ngưng tụ thành đầu khí áo giáp.

Đầu khí tựa như gió cuồng mãnh vận chuyển lên, trong kinh mạch cũng truyền đến cảm giác co rút nhàn nhạt đau đớn, như có như không.

Cắn chặt hàm răng, bàn tay Tiêu Viêm lúc này run rẩy nhẹ, sau một lúc lâu, cảm giác đau đớn co rút chợt tăng lên, linh hồn Tiêu Viêm run rẩy một chút, rốt cục sắp chịu không nổi nữa.

Nhưng ngay lúc Cơ Huyền đạt đến cực hạn, đầu khí trong cơ thể lại vận chuyển nhanh lên, chợt có một nguồn năng lượng kì dị thoát ra ngoài.

Đoàn năng lượng kì dị này sau khi thoát ra khỏi kinh mạch, tựa như bị một lực lượng vô hình nào đó dẫn dắt, hướng đến yết hầu của Tiêu Viêm

Cắn chặt khớp hàm, vào lúc này Cơ Huyền bị một cỗ năng lượng kỳ dị mạnh mẽ đánh vào, một đạo sóng âm làm cho linh hồn người ta run rẩy từ trong miệng cuộn cuộn phát ra!

- Hồng!

Dưới tiếng rống mang theo sóng âm kỳ dị kia, nguyên bản những tiếng kêu của ma thú chung quanh ngẫu nhiên phát ra, giờ hoàn toàn im bật, dãy núi lâm vào yên lặng.

Tiếng rống mang theo dao động kỳ dị, ở bên trong dãy núi cuộn cuộn lan nhanh ra khắp nơi. Một lúc sau mới dần dần tiêu tán, dãy núi vừa lâm vào im lặng mới dần dần khôi phục lại một chút sinh khí.

Phía trên vách núi, Cơ Huyền bỗng nhiên che cổ lại, kịch liệt ho khan vài tiếng, sau đó dùng sức nuốt mấy khẩu nước miếng, cảm giác như hỏa thiêu nơi yết hầu kia mới dần dần suy yếu một chút.

- Ta đã thành công sao?

Khuôn mặt Cơ Huyền tuy có chút đỏ lên vì ho khan kịch liệt, nhưng vẫn mang theo một vẻ hưng phấn, vội vàng hỏi.

- Tinh. Kí chủ hoàn toàn thành công.

Nghe vậy, hưng phấn trên khuôn mặt Cơ Huyền càng đậm, tuy rằng lúc này Âm Dương Huyền Long Đan không làm cho thực lực cậu lập tức tăng lên, bất quá cái gọi là long khí này lại làm cho cậu có thêm một loại thủ đoạn công kích nằm ngoài dự đoán của mọi người. Có thể tưởng tượng được, thứ này hẳn sẽ mang đến sự trợ giúp thật lớn.

- Tinh. Bất quá hiện tại ngài mới chỉ kế thừa thành công long khí trong Âm Dương Huyền Long Đan, nếu chỉ đơn thuần dựa vào nó mà phát ra loại sóng âm này, đối với yết hầu thương tổn quá lớn. Vạn nhất vô ý một chút, có thể trở thành câm điếc.

Chưa đề Cơ Huyền vui mừng hệ thống đã bồi cho một dao.

Cơ Huyền như bị tạt gáo nước lạnh lên trên người. Cậu chán nản hỏi hệ thống:

- Vậy người có đầu kĩ có thể giúp ta sử dụng không?

- Tinh. Việc này thì tùy duyên thôi.

Đối với câu trả lời có lệ này Cơ Huyền trợn mắt kinh bỉ. Cái hệ thống này giỏi nhất là trạng thái cổ lộng huyền hư. Mẹ nó ra vẻ cao thâm cái mông gì, cái thứ đồ này cũng có sĩ diện sao.

Lấy một bình nước từ bên trong nạp giới ra, hưng hăng uống vào một ngụm.

- Xem ra, vù mầu chóng tăng lên thực lực, bây giờ ta phải đến Già Nam học viện a, bất quá, trong thời gian này cũng cố gắng học được Tam Thiên Lôi Động kia, như vậy, sau này cho dù gặp phải cường giả đánh không được, cũng có thể chạy trốn a.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Tu luyện Tam Thiên Lôi Động

Trong một góc thâm sơn mò mịt một mảnh màu xanh kéo dài đến cuối tầm mắt giống như màu xanh của hải dương vô tận. Bỗng nhiên rừng cây khẽ rung chuyển, một làn sóng như thủy triều màu xanh biếc thật lớn rộng gần trăm trượng từ xa quét tới, như ẩn như hiện khiến người ta lu luồn run sợ.

Một bóng người đang ngồi trên vách núi, người này cầm bàn tay cầm quyền trục màu bạc. Phía trên quyền trục có ghi các dòng chữ mang phong cách cổ xưa, tia chớp bên trong quyền trục phụt ra nhàn nhạt điện quang màu bạc chớp động bốn chữ: Tam Thiên Lôi Động trong tay suy ngẫm một hồi lâm lâm nói:

- Tam Thiên Lôi Động này thì tu luyện như nào đây?

- Tinh. Trong quyền trục này bị phong ấn vào một tia phong lôi chỉ lực bên trong, có lẽ để đề phòng có kẻ ngoại tộc tu luyện được.

Từ trong không gian, một tiếng nói máy móc vang lên trong đầu người đó.

"Phong lôi chỉ lực" trong lòng nhắc lại một lần, kẻ đó chán nản nằm trên đất, khuôn mặt không có gì đặc biệt xuất hiện, làn da trắng thuần như ngọc được ánh mặt trời chiếu làm nó trở nên sáng bóng như viên đá quý vậy.

Người này chính là Cơ Huyền, sau khi rời khỏi cậu chọn một vị trí thích hợp để tu luyện Tam Thiên Lôi Động.

- Tinh. chỉ có cuồng phong nổi lên mây đen dày đặc, đợi khi thời điểm Lôi Đình chớp động, ngồi trên đỉnh núi thì mới có thể may mắn hấp thu tự do tại trong hư không một ít phong lôi chỉ lực, bất quá phong lôi chỉ lực này cũng có chút bá đạo, nếu tâm trí không kiên định, sợ là không thể đem nó thao túng.

- Nói nhiều vậy người vẫn chưa nói tới cách tu luyện Tam Thiên Lôi Động cho ta đâu.

Cái hệ thống này mỗi lần có việc gì nhờ tới nó là nó lại cổ lộng huyền hư, đem sự việc nói tới phức tạp, vòng vo một hồi mới nói vào trọng điểm. Trong lòng Cơ Huyền đối với nó phi thường bất mãn.

- Tinh. Đối với kẻ khác thì đúng là có chút khó khăn, nhưng với kí chủ muốn tu luyện được nó thì đơn giản hơn nhiều lắm. Vì kí chủ sở hữu Phong Nhộ Long Diễm.

- Việc đó thì có liên quan gì sao?

Cơ Huyền có chút mơ hồ hỏi lại.

- Tinh. Phong Nộ Long Diễm được sinh ra ở nơi có Phong, Lôi, Hỏa 3 loại nguyên tố giao thoa, hòa diễm cực kỳ cuồng bạo, có thể tự mình sản sinh thiên địa dị tượng. Vì vậy nên bản chất của nó cũng tồn tại phong lôi chi lực.

Hệ thống chậm rãi giải thích:

- Hơn nữa vì công pháp của kí chủ cho phép ngài sử dụng nhiều nguyên tố chi lực khác nên, việc phải hấp thụ phong lôi chi lực là không cần thiết với ngài lắm.

Nhìn quyền trục trong tay Cơ Huyền cười cười, xem ra rút được tương đối nhiều thời gian trong việc học tập đấu kĩ này.

Không do dự, Cơ Huyền mạnh mẽ xé rách mặt ngoài quyền trục. Lúc xé mở quyền trục, đột nhiên cường quang màu bạc chói mắt từ bên trong quyền trục phóng xuất ra ngoài liền hóa thành một đạo điện quang màu bạc thô to hình trụ xuất hiện.

- Tinh. Lúc này kí chủ hãy triệu hồi Phong Nộ Long Diễm mau.

Cơ Huyền lập tức hành động khi hệ thống vừa lên tiếng, lật bàn tay mình, một đóa hỏa diễm màu hoàng kim thấp phần quỹ dị xuất hiện. Ngọn hỏa diễm này có nhiệt khí thấp phần kinh khủng, đem không khí đốt tới phát ra những tiếng “xì xèo” nho nhỏ. Không chỉ nhiệt khí khủng mà bên trong ngọn hỏa diễm này còn lập lòe ánh lôi quang mạnh mẽ. Trong lửa này truyền ra còn một loại tiếng gió kì dị. Có thể nghe thấy mọi cả tiếng gió và sấm.

Phong Nộ Long Diễm vừa triệu hoán ra thiên địa lập tức xuất hiện dị tượng. Đột nhiên không biết từ góc nào trên bầu trời mây đen trào ra che kín cả bầu trời, cuồng phong nổi lên cuộn cuộn quét xuống núi, đem núi rừng bên trong thổi phát ra tiếng rền vang.

Trên bầu trời, tầng mây đen dày đặc lượn lờ xung quanh như muốn quán lại với nhau khiến bầu trời khắp nơi một màu đen, bất chợt một tia chớp màu bạc to như cây trượng phá tan mây đen đánh xuống như muốn xé rách không gian, đem toàn bộ núi non bao trùm trong ánh sáng huy hoàng mà đầy thiên uy.

Dị hỏa vừa hiện, thiên địa dị tượng. Quả là không sai.

Đạo điện quang màu bạc thô to hình trụ trực tiếp cắm vào tầng mây đen dày đặc, ngoài trăm dặm vẫn thấy được rõ ràng. Bất quá đạo điện quang màu bạc hình trụ không duy trì được lâu phá ra âm thanh "xuy..." một tiếng liền cấp tốc hướng về quyền trục bay lại, cuối cùng toàn bộ biến mất trong quyền trục.

Khẽ hít sâu một hơi, Cơ Huyền tập trung tinh thần, lực lượng linh hồn bay ra đem không gian xung quanh tầng đá bao phủ chặt chẽ.. Tại lúc tiến vào trạng thái ngưng thần không bao lâu. Tia chớp trên bầu trời như ẩn như hiện, hào quang màu bạc trên quyền trục cũng càng ngày càng hiện rõ, cuối cùng quyền trục lại tự động trời nổi bay lên hướng tới trước ngực Cơ Huyền mới dừng lại.

Tại thời điểm hào quang màu bạc càng ngày càng mãnh liệt. Địa đồ bị bao bọc bởi hào quang màu bạc như ẩn như hiện cũng trở nên rõ ràng. Không ngờ địa đồ lại là các tư thế hình người, tuy các hình người thể hiện tư thế khác nhau, nhưng cơ hồ dưới chân bọn họ đều bị một tia chớp màu bạc bao lấy. Đột nhiên hào quang khẽ nhúc nhích khiến bóng người như sống lại, không gian hơi dập dờn bỗng bành thì bóng người đã phá tan hào quang trời bước mà bay ra ngoài.

- Lăn về.

Cảm nhận được dị biến từ quyền trục, Cơ Huyền quát vang lên. Lực lượng linh hồn mạnh mẽ đang bao phủ toàn bộ sơn phong bạo dừng quay về, bóng người năng lượng do ảnh hưởng của linh hồn lực lượng mà rơi xuống dưới cuối cùng quán chú vào bên trong đầu cậu.

Hai tay cơ hồ thuần thục nhanh chóng kết xuất thủ pháp tu luyện, tâm thần Cơ Huyền tiếp tục tiến nhập vào trong thân thể. Trong cơ thể đấu tinh xung quanh tụ khí xoáy cũng nhanh chóng di chuyển, một cổ đầu khí hắc ám mãnh liệt giống như hồng thủy di chuyển bên trong kinh mạch, cuối cùng dừng lại tại một chỗ kinh mạch giao giới. Bao lấy một tia năng lượng màu bạc mỏng lung rồi áp chế nó xuống.

"Tê, tê" năng lượng màu bạc không ngừng vận vẹo, hơn nữa không ngừng tản mát ra tiếng vang tê tê giống như một mảng xà đang chiếm cứ trong cơ thể.

Màn năng lượng hắc ám như cắn nuốt cả thiên địa vậy, đem tia năng lượng kia cắn nuốt và hấp thụ. Tia phong lôi chi lực lúc này như sắp bị màn hắc ám luyện hóa không còn chút gì. Do mất đi quang mang ngân sắc che lấp, bản thể liền xuất hiện rõ ràng.

Đây là một đoàn tia chớp màu bạc cực kỳ nhỏ, hoặc có thể nói nó có hình dạng giống một con rắn màu bạc. Đoàn tia chớp màu bạc này dài chỉ gần nửa tấc, hơn nữa rất nhỏ và thô sơ. Mất đi năng lượng bảo hộ bên ngoài, đoàn tia chớp màu bạc cực kỳ cẩn thận đem thân thể mình gấp khúc lại như một con điện xà nhỏ. Tại thời điểm miệng xà mở ra có chút mờ hồ nghe tiếng sấm nổ mạnh truyền ra.

Bầu trời đen kịt, mây đen do Phong Nộ Long Diễm gọi tới chậm rãi di động bất chợt một chùm tia sáng xuyên thấu qua mây đen chiếu xuống khu rừng vô cùng vô tận rậm mờ mịt này. Giống như phản ứng dây chuyền, theo chùm sáng thứ nhất xuất hiện tiếp tục là một luồng rồi một luồng xuất hiện liên tiếp rốt cuộc cuối cùng đánh tan hoàn toàn mây đen, triệt để xé rách không gian âm u, đen tối đó đi.

Trong lúc nhất thời ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu rọi lên thanh niên ngồi xếp bằng trên tảng đá, như cảm nhận được thời tiết bên ngoài biến hóa, đôi mắt thanh niên đang nhắm chặt khẽ giật mình, một tia chớp màu bạc vây quanh ngón tay cũng lặng yên nhập thể cuối cùng biến mất không thấy.

Theo tia chớp màu bạc biến mất, lông mi thanh niên rung động càng thêm kịch liệt, một lát sau giống như thoát khỏi trời buộc, con mắt mở ra, nhất thời trong đôi mắt bắn ra tia chớp màu bạc thực chất sắc bén mang theo sự bá đạo, ước chừng đạt tới khoảng cách khá dài.

Tia chớp màu bạc bắn ra từ trong mắt bắn ra trong thời gian nháy mắt liền đột ngột biến mất, cuối cùng đôi mắt đen nhánh cũng trở lại trạng thái bình thường.

Luyện hóa thành công phong lôi chi lực thì Cơ Huyền chậm rãi lần nữa nhắm lại tiến nhập một mảnh đất màu bạc, đồ án sống động liên tục hiện lên.

Trong lúc tâm tùy ý khẽ động đoàn phong lôi chi lực bị luyện luyện hóa trong cơ thể thẩm thấu mà ra hình thành một luồng điện quang bao bọc bên ngoài cơ thể, điện quang mạnh mẽ xuất hiện tự động hướng xuống dưới hội tụ lại thành một đoàn ngân quang sắc nhọn bao phủ lấy hai chân.

Cúi đầu nhìn hai chân bị bao phủ ngân quang sắc nhọn, thân thể Cơ Huyền hơi có chút hướng lên, chân phải đưa lên theo một độ cong quái dị, cuối cùng hình thành tư thế y hệt hình vẽ trong đầu lúc trước.

Thân hình vừa động trong thoáng chốc Cơ Huyền đã như thuận đi, xuất hiện ở vị trí khác cách nơi vừa rồi khoảng trăm thước.

Cảm nhận được tốc độ của mình Cơ Huyền nở nụ cười hắc hắc. Thân hình một lần nữa biến mất, lúc này trong rừng xuất hiện một đạo ánh sáng bạch ngọc đang không ngừng lướt đi, mang theo âm thanh xùy xùy kì quái.

.....

Hai ngày sau...

Bên trong khu rừng, đột nhiên có những tiếng vang rất nhỏ, tiếng kêu vang lên không được bao lâu, một đạo hắc ảnh đột nhiên mang theo một đạo ánh sáng bạch ngọc hào quang từ bên trong đầm lầy chọt hiện ra.

Đồng!

Bóng đen đang chạy nhanh bỗng nhiên mạnh mẽ dừng lại. Hai chân hơi gấp lại, người nghiêng thành góc độ quái dị, sau đó có một tiếng vang trầm thấp bên trong thân thể bắn ra, hai chân chấn động, không dựa vào ngoại vật vẫn đứng lơ lửng trên không trung.

Mặc dù bóng đen dừng lại trên không trung thời gian dừng lại liên tục không đến mười giây, nhưng nếu bị những người khác thấy, tất nhiên sẽ rất kinh ngạc. Không mượn trợ giúp của đầu khí hoặc là ngoại vật khác mà ngăn người dừng lại trên không trung, ít nhất cũng là thực lực của Đấu Hoàng, thời gian dài ngưng lại trên bầu trời, trừ phi trở thành Đấu Tông cường giả mới có bản sự này.

Bóng đen thân thể ngưng lại giữa không trung sau vài giây, bàn chân lóe ra một đạo ngân mang, thân thể uốn éo. Toa một tiếng thân thể liền xuất hiện tại khoảng cách hơn mười thước trên một chạc cây to, không gian bên trong còn mờ hồ lưu lại một đạo hắc tuyến, đến tốc độ như thế này, đã muốn đột phá không gian trở ngại, đạt đến cảnh giới thuận đi vô cùng khủng bố.

- Ha ha, tốt, không hổ là đấu kỹ Địa Giai thân pháp, tốc độ như vậy thật sự là vui sướng!

- Tinh. Tam Thiên Lôi Động đấu kỹ phân thành ba tầng, Lôi Thiểm, Lôi Thuận, Tam Thiên Lôi... Đấu kỹ này tu luyện tới tận cùng là cảnh giới Tam thiên lôi, có khả năng xẹt qua không gian, vô thanh vô tức, cơ hồ so với thuận đi không hề khác nhau. Loại tốc độ này cho dù là Đấu Tông cường giả cũng không dám khinh thường, nhìn kĩ chủ hiện tại cho dù là cảnh giới tầng thứ nhất Lôi Thiểm, chỉ sợ cũng chưa có chân chính nhập môn.

Trong đầu cậu vang lên tiếng nói lạnh nhạt, lời nói đó như tạt gáo nước lạnh lên người cậu. Nhưng cố tình bản thân không phản bác được. Cuối cùng không để ý tới âm thanh đó nữa, duỗi mạnh cái lưng nói:

- Cũng nên đi tới Già Nam học viện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Thuận lợi nhập học

- Tinh. Thương Tuyết Chi Ngao đã hoàn nữ hóa nhân. Thậm chí còn tiến giai trở thành ma thú thất giai tương đương với Đấu Tông cường giả.

Trên đường phi hành, Cơ Huyền nghe thấy tiếng hệ thống vang lên. Cậu hưng phấn nghe hệ thống thông báo vội vàng nói:

- Vậy sao? Triệu hoán Thương Tuyết Chi Ngao xem.

Cơ Huyền tưởng tượng dáng vẻ của Thương Tuyết Chi Ngao cao lớn, oai vĩ giống như Sư vương. Chỉ khác ở mái tóc và nhãn đồng thôi. Nhưng tưởng tượng so với thực tế thì khác nhau nhiều lắm.

Đôi bàn chân trắng tuyền cách nhau nửa tấc sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi nào bước ra từ trong không gian. Cơ Huyền nhìn người vừa mới xuất

hiện này mà mắt muốn lòi ra.

Ngực cao mông nảy nở thật là vóc người thành thực làm cho người ta dễ rơi vào mê hoặc giống như một quả táo đang đến độ chín mùi vậy thật là làm cho con người ta khó lòng cưỡng lại muốn ăn nó vậy. Mái tóc thanh sắc như dòng nước ở trên đầu thanh ti theo bờ vai buông xuống tới tận đỉnh kiêu đồn. Khuôn mặt lạnh lẽo băng sương trái ngược với thân hình đầy đặn của nàng. Tổ hợp tiên tử yêu mị này khiến người khác cảm nhận được dư vị mới lạ, ham muốn chinh phục.

- Trời đất, Thương Tuyết Chi Ngao là giống cái sao?

Bị biến cố đột ngột này làm cho kinh ngạc, cuối cùng Cơ Huyền cũng dứt khỏi cơ thể trần trụi của nó, lục lọi trong tất cả các nẹp giới một hồi cuối cùng cũng miễn cưỡng lấy ra được bộ y bào của nam nhân. Cơ Huyền không quản được nhiều vậy ném cho Thương Tuyết nói:

- Mặc vào mau.

Thương Tuyết trên khuôn mặt lạnh lùng không biểu tình cầm bộ y bào mặc lại.

Sau một khắc đồng hồ cuối cùng Cơ Huyền cũng quay lại được. Lúc này Thương Tuyết so với vẻ vừa rồi thật “soái” chết người, không phải phía trước nhô cao hai quả tuyết lê cực đại thì không biết nàng là nữ, nếu đề các sắc nữ nhìn thấy chắc đề nàng ra mắt.

Cơ Huyền ánh mắt đánh giá, cảm nhận khí tức của Thương Tuyết so với Vân Sơn hay Sư Vương cũng không sai biệt lắm, Đấu Tông cường giả, hắc hiện tại cậu có tới hai người. Nếu vậy lần này thì Cơ Huyền có chút vốn liếng tiến nhập học viện Già Nam rồi.

Thu hồi Thương Tuyết vào trong không gian, Huyền Ảnh Phi dục chậm rãi rung nhẹ lên, thân thể đột nhiên bay lên, về một vạch ngang trên không trung, sau đó gào thét bay vút về phía chân trời phương bắc.

.....

Hai ngày sau.

Tốc độ phi hành chậm lại rất nhiều, sau đó thân hình chậm rãi hạ xuống, cuối cùng hai chân đứng trên một cái triền núi nhỏ. Đứng trên đỉnh triền núi nhỏ, ánh mắt Cơ Huyền trông về phía xa, vừa vận nhìn thấy bên dưới hai tòa cự sơn có một cái trấn nhỏ như ẩn như hiện.

Nhún thân, Cơ Huyền trong thoáng chốc hóa thành đạo lôi quang biến mất khỏi đỉnh núi. Trong khu rừng vang lên tiếng động “xẹt xẹt” quái dị, một đạo ánh lam sắc thoáng hiện lên rồi biến mất. Khiến cho các cường giả Hắc Giáp vực cũng biến sắc không thôi, tập chung cảnh giác.

Khoảng một phút sau, Cơ Huyền đứng ở cửa trấn nhỏ, ngẩng đầu liếc mắt đến tám biển trên cổng thôn, "Hòa Bình trấn", đây là cái trấn nhỏ đầu tiên từ Hắc Giáp vực tiến vào Già Nam học viện!

Đứng ở cửa trấn nhỏ, Cơ Huyền vừa muốn bước vào trong trấn, bỗng nhiên cảm giác được thanh âm chung quanh chợt im lặng đi rất nhiều, có chút kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện một ít người từ Hắc Giáp vực tới sắc mặt trắng bệch, chân tay run rẩy nhìn một cây đại thụ không xa ở bên phải cửa trấn.

Đại thụ màu tối đen, tán cây vươn ra bốn phương tám hướng, giương nanh múa vuốt, ở dưới ánh trời chiều, lộ ra một chút âm lãnh nhàn nhạt, ánh mặt chậm rãi đảo qua trên cây, đồng tử Tiêu Viêm chợt co rút lại. Chỉ thấy trên nhánh cây kia có một ít thi thể xen kẽ bên trong, gió nhẹ lướt qua, lác lác lác lác, phát ra thanh âm làm người khác sồn tóc gáy. Hơi thở âm trầm thâm thấu từ gốc Tử Linh thụ quý dị kia ra, làm cho những người chung quanh cửa trấn nhỏ có chút phát lạnh.

- Xác chết quá lâu, thực lực cũng có chút yếu, nếu không thì chắc làm công cụ luyện chế Hắc Minh Cốt quân cũng không tệ.

Lắm bảm đánh giá thi thể trên cây, Cơ Huyền chậm bước vào trấn. Ngay lúc đặt chân vào trong trấn, cậu nhận thấy được một đạo dao động kỳ dị quét qua người mình.

Không có quá mực đề ý tới đạo dao động kỳ dị kia, Cơ Huyền ngẩng đầu nhìn ngã tư đường trấn nhỏ. Trên đường phố, có không ít người đi đường, hai bên đường phố xuất hiện các loại tiểu quán, một ít tiểu hài tử chạy qua chạy lại ở ngã tư đường đùa giỡn vui chơi. Một bầu không khí an tường hòa hợp này, cùng với Hắc Giáp vực, cơ hồ là hai loại biểu hiện hoàn toàn bất đồng.

Xong lòng bỗng nhiên vừa động, ngẩng đầu nhìn về hướng đỉnh của đồng phòng ốc ở trấn nhỏ, lại nhìn thấy hơn mười cái bóng, như vươn như hầu mạnh mẽ xẹt qua, hướng về phía trấn môn.

Sau một lát, hơn mười đạo nhân ảnh thoáng hiện tại đại môn của trấn nhỏ, ánh mắt đảo qua đám người trong đó một gã trung niên nhân đầu lĩnh nhàn nhạt nói:

- Phạm là người tiến vào Hòa Bình trấn, phải khai báo ra thân phận, danh tính, nếu không sẽ trực tiếp bị đuổi ra ngoài.

- Mặt khác, sau khi báo ra thân phận, tên tuổi, đem khóa đan dược này ăn vào a.

Trung niên nhân vung tay lên, một lọ đan dược màu đỏ nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay, hần tùy ý nhìn sắc mặt đám người Hắc Giáp vực có chút biến hóa, lạnh lùng nói:

- Yên tâm, đây cũng không phải là độc dược gì, chính là một loại thuốc dược học viện chế thuốc hệ luyện chế ra, là một loại đan dược có thể cảm ứng sát khí, nếu nội tâm các người trong trấn nhỏ có tồn tại sát khí, đan dược này sẽ theo người các người mà tản mát ra hồng quang, chấp pháp đội chúng ta sẽ theo hồng quang mà tìm kiếm các người. Mà các người cũng biết Già Nam học viện chúng ta sẽ đối phó với những người đó như thế nào rồi đây. Khi các người định rời đi trấn nhỏ, có thể đến trung tâm giải dược để lĩnh giải dược, bất quá khi giải dược đến tay, sẽ có một đội chấp pháp giám sát các người rời đi trấn nhỏ.

Nghe được những lời này của trung niên nhân, mọi người ở cửa trấn không khỏi sắc mặt khê biến, lấy cái loại lưỡi đao thường xuyên liếm máu, thần kinh mất cảm, làm sao có thể đi nuốt một ít loại đan dược không rõ đây. Đó chẳng phải là đem tính mệnh mình giao vào tay kẻ khác sao?

Cơ Huyền không nói gì, ánh mắt lướt qua người mười đạo nhân ảnh, trừ vị trung niên nhân đầu lĩnh kia ra, còn có hơn mười vị, nam có, nữ có, bất quá đều có chút còn trẻ, xem diện mạo cũng vào khoảng hai mươi đến hai ba.

Những người trẻ tuổi này đều mặc một loại luồn áo màu lam nhạt, tại trên ngực áo còn mang theo một quả huy chương xanh thẫm, trên huy chương có điêu khắc một thanh thủy thủ dính một chút máu đỏ.

Nhìn thấy bộ dáng đối phương không chút buông lỏng, mọi người tại cửa trấn không nhìn được, trên khuôn mặt có chút khí thế hung ác, bất quá, khi khoe mắt bọn hắn liếc về Từ Linh thụ phía sau, cả người rung mình lên, khí thế hung ác vừa mới tụ lại đã tan thành mây khói, cắn chặt răng, một ít người tuy vẫn không cam lòng nhưng vẫn nuốt phục đan dược, còn lại bất đắc dĩ lui ra ngoài.

Trừ những người thối lui, những người còn lại tuy không muốn, nhưng vẫn phải đi vào, sau đó hướng trung niên nhân báo danh tự, lĩnh một quả đan dược màu hồng, trước mặt chấp pháp nuốt xuống.

Nhìn những người này ngoan ngoãn nuốt đan dược vào, sắc mặt đậm nhạt của trung niên nhân mới hơi hòa hoãn lại, bất quá tựa hồ như hắn không thích người Hắc Giác vực lắm, nên thủy chung cũng không lộ vẻ hòa nhã gì.

- Nếu là đệ tử, có thể không uống thứ này được không?

Ngay khi trung niên nhân theo thói quen đem đan dược đưa đến trước mặt một người trẻ tuổi, người phía sau đột nhiên hỏi tới.

- Ách?

Nghe được lời này, hơn mười người chấp pháp đội chung quanh, nhất thời đem ánh mắt kinh ngạc nhìn lại đây, nhìn gương mặt trẻ tuổi thanh tú kia, trung niên nhân thần tình hoài nghi, nói:

- Người nói người là đệ tử của bốn viện?

- Được trưởng lão trong viện nhận làm đệ tử không biết có tính không?

Cơ Huyền cười nói.

- Báo tên, tuổi, chiêu sinh đạo sư.

- Cơ Huyền, hai mươi tuổi,.... Đạo sư Hà Kim.

Trung niên nhân phát phát tay, sắc mặt lại bỗng nhiên biến đổi, thất thanh nói:

- Hà Kim... Hà trưởng lão... Đan vương của Già Nam học viện sao?

- Trước tiên người theo chúng ta đến phòng làm việc đã, nếu lời người nói không sai, thì cũng không phải phục dụng thứ này. Đúng rồi, ta gọi là Hoắc Đức, là đội trưởng Già Nam học viện chấp pháp tiểu đội hai, cũng là một gã hoàng giai đạo sư của học viện.

.....

- Đây đúng là huy hiệu của trưởng lão. Nhưng người phải hiểu có huy hiệu của trưởng lão thì cũng không tính là gì, nếu không có bằng chứng thuyết phục hơn thì người khó lòng tiến vào học viện.

Trong một căn phòng rộng rãi, Hoắc Đức trong tay đang cầm một tấm huy hiệu cẩn thận xem xét rồi lão chậm rãi nói.

- Ta vẫn còn một món đồ vật nữa có thể chứng minh. Nhưng không biết đạo sư có đủ thẩm quyền không?

- Chỉ cần người có vật chứng minh, ta hoàn toàn có thể xử lý, nếu không được thì ta đích thân thỉnh các trưởng lão trong viện xử lý.

Cơ Huyền gật đầu, trong tay xuất hiện tấm thanh ngọc đưa cho Hoắc Đức.

Hắc Đức tiếp nhận ngọc phù, linh hồn lực quét qua bên trong, sau đó lão thập phần biến sắc, cả người run lên. Giọng vội vàng hướng tới Cơ Huyền:

- Việc này có chút phức tạp, người hãy chờ ta thỉnh trưởng lão trong viện tới giải quyết.

Nói xong Hoắc Đức mặc kệ Cơ Huyền, thân ảnh phi như bay khỏi phòng, đáng về thập phần vội vã.

Khoảng một canh giờ sau Hoắc Đức được một lão già có thân hình ốm nhách kéo vào phòng, thoát nhìn thập phần buồn cười. Lão già ồm ồm vào trong phòng thấy Cơ Huyền ngồi đó, vút Hoắc Đức sang một bên, lão phi thân tới hướng cậu, cánh tay gầy gò như thanh gỗ đó bấu chặt lấy vai cậu nói:

- Ngươi thực là đồ đệ của Hà Kim sao? Hà Kim thực sự vong mạng rồi sao?

Hai cánh tay như que củi đó lại chứa kình lực mạnh mẽ, Cơ Huyền bị nó ép tới xương cốt kêu răng rắc, cậu muốn vận dụng đấu khí nhưng miễn cưỡng chỉ ép được một phần mười năng lượng. Cơ Huyền bắt đầu nói:

- Không phải là trong ngọc giản nói hết rồi sao, còn có cả năng lượng linh hồn tàn dư được sư phụ để lại nữa.

- Đúng vậy. Hách lão ngài bình tâm đọc qua đi đã.

Hoắc Đức bị ném sang một bên cười lấy lòng dâng lên ngọc giản.

Lão già được gọi là Hách lão lúc này mới thả Cơ Huyền xuống cầm ngọc giản lên, linh hồn lực truyền vào đọc.

- Haiz, đây đúng thật là do đích thân Hà Kim viết... Không nghĩ tới tên này cả đời tham tài, tham bảo, muốn thử cắn nuốt dị hỏa thứ hai cuối cùng lại vong mạng... Xem ra hẳn đối với ngươi không tồi, trải sẵn đường cho ngươi, dị hỏa hẳn liệu mạng thu được cũng truyền lại cho ngươi.

Hách lão liếc qua ngọc giản, cuối cùng thờ dài nhìn về Cơ Huyền nói.

Nghe lời Hách lão nói Cơ Huyền rung mình một cái, dị hỏa được cậu ẩn nấp kỹ vậy mà cũng bị lão phát hiện. Có điều không biểu hiện quá nhiều, chỉ là Cơ Huyền nở ra nụ cười nhàn nhạt, có chút ý tứ mỉa mai.

Nhìn nụ cười mỉa mai của Cơ Huyền, lúc này đôi lông mày của lão mới dần ra. Hách lão sao không hiểu tính cách của Hà Kim chứ, nếu lúc này Cơ Huyền lộ ra vẻ ngạc nhiên hay nói lời hay về Hà Kim mới khiến lão nghi ngờ.

Hà Kim là một kẻ có thể lợi dụng kẻ khác để đạt được mục đích, nên chắc hẳn đối tốt với Cơ Huyền để tìm sự lợi dụng với cậu. Cơ Huyền hiện tại chắc cũng ý thức được điều đó, nhưng hẳn không nghĩ tới cuối cùng hẳn lại vẫn lạc để Cơ Huyền được hưởng lợi.

- Quả báo quả nhiên tồn tại, haizz.

Hách lão thờ dài ấy ra một khối huy chương xanh thẫm, đưa cho Cơ Huyền nói:

- Ngươi quả thực được công nhận là đệ tử Già Nam học viện, vì sư phụ ngươi là trưởng lão của học viện, đã từng cống hiến rất nhiều cho học viện nên ngươi được đặc cách gia nhập nội viện, không phải thi đấu. Vậy thôi, ta phải đi báo với lũ cao tăng về việc này đây.

Lời vừa dứt Hách lão cũng như tan biến vào không khí, vô tung.

Hoắc Đức với Cơ Huyền, ánh mắt liếc ra bên ngoài bầu trời đã dần dần tối sầm. Trầm ngâm nói:

- Hiện tại sắc trời cũng đã tối rồi. Bất quá ta thấy ngươi đang vội vã muốn tiến vào học viện. Nên ta cũng sẽ không giữ chân ngươi nữa. Bất quá ở bên ngoài Già Nam học viện. Còn có một mảng rừng rậm nguyên thủy rất lớn. Nơi đó có đông đảo cao giai ma thú. Ban đêm mà đi qua đó sẽ rất nguy hiểm, ta có thể cho phép ngươi cưới sư thụ trực tiếp chạy tới Già Nam thành. Có được không?

- Vậy thì thực đa tạ Hoắc Tác đạo sư.

Cơ Huyền cũng không hề chần chừ, xoay người bước nhanh ra khỏi phòng, nhìn thấy ở ngã tư đường đối diện đã có một con sư thụ to lớn xuất hiện ở đó, lúc này, một nam một nữ ở trên lưng sư thụ hướng về phía cậu cười nói:

- Học đệ, lên đây đi, chúng ta sẽ hộ tống ngươi đến Già Nam thành.

- Đa tạ hai vị.

Cơ Huyền cười cười, mũi chân điểm nhẹ lên mặt đất, thân hình mạnh mẽ nhảy lên, khi hai chân vừa chạm đến lưng sư thụ thì chợt như được dính chặt lại trên đó, thân hình không nghiêng ngả một chút nào.

Lúc này, Cơ Huyền mở mắt, nhìn về hướng về nơi xa xôi, ở đó hình dáng thành thị khổng lồ có thể làm cho người ta líu lười, chậm rãi xuất hiện trong màn sương.

- Đó là Già Nam thành sao?

Cho dù nhìn từ trên trời xuống, cũng vẫn không thể đem toàn bộ tòa thành thị này thu vào trong mắt, bởi vậy có thể thấy, diện tích tòa thành thị này, khổng lồ đến mức nào.

- Học đệ, đợi đến khi chúng ta hạ cánh xuống bãi đáp trong thành, đến lúc đó, ngươi phải tự mình đi đến học viện nha, bởi vì, nhân viên chấp pháp đội

thường trực như chúng ta cũng không thể rời khỏi Hòa Bình trấn quá lâu.

Nam nhân viên chấp pháp đội kia quay đầu cười nói.

- Đa tạ hai vị học trưởng

Cơ Huyền gật đầu, mỉm cười cảm tạ nói.

- Không cần khách sáo.

Nam nhân viên lại lần nữa phát ra một tiếng kêu khê, sư thứ nhất thoi gằm nhẹ một tiếng, đôi cánh chấn động, hướng thành thị không lồ kia đáp xuống.

Già Nam thành, tại nơi sư thứ nhất đáp xuống, Cơ Huyền ngẩng đầu nhìn sư thứ nhất đang chậm rãi bay lên bầu trời, thở ra một hơi, xoay người bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Ngoại Viện

- Cái thành chết tiệt này có cần xây rộng vậy không? Thừa tiền hay thừa người mà xây đến lớn vậy trời? Có nghĩ đến cảm thụ của người khác không?

- Tinh. Kí chủ, thực quá mất mặt rồi. Cái chứng lộ si này của ngài phải chữa.

Cơ Huyền bắt đắc dĩ bóp bóp trán, hiện tại thì cậu đã bị lạc đường. Cơ Huyền dựa theo lộ tuyến mà thành viên chấp pháp đội kia đã chỉ dẫn đi tới, sau khi đi dạo ở trong thành thị hơn nửa canh giờ, rốt cuộc nhìn trước mặt vẫn là đường phố nhìn không thấy điểm kết thúc,

Thở dài một hơi Cơ Huyền bắt đắc dĩ phải đi bộ tìm đường chứ không còn cách nào cả. Đang chậm đi xung quanh thì ở không xa phía trước bỗng truyền tới một tiếng quát, ở ngã tư đường trước mặt bỗng xông vào hăm lăm, một đám người nhanh chóng vây lại chỉ trỏ, bàn luận trận ẩu đả ở bên trong. Đối với nó Cơ Huyền làm như không thấy tiếp tục tìm đường.

Một gã nam tử thỉnh hình hung hăng đá một cước vào bụng lam y thiếu niên, thiếu niên bị cú đá chấn bay, ... vừa vịn đứng vào vị trí Cơ Huyền đang rời đi.

Cảm nhận có luồng khí tức lao tới phía mình, Cơ Huyền thân thể linh động xoa người thuận chiều kim đồng hồ, tay trái huy động đầu khí giữ lấy lưng của lam y thiếu niên, thuận tiện đánh tan kinh lực trên người hắn.

Lam y thiếu niên nhận được một đòn của Cơ Huyền, kinh khí trong người bị đánh tan hết, hất gục xuống phum ra ngum máu toi. Lam y thiếu niên ôm bụng gian nan đứng dậy, sắc mặt có chút tái nhợt, hướng hắc y thanh niên đang quay lưng về phía hắn chấp tay:

- Vị tiên sinh này, xin đa tạ.

- Không có gì?

Cơ Huyền nhún vai tính rời đi. Có điều bốn tên kia thấy có người phá hoại việc của bọn chúng thì gằm lên:

- Tiểu bạch kiềm muốn chết.

Bốn kẻ đó vận chuyển đầu khí lao đến phía Cơ Huyền hạ thủ.

- Phanh, phanh, phanh...

Một loạt thanh âm va chạm vang lên, Cơ Huyền xoay người lại tay trái nắm chặt thành quyền, dùng tốc độ cực nhanh đánh lên ngực của bốn tên đó, đem bốn tên đó chấn bay tới vài trượng, lồng ngực lõm xuống, phụt máu bất tỉnh.

Nhóm người xem náo nhiệt cũng bị cảnh đó làm chấn động không thôi, họ hoàn toàn không nhìn thấy Cơ Huyền ra tay như nào, chỉ thoáng chốc bốn tên kia bị chấn bay. Dù gì bốn tên đó cũng là đấu sư, thực lực tùy tiện đánh bốn tên đấu sư thành tàn phế là khái niệm gì?

- Ngươi... ngươi... ngươi là Tiêu Huyền.

Lam y thiếu niên nhìn khuôn mặt Cơ Huyền bỗng lên tiếng.

- Ngươi biết ta?

“Tiêu Huyền”, đã bao lâu rồi không nghe thấy danh tự này. Cơ Huyền thân hình đình trệ lại, ánh mắt sát bén đâm tới lam y thanh niên.

- Ta là Tiêu Ninh đây, là người của Tiêu gia, ngươi không nhớ sao? Không ngờ ngươi cũng có thể gia nhập Già Nam học viện. Quả nhiên là tam tử của Tiêu gia mà.

Tiêu Ninh bị ánh mắt của Cơ Huyền nhìn giống như bị một đầu ma thú hung lệ nhìn vậy, cảm thấy lạnh lẽo. Hắn nuốt ngụm nước bọt giải thích.

Nhiu mày quang sát, Cơ Huyền trong đầu xuất hiện một hình ảnh mờ nhạt không nhớ ra nổi. Nhưng biết được danh tự cũ của cậu cũng chỉ có người của Tiêu gia mà thôi.

- Biết rồi, nhưng ta đã rời Tiêu gia rồi, hiện tại ta tên Cơ Huyền đừng gọi danh tự cũ của ta nữa.

Cơ Huyền không muốn có dính gì tới Tiêu gia kia, cậu muốn bảo trì khoảng cách hết mức có thể. Bước đi được vài bước bỗng cậu nhớ ra, mình mù đường có Tiêu Ninh ở đây giúp được ít nhiều. Cuối cùng đành mặt dày quay đầu, hằng giọng tìm cơ:

- Tiêu Ninh phải không, nếu ta nhớ không nhầm ngươi là học sinh của Nhựt Lâm đ*o sư phải không? Vừa hay ngươi dẫn ta tìm nàng.

- Được được..

Tiêu Ninh nhận ơn của Cơ Huyền nên thuận tiện đáp ứng trả ơn. Rồi chợt như nhớ ra cái gì đó, sắc mặt Tiêu Ninh bỗng nhiên biến đổi, nắm chặt tay Cơ Huyền, hướng đại môn của học viện chạy tới:

- Chết tiệt, ta quên mất, hôm nay là ngày nội viện tuyển bạt tái, Nhựt Lâm đ*o sư lại nhện không được Huân Nhi làm nũng, đã mạo hiểm đem tên của Tiêu Viêm báo danh tham dự, nếu như hắn lại một lần nữa vắng mặt như năm ngoái, thì Nhựt Lâm đ*o sư ba năm tới đừng nghĩ đến có cơ hội tấn giai lên huyền giai đạo sư... Nhưng nếu ngươi ở đây thì có thể thay hắn tạm thời ứng chiến, có lẽ sẽ miễn cưỡng lấp liếm được.

Cơ Huyền còn chưa hiểu cái đầu cua tai heo gì bị Tiêu Ninh kéo mạnh tới hướng một quảng trường khổng lồ nào đó.

.....

Là sự kiện hàng năm lớn nhất của Già Nam học viện, cái gọi là tuyển bạt tái kia, hiển nhiên là được mọi người cực kỳ chú ý, hơn nữa, ở trong các lần tuyển bạt tái này, các nhân vật phong vân trong học viện, đều sẽ lộ diện, những người này hầu hết là những thần tượng ở trong lòng của các nam nữ học viên, dẫn đến tuyển bạt tái có một lực hấp dẫn cực lớn.

Bởi vậy, tuy rằng học viện đã sớm chuẩn bị một cái quảng trường lớn nhất trong học viện để sử dụng, nhưng trên khán đài vẫn đầy áp khán giả, vô số học viên của Già Nam học viện, đang ngồi trên ghế của khán đài, từ trên đài liếc mắt một cái có thể thấy, toàn bộ đều là đầu người đông nghìn nghịt cùng với tiếng ồn ào vang đến tận trời.

Quảng trường khổng lồ này có dạng hình tròn, ở xung quanh quảng trường là những dãy khán đài dày đặc, ở giữa quảng trường nổi lên một giác đấu tràng, biến khán giả ở trên khán đài xung quang giác đấu trường, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy rõ ràng toàn bộ quảng trường.

- Trận này Huân Nhi chiến thắng...

- Huyền giai tam ban Tiểu Băng, đấu với Hoàng giai nhị ban Tiêu Viêm.

Theo thanh âm trọng tài hô lên, nhất thời, quảng trường đang huyền ảo đột nhiên im lặng, vô số ánh mắt, đều hướng về phương vị của Hoàng giai ban hai, trong hai năm này, cái tên Tiêu Viêm này, sớm đã bị đệ tử, thậm chí cả đạo sư của Già Nam học viện ghi nhớ rất kỹ, dù sao, từ khi Già Nam học viện được sáng lập tới nay, lần đầu tiên mới gặp cái loại đệ tử trực tiếp xin nghỉ học hai năm như hắn.

Đối mặt với vô số đạo ánh mắt đang bắn tới kia, chiếc chán tron bóng của Nhựt Lâm đ*o sư nhện không được xuất ra một chút mồ hôi lạnh, hai bàn tay nắm chặt lại, ánh mắt quét nhìn xung quanh, chờ đợi thân ảnh mà hai năm trước nàng cực kỳ coi trọng có thể giống như cứu thế chủ đột ngột xuất hiện.

Quảng trường an tĩnh lại, cũng làm cho Huân Nhi và Tiêu Ngọc khẩn trương hẳn lên, liếc mắt nhìn nhau một cái, đều thấy trong mắt đối phương hiện ra một chút lo âu.

....

- Đây chính là nam nhân làm cho Huân Nhi thường xuyên nhắc tới ư? Hắn là họ nhà rùa à? Đi theo cái loại nam nhân này, còn không bằng đi theo ta đây, cái loại xú nam nhân này thì có cái gì tốt chứ? Toàn bộ là cái bọn đực rựa chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới mà thôi.

Ở một chỗ trên khán đài, một hồng y thiếu nữ, hai tay khoanh trước ngực, dựa lưng vào một ống sắt, những đường cong xinh đẹp của nàng, do dựa lưng vào ống sắt thẳng tắp mà hiển lộ ra cực kỳ mê người, lúc này nàng đang nhìn vào quyết đấu tràng ở trên quảng trường, không khỏi bĩu môi, khinh thường cười lạnh nói.

- Tiểu nữ, ngồi xuống cho ta, trước mặt mọi người, làm càn như vậy còn ra thể thống gì nữa?

Ở bên cạnh hồng y thiếu nữ, một lão giả râu tóc bạc trắng thấy tư thế đặc biệt và những lời nói của nàng, không khỏi tức giận nói.

Hồng y thiếu nữ này rõ ràng là ở Già Nam học viện có địa vị không thấp, không chút khách khí với lão nhân bên cạnh, hừ lạnh nói:

- Uống cho nguội là phó viện trưởng ngoại viện, nếu đổi lại là ta, đã sớm đem cái tên Tiêu Viêm kia đá ra khỏi học viện rồi, nghỉ học hai năm, hừ, thực là quá cao ngạo.

- Không có biện pháp, tại vì Huân Nhi có tình bao che cho tiểu tử kia mà.

Lão nhân bắt đầu đi lắc đầu, chợt trầm ngâm nói:

- Bất quá nếu như lúc này, hắn vẫn tiếp tục vắng mặt, vậy thì cũng không có biện pháp nào khác a, quy củ của Già Nam học viện không thể bị phá hủy được.

.....

- Ài, cái tên hỗn đản này đúng là cái loại không biết giữ chữ tín.

Nhìn khuôn mặt thất vọng của Nhược Lâm đ*o sư ở bên cạnh, Tiêu Ngọc thở dài một hơi, thấp giọng mắng.

Huân Nhi cup đầu xuống, kéo kéo tay áo của Nhược Lâm đ*o sư, nhẹ giọng nói:

- Thực xin lỗi, đạo sư.

- Ha ha, không cần tự trách mình, việc này đâu có liên quan đến ngươi.

Nhược Lâm đ*o sư vỗ vỗ bàn tay Huân Nhi, làm ra vẻ mạnh mẽ an ủi:

- Không sao đâu, cùng lắm thì ta đợi thêm ba năm nữa là được.

- Đi thôi.

Nhược Lâm đ*o sư đứng lên, nhìn Tiêu Ngọc và Huân Nhi nói, có thể thấy mắt của nàng đã hơi ửng đỏ, xem ra thực sự không có bình tĩnh như những lời nói của nàng. Một đám nam nữ trong ban cũng thất vọng thở dài đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi quảng trường.

Đúng lúc này một thân ảnh mặc hắc bào thân nhiên đáp xuống đầu trường, khuôn mặt bình dị có chút non trẻ nổi bật lên làn da trắng như tuyết xuất hiện ngay trước mặt mọi người. Người thanh niên này nhìn đánh mắt mình xung quang quảng trường này như nhận ra điều gì đó, khoe miệng cậu giật giật, tức giận...

- Là ai?

Nhìn thấy bóng đen kia bắn xuống trên đài, tên thanh niên cảm thương tên là Tiết Băng kia, không khỏi quát lạnh hỏi.

Nhược Lâm đ*o sư cùng với đám người Tiêu Ngọc thân thể mềm mại đều run lên, ánh mắt vội vàng hướng về phía giữa sân.

Hắc bào thanh niên chưa trả lời thì một tiếng hét từ trên khán đài vang lên:

- Hắc là Hoàng giai nhị ban, Tiêu Viêm!

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Hiểu Nhầm

Đám người Nhược Lâm nhìn tới thân ảnh trên đầu trường khoe miệng giật giật, khuôn mặt biến ảo hết sức. Không biết nói gì cho phải.

- Hi hi, Tiêu Ngọc tỷ tỷ, kia chính là Tiêu Viêm ca ca mà Huân Nhi hay nhắc tới sao? Không nghĩ tới vào thời khắc tối hậu lại kịp thời chạy được đến đây đâu.

Mấy cô gái trẻ ở bên cạnh Tiêu Ngọc, tựa hồ là bạn đồng học của Huân Nhi, tất cả đều mở to đôi mắt tò mò nhìn chăm chăm vào bóng dáng đang ở giữa sân, cười hi hi hỏi.

Tiêu Ngọc bị câu hỏi đó làm á khẩu không biết nên trả lời như nào.

Huân Nhi ở bên cạnh nhìn bóng hình vừa mới xuất hiện kia, trong lòng ngổn ngan cảm xúc phức tạp.

.....

- Hẳn là cái tên Tiêu Viêm kia sao?

Ở một chỗ tập trung nhiều đệ tử áo trắng trên khán đài. Bạch Sơn dáng người cao ngất, ngọc thụ lâm phong đang tràn đầy kinh ngạc nhìn về phía hắc bào thanh niên ở giữa quảng trường. Hắn không nghĩ tới vào thời khắc cuối cùng cái tên kia lại có thể đến kịp.

- Cũng chỉ có thể thôi.

Nhìn biểu tình của hắc bào thanh niên kia không hề có một chút động dung khi bị người ta tập nập vây quanh. Đuôi lông mày của Bạch Sơn hơi nhướng lên. Nhân nhạ nói.

.....

- Đây là Tiêu Viêm ca ca trong miệng Huân Nhi sao? Rốt cuộc cũng chịu xuất hiện a, bất quá đáng vẻ quá bình thường a. Thật không biết nàng ấy vì cái gì mà lại nhớ thương hắn đến như vậy.

Một hồng y thiếu nữ. Ánh mắt hứng thú đảo qua trên người hắc bào thanh niên. Bất quá, chỉ một lúc sau chợt bĩu môi nói.

- Bộ dạng đẹp dễ thì có ích lợi gì? Có thể khiến trọng tài vì thế mà cho hắn thêm điểm sao?

Ở bên cạnh. Một lão nhân râu tóc bạc trắng chợt đảo đôi mắt trắng dã. Một đôi con ngươi đục ngầu dừng ở trên người cậu. Một lát sau. Hơi hơi cau mày. Trong mắt xẹt quá một chút kinh ngạc. Nhân nhạ cười nói:

- Một tên tiểu tử rất thú vị.

- Hi vọng đừng có vừa mới lên tràng đã thua ở trong tay Tiết Băng. Băng không, mặt mũi của Huân Nhi có thể thực sự bị mất hết a.

Hồng y thiếu nữ bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc dài màu hồng rủ xuống. Có chút bộ dạng vui sướng khi người ta gặp tai họa nói.

- Hãy chờ xem.

Lão nhân cười cười, đem ánh mắt chuyển tới các trọng tài đang ở không xa phía trên đài, phát hiện vài tên lão hữu ở nơi đó trong mắt cũng lộ ra một chút kinh ngạc, xem ra cũng giống hắn cũng không nhìn thấu tên hắc bào nhân kia tiểu tử kia hẳn là có một ít chỗ kỳ dị a.

....

Trên quảng trường được vạn chúng chú mục, Tiết Băng sắc mặt lạnh lùng, trường thương trong tay chống thật mạnh xuống sàn nhà cứng rắn, ánh mắt nhìn thẳng về phía hắc bào thanh niên trước mặt, lạnh lùng nói.

- Ngươi không xứng với nàng.

Hắc bào thanh niên lúc này tức tới điên rồi, trong lòng chửi thầm:

- Tiêu Ninh, gan ngươi cũng to lắm tính kể ta, sau vụ này ta không chơi chết ngươi là không được.

Hắc bào này chính là Cơ Huyền, bị Tiêu Ninh đảo hồ cho mà nhảy xuống. Cơ Huyền bất đắc dĩ muốn lên tiếng giải thích thì. Tiết Băng vẻ mặt lạnh lẽo, bàn tay nắm chặt chuôi trường thương, bàn chân đột nhiên đạp mạnh, trường thương chấn động, tạo thành một đạo kinh khí bén nhọn, bắn thẳng đến cậu.

Nhìn thế công hung mãnh của đối phương sắp giáng đến, Cơ Huyền thu lại tất cả cảm xúc, khuôn mặt hiện lên nét chế nhạo.

Tiết Băng ánh mắt băng hàn nhìn hành động của Cơ Huyền, tức giận trong lòng hắn càng dâng lên đến đỉnh điểm, theo ý niệm trong đầu điều động, đấu khí trong cơ thể nhất thời ào ạt tiến vào trong trường thương, mũi thương mang theo một đạo ánh sáng màu hồng, bàn tay mạnh mẽ nắm chặt cán thương trường thương mạnh mẽ xuất ra, cơ hồ trong nháy mắt, nó đã đến trước yết hầu của cậu.

Ngay tại lúc tất cả mọi người đều nghĩ sẽ xuất hiện một màn huyết tinh, thì ngay lúc đầu thương còn cách yết hầu Cơ Huyền vèn vèn không đến nửa tấc, thì đầu thương như bị vật gì cản lại ở trên không, đột nhiên cứng ngắc ngưng lại!

- Phá.

Hai ngón tay của Cơ Huyền biến đen ép tới mũi thương chặn đứng nó. Hỏi hột nó một câu, đấu khí hắc ám từ hai ngón tay hủy diệt đem trường thương bao bọc lại.

- Rắc rắc. Phanh.

Xoay nhẹ bàn tay mình, toàn bộ trường thương bị hành động của Cơ Huyền chấn thành mảnh vụn. Trên tay vẫn cảm mảnh thương. Cơ Huyền vẫy nhẹ cánh tay, mảnh thương như tên bắn hướng tới yết hầu của Tiết Băng đâm thẳng tới.

Hành động của Cơ Huyền thực sự nhanh chóng, khi Tiết Băng ý thức được thì mảnh thương đó sắp ghim vào yết hầu của hắn. Lùi lại một bước nhỏ, rong nháy mắt rút ra một cây trường thương toàn thân phủ một màu bạc được chế tạo bằng Tinh Cương. Hắn xoay trường thương một vòng tròn, đánh bật mảnh thương kia đi. Tránh được đòn trí mạng Tiết Băng nhìn tới Cơ Huyền, sắc mặt hắn trở nên phần nộ khôn cùng.

Lúc này Cơ Huyền đang ngoắc ngoắc ngón tay khiêu khích nồng đậm.

Hắn hét lên một tiếng kèm theo đó đầu khí trong cơ thể hắn ở thời khắc này được vận chuyển tới cực hạn, đầu khí màu đỏ liền từ thân thể hắn phun mạnh ra tạo thành một lớp mỏng màu đỏ bao quanh thân thể hắn.

Vào lúc đầu khí trong cơ thể vận khởi, trường thương trong tay Tiết Băng mũi thương liền chấn động và phát ra mười mấy đạo tàn ảnh. Hắn điều chỉnh trường thương ngay lập tức các đạo tàn ảnh này đột nhiên hợp lại hóa thành một đạo màu hồng chói mắt đâm tới Cơ Huyền.

- Điệp Lăng.

Tiết Băng khẽ gầm nhẹ cùng với khí thế hung hãn trường thương liền đâm tới.

Mấy người trên quảng trường nhìn kỹ thì thấy đạo chói mắt màu hồng bao phủ ngập trời. Với uy thế như vậy không ít người phát ra cả lời bàn tán xôn xao cảm thấy hồ thẹn cho tư cách tham gia thi đấu chọn người giỏi nhất trong viện của mình. Loại này công kích hung hãn sợ rằng có thể vượt qua người mới tiếp nhận cấp bậc Đại Đấu Sư rồi?

Bị màu đỏ chấn động cấp tốc phóng ra kèm theo kinh khí nóng cháy đập vào mặt, Cơ Huyền sắc mặt vẫn như cũ như vậy bình thản. Nụ cười nhạt nhạt vẫn treo trên khóe miệng cậu.

Quyền nắm chặt, kinh khí bên nhọn phát ra, nhất thời một âm thanh chói tai vang lên. Đầu khí bắt đầu khởi động. Cuối cùng nhanh chóng hiện ra tại nắm tay. Ngưng tụ ra một tầng hắc ám đầu khí tầng tầng lớp lớp bao trùm nắm tay.

Cơ Huyền vung mạnh cánh tay bao bọc bởi đầu khí hắc ám, quyền khí xé gió tới hướng ánh thẳng vào mũi thương của Tiết Băng.

- Bạo Phá.

Hắc quyền của Cơ Huyền bỗng bùng nổ luồng năng lượng kinh thiên.

- Thịnh thịnh!

Chỉ một thoáng sau khi hai người tiếp xúc. Một tiếng vang lớn từ giữa sân phát ra. Ầm ầm một tiếng. Chỉ thấy ở chỗ nền sân ở vị trí hai người tiếp xúc bị đánh tan thành từng mảnh nhỏ. Các khe nứt lan tỏa ra trông giống như một cái mạng nhện.

Bụi đất đá từ mặt đất bị hất tung lên. Mà ở một quyền và thương va chạm vào nhau một tiếng răng rắc của binh khí gây vang lên từ chỗ giao chiến truyền ra. Ngay sau đó, một nhân ảnh từ trong bụi đất đá bắn ra đồng thời máu tươi từ trên thân thể người đó phun ra xối xả. Thân thể người đó như điều đứt dây, bay thẳng một đoạn xa, cuối cùng va đập vào vách tường mới đình chỉ.

Thân ảnh va đập mạnh tới nỗi đem vách tường đó rạn nứt, thân hình lún vào bên trong. Phun ngum máu tươi, kẻ đó mắt đảo đã trắng, bất tỉnh.

Tiết Băng bị kinh khí va chạm biến thành mảnh nhỏ toàn thân bao phủ bởi đá vụn và máu ứ đọng, người cảm thấy kinh hãi là hai tay của Tiết Băng cũng như bị đứt lăm mấy khúc, nắm ngón tay không còn nắm theo trật tự nữa. Rõ ràng cho thấy là bị cường lực trực tiếp đánh gãy.

Có thể trước một gã cửu tinh Đấu Sư chỉ bằng sau khi thi triển huyền giai đấu kỹ có thể dùng mạnh mẽ một quyền đánh nát cả toi trường thương chế tạo từ Tinh Cương, đem hắc phế luôn cánh tay. Cho dù là một ít Đại Đấu Sư ở đây cũng khó có thể làm được. Song Tiết Băng cũng là người có danh khí không nhỏ trong Già Nam học viện vậy mà lại bị một tân sinh mới chân ướt chân ráo tới trực diện đánh bại.

- Giỏi, giỏi, rất mạnh mẽ

Trên khán đài đám người Tiêu Ngọc khẽ nhếch miệng về mặt kinh ngạc nhìn bóng lưng gầy gộc cao ngất giữa sân, nàng hoa lệ quên mất đó không phải Tiêu Viêm. Sau đó một cô gái không nhìn được mắt sáng lên thất thanh lâm bầm nói. Không ai có thể nghĩ Tiết băng vốn là cửu tinh Đấu Sư đang thi triển cực mạnh chiêu thức mà lại bị một quyền đánh bại.

Nhược Lâm đại sự ở bên cạnh chậm rãi từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần. Nhìn bóng lưng thanh niên ở giữa sân tới bây giờ vẫn như cũ vẫn có chút khó mà tin được.

....

Khán đài bên kia hắc bào thanh niên họ Bạch song chưởng vòng tại trước ngực, khẽ cau mày nhìn họ vậy thân hình đứng thẳng tắp sừng sững ở trong quảng trường sau một lúc lâu, chậm rãi thở ra một hơi, thân nhiên ẹạ cười nói:

- Không tệ quả nhiên có vài phần bản lĩnh người bây giờ mới có tư cách có thể làm cho ta chú ý tới người. Hy vọng người có thể kiên trì mấy vòng nữa

đi. Đến lúc đó nếu có cơ hội bản thân ta muốn chính mình đấu với người.

- Một kẻ kinh địch a nhưng mà nàng nhất định phải là của ta!

Ánh mắt chuyển hướng tới chỗ Huân Nhi, Bạch Sơn nhìn lãnh đạm cô gái một thân xanh nhạt quần áo bị chúng nữ vây chung quanh, giống như một đóa thanh liên nở rộ, thấp giọng nói.

- À quyền thế của tên kia thật mãnh liệt, dĩ nhiên ngay cả "Điện Lăng" của Tiết Băng cũng đỡ không được. Sợ rằng thực lực của hắn hẳn là trên tam tinh Đại Đấu Sư đi.

Hồng y thiếu nữ xinh đẹp vóc người như ma quỷ lộ ra một đôi mắt gian xảo nhìn Tiết Băng, không khỏi kinh ngạc nói.

- Quyền thế thực sự là rất sắc bén, hơn nữa còn biết được đem năng lượng bộ phận ngưng kết lại làm gia tăng lực công kích cùng lực phòng ngự. Nhưng muốn làm được thì cần phải nắm rõ được sự tinh diệu của đấu khí về điểm này hẳn cũng có thể so sánh cùng người rồi... Chỉ là lúc hắn bạo phát đấu khí đó, ta cảm nhận được các loại nguyên tố chi lực khác.

Lão nhân bên cạnh, khẽ gật đầu, trong thanh âm đồng dạng mang theo một chút kinh ngạc.

....

Trong lúc mọi người đang xôn xao bàn tán thì Cơ Huyền lên tiếng:

- Trước tiên ta phải nói điều này. TA KHÔNG PHẢI TIÊU VIÊM, và cũng không có quan hệ gì với Huân cái gì đó Nhi mà các người nói cả. Được chứ.

Cả đấu trường bị lời nói kinh thiên của Cơ Huyền làm cho chấn động, trên đại cao thanh niên họ Bạch, hồng y thiếu nữ, lão nhân,... Tất cả mọi người đều tròn tròn to mắt nhìn Cơ Huyền.

Nghe Cơ Huyền phủ nhận quen biết với mình, thậm chí còn nói tới khó nghe vậy Huân Nhi hừ lạnh, con tức giận mặc danh dăng lên.

Trọng tài bên cạnh cũng lắp bắp hỏi lại:

- Người không phải Tiêu Viêm?

Cơ Huyền gật đầu.

- Vậy tại sao người ứng chiến?

- Ta có bảo ứng chiến sao?

Cơ Huyền hỏi vặn lại.

- Người lên đài không phải ứng chiến sao? Người không giải thích không phải thừa nhận sao?

Trước tiếng hét phẫn nộ của trọng tài Cơ Huyền nhún vai nói:

- Ta đã muốn giải thích rồi nhưng đâu ai nghe, ta còn bị tên Tiết Băng đó tấn công không phải sao? Ta chưa từng thừa nhận mình là Tiêu Viêm không phải sao?

- Vậy Tiêu Viêm đang ở đâu?

Ngẫm lại, Cơ Huyền nói đúng, trọng tài đành nén giận hỏi.

- Ta sao biết được.....

Cơ Huyền bỗng ngắt quãng, ánh mắt nhìn hướng trên bầu trời, cánh tay chỉ chỉ nói tiếp:

- Hắn đến rồi kia.

Trên bầu trời của quảng trường, bỗng vang lên một tiếng xé gió chói tai, khiến cho ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn.

Theo âm thanh xé gió vang lên, một đạo bóng đen bỗng từ trên bầu trời bắn xuống, nện thật mạnh xuống quyết đấu tràng, khiến cho sàn đấu cứng rắn, trực tiếp bị chấn thành bột phấn, chỉ nghe phịch một tiếng, rồi sau đó bụi mù bay lên che kín cả khu vực.

Cuối cùng Tiêu Viêm chính danh đã xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 141: Trêu ghẹo đạo sư

Trên bầu trời của quảng trường, bỗng vang lên một tiếng xé gió chói tai, khiến cho ánh mắt của mọi người đều bị hấp dẫn.

Theo âm thanh xé gió vang lên, một đạo bóng đen bỗng từ trên bầu trời bắn xuống, nện thật mạnh xuống quyết đầu trăng, khiến cho sàn đấu cứng rắn, trực tiếp bị chấn thành bột phấn, chỉ nghe phịch một tiếng, rồi sau đó bụi mù bay lên che kín cả khu vực.

Nhìn thấy bóng đen kia bắn xuống trên đài, trọng tài lại lần nữa biến sắc khê quát:

- Là ai?

Huân Nhi ánh mắt nhìn vào khu vực bị bụi mù che phủ kia, trên khuôn mặt tươi cười dâng lên một chút kích động khó có thể che giấu:

- Hẳn đến rồi!

Nghe được lời này của Huân Nhi, Nhược Lâm đ*o sư cùng với đám người Tiêu Ngọc thân thể mềm mại đều run lên, ánh mắt vội vàng hướng về phía giữa sân.

Dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú, từ bên trong đám bụi mù, có tiếng bước chân rất nhỏ chọt vang lên, một hắc bào thanh niên lưng đeo hắc thước thật lớn, từ trong khói bụi như ẩn như hiện dần dần bước ra xuất hiện trong tầm mắt của mọi người!

Cơ Huyền nhìn người này trên khuôn mặt treo nụ cười nhàn nhạt nói:

- Người này mới chính là Tiêu Viêm.

Lời của Cơ Huyền vừa dứt thì toàn bộ mọi người đều đem ánh mắt đẩy dồn lại phía Tiêu Viêm. Có người tò mò, có người đánh giá, có người như có thù giết cha đoạt thế..... Tùm lại là đủ loại ánh mắt kì quái.

Tiêu Viêm còn chưa hiểu gì thì ánh mắt của hắn bỗng lướt tới Cơ Huyền, hắn cảm thấy Cơ Huyền rất quen, đặc biệt hơn là khí tức cậu toát ra. Có điều không thể nhớ được.

Cũng phải thôi, ba năm thời gian ai cũng thay đổi. Tiêu Viêm không nhớ ra Cơ Huyền cũng là bình thường. Hơn nữa hắn và Cơ Huyền cũng không có tiếp xúc nhiều, chỉ có duy nhất lần Cơ Huyền đỡ lấy kiếm hộ Tiêu Viêm nhưng duy có lần đó. Sau đó thì cũng chỉ giống như người quen biết thôi.

Cơ Huyền ánh mắt đảo qua phía Tiêu Viêm, hai ánh mắt giao phong trong tích tắc. Sau đó cậu chậm rãi thu hồi tâm mắt.

Đúng lúc này trên trời xuất hiện hai trung niên nhân, mặc đạo sư y xuất hiện, đầu khí hóa cánh trên lưng họ vỗ mạnh hướng tới đấu trường lao tới. Trong vài khắc, hai trung niên nhân đáp xuống vị trí của Cơ Huyền.

- Hừ, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi rồi. Sao ngươi không chịu ngoan ngoãn ở lại vị trí đó chờ chúng ta tới đón? Hai lão già ta phải bay loanh quanh tìm ngươi.

Một trung niên nhân vừa đáp xuống liền hướng tới Cơ Huyền hung hăng mắng một phen, nước bọt tung bay tứ phía.

Lùi lại một bước, Cơ Huyền nhìn hai trung niên nhân này đánh giá thực lực không thấp tí nào, đầu vương đỉnh cao. Ở ngoại giới có thể xem như là tiểu bá chủ, các gia tộc lớn đua nhau lấy lòng. Xem ra Già Nam học viện đúng là chứa đựng rất nhiều cường giả nga.

- Không biết hai vị là.....

Cơ Huyền ôm quyền nhìn hai trung niên nhân hỏi.

- Làm gì mà rườm rà vậy, hai lão già ta chỉ phụng mệnh của Hách lão đem ngươi tiến nhập nội viện thôi, còn việc khác thì không cần hỏi nhiều.

Vị trung niên nhân nóng nảy vừa nãy mắng Cơ Huyền lập tức khoát tay chặn lại lời nói của Cơ Huyền.

.....

- Tiến nhập nội viện!!!!

Đám đông trên kia nghe vậy liền hít ngậm hơi lạnh, là học viên của Già Nam học viện họ đương nhiên biết nội viện là khái niệm gì. So với ngoại viện thì còn khốc liệt hơn nghìn lần. Dù là thiên tài của ngoại viện thì khi tiến nhập vào nội viện thì cũng trở thành phổ thông, có thể bị đào thải bất cứ khi nào.

Chỉ có những kẻ được coi là đứng đầu trong các thiên tài lúc tiến vào nội viện mới miễn cưỡng có chỗ đứng.

Nhưng nếu vào được nội viện thì sẽ xảy ra biến hóa nghiêng trời, giống như thoát thai hoán cốt vậy, họ biết các đệ tử trước khi đi vào với đệ tử sau khi đi ra có chênh lệch lớn cỡ nào. Vì vậy họ điên cuồng phấn đấu để có cơ hội tiến nhập vào nội viện. Có thể từ bên trong Già Nam học viện trở hết tài năng, điều này chứng minh thiên phú cùng cố gắng của bọn họ.

Vậy mà ở đây lại có kẻ trực tiếp tuyển thẳng vào nội viện. Khiến đám người ở đây sao không kinh ngạc cho được.

.....

Thanh niên họ Bạch đang khoanh tay trước ngực đang bày vẽ mặt thông dong nghe thấy câu nói “ tiến nhập nội viện ” thì sắc mặt biến hóa mười phần. Trên khuôn mặt thanh niên họ Bạch hiện lên ngạc nhiên, khó tin, tức giận, đố kỵ.

Trước đó mới nói Cơ Huyền không phải đối thủ của hắn thì hiện nay bị vả mặt. Tiến nhập nội viện là khái niệm gì, ngay cả hắn được coi là một trong các thiên tài đứng đầu ngoại viện cũng không có tư cách tuyển thẳng này. Vậy mà một tên nào đó nhảy từ đâu ra lại có được khả năng này.

.....

Bên khác, lão nhân và hồng y thiếu nữ nhìn cảnh đó cũng hiện lên vẻ mặt không thể tin nổi.

Hồng y thiếu nữ quay sang phía lão nhân giọng nói giống như găm thét:

- Gia gia việc này là sao vậy? Sao lại có việc trực tiếp thông qua tiến nhập vào nội viện.

- Ta cũng không biết. Con hỏi ta, ta hỏi ai?

- Sao người có thể không biết, người là phó viện trưởng cơ mà.... Điều pháp luật này sao người không biết.

Trong căn phòng này bị bao trùm bởi âm thanh như hổ gầm của hồng y thiếu nữ.

.....

Nhược Lâm đại sư ở bên cạnh chậm rãi từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần. Nhìn bóng lưng thanh niên ở giữa sân tới bây giờ vẫn như cũ vẫn có chút khó mà tin được.

Hai năm trước, Cơ Huyền lúc đó đem một học viên của học viện đánh tới tàn phế chỉ bằng một quyền. Hiện tại gặp lại Cơ Huyền vẫn như cũ có thể đem người giỏi nhất của huyền giai ban cấp đánh bại. Hơn nữa phương thức đánh bại lại là loại cường hãn nhất và trực tiếp nhất... Một quyền phế.

Hồi tưởng lại lúc trước Cơ Huyền một quyền tựa như sấm sét. Nhược Lâm đại sư tự hỏi, nếu như đối lại là mình chỉ sợ cũng khó có thể hoàn toàn ngăn cản được....tiến bộ tốc độ thật sự là đáng sợ.

Huân Nhi vẫn như cũ, dáng vẻ của nàng vẫn lãnh đạm băng lãnh nhưng đôi mắt chứa đầy cảm xúc phức tạp đã bán đứng nàng rồi. Ánh mắt đó khi Cơ Huyền xuất hiện vẫn luôn quang sát bóng lưng gầy gò đó chưa từng rời đi. Đến cả khi Tiêu Viêm ca ca nàng yêu nhất xuất hiện thì nàng vẫn chưa phát giác ra.

Tiêu Ngọc ở bên cạnh Huân Nhi cũng phát hiện ra vẻ khác lạ của nàng. Nhược Lâm đại sư liếc tới Cơ Huyền rồi nhìn tới Tiêu Viêm cuối cùng là nhìn tới Huân Nhi không biết nghĩ gì mà thờ dài.

.....

Sự xuất hiện hoành tráng của Tiêu Viêm hoàn toàn bị ló ngor, hiện tại Cơ Huyền vẫn như cũ là tâm điểm của đám đông.

Cơ Huyền trước ánh mắt tròn tròn tới nỗi rớt cả tròng mắt của mọi người hoàn toàn không để tâm. Ánh mắt cậu hướng tới phía khán đài trước mắt – nơi có Huân Nhi và Nhược Lâm đại sư mà nở nụ cười. Cậu quay đầu nói với hai trung niên nhân:

- Hai vị xin chờ ta một chút. Ta đi chào hỏi người quen đã.

Cơ Huyền nhìn lên chỗ hoàng giai nhị ban vị trí, đứng chỗ Huân Nhi và Nhược Lâm đại sư đang đứng nói to:

- Lâu lắm không gặp.

Phía hoàng giai, Huân Nhi thấy Cơ Huyền hướng tới mình lên tiếng chào hỏi thì trong lòng không biết tại sao có chút vui vẻ không rõ len lỏi trong cảm xúc của nàng.

- Từ phép lịch sự thì ta cũng nên đáp lại hắn chứ. Dù gì hắn cũng đã giúp đỡ Tiêu Viêm ca ca rất nhiều. Vậy thì giúp hắn không mất mặt một lần vậy. Ừm, vậy đi.

Môi mông khẽ nhấp máy, Huân Nhi trước lí do chấp vá trong lòng mình định đáp lại lời chào hỏi của cậu thì câu còn lại của Cơ Huyền thốt ra khiến nàng

thập phần khó xử. Mà người khó xử không chỉ mình nàng.

- Lâu rồi không gặp.... Nhưộc Lâm đ*o sư..... Ta nhớ người chết mất.

Cơ Huyền hướng tới phía Nhưộc Lâm hét to. Hét xong, cậu còn bày ra dáng vẻ cột nả nháy nháy mắt trêu ghẹo Nhưộc Lâm.

Đám người nghe thấy tiếng hét rồi đáng về “ liếc mắt đưa tình ” của Cơ Huyền với Nhưộc Lâm thì vô số nam sinh bỗng có sự sùng bái vô tận với cậu. Đầu năm nay yêu nghiệt thì nhiều, nhưng người có gan to trêu ghẹo đạo sư thì chưa có ai, Cơ Huyền là người đầu tiên.

Tuy Nhưộc Lâm không có vẻ đẹp thánh khiết hoàn mỹ như Huân Nhi, có điều vị đạo sư này lại có sự dịu dàng, nhu mì như nước khiến nam nhân không thể chạy thoát, đều sẽ bị sự dịu dàng của cô mềm hóa cả người.

Chỉ có đàn ông mới càng hiểu đàn ông thích kiểu phụ nữ nào.

Huống hồ Nhưộc Lâm lại rất đẹp!

Sự thủy mị, dịu dàng trên người nàng rất khó tìm được. Cặp mắt của nàng khi nhìn người khác, đều có thể khiến đối phương say mê cả người. Giọng nói du dương nhẹ nhàng của nàng cho dù là với ai cũng đều có thể tiếp xúc rất tốt với họ, không hề gây ra cảm giác ngại ngùng.

Đó là lí do ở ngoại viện này dù có rất nhiều người ái mộ Huân Nhi nhưng càng nhiều người yêu mến Nhưộc Lâm. Huân Nhi giống như thứ kích thích khát khao chinh phục của nam nhân. Còn Nhưộc Lâm thì ngược lại giống như thứ nước ấm áp, đem lại sự bình yên cho lòng người vậy.

Nhưộc Lâm bị câu nói của Cơ Huyền làm cho mặt mũi đỏ bừng như mông khi vậy, khuôn mặt dịu dàng với nụ cười nhẹ nhàng nay trở nên ngượng ngùng, ánh mắt hoảng loạn. Cánh tay khơ khớ trước không trung, lời nói cũng bị nghẹn lại.

Cơ Huyền hoa lệ bỏ qua vẻ phẫn nộ của Nhưộc Lâm xoay người tiến tới chỗ hai vị trung niên nhân vội vàng nói:

- Hai vị tiền bối đi thôi, không chốc nữa sẽ có án mạng đó.

Hai trung niên nhân trước đáng về vô lại của Cơ Huyền rất muốn phi nhỏ cậu, mặt kệ cậu. Nhưng nhiệm vụ của họ là hộ tống Cơ Huyền nên đành đưa cậu đi. Hai người kết thủ ấn, đấu khí xung quanh dao động, một con hùng ưng lực sắc được ngưng kết từ đấu khí xuất hiện.

Triệu hoán lực sắc hùng ưng xong hai người chộp vội vai Cơ Huyền rồi phi thân lên hùng ưng. Cơ Huyền đối với cười lên sinh vật khổng lồ rất quen thuộc rồi nên không có vấn đề gì cả. Ngồi trên lưng Lực sắc hùng ưng, Cơ Huyền tiếp tục bày ra một vẻ vô sỉ nói:

- Hắc, ta biết tỷ cũng rất nhớ ta nhưng hiện tại ta cùng hai vị tiền bối này đi làm một chút thủ tục. Nhưộc Lâm tỷ yên tâm ta đến rồi không chạy đi đâu được đâu, Đợi làm xong việc ta đến tìm tỷ, chúng ta cùng nhau ôn lại kỉ niệm nga.... Chụt

Nói xong cậu còn gửi cái hôn gió tới phía Nhưộc Lâm rồi nở nụ cười càn rỡ vang vọng khắp không gian,

- Cút.

Nhưộc Lâm cuối cùng không nhẫn nhịn được nữa hét lên một chữ cút thật to. Mặt nàng trở nên đỏ hồng, đôi gò bồng bị chọc giật tới mức phập phồng lên xuống quặn rũ khôn cùng, tay ngọc khơ khớ vào vị trí của Cơ Huyền trên không.

Một người dịu dàng như Nhưộc Lâm bị cậu chọc tới phải mắng người, cả đám người ở đấu trường đều gật gù thán phục không thôi. Đúng là mồm mép tức chết người.

Không gian tĩnh lặng chỉ còn lại tiếng thở dốc phẫn nộ của Nhưộc Lâm và tiếng cười càn rỡ của Cơ Huyền thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Bạch Kinh

Ngồi trên lưng lực sắc hùng ưng, Cơ Huyền nhìn hai trung niên nhân im lặng không nói gì.

Vị trung niên nhân nóng nảy cuối cùng không chịu được ánh mắt của Cơ Huyền, mắt trợn ngược lên gằn giọng nói:

- Tiểu tử ngươi có gì muốn nói thì nói đi.

- Hắc, kì thực cũng không có gì. Chỉ là ta muốn đẩy rời lại thời gian tiến nhập nội viện. Không phải là sắp tới có tranh bá để lựa chọn người có tư cách tiến vào nội viện sao, ta đi cùng họ không phải ổn hơn sao.

Cơ Huyền cười dài, nói suy nghĩ của mình với hai vị trưởng lão.

- Không được, nhiệm vụ của ta là đưa người tiến nhập nội viện, việc khác ta không quản được. Nên ta vẫn phải đưa người tiến nhập nội viện trong hôm nay.

Vị trưởng lão nóng nảy trực tiếp bác bỏ suy nghĩ của Cơ Huyền.

- Hai vị trưởng lão sao không suy nghĩ cẩn thận xem cái thuận lợi của việc này nga.

Cơ Huyền không từ bỏ, chậm rãi thuyết phục.

- Không phải muốn tiến vào nội viện thì học viện sẽ có tư cách tiến vào Tàng Thư các để lựa chọn một món bảo vật sao. Nếu bây giờ để ta tiến vào nội viện luôn thì không phải là chúng ta nên tới Tàng Thư các theo luật của học viện, đúng chứ. Nhưng theo luật của học viện thì phải đợi khi tranh đấu kết thúc thì người có tư cách sẽ được vào Tàng Thư các nếu bây giờ chúng ta tới không phải sẽ trái luật, thậm chí hơn sẽ bị trưởng lão quét ra ngoài à. Vậy nên chúng ta nên tuân theo luật.

Vị trưởng lão nóng tính bị lời nói của Cơ Huyền làm dao động, càng nghĩ càng thấy có lí.

- Người không có tư cách tiến vào Tàng Thư các vì người không phải những kẻ đứng đầu.

Vị trưởng lão trầm lặng thấy ông bạn của mình bị lung lay suy nghĩ thì lên tiếng chọc chúng điểm thiếu sót của Cơ Huyền, thức tỉnh ông bạn của mình.

- Phải, đúng vậy.

Vị trưởng lão nóng tính được cảnh tỉnh, cái đầu to như trống gật lên tục tán đồng.

Cơ Huyền tròn mắt quay đầu nhìn về phía vị trưởng lão trầm lặng kia, trong lòng thầm mắng lão. Trưởng lão không thèm quan tâm, ai ngờ phút quang trọng lại bởi cho một dao.

Hăng hăng giọng, Cơ Huyền thập phần nghiêm túc nhìn hai vị trưởng lão phân tích:

- Hừm, vậy là hai ngài chưa hiểu mấu chốt vấn đề rồi. Ngài xem, trong khi ngoại viện phải đấu đá sống chết, tranh quyền tiến vào nội viện thì ta còn được đặc cách gia nhập, điều này không phải chứng tỏ ta mạnh hơn kẻ khác sao. Hơn nữa, còn là đích thân Hách lão đặc cách cho ta.

- Hắc, mắt nhìn người của Hách lão cao như vậy. Đầu năm nay có mấy người tiến vào nhân quang của ngài. Không có ai đứng không. Vậy không phải chứng tỏ ta có tư cách tiến vào Tàng Thư các sao.

Hai vị trưởng lão trầm mặc, vị trưởng lão nóng tính thì đầu óc đơn giản dễ lừa. Còn vị trưởng lão ít lời kia thì khác, lão đã nhận ra có gì đó gượng gạo nhưng không biết là sai ở đâu.

Sau một hồi suy tư vị trưởng lão ít lời nhàn nhạt nói:

- Việc này chúng ta không thể xác định được, ta phải hỏi lại ý kiến của Hách trưởng lão.

Nhận được câu trả lời của vị trưởng lão ít lời, khoe miệng Cơ Huyền hơi nhếch lên. Đáng vẻ muốn bao nhiêu gian xảo thì có bấy nhiêu gian xảo. Có điều nó chỉ thoáng hiện lên khuôn mặt của cậu sau đó lại khôi phục nguyên trạng.

- Vậy thì cứ để ta tạm lại trạm xá nào đó, hai vị tìm Hách trưởng lão giải quyết vấn đề trước. Nếu ta được tư cách tiến vào Tàng Thư các thì các vị không cần tốn công đưa ta đi. Còn nếu ta không được vào thì các vị cũng không có tổn thất gì cả.

Cơ Huyền gật đầu tán đồng với vị trưởng lão ít lời, rồi nói ra suy nghĩ của mình.

- Được, cứ vậy đi.

- Vậy ta cáo từ trước.

Hai vị trưởng lão vừa dứt lời, Cơ Huyền đứng dậy nhảy khỏi thân chim khổng lồ. Một đôi huyền dực đen tuyền xuất hiện trên lưng cậu, đem thân thể của Cơ Huyền lướt đi trong không gian. Chỉ thấy một đạo hắc quang lóe lên rồi biến mất.

- Cũng có chút bản lĩnh.

Hai vị trưởng lão đồng thời thốt ra lời lẽ giống nhau. Với nhân quang của họ vừa rồi nhưng cũng không thể bắt kịp được hành động của Cơ Huyền, đến khi họ phát hiện ra thì cậu đã rời khỏi thân chim. Dù họ lo là nhưng có thể thoát khỏi hai đầu vương đỉnh cấp thì năng lực không thể kinh thường.

.....

Đêm dài an tĩnh, ánh trăng nhàn nhạt dần dần hiện lên ở phía chân trời, tòa lâu các độc lập kia, ở dưới ánh trăng, có vẻ hết sức u tĩnh.

Trong đêm đen thanh vắng, một đạo bóng đen nhanh như thiểm điện bỗng nhiên hiện ra, mũi chân điểm nhẹ lên một nhánh cây, thân thể phiêu dật bay đến bãi loạn thạch cách tòa lâu các không xa, ánh mắt nhìn đến một vị có hai người ở trong khuôn viên. Một hắc y, một bạch y đang đối đầu nhau. Không khí giương cung bạt kiếm.

Nhìn cảnh này Cơ Huyền cười hắc hắc nói:

- Không nghĩ tới vừa tới đây đã được chứng kiến cảnh tượng nhộn nhịp như vậy. Tranh giành tiểu tình nhân, nếu có bông ngô thì càng tốt ngồi xem kịch vui....

Nhưng Cơ Huyền lại thờ dãi:

- Đáng tiếc kịch vui lại phải tự tay mình phá hủy rồi.

.....

- Rồi xa nàng đi.

Thanh âm của nam tử áo trắng, bình thản mà mờ ảo chậm rãi truyền ra.

Nghe vậy, Tiêu Viêm cười khê, hơi hơi ngẩng đầu, khuôn mặt thanh tú của hắn, ở dưới ánh trăng chiếu rọi, có vẻ hết sức kiêu ngạo.

- Bằng vào người?

Bạch y nam tử ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm thanh niên có vẻ mặt kiêu ngạo kia, không thèm nói một lời, hai tay hơi xoắn lại, ngân sắc đấu khí nhàn nhạt nổi lên từ giữa lòng bàn tay, hơn nữa, từ tâm chưởng còn mơ hồ phát ra tiếng sấm trầm thấp rền vang.

- Kề yếu, thì không có tư cách có được nàng!

Bạch y nam tử lạnh nhạt liếc mắt về phía Tiêu Viêm đang cứng cỏi không chịu lùi bước, cười lạnh một tiếng, mũi chân đột nhiên điểm nhẹ trên loạn thạch, thân hình đột nhiên hóa thành một đạo ngân quang mơ hồ, xoẹt qua màn đêm, nhanh như một tia chớp bắn về phía Tiêu Viêm.

Trong bóng tối, bởi vì thế công sắc bén của bạch y nam tử, mà từ hư không bỗng mơ hồ vang lên một tiếng sấm vang rền.

Ngân quang trong màn đêm tối đen đang cấp tốc phóng đại, nhưng Tiêu Viêm sắc mặt vẫn bình thản như cũ, bàn tay chậm rãi nắm chặt, đấu khí màu xanh nhạt bao bọc trên nắm tay chậm rãi lưu động, tựa như một con rắn nhỏ đã uốn lượn.

Ngân quang lóe lên trong đêm tối, nhưng ngay lúc Tiêu Viêm chuẩn bị không chút khách khí tiến hành phản kích, thì một đạo bóng đen xuất hiện đúng vị trí chính giữa của hai người.

Đạo bóng đen nhìn ngân quang sắc bén lao tới phía mình, ánh mắt không hoảng loạn thậm chí có chút lười biếng. Đạo bóng đen tùy tiện bung tay, theo ngón tay một đạo kim quang nóng bỏng bạo xuất, cuối cùng ngay ở giữa không trung, ngăn chặn đạo ngân quang đang dừng mãnh tiến tới.

Hai loại năng lượng đột nhiên va chạm, tạo thành những cơn gió lốc năng lượng kịch liệt. Đạo kim quang mạnh mẽ đem ngân quang đó đánh nát, sinh sinh mãnh liệt hướng tới phía bạch y nam tử.

Bạch y nam tử thấp phần biến sắc, nhưng hành động của hắn không chậm. Trong nháy mắt một thanh trường thương xuất hiện trong tay hắn, hai tay nắm chặt trường thương, mũi thương được phủ lên một lớp ngân sắc sáng chói.

Bạch y nam tử thử hướng trường thương đâm mạnh về phía đạo kim quang. Hai đạo năng lượng lần nữa xung đột, đem những mảnh đá vụn ở trên mặt đất xung quanh thổi bay, một cái hố tài vài phân xuất hiện. Ngân sắc trường thương với ưu thế rõ ràng, đem đạo kim quang đánh tan đi.

Ngăn chặn được công kích nhưng bạch y nam tử không có vẻ gì vui mừng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về đạo bóng đen nói:

- Người là ai?

- Hắc, lời ra cả binh khí mới ngăn được cái búng tay của ta sao? Người đứng trong top tân sinh ngoại viện có vẻ thực lực chẳng ra sao cả.

Đạo bóng đen giọng nói lười biếng xen kẽ chế giễu nồng đậm. Dưới ánh trăng, một thanh niên với khuôn mặt thấp phần phổ thông nhưng sở hữu làn da trắng như ngọc xuất hiện. Làn da được ánh trăng chiếu rọi trở nên sáng hơn, khiến người thanh niên ngày thấp thân siêu phàm thoát tục.

Bạch y nam tử nhìn tới người này, mày kiếm nhón lên cao, giọng nói trầm xuống:

- Là người.

Người thanh niên vừa can thiệp cuộc đấu này không ai khác chính là Cơ Huyền. Cậu ngáp ngủ nhìn bạch y nam tử không trả lời.

Bạch y nam tử thấy dáng vẻ của Cơ Huyền thì sắc mặt cũng từ từ biến đổi, nội tâm dâng lên một cỗ cảm giác cực kỳ tức giận. Ở ngoại viện này hắn là

thiên tài đứng đầu, ai thấy hần không khách khách khí khí có bao giờ chịu sự kính thường này.

- Tiểu tử ta khuyên người đừng nghĩ có thể đánh bại một tên Tiết Băng là bản thân đã vô địch thiên hạ. Bớt lo chuyện bao đồng đi.

- Ta gửi nguyên lại câu nói đó cho ngươi. Bạch Sơn, trước khi tìm cách trục giặc đối thủ của mình thì phải xem ngươi có bản lĩnh đó không. Đừng giống như cái thương rách của mình.

Cơ Huyền cười khẩy đáp trả.

Bạch y nam tử tên Bạch Sơn liền nhìn tới trường thương, mắt đảo tới mũi trường thương lên biến đổi. Mũi trường gươm thương như bị nóng chảy ra như sáp nên rồi khô lại, một phần mười mũi trường thương bị thiêu đốt. Hiện giờ nhìn khá buồn cười.

Nắm tay siết chặt trường thương, ánh mắt hần liếc tới Cơ Huyền trở nên ngày càng ngưng trọng hơn. Trường thương của hần so với Tiết Băng không hề thua kém, vậy mà một đòn tùy tiện của Cơ Huyền đem nó hỏng mất.

Bản năng của hần nhận thấy sự nguy hiểm của Cơ Huyền khác xa với vẻ bề ngoài của cậu.

- Nếu ngươi đã hiểu rõ thực lực của chúng ta thì ta khuyên ngươi nên lăn đi. Nếu không ta không ngại chỉ điểm “chút đỉnh” cho ngươi đâu. Lãnh giáo chút thực lực của thiên tài.

Cơ Huyền nở nụ cười “ám áp” với Bạch Sơn, ngón tay còn ngoắc ngoắc:

- Cũng vừa hay để nữ thân của ngươi chứng kiến vẻ chật vật giống như chó chết. Khiến nàng ghi sâu vào trong trí nhớ. Hắc, đó cũng là một loại khác ghi.

Bạch Sơn sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Hần tức giận nhưng cũng không có trở nên ngu xuẩn, lần này hần tin bản năng của mình. Đứng ở đó một lúc, Bạch Sơn hít sâu một ngụm không khí lạnh lẽo, bàn tay chậm rãi nắm chặt, nhìn Tiêu Viêm nói:

- Nàng nhất định phải là của ta a ta sẽ ở trong tuyến bạt tái đánh bại ngươi, đến lúc đó nữ nhân mà Bạch Sơn ta nhìn trúng có thể chạy trốn được sao? Hơn nữa, nàng vĩ đại đến như vậy, ngươi có tư cách gì để xứng với nàng chứ?

- Không cần thiết phải lắm mồm lắm miệng giống nữ nhân như vậy. Xem ra kẻ được gọi là nhân vật phong vân, cũng chỉ có vậy, chỉ là một kẻ chuyên đi tranh giành tình cảm mà thôi, nhưng hiện tại ngươi cũng không cần phải sử dụng miệng lưỡi đâm chọc người khác như vậy đâu, mà dùng thực lực ở tuyến bạt đi.

Giọng nói không kiên nhẫn của Cơ Huyền truyền tới.

Bạch Sơn không đáp lời Cơ Huyền, hừ lạnh mấy cái ánh mắt liếc mắt một cái về phía hai người, mũi chân chợt điểm nhẹ, thân thể nhẹ nhàng bay xuống, chỉ sau vài lần chớp động, đã biến mất trong bóng tối của màn đêm.

Lúc này Tiêu Viêm phía sau lưng Cơ Huyền bỗng lên tiếng:

- Ngươi có phải là Tiêu Huyền không?

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Tiêu Viêm hoài nghi

- Tiêu Viêm huynh đệ đã lâu không gặp.

Cơ Huyền quay lại cười khách khí với Tiêu Viêm.

- Không nghĩ tới Tiêu Huyền huynh cũng được tiến nhập vào học viện, hơn nữa còn được đặc cách tiến vào nội viện. Năm đó huynh rời khỏi Tiêu gia, không nghĩ khi gặp lại quả phải nhìn bằng con mắt khác.

Ánh mắt Tiêu Viêm quét tới, năng lượng linh hồn chậm rãi dò xét Cơ Huyền. Nhưng có điều hần không thể cảm nhận được chút ba động năng lượng nào. Từ cuộc giao thủ ngắn ngủi vừa rồi của Cơ Huyền với Bạch Sơn, Tiêu Viêm đã cảm thấy thực lực Cơ Huyền hiện tại rất mạnh. Thậm chí đến năng lượng linh hồn của tứ phẩm được sự như hần cũng không cảm nhận được gì.

Trong đầu xuất hiện nhiều suy nghĩ nhưng Tiêu Viêm vẫn khách khí khen Cơ Huyền.

Chỉ là chút hành động nhỏ của Tiêu Viêm sao qua mắt được Cơ Huyền. Nếu cậu không muốn ai cảm nhận được gì thì cho dù đấu linh cũng chỉ thấy cậu

là người không hề tu luyện đấu khí mà thôi.

- Không phải Tiêu Viêm huynh cũng thế sao. Kì ngộ mà huynh gặp được chắc cũng không ít.

Cơ Huyền nói xong thì Tiêu Viêm không tiếp lời, hai người cười nhạt với nhau. Lời nói có ý thăm dò với nhau. Cuối cùng Cơ Huyền là người phá bỏ im lặng.

- Năm đó ta rời khỏi Tiêu gia để lịch lãm trải nghiệm, đồng thời tìm kiếm nguồn gốc của ta. Hiện tại ta đã đổi tên thành Cơ Huyền rồi.

- Vậy thì chúc mừng Cơ Huyền huynh đệ rồi.

Tiêu Viêm ôm quyền chúc mừng.

- Có điều đêm khuya huynh tới đây không phải chỉ để nói việc này thôi đúng không.

Cơ Huyền cũng thu lại nụ cười của mình, hai tay chắp sau lưng nghiêm túc nói:

- Một khoảng thời gian trước ta quay lại Ô Thần thành biết tin Tiêu gia bị diệt, Tiêu tộc trưởng bị mất tích. Hơn nữa còn nghe đồn rằng do Vân Lam tông giờ trò. Nên Tiêu Viêm huynh đệ một người một ngựa tiến tới Vân Lam tông đòi người. Kết quả là Vân Lam tông thảm bại, một trưởng lão bị giết.... Nay toàn bộ Gia Mã đế quốc đang truy sát huynh đệ.... Không biết điều này có thật không

Lúc này khuôn mặt Tiêu Viêm đã không thể duy trì sự khách khí được nữa, nụ cười nhạt đi rất nhiều. Giọng điệu căm hận:

- Tin tức của Cơ Huyền huynh đệ thực nhanh lẹ. Đúng vậy, chính là người của Vân Lam tông đứng sau dờ trò.

- Vậy không biết Tiêu tộc trưởng thế nào?

Dáng vẻ Cơ Huyền có chút “vội vàng” hỏi thăm, giống như thập phần lo lắng vậy. Theo lý là Cơ Huyền đã biết trước điều này rồi chứ sao mà vẫn bày ra dáng vẻ ngạc nhiên này.

Tiêu Viêm lúc này có chút bất lực lắc đầu giải thích:

- Đại trưởng lão của Vân Lam Tông đuổi giết phụ thân ta, đã bị ta giết chết. Nhưng hắn nói. Khi hắn đang trên đường đuổi theo phụ thân, thì phụ thân đột nhiên quỷ dị tiêu thất.

- Tiêu thất?

Hiện tại Cơ Huyền vẫn bày ra dáng vẻ ngỡ ngàng.

Tiêu Viêm cười khổ nói:

- Đúng vậy. Chính là ở ngay dưới mí mắt của Đại trưởng lão Vân Lam Tông đột ngột tiêu thất. Theo dự đoán của ta. Phụ thân chỉ sợ không phải là tự dung tiêu thất. Mà là bị thần bí cường giả bắt đi!

- Nếu đã có thể thần không biết quỷ không hay ở trước mặt một gã đầu vương cường giả đem Tiêu Chiến bắt đi. Thực lực của người ra tay ít nhất cũng phải ở vào cấp bậc đầu hoàng.

Hơi nhiu mày, Cơ Huyền nhìn Tiêu Viêm phân tích suy nghĩ của mình. Sau đó hơi lẩm bầm nói:

- Lại là đầu hoàng. Trùng hợp vậy sao?

Nghe lời nói ngập ngừng của Cơ Huyền thì Tiêu Viêm trong lòng có chút nóng vội hỏi:

- Ý của huynh là gì? Chẳng nhẽ huynh có manh mối gì sao?

- Cũng không hoàn toàn là manh mối. Chỉ là một thời gian trước khi biết Tiêu gia gặp nạn ta cũng từng thử điều tra. Cuối cùng tra ra một vài thông tin rời rạc.... Có điều khi vừa tìm được một chút thông tin hữu dụng thì gặp phải một đầu hoàng đỉnh cấp cường giả. Và bị hắn truy sát.

- Bị truy sát sao? Hơn nữa còn là đầu hoàng đỉnh cấp cường giả.

Thông tin này thì Tiêu Viêm cũng bị hít ngậm khí lạnh, bản thân hắn tiếp xúc rất nhiều với đầu hoàng thậm chí là đầu tông, nên hắn hiểu rõ sự khủng bố trong đó. Hắn khi đối đầu mới Vân Sơn phải nhờ tới Mỹ Đồ Tọa và Dược Trần mới thoát chết. Vậy mà Cơ Huyền cũng có thể thoát khỏi tay của đầu hoàng.

Nếu biết được suy nghĩ của Tiêu Viêm chắc Cơ Huyền sẽ cười thật lớn mắt. Cậu đầu chỉ thoát chết mà còn lấy mất nửa cái mạng già của hai kẻ đó nữa.

Cơ Huyền nói tiếp:

- Việc ta thoát chết dưới tay của hắn cũng khó nói hết. Chỉ là ta thấy quá trùng hợp rồi. Đấu hoàng bắt Tiêu tộc trưởng đi, rồi đấu hoàng xuất hiện giết một kẻ thực lực như ta.

- Vậy diện mạo hắn như nào?

Lúc này Tiêu Viêm không quan tâm được nhiều nữa, thêm một phần thông tin là thêm một cơ hội biết tung tích phụ thân.

- Diện mạo của hắn khá già, ngũ quan sắt bén, giọng nói già nua nhưng mang theo vẻ uy nghiêm cuồng ngạo. Thân khoác một mảnh hắc bào. Đấu khí hắc ám rất đặc trưng, gần giống với ta.

Cơ Huyền lục lọi trong kí ức về dáng vẻ rồi miêu tả cho Tiêu Viêm.

Đột nhiên Tiêu Viêm như gọi ra hình nào đó trong đầu, nhưng sau đó lắc mạnh đầu lắm bầm.

- Là lão nhân gọi là Lăng Ảnh đó sao? Không thể nào, nếu hắn bắt cóc cha ta thì sao phải tốn công cứu ta làm gì.

- Có chuyện gì sao? Chẳng nhẽ huynh đã nhận ra điều gì sao?

- Không có chuyện gì. Còn tin tức huynh thu thập được có thể nói cho ta nghe được không.

Cơ Huyền nhìn dáng vẻ của Tiêu Viêm, cậu sâu kín nở ra nụ cười nham hiểm, sau đó giọng nói có chút kiêng dè tiếp lời:

- Thực ra ta đã tra ra hai thế lực. Nhưng hai thế lực này thực sự khủng bố hơn tưởng rất nhiều. Ta thực sự không có can đảm tiếp tục tra.

- Hai thế lực nào?

Tiêu Viêm vội vã truy hỏi.

- Một thế lực được gọi là Hồn Điện. Thập phần quỷ dị, chuyên rút hồn phách của cường giả. Hiện tại ở nơi đây đã mơ hồ xuất hiện hình bóng của bọn chúng.

Lại thêm một cái tên quen thuộc. Tiêu Viêm đã được Dược Trần nói qua về thế lực này, Dược Trần của thập phần kiêng kỵ thế lực này. Nhưng nó có liên quan tới phụ thân hắn sao. Không phải thế lực này chỉ hứng thú với cường giả sao, phụ thân hắn chỉ là một đại đấu sư nho nhỏ làm gì có khả năng gây chú ý tới bọn chúng được. Không nghĩ ra vấn đề Tiêu Viêm vứt hết suy nghĩ ra sau.

- Vậy thì thế lực còn lại.

- Việc này....

Lúc này thì Cơ Huyền có chút ấp úng:

- Thế lực này có vẻ có dính líu tới Huân Nhi.

- Không thể nào. Không thể có liên quan tới Huân Nhi được.

Tiêu Viêm trực tiếp phủ nhận. Hắn mới không tin có liên quan tới Huân Nhi.

Phản ứng này của Tiêu Viêm đều nằm trong dự đoán của Cơ Huyền. Cậu vẫn nói tiếp:

- Ta biết huynh có lẽ không tin. Nhưng ta chỉ nói ra những gì mình điều tra được thôi. Huynh nghĩ mà xem, khi Huân Nhi ở Tiêu gia các trưởng lão ai đối với nàng không lấy lòng. Thậm chí còn có dáng vẻ sợ hãi. Mấy lão bất tử sao lại bày ra dáng vẻ đó với một tiểu cô nương kẻ cả tiểu nha đầu đó có thiên phú khác biệt, huynh thấy đúng không.... Trừ phi.... Có điều gì khiến họ e sợ.

- Nói tới thiên phú của Huân Nhi thập phần kinh thiên, hoàn toàn không dùng tới tài nguyên của Tiêu gia mà vẫn tăng tiến thực lực. Nếu có thiên phú cao như vậy theo lý là họ sẽ giữ lại nàng ở lại mới đúng. Có điều lại phải nàng ra ngoài, còn tiến đến cái Tiêu gia nho nhỏ nói khó nghe là tam giáo cửu lưu. Trừ phi là nơi đó có điều gì khiến họ chú ý đến, không tiếc phải ra Huân Nhi để tìm kiếm.

Tiêu Viêm trước lời nói của Cơ Huyền không nói lại lời nào, nắm tay siết chặt lại, hơi thở dồn dập, vẻ mặt suy tư.

Cơ Huyền làm như không thấy phản ứng của Tiêu Viêm vẫn nói:

- Mặt khác nếu Huân Nhi không có liên quan tới việc Tiêu tộc trưởng mất tích thì có thể đảm bảo rằng thế lực sau nàng không liên quan ư. Khách quan nhất mà nói kẻ cả Huân Nhi và thế lực sau nàng không có bắt Tiêu tộc trưởng nhưng việc mất tích của Tiêu tộc trưởng cũng không thoát khỏi quan hệ với họ.

- Huynh có ý gì?

Tiêu Viêm hỏi.

Cơ Huyền cười nhạt:

- Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng. Đạo lý đó chắc huynh hiểu chứ. Có lẽ việc phụ thân huynh có còn sống không với họ không quan trọng. Họ chỉ cần quang sát trong tối tìm kiếm thứ họ cần tìm là được. Mà có lẽ bí mật đó ở trên người huynh chẳng, nên họ mới chỉ cần quang tâm hay bảo vệ huynh là đủ. Và trong đó cần một cái cầu nối giữa họ và huynh.

Không nói được điều gì, Tiêu Viêm chỉ có thể im lặng. Trái tim của hắn luôn phủ nhận mọi lời nói của Cơ Huyền nhưng lý trí hắn lại chấp nhận. Cơ Huyền nói có lý, hắn không biết thế lực sau lưng của Huân Nhi không lồ tới mức nào nhưng nếu họ muốn có thể bảo hộ được phụ thân hắn nhưng họ lại để mặc cho phụ thân hắn bị bắt đi. Chỉ có thể có hai lời giải thích hợp lý.

- Không thể nào Huân Nhi không phải loại người như vậy.

- Vậy nàng là loại người nào? Ta đã từng hiểu rõ nàng sao?

- Nhưng những việc nàng làm cho ta. Kí ức tươi đẹp đó.

- Có lẽ đó là nàng cố tình bày ra cho ta cảm thấy đặc biệt hơn, từ từ làm ta tin nàng.

Trong đầu Tiêu Viêm hiện tại đang có hai suy nghĩ trái ngược nhau. Một tin tưởng và một nghi ngờ đang liên tục xung đột.

- Tiêu Viêm ca ca có việc gì vậy?

Đúng lúc này trên lầu vang lên âm thanh của một nữ nhân. Thiếu nữ trường bào đậm thanh sắc. Nhanh chóng từ trên lầu đi xuống. Trong nháy mắt đã xuất hiện ở bên cạnh Tiêu Viêm.

- Không có gì. Ta chỉ là đang cùng Cơ Huyền huynh đệ nói chuyện một chút mà thôi.

- Vậy sao, nhưng cũng không cần lâu vậy chứ. Ta thấy huynh mãi chưa liền lo lắng không thôi.

Huân Nhi cười nói với Tiêu Viêm tự nhiên khoác lấy tay hắn. Hoa lệ cổ tình bỏ qua Cơ Huyền đang đứng đây.

Trước việc Huân Nhi cổ tình bỏ qua mình thì Cơ Huyền hoàn toàn không để bụng. Dù sao ai cũng thích theo đuổi Huân Nhi nhưng cậu thì không. Đúng là nàng xinh đẹp thật, ai cũng yêu mến cái đẹp cậu cũng không ngoại lệ. Có điều so với mỹ nữ thì Cơ Huyền yêu thích ngư ty thành thực quyền rũ hơn. Nếu điểm lại nữ nhân mà Cơ Huyền hứng thú thì thấy gu thẩm mỹ của cậu có điểm chung.

- Cơ Huyền!

Lại một giọng nói mềm mại truyền tới, thân ảnh của Nhược Lâm chợt hiện ra, mang theo vẻ mặt ngạc nhiên nhìn về phía Cơ Huyền nói:

- Không phải ngươi tiến vào nội viện rồi ư. Sao có thể xuất hiện ở đây vậy.

Nhìn thấy ngay cả Nhược Lâm cũng xuất hiện, Cơ Huyền biết hôm nay chỉ nói được tới đây thôi. Cậu cười nói:

- Ta vì nhớ Nhược Lâm tỷ tỷ quá nên không nỡ gia nhập nội viện. Nửa đêm treo tường hẹn giai nhân không biết giai nhân có nể mặt không.

Nhược Lâm lại bị Cơ Huyền ghẹo tới mặt đỏ ửng lên, thêm ánh trăng chiếu xuống khiến nàng toát lên vẻ đẹp mị mị.

- Tiểu tử đáng giận lại trêu ghẹo ta. Muốn ăn đòn.

Nhược Lâm ngưng tụ đầu khí trong ống tay áo, phật mạnh đánh ra một chưởng.

"Hừ!"

Một tiếng xé gió chợt vang lên, một đạo kinh khí xoẹt qua trong màn đêm, hung hăng hung hăng hướng Cơ Huyền.

Cơ Huyền không ngờ Nhược Lâm động thủ, trong lúc cấp tốc thi triển Tam Thiên Lôi động, thân ảnh quý dị biến mất sau đó xuất hiện ở phía sau vị trí vừa rồi vài phân. Trốn thoát an toàn Cơ Huyền nhìn cái vị trí bị Nhược Lâm đánh lôm xống viết sâu thì tròn mắt nói:

- Tỷ có cần ra tay mạnh vậy không. Ta mà lãnh mà ăn đủ đó.

- Ngươi đáng đời.

Tính Nhược Lâm vốn dịu dàng, giống hệ đầu khí chi lực của nàng, mềm mại như nước khiến người ta cảm thấy an tâm. Vậy mà mỗi lần gặp Cơ Huyền nàng đều mang xung động muốn đánh người. Có điều đánh xong nàng lại cảm thấy hối hận vì ra đòn quá mạnh.

- Có điều dù tỷ giận lên vẫn thật đẹp mắt nga, mê chết ta rồi.

- Người còn nói nữa.

Nhược Lâm thấy Cơ Huyền vẫn còn nói lời muốn nôn lên dơ ngọc thủ lên đáng về muốn ra đồn.

Cơ Huyền thấy vậy liền chạy trốn, hôm nay việc cậu muốn làm đã xong rồi. Mục đích đạt được không cần thiết ở đây nữa. Trong thoáng chốc thân ảnh Cơ Huyền hòa nhập vào bóng đêm rồi biến mất.

Mà Nhược Lâm thấy Cơ Huyền vội vã chạy trốn khuôn mặt đỏ như quả táo thu kia nở nụ cười vui vẻ, bộ ngực đầy đặn chậm rãi phập phồng, về mặt rung động.

Trái ngược với Nhược Lâm thì Huân Nhi đang bên cạnh Tiêu Viêm thì u ám khó hiểu. Giống như bị ai đó phụ lòng, lại giống như tiểu tình nhân giận dỗi. Ánh mắt vô tình hữu ý đảo qua vị trí của Cơ Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Khảo sát của Nội viện

Sáng hôm sau khi Cơ Huyền bước ra khỏi khách sạn thì thấy hai vị trưởng lão mặt đen như đất nòi, tức giận tới râu ria trợn ngược hết cả lên. Cơ Huyền cười khan, chắc hẳn họ không có tin tốt đưa tới rồi.

Vị trưởng lão nóng tính không nhịn được chỉ vào mặt Cơ Huyền mắng to:

- Tiểu tử thôi, đến ta cũng dám bầy hả. Hôm qua hai lão già ta đi tìm Hách lão hỏi cuối cùng bị Hách lão quét ra khỏi cửa còn bị lão hung hăng mắng cho một trận. Hóa ra người được vào học viện là có quan hệ hả... vậy mà còn bảo thiên phú với năng lực cái mẹ gì. Ta kính.

Vị trưởng lão ít lời tuy không nói gì nhưng ánh mắt lạnh thấu xương như đâm vào người Cơ Huyền. Khiến cậu nuột nước bọt không thôi.

- Hai vị này không phải thẹn quá hóa giận muốn đập chết mình ở đây đấy chứ.

Cơ Huyền lùi lại một bước, tư thế sẵn sàng bỏ chạy ngay lập tức. Cậu cười nói:

- Haha, vậy sao. Có gì các vị từ từ nói nga. Dù gì ta cũng là đệ tử của nội viện được Hách lão lựa chọn. Nếu đánh chết ta thì không có lợi cho các vị đâu.

Hai vị trưởng lão lười nói nhảm với Cơ Huyền. Vị trưởng lão nóng tính trao thủ xé không chớp vào vai Cơ Huyền, vị trưởng lão ít lời một lần nữa triệu hoán ra Phong Ứng không lồ. Xong ba người nhảy lên Phong Ứng đó bay đi.

Theo sự chấn động của hai cánh Phong Ứng, bóng người phía dưới càng ngày càng nhỏ, tới cuối cùng, cơ hồ giống như con kiến, mà ở trên trời cao như vậy nhìn xuống toàn bộ Già Nam học viện, dường như là có thể đem tất cả vị trí thu được vào trong mắt.

Phía trên bầu trời xanh lam, Phong Ứng to lớn vỗ cánh hướng phía hậu sơn kéo dài như vô chùng của học viện mà bay vút qua.

.....

Rừng rậm mịt mờ trải rộng với đủ loại ma thú. Cứ cách một đoạn thời gian là lại có khí tức hung hãn của ma thú tràn ngập từ bên trong cánh rừng bạo xuất rồi hướng về phía Phong Ứng trên bầu trời này mà phát ra những tiếng rống đầy giận dữ. Ngẫu nhiên còn có thể có một ít ma thú phi hành theo dấu mà đến cuối cùng bị hai vị trưởng lão bên cạnh phóng xuất khí tức trấn áp.

Bất quá điều này cũng không phải là hoàn toàn, bên trong đại sơn mờ mịt, vô tận này; ma thú trải rộng dày đặc, tự nhiên sẽ không thiếu một ít ma thú thực lực khủng bố. Bởi vậy, sau nửa giờ phi hành bắt đầu có không ít ma thú thực lực cường hoành không để ý đến khí thế áp bách của bọn họ.

Nhưng cuối cùng hai vị trưởng lão một lần phát tay, năng lượng hùng hồn như lôi đình xẹt qua phía chân trời. Cơ Huyền chỉ kịp nghe thấy âm thanh như sấm đánh rồi thấy bên kia đã có vài ma thú khổng lồ bị nổ tung, máu tươi bay đầy trời.

- Khó trách cần phải hộ tống trên đường, không nghĩ tới ở sâu trong hậu sơn của học viện mà lại nguy hiểm đến thế.

Một đường phi hành, một đường huyết vụ. Loại va chạm mãnh liệt như vậy kéo dài hơn một giờ sau, tốc độ phi hành của Phong Ứng chậm lại, chậm rãi hạ xuống khe núi phía đối diện ở dưới mà đi.

Cơ Huyền nhảy khỏi lưng của Phong Ứng, quang sát xung quanh nơi này. Hai vị trưởng lão tiến từ phía sau bàn tay vung lên, một đạo năng lượng từ đó bạo xuất, cuối cùng vọt tới không gian trước mặt, chọt, một màn quỷ dị hiện lên, chỉ thấy tại thời điểm năng lượng kia bắn qua một chỗ không gian trống rỗng mang theo từng đợt nước gợn sóng, từng đợt này cấp tốc dao động, cuối cùng một cái đại môn đậm màu cao lớn chừng 7,8 trượng trống rỗng hiện

lên.

Đại môn màu bạc mang theo tiếng vang thanh thúy, từ từ mở ra, sau đại môn cũng là một sâm lâm rậm rạp. Nhìn cảnh vật trước mắt tựa hồ không có gì khác nhau mà đều là rừng rậm.

- Đi theo ta.

Phất phất tay, hai vị trưởng lão liền dẫn đầu bước vào bên trong đại môn. Cơ Huyền nhú mảy rồi cũng bước theo.

Cước bộ bước qua đại môn, Cơ Huyền chỉ cảm thấy tinh thần nhất thời hoảng hốt, hai chân liền đạp mạnh lên mặt đất, ánh mắt hướng phía trước đảo qua, ngay lập tức kinh ngạc bởi cảnh tượng trước mặt vẫn là rừng rậm cùng lúc trước giống nhau, chẳng qua lúc này, tại lối vào rừng rậm không biết khi nào đã xuất hiện hai lão giả.

- Di, Tĩnh – Nộ nhị lão các ngươi năm nay là các ngươi đi đưa tân sinh sao? Không đúng, đã đến thời gian đưa tân sinh đâu?

Một vị lão nhân trong hai vị nghỉ hoặc nhìn Cơ Huyền.

Lúc này Cơ Huyền mới biết tên gọi của hai vị trưởng lão này, quả nhiên là một tên hợp người thật mà.

- Truyện dài lắm. Không nghĩ rằng năm nay tới phiên hai lão đầu các ngươi thường trực, xem ra cũng mệt mỏi a.

- Không có biện pháp.

Bốn lão đầu nhìn nhau cười.

Sau đó Tĩnh – Nộ nhị lão gọi Cơ Huyền tiến gần lại giới thiệu:

- Đây là hai vị Nội Viện trưởng lão. Vị này chính là Tô trưởng lão, và vị này là Khánh trưởng lão. Ngươi về sau ở bên trong viện, có việc gì thì cứ tìm họ.

- Nga? Tiểu tử bái kiến hai vị trưởng lão.

Cơ Huyền tiến tới ôm quyền với hai người.

Tô trưởng lão cười cười, bàn tay giương lên, một bó to tinh phiến màu tối đen xuất hiện trong tay, hần tùy tay nhất trích, tinh phiến bạo xuất,, Cơ Huyền đưa tay cầm lấy.

Tinh phiến vào tay, Cơ Huyền nhất thời cảm giác được một cỗ nhiệt lượng kỳ dị từ giữa thẩm thấu mà ra, ngay lúc đó cậu cúi xuống tinh tế đánh giá, tại phía trên tinh phiến có một cái mặt kính trong suốt, trên mặt kính ẩn một con số màu đỏ thật to “Hai Lăm”

Cơ Huyền đem cất miếng tinh phiến đó vào trong nạp giới sau đó nhìn hai vị trưởng lão trông coi nói:

- Tinh nạp đã được nhận rồi, hiện tại chỉ cần đi qua khu rừng đó là ta có thể tiến nhập nội viện thôi đúng không.

Tô, Khánh nhị vị trưởng lão có chút ngạc nhiên nhìn Cơ Huyền, nhưng Tĩnh, Nộ thì lại bình đạm hơn vì hôm qua Hách lão trước khi tấu họ đã giải thích qua.

Tô trưởng lão có chút ngạc nhiên nhưng vẫn giả thích:

- Đúng vậy. Nhưng trong nơi đây có rất nhiều đệ tử nội viện. Chiều theo quy củ của nội viện, ở mảnh rừng này họ có thể tùy tiện xuất thủ. Nói cách khác bọn họ có thể công kích ngươi.

- Nhớ kỹ, cái con số mặt trên tinh phiến trong tay ngươi, đối với bọn họ có sức dụ hoặc rất lớn, cho nên bọn họ ngoại trừ giết người ra, bọn họ có thể dùng hết mọi thủ đoạn để lấy được "Hỏa năng" trên mặt của tinh phiến trong tay ngươi.

- Cái từ "Hỏa năng" này, về sau ngươi sẽ thấy rất quen thuộc và rất đáng yêu, nhưng bây giờ ngươi phải tránh thoát bọn họ hoặc đánh bại họ, chỉ cần thuận lợi tới nội viện là được.

Đối với điều này Cơ Huyền đã biết đại khái, nên cậu chỉ gật đầu với bốn vị trưởng lão rồi không do dự tiến nhập vào trong khu rừng trước mặt này.

.....

Trong khu rừng rậm rạp. Ánh mặt trời len lỏi từ khe hở lá cây chiếu xuống. Chiều xạ thành nhiều điểm sáng lên trên đám lá khô đang phủ kín cả mặt đất. Làm cho toàn bộ khu rừng hiện lên vẻ mờ ảo.

Cơ Huyền thần nhiên dạo quanh... đúng theo nghĩa đen là cậu đang đi dạo xung quanh nơi này. Ngắm trời ngắm đất, một chút cũng không lo lắng gì cả. Không thể không nói hệ sinh thái của thế giới này thực tốt. Không có ô nhiễm môi trường, không có ô nhiễm tiếng ồn, không khí trong lành... Thả nào ở đây cứ vài chục bước lại thấy mỹ nhân. So với kiếp trước của Cơ Huyền thì tốt hơn nhiều.

- Vị huynh đệ này thật là nhân rồi a, dĩ nhiên dưới loại tình huống này mà còn có tâm tình nhân nhả để ngắm cảnh.

Một thanh âm treu tức nhàn nhạt đột nhiên vang lên.

Cơ Huyền dừng lại nhìn tới nơi phát ra thanh âm. Có năm người thanh niên đang đứng, trên ngực họ đều đeo một loại huy chương giống nhau. Mà lúc này, năm người thanh niên mang theo vẻ mặt giễu cợt nhìn phía cậu.

- Các người đến đây là để cướp Hòa Năng?

Cơ Huyền cũng cười nhàn nhạt hỏi.

- Thông minh.

Trên nhánh cây, một người thanh niên có vết sẹo uốn éo trên mặt, chợt cười mỉm nói:

- Người đã biết mục đích của chúng ta, vậy thì cũng không cần nhiều lời, giao ra Hòa Năng, miễn cho da thịt chịu khổ, người thấy thế nào?

Từ trong giới chỉ Cơ Huyền lấy ra hỏa tinh nạp. Thấy Cơ Huyền hành động như vậy đám người kia hưng phấn không thôi. Có điều vui chưa được bao lâu thì truyền tới lời nói khiêu khích của Cơ Huyền:

- Muốn lấy nó sao? Cũng được thôi. Có bản lĩnh thì lăn vào đây.

Cơ Huyền cảm hỏa tinh nạp ngoắc ngoắc tới năm tên.

- Muốn chết!

Một bóng người đột ngột phóng tới trước mặt hắn, bóng ảnh liền xuất hiện trước mặt cậu, một luồng kinh phong phá rách không khí đột nhiên xuất hiện, như là thiểm điện, đá một cước thật mạnh vào bụng của Cơ Huyền.

- Rắc.... Aaaa!!!

Âm thanh nứt vỡ vang lên kèm theo tiếng thét khiến người ta rợn tóc gáy. Lúc tên kia xuất thủ tấn công thì Cơ Huyền cũng động thủ, cậu cũng đá một cước nhưng tốc độ và sức mạnh đều hơn tên kia.

Không khoanh nhượng Cơ Huyền đạp thẳng vào bắp đùi, sau đó chân hơi co lại rồi một đạp mãnh liệt hướng tới lồng ngực của tên kia. Nhất thời, thân thể thanh niên bắn ra phía sau rồi nện vào thân cây, phun một ngụm máu tươi bắn ra, sau vài lần cố gắng thế như hắn vẫn không thể đứng lên!

- Yếu vậy sao. Không chịu nổi một kích.

Cơ Huyền nhếch miệng khinh bỉ nói.

- Mẹ nó, lên!

Nhìn đồng bọn bị đánh, tên có vết sẹo uốn éo giận dữ, gầm lên một tiếng, động thủ. Theo hiệu lệnh của tên mặt sẹo, bốn tên còn lại cũng xông tới.

- Cũng nên thử xem Tam Thiên Lôi Động như nào chứ nhỉ!

Lảm bảm trong miệng, đầu khí vận chuyển trong kinh mạch. Trên người Cơ Huyền phát ra ánh sáng bạch ngọc, bàn chân lóe ra một đạo ngân mang kì dị.

Cơ Huyền với tốc độ cực kì khủng bố xuất hiện trước mặt tên mặt sẹo. Năm tay thu lại thành quyền, đầu khí bạo phát, một quyền đánh tới, quyền khí sắc bén tới nỗi đem không khí trước mặt xé rách. Một quyền đánh tới, hung hãn nện lên khuôn mặt của tên mặt sẹo.

“Phụt” Tên mặt sẹo bị năm quyền đánh tới mặt mũi biến dạng, miệng đầy máu tươi. Hai mắt đảo đã trắng, bất tỉnh. Đám người còn lại thấy thủ lĩnh mình bị một quyền đánh bại, sợ hãi tháo chạy.

- Ngưu xuân, ai lại để lộ tầm lưng của mình cho kẻ thù như vậy chứ.

Cơ Huyền lắc đầu nói. Hai tay kết lại thủ ấn, sau lưng cậu xuất hiện năm thanh kiếm khí đen tuyền lượn lờ như có linh tính vậy. Búng nhẹ ngón tay, năm thanh kiếm tựa như năm con linh xà, quỷ mị bắn tới ba người đang trốn chạy kia.

- Aaaaaa!!!!

Trong khu rừng vang lên tiếng kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết.

Vốn năm tên này đóng vai thợ săn nhưng lại đá nhằm vào thiết bàn là Cơ Huyền, vị trí thợ săn và con mồi đổi chỗ cho nhau.

.....

Trong rừng rậm, một thanh niên ngũ quan thường thường cầm trong tay năm mảnh phiến lam sắc, xung quanh thanh niên sặc mùi huyết tinh. Năm kẻ đánh cướp thanh niên hiện tại thập phần thâm, có người gãy tay, gãy xương, trên người vô số vết kiếm. Trạng thái hấp hối.

- Mấy tên nghèo kiết xác này, mỗi tên có vài chục hòa năng cũng học đòi đi cướp.

Cầm năm tấm tạp phiến màu lam nhạt trong tay Cơ Huyền đem chúng dí sát vào nhau. Dùng sức chà xát. Nhất thời, trên 2 tạp phiến tỏa ra hào quang. lát sau, hào quang mờ dần, con số trong tạp phiến của Cơ Huyền biến đổi.

Làm lại thêm mấy lần số điểm của cậu hiện tại đã được 210, còn của mấy tên xấu số bị cậu cướp đoạt thì rơi về 0. Quy củ là để lại điểm cho tân sinh nên mấy tên này hoàn toàn mất hết điểm.

Kính bị vài lới, Cơ Huyền ném trả lại tạp phiến cho năm tên kia. Thân hình di động tới phía rừng cây rồi biến mất, để lại năm tên này tự sinh tự diệt.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Khảo sát Nội viện (2)

Trong lúc rừng rậm rạp im lặng, bỗng nhiên lá cây hơi rung rung, vài nhân ảnh theo trên nhánh cây phóng ra, chợt thân hình như linh hầu điểm lên thân cây, thân thể lại lần nữa vọt tới trước, sau vài cái như thế, thân hình đã rất nhanh biến mất trong rừng cây.

- Các người có cần như đứng vậy không? Đông như kiến vậy. Mất cả hứng ăn uống...

Một người thanh niên mặc lam bào, tay cầm xiên thịt nướng thơm phức vừa định đưa lên miệng ăn thì khẽ nhíu mày, ánh mắt sắc bén liếc một vòng quanh khu rừng. Giọng nói phi thường khó chịu:

- Lăn ra đây hết đi.

Ở khoảng rừng cách đó không xa, bỗng nhiên có tiếng gió rất nhỏ truyền đến, chợt năm đạo thân ảnh dần dần hiện lên, ánh mắt lợi hại chậm rãi quét qua dò xét. Xem xét hơi thở từ trên người bọn họ thẩm thấu ra, mấy người kia thậm chí đều là ở cấp bậc một sao đại đấu sư. Cuối cùng một tiên trung niên cao to đứng lại ở Cơ Huyền nói:

- Hắc, người có phải kẻ trong lời đồn đơn thương độc mã hạ gục rất nhiều thành viên của nội viện đúng không?

- Bớt mấy lời phế thoại đó đi.

Lam bào thanh niên giọng nói lười biếng chặt đứt lời của tiên trung niên.

- Muốn chết.

Trung niên cao lớn gầm lên một tiếng, ra lệnh cho đồng bọn lao tới phía lam bào thanh niên.

Lam bào thanh niên thờ dãi một tiếng lẩm bẩm:

- Đáng tiếc cho miếng thịt thơm ngon.

Thân ảnh lam bào thanh niên nổi lên vô số sợi ngân sắc bao trùm lên cơ thể, trong nháy mắt lam bào thanh niên biến mất khỏi vị trí. Tốc độ khủng bố tới nỗi năm người kia cũng không cảm nhận được.

Bỗng lam bào thanh niên đột ngột xuất hiện trước mặt trung niên cao lớn, thủ pháp như thiểm điện đã siết chặt cổ của người trung niên đem hất nhấc bổng lên như con gấu bông. Sau đó lam bào thanh niên ném mạnh trung niên nhân xuống dưới đất. Tiếng xương cốt nứt vỡ vang lên trong không gian tĩnh lặng, trung niên nhân bị một đòn đánh gục. Mặt đất bị lam bào thanh niên làm lún lại một hố lớn.

Bốn người còn lại nhìn đồng bạn của mình trong thoáng chốc bị đánh gục thì sống lưng chợt lạnh lẽo. Thân thể không tự chủ được run rẩy, nội tâm áp chế cảm giác muốn chạy trốn.

- Các người yên tâm. Ta làm người rất có nguyên tắc. Các người làm ta khó chịu thì ta cũng làm các người đau đớn. Nên không ai trong các người thoát được đâu.

Lam bào thanh niên nhìn bốn người còn lại nở nụ cười tươi rói thập phần vô hại, nếu không phải chứng kiến cảnh vừa rồi bốn người họ sẽ cảm thấy cậu là người bình thường. Nhưng bây giờ thì nó không khác gì nụ cười của ác ma cả.

Trong khu rừng vang lên tiếng chiến đấu kèm theo tiếng hét đau đớn như lợn bị chọc tiết.

.....

- Chắc, chỉ mới một ngày ngấm ngủi mà mình đã kiếm được 565 hỏa năng rồi.

Nhìn hòa năng trong tạp phiên của mình, Cơ Huyền không biết nên dùng biểu cảm gì để miêu tả. Kẻ khác coi cậu là mồi ngon, kết quả con mồi lại chính là bọn chúng. Hôm nay cậu đã đánh bại ba nhóm người rồi, vậy mà không ai biết sợ cả. Vẫn liều mạng dăng điểm lên cho cậu. Thực bất đắc dĩ.

Từ trên người năm người đó lấy ra một tờ giấy khô ráp, thấy phía trên vẽ loạn một đống đường cong lớn màu đen Cơ Huyền lắc lắc cái đầu thời dài:

- Giống hệt của lũ kia, xem ra chả có kẻ nào có tấm bản đồ chi tiết lối đi cả. Cái khu rừng lớn như vậy sao mà tìm được đường đi.

- Tinh. Đó là lí do hệ thống đã nói cái chứng lộ si này của ngài phải chữa.

- Đây đâu phải lỗi của ta, do khu rừng này thôi. Dù người không bị mù đường thì vào tới đây vẫn lạc thôi.

Cơ Huyền bĩu môi khinh bỉ cái hệ thống này. Cả ngày chỉ biết xiên xỏ, bói móc điểm yếu người khác.

.....

Trong khu rừng rộng lớn này gần như kết thúc ngày thứ hai bỗng xuất hiện động tĩnh lớn.

Tại vị trí Cơ Huyền đang nghỉ ngơi, đôi mắt đang nhắm nghiền của Cơ Huyền đột nhiên mở ra hướng về phía Bắc của khu rừng. Trong phạm vi linh hồn lực của cậu phát hiện ra có luồng khí tức mạnh mẽ đang tiến tới.

Lời Cơ Huyền vừa nói ra thì rừng cây phía xa bỗng nhiên rung động mạnh, thì bóng người từ nơi đó như những cái bóng thiểm lược xuất hiện, bàn chân cơ hồ như đồng thời đập mạnh trên nền đất mang theo hơi thở mạnh mẽ như sóng cuộn hướng tới vị trí Cơ Huyền.

- Ầm!

Cơ Huyền hừ lạnh một tiếng, ngay khi hơi thở kẻ này tiến tới thì trên người cậu xuất hiện màng đầu khí màu đen mỏng tựa như màn sương ngăn chặn luồng đầu khí kia.

- Quả nhiên là có chút bản lĩnh, khó trách có thể kiêu ngạo như thế!

Nhìn thấy khí thế áp bách như vậy mà không có nửa điểm tác dụng với Cơ Huyền, vị thanh niên trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc khẽ cười nói.

- Hắc, thường thôi. Tân sinh Cơ Huyền mời các hạ xưng danh.

Cơ Huyền đứng dậy, Âm Huyết kiếm trong tay kinh khí sắc bén quét nhẹ đem lá cây xung quanh thổi bay, đám lá kết lại thành một vòng tròn bao quanh hai người. Chắp một cánh tay sau lưng như ra thế mời.

- Nội viện Tô Tiểu.

Tô Tiểu cười một tiếng, chột mũi chân điểm xuống đất một chút, thân thể giống như không có trọng lượng, đột nhiên vọt tới trước, trong nháy mắt liền tiến sát Cơ Huyền, tay áo bào khẽ chấn động, chỉ thấy hai thanh chủy thủ màu đen dài khoảng hai tấc từ trong tay áo bay vào trong tay của Tô Tiểu, bàn tay chột huy động giống như một cái bánh xe gió, chủy thủ không một tiếng động mang theo từng đạo bóng mờ đến khi lốc xoáy lượn lờ trên mũi chủy thủ.

Nhìn thấy hai thanh chủy thủ lao tới, Âm Huyết kiếm trong tay khẽ rung lên, Cơ Huyền vùng mạnh kiếm theo một đường cong tuyệt mỹ đồng thời đánh bật chủy thủ của Tô Tiểu. Trong không gian lập tức liền nghe thấy những tiếng đinh đưng cùng với tia lửa bắn ra.

Âm Huyết kiếm trong đột nhiên bạo phát kinh lực, tốc độ cực nhanh, xé không gian mà đi, giống như thái sơn áp đỉnh, mang theo một đạo bóng đen mờ ảo cùng với luồng kinh phong dữ dội, trực tiếp đánh thẳng vào người Tô Tiểu.

- Xuy!

Tô Tiểu phản ứng không chậm. Hai thanh chủy thủ trong tay kết chéo lại thành hình chữ X. Âm Huyết kiếm đâm thẳng vào vị trí trung tâm của hai thanh chủy thủ, bị chặn đứng lại.

- Chấn

Đúng lúc này Cơ Huyền phi thân, nắm tới cán kiếm đang rung động không ngừng vì kinh khí, cánh tay cậu siết chặt lại, chân chạm đất đứng vững, gầm lên một tiếng. Kinh khí bạo phát mạnh mẽ, đem Tô Tiểu đẩy lùi về phía sau vài chục bước.

Tô Tiểu bị đánh bật lại đằng sau rất nhanh lấy lại thăng bằng, hai thanh chủy thủ trong tay lại phóng tới phía Cơ Huyền không những vậy mà đột tấn công bằng chủy thủ gần như liên miên bất tuyệt của Tô Tiểu. Tô Tiểu điên cuồng huy động được gần 23 lượt chủy thủ thế công như sấm sét.

Cơ Huyền thấy vậy đầu khí ngân sắc vận chuyển bao bọc khắp cơ thể, cuối cùng hóa thành một ánh lôi quang kết hợp với Âm Huyết kiếm, đem toàn bộ chùy thủ của Tô Tiểu hoàn mỹ tránh né.

Sau khi nhìn thấy một vòng công kích mãnh liệt không có hiệu quả, hắn vẫn không có lui lại. Ngược lại dựa vào thân pháp nhẹ nhàng giống như lá rơi của mình. Không ngừng đuổi theo Cơ Huyền.

Chùy thủ trong tay đôi lúc lại tạo nên từng đạo đường cong lạnh lùng. Nhắm vào những khe hở mà Cơ Huyền tình cờ lộ ra không thể để cho Cơ Huyền có bất cứ cơ hội nào!

Nếu đã đánh, thì cần phải áp bức cho đến khi đối phương không còn lực để phản kích! Ở trong nội viện những lúc cùng người chiến đấu, Tô Tiểu đều dựa vào thân pháp cùng tốc độ công kích mà mình tự hào. Làm cho không biết bao nhiêu kẻ khiêu chiến với hắn không thể phát huy ra được toàn bộ thực lực. Liên bị ép tới mức hoàn toàn rơi vào hạ phong.

Trong khu rừng hai đạo ngân quang và lục quang điên cuồng đuổi theo nhau. Cơ Huyền cảm Âm Huyết kiếm thân hình linh động, không ngừng ngăn chặn thể công của Tô Tiểu.

Dư quang trong ánh mắt không ngừng quan sát chung quanh. Mặc dù thân pháp cùng với tốc độ công kích của Tô Tiểu vượt ngoài dự kiến, nhưng đối với người lấy linh hồn lực làm mất như Cơ Huyền mà nói. Mặc kệ đối phương xuất thủ lúc nào, đều bị cậu thu vào trong lòng. Bởi vậy, nhìn vào giống như là Tô Tiểu đang chiếm thể thượng phong. Nhưng đối với Cơ Huyền lại không tạo ra được nửa điểm uy hiếp.

Trải qua hơn mười phút giao thủ, Cơ Huyền gần như đã hoàn toàn hiểu được phương thức công kích của Tô Tiểu. Hiện tại Cơ Huyền đang dùng toàn bộ sự tập trung của mình vào đòn tấn công liên hoàn của Tô Tiểu. Tìm ra kẽ hở.

- Mười một.... mười tám... hai mươi ba... là lúc này.

Bỗng Cơ Huyền dậm mạnh chân xuống đất, thân hình không lùi bước nữa mà tiến thẳng tới hướng Tô Tiểu, Âm Huyết kiếm tự như linh xà trong khoảng khắc ngắn ngủi đem những thanh chùy thừa chưa kịp thu vào tay của Tô Tiểu đánh bật ra ngoài. Âm Huyết kiếm thế như trẻ che chém tới tay của Tô Tiểu.

Tô Tiểu bị đòn tấn công này làm cho giật mình, hắn không ngờ có người nắm được sơ hở của mình. Có điều tâm không hoảng, thay vì lùi bước hắn dừng mãnh tiến tới. Nắm tay siết chặt thành quyền, phong hệ đầu khí ngưng tụ lại toàn cánh tay.

- Toàn Phong Liệt quyền.

- Đỉnh.

Cánh tay gió khổng lồ va chạm với Âm Huyết kiếm. Phong nhận từ cánh phong thích loạn xạ, đem mặt đất, cây cối,... cắt nát. Cùng lúc này Âm Huyết kiếm rực sáng huyết quang.... Rồi bạo nổ.....

Huyết quang đỏ rực xen kẽ phong khí lực sắc thấp sáng cả khu vực, năng lượng dư chấn đem cả vị trí xung quanh chấn động không nhẹ. Rừng cây đổ ầm ầm, vị trí va chạm lõm lại thành cái hố đủ nhể một người vào.

Có điều đòn tấn công này không quá mạnh mẽ, có lẽ là Tô Tiểu muốn mượn lực phản chấn để tạo khoảng cách.

Và đúng với suy nghĩ, Tô Tiểu thực sự mượn sóng xung kích vừa rồi làm bàn đạp để trốn thoát đòn tấn công của Cơ Huyền.... Có điều Cơ Huyền cũng như đã đoán được trước vậy.

Nhìn thấy Tô Tiểu nhảy lên, Cơ Huyền khóe miệng xuất hiện một nụ cười lạnh, đầu hơi hơi ngửa ra phía sau, miệng hút vào một hơi, chợt đột ngột mở ra, ngay lúc đó, một đạo kỳ dị sóng âm ẩn chứa tiếng long ngâm từ miệng Cơ Huyền bạo rống mà ra.

Tiếng hô vừa mới từ trong miệng Cơ Huyền rống ra, đem Tô Tiểu đang ở đối diện với hắn cảm giác như bị một đạo tiếng sấm mạnh mẽ tại trong đầu ầm ầm vang lên, trong nháy mắt, đầu óc Tô Tiểu dường như là rơi vào một loại trạng thái ngây ngất, mơ mơ màng màng.

Nhưng tiếng long ngâm này so với lúc đầu thì yếu hơn rất nhiều. Có lẽ Cơ Huyền đã đem uy lực của tiếng ngâm này áp chế xuống, vì dù sao nó cũng là con dao hai lưỡi. Nhưng chỉ việc này đã đủ để tập kích bất ngờ rồi.

Mặc dù trạng thái ngẩn ngơ của Tô Tiểu chỉ kéo dài trong nháy mắt, nhưng trận chiến quyết liệt lần này, chỉ trong một cái chớp mắt, thắng bại liền đã phân biệt rõ ràng!

Cơ Huyền sao có thể bỏ lỡ cơ hội này, mặc kệ cổ họng như thế nào, cậu phi thân tới phía Tô Tiểu. Bàn tay nắm chặt, hoàn mỹ mang theo một lực lượng đầu khí vô cùng hùng hồn, hung hăng đánh xuống đỉnh đầu Tô Tiểu.

Giống như bàn tay của Cự Nhân, kinh khí ẩn chứa bộc phát trực tiếp xé rách không khí, tiếng xé gió bén nhọn tạo ra âm thanh trầm thấp, hội tụ lại cùng một chỗ, làm trong lòng nảy sinh cảm giác sợ hãi không thể chống cự.

Khoảnh khắc thất thần trong chốc lát biến mất, Tô Tiểu nhất thời khôi phục lại một chút thanh tỉnh. Hắn rõ ràng dưới loại tình huống này mà xuất hiện một khắc thất thần ắt phải trả giá rất đắt.... Trong chớp mắt, cảm giác sợ hãi trong Tô Tiểu tràn ngập, quay mắt nhìn về phía đòn thế như trời giáng kia của

Cơ Huyền đang đánh tới, tranh khoảnh khắc, chỉ kịp cấp tốc vận chuyển đầu khí trong cơ thể, cuối cùng tại lúc quang mang đại thịnh, một lớp áo giáp đầu khí màu xanh nhạt, ngưng hiện tại phía trên thân thể mà bao bọc tránh đi những bộ vị yếu hại... Có điều MUỘN RỒI.

Kinh phong đánh tới trước mặt Tô Tiểu, một kích ngay ngực, đầu khí yên lặng trong giây lát, sau chợt giống như một ngọn núi lửa bùng nổ phun trào, phóng xuất ra một cỗ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ!

- Lãng Trọng Diệp.. Bạo Phá.

Trong lúc nhất thời, một cỗ năng lượng gọn sóng, đột nhiên từ một điểm tiếp xúc giữa hai người, hình thành một vòng tròn, mãnh liệt khuếch tán ra một bên rừng cây rậm rạp, năng lượng gọn sóng thổi quét qua, đại đa số đều cũng bị cắt đứt ngang thân, những chiếc lá cây xanh biếc bao phủ cả mảnh đất trống

"Răng rắc" Theo năng lượng gọn sóng khuếch tán phát ra, bỗng nhiên những âm thanh răng rắc thanh thúy mà chói tai ở giữa không trung vang lên. Đồng tử Tô Tiểu đang bị che khuất liền ánh lên tia kinh hãi thật sự. Từng đạo vết nứt đang nhanh chóng lan tràn trên toàn bộ lớp áo giáp đang được che kín. Đầu khí rốt cục thì không chịu nổi gánh nặng. Răng rắc một tiếng. Những mảnh vụn từ trên người Tô Tiểu rơi xuống vỡ ra như những ánh sao băng tung bay đầy trời. Lặng yên hóa thành một mảnh hư vô.

Khuôn mặt Tô Tiểu đột nhiên hiện lên một mảnh hồng nhuận, ngay tức thì một vết máu từ khóe miệng chảy xuống. Một lát sau, rốt cuộc cũng nhịn không được. Phun ra một ngụm máu tươi đỏ sẫm. Thân thể như không hề có trọng lượng bốc lên không trung sau đó rơi xuống mặt đất một cách vô lực.

Cơ Huyền điểm nhẹ mũi bàn chân rồi chậm rãi đáp xuống đất, nhìn về phía Tô Tiểu bị đánh bại không xa ở đằng kia không biết đang nghĩ gì.

.....

Rừng rậm mịt mờ, hai vị lão nhân chậm rãi mở mắt, liếc nhau một cái, đều lắc đầu, hơi có chút sợ hãi cười than.

- Chắc chắn, quả nhiên có chút bồn sự, mình hẳn đem ba tổ đội làm thịt. Đến tiểu tử kia cũng bị hấn cù hành.

- Ha ha, đúng thế, có lẽ sau khi cuộc săn kết thúc, chúng ta hẳn sẽ khiến cho lão gia hỏa Hồ Kiên kia đưa một ít tin tình báo về tiểu tử này. Ta xem tiềm lực của hắn, sau khi trải qua tu luyện trong Nội Viện, có lẽ có thể chen vào mười hạng đầu trong "Cường Bảng".

Một vị lão nhân khác gật đầu, cười nói.

- Có điều nếu ngươi cứ để tiểu tử đó chạy không ngừng thì là không ổn tý nào đâu. Hắn đã diệt ba đội rồi, đến Tô Tiểu cũng bại rồi... Tiếp tục thế này dù không Hắc – Bạch không bị diệt thì cũng ảnh hưởng tới đợt tuyển sinh đó.

- Hừ.....

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Hắc tháp

Khi Cơ Huyền vừa đem hỏa năng của Tô Tiểu thu vào tạp phiên thì xung quanh vị trí của cậu bỗng xuất hiện một màn sương trắng mờ ảo. Màn sương này xuất hiện đột ngột làm Cơ Huyền thập phần đề phòng.

Theo sương trắng tan đi, chỉ thấy một thân ảnh già nua đã đứng phía trước.

- Tiểu tử đó là Tô trưởng lão đó... Quyền cao, chức trọng... Cũng là người xét duyệt lần này

Trong đầu Cơ Huyền bỗng nhận được truyền âm, giọng nói này là Nộ lão. Xem ra là hai vị này vẫn quan sát Cơ Huyền.

Thân hình Tô trưởng lão giống như cây cột gỗ đứng vững, một lúc sau, trên khuôn mặt lạnh nhạt, ngẩng đầu, ánh mắt quét nhìn khuôn mặt thông dong của Cơ Huyền. Trầm mặc một lát, tại đông đồ nát của bãi chiến trường sau trận chiến, thanh âm nhẹ nhàng vang lên:

- Tiểu tử ngươi đậu rồi.

Tô trưởng lão tay nhào lên một cái, thanh sắc tinh tạp liền xuất hiện ở trong lòng bàn tay. Búng tay bắn ra, tinh tạp liền bay về phía Cơ Huyền cuối cùng là dừng lại ở tại khoảng không trước mặt cậu.

- Phần thưởng đã ở bên trong, ngươi đem hắc sắc tinh tạp lấy ra mà thay đổi, sau đó giao nó trả lại cho ta.

Cơ Huyền lấy ra hắc sắc tinh nạp chuyển đổi sang thanh tinh nạp rồi trả lại hắc tinh nạp cho trưởng lão.

- Tốt lắm, ngươi cũng đã thông qua "Hỏa năng cuộc săn". Như vậy đi theo ta đi vào nội viện đi thôi.

Tô trưởng lão nói xong, cánh tay chộp lấy Cơ Huyền, thân hình thoát biến mất. Cơ Huyền chưa kịp phản ứng thì mình đã xuất hiện ở sườn núi, ánh mắt hướng phía trước vừa nhìn, cảnh tượng xuất hiện trong tầm mắt, làm cho cậu chậm rãi hít vào một hơi lạnh khí.

- Đây là nội viện sao?

Phía sau sườn núi, chính là một cái bồn địa bị lõm xuống có diện tích cực lớn, hình dạng của bồn địa này, liền giống như là bị một tảng thiên thạch thật lớn từ trên trời rơi xuống trực tiếp tạo thành.

Bên trong bồn địa, những kiến trúc cao lớn được dựng lên trong đó, từ trên nhìn xuống, có thể nhìn thấy từng đạo bóng đen bất tận không ngừng từ vật kiến trúc phía trên thiểm lược mà qua, trải rộng về phía trước, nhưng cũng là phát hiện ra được, diện tích của bồn địa rộng lớn tới nỗi có một chút thần kỳ, tầm mắt nhìn tới cuối, vẫn là như cũ chỉ có thể thấy được những kiến trúc cao ngất cùng với một màu cây xanh biếc.

Khó mà có thể tưởng tượng ra được, tại vô tận núi non ở phía sau của Già Nam học viện, cư nhiên lại có thể ẩn dấu được một khu vực thần kỳ đến như vậy.

- Ngươi theo ta tiến vào nội viện đi, trước hết cần phải thu xếp ổn thỏa cho ngươi, người giờ đã trở thành một trong những thành viên của nội viện,

Tô trưởng lão chợt hóa thành một đạo thân ảnh mờ ảo lao vút về phía bồn địa. Cơ Huyền cuối cùng cũng đành phi thân theo lão nhân gia.

.....

Tô trưởng lão dẫn Cơ Huyền tới một tòa nhà. Tòa nhà thực sự rất hơn, thiết kế theo phong cách Tây Âu, cánh cửa bằng gỗ lim óng ả.

- Kẹt.

Cánh cửa gỗ bị đẩy ra một cách chậm rãi. Ánh mắt trời theo khe cửa chiếu vào trong phòng, hắt trên mặt đất một vệt sáng thật dài.

- Đây là người của nội viện, nhắc nhở ngươi một chút, ở bên trong nội viện này, trừ phi ngươi thực lực cực kỳ mạnh mẽ, bằng không chỉ bằng một người thôi mà nói, thật sự không nên quá náo động. Bởi vì hoàn cảnh cho phép, cho nên bên trong nội viện các cựu học viên đều có thể lực và địa bàn riêng của chính mình.

Tô trưởng lão trầm ngâm nói.

- Tốt lắm, sắc trời không còn sớm nữa. Ngươi hãy tự thu thập phòng ốc xong, sau đó nghỉ ngơi một đêm đi. Ngày mai bắt đầu, ngươi có thể tùy tiện đi quanh nội viện tham quan, nói như thế nào đi nữa thì nơi này cũng không để cho ngươi thất vọng đâu.

- Ngươi có đầy đủ hỏa năng là có thể đi vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp, ở nơi đó tu luyện so với bất cứ khóa trình nào đều tốt hơn nhiều,.. ừ, đúng rồi thiếu chút nữa quên, học viện cứ mỗi tuần là tập hợp đệ tử cho tiến vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp một lần.

Tô trưởng lão khẽ cười nói tiếp:

- Mặt khác bên trong nội viện còn có Đấu Kỹ quán, Công Pháp các và một vài trụ sở, ngươi muốn có được công pháp hoặc là đấu kỹ. Cũng có thể đi nơi đó nhìn xem, đương nhiên, với điều kiện tiên quyết là phải có đủ hỏa năng để đổi lấy, nếu so sánh với ngoại viện, kỳ thật nội viện còn tự do hơn.

- Cảm thấy hỏa năng không đủ lại cảm thấy ngứa tay mà nói, có thể đến Thi Đấu trường để thu lấy hỏa năng, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ngươi phải có đủ thực lực, nếu không thì chỉ có thể thua đến mất trắng.

- Nếu như là không có vấn đề gì nói thêm, ngươi liền nghỉ ngơi đi, nếu là có việc gì, có thể tới tìm ta.

Phất phất tay về phía bốn người, Tô trưởng lão xoay người bước ra ngoài cửa, biến mất.

Sau khi Tô trưởng lão rời đi Cơ Huyền cũng tiến đại tới một căn phòng nằm xuống nghỉ ngơi.

.....

Sáng hôm sau Cơ Huyền tiến tới phía hắc tháp. Có điều nội viện diện tích lớn vượt ngoài dự kiến của Cơ Huyền, một đường triển khai thân pháp chạy như điên gần nửa giờ mà vẫn ở giới hạn nội viện.

Theo hướng bắc càng ngày càng nhiều người vây quanh lại đây, một đám người tốc độ thi triển đến tận cùng, vì thế Cơ Huyền liền chỉ thấy hai bên rừng cây không ngừng có bóng người lướt qua, tiếng xé gió vang vù vù.

Lúc này đây chạy đi cực nhanh, ước chừng kéo dài hơn 10 phút, Cơ Huyền mới dần dần giảm tốc độ, bởi vì lúc này trước mặt xuất hiện đông nghìn nghịt học viên đứng ở đây.

Thân hình linh động Cơ Huyền hãy lên một chỗ thân cây, thân hình giống như linh hầu cực kỳ nhanh nhẹn leo lên một nhánh cây, qua chốc lát thân hình

vọt lên trên đỉnh đại thụ.

Đứng ở ngọn cây, Cơ Huyền trên cao nhìn xuống khung cảnh phía dưới, ánh mắt chuyển qua đám đông, liền quét về phía trước. Xuất hiện trong tầm mắt là một vùng lõm xuống, trong đó một tòa tháp đen cực kỳ khổng lồ chính là chôn sâu phía dưới, chỉ lộ ra trên bề mặt một đoạn đỉnh tháp tối đen.

Mắt cẩn thận đảo qua một tầng thân tháp, Cơ Huyền bỗng nhiên nhướng mày, cậu phát hiện không gian quanh tháp mơ hồ có chút vặn vẹo.

Không gian bỗng nhiên có rất nhiều tiếng xé gió từ phía sau không xa lướt tới, gần mấy chục đạo thân ảnh từ đằng xa lướt đến, tốc độ cực kỳ mau lẹ, chưa đến 10 giây, bóng người chằng chịt nhau rơi xuống gần Cơ Huyền, thoáng hiện ở trên cành lá một bên thân cây đại thụ.

Quan sát nhóm người này thì phát hiện mấy chục danh nhân ảnh này nơi ngực đều đeo một loại huy chương như lá cây, xem ra những người này hẳn là cùng một phương thế lực. Thực lực không tầm thường:

- Có chút ý tứ.

Ánh mắt chăm chú những bóng người kia lại phát hiện bọn họ đang quan sát ở dưới phía sau, rồi riết rề bay xuống, một nhóm lớn nhân ảnh từ trên cao đáp xuống cuối cùng mãnh liệt xông tới phía trước đội ngũ đông nghìn nghịt kia.

Những người này cử chỉ chen ngang mạnh mẽ, rõ ràng là có phạm nhiều người tức giận, bất qua khi mọi người thấy huy chương hình lá chỗ ngực cũng chỉ phải cảm giận đem lời nói nơi miệng nuốt trở vào.

- Chi thế lực này ở bên trong viên rất cao đây.

Đem biểu hiện mọi người thu vào trong mắt, Cơ Huyền thấp giọng lầm bầm nói, chợt theo thân cây rất nhanh nhảy xuống. Sau đó liều mạng chen lẫn trong đám người đẩy đi, hiển nhiên đối với thứ này Cơ Huyền cũng cảm thấy có hứng thú.

Ngay lúc Cơ Huyền không màng gì cả liều mạng gian nan chen đẩy tới một chỗ giới hạn dòng người rút cuộc không thể tiến nữa, nguyên nhân không phải phía trước bị chật ních mà trái lại trước mặt bọn họ là một khu đất trống cực kỳ rộng rãi. Chỗ đối diện mấy chục mét đất trống là tòa tháp đen thần bí bị chôn sâu kia.

Lúc này, trên vùng đất trống rộng mở bị phân chia thành mấy khu vực, mỗi khu vực đều có một đoàn người ngồi nhắm mắt, Cơ Huyền ánh mắt đảo qua những người này, phát hiện mấy tên vừa rồi từ ngọn cây phóng xuống cũng ở trong đó.

bỗng nhiên có tiếng chuông cổ xưa thông thả vang lên trong khu vực, theo tiếng chuông vang lên làm tắt cả âm thanh hỗn tạp nhất thời ngưng lại.

- Mở tháp!

Tiếng chuông vừa dứt một đạo thanh âm già nua tựa hồ từ bên trong tháp vang ra.

Thanh âm già nua hạ xuống không lâu, chỉ thấy cửa lớn tối đen đóng chặt kia liền xì xì từ từ mở ra, một cỗ hơi thở nóng cháy nhàn nhạt thẩm thấu mà ra, làm thoáng tăng độ nóng trong trời đất lên một ít.

Cảm thấy được độ nóng tăng lên, con người Cơ Huyền đột nhiên co rụt lại, bàn tay lúc này khấn trương nắm lại.

- Vào tháp!

Thanh âm già nua lại lần nữa vang lên, chợt mọi người trên đất trống kia đều đột ngột mở mắt ra đứng dậy, chỉ nghe tiếng xé gió, từng đạo bóng người tràn ngập đất trời bắn tới cửa tháp.

Cơ Huyền cũng lướt nhanh vào khu đất trống sau đó đi nhanh tới cửa vào của tòa tháp đen thần bí. Theo khoảng cách lại gần, Cơ Huyền mới cảm nhận được diện tích khổng lồ của tháp đen này, chỉ một tầng lộ ra mà thôi đã tương đương với một tòa lầu cao 2-3 tầng, tựa như một góc núi băng vậy. Khó tưởng tượng được, thân tháp phía dưới còn ra sao nữa?

Chân dừng lại trước mặt tháp đen mấy mét, Cơ Huyền đứng hơi chéo cửa chính, ở một bên cẩn thận xem xét tòa hắc tháp cổ xưa này, nguyên liệu tháp không biết là làm từ vật gì mơ hồ sức nặng cùng băng khi?

Cơ Huyền nghiêng đầu nhìn cửa lớn tối như mực kia, chẳng biết tại sao trong cơ thể dư. Càng thêm tiếp cận cánh cửa tháp, trái tim nhảy lên càng thêm kịch liệt. Một lát sau khi hẳn đứng ở ngay cửa,, trong lòng bàn tay đã muốn tràn ngập mồ hôi.

Đứng ở tại cửa Cơ Huyền hít sâu một hơi đem cảm xúc đè xuống, cắn răng một cái hạ quyết tâm, cất bước đi sâu vào lòng bóng tối trong cánh cửa.

Ánh sáng trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, nháy mắt sau Cơ Huyền liền cảm giác được hai chân dẫm nát đá trên mặt đất, trong lòng chưa kịp thở ra sắc mặt cậu đã liền đại biến, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, tình cảnh như thế, vô cùng quý dị.

Cơ Huyền đứng một chỗ nơi cửa tháp không nhúc nhích, một ít lão sinh phía sau vốn muốn hò hét chê bai, nhưng sau khi bọn họ nhìn thấy tình hình hai người Tiêu Viêm, lại đem tiếng quát trách móc dừng lại, có chút vui sướng trước vẻ thống khổ của người khác cười hắc hắc nói:

- Xem ra là tân sinh mới tiến vào nội viện đây, lần đầu tiên tiến vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp cũng dám không chút phòng bị, đáng kiếp... Nhanh đi

thông tri trưởng lão trong tháp đi, lần đầu tiên tiến vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp, nếu không có trưởng lão ra tay, chỉ sợ bọn chúng sẽ trực tiếp bị nướng khét từ trong ra ngoài.

Hiện tại Cơ Huyền nào có nghe được. Cảm nhận trong cơ thể bỗng nhiên xuất hiện tình hình quỷ dị mà cảm thấy hoảng sợ hãi hơn nữa hoang mang vô cùng.

- Chết tiệt.. có chuyện gì xảy ra vậy.

Bên trong nội thể Cơ Huyền xuất hiện đám hỏa diễm quỷ dị đột nhiên ồ ồ ồ ồ. Đám hỏa diễm quỷ dị này có chút khác thường, nguyên nhân chính là do chúng vô hình vô trạng.

Đám hỏa diễm vô hình này cũng không xem như là quá mức cường đại, nhưng nội thể con người thủy chung đều là địa phương yếu ớt nhất, ở chỗ đó, cho dù là Đấu Hoàng cường giả cũng không dám tùy ý để cho năng lượng không xác định xông vào. Chỉ cần bất kỳ bộ phận nội tạng nào xuất hiện một chút tổn thương cũng sẽ tạo thành tổn thất khó có thể ước lượng, thậm chí còn có thể để lại hậu quả vĩnh viễn.

Từ sau khi đám lửa vô hình này xuất hiện, chúng phát ra nhiệt độ cao khiến cho kinh mạch, cốt cách, cơ nhục cùng các khí quan trong cơ thể Cơ Huyền bắt đầu xuất hiện một chút cảm giác đau đớn.

Nếu còn tiếp tục duy trì, chỉ sợ không được bao lâu, kinh mạch các thứ trong cơ thể dưới ngọn lửa chết tiệt này sẽ mất đi tác dụng, mà một khi kinh mạch mất đi tác dụng vận chuyển, đối với người tu luyện đấu khí mà nói, không thể nghi ngờ liền là tuyên án kết cuộc sa đọa thành phế vật!

- Bình tĩnh, bình tĩnh!

Trong lòng hít sâu một hơi, Cơ Huyền nỗ lực áp chế sự bối rối do tình huống bị tấn công bất ngờ này. Một lát sau, tâm thần vừa động vô số tiểu hắc động xuất hiện cấp tốc xuyên qua mỗi một kinh mạch, cuối cùng lấy khí thế vây giết phổ thiên cái địa, đem cái đám hỏa diễm quỷ dị lại lịch bất minh kia bao vây bên trong.

- Mẹ nó là Văn Lạc Tâm Viêm.

Lúc này Cơ Huyền mới chợt nhớ ra cái đám hỏa diễm quỷ dị này là cái gì. Lũ vô hình hỏa diễm này, thực sự không phải là Văn Lạc Tâm Viêm chân chính, chỉ giống như là Phân Thể do Văn Lạc Tâm Viêm phóng vào trong lòng người tiến nhập tháp.

- Người chạy vào đây thì chết chắc rồi, thiếu gia ta thật người tăng cấp.

Cơ Huyền huy động vô hạn hắc động trong nội thể, đem đám hỏa diễm kì dị kia chặt giết. Hắc động liều mạng cùng đám hỏa diễm va chạm, mỗi lần va chạm liền đem năng lượng của nó rút ra.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Hàn Nguyệt

- Tránh ra, tránh ra, Liễu trưởng lão tới rồi.

Bỗng nhiên có tiếng quát từ đám người phía ngoài vang lên, Những người phía trong liền dạt ra hai bên tạo thành một lối đi nhỏ. Trưởng lão là người có địa vị cao nhất, nếu ai dám trong này đắc tội bọn hắn đều chắc chắn sẽ không có kết quả tốt, tùy tiện sử dụng quyền hạn một chút, tặng cho người vài phần rắc rối cũng làm người khóc không ra nước mắt a.

Theo đám người tách ra, một lão nhân áo quần mộc mạc tiến vào, tùm tùm cười, ánh mắt dừng lại thân thể người Cơ Huyền cười nói:

- Thật sự là tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng, đi vào Thiên Phần luyện khí tháp thể nhưng cũng không thông báo trước, lần này chịu đau khổ cũng là có chút oan uổng.

- Hắc hắc, hàng năm đều có tân sinh lỗ mãng, khó dần nổi đi vào Thiên Phần luyện khí tháp, xứng đáng chịu đau khổ...

Trong đám người lộ lên vài tiếng cười cui sượng khi thấy người khác gặp họa. Bên trong tháp tốc độ tu luyện mặc dù tăng mau, nhưng dù sao cũng có chút buồn tẻ, hiện giờ thấy có người mới gặp họa, một số học viên cũ tự nhiên được xem chuyện vui.

- Tân sinh mới vào nội viện, tự nhiên không hiểu quy củ trong này, có gì đáng cười?

Một thanh âm trong trẻo nhàn nhạt vang lên, ánh mắt mọi người hướng về phía phát ra thanh âm đó, một ngân y nữ tử, dáng người mảnh khảnh tiến vào, khuôn mặt có chút gương mặt có vẻ hơi gầy nhưng lại là một mỹ nhân hiếm thấy, da thịt trắng nõn như tuyết, mi thanh mục tú, càng làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc chính là ngân y nữ tử này sở hữu một mái tóc cũng màu bạch ngân dài đến tận thắt lưng, hai sắc bạc hòa vào nhau càng làm cho ngân y nữ

tử này tỏa ra một loại khí chất lãnh đạm ngăn cản mọi người đến gần, làm cho người ta chỉ có thể nhìn ngắm từ xa mà không dám có chút kinh nhờn.

Mọi người hướng ánh mắt tới ngân y nữ tử vẫn đang bảo trì trầm mặc. Trong mắt đầu tiên là hiện lên một chút ái mộ của nam nhân đối với mỹ nhân, nhưng chung cuộc vẫn mang vào phần kiêng kỵ. Vài tiếng cười chế nhạo lập tức im bặt! Bởi vậy có thể thấy được, nữ này bên trong nội viện đạt được danh vọng cùng thực lực không kém. Bởi vì, tại nơi cường giả vi tôn như trong nội viện này, chỉ có dung mạo xinh đẹp không thôi cũng không đủ để làm cho mọi người có điều cố kỵ.

- A a, hóa ra là Nguyệt nha đầu, lão phu cũng là coi như không thấy gì, đây đều là một đám gia hỏa rồi hoi, cùng bọn họ giảng giải làm gì.

Liễu trưởng lão nghe được thanh âm, ánh mắt cũng chuyển về phía ngân y nữ tử, nao nao một chút, chợt cười nói.

- Liễu trưởng lão.

Đối với vị trưởng lão này, ngân y nữ tử chưa bao giờ bảo trì thái độ lãnh đạm, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười như hoa quỳnh hé nở, làm cho chung quanh học viên nhìn thấy có chút thất thần.

- Nguyệt nha đầu, lần này định đi vào tầng thứ mấy tu luyện?

Liễu trưởng lão liếc mắt về phía thân thể đang cứng ngắc của Cơ Huyền, chợt quay lại phía ngân y nữ tử cười hỏi, rõ ràng thái độ đối với ngân y nữ tử so với các học viên khác thân thiện hơn rất nhiều.

- Tầng thứ sáu đi.

Ngân y nữ tử thoáng chần chờ một chút rồi đáp.

- Ách!

Liễu trưởng lão đối với câu trả lời của Ngân y nữ tử cũng có chút kinh ngạc, tinh quang trong mắt chậm rãi đảo qua trên người Ngân y nữ tử, một lát sau thờ dãi

- Xem ra không đến vài năm, nha đầu ngươi cũng có tư cách tranh cử chức vị trưởng lão nội viện rồi, thiên phú cùng tốc độ tu luyện của ngươi thực là làm cho người ta sợ hãi mà!

- Hoàn toàn là dựa vào Thiên Phần luyện khí tháp mà thôi, nếu chỉ dựa vào bản thân tu luyện mà nói, chỉ sợ hiện tại nhiều lắm thì vừa vận tiến vào cánh cửa Đầu lĩnh mà thôi,

Ngân y nữ tử lắc lắc đầu, đem ánh mắt chuyển đến Cơ Huyền, khẽ nói:

- Liễu trưởng lão, bây giờ trước hết để cho cậu ta thoát ly tâm hỏa thiêu đốt đi, bằng không để muộn sợ rằng đối với thân thể tạo thành thương tổn cũng không nhỏ.

Nghe vậy Liễu trưởng lão cũng lắc lắc đầu cười nói:

- Trước hết chờ một chút đã, nha đầu ngươi năm đó lần đầu tiên đi vào Thiên Phần luyện khí tháp bị tâm hỏa thiêu đốt kiên trì bao lâu?

Mày liễu nhíu lại, Hàn Nguyệt trầm ngâm một chút nói:

- Mười bảy phút, nhưng là trước khi đi vào tháp có người nhắc nhở ta.

- Lần đầu tiên đi vào Thiên Phần luyện khí tháp kỳ thật có thể đoán được tiềm lực của từng người như thế nào. Lần đầu tiên tâm hỏa thiêu đốt, bởi vì tất cả các tân sinh đều không biết cách nào làm cho tâm hỏa tiêu tán, cho nên người nào kiên trì càng lâu càng chứng tỏ người đó đối với tâm hỏa kháng tính càng mạnh, về sau tại bên trong tháp tu luyện có ưu đãi rất lớn, đương nhiên không có gì là tuyệt đối, có thể coi như đại khái tính toán mà thôi.

Liễu trưởng lão lại cười nói:

- Hiện tại tiểu tử này đã muốn kiên trì được tám phút? Ân. Cái này được tính là không tồi rồi.

- Liễu trưởng lão muốn thử xem cực hạn của bọn họ?

Hàn Nguyệt nhìn Cơ Huyền xong nhìn tới Liễu trưởng lão hỏi.

- Ân, thử xem sao. Nếu ta đoán không sai, tên mặc hắc bào này hẳn là Cơ Huyền... Tiểu tử được tham gia tiến nhập nội viện trước kì hạn... Thậm chí còn đem ba tổ đội lão sinh đánh tới trọng thương... Tô Tiểu cũng bị đánh tới thổ huyết... Nếu không phải các trưởng lão can thiệp chắc con số thương vong không chỉ dừng lại ở ba đội đâu.

Nghe thấy Liễu trưởng lão nói, không chỉ các học viên chung quanh phát ra từng tiếng kinh hô, mà ngay cả Hàn Nguyệt luôn bảo trì trầm mặc vẫn có vài phần kinh ngạc.

- Nguyệt nha đầu, nếu ngươi có việc cứ việc hạ thấp đi trước đi, nơi này có ta là được rồi.

Liễu trưởng lão sợ chậm trễ thời gian tu luyện của Hàn Nguyệt liền cười cùng nàng nói.

- Không có việc gì, ta cũng muốn xem người này có thể kiên trì được bao lâu.

Hàn Nguyệt khe khẽ lắc đầu, ánh mắt người trong treo nhưng lạnh lùng đảo qua trên người Cơ Huyền có một chút hứng thú.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, vẻ kinh dị trong ánh mắt của những người vây quanh càng thêm nồng đậm, bởi vì cho đến bây giờ hai người đã kiên trì được gần mười bốn phút, hơn nữa sắc mặt cậu mặc dù như than lửa nhưng tựa hồ còn chưa có đến cực hạn.

- Quả nhiên không tồi.

Liễu trưởng lão vuốt vuốt râu gật gật đầu, trong mắt có một chút tán thưởng.

- Hôm nay lão phu thật muốn nhìn người đến cùng có thể kiên trì đến khi nào.

Nhưng mà lời nói của Liễu trưởng lão vừa hạ xuống, mọi người liền nhìn thấy thân thể Cơ Huyền run rẩy một chút, trong lòng lúc này mới yên lặng thở phào nhẹ nhõm, nếu không cũng quá đã kích thành tích kiên trì không đến mười phút của bọn họ lúc trước.

- Ai...

Thấy thế Liễu trưởng lão ngăn ra, chợt lắc đầu có chút hơi thất vọng cay đắng nói:

- Quả thật kì vọng có chút quá cao...

- Liễu trưởng lão, ước chừng mười tám phút, sức chống cự tâm hỏa như vậy đã xem như rất tốt, thành tích này tại bên trong nội viện cũng tìm không được bao nhiêu người.

Nhìn thấy vẻ mặt của Liễu trưởng lão, Hàn Nguyệt không khỏi có chút bất đắc dĩ nói, hẳn nói những lời này còn không cho những học viên khác tràn đầy xấu hổ trong lòng sao?

Liễu trưởng lão xấu hổ cười một tiếng, lại một đoàn nữ bạch sắc hỏa diễm hiện ra, bùng tay bắn ra.

Có điều khi chuẩn bị tiến nhập vào nội thể của Cơ Huyền thì chợt bị chặn lại. Một màn sương đen thần bí, nhìn có vẻ mong manh nhưng thực khó công phá, màn sương đen đem đoàn nữ bạch sắc hỏa diễm của Liễu trưởng lão cắn nuốt.

Đoàn bạch nữ hỏa diễm không chỉ không thể đem màn sương đen mạnh mẽ xua đi, ngược lại bị cắn nuốt không chút phản kháng, màn quỷ dị này làm cho đệ tử chung quanh tròn mắt há mồm.

Màn sương đen sau khi cắn nuốt đoàn bạch sắc hỏa diễm thì có dấu hiệu co lại, cuối cùng tiêu thất trong không khí. Cơ Huyền lúc này cũng đã tỉnh lại, cậu thở ra một hơi dài, đôi mắt chậm chậm mở ra.

- Chắc chắn, dĩ nhiên là bằng vào lực lượng của mình tự có thể tỉnh lại từ trong tâm hỏa thiêu đốt. qua nhiều năm như vậy ngươi là đệ nhất nhân đó!

Nhìn Cơ Huyền trạng thái đã hồi phục lại, Liễu trưởng lão ngăn ra, chợt thở dài nói.

- Ách, sao nhiều người tập chung ở đây vậy? Đây đâu phải triển lãm thú quý hiếm đâu?

Vừa mở mắt ra thì thấy một đám người vây quanh, Cơ Huyền giật thót một cái xong nhìn mọi người hỏi.

- Nhìn thế nào cũng giống triển lãm thú quý hiếm lắm.

Gần như đây là câu trả lời trong lòng các lão sinh. Có thể tự mình tỉnh lại khỏi tâm hỏa thiêu đốt, không phải người thường có thể làm được.

- Ngài là?

Cơ Huyền lúc này mới nhìn tới lão già đứng ánh mắt quý dị dò xét cậu hỏi.

- Ha haa, ta là thủ hộ trưởng lão của Thiên Phần Luyện Khí tháp tầng thứ nhất. Ngươi có thể gọi ta là Liễu trưởng lão... Ha ha, ngươi mới tới nội viện cho nên không biết một số quy củ của Thiên Phần Luyện Khí tháp. Nếu có thời gian có thể đến nghe ta nói một chút

Liễu trưởng lão lại cười nói, trong lời nói hoàn toàn không có nghiêm khắc khiển trách như đối đãi với các học viên cũ.

- Vậy thì làm phiền Liễu trưởng lão.

- Không có việc gì. Đó cũng là trách nhiệm của ta.

Liều trưởng lão khoát tay, ánh mắt chuyển hướng đến các học viên đang vây xem chung quanh, khuôn mặt tươi cười trầm xuống, quát:

- Còn đứng sò sò ở đây làm gì? Còn không mau đi tu luyện? Nếu là đã tu luyện đủ rồi đang rảnh rỗi, ta có thể giúp các ngươi thay đổi một vài vị trí.

Nghe tiếng quát của Liều trưởng lão. Chung quanh học viên vội vàng lắc đầu sau đó nhanh chóng chạy về các hướng bên trong cổ tháp. Sợ là tới chậm thật sự sẽ bị người khác đem chỗ tốt mà mình vất vả mới có được đem cho người khác.

- Ha ha, mấy tên thô tử đó đều rất có ngạo khí, không nghiêm khắc một chút là căn bản không để ý tới ai.

Đem đám người chung quanh đuổi đi, Liều trưởng lão cười nói với Cơ Huyền.

- Đến đây, ta giới thiệu cho ngươi một người.

Liều trưởng lão đảo mắt qua bảo tháp, sau đó lôi một tay cậu tiến đến chỗ một vị nữ tử mang một thân ngân y. Xem bộ dáng đúng là Hàn Nguyệt, người có tư cách tiến vào Thiên Phần Luyện Khí tháp tầng sáu.

Cơ Huyền nhìn nữ tử với mái tóc màu ngân sắc đặc trưng này không kìm được buột miệng nói:

- Không phải Hàn Nguyệt sao?

- Ngươi biết nàng?

Liều trưởng lão nghe vậy, ánh mắt nghi hoặc nhìn Cơ Huyền.

Biết mình lỡ lời Cơ Huyền vội vàng chữa cháy:

- Hàn Nguyên sư tỷ ai mà không biết, là siêu cấp mỹ nữ của học viện. Thực lực siêu cường. Hơn nữa ở bên trong nội viện còn tổ chức tên là "Linh", tại bên trong nội viện cũng là có rất ít thế lực dám trêu chọc. Sao ta không biết được.

Liều trưởng lão như hiểu cái gì đó, ánh mắt thập phần mập mờ nhìn về phía Cơ Huyền bộ dáng “Ta hiểu rồi”. Xong lại ném cho cậu cái nhìn thương cảm, bộ dáng “Ngươi không với tới nàng đâu”

Bất được mấy ánh mắt của Liều trưởng lão Cơ Huyền hung hăng trợn mắt lại với lão. Lão hiểu cái gì... lão chả hiểu cái rắm gì cả. Cơ Huyền không muốn phí thời gian với lão kiểm cớ rồi khỏi:

- Ách, ta có việc đi trước, hẹn ngày cái ngộ.

Nói xong thân hình Cơ Huyền lách lẩn nhanh như trạch thì Hàn Nguyệt môi hồng hé mở, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng tuyết truyền ra:

- Ngươi không định giới thiệu bản thân mình sao?

Lập tức Cơ Huyền như bị đóng băng lại, thân thể cứng lại, hành động vô cùng cứng ngắc, cánh tay rụt rè đưa ra nói:

- Xin chào học tỷ, ta là Cơ Huyền, hân hạnh gặp mặt.

Hàn Nguyệt kia chỉ thoáng chần chờ một chút. Một đoạn cổ tay như ngọc từ trong tay áo màu bạc đưa ra, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Liều trưởng lão, nhẹ nhàng cùng bàn tay Cơ Huyền nắm lại với nhau.

Bên trong cổ tháp, khi một số ánh mắt từ các nơi nhìn đến, thấy hai người bàn tay nắm cùng một chỗ đều là ngẩn ra. Trong mắt hiện ra một mảnh ghen tị nóng bỏng rồi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía lam bào nam tử kia.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Vẫn lạc tâm viêm

Thấy nàng bắt lấy tay mình, Cơ Huyền có chút ngạc nhiên. Có điều cậu không hứng thú đi trêu chọc nữ nhân băng sương này. Nên Cơ Huyền chỉ là lễ phép bắt tay sau đó liền buông ra ngay.

Liều trưởng lão bên cạnh cũng cảm thấy ngạc nhiên, một lát sau mới phục hồi lại tinh thần, liếc mắt nhìn Hàn Nguyệt một cái đầy thâm ý, chột cười nói:

- Ở trong nội viện này, ngươi chính là một trong số ít các nam đệ tử được Nguyệt nha đầu bắt tay nha.

Cơ Huyền cười khan không trả lời.

- Học đệ nói vậy thì hẳn là đối với nội viện cũng biết một ít tình thế. Vậy không biết là có ý định gia nhập một phương thế lực nào không?

Hàn Nguyệt con người gắt gao nhìn chăm chăm Cơ Huyền, làm như thuận miệng hỏi.

Bị nàng nhìn chăm chăm vào Cơ Huyền rụt cổ cười khổ:

- Ta độc lai độc vãng đã quen không muốn gia nhập thế lực nào cả. Vì thế cho nên ý tốt của Hàn nguyệt học tỷ chỉ có thể tâm linh.

Trong lòng thâm bổ sung. Đấu Tông cường giả, Đấu Hoàng cường giả, Đấu Vương cường giả, luyện được sự,..... trong tay ta có mấy người. Thậm chí đến số thuộc hạ của bọn chúng còn nhiều vô số. Chỉ là mấy cái thế lực nhỏ nhỏ ở đây ta còn chưa để vào mắt.

- Tốt lắm. Cơ Huyền học đệ, người trước hết cùng Liễu trường lão đạo qua Thiên Phần Luyện Khí tháp đi, ta còn phải đi tầng thứ sáu, sẽ không tiếp tục ở lại được nữa. Ngày sau có cơ hội - gặp lại.

Hàn nguyệt hướng Cơ Huyền khẽ nói, sau đó xoay người hướng cửa cổ tháp chậm rãi bước vào.

Cười gật gật đầu, Cơ Huyền nhìn theo hướng Hàn nguyệt rời đi, đợi đến khi bóng lưng nàng hoàn toàn biến mất, mới thu hồi ánh mắt.

- Hắc hắc, cảm thấy Nguyệt nha đầu thế nào?

Một bên, Liễu trường lão cười đầy ý tứ nhìn Tiêu Viêm thu hồi ánh mắt, cười hỏi.

Cơ Huyền cũng không tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa, cười lảng sang chuyện khác:

- Liễu trường lão còn chưa có giới thiệu cho học sinh "Thiên phần luyện khí tháp" này đâu a.

- Nha. Thiếu chút nữa quên, ha ha... Đi theo ta.

Bị Cơ Huyền nhắc nhở, Liễu trường lão vội vàng vỗ đầu, cười cười xin lỗi, rồi chợt xoay người ở phía trước dẫn đường, còn cậu theo sát phía sau.

Thiên Phần Luyện Khí tháp này chôn sâu dưới đất, chỉ lộ ra ở phía trên một đoạn đỉnh tháp. Diện tích bên trong tháp rất rộng lớn, có điều chỉ với không gian của tầng thứ nhất bên trong tháp, cũng đủ chỗ cho năm trăm người đồng thời tu luyện.

Không gian bên trong tháp phân bố thành hình tròn, dựng rất nhiều phòng tu luyện lớn nhỏ không đồng nhất. Bất quá hiện tại những phòng tu luyện này, phần lớn cũng đã có người chiếm hết, hơn nữa phía trên cửa các phòng này, đều treo một tấm bài tử nhỏ màu hồng, thế nhưng các chữ ghi trên những tấm bài tử này lại không hoàn toàn giống nhau. Cơ Huyền dừng bước nhìn một chút. Nguyên lai từ ngữ phía trên tiểu hồng bài tử đại biểu cho ba loại cấp bậc: cao cấp, trung cấp, đê cấp. Các phòng tu luyện đều phân chia theo đẳng cấp.

- Ở bên trong Thiên Phần Luyện Khí tháp này, các phòng tu luyện: cao, trung, đê cấp đều dựa vào thực lực của chính mình để tranh đoạt, thực lực mạnh, thì có thể lấy được điều kiện tu luyện tốt nhất, thực lực kém, thì chỉ có thể đi vào phòng tu luyện đê cấp ở phía ngoài cùng đê tu luyện.

Chỉ vào một vị trí bài tử có ghi cao cấp phòng tu luyện, Liễu trường lão nhàn nhạt cười nói.

- Ở cùng một tầng bên trong tháp, mặc kệ phòng tu luyện cấp bậc như thế nào thì chi phí tu luyện của chúng nó đều là như nhau. Ví dụ như ở trong tầng thứ nhất này, phòng tu luyện đê cấp là một "Hóa Năng" cho thời gian tu luyện là một ngày, mà phòng tu luyện cao cấp, cũng là như thế...

Khẽ gật đầu, Cơ Huyền đang đi bỗng nhiên dừng lại. Từ vị trí của cậu nhìn lại, chợt phát hiện, bọn họ đã đi tới vị trí trung ương bên trong tháp...

Cơ Huyền có chút kinh ngạc khi thấy xuất hiện trước mặt là một hắc động sâu không thấy đáy, chậm rãi đi về phía trước hai bước, đi tới bên cạnh hắc động, thật cẩn thận nhìn xuống phía dưới, âm u tối đen như mực, lan tràn đến tận cuối tầm mắt, hắc ám quỷ dị gần như không có nửa điểm ánh sáng.

Cái hắc động này, tựa hồ xuyên qua cả tòa Thiên Phần Luyện Khí tháp. Nếu không có phần đỉnh tháp che đậy, cái động sâu hun hút tối như mực này có lẽ từ bầu trời chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ở nơi tối đen trong động sâu, nếu cảm ứng tinh tế mà nói, gần như có thể nhận thấy được không khí nơi này so với ở nơi khác phải nóng cháy hơn nhiều. Cái loại cảm giác này... Thật giống như ở sâu dưới đáy động có cái gì đó cuộn cuộn không ngừng tỏa ra nhiệt lượng cung cấp cho cả tòa thiên luyện khí tháp.

Cơ Huyền thờ đầu hướng về phía trước dò xét một chút, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào hắc động sâu thẳm. Một lúc lâu sau, trong cơ thể ngọn lửa hình hoàng kim long phát ra ba thuộc tính tự nhiên trong nội thể nhẹ nhàng chuyển năng lượng lên đôi mắt của Cơ Huyền, ngưng tụ thành tam sắc dị đồng quỷ dị.

Cùng với tam sắc hiện lên trên đồng tử, phía hắc ám vô tận kia cũng bắt đầu trở lên nhạt hơn, trông cực kỳ kỳ dị.

Song, khi hắc ám đang càng lúc càng mờ nhạt, thì lông tóc cả người Cơ Huyền cũng đột nhiên bị dựng đứng lên.

Lúc con người chứa ngọn lửa xanh nhìn chăm chú xuống bóng tối vô tận phía dưới, không gian bỗng nhiên bắt đầu có chút vận vẹo. Ngay sau đó, không gian vận vẹo này giống như một con măng xà vô hình, với tốc độ cực kỳ khủng bố dọc theo động khẩu trường lên.

- Lui lại!

Ngay tại thời điểm không gian vận vẹo sắp lên tới nơi, một tiếng quát mạnh mẽ vang lên bên tai Cơ Huyền, chột một bàn tay khô héo đặt lên bả vai dùng sức kéo lại, lập tức đem cậu rời ra xa nơi cửa động tối đen đó.

Cơ Huyền vừa mới rời khỏi cửa động không lâu, liền cảm giác được nhiệt độ chung quanh nhanh chóng tăng lên cao. Sau đó, chỉ nghe một tiếng "Tê tê" cực kỳ bén nhọn từ sâu trong động truyền ra, khuôn mặt bỗng trở lên tái nhợt, môi run run, thanh âm khàn khàn, gian nan từ khe hở giữa hàm răng tràn đầy sợ hãi phát ra.

Một bên, Liễu trưởng lão cũng ngưng trọng đến cực độ, không ngừng lôi kéo Cơ Huyền lui về phía sau, khi ánh mắt nhìn mảnh không gian vận vẹo kia, có một chút sợ hãi hiện lên trong đó, tuy rằng hắn cũng nhìn không thấy nơi đó đến tột cùng có cái gì, nhưng có thể ở bên trong tháp đảm đương chức vụ trưởng lão nhiều năm như vậy, hắn cũng mơ hồ nghe nói qua một số sự tình, bởi vậy cũng biết rõ rằng, cái vật trong bóng đêm sâu thẳm kia, đến tột cùng là có bao nhiêu khủng bố...

Trong khoảng khắc vừa rồi, tam sắc dị đồng của Cơ Huyền nhìn được một đầu hỏa mãng trong suốt rất lớn to cỡ chừng hơn mười thước, thế nhưng không biết đến tột cùng là dài bao nhiêu...

Toàn thân hỏa mãng được bao bọc bởi ngọn lửa có chút vận vẹo, miệng lớn mở rộng, lộ ra răng nanh dao động vận vẹo, một đôi mắt tam giác thật lớn, từ trong đó không ngừng phun ra vô hình chi hỏa. Cảm thụ được cường độ ngọn lửa trên thân thể hỏa mãng, Cơ Huyền không chút nào nghi ngờ, cho dù là Đầu Hoàng cường giả, bị thứ này đánh vào người, e rằng chỉ trong khoảnh khắc liền bị hóa thành tro tàn!

Hỏa mãng mang theo tức giận rít gào từ trong bóng tối thoát ra, nhưng mà ngay khi sắp tới khoảng không cách hắc động năm thước, thì không gian chung quanh bỗng nổi lên dao động mạnh mẽ, dường như không gian chung quanh hắc động biến ảo vô cùng kỳ diệu hình thành nên không gian lao lung, mà hỏa mãng vô hình, mặc dù thanh thể to lớn, nhưng khi nó đánh lên không gian lao lung kia, thì không gian lao lung lại chỉ đơn thuần dao động vài cái, liền không còn tiếp tục hiệu quả gì nữa.

Phát hiện vô vọng đột phá, hỏa mãng không khỏi có chút nổi lên điên cuồng, ngọn lửa vô hình từ trong cái miệng to lớn của nó phun ra đầy trời, không ngừng đốt cháy không gian lao lung, nhưng thật đáng tiếc, mặc kệ nó đốt cháy như thế nào thì không gian lao lung kia vẫn vững vàng không lay chuyển.

Sau khi tranh đấu điên cuồng một hồi lâu, hỏa mãng vô hình kia rốt cục cũng đã có chút kiệt lực, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm gừ ảm chứa tâm tình giận dữ, sau đó chỉ thấy không gian không ngừng vận vẹo, hỏa mãng lần nữa hóa thành vô hình hướng sâu trong động tối đen chui trở về.

Cùng với sự biến mất của hỏa mãng, không gian lao lung cũng dần dần nhạt đi, cho đến cuối cùng thì biến mất.

Cảm thụ được nhiệt độ chung quanh đang giảm dần, Liễu trưởng lão lúc này mới thở ra một hơi thật dài, lẩm bẩm nói:

- Nguy hiểm thật, thế nhưng thứ này như thế nào đột nhiên tỉnh lại?

.....

Ra khỏi khu vực trung ương, Liễu trưởng lão lúc này cũng đã khôi phục bình tĩnh, lần nữa mang theo Cơ Huyền cẩn thận đi dạo ở tầng thứ nhất bên trong tháp, trên dọc đường đi, không ngừng nói cho hắn nghe một ít quy củ bên trong tháp cùng với những địa phương khác cần phải chú ý, vài chuyện vụn vặt, tựa như một lão nhân bình thường.

Một đường đi qua, ngẫu nhiên có thể gặp một ít học viên, sau khi bọn hắn nhìn Cơ Huyền cùng Liễu trưởng lão trò chuyện vui vẻ với nhau, đều có chút kinh ngạc, bởi vì thân phận cùng thực lực của thủ tháp trưởng lão này, hơn nữa ngày thường đối với người khác cũng rất nghiêm khắc, bởi vậy rất nhiều đệ tử đối với bọn họ vừa ngưỡng mộ lại vừa sợ, ngoại trừ một số ít học viên cũ thực lực cực kỳ cao ra, thì rất ít khi nhìn thấy có vị trưởng lão hội nào mà đối đãi khách khí với một gã tân sinh như vậy.

Cuối cùng Cơ Huyền cúi người chào tạm biệt Liễu trưởng lão rồi rời đi. Hôm nay đã thu thập đủ thông tin cần thiết rồi. Cũng chứng kiến sự cường hãn của Văn Lạc Tâm Viêm rồi. Tạm thời cần xem xét kế hoạch cụ thể thu phục dị hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 149: Gặp người quen

Sau khi Cơ Huyền tiến nhập nội viện được hai ngày thì nội viện truyền tới các tin đồn về tân sinh năm nay. Cái tên Tiêu Viêm được lan truyền khắp nội viện. Người dẫn dắt tân sinh đánh thắng các lão sinh, đem toàn bộ lão sinh đánh bại. Lần đầu tiên trong lịch sử nội viện, Tiêu Viêm chính là người tạo nên kì tích đó.

Có điều họ chỉ biết một không biết hai, trong mười nhóm lão sinh được tham gia thì có ba phần mười là bị một thanh niên vô danh đánh bại. Một người được đặc cách tiến nhập nội viện, người một mình đem các lão sinh đánh tới tàn phế.... Điều này chỉ có cao tăng của học viện biết.

.....

Tại nơi ở của Cơ Huyền.

- Không nghĩ ra kế hoạch nào hết..... Vụ này quá khó rồi..... Hơn nữa dị hỏa đó còn hung bạo như vậy, không cẩn thận là vong mạng như chơi đó... Làm sao thu phục được nó đây.

Từ lúc trở về từ hắc tháp đó đã qua hai ngày rồi, hai ngày đó Cơ Huyền tập chung nghĩ kế hoạch vẹn toàn để trộm dị hỏa nhưng hoàn toàn không thể nghĩ ra kế hoạch nào có khả thi cả. Tơ máu nổi lên, mắt lơ đãng, bọng mắt thâm lại sưng to, ngáp ngủ liên tục.

- Không nghĩ nữa ngủ dậy tính sau.

Cuối cùng Cơ Huyền từ bỏ việc nghĩ kế hoạch, tính lên giường đắp chăn đi ngủ.

.....

Cơ Huyền sau một buổi ngủ ngon thì đã khôi phục sức sống tới bảy tám phần. Tuy nhiên mắt vẫn thâm và sưng phồng với làn da trắng nõn không thiên lí của cậu thì thoát nhìn khá giống con gấu trúc, rất buồn cười. Mà Cơ Huyền hiển nhiên vẫn chưa biết điều đó... Hôm nay cậu tính tới hắc tháp...

- Lúc này có phải là Tiêu Viêm nhi?

- Hi, có vẻ tuần tú a...

- Hai nữ hài tử đi theo bên cạnh kia cũng rất được nga, hắc hắc, không biết ai có thể có vận may được ôm ấp.

- Những người này, hẳn là thế lực tân sinh "Bàn Môn" gần đây được đồn đãi xông xáo huyền ảo ở trong Nội Viện thì phải? Nhìn qua tựa hồ khí thế cũng không tệ lắm a.

- Nghe nói ngày hôm qua Phó Ngao của Bạch Bang bị nện vào mặt, đều là do ăn trong tay Tiêu Viêm đó, xem ra bọn người kia đích thực có chút thực lực a.

Trên đường tiến tới hắc tháp Cơ Huyền nghe được rất nhiều điều, đại đa số đều liên quan tới Tiêu Viêm hay Bàn Môn.... Xem ra Tiêu Viêm đó đã tiến nhập nội viện rồi, còn làm ra động tĩnh lớn nữa. Cơ Huyền thầm nghĩ.

Khi tiến tới hắc tháp thì thấy hai đám người phân biệt đứng chặn đường, không khí sắc mùi thuốc súng. Mọi người xung quanh bàn luận sôi nổi. Cơ Huyền đảo mắt qua hai nhóm người này. Một nhóm người toàn những khuôn mặt phi thường quen thuộc là Tiêu Viêm dẫn đầu. Còn một nhóm còn lại khá lạ mặt.

.....

Nhìn 2 phương nhân mã đối mặt, đám người xung quanh an tĩnh xuống rất nhiều, trong ánh mắt họ tràn ngập các loại cảm xúc.

- Người chính là Tiêu Viêm sao? Thường nghe Bạch Sơn nhắc tới người, hôm nay vừa thấy, quả nhiên khí thế bất phàm.

Cùng Tiêu Viêm nhìn nhau trong chốc lát, khuôn mặt hơi có chút âm trầm của Bạch Trình bỗng nhiên cười, lại hướng về phía Tiêu Viêm đưa tay ra.

Khóe mắt híp lại nhìn cử động của Bạch Trình, nét âm trầm ẩn trong ánh mắt đối phương cũng bị thu vào mắt. Tiêu Viêm khẽ cười cười, trước ánh mắt chăm chú của chúng nhân, vươn tay ra, cùng với Bạch Trình bắt tay nhau.

Hai tay bắt tay, ý cười trên mặt Bạch trình chợt thu lại, một cỗ khí tức mạnh mẽ từ cơ thể hắn bạo dũng đi ra, đem áo bào đám người chung quanh chấn bay lất phất, một ít người thực lực hơi yếu, thân thể không thể đứng thẳng phải lùi về phía sau 1 bước. Mà chỗ Bạch Trình cùng Tiêu Viêm nắm tay nhau, cũng trong nháy mắt bị đấu khí nồng nặc bao trùm.

Cảm thụ được lực lượng cùng với đau đớn trên bàn tay gia tăng mãnh liệt, sắc mặt Tiêu Viêm hơi trầm xuống, trong khi đấu khí vận chuyển trong cơ thể, một luồng Thanh sắc hỏa diễm được xả ra. Cuối cùng dọc theo kinh mạch bay nhanh xông tới chỗ bàn tay.

Song chính khs ngọn lửa sắp ra khỏi thân thể, Bạch Trình kia như cũng có điều cảm ứng, khóe miệng nhếch lên cười lạnh, ngón giữa có chút uốn lượn, chợt lấy một độ cong cực nhỏ, điểm mạnh vào lòng bàn tay Tiêu Viêm.

Trong lòng bàn tay truyền đến ám kinh làm cho Tiêu Viêm cánh tay run lên, song khuôn mặt lại vẫn như cũ cực kỳ bình tĩnh nhìn chăm chăm Bạch Trình đối diện.

Một kích trúng địch, Bạch Trình thừa dịp bàn tay Tiêu Viêm chết lặng nhanh như chớp rút tay về.

Ánh mắt lạnh như băng địa Bạch Trình chiếm tiện nghi rồi bỏ chạy, ngón tay Tiêu Viêm khẽ bung, thanh sắc hỏa diễm mạnh mẽ từ đầu ngón tay bạo bắn ra, rất nhanh địa truy kích bàn tay Bạch Trình đang rút về.

Liếc nhìn ngọn lửa nóng cháy đang bay nhanh tới, đồng tử Bạch Trình hơi co lại, tại lòng bàn tay, đầu khí tuôn ra cuối cùng hóa thành một vòng chùng nửa thước lòng ánh sáng đầu khí. Đem ngọn lửa kia bao vây ở bên trong, sau đó nhanh chóng rút tay ra

- Bạo!

Môi khẽ nhúc nhích, thanh âm trầm thấp, từ trong miệng Tiêu Viêm phun ra.

- Âm!

Theo âm thanh kia, lòng ánh sáng đầu khí đang bao quang thanh sắc hỏa diễm, mạnh mẽ run rẩy một trận, 1 tiếng nổ nặng nề vang lên, ầm ầm nổ tung ra đến, một cỗ ngọn lửa ba động không kém, nện thật mạnh lên lòng ánh sáng, tạc mạnh trên lòng ánh sáng như hòn sỏi đập vào mặt ao vậy, như thể chỉ chốc lát thời gian, Lòng ánh sáng đầu khí do Bạch Trình tạo ra trong lúc vội vàng không chịu nổi gánh nặng, thanh thúy vỡ tan ra.

Ngọn lửa mặc dù đem lòng ánh sáng đầu khí tạc nổ, nhưng cũng hết năng lượng, hóa thành một trận sóng lửa khuếch tán ra sau đó là chậm rãi tiêu tán đi.

.....

- Một lũ ấu trĩ... không thú vị.

Cơ Huyền đối với hành động của hai người này trợn mắt kinh thường. Giao thủ nhạt nhẽo để thị uy thì làm cái rắm a... Có giỏi thì đem ra đánh nhau đi. Lắc đầu hai cái Cơ Huyền tính xoay người rồi đi thì nghe thấy âm thanh quen thuộc.

- Người khác không bản lãnh kiêu ngạo, chính là tự rước lấy nhục, vậy Bạch Trình ngươi không bản lãnh, có hay không cũng là như thế?

Đột nhiên có 1 thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trong đám người truyền ra,

Nghe được thanh âm này cũng không xa lạ, Bạch Trình khuôn mặt khẽ biến. Âm thanh lạnh lùng nói

- Hàn Nguyệt ngươi nhiều chuyện quản việc người khác sao?

Trong đám người, đột nhiên tách ra lối nhỏ, chợt bảy tám đạo thân ảnh xinh đẹp uyển chuyển từ từ đi vào, từng làn gió thơm tràn đến bao quanh những người đứng xem mà đầu lĩnh là người Cơ Huyền đã từng gặp 1 lần trước đó Hàn Nguyệt.

Mấy nữ tử phía sau Hàn Nguyệt, đều mặc trang phục giống nhau trên ngực bọn họ đều đeo huy chương hình trăng lưỡi liềm, đều cùng thuộc 1 thế lực. Những nữ tử này dù dung mạo không bằng Hàn Nguyệt, nhưng tất cả tự tập lại 1 chỗ cũng cực kỳ hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Hàn Nguyệt đám người vừa hiện thân, không khí xung quanh nhất thời nóng bỏng hơn rất nhiều, tiếng nói thì trầm rì rầm vang lên không ngừng.

- Chỉ là nhìn người ý vào thân phận khi dễ một đám tân sinh có chút chướng mắt mà thôi. Nếu có bản lãnh, đi tìm Lâm Tú Nhai, Nghiêm Hạo bọn họ mà uy phong đù giỡn đi?

Gương mặt Hàn Nguyệt vẫn là băng sơn như vậy...lãnh đạm, một cái thất lưng sáng loáng cùng với mái tóc bạc phối hợp với chiếc váy dài màu trắng bạc.

- Ngươi.

Khuôn mặt có chút giận dữ, Bạch Trình khóe miệng cũng run rẩy một chút, Lâm Tú nhai cùng Nghiêm Hạo kia đều là danh liệt cường bang thập đại cao thủ, thực lực tại Đấu Linh đỉnh, dưới trưởng thực lực cũng là ở nội viện top 5, bằng hấn, thì sao dám chạy tới trước mặt bọn họ uy phong vui đùa?

Bất quá, mặc dù lòng có tức giận, nhưng hấn cũng không dám đối với Hàn Nguyệt quá mức làm càn, đối phương bất luận thực lực cùng với thế lực, cũng không kém gì hấn, bởi vậy, hấn chỉ có thể ánh mắt âm trầm liếc 1 cái, thanh âm hơi có chút châm chọc nói:

- Nếu như Bạch Sơn nói ko sai, ngươi nữ nhân đích xác làm người khác hâm mộ a.

- Ha.

Lúc tính bỏ đi thì Cơ Huyền nghe thấy lời châm chọc của Bạch Trình không nhịn được bật cười. Vì câu nói của Bạch Trình giống hệt mấy kẻ không được phái nữ yêu thích với người đẹp trai, tài giỏi có nhiều con gái hâm mộ trong kiếp trước của cậu.

Tiếng cười vừa phát ra thì toàn bộ mọi người dồn ánh mắt vào Cơ Huyền, đầu năm nay nhiều tân sinh thích trọc vào tổ kiến thật, trước là Tiêu Viêm sau là Cơ Huyền. Bạch Trình tuy về ngoài vẫn thông dong nhưng ánh mắt chứa nhàn nhạt tức giận nhìn về phía phát ra tiếng cười.

- Cơ Huyền.

Tiêu Viêm nhìn Cơ Huyền kinh ngạc. Huân Nhi nhìn thấy Cơ Huyền thì nghĩ tới đáng về khi cậu gặp lại nàng thì trong lòng lại nổi lên cỗ tức giận mặc danh.

Bị ánh mắt mọi người nhìn chăm chú Cơ Huyền có chút không thoải mái, nhưng vẫn bày ra dáng vẻ thong dong lười biếng nói:

- Vị học trưởng này có gì chỉ giáo chẳng?

- Bạch Trình chẳng nhẽ ngươi còn muốn gây chuyện ở đây sao!

Hàn Nguyệt lúc này cũng tiến tới hướng Cơ Huyền, khuôn mặt không biểu tình, giọng nói lạnh lùng.

- Hừ... một chút ít ruồi nhặng thôi, không cần thiết phải chấp nhất hần.

Nói xong, vung tay áo lên, cả bọn ly khai khỏi tháp.

Nhìn đám người Bạch Trình rời đi, những người chờ xem náo nhiệt, không khỏi có chút thất vọng lắc đầu.

Hàn Nguyệt đang tính nói gì đó, nhưng nhìn tới khuôn mặt của Cơ Huyền thì lời nói nghẹn lại, không kim được nhếch miệng cười khê.

Một nữ nhân tuyệt mỹ, cả ngày khuôn mặt chỉ có một biểu cảm lạnh lùng cự tuyệt người vạn dặm bỗng cười lên thì như nào? Tuyệt đối là nghiên thùng đổ nước, thảng sáu tuyệt rồi.

Hầu như nam nhân ở xung quanh vì nụ cười khê của Hàn Nguyệt mà ngẩn ngơ, trái tim gia tốc cực nhanh, ba hồn bảy phách bay mất một nửa, thậm chí cả nữ nhân cũng thất thần. Chỉ có vài sinh vật không được giải thích theo lẽ thường như Cơ Huyền là có khả năng miễn kháng thôi... Đại khái là nữ nhân mà cậu tiếp cận cũng ở một đẳng cấp cực cao rồi. Nên với nữ nhân có sức đề kháng nhất định.

Có điều không chỉ có Hàn Nguyệt, còn có mấy nữ tử khi liếc nhìn Cơ Huyền cũng che miệng cười duyên.

Nụ cười của Hàn Nguyệt làm Cơ Huyền thấy khó hiểu, cậu thấp phần nghiêm túc nói:

- Hàn Nguyệt học tỷ, ta biết ta không được đẹp mắt lắm nhưng ta cũng đâu có xấu đến nỗi bị cười nhạo như vậy. Việc tỷ nhìn vào mặt ta cười làm ta cảm thấy tổn thương cực kì. Tuy tỷ rất xinh đẹp, cười lên càng sáng mù mắt nhưng ta không phải người dễ bị lay động bởi sắc đẹp. Nếu hôm nay không cho ta lời giải thích phù hợp thì... hừ hừ.....

Hàn Nguyệt cũng biết mình vừa rồi thất thố nhưng nàng vẫn không nhin được khê cười... Sau một khắc, Hàn Nguyệt cuối cùng cũng bình thường trở lại. Tuy vậy trên mặt nàng vẫn còn chút phốt hồng, nàng lấy một chiếc gương từ trong nạp giới ra đưa cho Cơ Huyền.

Soi trên gương Cơ Huyền mới biết vì sao họ cười, vì đến cậu cũng thấy khuôn mặt của mình hiện giờ thật phản hoạt kê. Giống hệt con gấu trúc trong sở thú vậy, quảng thâm không chỉ ở bông mắt mà còn bao quanh toàn bộ mắt giống như bị ai đắp vậy. Mái tóc thì có chút bù xù, quần áo cũng không chỉnh tề cho lắm. Giống hệt mấy tên khất cái nào đó, rất bất mắt.

Trong lòng hậm hực không thôi, không kim được trợn mắt với Hàn Nguyệt, tiện tay đem cái gương đó cất đi.

- Cơ huynh đệ. Quả nhiên là huynh đã vào nội viện.

- Thì ra là Viêm huynh.

Tiêm Viêm tới khách khí chào hỏi Cơ Huyền. Thấy vậy Cơ Huyền cũng ôm quyền.

Hàn Nguyệt thấy hành động của Cơ Huyền nhưng không nói gì. Lúc này Tiêu Viêm đối với Hàn Nguyệt chấp tay nói:

- Đa tạ hôm nay Hàn Nguyệt học tỷ thay Bàn môn ta ra mặt. Ngày sau nếu có việc cần hỗ trợ, Tiêu Viêm chắc chắn sẽ dốc sức.

- Loại sự tình này, ngày sau hãy nói đi. Ngươi bây giờ, không giúp ta được cái gì.

Hàn Nguyệt lắc đầu, nói trắng ra, làm cho Tiêu Viêm bất đắc dĩ cười.

- Mô tháp!

Ngay lúc này thanh âm già nua, đột nhiên vang vọng bốn phương, lập tức, tất cả thanh âm náo động đều lắng xuống, cánh cửa tháp chậm chậm mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Tu luyện trong hắc tháp (1)

Nhìn cửa tháp dần mở ra, đám đông bắt chợt xôn xao hẳn lên, Cơ Huyền thi lễ với Hàn Nguyệt, sau đó nhìn khe cửa đang dần rộng mở.

Đội đại môn sau khi hoàn toàn rộng mở, đám người ở ngoài mạnh mẽ chen chúc nhau mà vào giống như một con thủy triều ồ ạt.

Chen chúc bên trong đám người, Cơ Huyền cũng tranh thủ ừa vào theo dòng người giống như ong vỡ tổ tràn vào bên trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

Khi tiến vào bên trong thì Tiêu Viêm nhìn Cơ Huyền hỏi:

- Nếu huynh không chê thì có thể đi cùng chúng ta. Đồng người thì tiện hơn.

- Đa tạ ý tốt của Viêm huynh. Có điều ta có thói quen một mình, nên xin lỗi.

Cơ Huyền từ chối lời mời của Tiêu Viêm rồi rời đi.

- Vị này hẳn là Cơ Huyền và Tiêu Viêm đồng học a?

Ngay khi Cơ Huyền chuẩn bị đi tìm phòng tu luyện, bỗng nhiên một trung niên nhân bước nhanh về phía bọn họ, hướng phía cậu cười tủm tỉm nói.

- Vị đạo sư này có chuyện gì sao?

Cơ Huyền nhìn trên ngực người trung niên có một huy chương đặc thù mà chỉ có nội viện đạo sư mới có quyền đeo, ngay lập tức khách khí trả lời

- Ta phụng lệnh Liễu trưởng lão phân phó, đến dẫn mọi người đến trung cấp phòng tu luyện.

Trung niên nhân thấp giọng nói.

- Vậy xin đa tạ đạo sư dẫn đường.

Cơ Huyền nghe vậy liền vui vẻ nhận lời đồng ý.

Mắt Tiêu Viêm sáng lên, liền vội vàng chấp tay.

Đoàn người một đường theo sau trung niên nhân hướng bên trong khu vực trung cấp phòng tu luyện bước vào, trải qua gần mấy chục phút đi dọc theo con đường, mọi người dừng lại trước một phòng tu luyện có chút cũ kĩ

So với những phòng tu luyện khác, nơi đây có vẻ vô cùng cũ nát, Cơ Huyền có vẻ không tin tưởng, nhìn bộ dáng bọn họ, trung niên đạo sư cũng biết bọn họ đang nghĩ gì không khỏi cất tiếng cười đầy cửa bước vào. Cơ Huyền thoáng chần chờ trước cửa một chút nhưng cũng bước vào. Theo sau Cơ Huyền thì đám người Tiêu Viêm cũng tiến vào

Vừa bước vào phòng, phiến đá dưới bàn chân tỏa ra nhàn nhạt hàn khí hướng dọc theo bàn chân truyền lên làm cho đám người có một cảm giác thanh mát dễ chịu.

Trong phòng, ánh sáng nhu hòa từ ngọn đèn khiến người ta không có cảm giác chói mắt. Diện tích phòng khá lớn có thể chứa hơn bốn mươi người, tại chính giữa phòng là khu vực tối đen, nhô cao hơn mặt đất chừng hai tấc.

- Cơ Huyền, trung tâm hắc thạch chính là chỗ tu luyện của ngươi

Trung niên nhân mỉm cười đi đến hắc thạch thai bên cạnh, ngón tay trong đó kia bị quy hoạch phân biệt rõ ràng hiện đại, cười nói:

- Không gian có đủ chỗ cho mọi người cùng tu luyện, chỉ cần các ngươi đem hỏa tinh tạp của mình cắm vào sao đó vận chuyển công pháp, sẽ có tâm hỏa xuất hiện không ngừng trong cơ thể các ngươi, các ngươi có thể dùng để rèn luyện đấu khí, kinh mạch, xương cốt để dễ thăng thực lực.

- Các ngươi lần đầu vào Thiên Phần Luyện Khí Tháp tu luyện, nên ta phải nhắc nhở các ngươi chú ý quy củ.

Trung niên nhân ngồi thẳng lên, trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Rèn luyện Tâm Hỏa mặc dù có thể làm cho thực lực của các ngươi dễ thăng rất nhanh, nhưng cũng không thể tu luyện ở đây mà quên ăn quên ngủ, bởi vì bên trong Tâm Hỏa có ẩn chứa lực lượng hỏa diễm cuồng bạo, tại thời điểm đem đấu khí bên trong rèn luyện cũng sẽ lọt vào chút ít hỏa diễm, cho nên với thực lực hiện tại của các ngươi để có thể chống lại đặc tính của Tâm Hỏa, tốt nhất chỉ nên tu luyện nửa ngày, sau đó nghỉ ngơi một đêm như vậy là tốt nhất.

- Chờ sau này các ngươi tu luyện được thời gian đủ lâu, liền có thể gia tăng thời gian tu luyện cho thích hợp, nếu tiến nhập Đấu Linh cấp bậc chắc chắn có thể tại bên trong tháp tu luyện 4 5 ngày mà không cần ra, nhưng với các ngươi hiện tại thì cứ theo từng bước mà tu luyện và nghỉ ngơi theo thời gian thích hợp, bằng không sẽ chỉ làm hại chính mình, loại chuyện này Nội Viện chúng ta chính là không muốn xảy ra.

Trung niên đạo sư trịnh trọng nhắc nhở.

Trung niên đạo sư mới cười khua tay nói:

- Nếu đã hiểu rõ, các người liền nắm bắt thời gian tu luyện đi, lần đầu tiên tiến vào phòng tu luyện hiệu quả đạt được là vô cùng rõ rệt, không ít tân sinh thiên phú kiệt xuất đều là tại trong lần tu luyện đầu tiên mà thăng cấp, hy vọng các người cũng có thể làm được.

Nói xong hắn xoay người hướng ngoài cửa đi ra.

Cơ Huyền là một người không thích tụ tập với nhóm người lạ, nhưng dù sao cũng là Liễu trưởng lão có ý tốt nên cậu đành lĩnh, trong nội viện không thể vận dụng các con bài cường đại của mình nên cậu đành tìm một trưởng lão chống lưng. Vừa hay có người nguyện ý.

Không để ý tới đám người Tiêu Viêm, Cơ Huyền bước về phía trước, bàn tay cẩn thận chạm vào hắc thai, hơi ẩm nhẹ nhàng theo đầu ngón tay truyền đến, tại đây tồn tại hơi ẩm kì lạ, khiến cho đầu khí bên trong cơ thể có chút lưu động.

Ngồi xếp bằng trên hắc thạch, cảm thụ cổ hương thom đậm nồng ấm áp, Cơ Huyền thở ra một hơi thật dài, bấm tay bắn ra Hỏa Tinh Tập màu xanh

Hai tay nắm chặt hỏa tinh tập, cẩn thận cắm vào bên trong thạch thai, chỉ nghe một đạo răng rắc tiếng vang, hào quang từ bên trong rãnh bắn ra, theo sau hào quang xuất hiện, Cơ Huyền rõ ràng trông thấy hơn tám trăm hỏa năng trên Hỏa Tinh Tập lập tức giảm bớt một, hiển nhiên đây chính là khẩu trừ đi chi phí một ngày tu luyện cũng chính là một Hỏa Năng.

Cơ Huyền chậm rãi nhắm mắt, hai tay kết xuất ấn tu luyện. Sau khi vào trạng thái tu luyện, cậu cảm ứng năng lượng trong trời đất càng thêm nhạy cảm. Ở địa phương này tu luyện, người mang công pháp hòa thuộc tính không thể nghi ngờ sẽ có hiệu quả so với người khác càng thêm rõ rệt.

- Phốc.

Chợt có thanh âm rất nhỏ vang lên, chợt một đám lửa như vô hình dao động hiện ra không hề báo trước, cách trái tim Cơ Huyền không xa, nhẹ nhàng ấm áp từ từ tản ra, làm thân nhiệt ngay một nóng.

Cơ Huyền nhìn ngọn lửa, hiện tại không thể nghi ngờ so với hôm qua, ngọn lửa này càng thêm hùng hồn. Nghĩ đến nguyên nhân chắc do đây là phòng tu luyện trung cấp.

Cẩn rằng nhẩn nại cái cảm giác nóng cháy trong cơ thể, ngọn lửa vô hình kia quả thật bốc lên càng thêm vui thích, lượn lờ thăm thấu từ giữa mà ra, trong cơ thể giống như hình thành một cái lò lửa. Mà trong đó tất cả các cơ quan, kinh mạch đều diễn luyện, theo từng lần diễn luyện không ngừng tăng cường. Rõ ràng muốn làm cho kinh mạch, xương cốt, thậm chí tế bào trong cơ thể thông thả phát triển, tiến hóa.

May mắn thay, Cơ Huyền trước đây được luyện qua sét của cường giả Đấu Tông đột phá, thêm cả dị hỏa vào nên so với mọi người thì căn cơ cậu vững chắc hơn rất nhiều. Cái đau đớn như bị thiêu đốt này vừa hay nằm trong sức chịu đựng của cậu.

Sau hơn bốn mươi phút kiên trì, cuối cùng Cơ Huyền tâm thần máy động một cổ đầu khí mạnh mẽ giống như hồng thủy cuộn cuộn không ngừng từ giữa chèn chúc thoát ra. Hắc động xuất hiện xung quanh ngọn lửa vô hình, cuối cùng sinh sinh đem căn cốt toàn bộ năng lượng của ngọn lửa vô hình.

Hoàn mỹ tuần hoàn, hoàn mỹ rèn luyện, dưới loại tình huống này Cơ Huyền cảm nhận được bên trong Đấu Tinh đầu khí càng thêm mệnh mệnh. Dựa theo tốc độ này e rằng không bao lâu hắn có thể đạt tới đột phá lên thất tinh.

Thời gian tu luyện như nước chảy qua khe, khi một tiếng chuông cổ xưa không rõ từ đâu vang vọng lên, mọi người đang nhắm chặt mắt tu luyện trong phòng đều từ từ mở mắt ra, nhất thời bởi vì thực lực tăng mạnh mà có chút không kịp thích ứng, hơi thở tâm mất trấn áp không gian.

Đôi mắt đột nhiên mở, ánh sao nhân nhật lướt qua, Cơ Huyền hít sâu thở ra một ngụm trọc khí, xoay xoay cổ nghe tiếng xương cốt va chạm vang lên răng rắc. Tùy tiện liếc mọi người ở đây thì Cơ Huyền chợt thấy dị trạng:

- Đây là bởi vì tu luyện đầu khí, hắn là bị năng lượng cuồng bạo của Văn Lạc Tâm Viêm ảnh hưởng.

Bản thân Cơ Huyền ngũ hành đồng tu, thêm thêm hắc động động chi thể và Phong Long Nội Điểm. ... Hoàn toàn không sợ tình trạng giống như người khác. Không cần tốn công giải tỏa năng lượng kia. Muốn tu luyện bao lâu thì tu luyện bấy lâu.

.....

- Có Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hộ thân, người cứ đại tứ vô kỵ mà rèn luyện đầu khí, mặc dù Thanh Liên Địa Tâm Hỏa tại Dị Hỏa bài danh kém hơn Văn Lạc Tâm Viêm này, nhưng để bằng vào điểm này nó muốn tạo thành thương tổn Thanh Liên Địa Tâm Hỏa hộ thể chính là vọng tưởng. Về phần cô bạn gái nhỏ kia của người chỉ sợ cũng có cái gì đó thần bí hộ thể.

Tại khi Tiêu Viêm nghỉ hoặc, thanh âm Dược lão lặng lẽ vang lên bên trong tâm thần.

- Có điều tiểu tử kia cũng không vừa chút nào. Đến cả ta cũng không thể dò xét ra điều gì. ... Nhưng ta cảm thấy khí tức của tiểu tử kia có chút quen thuộc.

Tiêu Viêm nhìn về phía Cơ Huyền thì thấy cậu vẫn thông dong như thường, không có dấu vết bị ăn mòn nào. Ba năm không gặp, Cơ Huyền còn tiến kinh khủng hơn cả hắn, ngày càng khó nhìn thấu. Đến cả Dược lão cũng không nhìn ra điều gì cả.

Rồi Tiêu Viêm nhớ lại lời của Cơ Huyền về Huân Nhi, tuy sau đó hắn đã gặp Huân Nhi tìm hiểu và giải tỏa được thắc mắc rồi, nhưng lời nói của Cơ

Huyền giống như cái gai không thể nhổ ra được.

.....

Đi ra khỏi phòng tu luyện hiện giờ bên trong tháp mọi người đều hành tẩu qua lại rất gấp gáp, lúc trước còn không ít của phòng tu luyện còn đóng chặt, bây giờ thì toàn bộ đều mở ra, một đám người từ ở giữa chen chúc đi ra, sao hướng tới chỗ cửa tháp rất nhanh bước vào.

Đứng ở ngoài phòng tu luyện, Cơ Huyền trù trù một chút, sau đó cũng liền chen vào dòng người, hướng tới vị trí trung tâm tháp rất nhanh bước vào, đi vào tầng thông đạo tiếp theo hẳn là nơi đó, tầng thứ nhất này rõ ràng chỉ có thể lưu lại một ngày thời gian, xem ra muốn tiếp tục tu luyện, thì phải đến mấy tầng bên dưới mới được.

Cơ Huyền liều mạng đi ngược dòng người chen đẩy động đậy. Thân hình loáng lên một cái, hoàn toàn thoát ra khỏi dòng người.

Cơ Huyền liền thở dài nhẹ nhõm, đang định dùng ánh mắt tìm kiếm thông đạo tầng tiếp theo, bỗng một đạo nhân ảnh bay vút đến trước người, chợt một đạo âm thanh hơi có chút nộ hỏa vang lên bên tai:

- Người như thế nào lại không biết quy củ vậy? Chẳng lẽ không biết lúc đạo Cổ Chung vang lên, bên trong tháp nghiêm cấm xông xáo lung tung sao.

Bóng người xuất hiện trước mặt làm cho Cơ Huyền vội vàng dừng bước chân lại, ánh mắt vừa nhìn lên, phát hiện đối phương là một trung niên trên ngực hằn, có một khỏa huy chương của đạo sư. Xem ra giống người lúc đầu dẫn dắt Cơ Huyền tiến vào trung phòng.

- Nếu tu luyện đã kết thúc, vậy liền lui về nghỉ ngơi đi, chờ mai đem "ân hình hóa độc" giải sau, rồi đến bên trong tháp tu luyện. Bây giờ bên trong tháp sẽ bắt đầu kiểm tra trình tự. Nếu là phát hiện người còn lưu lại nơi này, vậy người sẽ bị khấu trừ Hóa Năng.

- Di, Cơ tiểu tử người đang làm gì ở đây vậy?

Lúc Cơ Huyền đang định giải thích thì sau lưng cậu vang lên âm thanh già nua quen thuộc.

Trung niên nhân kia thấy người tiến tới, ánh mắt hiện lên tia kinh ngạc rồi cung kính nói:

- Liễu trưởng lão.

Liễu trưởng lão khoát tay với trung niên nhân nói:

- Tần Lê, để việc này cho ta đi, người cứ lo công việc của mình là được.

Nghe vậy, trung niên nhân kia chần chờ một chút, ánh mắt tại trên người Cơ Huyền quét qua, chợt gật đầu.

Liễu lão lúc này mới chuyển ánh mắt về phía Cơ Huyền, nghi ngờ nói:

- Tu luyện đã xong? Vậy tại sao còn ở lại nơi này đi đạo?

- Hắc, Liễu lão ta có việc này muốn thương lượng với ngài.

Cơ Huyền nhìn Liễu lão hai mắt bỗng sáng lên cười hắc hắc nói.

- Chuyện gì?

- Lấy thực lực của ta hiện giờ. Tại tầng thứ nhất tu luyện, thu không được hiệu quả quá lớn, cho nên ta nghĩ đi xuống mấy tầng dưới tu luyện, không biết có thể giảm xếp một chút hay không?

Cơ Huyền nhỏ giọng nói.

Nghe xong yêu cầu của Cơ Huyền, Liễu lão tròn trắng mắt nhìn cậu dạy dỗ:

- Ta biết lấy thực lực của người tại tầng thứ nhất tu luyện, hiệu quả không thể có tiến triển rõ ràng, nhưng dựa theo quy củ, mặc kệ tân sinh thể lực mạnh mẽ bao nhiêu, đều cũng phải ở tầng thứ nhất kiên trì tu luyện một đoạn thời gian, rồi mới có thể đi vào mấy tầng dưới tu luyện, tâm hóa cứu khảo kia, mặc kệ thực lực như thế nào, sẽ hỗn tạp bên trong đấu khí một tia hỏa độc, thứ đồ vật này, cũng không phải trò đùa, bên trong Nội Viện nhiều năm, bởi vì hỏa độc tích lũy mà tạo nên thương tật mà thân thể khó có thể vẫn hồi phục.

- Kì thực công pháp ta tu luyện có chỗ đặc thù, đối với hỏa độc, có kháng tính nhất định. Về phần độ thích ứng kia ta nghe nói, một người trong Nội Viện có thực lực ước chừng ngũ tinh Đại Đấu Sư là đủ để đi vào tầng thứ ba, ta hiện tại chỉ là muốn vào tầng thứ hai mà thôi, sẽ không vấn đề gì đâu.

Cơ Huyền lấy hết vốn liếng mồm miệng của mình thuyết phục.

Liễu lão liếc qua Cơ Huyền một cái, Cơ Huyền cảm thấy một nguồn năng lượng kì dị quét qua mình.

- Được rồi, ta tin tưởng người, đi theo ta!

Đi theo Liễu lão ước chừng vài khắc, Cơ Huyền mới cảm giác được lão bước chậm lại, ánh mắt nhìn về phía trước, vừa vận nhìn thấy tại xa xa nơi khúc quanh, có một cái thang lầu hình xoắn ốc, liền nghĩ rằng đi vào đó là đến tầng tiếp theo.

- Tiểu tử thôi, đừng nhúc nhích, cẩn thận một chút, nơi này có bố trí Không gian kết kính, lung tung xông vào lập tức sẽ bị đạn nội lực, kết cục, ít nhất cũng là trọng thương.

Được Liễu lão nhắc nhở Cơ Huyền mới phát hiện, trước mặt nơi không gian cửa thông đạo kia, quả nhiên mơ hồ cảm giác có chút vận vẹo, lập tức không khỏi đỏ mồ hôi lạnh, hôm nay đột luyện bên trong tháp, quả thật khắp nơi đều là cơ quan bày rập, một khi không cẩn thận, liền có kết quả là trọng thương.

Liễu lão lúc này mới đưa tay gỡ xuống huy chương trên ngực, cẩn thận ấn vào bên trong một cái rãnh trên vách tường.

Theo huy chương ấn vào, không gian trước mặt bỗng nhiên dao động một trận rất nhỏ, vền vền vài cái trong nháy mắt thời gian, Cơ Huyền liền phát hiện, không gian trước mặt có cảm giác vận vẹo, đã biến mất.

- Hiện tại có thể tiến vào chưa?

Cơ Huyền thật cẩn thận hỏi.

- Ân, Không gian kết kính đã muốn bị giải khai, hiện tại ngươi đi xuống đi, chờ ngươi trở ra, ta còn phải tiếp tục phong tỏa, chờ cho đến thời điểm mở cửa lại vào ngày mai, mới mở ra.

- Đa tạ liễu lão.

Cơ Huyền đối với Liễu lão cảm kích chấp tay, sau đó cẩn thận đưa tay sờ sờ vào khoảng không trước mặt, lúc này mới yên tâm đi xuống thang lầu.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Tu luyện trong hắc tháp (2)

Khoảng năm phút sau quay trở lại toà lầu hình tháp, tầm mắt trở nên thông thoáng, thân hình Cơ Huyền đã chuyển qua một ngã rẽ, trước mặt là một tầng không gian rộng mở bên trong cổ tháp.

Đây là tầng thứ hai của tháp, diện tích xem ra nhỏ hơn tầng thứ nhất một chút. Nhưng so với tầng thứ nhất thì trông thoáng mát hơn một chút và không có cảm giác chật chội chút nào. Mặc dù cũng có tốp năm người, ba người ... đệ tử không ngừng đi qua đi lại, nhưng đường xá so với tầng bên dưới kia thì tốt hơn rất nhiều.

Cơ Huyền xuất hiện tại đây khiến cho một ít đệ tử trong thời gian nghỉ ngơi ngẩn ngui trong lúc tu luyện đi ra đây cảm thấy ngạc nhiên. Nhưng cũng chỉ là ngạc nhiên trong chốc lát mà thôi.

Cơ Huyền cũng không để ý ánh mắt đám người kia, thu hồi ánh mắt, bước chân hướng phía trong tầng hai đi vào.

Vào bên trong, Cơ Huyền hít một ngụm lương khí, hẳn cảm giác được nơi này trong không khí có ẩn chứa hoá khí so với tầng dưới còn cao hơn rất nhiều. Bước dọc theo hành lang chậm rãi bước đi. Nơi hành lang bên trái là phòng tu luyện cấp thấp ở bên ngoài, mục tiêu của cậu cũng không phải ở đây cho nên hướng phía trong tiếp tục bước đi. Khoảng bảy, tám phút sau đã tới phòng tu luyện trung cấp phía trong.

Một đường đi ra khỏi khu vực phòng trung cấp tu luyện, tiến vào khu vực tu luyện cao cấp. Nơi này so với bên ngoài thiết kế đều tinh xảo hơn, số lượng phòng cũng là giảm đi không ít. Cẩn thận nhìn một chút, Cơ Huyền phát hiện nơi đây chỉ có mười tám gian phòng. Mà lúc này, trước những căn phòng này đều có có những thẻ bài đặc thù – biểu hiện đang có người tu luyện bên trong.

Bên trong phòng tu luyện cao cấp là một bức tường cao ngất ngưỡng đứng sừng sững. Bên dưới bức tường có một khung cửa sắt, có ba gã trên ngực đeo huy chương, khuôn mặt đậm mạc đang đứng bên cạnh, ánh mắt hướng tới chỗ Cơ Huyền ở lộ khẩu đôi diện mang theo ý cảnh giác rất cao.

Ánh mắt tùy ý quét qua chung quanh, sau đó liền xoay người đi về phía khu tu luyện trung cấp bước trở về.

Chậm rãi bước từng bước nhỏ, Cơ Huyền ngẩng đầu nhìn nhìn về không xa phía bên phải, nơi đó có một phòng tu luyện trung cấp loại nhỏ, phòng này vừa đúng còn đang thiếu một thẻ bài.

Đến trước phòng tu luyện, Cơ Huyền nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, sau đó thuận tay đem cửa phòng khép lại.

Bên trong, ánh sáng diệu diệu của ngọn đèn chiếu khắp cả căn phòng. Tại trung tâm, có năm bãi đá đen cách nhau khoảng hai, ba thước. Lúc này bốn

trong năm bãi đá đã có người ngồi xếp bằng tu luyện.

Bốn người kia vốn đang nhắm mắt tu luyện đồng thời hướng ánh mắt về phía Cơ Huyền lộ ra vẻ cảnh giác. Không thấy huy chương đại biểu cho thể lực trên người cậu bọn họ mới nhẹ thở ra một hơi.

Cơ Huyền cũng đảo mắt qua bốn người này, đồng dạng phát hiện bọn họ không có đại biểu cho thể lực nào, chắc hẳn là người tự do, chưa gia nhập thể lực đệ tử nào. Không để ý tới bốn người, cậu bước tới một vị trí bàn tay vừa lật, hoá tạp màu xanh xuất hiện

- Thanh Hoả tinh tạp?

Tinh tạp vừa xuất hiện trên tay Cơ Huyền, lập tức vang lên bốn đạo tiếng hô. Âm thanh trong đó ẩn chứa một chút kinh ngạc và vài phần tham lam.

Nhận thấy bốn đạo ánh mắt tham lam hướng tới, Cơ Huyền cười nhạt một tiếng, uy áp phóng thích bao trùm cả căn phòng. Bốn người cảm nhận uy áp của Cơ Huyền phóng thích khuôn mặt liền biến đổi, thu lại hết vẻ tham lam.

Đem bốn người kia trấn áp một chút, Cơ Huyền mới chậm rãi thu hồi hơi thở. Đem thanh hoả tinh tạp để trước mặt, nhất thời một tia nhàn nhạt hào quang phóng ra, trong lúc này, Cơ Huyền đột nhiên phát hiện, số lượng Hoả Năng trên tinh tạp cư nhiên chỉ có hai ngày.

Nhưng cậu cũng không quá để ý dù sao bản thân cũng là đại tài khí thô, hai ngày Hoả Năng với cậu giống chín trâu chỉ mất một sợi lông. Cơ Huyền chậm rãi nhắm mắt, hai tay trước người kết thủ ấn, điều hoà hơi thở vững vàng. Sau một lúc lâu, cậu lại một lần nữa tiến vào trạng thái tu luyện.

.....

Xung quanh cơ thể Cơ Huyền tràn ngập năng lượng đang cấp tốc dao động lấy cậu làm trung tâm điên cuồng chảy vào. Do năng lượng trong phòng tu luyện vượt xa bên ngoài cho nên ngay lúc mà năng lượng chảy vào cơ thể Cơ Huyền người bên ngoài có thể thấy ẩn hiện vòng xoáy năng lượng bắt đầu nhanh chóng hình thành.

Bên trong phòng tu luyện, bốn người học viên còn lại cũng vì động tĩnh này đột ngột xuất hiện mà từ trong trạng thái tu luyện thanh tỉnh lại. Nhìn thấy bao quanh cơ thể Cơ Huyền là những lốc xoáy năng lượng tất cả đều ngăn ra nhưng liền thay vào đó là thần tình hâm mộ vì ai cũng hiểu rằng động tĩnh đó đại biểu cho cái gì.

- Tên kia không ăn không uống mà tu luyện suốt bốn ngày liền đúng là một quái thai... .

Suốt bốn ngày đêm trong phòng tu luyện, Cơ Huyền đến nửa điểm nhúc nhích cũng không có. Mặt khác bốn học viên kia đều đã ra ngoài nghỉ ngơi nhiều lần. Mới vừa rồi tiếp tục trở lại tháp tu luyện, dưới ánh mắt kinh ngạc của bọn họ, Cơ Huyền vẫn như cũ tiếp tục tu luyện. Nếu không vì hô hấp vẫn như cũ bình ổn chỉ sợ bọn họ đều đã hướng đến đạo sư trông coi tháp mà hỏi báo lại.

Đối với suy nghĩ của mọi người Cơ Huyền hoàn toàn không biết, hiện tại cậu đang toàn lực xung kích cảnh giới. Khí xoáy tụ bên trong đầu tinh vẫn như cũ không ngừng phóng thích hấp lực. Đầu khí bên trong kinh mạch đều đã rút vào trong. Đầu khí xung quanh bên ngoài cũng không ngừng cuộn cuộn tràn vào trong cơ thể. Đầu khí này chịu một sự khống chế dẫn hướng về vô hình hỏa điểm xuyên qua trái qua sự thổi luyện lại lần nữa lưu chuyển tuần hoàn trong kinh mạch.

Theo thời gian trôi qua, hấp lực bên trong đầu tinh tán ra càng ngày càng mạnh. Năng lượng bên ngoài cũng theo đó mà tiến vào cơ thể càng ngày càng nhanh.

Hấp lực bên trong đầu tinh phóng ra ước chừng hai mươi phút rốt cục bắt đầu dần dần yếu bớt. Mà theo sau đó là các vòng xoáy năng lượng hình thành quanh cơ thể Cơ Huyền chậm rãi tiêu tán. Cuối cùng có một luồng năng lượng hỗn tạp hướng về hỏa điểm vô hình xuyên qua, thể tích nó liền rút nhỏ gần mười lần lúc đầu, tuần hoàn trong kinh mạch một vòng rồi chui vô khí xoáy tụ bên trong đầu tinh.

Theo luồng đầu khí quán nhập, đầu tinh thoáng có chút run rẩy rồi đột nhiên ngưng lại, hào quang mặt ngoài của nó đột nhiên đại thịnh, đem từng địa phương trong cơ thể mà chiếu đến. Trận ánh sáng kì dị này làm cho Cơ Huyền mơ hồ cảm giác được kinh mạch, xương cốt, thậm chí là tế bào trong cơ thể đều phát ra tiếng rên rỉ thur sướt không nghe thấy được. Ánh sáng kì dị kéo dài chỉ vùn vện mấy chục giây rồi chậm rãi biến mất. Sau một lúc ánh sáng càng thêm âm đậm cho đến khi hoàn toàn tiêu tán.

Bên trong phòng tu luyện Cơ Huyền chậm rãi mở mắt ra. Hai con ngươi đen nhánh nhàn nhạt có màu ánh sao lướt qua. Vặn vẹo cho đến khi thân thể thích ứng, rồi cậu đứng lên rút tinh phiến rồi rời khỏi phòng tu luyện.

Có điều lúc này Cơ Huyền không phải tiến ra bên ngoài mà tiến tới tầng ba, chiếc thang hình xoắn ốc giống như đường vào ở tầng thứ hai hiện ra trước mặt, bất quá lúc này đứng trước cửa cầu thang là hai nam tử nhìn thân phận là đạo sư.

Cơ Huyền nhìn thấy có một vài học viên trước khi tiến vào trong đó đều là phải móc ra hoả tinh tạp mới được cho phép tiến vào, trong lòng thoáng hiện lên chút kinh ngạc, chậm rãi đi đến gần, hai gã đạo sư liếc mắt nhìn hắn, một người thần nhiên nói:

- Muốn đi vào tầng thứ ba tu luyện, cần phải có lam sắc hoả tinh tạp cùng với thực lực ngoài tam tinh đại đầu sư.

Cơ Huyền lấy thanh sắc hoả tinh nạp ra.

- Thanh hoả tinh tạp?

Nhìn tinh tạp trong Cơ Huyền, hai gã đạo sư nhất thời kinh hô, thần tình kinh ngạc.

- Thanh hoá tinh tạp đủ để tiến lên tầng thứ sáu tu luyện, tầng thứ ba tự nhiên là đủ tư cách.

Một gã đo sư tươi cười gật đầu, trong vẻ tươi cười kèm theo vài phần khách khí, không quản thân phận như thế nào, thực lực mạnh mẽ luôn đạt được sự tôn trọng của người khác.

Tiếp nhận lại Thanh hoá tinh tạp, Cơ Huyền ôm quyền chào hai gã đạo sư, sau đó trước số đông ánh mắt hâm mộ ở phía sau tiến vào trong chiếc cầu thang xoắn ốc, biến mất không thấy tung tích.

Tiến vào tầng thứ ba Cơ Huyền rằng cảm giác được xung quanh bỗng nhiên trở nên yên tĩnh hơn không ít, ngừng đầu lên ngó nghiêng xung quanh, so với tầng thứ hai thì nơi này có chút vắng vẻ.

Cấu trúc của tầng thứ ba cùng tầng thứ hai không khác nhau nhiều lắm, cho nên Cơ Huyền cũng không mất nhiều thời gian tìm kiếm cước bộ đi đến hướng khu vực cao cấp tu luyện thất tiến vào...

Đều đều từng bước đi vào khu vực cao cấp tu luyện thất, nhất thời liền bị một vài ánh mắt địch ý như ẩn như hiện từ xung quanh phóng tới, Cơ Huyền không hề thêm dè ý, ánh mắt lãnh đạm quét nhìn chung quang đồng dạng hai vai hơi rung lên, khí thế của thất tinh đại đấu sư phát ra, giống như cơn bão thổi quét ra xung quanh.

Cơ Huyền mặt không chút thay đổi, chậm rãi tiến sâu vào bên trong phòng tu luyện cao cấp, ánh mắt nhìn về từng gian phòng tu luyện phía trên bước tới.

Tầng thứ ba phòng tu luyện cao cấp, so với tầng thứ hai thì nhiều hơn một phòng, tổng cộng là ba mươi tám gian, những phòng tu luyện này có phòng có thể chứa được hai mươi người đồng thời tu luyện, cũng có phòng chỉ có thể chứa được một người, rất nhiều loại.

Tầm mắt đảo qua từng gian cao cấp tu luyện thất, rất nhiều phòng trước cửa treo thẻ bài báo hiệu là đã có người sử dụng, rốt cục có phòng tu luyện trống không thẻ bài, cậu lặng lẽ thờ dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó rất nhanh đi lại gần.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, Cơ Huyền tiến vào trong, sau đó đóng chặt cửa phòng. Tiến vào trong phòng tu luyện, đóng cửa phòng, sau đó mới bắt đầu quan sát, nhìn chung phòng này rõ ràng là chỉ dành cho một người tu luyện, tại chính giữa phòng đặt bục đá màu đen vền vền chỉ có thể để cho hai người ngồi xuống, hơn nữa tại vị trí khác cũng có đặt một cái tương tự, đồng thời sâu bên trong có đặt thêm một cái giường kèm theo gối với chăn mềm.

Nhìn những đồ dùng trong phòng tu luyện này, Cơ Huyền khoe môi giật giật, không để ý chúng nữa, đi về phía bục đá màu đen, ngồi xuống xếp bằng.

Mông vừa đặt xuống bục đá, bỗng một cảm giác ấm áp nhân nhật xâm nhập vào thể nội, làm cho xương cốt cậu cảm giác một trận thư sướng.

Bàn tay khẽ lật, Thanh hoá tinh tạp hiện ra trong lòng bàn tay, ừ, đem hoá tinh tạp cắm vào bên trong chỗ lõm ở trước mặt, nhân nhật quang mang loé lên.

Cơ Huyền hai tay kết ấn, đôi mắt chậm rãi nhắm lại trải qua mười phút đồng hồ thích ứng rốt cuộc cũng đã tiến nhập vào trạng thái tu luyện.

Lúc này năng lượng trong phòng tu luyện không ngừng dao động, từng luồng năng lượng hoá thuộc tính từ hư không ngưng tụ lại, cuối cùng ngưng tụ thành một luồng khí năng lượng màu hồng... Luồng khí năng lượng màu hồng này xoay quanh Cơ Huyền.

Thủ ấn biến đổi toàn thân Cơ Huyền tản ra màn sương đen tuyền, sau đó màn sương nha chóng tụ lại thành một đầu hắc động đem toàn bộ năng lượng trong phòng cắn nuốt.

Theo cỗ năng lượng thứ nhất bị hút vào, vô số năng lượng xoay quanh đột nhiên không ngừng liên tục lao xuống, va chạm vào nhau. Năng lượng dư dôi giống như những con sóng khuếch tán khắp phòng tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Đột phá đấu linh

Bên trong tu luyện thất rộng rãi, thanh niên đôi mắt nhắm chặt, xung quanh năng lượng đỏ sậm xoay tròn bay vút qua, cuối cùng bị hắc động quý dị do thanh niên biến hoá kéo vào rồi biến mất không thấy.

Lúc này cũng đã biến thành một cái động không đáy không ngừng tản ra hấp lực, bằng mắt thường có thể thấy được năng lượng màu đỏ nhạt cuộn cuộn không ngừng từ lỗ chân lông trên làn da thẩm thấu vào bên trong, cuối cùng hội tụ thành năng lượng khổng lồ đáng kể ở trong cơ thể một lần nữa.

Bên trong cơ thể kinh mạch rộng rãi, đấu khí hắc ám giống như chiếc xe gào thét trên đường cao tốc, dưới sự chăm chú của tâm thần, mang theo tiếng

vang trầm thấp, không ngừng lưu chuyển kịch liệt trong thân thể.

Bởi vì tốc độ vận chuyển cực nhanh, tới cuối cùng, tuần hoàn trong cơ thể gần như đạt đến mức độ đầu đuôi tiếp xúc nhau, bên này đầu khí vừa mới từ trong đầu tinh bắn ra, thì tại đầu kia, đầu khí được tâm hỏa rèn luyện qua, liền đã mãnh liệt rót trở về.

Đầu khí trong cơ thể, tựa như chảy theo hai nhánh sông nhỏ riêng rẽ, mà khi con sông chảy đến chỗ tâm hỏa này, trải qua rèn luyện, hai nhánh liền hội tụ, hoàn toàn dung hợp thành một cỗ đầu khí mạnh mẽ thuần túy. Cuối cùng mang theo tiếng sấm trầm thấp liên tục vang lên, quán chú vào khí toàn bên trong đầu tinh.

Không khí tĩnh lặng không biết kéo dài bao lâu thời gian, đột nhiên, bên trong thạch thất bỗng nhiên vang lên một tiếng động rất nhỏ, nhưng lại nghe như tiếng trống trầm thấp khác thường bên tai, tinh tế nghe tới, thanh âm hóa ra là từ trong cơ thể Cơ Huyền phát ra!

Không lâu sau lúc âm thanh kỳ dị vang lên, thân thể Cơ Huyền đang bất động như khúc gỗ, bỗng giống như bị điện giật, đột nhiên run lên, phía trên khuôn mặt xuất hiện một chút hồng nhuận khác thường. Tuy nhiên, sự biến hóa không chỉ có điểm bề ngoài ấy, bên trong cơ thể diễn ra biến hóa cực lớn, hấp lực trong cơ thể bỗng nhiên bạo tăng!

Cỗ hấp lực này mạnh mẽ vô cùng, xoay tròn trong cơ thể. Ban đầu, năng lượng nóng cháy màu đỏ sậm còn chuyển động một cách trật tự, nhưng lúc sau lại giống như bầy trâu rừng điên cuồng, cực kì hỗn loạn.

Mặc kệ năng lượng ập tới không lồ như thế nào, đều đem toàn bộ hấp thu. Hơn nữa việc hấp thu này vẫn chưa có dấu hiệu chậm lại. Hấp lực càng ngày càng mạnh, cuối cùng làm cho tất cả năng lượng trong phòng tu luyện đang giống như mặt hồ phẳng lặng bị ném vào một tảng đá lớn, hấp lực cường đại đem năng lượng tràn đầy trong phòng tu luyện quấy tung lên.

Thân thể Cơ Huyền, ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông chậm rãi co rút vào, đem năng lượng nhốt kín trong cơ thể, không để tiêu tán năng lượng ra ngoài.

Trong khí toàn, đầu tinh kích cỡ quyền đầu giống như một viên ngọc kỳ diệu tản mát ra ánh sáng ảm áp, chiếu rọi lên toàn bộ vòng xoáy khí. Bên trong kinh mạch, tia năng lượng cuối cùng cũng hoàn thành vòng lưu chuyển, xuôi theo vòng xoáy khí quán nhập vào trong đầu tinh.

Ngay khi cỗ năng lượng cuối cùng đó quán nhập thành công, mảnh đầu tinh cỡ quyền đầu hình thoi đột nhiên run lên nhẹ nhẹ, một tiếng vang ông ông trầm thấp truyền ra, vang vọng bên trong vòng xoáy khí không dứt.

- Phanh, phanh...

Thanh âm trầm thấp nặng nề đó chậm rãi tăng nhịp độ, cuối cùng hoàn toàn hòa nhịp với nhịp đập của bản thể trái tim Cơ Huyền. Ngay khi hai loại nhịp đập đó hoàn toàn hòa làm một, vòng xoáy khí trong biến đầu tinh đột nhiên run lên, một cỗ năng lượng cực kỳ mạnh mẽ gọn sóng từ giữa khuếch tán mà ra!

Năng lượng gọn sóng không hề gặp phải chướng ngại, nhanh chóng xuyên qua khí toàn, kinh mạch, khung xương, cuối cùng xuyên qua da tay, chợt đột nhiên bùng nổ!

- Âm!

Sau tiếng vang thanh thúy, năng lượng lốc xoáy trong phòng tu luyện càng lúc càng mờ nhạt, một lát sau hoàn toàn tiêu tán... Theo sự biến mất của lốc xoáy năng lượng, bóng ảnh một người ngồi xếp bằng dần dần hiện lộ ra.

Đôi mắt đang nhắm chặt chậm rãi mở ra, toàn bộ đôi mắt bị bao trùm bởi hắc ám quý dị nhảy múa, cuối cùng lượn lờ bên trong con ngươi tối đen, một lúc sau mới từ từ tiêu tán.

Cảm nhận năng lượng mệnh môn đang chảy trong kinh mạch Cơ Huyền cười cười làm bầm:

- Đầu Linh sao, cuối cùng cũng đột phá... Hệ thống ta đã ở trong đây bao lâu rồi?

- Tinh. Kí chủ ở đây vừa vận một tuần lễ.

Nghe thấy câu trả lời của hệ thống Cơ Huyền có chút giật mình.. Đã lâu vậy rồi sao. Cậu đứng dậy, duỗi duỗi eo rồi khỏi căn phòng.

Đi ra cửa tháp. Ánh mặt trời ảm áp buông xuống. Làm cho người đã ở bên trong tháp bảy ngày như Cơ Huyền thậm chí có loại cảm giác muốn nằm lăn trên mặt đất không muốn nhúc nhích.

Bàn tay che che trước mặt, ánh mắt Cơ Huyền xuyên qua khe hở ngón tay nhìn xa xa xanh thẳm khoảng không. Không khỏi dùng sức hít mạnh một hơi không khí mới mẻ. Tại trong Thiên Phần Luyện Khí tháp tu luyện. Cô nhiên có thể làm cho người ta tốc độ tăng tiến cực nhanh. Chỉ là cái loại u ám trong đó, cũng thật sự quá mức áp bách lòng người.

Cao tầng nội viện đã nghĩ đến điều này. Cho nên đã tạo một vệt sáng nhu hòa bên trong tháp để làm mất đi vài phần âm u. Nhưng mà bất kể thế nào. Tháp vẫn thủy chung là tháp. Bất luận tia sáng chiếu vào lớn bé ra sao. Đối với một người mà nói, đích xác giống như một cái lồng giam. Chỉ có tại bên ngoài này. Nhìn bầu trời rộng lớn, mới cảm nhận được tâm tình thoải mái.

Cơ Huyền đang đi dạo xung quanh cảm nhận cảm giác tự do khi tự nhốt mình trong tháp quá lâu. Bỗng Cơ Huyền nổi hứng mua sắm, cậu tiện tay bắt lấy

một người đi đường hỏi:

- Vị huynh đệ này cho hỏi trong viện chắc là có địa phương có dược liệu hay ma hạch chứ?

Người thanh niên vừa bị Cơ Huyền giữ lại đang tính nổi khùng lên quay lại thì cảm nhận được khí tức cường hãn của cậu thầm nuốt nước bọt khách khí trả lời:

- Ở bên trong viện cũng có nơi giống như kiểu giao dịch tràng, có rất nhiều vật lý kỳ cổ quái bán ra, trong đó cũng là nhiều dược liệu, mấy thứ này đều là Nội viện đệ tử tự mình tìm được ở sâu trong núi rừng, nhưng mà nếu muốn mua thì cần phải có Hỏa năng.

- Đa tạ.

Ghi nhớ địa điểm, Cơ Huyền đa tạ với người thanh niên rồi rời đi thông thả.

Diện tích nội viện cực kỳ rộng lớn, tìm đến địa phương kia ước chừng làm Cơ Huyền tiêu hao nửa giờ thời gian, bất quá cũng may cái gọi là khu giao dịch ở bên trong nội viện là một địa phương cực kỳ nổi bật, khi đi thông qua con đường cuối cùng theo dòng người đi người đến Cơ Huyền thật cũng không đến nỗi lạc đường.

Sau nửa giờ Cơ Huyền dừng ở ngoài một địa phương cực kỳ rộng lớn bên trong quảng trường, được bày đặt không ít bãi đá, mà lúc này trên bãi đá đang bày biện các loại vật phẩm muôn màu rực rỡ, ngoài bãi đá đám người rộn ràng nhốn nháo.

Mất không ngừng đảo qua các vật phẩm trên bãi đá. Cơ Huyền trong lòng càng thêm kinh dị, nơi này bày bán những vật không chút nào kém Hắc Giác Vực hay vài thị trấn lớn. Có lẽ bởi vì nội viện ân tằng trong thâm sơn mờ昧. Trong đó một ít đồ vật thậm chí ngay cả trong cửa hàng ở Hắc Giác Vực cũng khó thể thấy.

Cơ Huyền đi dạo một vòng rồi dừng ở một điểm bán hàng bán đan dược. Nơi đây có vẻ sôi nổi nhất, người tiến tới mua tấp nập không ngớt. Chủ yếu là các loại đan dược trị thương hay phục hồi đầu khí như Hồi Xuân Đan, Phục Khí Tán,..... Ở nơi đây cũng có bán một vài mặt hàng cao cấp như tam phẩm thậm chí tứ phẩm cũng có nhưng cũng chỉ rất ít, hơn nữa hỏa năng cực cao. Nếu không phải người có tiền tuyệt đối không mua.

Vì lòng hiếu kỳ Cơ Huyền cũng tới mua hai loại đan dược. Đầu tiên đồ ra cái gọi là Hồi Xuân Đan, là một viên đan dược có màu xanh biếc, mùi hương thật nồng, mùi hương nồng nặc này thật là làm cho người ta khó ngủ.

Cơ Huyền chân mày cau, đem viên Hồi Xuân Đan vứt đi, lắc lắc đầu có chút khinh thường nói:

- Cái này gọi là Hồi Xuân Đan này, chi sớ là thành phần bên trong chưa đủ để trở thành một loại nhất phẩm đan dược... Phế phẩm

- Ngươi nói cái gì hả? Muốn gây sự sao? Không biết đây là đâu sao?

Người bán dược thấy hành động của Cơ Huyền liền tức giận, đập mạnh bàn chỉ vào mặt cậu mắng.

Nhân nhặt liếc nhìn kẻ bán dược kia, Cơ Huyền giọng nói thập phần chế nhạo:

- Cái thứ phế phẩm kia cũng gọi là Hồi Xuân Đan sao.... chi sớ dược liệu cần nhất sẽ không vượt qua bốn loại, mà hơn nữa tất cả các loại dược liệu còn lại đều là cực kỳ thông thường, cái viên phế đan này còn chưa đủ để trở thành một loại nhất phẩm đan dược.

- Xem ra là ta thấy ngươi tới gây sự rồi. Đám tân sinh các ngươi không dạy dỗ thì sẽ trèo lên đầu các lão sinh bọn ta đây hả.

Tên bán hàng cười lạnh, đập mạnh bàn tiến tới phía Cơ Huyền giọng gần xuống. Theo mỗi bước chân cơ thể một cỗ khí thế mạnh mẽ bạo dũng mà ra, mang theo lực áp bức mãnh liệt làm một ít học viên xung quanh nhìn không được lùi lại mấy bước.

Liếc mắt cảm nhận ba động năng lượng trên người tên bán hàng Cơ Huyền phán đoán ra thực lực của hắn chỉ đạt tới Đại Đấu Sư đỉnh phong. Cũng có thể coi là thực lực mạnh nhưng so với Cơ Huyền hiển nhiên hoàn toàn không có sức uy hiếp. Cánh tay phải đem đặt sau lưng, tay trái dơ lên làm thế mời. Dáng vẻ của cậu hiện tại thập phần khiêu khích.

- Tiểu tử hôm nay ta cấp một chút giáo huấn cho ngươi, ở trong nội viện này muốn yên ổn tốt nhất nên trầm lặng một chút.

Tên bán hàng cười lạnh một chút, bàn chân đập xuống thật mạnh, thân hình giống như một đầu ma thú to lớn, mang theo kinh phong hung hãn áp bách tiến thẳng. Bàn chân hắn đang đập trên mặt đất tức thì thân thể nhảy lên không trung. Sau đó song chưởng biến thành chộp giống như một con ung hung hăng chộp xuống con mồi, tiến hành đánh xuống thân thể Cơ Huyền.

Với thể công mãnh liệt của tên bán hàng đó Cơ Huyền hoàn toàn không biến sắc. Đầu khí hắc ám nhanh chóng ngưng tụ lại trên cánh tay trái nhất trọng năng lượng biến ảo thành con cự xà. Cự xà một chọt phát ra quang mang đại thịnh, nắm quyền nhanh như chớp va chạm tới song thủy của tên bán hàng.

- Phan... Xuy!

Song thủ, quyền khí va chạm giữa không chung, tiếng kêu thanh thúy vang vọng, năng lượng xung kích mạnh mẽ đem những gian hàng gần đó ép vụn. Xung lượng thậm chí còn lan tới các gian hàng không xa kia quật bay.

Mặt đất xung quanh Cơ Huyền xuất hiện vết nứt như mạng nhện, tuy vậy nhưng thân cậu vẫn đứng thẳng khuôn mặt không biểu cảm gì, ánh mắt chỉ nhàn nhạt nhìn tên bán hàng. Ngược lại với sự thông dong của cậu thì tên bán hàng cảm thấy lo sợ, vào khoảng khắc song thủ hãn va chạm với Cơ Huyền thì hắn cảm thấy như đánh vào tòa núi lớn vậy, đau đớn phản lại trên người hắn.

Cơ Huyền hừ lạnh một cái, cánh tay đẩy mạnh lên phía trước, bạo phát kinh lực kinh thiên. Dưới cổ kinh khí hung hãn này, cả người tên bán hàng như điều đứt dây, bị đẩy lật nhào về sau, đập mạnh vào bức tường phía sau. Hắn liền phun ra một ngụm máu tươi, đem mặt đất màu đen nhuộm thành một mảng màu đỏ sẫm.

- Chỉ vậy thôi sao.

Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh đó thì hít ngụm khí lạnh, thực lực của tên bán hàng đó thật không thấp tẹo ít nhất cũng là Thất tinh, Bát tinh Đại Đấu sư.... Vậy mà bị một kích đánh bại bởi tân sinh này.... Vậy là khái niệm gì..... Dù là Đấu Linh cũng không thể đơn giản như vậy.

Phủi phủi lại quần áo bị nhăn do trận đánh lúc này, Cơ Huyền nhìn tới phía điểm bán đan được nói:

- Nếu không thấy phục thì bảo thủ lĩnh các người lần tới gặp ta. Thiếu gia tên Cơ Huyền.

Nói xong Cơ Huyền nghênh ngang rời đi, đám người bán được còn lại không ai dám ngăn cản. ... Còn ai dám sao, không thấy tên đứng đầu của bọn họ bị một đòn trọng thương sao, nếu dám lên là tìm ngược. Chỉ đành trơ mắt nhìn Cơ Huyền đi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Được Bang đến gây phiền phức

Trong một cái phòng xa hoa rộng lớn, có mười mấy người đang ngồi trong đó. Không khí có chút trầm thấp, mờ mờ có lúc có một chút sóng ngầm lưu động.

Ở chính giữa cái bàn lớn trong phòng, một gã nam tử mặc áo bào luyện được sư đang ngồi dựa trên ghế. Tại chỗ ngực vẽ một cái được đỉnh cổ xưa, mặt ngoài được đỉnh có bốn đạo ngân quang long lánh chột ảm chột hiện, quang mang chói mắt làm cho những người khác ở trong phòng không dám nhìn thẳng.

Trước mặt gã nam tử đó là một kẻ trọng thương nằm trên cang, đây chính là tên bán hàng bị Cơ Huyền một đòn đánh bay tới thổ ra huyết. Bên cạnh tên bị trọng thương này là một thanh niên gầy gò, đáng vẻ lo sợ đối với gã nam tử mặc luyện được bào nói:

- Thừa thủ lĩnh... Việc này là do một tên tân sinh gọi là Cơ Huyền gây ra.

Gã nam tử khẽ nhướn mày, thanh âm lạnh lùng mang theo sự tức giận:

- Một tân sinh mà có thể đánh Phong Ứng ra nông nổi này sao? Người đang kể chuyện cười gì vậy. Nói rõ cho ta nghe.

Thanh niên gầy gò run run kể lại toàn bộ sự việc, từ việc Cơ Huyền mua đan, tới việc cậu một kích đem kẻ gọi là Phong Ứng đánh bại.

Đám người kia nghe xong có chút không tin tưởng, một tân sinh lí nào có thực lực mạnh mẽ tới vậy có thể đem Phong Ứng đơn giản một quyền đánh gục. Thực lực của Phong Ứng họ hiểu rõ, tuy không thể đạt hạng cao trên “Cường giả bảng” nhưng thực lực Đại Đấu Sư đỉnh phong hàng thật giá thật, số người có thể đơn giản đánh bại hắn trong nội viện e rằng không quá trăm người.

- Nếu như đó là sự thật thì ít nhất tên gọi là Cơ Huyền này đã đạt tới Tứ tinh Đấu Linh có hoặc có lẽ còn cao hơn. ...

Cả đám người đang thảo luận về Cơ Huyền thì nam tử mặc luyện được bào bỗng nhiên lên tiếng:

- Vậy thì hắn thuộc thể lực nào? Bàn Môn?

- Thừa thủ lĩnh hắn có vẻ không thuộc thể lực nào cả.

- Vậy sao? Được, các người lui xuống trước đi, việc này ta sẽ xử lý. Đem Phong Ứng chữa trị cho tốt vào.

Nam tử mặc luyện được bào khoát tay nói. Thanh niên gầy gò vội vàng cùng đồng bọn khiêng Phong Ứng rời khỏi.

Không khí trầm mặc kéo dài hồi lâu cuối cùng một người phía dưới lên tiếng:

- Vậy tên Cơ Huyền đó xử lý thể nào đây?

Nam tử nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn. Hồi lâu sau lạnh lùng nói:

- Theo lời kể thì ít nhất thực lực của tên Cơ Huyền này cũng là Đẩu Linh hơn nữa hiểu biết của hắn về đan dược không ít, có khả năng cũng là luyện được sư.... Được rồi không phải hắn muốn gặp mặt ta sao vậy thì ta cũng sẽ đến thử gặp tên này một lần.... Nếu có giá trị thì ta không ngại bỏ qua hiềm khích cũ chiêu nạp hắn.... Còn nếu chỉ là thùng rỗng kêu to thì....

- Đúng vậy, thật sự là một tên sinh kiêu ngạo, Đẩu Linh thì sao, không biết trời cao đất rộng.

.....

Lúc này Cơ Huyền đang ngồi trong phủ của mình kiểm kê lại các vật phẩm mà chiếm được của Phạm Lăng và Thanh trưởng lão. Thời gian qua không tu luyện công pháp thì lại phải tiến nhập học viện nên cậu quên mất, nếu không phải hôm nay rảnh rỗi tìm lại thì cũng không nhớ ra đâu.

Cầm cái hai cái giới chỉ, một cái màu đen tinh xảo, một cái màu xanh thoát tục. Không do dự cậu đồ hết đồ trong hai cái giới chỉ ra ngoài, món đồ trong này không nhiều như cậu tưởng tượng nhưng hầu hết là đồ vật hai thể lực này đoạt được từ đấu giá hội.

- Chắc chắn, Huyết Tông hung tàn bá đạo cũng thôi đi nhưng xem ra Thiên Xà Phủ cũng không tốt hơn bao nhiêu. Cũng lên lút chơi trò chặn đường cướp đồ.

Trong đồng đồ này có thanh Hàn Phong kiếm, có Kim Tầm giáp, có Lôi Bức Thiên dực.... Có những món đồ là hai thể lực này mua được, có những thứ là được người khác mua nhưng lại nằm trong tay của hai thể lực này.

Lắc đầu, Cơ Huyền đối với mấy thứ này hoàn toàn không hứng thú lắm vì thực chất chúng cũng không có ích gì với cậu.

- Xem ra có nên đổi lấy điểm hệ thống không ta, đằng nào cái phần quyết trời đánh kia tốn mất 1 ức điểm hệ thống để hoàn thiện.... Trời đất kiếm mãi mới được tám trăm nghìn điểm, còn thiếu hai trăm nghìn điểm nữa.

Cơ Huyền nghĩ tới điểm hệ thống lại phiền não, cậu cần điểm hệ thống để có thể học được cái phần quyết trời đánh kia, mới thu thập được dị hỏa thứ hai. Nhưng nhìn lên điểm hệ thống, nhin ần nhin mặc mới được tám trăm nghìn.

- Thật nhớ ngày xài điểm hệ thống tự do quá đi.

Nằm gục dưới sàn Cơ Huyền thờ dài, ngày xưa thấy điểm hệ thống không quan trọng kiếm rất dễ, giờ thì thấy sao mà xa xôi quá vậy. Đột nhiên ánh mắt cậu sắc bén hẳn lên, liếc về phía bên ngoài phủ của mình. Cậu đứng dậy phui phui lại áo rồi tiến tới ban công hỏi ;

- Các vị không biết đứng dưới nhà của ta làm gì vậy?

Bên dưới nhà Cơ Huyền tụ tập một nhóm người, nhóm người này mặc áo luyện dược sư mỗi người đều lấp lánh huy hiệu trên ngực. Dẫn đầu là một nam tử dáng vẻ bất cần, trên ngực có tám huy chương lấp lánh bốn vân. Hắn ngược cổ lên nói với Cơ Huyền:

- Ngươi chính là Cơ Huyền phải không?

- Đúng vậy.... Có vấn đề gì sao?

Nhìn qua trận thế này Cơ Huyền biết thừa là có việc gì rồi, xem ra Dược Bang hành động khá nhanh đó. Mới vài canh giờ mà đã tìm tới cửa rồi. Có điều cậu lại giả ngu.

- Nghe nói ngươi muốn gặp ta.

Gã nam tử vẫn nhàn nhạt nói, có điều khuôn mặt hắn đã lộ ra tia không vui giống như việc Cơ Huyền đứng từ trên cao nói chuyện với hắn là đại bất kính vậy.

- Muốn gặp ngươi? Ai muốn gặp ngươi? Có bệnh hả, nếu muốn gặp ta phải tìm mỹ nữ giống như Hàn Nguyệt học tỷ để thảo luận nhân sinh chứ tên nào muốn gặp một tên nam nhân? Ta không có bệnh... cũng không có sở thích đó, nếu ngươi có mời người đi nơi khác.

Cơ Huyền một lần nói phun ra một tràng dài không để cho ai chen muốn vào, cuối cùng cậu xoay lưng đi vào phòng.

Gã nam tử thấy Cơ Huyền bỏ vào thì cười lạnh kích bác:

- Sáng nay ngươi tới một địa bàn của ta, phê bình đan dược của ta nói rất mạnh mẽ sẽ tiếp ta. Hiện tại giống như con rùa rút cổ vậy hả?

- Thì ra là ngươi luyện ra mấy cái phế đan đó.

- Ngươi cuồng, ngươi biết đứng trước mặt ngươi là ai không, Hàn Nhân thủ lĩnh của Dược Bang, tứ phẩm dược sư không phải loại phế vật như ngươi có thể không nghe.

Cuối cùng một người trong nhóm dược sư không nhịn được lên tiếng. Xem ra là muốn lấy danh tiếng của Hàn Nhân ra dọa Cơ Huyền. Có điều Cơ Huyền còn phải sợ một tên tứ phẩm dược sư sao. Thực lực của cậu hiện tại đã là ngũ phẩm, thêm chút thời gian có thể tiến tới lục phẩm làm đan vương.

- Từ phẩm luyện được sư mà luyện ra cái đồng đó sao, thực nghi ngờ đó.

- Ngươi...

Hàn Nhân cuối cùng phát tay lên ngăn tên thuộc hạ, sau đó hần nhân nhật nói:

- Không biết chúng ta có thể vào nhà rồi nói không?

- Mời.

Ánh mắt hai người giao nhau, trong khoảng khắc mọi người xung quanh như cảm thấy có tia lửa điện tóe ra từ hai người.

Cơ Huyền đi xuống mở cửa, đám người Hàn Nhân tiến vào bên trong.

Trong phòng cả đám người luyện được sư ánh mắt không kinh thường, thì phần nộ, nhạo báng... đủ loại tiêu cực đâm về phía Cơ Huyền. Có điều Cơ Huyền hoàn toàn không để ý chỉ nhìn chăm chăm tới Hàn Nhân không nói gì. Hàn Nhân cũng tiếp ánh mắt của cậu.

Hai người cứ như vậy một hồi, cuối cùng Hàn Nhân là người phá vỡ im lặng. Nhìn chốc lát, tiếng cười trong miệng Hàn Nhân phát ra:

- Thật sự không nghĩ tới các hạ thế nhưng cũng là luyện được sư.

Cơ Huyền với lời thăm dò này thì không đáp lời chỉ nhếch miệng một chút.

Hàn Nhân thấy mình không được đáp lời, trong ánh mắt lóe lên lửa giận. Có điều vẫn áp chế được, hần đưa ra điều kiện tuyển Cơ Huyền:

- Từ những gì các hạ chỉ ra ta nghĩ ít nhất các hạ cũng là tam phẩm luyện được sư. Không biết các hạ có hứng gia nhập Dược Bang không. Nếu các hạ đồng ý gia nhập thì chúng ta sẽ làm các hạ hài lòng.

Ngồi tựa lưng vào ghế, đối với lời đề Hàn Nhân không chút nào suy nghĩ cậu nói thẳng:

- Gia nhập Dược Bang sao... Cũng có chút ý tứ đấy, nếu vậy thì ngươi đưa ta chức thủ lĩnh đổi lại ta gia nhập Dược Bang thế nào.

- Khốn nạn.... Aaaa

Cuối cùng tên thanh niên vừa nãy ở sân bắt mất lại gầm lên một tiếng, ngón tay chỉ thẳng vào mặt Cơ Huyền mắng.

Vừa dứt lời, Cơ Huyền đang ngồi trên ghế bỗng quý mị biến mất vô tung sau đó đứng trước mặt tên thanh niên đó, không chút lưu tình bẻ gãy ngón tay của tên thanh niên, một cước đem tên đó đá bay. Tên thanh niên thân thể nhỏ bé, lại là luyện được sư so với võ giả bình thường yếu hơn nhiều lần, lãnh một cước của Cơ Huyền trực tiếp ngất đi.

Cơ Huyền ra tay nhanh chóng, người của Dược Bang phản ứng thì tên thanh niên đó đã ăn đòn rồi. Đám người Dược Bang mặt trầm xuống, đầu khí bạo phát hướng tới Cơ Huyền xung kích. Hàn Nhân lúc này cũng không cười nổi, ánh mắt lạnh thấu xương:

- Cơ Huyền ngươi thực sự nghĩ Dược Bang dễ bắt nạt hả. Đừng tưởng cho người mặt mũi là ta sợ ngươi.

- Ta chỉ cho hần chút giáo huấn về việc vô lễ thôi, nếu không gặp phải kẻ khác đã trực tiếp giết hần rồi. Còn về Dược Bang.... có lẽ sẽ nhanh thôi không còn Dược Bang rồi.

Đối với việc khí tức uy áp Cơ Huyền không thêm để ý tới, cậu quay lại ghế gồi một tay chống cằm hờ hờ nói.

Hàn Nhân nghe vậy liền thoáng cau mày lại, sau đó cười lạnh nói:

- Tuy ngươi là Đầu Linh nhưng học viện này Đầu Linh không ít thậm chí còn có kẻ so với ngươi cường hơn nhiều. Nếu ngươi muốn đối phó Dược Bang thì ngươi còn chưa có tư cách đó đâu. E rằng cả học viện này học viên có thể diệt Dược Bang ta cũng chỉ có Lâm Tu Nhai làm được.

- Hắc, vậy thì chưa chắc.... Bàn Môn... Tiêu Viêm... hần là một tên luyện được sư phẩm giai không hề thua kém người tạo nào có lẽ còn nhìn hơn. Nếu hần mà luyện đan thì đảm bảo sinh ý của người sẽ giảm mạnh... Nhưng nếu để Dược Bang trong tay ta thì ta đảm bảo có đường sống.

Cơ Huyền đang mưu tính gì đó, muốn đem mũi nhọn Dược Bang này chĩa sang Bàn Môn... Đúng là tương lai Bàn Môn sẽ đối kháng nhân khí với Dược Bang nhưng hành động thúc đẩy nhanh của Cơ Huyền này có điểm lạ. Cơ Huyền nhún vai nói:

- Ta biết ngươi không tin... Chỉ là trong mấy ngày sắp tới Dược Bang của ngươi nhân khí đại giảm.. Hơn nữa là do Bàn Môn thủ lĩnh Tiêu Viêm luyện ra đan dược chất lượng tốt hơn ngươi nhiều. Đến lúc đó ngươi sẽ biết không phải ta nói đùa.

Hàn Nhân không nói gì, đứng lên rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 154: Cọ sát với Hàn Nhà

Hai ngày này Bàn Môn lần lượt tung ra ba loại đan dược thần kì, lúc đầu chỉ có ít người mua nhưng sau khi phục dụng hiệu quả đan dược tăng lên rõ ràng, so với đan dược của Dược Bang còn mạnh hơn nhiều, giá thành còn rẻ hơn một phần ba.

Dược Bang lúc này không khí trầm mặc bao trùm lên tổng bộ. Hàn Nhân lúc này ở đặt ngay ngắn trước mặt hẳn là ba mai đan dược, chính là đan dược của bọn Tiêu Viêm bán ra.

- Nghe nói là thủ lĩnh của bọn họ, cũng chính là cái gã Tiêu Viêm kia đã luyện chế

Phía dưới có một người thấp giọng đáp.

- Ba loại đan dược này so với của chúng ta bán ra bất luận loại nào chất lượng cũng tốt hơn và rẻ hơn.

Ánh mắt nhìn chằm chằm đan dược trước mặt, Hàn Nhân thanh âm lạnh lùng nói:

- Nếu để bọn họ thành công đem danh khí lan rộng ra, sợ là địa vị độc quyền bán đan dược của chúng ta sớm hay muộn sẽ trực tiếp bị mất đi.

- Chúng ta bây giờ nên làm gì đây? Cũng không lẽ cứ ngồi nhìn xem bọn chúng lớn mạnh lên vậy sao?

Một người có chút nóng nảy nói.

Hàn Nhân lúc này nghĩ đến lời của Cơ Huyền nói hai ngày trước. Hồi lâu sau lạnh lùng nói:

- Điều tra xem bọn chúng muốn mua dược liệu gì, sau đó thu mua toàn bộ cho ta, Dược Bang ta thứ khác thì không có nhiều nhưng "Hóa năng" thì không thiếu.

- Vâng!

Nghe được thủ lĩnh mở miệng, phía dưới mọi người đang tranh cãi ầm ĩ lập tức cùng hô lên đáp.

- Đúng rồi, Bàn Môn tựa hồ cùng Bạch Bang có xung đột phải không?

Làm như chợt nhớ tới cái gì, Hàn Nhân đột nhiên hỏi.

- Đúng vậy, nghe nói Tiêu Viêm từng đánh bại Phó Ngao, và còn có xung đột với Bạch Trình trước mặt mọi người.

- Ha ha, thật sự là một đám tân sinh kiêu ngạo, đưa người đi tìm Bạch Trình mời hẳn đến đây, ta có một số chuyện muốn cùng hắn đàm luận... Bàn Môn này đích xác không biết trời cao đất rộng, chỉ một gã Tiêu Viêm đã nghĩ ghê gớm lắm sao?

Hàn Nhân sau khi phân phó xong liền đứng dậy rời khỏi phòng.

.....

- Chắc, Dược Bang to lớn như vậy nhưng không được dạy dỗ từ tế sao? Muốn vào nhà người ta thì phải gõ cửa chứ không phải phá cửa.

Cơ Huyền đang trong phòng tu luyện thì.... Rầm.... Một tiếng động ầm ĩ vang lên, cửa phòng cậu bị đập đổ người đứng trước mặt cậu là Hàn Nhân với khuôn mặt âm trầm.

Hàn Nhân nhìn Cơ Huyền ánh mắt u ám, giọng điệu ra lệnh:

- Nói mau, ngươi biết gì về Tiêu Viêm thì phun hết ra đây, kể cả ba loại đan dược dị thường của Bàn Môn nữa.

Trước dáng vẻ hùng hồn như vua chúa ra lệnh của Hàn Nhân thì Cơ Huyền lúc đầu có chút ngờ ngàng, sau đó ánh mắt hiện lên vẻ kính thường nồng đậm. Cậu đứng dậy vờn vai, trên khuôn mặt bình đạm treo nụ cười nhàn nhạt:

- Hắc, hiện tại là ngươi cầu ta thì phải... Ngươi có tư cách lên giọng với ta sao?

Thấy Cơ Huyền không coi mình vào mắt, Hàn Nhân hừ lạnh một cái đầu khí mệnh mông bao phát, trên thân thể của hắn mơ hồ bao bọc đầu khí hoàng kim... Đầu khí của Hàn Nhân bạo phát, khải giáp hoàng kim ngưng kết lại, đồng thời nhiệt độ căn phòng có chút nóng lên, sức nóng mơ hồ làm không gian rung động. Hàn Nhân dáng vẻ thập phần kiêu ngạo nói:

- Chỉ là một Đấu Linh nhất tinh trước mặt ta không có tư cách để kiêu ngạo.

- Có chút thực lực.

Cơ Huyền quang sát qua Hàn Nhân, thực lực không thấp chút nào Đấu Linh ngũ phẩm, có chút ngoài dự đoán của cậu. ... Chỉ là được lực trên người khá nồng đậm, đấu khí thoát nhìn có uy nhưng vô lực, cảnh giới có vẻ không ổn định.

Hàn Nhân hừ lạnh một cái, chân dẫm mạnh xuống sàn, bật mạnh, thân hình như mũi tên bắn mạnh về Cơ Huyền. Khi cách Cơ Huyền một thước Hàn Nhân một lần nữa đạp mạnh xuống nhảy lên cao, hoàng kim hỏa nhanh chóng hóa thành thanh khoáng đao. ... Khoái đao đem hỏa khí kinh thiên bỏ xuống người Cơ Huyền.

- Xùy

Khi hỏa chèn xuống người Cơ Huyền nhưng cảnh tượng đổ máu không diễn ra như Hàn Nhân nghĩ, Cơ Huyền một phút trước còn đứng đó đã biến mất vô tung.

Hàn Nhân chưa kịp tìm kiếm Cơ Huyền thì một bóng đen ập tới tung cước. Cú đá bao bọc tới đấu khí hắc ám như cắn nuốt thiên địa vậy. Hàn Nhân giật mình phản ứng nhanh tản đi khoáng đao đấu khí ngưng tụ lại phòng thủ.

- Rắc.

Tiếng vang thanh thúy lang lên, phòng thủ của Hàn Nhân hoàn toàn không chịu được cú đá. Tiếng nứt vỡ vang vọng, khai giáp giống như mạng nhện vậy. Hàn Nhân thân thể bay lùi về đằng sau miễn cưỡng giữ thăng bằng.

- Ôi ôi... Ta mới đá một cái mà người chặt vật vậy rồi sao... Người có thật là Đấu Linh cường giả không vậy.

Cơ Huyền không biết từ khi nào đã xuất hiện trước mặt Hàn Nhân một lần nữa, giọng điệu chế nhạo kinh bỉ. Nói xong, Cơ Huyền đánh ra một quyền với tốc độ không tưởng, cánh tay ngưng tụ đấu khí hắc ám như thiểm điện và chạm vào lồng ngực Hàn Nhân.

- Cự Hùng Huyền trào

Hàn Nhân cắn răng song thủ ngưng tụ thành hùng trào ngành kháng với Cơ Huyền.

- Âm âm... Âm...

Hai người va chạm nhau, đấu khí song trào quyền lực tạo xung động đem toàn bộ căn phòng trở nên rung rắc, toàn bộ đồ đạc chấn nát.

Hàn Nhân lúc này mặt trắng không còn hột máu, khoe miệng điên cuồng rỉ máu. ... Hùng trào của hắn cũng trở nên mờ nhạt hơn, cuối cùng cường độ đấu khí của hắn không chịu được cường độ của Cơ Huyền. ... Hùng trào vỡ nát. ... Năm quyền đánh thẳng tới khôi giáp chẳng chịt vết nứt kia.

Hàn Nhân phun ra ngụm máu tươi, hoàng kim giáp đấu khí như tờ giấy mỏng trước năm quyền của Cơ Huyền, hắc quyền đánh thùng khai giáp giáng một đòn mạnh lên lồng ngực của hắn. ... Hàn Nhân cuối cùng quỵ rạp trước Cơ Huyền thổ huyết liên tục.

- Ngụ xuân nga.... Chỉ là một được sư còn dựa vào đan dược đẩy mạnh cảnh giới cũng thực sự nghĩ có thể sánh ngang với những người liều mạng đột phá trong hiểm cảnh như ta sao.... Người quá tự kiêu rồi.

Lắc lắc đầu, Cơ Huyền quay lại tính tìm cái ghế để ngồi thì phát hiện ra căn phòng tan nát từ lúc nào, bàn - ghế - đồ đạc đều bị đánh nát bởi trận giao chiến thoáng qua.

Thở dài, Cơ Huyền bóp chặt cổ của Hàn Nhân nhắc bổng lên, ánh mắt đau lòng nhìn căn nhà:

- Mẹ kiếp, người sao cứ phải ra tay trong căn nhà của ta, giờ nó tan nát hết rồi... Người nghĩ ta thừa hỏa năng mua sắm đồ vậy sao... Ta là con người có đức tính tiết kiệm đó... Người tính sao đây.

- Ta.... Ascccccc.....

- Gì, người tính nói gì ta nghe không rõ?

Cơ Huyền ánh mắt vô tội nhìn về Hàn Nhân như đang chờ câu trả lời. Nhưng mỗi khi Hàn Nhân muốn nói cuối thì tay của cậu lại siết chặt lại không cho hắn thốt lên lời. Cuối cùng Hàn Nhân từ mặt đỏ như gan heo rồi ngả sang màu tím tím thì Cơ Huyền mới hết hứng.

Đem vút Hàn Nhân xuống đất, Cơ Huyền lăm bắm nói ;

- Thôi không đùa giỡn nữa... Lúc đầu tính mượn tạm chức thủ lĩnh của người vài ngày... Có điều bây giờ ta đổi ý rồi, có tay sai làm việc dưới chướng của mình trong học viện này cũng có lợi. Hơn nữa Được Bang còn có quan hệ không tệ với mấy kẻ được gọi là “cường giả băng” và hỏa năng không ít chút nào. Nghĩ thế nào cũng là cơ hội tốt để sống yên ổn tại nội viện.

Hàn Nhan khí được Cơ Huyền ném xuống thì tham lam hít lấy hít để không khí vào trong người, khuôn mặt cuối cùng cũng trở về chút bình thường. Nghe lời lầm bầm của Cơ Huyền, hần bỗng rợn tóc gáy. Cảm giác nguy cơ tràn đầy. Thân thể ngọ ngay tìm cách bỏ trốn, có điều muộn...

Cơ Huyền giữ chặt Hàn Nhan, ngón tay cậu chạm vào mi tâm hần. Đầu khí màu tím mỏng manh quý dị vận chuyển, đầu khí màu tím nhỏ bé đó giống như con linh xà có linh trí. Theo ngón tay Cơ Huyền tiến vào mi tâm của Hàn Nhan... đầu khí sau khi tiến vào mi tâm liền hóa thành ẩn văn điên cuồng chạy dọc não hải xâm thực.

- Aaaaaa.

Âm thanh như quý rú vang lên quá trình xâm thực này xem ra thập phần đau đớn... Sau vài khắc cuối cùng Hàn Nhan trở về trầm lặng, ánh mắt trở nên vô hồn hành lễ với Cơ Huyền... Nhiếp hồn thuật chưa bao giờ làm Cơ Huyền thất vọng. Cơ Huyền chấp tay ra lệnh:

- Người hãy trở về trị thương đi... Người phải gây áp lực tới Bàn Môn cho ta... Nếu tên Tiêu Viêm thách đấu với người thì người đồng ý... Giờ thì đi đi.

Hàn Nhan nhận lệnh đứng dậy rời khỏi nhà, lúc này Cơ Huyền hét từ trong nhà vọng ra:

- Quên mất, nhà của ta người phá rồi, người tìm vài người lại đây sửa nhà cho ta.

.....

Vài ngày sau... Bàn Môn.

- Đầu lĩnh, xảy ta chuyện rồi!

- Chuyện gì?

Khẽ nhú mày, Tiêu Viêm nuốt xuống thức ăn trong miệng, thanh âm cũng chậm rãi trở nên lạnh lùng.

- Người hôm nay đi thu mua dược liệu, toàn bộ tay không mà quay về.

- Quả nhiên... Xen ra là do Dược Bang hạ thủ, bất quá bọn chúng phản ứng cũng mau lẹ có chút ngoài dự kiến của ta.

Con người trong suốt của Tiêu Viêm, thoáng lóe qua hàn quang.

- Còn có, huynh đệ mà chúng ta phái ra tiêu thụ đan dược, đều bị người khác ngăn trở, thậm chí có một ít huynh đệ tính tình nóng nảy muốn phản kháng, còn bị đối phương đánh cho bị thương, hiện tại địa điểm tiêu thụ, tám chín phần mười đều đã bị phá hủy.

A Thái nói ra một việc cuối cùng làm cho hần phần nộ đến nghiêng răng nghiêng lợi.

- Cái gì?

Lời này vừa nói ra, trong đại sảnh bốn người sắc mặt nhất thời giận dữ, Tiêu Viêm còn là đương trường vỗ mạnh lên bàn, sắc mặt âm hàn giống như trước lúc bão táp xảy ra.

- Dược Bang này vậy mà lại dám kiêu ngạo như vậy? Quả là Dược Bang khi dễ Bàn Môn chúng ta không người?

Hỗ Gia vẻ mặt cười âm trầm nổi giận quát.

- Theo hồi báo của huynh đệ trở về, mấy tên tiến đến quấy rối, hình như đúng là những gia hỏa Bạch Bang kia.

- Bạch Bang

Đầu tiên là ngăn người, chọt trên khuôn mặt hiện lên hàn ý, Tiêu Viêm lạnh lạnh nói:

- Những tên hỗn đản này, quả nhiên là không chịu yên tĩnh.

- Đầu lĩnh, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Việc này cũng không thể nhẫn a!

Tiêu Viêm sắc mặt âm trầm, cảm thụ trong đại sảnh từng đạo ánh mắt nóng rực đang nhìn về phía mình, sau một lúc hần vung tay lên, thanh âm lạnh lùng nói:

- A Thái, đem mọi người toàn bộ kêu lên, theo ta đi tìm Bạch Bang đi! Muốn giẫm ở trên đầu Bàn Môn chúng ta, vậy ta cũng phải cho hần thương cân động cốt mới được!"

- Đúng! Đầu lĩnh, làm thật bọn chúng.

.....

Tiêu Viêm trước mắt mọi người chậm rãi đi ra, nhàn nhạt cười nói với Hàn Nhân:

- Ta biết ngươi sợ Bàn Môn ta chặt đứt tài lộ, nhưng mà bằng vào chèn ép của ngươi chỉ có hiệu quả nhất thời, chỉ cần Tiêu Viêm ta nhấc tay liền tiếp tục luyện chế, hơn nữa đan dược Bàn Môn so với Dược Bang hơn hay thua là do ngươi ngoài bình luận, đến lúc đó, Dược Bang ngươi dùng thủ đoạn này sợ rằng vô dụng.

- Thật sao?

Hàn Nhân nhếch miệng, ánh mắt băng lãnh co lại.

- Bất quá ngươi muốn Bàn Môn ta thu tay lại, không tiêu thụ đan dược loại này cũng được, chỉ cần ngươi đáp ứng một đề nghị này của ta!

Khuôn mặt Tiêu Viêm này lên tia cười lạnh, nhìn thẳng Hàn Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Đấu đan

- Đề nghị? Đề nghị cái gì?

Nghe lời nói của Tiêu Viêm, Hàn Nhân chứng nhận sự thật lại một lúc, tựa hồ chuyện này rất là ngoài ý liệu của hắn, sau một lúc lâu hắn mới cảnh giác mở miệng nói.

- Nếu mọi người đều là Luyện Dược sư, nếu giống như người thường dùng đấu khí để so tài với nhau thì quả là có chút mất thân phận chúng ta... cho nên, nếu Hàn Nhân học trưởng thực sự có bản lĩnh như lời nói của mình, chúng ta dùng phương pháp so đấu về luyện dược tranh cao thấp, nếu ta thua thì từ nay về sau Bàn Môn không chiếm nửa điểm tiêu thụ đan dược nữa, còn nếu ta thắng thì những trò phá hoại ngầm gì đó, xin mời nhanh chóng dẹp lại tất cả đi, ngươi cảm thấy thế nào?

Tiêu Viêm duỗi tay áo, nhìn Hàn Nhân cười vang nói.

- Ngươi muốn cùng ta tỷ thí luyện đan?

- Như thế nào? Hàn Nhân học trưởng ngươi không dám nhận lời khiêu chiến của học đệ? Hắc hắc, lời này mà truyền ra ngoài thì thanh danh của Dược Bang sẽ giảm xuống nhanh chóng...

- Trước muốn cùng ta tỷ thí luyện đan thuật thì cũng được nhưng là tiền đặt cược quá nhỏ.

Một lúc sau Hàn Nhân bỗng nhiên nói:

- Nếu ngươi tỷ thí thua thì sau này Bàn Môn sẽ thành thuộc hạ của Dược Bang, mỗi tháng sẽ phải nộp một lượng Hóa Năng cho Dược Bang. Và mỗi nhiệm vụ của Dược Bang giao cho Bàn Môn phải tìm cách hoàn thành.

- Hàn học trưởng quả nhiên có công phu sư tử ngọam.

Tiêu Viêm nghe điều kiện của Hàn Nhân cười nhạo nói.

- Ta còn chưa nói xong ngươi vội cái gì. Nếu ta thua, phần thưởng của ngươi và cả Bàn Môn chính là địa điểm giao dịch Đệ Ngũ Môn kia, khi trước Dược Bang ta phải hao phí 800 thiên hỏa mới mua được địa điểm giao dịch từ bên trong nội viện, hơn xa so với mấy điểm giao dịch tùy ý của ngươi cho nên cũng không tính là người chịu thiệt.

- Hào, Tiêu Viêm muốn lui cũng không thể lui được nữa nếu không thanh danh Bàn Môn và cả danh dự của ta cũng bị sụp đổ.

Tiêu Viêm vung tay lên bình thần nói:

- Chỉ là không biết Hàn Nhân học trưởng muốn tỷ thí như thế nào?

- Dựa theo một phương thuốc đồng thời mở đỉnh luyện chế, dược phẩm đan dược của ai tốt hơn thì người đó thắng!

Hàn Nhân trầm giọng nói.

- Cũng được, nhưng hiện tại dùng phương thuốc của ai?

Đôi mắt Tiêu Viêm híp lại nói.

- Dùng đơn thuốc của một trong hai người đều dẫn đến hoài nghi của người kia.

Hàn Nhân bình thản nói:

- Cho nên ta đề nghị sử dụng phương thuốc của Nội Viện, vừa lúc ta cùng với quản lý phương thuốc khó Hách trưởng lão từng gặp qua một lần, nhân tiện lần này mượn từ tay ông ta một phương thuốc sẵn mời ông ta làm trọng tài giám định luôn, người nghĩ sao?

- Hách trưởng lão kia lại cùng người quen biết nhau.

Tiêu Viêm khẽ nhú mày nói.

- Người không cần hoài nghi ta cùng Hách trưởng lão thông đồng cùng nhau, ta còn chưa có được điểm bốn sự này, vị Lâm Diễm bên cạnh người cũng biết rất rõ chuyện này, toàn bộ bên trong nội viện chỉ sợ chỉ có vị trưởng lão này là công chính nghiêm minh nhất.

Hàn Nhân làm như rõ ràng suy nghĩ trong lòng Tiêu Viêm, mở miệng cười lạnh nói.

- Đúng, hẳn nói đúng đấy, Hách trưởng lão này tuyệt đối là lựa chọn chính xác, những việc thông đồng làm rối kỷ cương là những việc hán ghét nhất.

Nhìn thấy ánh mắt Tiêu Viêm trông lại, Lâm Diễm gật đầu nói.

- Như vậy... được rồi.

Tiêu Viêm suy nghĩ một chút, ngẩng đầu đối với Hàn Nhân cười nói:

- Vậy chúng ta cùng đi tìm Hách trưởng lão cùng đàm luận sự tình ổn thỏa, ngày mai tại quảng trường phía bắc luyện đan tranh cao thấp.

Đám người Tiêu Viêm rời đi quảng trường liền cùng Hàn Nhân đến gặp Hách trưởng lão đàm luận về chuyện tỉ thí ngày mai, không ngờ Hách trưởng lão lại tỏ ra khá hứng thú, bên trong nội viện này so tài về thực lực cùng đấu kỹ cơ hồ mỗi ngày đều phát sinh nhưng so tài về luyện đan thuật thì lại rất hiếm thấy, cho nên khi nghe họ muốn mượn một phương thuốc từ chỗ mình thì Hách trưởng lão liền không chút do dự đáp ứng.

Bất quá vị Hách trưởng lão này lại đưa ra điều kiện muốn phương thuốc này phải do chính tay mình lựa chọn. Đối với điều này,

- Tiêu Viêm ca ca, tên Hàn Nhân kia không tỏ ra chút nào lo lắng...

Trên đường trở về, Huân Nhi có chút lo lắng nói.

- Hẳn tự nhiên nghĩ mình nắm chắc phần thắng tất nhiên không lo lắng, đường đường là tứ phẩm Luyện Dược Sư thì tùy tiện tới chỗ nào đều có thể hưởng thụ đãi ngộ cùng loại với đãi ngộ của cấp bậc cường giả, hơn nữa lấy bản lĩnh của hắn đưa vào khoa chế thuốc đều thuộc loại người nổi bật, đến Nội Viện đã ba năm, ngoại trừ hai năm đầu tiên hắn thường xuyên luyện đan, hiện tại một năm nay ít người nào có thể thỉnh hắn động tay luyện đan.

Lâm Diễm bữu môi đáp.

- Ân, tuổi như thế mà đã đạt tới tứ phẩm Luyện Dược Sư, như vậy về mặt thiên phú luyện đan đích xác có thể xem như siêu việt hơn ngoài.

Tiêu Viêm mỉm cười gật đầu không phản bác nói.

- Vậy người có nắm chắc phần thắng trong tay không?

Ngô Hạo nhú mày nói, hưởng qua lợi nhuận ngon ngọt do bán đan dược, bọn họ tự nhiên không muốn buông tha lợi nhuận to lớn này.

Tại ánh mắt sói mồi nhìn của mọi người, Tiêu Viêm chỉ mỉm môi hai tay để ra phía sau, chậm rãi nhấc bước chân đi tới, hồi lâu sau mới cười nhẹ một tiếng nhẹ giọng nói:

- Không phải chỉ là Tứ phẩm Luyện Dược Sư thôi sao, có gì mà phải sợ? Ngày mai chờ mà nhìn sắc mặt của hắn.

Nghe lời nói tự tin pha lẫn một chút cuồng vọng của Tiêu Viêm, bọn người Lâm Diễm nhất thời đều dừng lại, đối mặt nhìn nhau liếc mắt một cái cuối cùng chỉ có thể cười khò chuyện đã tới bước này còn có biện pháp nào khác sao.

.....

Tổng bộ Dược Bang.

- Hàn Nhân người điên rồi sao? Sao việc lớn như vậy không thông qua bọn ta mà trực tiếp hạ chiến thư. Dược Bang này cũng không phải chỉ của một mình người.

Một nhóm người thanh niên trẻ tuổi khuôn mặt phẫn nộ nhìn về phía người thanh niên đang ngồi ở vị trí trung tâm của căn phòng. Không khí trong phòng ba động mạnh mẽ như có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

- Các vị không cần nhiều lời như vậy, tuy Dược Bang không phải ta mở nhưng trong Dược Bang này có ai công hiến nhiều hơn ta sao? Nếu không các ngươi cũng không đưa ta lên làm người đứng đầu.

Hàn Nhân tựa lưng vào ghế nhìn qua đám người đang phẫn nộ không nhanh không chậm nói.

- Hơn nữa hiện nay gần nửa thị trường đan dược của Nội Viện bị Bàn Môn chiếm mất rồi, nếu không ra tay thì các ngươi tính húp cháo thay cơm sao?

- Dù vậy ngươi cũng không nên tự tiện quyết định việc trong đại như vậy. Điểm giao dịch đó Dược Bang tốn khá nhiều mối quan hệ và Hóa Năng mới có được vị trí đó, hơn nữa vị trí đó chiếm tới hai thành thu nhập của Dược Bang. ... Nếu ngươi thua thì chúng ta thực sự mất trắng.

Trước lời giải thích của Hàn Nhân thì đám người cũng giảm bớt tức giận, nhưng vẫn bất mãn vì hành vi tự quyết của Hàn Nhân.

Một người thanh niên đáng vẻ có chút hốc hác, mặc dược bào, trên dược bào treo tấm huy chương có ba đường vân uốn lượn, khí tức thấp thoáng không thấp. Hắn khoanh tay trước ngực nói:

- Hàn Nhân ngươi có thực sự nắm cơ hội đánh bại tên Tiêu Viêm đó không. Ngươi đã từng tìm hiểu khả năng của tên Tiêu Viêm đó chưa.

- Hắc, không nghĩ tới Dược Bang cũng có nhiều người biết sử dụng ảo, ta cứ nghĩ ở đây toàn lũ kiêu ngạo mắt cao hơn đỉnh đầu. Không ngờ cũng có nhóm người biết tư duy đúng là ngạc nhiên.

Trong căn phòng bỗng vang lên một âm thanh lạ lẫm, đám người trong phòng đứng bật lên đầu khí trong người phóng thích. ... Toàn bộ lực chú ý dồn về phía phát ra âm thanh, nâng cao phòng bị. Cuối cùng ánh mắt họ đảo vào góc khuất của căn phòng nơi âm thanh đó phát ra. Tuy ở đây là nơi tập chung của các luyện dược sư nhưng thực lực những người ở đây không thấp tẹo nào Đấu Linh trong đây cũng chiếm gần một nửa.

Từ góc tối của phòng, một người thanh niên chậm rãi bước ra. Chứng kiến hầu như toàn bộ người trong căn phòng đều phòng bị mình, đầu khí trên họ người lưu động mạnh mẽ như có nếu người thanh niên có dị trạng gì thì sẽ lập tức ra tay nhưng người thanh niên đáng vẻ không chút lo lắng. Cậu vẫn chậm rãi bước tới vị trí trung tâm của căn phòng.

Đám người thấy hành động của người thanh niên vẫn to gan như vậy liền hừ lạnh, tính cùng ra tay trấn áp người thanh niên này. Người thanh niên này họ không cảm nhận được ba động khí tức, có điều tiến vào Dược Bang thành thạo nếu cậu không lên tiếng thì không ai trong căn phòng có thể phát giác căn phòng có thêm người nên họ cùng ra tay khiến người thanh niên không kịp trở tay.

Đúng lúc này một thanh âm lên tiếng ngăn cản:

- Các vị không cần căng thẳng. ... là người của mình.

- Hàn Nhân ngươi lại bày trò gì đây. Bây giờ Dược Bang là nơi mà kẻ khác cũng có thể tự do đi lại từ bao giờ thế? Ngươi quá tự do rồi đó.

Trong khi mọi người vừa dời sự tập chung vào Hàn Nhân thì người thanh niên trên mình lấp lánh ánh ngân quang, tíc tắc lướt tới vị trí của Hàn Nhân đang gồi. Đám người trong phòng thấy cảnh người thanh niên đột ngột xuất hiện đó liền đánh một cái rùng mình. Không khí trong căn phòng một lần nữa căng thẳng.

Ngược lại với sự căng thẳng của mọi người, Hàn Nhân khi thấy người thanh niên đột ngột xuất hiện ở cạnh mình thì đáng vẻ khá bình thản. Hắn đứng lên thì lễ với người thanh niên rồi nhường lại vị trí của mình cho cậu. Sau đó Hàn Nhân nói với đám người trong phòng:

- Thực ra ta muốn thông báo với mọi người việc này. từ giờ người đứng đầu Dược Bang sẽ do người này, Cơ Huyền lãnh đạo. Và cũng sẽ do Cơ Huyền thay Dược Bang ta thi đấu với Tiêu Viêm.

Trước tuyên bố bất ngờ của Hàn Nhân làm những người trong phòng ngạc nhiên rồi đến phẫn nộ. Nét mặt họ biến hóa liên tục như tắc kè hoa. Một trong số đám luyện dược sư rống giận hét:

- Hàn Nhân, con mẹ nhà ngươi. ... Ngươi còn tính tự tung tự tác đến bao giờ. ... Ngươi thực sự muốn Dược Bang trở nên náo loạn ngươi mới hài lòng đúng không. ... Để một kẻ vô danh tiểu tốt lên làm người nắm quyền đầu nhà ngươi bị lừa đá rồi sao!

Lần này thì đám người trong phòng mặt mũi đều trở nên đen thu như than. Họ cảm thấy mình bị trêu đùa, cảm thấy quyền uy của mình bị Hàn Nhân kiêu khích.

Hàn Nhân đang tính nói tiếp thì bị Cơ Huyền ngăn cản, cậu nhìn đám luyện dược sư trong phòng nói:

- Ta biết các ngươi không phục, thậm chí kinh bỉ, coi thường ta. Chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt. Nhưng ta có thể nói cho các ngươi biết điều này, nếu ngày mai người ứng chiến với Tiêu Viêm không phải là ta thì ta đảm bảo là các ngươi thua rất thảm, và luôn bị Bàn Môn đè đầu.

Một kẻ bị lời nói Cơ Huyền “ chọc cười ” nói:

- Haha. Ngươi nghĩ ngươi là ai chứ? Hàn Nhân đem ngươi đẩy lên vị trí này ngươi liền ảo tưởng thực lực của bản thân sao. Đừng nằm mộng nữa.

- Các người có thể không tin. ... Nhưng các người có thể lấy tự tin rằng mình thắng được người luyện chế ra Tam văn thanh linh đan không.

Đối với dáng vẻ cười lạnh của những kẻ kia Cơ Huyền nhún vai không chấp nhất.

- Tam văn thanh linh đan!!!! ... từ phẩm đan được, tam văn thanh linh đan ở đệ nhất giai có thể trợ giúp đấu sư cường giả đột phá cực hạn tiến vào đại đấu sư. Nếu là cường giả cấp bậc đại đấu sư dùng, lại có thể có một chút tỉ lệ để thắng cho người sử dụng tiến thêm một tinh cấp bậc mà không bị cản trở.

Nghe tới Tam văn thanh linh đan, thì đám luyện được sư trong phòng hít ngậm khí lạnh. Đây là loại đan được từ phẩm đỉnh cấp sánh với ngũ phẩm. Loại đan được này có rơi vào tay họ thì cũng không có khả năng luyện chế. Bọn chúng cao ngạo nhưng không ngu ngốc, nếu Tiêu Viêm có thể luyện chế ra đan được này thì toàn bộ Dược Bang chỉ có Hàn Nhân mới làm được, nhưng tỷ lệ thành công thì. ...

Có vài người đáng vẻ không tin hỏi lại:

- Ý người là Tiêu Viêm có thể luyện chế ra Tam văn thanh linh đan? Người có chứng cứ gì không?

- Chứng cứ. ... Người có thể nghe ngóng tin tức từ bên ngoài xem. Tam văn thanh linh đan lần đầu tiên xuất hiện là do một người tên Dược Nham luyện chế ở đại hội được sư tại Gia Mã đế quốc. Mà tên Dược Nham này lại sở hữu loại hỏa diễm giống với Tiêu Viêm khi hắn đại náo Vân Lam tông sử dụng. Mà loại hỏa diễm này lại là dị hỏa bài danh thứ mười chín trên dị hỏa bảng. Các người nói xem.

Lười biếng ngồi trên ghế, Cơ Huyền đem ra một vài tin tức quan trọng tung ra. Nội Viện là một vùng đất biệt lập với ngoại giới, có điều nơi đây vẫn có vài khu vực buôn bán tin tức từ bên ngoài, Dược Bang đại tài khí thô chắc chắn có khả năng tìm được người buôn bán tin tức kiểm tra thực hư.

- Nếu lời người nói là thật vậy thì người có tư cách gì để thắng Tiêu Viêm.

Cơ Huyền giống như chờ câu nói này rất lâu rồi. Cậu đứng dậy từ trong giới chỉ Cơ Huyền lấy ra Cửu Dương Long đỉnh, tay phải xuất hiện ngọn lửa kì dị, hỏa diễm vừa xuất hiện trong căn phòng vang lên giống như giông tố lại giống như lời âm. Đáng vẻ thập phần cuồng ngạo nói:

- Vậy thì ta sẽ chứng minh với các người ta có tư cách này hay không. ...

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 156: Cơ Huyền tỉ thí Tiêu Viêm

Ngấn ngủ trong một đêm, tin tức Tiêu Viêm của Bàn Môn và Hàn Nhân của Dược Bang tỷ thí về luyện đan thuật cơ hồ giống như sóng biển lan khắp toàn bộ Nội Viện.

Dưới loại tin tức rung động này, nhất thời bên trong Nội Viện oanh động lên, đồng dạng tuy trong Nội Viện mỗi ngày đều có tranh đấu phát sinh nhưng mà loại tranh đấu về luyện đan này thì cực kì hiếm thấy, cho nên cơ hồ tất cả các đệ tử đều ôm lòng hiếu kỳ muốn đi xem.

Hơn nữa một ít trưởng lão rảnh rỗi bên trong nội viện cũng nghe nói đến chuyện tỷ thí này cũng không khỏi dâng lên lòng hiếu kỳ một chút, Tiêu Viêm tên này trong khoảng thời gian này bọn họ nghe nhắc đến liên tiếp đến nỗi cực kỳ quen tai.

Sáng sớm khi luồng rạng đông thứ nhất vừa hé mở, tại dưới vô số người chờ đợi bên dưới, rốt cục chậm rãi từ phía chân trời khuynh sai chiếu xuống đem thâm sơn không lộ bên trong Nội Viện bao phủ hoàn toàn.

Trong Nội Viện được bố trí tứ đại quảng trường tương ứng với bốn hướng, từng cái quảng trường đều chứa được trên cả ngàn người, mà nơi bọn Tiêu Viêm tỉ thí được thiết lập tại quảng trường phía bắc.

Hôm nay, nguyên bản tại quảng trường phía bắc thường ít người lui tới lại nhất thời xuất hiện người đông nghìn nghịt lấp đầy quảng trường, thanh âm tiếng động lớn cơ hồ so với một trận thi đấu thể thao còn muốn nóng nẩy hơn, mà trong số người đông nghìn nghịt có một ít trưởng lão âm thầm tới xem có chút không nhận được cảm thán, này bên trong Nội Viện ngoại trừ khu giao dịch cùng một số khu đặc thù thì đã lâu quảng trường này không náo nhiệt như ngày hôm nay.

Đồng!

Tiếng chuông thanh thúy, bỗng nhiên chậm rãi từ bên trong quảng trường vang lên, mà theo tiếng chuông truyền ra tức thì những tiếng động lớn xung quanh nhất thời im lặng đi rất nhiều.

Tại lúc cặp mắt vô số người chú mục vào bên trong quảng trường, bỗng nhiên một đạo bóng người già nua như thiểm điện bay xuống, xem diện mạo người này thì không ai khác chính là Hách trưởng lão.

Ánh mắt Hách trưởng lão chậm rãi đảo qua nghìn nghịt người xung quanh, ngẫu nhiên ánh mắt đảo mắt qua vài chỗ thì dừng lại một chút, lập tức trong mắt hiện lên vẻ tiếu ý:

- Lão gia hỏa này quả nhiên không chịu nổi ...

"Khụ ..."

Tiếng ho khan khàn khàn từ trong miệng Hách trưởng lão phun ra nhất thời đem thanh âm ồn ào khắp toàn trường ép nhỏ lại.

Theo tiếng động lớn lao xao chợt im lặng lại, một đạo thân ảnh mặc áo bào Luyện Dược Sư chợt từ phía dưới bay lên đài, sau đó đứng bên cạnh Hách trưởng lão không nhúc nhích một chút nào, xem bốn cái màu bạc sóng gợn trên ngực hiển nhiên đúng là thủ lĩnh Hàn Nhân của Dược Bang.

Nhất thời tại lúc Hàn Nhạ lộ diện, phía dưới liền vang lên từng trận kinh hô, xem ra người này ở bên trong nội viện thực sự có danh vọng không nhỏ.

Tại lúc Hàn Nhân đứng trên đài không lâu, bỗng nhiên trong đám người phía dưới tránh ra một cái thông đạo, hắc bào thanh niên với vẻ mặt mỉm cười dưới từng đạo ánh mắt kỳ dị chăm chú nhìn của những người xung quanh chậm rãi tiến lên, cuối cùng một mình đặt chân lên quảng trường hơi hơi khom người về phía người xung quanh. Trạng thái thông dong mà lạnh nhạt làm một vài người đang âm thầm quan sát không khỏi trong lòng khen ngợi.

Dưới vô số ánh mắt, trên quảng trường hai đạo nhân ảnh riêng rẽ đều ngừng đầu mà đứng, thân hình cao ngất làm nổi bật lên khí chất riêng biệt bất đồng, cũng có vẻ khí vũ hiên ngang. Trong lúc nhất thời làm cho quảng trường bên dưới không ít nữ sinh Nội Viện con người phải tỏa sáng.

Đứng giữa hai người Tiêu Viêm, Hách trưởng lão một thân quần áo mộc mạc, mặc dù tóc đã hoa râm, nhưng bề ngoài nhìn qua thân thể lại cường tráng không thua gì người trẻ tuổi. Khuôn mặt có một ít nếp nhăn mặc dù bởi vì không khí hào hứng của hôm nay mà hơi có chút ý cười, nhưng từ nhân tình trầm ổn mơ hồ hiện ra của ông mà xét, vị Hách trưởng lão này thật là có chút cảm giác thiết diện.

Lại lần nữa nhẹ ho khan một tiếng, thanh âm ẩn chứa đầu khí hùng hậu đem âm thanh xung quanh áp chế. Ánh mắt nhìn quanh toàn trường, Hách trưởng lão lúc này mới chậm rãi lấy ra từ trong nạp giới một quyển trục màu vàng phong cách cổ xưa, nhàn nhạt cười nói:

- Lão phu xưa nay đối với luyện đan cực kì cảm thấy hứng thú, nhưng bởi vì điều kiện trở thành Luyện Dược Sư hà khắc kia, cho nên chỉ có thể buồn bực mà bỏ qua. Hôm nay có thể đến chủ trì công đạo cho cuộc tỉ thí luyện đan thật khó khăn mới xuất hiện trong Nội Viện này, cũng là cực kì vui mừng. Bất quá chư vị cũng biết thanh danh thường ngày của lão phu, cho nên, mời đem một ít hoài nghi về tính công bình của cuộc thi bỏ qua đi.

Nghe được lời Hách trưởng lão nói, quảng trường phía dưới nhất thời vang lên từng trận hò hét đáp trả. Hiển nhiên, danh dự công chính ông có được bên trong Nội Viện là việc mọi người đều biết.

- Đề thi tỉ thí hôm nay, là lão phu tự mình chọn lựa, cho đến hiện nay, Tiêu Viêm cùng Hàn Nhân đều chưa từng biết bọn họ cần phải luyện chế cái gì.

Âm thanh hô ứng bên dưới làm cho ý cười trên mặt Hách trưởng lão cũng nhiều hơn một chút, bàn tay nhẹ vỗ trên quyển trục, sau đó dưới sự soi mói của mọi người, nghiêng đầu cười nói với hai người Tiêu Viêm:

- Nói trước, đề thi này có chút khó khăn... Không biết hai vị có dám tiếp không?

Hàn Nhân bỗng tiến lên một bước ôm quyền nói:

- Kì thực người đại diện của Dược Bang không phải tiêu tử nhưng người đó hôm nay có việc mới tới trễ một chút nên tiêu tử thay mặt người đó nhận đề.

Lời Hàn Nhân vừa dứt mọi người xung quanh trở nên xôn xao. Họ cứ nghĩ đích thân Hàn Nhân sẽ tham gia luyện đan hóa ra là người khác luyện. Các lão sinh ngồi trên quảng trường cười lạnh nói:

- Cũng đúng, Tiêu Viêm là ai, chỉ là thủ lĩnh của một đám tân sinh hơn nửa niên kỉ có chút nhỏ. Dù có biết luyện đan nhưng sao có thể để Hàn Nhân ra tay được.

- Xem ra Bàn Môn tự dất vàng lên mặt mình, cứ kĩ một vài con kiến nhỏ đáng để con voi ra mặt tiêu diệt.

- Nhưng xem ra Dược Bang muốn diệt uy của lũ tân sinh này. Tránh cho bọn chúng quá kiêu ngạo.

Những nhóm lão sinh bất mãn với nhóm tân sinh hiện nay lên tiếng chế nhạo Bàn Môn.

- Các người...

- Sao hạ tiêu tử nhà người muốn chiến sao.

Một vài tân sinh ở dưới quảng trường nghe vậy phần nộ, đứng phắt dậy phần nộ chỉ về phía lão sinh. Tên lão sinh vừa nói đó cũng đứng dậy cười gằn, tên lão sinh này cao hơn tên tân sinh một cái đầu, cơ thể gân guốc, làn da ngăm đen, trên mặt có vết sẹo thập phần dữ tợn. Cuối cùng mấy tên tân sinh cũng đành nhẫn nhịn.

Hồ Gia nhủ mảy tay siết chặt cây trường tiên, đang muốn quay cãi nhau với nhóm lão sinh thì bị Huân Nhi ngăn cản. Nàng ta nắm lấy tay Hồ Gia lắc lắc

đầu. Tinh thần tập chung vào quảng trường. Hồ Gia đành hậm hực trừng mắt nhìn mấy tên lão sinh.

Trên quảng trường, Hách lão tiếp tục nói:

- Làm quản lý giả của Nội Viện được phương quản lý khó, ta cũng có quyền lấy ra phương thuốc. Hôm nay để cảm tạ hai vị trình diễn Luyện Dược Thuật cho chúng ta đại khai nhãn giới, phương thuốc này, liền xem như là lễ vật tặng cho các vị.

Hách trưởng lão vuốt râu cười cười, đem quyền trục hướng về phía hai người giờ lên, cười nói:

- Ai xem trước?

Hàn Nhân ôm quyền nói với Hách lão.

- Tiêu Viêm học đệ đi.

Tiêu Viêm khẽ cười nói:

- Vậy đa tạ Hàn học trưởng.

Hách trưởng lão cười cười, bên trong nét cười lại có thêm một chút gian trá nhàn nhạt, nắm quyền trục, chuyển hướng đưa cho Tiêu Viêm.

Tiếp nhận phương thuốc, Tiêu Viêm không chần chờ, đem nó mở ra, linh hồn lực lượng bay nhanh xâm thực vào trong.

Hai phút qua đi, trên khuôn mặt Tiêu Viêm, tịnh không xuất hiện cái vẻ chật vật khó coi giống như hần lúc trước, mà chỉ hơi nhiều hơn một phần ngưng trọng cùng kinh dị.

- Xem ra tình huống cũng không phải hồngбет...

Bên dưới quảng trường, Huân Nhi nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Viêm toát ra một chút trịnh trọng, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười nói.

Ngô Hạo, Hồ Gia, Lâm Tập ba người ở một bên đều xoa xoa tay. Luyện đan chưa tới lúc cuối cùng thì chưa thể nói được gì, hiện tại nói gì cũng đều có chút vô lực.

- Hàn Nhân, người đại diện thi đấu của ngươi bao giờ mới tới? Chả nhẽ hần không biết điều quan trọng nhất trong tỷ thí là thời gian sao? Hay Dược Bang các ngươi muốn bỏ cuộc.

Khi Tiêu Viêm đang tập chung vào đan phương thì Hách trưởng lão quay về phía Hàn Nhân nói. Hàn Nhân đang tính nói gì đó thì trên trời hai đạo thân ảnh lao về phía quảng trường với tốc độ cực nhanh. Không chính xác là một đạo thân ảnh đang xé theo một người.

Thân ảnh nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Hách trưởng lão, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng:

- Hách trưởng lão.

- Không nghĩ tới đại hội này cũng khiến nha đầu ngươi có hứng thú... Di, tiểu tử này là....

Hách trưởng lão gật đầu với Hàn Nguyệt rồi nhìn thấy “thứ” nàng đang mang theo thì mắt tròn tròn lên.

Đột nhiên trên khán đài vọng lại tiếng hét của ai đó rồi toàn bộ khán đài trở nên ồn ào:

- Đó không phải Hàn Nguyệt sao?

- Nàng đang mang theo một nam nhân kia.... Không thể nào Hàn Nguyệt tiên tử sao có thể tiếp xúc với nam nhân... Không thể nào.

Trong khi khán đài đang nhôn nhao vì sự xuất hiện của Hàn Nguyệt và mối quan hệ của người nam nhân bị mang theo thì đáng vẻ Hàn Nguyệt bình đạm hơn nhiều. Nàng vứt người nam nhân đó xuống đất “Bộp” một cái.

- Ái... Tỷ không thể nhẹ tay với ta được sao? Cứ thế này cô sẽ không gặp được chân ái đâu. Mà có gặp được cũng bị dọa chạy mất.

Người nam nhân bị Hàn Nguyệt vứt xuống, ôm cục u sưng to trên trán oa oa kêu to. Có điều thấy sắc mặt Hàn Nguyệt trầm xuống, tay thon từ từ chuyển tới thanh trường kiếm bên eo thì cậu rất biết đường cầm lặng, đáng vẻ thập phần uất ức.

Hàn Nguyệt nhìn người nam nhân này đáng vẻ ôm đầu, uất ức thì nở nụ cười hiếm hoi. Chỉ một nụ cười nhẹ nhàng mà khiến băng tuyết tan chảy, khoảng khắc đó diễn ra rất nhanh rồi biến mất như chưa từng xuất hiện. Hàn Nguyệt băng lãnh nói:

- Phải chiến thắng đó.

Nói xong mặt kệ đám người ngơ ngác dưới khi phi thân rời đi. Mà Cơ Huyền nhìn quen mỹ nữ cũng bị kinh ngạc trong phút chốc.

- Tiểu tử ngươi làm gì ở đây? Nếu muốn xem thì lăn lên trên kia mau, đây không phải chỗ cho ngươi quậy.

Hách lão trợn mắt nhìn tên ăn vạ nằm dưới đất kia gần giọng. Đúng lúc này Hàn Nhân bỗng lên tiếng:

- Hách trưởng lão, đây chính là đại diện của Dược Bang ứng chiến - Cơ Huyền.

Cơ Huyền lúc này từ từ đứng dậy, phúi lại quần áo, thu lại dáng vẻ uất ức nước mắt như bốc khói biến mất, cậu cười hi hi với Hách lão:

- Hách lão lại gặp ngài rồi, hôm nay ta đại diện cho Dược Bang ứng chiến. Ta không đến muộn chứ.

.....

Dưới quảng trường, nhóm tân sinh nhìn Cơ Huyền thì càng ngạc nhiên hơn vì ở Ngoại Viện đã từng chứng nhìn thấy Cơ Huyền. Hơn nữa còn biết cậu được đặc cách tiến vào nội viện nên ai cũng hâm mộ và ghen tị. Không nghĩ tới Cơ Huyền lại giúp bên kia, nên đối với cậu nhiều thêm cảm giác chán ghét.

- Tên kia có ý gì vậy, lại tham gia với lũ Dược Bang kia ức hiếp Bàn Môn. Tiêu Viêm kia cho tên khốn đó một bài học đi. Đánh bại hắn đi.

Hồ Gia cũng tức giận gầm lên, ánh mắt như muốn lăng trì Cơ Huyền vậy.

- Cơ Huyền rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Ngươi đang suy nghĩ cái gì trong đầu vậy.

Huân Nhi thì tĩnh lặng bên cạnh Hồ Gia, mày liễu nhíu chặt lại. Nàng chưa bao giờ hiểu Cơ Huyền, mỗi hành động của Cơ Huyền luôn đi ngược lại tính toán của nàng. Nhưng ngược lại Cơ Huyền giống như rất hiểu nàng, mỗi bước đi của nàng như bị cậu nhìn thấu. Nàng rất ghét cảm giác bị người khác bắt bài nên luôn cố gắng hiểu được Cơ Huyền. Nhiều năm vậy vẫn âm thầm phải người tìm hiểu Cơ Huyền, cuối cùng trong vô thức vị trí của cậu trong lòng nàng ngày một nặng.

Áp chế cái cảm giác kì lạ mỗi khi gặp Cơ Huyền, Huân Nhi tự nhủ với bản thân “Tiêu Viêm mới là người quan trọng nhất của nàng”. Có điều việc đó có đúng vậy không chỉ có nàng mới biết.

.....

- Không nghĩ tới sẽ gặp huynh ở đây, Cơ Huyền.

Tiêu Viêm cũng bị sự xuất hiện đầy chú ý của Cơ Huyền thu hút, nhìn thấy cậu Tiêu Viêm cũng ánh lên tia ngạc nhiên sau đó giấu nhẹm đi, chỉ cười cười nói.

- Viêm huynh, một thời gian không gặp thực lực tịnh tiến không ít, lại còn lập được thế lực của riêng mình.

Cơ Huyền cũng tươi cười nghênh đón.

- Huyền huynh cũng gia nhập được Dược Bang, xem ra trình độ luyện dược của huynh cũng không tầm thường. Còn được phái ra tham gia cuộc thi quan trọng vậy nữa. Ta thấy có chút xấu hổ.

- Hắc, ngại gì. Ta nào có bản lĩnh như huynh... Chỉ là nhờ may mắn thắng luôn cái chức thủ lĩnh Dược Bang nên miễn cưỡng ngồi trên ghế quyền lực này thôi.

Hách trưởng lão nhìn hai con hồ li trẻ tuổi người một câu ta một câu thập phần “khêm tốn”. Còn đối với Cơ Huyền dành được chức thủ lĩnh dược bang cũng không phải không thể. Dù sao thầy của cậu cũng là lục phẩm dược sư nên bản lĩnh luyện dược không thể kém được. Nhưng người dưới khán đài không nghĩ vậy, từ câu nói của Cơ Huyền và sự im lặng của Hàn Nhân đã chứng minh sự thật.

Một tân sinh lại có thể thắng được chức thủ lĩnh Dược Bang nghĩa là tài luyện đan của cậu không hề thua kém Hàn Nhân, có khi còn nhỉnh hơn.

Ngay cả Tiêu Viêm trên khuôn mặt cũng biểu hiện bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Dị hỏa hiện

Nắm tay Tiêu Viêm siết chặt thành quyền. Một cảm giác ghen tị mặc danh nổi lên trong lòng Tiêu Viêm, cảm giác này rất giống cảm giác khi đối mặt với kẻ từng thắng hắn ở đại hội dược sư. Từ hồi còn ở Tiểu Gia Tiêu Viêm luôn cảm giác ánh mắt Cơ Huyền nhìn hắn chứa sự thương hại, ngay cả khi hắn còn là thiên tài hay hóa phế vật. Cơ Huyền chưa bao giờ xu nịnh lấy lòng hắn hay kính thường hắn, cậu giống như kẻ nằm ngoài tất cả vậy.

Đến khi Tiêu Viêm trở lại là thiên tài hắn lại phát hiện ra Cơ Huyền đã tiến lên hắn một bước. Ba năm gặp lại, Tiêu Viêm tiến bước lớn trong cảnh giới thì Cơ Huyền cũng đồng dạng bước đi dài hơn so với hắn. Hắn biết mình không nên cảm thấy như vậy, dù sao Cơ Huyền cũng từng cứu mạng hắn, còn giúp Tiêu gia truy tìm hung thủ diệt tộc nhưng cảm giác này vẫn như cũ không tan.

Thậm trí Tiêu Viêm còn có “ảo giác” rằng Huân Nhi có tình cảm với Cơ Huyền. Không biết có phải do bị lời nói tác động của Cơ Huyền khi trước mà trong tư tưởng của Tiêu Viêm tự tạo ra cảm giác đó để bản thân có thể hoài nghi Huân Nhi không.

.....

Sự thay đổi của nội tâm của Tiêu Viêm không ai biết được. Lúc này Cơ Huyền tiếp nhận quyền trục của Hách lão, đôi mắt dần nhắm lại, linh hồn lực lượng phá thể mà ra, sau đó xâm nhập vào bên trong quyền trục, thu hoạch tư liệu luyện dược cực kì phức tạp bên trong.

Dưới ánh mắt chú ý của toàn trường, sau vài phút, linh hồn lực lượng của Cơ Huyền cũng từ trong dược phương lui ra. Cơ Huyền đem dược phương trả lại cho Hách trưởng lão ở một bên, mắt tròn tròn nói:

- Hách trưởng lão cũng thật là quá hồ người đi, có thể luyện chế ngũ phẩm đan dược này, xem như là một ngũ phẩm Luyện Dược Sư xác xuất thành công cũng không được bao nhiêu.

Nghe được lời toát ra từ miệng Cơ Huyền kia, mọi người phía dưới không khỏi một trận kinh ngạc xôn xao, ngũ phẩm đan dược, đây chính là phẩm cấp mà ngũ phẩm Luyện Dược Sư mới có thể nhúng tay đó. Là đẳng cấp tứ phẩm, nhưng luyện chế loại đan dược này, không thể nghĩ ngờ thất bại cũng phải đạt đến trên bảy tám mươi phần trăm.

- Ha ha, nếu muốn thi, tự nhiên là phải thi lớn một chút chứ... Ngũ phẩm đan dược này luyện chế có chút khó khăn, nếu thật không được, cùng lắm là luyện chế thất bại cả thôi.

Hách trưởng lão cười nói.

Cơ Huyền thực sự muốn dơ ngón giữa với lão. Lão nói thì nhẹ nhàng lắm, dù là ngũ phẩm dược sư có thể thành công luyện chế ra sợ rằng cũng chỉ có vài người thôi.

Đan dược ghi lại bên trong dược phương, là một loại ngũ phẩm đan dược tên là Long Lực Đan. Loại đan dược này có thể làm cho người phục dùng trong khoảng thời gian ngắn có được lực lượng cực kì mạnh mẽ, loại lực lượng này cùng biên độ đầu khí không quan hệ, mà là một loại lực lượng cực kì thuần túy bên trong cơ thể. Bởi vậy, Long Lực Đan này thuộc loại đan dược có tác dụng trực tiếp tăng thực lực.

Hách trưởng lão nhàn nhạt cười, cũng chẳng quan sắc mặt hai người, mở rộng quyền trục, đem đẳng cấp của Long Lực Đan cho đến một ít về ngoài đọc ra giới thiệu.

Mọi người bên dưới, sau lúc nghe được hiệu quả của đan dược này có thể chấn phúc lực lượng, liền nhin không được con mắt hơi lóe, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên không hổ là ngũ phẩm đan dược, thậm chí có hiệu quả kì dị như thế.

- Nếu đề mục thí hai vị đều đã biết, vậy mời bắt đầu đi.

Hách trưởng lão cất kĩ quyền trục, bàn tay vung lên, hai miếng vải đen trong quảng trường liền bị một trận cuồng phong cuốn bay, lộ ra hai thạch thai bên dưới, cùng với các loại dược tài đầy trên mặt thạch thai.

- Dược liệu của mỗi người, đều là ba phần. Bởi vậy, mỗi người các ngươi có ba lần cơ hội, trong ba lần cơ hội này, ai luyện chế thành công trước liền thắng lợi.

Chỉ vào thạch thai, Hách trưởng lão chậm rãi nói.

- Hai người có dị nghị gì không?

Cả hai đều lắc lắc đầu cùng xoay người quay về một thạch thai trong quảng trường đi đến.

Nhìn thấy song phương đều đã chuẩn bị xong xuôi, Hách trưởng lão trên khuôn mặt ý cười cũng nồng đậm hơn nhiều, xoay người lại, hướng tới quảng trường đông nghìn nghịt, cao giọng vang dội quanh quần trong quảng trường.

- Thì thí, hiện tại bắt đầu!

.....

Sau khi Hách trưởng lão tuyên bố bắt đầu, toàn bộ ánh mắt thoáng cái chuyển hướng tới hai người phía sau thạch thai, âm thanh nhốn nháo cũng dần dần trở nên yên ắng hơn nhiều.

Tầm mắt Cơ Huyền chậm rãi cẩn thận đảo qua dược tài trên thạch thai, sau khi phát hiện không có quên gì, mới khẽ gật đầu, bàn tay vung khẽ, một dược đỉnh toàn thân kim sắc thoáng hiện, dương quang chiếu xạ lên trên đỉnh, nhất thời phản xạ ra quang hoa chói mắt, làm cho người ta phải chuyển ánh mắt đi.

Đây là đỉnh mà Cơ Huyền lấy của Hàn Nhân, vì Cửu Dương Long đỉnh quá bắt mắt rồi hơn nữa lúc ở Gia Mã đã lấy ra dùng trước mặt Tiêu Viêm rồi nên không thể sử dụng nữa. Mà được đỉnh bình thường thì không chịu nổi dị hỏa. Cái đỉnh này miễn cưỡng phù hợp đi.

Mà so với Cơ Huyền thì được đỉnh của Tiêu Viêm hơi kém một chút. Được đỉnh Tiêu Viêm sử dụng thực sự không phải hạng cao cấp gì, giống như một lò nhóm lửa không bám tro vậy.

Trong mắt người ngoài nghề, được đỉnh tốt giống như lợi khí vừa tầm trong tay chiến sĩ, có thể làm cho xác suất luyện đan thành công gia tăng thật lớn, mà hiện giờ được đỉnh Tiêu Viêm sử dụng thế mà lại rách nát như vậy khiến nhiều người có chút kinh thường.

Trong lòng khẽ thở dài một tiếng, Tiêu Viêm ngón tay khẽ lắc, một đoàn thanh sắc hóa điểm nhỏ liền xuất hiện trong lòng bàn tay. Tay nhẹ gảy bên trong đám lửa, hỏa điểm liền vẽ nên một đạo vòng cung giữa không trung, cuối cùng tiến vào được đỉnh. Trong lúc nhất thời, hùng hực hỏa điểm liền bốc lên bên trong được đỉnh.

Cơ Huyền lúc này cũng tập chung vào đan dược, lật nhẹ bàn tay một đoàn hỏa điểm hoàng kim xuất hiện, màu sắc gần như tương đồng với được đỉnh có điều so với được đỉnh chói mù mắt thì hoàng kim hỏa có vẻ trầm hơn. Bên trong hoàng kim hỏa còn có thấp thoáng ngân quang là lục quang.

Cơ Huyền vung tay lên, hoàng kim hỏa điểm cũng tiến vào trong kim hoàng dược đỉnh. Trong lúc nhất thời, kim sắc dược đỉnh chứa đựng kim sắc hỏa điểm, làm cho bên này trở thành địa phương hấp dẫn ánh mắt nhất trong quảng trường.

.....

Tiêu Viêm bỗng nhiên cảm nhận được một trận ba động nóng cháy, lập tức cau mày, quay đầu nhìn lại. Ánh mắt nhìn chăm chăm đoàn kim sắc hỏa điểm kia, Tiêu Viêm trong lòng thoáng kinh dị một tiếng, không nghĩ tới gia hỏa kia còn có được bảo bối hỏa điểm bậc này.

Bên phía các trưởng lão nhìn hỏa điểm của Cơ Huyền mắt cũng muốn lồi cả ra. Mấy lão nhìn nhau lắp bắp:

- Không phải ta nhìn nhầm đúng không? Tiểu tử Cơ Huyền kia cũng sở hữu dị hỏa... Dị hỏa từ lúc nào như rau cải ngoài đồng vậy, mấy tên tiểu tử kia từ khi nào có toàn vật khủng bố như vậy.... Có điều sao hỏa điểm đó quen vậy?

Hách trưởng lão khi nhìn thấy cũng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới dị hỏa của Hà Kim bị Cơ Huyền chế phục được.

.....

Mà Cơ Huyền không biết những điều đó, hiện tại toàn lực của cậu đều tập chung vào đan dược. Não hải Cơ Huyền cấp tốc xem lại các loại tư liệu ghi trên dược phương kia. Luyện chế Long Lực Đan này tài liệu cần thiết thật nhiều, lớn lớn nhỏ nhỏ nhiều loại nhiều thứ cộng lại sợ là phải hơn bốn mươi loại, trình độ dung hợp giữa các loại dược tài, giao tập với nhau, quả thực phiền toái đến mức giống như lẫn lộn lung tung.

Ngũ phẩm đan dược cũng không phải vật tầm thường, loại đan dược cấp bậc này, cho dù là bỏ vào trong Hắc Giác Vực, cũng có thể bán đấu giá ra một cái giá xa xỉ trên trời. Bởi vậy, muốn đem nó thành công luyện chế, tự nhiên cũng cực kì khó khăn. Dù Cơ Huyền có hồn lực cấp bậc cao giai ngũ phẩm dược sư, nhưng vẫn cảm thấy có chút cứng tay.

Sau một khắc tập chung tinh thần, sắp xếp lại các bước Cơ Huyền thở ra một ngụm khí. Hấp khí đem hai loại thảo dược có chút quái quái lại gọi là Khô Minh thảo, đầu khí nhẹ nghiền nó thành vụn rồi đem vụn thảo đẩy vào đỉnh.

Hoàng kim hỏa điểm bốc lên trong dược đỉnh cũng không ngừng vận vẹo, đem vụn thảo tinh luyện. Sau đó tiếp tới các dược thảo trên bàn, dược tài ném giữa không trung cơ hồ chưa từng ngừng nghỉ.

Khuôn mặt ngưng trọng, tay phải Cơ Huyền không chế hỏa hầu, tay trái trên thạch thai bay múa bóng ảnh cũng làm người ta hoa cả mắt. Từng loại dược tài bị ném giữa không trung rơi vào trong dược đỉnh, cuối cùng bị hỏa điểm một ngụm thôn phệ.

Trong quảng trường, Hách trưởng lão khoanh tay đứng lúc này ánh mắt cũng hơi sáng lên. Cơ Huyền lộ ra thủ pháp như vậy, giống như là nước chảy mây trôi, không có nửa điểm đình trệ, nhìn qua cực kì có tính hân thưởng.

Tiêu Viêm phía bên cạnh thực lực cũng không tầm thường, thủ pháp rõ ràng liền mạch không hề kém cạnh Cơ Huyền. Trong nhất thời, mọi người dưới trường chỉ có thể nhìn hai gia hỏa trên đài ngậy ngốc với hỏa điểm bên trong dược đỉnh, học viên có chút không hiểu rõ đây là bước nào của luyện đan thuật.

- Đây là gốc cuối cùng rồi.

Cầm gốc cây có bộ rễ kết lại gần giống một đứa trẻ con đang cười. Nhìn khá ghê rợn. Đem gốc dược tài tiến nhập dược đỉnh, vừa tiến nhập vào trong dược đỉnh, gốc cây trong thoáng chốc bị hỏa điểm vây quanh tinh luyện. Nếu hoàn thành tinh luyện thì này thì Cơ Huyền hoàn toàn có thể ngưng đan.

Đột nhiên, một đạo tiếng vang rất nhỏ cực kì nặng nề từ trong thạch thai truyền ra, bàn tay Cơ Huyền đột nhiên dừng lại. Đầu khí nhẹ đánh nắm đỉnh, bên trong đỉnh lúc này sở dược phẩm vát và tinh luyện dược đã bị đốt sạch. Vừa rồi trong khoảng khắc vô ý, hỏa khí tăng mạnh cuối cùng là kiểm củi ba năm đốt trong một giờ.

- Haiz...

Cơ Huyền lần đầu thất bại, nhất thời lâm đám người nhìn không chuyển mắt phía dưới tiếc hận thở dài một hơi.

Tiêu Viêm trong trầm tư, quay đầu đem ánh mắt hướng được đỉnh của mình, sắc mặt dần ngưng trọng. Một lát sau, thở ra một hơi sâu, bàn tay vung lên, lập tức đem một gốc được tãi ném vào trong được đỉnh. Khi đạt tới được thảo thứ ba mươi tiến nhập vào được đỉnh một đạo âm thanh phùng phực rất nhỏ vang lên bên trong, rồi đột nhiên ngưng đọng xuống. Tiêu Viêm cũng thất bại.

Có điều Tiêu Viêm so với Cơ Huyền có kém hơn chút đỉnh, ít nhất Cơ Huyền đã đạt được tới bước ngưng đan mới thất bại, còn Tiêu Viêm thì mới gần hoàn thành quá trình tinh luyện.

Lần đầu tiên luyện chế, hai người đều là cùng thất bại mà hạ màn, bất quá thất bại này, tựa hồ Cơ Huyền có chút tiêu sái hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Đan thành

Sau lần đầu thất bại Cơ Huyền chưa bắt tay vào luyện chế lần hai, mảy hơi nhịu lại. Đôi mắt linh động liếc lại một lần nữa được phẩm trên thạch thai, trong đầu không ngừng hiện ra đan phương, sau đó Cơ Huyền đem toàn bộ đan phương phân tích cận kề. Xác định rõ được lực, hòa hẫu, từng bước định hình....

Tiêu Viêm bên kia bây giờ cũng hoàn toàn nhắm mắt, giống như Cơ Huyền chưa bắt đầu luyện chế được phẩm.

Nhìn thấy tư thái quỷ dị như vậy của hai người, đám đông dưới quảng trường không khỏi có chút kinh ngạc.

- Tên này, rốt cuộc là đang làm gì thế nhỉ?

Hồ Gia không khỏi khẽ nhíu mày thấp giọng nói, trong thanh âm hơi có chút lo lắng.

- Không vội, thời gian vẫn còn, hơn nữa hắn còn có hai lần cơ hội.

Huân Nhi đáng vẻ vẫn bình đạm nhẹ nói với Hồ Gia. Có điều giọng điệu của nàng có chút kì lạ, ánh mắt nàng giống như không có tiêu cự không biết nhìn về ai, cũng không biết “hắn” mà nàng ta nhắc tới là ai.

- Phù.

Phía Cơ Huyền bỗng vang lên một âm thanh thờ phào. Cậu đứng dậy, phân loại các được phẩm thành các hàng và các vị trí nhất định, cuối cùng còn dôi ra khoảng năm loại được liệu với hình thù có chút dị. Nhìn năm loại được liệu này Cơ Huyền cười lắc đầu:

- Ra là vậy....

Long Uyên thảo, Ngọc Phù dung, Thổ U sâm, Bích Lan điệp, Tiểu Nhi rễ. Năm loại được này chính là quá trình khiến luyện đan có vấn đề. Vừa hay cả năm cái này lại có tính tương sinh và tương khắc với nhau..... Mà khi dung hợp hai loại tương sinh thì loại tương khắc cũng biến thành tương sinh.... Sau đó phải thứ tự dung hợp tránh giống lần trước.

Trong đầu Cơ Huyền đã tìm được mảnh ghép cuối cùng mà cậu cần trong việc luyện chế Long Lực đan này.

Cơ Huyền đã tìm ra nguồn gốc của phiền phức, nhưng có vẻ muốn luyện thành đan thì còn phiền phức hơn. Từ trong giới chỉ lấy ra 5 bình ngọc, Cơ Huyền để xung quanh mình, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào kim sắc hỏa diễm vẫn bốc lên như cũ, bàn tay rất nhanh lại nắm được liệu trên thạch thai, sau đó đưa vào trong được đỉnh.

Mỗi động tác của Cơ Huyền đều cẩn trọng rất nhiều, toàn bộ sự tập trung của cậu dồn vào tinh luyện. Cơ Huyền lựa chọn đưa các được liệu dễ lĩnh luyện và phù hợp với đại đa số các được liệu khác vào trước. sau đó mới đến các loại được liệu khó luyện chế hơn và cuối cùng là các được liệu mang tính xung đột cao. Tuy việc này tốn nhiều thời gian, nhưng bù lại thành công sẽ tăng lên đáng kể.

Tiêu Viêm kia nguyên lại nhắm mắt gần mười phút, lúc này đã mở mắt, hơn nữa vận lưng một cái, bộ dáng giống như mới vừa tỉnh ngủ. Đồng thời Tiêu Viêm cũng bắt đầu luyện chế được liệu.

Nửa canh giờ đồng hồ sau...

Cơ Huyền mới đi được nửa chặng đường, những được liệu đơn giản đã bị cậu sơ chế xong và đưa vào trong bình ngọc. Sau một canh giờ thì tinh liệu thứ ba được đưa vào trong bình ngọc. Hiện tại đến phần được liệu khó luyện và được liệu có tính xung đột cao.

Còn về phần Tiêu Viêm, ngay lúc Tiêu Viêm đem vài loại dược liệu cuối cùng ném vào bên trong dược đỉnh, tinh túy từ mấy chục loại dược tài ngưng tụ thành một đám dược dịch màu đỏ, bỗng nhiên kịch liệt quay cuồng, chợt trong giây lát bộc phát ra trùng kích lực cực kì mạnh mẽ.Ầm một tiếng, lập tức đem nắp dược đỉnh bắn lên trời, mà theo nắp đỉnh bay lên, dược dịch bên trong cũng vung vãi ra ngoài. Cuối cùng rơi trên mặt đất.

- Thì ra là thế...

Ánh mắt nhìn chằm chằm ngọn lửa màu xanh bốc lên, Tiêu Viêm bỗng nhẹ nhàng cười. Trải qua hai lần thất bại, thế nhưng hắn lại mơ hồ nắm giữ một ít huyền diệu trong Long Lực Đan này.

Bởi vậy, lúc này đây, hắn lại tiếp tục không chút chần chờ nghỉ ngơi, tay phải điều khiển ngọn lửa bên trong đỉnh, tay trái chậm rãi di động trên thạch đài.Đột nhiên, bàn tay run lên, ngay sau đó cánh tay hóa thành từng đạo tàn ảnh, mà theo tàn ảnh hiện lên, từng gốc từng gốc dược tài khí thể giống như là đầu đuôi nối tiếp, cuộn cuộn không ngừng bị ném vào trong dược đỉnh.

Hai người lại tiếp tục đắm chìm vào thế giới đan cảnh huyền diệu kia, mỗi người đều lựa chọn con đường thủ pháp luyện đan khác nhau, hiện tại chỉ có thể xem thủ pháp của ai cao minh hơn, hoàn mỹ hơn thôi.

- Chỉ còn lại năm cái dược liệu quái dị các ngươi thôi.

Nhìn năm loại dược liệu khó khăn nhất cuối cùng Cơ Huyền sắc mặt bắt đầu ngưng trọng. Cơ Huyền đưa cái rễ có hình đứa trẻ con cười vào trong dược đỉnh đầu tiên, hòa điểm trong đỉnh ngay lập tức quán lấy ngọn rễ đó. Hồn lực của Cơ Huyền mạnh mẽ tiến nhập vào bên trong chường không dị hóa cần thận, một thời gian ngắn sau rễ cây bị ngưng luyện thành chất lỏng mà lực thẩm. Cơ Huyền nhanh chóng đẩy hai loại dược phẩm khác vào. Ba loại dược liệu hòa vào với nhau một cách nhanh chóng không hề bài xích.

- Bước dung hợp này phải hoàn mỹ.

Hít sâu một hơi áp chế sự dạt dụa của bản thân, Cơ Huyền đem hai loại dược liệu cuối cùng cũng có tính xung khắc với ba loại còn lại đẩy vào trong dược đỉnh. Linh hồn lực kéo lê dẫn dắt tạo ra khoảng cách giữa hai loại dược thảo đó... Hiện giờ trong dược đỉnh như chia ra làm hai phe phái vậy.

Bỗng dược đỉnh của Cơ Huyền rung lắc dữ dội, xem ra phản ứng xung khắc đã xảy ra, các dược phẩm xảy ra quá trình bài xích lẫn nhau. Cứ thế này thì Cơ Huyền sẽ bị luyện chế thất bại mất, tuy vẫn còn dược phẩm nhưng cậu đã tiêu tốn quá nhiều thời gian rồi. Lúc này Cơ Huyền bỗng nở ra ý nghĩ điên cuồng.

Nắm ngón tay của cậu khẽ động, đem các bình ngọc mạnh mẽ hướng tới dược đỉnh, đem toàn bộ những tinh vật đẩy vào đỉnh. Các tinh luyện vật vừa tiến nhập vào đỉnh khiến nó còn trở nên chấn động hơn rất nhiều.

Hừ lạnh một tiếng, thủ ấn trên tay biến hóa, những đoàn dị hỏa cũng biến hóa theo, một con lốc lửa xuất hiện cuốn lấy toàn bộ những gì bên trong đỉnh rồi áp súc nó lại. Phía trên ngọn lửa hoàng kim hùng lực kia, một đoàn dược dịch tinh thuần lớn màu đỏ đang cấp tốc quay cuồng, đoàn dược dịch này bên trong ẩn chứa lực lượng khổng lồ.

- Tinh luyện sắp hoàn thành, kế tiếp, liền là dung hợp.

Thủ ấn lại biến hóa, đoàn hỏa diễm hóa thành quả cầu lửa khổng lồ, đem vây hãm đoàn dược dịch đó vào bên trong. Giống như cảm nhận được lực lượng áp súc đến từ chung quanh, dược dịch màu đỏ nhạt bỗng nhiên kịch liệt dao động, mà theo mỗi một lần dao động của nó, lại có gợn sóng năng lượng cực kì mạnh mẽ từ trong mạnh bạo xuất ra.

- Tang...!

Trên thạch thai, dược đỉnh khẽ run lên, một trận tiếng va chạm thanh thúy vang lên từ bên trong truyền ra.

Trong lúc dược đỉnh run rẩy, dược dịch trong dược đỉnh kịch liệt bốc lên bị kiềm hãm, vô hình đại thủ do linh hồn lực lượng chung quanh hình thành thành, trong khoảnh khắc lực lượng tăng vọt. Nguyên bản một đoàn dược dịch lớn, bây giờ đã chỉ còn cỡ quả bóng bàn, bất quá thời điểm khi nó thu nhỏ lại đến tình trạng như vậy, lại liền lâm vào tình trạng phản kháng, vô luận như thế nào cũng không chịu tiến vào một bước cuối cùng kia.

- Ngưng cho ta!

Tiếng quát hạ xuống, bàn tay Cơ Huyền đột nhiên nắm thật chặt, mà theo bàn tay ép lại, dược dịch chỉ to cỡ quả bóng bàn bên trong dược đỉnh mạnh mẽ run rẩy một trận, chợt lấy mất thường có thể thấy được tốc độ thu nhỏ lại nhanh chóng. Chỉ trong nháy mắt, dược dịch đã không thấy, đổi lại chính là hình thức ban đầu của một viên đan dược màu đỏ nhạt.

Đan dược thành hình, một bước gian nan nhất đã vượt qua, trên trán Cơ Huyền mồ hôi lạnh lộp độp rơi xuống. Thở hổn hển vài hơi không khí, rồi chặt chẽ áp bức thanh sắc hỏa diễm, cũng là bắt đầu chậm rãi phóng xuất ra nhiệt độ nóng cháy, nung miếng đan dược sơ hình bất quy tắc kia.

Nhìn Cơ Huyền kia thở hồng hộc như mất nước, Hách trưởng lão mỉm cười gật đầu, bàn tay chậm rãi vuốt râu.

Trong dược đỉnh, hoàng kim hỏa không ngừng chồm lên, hơi nóng đem dược đỉnh biến thành hỏa lò, mà viên đan dược sơ hình có ngoại hình không theo quy tắc ban đầu, cũng trong lúc bị nung này, chậm rãi trở nên mượt mà hơn, hơn nữa mặt ngoài của nó, nước bóng cũng càng lúc càng lộng lẫy, xa xa nhìn lại, liền giống như một viên hồng bảo thạch, tại bên trong thanh sắc hỏa diễm, tản mát ra quang mang chói mắt.

Mọi bước đều hoàn mỹ nhưng lúc này Cơ Huyền giống như vừa tắm một trận vậy, cả người ướt đầm, khuôn mặt tái nhợt miệt mỏi có điều cậu vẫn miễn cưỡng duy trì được. Ánh mắt gắt gao nhìn trong được đỉnh, một viên đan dược màu đỏ sậm như ản như hiện. Đan dược lúc này đã muốn nội liễm về chói mắt khi trước, nhìn qua, phổ thông như bình thường đan dược, không có một chút ngoại hình của ngũ phẩm đan dược danh tự hiển hách.

Bên trong hỏa diễm, đan dược màu đỏ sậm bắt đầu quay tròn, mà theo sự quay tròn tăng lên, độ nóng cháy bên trong ngọn lửa hoàng kim đang dần hội tụ thành những sợi tơ nhỏ vô hình vận vận, xa xa không ngừng tiến vào bên trong.

- Đang! Đang!

Trong lúc xoay tròn đó, bên trong đan dược đỏ sậm bỗng nhiên có một vòng gọn sóng ám hồng sắc dừng xuất ra, cuối cùng nện thật mạnh lên vách được đỉnh, phát ra thanh âm thanh thúy mà vang dội.

- Chỉ là một đan dược vô tri mà cũng kiêu ngạo vậy sao... Ta không tin không trị được ngươi.

Cơ Huyền cắn chặt răng, đầu khí như biển liên tục tiến vào trong được đỉnh. Đem dị hỏa thúc dục tới cùng cực, dưới nguồn đầu khí cuộn cuộn không dứt thì hoàng kim dị hỏa như được khôi phục lại hình thái bản nguyên, là một đầu hỏa long to lớn, đôi mắt của nó một bên chứa ngân quang một bên phong nhận. Đầu rồng khổng lồ hướng tới viên đan dược đang quây phá kia triển khai tấn công, đan dược đỏ sậm cảm nhận thấy năng lượng cuồng bạo của rồng liền phóng thích ra ba động năng lượng đối kháng.

Đan dược đỏ sậm triển khai tấn công cuồng bạo, nhưng hoàn toàn không thể ảnh hưởng tới hoàng kim long, cuối cùng hoàng kim với năng lực tuyệt đối đem đan dược màu đỏ sậm đó nuốt vào trong bụng. Bên trong bụng hoàng kim long, ba đạo năng lượng phong, lôi và hỏa giao thoa đem toàn bộ sự phản kháng của đan dược mạnh mẽ chôn vùi. Ba loại năng lượng này cùng nhau tinh hóa đan dược, tiến vào giai đoạn cuối cùng.

Bên ngoài, hai tay Cơ Huyền vẫn giữ nguyên thủ ấn, đôi mắt nhắm chặt lại bỗng mở ra. Cậu gầm lên một tiếng:

- Đan thành.

- BÙM!!!

Từ trong được đỉnh, một viên đan dược mượt mà màu đỏ đậm phá đỉnh thoát ra ngoài, một cỗ dược hương nhàn nhạt bỗng nhiên tỏa ra khắp quảng trường. Cơ Huyền bật mạnh, thân hình lao về phía trước nắm lấy đan dược.

Khi Cơ Huyền vừa hoàn thành thì bên Tiêu Viêm truyền tới tiếng nứt vỡ của được đỉnh.

- Răng rắc...

Khe nứt càng lúc càng nhiều, tới cuối cùng, chính ngay cả người trong quảng trường cũng phát hiện biến cố của được đỉnh. Nhìn ngọn lửa màu xanh lạnh đậm lộ ra từ trong khe. Gọn sóng năng lượng khuếch tán ra, lặng yên cùng được đỉnh va chạm. Cuối cùng, mọi người liền nghe thấy một đạo tiếng nổ trầm thấp vang mạnh, mảnh nhỏ của được đỉnh bắn vèo vèo đầy trời.

Chợt tiếng bước chân vang lên, thanh niên hắc bào ngoại hình có chút chật vật chậm rãi đi ra.

Tiêu Viêm giờ khắc này, trên khuôn mặt có chút lổm đổm đen, hắc bào cũng bị cháy sạch không ngừng xuất hiện khúc cuộn và lỗ đen, bên trong bàn tay nắm chặt, không ngừng chảy ra máu đỏ sẫm. Huyết dịch rơi trên mặt đất, bắn tung tóe thành một đóa huyết hoa. Bàn tay dính đầy máu tươi, sau đó chậm rãi mở ra. Theo bàn tay mở ra của Tiêu Viêm, một viên đan dược mượt mà màu đỏ đậm vẫn dính chút máu.

- Đan thành.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Thắng lợi

Quảng trường lâm vào tĩnh lặng nhìn hai viên đan dược màu đỏ sậm nằm thẳng đứng trong tay hai người thanh niên kia. Hai người bước ra khỏi khoan thai tiến tới chỗ Hách trưởng lão đồng thời đưa ra thành phẩm của bản thân.

Hách trưởng lão không chần chừ cười vron tay cẩn thận nhận lấy hai viên ngũ phẩm đan dược bỏ vào lòng bàn tay mình, trong mắt có chút nóng cháy, loại ngũ phẩm đan dược này đối với Đấu Vương cường giả cũng là có hiệu quả, thời điểm cùng người chiến đấu ăn trước một viên lực lượng đột nhiên tăng gấp bội, hiển nhiên lấy được công hiệu ngoài mong đợi.

Khi Hách trưởng lão kiểm nghiệm, trong quảng trường đột nhiên có bóng người chớp động vài thân ảnh già nua bay lên đài, vậy Hách trưởng lão, ánh mắt nhìn viên đan dược màu đỏ đều có chút kinh dị.

- Các ngươi, hai tên giả hòa này...

Nhìn thấy mấy người vây tới, Hách trưởng lão nhất thời nhướng mắt lên, bắt đầu dể lắc đầu, cầm đan dược trong tay nâng tới trước nói:

- Nhìn một cái đi, hẳn chính là Long Lực Đan vừa ra lò, đan dược này còn mang theo chút độ ẩm.

- Ủ, không giả được, Long Lực Đan này ta đã xem Hỏa lão đầu luyện chế qua, đích thật là tỉ lệ, hương vị như vậy.

Một gã ngược đeo huy chương trưởng lão vuốt chòm râu khê gật đầu, cười tán thưởng nói:

- Không nghĩ tới hai tên tiểu tử này đi vào Nội viện cũng không tới ba tháng thời gian, thế nhưng có thể đem Long Lực Đan loại này luyện chế ra, đan dược này ở trong khoa luyện dược cũng chỉ có ít ỏi người có thể làm ra thôi.

Mặt khác mấy gã trưởng lão cũng phụ họa theo.

- Có điều tuy cả hai đều luyện chế ra Long Lực đan nhưng chúng ta phải vẫn phải xem xét tới các yếu tố để xác định người thắng cuộc... Đúng không.

Cầm hai viên Long Lực đan trong tay, Hách trưởng lão bỗng nhiên hắng giọng xuống đối với mấy vị trưởng lão kia nói:

Các vị trưởng lão trầm ngâm một hồi. Rồi một vị trưởng lão tóc bạc, hoa trắng tiến lên nói trước:

- Theo ta thì Cơ Huyền là người là người thắng cuộc. Phương pháp cậu ta đưa ra rất sáng tạo, đối với nhiều đan sư có kinh nghiệm thì hoàn toàn áp dụng được. Hơn nữa luyện đan cũng không phải chú ý tốc độ, mà cần là một trái tim không bị ngoại vật tác động. Biện pháp này vừa vận rèn luyện tâm cảnh.

Một vị trưởng lão khác dáng người to cao tiến lên mắng:

- Rầm thoí, rõ ràng Tiêu Viêm mới là người thắng. Tiểu tử Tiêu Viêm có đảm đương, thất bại không nản. Đảm đương đầu với khó khăn để xây dựng con đường tiến tới thành công, đó là điều mà bất cứ ai cũng phải trải qua mới thành cường giả. Dù là luyện dược sư cũng như vậy.

- Hừ, nếu chỉ biết mù quáng tiến lên không khác gì hạng mềnh phu lỗ măn, là người thì phải biết cân trọng, tính toán chu toàn.

Cuối cùng các trưởng lão có sự bất đồng ý kiến với nhau, cái nhau thành một tràng, có cả dấu hiệu muốn động thủ với nhau. Hách trưởng lão thấy vậy đầu khí uy áp phóng thích ép tới quảng trường, khí tức kinh thiên khiến các học viên đứng gần đó cảm giác lồng ngực như bị hòn đá nặng đè lên, thân thể không tự chủ mà khom xuống.

Ngay cả với Cơ Huyền và Tiêu Viêm đã quen với cường giả uy áp cũng có chút bị đẩy lùi, tuy không giống mấy học viên kia nhưng vẫn cảm thấy chút khó chịu.

Hách trưởng lão nhìn qua Cơ Huyền và Tiêu Viêm nở một nụ cười hài lòng, sau đó khuôn mặt nghiêm nghị nhìn về các trưởng lão đang cãi nhau hừ hừ nói:

- Còn ra thể thống gì! đường đường là các trưởng lão mà cãi nhau trước mặt học viên không thấy mặt mặt sao... Còn tính động thủ nữa. Còn coi lão phu ra gì không.

- Hai tên tiểu tử này luyện đan đều có nét độc đáo riêng biệt, ta biết các ngươi đều có lựa chọn của riêng mình nhưng nhiệm vụ của chúng ta là đưa ra lí lẽ thuyết phục để đưa ra người thắng cuộc chứ không phải giống như mấy tên võ phu, bất đồng ý kiến là đánh nhau. Có hiểu không?

Bị Hách trưởng lão khiển trách các trưởng lão mới từ bên trong thất thổ phục hồi tinh thần, nhìn người trước mặt đang tức giận ra mặt, vội vàng khom người giải thích, ở bên trong viện này Hách trưởng lão có bao nhiêu quyền thế họ đều biết.

- Hách lão nói phải. Là chúng ta quá nóng vội rồi.

Trước lời răn dạy của Hách trưởng lão không ai dám phản đối, một đồng lão già một bó tuổi cười xòa, có chút nịnh nọt. Điều này là Cơ Huyền có cái nhìn mới về vị trưởng lão này, bề ngoài khiêm tốn nhưng thực ra là một kẻ không tầm thường. Cậu nhớ tới câu thành ngữ “Già heo ăn thịt hổ nga”.

Hách trưởng lão sắc mặt hòa hoãn hơn một chút, ánh mắt nhìn về phía Cơ Huyền và Tiêu Viêm rồi nói:

- Qua quá trình luyện đan của hai ngươi chúng ta đều nhìn thấy rõ ràng. Thủ pháp của Cơ Huyền bằng cách phân tách các phần dược liệu ra tinh luyện từng phần rồi mới dung hợp. Biện pháp này không thể nói là không tốt, đối với các phần dược liệu có tính ôn hòa hay mức độ xung khắc dược tính không cao thì hoàn toàn có thể kiểm soát được hóa hầu đơn giản mà nhanh chóng, nếu có luyện hòng thì cũng nhanh chóng bổ sung lại. Nhưng tiêu tốn khá khá thời gian và khi dung hợp các dược liệu dược tính quá mạnh nếu thủ pháp có chút yếu hay linh hồn lực không đủ bao quát dược tính hình thì sẽ dẫn tới ảnh hưởng tới việc tinh luyện, thậm chí còn mất kiểm soát gây là bạo lộ ảnh hưởng tới dược sư.

- Còn Tiêu Viêm thì ngược lại, sử dụng các điều kiện thất bại trước tìm ra mảnh ghép hoàn mỹ trong quá trình phối dược và khống hỏa. Phong cách này cũng phù hợp với hầu hết dược sư, có điều đối với những người có ngộ tính hơi thấp một chút thì khó có thể hoàn thành và nắm bắt trong một sớm một chiều.....

Nghe Hách trưởng lão phân tích những học viên không hiểu gì về luyện đan cũng miễn cưỡng hình dung ra phong cách của hai người. Cơ Huyền sử dụng

khả năng tính toán với thể mạnh của linh hồn lực và sự dồi dào của đầu khí để có thể hoàn thành quá trình. Còn Tiêu Viêm thì ngược lại, sử dụng linh cảm và khả năng linh hội của bản thân để xác định cái phần thiếu sót sau đó điều chỉnh.

- Có điều chúng ta vẫn cần xác định người nào thắng. Vậy chúng ta dựa vào số phiếu của các trưởng lão hiện tại ở tại đây để xác định. ... Nếu các người chọn ai thì hãy chỉ tay về người đó.

Hách trưởng lão vừa dứt lời có ba vị trưởng lão đưa tay lên về phía Tiêu Viêm, phía Cơ Huyền cũng có ba vị trưởng lão tiến tới vị trí cậu. Số phiếu hòa nhau, vậy bây giờ chỉ còn phiếu của Hách trưởng lão để phân định thắng thua.

Bên dưới quảng trường mọi người trở nên có chút háo hức không biết hai kẻ này ai nắm được phần thắng. Phía Dược Bang không có chút động tĩnh gì biểu lộ thập phần trấn tĩnh, còn về Bàn Môn thì nhóm tân sinh này đáng vẻ có chút nóng nảy. Hồ Gia bàn tay siết chặt, Ngô Hạo đôi mày không khỏi nhanh chóng nh皺 lại.

Sau vài khắc ngắn ngủi thì Hách trưởng lão cũng đã đưa ra lựa chọn. Cánh tay lão chậm chậm nhấc lên. sau đó vỗ mạnh lên vai của. Cơ Huyền. Hách trưởng lão nhìn Cơ Huyền thập phần hài lòng, dù sao người cũng là lão đưa vào nên hiện nay đạt được thành tích thì lão cũng được nở mày nở mặt chứ.

Đám người Dược Bang thấy vậy liền thập phần kinh hi, cao giọng hô, lấy nhiễm theo bọn họ trên quảng trường khán giả cũng cao cao giơ bàn tay lên, cả quảng trường âm âm vang dội tiếng vỗ tay.

Một tân sinh của Bàn Môn có vẻ không phục đứng chất vấn:

- Tại sao ngài lại chọn Cơ Huyền, trong khi thủ lĩnh của chúng tôi cũng hoàn thành quá trình luyện đan. Tại sao vậy?

Cuối cùng bị đồng bọn nhanh chóng bịt miệng lời xuống nhưng tên này quá cố chấp vẫn liều mạng vùng ra truy hỏi. ... Một lần nữa toàn trường bị câu nói của tên tân sinh này lại lâm vào hồi im lặng, chờ câu trả lời của Hách trưởng lão. Họ đều biết Hách trưởng lão công minh nhất nhưng họ cũng muốn biết lí do chọn Cơ Huyền là gì.

- Được, có đảm đương, ta thường thức tiểu tử nguoi, đệ tử Bàn Môn qua nhiên có gan dạ. Vậy ta sẽ giải thích cho các người.

Hách trưởng lão nhìn tới tên tân sinh đang bị đồng bọn giữ chặt kia nở nụ cười lớn:

- Đầu tiên hãy nhìn vào bên trong thạch thai của hai người các người sẽ thấy sự khác biệt.

Toàn bộ học viên theo lời của Hách trưởng lão vội vàng quan sát hai khoang thạch thai thì nhận ra bên của Cơ Huyền vẫn còn lại một phần dược phẩm mà bên của Tiêu Viêm đã tiêu tốn hết. Bây giờ họ mới nhớ ra Cơ Huyền mới luyện có hai lần nhưng thời gian của cậu có chút lâu nên họ mới vô tình quên mất điều đó.

- Điều thứ hai so với Cơ Huyền thì Tiêu Viêm chậm hơn một chút ít thời gian. ... Hơn nữa mặc dù hoàn thành nhưng dược đình bị nổ, tuy biết là do dược đình không tốt nhưng đó cũng là do một phần lỗi của luyện dược sư, không phải lần nào cũng may mắn có thể hoàn thành được đan dược khi dược đình bị nổ đúng chứ Tiêu Viêm.

Lần này ánh mắt Hách trưởng lão đảo tới Tiêu Viêm, trong lời nói có chút răn dạy chỉ bảo.

- Đệ tử đã hiểu.

- hiện tại còn có dị nghị gì không?

Hách trưởng lão trên mặt ý cười nói.

Tiêu Viêm giờ phút này trên vì quá trình luyện đan vừa rồi mà mặt không còn chút huyết, một lúc sau hắn mới lắc đầu cắn răng:

- Không có!

Khẽ gật đầu, Hách trưởng lão xoay về hướng quảng trường trầm giọng nói:

- Tỷ thí đã kết thúc, ta tuyên bố luyện đan tỷ thí lần này, Cơ Huyền thắng!

Nghe được lời tuyên bố của Hách trưởng lão đệ tử Bàn Môn bên dưới trở nên ỉu xiu, ánh mắt nhìn Cơ Huyền giống như có thù giết cha đoạt thê vậy, nồng đậm chán ghét.

Chỉ có Huân Nhi là không có cảm xúc đó, đúng hơn là nàng có chút nhẹ nhõm vì Cơ Huyền đã thắng. Ngoài cảm giác đó ra thì không có chút chán ghét nào với Cơ Huyền. Nhưng nàng giấu cảm giác với Cơ Huyền này rất sâu, bề ngoài vẫn bình đạm tiến tới chỗ Tiêu Viêm an ủi không ai nhận ra khác thường.

- Tuy Bàn Môn đã thua có điều yêu cầu của người đối với bọn họ đừng quá hà khắc vì sau lưng còn có lão già đại trưởng lão nhìn chăm chăm vào. Người ta có câu đánh chó phải ngó mặt chủ, người chú ý chút.

Hách trưởng lão chợt truyền âm nói với Cơ Huyền.

- Vâng. Tiểu tử sẽ có chừng mực.

Cơ Huyền nhìn Hách trưởng lão gật đầu. Cậu tiến tới phía trước Bàn Môn nói:

- Bàn Môn đã thua rồi, nhưng nể mặt Tiêu Viêm nên yêu cầu với Bàn Môn thay đổi một chút. Không cần các người làm thuộc hạ hay điểm cống nạp gì cả. Thay vào đó Dược Bang chúng ta sẽ cung cấp nơi bán hàng cho Bàn Môn các người chỉ cần người trả phí thuê đúng hạn là được, ngoài ra chỉ chúng ta cũng chỉ lấy thêm ít chi phí ngoài lề thôi... Những cái đó Dược Bang sẽ phái người tới trình bày chi tiết sau.

Đám người Bàn Môn nhìn thấy Cơ Huyền tiến tới liền có chút căm phẫn, nhưng khi nghe điều kiện của Cơ Huyền thì ngạc nhiên tới trợn mắt, không nghĩ cuối cùng là không chỉ bác bỏ điều kiện cũ mà còn tặng thêm ưu đãi cho Bàn Môn hiện tại có chút ngại ngùng.

- Hừ.. Đừng nghĩ đưa ra điều kiện như vậy là chúng ta sẽ biết ơn. Đi thôi.

Hồ Gia nổi giận đùng đùng cùng Ngô Hạo diu Tiêu Viêm rời đi đến Long Lực đan cũng không lấy, đám đệ tử Bàn Môn cũng cùng đi theo, cuối cùng là Huân Nhi.

Hách trưởng lão cười cười, trong tay cầm viên Long Lực Đan đỏ sậm thoáng chần chờ một chút, đem nó đưa cho Cơ Huyền nói:

- Đó là chiến lợi phẩm của người, nên thu về đi.

Mặc dù Hách trưởng lão chần chờ chỉ trong chớp mắt, vẫn như cũ không tránh được mắt Cơ Huyền, liền nói:

- Hách trưởng lão cấp phương thuốc cho viên Long Lực Đan này, giá trị có thể cao hơn một quả đan dược này nhiều lắm, cái này cấp cho trưởng lão đi.

Hách trưởng lão thoáng giật mình, nhưng mà trầm ngâm chỉ chốc lát, lại như cũ lắc đầu đem nó nhét vào tay Cơ Huyền, cười khổ nói:

- Quên đi, Long Lực Đan này những tên kia đều mê tít mắt, ta nếu thu xuống sợ là bị bọn họ cười nhạo một phen, người nếu có tâm ngày sau luyện chế có dư, lại cho lão một quả, ta tự nhiên nhớ kỹ.

- Chỉ cần ta tìm đủ dược liệu, luyện chế ra trước tiên sẽ đưa cho trưởng lão.

- Ha ha ha ha, có tâm là tốt rồi, về phần dược liệu, ha ha... Nội viện mấy năm nay góp nhặt cũng không ít, dược liệu khó kia vừa đẹp do ta chương quản, khụ, ngày nào đó nếu cần thì đến thăm chút đi.

Hách trưởng lão cười cười mặt gian gian, nói xong vài câu, còn vỗ nhẹ vai Cơ Huyền, ý tứ kia chỉ có hai người hiểu được.

Nghe được lời này của Hách trưởng lão, Cơ Huyền đầu tiên là ngần ra, chợt xẹt qua một tia kinh hi, hướng về phía trước gật gật đầu. Nói về thực lực trong Nội viện, góp nhặt không ít dược liệu cực kỳ khó gặp, mấy thứ này đối với Cơ Huyền mà nói, chính là lực hấp dẫn lớn lao.

Hách trưởng lão cười gật đầu nói:

- Tốt lắm, hôm nay luyện đan người chỉ sợ cũng đã tới cực hạn, vẫn nên trước về nghỉ ngơi đi.

Nói xong hắn liền dẫn đầu xoay người bước ra ngoài quảng trường.

Cơ Huyền khẽ gật đầu cũng rời đi dưới ánh mắt ánh mắt soi mói nóng bỏng, hoan hô ra khỏi quảng trường.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Thắng lợi

Quảng trường lâm vào tĩnh lặng nhìn hai viên đan dược màu đỏ sậm nằm thẳng đứng trong tay hai người thanh niên kia. Hai người bước ra khỏi khoan thai tiến tới chỗ Hách trưởng lão đồng thời đưa ra thành phẩm của bản thân.

Hách trưởng lão không chần chờ cười vուն tay cẩn thận nhận lấy hai viên ngũ phẩm đan dược bỏ vào lòng bàn tay mình, trong mắt có chút nóng cháy, loại ngũ phẩm đan dược này đối với Đấu Vương cường giả cũng là có hiệu quả, thời điểm cùng người chiến đấu ăn trước một viên lực lượng đột nhiên tăng gấp bội, hiển nhiên lấy được công hiệu ngoài mong đợi.

Khi Hách trưởng lão kiểm nghiệm, trong quảng trường đột nhiên có bóng người chớp động vài thân ảnh già nua bay lên đài, vậy Hách trưởng lão, ánh mắt nhìn viên đan dược màu đỏ đều có chút kinh dị.

- Các ngươi, hai tên gia hỏa này...

Nhìn thấy mấy người vây tới, Hách trưởng lão nhất thời nhướng mắt lên, bắt đầu đi lắc đầu, cầm đan dược trong tay nâng tới trước nói:

- Nhìn một cái đi, hẳn chính là Long Lực Đan vừa ra lò, đan dược này còn mang theo chút độ ẩm.

- Ủ, không giả được, Long Lực Đan này ta đã xem Hỏa lão đầu luyện chế qua, đích thật là tỉ lệ, hương vị như vậy.

Một gã ngược đeo huy chương trưởng lão vuốt cằm râu khê gật đầu, cười tán thưởng nói:

- Không nghĩ tới hai tên tiểu tử này đi vào Nội viện cũng không tới ba tháng thời gian, thế nhưng có thể đem Long Lực Đan loại này luyện chế ra, đan dược này ở trong khoa luyện dược cũng chỉ có ít ỏi người có thể làm ra thôi.

Mặt khác mấy gã trưởng lão cũng phụ họa theo.

- Có điều tuy cả hai đều luyện chế ra Long Lực đan nhưng chúng ta phải vẫn phải xem xét tới các yếu tố để xác định người thắng cuộc... Đúng không.

Cầm hai viên Long Lực đan trong tay, Hách trưởng lão bỗng nhiên hắng giọng xuống đối với mấy vị trưởng lão kia nói:

Các vị trưởng lão trầm ngâm một hồi. Rồi một vị trưởng lão tóc bạc, hoa trắng tiến lên nói trước:

- Theo ta thì Cơ Huyền là người là người thắng cuộc. Phương pháp cậu ta đưa ra rất sáng tạo, đối với nhiều đan sư có kinh nghiệm thì hoàn toàn áp dụng được. Hơn nữa luyện đan cũng không phải chú ý tốc độ, mà cần là một trái tim không bị ngoại vật tác động. Biện pháp này vừa vận rèn luyện tâm cảnh.

Một vị trưởng lão khác dáng người to cao tiến lên mắng:

- Rầm thoí, rõ ràng Tiêu Viêm mới là người thắng. Tiểu tử Tiêu Viêm có đảm đương, thất bại không nản. Đảm đương đầu với khó khăn để xây dựng con đường tiến tới thành công, đó là điều mà bất cứ ai cũng phải trải qua mới thành cường giả. Dù là luyện dược sư cũng như vậy.

- Hừ, nếu chỉ biến mù quáng tiến lên không khác gì hạng mềnh phu lỗ mẫn, là người thì phải biết cân trọng, tính toán chu toàn.

Cuối cùng các trưởng lão có sự bất đồng ý kiến với nhau, cái nhau thành một tràng, có cả dấu hiệu muốn động thủ với nhau. Hách trưởng lão thấy vậy đầu khí uy áp phóng thích ép tới quảng trường, khí tức kinh thiên khiến các học viên đứng gần đó cảm giác lồng ngực như bị hòn đá nặng đè lên, thân thể không tự chủ mà khom xuống.

Ngay cả với Cơ Huyền và Tiêu Viêm đã quen với cường giả uy áp cũng có chút bị đẩy lùi, tuy không giống mấy học viên kia nhưng vẫn cảm thấy chút khó chịu.

Hách trưởng lão nhìn qua Cơ Huyền và Tiêu Viêm nở một nụ cười hài lòng, sau đó khuôn mặt nghiêm nghị nhìn về các trưởng lão đang cãi nhau hừ hừ nói:

- Còn ra thể thống gì! đường đường là các trưởng lão mà cãi nhau trước mặt học viên không thấy mặt mặt sao... Còn tính động thủ nữa. Còn coi lão phu ra gì không.

- Hai tên tiểu tử này luyện đan đều có nét độc đáo riêng biệt, ta biết các ngươi đều có lựa chọn của riêng mình nhưng nhiệm vụ của chúng ta là đưa ra lí lẽ thuyết phục để đưa ra người thắng cuộc chứ không phải giống như mấy tên võ phu, bất đồng ý kiến là đánh nhau. Có hiểu không?

Bị Hách trưởng lão khiển trách các trưởng lão mới từ bên trong thất thố phục hồi tinh thần, nhìn người trước mặt đang tức giận ra mặt, vội vàng khom người giải thích, ở bên trong viện này Hách trưởng lão có bao nhiêu quyền thế họ đều biết.

- Hách lão nói phải. Là chúng ta quá nóng vội rồi.

Trước lời răn dạy của Hách trưởng lão không ai dám phản đối, một đồng lão già một bó tuổi cười xòa, có chút nịnh nọt. Điều này là Cơ Huyền có cái nhìn mới về vị trưởng lão này, bề ngoài khiêm tốn nhưng thực ra là một kẻ không tầm thường. Cậu nhớ tới câu thành ngữ “Già heo ăn thịt hổ nga”.

Hách trưởng lão sắc mặt hòa hoãn hơn một chút, ánh mắt nhìn về phía Cơ Huyền và Tiêu Viêm rồi nói:

- Qua quá trình luyện đan của hai ngươi chúng ta đều nhìn thấy rõ ràng. Thủ pháp của Cơ Huyền bằng cách phân tách các phần dược liệu ra tinh luyện từng phần rồi mới dung hợp. Biện pháp này không thể nói là không tốt, đối với các phần dược liệu có tính ôn hòa hay mức độ xung khắc dược tính không cao thì hoàn toàn có thể kiểm soát được hóa hầu đơn giản mà nhanh chóng, nếu có luyện hỏng thì cũng nhanh chóng bỏ sung lại. Nhưng tiêu tốn khá khá thời gian và khi dung hợp các dược liệu dược tính quá mạnh nếu thủ pháp có chút yếu hay linh hồn lực không đủ bao quát dược tính hình thì sẽ dẫn tới ảnh hưởng tới việc tinh luyện, thậm chí còn mất kiểm soát gây là bạo lộ ảnh hưởng tới dược sư.

- Còn Tiêu Viêm thì ngược lại, sử dụng các điều kiện thất bại trước tìm ra mảnh ghép hoàn mỹ trong quá trình phối dược và khống hỏa. Phong cách này cũng phù hợp với hầu hết dược sư, có điều đối với những người có ngộ tính hơi thấp một chút thì khó có thể hoàn thành và nắm bắt trong một sớm một chiều.....

Nghe Hách trưởng lão phân tích những học viên không hiểu gì về luyện đan cũng miễn cưỡng hình dung ra phong cách của hai người. Cơ Huyền sử dụng khả năng tính toán với thể mạnh của linh hồn lực và sự dồi dào của đầu khí để có thể hoàn thành quá trình. Còn Tiêu Viêm thì ngược lại, sử dụng linh cảm và khả năng lĩnh hội của bản thân để xác định cái phần thiếu sót sau đó điều chỉnh.

- Có điều chúng ta vẫn cần xác định người nào thắng. Vậy chúng ta dựa vào số phiếu của các trưởng lão hiện tại ở tại đây để xác định. ... Nếu các người chọn ai thì hãy chỉ tay về người đó.

Hách trưởng lão vừa dứt lời có ba vị trưởng lão đưa tay lên về phía Tiêu Viêm, phía Cơ Huyền cũng có ba vị trưởng lão tiến tới vị trí cạnh. Số phiếu hòa nhau, vậy bây giờ chỉ còn phiếu của Hách trưởng lão để phân định thắng thua.

Bên dưới quảng trường mọi người trở nên có chút háo hức không biết hai kẻ này ai nắm được phần thắng. Phía Dược Bang không có chút động tĩnh gì biểu lộ thập phần trấn tĩnh, còn về Bàn Môn thì nhóm tân sinh này đáng vẻ có chút nóng nảy. Hồ Gia bàn tay siết chặt, Ngô Hạo đôi mày không khỏi nhanh chóng nhàu lại.

Sau vài khắc ngắn ngủi thì Hách trưởng lão cũng đã đưa ra lựa chọn. Cánh tay lão chậm chậm nhấc lên. sau đó vỗ mạnh lên vai của. Cơ Huyền. Hách trưởng lão nhìn Cơ Huyền thập phần hài lòng, dù sao người cũng là lão đưa vào nên hiện nay đạt được thành tích thì lão cũng được nở mày nở mặt chứ.

Đám người Dược Bang thấy vậy liền thập phần kinh hi, cao giọng hô, lấy nhiệm theo bọn họ trên quảng trường khán giả cũng cao cao giơ bàn tay lên, cả quảng trường âm âm vang dội tiếng vỗ tay.

Một tân sinh của Bàn Môn có vẻ không phục đứng chần chờ:

- Tại sao ngài lại chọn Cơ Huyền, trong khi thủ lĩnh của chúng tôi cũng hoàn thành quá trình luyện đan. Tại sao vậy?

Cuối cùng bị đồng bọn nhanh chóng bịt miệng lời xuống nhưng tên này quá cố chấp vẫn liều mạng vùng ra truy hỏi. ... Một lần nữa toàn trường bị câu nói của tên tân sinh này lại lâm vào hồi im lặng, chờ câu trả lời của Hách trưởng lão. Họ đều biết Hách trưởng lão công minh nhất nhưng họ cũng muốn biết lí do chọn Cơ Huyền là gì.

- Được, có đảm đương, ta thưởng thức tiểu tử ngươi, đệ tử Bàn Môn qua nhiên có gan dạ. Vậy ta sẽ giải thích cho các người.

Hách trưởng lão nhìn tới tên tân sinh đang bị đồng bọn giữ chặt kia nở nụ cười lớn:

- Đầu tiên hãy nhìn vào bên trong thạch thai của hai người các người sẽ thấy sự khác biệt.

Toàn bộ học viên theo lời của Hách trưởng lão vội vàng quan sát hai khoang thạch thai thì nhận ra bên của Cơ Huyền vẫn còn lại một phần dược phẩm mà bên của Tiêu Viêm đã tiêu tốn hết. Bây giờ họ mới nhớ ra Cơ Huyền mới luyện có hai lần nhưng thời gian của cậu có chút lâu nên họ mới vô tình quên mất điều đó.

- Điều thứ hai so với Cơ Huyền thì Tiêu Viêm chậm hơn một chút ít thời gian. ... Hơn nữa mặc dù hoàn thành nhưng dược đình bị nổ, tuy biết là do dược đình không tốt nhưng đó cũng là do một phần lỗi của luyện dược sư, không phải lần nào cũng may mắn có thể hoàn thành được đan dược khi dược đình bị nổ đúng chứ Tiêu Viêm.

Lần này ánh mắt Hách trưởng lão đảo tới Tiêu Viêm, trong lời nói có chút răn dạy chỉ bảo.

- Đệ tử đã hiểu.

- hiện tại còn có dị nghị gì không?

Hách trưởng lão trên mặt ý cười nói.

Tiêu Viêm giờ phút này trên vì quá trình luyện đan vừa rồi mà mặt không còn chút huyết, một lúc sau hắn mới lắc đầu cắn răng:

- Không có!

Khẽ gật đầu, Hách trưởng lão xoay về hướng quảng trường trầm giọng nói:

- Tỷ thí đã kết thúc, ta tuyên bố luyện đan tỷ thí lần này, Cơ Huyền thắng!

Nghe được lời tuyên bố của Hách trưởng lão đệ tử Bàn Môn bên dưới trở nên ỉu xiu, ánh mắt nhìn Cơ Huyền giống như có thù giết cha đoạt thê vậy, nồng đậm chán ghét.

Chỉ có Huân Nhi là không có cảm xúc đó, đúng hơn là nàng có chút nhẹ nhõm vì Cơ Huyền đã thắng. Ngoài cảm giác đó ra thì không có chút chán ghét nào với Cơ Huyền. Nhưng nàng giấu cảm giác với Cơ Huyền này rất sâu, bề ngoài vẫn bình đạm tiến tới chỗ Tiêu Viêm an ủi không ai nhận ra khác thường.

- Tuy Bàn Môn đã thua có điều yêu cầu của người đối với bọn họ đừng quá hà khắc vì sau lưng còn có lão già đại trưởng lão nhìn chăm chăm vào. Người ta có câu đánh chó phải ngó mặt chủ, người chú ý chút.

Hách trưởng lão chợt truyền âm nói với Cơ Huyền.

- Vâng, Tiểu tử sẽ có chừng mực.

Cơ Huyền nhìn Hách trưởng lão gật đầu. Cậu tiến tới phía trước Bàn Môn nói:

- Bàn Môn đã thua rồi, nhưng nể mặt Tiêu Viêm nên yêu cầu với Bàn Môn thay đổi một chút. Không cần các người làm thuộc hạ hay điểm cống nạp gì cả. Thay vào đó Dược Bang chúng ta sẽ cung cấp nơi bán hàng cho Bàn Môn các người chỉ cần người trả phí thuê đúng hạn là được, ngoài ra chỉ chúng ta cũng chỉ lấy thêm ít chi phí ngoài lề thôi... Những cái đó Dược Bang sẽ phái người tới trình bày chi tiết sau.

Đám người Bàn Môn nhìn thấy Cơ Huyền tiến tới liền có chút căm phẫn, nhưng khi nghe điều kiện của Cơ Huyền thì ngạc nhiên tới trợn mắt, không nghĩ cuối cùng là không chỉ bác bỏ điều kiện cũ mà còn tặng thêm ưu đãi cho Bàn Môn hiện tại có chút ngại ngùng.

- Hừ.. Đừng nghĩ đưa ra điều kiện như vậy là chúng ta sẽ biết ơn. Đi thôi.

Hồ Gia nổi giận đùng đùng cùng Ngô Hạo diu Tiêu Viêm rồi đi đến Long Lực đan cũng không lấy, đám đệ tử Bàn Môn cũng cùng đi theo, cuối cùng là Huân Nhi.

Hách trưởng lão cười cười, trong tay cầm viên Long Lực Đan đỏ sậm thoáng chần chờ một chút, đem nó đưa cho Cơ Huyền nói:

- Đó là chiến lợi phẩm của người, nên thu về đi.

Mặc dù Hách trưởng lão chần chờ chỉ trong chớp mắt, vẫn như cũ không tránh được mắt Cơ Huyền, liền nói:

- Hách trưởng lão cấp phương thuốc cho viên Long Lực Đan này, giá trị có thể cao hơn một quả đan dược này nhiều lắm, cái này cấp cho trưởng lão đi.

Hách trưởng lão thoáng giật mình, nhưng mà trầm ngâm chỉ chốc lát, lại như cũ lắc đầu đem nó nhét vào tay Cơ Huyền, cười khổ nói:

- Quên đi, Long Lực Đan này những tên kia đều mê tít mắt, ta nếu thu xuống sợ là bị bọn họ cười nhạo một phen, người nếu có tâm ngày sau luyện chế có dư, lại cho lão một quả, ta tự nhiên nhớ kỹ.

- Chỉ cần ta tìm đủ dược liệu, luyện chế ra trước tiên sẽ đưa cho trưởng lão.

- Ha ha ha ha, có tâm là tốt rồi, về phần dược liệu, ha ha... Nội viện mấy năm nay góp nhặt cũng không ít, dược liệu khó kia vừa đẹp do ta chương quản, khụ, ngày nào đó nếu cần thì đến thăm chút đi.

Hách trưởng lão cười cười mặt gian gian, nói xong vài câu, còn vỗ nhẹ vai Cơ Huyền, ý tứ kia chỉ có hai người hiểu được.

Nghe được lời này của Hách trưởng lão, Cơ Huyền đầu tiên là ngần ra, chợt xẹt qua một tia kinh hi, hướng về phía trước gật gật đầu. Nói về thực lực trong Nội viện, góp nhặt không ít dược liệu cực kỳ khó gặp, mấy thứ này đối với Cơ Huyền mà nói, chính là lực hấp dẫn lớn lao.

Hách trưởng lão cười gật đầu nói:

- Tốt lắm, hôm nay luyện đan người chỉ sợ cũng đã tới cực hạn, vẫn nên trước về nghỉ ngơi đi.

Nói xong hắn liền dẫn đầu xoay người bước ra ngoài quảng trường.

Cơ Huyền khẽ gật đầu cũng rời đi dưới ánh mắt soi mói nóng bỏng, hoan hô ra khỏi quảng trường.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Tài bảo trong rừng sâu

Trong một góc thâm sơn mờ mịt một mảnh màu xanh kéo dài đến cuối tầm mắt giống như màu xanh của hải dương vô tận. Bỗng nhiên rừng cây khẽ rung chuyển, một làn sóng như thủy triều màu xanh biếc thật lớn rộng gần trăm trượng từ xa quét tới, như ẩn như hiện khiến người ta lú lười run sợ.

Phía trên rừng rậm, bỗng nhiên một tiếng xé gió vang lên, từ đằng xa một đạo thân ảnh đang bay giữa không trung hiện lên, không phải ai khác chính là Cơ Huyền. Huyền Dực sau lưng Cơ Huyền nhẹ nhàng khẽ lay động giúp thân thể trôi nổi giữa không trung, ánh mắt hướng nhìn xuống phía dưới không thấy được tận cùng của rừng rậm, trên mặt thoáng cười khổ, hắn không nghĩ rằng ở phía ngoài của Nội Viện lại có mảng rừng rậm to lớn như thế, thậm chí rộng lớn như ma thú sơn mạch trải ngang qua Gia Mã Đế Quốc cũng không hơn nó được.

Ánh mắt Cơ Huyền dò xét động tĩnh xung quanh một lần, ẩn ẩn nghe được sâu trong rừng rậm vang lên một ít tiếng của ma thú kêu trầm thấp, gầm gừ. Huyền Dực sau lưng nhẹ nhàng rung lên, thân hình lại lần nữa hóa thành một bóng đen tiếp tục bay xuyên qua dãy núi liên miên bất tận trong rừng rậm.

Cuối cùng sau một đoạn thời gian dài tìm kiếm Cơ Huyền tìm được một đầm lầy nằm giữa hai ngọn núi, nơi này khá ẩm ướt có lẽ do nước chảy từ trên núi hướng xuống mặt đất. Bùn đất dưới chân khá ướt át, đặc biệt khi đi đến chỗ dầy đất trung tâm, nơi này cơ hồ hoàn toàn bị biến thành đầm lầy phủ bởi số lượng lớn cỏ cây xanh tốt.

- Cuối cùng cũng tìm được địa phương phù hợp.

Nhìn đồng bùn đất màu Cơ Huyền thở phào một hơi, sau vụ Long Lực đan thì Cơ Huyền tính nghỉ ngơi thì bị hệ thống bắt tiến vào nơi khi họ cò gậy này để luyện tập hoàn thiện tầng thứ nhất của Tam Thiên Lôi Động – Lôi Thiểm.

- Haizz, chắc trong thời gian tới phải ở lại nơi đây rồi.

Đúng như Cơ Huyền nghĩ, để đạt được tầng thứ nhất Lôi Thiểm quả nhiên là khó khăn. Nên cuối cùng phải khổ luyện một thời gian không ngắn ở đây.

....

Gần như một tháng thời gian vội vàng qua đi...

Tại bên trong đầm lầy không lưu lại dấu vết gì, Cơ Huyền cước bộ như giẫm trên đất bằng hành tẩu tại đầm lầy dầy bùn đất. Quả thật một tháng thời gian này rất vất vả tập luyện.

Phía trên đầm lầy, Cơ Huyền hai tay vẫy về phía sau, bàn chân đạp lên phía trên đầm lầy, quả thật giống như đang đi trên mặt đất bằng phẳng.

Không có dấu vết, thật kỳ dị, làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc. Tinh tế quan sát, nguyên lai tại chỗ bàn chân, có thêm hai luồng ngân sắc quang đoàn lớn bằng bàn tay nhỏ, quang đoàn hơi lóe ra, từng đạo điện mang giống như xúc tu không ngừng kéo dài mà ra, ngẫu nhiên tiếp xúc với bùn đất bên trong, khẽ làm cho chỗ đất bùn kia sôi trào lên.

Đầm lầy hơi nhúc nhích, mấy con độc xà màu đen lặng lẽ ẩn núp nhìn Cơ Huyền vọt đi, nhưng mà ngay khi bọn chúng chuẩn bị mở chiếc mồm dữ tợn ra thì bàn chân cậu ngân mang khẽ run lên, vài đạo tia điện màu bạc bắn ra, đâm thẳng vào bên trong đầm lầy, dễ dàng xuyên thủng đầu mấy con độc xà.

Đầm lầy nổi lên đầy xác của độc xà, Cơ Huyền khẽ nhếch miệng cười, cơ chân phải lên hít một hơi, rồi lại đạp thật mạnh xuống.

Chỗ chân của Cơ Huyền vừa đạp mạnh xuống, hiện ra quang đoàn màu bạc đột nhiên vỡ ra gần gấp đôi, khi thu nhỏ lại, vền vền chỉ là thời gian nhảy mất, ngay tại lúc chân phải đạp xuống, quang đoàn màu bạc trở nên vỡ tung, nhất thời một cổ thanh âm sấm trầm thấp vang lên, khuếch tán mà ra, mấy thước phụ cận đầm lầy đều chấn động khiến cho nước hơi hơi dập dờn.

"Xuy "

Bàn chân hạ xuống, ngân quang lóe ra, thân thể Cơ Huyền bỗng nhiên quỷ dị xuất hiện một trận hư ảo, lúc này lại là sắc như lưỡi dao, nhìn qua cũng có thể thấy rõ. Cơ Huyền thân thể hư ảo, một đạo hắc sắc quang tuyến từ không gian bên trong lướt qua...

Ước chừng mấy chục thước, bùn đất tại đầm lầy bỗng nhiên hiện ra hai luồng xoáy, mà ở phía trên, bóng đen vẫn như quỷ mỵ lặng lẽ hiện ra...

- Thành công rồi sao?

Hiện ra thân ảnh, Cơ Huyền chuyện thứ nhất đó là cấp tốc nhìn lại, đợi đến khi ánh mắt hắn nhìn thấy hơn hai mươi thước phía sau, nơi đó có một đạo hư ảnh màu đen tinh tế chém tới, không ngờ đó lại chính là hư ảnh của mình để lại...

- Cuối cùng cũng thành công.

.....

Tại trên đỉnh ngọn núi, có một thanh niên mặc áo bào trắng đang ngồi xếp bằng tu luyện. Hai tay kết ấn, hô hấp bình thản mà dài, sâu. Hơn nữa mỗi một lần thổ nạp, quanh thân không gian xuất hiện những luồng ba động rất nhỏ, một ngọn lửa nóng cháy từ từ thâm thấu ra, cuối cùng theo hô hấp, xâm nhập vào cơ thể...

Lặng lẽ một mình tu luyện, ước chừng kéo dài gần một canh giờ đồng hồ, Cơ Huyền từ trên đỉnh núi, áo bào tung bay chậm rãi hạ xuống, hai mắt đang nhắm chặt, run run nhẹ nhẹ mở ra.

Hai tháng tại thâm sơn tu luyện, thu hoạch cũng không nhỏ, khẽ vận vẹo cổ, cảm thụ được trong cơ thể có một dòng nước ấm chầm chậm lưu chuyển không ngừng, Cơ Huyền khẽ miệng nhin không được khẽ cười.

Hai tháng khổ tu, Cơ Huyền không chỉ có đem Tam Thiên Lôi Động tu luyện tới tầng thứ nhất Lôi thiểm cảnh giới, hơn nữa đầu khí trong cơ thể cũng càng ngày càng tinh thuần.

Cơ Huyền đoán, hiện tại chính mình, trong thời gian tu luyện Tam Thiên Lôi Động, đầu khí đã đạt đến nhất tinh đỉnh phong Đẩu Linh.

Đang đứng ở trên tảng đá, Cơ Huyền khoanh tay, ánh mắt trông về phía rừng rậm mờ mịt phía xa kia. Gió đang thổi nhẹ, nhưng khiến cho một mảng rừng rậm cây cối dập dờn từ xa cuộn tới liên miên, cơ hồ như biển rộng đang cuộn sóng, làm cho người ta cảm thấy uy lực của thiên nhiên thật là đáng sợ... Bỗng nghe tiếng thú rống lên, nghe như tiếng sấm sét, mạnh mẽ.

- Tiếng rống to thật, nghe tiếng kêu này, ma thú này cũng ngang với cấp bậc cường giả đầu vương?

Cơ Huyền ngẩng đầu nhìn phía dãy núi xa xa, kinh ngạc nói từ bên trong dãy núi xa xa vang lên.

- Qua đó xem.

Huyền Dực máy động hơi hơi rung lên, thân thể phóng lên cao rồi phi hành tới hướng thú gầm mà đến.

Hiện tại Cơ Huyền thực sự có hứng thú với ma thú, chính xác mỗi lần gặp một con ma thú cường đại nào đó thì cậu đều thu được lợi, thậm chí thu phục được ma thú đó.

Vén vén chưa đến mười phút đồng hồ, liền tiếp cận nơi có tiếng thú kêu, hơn nữa khi nghe thấy tiếng thú kêu, còn có thể cảm ứng được mấy cỗ hơi thở khác, những hơi thở mạnh mẽ so có lẽ thực lực cũng khoảng Đầu Linh cao giai không sai biệt nhiều, thậm chí trong đó có một hai đạo hơi thở còn mạnh mẽ hơn.

- Nơi này có thể có Đầu Vương cường giả sao?

Hiện lên ý niệm này, Cơ Huyền hơi có chút cảnh giác, thật cẩn thận ẩn dấu dấu khí dao động của bản thân, tiếng hít thở cũng dần dần chậm lại, sau lưng Huyền Dực hơi rung lên, thân hình lặng lẽ đi vào bên trong rừng rậm.

Đi vào trong rừng, Cơ Huyền nhanh chóng đem Tử Vân Dực thu hồi, sau đó nhanh nhẹn phi hành trên những cây cối này, trông giống như linh hầu đang chuyển cảnh. Không lâu sau, trước tầm mắt có một khu đất trống trải, mà đặc biệt Cơ Huyền ánh mắt quét nhìn về phía rừng rậm phía trên có một khe núi nhỏ.

Ở chỗ khe núi nhỏ, có một sơn khẩu giống như một cái hồ lô, mà giờ khắc này tại chỗ sơn khẩu này có một con vượn màu trắng đầu to, thân thể to lớn cỡ ba bốn trượng đang đứng sừng sững. Vượn bạch khổng lồ hơi thở tản ra hàn băng sắc bén, hồ hấp từ bên trong cái mũi to lớn, rồi lại thở ra giống như hai luồng sương khói màu trắng, hai cánh tay có chút thon dài.

Thủ trào to cỡ chừng hai cái đầu người lớn, thủ trào ngẫu nhiên huy động liền có vài đạo kinh phong hung hăng bắn ra, bổ thẳng vào tảng đá làm đám đá vụn bắn đi khắp nơi, đôi mắt màu đỏ tràn đầy cuồng bạo cùng sát ý, lúc này đây hung hăng nhìn chăm chăm vào sáu đạo nhân ảnh phía trước.

- Hắc, con vượn này có chút ý tứ. Dao động năng lượng này khoảng Đầu Vương sơ gia. Mấy tên ngốc kia lại dám trêu chọc ma thú cỡ này đúng là tìm đánh... Có điều đúng là có chút thực lực.

Núp một góc Cơ Huyền lẳng lặng nhìn cuộc chiến giữa người và thú kia bình phẩm. Có điều xem kịch vui không bao lâu thì ánh mắt cậu bắt được thân ảnh quen thuộc làm miệng cậu méo sang một bên:

- Sao nữ tử kia lại xuất hiện ở đây vậy?

Cơ Huyền thấy ở bên trái có một vị nữ tử dáng vẻ băng lãnh, mái tóc dài sáng ngọc màu bạc, mặc áo bào trắng, không phải là Nội viện đệ tử Hàn Nguyệt thì là ai.

- Tên đại gia hóa thật đúng là khó chơi. Hàn Nguyệt, bên trong thực sự theo lời người nói có vật kia hả? Người cũng không nên linh tinh để chúng ta chém giết họ người. Tuyệt Ma Thiên Viên này cho dù là một ít trưởng lão của Nội Viện đều cũng khó đánh lại, chúng ta nơi này nếu là luận đơn đả độc đầu, cũng không thể đánh được nó, một khi nó nổi điên lên thì chúng ta có phiền toái không nhỏ.

Trong lúc Cơ Huyền đang kinh ngạc thì truyền đến âm thanh Cơ Huyền nhìn thấy người này là một gã có dáng dấp cường tráng, trên khuôn mặt hơi xương xương, ước chừng so với thường nhân cao hơn hai cái đầu, một thân thể khổng lồ, làm cho người khác cảm giác áp bức, điều làm cho người ta chú ý, hần tay phải đang nắm chặt một thanh thiết chùy thật lớn... Thiết chùy đen thui, tại ánh mặt trời chiếu rọi xuống, phản xạ ra những tia ám quang.

Cánh tay của nam tử đường gân nổi lên cuộn cuộn, cầm thiết chùy to lớn kia rất nhẹ nhàng.

- Nghiêm Hạo học trưởng yên tâm đi, ta rõ ràng biết trong đó nguy hiểm, cho nên sẽ không nói giỡn. Nếu là sai lầm, Nghiêm Hạo học trưởng muốn tới hỏi tội, Hàn Nguyệt sẽ không trốn tránh.

Hàn Nguyệt nhẹ giọng nói, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng như núi lạnh.

- Ha ha, Nghiêm Hạo, loại chuyện này Hàn Nguyệt biết tính toán thế nào cả rồi, người cũng không cần quá mức hoài nghi. Nếu là trong sơn cốc thực sự có vật kia, vậy đối với chúng ta chỗ tốt là không nhỏ, bốn tháng nữa là đến giải đấu, nếu lúc này thực lực chúng ta có thể tiếp tục tăng tiến, trong trận đấu sắp tới thật có khả quan.

Tiếng cười trong sáng vang lên.

Cơ Huyền bị tiếng nói này thu hút, người nói chuyện là một gã dung mạo tuấn tú, thân mặc áo bào xanh, người thanh niên này làm người khác có cảm giác đặc biệt. Về mặt, ý cười, bộ dáng cực kỳ làm cho người khác có hảo cảm, áo bào màu xanh, ăn nói đi đứng nhỏ nhẹ, làm cho người ta kính ngạc không thôi.

Lúc này, Nghiêm Hạo có khuôn mặt hơi chút ngăm đen đảo cặp mắt trắng dã, mở miệng nói:

- Người nói thật thoải mái, ma thú này đủ sánh với cấp bậc đầu vương cường giả, xem như thực lực của chúng ta nếu đấu với nó mà chủ quan thì có người có thể mất mạng đều không phải không có khả năng.

- Lâm Tu Nhai?

Nghe được cái tên này Cơ Huyền đột nhiên nhớ ra cái gì đó, sau đó cậu vỗ mạnh vào đùi, trong đầu hiện lên năm chữ “Địa Tâm Thối Thể Nhũ”. Đúng rồi, cái món đồ trấn tài địa bảo xuất hiện ở đây mà. Mắt Cơ Huyền sáng lên, nếu có được nó thì cậu có thể đột phá thêm cảnh giới rồi.

- Bây giờ không phải lúc cãi cọ, các người cũng đã đi theo ta đến nơi này, và vật kia đối với các vị, sự thật là rất có hấp dẫn, cho nên, hiện tại công việc hàng đầu là trước tiên đem đầu ma thú Tuyết Ma Thiên Viên này đánh bại. Các người cũng đều rõ ràng sự trân quý của vật kia một khi tin tức bị truyền ra thì chỉ sợ ngay cả bên trong Hắc Giác Vực đều đã có không ít người tiến đến dòm ngó, lúc đó có hối hận cũng không còn kịp rồi.

Nghe mọi người chung quanh có chút ý kiến bất đồng, Hàn nguyệt nhíu mày, âm thanh lạnh lùng nhàn nhạt nói.

Hàn Nguyệt vừa nói ra, mấy người bên cạnh đều cười hắc hắc, nhún vai, cũng không ai cãi lại, quay lại nhìn về phía Tuyết Ma Thiên Viên ma thú.

- Đội năm người chúng ta ngăn chặn nó lại. Các vị có thủ đoạn gì thì cũng dùng ra đi, mấy người chúng ta cũng không phải vô dụng. Tuy Hàn Nguyệt so với mọi người ở đây thì có thực lực hơi yếu một chút, cũng không tham gia vào hoạt động vây giết này, cho nên người chú ý giúp chúng ta quan sát động tĩnh chung quanh một chút.

Lâm Tu Nhai nâng trường kiếm lên nhìn, khẽ cười nói.

Khi nghe vậy, Hàn nguyệt có đôi chút chần chờ. Khẽ nghiêng cằm, chân dẫm lên trên tảng đá thân hình nhanh nhẹn phóng ra ngoài, cuối cùng thân thể mềm mại đứng thẳng ở chỗ trống trải, tập trung quan sát động tĩnh chung quanh.

- Ha ha. Chư vị, đã lâu chưa từng liên thủ với nhau rồi, không biết có còn tốt không đây?

Nhìn thấy Hàn nguyệt lui về phía sau, Lâm Tu Nhai âm thầm cười, Thanh Sam tung bay, một cỗ khí thể mạnh mẽ đột nhiên từ trong cơ thể bạo dũng mà ra, xem cỗ khí thể này có có vẻ đã đạt cấp bậc Đầu Linh đỉnh phong, chỉ chờ đột phá đến đầu vương.

- Không nghĩ tới người đã bước một chân vào cấp bậc Đầu Vương, thật không hổ là quán quân trong giới tân sinh.

Cảm giác trong cơ thể Lâm Tu Nhai tràn ngập ra khí thể mạnh mẽ. Nghiêm Hạo không khỏi than lên.

Giữa sân, cảm giác được nguy cơ có thể xảy ra, đầu Tuyết Ma Thiên Viên to lớn kia trong mắt đỏ đậm lại càng nồng đậm thêm rất nhiều, trào của nó như hắc thiết vỡ mạnh vào lồng ngực đầy lông mao của nó, nhất thời một cỗ kinh khí phát tán ra làm cho những tảng đá lớn xung quanh bị đánh tới tã.

- Một lũ ngu xuẩn, vọng tưởng cướp đi Địa Tâm Thối Thể Nhũ của ta, ta có thể giết chết các người.

Tuyết Ma Thiên Viên nâng cái đầu thật lớn lên, ánh mắt màu đỏ gắt gao nhìn vào mấy người, sau nửa ngày trầm mặc, âm thanh cuồng bạo bỗng như tiếng sấm nổ vang bên tai của mỗi người.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Dị thú trấn bảo

Tại nơi cốc khẩu bầu không khí giương cung bạt kiếm đã bùng nổ. Năm đạo thân ảnh hóa thành những cái bóng mơ hồ, riêng rẽ hỗn loạn hung hãn vô cùng, những đạo kinh khí không cái nào giống cái nào như những sợi tơ đầy màu sắc nhăm vào chỗ đứng của Huyết Ma Thiên Viên mà công kích.

"Grừ.... "

Nhìn thấy bọn Lâm Tu Nhai không chịu rút đi, trong ánh mắt Huyết Ma Thiên Viên càng thêm nồng đậm, liếc mắt một cái nhìn lại cái đám người này, vung lên thủ trào to lớn hung hãn của mình, đồng thời Huyết Ma Thiên Viên há mồm to như chậu máu cất tiếng rống rừng rợn. Nhất thời đất đá bay mù mịt tán loạn..

Tại lúc Huyết Ma Thiên Viên rống to rừng rợn, Lâm Tu Nhai cùng mấy người thân hình tốc độ rõ ràng thoáng chậm lại, mà ngay tại chốc lát thân hình bọn

họ chậm lại, bàn chân Huyết Ma Thiên Viên hung hăng đập mạnh xuống mặt đất, toàn bộ đáy cốc đều lắc lư. Thân thể mượn sức đẩy mạnh lên, giống như một quả pháo trắng to lớn. Nhanh như chớp lao lên giữa không trung, trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt Nghiêm Hạo, thủ trào nắm chặt, hàn khí tại trào cấp tốc ngưng tụ, trong chớp mắt hình thành móng vuốt hàn băng to lớn.

Hàn băng thủ trào vũ động, lập tức đối với Nghiêm Hạo trái tim như trào ra ngoài, thủ đoạn ngoan liệt như vậy mang theo sát ý, không chút nào lưu tình lao tới.

Xem ra đầu Huyết Ma Thiên Viên này ngay từ đầu đã hạ quyết tâm phải giết chết mấy người.

Huyết Ma Thiên Viên kia thân hình to lớn nhưng không khiến tốc độ bị ảnh hưởng chút nào. Thật ra ngoài dự kiến của Nghiêm Hạo, bất quá hẳn thực sự không phải là không hề có kinh nghiệm chiến đấu. Thiết chùy đen thui trong tay dường như theo quán tính hung hăng vung mạnh ra ngoài, thiết chùy xé rách không khí phát ra tiếng vang bén nhọn, thậm chí Tiêu Viêm đang nấp ở trong rừng cây cũng phải hơi nhúm mày.

"Bang bang..."

Thủ trào cùng thiết chùy hung hăng đập vào nhau, gây lên một tiếng nổ. Bên trong băng đá văng khắp nơi, Nghiêm Hạo thân hình cấp tốc bị bắn ngược trở ra, va đập vào cây cối chặn ngang khiến chúng hoàn toàn bị bẻ gãy. Va đập như thế vào mấy chục cây thân hình to lớn mới ngừng lại được. Ngẩng mặt lên, khóe miệng hẳn đã có vết máu.

- Ha ha, tốt, Huyết Ma Thiên Viên không hổ là ma thú đã trưởng thành, bất quá muốn một kích giết ta, ngươi vẫn còn kém một chút.

Xóa đi vết máu trên khóe miệng, Nghiêm Hạo khẽ cười. Không quan tâm thân thể có chút thương thế, lại nắm chặt thiết chùy, thân hình giống như một chiếc xe tăng nhắm vào Huyết Ma Thiên Viên đánh tới.

Bên trong Cốc khẩu, vài đạo nhân ảnh cấp tốc tránh né. Phối hợp với nhau tạo thành trận hình đem Huyết Ma Thiên Viên vây chặt vào trong, cường phong mạnh mẽ đầu khí không chỉ có một loại, hung hăng đánh ra. Cùng lúc các loại đầu khí mạnh mẽ uy lực mang theo kinh phong sắc bén thật mạnh mẽ đánh tới người Huyết Ma Thiên Viên mang theo từng lớp màu trắng lông mao.

Lâm Tu Nhai và mấy người công kích rất mãnh liệt, có chút ngoài dự đoán của Tiêu Viêm và Dược Lão, bọn người kia có thể trở thành mười người đứng đầu của Nội Viện Cường bang, đích xác bốn sự cũng không tầm thường.

Bất quá bọn họ công kích tuy mãnh liệt, mà Huyết Ma Thiên Viên phòng ngự cũng chắc chắn vô cùng, lớp lông mao ở dưới cơ hồ bị Băng tầng cực kỳ rắn chắc hoàn toàn bao phủ vào, mặc kệ công kích đánh vào như thế nào đều cũng chỉ có thể mang theo từng đợt lạnh lẽo Băng tiết, thủy chung khó có thể cho hẳn mạng đến thương tổn, cứ chiến đấu như vậy Lâm Tu Nhai và đám người cũng chống đỡ không được bao lâu, dù sao Huyết Ma Thiên Viên hồi phục lực lượng so với nhân loại còn nhanh hơn nhiều.

Trong tay trường kiếm màu xanh rung lên, mũi chân điểm nhẹ như gió, Lâm Tu Nhai thân hình di động giữa không trung, gió nhẹ khẽ thổi qua khuôn mặt, mắt nhìn thấy mọi người ai nấy đều ngưng trọng, nhìn bốn người Nghiêm Hạo vây quanh, Tuyết Ma Thiên Viên vẫn như cũ sinh long hoạt hổ không thấy vẻ mệt mỏi. Hẳn nhưu chặt đôi mày, trường kiếm trong tay hơi rung lên, một chùm đầu khí màu xanh từ trong cơ thể theo kinh mạch cấp tốc tràn vào bên trong thân kiếm, hơn nữa thân kiếm cũng đột nhiên to lớn hơn mười lần. Trên thân kiếm có một con gió lốc vòng quanh, xung quanh đều có gió nổi lên dập dờn.

Theo thời gian tăng lên, song phương chiến đấu càng mạnh mẽ. Nơi cốc khẩu đất đá văng khắp nơi, hai bên năng lượng đối nhau, dư chấn làm cho mặt đất bị dập nát, ở trên mặt đất, từng cái khe giống như mạng nhện từ chỗ đang chiến đấu lan tràn ra.

- Nghiêm Hạo, ngăn nó lại!

Bàn tay nắm chặt trường kiếm màu xanh, Lâm Tu Nhai trầm giọng quát.

Cảm nhận được giữa không trung nổi lên kinh phong khủng bố, Nghiêm Hạo cùng mọi người hiểu được Lâm Tu Nhai đang thi triển đầu kỹ sở trường của hắn, lập tức đều gạt đầu một cái, công kích càng thêm mãnh liệt, nỗ lực kiềm chế Tuyết Ma Thiên Viên để cho Lâm Tu Nhai có thời gian ngưng tụ đầu kỹ.

Tuyết Ma Thiên Viên đồng dạng cũng là cảm nhận được trên bầu trời ngưng tụ kinh khí khủng bố, kinh khí này rất sắc bén làm cho nó cảm thấy sợ hãi. Há cái miệng rộng rộng to lên một tiếng, nhất thời một cỗ năng lượng băng hàn gọn sóng, cấp tốc khuếch tán mà ra. Những tảng đá ở xung quanh gặp phải băng hàn gọn sóng tác động tới, chỉ trong khoảnh khắc liền hóa thành những khối băng...

Tuyết Ma Thiên Viên bỗng bộc phát, làm cho mọi người vội vàng buông tay, thân hình cấp tốc nhanh nhẹn tránh né băng hàn gọn sóng đang truy kích đến.

Một kích bức lui Nghiêm Hạo cùng mọi người, Tuyết Ma Thiên Viên thú trên mặt dữ tợn, bàn chân mạnh mẽ dậm xuống mặt đất, thân hình khổng lồ vọt bay lên trời, trong chớp mắt liền xuất hiện trước mặt Lâm Tu Nhai, miệng há to gào rít, ánh mắt rực lửa, sát ý bạo đùng. Vung thủ trào sắc bén lên hung hăng công kích Lâm Tu Nhai. Nếu Lâm Tu Nhai bị chảo này chụp vào bên trong, mặc cho Lâm Tu Nhai thực lực có mạnh mẽ như thế nào đi chăng nữa, chỉ sợ cũng gặp phải kết cục là đầu óc lẫn lộn mà thôi.

Bỗng nhiên Lâm Tu Nhai hai vai run lên, xuất hiện một đôi cánh năng lượng màu xanh, mạnh mẽ bắn ra, hai cánh rung lên, thân hình hắn nhanh nhẹn tránh thoát một kích khủng khiếp của Tuyết Ma Thiên Viên trong gang tấc. Hơn nữa còn dựa vào lực của nó bay cao lên mây trượng nữa, trường kiếm trong tay, cấp tốc run rẩy, không ngừng phát ra âm thanh thanh thúy, quanh thân cuồng phong lại mãnh liệt nổi lên. Lâm Tu Nhai ngưng tụ đầu kỹ sắc bén nhất

của mình thời điểm này cũng đã hoàn thành.

- Thanh Huyền Phong Sát!

Lâm Tu Nhai đột nhiên sáng giọng quát lên, mà theo tiếng quát, mọi người chỉ cảm thấy trong sơn cốc gió tựa hồ đang lưu động rồi đột nhiên trong lúc đó tụ lại, Ngay sau đó, cuồng phong đại chấn, một cỗ lực lượng rất mạnh ở giữa không trung cấp tốc ngưng tụ, vùn vùn trong nháy mắt lực lượng đã hội tụ xong, cuối cùng cường lực xé rách không khí, tiếng xé gió bén nhọn vang xa giống như tiếng thổi địch, tại bên tai mọi người xoay quanh không tiêu tan.

"Huru! "

Một đạo kinh phong cực kỳ mạnh mẽ, một bóng dáng màu xanh mơ hồ từ giữa không trung lao xuống, nhưng mà mặc dù bóng dáng màu xanh cực kỳ mơ hồ kia, người ta nhìn vẫn có thể mơ hồ phân biệt được đây là một loại năng lượng hóa màu xanh trường kiếm. Chẳng qua thanh trường kiếm này tốc độ quá nhanh, quá khủng bố, hơn nữa mặt ngoài thanh kiếm còn tuôn ra lốc xoáy. Tựa hồ tùy theo cuồng phong áp súc ngưng tụ mà thành năng lượng. Như vậy, năng lượng ngưng tụ lại là do đấu kỹ thi triển, uy lực chính là cực kỳ khổng lồ.

Bóng dáng màu xanh kia mục tiêu công kích rõ ràng là Tuyết Ma Thiên Viên.

Mặc dù ở thời điểm trước công kích Lâm Tu Nhai một đòn kinh khủng, nhưng cũng là tạo điều kiện cho hắn thắng cấp thành công. Ngay bây giờ đây, một đòn công kích của Lâm Tu Nhai ở trên không giống như trên mặt đất có thể tự nhiên tránh né. Cho nên, Tuyết Ma Thiên Viên cũng là cảm nhận được công kích này mang đến một kinh khí cực kỳ mạnh mẽ, mà vẫn không có nửa điểm biện pháp, chỉ có thể mờ to mờ, phát ra một tiếng gầm, đem một đạo bạch sắc năng lượng lỏng ánh sáng này từ trong cơ thể mạnh mẽ bạo dũng ra, cuối cùng tạo thành một viên cầu băng hàn, đem toàn thân đều bao bọc trong đó.

Bạch sắc băng cầu vừa mới ngưng tụ, có tiếng gió bén nhọn trong nháy mắt lao tới, hai luồng năng lượng mãnh liệt va chạm, mọi người chỉ nghe bầu trời có một tiếng nổ ầm ầm, chỉ nhìn thấy bạch sắc băng cầu rơi nhanh xuống, cuối cùng va chạm thật mạnh xuống cốc khẩu cách đó không xa, đá vụn bên trong bay ra rào rào, trời đất mù mịt, rơi xuống đất giống như một viên đạn pháo, đem mặt đất trào ra một khe nứt ước chừng hơn mười mét, từng đạo khe rãnh to lớn lan ra bốn phương tám hướng, cuối cùng kéo dài tiến nhập đến tận bên trong rừng rậm.

Nhìn thấy băng cầu kia rơi xuống mặt đất. Nghiêm Hạo cũng là vội vàng lao người đến, nhìn thấy đất đá xung quanh hỗn loạn, cây cối gãy đổ, trong cơ thể đấu khí cấp tốc bắt đầu khởi động, không cho Tuyết Ma Thiên Viên bị thương nhân cơ hội thoát đi.

Mấy đạo ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm chỗ băng cầu rơi xuống đất, giữa không trung, một đạo bóng dáng màu xanh lao xuống, cuối cùng vững vàng dừng ở phía trên một ngọn cây, mọi người ánh mắt nhìn lại, cũng là nhìn thấy sắc mặt có chút tái nhợt của Lâm Tu Nhai. Lúc này đấu khí hai cánh sau lưng hắn cũng đã dần dần trở nên mờ nhạt, sau cái nháy mắt có tiếng răng rắc rất nhỏ vang lên, hóa thành quang điểm đầy trời, chậm rãi biến mất.

- Đại gia hóa này rất là mạnh, không nghĩ tới nhiều người như vậy phong tỏa, đối với nó không tạo thành nhiều trở ngại, nếu không có ta bởi vì công pháp có chút kỳ dị tăng tiến, miễn cưỡng ngưng tụ ra đấu khí chỉ cánh, chỉ sợ thật đúng là bị một chương của nó đánh chết, bất quá mặc dù chạy thoát một kiếp, mà đấu khí tiêu hao cũng đã thật sự quá lớn.

Lâm Tu Nhai nắm chặt trong thanh trường kiếm, hướng về phía Nghiêm Hạo mấy người cười khổ nói.

- Lâm học trưởng, chiến đấu chính là đã xong?

Ồ ngoài đi vào, Hàn Nguyệt cũng là yếu đuối đứng trước mặt Lâm Tu Nhai, nhẹ giọng hỏi.

Nghe được Hàn Nguyệt nói, bọn Nghiêm Hạo cũng đã phục hồi tinh thần lại, vội vàng đem ánh mắt nhìn vào bên trong, đưa lỗ tai lắng nghe một hồi, dĩ nhiên là không phát hiện được động tĩnh gì, lập tức trên khuôn mặt bọn họ đều tỏ ra vui mừng.

Lâm Tu Nhai khẽ cau mày nhìn không hề có động tĩnh gì tiếp theo, hắn rõ ràng chính mình lúc trước công kích cường độ thế nào, mặc dù có thể làm cho Tuyết Ma Thiên Viên chịu một ít vết thương, nhưng mà đem nó đánh chết cũng là tuyệt đối không có khả năng.

Trong lòng hiện lên vài đạo ý niệm, Lâm Tu Nhai tay nắm vào khuỷu áo, đem một cỗ cuồng phong đánh xuống, bụi mù đều quét hết đi.

Theo tro bụi dần dần tán đi, phía dưới hiện ra một cái hố thật lớn. Nhưng là bởi vì cái hố này rất sâu, mọi người chỉ có thể nhìn thấy một mảnh sâu kín hắc ám lan tràn xung quanh rất nhiều băng tầng.

Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào hố sâu. Lâm Tu Nhai bỗng nhiên rung mình, hắn phát hiện trong hố sâu kia. Tựa hồ mơ hồ có cái gì màu hồng nhàn nhạt quý dị phát tán ra.

- Mọi người chạy mau!!!!

Đột nhiên Lâm Tu Nhai biến sắc, gầm lên một tiếng với đám người đồng thời thân hình cấp tốc lùi lại.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Cứu mỹ nhân

Lâm Tu Nhai đột nhiên gầm lên, thân hình cấp tốc lùi lại. Nhưng đã muộn, một đạo hồng mang này bay ra với tốc độ khủng khiếp, làm cho mọi người sùng sốt. Nhìn thấy đạo hồng mang này mang theo năng lượng khổng lồ, không thể đón tiếp, mọi người vội vàng nhanh chân chạy trốn.

Đạo hồng mang xuất hiện trước mặt Lâm Tu Nhai liền lúc Lâm Tu Nhai cảm giác được một cổ cực kỳ băng hàn kinh phong, từ trước mặt xé gió hung hăng đập tới.

Cảm thụ được kinh phong sắc bén, Lâm Tu Nhai trường kiếm trong tay vội vàng vũ động, Cấp tốc tạo ra trước mặt một ngọn gió vòng, nhưng mà cổ băng hàn kinh phong kia đánh úp, gió vòng chỉ kiên trì được một cái chớp mắt, liền ầm ầm nổ tung, mà vẫn chưa hoàn toàn hóa giải băng hàn kinh phong kia, cũng là nó hung hăng oanh kích đến, lập tức một ngụm máu tươi cuồn cuộn bắn ra, Lâm Tu Nhai thân thể tựa như một quả đạn pháo, rơi thật mạnh xuống bên trong rừng rậm.

Vén vện chưa đầy một hiệp, bằng một cái công kích thật mạnh Lâm Tu Nhai liền bị bại lui, Nghiêm Hạo cùng đám người đều biến sắc nhìn lại.

Hồng ảnh sau khi đánh lui Lâm Tu Nhai, nhưng chưa truy kích ngay Nghiêm Hạo và mọi người, nhưn đôi mắt đỏ đậm trực tiếp nhìn về phía ngọn cây xa xa nơi Hàn Nguyệt đứng, tràn ngập sát ý gầm nhẹ tiếng động, vang vọng toàn bộ núi rừng.

- Hàn Nguyệt, đi mau!

Nhìn thấy đây là mục tiêu tiếp theo của hồng ảnh. Nghiêm Hạo cùng mọi người ngẩn ra, chợt vội vàng hô.

Trên ngọn cây, Hàn Nguyệt cũng nhìn thấy hồng ảnh, khuôn mặt xinh đẹp có chút tái nhợt, nhưng mà nàng lại vẫn chưa chạy trốn, nàng rõ ràng thấy Lâm Tu Nhai tốc độ cho đến thực lực cũng không phải là đối thủ của nó, nếu nàng xoay người chạy trốn. Chỉ sợ trên đường chạy bị nó đánh chết mà thôi, mà nếu ra tay toàn lực đánh cược một lần, có lẽ còn có thể còn sống.

Tại lúc giữa cái sống và cái chết như thế này, nàng cũng vẫn không rối loạn mà chạy trốn, ngược lại trong tuyệt cảnh nàng càng nỗ lực tìm kiếm sinh cơ.

Bàn tay mềm nắm chặt, cấp tốc đem đầu khí ngưng tụ. Trước mặt hồng mang rồi đột nhiên phi tới, xuất hiện trước mặt là một cái mặt thú dữ tợn, mang theo sát ý, công kích tới.

"Rống! "

Tiếng rống giận tràn ngập sát ý vang vọng phía chân trời, so với lúc trước đuổi giết Lâm Tu Nhai càng hung hiểm hơn, hung hăng xé rách không khí, thân thể mềm mại lay động, về mặt tái nhợt. Hàn nguyệt như một đóa hoa đứng trước một cơn bão hung hãn đánh tới.

Cách đó không xa, Nghiêm Hạo cùng mọi người thấy thế, tất cả mọi người đều giật dử và không đành lòng, đáng tiếc bởi vì thực lực, không thể ra tay, thế nhưng đều là chỉ có thể nhìn một đóa xinh đẹp bị cơn bão lớn tàn phá mà thôi.

Quay mặt về phía này cơ hồ nàng hẳn phải chết trong một kích này, Hàn Nguyệt cũng không hi vọng, ánh mắt đẹp chậm rãi nhắm lại, về lãnh diễm động lòng người trên gương mặt làm cho mọi người cảm thấy buồn bã.

Gió lạnh sắc bén không bởi vì tình cảnh buồn bã này mà động lòng mà nó không có nửa điểm đình trệ, vẫn hung hăng công kích Hàn Nguyệt, nhưng mà kinh phong sắp công kích đến Hàn Nguyệt, đột nhiên xuất hiện một đạo bạch quang mang theo tiếng sấm rền hiện lên, mà bóng đen hiện lên trong lúc đó khẽ ôm lấy Hàn Nguyệt làm cho kinh phong sắc bén kia vô lực, cũng là trong nháy mắt tiêu mất bóng dáng.

Cách đó không xa, Nghiêm Hạo và mọi người nhìn thấy biến cố đột ngột xuất hiện mà cảm thấy sững sờ, chợt ánh mắt vội vàng dời đi, cũng là nhìn thấy cách đó khoảng trăm mét trên một ngọn cây, một đạo bạch quang nhẹ nhàng đứng đó, mà Hàn Nguyệt cũng đang mềm nhũn nằm trên tay. Cậu cười nói

- Hàn Nguyệt học tỷ, hú hồn nhé.

Nghe được thanh âm, Hàn Nguyệt kia nhắm chặt đôi lông mi thon dài run nhẹ vài cái, chợt kinh hãi mở mắt ra, trong ánh mắt nhìn thấy trước mặt xuất hiện một gương mặt quen thuộc, đột nhiên xuất hiện trước mặt mình. Nàng khẽ run run cái miệng nhỏ hồng nhuận của mình ngạc nhiên nói:

- Ngươi... Ngươi... Cơ Huyền?

- Chắc ta mà không tới sớm chút nữa chắc thiên địa này mất đi một mỹ nhân rồi. Ôn cứu mạng học tỷ tính sao báo đáp đây.

Cơ Huyền nhìn đáng vẻ hiện tại của Hàn Nguyệt không nhận được trêu ghẹo vị băng sương nữ nhân này.

Trái với suy nghĩ của Cơ Huyền, đối với lời trêu ghẹo đó Hàn Nguyệt hoàn toàn không phản ứng gì chỉ si ngốc nhìn cậu.

Cười hắc hắc, Cơ Huyền đang tính phét lác thì quay đầu hướng ánh mắt nhìn về phía mặt đất, chỗ tảng đá lớn xuất hiện 1 hồng ảnh, lập tức trong mắt hiện lên 1 chút ngưng trọng.

Lúc này Tuyết Ma Thiên Viên, lông mao tuyết trắng cả người đã hoàn toàn biến thành 1 màu đỏ, trong mắt màu đỏ càng tươi hơn, sát ý càng lúc càng nồng nặc, 1 luồng sương mù huyết sắc không ngừng từ trong cơ thể thẩm thấu ra. Mà 1 chút sương mù huyết sắc này, sau 1 lúc dính lên lá cây, sẽ ăn mòn thành 1 mảnh hư vô. Khí thể mức độ này, dường như thực lực so với lúc trước tăng vọt lên hơn gấp đôi.

- Chắc, ta nghĩ tình trạng hiện tại của mọi người chắc không muốn dính tới con quái vật đó đâu nhỉ? Vậy ta tự chủ trương. Chạy lẹ thôi.

Vác theo một gánh nặng Cơ Huyền không muốn phải chiến với con quái vật cuồng bạo kia đâu. Cậu gầm lên, sử dụng kỹ năng sóng âm và đầu khí khuyết tán âm thanh:

- Đám người Nội Viện nghe rõ đây, Tuyết Ma Thiên Viên cũng không phải hạng vô dụng, loại dị thú này trong cơ thể chảy xuôi một loại cuồng bạo huyết mạch, mà này hiện tại biến hóa, chỉ sợ nguyên nhân đúng là cuồng bạo huyết mạch kia thức tỉnh rồi, đừng nói là Đấu Vương bình thường, cho dù là thực lực đạt tới cấp bậc ngũ tinh Đấu Vương cường giả, cũng là không có chút nào biện pháp đối phó với nó. Nếu không muốn chết thì tốt nhất mau chạy trốn đi.

Mỗi lời nói của Cơ Huyền được lan truyền khắp bốn phương tám hướng, từng lời từng lời đều rất rõ ràng. Chỉ cần là người tai không có vấn đề sẽ nghe thấy. Còn có nghe lời khuyên của cậu không thì cậu không quan tâm, muốn chết thì chết ở nơi xa xa một chút.

Cơ Huyền thân hình vừa động, một chút điện quang tại lòng bàn chân nhanh chóng thành hình, sau đó thu nhỏ thành một luồng hắc ảnh, một tiếng sấm vang lên, hai tay ôm chặt Hàn Nguyệt thân hình cấp tốc xuyên vào trong rừng rậm mịt mờ, chọt nhanh chóng biến mất không thấy.

- Chà nhẽ buông tha “ nó ” vậy sao?

Nghiêm Hạo nhíu mày, Địa Tâm Thối Thể Nhũ đối với hấn hấp dẫn thật sự là quá lớn, làm cho hấn buông tha, quả rất đau lòng.

Lúc này hai bóng người cũng là bỗng nhiên từ bên trong rừng rậm lao ra, chỉ vài lần chớp mắt liền xuất hiện bên cạnh mọi người, hóa ra là Lâm Tu Nhai lúc trước bị đánh tiến vào rừng rậm cùng với người đi tìm hấn lúc này.

Lúc này Lâm Tu Nhai, khuôn mặt một mảnh tái nhợt, khóe miệng còn mơ hồ có vết máu, một thân áo xanh cũng bị phá rách không ít, mặc dù hình tượng chật vật, mà cổ khí chất thật ra cũng chưa từng yếu bớt đi.

- Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải buông tha cho Tuyết Ma Thiên Viên sao?

Nghiêm Hạo nhíu mày hỏi Lâm Tu Nhai

Lâm Tu Nhai cười khò một tiếng, trầm ngâm một lát, mới cắn răng nói:

- Quên đi, lần này ta bị thương không nhẹ, chỉ sợ ít nhất tu dưỡng nửa tháng mới có thể hồi phục, cho nên muốn giết nó, sợ là chỉ có thể dùng biện pháp khác.

Nghe như Lâm Tu Nhai có ý tạm thời lui lại, bọn người Nghiêm Hạo là có chút không muốn, bất quá sau khi ánh mắt bọn họ đảo qua Tuyết Ma Thiên Viên đang ở chỗ xa xa kia tản ra khí thể khủng bố, trong lòng không khỏi lạnh toát, không biết làm sao đành phải gật đầu.

- Trước rút lui đi, để sau khi dưỡng thương tốt đã, lại tiếp tục nghĩ biện pháp...

- Đi.

Dứt lời, Lâm Tu Nhai vung tay lên, liền dẫn đầu đám người vội vàng đi ra thâm sơn, sau đó đám người Nghiêm Hạo có chút không cam lòng cũng phải theo sát sau.

....

Cơ Huyền ôm Hàn Nguyệt chạy thực mạng sợ con khi đột đó đuổi theo, sau nửa tuần hương không có dấu hiệu bị bám đuôi Cơ Huyền mới chọn dừng lại ở một con suối gần đó. Cúi đầu nhìn Hàn Nguyệt thì thấy nàng cũng đang nhìn mình, đôi mắt của nàng như muốn nhìn thấu Cơ Huyền vậy khiến cậu cười khò không thôi.

Hai người cứ im lặng như vậy, cuối cùng cũng là Hàn Nguyệt mở lời trước:

- Còn không bỏ ta xuống.

Bị ánh mắt nàng nhìn chăm chăm Cơ Huyền đành tiếc nuối đem Hàn Nguyệt đặt xuống bờ suối bên. Kết quả vừa đặt xuống thì bị câu nói của Hàn Nguyệt làm cho cứng người:

- Chỉ mới hai ba tháng trời không gặp, người xem ra lực lượng đã mạnh mẽ lên nhiều, với tốc độ thăng tiến mạnh mẽ như vậy, người bên trong nội viện có thể vượt qua người chỉ sợ không có bao nhiêu.

Lời nói của Hàn Nguyệt vẫn lạnh như băng, không cảm nhận được chút cảm xúc gì nhưng Cơ Huyền sao không nghe ra ý tứ thăm dò của nàng. Nào hải hoạt động nhanh chóng tìm ra chủ đề lãng đi:

- Ha hả, ta cũng vậy vừa vịn ở trong núi tu luyện, trùng hợp nghe đến động tĩnh bên này nên chạy lại đây, cũng trùng hợp là nhìn thấy các người đang cùng đại gia hòa chiến đấu, lại tiếp tục trùng hợp nhìn thấy tỷ gặp nạn, cho nên ra tay tương trợ. Tỷ biết ta là người thấy có tấm lòng bao dung mà, thấy người khác nguy hiểm ta không hề do dự cứu người.

- Trên đời này sự việc “trùng hợp” đúng là nhiều nga, mà mọi sự trùng hợp này đều rơi vào trúng ai đó mới thú vị chứ.

Hàn Nguyệt đáng vẻ cười như không cười nói với Cơ Huyền.

Lời nói mùi phân ý vị của Hàn Nguyệt lọt vào tai Cơ Huyền nhưng cậu lại vô si giả ngu không nghe ra ý tứ của nàng. Cơ Huyền vội vàng đứng dậy, hăng giọng nói:

- Ấy da, trời hôm nay có vẻ âm u nga... quần áo mình đang phơi chưa rút vào... Hàn Nguyệt học tỷ ta chợt nhớ ra ta còn chút việc chưa xử lý xong. Cáo từ.

Không nhìn tới Hàn Nguyệt, Cơ Huyền vận chuyển thân pháp tới cực hạn nhanh chóng rời đi. Trực giác của nữ nhân là đáng sợ nhất, nếu còn lè mề ở đất nằng sẽ nhặt ra gì đó mất. Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách. Cậu hướng tới khu vực vừa rồi chạy ngược về.

Hàn Nguyệt nhìn bộ dáng vội vàng chạy trốn của Cơ Huyền thì nàng lại thấu buồn cười. Có điều nhớ vừa rồi nàng để lộ bộ dáng thất thố của nàng trước mặt Cơ Huyền khiến mặt ngọc đỏ lên không thôi. Tính ra tổng số lần nàng mất mặt cộng lại đều là lúc ở cạnh Cơ Huyền, đúng là mặt mũi ném tới bên kia đại lục rồi.

Nhìn hướng Cơ Huyền rời đi Hàn Nguyệt khẽ lẩm bẩm:

- Tại trong núi sâu phải cẩn thận một chút.

Sau đó thân ảnh khẽ hư ảo, tóc bạc bay nhẹ nhàng, nhanh chóng rời đi hướng ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Tầm bảo

Sao sáng đầy trời, ánh trăng lạnh lẽo sáng tỏ từ phía chân trời, đem toàn bộ sơn mạch bao vây trong một tầng ngân quang nhàn nhạt, làm nó có vẻ mong lung và huyền bí.

Đêm khuya, trong núi, ngoại trừ một số loài ma thú chuyên kiếm ăn ban đêm ra, đa số đều đã trở về tổ và ngủ say. Thời khắc này, toàn bộ khu rừng đều đã lâm vào một mảng yên tĩnh, lâu lâu mới có một tiếng gầm ngân dài lên phía xa từ từ truyền đến, sau đó khuếch tán rồi tan biến.

Trên bầu trời đen kịt, một bóng đen chợt lặng lẽ bay xẹt ngang qua màn đêm. Một đôi cánh to hơi chấn động gây ra một sự lưu động rất nhỏ trong không khí. Mà bóng người đó lại chỉ cần mượn sự lưu động yếu ớt trong không khí này chợt lóe lên rồi biến mất trong đêm, không hề kinh động đến bất cứ vật gì.

Tốc độ phi hành của Cơ Huyền cực kỳ chậm. Cả cái cửa sơn cốc không có được nửa tiếng vang, im lặng đến đáng sợ.

Song, lúc khoảng cách giữa Cơ Huyền và cốc khẩu chỉ còn mười mấy thước, đầu khí cấp tốc chuyển động, ánh mắt gắt gao nhìn vào phía trong sơn cốc sâu thẳm.

Bên trong sơn cốc tối đen xuất hiện hai đốm sáng màu đỏ. Lúc này, đốm sáng dần biến lớn. Sau cùng, trong tiếng bước chân trầm thấp, 2 đốm sáng màu đỏ đã hóa thành một đôi mắt màu đỏ cực lớn xuất hiện dưới ánh trăng nhàn nhạt sáng.

Nhìn Tuyết Ma Thiên Viên xuất hiện dưới ánh trăng. Con khí trước mặt này, lông tóc một lần nữa trở lại màu trắng như tuyết, mà khí thế phát ra bên ngoài cũng suy yếu hơn so với lúc ban ngày. Hiển nhiên sự suy nhược sau khi huyết mạch được giác tỉnh làm nó khó mà đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Đôi mắt màu đỏ nhìn chăm chăm vào Cơ Huyền, miệng lớn gầm gừ nói:

- Nhân loại hèn mọn, lại muốn đánh chủ ý lên Địa Tâm Thối Thể Nhũ. Quả thực là đáng chết!!!

Tiếng rống của nó bén nhọn từ miệng nó phát ra lập tức vang vọng trong cả cốc khẩu, cổ khí thế hùng hồn dần dần bốc lên mạnh mẽ.

- Khi nhỏ người biết ta thích làm điều gì nhất không. Đó chính là nghiền nát tự tin của người khác.

Trước tiếng rống thị uy của Tuyết Ma Thiên Viên thì Cơ Huyền vẫn thập phần thông dong, khoe miệng cậu nhếch lên nụ cười quỷ dị. Nụ cười quỷ dị đến nỗi khiến Tuyết Ma Thiên Viên đang muốn xông lên chém giết nhân loại hèn mọn kia cũng phải chợt dừng lại. Thấy phản ứng của Tuyết Ma Thiên Viên

nụ cười của Cơ Huyền càng sâu hơn, cánh tay phát nhẹ vào hư không giọng nói nhẹ nhàng:

- Tiểu Sư Vương, Tiểu Tuyết Ngao ra đi.

Theo hiệu lệnh của Cơ Huyền, từ trong hư không ba động khí tức mạnh mẽ xuất hiện, hai bóng người quỷ dị từ hư không phía sau Cơ Huyền bước ra. Một đại hán thân cao năm thước, nước da ngăm đen với mái tóc và cặp nhãn đồng tử sắc thập phần quỷ dị. Người còn lại thì thân hình yếu điệu mềm mại, mái tóc băng sương buông dài tới eo, đôi mắt màu lam yêu dã. Mà từ khí tức hai người này toát ra thập phần huyết sát.

Tuyết Ma Thiên Viên đôi đồng tử đỏ thẫm kia nhìn hai người mới xuất hiện đằng sau Cơ Huyền thì lóe lên tia sợ hãi. Cảm giác áp tức từ hai người kia khiến Tuyết Ma Thiên Viên từng trận ác hàn không chỉ đơn thuần là áp bức giữa lực lượng mà còn áp bức từ sâu thẳm trong huyết mạch. Bản năng mạch bảo nó nên chạy trốn thật xa nhưng lý trí thì nhắc nhở nó còn Địa Tâm Thối Thể Nhũ ở trong động.

- Tiểu Sư Vương con khi nhỏ này để cho người, “chăm sóc” nó thật tốt vào. Tiểu Tuyết Ngao ở phía ngoài này cảnh giác, bất cứ ai xâm phạm nơi này trực tiếp giết.

Nhìn hai đầu yêu thú cường đại này Cơ Huyền ra lệnh, sau đó cậu vận chuyển Tam Thiên Lôi Động hướng về cốc khẩu kia, thoáng cái thân hình nhanh chóng biến mất. Trong không gian hiện lên một đạo ngân sắc nhàn nhạt rồi nhanh chóng tiêu thất. Để lại bên ngoài này chỉ còn lại hai người một thú sáu mắt nhìn nhau.

- Uyển! Uyển!

Nhận lệnh của Cơ Huyền, Tử Tinh Dực sư vương tiến lên phía trước, thân hình cao lớn như đứng giữa trời, một cỗ uy áp đáng sợ bao phủ, thiên địa nhàn nhạt ánh tím, linh khí trời đất dao động bùng bùng.

Dưới uy áp đó, mọi yêu thú có mặt gần đó đều chạy chới chết. Trong phút chốc mà khu rừng này vang lên vô số tiếng rền vang của các loại yêu thú như một bản hòa tấu kì lạ vậy.

Tuyết Ma Thiên Viên cảm nhận rõ uy áp Tử Tinh Dực sư vương phát ra, khiến cho cả linh hồn hắn cũng phải run rẩy, nguyên do bởi huyết mạch.

Tử Tinh Dực sư vương như vương giả ánh mắt liếc nhìn Tuyết Ma Thiên Viên tựa như sâu kiến hèn mọn. Tư thái của kẻ bề trên áp xuống kẻ dưới.

Tuyết Ma Thiên Viên biết hôm nay chính là dù có làm như thế nào cũng sẽ không chạy thoát được nơi này. Nên nó liều mạng với Tử Tinh Dực sư vương.

Ngay lập tức nó hống lên một tiếng, bàn chân đạp xuống đất, thân thể cao lớn phóng đi như một quả đạn pháo hướng tới Tử Tinh Dực sư vương tấn công.

Tuy tốc độ của Tuyết Ma Thiên Viên cực kỳ mau lẹ nhưng trong mắt của Tử Tinh Dực sư vương thì hoàn toàn không đáng để trong lòng. Tử Tinh Dực sư vương ở trên hư không chỉ điểm nhẹ một chỉ, từ hỏa không lồ từ trong hư không bỗng ngưng tụ lại trước ngón tay của Tử Tinh Dực sư vương sau đó phá không lao tới trước mặt Tuyết Ma Thiên Viên.

Tuyết Ma Thiên Viên chỉ thấy hỏa cầu từ sắc quỷ dị xuất hiện trước mặt mình, ngay lúc đó toàn thân nó phát ra một màn sương trắng bao bọc toàn cơ thể lại rồi màn sương đó kết lại thành tấm băng thuẫn vững chắc đối kháng lại với từ hỏa của Tử Tinh Dực sư vương. Chỉ là chênh lệch thực lực là không thể bù đắp. Băng thuẫn của Tuyết Ma Thiên Viên vào thời điểm va chạm với từ hỏa không chịu nổi một khắc nhanh chóng bị thiêu đốt tới bốc hơi, hỏa cầu hung hăng từ phía trên đập xuống, sau đó nện thật mạnh trên thân của Tuyết Ma Thiên Viên. Sức mạnh khổng lồ trong lúc này bộc phát ra đem nó đánh văng tới vách núi.

"Bành!"

Trong tiếng nổ vang cực lớn, vách đá cứng rắn sau lưng Tuyết Ma Thiên Viên lồm vào một mảng lớn. Sau lưng nó, những tảng đá lớn nổ tung, những vết nứt trông như mạng nhện bắt đầu khuếch tán cơ hồ hết cả nửa vách núi.

Tuyết Ma Thiên Viên lúc này người loang lổ vết máu, bộ lông trắng mượt của nó cũng bị từ hỏa đốt trụi, thậm chí vẫn còn thấy một vài chỗ trên cơ thể nó bị thiêu đến cháy kết.

- Hống!

Gặp phải đòn nghiêm trọng như vậy, Tuyết Ma Thiên Viên cũng phẫn nộ lên, màu đỏ sậm trong đôi mắt cũng nhanh chóng tăng lên. Năng lượng băng hàn liên tục ngưng tụ trên bề mặt cơ thể. Theo sự ngưng tụ năng lượng, một loại năng lượng lạnh lẽo đến nỗi đóng băng cả không khí. Cái miệng đầy răng nanh há to ra, hàn khí mạnh mẽ hội tụ lại, trong chớp lát liền ngưng tụ thành một quả lốc xoáy cầu lạnh lẽo cao đến nửa trượng.

Theo thủ trào đang liên tục đầm lên ngực của Tuyết Ma Thiên Viên, quả lốc xoáy cầu ẩn chứa hàn khí khủng bố đột nhiên mạnh mẽ bắn ra. Mục tiêu trực chỉ Tử Tinh Dực sư vương trên bầu trời. Trên đường đi, nó mờ hồ để lại một vệt dài màu trắng nhợt trong khoảng không hư vô.

Tuyết Ma Thiên Viên lúc này đã hoàn toàn hóa điên rồi muốn cùng Tử Tinh Dực sư vương liều mạng. Chứng kiến đòn tấn công của Tuyết Ma Thiên Viên, trên khuôn mặt không biểu cảm của Tử Tinh Dực sư vương nở ra nụ cười hiểm hóc, sự điên cuồng của khi đột đã kích thích hung tính của Tử Tinh Dực sư vương. ... Hắc, xem ra con khi đột xấu số hôm nay sẽ bị nướng chín đây.

.....

Trong khi đó Cơ Huyền đã tiến nhập vào trong cốc. Lúc Cơ Huyền tiến nhập vào trong cốc mới phát hiện ra nơi này rộng hơn cậu nghĩ nhiều. Cây cối trong cốc mọc thành bụi, loạn thạch như rừng, nhưng lại chẳng có lấy một vật sống. Có lẽ là bị Tuyết Ma Thiên Viên đuổi đi hết.

- Hoàn cảnh trong cốc này hơi phức tạp, muốn tìm được Địa Tâm Thối Thể Nhũ e rằng phải tốn ít thời gian.

Lầm bầm vài câu, Cơ Huyền chậm rãi dò xét nơi này. Trên đường đi thật sự rất yên tĩnh, không có đến nửa tiếng động. Với ánh lửa xung quanh vẫn có thể thấy những mảng xương trắng dày đặc trên mặt đất. Cảnh tượng nơi đây giống như một vùng đất chết làm người ta dựng tóc gáy.

- Xem ra những kẻ này đều có ý muốn với Địa Tâm Thối Thể Nhũ, ngay cả một số ma thú cũng có ý muốn cướp đoạt nó.

Nhìn mảng xương khổng lồ kia, Cơ Huyền không nhịn được thở dài một hơi, nhẹ giọng nói.

- Ở nơi này sao?

Không xa phía trước là điểm cuối của sơn cốc. Mượn ánh lửa xung quanh, hắn đã thấy được một sơn động tối tăm ở phía xa. Một lát sau, Cơ Huyền đã nhanh nhẹn tiến tới trên một tảng đá ngoài cửa sơn động.

Khê hít một ngụm không khí bay ra từ trong động, Cơ Huyền nhận thấy có mùi của dã thú. Mùi này so với mùi của Tuyết Ma Thiên Viên không sai khác lắm.

- Nơi này chắc là ổ của Tuyết Ma Thiên Viên. Nếu nó xem trọng Địa Tâm Thối Thể Nhũ như thế, chắc rằng sẽ không dám ở cách nơi này quá xa...

Ý nghĩa chợt hiện lên trong lòng Cơ Huyền. Cậu phát tay, một nửa đám lửa xuất hiện xung quanh thân bay vào trong sơn động, tùy ý tản ra bốn phía. Cậu lúc này mới yên tâm nhấc chân đi vào trong.

Cơ Huyền nhanh chóng tăng tốc bước vào trong động. Một lát sau, cậu nhú mào, đứng trước vách núi ở cuối đường, thấp giọng lầm bầm:

- Chẳng lẽ Địa Tâm Thối Thể Nhũ không có ở đây sao?

Nhanh cau mày lại, ánh mắt Cơ Huyền đảo qua bốn phía. Chợt dừng lại ở một góc vách núi. Mặt đất nơi đó lõm xuống một lỗ cực lớn. Mà chỗ lõm xuống này,, vết chận xung quanh đó cũng dày hơn những chỗ khác nhiều. Cơ Huyền đi đến nơi đó, ngồi xổm xuống quan sát một phen. Cậu phát hiện có lẽ đây là chỗ ngủ của Tuyết Ma Thiên Viên. Mà chỗ lõm vào này là do thân thể khổng lồ của nó ép xuống.

Vẫn vậy chưa phát hiện có gì đặc biệt, Cơ Huyền không khỏi lắc đầu thất vọng. Vừa muốn đứng dậy, lòng cũng vừa động, phát nhẹ chiếc áo bào qua nơi ngập đầy lông mao trắng kia, tức thời, một trần kính phong trần ra, đem số lông mao trắng đó thổi bay đi.

Khi lông mao tán ra, phía dưới đích thực hiện ra một tầng đất. Lớp bùn đất này có màu đậm hơn so với màu đất ở những nơi khác. Tình trạng này có lẽ là bị xói qua một lần.

Híp mắt lại, Cơ Huyền chậm rãi lui về phía sau một bước. Bàn tay co lại, đột nhiên nắm mạnh, một cỗ hấp lực mạnh mẽ tràn ra làm đông bùn đất đang rải quanh khu vực chợt nổ bắn ra. Sau đó, lại ngưng tụ lại thành một quả cầu đất.

Tiện tay đem quả cầu đất vừa ngưng tụ đó ném qua một bên, Cơ Huyền tiếp tục làm thêm vài lần. Trong nháy mắt, cậu đã đem bùn đất hút hết ra ngoài. Một cái cửa động ngầm đen ngòm hiện ra trước mắt.

Cái cửa động này có thể tiếp tục mở rộng, nhưng đối với thể hình của Cơ Huyền thì như thế này là đủ. Lúc này hắn cười tủm tỉm, vỗ vỗ tay. Tay vừa vung lên, đám lửa đang trôi nổi xung quanh lập tức bay vào trong. Cậu bước đến gần để nhìn vào trong, thông đạo bên trong quả thật rộng rãi ngoài dự kiến.

Cơ Huyền cười hắc hắc, lập tức tung người nhảy vào trong, sau đó, tiến nhanh theo thông đạo khổng lồ quanh co khúc khuỷu dưới lòng đất.

Lo lắng bóng tối trong thông đạo sẽ ẩn chứa nguy hiểm, Cơ Huyền triệu tập số lửa đến một số lượng cực hạn. Tổng cộng có đến hơn hai mươi ngọn lửa được rải khắp nơi, không ngừng bay về phía trước dò đường.

Thông đạo mặc dù cực kỳ uốn khúc, nhưng cậu vẫn có thể cảm giác được rằng bản thân đang dần xâm nhập vào sâu trong lòng đất.

Đi bộ trong không khí tĩnh mịch hơn mười phút, Cơ Huyền đột nhiên phát hiện ở xa xa, phía cuối thông đạo, xuất hiện một điểm sáng màu trắng nhạt. Trong lòng cực kỳ vui sướng, tốc độ càng ngày càng nhanh. Mà càng tiếp cận thì điểm trắng đó cũng ngày một lớn hơn. Đến cuối cùng, nó đã hóa thành một cái động khẩu phát ra bạch quang.

Đứng ở cửa thông đạo Cơ Huyền hít sâu một hơi, sau đó bước vào trong.

Bước ra khỏi thông đạo đen ngòm, Cơ Huyền đột nhiên cảm thấy chói mắt. Đợi một lúc để hai mắt có thể thích ứng với ánh hào quang, cậu đảo mắt ra bốn phía. Khi nhìn thấy rõ cảnh vật xung quanh, khuôn mặt Cơ Huyền không khỏi hiện lên nét kinh ngạc.

Xuất hiện trước mặt Cơ Huyền là một mảng thế giới dưới lòng đất bị che phủ bởi thạch nhũ. Nhìn khắp nơi, một màu trắng sữa của thạch nhũ liên miên

bất tận, kéo dài đến cuối tầm mắt. Ánh sáng màu trắng nhạt từ phía trong phát ra, đem toàn bộ bóng đêm trực xuất. Thạch Nhũ sinh ra khắp nơi, một số giắt trên đỉnh núi, một số thâm chí có thể dài đến hàng trăm thước. Liếc mắt một cái, trong một rừng thạch nhũ khổng lồ treo trên khung núi, ngẫu nhiên, từng giọt từng giọt nhũ dịch tích lại rồi rơi xuống mặt đất, vỡ ra thành bọt nước màu trắng sữa.

- Địa Tâm Thối Thê Nhũ ở đây sao? Cần phải tìm như thế nào đây? Khắp nơi đều là thạch nhũ giống y như nhau.

- Tinh. Đi đến chỗ mà đại địa chi lực ngưng tụ nồng đậm nhất.

Lúc này thì hệ thống lâu lắm mới thấy xuất hiện lên tiếng hướng dẫn.

Cơ Huyền theo lộ tuyến của hệ thống, sau mười phút đi bộ, Cơ Huyền cuối cùng cũng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn lên thạch nhũ khổng lồ phía trên.

Gốc thạch nhũ xuất hiện trước mắt này, một đầu tiếp xúc với đỉnh động, một đầu đâm thẳng xuống, chiều dài ước đạt hơn trăm mét, chiều rộng cũng cỡ hai người mới ôm hết, quang mang màu trắng nhạt bao quanh thân làm nó trông như một cây cột thủy tinh. Không thể nghĩ ngờ gốc thạch nhũ này là gốc khổng lồ nhất trong thế giới dưới đất này. Kích cỡ hình thể này chính là một hoàng giả, nó nhận sự triều bái của vô số thạch nhũ chung quanh.

Ánh mắt dần dần dời xuống, phía dưới gốc thạch nhũ này là một tảng đá xanh cực lớn. Tảng đá xanh này có hơn một nửa bị chôn trong đất, mà trên chóp của nó có một cái rãnh sâu chưa đến nửa thước vừa vặn nằm ngay dưới mũi nhọn của gốc thạch nhũ kia. Bên trong cái rãnh chứa một lượng nhũ dịch màu trắng sữa sâu khoảng hai tấc. Phía trên nhũ dịch có một tầng sương trắng nhàn nhạt trôi nổi. Mà dù trôi nổi thế nào cũng không tan ra.

- Cuối cùng cũng tìm thấy rồi.

Cơ Huyền nhìn nhũ dịch này trong lòng lóe lên kích động.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Trận pháp bên dưới bảo vật - Địa cấp đấu kĩ Liệt Nhật Phá Thiên Địa

Mũi thạch nhũ khổng lồ đột nhiên tràn ra một màn sương nhàn nhạt. Bên trong màn sương, ánh hào quang xung quanh mũi thạch nhũ bùng phát mạnh dần lên. Mà trong lúc ánh hào quang đang tràn ra, một giọt dịch thể màu trắng sữa trông như một đốm sáng bỗng nhiên ngưng tụ thành. Giọt chất lỏng này trên mũi thạch nhũ lay động một trận, sau đó từ lưng chừng không rơi thẳng xuống cái rãnh nước trên chóp tảng đá xanh.

Giọt nhũ dịch rơi xuống làm cho bề mặt lượng chất lỏng sâu gần hai tấc gọn lên một trận sóng dao động. Tuy nhiên, số chất lỏng này cũng không vì giọt nhũ dịch vừa rơi xuống mà văng ra ngoài chút nào.

- Nếu phần bị pha loãng ở đây nghĩa là Địa Tâm Thối Thê Nhũ ngưng kết sẽ ở đâu đó trên rồi.

Cơ Huyền ngẩng đầu nhìn gốc thạch nhũ khổng lồ treo trên sơn động, rồi thân hình chậm rãi bay lên, hướng về gốc thạch nhũ khổng lồ. Cậu phi thân dọc theo khối thạch nhũ dài hơn trăm mét kia, vài phút sau, đã lên đến gần đỉnh. Từ đây nhìn xuống, những thạch nhũ vốn rất lớn, nay lại trông như con kiến. Ánh mắt quét ra tứ phía, cũng chỉ thấy được xung quanh là những gốc thạch nhũ giắt ngược xuống từ trên núi. Ánh hào quang nhàn nhạt của đêm đem đến ánh sáng cho toàn bộ thế giới dưới lòng đất.

Không để ý tới những gốc thạch nhũ xung quanh mà để thân hình Cơ Huyền bay đến phần gốc của gốc thạch nhũ khổng lồ nhất.

- Hệ thống Địa Tâm Thối Thê Nhũ quả thực ở đây đúng không.

- Tinh. Chính xác, thạch nhũ này chứa năng lượng ba động mạnh mẽ hơn nhiều so với các thạch nhũ khác.

Cơ Huyền thầm cảm thấy may mắn, rằng mình vẫn còn nhớ tới điều này nếu không cậu đã bỏ lỡ cơ hội tốt để đột phá rồi. Đây có lẽ cũng là một thủ thuật che mắt của loại thiên địa linh vật này. Người bình thường cho dù có tìm được nó, e rằng cũng như người lúc này, lầy đi Địa Tâm Thối Thê Nhũ phía dưới, mà bỏ qua cho bảo bối thực sự trên đây.

Cơ Huyền từ trong giới chỉ ấy một miếng ngọc thượng phẩm, sử dụng đấu khí cẩn thận bao bọc bên ngoài, sau đó hần nhẹ khoét một lỗ nhỏ lên thạch nhũ. Miếng ngọc trong tay, khi vừa đi hết một vòng trên khối thạch nhũ, thì một khối thạch nhũ nhỏ, tròn vo từ bên trong gốc tróc ra, một cỗ cường quang đột nhiên từ mảnh nhỏ đó bắn mạnh ra. Quang mang chói mắt khiến cậu phải vội vàng nhắm mắt lại, đôi cánh sau lưng chấn động, thân hình phải lui về sau mười mấy thước mới ngừng lại được.

Bên trong lòng gốc thạch nhũ lại có một loại chất lỏng sền sệt màu xanh phi thúy đang trôi nổi. Đoàn chất lỏng này giống như có linh tính, chậm rãi lưu động bên trong thạch nhũ. Lượng chất lỏng đang trôi nổi kia cũng chỉ lưu động trong phạm vi của khối tròn vừa được cắt ra, chưa hề thoát ra chút nào.

- Qua nhiên là năng lượng nồng đậm hơn nhiều so với thứ bị pha loãng dưới kia nhiều.

Dùng linh hồn lực dò xét Cơ Huyền cảm nhận rõ bên trong thạch nhũ này có gần hai trăm giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ đang lưu động bên trong. Đây quả là một món tài phú kinh thiên mã. Không do dự, Cơ Huyền lật tung nẹp gối, tìm cả nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được một cái muống bằng ngọc. Rồi cẩn thận đem Địa Tâm Thối Thể Nhũ bên trong cái muống rót vào một cái bình ngọc thượng phẩm đã chuẩn bị trước đó.

Có điều sau khi Cơ Huyền đem toàn bộ Địa Tâm Thối Thể Nhũ đưa ra ngoài hết thì biến cố xảy ra.

Băng cốc này đột nhiên rung lắc dữ dội, trên thạch nhũ hiện lên vô số ấn ký kì lạ, chỉ trong chớp mắt lại toàn bộ ấn ký đó bao trùm lên toàn bộ thạch nhũ ở thế giới dưới lòng đất này.

- Tinh. Không ổn rồi nơi này có bày trận pháp.

- Nói nhảm, chả nhẽ ta còn không biết điều đó sao.... Quan trọng đây là loại trận pháp gì mới được?

Lúc hệ thống lên tiếng cảnh cáo Cơ Huyền thì cậu cũng đã nhận ra thạch nhũ động này có bố trí trận pháp. Cậu chửi thề cái hệ thống nói lời phé thoại.

- Tinh. Tiêu rồi kí chủ rời khỏi đây mau, nếu không sẽ bị phong ấn trong nơi này đó.

Cơ Huyền cảm nhận được nguy hiểm Huyền Dực thôi động tới cùng cực hướng tới phía thông đạo kia bay tới, nhưng thạch nhũ này cứ như muốn ngăn cản Cơ Huyền rời khỏi vậy. Từ các trụ thạch nhũ xuất hiện vô số những thứ như chiếc gai, không chỉ thạch nhũ mà cả vách tường, mặt đất cũng trồi lên những trụ băng khổng lồ.

- Chết tiệt. Cái trận pháp quái quỷ gì thế này.

Huyền Dực của Cơ Huyền thôi động hết khả năng rồi, Cơ Huyền lúc này lướt đi với tốc độ cực nhanh, nhưng đồng thời sự xuất hiện của các băng trụ nhanh không kém. Miễn cưỡng né tránh các băng trụ nhưng nó cứ mọc lên tầng tầng lớp lớp không dứt.

- Cút hết cho ta!!!!...

Gầm lên một tiếng, Cơ Huyền lấy Âm Huyết Kiếm ra trực tiếp phá các trụ băng. Trong thạch động vang lên các tiếng “rắc rắc”, với sự sắc bén của Âm Huyết Kiếm thì Cơ Huyền nhanh chóng đem các trụ băng chém vỡ. Liều mạng thúc dục đầu khí, tay nắm chặt kiếm đánh vỡ các băng trụ ngáng đường. Trong thời gian ngắn Cơ Huyền đem băng trụ chắn trước thông đạo toàn bộ hủy hết đi. Hiện giờ Cơ Huyền chỉ còn có cách cửa thông đạo một đoạn rất ngắn nhưng băng trụ vẫn tiếp tục mọc lên không ngừng.

- Âm Huyết Kiếm phá!!!!

Âm Huyết Kiếm trong tay siết chặt, Cơ Huyền phát động huyết khí trong chiếm chém ra một vầng bán nguyệt. Vầng bán nguyệt đi tới đâu đem băng trụ hủy diệt tới đó, những băng trụ cản phía trước bị vầng bán nguyệt lập tức bị đánh bạo băng vụn văng khắp nơi. Đến khi vầng huyết nguyệt bị triệt tiêu hết năng lượng thì vừa văng mở ra con đường đến thông đạo cho Cơ Huyền

Huyền Dực hiện tại đã tới cực hạn rồi, nếu tiếp tục chậm trễ thì sẽ kẹt lại ở đây mất. Cơ Huyền tàn đi Huyền Dực, đồng thời vận chuyển Tam Thiên Lô Động, lúc này toàn thân của Cơ Huyền bao bọc bởi quang. Chân đạp mạnh cả người lao về phía lối thoát, tốc độ của cậu hiện tại còn nhanh hơn tốc độ sinh sôi của băng trụ. Mỗi lúc băng trụ mới mọc lên chỉ có thể đâm trúng tàn ảnh của cậu, nếu người ngoài nhìn vào sẽ phát hiện cậu giống như một mũi tên bạc đang lao về phía trước.

- Còn một chút nữa thôi.

Nhìn thấy lối ra ngay gần mình Cơ Huyền càng liều mạng thúc dục đầu khí chuyển hóa thành tốc độ phóng tới. Khi Cơ Huyền còn cách lối ra chưa đầy một mét thì một cảm giác tử vong nồng đậm ập tới, trong khoảng khắc Cơ Huyền cảm thấy bản thân nếu tiến tới lối đó thì sẽ bị nghiền nát vậy. Lúc này trong đầu cậu thoáng hiện lên tia do dự, đến khi chỉ cách lối ra chỉ một bước thì Cơ Huyền cắn răng, toàn thân bật lùi lại phía băng trụ đang mọc lên đó. Cậu nhún chân nhảy lên đầu của băng trụ rồi rồi bật lên trên không, Huyền Dực xuất hiện giúp Cơ Huyền bám trụ vào hư không.

Vào khoảng khắc Cơ Huyền bật lùi lại thì bên trên và bên dưới của cửa thông đạo nhô ra các băng trụ sắc bén, giống như một chiếc hàm khổng lồ kẹp chặt lại. Nếu vừa rồi Cơ Huyền cố gắng xông qua thì chắc chắn không chết thì cũng bị ngoạm mất vài thứ. Thật hung hiểm.

Nhìn cái hàm khổng lồ kia Cơ Huyền nổi lên một trận ác hàn, đó chắc chắn là cái bẫy do kẻ tạo ra trận pháp này cố tình bày ra. Lối ra duy nhất đã bị bịt kín Cơ Huyền cũng chưa nghĩ ra cách để thoát ra được, hiện tại hư không là nơi an toàn nhất, trên trần hay dưới sàn đều đầy rẫy băng trụ sắc nhọn. Nhưng chỉ là vấn đề thời gian khi băng trụ tiếp tục phát triển và chiếm lĩnh toàn bộ nơi này, đến lúc đó chỉ còn đường chết. Cơ Huyền đành phải trông vào hệ thống vậy:

- Hệ thống, đây là cái trận pháp gì vậy?

- Tinh. Qua quá trình phân tích hệ thống xác định đây là Băng Thiên Tuyệt Phong trận..... Trận pháp này sử dụng năng lượng của thiên địa chi vật làm năng lượng hấp thụ. Mà vừa hay nó lấy Địa Tâm Thối Thể Nhũ là nguồn năng lượng. Hiện tại với thực lực của kí chủ thì khó mà thoát được khỏi đây. Ít nhất có đạt tới Đẩu Vương thêm vào các đầu kĩ với dị hỏa thì có lẽ phá được trận.

Hệ thống truyền tải lại toàn bộ phân tích của mình cho Cơ Huyền.

Đấu Vương... Cơ Huyền thật muốn chửi mẹ nó, nói trắng ra hiện tại thì Cơ Huyền chết chắc rồi. Nhớ ra cái gì Cơ Huyền nói:

- Không phải Thương Tuyết Chi Ngao và Tử Tinh Dực sư vương vẫn còn bên ngoài sao? Hiệu lệnh cho bọn chúng phá hủy trận pháp này từ bên ngoài.
- Tinh. Không thể được, nếu làm vậy thì trận pháp sẽ chuyển sang trạng thái tự nổ. Hệ thống cảm nhận được nguồn năng lượng khổng lồ được tích trữ ở trong lõi trận.
- Chết tiệt, biết thế không nên để Hà Kim đi theo Phạm Lao.

Hiện tại mọi con bài đều không sử dụng được Cơ Huyền cảm thấy tuyệt vọng rồi đó, nhưng thường tuyệt vọng xong thì sẽ dẫn tới điên cuồng. Vừa hay đây là trạng thái tiếp theo của cậu.

- Ta không tin là ta lại không phá được cái trận rách này.

Từng sợi tơ máu xuất hiện, Cơ Huyền lần này định toàn lực điên cuồng. Âm Huyết Kiếm trong tay đã từ từ giờ ngang lên, mũi kiếm khẽ rung lên bạch bào rộng cũng đột nhiên kêu phàn phật, không gian xung quanh cậu chấn động, những viên vụ băng vỡ tan thành từng mảnh từ từ bay lên...

Cơ Huyền cơ hồ khẽ thở ra một hơi, khép hờ mắt lại, sau chốc lát lại mở vụt ra! Trong chớp mắt, trong khóe mắt của cậu cơ hồ có một ngọn lửa nhỏ bùng cháy! Ngân sắc bên trái, lục quang bên phải... Vô cùng quý dị

Thiên địa năng lượng ở bên người Cơ Huyền đều ngưng đọng lại, sau đó hóa thành khi thể hai màu hồng lam, giống như gió lốc xoáy lao thẳng lên đỉnh của thạch động.

- Xuy

Huyết quang lấp lánh trên kiếm rung lên phát ra một tiếng như long ngâm. Sau đó, gió lốc xoáy vốn âm lạnh vô bị trong chớp mắt lại biến mất giống như chưa từng tồn tại! Trên người cậu, từng đạo đầu khí không ngừng tràn ra, sau đó phát tán ra xung quanh!

Trường kiếm chậm rãi giờ lên, cơ hồ vô cùng khó khăn, đến lúc mũi kiếm chìa thẳng về phía chân trời! Cơ hồ tất cả đều biến đổi! Từng trận điện quang đang xé nát không gian! Đúng lúc này, thiên địa năng lượng đang tràn ngập xung quanh, và cả từng tia đầu khí trong chớp mắt ngưng kết trên đỉnh đầu của Cơ Huyền.

Chỉ trong nháy mắt, một quả cầu lửa xoáy tròn dữ dội thoáng chốc xuất hiện. Qua cầu lửa được sinh ra như không ngừng nuốt chửng không gian xung quanh. Chưa đầy một khắc đã giống như vầng mặt trời khổng lồ lơ lửng trên đỉnh đầu của Cơ Huyền. Trên vầng mặt trời ấy, từng tia lửa đang không ngừng bùng nổ nuốt chửng năng lượng xung quanh!

Cơ Huyền lúc này giống như hóa thân chí cao nắm trong tay quyền sinh sát chúng sinh vậy.

Trường kiếm trong tay Cơ Huyền lại rung lên, quả cầu lửa khổng lồ vốn đang lơ lửng trong không trung lại bắt đầu từ từ xoay tròn! Cơ Huyền không chút do dự chém thẳng xuống phía dưới của thạch động.

Quả cầu lửa khổng lồ ấy cơ hồ đã nghe thấy sự triệu hoán của Cơ Huyền, giống như mặt trời rơi xuống, ầm ầm, dữ dội đâm thẳng xuống. Không gian xung quanh theo hướng quả cầu lửa rơi xuống trong chớp mắt đều sôi trào lên. Cả thạch động vào lúc này đã biến thành một màu đỏ hồng!

- Ầm~Ầm~Ầm~Ầm

Từng tiếng nổ lớn vang lên rung chuyển toàn bộ cả cái cốc này, âm thanh cũng như bị xé rách! Thạch động giống như hóa luyện khổng lồ lan tràn dữ dội!

- Nổ đi vầng thái dương của ta.

Liệt Nhật đang ngưng kết thành khối lúc này giống như một quả bom nguyên tử nổ ầm ầm. Một chùm mây lan tỏa khổng lồ tản ra trong không khí. Ngọn lửa sôi trào cũng lan tràn khắp đất trời!

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Luyện hóa

- Đùa hả trời....

Trong không gian mờ ảo vì bị khói bụi bao trùm một giọng nói có chút yếu nhược cười khổ.

Cơ Huyền có chút không thể tin nổi nhìn thạch động, sau đòn đầu kĩ cường hãn của Cơ Huyền thì các ngọn băng trụ khổng lồ bị quét sạch, không gian trở nên có chút trống vắng. Nhưng đòn đánh đó của cậu chỉ có thể quét sạch các khối băng trụ, còn thạch động thì hoàn toàn như không bị tác động gì, đến một vết nứt nhỏ cũng không có. Điều này làm Cơ Huyền kinh ngạc tới rơi cả tròng mắt. Cậu gần gũi với hệ thống:

- Đòn đánh vừa rồi có thể sánh với Đấu Vương hoàn toàn không thua kém vậy mà không hề làm ảnh hưởng tới cái động nhỏ này sao? Hệ thống nhà ngươi lại lừa ta phải không.

- Tinh. Kí chủ có lẽ nhầm lẫn ở đây... “ Ít nhất có đạt tới Đấu Vương ” ở đây nghĩ là bản thân ký chủ phải đạt tới cảnh giới Đấu Vương chứ không phải là lực sát thương đạt tới mức độ Đấu Vương.

Hệ thống nhấn mạnh lại điều mà Cơ Huyền nhầm lẫn thể hiện sự sai lầm trong suy nghĩ của cậu.

- Tinh. Tiêu rồi, trận pháp bắt đầu khởi động lại rồi.

Đột nhiên hệ thống vang lên lời cảnh báo nguy hiểm trong đầu Cơ Huyền. Đối với trạng thái cảnh báo này cậu thập phần quen thuộc, vì mỗi lần cảnh cáo như này đều rơi vào hoàn cảnh thập tử nhất sinh.

- Có cách nào để thoát khỏi đây không!

Cơ Huyền lập tức hỏi hệ thống, cậu tin rằng hệ thống sẽ nhất định có phương pháp.

Hệ thống lập tức đáp lại đúng như Cơ Huyền nghĩ là nó có cách:

- Tinh. Có cách nhưng cách này chính là thập tử nhất sinh. Kí chủ chắc muốn nghe cách nào chứ.

- Hiện tại chúng ta còn lựa chọn nào chắc, mau nói đi.

- Tinh. Kí chủ có thể đem toàn bộ Địa Tâm Thối Thể Nhũ hấp thụ, nguồn năng lượng khổng lồ của Địa Tâm Thối Thể Nhũ có lẽ sẽ giúp kí chủ thoát khỏi tuyệt cảnh.

Nghe kế hoạch điên rồ của hệ thống, Cơ Huyền chỉ có thể cười khổ, quả thực là thập tử nhất sinh. Với nguồn năng lượng của một giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ đủ kiến một Đấu Linh phải bế quan vài ngày để luyện hóa từ từ, mà trong tay Cơ Huyền là một trăm giọt, đủ để Đấu Vương nuốt hết vào cũng bị bạo thể mà chết.

Cầm chặt bình ngọc trong tay tia do dự lóe lên trong ánh mắt của Cơ Huyền sau đó bị thay thế bằng vẻ quyết tâm.

- Hắc, dù gì cũng chết.... Thì ta thà chết theo cách mình chọn.... Trận pháp này là kẻ bày ra để bảo vệ Địa Tâm Thối Thể Nhũ.... Hắc, thế thì bản thiếu gia hôm nay đem Địa Tâm Thối Thể Nhũ ăn hết sạch không để cho người khác ý.

Cơ Huyền mở bình ngọc đem toàn bộ Địa Tâm Thối Thể Nhũ nuốt xuống. Địa Tâm Thối Thể Nhũ vừa tiến nhập vào nội thể của Cơ Huyền cực kỳ có mục tiêu tính thẳng hướng các nơi cốt cách trong cơ thể xâm nhập vào.

- Aaaaa.

Vừa nuốt toàn bộ Địa Tâm Thối Thể Nhũ, Cơ Huyền bị nguồn năng lượng khổng lồ của nó gây đau đớn gầm lên một tiếng kinh thiên. Cơ thể cậu không ngừng co rút lên, làn da trên thân thể Cơ Huyền cũng tạo thành từng đường dấu vết tán loạn, bộ dáng kia giống như dưới làn da đó cất giấu một con rắn nhỏ. Nhìn qua có chút đáng sợ.

- Tinh. Kí chủ hãy giữ thần trí tỉnh táo nhanh chóng tiến nhập vào trạng thái tu luyện.

Theo lời hệ thống cảnh tỉnh Cơ Huyền khỏi cơn đau. Cậu cắn răng, khoanh hai chân mắt nhắm hờ hờ lại bấm pháp quyết, chìm vào trạng thái tu luyện. Từ cơ thể Cơ Huyền một luồng khói đen quỷ dị xuất hiện bao bọc lấy toàn thân. Luồng khói đen này xuất hiện đem Huyền Dực giả trừ nhưng điều kì lạ là tuy Huyền Dực giả trừ nhưng Cơ Huyền vẫn được có thể lưu lại trên hư không như được thứ gì đó cố định níu giữ lại.

Lúc này, bên dưới hay bên trên dù là xung quanh thì Cơ Huyền đã bị bao trùm bởi vô số trụ băng sắc bén, toàn bộ sơn động này đã mọc lại toàn bộ trụ băng đã bị Cơ Huyền phá, không chỉ vậy trụ băng không ngừng tăng trưởng liên tục. Hướng mũi băng sắc nhọn đó tới hướng khói đen đang bay trên không trung kia đâm tới. Từ phía bị bao vây, hoàn toàn không còn được tháo chạy.

- Tinh. Các ngươi đừng có làm phiền kí chủ của ta tu luyện chứ.... Biến đi.

Một tiếng nói lạnh lùng vang lên khắp thạch động, theo tiếng nói đó thì thạch động cũng bắt đầu sáng lên, nhiệt độ cũng tăng một cách đột biến..... xung quanh quanh làn khói đen xuất hiện một đóa hoa diễm hoàng kim....à không là vô vàn đóa hoa diễm hoàng kim ngưng tụ thành một con hoàn kim long khổng lồ bao bọc lấy làn khói đen bên trong mới đúng. Hoàng kim long xuất hiện chỉ riêng nhiệt khí cũng đã khiến băng tan chảy, nhưng vẫn còn trụ băng không bị tác động vẫn mạnh mẽ đâm tới, có điều khi va chạm vào vảy của hoàng kim long thì kết cục cũng là bị thiêu đốt tới biến mất.

- Tinh. Cái trận pháp này rút năng lượng từ Địa Tâm Thối Thể Nhũ để liên tục tăng trưởng thì tương tự cũng có thể mượn phương pháp này kích phát Phong Nộ Long Diễm bảo vệ kí chủ của ta.....Đủ sức bảo vệ tới khi ngài đột phá

Giọng nói lạnh lùng ngày càng nhỏ dần nhỏ dần rồi im lặng. Không gian chỉ còn lại sự tĩnh lặng với sự đối đầu không ngừng nghỉ giữa hai vật vô tri. Hoàng kim long diêm này trở thành tâm khiến vững chắc bảo vệ của Cơ Huyền. Nhưng Cơ Huyền hoàn toàn không hay biết điều này, lúc này cậu đang liều mạng thôn phệ các giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ.

Cơ Huyền lúc này cảm nhận được, cốt cách bị Địa Tâm Thối Thể Nhũ xâm nhập vào bên trong, tựa hồ lúc này đột nhiên bốc cháy, một cỗ cảm giác đau nhức xâm nhập tận xương tủy cấp tốc lan tràn mà ra, cuối cùng khuếch tán đến khắp ngõ ngách bên trong cơ thể.

Cắn chặt răng, thân thể Cơ Huyền khẽ run rẩy, phía trên làn da cũng xuất hiện sự hồng nhuận khác thường, chỗ trán, mồ hôi lạnh đầy đặc, cuối cùng giống như một trận mưa nhỏ, theo khuôn mặt chảy xuống.

Với cơ thể bị năng lượng cuồng bạo làm cho bành chướng và làn da trở nên hồng nhuận một cách kì lạ. Dáng vẻ Cơ Huyền thập phần buồn cười... Có thể nói là có chút giống chú heo nhỏ.

Lúc này đây Cơ Huyền cảm giác như đứng trong lò lửa, hơn nữa cỗ nhiệt hỏa này lại là từ bên trong nội thể bốc lên tạo thành cơn đau đốn kinh người, khiến cho cậu phải nghiêng răng nghiêng lợi mà chịu đựng, trong nhất thời mồ hôi lạnh đầy đầu.

Trong nội thể, những đầu hắc động liên tục biến ảo xuất hiện đuổi theo các giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ đang chạy loạn, năng lượng của Địa Tâm Thối Thể Nhũ thực sự cường đại khiến hắc động mỗi lần hấp thụ đều như muốn bạo nổ. Tuy hắc động đông đảo hơn nhưng mỗi giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ như người khổng lồ điên cuồng tàn sát mọi thứ tiến tới mục tiêu nó nhắm tới. Hắc động chỉ miễn cưỡng có thể đem sự cuồng bạo của giọt năng lượng đó giảm bớt chứ không thể đem nó cắn nuốt và hấp thụ.

Bỗng một cỗ nhiệt hỏa mãnh liệt bội phần so với lúc trước đột nhiên từ trong vòng kinh mạch, tế bào, cơ thể dần lan tràn mà ra. Trong lúc nhất thời, cả người Cơ Huyền giống như bị đầu nhập vào trong liệt hỏa nóng hừng hực vậy, ngọn hỏa diêm kia tựa hồ hận không thể đem thân thể cậu đốt thành tro tàn, không chút lưu tình phóng thích nhiệt lượng càng ngày càng cao. Cùng với cơn đau bất ngờ xảy ra trong thể nội, toàn bộ bên trong cơ thể cậu như biến thành than hồng vậy, sương trắng nhẹ nhẹ từ đỉnh đầu thấm thấu mà ra, thậm chí bên trong làn sương còn ngửi được mùi thịt cháy khen khét. Cơ Huyền nghiêng răng nghiêng lợi đến nỗi từ khóe miệng trào ra một tia đỏ sẫm.

Đau, ngoại trừ đau vẫn là đau, thân thể Cơ Huyền lúc này khắp nơi đều truyền tới cảm giác đau nhức, mà đối với cậu ngoại trừ cắn răng chịu đựng thì không có biện pháp nào. Bất quá làm cho Cơ Huyền có chút vui mừng là có thể cảm giác được trong cơ thể đang lan tràn nhiệt lượng nóng rực cùng nỗi đau đốn kia, có một cỗ năng lượng cường đại đang tán phát ra từ những chỗ nóng rực đó. Trải qua nóng rực, trong cơ thể cốt cách, kinh mạch, tế bào, cơ bắp cơ hồ đều sinh ra biến hóa thoát thai hoán cốt kinh người, hiển nhiên quá trình tẩy tủy luyện cốt thật là thần diệu.

- Chịu đựng!

Cắn răng rống lên 1 tiếng. Cơ Huyền đã thực sự lâm vào trạng thái mơ mơ tỉnh tỉnh, cậu như không còn cảm giác được cả khái niệm thời gian nữa, duy nhất có thể cảm giác được dưới quá trình nung nóng này, kinh mạch, tế bào, cơ bắp... đang từng chút từng chút một trở nên tinh túy và cứng cỏi.

Một ngày, hai ngày, ba ngày,..... Không biết bao nhiêu ngày đã trôi qua Cơ Huyền vẫn luôn trong tình trạng mơ màng, điều duy nhất khiến cậu vẫn còn ý thức được là sự đau đốn thấm thấu trong mỗi tác da, có điều trong cơ thể cỗ nhiệt hỏa đau đốn kia tựa hồ tiêu giảm đi khá nhiều. Có lẽ trải qua thời gian chịu đựng cậu đã miễn cưỡng có một chút lực kháng cự.

Sau một thời gian dài dằng dặc đau đốn không dứt, cảm giác nóng hừng hực đã tiêu giảm bớt, cứ như vậy theo thời gian cuối cùng lặng yên biến mất, cơ thể Cơ Huyền cũng bắt đầu trở lại kích thước bình thường. Cùng với sự biến mất đó, cậu đang trong trạng thái mơ mơ hồ hồ cũng đột nhiên thanh tỉnh lại, vội vàng tập trung vào trong cơ thể, cậu chợt kinh ngạc phát hiện ngũ tạng nhan sắc vốn che kín trong cơ thể đã hoàn toàn biến mất. Cơ thể, khung xương, kinh mạch đều mơ hồ tán ra ánh sáng nhàn nhạt rất kì dị, nhìn qua giống như bạch ngọc, nhưng cũng tạo cảm giác tựa hồ trong đó ẩn dấu một lực lượng vô cùng cường đại.

Tâm thần thức tỉnh, giống như một cái chìa khóa chợt khởi động một bộ máy tinh vi vốn nằm yên trong cơ thể. Quá trình thoát thai hoán cốt lần đầu tiên vận chuyển.

- Ầm!

Tiếng động trầm thấp khẽ vang lên, Cơ Huyền kinh ngạc nhận thấy bên trong cơ thể từ mọi phía trào ra năng lượng khổng lồ khiến cho cậu nhất thời thất thần. Trong khi vẫn còn đang thất thần, từng đạo năng lượng tinh thuần khổng lồ do giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ hóa thành chủ động tràn vào bên trong kinh mạch, chủ động đề các hắc động hấp thụ.

Nếu đổi là trước đây, với cường độ năng lượng như vậy ít nhất phải khiến kinh mạch quá tải sinh ra cảm giác đau đốn vậy mà bây giờ kinh mạch cậu thậm chí còn đồng loạt co rút lại, đem cỗ năng lượng khổng lồ đó nhét hết vào không có nửa điểm quá tải khiến, không có cảm giác đau đốn nào.

Cỗ năng lượng này cực kỳ khổng lồ, nhưng lại cực tinh thuần làm người ta cảm thấy kinh dị, thậm chí nó đã tinh thuần đến độ không còn gì để Cơ Huyền luyện hóa nữa, ngoài ra cỗ năng lượng này lại rất dễ bảo, không có nửa điểm chống cự.

Tại đây loại năng lượng khổng lồ chảy vào bên dưới, ầm ầm nổ không ngừng vọt vào khi toàn trong hắc động khổng lồ nhất – đầu tinh của Cơ Huyền ở phía đan điền. Lây mắt thường có thể thấy được tốc độ bắt đầu tăng trưởng.

Cảm thụ được trong cơ thể đủ loại biến hóa, Cơ Huyền hít sâu một hơi, cậu rõ ràng trong nhất thời đã muốn đột phá vài tầng, thực lực hiện giờ có lẽ đã đạt tới trình độ của ngũ tinh Đấu Linh rồi. Nhưng trong cơ thể cậu vẫn còn tồn tại khoảng một trăm giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ chưa có luyện hóa.

Nếu cứ theo trình tự này thì có lẽ Cơ Huyền sẽ đạt được tới trình độ của cửu tinh Đấu Linh thậm chí có thể đạt tới Đấu Vương. Quả nhiên là thiên địa sinh dưỡng, chỉ luyện hóa không tới một nửa mà giúp cậu đột phá thời vài tinh.

Bởi vì cấp bậc đấu tinh đột nhiên bành trướng. Cơ Huyền nhận thấy bên trong đấu tinh cảm giác đầy đủ ban đầu một lần nữa trở nên trống rỗng, tinh thần lập tức tập trung vận chuyển năng lượng tinh thuần bên trong kinh mạch vào trong đấu tinh. Nhưng lúc sau đấu tinh lại giống như trước, xuất hiện cảm giác trống rỗng như một cái vực sâu không thấy đáy, từng đạo năng lượng quán nhập giống như đá chìm đáy biển.

- Vậy thì xem ta đem luyện hóa toàn bộ giọt năng lượng kia có thể chạm tới cảnh cửa Đấu Vương không.

Một cỗ hấp lực tự động từ hắc động bên trong bạo dũng mà ra, mà theo hấp lực bùng nổ, đem toàn bộ năng lượng khổng lồ trong cơ thể luyện hóa hết.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Thoát khốn

Mỗi giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ ẩn chứa năng lượng cực kỳ bá đạo, bất quá cơ thể Cơ Huyền trải qua quá trình tẩy tủy luyện cốt lúc trước đã trở nên cường hãn hơn nhiều cho nên khi hấp thu nguồn năng lượng bá đạo đó chỉ mơ hồ cảm giác đau đớn mà thôi, chẳng thấm vào đâu so với cảm giác nóng rực thiêu đốt nội thể lúc trước!

Tuy giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ mang đến nguồn năng lượng cực lớn nhưng quá trình tán giai cần lượng năng lượng đáng sợ, thậm chí có thể nói là quý dị. Muốn vượt qua bức tường ngăn cản này cần năng lượng cơ hồ bằng với tổng năng lượng cần để tiến giai ở các cấp bậc trước, nhưng Cơ Huyền lại là quái thai chứa tới hơn một trăm giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ trong cơ thể mà mỗi lần năng lượng cạn kiệt thì lại đem một giọt khác vào tiếp tục hấp thụ.

Muốn đột phá Đấu Vương thường nhân đều phải tích lũy rất lâu, mất cả đời để tích lũy là bình thường, có thể thấy bức tường ngăn cản này cần nguồn năng lượng lớn thế nào. Mỗi một giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ đều ẩn chứa năng lượng kinh người mà để tích lũy được như vậy, thường nhân chỉ sợ phải dành đến hai tới ba năm là ít.

Lúc trước tuyệt đại bộ phận năng lượng trong của gần năm mươi giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ đều dùng để rèn luyện cơ thể Cơ Huyền, còn lại là quá trình vận chuyển năng lượng giúp cậu đột phá cảnh giới. Nhưng có điều để thôn phệ hoàn toàn mớ năng lượng của hơn một trăm giọt Địa Tâm Thối Thể Nhũ còn lại không phải chỉ một sớm một chiều.

....

Một tháng sau.

Dưới lòng đất của một cái cốc nọ bỗng trở nên rung động mạnh mẽ.

Bên trong thạch động, vô số băng trụ sắc bén đâm tới một khối hỏa cầu nhưng những khối băng trụ này hoàn toàn không còn phát triển được nữa có điều hỏa cầu mạnh mẽ lúc đầu cũng suy yếu tới cùng cực nhiệt lực chỉ còn thấp thoáng khí nóng.

Cơ Huyền đang được bao bọc bên trong đột nhiên mở bừng đôi mắt, khí tức sắc bén như thực chất theo đôi mắt bắn ra, một cỗ hơi thở hùng hồn cũng từ trong cơ thể cậu mạnh mẽ lan tràn ra. Cơ Huyền chợt ngừng đầu thét vang, thanh khiếu mang theo đầu khí hùng hồn như sấm sét gào thét trong thạch động vậy!

Ầm!

Trong lúc thanh khiếu vang lên, năng lượng gọn sóng vẫn mạnh mẽ phá thể mà ra, hi cơ năng lượng trào ra từ cơ thể hóa thành thanh ba đầu khí mà phóng ra xuyên qua cả khối hỏa cầu bao bọc đem toàn bộ băng trụ trong thoáng chốc nghiền nát thành bụi phấn. Trong nhất thời sơn động vang lên từng trận nổ vang, từng vết rạn nứt trên bề mặt đất đá lan tràn, cuối cùng bao phủ cả thạch động!

Hỏa cầu cũng theo sự phóng thích của thanh ba đầu khí mà tan dần gì, một thân hình quý mị vẫn đang ngang nhiên đứng giữa đồng hỗn độn đó, trên khuôn mặt hiện lên vẻ mừng rỡ khó có thể che giấu.

- Đấu Vương... quả nhiên cường nhân.

Cơ Huyền đem đầu khí của bản thân vận chuyển, một cỗ hùng hồn đầu khí giống như hồng thủy, đột ngột từ bộ vị khắp thân thể dâng ra, cuối cùng chảy xuôi trong kinh mạch trong suốt, mà trong đầu khí dâng tràn, kinh mạch trong suốt kia, giống như đã sớm tu kiến tốt bờ sông, bị lũ lụt cuộn trào mãnh liệt quán đầy, kinh mạch co rút nhất thời trương ra, phát ra một loại thanh âm vui tai. Những đầu khí này tựa hồ là trực tiếp từ trong khắp bộ vị trên cơ thể dũng mãnh tiến ra, cuối cùng dọc theo một lộ tuyến kinh mạch kì dị, cuối cùng từ sau lưng bạo dũng ra.

- Xuy

Hai cánh hoàng kim hỏa diễm, mạnh mẽ tự mình từ phía sau bắn ra, bề rộng dài chừng hơn một trượng, cong lại, hoa lệ mà kinh diễm.

Hơi nghiêng đầu, con người mở rộng xem hai cánh phía sau, cậu hiện tại không hề sử dụng phi hành đầu kỹ, cũng không có thi triển bí pháp, càng không mượn lực lượng người khác, hẳn, toàn bộ là hoàn toàn dựa vào chính mình thi triển ra đầu khí hóa cánh!

Chênh lệch giữa đầu vương và đầu linh, chân chính trong mắt cường giả, chỉ có đến Đầu vương, mới có thể xưng là cường giả.

Dưới đầu vương đều là kiến hôi, lời này cũng không giả!

- Nếu vậy thì cũng nên đem cái trận pháp vây khốn mình này đánh nát chứ nhỉ.

Nhéch lên nụ cười quỷ dị, Cơ Huyền ngẩng đầu lên trên trần.

- Lần trước dùng thử địa giai trung cấp đầu kỹ Liệt Nhật Phần Thành nhưng hoàn toàn không có phá được các người làm lòng tự trọng của ta có chút tổn thương... nên ta muốn tìm lại chút mặt mũi.

Không biết từ lúc nào đôi mắt của Cơ Huyền đã biến ảo thành hai màu sắc quỷ dị, trên đỉnh đầu của cậu hiện lên một vàng tiểu thái dương có thể đem thiên đại này đốt cháy. Âm Huyết Kiếm trong tay rung động mạnh mẽ, Cơ Huyền nhẹ vẩy kiếm, vàng thái dương không lồ đỏ như nghe hiệu lệnh lao tới phía trên.

Cả thạch động vào lúc này đã biến thành một màu đỏ hồng!

- Âm~Âm~Âm~Âm

Từng tiếng nổ lớn vang lên rung chuyển toàn bộ cả cái cốc này, âm thanh cũng như bị xé rách! Thạch động giống như hòa luyện không lồ lan tràn dữ dội!

Lúc này toàn bộ trận văn bắt đầu có dấu hiệu tan vỡ, kết cấu của thạch động không thể chịu đựng được, những vết nứt giống như mạng nhện ngày càng nhiều. Thạch động mang dấu hiệu sụp đổ bất cứ lúc nào.

- Bạo đi.

Lúc này vàng thái dương đột ngột co rút lại liên tục, áp súc năng lượng tới cùng cực..... Rồi bạo nổ.

.....

Bên ngoài.

- Rầm... Rầm... Rầm.

Ở một cái cốc nhỏ bùng lên những âm thanh kì lạ. Mặt đất rung động liên tục, một dặm quanh tiểu cốc bắt đầu rạn nứt, các con động đất từng đợt từng đợt kéo đến, vô số ma thu cấp thấp cảm nhận được nguy hiểm nên bắt đầu bỏ chạy.

- Âm

Một tiếng nổ lớn đã đem mặt tiểu cốc bên trên hoàn toàn thổi bay, sóng năng lượng dư thừa đem toàn bộ mặt đất càn quét, những cây cối xung quanh đổ rạp từng đợt từng đợt. Sau khi vụ nổ kết thúc, một cái miệng hố to bằng cả cái tiểu cốc xuất hiện trong tầm mắt.

Từ trong miệng hố đó đám khói xám ùn ùn bay bên, nổi bật trong đó hai tia sáng biến ảo thành các hoa văn kì lạ. Đến khi đám khói xám tan hết xuất hiện bóng người, một người thanh niên gầy gò với khuôn mặt bình bình xuất hiện. Người thanh niên này che đi đôi mắt bị chói lóa trước ánh mắt trời. Cậu lăm lăm.

- Lâu lắm không nhìn thấy ánh sáng mặt trời... Di, tiểu sư vương và tiểu thương tuyết cả ta đi đâu rồi.

Cơ Huyền nhìn xung quanh mọi nơi không thấy bóng dáng của Tử Tinh Dực sư vương và Thương Tuyết Chi Ngao liền thắc mắc hỏi hệ thống.

- Tinh. Do Tử Tinh Dực sư vương và Thương Tuyết Chi Ngao quá bất ánh mắt nên hệ thống đã tạm thời ra lệnh cho bọn chúng ẩn đi... Hiện tại chỉ cần kí chủ triệu gọi thì bọn chúng sẽ xuất hiện.

Cơ Huyền nghe vậy thì tán đồng, nếu chứ để Tử Tinh Dực sư vương và Thương Tuyết Chi Ngao chạy loạn ngoài này cũng không phải cách, có lẽ còn bị các trưởng lão của Nội viện bắt gặp đến lúc đó thì có chút phiền phức.

- Tử Tinh Dực sư vương và Thương Tuyết Chi Ngao ta dúi tư cách chủ nhân ta yêu cầu người xuất hiện ngay lập tức.

Theo yêu cầu triệu gọi của Cơ Huyền thì trong khu rừng dấy lên hai luồng khí tức khiến chúng yêu thú kính sợ, chỉ trong vài hơi thở hai bóng hình một nam một nữ đã đáp tới trước mặt Cơ Huyền. Nam thì cao lớn, sự cao quý từ xương tủy phát khiến mọi người cảm thấy không giám nhìn thẳng. Nữ thì xinh đẹp, tự như tiên từ trên trời cao, khí tức lạnh lẽo cự người vạn dặm.

Nhìn hai người này không có vấn đề gì thì Cơ Huyền thăm thò phào một hơi, đang tính thu hồi họ vào không gian thì nhớ ra cái gì đó, giọng nói có chút tò

mở:

- Con khi nhỏ lần trước đâu rồi?

Từ Tinh Dục sư vương và Thương Tuyết Chi Ngao yên lặng nhìn nhau một hồi, rồi cuối cùng Thương Tuyết Chi Ngao tiến lên trước đưa nắm tay về phía Cơ Huyền như muốn đưa cho cậu vật gì đó. Khuôn mặt của nó có chút.... ngại ngùng.

Phản ứng của Thương Tuyết Chi Ngao khiến Cơ Huyền cảm thấy quái lạ, cánh tay đưa lên nhận lấy. Đến khi Thương Tuyết Chi Ngao đưa vật trong tay cho Cơ Huyền thì cậu mới biết đó là vật gì. Là một khóa ma hạch màu lam, trên đó còn lưu lại chút máu tanh đã bị đông cứng lại do chưa sơ chế đúng cách, bên trong khóa ma hạch có nguồn năng lượng cực kì lớn đang lưu động.

Cầm ma hạch, trán Cơ Huyền có chút co giật, ánh mắt có chút nghi ngờ nhìn về Thương Tuyết Chi ngao nói:

- Này... Không lẽ ngươi.... Đã ăn.... Ăn...

- Tinh. Kí chủ không cần đoán nữa. Trong một tháng thủ hộ nơi này vì quá đói nên Thương Tuyết Chi Ngao không nhịn được chén mất Tuyết Ma Thiên Viên rồi... Nếu không phải sợ bị người trách phạt chắc đến khóa nội đan cũng bị nó thịt luôn rồi.

Cơ Huyền lúc này cũng cạn lời luôn rồi, thường thì khi đạt tới Đẩu Linh thì mười ngày nửa tháng không ăn gì cũng không thành vấn đề. Mà Thương Tuyết Chi Ngao đã đạt tới Thất giai ma thú sánh với Đẩu Tông vậy mà vẫn cảm thấy đói sao. Trước dáng vẻ ngại ngùng của Thương Tuyết Chi Ngao, Cơ Huyền cũng dờ khóc dờ cười, phát cánh tay đem thu hồi hai đầu yêu thú to xác này vào không gian.

Cầm viên ma hạch đó vào giới chỉ. Cánh đầu khí động mạnh, Cơ Huyền hóa thành một đạo lưu quang lao đi với tốc độ rất nhanh. Cảm nhận tốc độ khủng bố này Cơ Huyền thấy thật sáng khoái.

Trước kia khi tiến vào nơi này Cơ Huyền cũng phải mất tới ba, bốn ngày nhưng hiện tại thực lực đại tăng thời gian này không còn ý nghĩa gì. Cơ Huyền bay một hồi về thẳng Nội viện không cần nghỉ ngơi, khí tức uy áp phóng tới trấn nhiếp một vài ma thú trong khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Huân Nhi cầu tình

Về tới Nội viện Cơ Huyền thu hồi khí thế và cánh đầu khí, đi thẳng một đường về tới nơi ở của mình. Có điều khi Cơ Huyền về tới nơi thì bị nhà của cậu bị vây kín bởi một nhóm người.

- Là Cơ Huyền.

Một thanh niên vội vàng hét lên chỉ về phía Cơ Huyền, đám người đó quay lại thấy đúng là cậu liền nhanh chóng chạy tới vây kín như sợ Cơ Huyền chạy mất.

Liếc nhìn phù hiệu của nhóm người Cơ Huyền liền nhận ra đó là huy hiệu của Bàn Môn. Người của Bàn Môn vây quanh chỗ ở của cậu chắc chắn không có điều gì tốt lành cả... Trà thù, quần áo, luận chiến,..... Một loạt suy nghĩ hiện lên trong đầu Cơ Huyền.

Trong lúc suy nghĩ miên man thì đám người Bàn Môn nhanh chóng tác ra thành một đường, trong tầm mắt của Cơ Huyền xuất hiện thiếu nữ áo xanh. Dung mạo của nàng cực kỳ xinh đẹp, nhưng làm động lòng người nhất lại chính là khí chất thanh tĩnh như một đóa hoa sen của nàng.

Nhìn thiếu nữ áo xanh này Cơ Huyền bất giác nhíu mày lại, vì dù đã đột phá tới Đẩu Vương nhưng vẫn khó dò xét được khí tức của nàng, xung quanh nàng giống như có một cái màn nhỏ khiến linh hồn lực của cậu cũng khó dò xét được..... Có điều cảm nhận thoáng qua ít nhất thiếu nữ này đã đạt tới Đẩu Linh. Cơ Huyền cười khẽ nói:

- Ta vừa trở về đã được Bàn Môn hoan nghênh như thế này thật là có chút xấu hổ... Thậm chí còn phiền tới cả Huân Nhi tiểu thư đích thân ra mặt, ngại ngùng quá.

Miệng nói ngại ngùng nhưng trên mặt nào có chút đáng vẻ ngại ngùng nên có. Người của Bàn Môn nhìn Cơ Huyền rất không thuận mắt nhất là sau vụ luyện đan. Kể từ khi thua Cơ Huyền thì Dược Bang cũng không làm khó Bàn Môn nữa bán được cũng được coi là thuận lợi. Nhưng lợi nhuận của Bàn Môn khi tiêu thụ đều tiêu tốn một khoảng không nhỏ cung cấp cho Dược Bang, tuy nói là thỏa thuận công bình nhưng vẫn khiến họ khó chịu. Hiện giờ họ hận không thể lên quần áo với cậu nhưng hôm nay có việc cần nhờ nên cuối cùng cũng phải nhẫn nhịn, lấy đại cục làm trọng.

Huân Nhi nhìn đáng vẻ mang theo trào phúng của Cơ Huyền thì cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài. Mắt đẹp nhìn cậu, giọng nói có chút dịu dàng hiềm thấy:

- Thực ra hôm nay chúng ta tới tìm ngươi là có việc cần nhờ ngươi giúp.

- Di... Cần ta giúp sao?

Lần này Cơ Huyền thực sự ngạc nhiên rồi, hóa ra làm trận thế lớn như vậy là có việc cần cầu cậu sao. Hơn nữa đáng về Huân Nhi giọng nói nhỏ nhẹ hiếm có này so với ngày xưa đối diện với cậu là một trời một vực, nên Cơ Huyền đoán vụ rắc rối này có liên quan tới Tiêu Viêm....

Chắc chắn, một nữ nhân phải yếu như thế nào mới ném hết mặt mũi của mình đi gặp kẻ nàng ghét cầu giúp đỡ. Điều này khiến Cơ Huyền không thể không phục Huân Nhi.... Nếu đặt mình vào hoàn cảnh của Huân Nhi thì Cơ Huyền có làm không.... Đương nhiên sẽ làm rồi, cho dù có mất gì cậu cũng làm nếu điều đó xảy ra với Nhã Phi, Tiểu Y Tiên hay Vân Vận.

Nên dưới sự đồng cảm Cơ Huyền gật đầu nói:

- Ta từ chối!!!!

Lời Cơ Huyền vừa thốt ra khiến toàn bộ Bàn Môn ngỡ ngàng, thậm chí cả Huân Nhi cũng có chút hóa đá, lời nói và hành động của cậu hoàn toàn không ăn khớp gì với nhau cả khiến mọi người có chút không đỡ nổi... Thậm chí sau quá trình phân tích tâm nhân vật ở phía trên cuối cùng Cơ Huyền chốt lại một câu “Ta từ chối” đúng là kinh ngạc.... thập phần kinh ngạc.

- Tại sao?

Bị lời từ chối của Cơ Huyền làm cho ngỡ ngàng nhưng rất nhanh Huân Nhi lấy lại được bình tĩnh, giọng nói ẩn chứa chút tức giận hỏi.

- Nào có tại sao nhiều vậy chỉ là ta không có hứng thú thôi.

Cơ Huyền nhún vai lười biếng đáp, sau đó lách người tiến về phía nhà của mình để mặc kệ đám người Bàn Môn phiền phức.

Đám người Bàn Môn thấy Cơ Huyền muốn rời đi thì chặn lối đi của Cơ Huyền, đầu khí phóng thích ép tới Cơ Huyền làm tra một trận thế lớn. Mỗi người của Bàn Môn có mặt ở đây thực lực không tệ, người yếu nhất cũng thấp thoáng tiến nhập Đại Đấu sư mà những người đã đạt tới Đại Đấu sư cao giai không ít chút nào. Dù Đấu Linh bình thường bị ép bởi một loạt khí tức hùng hồn như này cũng khó tránh khỏi tay chân luống cuống... Đáng tiếc Cơ Huyền không “bình thường”, hơn nữa cậu đã tiến vào Đấu Vương, cách một đại cảnh giới tuyệt đối là nghiền ép chứ không nói tới khoảng cách giữa Đại Đấu Sư với Đấu Vương.

Huân Nhi thấy hành động cầu đám người muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không ngăn cản, nàng nghĩ đây cũng là một biện pháp. Nàng biết Cơ Huyền có rất nhiều cường giả bảo vệ nhưng bên trong Già Nam học viện chắc chắn Cơ Huyền sẽ không thể điều động người của mình.

Cười nhạt trong lòng, đối với lượng khí áp đang ép xuống thân mình thì Cơ Huyền ngoại trừ cảm thấy buồn cười ra thì vẫn là buồn cười.

Đám người của Bàn Môn thấy Cơ Huyền “bị ép tới không thể di chuyển được” liền nở nụ cười đắc ý. Một tên thanh niên có chút anh tuấn mặt mũi trắng trẻo lên tiếng:

- Nếu hôm nay ngươi không đi theo chúng ta thì đừng trách chúng ta không khách khí.... Dù bản lĩnh luyện đan của ngươi rất mạnh nhưng không đồng nghĩa là thực lực của ngươi cũng đủ mạnh để đối kháng với từng người.

Giọng nói thập phần tự tin, luyện dược thật của Cơ Huyền đã được chứng tỏ sau khi cùng Tiêu Viêm tỷ thí, song mỗi người trong Nội Viện đều biết, dù là luyện dược thuật kiệt xuất, cũng không đại biểu cho sức chiến đấu bản thân hơn người. Đó là cái nhìn chung của hầu hết mọi người trên đại lục Đấu Khí này về Luyện Dược sư, mà đúng là hầu hết các luyện dược sư đồng cấp sẽ yếu hơn những người đồng cấp. Lí do là thiếu quá trình rèn luyện thân thể và chiến đấu.

Có điều Bàn Môn đã đem quy tắc này áp dụng lên nhằm người, Cơ Huyền không giống người khác. Cậu lắc lắc đầu nhìn đám người Bàn Môn với ánh mắt thương hại:

- Ta không biết tại sao các ngươi có một ảo tưởng nực cười rằng ta yếu ở khoản chiến đấu... Và các ngươi hoàn toàn có thể cưỡng chế ép ta ta làm theo mong muốn của các ngươi.... Hôm nay ta sẽ cho các ngươi thấy một cái gọi là thực tế tàn nhẫn.

Từ trong người Cơ Huyền bộc phát ra khí thế kinh thiên trong khoảng khắc đem toàn bộ khí tức của đám người Bàn Môn chấn nát, không chỉ vậy sóng năng lượng cuồng nộ như sóng dữ ập ập tới, ép lên thân thể những kẻ không biết sống chết kia.

- Phụt.

Đám người Bàn Môn bị khí thế Cơ Huyền bộc phát ra liền bị đẩy lùi lại thở huyết liên tục, song chưa kịp phản ứng gì thì thân thể mỗi người như có ngọn núi không lồ đè lên không tự chủ được mà khụy gối xuống.

- Phế vật,,, Không biết tự lượng sức.... Còn cô cũng muốn ra tay với ta sao?

Nhìn toàn bộ bị mình ép tới khom lưng quỳ gối, Cơ Huyền nở nụ cười trào phúng. Chỉ có duy nhất một người không bị khí tức của cậu làm ảnh hưởng đó là Huân Nhi, nàng ta vẫn có thể bình thần đối diện với Cơ Huyền. Mà điều này cũng nằm trong dự đoán của Cơ Huyền rồi.

Còn Huân Nhi bây giờ không thể không ngạc nhiên vì thực lực Cơ Huyền hiện tại vượt xa nàng suy nghĩ, khí thế uy áp hiện giờ dù là siêu việt Đấu Linh

cũng chỉ miễn cưỡng như này thôi. Trong đầu nàng xuất hiện một lời nói “Mỗi khi nhìn lại thì chàng lại trở nên to lớn và mạnh mẽ hơn rồi. ... Thừa nhận đi Cổ Huân Nhi. ... người đã động tâm với hân rồi”

Huân Nhi không đáp, ánh mắt nhìn về phía Cơ Huyền chăm chăm, trong ánh mắt lóe lên tia dây giữa khó nắm bắt được. Về phía Cơ Huyền thì bị ánh mắt kì lạ của Huân Nhi nhìn làm toàn thân có chút không thoải mái.

- Sao nha đầu đó nhìn mình đắm đuối vậy. Chắc chắc, không phải thăm mền mình rồi chứ.... Cũng đúng, bản thân mình cũng có sự anh minh thần võ, long khí quân thân, khí tràng cường đại. Ai gặp cũng thích, hoa gặp cũng phải nở.

Trong tình trạng này mà tên Cơ Huyền này cũng có thể tự sướng về bản thân, thậm chí hai câu miêu tả trái ngược nhau cũng bị câu lời vào ép lại làm một. Thực ra trên đời có câu rất đúng, nhìn vào gương nhà thì ai cũng nghĩ mình đẹp. Câu này thực phù hợp với Cơ Huyền.

- Tiêm Viêm ca ca bị thương rất nặng.

Sau một hồi trầm ngâm Huân Nhi không nói một câu không đầu không đuôi. Cơ Huyền đang trong cơn tự sướng cũng bị kéo tỉnh lại, mơ màng nhìn Huân Nhi hỏi lại:

- Há?

- Tiêm Viêm ca ca hai ngày trước quyết chiến cùng Bạch Trình, cuối cùng tuy huynh ấy thắng. ... nhưng là thảm thắng. Trận đấu đó có cả may mắn, may mắn là Bạch Trình trong lúc cuối cùng tự kiêu cuối cùng bị Tiêm Viêm ca ca lật ngược bàn thắng. Có điều sau khi Tiêm Viêm ca ca thắng lợi liền rơi vào hôn mê. Chúng ta bắt đầu dĩ mới phải tìm tới người. Coi như người giúp ta được không, ta nợ người một ân tình.

Huân Nhi đem giản lược sự việc này nói vắn tắt lại cho Cơ Huyền.

Cơ Huyền nghe xong khuôn mặt cũng tràn đầy ngạc nhiên. Cậu ngạc nhiên không phải là Tiêm Viêm bị thương, mà là việc Tiêm Viêm có thể thắng được Bạch Trình. Một Đại đấu sư có bất tinh chiến với lục tinh Đấu Linh, khoảng cách là một đại cảnh giới. Vậy mà vẫn thắng. ... Trời đất, còn có thiên lí không.

- Lão thiên gia. ... Người có lộn không vậy. ... Người với người sao so ra tức chết người mà.

Gào thét trong lòng, Cơ Huyền gào thét về sự bất công của đời người. Trong khi bản thân cậu không ngừng lại rằng bản thân mình đã từng chém giết Đấu Vương cường giả khi ở trình Đại Đấu Sư. ... Không biết so ai với ai tức chết người.

- Tinh. Kí chủ, điều này xảy đến là vừa hay phù hợp với ý chúng ta. Trong tay ngài nắm giữ đan phương của Dung Linh đan, nếu dùng nó làm điều kiện trao đổi với Mỹ Đô Tọa thăm trợ giúp ngài thì việc đạt được Văn Lạc Tâm Viêm sẽ đơn giản hơn nhiều.

Hệ thống lúc này lên tiếng trong đầu nhắc nhở Cơ Huyền.

Lúc này Cơ Huyền mới chợt nhớ ra Tiêm Viêm vào Già Nam học viện cũng là vì dị hỏa. Nếu đợi Tiêm Viêm gồng gánh xong việc rồi mình nhảy vào cướp đoạt lúc giai đoạn cuối không phải so ra còn ổn tốt hơn sao. Không tốn công, tốn sức cũng có thành quả, quả thực là phù hợp nhất mà. Nghĩ xong lợi và hại Cơ Huyền quay lại nhìn Huân Nhi nói:

- Được, ta đồng ý với cô. Cứ về trước đi, ngày mai đích thân ta tới Bàn Môn.

Huân Nhi không nghĩ Cơ Huyền sẽ đồng ý với nàng, trong ấn tượng của nàng Cơ Huyền không có thiện cảm với nàng. Vậy là vì Tiêm Viêm nên Cơ Huyền mới đồng ý sao? Hay vì ân tình của nàng nên cậu mới ra tay giúp đỡ? Nàng thực chưa bao giờ thấu hiểu được Cơ Huyền.

Giải quyết xong vấn đề, Cơ Huyền lúc này mới liếc tới mấy tên còn lại của Bàn Môn vẫn đang vì khí tức uy áp của cậu mà chật vật. Cậu thu hồi lại khí thế vào trong nội thể, giọng nói thập phần vô cảm:

- Đôi khi muốn đối kháng với người khác thì phải xem lại mình có bao nhiêu phân lượng. Ở đời phải biết mình là ai.

Không nhìn tới đám người đó Cơ Huyền sải bước về nơi ở của mình tính toán kế hoạch.

- Đi thôi.

Sau khi Cơ Huyền vào nhà, thì ánh mắt của Huân Nhi cũng rời đi. Nhìn đám người vẫn đang đồ mồ hôi lạnh, toàn thân như vừa được tắm kia nói. Lúc này bọn chúng mới hoàn hồn, loạng choạng cố gắng đứng dậy, ánh mắt chứa đầy sợ hãi. Vừa nãy cảm giác tử vong ập tới, dưới luồng khí tức mãnh mẽ đó họ cảm thấy mình chỉ nhỏ bé giống một con kiến hôi tùy tiện là có thể ma diệt đi bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Hỏa Phượng Bảo Y

Cơ Huyền nằm ườn trên giường, hai tay gối lên đầu, mắt nhìn lên trần nhà không chớp mắt, miệng lẩm bẩm gì đó như đang nhiệm chú:

- Làm cách nào đây.... Mỹ Đồ Tọa là mất xích tốt có thể lợi dụng nhưng... Làm cách nào để lợi dụng được nàng... Hệ thống có cách nào không?
- Tinh. Sao kí chủ không quay đồ đã rồi tính sau. Biết đâu nhận được mấy thứ hay ho lúc đó thì tính cũng không muộn.

Nghe lời hệ thống thì Cơ Huyền mới sực nhớ ra không biết mình tích lũy được bao nhiêu điểm hệ thống rồi, cậu ngồi bật dậy kiểm tra. Phát tay một cái một cái bảng thông tin trong suốt xuất hiện trước mặt mình, nhìn số điểm tích lũy của mình Cơ Huyền có chút ngạc nhiên thốt:

- Di, 990.000 điểm hệ thống rồi sao! Không nghĩ tới tích lũy được nhanh như vậy.
- Tinh. Được nhiên rồi, kí chủ không biết từ đại đa số điểm hệ thống này là sau sự kiện đánh bại Tiêu Viêm thì tên ngài trở nên nổi như cồn, thành tích của ngài được rất nhiều người bàn tán nên điểm hệ thống cũng tăng lên chóng mặt. Tuy sau đó kí không còn xuất hiện nữa nên mức độ điểm cũng giảm có điều sắp đạt được điểm để phát triển “phân quyết” rồi.

Hệ thống giải thích sơ qua cho Cơ Huyền.

Nhìn số điểm này Cơ Huyền có chút lưỡng lự, cái hệ thống hút máu người này lại tăng giá muốn ngấu mất 10.000 điểm hệ thống của mình cho một lần quay. Quay ra thứ tốt thì không nói, lại nôn ra mấy thứ không mấy tác dụng thì đúng là lỗ to. Sau một hồi đắn đo, cuối cùng Cơ Huyền cắn răng quay thưởng:

- Quay thưởng.

Theo lời nói của Cơ Huyền vừa dứt số điểm của cậu liền rút xuống còn 98.000 điểm. Nhìn số điểm lòng cậu như nhỏ máu, cầu trời phù hộ cho cậu quay được đồ tốt, chỉ là chưa kịp cầu xong thì hệ thống vang lên tiếng nói lạnh lùng:

- Tinh. Quay thưởng hoàn thành, các món vật phẩm:

X (3)

Hình nộm thể mạng (2): thay thế chịu đựng một đòn chí tử.

Phong nguyên hư không phù (2): Có thể đem cường giả dưới Đấu Tông cầm cố trong hư không một khoảng thời gian.

Hoán Di Ngọc Phù (2): Đây là một cặp. Nếu bóp nát một tấm ngọc phù thì người còn lại dù ở xa mấy đi chăng nữa sẽ ngay lập tức có mặt. Trực tiếp bỏ qua các cấm chế hay trận pháp của đối phương.

Hỏa Phượng Bảo Y (1): được làm từ Hỏa tâm ti, Vân cẩm thạch và Hỏa phượng linh. Dồn đầu khí thì có thể phát ra hỏa phượng có lực phòng ngự đẳng cấp tiếp được một đòn của Đấu Tông toàn lực.

Huyết Thiên Linh Lung trận (1): Lấy huyết khí thiên địa làm trận pháp, đem huyết khí sát niệm của trời đất hấp thụ tế trận. Huyết sát càng nồng đậm trận pháp càng kiên cố. Người nào bị giam giữ trong trận pháp sẽ bị huyết khí liên tục hao mòn tới khi hóa thành vũng máu.

Một chùm quang hoa chói mắt xuất hiện, sau khi chùm quang hoa tan đi thì trước mặt Cơ Huyền xuất hiện các món đồ. Mắt Cơ Huyền nhìn qua thấy có đồ vật quen thuộc, hệ thống giải thích từng món đồ một đến món đồ cuối cùng cậu đột nhiên cứng người lại, mắt tròn to nhìn kiện đồ vật đó.

Kiện đồ vật phát ra hồng quang rất bắt mắt, tay Cơ Huyền run run cầm kiện đồ vật đó lên, lật trước lật sau nhìn một hồi nghiên cứu... Cuối cùng nén giận hỏi hệ thống:

- Đây là cái gì đây?

- Tinh. Đây “Hỏa Phượng Bảo Y” được làm từ Hỏa tâm ti, Vân cẩm thạch và Hỏa phượng linh lục phẩm cao giai. Dồn đầu khí thì có thể phát ra hỏa phượng có lực phòng ngự đẳng cấp tiếp được một đòn của Đấu Tông toàn lực.

Hệ thống nhanh chóng phản hồi lại với Cơ Huyền.

Nghe thấy hệ thống vẫn điềm nhiên đáp lại như thường Cơ Huyền không nén được nữa gầm lên:

- Bảo y... Bảo y cái con khỉ.... Ngươi coi ta là thằng ngốc hay là tên mù hủ. Đây rõ ràng là nội y... Còn là nội y quyến rũ của phái nữ.

Vật trên tay Cơ Huyền đích thực là một cái áo yếm mỏng như cánh ve, cái yếm đầy gợi cảm này có phù văn kết nối với nhau thành hình hỏa phượng còn khiến nó đỏ hơn. Xích quang rực sáng mê người, sờ vào lại mềm mại, đủ thấy chất liệu luyện chế tốt thế nào.

Tưởng tượng đến cảnh Hỏa Phượng Bảo Y này mặc lên mình đại mỹ nữ như Nhã Phi, Vân Vân các nàng thì Cơ Huyền lại nuốt nước bọt ừng ực. Nhưng mấu chốt là nó lại nằm trong tay Cơ Huyền, cứ tưởng tượng khoác trên người cái thứ này cậu nổi từng đợt rừng mình.

- Tinh. Kì chủ nghĩ quá rồi, đâu có ai cưỡng ép người mặc nó đâu? Nếu kì chủ không sử dụng được thì có thể đem tặng lại cho người khác. Tiền lệ này không phải không có.... Sao trong đầu người đen tối vậy, thật biến thái mà....

Hệ thống giọng nói vẫn lạnh lùng nói, có điều lúc này có thể nghe ra sự châm biếm, miệt thị của nó với suy nghĩ dơ bẩn của Cơ Huyền.

Cơ Huyền lúc này mới ngộ ra... Đúng vậy mình không dùng được nhưng có thể tặng được mà. Hỏa Phượng Bảo Y này tặng cho Vân Vận thì phù hợp hơn nhưng với quan hệ hiện tại giữa cậu và nàng mà bảo tặng vật này thì thật không ổn. Có lẽ để Nhã Phi yêu tinh hay Tiểu Y Tiên vậy. Hai người đó mà mặc lên thì rất thích hợp đó nhất là Nhã Phi.

Thông suốt, Cơ Huyền vẫn còn chút ái ngại với tấm “ Pháp Y ” này nên nhanh chóng vứt nó vào trọng nạp giới tìm cơ hội tống khứ nó đi. Xử lí xong thứ nhay cảm lúc này cậu chuyển tâm vào mấy món đồ còn lại, những món đồ này hiện tại khá có ích. Nhất là với tình hình lúc này của cậu khi không thể quá dựa vào hai đầu ma thú Đầu Tông trong Già Nam học viện.

Cầm hai tấm ngọc phù mới gấp lần đầu này lên, Cơ Huyền suy ngẫm một hồi khả năng của tấm ngọc này. Như đạt được suy nghĩ ra kế hoạch gì đó, cậu nhếch miệng cười rồi đem ngọc phù cất vào nạp giới. Giải quyết xong mọi chuyện thì Cơ Huyền đánh một giấc ngủ trên giường.

.....

Sáng hôm sau. Tổng bộ Bàn Môn.

Trên một bãi đất trống bên trong khu vực dừng chân của tân sinh, lúc này tụ tập lại một đám người đông nghìn nghịt, mấy trăm con mắt liếc ngang liếc dọc khắp nơi như đang tìm kiếm thứ gì đó. Đột nhiên nhìn thấy một thanh niên tướng mạo bình thường, dáng vẻ lười biếng tiến tới thì khuôn mặt căng thẳng chuyển thành kinh hi, một đại hán cao lớn vội vàng chạy vào tổng bộ. Đám còn lại thì vội vã chạy tới vây quanh người thanh niên đó bày ra một trận thế lớn.

Sau một thời gian ngắn, thì một hai người một nam, một nữ lần lượt phân biệt hai bên vội vã tiếng ra ngoài đón tiếp. Người thanh niên thân mặc áo bào đỏ mặt mũi nghiêm nghị, hồng y nữ tử thì dáng vẻ thực xinh đẹp nhưng từ trên người nàng phát ra khí thế mạnh mẽ không thua kém nam nhân. Thấy hai người tiến tới thì xung quanh chủ động tách ra một con đường nhường hai người tiến tới, cung kính nói:

- Hồ Gia, Ngô Hạo người đã đến rồi

- Các người bày ra trận thế này làm ta còn tưởng là Bàn Môn các người tìm ta tính sổ, nào có giống việc nhờ vả tào nào..... Oái, các người có cần mạnh bạo vậy không

Cơ Huyền thờ dài nói. Hôm qua cũng như vậy, hôm nay cũng như vậy. Giống hệt là tìm kẻ thù hơn là tìm người trợ giúp. Chứ kíp dứt lời cậu bị một nam một nữ đó xách tay lôi vào trong tổng bộ Bàn Môn.

Vòng rẽ vài vị trí, hai người đó cuối cùng cũng dừng lại trước cửa một căn phòng. Họ thả Cơ Huyền xuống nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng, Cơ Huyền nương theo ánh sáng yếu ớt ở bên trong phòng mới nhìn rõ ràng.

Trong một phòng ốc u tối, nhận nhậ mùi hương là cho tinh thần có chút sáng khoái và say mê. Ở trên giường, một thanh niên nhắm chặt mắt nằm phía trên. Một hồi mới thở ra được một hơi thở mong manh. Làm cho mọi người lo lắng.

Cơ Huyền chậm rãi tiến tới quang sát người thanh niên đang nằm trên giường, dáng vẻ tái nhợt không chút huyết sắc. Cậu nhắm mắt lại linh hồn lực chậm rãi tiến nhập vào bên trong nội thể dò xét bên tình hình của người thanh niên, vài lần hô hấp Cơ Huyền thờ dài một hơi đem toàn bộ linh hồn lực rút ra khỏi cơ thể thanh niên.

Có điều khi đạo hồn lực cuối cùng rời khỏi thì một đạo tử sắc nhỏ như sợi tóc được phân ra từ đạo hồn lực len lỏi chui vào trong nội thể thanh niên, rồi tiêu thất vô tung như chưa từng có việc gì.

Hồ Gia với Ngô Hạo nghe lời thờ dài của Cơ Huyền liền vội vã tiến tới lay người cậu liên tục hỏi dồn dập

- Sao hả... Tiêu Viêm thương thế ra sao?

- Có thể chữa khỏi được không?

- Có thể tỉnh lại được không?

- Bằng mọi cách phải cứu được Tiêu Viêm, người hiểu không!!!

Cơ Huyền bị lay tới hoa mắt, hơn nữa hai người thay nhau nói liên tục bên tai cậu khiến tai cậu muốn đóng kén lại. Cậu hừ lạnh một cái, đầu khí trong người bùng nổ nhỏ, cánh tay của Hồ Gia và Ngô Hạo đang bám vứu lấy người của Cơ Huyền không kịp đề phòng bị đầu khí ngưng tụ đánh bật ra.

Hai người bị sóng năng lượng đẩy lùi tới gần cửa ra mới miễn cưỡng phóng thích đầu khí ổn định thân thể, trên tay truyền tới cảm giác bỏng rát, cánh tay cũng đỏ ửng lên.

Cơ Huyền hất nhẹ ống tay đem cánh cửa đóng rầm lại. Điềm nhẹ vài chỉ, theo mỗi chỉ thì luồng đầu khí hắc ám nhận nhậ bắt từ ngón tay cậu ra với tốc

độ cực nhanh.

Ngô Hạo cảm thấy không ổn đầu khí công nội thể cấp tốc vận chuyển từ trên người bùng phát một thẩm huyết thuần cứng rắn che chắn. Hồ Gia phản ứng cũng không chậm đầu khí vận chuyển ngưng tụ thành khải giáp, có điều nửa chừng đã bị một đạo hắc quang mạnh mẽ đánh tan.

Đạo hắc quang xé gió, nhẹ nhàng đem khải giáp đang ngưng tụ lại của Hồ Gia đánh nát, sau đó xuyên vào trong cơ thể nàng. Đồng dạng, huyết thuần mạnh mẽ của Ngô Hạo không chịu nổi một đòn, bị hắc quang xé nát như giấy rồi tiến thẳng vào nội thể của Ngô Hạo. Khiến họ ngạc nhiên là đạo hắc quang tiến vào nội thể nhưng không tổn thương tới mình mà chỉ làm thân thể bị bất động.

- Hai người quá ồn ào làm ta phải đưa ra cái biện pháp này, nếu mà để thêm mấy tên ngoài kia mà cũng giống như các ngươi thì ta điên mất. Bây giờ chỉ cần im lặng và lắng nghe ta là được rồi.

Làm hai trở nên im lặng Cơ Huyền lúc này mới chậm rãi nói:

- Tình trạng của Tiêu Viêm hiện tại đúng là có nguy hiểm. Kinh mạch khô héo đầu khí, tuy thân thể vẫn có tình trạng duy trì đầu khí từ bên ngoài nhưng so với tình trạng hiện giờ của hắn là muối bỏ bể. Có điều, trong thân thể hắn như được một thứ gì đó bao bọc lấy kinh mạch và đầu tinh, nên dù có bị khô héo nhưng không ảnh hưởng tới con đường tu luyện. Dùng đan dược là tu bỏ được...

Nghe Cơ Huyền giải thích thì Hồ Gia và Ngô Hạo thầm thở phào một hơi. Nhẹ nhàng chưa được bao lâu thì tâm trạng của họ lại trùng xuống trước lời nói tiếp theo của Cơ Huyền:

- Có điều phần năng lượng của linh hồn lực thì rắc rối hơn nhiều. Linh hồn lực tiêu hao khá là nghiêm trọng, hơn nữa trong linh hồn có chút tổn thương nếu xử lý không cẩn thận sẽ lưu lại làm ám tật chữa không khỏi, đối với con đường luyện dược sư có ảnh hưởng.

Ngô Hạo và Hồ Gia đang vị không chế bỗng dưng giữa liên tục, mồn mấp máy như muốn nói gì đó. Cơ Huyền khoanh tay trước ngực nhìn đáng vẻ của hai người lắc đầu:

- Về tổn thương mất đầu khí ta có thể chữa được, cần thời gian tĩnh dưỡng là hồi phục. Nhưng về linh hồn lực ta bó tay, không phải ta không chịu giúp mà là không thể giúp.... Muốn hồi phục lại linh hồn lực thì một là các ngươi tìm được thiên tài địa bảo, không thì phải là đan dược lực phẩm. Mà cái nào cũng đều khó khăn....

Hồ Gia và Ngô Hạo nghe xong cũng cảm thấy choáng váng, trần bảo có thể phục hồi lại linh hồn lực là dạng chỉ có thể ngộ không thể cầu. Còn về lực phẩm luyện dược sư thì dễ tìm hơn một chút nhưng dễ tìm không có nghĩa là dễ cầu trong mắt lực phẩm luyện dược sư bọn họ đến tư cách được liếc nhìn cũng không có. Mà vật họ có thì chưa chắc người ta cần, vật người ta cần đảm bảo họ không có.

Thấy biến hóa trên nét mặt hai người Cơ Huyền đoán họ cũng đã hiểu tình thế rồi không gây loạn cho cậu nữa. Búng nhẹ cánh tay, kinh khí nho nhỏ hướng tới hai người kia bắn tới, đem giải phóng chế ngự cho hai người.

- Vậy các ngươi quyết định thế nào đây?

- Trước tiên hãy tạm thời giúp Tiêu Viêm tĩnh lại đã. Việc quan trọng nhất bây giờ là hắn vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Một hồi trầm tư Hồ Gia cắn răng liên tiếng. Bảo toàn mạng sống của Tiêu Viêm là đặt lên hàng đầu.

Cơ Huyền gật đầu, từ trong nạp giới lấy ra một bình đan dược đưa cho hai người nói:

- Đây là tứ phẩm đan dược “Long Hồ Diệu đan” đỉnh cấp liệu ngoại thương. Cho hắn uống vào là được..... Còn nội thương của hắn thì ta cần chuẩn bị một bọn linh dịch vì vậy cần các ngươi chuẩn bị một cái bồn lớn với các loại linh dược.

- Được, ngươi nói đi chúng ta cấp tốc chuẩn bị ngay.

Cơ Huyền đọc ra một đồng dược phẩm, Hồ Gia vội vàng ghi nhớ sau đó huy động người mang dược phẩm đó đến. Ngô Hạo thì đem Long Hồ Diệu đan cho Tiêu Viêm uống. Uống vào khuôn mặt không còn tí huyết của Tiêu Viêm nhanh chóng có chút sức sống trở lại, môi cũng trở nên phớt hồng.

Chỉ trong chốc lát mà những dược phẩm Cơ Huyền cần đã được mang tới và chất vào trong phòng. Nhìn đồng dược này Cơ Huyền thở dài một hơi bắt tay vào công cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Luyện thuốc

Trong phòng của Tiêu Viêm lúc này chỉ có bốn người hai người đang mở to mắt nhìn chăm chăm vào một người thanh niên, tuy bị nhìn có chút khó chịu

có điều Cơ Huyền không muốn để ý hệ ý tới họ. Cậu tiến tới nơi bày ra một cái chậu gỗ lớn, chậu gỗ bên trong đựng đầy nước trong suốt, ở một bên chậu gỗ, có một cái giá gỗ giản dị, bày đầy đủ loại dược liệu, nhìn qua nhiều thùng gỗ cỡ chừng mấy chục loại.

Cơ Huyền từ trong nạp giới lấy ra một chiếc dược đỉnh cùng với một cái bình ngọc, mở nắp bình, nhất thời một cỗ sương màu xanh biếc nhàn nhật liền phiêu đảng bay ra nhẹ nhàng tản mát khắp căn phòng. Hồ Gia và Ngô thâm hít ngậm khí lạnh vì họ cảm nhận được cỗ khí tức ấm áp nhẹ nhàng chảy xuôi qua bên trong linh hồn khi. Hồ Gia lâm bậm:

- Đây là thứ gì vậy? Dĩ chi có màn sương mà tinh thuần nồng đậm như thế.

Cơ Huyền đem bình ngọc hơi hơi nghiêng, thật cẩn thận đổ mười giọt chất lỏng giống như phi thủy ngọc châu vào bên trong chậu gỗ. Sau khi mười giọt phi thủy rời bình, trong bình chất lỏng liền giảm bớt gần một phần tư.

Chỉ thấy dịch thủy trong suốt bên trong chậu gỗ, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được chuyển hóa thành màu nồng đậm phi thủy, hơn nữa, ở phía trên mặt nước còn dần dần thẩm thấu ra một cỗ sương mù nhàn nhật. Kéo dài không tiêu tan, nhìn qua cực kỳ kỳ dị.

Đây chính là Địa Tâm Nhũ được pha loãng từ Địa Tâm Thối Thể Nhũ trong thạch cốc. Điều kì diệu là sau khi Cơ Huyền đem trận pháp đó pha đi thì phát hiện Địa Tâm Nhũ này vẫn còn ở đó, nên cậu tiện tay lấy nó đi. Tính bất đắc dĩ đem đi bán cũng có lời không nghĩ có ngày dùng tới.

Ánh mắt quang sát dược dịch biến đổi sau đó Cơ Huyền lấy một gốc cây hình dạng cỏ nhỏ màu đỏ mùi như hương chúc, sau đó đem nó đưa vào dược đỉnh.

Hoàng kim hỏa diễm khu động, đem dược phẩm kia tinh chế thành một giọt chất lỏng màu đỏ. Sau đó đánh bật nắp đỉnh không giọt chất lỏng đó bay một đường vòng cung rồi rơi vào chậu gỗ. Khi giọt chất lỏng màu đỏ lọt vào, mặt nước vốn giống như Phi Thủy, cũng lặng yên biến thành một ít đỏ sậm.

- Thanh Liên Quả

Cơ Huyền lại từ giá gỗ tìm kiếm ra gốc cây quả dược liệu. Trải qua mấy phút luyện hóa, Thanh Liên Quả cũng biến thành một giọt chất lỏng màu xanh rơi vào bên trong chậu gỗ, theo đó thủy dịch cũng nhiều thêm một chút màu xanh nhàn nhật.

- Xà Thoát Hoa.

- Phật Diễm Căn.

Cơ Huyền không ngừng lâm bậm một loạt tên dược phẩm, mà theo những thanh âm này phun ra, dược liệu phía trên giá gỗ kia cũng là cấp tốc giảm bớt, một giờ sau, mấy chục loại dược liệu, tất nhiên đã hoàn toàn biến thành chất lỏng màu sắc không giống nhau bị đầu nhập vào bên trong chậu gỗ.

Sau khi đem loại dược liệu cuối cùng luyện hóa, Cơ Huyền cũng khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, trên trán lâm tấm từng giọt mồ hôi ánh mắt nhìn phía trong chậu gỗ, nhìn thấy mặt nước trở thành có ngũ sắc sắc sỡ, lúc này mới thỏa mãn gật gật đầu, quay đầu sang Hồ Gia và Ngô Hạo ở bên nói:

- Cởi quần áo của Tiêu Viêm ra, đưa hán vào trong đó ngâm, ngâm cho đến khi màu sắc mặt nước lại lần nữa biến trở về nước trong mới thôi.

- À. Dược liệu của chậu này có chút mạnh mẽ sẽ khiến Tiêu Viêm có lẽ có một chút đau đớn, có điều vượt qua được sẽ khiến hán có chút lợi ích.

Hai người kia có chút do dự nhưng vẫn đành đưa Tiêu Viêm vào chậu gỗ, dù sao cũng là người Huân Nhi mời vệ bọn họ đành có sự tin tưởng.

Ngô Hạo cởi quần áo của Tiêu Viêm xuống, rồi cùng Hồ Gia dìu hán tới phía chậu gỗ. Hai người nhẹ nhàng đặt hán vào.

Tiêu Viêm vừa tiến vào chậu gỗ thì bất giác khuôn mặt nhũn nhặn lại toát lên sự đau, tuy trong cơn hôn mê nhưng thân thể của hán vẫn cảm ứng với cảm giác bên ngoài. Con đau do năng lượng ngũ sắc trong chậu gỗ đang nhanh chóng hướng trong cơ thể chui vào, làm cho Tiêu Viêm cả người có cảm giác khó chịu, giống như có con kiến đang ở trên thân thể di động qua lại.

- Đừng vội, phản ứng này của hán là bình thường. Vì cơ thể của hán đang tiếp nhận năng lượng từ dược dịch ta điều chế ra nên sẽ có chút đau đớn.

Thấy có dị trạng hai người quay sang nhìn Cơ Huyền ánh mắt thập phần lo lắng.

Cơ Huyền thì đáng vẻ thông dong hơn nhiều. Cậu chỉ nhàn nhật giải thích.

Nhưng đúng những gì Cơ Huyền nói, trạng thái khó chịu của Tiêu Viêm chỉ duy trì một tách trà sau đó kết thúc. Lòng mảy của Tiêu Viêm giãn ra, hơi thở ổn định trở lại thân thể cũng bắt đầu hấp thụ năng lượng của dược dịch. Cỗ năng lượng tinh thuần bên trong thủy dịch giống như đã bị một lực lượng nào đó dẫn dắt, theo lỗ chân lông toàn thân mở ra, mạnh mẽ đi vào trong cơ thể!

Sau một hồi quan sát Cơ Huyền thấy tình trạng vẫn diễn ra ổn định thì cậu mới nói:

- Được rồi, giai đoạn của hán đã ổn định hơn... Tiếp đến chỉ cần hấp thụ số dược dịch ta luyện chế cho hán thì cơ bản là hồi phục.... Còn việc linh hồn bị tổn thương thì ta cũng vô pháp giúp đỡ các người tìm cao nhân khác đi.

Nói xong Cơ Huyền không để ý tới ai nữa đứng dậy rời khỏi phòng, có điều vừa mở cửa ra thì thấy trước cửa phòng đông nghịt người, tất cả toàn bộ là đệ tử của Bàn Môn. Nhìn thấy Cơ Huyền cả đám nhón nhao lên ai cũng muốn bắt lấy cậu hỏi tình hình, có điều nếu người khác nhìn thấy thì giống như cả

đám người như muốn xẻ thịt Cơ Huyền vậy.

- Tất cả mọi người đủ rồi, đây là phòng dưỡng thương của Tiêu Viêm ca ca, các người cứ nhón nhao lên thế còn ra thể thống gì không?

Lúc này một thanh âm trong trẻo nhưng cũng đầy lạnh lùng vang lên. Một nữ tử mặc một bộ bào xanh cách phòng Tiêu Viêm khoảng chừng ba bốn thước đang cau mày nhìn về đám người.

Đám người Bàn Môn thấy thanh y nữ nhân này liền vội vàng lùi lại, chính tề chỉnh tề, mặt mũi thập phần nghiêm túc nào có bóng dáng láo nháo như vừa rồi. Cả đám chủ động tách nhường đường cho nàng.

Nhìn thanh y nữ nhân này Cơ Huyền cũng không có ngạc nhiên cho lắm, nàng mà không tới thăm Tiêu Viêm ca ca của nàng thì cậu mới ngạc nhiên tới rơi tròng mắt. Cậu thông dong bước tới vị trí của nàng, rồi dừng lại ở khoảng cách chưa đầy một thước. Cơ Huyền nở một nụ cười nói với thanh y nữ nhân.

- Huân Nhi tiểu thư ta đã tốn công nhận lời giúp đỡ của cô rồi vậy cùng nên làm tròn đạo của chủ nhà tiễn ta một đoạn, yêu cầu này không quá đáng đúng không. ... Huân Nhi tiểu thư.

Đám người Bàn Môn mang tâm trạng căng thẳng mà nghe thấy lời của Cơ Huyền cũng không nhận được nở nụ cười trào phúng trong nội tâm, nhất là đám nam nhân ái mộ sâu sắc với Huân Nhi. Cả bọn thầm nghĩ:

- Hắc, tưởng mình làm được chút thành tích thì không biết tự lượng sức. Huân Nhi không phải nữ nhân bình thường mà người có thể sử dụng những thứ đó đâu. Cho người xấu mặt.

Không ai nghĩ Huân Nhi sẽ đồng ý, bản thân họ đã chứng kiến nhiều người ôm can đảm đứng trước Huân Nhi nhưng tất cả đều bị nàng hồ hững bỏ qua. Ngay cả các thiên tài ưu tú của học viện nàng cũng chưa từng nhìn tới, ngoại trừ Tiêu Viêm ra chưa thấy nàng mở lòng với ai cả. Nên cả đám người ở đây đang chờ về hồ hững của Huân Nhi, chờ Cơ Huyền bị xấu mặt.

Có điều, ông trời thỉnh thoảng không bao giờ chiều lòng người.

- Được. Ta tiễn người một đoạn.

Ngoài ý muốn của tất cả mọi người, Huân Nhi gật đầu đồng ý. Huân Nhi xoay người tiến lên phía trước bước đi, Cơ Huyền lúc này cũng bị ngạc nhiên không kém có điều cậu rất nhanh suy nghĩ có lẽ nàng muốn nói gì đó với mình, vừa vận đúng ý của Cơ Huyền, cậu muốn nói với nàng về điều kiện. Hai người sóng vai nhau bước đi khuất khỏi ánh mắt của đám người.

Để lại một lũ vẫn chưa thể tiếp thu được điều gì xảy ra. Mắt cả bọn tròn tròn lên nhìn đáng về sóng vai cùng nhau trước khi khuất tầm nhìn. Huân Nhi nữ thần của bọn chúng, khí chất tiên thiên, luôn cự người nghìn dặm nhất là với nam nhân nay lại đồng ý tiễn một nam nhân, còn là nam nhân đã đánh bại người thương của nàng. Đúng là thiên địa đổi thay mà.

Mà Cơ Huyền và Huân Nhi mặc nhiên không biết điều này, hai người sóng vai đi với nhau không nhanh không chậm, đôi bên đều trầm mặc không ai lên tiếng. Đi thẳng một đường ra tới bên ngoài của Bàn Môn cuối cùng Cơ Huyền là người phá vỡ sự trầm mặc này. Cậu nói:

- Huân Nhi tiểu thư, không biết tiểu thư còn nhớ hứa hẹn do đích thân cô nói không vậy?

Huân Nhi trầm ngâm, nhưng cũng nhẹ gật đầu.

Nhận được cái gật đầu của Huân Nhi, Cơ Huyền liền cảm thấy an tâm, tuy nha đầu này cả ngày bùng ra bộ mặt mình thiếu tiền của nàng nhưng ít nhất nàng ta nói được làm được. Cậu lấy từ trong nạp giới ra một mảnh ngọc trắng buốt, điêu khắc tinh tế đưa cho Huân Nhi.

- Mảnh ngọc này rất đặc biệt. Nếu muốn trả lại ân tình thì nhận lấy

Nhìn mảnh ngọc này Huân Nhi cảm thấy khó hiểu, trong lòng bỗng nghĩ tới Cơ Huyền tặng mình mảnh ngọc xinh đẹp thì không hiểu sao tìm nàng bỗng gia tốc đến lợi hại, trên khuôn mặt thánh khiết có nét phớt hồng khó nhận ra được. Có chút do dự nhưng cuối cùng nàng vẫn nhận lấy.

Sau khi Huân Nhi cầm mảnh ngọc đó Cơ Huyền mới truyền âm giải thích:

- Mảnh ngọc này là một truyền thống trận thu nhỏ chỉ cần bóp nát một cái cái còn lại sẽ tự động truyền thông người sở hữu viên ngọc đi tới phía người bóp, giá trị liên thành. Tôi muốn đưa nó cho hai kẻ thuộc hạ của cô và trong tương lai không xa tôi muốn bọn họ làm cho tôi một việc. Xong việc này chúng ta thanh toán hết. Không còn quan hệ nữa. Tiểu thư Huân Nhi nghĩ sao?

Mang tâm trạng vui vẻ khi cầm mảnh ngọc bao nhiêu thì tâm trạng của Huân Nhi hụt hẫng bấy nhiêu. Hóa ra đây không phải vật tặng nàng, ngay từ đầu Cơ Huyền không có ý định tặng nàng rồi. Mảnh ngọc này chỉ là một bước để thực hiện kế hoạch của cậu thôi. Hít một hơi sâu bình ổn tâm tình của mình, Huân Nhi giọng nói lạnh băng băng:

- Kế hoạch của người là gì?

Lúc này Cơ Huyền cũng đã nhận ra điểm kì lạ của Huân Nhi, tuy vậy nhưng cũng không biết lạ chỗ nào, chỉ biết là lạ thôi. Mong đợi gì từ một tên thép thẳng nam đây, ngày thường thì kêu mồm mép với người khác còn dùng được chữ đến lúc cần hiểu tâm nữ nhân thì cậu đâu có hiểu.

Nghĩ một hồi không tìm được đầu mối Cơ Huyền lên dứt khoát mặc kệ Huân Nhi có chỗ nào kì lạ.

- Yên tâm, kế hoạch này không có bất lợi gì với Tiêu Viêm ca ca của tiểu thư Huân Nhi đâu. Bây giờ chỉ cần Huân Nhi tiểu thư trả lời được hay không là xong.

- Được, ta đồng ý với ngươi... Sau vụ này chúng ta kết thúc... Không có việc gì nữa thì tạm biệt, không tiễn. Hừ...

Siết chặt mảnh ngọc trong tay, Huân Nhi cố gắng bình tâm bình tĩnh nhưng cuối cùng không nhịn được giọng nói chứa chút sát khí. Nói xong nàng quay phắt người lại hạ lệnh đóng cửa để mặc Cơ Huyền đang ngơ ngác không hiểu gì.

- Nữ nhân đứng là không thể hiểu nổi. Hay hôm nay là nàng đến “ngày”. Ừm, có lẽ.

Nhìn Huân Nhi tức giận bỏ vào Cơ Huyền đứng là không đoán ra nàng đang tức giận, còn tệ hơn là đoán nàng đến ngày “đỏ chót”. Thép thẳng nam thì vĩnh viễn không khá được, hết thuốc cứu rồi. Giống như Nhã Phi vậy, nếu nàng không chủ động chắc Cơ Huyền cả đời này cũng già ngu. Thêm cả Tiểu Y Tiên nữa. Cơ Huyền không nghĩ nữa rồi đi.

Điều thú vị là trong mắt người đi đường thì Cơ Huyền chính là tên hoa si, tư tưởng đến Huân Nhi. Không biết trời cao đất dày là gì, dám tư tưởng tới thánh nữ Huân Nhi. Trong lòng họ không cười nhạo thì cũng phải nhổ cặn.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Kế hoạch

Đêm tối bao trùm, trong khu rừng xuất hiện một đạo ngân ảnh tốc độ cực nhanh lướt đi, mỗi bước đi của đạo ngân ảnh này đều lưu lại một bóng mờ rồi nhanh chóng tiêu thất. Đạo ngân ảnh này lướt một hồi rồi tiến tới một phương tiểu cốc quen thuộc rồi dừng lại ở đó.

Ánh trăng lúc này cuối cùng cũng có thể bắt kịp được đạo ngân quang, ánh trăng dịu dàng chiếu tới khuôn mặt của người bí ẩn này. Nương theo ánh trăng khuôn mặt với ngũ quang bình thường được hiện lên, nhưng làn da trắng kì lạ của người này thực sự đối nghịch với tướng mạo của cậu.

Vừa đáp xuống không lâu thì trên bầu trời một bóng hình dần đáp xuống. Dáng người thon dài, quần áo hồ hang, chỉ vừa đủ che bộ ngực đầy đặn, hạ thân chỉ có vón vện một lớp da màu tím che phủ đến bắp đùi. Dưới bộ váy bằng da lộ ra một đôi chân dài làm người khác miệng lưỡi khô khốc. Đường cong thon dài khiến đôi mắt kẻ khác mê muội.

Người thanh niên ngũ quan tầm thường kia nhìn nữ nhân này tâm tình cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, đầu khí trong nội thể điên cuồng áp chế nhưng vẫn khiến cậu tim đập liên hồi. Khẽ lẩm bẩm:

- Quả thật nàng là một vu vật có thể khiến mọi người đàn ông điên cuồng.

- Ngươi khiến ta tốn công tới đây, nếu không đưa ra câu nói thuyết phục thì đừng mong sống sót.

Nữ nhân này mạng đáng người ma quỷ quyến rũ nhưng ánh mắt lạnh như băng phóng tới làm mọi tư tưởng không thuần khiết của nam nhân cho tan thành mây khói trong nháy mắt. Khiến người khác không dám có tư tưởng gì quá phận với nàng.

Người nam nhân cười khẽ. Ánh mắt cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt không một chút ti vết, băng lãnh mà yêu mị của nàng nói:

- Đương nhiên ta sẽ không làm cho nữ vương bệ hạ tiến tới đây không công rồi... Hắc, ta có thứ muốn trao đổi với nữ vương của xà tộc đây.

Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương quét qua người thanh niên bình dị này có chút đề phòng, nàng không cảm nhận được khí tức của người này. Hơn nữa kẻ này còn biết nhiều điều như vậy, nhất việc nàng ở bên cạnh Tiêu Viêm, còn bị Thôn Thiên Mãng áp chế. Không thể không đề phòng. Tay ngọc chỉ về cậu nó:

- Trước đó ngươi không tự trình bày bản thân trước.

- Đúng là tại hạ thất lễ... Ta gọi là Cơ Huyền, chúng ta lần thứ hai gặp mặt.

Người nam nhân thấy vẻ đề phòng của Mỹ Đỗ Toa cũng không cảm thấy gì cười giải thích.

- Lần hai?

Mỹ Đỗ Toa lúc này có chút nghi hoặc.

- Ngài là nữ vương cao quý của xà tộc quên ta cũng bình thường, nhưng không biết ngài còn nhớ nó không.

Cơ Huyền đưa cánh tay lên, Hồn Nguyên Thôn Thiên quyết vận chuyển, từ không lòng bàn tay một đầu hắc động nho nhỏ hiện ra.

Nhìn đầu hắc động này Mỹ Đỗ Toa bất giác co rút tròng mắt lại sau đó kí ức như từ rất lâu ủa về. Khi đó nàng đang đột phá có một kẻ mạo danh xà tộc tiến vào trong lâu đài của nàng, còn cả gan xuất hiện trước mặt nàng nói ra giúp đỡ. Cuối cùng nàng thực sự vượt qua được đạo lôi vân đó tiến giai thành công.

Mỹ Đỗ Toa dùng đôi yêu dị mị nhãn nhìn mình chăm chăm Cơ Huyền, nói một câu rất thâm ý:

- Thì ra khi đó là ngươi.
- Cuối cùng nữ vương cũng nhớ ra ta rồi.

Cơ Huyền cũng gật đầu cười mỉm.

Nhớ lại lần tiến giai đó đến Mỹ Đỗ Toa nàng cò cảm thấy thập phần nguy hiểm, tỉ lệ vong cao hơn tử, phải kì tích mới có thể sống sót được vậy mà người này thực lực khi đó chỉ là đấu sư nhỏ bé vẫn có thể sống để đứng trước mặt nàng, vậy nghĩa là cậu không có nói dối có thể giúp nàng an toàn tiến giai. Có điều chính vì nó mà nàng lại càng phải đề phòng người thanh niên này. Có thể sống sót dưới điều mà đến Đẩu Tông cũng không thể là khái niệm gì.

Làm như không thấy đáng vẻ đề phòng của Mỹ Đỗ Toa, Cơ Huyền đơn giản nói:

- Hắc, nếu nữ vương đại nhân đã nhớ ra ta vậy thì dễ nói... Không biết ngài có thể trả lại ân tình này cho ta không.

Đuôi lông mày nhướng lên, Mỹ Đỗ Toa nữ vương tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn chăm chăm Cơ Huyền nói:

- Ý gì?
- Ý trên mặt chữ, ta giúp người lúc người cần. Nên bây giờ ta muốn người hoàn trả lại ta một ân tình này thôi.

Trước lời nói của Cơ Huyền, Mỹ Đỗ Toa nữ vương khoe môi cười có chút thần nhiên:

- Ân tình? Ngươi muốn đòi ta trả ân tình sao..... Đây là việc buồn cười nhất ta từng được nghe tới giờ.
- Không lẽ Mỹ Đỗ Toa người định trốn nợ sao?

Lúc này Cơ Huyền đã không còn gọi là nữ vương đại nhân và trực tiếp hô danh xưng của nàng là Mỹ Đỗ Toa, ý cười trên mặt cũng tiêu thất một ít. Đầu khí hắc ám lượn lờ đang ẩn dưới kính mạch như có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Mỹ Đỗ Toa nhướng mày, nhìn hành động của Cơ Huyền nàng vẫn bình tĩnh. Nàng tin ba năm trước Cơ Huyền mới là đấu sư, thì sau ba năm cậu có thể tiến bộ tới mức nào chứ dù có là thiên tài đi chăng nữa chả nhẽ có thể đạt tới cảnh giới huy hiếp nàng sao. Nàng thông dong nói:

- Việc ta đột phá thành công không đồng nghĩa với việc ngươi giúp ta đột phá thành công. Có lẽ không có ngươi ta vẫn có thể thành công, việc ngươi giúp đỡ là sự dư thừa thì sao?
- Vậy ý là xù phải không?

Khoe mệnh Cơ Huyền không còn cười nữa, giọng nói có chút ít trào phúng.

Mỹ Đỗ Toa làm như không nghe thấy lời lẽ trào phúng của Cơ Huyền, nàng vẫn tiếp tục nói:

- Hơn nữa bây giờ không phải ta muốn là làm được. Hiện tại linh hồn ta bị trói buộc bởi Thôn Thiên Mãng, không thể tự do hành động. Ít nhất muốn ta trả ân tình thì phải đợi khi ta có thể đồng hóa linh hồn của Thôn Thiên Mãng chính thức nắm quyền của cỗ thân thể này đã. Nhưng muốn làm được điều đó cần Dung Linh đan, mà đan phương này lại nằm trong tay Tiêu Viêm.

- Hắc, cuối cùng cũng nói tới trọng tâm rồi... thực ra Dung Linh đan phương này nằm trong tay ta.

Lúc này Cơ Huyền sắc mặt biến thành một con tiểu diện hồ gian xảo, thông dong nói.

Mà Mỹ Đỗ Toa thì lại biến sắc, đôi mắt yêu dị mở to nhìn Cơ Huyền hỏi lại:

- Ngươi nói cái gì?
- Dung Linh đan phương nằm trong tay ta.

Cơ Huyền lập lại một lần nữa. Như làm bằng chứng Cơ Huyền còn lấy ra một quận đan phương phong kín trong nạp giới cầm trên tay

Mỹ Đỗ Toa nữ vương bước chân khê dôi. Một cỗ hỏa hương mùi thơm khác thường bám theo làn gió đi tới trước mặt Cơ Huyền. Cười dài.

Ngọc thủ trắng tựa tuyết bỗng nhiên duỗi ra trước mặt của Cơ Huyền. Không có đánh hấn, cánh tay non mềm nhỏ bé mềm mại thật đáng yêu, dễ làm người ta nảy ra xúc động muốn cắn xuống một miếng.

- Cái gì vậy?

Đổi lại là Cơ Huyền vẻ mặt cười cười hỏi.

- Dung Linh đan được phương.

Mỹ Đỗ Toa nữ vương chậm rãi nói.

- Dựa vào đâu ta phải đưa cho người?

- Phí lời, người hẹn ta ra đây chắc chắn có việc cần nhờ ta, hơn nữa qua đáng về vừa rồi của người cái gì mà trả nợ ân tình là giả mà muốn trao đổi với ta là thật. Ta đoán ngay từ đầu người đã biết ta sẽ từ chối không giúp người nên cố tình dắt cuộc nói chuyện này vào đan phương, muốn tự ta nói ra. Vậy nên đan phương này sớm muộn cũng phải đưa cho ta để chứng minh thành ý đúng không.

Cơ Huyền cười, không phủ nhận lời nói của Mỹ Đỗ Toa, đan phương trong tay nhẹ đặt lên tay nàng.

Bàn tay mềm nắm Dung linh đan được phương. Mỹ Đỗ Toa nữ vương quyền rũ trên gương mặt lần đầu tiên lộ ra vẻ khẩn trương hai tay nhanh chóng nâng phương thuốc lên. Đôi mắt đẹp tinh tế đọc Dung linh đan công hiệu được ghi lại trên mặt quyền được phương. Sau một lúc lâu sau thở ra một hơi thật dài. Khép phương thuốc lại, ngón tay nhỏ dong đưa. Phương thuốc kia nhất thời ở trên tay nàng gương lên xoay tròn.

- Ba!

Phương thuốc xoay tròn, bỗng nhiên nhẹ nhàng đánh vào ở phía trên bàn tay, tiếp đó là một tiếng cười lạnh.

- Tên Tiêu Viêm kia đã đem ta quay như chong chóng thật đáng giận, ta không kiến hấn sống không bằng chết thật tội với bản thân.

- Ta khuyên người hiện tại đừng đi tìm hấn gây phiền toái vì bên cạnh hấn có một hồn thể thực lực không tầm thường, dù chỉ là hồn thể nhưng nếu hoàn toàn ra tay thì người cũng không đạt được tiện nghi gì có lẽ còn bị Thôn Thiên Mãng cản trở.

Dù biết là Mỹ Đỗ Toa cũng chỉ nói mồm, nhưng cũng nên khuyên can để có chung chủ đề chứ.

Mỹ Đỗ Toa nữ vương thu về được phương đẹp đề kia ánh mắt đẹp nhìn không được vẫn trầm mê ở trong đó. Nhìn chăm chăm Cơ Huyền, nàng hướng về phía hấn giờ giờ lên trong tay phương thuốc nói:

- Người hấn là cũng đã đọc đi? Vậy ta hỏi thẳng: Người có thể luyện chế ra Dung Linh đan sao?

- Ta có thể đưa cho nữ vương Dung Linh đan.

Cơ Huyền không trực tiếp trả lời câu hỏi của Mỹ Đỗ Toa mà trả lời theo cách khác.

Sự khác nhau giữa câu nói này hai người đều hiểu.

- Lý do ta có thể tin người?

- Người còn có thể tin được kẻ khác sao? Hay người muốn nhờ Tiêu Viêm kia luyện chế. Không nói tới việc hấn có luyện chế được hay không, lòng kiêu hãnh của nữ vương xá tộc cho phép nhờ vả kẻ lừa dối mình sao? Hơn nữa cho dù hấn có luyện chế cho thì nữ vương đại nhân nghĩ điều kiện hấn đưa ra đảm bảo càng quá phàn.

Mỹ Đỗ toa nữ vương thân nhiên nói:

- Đừng có ở đó miệng lưỡi tron tru. Nói ra điều kiện của người đi.

- Sắp tới Già Nam học viện sẽ đại loạn, nhân lúc đó Vãn Lạc Tâm Viêm sẽ thoát ra ngoài, ta muốn thu phục nó. Có điều cần thêm một vài trợ giúp.

Cơ Huyền đem giản lược kế hoạch của mình nói cho Mỹ Đỗ Tọa.

- Kế hoạch này của người có điểm mạo hiểm, đám bắt tử của Già Nam học viện không phải dễ nắm đầu. Nếu phải mạo hiểm kiểu này ta không đồng ý.

Mỹ Đỗ Tọa tuy rất cần đan phương này nhưng không đại biểu cho nàng vì nó mà liều mạng, kế hoạch này của Cơ Huyền thập phần nguy hiểm nếu không cẩn thận thì vĩnh viễn chôn chôn tại đây.

- Về việc này thì nữ vương đại nhân không cần lo lắng. Bản thân ta đã chuẩn bị kỹ càng.

Cơ Huyền phát cánh tay, không gian xung quang ba động mạnh mẽ. Từ trong hư vô chậm rãi hai thân ảnh chậm rãi bước ra. Mỹ Đỗ Toa nhìn hai thân ảnh nàng bỗng cảm thấy nguy cơ, cảm giác này không chỉ từ khí tức cường đại của hai người này mà sự uy hiếp này còn nảy sinh từ huyết mạch của

nàng. Liếm nhẹ bờ môi quyến rũ, Mỹ Đỗ Toa cười nhạt nói:

- Quả nhiên có chuẩn bị kỹ càng, có thể đem hai Đấu Tông hơn nữa là Đấu Tông do ma thú hóa thành vào học viện người quả nhiên có chút bản lĩnh.
- Đây chỉ là quân chủ lực của ta thôi, vẫn còn các thế lực ẩn bên ngoài. Nữ vương điện hạ giờ có thể yên tâm là giao dịch với ta rồi chứ.

Những gì cần thiết Cơ Huyền đã làm hết rồi, trước nhưng điều này cậu tin là Mỹ Đỗ Toa sẽ nhận lời cậu, dù sao Dung Linh đan quá mức dự hoặc với nàng. Và đúng như Cơ Huyền đoán, lúc này Mỹ Đỗ Toa lên tiếng:

- Hào, theo ý người, nếu người có thể cho ta dung linh đan. Nhưng nếu là người lại tiếp tục đùa bỡn ta giống như tên Tiêu Viêm, vậy cho dù liều mạng bốn vương cũng muốn cho các người tổn thất thảm trọng!

Theo thói quen, Cơ Huyền đưa tay ra với trước mặt nữ vương cười nói:

- Hợp tác vui vẻ.
- Được rồi.

Nhất thời đã chuyển hóa sắc mặt từ dễ phòng trở lại thành nhu hòa rồi mở miệng cười, thật là quyết rũ động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Được khổ

Thỏa thuận xong với Mỹ Đỗ Toa, Cơ Huyền quay đến nội viện tìm tới Hách trưởng lão, người kiểm soát được khổ của Nội Viện. Trong đó có thể tìm được những thứ cậu cần.

Là nơi chứa rất nhiều cái loại dược liệu trân quý, cho nên canh phòng bảo vệ của nội khổ dược liệu cũng có chút sâm nghiêm. Không chỉ có vài vị đầu vương cường giả tọa trấn, hơn nữa còn có đến mười vị đạo sư tuần tra liên tục trong ngày. Loại khu vực này học viện có chỉ thị cấm học viên đi vào, bất quá cũng may là nhờ có Hách trưởng lão có dặn trước, cho nên lúc Cơ Huyền bị một gã tuần tra đạo sư ngăn cản, ngược lại không có bị đuổi đi mà sau khi xác nhận lại thân phận liền được đưa đến gặp Hách trưởng lão.

Vốn đang kiểm duyệt thuốc trong kho nhưng khi nghe tin Cơ Huyền tới gặp, Hách trưởng lão vội vàng phân phó kẻ dưới dẫn cậu đến. Chỉ là vừa gặp Cơ Huyền mắt Hách trưởng lão liền trừng lớn, thân hình đang vội vàng đi tới cũng tí ngã. Hách trưởng lão run run tay chỉ về phía Cơ Huyền lắp bắp:

- Người... người tiến nhập vào Đấu Vương.
- Chỉ là may mắn mà thôi.

Cơ Huyền hướng về Hách trưởng lão hành lễ cười cười nói.

Lúc này mắt của Hách trưởng lão cũng muốn rơi ra rồi. Mới có hơn hai tháng mà Cơ Huyền đã đột phá Đấu Vương. Hách trưởng lão chỉ muốn hung hăng chửi thề một tiếng thật to. Sống bao nhiêu năm tháng trải qua bao nhiêu gian khổ mới đạt tới trình độ này vậy mà lão hôm nay gặp phải một quái thai vào nội viện chưa đầy nửa năm đã tiến vào Đấu Vương.

- Lần này đến làm phiền Hách trưởng lão chủ yếu là muốn tìm vài loại dược liệu luyện chế còn thiếu, cho nên đến chỗ này nhìn xem là có tìm được hay không.

Đối với ánh mắt chứa đầy cảm xúc của Hách lão Cơ Huyền chỉ cười không nói lảng sang việc khác.

Hiện giờ thực lực đã gia tăng một chút cho nên Cơ Huyền đối với việc luyện chế Dung Linh đan tràn đầy hứng thú, mà bản thân cũng gia tăng thêm vài phần tin tưởng luyện chế thành công. Ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn vào sắc mặt của Hách trưởng lão.

- Cơ Huyền ta cũng không nói lời thừa với người, chỉ cần người có thể luyện chế ra một quả đan dược làm cho ta thỏa mãn ta sẽ cho người tùy ý lấy đi một loại dược liệu ở trong dược khổ, như thế nào đồng ý không?

Hách trưởng lão mất nửa ngày trời mới hoàn hồn về. Khi nghe Cơ Huyền nói muốn luyện đan thì thập phần vui vẻ. Hách trưởng lão đáng về tiêu sái bước về phía Cơ Huyền vỗ vỗ bờ vai cậu giống như người vừa bị ngạc nhiên tới chết đứng không phải lão.

Cơ Huyền cũng liệu trước rằng Hách trưởng lão sẽ yêu cầu như vậy, cậu không do dự gật đầu.

Thấy Cơ Huyền đáp ứng, khuôn mặt Hách trưởng lão nhất thời biểu hiện ra một chút tươi cười, nếp nhăn trên trán lúc này cũng giãn ra rất nhiều. Tieten tay

tung ra một vật màu trắng như tuyết nói:

- Lúc này trong quản lý khó cất giữ rất nhiều loại dược liệu quý hiếm, người đi vào trong đó tìm kiếm đi, nếu kiếm được rồi thì lại trở lên đây chúng ta cùng nhau giao dịch.

Tiếp nhận vật kia, khoe mắt Cơ Huyền thoáng nhìn qua, hóa ra đây là một khối ngọc bài được chế tạo bằng bạch ngọc. Trên ngọc bài là các loại dược liệu được điêu khắc rất ư là sống động, thậm chí có lúc mơ hồ hương thuốc thấm thấu đi ra làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Nội viện này quả nhiên thực lực thật thâm hậu, ngay cả ngọc bài này cũng là sử dụng vật liệu cực kì hiếm thấy để chế tạo ra. Năm ngọc bài trong tay Cơ Huyền trực tiếp hướng về cửa dược liệu khổ bước vào.

- Đứng rồi tiểu tử kia nhớ kĩ, chỉ nên tìm đồ vật mà người cần tìm, còn những thứ khác không nên lộn xộn nha. Mấy cái kia đều đã được đánh dấu, chỉ cần thoáng ba động là liền có thể phát hiện ra ngay.

Lúc Cơ Huyền sắp bước vào cửa Hách trưởng lão liền cẩn thận nhắc nhở.

- Ha ha, trưởng lão yên tâm.

Mỉm cười Cơ Huyền đẩy cửa bước vào, phía sau là một đạo hành lang rộng lớn. Tới cuối hành lang có một quảng sang năng lượng cuối đường, liếc nhìn chung quanh, nhìn thấy một cái rãnh bên trên bức tường cẩn thận đem bạch ngọc bài đặt lên.

Sau khi đem bạch ngọc bài đặt lên thì ánh sáng năng lượng phòng hộ dần dần yếu ớt, một lúc sau thì hoàn toàn tiêu tán.

Thu hồi Bạch ngọc bài lại Cơ Huyền đẩy cửa đi vào bên trong dược khố. Phía sau cửa gỗ là một căn phòng rộng lớn được bao phủ bằng ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt.

Cơ Huyền tiến vào cũng bị sững người một hồi, lấy tay che mắt.

Toàn bộ vách tường bên trong phòng này là dược bao bọc bởi một màu trắng ngọc ngà, thậm chí sàn nhà dưới chân cũng đều là dùng hàng khối bạch ngọc sắp xếp cực kì chỉnh tề đến không có một khe hở nào hợp lại mà thành. Ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt ở đây cũng là từ mấy cái bạch ngọc này mà phát ra.

- Đúng là người có tiền mà.

Bạch ngọc này ở ngoài giá trị cũng có chút đắt đỏ, bất quá nếu đem dùng để bảo tồn dược liệu thì có hiệu quả cực kì, dưới loại tình huống không gian bên trong bị bịt kín thì dược tính của các loại dược liệu trần quý này sẽ ít bị mất đi.

Trong căn phòng có bố trí mấy đạo hành lang, hai bên hành lang là các quầy bạch ngọc cao lớn được sắp xếp một cách ngay ngắn, Cơ Huyền tùy ý đi lên một cái hành lang, ánh mắt thoáng nhìn vào quầy bên trong liền trở nên kì dị, vừa nhìn đã biết các dược liệu gấp được đặt ngay ngắn trong đó đều thuộc những loại trần quý hiếm gặp, thỉnh thoảng mơ hồ có nhiều mùi hương thuốc bất đồng tỏa ra.

Cước bộ chậm rãi đi qua từng quầy, càng xem về kinh ngạc trên mặt Cơ Huyền càng ngày càng đậm, chẳng hạn như có một gốc cây kì dị hay thậm chí là có một ít loại dược liệu ngay cả tên hẳn cũng không biết, nhưng dựa vào hương thơm từ những loại này tán ra, thì chúng tuyệt đối cũng thuộc vào loại trần phẩm.

Tìm gần mười phút, mới chỉ đi hết một cái hành lang, tuy rằng trong đó cũng không có cái mà Cơ Huyền cần. Đang lúc nản lòng thì Cơ Huyền ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào một gốc cây toàn thân như máu, các nhánh cây khô héo có hình hình dạng vặn vẹo uốn lượn như con măng xà trông rất kì dị.

- Huyết Mãng Chi.

Nét vui sướng khó có thể che dấu hiện lên trên khuôn mặt Cơ Huyền, cậu vội vàng tiến tới phía Huyết Mãng Chi nâng niu nó đưa vào giới chỉ.

- Già Nam học viện quả không tầm thường riêng gốc dược liệu này đã giá trị liên thành vậy mà nơi đây vẫn còn tìm được, không biết Kim Dung Linh Bò có thể tìm được không... Nếu có thể tìm thấy thì Dung Linh đan có thể luyện chế ra được rồi.

Vui vẻ đem cất Huyết Mãng Chi vào Cơ Huyền càng phấn khởi hơn tìm kiếm loại dược phẩm cuối cùng.

Không để Cơ Huyền thất vọng cậu thực sự tìm được dược phẩm gọi là Kim Dung Linh Bò, được phẩm quan trọng nhất trong quá trình luyện chế Dung Linh đan.

Kim Dung Linh Bò là một gốc cây giống như một loại kim chúc màu vàng, bản thể của nó cứng như kim thiết, đừng nói là dùng răng cắn, cho dù là dùng hỏa diễm bình thường nung chảy nó cũng không được. Trên mình có thần quang mờ ảo uốn lượn bao quanh thân khiến người khác cảm nhận được nguồn năng lượng kinh khủng.

Cơ Huyền không do dự chạy tới phía Kim Dung Linh Bò nhẹ nhàng nâng niu nó trong lòng bàn tay như khuôn mặt toát lên nét vui mừng không ngớt. Bỗng Cơ Huyền cảm nhận được một giọt chất lỏng rơi tí tách xuống lòng bàn tay, quái lạ cậu nhìn ngó khắp nơi như muốn tìm cái gì đó cuối cùng cậu nhìn lên trần nhà không có dị trạng gì thì nhủ này lắm lắm.

- Không bị đột? Sao lại có cảm giác lòng bàn tay uơn ướt ta?

Lời này Cơ Huyền thực có chút thừa, nơi này bảo quản vô vàn loại dược liệu trân quý khắp thiên hạ sao có thể bị đột được.

Cuối cùng Cơ Huyền nhìn xuống quả Kim Dung Linh Bồ trong tay ánh mắt quái dị, cậu chậm chậm xoay mặt sau Kim Dung Linh Bồ lại. Lúc này khuôn mặt của Cơ Huyền biến đổi liên tục, trái nổi tầng tầng gân xanh, đáng vẻ như muốn ăn thịt người đến nơi.

- Tên khốn kiếp nào làm trò này!!!

Tiếng rít gào phẫn nộ của Cơ Huyền lan khắp bốn phương tám trong căn phòng này.

Còn lý do vì sao Cơ Huyền tức giận là vì trên Kim Dung Linh Bồ bị người ta cắn mất hai miếng. Đúng là cắn mất hai miếng sau đó còn bỏ lại trên vị trí này nữa chứ. Đây là một hành vi phá hoại dược liệu nghiêm trọng, nếu không phải trong căn phòng đặc biệt này bảo tồn khiến Kim Dung Linh Bồ còn giữ được đa phần dược lực không thì nó đã trở nên mục nát, thành phế liệu rồi.

Là một luyện dược sư có tiêu chuẩn chuyên nghiệp được huấn luyện đào tạo kỹ càng thì hành vi phá hoại dược liệu quý hiếm này Cơ Huyền vô cùng cảm thấy phẫn nộ. Nếu để ta bắt được kẻ nào phá hoại gốc dược liệu này ta không ngại đánh cho hắn một trận nhớ đời vì phá hoại đồ vật quý hiếm cần được bảo tồn.

Hừ lạnh, Cơ Huyền đem Kim Dung Linh Bồ cất vào trong một bình ngọc có màu sắc khá giống với căn phòng này.

Mang tâm trạng tức giận rời khỏi căn phòng, cậu đem bạch ngọc bài áp lên trên vách tường, cái lồng năng lượng một lần nữa hiện ra.

Trong căn phòng an tĩnh, Hách trưởng lão vẫn như cũ đang vui đùa vào đồng văn kiện trên bàn thì chợt nghe thấy tiếng mở cửa, cũng không ngẩng đầu lên mà cười nói:

- Thế nào rồi Cơ Huyền? Tìm được dược liệu mà ngươi muốn chưa?

- Hách trưởng lão ta thực sự nghi ngờ năng lực chuyên môn của các đạo sư trong Già Nam học viện này.

Không đáp lời Hách trưởng lão mà Cơ Huyền buông ra câu nói không đầu không đuôi. Hách trưởng lão lúc này cũng đầu đầy dấu hỏi chấm, chưa thể bắt kịp suy nghĩ của Cơ Huyền.

Cơ Huyền lười nói nhảm, từ trong bình ngọc xinh đẹp lấy ra một gốc dược liệu đưa cho Hách trưởng lão.

Hách trưởng lão Kim Dung Linh Bồ xem qua thì khuôn mặt già nua chợt níu chặt mày lại, khuôn mặt chuyển sang có chút phẫn nộ nhìn Cơ Huyền trách móc:

- Cơ Huyền, dù thế ngươi cũng không thể đem đan dược của nội dược phòng ra cần loạn như vậy chứ..... Ngươi làm ta thất vọng quá.

- Ta cần!!! Hách trưởng lão ngươi không thể ăn không nói có như vậy Kim Dung Linh Bồ này lúc ta lấy từ trong đã bị cắn thành ra như vậy rồi. Là một luyện dược sư chả nhẽ ta không biết trực tiếp phục dụng dược phẩm không qua tinh chế sẽ có thể xảy ra vấn đề sao? Hơn nữa Kim Dung Linh Bồ này bản thân cứng như vẫn thiết con người có thể dùng răng cắn nó ra... mức này sao.....

Cơ Huyền thấy Hách trưởng lão đổ tội cho mình thì không phục liền tiếng trách móc lại. Nhưng càng thì họ mới nhận ra được điểm kì dị, ánh mắt họ vội dồn vào Kim Dung Linh Bồ vẫn nhàn nhạt lấp lánh quang mang. Với độ cứng của nó dù là răng của Đầu Hoàng cường giả cắn vào thì vẫn móm như thường. Nên người đã ăn vụng chắc chắn không phải người.

- Là nha đầu thối đó, lại lén vào nội dược phòng ăn vụng. Việc làm này chỉ có dã nha đầu đó mới làm ra được.

Hách trưởng lão bỗng trừng to mắt. khuôn mặt tức giận có điều dù cần nhẫn đủ điều nhưng Hách trưởng lão vẫn không tìm kẻ gây ra chuyện này tra hỏi. Thậm trí biểu lộ trên khuôn mặt lão còn có chút kiêng dè. Bóp mi tâm, Hách trưởng lão thờ dãi nói:

- Không nói về việc này nữa vậy thì dược liệu của ngươi thì sao?

- Ta lấy một gốc Kim Dung Linh Bồ và một gốc Huyết Mãng Chi. Ngài có thể xem thêm độ đáng giá của hai gốc này rồi đưa điều kiện thích hợp.

Chậm rãi nghe Cơ Huyền nói, sắc mặt Hách trưởng lão có hơi chút khản trương, từ trong nạp giới lấy ra số lượng lớn dược tài đặt lên bàn, thấp giọng nói:

- Việc này tốt nhất ngươi không nên tra cứu làm gì nếu không ngươi sẽ phiền phức to.

Cơ Huyền đáng vẻ kì lạ nhìn Hách trưởng lão, điều gì khiến một vị trưởng lão quyền cao chức trọng trong Già Nam học viện này kiêng dè như vậy. Trừ phi có liên quan tới mấy lão già trên cao tầng. Nghĩ theo hướng này thì Cơ Huyền một phen kinh bị mấy người Tô Thiên, quả là từ trên nóc đột xuống.

Cơ Huyền gật gật đầu sau đó tiếp nhận phần dược liệu của Hách trưởng lão tính rồi đi.

Chương 173: Trao đổi

- Có việc gì nữa sao?

Hách trưởng lão thấy cước bộ của Cơ Huyền dừng lại thì hỏi.

Đột nhiên Cơ Huyền quay đầu cười hi hi với Hách trưởng lão, bộ dáng muốn bao nhiêu dê tiện liền thấy có bấy nhiêu dê tiện.

Hách trưởng lão cũng bị nụ cười và dáng vẻ của Cơ Huyền làm cho lông mao dựng đứng hết cả lên. Lão hừ hừ hai tiếng, giọng trầm nói:

- Có cái rắc gì thì phóng ra đừng làm điệu bộ ghê tởm như vậy.

- Hắc, thực ra cũng không có gì... Chỉ là không biết Hách trưởng lão có ma hạch của ma thú lục giai cho tiểu tử mượn dùng chút..... Ta chỉ cần một viên ma hạch của lục giai ma thú thôi. Nếu ngài đưa cho ta thất giai ma hạch hay vài viên ma hạch lục giai thì ta cũng không lấy đâu... ta sẽ trở mặt với ngài đó.

Cơ Huyền bày ra bộ dạng nếu ngài đưa cho ta đồ tốt hơn hay đưa cho ta nhiều hơn thì ta nhất quyết cùng ngài liều mạng. Thập phần quyết tâm, ừm chính là bộ dáng công chính liêm minh này.

- Phụt.

Chén trà đang đưa vào mồm cũng bị lời nói của Cơ Huyền làm phun hết ra ngoài, dính hết lên một số tài liệu. Da mặt của Hách trưởng lão không ngừng co rút lại, râu ria trên mặt cũng dựng ngược lên.

Vài viên lục giai ma hạch, thậm chí còn thất giai, cứ làm như là tùy ý nhặt đá ven đường vậy.

Nghe được những lời này, Cơ Huyền cũng đành thất vọng lắm lắm:

- Chắc, đạo sư ở học viện đã nghèo rồi các trưởng lão cũng nghèo không kém. Hóa ra được mỗi cái nội được phòng là làm màu làm mè chứ bản thân học viện thì nghèo kết xác.... Thà nào không dùng kim tệ mà dùng hỏa năng. Việc này cũng đành quên đi.

Hách trưởng lão áp chế xung động muốn một chưởng chụp chết Cơ Huyền, hít một ngụm khí, rồi lại một ngụm khí. Ta còn cần tiểu tử này luyện đan cho mình, chụp chết hán thì không còn đan được nữa. Niệm đi niệm lại vài lần cuối cùng Hách trưởng lão cũng áp chế lửa giận nói:

- Lục giai ma hạch, ta đích xác không có, nhưng ta có thể giúp đưa ngươi đến gặp một trưởng lão, trong tay hán vừa lúc có một lục giai thủy hệ ma hạch mà năm đó may mắn đoạt được.

Nghe vậy, Cơ Huyền ngẩn ra, chột khuôn mặt trong nháy mắt xuất hiện cuồng hi:

- Thật vậy? Nếu Hách trưởng lão có thể dẫn tiến, chi cần có được lục giai ma hạch, tất nhiên sẽ không quên ơn của trưởng lão.

- Ngươi cũng đừng nên cao hứng quá sớm, tên kia tính tình keo kiệt, năm đó liều mạng cộng vài phần vận khí mới đánh chết được một đầu lục giai ma thú đang bị trọng thương, cho nên đem viên ma hạch cất chứa như là bảo bối, thỉnh thoảng mới khoe ra trước mặt chúng ta, ngươi nếu mà muốn từ trong tay hán lấy đi lục giai ma hạch, trừ phi xuất ra cho hán cái gì đó tương đương thỏa mãn được hán, nếu không mà nói thì chuẩn bị từ bỏ đi thôi. Đi theo ta!

Hách trưởng lão khoát tay, rồi dẫn đầu bước ra ngoài.

Cơ Huyền vội vàng gật đầu, bước nhanh đuổi theo, dưới loại tình huống thời cấp bách, tin tức về lục giai ma hạch với cậu mà nói không nghi ngờ chính là một tin vui hiếm thấy, mặc kệ phải trả giá cỡ nào, đều cũng phải đem cho được viên lục giai ma hạch thu vào trong tay.

Trên đường đi, Hách trưởng lão đối với Cơ Huyền tiết lộ một ít chuyện có liên quan đến vị trưởng lão kia.

- Gặp tên kia, nên nói thẳng ý đồ mình đến là được. Hán mặc dù tính tình có chút nóng nảy, nhưng ngươi cũng không cần sợ hán, hán sẽ không làm khó gì ngươi.

Cơ Huyền cười cười, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Vị Lưu trưởng lão này có sở thích đặc biệt nào không?

- Thích gì đó sao, ngươi cũng đã rõ ràng, đặt đến loại cấp bậc như chúng ta, tài vật bình thường dĩ nhiên là khó có thể đả động, chỉ những thứ có thể trợ

giúp tu luyện mới có lực hấp dẫn lớn đối với chúng ta. Tên kia mặc dù keo kiệt nhưng đối với tu luyện lại rất là si mê, nếu người có thể xuất ra vật phẩm hữu ích đối với việc tu luyện, ta nghĩ hẳn là hẳn sẽ động tâm.

Hách trưởng lão suy nghĩ rồi nói.

- Không biết vị trưởng lão này tu luyện công pháp ra sao, loại thuộc tính nào?

- Hỏa thuộc tính, cũng chính bởi điều này, tính tình mới có xu hướng tương tự.

Hách trưởng lão cười nói.

- Hỏa thuộc tính.

Khẽ cười cười, Cơ Huyền chậm rãi gật đầu, trong lòng thoáng có chút ý niệm.

Nhìn thấy Cơ Huyền trở nên trầm ngâm, Hách trưởng lão không khỏi có chút lạ lùng, chẳng lẽ hẳn thật có thể xuất ra thứ gì đó làm cho lão quý keo kiệt động tâm? Đúng rồi, hẳn là Luyện được sư, nói không chừng, sợ là cũng có một ít bảo bối tàng trữ.

Trong lúc hai người vừa đi vừa nói chuyện, đã bất tri bất giác tiến sâu vào trong nội viện. Nơi cư ngụ trong nội viện dành cho trưởng lão và các đạo sư, không gian u tĩnh hơn, so với ký túc xá của các đệ tử ở bên ngoài không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Bất quá điều này cũng chẳng trách, với thực lực mạnh mẽ của các trưởng lão, sự dãi ngộ tự nhiên không phải là những học viên bọn hắn có khả năng so sánh.

Sau một lúc lâu xuyên qua con đường nhỏ trong rừng cây, Hách trưởng lão rốt cục cũng đi chậm lại, cuối cùng dừng tại một căn phòng dựng toàn bằng trúc xanh.

Lưu trưởng lão quả là biết cách hưởng thụ. Nhìn thấy căn phòng trúc, Cơ Huyền không khỏi trải qua cảm giác kinh ngạc trong lòng.

Hách trưởng lão ở phía trước cửa chính, giờ tay lên định gõ cửa, bên trong cánh cửa bỗng truyền đến một đạo âm thanh hùng hồn, nóng nảy:

- Muốn vào thì tiến vào đi, gõ cửa làm cái gì a, người đừng bày điệu bộ cổ hủ, không trực tiếp được sao.

Hách trưởng lão cũng không có cảm giác gì, giống như đã là thói quen, đẩy cửa phòng ra, lưng thưng đi vào, miệng cười hắc hắc nói:

- Lưu lão đầu, ta dẫn theo người đến chỗ người, e rằng người nên ra gặp mặt.

- Ai?

Cơ Huyền cũng đi theo vào trong phòng, vừa vận nhìn thấy một vị hồng bào lão giả từ trong phòng đi ra, lão giả lúc này dáng vẻ đang còn ngái ngủ, như mới vừa tỉnh giấc, hẳn vừa đi vừa nói, khi tới phòng khách, mới ngẩng đầu lên, ánh mắt liếc ra cửa, bởi bị che khuất nên không thấy rõ dung mạo người trẻ tuổi, đôi mày không khỏi nhíu lại, nói:

- Tiểu tử từ nơi nào tới? Thi kiểm tra không thành, bị các trưởng lão đuổi ra Thiên Phần Luyện Khí tháp, muốn tìm ta đi cầu tình?

- Đệ tử Cơ Huyền, ra mắt Lưu trưởng lão.

Cơ Huyền mỉm cười, tiến lên một bước, chắp tay cung kính nói.

- Được rồi... gì? Cơ Huyền? Chính là một trong hai gia hỏa có thể luyện chế ngũ phẩm đan dược đó hả?

Lưu trưởng lão thái độ lúc ban đầu không mặn không nhạt lên tiếng, dù sao tình trạng đệ tử đến cầu tình hẳn gặp phải nhiều lắm, đã muốn lười ứng phó, bất quá khi nghe được tên tuổi thoáng có chút quen tai, đầu tiên là ngăn ra, ánh mắt vội vàng chuyển dời đến khuôn mặt Cơ Huyền, mở miệng kinh ngạc nói.

Cơ Huyền cười gật gật đầu.

- Ha ha, tên này tiếng vang như sấm bên tai. Ngồi đi, tìm ta có chuyện gì?

Phất phất tay, Lưu trưởng lão sau khi ngồi ở ghế, lại phục hồi bản tính khản cập, thúc giục hỏi.

Cơ Huyền cũng mỉm cười đáp:

- Hôm nay đến tìm Lưu trưởng lão, chủ yếu bởi vì văn bối hiện tại tới lúc luyện chế khản yếu mà lại thiếu một thứ duy nhất. Mà thứ này, vừa lúc trong tay Lưu trưởng lão cũng có. Nếu trưởng lão đồng ý đáp ứng đem thứ này trao đổi với văn bối, ta nhất định sẽ hậu báo!

- Một quả lục giai ma hạch.

Cơ Huyền nhẹ nhàng nói.

"Răng rắc! "

Thanh âm Cơ Huyền vừa hạ xuống, chén trà trong tay Lưu trưởng lão liền như chịu áp lực đột ngột, sau một tiếng vang thanh thúy, biến thành một đồng mảnh nhỏ.

- Khụ...

Một bên, Hách trưởng lão thoải mái ho khan một tiếng, lão gia hỏa này quả nhiên vẫn là coi vật kia như tính mạng, xem ra Cơ Huyền muốn thu được vào tay, có chút có khó khăn.

- Hừ, lão đầu này toàn nói loạn xạ.

- Nói cho người ta biết ta có lục giai ma hạch sao?

Lưu trưởng lão chà đi dấu nước trên bàn tay, liếc mắt nhìn Hách trưởng lão. Lục giai ma hạch này, đặt ở bất kỳ một địa phương nào đều là vật hiếm thấy, huống hồ thứ này năm đó hẳn phải chịu nguy hiểm tính mạng mới có được. Đầu có thể nào dễ dàng giao cho người khác.

- Ta nói cho ngươi biết, lục giai ma hạch ta sẽ không đưa cho bất luận kẻ nào, ngươi cũng đừng uống phí tâm cơ.

Dường như vì muốn đoạn tuyệt ý niệm của Cơ Huyền, nên Lưu trưởng lão lập tức nói một câu dứt khoát,...

Hách trưởng lão lắc đầu, không biết làm sao, việc hôm nay, xem ra hơn phân nửa không thành.

- Ha ha, Lưu trưởng lão, lục giai ma hạch mặc dù trân quý, nhưng quả thật không phải là vật vô giá, người tu luyện chính là hóa thuộc tính công pháp, Thủy hệ ma hạch đối với người không có nửa điểm tác dụng, người sở dĩ không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt ta, hẳn là lo lắng Cơ Huyền không có được thứ gì chân chính làm cho trưởng lão động tâm?

Cơ Huyền vẫn chưa vì cự tuyệt của Lưu trưởng lão mà có nửa phần ủ rũ, khẽ mỉm cười nói.

Lưu trưởng lão đảo cặp mắt, không đáp lời, lục giai ma thú, hiện tại ngay cả hắn cũng đánh không lại. Hắn mặc dù đem lục giai ma hạch coi là bảo bối, nhưng hắn cũng không phải là lão già ngốc ôm khư khư lấy nó. Ma hạch mặc dù có năng lượng cực kỳ mạnh mẽ nhưng là loại năng lượng cuồng bạo, thân thể con người căn bản không dễ dàng hấp thu, cho nên, nếu có người có thể xuất ra thứ gì đó làm hắn động tâm, hắn tự nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng Cơ Huyền trước mặt, với lứa tuổi như cậu, Lưu trưởng lão thật sự không tin tưởng hắn có thể xuất vật nào trân quý như thế.

- Nếu ngươi muốn từ trong tay của ta đổi lấy lục giai ma hạch, cũng có thể, chỉ cần cho ta một mảnh Đấu Linh đan!

- Đấu Linh đan? Lão bắt từ ngươi cũng đừng quá sư tử há mồm chứ?

Thanh âm Lưu trưởng lão vừa dứt, Hách trưởng lão liền nhảy dựng lên, ánh mắt trừng lớn mắng:

- Đây chính là lục phẩm đan dược a, với thực lực Cơ Huyền hiện giờ, làm sao có thể luyện ra, ngươi chẳng phải là cố ý làm người ta khó xử sao?

Bầu môi, Lưu trưởng lão cũng không để ý tới hắn, chỉ lấy ánh mắt hướng về phía Cơ Huyền

Khẽ nhú mày, Cơ Huyền nhẹ lắc đầu nói:

- Đấu Linh đan, ta quả thật không đưa ra được.

Nghe vậy, tâm tình Lưu trưởng lão nhất thời thất vọng, uể oải phát phát tay, nói:

- Nếu đã không có, mời trở về đi.

- Bất quá.

Cơ Huyền cười cười, ngón tay khẽ quét qua nẹp gối, nhất thời, một hình lưu ly trong suốt chứa đựng tử sắc dung dịch xuất hiện trong tay. Bình lưu ly vừa xuất hiện thì nhiệt khí trong phòng đề tăng không ít.

Nhìn thoáng ánh mắt thẳng tắp của Lưu trưởng lão, Cơ Huyền cười nói:

- Ta nghĩ, có lẽ Lưu trưởng lão đối với thứ này sẽ cảm thấy hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Thành công

- Thứ được chứa đựng trong bình này là năng lượng thuần khiết được chiết suất từ từ Tử Tinh Nguyên của lục giai ma thú Tử Tinh Dực sư vương ngưng tụ lại cho con cái. Không biết có làm Lưu trưởng lão động tâm không.

Cầm trong tay bình lưu ly, Cơ Huyền đáng vẻ tự tin cười khê với Lưu trưởng lão.

Ánh mắt Lưu trưởng lão nhìn chằm chằm không rời từ sắc dung dịch trong mắt quang mang càng ngày càng thịnh, năng lượng hùng hồn như thế, hẳn nếu là có thể luyện hóa được, chỉ sợ thực lực lâu nay của hắn bị đình trệ thì dù không đột phá cũng sẽ thành công tăng tiến vượt bậc!

Trong lòng nặng nề thờ dài một chút, thật là không thể nghĩ tới Cơ Huyền có thể xuất ra kỳ bảo bậc này, đối với Đấu Vương đỉnh phong cường giả như lão thì sức dự hoặc này so ra vẫn kém hơn Đấu Linh Đan rất nhiều, nhưng là Lưu trưởng lão cũng rõ ràng, nếu nghĩ lấy lục giai Thủy hệ ma hạch đổi lấy Đấu Linh đan, trừ phi chân chính gặp một ít tên phá của, nếu không mà nói, muốn từ trong tay luyện được sư đổi lấy Đấu linh đan, hẳn có chút khó khăn, lúc trước nói ra điều kiện trao đổi bậc này, cũng là đúng như lời Hách trưởng lão nói, có chút như sư tử há mồm.

Lưu trưởng lão liếm liếm môi, vẻ mặt rất là do dự, mặc dù từ sắc dung dịch này quý hiếm, nhưng là cứ như vậy đổi đi lục giai ma hạch mà lão trân quý nhất, trong khoảng thời gian ngắn, thật sự có chút làm hắn khó có thể tiếp nhận, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, trên mặt vẻ mặt biến ảo liên tục. Lưu trưởng lão làm ra vẻ bình tĩnh nói:

- Chỉ một bình dung dịch này mà đổi lấy lục giai ma hạch này, ta thực sự sẽ bị lỗ vốn nga.

Cơ Huyền nhìn đáng vẻ của Lưu trưởng lão thì cười thầm trong lòng, biết lão muốn chết đi được nhưng vẫn ngại mặt mũi. Từ trong nạp giới cậu lấy ra thêm một bình lưu ly trong suốt với lượng dung dịch tương đương ra.

- Tuy hai bình dung dịch này so ra kém với giá trị lục giai ma hạch nhưng nhưng vật này cũng cực kỳ hiếm lạ, đặc biệt nó còn có năng lượng hòa thuộc tính tinh thuần, nói về chỗ tốt, chỉ sợ hơn xa lục giai ma hạch mà trưởng lão đang nắm giữ.

Nhìn bình thứ hai vừa xuất hiện Lưu trưởng lão đã muốn lao lên đổi rồi có điều vẫn áp chế tâm tính lại hắng giọng:

- Hai bình vẫn có vẻ hơi miễn cưỡng. Nếu có thêm một bình nữa thì ta nhịn đau đem lục giai ma hạch cho ngươi.

Ở một bên, Hách trưởng lão nghe được lời nói này, da mặt run run lên, cũng là chưa mở miệng xen vào, chỉ là ánh mắt nhếch lên liếc mắt nhìn Cơ Huyền một cái, làm như là đang nhìn quyết định của cậu.

Mà với Cơ Huyền thì năng lượng từ Tử Tinh Nguyên với bản thân cậu hoàn toàn vô tác dụng, với Tử Tinh Dực sư vương bên cạnh thì muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Nhưng Cơ Huyền không phải ngốc tử, hay tên thổ hào mới phát tiền sai lung tung.

- Ai, dung dịch này ta cũng chỉ là may mắn có được một ít, Lưu trưởng lão muốn ta thêm nữa, thật sự làm khó cho ta.

Thờ dài một tiếng, Cơ Huyền lắc lắc đầu, làm bộ đem hai bình dung dịch từ chậm rãi thu hồi, ánh mắt giao hoạt vẫn quang sát phản ứng của Lưu trưởng lão.

Mà nhìn thấy hành động của Cơ Huyền như vậy, trong mắt Lưu trưởng lão nhất thời hiện lên một chút lo âu, mạnh mẽ ngăn chặn xúc động trong lòng, hướng về phía Cơ Huyền mạnh mẽ cười nói:

- Tiểu tử kia, địa hỏa liên tử này mặc dù của hiếm, mà ngươi cũng có thể rõ ràng giá trị của lục giai ma hạch, nó tương đương với một đầu ma thú cấp đầu hoàng, mà có bao nhiêu người chú ý dám đánh giết bọn chúng? Trong nội viện có rất nhiều trưởng lão, ngoại trừ đại trưởng lão đang ở bên ngoài, có lẽ lục giai ma hạch trong tay ta chỉ là một viên duy nhất.

Lời nói này có ý gì chứ, không nghĩ ngờ là cố ý âm thầm nhắc nhở Cơ Huyền, hiện giờ trong nội viện, hẳn là người duy nhất có trong tay mai lục giai ma hạch, nếu không cùng hắn trao đổi, chỉ sợ cũng chỉ có thể là hai bàn tay trắng mà thôi.

- Bản thân ta cũng rất muốn, nhưng đáng tiếc là không cách nào mà lấy ra được thêm cho ngài.

Cơ Huyền bày ra bộ dạng tiếc nuối nói với Lưu trưởng lão, động tác thu hồi hai bình lưu ly nhanh hơn vài phần. Sau đó đánh mắt với Hách trưởng lão ra hiệu ngầm.

Hách trưởng lão cũng là con cáo già lão đời nhìn đáng vẻ Cơ Huyền biết ngay cậu muốn gì liền phối hợp cùng. Hách trưởng lão cũng gật gật đầu, đáng vẻ bắt đầu đi, đứng dậy nói:

- Ai, quên đi, đổi không được cũng không sao, để lúc nào đó ta giúp ngươi đi gặp đại trưởng lão xem.

Ngồi bên cạnh bàn, Lưu trưởng lão nghe được lời Hách trưởng lão nói, mí mắt nhất thời nhảy dựng lên, trong lòng có chút tức giận thầm mắng một tiếng, nhìn thấy Cơ Huyền xoay người rời đi, rốt cục thì nhìn không được vội vàng đứng lên nói:

- Tiểu hữu, đừng vội đi a, chúng ta có thể thương lượng lại mà.

- Lư trưởng lão đừng làm khó ta nữa, ta thực sự không thể đem xuất ra nhiều hơn được nữa.

Cơ Huyền “ bộ đáng thập phần bất đắc dĩ ” thờ dài nói với Lư trưởng lão.

Khuôn mặt Lư trưởng lão hơi có chút đỏ lên, hẳn muốn có được dung dịch tử sắc đó nhưng giá trị lục giai ma hạch lại làm hắn đau lòng, đương nhiên là có chút tính toán, nhưng sau một lúc từ chối rất cục thì chán chường một hơi thờ dài, nói:

- Không thêm được cũng được thôi. ...nhưng ta muốn một khóa long lực đan.

Lư trưởng lão thờ dài, hẳn cảm thấy thật có chút không cam lòng, cho nên vô luận như thế nào cũng phải bù thêm vật khác nữa, tâm lý mới có thể thoải mái được.

Cơ Huyền biết bản thân đã đạt được mục đích, nhưng đáng về chần chừ nói:

- Như thế này đi, nhưng là dựa theo quy củ, được liệu luyện chế là do Lư trưởng lão chuẩn bị.

- Ngươi. . . Ngươi là tên gia hỏa keo kiệt!

Nghe được lời này của Cơ Huyền, Lư trưởng lão nhất thời có chút tức giận đến dựng râu, muốn mắng to một tiếng, cũng là đột nhiên nghẹn xuống, vẫy tay nói:

- Được rồi, được liệu ta chuẩn bị, chuẩn bị hết, ngươi tiểu tử hỗn đản, cũng thật là có chút keo kiệt, người trẻ tuổi thì không thể có một chút hào phóng sao?

- Cũng không thể hào phóng một chút được, được liệu luyện chế Long Lực Đan ngay cả chính mình đều cũng không gom góp lại được, đi đâu tìm kiếm để luyện chế cho ngươi?

Cơ Huyền trong lòng nói thầm một tiếng.

Ngon tay Lư trưởng lão đặt trên nệm giới, quang mang hơi hơi lóe ra, một quả tinh thể xanh thẫm giống hình hài quả bóng to bằng đầu nắm tay xuất hiện trong lòng bàn tay, theo tinh thể màu xanh thẫm này xuất hiện, vốn dĩ trong phòng khô ráo, thì đột nhiên tức khắc trở nên ẩm ướt và mát mẻ.

Cực kỳ không cam lòng vuốt ve mai hình dạng tinh thể màu xanh thẫm, một lát sau, Lư trưởng lão cắn răng một cái, đem nó khẽ đặt ở trên bàn, nói:

- Ai, cầm lấy đi.

Ánh mắt Cơ Huyền gắt gao nhìn vào tinh thể màu lam trên bàn hơi hơi phóng quang mang, nhu hòa mà không chói mắt, trong mơ hồ, thậm chí đều là có thể nghe thấy trong tinh thể có một ít sóng triều vang lên, trong lòng lặng yên nhưng như lửa đốt, Cơ Huyền mặt không thay đổi bước từng bước đi tới, dưới ánh mắt cực kỳ đau lòng của Lư trưởng lão.

Cậu liền đem nó nắm trong tay, cảm thụ được năng lượng thủy hệ hùng hậu giống như một con sông cuộn cuộn không ngừng trong đó, lúc này mới một hơi thờ dài nhẹ nhõm như trút được gánh nặng ngàn cân, một thứ duy nhất cuối cùng để luyện chế Dung Linh đan, rốt cục là đã triệt để tới tay.

Rất nhanh đem lục giai thủy thuộc tính thu vào nệm giới, Cơ Huyền cười hắc hắc đem vật cầm trong hai bình dung dịch tử sắc cung kính đưa về phía Lư trưởng lão.

- Ha ha, Lư trưởng lão, ngài trước thu địa hỏa liên tử lại đi, về phần Long Lực Đan, khi nào trưởng lão đem được liệu đưa đến chỗ ta, ta liền giúp ngươi bắt đầu luyện chế.

Lắc lắc đầu cười khò, Lư trưởng lão đã nắm trong tay hai bình lưu ly, cảm thụ được năng lượng hỏa thuộc tính khổng lồ trong đó, sắc mặt lúc này mới thoáng hài lòng, nhân nhạ ừ một tiếng, liền hướng về phía Cơ Huyền phát phát tay.

Từ trong phòng Lư trưởng lão đi ra, Cơ Huyền cùng Hách trưởng lão nhìn nhau liếc mắt một cái, không khỏi cùng bật cười.

- Lần này đa tạ Hách trưởng lão rồi.

Cơ Huyền đến gần thấp giọng nói:

- Ngày sau tất nhiên sẽ có hồi báo.

Hai người vừa nói vừa cười đi ra khỏi mảnh đất tĩnh mịch trưởng lão cư trú, bởi vì Hách trưởng lão phải đi về coi chừng được khó, Cơ Huyền thì phi thân trực tiếp chạy ra ngoài Nội Viện. Thân hình hóa thành một đạo hắc ảnh, hướng về bên trong thâm sơn cấp tốc bay tới.

Ngon núi dường như là thẳng tắp hướng về phía trên, nếu không phải là dùng cánh, muốn leo lên mà không có đầu khí hùng hồn chống đỡ là chuyện không có khả năng, hơn nữa nhìn sơn phong bốn phía, còn có vài toà ngọn núi cao đứng sừng sững, vừa vặn đem ngọn núi nhỏ che lấp bằng những cây đại thụ xanh um.

Thân hình dừng ở trên ngọn núi nhỏ Cơ Huyền nhìn hoàn cảnh bốn phía, cảm giác thỏa mãn gật gật đầu.

Cơ Huyền nhanh chóng từ trong nạp giới đem vài loại dược liệu cực kỳ hiếm thấy ra, chính tề đặt ở bãi cỏ trước mặt, nhất thời mùi thơm nồng đậm của thuốc liền bao phủ ra cả ngọn núi nhỏ, hít sâu một hơi, làm người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Từ trong hư không một kim sắc dược đỉnh âm âm hạ xuống. Trên thân dược đỉnh có chín con kim long tự như có linh trí, uốn lượn xung quanh.

Đây là lần đầu tiên Cơ Huyền thử luyện chế Lục phẩm đan dược nhất định phải cẩn thận từng chút một. Hầu hết dược liệu đều được lưu lại trong giới chỉ của Hà Kim. Chỉ có thiếu một vài nguyên liệu đặc thù khó tìm thấy ra. Nhưng dù vậy thì số dược liệu này chỉ đủ cho một lần luyện dược, nên bắt buộc phải thành công.

- Vậy thì nên thử luyện chế Long Lực đan trước.

Khẽ lẩm bẩm vài tiếng, Cơ Huyền đem các dược liệu luyện chế long lực đan để riêng ra sau đó bắt tay vào luyện dược.

Cơ Huyền triệu hồi ra một hoàng kim hỏa diễm, tâm thần tập trung vào trong dược đỉnh bắt đầu cẩn thận luyện chế.

Hiện giờ thực lực của Cơ Huyền đã là cấp bậc đấu linh, vô luận là đấu khí hùng hồn hay trình độ khống chế lửa đều đã tiến bộ rõ rệt, cho nên đợt luyện chế này so với lần ti thí cùng với Tiêu Viêm dễ dàng hơn rất nhiều.

Bên trong tinh thất, thanh sắc hỏa diễm xuyên thấu qua dược đỉnh bắn lên vách tường, bốc lên vũ động như một đầu ác ma đang giương nanh múa vuốt, trong lúc đó dược liệu trước mặt Cơ Huyền cũng đang nhanh chóng vơi bớt đi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chỉ mất khoảng một canh giờ đồng hồ đã luyện chế thành công. Tất cả diễn ra theo ý muốn.

- Ngưng!

Quát khê một tiếng, nhất thời một đạo ánh sáng đỏ sậm từ trong dược đỉnh bắn ra ngoài, cuối cùng bị Cơ Huyền mạnh mẽ nắm trong lòng bàn tay, đánh giá qua một chút, lúc này mới thỏa mãn gật đầu đem bỏ vào bình ngọc rồi thu vào trong nạp giới.

Luyện chế lần này mặc dù thành công luyện ra hai hoàn Long Lực đan, xác suất thành công vượt qua chín thành. Quả nhiên với thực lực đại tăng thì luyện chế đan dược dễ dàng hơn nhiều.

Hoàn thành xong những chuyện này, Cơ huyền nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm, từ trong nạp giới lấy ra một hoàn Hồi Khí đan nhét vào miệng, xếp bằng tiến vào trạng thái tu luyện.

Cơ Huyền muốn đạt tới trạng thái toàn thịnh để luyện chế lục phẩm đan dược này.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Dung Linh đan (1)

Trên ngọn núi xanh ngát, hoàng kim hỏa diễm trong rừng cây như ẩn như hiện, có chút quỷ dị.

Cơ Huyền sắc mặt căng thẳng nhìn hoàng kim hỏa diễm trong tay, cậu thở dài một hơi búng một đóa hỏa diễm vào trong dược đỉnh. Trong thoáng chốc nhiệt lực đang cấp tốc bốc bên trong đỉnh tỏa ra, bốc lên cao!

Cửu Dương Long đỉnh phẩm chất cực kỳ bất phàm, bởi vậy tốc độ nóng lên so với dược đỉnh khác thì tốt hơn nhiều, với khả năng khống hỏa cùng trình độ năng lực của Cơ Huyền hiện tại tự nhiên cũng là không quá để ý đến những công đoạn này, chỉ sau khi hỏa diễm bốc lên chưa đến thời gian một phút, bàn tay của Cơ Huyền hướng tới dược liệu trên mặt đất vung lên, nhất thời, "Huyết Mãng Chi" trôi nổi trong không trung, cuối cùng trực tiếp đi vào dược đỉnh.

Cơ Huyền tập chung cao độ đem hoàng kim hỏa diễm không chế tới cùng cực tinh chế gốc dược liệu này. Vì mỗi dược phẩm chỉ có một phần, nếu một lần hỏng là đan dược sẽ không thể thành công.

Theo hỏa diễm không ngừng thiêu đốt cùng với từng giọt huyết sắc chảy ra, bề mặt hỏa hồng của "Huyết Mãng Chi" cũng nhanh chóng biến mất, chỉ chốc lát sau, hoàn toàn khô héo biến thành màu đen, lúc này, dược lực tinh thuần ẩn chứa bên trong "Huyết Mãng Chi", đã bị hỏa diễm bức ra ngoài. Bởi vậy, bản thể của nó cũng đã hoàn toàn biến thành một đồng phế liệu không còn tác dụng nữa.

Hoàng kim hỏa diễm mạnh mẽ đem bản thể của "Huyết Mãng Chi" thiêu đốt thành một đồng hôi sắc tro tàn, theo gió mà phân tán.

Một đoàn huyết hồng dịch thể ở bên trong dược đỉnh xoay tròn, giống những quả huyết sắc ngọc châu, đỏ như máu, dược lực tinh thuần từ "Huyết Mãng Chi" vừa mới sơ luyện ra, năng lượng khổng lồ ẩn chứa trong đó, làm cho người ta lưu luyến.

Tuy thực lực Cơ Huyền đại tăng nhưng chỉ riêng bước đầu tiên là tinh chế “Huyết Mãng Chi” này đã tiêu tốn hơn nửa canh giờ của Cơ Huyền. Trên khuôn mặt cậu hiện tại lấm tấm mồ hôi, nhưng không có thời gian để khám khái vì tinh thần cậu toàn lực đổ dồn vào quá trình luyện đan này.

Trong lúc những dịch thể màu đỏ không ngừng ngưng tụ lại, trong sơn động đang yên lặng thì nhất thời từng đạo tơ máu nhẹ nhàng lan rộng ra, trong tơ máu ẩn chứa năng lượng cực kỳ mạnh mẽ, từng đạo tơ máu va vào được đỉnh, truyền ra những tiếng vang như kim thiết đang va chạm vào nhau.

Trong lúc từng đạo tơ máu va vào được đỉnh, cả được đỉnh cũng hơi run rẩy.

Cơ Huyền nhìn đạo tơ máu đang liều mạng va chạm với được đỉnh khiến được đỉnh rung động làm bản thân cậu cũng thấm ướt một ngụm nước bọt, không hề là lực phẩm được liệu, phản kích lại như vậy, chịu đựng kinh lực của những tơ máu này, nếu đổi lại là phổ thông được đỉnh, sợ rằng chịu không nổi vài lần, mà phải nổ tung.

Khám khái trong giây lát Cơ Huyền nhận lúc những tơ máu này bạo động nhưng vẫn chưa làm ra biến hóa gì lớn, cậu vung tay lên, bên trong được đỉnh hoàng kim hóa điểm bỗng nhiên mãnh mẽ lên, mà những tơ máu cùng hóa điểm tiếp xúc. Hoàng kim hóa điểm thúc dục nhiệt hóa không ngừng đem đạo tơ máu áp chế, nhưng đạo tơ máu nào có ngoan ngoãn như vậy thấy đạo hỏa điểm tiến tới thì điên cuồng gây gổ, liên tục va đập vào được đỉnh.

- Chỉ là mấy giọt dung dịch thôi mà cũng dám kiêu ngạo vậy sao?

Cơ Huyền thấy những đạo tơ máu vẫn điên cuồng phản kháng thì hừ lạnh, đầu khí vận chuyển điên cuồng rót vào hỏa điểm, bên trong được đỉnh thì hỏa điểm hoàng kim ngày càng mạnh mẽ ngưng tụ thành đầu hỏa long hư ảo đem các giọt tơ máu bạo động “cắn chết”.

Các đạo tơ máu thì giống như là chân kinh phải cấp tốc lui bước, cứ như vậy, bị hỏa điểm vây quanh, vốn là những tơ máu rậm rạp chỉ trong vòng hai lần bị áp chế liên quay về bên trong dịch thể, ở trong vòng vây của hỏa điểm, không dám tùy ý xông ra nữa.

Thấy các đạo tơ máu an phận thì bản thân Cơ Huyền cũng phun ra ngụm trọc khí, một đoàn hoàng kim hóa điểm thoát ra cuối cùng huyền phù đi đến huyết sắc dịch thể, hỏa điểm bốc lên, tỏa ra nhiệt độ cực kỳ nóng bỏng, trong lúc nhất thời, đoàn huyết sắc dịch thể sôi trào lên, những đám bọt cực nhỏ không ngừng nổi lên.

Theo đám bọt khí đó, bỗng nhiên, một ít đám khói màu đen cũng nhanh chóng bay thẳng ra, trong đều ẩn chứa tạp chất, muốn luyện một đan được phẩm chất cao, phải hoàn toàn loại bỏ những tạp chất này, nếu không sẽ vì có tạp chất pha lẫn, mà dẫn đến khó có thể thành đan.

Loại bỏ tạp chất của được liệu bình thường, có thể chỉ cần mười phút đồng hồ mà thôi, thế nhưng đây là “Huyết Mãng Chi” rõ ràng là không thuộc những loại đó, bởi vậy, cho dù là có thêm dị hỏa Phong Nộ Long Diễm giúp đỡ, muốn thanh trừ tạp chất bên trong nó, cũng phải mất khá lâu, sợ rằng chỉ riêng tinh luyện được liệu, phải dùng đến gần một ngày thời gian.

Thời gian tinh chế cực kỳ khô khan, thế nhưng Cơ Huyền căn bản chưa hề phân thần một lần, đầu khí trong cơ thể không ngừng đổ dồn vào trong đỉnh. Thời gian chậm rãi trôi đi, bên ngoài những tia nắng cuối cùng cũng tan đi nhường lại cho màn đêm.

Sắc trời đã tối đen, sao trên trời lấp lờ, chiếu xuống ánh sáng yếu ớt.

Sau nửa ngày tu luyện, tạp chất trong huyết sắc dịch thể bị loại bỏ hầu như không còn, mà theo tạp chất tiêu thất huyết sắc dịch thể, không chỉ trở nên mượt mà, hơn nữa màu sắc cũng trở nên trong suốt một ít, nhìn kỹ, có thể thấy trong đó còn bốc lên bọt khí.

Tinh luyện hoàn tất, Cơ Huyền thoáng hải lòng, bấm ngón tay nhẹ nhàng, đoàn huyết sắc dịch thể liền bị một đám hoàng kim hóa điểm bao vây lại, bay trên không, cuối cùng kể cả hỏa điểm, cũng được quán chú vào trong bình ngọc.

- Học học.

Đem huyết sắc dịch thể đẩy vào trong bình ngọc Cơ Huyền dường như không còn sức lực, thân thể đổ rạp xuống liên tục thở gấp. Cậu miễn cưỡng ngồi dậy đem từ trong nạp giới lấy ra một hoàn Hồi Khí đan nhét vào miệng, bất chấp cả người đang mệt mỏi vàng ngời xếp bằng tiến vào trạng thái tu luyện. Đầu khí bên trong cơ thể lúc này đã khô kiệt, lúc này tu luyện sẽ có hiệu quả gấp mấy lần.

Tu luyện lần này mất ước chừng một giờ, cảm giác trống rỗng trong cơ thể Cơ Huyền dần được thay thế bằng cảm thụ đầu khí hùng hồn chảy xuôi trong kinh mạch. Cậu thoáng cảm ứng liên hoan hi phát hiện đầu khí có tinh tiến lên một chút, xem ra lần luyện đan này mặc dù khổ cực nhưng không phải là không có thu hoạch.

Quay đầu nhìn “Kim Dung Linh Bò” ở trước mặt kia cười khò không thôi, được phẩm này so với “Huyết Mãng Chi” còn khó luyện chế hơn một chút vì nó có chứa kim thiết, nếu không cẩn thận sẽ đem toàn bộ được hủy đi. Đó là lý do Cơ Huyền phải nghỉ ngơi lấy sức, dù với linh hồn lực cường đại hơn đầu vương bình thường thì nhiều nhất cũng chỉ có thể kéo dài trong bảy, tám canh giờ. Mà riêng “Huyết Mãng Chi” đã tiêu tốn của cậu gần một ngày thời gian nên cậu không dám chủ quan làm ẩu.

Hồi sức hoàn thành, Cơ Huyền đem “Kim Dung Linh Bò” tinh luyện. Linh hồn lực linh động như măng xà từ từ thẩm thấu vào trong Cửu Dương Long đỉnh không hoàng kim hóa điểm cẩn thận tinh chế lớp vỏ “Kim” bên ngoài.

Cơ Huyền phải dùng hỏa điểm nhẫn nại từ từ thiêu đốt từng chút lớp vỏ bên ngoài thành dung dịch để có thể lấy được nhân bên trong.

Tiếp tục tinh luyện, thời gian sẽ tiếp tục kéo dài thêm mấy canh giờ, bên ngoài màn đêm huyền ảo bị những tia sáng dịu dàng của ngày mới xóa nhòa

đi, thái dương ấm áp nhanh chóng lên cao từ lúc nào không hay. Lúc này toàn bộ lớp vỏ vàng bao bọc bên ngoài đó hoàn toàn tan chảy.

Lớp nhân bên trong rất nhỏ, miễn cưỡng mới bằng cái nắm tay trẻ em, màu sắc gần như trong suốt giống như thủy tinh không chỉ đáng vẻ mà nó cũng mong manh như thủy tinh vậy. Chính vì lớp nhân này hoàn toàn mỏng manh giống thủy nên so với lớp vỏ bên ngoài càng phải cẩn thận hơn nhiều vì đây chính là vật chất đặc biệt để có thể hoàn toàn ngưng tụ ra Dung Linh đan.

Hoàng kim hỏa diễm nhẹ hàng bao bọc lấy hạt nhân như bao bọc đứa trẻ nhỏ. Cơ Huyền khổng lồ hòa thành một tiểu cầu to hơn hạt nhân một vòng, từ từ luyện chế. Tồn thêm nửa này thời gian mới hoàn toàn đem hạt nhân này cẩn thận tinh chế.

Sau khi hoàn toàn tinh chế xong “Kim Dung Linh Bô”, cánh tay phát lên hóa thành một đoàn dịch thể xanh biếc tiến vào trong bình ngọc thì bên ngoài bóng đêm lại một lần nữa bao phủ cả tòa núi, trong đêm tối, hoàng kim hỏa diễm ở trên ngọn núi, thoáng có vẻ chói mắt.

Cơ Huyền lặp lại các công đoạn vừa rồi với các gốc dược liệu khác, tinh luyện rồi nghỉ ngơi, sau đó tiếp tục tinh luyện. Có điều cá gốc dược liệu kia so ra thì nhàm nhả hơn hai gốc dược liệu đầu tiên nên Cơ Huyền chỉ tiêu tốn khoảng nửa ngày là hoàn toàn đem các dược phẩm phụ trợ tinh chế hoàn thành.

- Còn lại Liên Thảo Linh chi và lục phẩm ma hạch là hoàn toàn có thể xong bước đầu tiên.

Nhìn các đồng dược liệu lúc đầu ngồn ngang trong động nay chỉ còn lại hai thứ là một cái giống như củ sen nhưng màu đỏ nhạt với vô vàn đường nét bất quy tắc lạ thường và một viên ma hạch lục gia.

“Liên Thảo Linh Chi” cùng với “Huyết Mãng Chi” có thời gian luyện chế giống nhau lúc tinh luyện hoàn tất thì, sắc trời đã tối đen, sao trên trời lấp lờ, chiếu xuống ánh sáng yếu ớt.

Không thể không nói, luyện chế lục phẩm đan dược là một loại cuộc sống cực kỳ mệt nhọc. Cơ Huyền vành mắt thoáng có chút thâm đen.

Tuy vậy nhưng điều này làm Cơ Huyền thả lỏng tâm tình không ít. Dùng hai ngày thời gian đem các nguyên liệu khó luyện chế nhất an toàn luyện chế ra. Hai ngày hai đêm không ngủ đáng nhẽ Cơ Huyền phải cảm thấy có chút mệt mỏi nhưng ngược lại đáng vẻ của cậu thập phần hưng phấn, năng lượng ba động trên người cũng nồng đậm hơn. Có lẽ là do quá trình vận chuyển rồi tiêu hao hình thành một vòng chu thiên giúp Cơ Huyền tăng tiến tu vi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 176: Dung Linh đan (2)

Trong ngày thứ ba, Cơ Huyền sẽ luyện chế nốt mai lục phẩm ma hạch.

- Bắt đầu món đồ cuối cùng thôi.

Bàn tay vung lên, hoàng kim hỏa diễm nháy mắt tràn vào trong dược đỉnh, trong lúc nhất thời hùng lực liệt hỏa từ bên trong đỉnh tỏa ra, bốc lên cao!

Chớp thời cơ, Cơ Huyền vung mai lục phẩm ma hạch vào Cửu Dương Long đỉnh. Khoảng khắc ma hạch tiến vào trong dược đỉnh vô số đóa hỏa diễm mau chóng quấn lấy mau hạch, liệt diễm nóng chảy đem khóa ma hạch thiêu đốt.

Lớp vỏ bên ngoài bắt đầu rạn nứt lợi hại, đúng lúc này một nguồn năng lượng màu lam sắc với khí tức thâm trầm như biển lớn thoát ra từ các vết nứt. Nguồn năng lượng nhanh chóng bao bọc lấy ma hạch thành một làn khói giáp lam, trên mặt khói giáp còn có chút gợn sóng nho nhỏ. Từ khói giáp đó phân hóa thành các giọt năng lượng mạnh mẽ đối kháng với hoàng kim hỏa diễm. Trong thoáng chốc các đóa hỏa diễm vây quanh thiêu đốt ma hạch liên tục biến mất vì bị năng lượng thẩm thấu của ma hạch dập tắt.

Cơ Huyền cảm nhận được sự phản ứng bên trong Cửu Dương Long đỉnh, thủy hệ năng lượng liên tục áp chế Phong Lôi Nộ Diễm và liên tục bành chướng ra bên ngoài. Thủ ấn biến hóa, Cơ Huyền không ngừng rót đầu khí vào trong đỉnh bổ sung, một lượng đầu khí khổng lồ rót vào thúc dục hoàng kim hỏa diễm càng thêm mạnh mẽ.

Vô số đóa hỏa diễm trong thoáng chốc được ngưng tụ lại mau chóng tấn công lớp phòng ngự của ma hạch thủy hệ. Đợt tấn công dày đặc như mưa của hoàng kim hỏa diễm giúp Cơ Huyền mau chóng nắm lại thế chủ động. Đòn tấn công từ bốn phương tám hướng khiến lớp giáp năng lượng xung quanh ma hạch bị rung động không ngừng, dưới sự tấn công triền miên của hoàng kim hỏa diễm lớp bảo vệ mau chóng nứt vỡ.

- Rắc rắc.... Phan.

Những tiếng động nho nhỏ nhanh chóng phát ra bên trong đỉnh rồi mạnh mẽ kêu một tiếng. Lớp vỏ năng lượng bao bọc ma hạch hoàn toàn tan vỡ nhưng đợt tấn công triền miên của hỏa diễm không ngưng lại vẫn liên tục đánh lên lớp vỏ ma hạch khiến các vết rạn nứt càng nhiều. Theo các vết nứt đồng thời các năng lượng tinh thuần cũng liên tục thoát ra bên ngoài đem hỏa diễm đang diên cuồng rơi xuống kia đối kháng.

Cứ mỗi lần như vậy là Cơ Huyền lại phải đổ dồn đầu khí vào để khiến Phong Nộ Long Diễm có đủ sức áp chế năng lượng lam sắc kia. Một hỏa một

thủy cứ liên tục giằng co với nhau như vậy, thời gian thấm thoát trôi đi trong khi Cơ Huyền không để ý thì bản thân đã hao phí một ngày không ngừng nghỉ đổ dồn đầu khí vào thi đấu với ma hạch.

Lúc này Cơ Huyền mặt trắng không còn hột máu, với tình trạng liên tục đổ dồn đầu khí vào được đỉnh mà mỗi lần còn đòi hỏi cao hơn một lần thì dù Cơ Huyền có đạt tới trình độ Đầu Vương cũng không đủ dùng. Điều đáng nói là nếu cậu nghỉ ngơi thì năng lượng cuồng bạo đó sẽ mau chóng bành chướng lúc đó bản thân hoàng kim hỏa diễm sẽ thất bại.

Cuối cùng hao phí một ngày một đêm không nghỉ ngơi Cơ Huyền hoàn toàn đem ma hạch “đánh cho không còn manh giáp”. Ma hạch lúc này thập phần tan tác, cậu lần nữa thay đổi thủ ấn trong được đỉnh hỏa diễm nhanh chóng ngưng tụ lại thành một đại tiền không lồ đại tiền một đường đâm xuống ma hạch.

- PHANH.

Tiếng động khổng lồ từ trong Cửu Dương Long đỉnh mang lên khắp sơn động, ma hạch vỡ nát đem nguồn năng lượng màu lam hóa thành đạo sóng âm tần khò được đỉnh gây ra động tĩnh kinh thiên.

Cơ Huyền cũng bị sóng năng lượng màu lam này xung động không chịu nổi ngắt quãng thi triển đầu khí, vừa hay nhân cơ hội này cậu dốc toàn bộ đan được bổ xung đầu khí vào mồm nhai nhồm nhoàm. ... Đáng về hiện giờ của cậu thật giống một con.hamster đang ăn. Dù hoạt kê.

Có điều lúc này nào để ý được nhiều vậy đem đầu khí cường mạnh bổ xung Cơ Huyền mau chóng bổ xung đầu khí vào được đỉnh.

Khi lớp vỏ đánh tan đi thì bên trong chỉ còn lại đạo năng lượng nồng đậm lam sắc nhất, nhưng nó hoàn toàn không phản kháng mà chỉ đứng im một vị trí giúp Cơ Huyền có thời gian hoàn toàn hấp thụ đan được bổ xung đầu khí. Điều này Cơ Huyền cũng khá thắc mắc.

Đột nhiên đạo năng lượng vốn đang yên tĩnh đó như một mũi tên lao tới nắm được đỉnh, Cơ Huyền hết hồn linh hồn lực nhanh chóng không chế hỏa diễm tụ lại thành một lượng lớn lớp phòng ngự. Nhưng hoàn toàn vô dụng, các đạo phòng ngự bằng hỏa diễm của Cơ Huyền bị giọt năng lượng đó đâm thủng giống như một tờ giấy mỏng, trong thoáng chốc nó đã chạm tới nắp đỉnh.

- Cửu Dương Long hỏa. ... Hiện.

Cơ Huyền chợt gầm lên một tiếng, đem toàn bộ đầu khí còn lại truyền vào Cửu Dương Long đỉnh. Cửu Dương Long đỉnh giống như sống dậy, các các đầu rồng như có linh hồn đáp lại tiếng gọi của Cơ Huyền. Bên trong được đỉnh khi giọt năng lượng sắp phá nắp đỉnh thoát ra bên ngoài thì một cái đầu rồng xuất hiện từ hư không lao tới ngăn chặn.

- Âm âm ...

Từng đợt xung động vang lên trong đỉnh, đầu rồng hoàng kim đột ngột xuất hiện đem giọt năng lượng đó đánh bật lại vị trí cũ. Cùng lúc đó bên trong vô tận hỏa diễm này bắt đầu chấn động, một con, hai con, ba con. Bốn con kim long trời lên từ hỏa diễm, tám long nhãn nhìn chăm chăm tới giọt năng lượng kia. Đến lúc này Cơ Huyền mới thực sự thờ phào, Cửu Dương Long đỉnh là đỉnh được đỉnh cấp chứa linh trí của riêng mình. Đạt đến trình độ nhất định thì mới đủ khả năng đem linh trí của đỉnh thức dậy.

Cảm nhận bốn đầu kim long này đầu Cơ Huyền thầm khâm khái, so với lần mượn hỏa diễm của đỉnh thì bốn đầu kim long này vượt trội hơn hẳn. Dù Cơ Huyền có toàn lực thức dậy Phong Lô Nộ Diễm hóa hình thì cũng không hơn gì bốn đầu kim long này.

Giọt năng lượng lam sắc như cảm nhận được nguy hiểm từ bốn đầu kim long này, giọt năng lượng chợt trở nên căng phồng, liên tục bành chướng rồi biến thành một con cự hồ lam sắc có chút hư ảo.

Dùng linh hồn lực cảm ứng Cơ Huyền cũng bị việc này làm ngạc nhiên. Chỉ còn hồn ảnh mà vẫn toát lên vẻ uy nghiêm, đặc biệt trên đầu có chữ "vương" đỏ thẫm rất bắt mắt, hung uy mạnh mẽ của hồng hoang mãnh thú ập đến. Con hồ đen có con mắt to cổ nắm tay chớp lóe tia sáng, xem ra rất có nhân tính.

Sau khi hóa hình, hung uy con hồ còn mạnh mẽ hơn nữa lập tức lao vào chiến đấu với bốn đầu kim long trong được đỉnh. Được đỉnh liên tục rung lên vì chấn động bên trong, nhưng hoàn hảo hoàn toàn không bị tổn hao gì hết. Mà Cơ Huyền hoàn toàn nhàn nhã xem trận long tranh hổ đấu bằng linh hồn lực của mình, nếu ở đây có thêm bông ngô và nước ngọt thì đúng là hoàn hảo, vừa xem phim hay vừa ăn ngon.

- Ách, không phải có đan được sao? Lấy ra ăn cũng được.

Vỗ mạnh đùi của mình Cơ Huyền lăm bắm gì đó. Từ trong giới chỉ cậu lấy ra một bình đan được cỡ lớn rồi bốc nhai như ăn đậu. Hóa ra tên này lấy đan được thay thế bông ngô, một tay cầm một bình ngọc khác uống ừng ực từng ngụm.

- Sáng khoái. ... Chắc, lâu lắm rồi mới có cảm giác hoài niệm này.

Mỗi viên đan được Cơ Huyền ăn cũng là nhị phẩm, tam phẩm đan được. Mà bình ngọc cậu đang tu là “Địa Tâm Thôi Thể Nhũ” pha loãng. Với Cơ Huyền thì không có tác dụng gì mấy nhưng với nhiều người thì chính là đồ trân quý khó tìm. Nếu để họ biết việc Cơ Huyền đang làm thì hận không thể đập chết Cơ Huyền. Phá gia cũng không thể làm như vậy.

Cơ Huyền không quản nhiều ở một bên nhìn thấy lục cấp ma hạch cùng với được đỉnh chống chọi, nhìn không được tìm có chút đập nhanh. Đây nếu đổi lại là cậu. Chỉ sợ cũng sợ là phải hao tổn ba bốn ngày thời gian, cũng khó mà chế phục được ma hạch a. Thậm chí nếu là một số hỏa diễm tầm thường,

nói không chừng còn có thể bị năng lượng thủy hệ kia trực tiếp phản phê.

Mấy canh giờ sau trôi đi, mai lục cấp ma hạch cũng hoàn toàn bị được đỉnh chế ngự, Cơ Huyền bước cuối luyện chế nó thành thành một lượng tinh thuần đầu khí, giá trị tinh túy nhất của ma hạch.

Cơ Huyền bắt đầu quá trình cuối cùng là ngưng đan dược. Cậu đưa dược liệu đã tinh chế vào được đỉnh, sử dụng Phong Nộ Long diễm từ từ dung luyện. Trải qua Phong Nộ Long diễm thiêu đốt một ngày một đêm, dược liệu và năng lượng của ma hạch, rốt cục từ từ yếu bớt tính bài xích, cuối cùng cũng bắt đầu dung hợp. Tuy nói là dung hợp, thế nhưng tốc độ lại giống như rùa bò, chậm chạp khiến kẻ khác khó có thể chịu được.

Dung hợp, là công đoạn luyện đan quan trọng số một, chỉ cần thoáng sơ xuất nửa điểm, thì chỗ dược liệu vất vả lắm mới tinh luyện được trong một khoảnh khắc đều bị thiêu rụi, cho nên trong lúc này, Cơ Huyền cũng không dám có chút phân thần. Thậm chí thời gian chớp mắt cũng không có.

Tuy rằng là hung hiểm vạn phần, bất quá cũng may Cơ Huyền có kị ức của một Lục phẩm luyện dược sư và khả năng khống hỏa tương đối cao nên tình huống xấu nhất vẫn chưa xuất hiện. Trải qua tròn hai ngày dung hợp, một quả đậm sắc đan dược hình thức ban đầu, rốt cục từ trong được đỉnh chậm rãi thành hình, trong sát na hình thành hình thức ban đầu này.

Cơ Huyền rõ ràng cảm giác được, năng lượng thiên địa xung quanh bỗng nhiên giao động, tình trạng này, giống như một mặt hồ tĩnh lặng bỗng nhiên bị một khối cự thạch rơi xuống, tạo ra sóng lớn cuộn cuộn.

Đối với thiên địa năng lượng ba động từ bên ngoài, Cơ Huyền không có nửa điểm phân tâm, tâm thần chăm chú tại bên trong đan dược đang chậm rãi biến hóa, trong thời khắc mấu chốt, không cho phép hấn có một chút phân thần.

Cùng với thời gian trôi qua, mai đậm sắc đan dược có hình thức ban đầu không có chút quy tắc, cũng trở nên từ từ mượt mà, ánh sáng ngọc tỏa ra, giống như một quả lam sắc bảo thạch.

Trong lúc ánh sáng ngọc bạo phát, Cơ Huyền phát hiện một vòng tròn có năng lượng thật chất đang rung động, lấy dược đỉnh làm trung tâm, cuộn cuộn không ngừng hướng về bốn phương tám hướng bạo phát ra, cứ liên miên không dứt như vậy, có chút trắng lè. Nếu để ở trong nội viện, sợ rằng trong khoảnh khắc sẽ hấp dẫn toàn bộ người trong nội viện.

Bàn tay kết thành thủ ấn, Cơ Huyền cúi đầu một tiếng quát trong miệng truyền ra, nhất thời, trong dược đỉnh, hoàng kim hỏa diễm đột nhiên phóng to, hầu như đem toàn bộ dược đỉnh bao bọc. Mà ở trong màu hoàng kim kia, một quả lam sắc ánh sáng ngọc, càng thêm chói mắt.

Lam sắc quang diễm co rút lại một phình to ra, mà theo từng đạo ba động như vậy, từng đạo ba động lượng cấp tốc khuếch tán, từ không trung áp xuống, năng lượng này vừa rung động khuếch tán, núi đá cuộn cuộn, liên bị chặn ngang thành từng đoạn, thậm chí còn trực tiếp bị ném đi, lực phá hoại mạnh mẽ như vậy.

Lam sắc quang mang co rút càng thêm nhanh, tựa như chuẩn bị xuất hiện cái gì đó, cứ như vậy sau nửa giờ, quang diễm chợt lui nhỏ tới mức nhỏ nhất.

Theo quang diễm cấp tốc thu nhỏ như vậy, nét mặt Cơ Huyền thập phần ngưng trọng. Sau cùng, lam quang bạo dừng bao vây cả tòa núi, bạo tạc một tiếng sấm sét vang lên, chợt, một đường lam sắc quang trụ chừng hai trượng, từ dược đỉnh, bắn ra phía chân trời.

- Phụt.

Cơ Huyền cuối cùng không kiềm chế nổi phun ra một ngụm máu tươi. Ánh mắt có chút ngoài ý muốn, động tĩnh này, cũng lớn quá a, cho dù ở đây cách nội viện rất xa, nhưng cũng sợ không có khả năng tránh né một ít cảm ứng mạnh mẽ của một vài lão quái vật a.

- Từ Tinh Dực Sư Vương... Thương Tuyết Chi Ngao mau chóng phong tỏa đạo khí tức này, đem giới hạn trong nghìn dặm... Mau.

Theo hiệu lệnh của Cơ Huyền, hai bóng ảnh từ hư không xuất hiện nhanh bay lên trời cao rồi mau chóng tán ra hai phía bay đi, khi đủ nghìn dặm thì hai lồng khí tức kinh động thiên địa lộ ra rồi cường ép phong tỏa khí tức của toàn bộ khu vực này.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Kinh động

Sâu trong nội viện, tại gần cửa sổ trong một căn phòng u tĩnh trên lầu có hai bóng nhân ảnh đang đứng trong đó, một người thân thiện hắc bào rộng thùng thình, râu tóc bạc trắng, khuôn mặt già nua hồ hững như một lão tăng nhập định, thủy chung không có lấy một tia cảm xúc, hần khoanh tay đứng cạnh cửa sổ, đứng nhìn bóng cây bên ngoài, một lúc sau nhân nhạ nói:

- Thái Tuyên, gần đây trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp có động tĩnh thế nào?

- Thừa Đại trưởng lão, Văn Lạc Tâm Viêm càng ngày càng không yên ổn, hiện tại cứ nửa tháng thì dễ quay cuồng không ngừng, nếu không nhờ đông

đạo trưởng lão liền thủ bố trí năng lượng kết kính, chỉ sợ đệ tử tu luyện trong tháp sẽ gặp phải tử thương nghiêm trọng.

Theo đó, một hoàng y lão giả thân hình hơi cúi, khom người cung kính trả lời.

- Càng lúc càng nhanh đến vậy sao...

Lão giả được kêu là đại trưởng lão khẽ thờ dài một tiếng, lẩm bẩm nói:

- Viện trưởng năm đó phát hiện ra Văn Lạc Tâm Viêm ở nơi này, nên mới thành lập nội viện, lúc trước hắn cũng đã có nói qua, phong ấn trấn áp vèn vèn chỉ có hiệu quả nhất thời, thay vào đó phong ấn càng mạnh mẽ thì ngày sau bạo phát sẽ càng thêm khủng bố, nhìn vết tích dị hỏa bạo động lần này, xem ra đích xác rất cường đại, nếu như hơi không chú ý, chỉ sợ nội viện cũng theo đó bị hủy diệt.

- Vậy làm sao bây giờ

Hoàng y lão giả trên khuôn mặt lộ vẻ lo âu, thấp giọng nói:

- Hay là báo tin để viện trưởng trở về?"

- Viện trưởng ra ngoài du ngoạn, là thần long thấy đầu không thấy đuôi, thì báo tin như thế nào?

Đại trưởng lão lắc lắc đầu, phát tay nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, các trưởng lão nghỉ hưu toàn bộ hủy bỏ, trưởng lão thủ tháp nhất định phải trở về cương vị, một khi phát hiện Văn Lạc Tâm Viêm có dị động, lập tức liền thủ phong ấn, tuyệt đối không thể để nó hoàn toàn bộc phát ra, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

- Vâng!

- Mặt khác, chuẩn bị kế hoạch thứ hai, khi Văn Lạc Tâm Viêm bạo động thì đuổi toàn bộ đệ tử trong tháp ra ngoài, bất luận kẻ nào cũng không được phép tiến vào!

Khuôn mặt đại trưởng lão trầm ổn, từng đạo mệnh lệnh theo thứ tự, rành mạch phát ra:

- Tái thông tri cho ngoại viện, cường giả trong viện sẵn sàng đợi lệnh, nếu là Văn Lạc Tâm Viêm bạo phát, thì kết kính không gian bao phủ nội viện liền sẽ bị công phá, đến lúc đó, mấy tên gia hỏa trong Hắc Giáp Vực, tất nhiên cũng sẽ cảm nhận được ba động mạnh mẽ do Văn Lạc Tâm Viêm bạo phát ra, một khi lại đây do thám, đại loạn tất sẽ xảy ra.

- Đại trưởng lão đang lo lắng về Dược Hoàng Hàn Phong của Hắc Giáp Vực đúng không?

Hoàng y lão giả trầm mặc hồi lâu, đột nhiên lên tiếng nói.

Nhân mang hơi hơi lóe ra, đại trưởng lão chậm rãi gật gật đầu, nói:

- Hàn Phong là luyện dược sư, lực hấp dẫn của dị hỏa đối với hắn không gì so sánh nổi, năm đó hắn mơ hồ đoán được bên trong nội viện có dị hỏa tồn tại, nhưng do không thể xác định chắc chắn, cho nên cũng không có hành động gì lớn, dù sao Già Nam học viện cũng không phải là dễ trêu chọc.

- Lúc này đây bạo động của Văn Lạc Tâm Viêm so với dĩ vãng còn muốn cường đại hơn, chúng ta tự nhiên hông cần e ngại hắn, nhưng chỉ có điều... tên gia hỏa này có một thân phận khác, là một lực phẩm luyện dược sư, luyện dược thuật tinh xảo, cho dù là Hỏa Trường lão bên luyện dược hệ cũng không thể bằng hắn, mấy năm nay hắn trong Hắc Giáp vực đã thành lập nên một mạng lưới quan hệ không lồ, không ít thế lực cùng với hắn có liên quan, một khi hắn muốn cướp đoạt dị hỏa, sợ là sẽ vận dụng những mối quan hệ này...

Đại trưởng lão dứt lời, trên khuôn mặt cũng thoáng hiện lên nét ngưng trọng:

- Người hắn là cũng rõ ràng, một gã lực phẩm luyện dược sư thì có lực hiệu triệu đáng sợ đến mức nào, hơn nữa... theo tin báo tình hình thực tế ta biết được, cái gã gia hỏa Hàn Phong này tựa hồ cũng nắm trong tay một loại dị hỏa...

- Cái gì? Hắn có được dị hỏa sao?

Nghe vậy, hoàng y lão giả nhất thời cả kinh, đối với một lực lượng của một luyện dược sư như

Hàn Phong mà nói, có được dị hỏa còn hơn là như hổ thêm cánh, điểm này có thể từ việc hắn bằng thực lực đấu linh liền có thể điều chế ra ngũ phẩm đan dược mà rõ ràng thấy được, dị hỏa đối với trợ lực cho luyện dược sư, là khổng lồ bức nào.

Đại trưởng lão bỗng sắc mặt nhanh chóng biến đổi, sắc mặt lúc nào cũng hờ hững không quan tâm đến bất kỳ chuyện gì vào thời khắc này lại thoáng hiện lên một nét kinh ngạc, tầm nhìn xuyên qua những bóng cây ngoài cửa sổ, thẳng tắp bắn về phía sâu bên trong thâm sơn son mạch.

- Đại trưởng lão?

Nhìn thấy bộ dáng này của đại trưởng lão, hoàng y lão giả không khỏi có chút nghi hoặc kêu lên một tiếng, lấy thực lực của hắn thì vẫn chưa thể cảm ứng

được cỡ năng lượng cường đại ba động cách xa như thế.

- Năng lượng ba động thật mạnh mẽ, động tĩnh như vậy, ít nhất chính là lục phẩm đan được luyện chế thành công mới có thể tạo thành!

Tinh mang trong mắt chợt hiện, ánh mắt đại trưởng lão như xuyên thấu không gian, trực tiếp bắn tới một ngọn núi trong núi sâu kia.

- Lục phẩm đan được ư?

Hoàng y lão giả ở một bên sắc mặt cũng đại biến, thất thanh nói:

- Trong nội viện này, không ai có thể luyện chế ra loại đan được có phẩm cấp này a.

- Tại sao lại biến mất rồi. Ta phải đi xem thử, người theo những lời ta nói lúc trước mà làm theo, người có thể luyện chế lục phẩm đan được, chẳng lẽ nào chính là Hàn Phong?

Trong miệng thì thảo một tiếng, sắc mặt đại trưởng lão cũng trở nên cực kỳ khó coi, đại địch như vậy, nếu như lén lút trà trộn vào nội viện, thì hoàn toàn không ổn chút nào.

Vừa dứt lời, thân hình đại trưởng lão run lên, đợi đến khi hoàng y lão giả ngược mắt lên thì chỉ kịp thấy một đạo hắc sắc tàn ảnh đang chậm rãi tiêu biến, vội ngừng đầu lên, chỉ thấy xa xa trên bầu trời chợt lóe lên một bóng đen mờ mờ rồi biến mất.

.....

Khi đại trưởng lão phát hiện ra năng lượng ba động ở thâm sơn, thì trong một nơi khác của nội viện một căn phòng yên tĩnh không một tiếng động xuất hiện một linh hồn phiêu đảng mờ ảo ánh mắt hướng tới phía sơn mạch xuất hiện dị trạng khê lâm bảm:

- Lục phẩm đan được sao? Thậm chí còn có hai Đẩu Tông. ... Không biết thế lực nào mà ngông cuồng vậy. Nhưng đúng là có chút tư cách để ngông cuồng.

- Sư phụ có chuyện gì sao?

Một thanh niên thanh tú kèm theo chút cương nghị nhìn hư ảnh đó tò mò hỏi.

- Hắc, có kẻ đem lục phẩm đan được luyện thành, có điều không hề phòng ngừa gây ra động tĩnh khá lớn.

- Lục phẩm đan được sao? Nó có thể gây ra thiên địa dị tượng sao?

- Nào chỉ có thiên địa dị tượng tí như nếu ta luyện chế lục phẩm đan được trải qua Cốt Linh Lãnh Hòa của ta thôi hóa, phẩm chất so với các đan được cùng cấp phải cao, tự nhiên là linh tính càng nồng đậm một chút.

Dược lão cười giải thích.

- Lục phẩm đan được thì có linh tính, vậy thì đan được cao giai đích chẳng phải là có thể mở miệng nói chuyện?

Liên tưởng tới một quả đan được nhưng là có thể cùng người tán gẫu, Tiêu Viêm trên trán liền là nhin không được đích chảy xuống vài giọt mồ hôi.

- A a, thất phẩm đan được, thì tất nhiên linh tính càng mạnh, thậm chí một số đan được sau khi xuất lộ, nếu không cẩn thận, liền tự động bay đi, làm cho luyện dược sư trọn mắt há mồm, bát phẩm đan được, thậm chí có thể cùng người đánh nhau sống chết, người nói có huyền bí hay không.

Dược lão cười to nói.

- Bát phẩm cũng mạnh mẽ như vậy, cửu phẩm, thập phẩm không phải muốn nghịch thiên?

Tiêu Viêm cười khổ nói.

- Nghe nói cửu phẩm đan được, có loại thậm chí có thể hóa thành hình người.

Câu nói đầu tiên của dược lão, liền làm cho Tiêu Viêm nở to đầu, não càng ngày càng ong ong lên, đan được còn có thể biến thành hình người?

- Cửu cửu vi tôn, cao hơn cũng không phải gọi là thập phẩm, mà là độc nhất vô nhị "đế cấp phẩm", loại đan được có phẩm giai này, từ sau viễn cổ, cũng chưa xuất hiện qua, ta từng xem qua một ít cổ tịch, có một ít ý tứ rằng, tựa hồ loại đan được "đế cấp" này, mơ hồ cùng với loại giai cấp trong truyền thuyết "Đầu Đế" có một ít liên quan.

Dược lão nhẹ giọng nở nụ cười, câu nói cuối cùng, âm vang cực nhỏ, tựa hồ sợ bị người nghe trộm vậy.

Tiêu Viêm lau mồ hôi lạnh, đế phẩm đan được dĩ nhiên kinh khủng như vậy? Chẳng lẽ muốn đột phá đến đầu đế, phải sử dụng loại đế phẩm đan được này?

- Để phẩm đan được, ngàn năm tới nay, không ai có thể luyện chế, thứ nhất là thiếu hụt phương thuốc, phương thuốc cấp bậc loại này cùng phương thuốc chúng ta đang dùng có bản chất khác nhau. Chúng ta đây là luyện chế thiên địa linh dược, còn để phẩm đan được, đó là luyện chế thiên địa, núi sông.

Dược lão thanh âm nhàn nhạt, nhưng là cho Tiêu Viêm rung động rất lớn, luyện thiên địa làm đan? Đây cũng quá kinh khủng đi?

- Thứ hai là, căn bản không ai có loại này thực lực.

Dược lão cười cười, toàn tức bỏ sung đạo:

- Cho dù là ta khôi phục đỉnh phong, cũng đạt không tới mức này!

Hít sâu một hơi, Tiêu Viêm lặng lẽ gật đầu, không nghĩ rằng luyện dược sư nhất mạch, còn có bậc thủ đoạn nghịch thiên này, quả nhiên là làm hắn cực kỳ rung động.

- Dược rồi, bây giờ ngươi biết cũng không có tác dụng gì, ngày sau chờ ngươi tới cái cấp bậc kia, cái cần biết tự nhiên sẽ biết.

Dược lão phát phát tay.

- Có điều tiểu tử ngươi đủ may mắn, trọng thương không chết còn tu vi tiến lên Đâu Linh, quả là vận khí nghịch thiên mà.... Nhưng cũng nhờ tên tiểu tử Cơ Huyền kia có chút năng lực, không nghĩ tới có thể luyện ra một bồn linh dược phẩm chất không tệ vừa vận giúp ngươi tăng tiến thực lực.

Nhắc tới Cơ Huyền cứu mình trên khuôn mặt Tiêu Viêm có chút khác thường, từ lúc tỉnh lại tới giờ hắn nghe được không ít tin tức,

Tỉ như Huân Nhi tới gặp Cơ Huyền xin giúp đỡ. Tỉ như Cơ Huyền vì Huân Nhi nên chủ động cứu Tiêu Viêm. Tỉ như hai người họ nói chuyện vui vẻ thân mật.... Dù các loại tin tức, Tiêu Viêm nếu nói trước kia tỉn Huân Nhi thì hiện tại có chút nghi ngờ, nghi ngờ về tình cảm của Huân Nhi với mình, nghi ngờ động cơ của nàng..... Những điều này luôn quán quanh nội tâm của Tiêu Viêm.

.....

- Trong thâm sơn kia có chuyện gì vậy...

Trong một phòng ốc khác một người thiếu nữ giống như tiên tử vốn đang trong trạng thái tu luyện bỗng mở trừng mắt phượng, nàng cau mày nhìn về phía thâm sơn xuất hiện dị trạng kia nghi hoặc.

- Bẩm tiểu thừa, có kẻ trong Già Nam luyện ra đan dược lực phẩm cao cấp gây ra thiên địa dị tượng... Thuộc hạ cũng muốn dò xét sâu hơn nhưng xung quanh xuất hiện nhiều khí tức Đâu Tông nên thuộc hạ không dám lỗ mãng... Có điều khí tức này có lẽ là... tiểu tử đó....

Một giọng nói phiêu phù trong hư không cung kính nói với người thiếu nữ này. Khi nói tới lai lịch của người luyện đan thì vô cùng ấp úng không nói rõ danh tự ra.

- Là hắn sao!

Nhưng người thiếu nữ này vừa nghe vậy thì có vẻ nhận ra ngay. Giọng nói kinh ngạc thốt lên.

.....

Tại ở một nơi xa hơn cũng tại trên một chiếc lầu các yên tĩnh bên trong hỗn loạn địa vực, một nam tử bận trường sam màu xanh được thêu trên đó là những chiếc phong diệp cũng khẽ ngẩng đầu, ánh mắt cũng là tập trung vào một nơi, rõ ràng chính là nơi có năng lượng ba động.

Thanh sam nam tử khuôn mặt có chút tuấn tú, tóc đen trên đầu xỏa dài tới vai, trên thân thể, tựa hồ lúc nào cũng đều tản ra một cỗ dược hương đặc biệt, khiến cho kẻ khác nhìn không được có cảm giác muốn thân cận.

- Ba động như vậy, là lúc phẩm đan dược thành hình xuất hiện ư.

Cúi đầu thì thảo, từng từ trong miệng thanh sam nam tử chậm rãi phun ra, một lát sau, hắn hơi hơi nhíu mày nói:

- Sơn mạch bên kia hẳn là Già Nam học viện, chẳng lẽ là do Hóa lão nhân kia luyện chế ra? Nhưng bằng luyện dược thuật của hắn, tựa hồ luyện chế lực phẩm đan dược còn có chút khó khăn a? Chẳng lẽ mấy năm không gặp, luyện dược thuật có thể tăng tiến đến mức này sao?

- Sự ba động này nằm trong phạm vi của Già Nam học viện, cũng không dễ dàng mà điều tra được, tuy rằng không ngại bọn hắn, nhưng nếu bị lão gia hỏa kia phát hiện, sợ là gặp không ít phiền toái.

Lắc lắc đầu, thanh sam nam tử chậm rãi xoay người, ở nơi lồng ngực, có vẻ một cái huy hiệu dược đỉnh mang phong cách cổ xưa, trên dược đỉnh, sáu đạo kim quang kỳ dị lập lòe hơi hơi có chút ba động, nhìn vào thì khiến cho trông mắt bị đau nhức.

Lục đạo kim văn, điều này trong giới luyện dược, bình thường chỉ có lục cấp luyện dược sư, mới có tư cách đeo, mà nhìn qua vị nam tử này tựa hồ bất quá chỉ chừng ba mươi, lại có thể mang theo huy hiệu này trên người, thực lực bậc này, tại trong Hắc Giáp Vực, chỉ có một người.

Chương 178: Rối rối

Quả nhiên như Cơ Huyền lo sợ một đám quái vật nhảy cảm đã cảm nhận được sóng ba động không tầm thường này. Tuy nhanh chóng phong tỏa nhưng vẫn chậm một bước. Lần này quả thực là do Cơ Huyền quá chủ quan quên mất việc phòng bị.

Núi rừng trùng điệp, trên bầu trời xanh, một cột sáng màu lam đâm thẳng trời cao. Mãi không biến mất.

Cơ Huyền hừ lạnh, đầu khí hắc sắc ngưng tụ trong tay thành hắc trảo, cậu đánh mạnh vào cột sáng chụp lấy một thứ gì đó thu lại vào trong tay. Khi Cơ Huyền thu hồi vật đó vào trong tay thì trụ sáng nhanh chóng ảm đạm rồi biến mất.

Chậm chậm mở tay ra, lam sắc quang mang từ từ tiêu giảm, liền lộ ra bản thể, rõ ràng là một viên lam sắc đan dược, ánh chừng cỡ hột nhãn, mặt ngoài cực tròn trịa, giống như mặt biển vậy, bên ngoài mơ hồ lộ lộ văn hoa giống như từng đợt sóng biển, cực kỳ huyền bí.

Theo lũ lam sắc quang mang này từ trong cột sáng thoát ly ra, cột sáng khổng lồ dường như mất đi năng lượng duy trì, thoáng chốc run rẩy vài cái, rồi từ từ trở nên hư ảo, cuối cùng hoàn toàn tiêu tán.

Nhìn cột sáng biến mất tâm thần điều động Tử Tinh Dực sư vương và Thương Tuyết Chi Ngao quay về sau đó vận chuyển cánh đầu khí hoàng kim sắc phi thân rời đi. Nhìn viên đan dược đẹp đẽ trong tay thấy thập phần kinh ngạc vì viên đan dược này biết bay, hơn nữa còn có linh trí không thấp.

- Tinh. Kí chủ không cần quá ngạc nhiên cao giai đan dược đều có một chút linh tính, nhưng chỉ là cực kỳ mơ hồ cảm ứng mà thôi, lực phẩm đan dược bình thường sẽ không có như vậy linh tính, chẳng qua Dung Linh đan này tại trong cùng cấp lực phẩm đan dược đều là có thể tính là hiếm hoi, đặc biệt là trải qua Phong Nộ Long diễm thôi hóa, phẩm chất so với các đan dược cùng cấp phải cao, tự nhiên là linh tính càng nồng đậm một chút.

Hệ thống bỗng vang lên tiếng giải thích cho Cơ Huyền.

Nghe vậy Cơ Huyền cũng thấy có chút thú vị lấy ra một bình ngọc tính cất nó đi, ai ngờ viên đan dược như không muốn vào chạy được bình, nó quần quanh thân cậu như muốn nấn nì.

Đúng là kì diệu, nhìn viên đan dược đang nấn nì mình Cơ Huyền sinh ra chút cảm giác kì lạ. Có điều cậu vẫn cường ngạnh đem viên đan dược bỏ vào được bình sau đó tính hướng về nội viện thì Cơ Huyền sắc mặt đột nhiên biến đổi, liền quay đầu lại, nhìn về một bên sơn mạch xa xôi.

Cơ Huyền cảm nhận được luồng khí tức rất cường đại tiến đến, đánh một cái rung mình Cơ Huyền vội vàng ẩn nấp. Ánh mắt tại bốn phía mau chóng đảo qua một vòng, ngay lập tức thân hình trực tiếp quay về một đỉnh núi cao bay đi, cuối cùng thân hình hoàn toàn biến mất tại bên trong rừng cây.

Thân hình vừa tiến vào, tại một góc ẩn mật, ánh mắt của Cơ Huyền xuyên thấu qua khe hở nhánh cây, nhìn về phía bầu trời xa xôi.

Không lâu sau khi Cơ Huyền đem thân hình hoàn toàn ẩn giấu, đột nhiên có một tiếng xé gió rất nhỏ, một đạo bóng đen mơ hồ xuất hiện giữa không trung. Tại lúc bóng người dừng lại, Cơ Huyền có thể cảm thấy được rõ ràng một cô vô hình ba động cực kỳ bàng đại khuếch tán đến, cuối cùng đem phụ cận mấy ngọn núi đều bao vây vào.

Vô hình ba động này không ngừng quét qua quét lại. Giằng co một hồi như vậy, liền đình chỉ, bóng đen thân hình run lên, lại xuất hiện, hiển nhiên là xuất hiện trên ngọn núi mà được lão luyện chế đan dược.

Cơ Huyền ánh mắt cực kỳ mờ mịt xuyên thấu qua nhánh cây, lặng lẽ đảo qua người mới đến, nhưng chỉ có thể nhận ra đối phương là một bạch phát lão nhân.

- Người này chắc cũng là người trong nội viện, nhưng thực lực của hắn so với mấy trưởng lão kia mạnh hơn rất nhiều, nếu đoán không nhầm, hắn hẳn là nội viện tối có uy tín Đại trưởng lão?

Trong lòng nhẹ giọng nói thầm, Cơ Huyền âm thầm đoán.

- Không biết là bằng hữu phương nào luyện đan trong nội viện ta? Nếu là có thể thì đi ra gặp mặt?

Thân thể rơi trên ngọn núi, hắc bào lão giả ánh mắt quan sát bốn phía, nhìn con mắt như bình tĩnh hồn trọc, nhưng trong mơ hồ lóe ra thiểm điện giống như lệ mang.

- Ra gặp nơi mới là gốc tử.

Thanh âm mang theo đầu khí hùng hồn trên bầu trời không ngừng quanh quẩn, liên miên không dứt, kéo dài không thôi, Cơ Huyền tự nhiên là không có khả năng theo lời hiện thân, thân thể giống như thi thể nằm trong tán cây, hoàn toàn bất động, tiếng tim đập cũng giảm đến thấp nhất.

Âm thanh liên miên tại giữa không trung quanh quẩn trứ, sau một hồi lâu cuối cùng cũng tiêu tán, song chung quanh, vẫn như cũ an tĩnh như lúc ban đầu, này làm hắc bào lão giả mày không khỏi nhủ lại.

- Chẳng lẽ đã đi?

Khinh hít một tiếng, thân hình hắc bào lão giả thoáng hiện vài cái liền biến mất tại đường chân trời.

Nhìn hắc bào lão giả đã biến mất, Cơ Huyền lúc này mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, thân thể vừa định cử động, âm thanh của hệ thống lại vang lên bên tai:

- Tỉnh. Không được nhúc nhích!

Vừa mới động dậy thân thể bị nhắc cho cứng đờ, Cơ Huyền khước miệng khẽ mếu, tiếp tục duy trì tư thế, như lúc ban đầu kéo dài gần nửa giờ, ngay khi cậu sắp nhìn không được, con mắt chợt co rút nhìn ngọn núi trước mắt..

Chỉ thấy trên đỉnh núi vốn không có người qua lại, một cơn gió nhẹ đột nhiên thổi qua, một đạo hắc bào nhân ảnh tựa như quỷ my, chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt của Cơ Huyền.

Nhìn đạo thân ảnh rõ ràng đã đi xa, nhưng lại xuất hiện quỷ dị lúc này, trên trán Cơ Huyền lập tức chảy đầy mồ hôi, lão gia hỏa này thật sự là xảo trá a, nếu lúc trước không có hệ thống nhắc nhở, chỉ sợ hán vừa hiện thân sẽ bị phát hiện.

Hắc bào lão giả vừa xuất hiện bất đắc dĩ nhìn quanh bốn phía, bây giờ hán mới xác định, luyện được sư vừa rồi đã đi xa, thở dài một tiếng, thân hình run lên, liền biến mất tại chỗ. Lần này, theo hắc bào nhân ảnh biến mất, Cơ Huyền cuối cùng mới thả lỏng được tinh thần, toàn thân thư thả nằm trên nhánh cây giống như thoát lực vậy, mồ hôi lạnh ướt đầm quần áo.

- Lão gì gian xảo, nhân lúc tiểu gia ta luyện đan kiệt quệ nên đào hố ta. Đúng là vô nhân tính mà.

Đem lão gì kia hung hăng mắng tới vài lần lúc này tâm lý Cơ Huyền mới cảm thấy cân bằng. Nhưng có điều cậu quên rằng với tu vi Đấu Vương của mình thì cũng chỉ là con kiến nhỏ trước mặt người ta mà thôi.

Sau khi thoát khỏi sự tìm kiếm của lão giả áo đen, Cơ Huyền vẫn tiếp tục lưu lại trong núi nửa ngày, khi chắc chắn không còn ai nữa mới thi triển cánh đấu khí yên tâm trở lại Nội Viện.

.....

Tổng bộ Bàn Môn.

Khi biết Tiêu Viêm đã tỉnh lại thì sinh hoạt của nơi này lại về trạng thái vốn có vẫn náo nhiệt như vậy. Có điều một số người gần với Huân Nhi và Tiêu Viêm thì mơ hồ cảm thấy sự kì lạ, giống như có một cái gì đó vô thanh vô thức đang rạn nứt vậy. Hai người họ đã không còn cảm giác vô tư tin tưởng mà như có một bức tường vô hình ngăn cách sự tin tưởng đó tới với nhau.

Đêm, bao phủ toàn bộ Nội Viện, thỉnh thoảng lại ngọn đèn lóe ra, xua tan đi một chút hắc ám.

Bên trong một phòng trên lầu, Huân nhi duyên dáng yêu kiều đứng gần cửa sổ, mông manh ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, đem thân thể linh lung mảnh khảnh kia mềm mại bao bọc, tóc đen khẽ bay trong gió, đem thêm cho nàng một thứ khí chất động lòng người.

Đang lúc yên lặng, ở nơi khuất sáng, bóng đen bỗng nhiên động dậy, cuối cùng ngưng tụ lại thành nhân ảnh già nua.

- Tiểu thư.

Bóng người hiện lên, hơi hơi khom người, tỏ vẻ cung kính đối với Huân nhi, xem qua diện mạo, chính là Lăng Ảnh.

Lăng lão, có việc thì nói đi. Huân Nhi xoay người lại, trên dung nhan xinh đẹp không tỳ vết hiện lên một tia cười nhẹ, nhẹ giọng nói:

Nghe vậy, Lăng Ảnh hơi chần chờ một chút, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Huân nhi, một lát sau mới thấp giọng nói:

- Tiểu thư, Tộc Trưởng có mệnh lệnh truyền tới

Thanh âm của Lăng Ảnh vừa mới hạ xuống, thân thể đang đứng thẳng dưới ánh trăng kia, liền có chút run rẩy.

- Nói

Dưới ánh trăng bao phủ, thanh âm của cô gái thoáng có chút lạnh lùng.

- Việc Tiêu gia tộc trưởng mất tích, đã truyền về gia tộc rồi.

Lăng Ảnh nhìn Huân Nhi, cười khổ nói:

- Bây giờ trong tộc hình như có chút rối loạn, Tiêu Chiến đã mất tích, nói không chừng mảnh "chìa khóa" tại Tiêu gia cũng mất tích theo luôn. Tiểu thư cũng biết cả gia tộc đối với vật đó coi trọng cỡ nào.

- Trong tộc đã phái người dò xét tung tích của Tiêu Chiến thúc thúc?

Huân Nhi nhú chặt đôi mày ngài, một lát sau, đột nhiên hỏi.

- Đã bắt đầu tra xét, chẳng qua tạm thời vẫn chưa có tin tức, bí ẩn việc Tiêu Chiến mất tích, có lẽ chỉ có Vân lam Tông đại trưởng lão ngày đó truy giết hẳn mới biết được, chẳng qua đáng tiếc rằng, dưới con phần nộ, Tiêu Viêm đã giết chết hẳn.

Lăng Ảnh lắc đầu, nói.

- Đối với Tiêu thúc thúc, Tiêu Viêm ca ca rất coi trọng, thế nên khi Tiêu thúc thúc bị Vân Lam Tông truy giết khiến cho mất tích, tự nhiên huynh ấy sẽ giận dữ mất lý trí.

Huân Nhi thờ dài một tiếng, ngay lập tức chuyển về chính đề:

- Trước tiên nói về mệnh lệnh của phụ thân ta đi.

- Tộc trưởng đại nhân nói, nếu là tiểu thư vẫn không tìm được mảnh "chìa khóa", phải ngay lập tức trở về, nếu chìa khóa đã mất tích cùng với Tiêu Chiến, vậy không cần tiếp tục lãng phí thời gian bên cạnh Tiêu Viêm thiếu gia.

Lăng Ảnh thấp giọng nói:

- Tiểu thư. Ngài chậm chạp không chịu trở về, hơn nữa từ trước đến nay đều ở bên cạnh Tiêu Viêm thiếu gia, sợ rằng tộc trưởng cũng đã mơ hồ đoán được một chút, ngài ấy tựa hồ rất bất mãn với việc này. Một số trưởng lão trong tộc cũng có ý tứ như vậy, bọn họ cho rằng, Tiêu Viêm thiếu gia không xứng với tiểu thư.

Huân Nhi vẫn bình thản, gương mặt không thay đổi một chút nào, một hồi lâu cũng không nói thêm lời nào. Không thừa nhận cũng không phản bác. Nếu theo tính cách nàng trước kia thì sẽ không im lặng như vậy mà lập tức bảo vệ Tiêu Viêm, nàng không muốn Tiêu Viêm chịu bất cứ uất ức gì, cho dù là lời nói... Còn bây giờ thì.... Có điều gì đó đang thay đổi.

- Thế nên lúc này, tộc trưởng đã hạ quyết định cuối cùng, nếu một tháng sau mà tiểu thư không về, gia tộc sẽ phái người đến. Chẳng lẽ tiểu thư định cho Tiêu Viêm thiếu gia ngay bây giờ tiếp xúc với gia tộc hay sao? Tiểu thư cũng biết, thực lực của Tiêu Viêm thiếu gia bây giờ, căn bản không đáng cho gia tộc để vào mắt.

Lăng Ảnh nhẹ giọng nói:

- Hơn nữa không chỉ Tiêu Viêm bị ảnh hưởng mà có thể “tiểu tử kia” cũng bị thụ sáng.

“Tiểu tử đó” ba chữ này vừa lọt vào tai Huân Nhi thì ánh mắt của nàng chợt thay đổi, vốn từ bình thản nay biến thành vô cùng sắc bén liếc tới Lăng Ảnh giọng nói không mang theo chút tình cảm nào, còn mang theo ý tứ cảnh cáo nói:

- Ý ngươi nói là gì?

Chứng kiến biến hóa của Huân Nhi, Lăng Ảnh cười khổ nói:

- Tiểu tử đó, thân phận bí ẩn cổ quái, hiểu biết về viễn cổ bát tộc không hề ít chút nào, nhưng chính việc này khiến cho đám cao tăng ở Cổ tộc vô cùng kiên kị. Tuy tồn tại của sự phụ hẳn rất cường nhưng Cổ tộc cũng không phải ăn chay, nếu họ biết bên cạnh của tiểu thư ẩn ấp kẻ lai lịch không rõ vậy thì chắc chắn họ sẽ mặc kệ lý do gì mà quy hắn vào tội chết.... tiêu diệt tiểu tử đó.... dù sao thì bí mật mà tiểu thư đang tìm kiếm đủ khiến bọn họ thả giết lầm còn hơn bỏ sót.

Hầm răng cắn chặt đôi môi đỏ mọng, Huân Nhi nắm chặt tay, quay về sau, hơi hơi gật đầu:

- Ân, ta biết rồi.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp mà bình thản như nước của Huân Nhi, Lăng Ảnh bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Lão cảm nhận được tâm của Huân Nhi hiện tại không còn giống như trước kia vẫn chỉ có một người là Tiêu Viêm nữa... Nay còn một kẻ khác cũng có thể làm tâm cảnh của tiểu thư sáo trộn lên, từ khi hắn tiến tới học viện thì đáng về tung quần của tiểu thư ngày càng bộc lộ nhiều hơn,

Lăng Ảnh chứng kiến không ít lần Huân Nhi vì hai người nam nhân này mà nàng trở nên dần vật... Tiểu biểu chính là lần cầu Cơ Huyền cứu Tiêu Viêm, lòng nàng khó chịu nhưng cuối cùng vẫn hạ quyết tâm.

- Người trẻ tuổi ờ...!!!

Lăng Ảnh cũng không thể can thiệp quá sâu vào truyện tình cảm của chủ tử. Thân thể hơi động, liền hóa thành bóng đen, dung hợp vào trong hắc ám,

cúi cuối hơi hơi nhúc nhích, rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Đứng một mình dưới bầu trời đêm, Huân Nhi không vận đầu khí mà cứ để con gió lạnh từng con từng con áp lên thân thể mềm mại của nàng khiến nàng tỉnh táo hơn. Nàng dùng cách này để áp chế cái tâm trạng rối rắm lúc này của nàng. Ngần đầu nhì mặt trắng trên bầu trời cao kia, nàng khẽ lẩm bẩm:

- Ta phải làm sao mới được đây!!!!

Một hồi đứng bất động dưới ánh trăng, Huân Nhi cuối cùng thở dài một hơi. Xem ra nàng đã hạ quyết tâm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Tiêu gia biến cố

Tổng bộ Bàn Môn

- A Thái? Làm sao vậy?

Nhìn nam tử vừa đến đang thở hồng hộc, Tiêu Viêm có chút ngạc nhiên cất tiếng hỏi.

- Hắc hắc, thủ lĩnh, có chuyện của ngươi.

A Thái gật đầu, nói:

- Ngày hôm qua người của ta đi ngoại viện một chuyến, bỗng nghe nói có người đang vội vã tìm kiếm ngươi."

- Ai vậy?

Nao nao, Tiêu Viêm nhíu mày hỏi.

- Hình như người đó gọi là Tiêu Ngọc, nàng còn nói nàng là tỷ tỷ của ngươi.

A Thái nói:

- Nhìn sắc mặt của nàng hình như đúng là có việc gấp, nội viện không cho phép ngoại viện đệ tử tiến vào, vì vậy nàng xin ta đến thông báo một tiếng, cho ngươi biết rằng bất luận như thế nào, ngươi nhất định phải đi ngoại viện một chuyến.

Sắc mặt hơi đổi, đối với Tiêu Ngọc, Tiêu Viêm hiểu rất rõ, nếu thực không có đại sự, nàng sẽ không lo lắng như vậy, nhưng ở trong ngoại viện, có thể xảy ra chuyện gì?

Đi qua đi lại mấy bước, Tiêu Viêm cuối cùng cũng không nhịn được, quay người đi thẳng ra cửa, trầm giọng nói:

- Đi!

Tại thời điểm mấy người Tiêu Viêm mới từ trong rừng rậm đi ra thì một giọng nói nhàn nhạt, già nua tại trên đỉnh đầu mọi người bỗng vang lên:

- Muốn ra khỏi Nội Viện phải có thủ tín của một vị trưởng lão. Các ngươi một đám người đông như vậy, đến đây là muốn làm gì?

Nghe thấy âm thanh này, đám người Tiêu Viêm vội vàng ngừng đầu lên, liền nhìn thấy trên một cành cây một vị lão giả đang đứng, nhìn kĩ lại thì chính là Tô trưởng lão đã gặp ban đầu lúc mới vào Nội Viện.

Tiêu Viêm tiến lên từng bước, đè nén tâm trạng gấp gáp trong lòng xuống rồi cung kính nói với vị lão giả trên cành cây:

- Tô trưởng lão, đệ tử là Tiêu Viêm có việc gấp cần phải đi một chuyến ra ngoại viện nhưng thủ tín vẫn chưa lấy được. Xin trưởng lão hãy châm chước cho!

- Hà? Tiêu Viêm?

Nghe vậy, Tô trưởng lão sững sờ, liền lập tức đưa ánh mắt tập trung lên trên người Tiêu Viêm, nhìn thấy có chút quen thuộc, gương mặt đang lạnh nhạt nhất thời xuất hiện một chút tươi cười

- Ha ha, hóa ra là Tiêu Viêm đồng học, thế nào? Ở bên trong viện buồn quá muốn đi ra ngoài một chút à.

- Nào có tâm tình rảnh rồi đến vậy, chỉ là có việc gấp cần phải ra ngoài.

Tiêu Viêm cười khỏ một tiếng. Sau đó đối với Tô trưởng lão chấp tay nói:

- Trưởng lão, xin hãy giúp đỡ cho.

Trầm ngâm một lát, Tô trưởng lão rút cục vung tay lên cười nói:

- Vốn dựa theo quy củ, không có thủ tín thì ta không thể cho người đi, bất quá hôm nay nể mặt Tiêu Viêm đồng học liền cho ngoại lệ một lần vậy.

Nhìn thấy Tô trưởng lão gật đầu, Tiêu Viêm nhất thời sung sướng rồi cung kính đáp:

- Đa tạ trưởng lão.

Tô trưởng lão nhẹ nhàng từ trên nhánh cây rơi xuống đất mặt, hướng về phía Tiêu Viêm đám người cười nói:

- Ta đã phát ra tín hiệu cho bên ngoài rồi, cho nên sẽ có Sur Thửu đợi các người. Ở ngoài nội viện có rất nhiều ma thú, nếu không có Sur Thửu trở đi, chỉ sợ ít nhất cũng phải hao phí rất nhiều thời gian.

- Đa tạ Tô trưởng lão, ân tình ngày hôm nay, Tiêu Viêm tất sẽ báo đáp.

Đối với Tô trưởng lão, Tiêu Viêm ôm quyền cảm tạ, rồi cũng không dừng lại lâu, liền dẫn đầu đám người bước nhanh đến đại môn, một vầng hào quang chợt lóe lên, bóng người liền biến mất không thấy.

Sau khi Tiêu Viêm biến mất, đám người Huân Nhi cũng gắt gao đuổi theo, ánh sáng màu bạc chợt lóe lên lần nữa, bên ngoài rừng rậm lại trở nên yên tĩnh.

Ra khỏi đại môn màu bạc, tức khắc liền xuất hiện ở trong tầm mắt của Tiêu Viêm là núi non trùng trùng điệp điệp, tại phía trước cách đó không xa là một khe núi sâu không thấy đáy.

Vào lúc này, tại bên cạnh khe núi, một đầu Sur Thửu thật lớn đang vỗ cánh, trên mình nó còn có hai người đang ngồi.

Nhìn thấy đám người Tiêu Viêm xuất hiện, một gã điều khiển Sur Thửu liền đứng dậy đối với Tiêu Viêm cười nói:

- Ha ha, các vị muốn đi ra ngoại viện thì lên đây đi.

- Đa tạ.

Tiêu Viêm cũng không nói nhảm, vung tay lên, liền dẫn đầu bay lên mình Sur Thửu, thân thể thẳng tắp vững vàng ngồi ở phía sau lưng người kia. Sau đó bọn người Huân Nhi cũng theo sát mà lên.

- Ngồi cho vững.

Người cười Sur Thửu hét to, Sur Thửu vỗ cánh một trận mạnh mẽ

Làm bốc lên một trận cuồng phong, thân thể to lớn vút lên trời cao, sau đó nhắm hướng núi non ở ngoài ngoại viện, cấp tốc bay vút mà đi.

Ngoại viện, con Sur Thửu bay xuống dưới quảng trường.

Quảng trường chung quanh, bởi vì Sur Thửu cực kỳ thu hút, do đó có không ít ngoại viện đệ tử vây quanh ở chỗ này, mà khi những học viên này thấy một đám người từ trên mình Sur Thửu nối đuôi nhau xuống thì nhất thời sững sờ.

Tiêu Viêm, Huân Nhi, Hồ Gia, Ngô Hạo, bốn người đã được đi vào Nội Viện đang lúc trước, dường như là mọi người ở ngoại viện đều biết, họ chính là những ngôi sao sáng, cho dù hiện giờ thời điểm đã cách hơn nửa năm thời gian nhưng vẫn như cũ có không ít đệ tử nhớ rõ bọn họ. Bởi vậy, tại khi bốn người xuất hiện, chung quanh liền vang lên từng trận nói nhỏ khe khẽ, cho đến từng đạo ánh mắt nóng cháy.

Tiêu Viêm đang vội vã, tự nhiên là không rảnh để ý tới những ánh mắt này, trực tiếp mang theo mọi người đi ra quảng trường. Sau đó liền theo trí nhớ đến chỗ ở của Nhược Lâm đệ tử.

Một đường vội vã tới đây, ước chừng mười phút sau, tòa lầu các lịch sự, tao nhã của Nhược Lâm đệ tử liền xuất hiện trước mắt Tiêu Viêm, lặng lẽ nhẹ nhàng thờ ra, cước bộ nhanh hơn. Một lát sau, rốt cục đi tới trước cửa, Tiêu Viêm nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa

Cửa phòng liền mở ra, gương mặt có chút tiều tụy xuất hiện trước mặt Tiêu Viêm, thân thể cao ngát, mềm mại, hai chân thon dài mượt mà, không phải Tiêu Ngọc còn có thể là người phương nào?

Mở cửa ra, Tiêu Ngọc nhìn thấy nhóm người này thì ngăn người ra, bất quá tại lúc ánh mắt chuyển tới Tiêu Viêm, nhất thời ngăn ra, bên trong đôi mắt trong suốt dần nổi lên sương mù.

Từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên thấy Tiêu Ngọc ở trước mặt hần lộ ra tư thái nhu nhược như vậy, Tiêu Viêm cũng cảm thấy ngạc nhiên, chợt vội vàng nói:

- Đừng khóc, đừng khóc, đến tốt cùng là làm sao vậy? Ta chính là một mạch không nghĩ chạy tới đây.

hình thần sắc của Tiêu Ngọc, bàn tay Tiêu Viêm đột nhiên nhẹ nhàng run rẩy, chậm rãi đi vào phòng, chợt nhìn thấy một cái giường, bên trên giường có một nam tử đang nằm.

Nam tử bộ dáng ước chừng 25 tuổi đôi mắt nhắm lại một cách căng thẳng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, hơn nữa vẻ mặt hỗn loạn và thống khổ, thân thể ngẫu nhiên lại run rẩy, mà trên khuôn mặt lại cùng với Tiêu Viêm có ba phần giống nhau.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm gương mặt quen thuộc kia, nắm tay Tiêu Viêm quả thật trong giây lát nắm chặt lại, đôi con ngươi trong lúc này mờ hồ có tơ máu lan tràn ra. Một lát sau, một đạo áp lực vô cùng to lớn cùng với tiếng gầm trầm thấp từ yết hầu lạnh yên truyền ra.

- Nhị ca!

Đôi mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tái nhợt của Tiêu Lệ, một hồi lâu sau, Tiêu Viêm hít sâu một hơi, mạnh mẽ đè nén xuống cơn tức giận trong lòng, quay đầu sang nhìn đôi mắt hoen đỏ của Tiêu Ngọc, trầm giọng nói:

- Đến tốt cùng chuyện gì đã xảy ra? Nhị ca không phải ở tại gia mã đế quốc sao? Tại sao đột nhiên đi tới gia nam học viện?

- Hai ngày trước Tiêu Lệ biểu ca đột ngột xuất hiện trước cửa học viện, nhờ người khác báo với ta một tiếng, ta vừa chạy ra ngoài thì nhìn thấy ngay bộ dạng suy nhược này của hần, hần cũng chỉ kịp nói cho ta một câu, rồi hôn mê ngay tức khắc.

Tiêu ngọc thấp giọng nói.

- Nói cái gì?

Tiêu Viêm hoảng hốt hỏi, thanh âm có chút sợ hãi.

- Thông tri Tiêu Viêm, Tiêu gia đã xảy ra chuyện.!

- Oanh!

Thở dốc dồn dập vài hơi, bàn tay của Tiêu Viêm vẫn hơi run rẩy, trước khi hần rời đi, Tiêu gia đã được hần bí mật di chuyển đến Mạc Thiết dong binh đoàn của Tiêu Đình đại ca, thế nhưng hôm nay Nhị đoàn trưởng của Mạc Thiết dong binh đoàn nhị ca Tiêu Lệ lại đột ngột xuất hiện ở Già Nam học viện, cách Già Mã đế quốc cả vạn dặm, nói cách khác, cả Mạc Thiết dong binh đoàn lẫn Tiêu gia, đều đã gặp tai họa khủng khiếp.

Trong phòng, ai cũng cảm thấy áp lực nặng nề. Đôi mắt của Tiêu Ngọc đỏ ửng, gia tộc gặp chuyện không may, cha mẹ nàng chỉ sợ cũng khó thoát độc thủ, biến cố này, cũng làm nàng hoàn toàn mất đi tri giác, không biết giờ này Tiêu gia còn lại mấy người, nếu như tồi tệ nhất, thì Tiêu gia cũng chỉ còn ba gã tiểu bối bọn họ mà thôi. Vừa nghĩ đến việc một đại gia tộc trước kia giờ sa sút đến mức này, Tiêu Ngọc cũng không nhịn được đau đớn trong lòng, nước mắt đã chảy đầy mặt.

Nhẹ nhàng ngồi ở bên giường, Tiêu Viêm đè nén cảm xúc của mình xuống, bàn tay nắm chặt cánh tay của Tiêu Lệ, một tia đầu khí truyền vào trong cơ thể, một hồi lâu sau, âm thanh vẫn lạnh lùng như cũ:

- Nhị ca bị nội thương không nhẹ, nguyên nhân có lẽ là cùng người giao thủ, chẳng qua cũng may chưa đến nỗi mất mạng.

Từ trong nấp gói Tiêu Viêm lấy ra một viên đan dược trị thương đem bỏ vào trong miệng Tiêu Lệ, chỉ một lát sau, sắc mặt tái nhợt đã giảm đi một ít, lúc này mới nhẹ nhàng thở dài một hơi.

- Bây giờ chỉ còn cách chờ nhị ca tỉnh dậy, chờ hần tỉnh lại, là có thể biết đến tốt cùng Tiêu gia xảy ra chuyện gì.

Khuôn mặt âm trầm, Tiêu Viêm nhẹ nhàng nói, nhưng trong thanh âm là có âm lãnh sát ý khiến cho kẻ khác không rét mà run.

"Khụ."

Căn phòng vốn đang yên tĩnh, bỗng nhiên tràn ngập tiếng ho khan, Tiêu Viêm ngay lập tức ngẩng đầu lên thì thấy được Tiêu Lệ đang chậm rãi mở mắt ra.

Hai mắt nhìn nhau, huynh đệ huyết nhục tương liên làm cho sắc mặt hai người tốt hơn rất nhiều.

- Cuối cùng cũng nhìn thấy ngươi a, tiểu viêm tử, ta còn tưởng rằng không thể đến được đây nữa.

Tựa trên gối mềm, nét vui mừng khi nhìn thấy Tiêu Viêm trên mặt Tiêu Lệ từ từ thu liễm, cười cười, thờ dãi nói:

- Ba tháng thời gian chạy liên tục, nếu ta không dùng phi hành thú, chỉ sợ phải một năm mới đến được đây.

Nhìn khuôn mặt tang thương của Tiêu Lệ, Tiêu Viêm suýt nữa khóc, nửa năm trước nhị ca chí khí phong phát, tràn ngập chiến ý, hôm nay, trong mắt chỉ

còn lại tàn nhẫn và âm trầm,

- Nhị ca, phát sinh chuyện gì? Đại ca đâu.

Tiêu Viêm nắm tiêu lệ cánh tay, nhẹ giọng nói.

Nét tươi cười trên khuôn mặt chậm rãi biến mất, một lát sau, Tiêu Lệ ngửa đầu lên trời cười nhẹ một tiếng, nhưng trong đó ẩn chứa tràn ngập bi thống cùng với lửa giận hờn, mà nghe được tiếng cười thê lương đó của hắc Tiêu Ngọc càng ngày càng khốc to hơn.

- Là vân lam tông??

Cánh tay của Tiêu Viêm càng ngày càng run rẩy mãnh liệt, hận ý ở trong lòng bộc phát ra, che lấp cả lý trí của hắn, giờ đây, hắn chỉ có một ý nghĩ, đó là trả thù.

- Hai tháng sau khi Tiêu gia chuyển tới Mạc Thiết Dong binh đoàn, mọi việc vẫn bình thường, tình báo của Vân Lam Tông vẫn chưa tới được biên giới, nhưng đúng lúc chúng ta giải trừ tâm trạng lo lắng thì, giết chóc, bỗng lặng yên tới.

- Đêm hôm đó là bữa tiệc mừng công hàng tháng của Mạc Thiết dong binh đoàn, nhưng mà cũng đã biến thành huyết yến, đêm đó tiến đánh Mạc Thiết dong binh đoàn có không ít người, mặc dù bọn họ che dấu thân phận chính mình, nhưng loại công pháp đặc biệt sinh ra kiếm ý chỉ duy nhất có ở Vân Lam Tông, điều này sao che giấu được?

Tiêu lệ nhàn nhạt cười, trên khuôn mặt lộ rõ cừu hận khắc cốt ghi tâm

- Người đến tấn công thực lực rất mạnh, huynh đệ trong dong binh đoàn cũng tử thương gần hết, tộc nhân của Tiêu gia mặc dù có vài vị trưởng lão liệu chết bảo vệ, tuy vậy tổn thất cũng không nhỏ.

- Vân Lam Tông, xem ra lão tạp chủng Vân Sơn kia, thật là muốn đuổi tận giết tuyệt a!

Con người màu đen cơ hồ bị thay vào đó bằng màu đỏ của máu, sắc mặt trở nên cực kỳ đáng sợ, thân thể của Tiêu Viêm tiếp tục run rẩy, một cổ sát ý nồng nặc tràn ngập cả căn phòng, một lát sau, hắn đột nhiên đứng dậy, nhưng là bị Huân Nhi kéo ngay lại:

- Tiêu Viêm ca ca, người muốn đi đâu?

- Về gia mã đế quốc! Ta muốn Vân Lam Tông phải bỏ táng theo cùng mọi người!

Thanh âm âm trầm, mang theo nồng đậm cùng dữ tợn sát ý.

- Người bây giờ trở về Vân Lam Tông ngoại trừ chịu chết thì còn làm được cái gì? Tiêu gia hôm nay gặp phải đại nạn, ngoại trừ người, còn có ai có thể cứu lại? Người mà chết, còn có ai cấp cho Tiêu thúc thúc một cái công đạo?

- Tiêu Viêm, người đứng lại đó cho ta! Đại ca bảo ta liệu mạng chạy suốt vạn dặm đem tin tức này cho người không phải để người về Vân Lam Tông chịu chết!

Tiêu Lệ tức giận quát mắng:

- Huyết cừu này chắc chắn phải trả, người không thể trốn tránh trách nhiệm của người, nhưng người bây giờ trở lại Vân Lam Tông, có thể giết được Vân Sơn sao?

Thân thể của Tiêu Viêm cứng ngắc lại, mái tóc có chút tán loạn, một cổ hận thù cùng hận ý đè ép làm hắn gần như phát điên.

- Hơn nữa, việc này, tựa hồ cũng không đơn giản như vậy!

Âm thanh âm trầm của Tiêu Lệ lại vang lên.

Nghe vậy, Tiêu Viêm mới khôi phục một chút tỉnh táo, âm thanh như xé gió vang lên:

- Cái gì?

- Đêm đó giết chúng ta dong binh đoàn, ngoại trừ Vân Lam Tông, tựa hồ còn ẩn núp một thế lực khác.

Lệ mạng lóc ra trong mắt Tiêu Lệ, cảm giác âm độc lại hiện lên trên gương mặt tái nhợt của hắn:

- Mấy tên này mặc dù trốn trong bóng tối, nhưng ta vẫn cảm nhận được thứ khí tức âm lãnh này. Bọn họ tựa như một bóng đen vậy, hơn nữa mục tiêu của bọn họ lại chỉ là Tiêu gia tộc nhân. Công kích của bọn họ hầu như không thể chống đỡ, vũ khí của bọn chúng là một loại thiết xích màu đen, ngay cả đầu khí cũng xuyên thủng được, cứ mỗi lần có một tiếng xích xé gió vang lên, là y như rằng có một tộc nhân của chúng ta ngã xuống

- Mấy cái bóng đen thần bí này, mỗi một lần giết được một gã Tiêu gia tộc nhân đều lục lọi trên cơ thể bọn họ, nhưng cũng không giống như những kẻ giết người vì tiền, mà hình như họ đang tìm vật gì đó

- Bóng đen? Công kích bằng thiết xích?

Những từ ngữ xa lạ tràn vào đầu Tiêu Viêm.

Thân thể từ từ nổi lên hàn ý, thanh âm của Dược Lão cơ hồ điều ngưng trọng mà vang lên:

- Hồn điện!

- Tại sao bọn họ lại tấn công Tiêu gia? Tiêu gia cùng bọn chúng chưa từng có qua lại gì cơ mà!

Thân thể của Tiêu Viêm cứng ngắc lại, tóc tai bù xù, thâm nghĩ.

Dược Lão lúc này cũng trầm mặc xuống, hẳn cũng không nghĩ ra tại sao hồn điện loại thể lực thần bí cường đại này lại cùng một Tiêu gia nho nhỏ có liên quan, nếu nói là bởi vì hắn mà nói, cũng không có nhiều khả năng a, dù sao hồn điện căn bản không có khả năng biết hắn ở bên cạnh Tiêu Viêm.

- Chúng ta cũng không biết bọn họ đến tột cùng muốn tìm cái gì, nhưng là đại trưởng lão tại trước khi chết, có nói cho ta cùng với đại ca biết.

Nói đến nơi đây, Tiêu Lệ ngừng đầu nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, nói:

- Hẳn bảo người bảo tồn cho bằng được ngọc thạch gia bảo, tuyệt đối không thể rơi vào tay ngoại nhân!

Đầu óc chợt hiện lên một mảnh lạnh lẽo, một tia gió lạnh từ Tiêu Viêm trong miệng phun ra, tại trong lòng thanh âm lạnh lạnh chậm rãi vang lên:

- Nguyên lai ... mục đích của bọn họ chính là ..."đá xá cổ đế ngọc"!

Trong phòng, yên tĩnh lại tái hiện, hồi lâu sau, đã hiểu được một chút vấn đề, Tiêu Viêm chậm rãi thở ra một hơi, thanh âm trầm thấp hỏi tiếp:

- Đại ca bây giờ ra sao?

- Chúng ta đều bị truy sát, lấy thực lực của chúng ta, nếu cứ tiếp tục như vậy, Tiêu gia diệt vong sẽ là điều chắc chắn, chẳng qua cũng may lúc cuối cùng đột nhiên có viện binh xuất hiện, cứu thoát những người Tiêu gia còn sống sót.

Tiêu Lệ nói tới đây, trên khuôn mặt tái nhợt cũng lộ ra một chút may mắn.

- Viện binh? Trong Gia mã đế quốc còn có thể lực dám cùng Vân Lam Tông đối kháng?

Nghe vậy, Tiêu Viêm ngẩn ra, nhú mày nói.

- Viện binh xuất hiện toàn bộ mặc bộ đồ đen, lúc bắt đầu chúng ta cũng không biết là ai, chỉ sau khi truy binh bị đánh lui, người đến mới cho chúng ta biết thân phận người cầm đầu chắc người cũng biết, chính là lão già hồi trước đi cùng người.

- Hải Ba Đông? Hải lão?

Tiêu Viêm thoáng sửng sốt, hình ảnh một lão giả với bộ mặt lạnh lẽo, chậm rãi hiện lên trong trí nhớ. Tiêu Viêm hơi gật đầu một chút, đem một ít cảm kích giấu ở trong lòng, Hải Ba Đông đã ra tay cứu giúp những người cuối cùng của Tiêu gia, phần ân tình này thật không nhỏ, sau này, chắc chắn phải trả lại cho người ta.

Tiêu lệ cười khỏ, nói:

- Hôm nay mặc thiết dong binh đoàn cơ hồ là hoàn toàn biến mất, Tiêu gia thật ra khá hơn một chút, nhưng cũng là nguyên khí đại thương, thực lực không hề bằng trước kia, chỉ còn cách len lén sống qua ngày, kéo dài hơi tàn.

Tiêu Viêm nắm chặt bàn tay Tiêu Lệ, trong thanh âm nhẹ nhàng ẩn chứa cừu hận vô tận:

- Nhị ca, huyết cừu này, ta sẽ báo.

- Tự nhiên là phải báo, Vân Lam Tông đem tiêu gia chúng ta bức thành như vậy, nếu là không giết Vân Sơn lão đầu, sao có thể trả lại cho mấy vị trưởng lão một cái công đạo?

Khuôn mặt Tiêu lệ hiện lên một vẻ âm độc, thản nhiên cười nói:

- Chỉ cần ba huynh đệ ta còn sống, sẽ có một ngày chúng ta làm cho Vân Lam Tông gà bay chó chạy!

Tiêu Viêm yên lặng gật đầu, trong lòng cũng nhẹ nhàng một chút, ít nhất, đại ca cùng nhị ca, vẫn chưa gặp chuyện không may, thật sự hắn không dám tưởng tượng, nếu là đại ca, nhị ca cũng chết dưới tay Vân Lam Tông, chưa chắc lúc này hắn có thể duy trì lý trí.

- Tiêu lệ biểu ca, cha mẹ của ta có sao không?

Tiêu Ngọc ở một bên đột nhiên lên tiếng, trong thanh âm hơi run rẩy.

- A a, Ngọc nhi a, mấy năm không gặp, thật là càng ngày càng đẹp để đó nha...

Nhìn con mắt đỏ hỏn của Tiêu Ngọc, nét âm độc trên mặt Tiêu Lệ đột ngột tan biến, trầm mặc một hồi có chút xấu hổ nói:

- Tiêu bá mẫu thì không sao, nhưng bá phụ thì bị mất một cánh tay trong lúc chiến đấu...

Con mắt của Tiêu Ngọc lại hơi đỏ lên, chẳng qua cũng may tình huống xấu nhất nghĩ đến đã không xảy ra, bởi vậy tâm trí đã cực yếu ớt của nàng cũng không trở nên suy sụp, hơi nhẹ gật đầu, sau đó ngồi yên ở một bên trầm mặc không nói.

- Nhị ca, ngươi hãy dưỡng thương cho tốt, huyết cừu của gia tộc, không thể không báo, chẳng qua ngươi yên tâm, ta sẽ không tiếp tục lỗ mạng, lúc trước chỉ là hơi chút mất bình tĩnh không kiểm soát được lý trí.

Tiêu Viêm lại lấy một mai đan được trong nạp giới ra đưa cho Tiêu Lệ, thấp giọng nói.

Nhận lấy thuốc trị thương, Tiêu Lệ không chút do dự đưa thẳng vào trong miệng, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, trầm giọng nói:

- Người khác có thể lỗ mạng, ngươi thì không thể, bây giờ ngươi là hy vọng duy nhất của Tiêu gia, việc phụ thân mất tích, cũng phải dùng lực lượng của ngươi, ta cùng đại ca thiên phú tu luyện cũng không bằng ngươi, chúng ta có thể chết, nhưng ngươi thì không thể! Nếu như ngươi có việc gì ngoài ý muốn, vậy thì Tiêu gia coi như là chấm dứt rồi!

Hơi hơi gật đầu, Tiêu Viêm mỉm cười vỗ nhẹ cánh tay của Tiêu Lệ, quay về Tiêu Ngọc nói:

- Ngươi coi sóc nhị ca, ta cùng với Huân Nhi có chuyện cần nói.

Nói xong, hắn quay về Huân Nhi ra hiệu, hai người chậm rãi ra khỏi phòng.

- Nói cho ta biết một chút tin tức về "hồn điện", lấy bối cảnh của ngươi, chắc chắn đã nghe nói qua.

Lâu đình trên, Tiêu Viêm sắc mặt lại trở nên âm trầm, quay về Huân Nhi nhàn nhạt nói.

- Hồn điện? Ngươi như thế nào biết đến bọn họ?

Nghe được cái tên này từ Tiêu Viêm nói ra, Huân Nhi sắc mặt nhất thời có chút biến hóa.

Quả nhiên là nàng có biết, một cảm giác hụt hẫng xuất hiện trong lòng hắn. Áp chế cảm xúc này Tiêu Viêm phát tay, con mắt nhìn chăm chăm Huân Nhi trong lòng:

- Nói cho ta biết.

Dưới ánh mắt của Tiêu Viêm, Huân Nhi chần chờ một lúc, cuối cùng cười khò gật đầu. Đôi tay vuốt lại mái tóc trên trán, sắp xếp lại một chút tin tức về "Hồn Điện" trong đầu, mới chậm rãi nói:

- "Hồn Điện" là một tổ chức cực kỳ quỷ dị và thần bí, việc mà bọn họ thích làm nhất, là tìm kiếm trên khắp đại lục những linh hồn thể, sau đó đem bắt lấy, về việc tại sao bọn họ muốn nhiều linh hồn thể như vậy, ta cũng là không rõ ràng lắm. Tổ chức này trải dài khắp đại lục, chỉ sợ không nghĩ tới thứ quốc gia bảo thủ như Gia Mã đế quốc cũng bị bọn họ xâm nhập vào.

- Thời gian mà "Hồn Điện" tồn tại chắc chắn không ngắn, vì bọn họ biết được rất nhiều bí ẩn trên đại lục. Ta nghĩ, lý do bọn họ tìm đến Tiêu gia, hẳn là có quan hệ với bảo vật gia truyền trong tay Tiêu Viêm ca ca. Thứ này uẩn hàm bí mật cực lớn, nhưng bí mật này cuối cùng là như thế nào, ta cũng không biết.

Huân Nhi hít sâu một tiếng, Tiêu Viêm có bảo vật gia truyền trong tay cũng không nói cho nàng biết.

Như Cơ Huyền dự tính, hạt giống nghi ngờ gieo xuống đã nảy mầm. Cả Huân Nhi và Tiêu Viêm đã nghi ngờ lẫn nhau. Viết nứt tình cảm của hai người ngày càng lớn, có điều hai người họ vẫn chưa nhận ra điều này. Đợi đến khi họ nhận ra thì cũng đã muộn.

- Nhưng là theo như lời kể vừa rồi, lão già tên là Hải Ba Đông kia có thể đánh lui truy binh, vậy "hồn điện" hẳn là vẫn chưa phái đi cường giả chân chính, đương nhiên, tộc ta luôn luôn chú ý động tĩnh của bọn họ, bởi vậy cường giả chân chính, thì cũng rất khó mà thấy được thân ảnh.

Không biết Tiêu Viêm vào đầu được bao nhiêu lời nói của Huân Nhi có điều lúc này hắn bình tĩnh tới đáng sợ. Lần này khác với lần trước mọi sự phẫn nộ của hắn được kìm chặt đáng về bình tĩnh giống như sự bình lặng trước cơn giông tố. Hắn trưởng thành rồi, liên tục nhận đã kích đã khiến hắn trưởng thành, hắn hiện giờ chỉ còn tin vào mỗi bản thân chính mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Huân Nhi rời đi

Khi Cơ Huyền vừa về nội viện gặp Hách trưởng lão. Trong phòng, Hách trưởng lão nghe thấy Cơ Huyền cầu kiến, vội vàng đứng dậy chạy ra đón Cơ Huyền. Lúc nhìn thấy cậu thì có chút thấp thòm hỏi:

- Luyện chế thế nào rồi? Thành công hay không?

Hắn đối với luyện đan cũng biết chút ít, cho nên cũng hiểu được xác suất luyện chế thành công ngũ phẩm đan dược là rất thấp.

- Người còn có thể nhẫn tâm hơn nữa không. Nhìn dáng vẻ uể oải của ta như vậy người không thèm hỏi thăm ta mà chỉ chăm chăm tới đan dược sao?

Cơ Huyền đáng vẻ mệt mỏi nhìn Hách trưởng lão. Hách trưởng lão thấy dáng vẻ Cơ Huyền đúng là mệt mỏi, khí tức thấp thoáng đình trệ, mắt thâm như con gấu trúc thì thoáng chút ngại ngùng tính hỏi thăm thì thấy Cơ Huyền rút ra ba bình đan dược đưa cho lão.

- Trong này có ba viên “Long Lực đan” ta đã luyện thành công, lão với vị trưởng lão kia tự mà chia nhau.

- Quả nhiên thành công! Cái tên tiểu gia hóa nhà ngươi quả là có vài phần bản sự, khó trách ngay cả Dịch hóa cũng đều có thể chiếm tới tay.

Đem Long Lực đan cất thật kỹ, Hách trưởng lão phát phát tay trên ghẹo nói:

- Về sau nếu cần dược liệu gì, cứ việc tới tìm ta, nhưng nhớ kỹ là chúng ta giao dịch đấy nhé, ha ha.

Cơ Huyền hiện này đến khí lực đáp lại còn không có. Tồn mất năm ngày thời gian không ăn không ngủ chỉ có cắn thuốc để luyện chế ra đan dược lục phẩm, rồi còn phải chôn lão bát tử đại trưởng lão nữa. Hiện tại Cơ Huyền hư thoát không chịu nổi chỉ muốn về nhà của mình để ngủ một giấc lấy lại sức lực thôi. Có điều trời không chiều lòng cậu.

"Oanh!"

Đột ngột, một âm thanh mạnh mẽ vang lên, làm xao động toàn bộ Thiên Phần Luyện Khí Tháp. Sau khi âm thanh đó truyền ra chốc lát, năng lượng trong tháp vốn bình thản, đột nhiên như nước sôi vậy ào ạt bốc lên.

Thậm chí các vùng lân cận trong nội viện cũng vì thế mà rung động không nhẹ. Thiên địa năng lượng như sôi sục lên, các học viên đang hoạt động gần khu vực đó cũng bị xung độ, thổ huyết. Trong thoáng chốc hơn trăm học viên bị nội thương nhẹ.

Cơ Huyền cũng bị làn sóng chấn động này đánh tan sự uể oải, ánh mắt trở nên nghiêm túc hơn hẳn. Linh hồn lực nhạy bén của cậu cảm nhận được sự biến dị và nguồn năng lượng khổng lồ không ngừng tích tụ bên dưới Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

- Tinh. Năng lượng trong tháp trở nên mãnh liệt hơn rất nhiều, chắc chắn là do Vãn Lạc Tâm Viêm gây nên.

Thanh âm của hệ thống báo cáo với Cơ Huyền, nghe vậy Cơ Huyền trong lòng mang chút kinh hỷ nhưng cũng chút lo lắng.

- Tinh huống như thế này, xem ra vẫn chưa bạo phát triệt để, hiện tại chỉ là vãn lạc tâm viêm theo định kỳ bạo động mà thôi.

Cơ Huyền nhũn mày cảm nhận một lần nữa, lúc này mới thờ phào nói:

- Bất quá xem xét hiện tượng này, chậm thì hai ba tháng, Vãn Lạc Tâm Viêm trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp này, chắc chắn sẽ bạo động triệt để, mà đến lúc đó, cơ hội cướp đoạt Vãn Lạc Tâm Viêm của chúng ta sẽ tới.

- Tiêu rồi lại bạo động rồi.....

Hách trưởng lão thực lực cao thâm đương nhiên cũng cảm nhận được biến dị này, lão giật nảy mình, khuôn mặt thập phần biến sắc. Đến tận biệt với Cơ Huyền cũng không nói mà cấp tốc biến mất.

.....

Trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp....

Đó là một mảnh không gian méo mó, ở trong đó, vô hình hóa điểm tựa như tinh linh vậy, điên cuồng chuyển động, chỉ trong giây lát, có một tiếng rống kì dị vang lên, ngay sau đó, vô hình hóa điểm tựa như núi lửa phun trào, bạo dũng ra, phóng thẳng tới đỉnh tháp

- Tiểu không gian kết kính, phong!

Hơn mười tiếng già nua âm thanh đồng thời vang lên trong bóng tối, ngay sau đó, một cỗ năng lượng hùng hậu hiện ra, thế rồi tại mảnh không gian đó hình

thành một mảnh lưới ánh sáng đa sắc màu, vô hình hóa điểm mạnh mẽ va chạm với lưới ánh sáng, thế rồi chấn động mạnh mẽ, một luồng năng lượng đủ để đánh chết một gã đại đầu sư ngay lập tức tỏa ra, rồi cuối cùng nện thẳng vào bức tường, thế rồi mới dần dần tiêu tán.

Dưới va chạm của vô hình hóa điểm, mặt ngoài của lưới ánh sáng như nước gọn, không ngừng rung chuyển, nhìn qua rất giống sắp vỡ, nhưng thủy chung vẫn chưa hóa thành hư vô năng lượng, trong nhất thời liền cùng với vô hình hóa điểm bá đạo kia hình thành thế giằng co.

.....

Những người trước cửa này, đều vừa mới ra khỏi Thiên Phần Luyện Khí Tháp, bởi vậy tất cả đều có tâm trạng kinh hoàng và thấp thòm. Bọn họ giờ đây đang đàm luận về chuyện xảy ra trong tháp, lần đầu tiên trải qua biến hóa như vậy, chắc chắn làm cho người ta thấy sợ hãi

Cơ Huyền nhẹ nhàng bước tới xuyên qua đám người lại gần Thiên Phần Luyện Khí Tháp, linh hồn lực len lỏi sau vào bên trong cảm nhận. Kì lạ là xung quanh Cơ Huyền như không nhìn thấy cậu nhưng vẫn hữu ý hay vô tình tránh khỏi nơi cậu đang đứng. Sau cùng cậu vẫn phải tiếc nuối thờ dài:

- Văn Lạc Tâm Viêm lần này muốn đột phá phong ấn còn có chút trắc trở a, huống hồ mấy gã trưởng lão trên kia cũng không phải là ngọn đèn dầu dễ tắt, với lại còn có đại trưởng lão chủ trì.

Nhưng rất nhanh cậu bình tĩnh trở lại:

- Có điều thế cũng tốt nếu như động thủ ngay lập tức, chỉ là trong tình huống này, xác suất thành công sợ cũng không có.

Nắm bắt được tình hình Cơ Huyền trực tiếp xoay người rời đi. Lần này Cơ Huyền phải chuẩn bị chú tâm một chút, nếu không sợ cứu tử nhất sinh.

Theo dòng người, khi Cơ Huyền rời đi từ trong dòng người mấy người Tiêu Viêm cũng ra khỏi Thiên Phần Luyện Khí Tháp. Tiêu Viêm không thèm quan tâm tới việc thảo luận này, ánh mắt lảng lạng chăm chú nhìn đỉnh tháp nhọn hoắt nhô lên khỏi lòng đất, có thể bởi vì một số phong ấn phụ gia trên thân tháp, bởi vậy vừa ra khỏi cửa tháp.

Cảm giác về năng lượng bạo động càng ngày càng mờ nhạt, bắt quá bằng vào mối liên hệ đặc biệt nào đó giữa Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cùng với Văn Lạc Tâm Viêm, Tiêu Viêm vẫn có thể cảm thấy được, trong tháp lúc này, phong ấn cùng phản phong ấn đang kịch liệt diễn ra.

.....

Trở về nơi ở của mình Cơ Huyền nhanh chóng ngã lưng xuống chiếc giường êm ái, muốn chớp mắt nghỉ ngơi. Dù sao trong mấy ngày nay xảy nhiều việc đã khiến sức lực của cậu tiêu hao sạch từ bao giờ rồi, lúc này thì Cơ Huyền chỉ muốn đánh một giấc tới sáng rồi mọi việc tính sau.

Nhưng trời không bao giờ chiều lòng người, bên cửa sổ lúc này xuất hiện một chú chim sẻ nhỏ nhỏ màu lam được ngưng tụ bằng đầu khí. Nhìn con chim sẻ này Cơ Huyền nhíu mày, cách tay cách không hút con chim được ngưng tụ bằng đầu khí này lại.

Chim sẻ vừa được hút vào lòng bàn tay của cậu thì lập tức tan biến, đầu khí ngưng tụ hóa thành màn sương mỏng phiêu đảng trong hư không rồi ngưng tụ lại thành cầu:

- Gặp trong thâm sơn, không gặp không về.

Sau đó dòng chữ biến mất hóa thành một đạo lam quang đột tốc mà đi, tốc độ này cực nhanh dù có là Đầu Linh đỉnh phong cũng không theo kịp.

- Nha đầu Huân Nhi này lại bày trò gì không biết.

Khẽ lẩm bẩm vào lời Cơ Huyền bắt đầu dĩ phải đuổi theo, đây là cách hẹn của cậu với Huân Nhi. Chính xác là phương thức liên lạc của cậu khi kế hoạch cụ thể bắt Văn Lạc Tâm Viêm với Huân Nhi, chỉ là cậu không nghĩ tới Huân Nhi lại chủ động liên lạc với cậu.

Tiến vào thâm sơn, rồi nằm ở bãi cỏ xanh um tùm, dựa sát vào nhau, sưởi những tia nắng vô cùng ấm áp, đầy thư thái và hạnh phúc. Xung quanh là bãi cỏ xanh lục um tùm nhìn như một tấm thảm xanh biếc trải dài tới chân trời, cách đó không xa là những dãy núi trùng điệp cùng với những đám mây nhàn nhạt lượn lờ, mọi thứ thật giống như tiên cảnh.

Trong tiên cảnh đó một thiếu nữ mang nét đẹp giống với tiên nữ, xung quanh nàng tỏa ra một cảm giác cao quý cùng khuôn mặt hoàn mỹ không chút tí vết của nàng khiến chúng sinh không dám kinh hồn. Nhưng trên khuôn mặt tuyệt mỹ này mang theo chút u buồn, tang thương.

Cảm nhận được tiếng động xung quanh, người thiếu nữ này mau chóng mang nét u buồn đó hoàn mỹ che dấu vào trong nội tâm của nàng. Ánh mắt của thiếu nữ đó lại trở về bình thản như mặt hồ tĩnh lặng không một gợn sóng, có điều bên mặt hồ tĩnh lặng đó chứa sự nhu mì, dịu dàng mà không ai có thể nhận ra.. dù chính bản thân người thiếu nữ đó.

- Có việc gì mà phải hẹn ta đến nơi này vậy?

Cơ Huyền sau khi đáp xuống vị trí đối diện với thiếu nữ thì nhàn nhạt nói.

Thiếu nữ nhìn khuôn mặt có chút ẻo ỏi của Cơ Huyền trong ánh mắt hiện lên chút cảm xúc nao nao nhưng sau đó lại biến mất vô tung. Nàng bình thản nói:

- Ta sắp phải rời khỏi Già Nam học viện rồi...

Trước lời nói của thiếu nữ Cơ Huyền có chút ngoài ý muốn nhưng về mặt vẫn như bình thường không để lộ một chút cảm xúc gì gật đầu ý tứ đã hiểu.

Thấy phản ứng của Cơ Huyền như không có gì bất ngờ cả làm thiếu nữ không nhận được hỏi cậu.

- Ngươi không ngạc nhiên sao?

- Cô muốn ta phản ứng gì... Dù sao ta đã đoán được điều này.

Cơ Huyền nhún vai lăm bậm nói.

Thiếu nữ này phi thường kinh ngạc nhìn Cơ Huyền không tin:

- Ngươi có thể biết sao.

Biết mình lỡ lời Cơ Huyền đem một đồng lý do mình nghĩ được hợp lý hóa cách giải thích với Huân Nhi.

- Đó không phải điều hiển nhiên sao? Tiêu gia bị diệt, Tiêu Chiến biến mất, món đồ mà Cổ tộc muốn cô tìm cũng không rõ tung tích. Vậy đương nhiên Cổ tộc sẽ triệu gọi cô về rồi... Nếu không phải cô đẩy lùi thời gian lại thì chắc cô đã về Cổ tộc rồi đúng không Huân Nhi tiểu thư

Huân Nhi không phủ nhận cũng không khẳng định, nàng nhàn nhạt nói:

- Động tĩnh ở sâu trong sơn mạch mấy ngày trước là do ngươi gây ra đúng chứ.

- Cô đã biết rồi còn hỏi lại làm gì? Hơn nữa cô phí công gọi ta tới cũng không phải nói mấy lời như vậy chứ.

Dưới ánh mắt nghi ngờ của Cơ Huyền thì Huân Nhi đánh ra một đạo kim quang về phía Cơ Huyền. Đạo kim sắc quang mang tốc độ tương đối nhanh, nhưng với thực lực Cơ Huyền hiện tại hoàn toàn không đáng nói. Cơ Huyền tùy tiện điểm nhẹ ngón tay vào đạo kim sắc quang mang.

- Rắc, rắc.

Đạo kim sắc quang mang bị một chỉ của Cơ Huyền nhẹ nhàng đánh tan, từ trong đó xuất hiện một chiếc giới chỉ đen tuyền có chút phong cách cổ xưa. Cơ Huyền nhíu mày, linh hồn lực nhẹ quét quan bên trong chiếc giới chỉ thì hoàn toàn không có bị cản trở, linh hồn lực dễ dàng tiến vào bên trong.

Bên trong chỉ chứa hai món đồ đó là một chiếc kim sắc lệnh bài và một quyển cổ trụ mang theo sự tang thương của năm tháng, chỉ cảm giác qua Cơ Huyền cũng nhận ra được hai thứ này hoàn toàn không tầm thường. Lúc này Cơ Huyền mang ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Huân Nhi.

- Ta nợ ngươi hai ân tình, hai thứ này sẽ ân tình ta trả lại cho ngươi. Kim sắc lệnh bài đó khi truyền đầu khí vào có thể điều động người của Cổ tộc, bất luận ngươi yêu cầu gì họ sẽ hoàn thành. Có điều nó chỉ có thể kích phát hai lần, ngươi hãy suy nghĩ cẩn thận.

Huân Nhi chậm chậm nói tiếp:

- Cái thứ hai là một bộ đầu kê viễn cổ, Cổ tộc ta không ai có thể hoàn toàn tu luyện. Nếu ngươi có thể tu luyện thì thực lực sẽ tăng mạnh.

- Ngươi tựa hồ có chút kì lạ.

Cầm trong tay chiếc giới chỉ này Cơ Huyền mang trong mình một cảm xúc quái dị... Hãy tưởng tượng mà xem một người đối với mình cả ngày một bộ mặt như mình thiếu nợ nặng ức vạn kim tệ, nhiều khi còn coi mình là bức tường hay người vô hình bỗng đối tốt với mình thì cảm giác như nào.

“Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo!”. Ủm đây chính là điều Cơ Huyền đang muốn diễn tả nhưng chưa kịp truy hỏi thì sắc mặt khẽ biến nhìn về phía xa kia, thầm nghĩ vì cái gì mà tại thâm sơn nội viện lại xuất hiện khí tức một đám cường giả xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Người của Cổ tộc

Huân Nhi tựa hồ cũng cảm thấy được cái gì đó, khuôn mặt nhất thời biến đổi, vội vàng tiến tới kéo tay Cơ Huyền đưa cậu tiến vào rừng rậm, lo lắng nói:

- Ngươi mau tránh vào đó đi, ngàn vạn lần đừng đi ra!

- Muốn rồi.

Cơ Huyền mặt kệ Huân Nhi ra sức đẩy nhưng thân thể vẫn bất động như đá. Xúc cảm không tồi. Cơ Huyền nhìn bàn tay được Huân Nhi nắm thắm nghĩ, ngay ngọc của Huân Nhi mềm mại như không xương hơn nữa còn nhỏ nhỏ lúc nắm tay Cơ Huyền có cảm giác thật thoải mái.

Trời đất chứng giám Cơ Huyền không có cảm xúc gì với Huân Nhi nhưng không phải cậu là kẻ ngốc, bánh ngọt từ trên trời xuống sao không hưởng thụ. Hơn nữa nam nhân ai cũng có lòng yêu thích cái đẹp, Cơ Huyền cũng không ngoại lệ.

Huân Nhi nhìn về phía bắc bầu trời xa xôi, cảm ứng được cỗ khí tức đang bay nhanh tới, nàng liền đặt bàn tay mềm mại vào người Cơ Huyền, kinh khí phát ra, một cỗ kinh phong nhu hòa đem cậu đẩy mạnh vào trong rừng cây, đồng thời dặn dò:

- Thu liễm khí tức, đừng để bọn họ phát hiện!

Không bao lâu sau khi Cơ Huyền bị đẩy mạnh vào rừng rậm, đột nhiên có rất nhiều tiếng xé gió vang lên từ phía chân trời. Cuối cùng, mười mấy điểm đen nhỏ xuất hiện phía bắc trực tiếp bay về phía Huân Nhi.

Thanh âm xé gió bén nhọn càng lúc càng mãnh liệt, sau một lúc, điểm đen càng lúc càng lớn, cuối cùng cũng xuất hiện trong phạm vi tầm mắt có thể thấy.

Ánh mắt xuyên thấu qua khe hở của những lá cây nhìn tới hóa ra các điểm đen đều không phải là người mà là mười con ma thú toàn thân đen kịt, trên đầu có một chiếc sừng bạc lớn đầy những đường vân kì dị, thậm chí còn mơ hồ có thanh âm phong lôi từ đó truyền ra, sau lưng ma thú là bốn đôi cánh cực lớn, cánh vừa động, cuồng phong từ trên cao ập xuống đem rừng rậm bốn phía ép ngã xuống.

Cậu từ trên người ma thú cảm nhận được một cỗ khí tức cực kì hung hãn, hiển nhiên, ma thú này không phải là phi hành ma thú dùng cho vận chuyển bình thường mà là loại phi hành ma thú chiến đấu.

Phi hành ma thú vốn đã thừa thốt, chiến đấu phi hành ma thú lại càng cực kì hiếm thấy, trừ khi chỉ có những thế lực cực kì khổng lồ mới đủ tài lực nuôi dưỡng đám gia hoả này.

Ánh mắt từ những cái cánh rộng lớn cuối cùng lại dừng trên những cái lưng rộng lớn của chúng, mỗi một đầu tứ dực độc giác thú, trên lưng đều có một đạo nhân ảnh. Những người này thân đều mặc một bộ tử hắc bào, ánh mắt không đổi, sắc bén lạnh lẽo như đao mang, làm người ta cảm thấy một tia hàn ý.

Mười đầu tứ dực độc giác thú cánh vừa động, cuối cùng dừng lại ở phía trên khe núi, từng đạo ánh mắt quét về phía thanh y thiếu nữ trên bãi cỏ.

- Ha ha, Huân Nhi tiểu thư, cuối cùng cũng tìm được người.

Dẫn đầu một đầu tứ dực độc giác thú chậm rãi hạ xuống, đang ngồi trên lưng ma thú một vị nam tử hướng Huân Nhi cười nói.

Vị nam tử này tuổi cũng không lớn, tựa hồ chỉ khoảng hai mươi bốn hai mươi năm tuổi, bộ dáng cực kì tuấn tú, sợ rằng chỉ có Lâm Tu Nhai mới có thể so sánh, một thân hắc bào, khí chất so với Lâm Tu Nhai có phần hơn, tối trọng yếu là, vị nam tử này tựa hồ là đầu lĩnh của đám người kia, bởi vì chín người còn lại đều đứng ở phía sau, thứ tự như vậy cũng có thể thể hiện cấp bậc chênh lệch.

- Ta là Hắc Yên Quân tân Phó thống lĩnh, Linh Tuyền, phụng lệnh tộc trưởng đại nhân đem tiểu thư hồi tộc!

Nam tử tự xưng Linh Tuyền, đứng trên tứ dực độc giác thú cung kính ôm quyền hướng Huân Nhi nói.

- Ta nói rồi, ta sẽ tự trở về, các người cần gì phải ngàn dặm xa xôi tới đón!

Đám người Linh Tuyền đột nhiên tới làm sắc mặt Huân Nhi dần lạnh xuống, ngay cả nói chuyện cũng có một tia hàn ý.

- Tộc trưởng đại nhân phân phó, thuộc hạ cũng chỉ có thể lĩnh mệnh

Linh Tuyền khẽ cười, vừa muốn nói gì đó, ánh mắt bỗng nhiên ngưng lại, hướng về phía trong rừng, trầm giọng quát:

- Người nào nghe lên?

Tiếng quát của Linh Tuyền vừa hạ xuống, trên lưng tứ dực độc giác thú, chín nhân ảnh sắc mặt chợt lạnh, thân hình run lên, cơ hồ như thiểm điện đồng thời tiến vào bên trong rừng rậm, chợt một tiếng va chạm trầm thấp vang lên.

- Dừng tay!

Huân Nhi lớn tiếng quát.

Đột nhiên từ trong lùm cây một đạo hắc mang bắn mạnh ra ngoài với tốc độ cực nhanh hướng tới phía, Linh Tuyền nhìn đạo hắc mang lao tới mặt không biểu cảm, đầu khí màu đỏ thẫm thấu ra ngoài thân thể rồi ngưng tụ trên bàn tay muốn ngăn kháng với đạo hắc mang. Nhưng cảm nhận được khác lạ hân đem đầu khí trong lòng bàn tay giảm bớt một nửa, thân hình máy động chụp lấy đạo hắc mang, kinh phong kiến hấn lùi lại vài bước.

Lúc này hân mới nhìn rõ đây chính là linh của hân, chưa kịp xem xét kĩ càng thì cảm giác từ vong ập tới khiến Linh Tuyền đánh rùng mình. Một bóng người quỷ dị xuất hiện ở ngay vị trí đối diện với Linh Tuyền, trên tay cầm một thanh kiếm quỷ dị sắc mùi máu tanh đậm tới.

Đường kiếm này rất độc, nếu Linh Tuyền mà né tránh thì chắc chắn linh của hắn sẽ vong mạng nhưng nếu Linh Tuyền mà lựa chọn ngạnh kháng thì chắc chắn thanh kiếm này sẽ xin hắn tí tiết. Dù là lựa chọn thế nào thì cũng là Linh Tuyền hắn mất mặt.

Linh Tuyền nghe răng cười dữ tợn, bàn tay lóe ra lôi mạng triệu hoán một thanh Lôi Điện trường thương. Mũi trường thương thương và mũi kiếm va chạm với nhau, hoa lửa lóe lên. Đầu khí huyết khí với xích lôi quang mạnh mẽ đối kháng với nhau.

- Phanh.

Khi hai người chạm vào nhau, hai đạo thân ảnh bị chấn động, liền lùi lại mấy bước. Linh Tuyền thì tốt hơn một chút lùi lại một bước, còn người tập kích thì liên tục lùi lại tới mười bước. Nhưng sắc mặt Linh Tuyền khẽ biến, từ trên trường thương truyền đến lực đạo hùng hồn khiến cho bàn tay hắn tê dại.

Lúc này từ trong rừng cây một đám người thân mang khải giáp từ trong lao ra hướng tới phía trước tốc độ xé không lao tới đầu khí hùng hồn vận chuyển muốn đem người phía trước diệt sát.

- Dừng tay!

Huân Nhi đứng chắn trước mặt đám người lớn tiếng quát.

Tám người còn lại thấy hành động của Huân Nhi như vậy thì cường chế thu hồi đầu khí, cuối cùng đáp phía sau Linh Tuyền, ánh mắt sắc nhọn như đao, tập trung nhìn Cơ Huyền.

Ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Linh Tuyền, cuối cùng Huân Nhi quay lại phía người đang ở phía sau mình nhẹ nói:

- Ngươi không sao chứ?

- Ta thì không có vấn đề gì nhưng tên tiểu tử kia thì không may mắn thế.... Muốn chơi tập kích hội đồng trước mặt Cơ Huyền, trăm năm vẫn còn quá sớm đó.

Cơ Huyền bĩu môi, tay kho kho Ấm Huyết Kiếm chỉ về tên đang bị Linh Tuyền giữ lấy. Lúc này đám người mới nhìn đến kẻ này, khải giáp kiên cố bị đánh vỡ tan ở vùng ngực, lồng ngực của hắn in năm dấu ngón tay đen kịt, đầu khí từ trong chuồng lực đó chui vào trong nội thể điên cuồng tàn phá các kinh mạch.

Linh Tuyền đem đầu khí của mình đưa vào trong nội thể tên đó nhưng hoàn toàn không thể khu trục được hắc sắc đầu khí đó thậm chí còn khiến nó chạy càng thêm điên cuồng. Ánh mắt hắn lúc này vô cùng âm trầm nhìn về phía Cơ Huyền muốn buông lời đe dọa thì Cơ Huyền chặn họng:

- Sao hả, không khu trục được sao? Xem ra Hắc cái gì Yến thống lĩnh đó cũng chỉ là hạng xoàng thôi. Cổ tộc sao chỉ nuôi dưỡng ra cái loại phế vật này thôi sao.

Linh Tuyền thực sự bị lời của Cơ Huyền kích nộ, đang muốn động thủ thì ánh mắt liếc tới khuôn mặt thập phần khó của Huân Nhi trong đầu suy nghĩ cái gì đó, hắn bình tâm lại nhìn Cơ Huyền giọng nói vô cùng trào phúng:

- Một kẻ đánh lén người khác, chỉ biết giờ trò ti bi rồi nấp sau lưng nữ nhân để nàng bảo toàn mạng sống như ngươi thì không có tư cách nói ta.

Cơ Huyền bĩu môi, tiến gần tới Huân Nhi ngang nhiên nắm lấy tay của nàng, ánh mắt khiêu khích tới Linh Tuyền. Huân Nhi bị hành động của Cơ Huyền làm giật mình, sau đó khi nàng bình tâm lại thì cũng không dây dưa.

Trên mặt ngọc không kim được nhẹ xuất hiện một rặng mây hồng nhàn nhạt trên má khiến người khác không tự chủ được mà say mê. Linh Tuyền nhìn thấy cảnh đó mặt cũng đỏ lên, nhưng Huân Nhi là đồ hồng còn Linh Tuyền đỏ gần giống gan heo, nộ khí công tâm

Cơ Huyền hất hất cằm với Linh Tuyền, tay nắm chặt lấy tay Huân Nhi quơ quơ trước mặt hắn nói:

- Xùy. Có thể được nữ nhân khác bảo vệ là bản lĩnh của ta, hơn nữa nữ nhân này còn là thần nữ trong lòng ai đó, riêng việc này cũng thể hiện khả năng ta cao hơn người khác khiến nàng ta vô cùng hài lòng nên mới quyến luyến ta như vậy.... Ngươi có bản lĩnh thì cũng làm được như thế đi.

Hừ, muốn chơi trò kích tướng với ta sao, ta không phải tên Tiêu Viêm dần dộn một chút là bị kích tướng đâu, trò rở tiền này ta đã không còn chơi từ lâu rồi. Cơ Huyền nói thâm trong lòng.

Linh Tuyền không nhìn được Cơ Huyền đang “núp” sau lưng Huân Nhi, cánh tay còn nắm chặt tay của thần nữ mà hắn thăm mền, hắn gầm lên:

- Núp sau lưng nữ nhân còn gì là nam tử hán, có bản lĩnh thì ra đây quyết đấu với ta.

- Ta là nam tử hán hay không liên quan cái rắm tới ngươi mà cần chứng minh với ngươi, tiểu thư nhà ngươi biết là được rồi. Hơn nữa quyết đấu công bằng... truyện cười một kẻ tuổi tác đáng tuổi cha chú của ta, tu luyện một năm tuổi đạt tới Đẩu Hoàng trình độ khiêu chiến với kẻ mới tu luyện chưa tới hai mươi năm như ta, thực lực còn kém ngươi một đại cảnh giới... Đầu ngươi bị lừa đá sao?

Cơ Huyền nhìn Linh Tuyền như tên dần dộn, lắc lắc đầu giọng nói thập phần thương hại. Cậu còn nói tiếp:

- Ta quên mất... Hắc Yên Quân phó thống lĩnh Linh Tuyền của chúng ta thực ra cũng không phải dạng tầm thường. Đem một tên thực lực thấp kém như ta quân ầu cuối cùng lĩnh thì bị thương, mà một Đẩu Hoàng cường giả cuối cùng bị một kẻ như ta đánh lùi tới mấy bước.

- Người nên nhớ chính người cũng bị ta đánh tới liên tục thối lui.

Linh Tuyền như nắm được đằng chuôi giọng nói trào phúng nói.

- Lợi hại nga, Hắc Yên Quân phó thống lĩnh thật không giống người thường, đem một Đẩu Vương nhỏ đánh lui lại cũng đáng tự... hào thật đó.

Luận vô sĩ thì tên Linh Tuyền được tu luyện trong Cổ tộc mang cảm giác ưu việt rẻ tiền đó sao có thể độ được với Cơ Huyền, vài ba câu miệng lưỡi Cơ Huyền đem Linh Tuyền tức tới nổ phổi.

Linh Tuyền biết nếu tiếp tục miệng lưỡi với Cơ Huyền thì không thể chiếm thượng phong nên hắc chột quay Huân nhi khom người nói:

- Tiểu thư! Tộc trưởng đại nhân rất nhớ đến người.

Sau đó quả nhiên quay về phía Cơ Huyền lạnh lẽo nói tiếp:

- Chúng ta đang đi làm nhiệm vụ, người hãy buông tay tiểu thư ra.

Huân Nhi thời dài quay lại đối diện với Cơ Huyền, nàng hơi cúi đầu, môi nhẹ nhàng nhúc nhích, một tia yếu ớt mang theo lời cầu xin, truyền vào trong tai Cơ Huyền:

- Tiểu Viêm ca ca ta xin nhờ người... Hi vọng khi hấn gặp nguy hiểm người có thể ra tay giúp đỡ hấn... Dù sao hai người cũng cùng lớn lên trong một tộc.... Nếu không... Ân tình coi như ta nợ người.

Đối với lời nhờ vả của Huân Nhi, Cơ Huyền không đáp chỉ cười nhạt một cái. Cánh tay rần chắc đột nhiên vòng qua cái eo mềm mại đưa Huân nhi ôm vào lòng ôm ấp, đầu vùi sâu vào tóc Huân Nhi, mùi thơm tỏa ra nhàn nhạt, cười lạnh nói:

- Hắc, đừng diễn kịch nữa, thực coi ta là đồ ngốc sao. Việc hôm nay không phải chính người muốn đem sự chú ý của đám lão bất tử Cổ tộc dồn vào ta để Tiểu Viêm ca ca của người được an toàn sao? Dù sao việc hấn cầm Đà Xà Đế Ngọc càng ít người biết càng tốt không phải sao. Ân tình này người nợ chắc rồi, đây chỉ mới là chút vốn thôi.

Cơ Huyền là một kẻ ăn cứng không ăn mềm, đang yên đang lành bị tập kích, bị lợi dụng làm bia đỡ thì đương nhiên trong lòng cậu phi thường khó chịu nên sẽ làm các hành động trả đũa lại cân bằng tâm lý.

Huân Nhi nghe xong lời của Cơ Huyền thì khuôn mặt vốn bị hành động của Cơ Huyền làm cho đỏ ửng lên nhanh chóng tái nhợt không còn chút máu. Đôi môi nhỏ run run lên như muốn giải thích cái gì nhưng cuối cùng vẫn không thể phát ra tiếng.

Nhìn Cơ Huyền gan lớn ôm Huân Nhi trong lòng, Linh Tuyền ngoài khuôn mặt tiếu ý rất cực thu hồi một chút, mắt âm lãnh như đao phong dừng lại trên người cậu, bàn tay chậm rãi nắm chặt, xích lại đầu gối ở nắm tay dâng lên muốn phát.

Cầm thụ được bên cạnh có năng lượng ba động, Huân nhi mạnh mẽ gãy khỏi tay Cơ Huyền, Huân nhi xoay người, đầu ngón chân điểm nhẹ trên mặt đất, thân hình bay lên không trung, vai hơi rung lên, một đôi cánh ngọc kim sắc đầu gối, từ phía sau hiện ra, hơi cánh rung lên... vừa bốn cánh sừng sừng xuất hiện, cuồng phong đại chấn quay xa xa phía chân trời bay vút đi.

Lúc Huân Nhi rời khỏi vòng tay Cơ Huyền thì cậu thoáng thấy một biểu hiện trên khuôn mặt nàng khiến cậu ngỡ ngàng. Một loại biểu cảm mà có lẽ cậu chưa từng nhìn thấy nàng biểu hiện, hoặc ít nhất là với cậu thì chưa từng.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Đồ Tốt

Ánh mắt chăm chú nhìn từ từ xa dần, Cơ Huyền trong lòng thấy vô cùng thắc mắc, có điều ánh mắt quay lại thấy Linh Tuyền vẫn ở đó không đi, cậu nhàn nhạt nói:

- Linh Tuyền phó thống lĩnh sao không đi?

- Thật ra ta không vội.

Linh Tuyền cười cười, chột đáng tươi cười biến thành âm lãnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm Cơ Huyền, cười lạnh nói:

- Chỉ muốn nói với ngươi một việc, bằng ngươi căn bản không xứng đáng với tiểu thư, lời nói thật muốn nói với ngươitiểu thư tại tộc ta địa vị cực kỳ quan trọng, cùng năng xứng đôi chỉ có đại lực cường giả chân chính, ngươi còn không từ bỏ!

Nói xong mấy câu, Linh Tuyền trên khuôn mặt tỏ ra khinh thường, Huân nhi trong tộc bao nhiêu thiên tài truy đuổi làm mục tiêu, trong đó tự nhiên bao quát cả hắn, nhưng lúc trước nhìn Cơ Huyền dám đem Huân Nhi ôm vào lòng, nếu không có Huân Nhi hắn đã sớm không nhận được tại chỗ đánh gục Cơ Huyền, hôm nay nói như thế để có thể sử dụng lời nói đem cậu đã kích, thỏa mãn trong lòng.

Nhưng mà, dứt lời nhìn mặt Cơ Huyền bình tĩnh ngoài ý muốn của hắn, mắt đen kịt hờ hững nhìn chằm chằm Linh Tuyền, một lát sau, nhếch miệng cười, lắc lắc đầu nói:

- Ta đây không xứng, thì cũng không tới phiên ngươi khoa tay múa chân, hơn nữa ngươi hẳn là ở đó đồ kị ta đi?

Khuôn mặt tức giận.Linh Tuyền ánh mắt lạnh lùng nhìn Cơ Huyền:

- Ngươi muốn chết? Đừng tưởng rằng có tiểu thư che chở mà ngươi kiêu ngạo, ta muốn giết ngươi như nghiền chết một con kiến.

Cơ Huyền bình thần nhìn khuôn mặt sát khí của Linh Tuyền, đáng đáp không có một chút sợ hãi, Linh Tuyền trong lòng sát ý nổi lên không ngớt.

- Đại trưởng lão, ngài còn định xem kịch vui bao lâu nữa. ... Nay có một con kiến Đầu Hoàng đang ngang nhiên xúc phạm uy nghiêm của Già Nam học viện muốn động thủ giết học viên của ngài mà ngài không quản sao?

Ngoài dự liệu của Linh Tuyền là Cơ Huyền đột nhiên không nhanh không chậm lên tiếng nói, theo mỗi âm thanh được cậu thâm thấu đầu khí thì nhanh chóng lan khắp bốn phương tám hướng, những rừng cây đang rì rào như nói chuyện rồi trong tiếng rì rào đó truyền tới giọng nói già nua nhàn nhạt vang lên lung lay các ngọn cỏ:

- Linh Tuyền phó thống lĩnh, cho các ngươi tiến vào nội viện tìm người đã là nhân nhượng, bây giờ còn tại nội viện ta đụng đến học sinh?

Theo thanh âm già nua hạ xuống, thân ảnh màu đen quỷ dị hiện ra giữa không trung. Lão già một thân hắc bào, râu bạc tóc bạc, ánh mắt trong trẻo nhưng sắc bén như lưỡi đao, rõ ràng là đại trưởng lão Tô Thiên.

Nhìn Tô Thiên xuất hiện, Linh Tuyền trên người sát ý nháy mắt thu vào, hướng về người phía trước chấp tay, cười nói:

- Đại trưởng lão nói chi vậy, ta chỉ là cùng tiểu thiếu niên nói chuyện mà thôi.

- Được rồi, đừng đứng trước mặt ta mà uốn lưỡi, ta cho các ngươi vào tìm người, đã là cho tộc các người mặt mũi, hiện người đã tìm được, lập tức li khai đi.

Tô Thiên nhú nhú mày nói.

Nghe Tô Thiên hạ lệnh trục khách, Linh Tuyền cười cười, cũng không phản bác, khom người quay đi, chợt ánh mắt lần thứ hai chuyển hướng Cơ Huyền, ngoài cười cười trong lòng thì không cười nói.

- Xem ra ngươi chưa từ bỏ ý định, cũng được, chờ ngươi sau này có bản lĩnh, đến tộc ta tìm tiểu thư, đến lúc đó, ta phó thống lĩnh hội sẽ cho ngươi biết thế nào là sự chênh lệch.

Nói xong, Linh Tuyền vai ru lên, một đôi cánh đỏ thẫm sắc đầu khí bắn ra, hai cánh hơi chấn động, thân hình cấp tốc bay lên trên không, bay vút đi trong thời gian ngắn.

Nhìn Linh Tuyền ly khai, Tô Thiên chậm rãi hạ thân hình xuống, roi bên cạnh Cơ Huyền cười như không cười nói:

- Tiểu tử ngươi đã biết ta trong tối thăm quang sát sao?

- Ngài nói đùa, nếu ngài muốn ẩn nấp thì ta có thể dò xét ra sao. Những điều vừa rồi ta chỉ sử dụng chút suy đoán thôi, việc ngài xuất hiện chỉ củng cố thêm cho suy đoán của ta.

Tô Thiên trên khuôn mặt già nua hiện ra chút hứng thú hỏi:

- Suy đoán gì. Nói nghe xem

- Cũng đơn giản thôi.. Linh Tuyền ngu ngốc kia thực lực đúng là mạnh mẽ có điều có thể tự do tiến vào Già Nam học viện như chốn không người là bất khả thi. Nếu hắn là kẻ địch chắc chắn sẽ xảy ra một hồi đại chiến, nhưng hắn cứ như vậy tiến vào trong học viện không chút khó khăn. Nghĩa là những người cao tầng phía trên đã ngầm đồng ý sự xuất hiện của hắn trong học viện, cũng vì sau lưng hắn có thể lực nào đó khiến dù là cao tầng học viện cũng kiêng dè.

Cơ Huyền ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói:

- Nhưng hắn được phép tiến vào không có nghĩa là hắn được phép tự tung tự tác, dù sao học viện này là địa bàn của ai quản lí. ... Nếu không âm thầm giám sát thì nếu Linh Tuyền có hành sự quá đáng thì học viện sẽ thập phần mất mặt. Nếu tiểu tử đoán không sai xung quanh nơi này cũng bố trí một ít

Đầu Hoàng ản nắp phòng hờ đúng không.

- Có ý tứ.... Người đoán không sai.

Tô Thiên nhìn Cơ Huyền cười lớn nói:

- Đầu óc cũng nhanh nhẹn lắm.... Tiểu tử kia đã kích người cũng không phải hoàn toàn như lời hắn nói đâu, tộc bọn họ cùng người bình thường có chút bất đồng, đứng lên tu luyện có chút gặp may mắn, nhưng thật muốn luận khởi điểm tu luyện thiên phú, hắn cũng không tính ưu việt.

Cơ Huyền cười nói, giọng nói chất chứa kinh ngạc:

- Một con ếch nhìn đáy giếng thôi mà, nếu thả cho con ếch đó chạy ra thế giới bên ngoài cũng không thoát khỏi mệnh bị con trâu dẫm chết. Những kẻ cạy cổ chỗ dựa thường ngu xuẩn hơn người bình thường nhiều.

- Ha ha, được rồi,... Tiểu tử kia, hiện tại nói cái gì đều chỉ là vô dụng, chỉ có trở thành một cường giả chân chính, người mới có thể đi đến tộc đó, tìm được bạn gái của mình.

Tô Thiên vỗ vai Cơ Huyền, thoải mái nói, rồi quay người hướng trong rừng rậm chậm rãi bước đi.

Cơ Huyền trước dáng vẻ của Tô Thiên thì chỉ có thể lắc đầu, bản thân cậu cũng thông thả rồi đi.... Có điều khi nghĩ tới biểu cảm của Huân Nhi lúc rời đi thì cậu có chút chững lại.... Cậu thấy sự thất vọng, còn chút đau đớn trong ánh mắt đó.... Thậm chí Cơ Huyền còn có ảo giác rằng trên áo bào của cậu có giọt lệ nóng ẩm do Huân Nhi để lại.

Lắc đầu, đem mọi suy nghĩ không liên quan vứt hết ra ngoài.... Cậu không tiến về nội viện mà tìm một sơn động rồi đáp xuống.

Từ trong giới chỉ Huân Nhi đưa ra cậu lấy quyển sách có chút cũ nát cậu tập trung nhìn vào trên quyển trục có năm chữ “Cổ Huyền Linh Thiên pháp”. Không chần chừ Cơ Huyền đem quyển trục mạnh mẽ mở ra, trong sơn động chợt sáng bừng lên khiến Cơ Huyền cũng phải nhíu mày che mắt.

Từ trong quyển trục vô số văn tự tin tức di động, chợt nó tự động sắp xếp theo thứ tự giữa không trung ở trong sơn động, tạo thành một bức tranh ngôn ngữ đặc thù. Sau đó huyền phù giữa không trung quang sáng một trận run rẩy, tựa như có linh tính, cấp tốc vận vẹo lên, một lát sau, vô số tin tức hóa thành một khí lưu, lập tức hướng thẳng đỉnh đầu Cơ Huyền quán nhập vào.

Lượng tin tức khổng lồ cường mãnh liên miên quán nhập trong đầu, khuôn mặt Cơ Huyền lập tức run lên vài cái, cổ nén cảm giác đau đớn, vội vàng ngồi xếp bằng, nhắm mắt tiêu hóa tin tức ẩn chứa bí pháp tu luyện này.

Sau một hồi khá hai mắt Cơ Huyền nhắm chặt cũng là dần dần mở ra, nhẹ thở một hơi, ánh mắt lóe ra. Cơ Huyền nhìn quyển trục trống không kia có chút cảm thán lẩm bẫm:

- Lần này thật đích thật là nhật được bảo bối. Cổ Huyền Linh Thiên pháp là một loại bí pháp cao cấp.... Năm đó, ban đêm ở Ô Thần Thành kia, nha đầu Huân Nhi cũng từng sử dụng làm cho chính mình trong khoảng thời gian ngắn đem thực lực tăng lên tới đại đấu sư cấp bậc. Hơn nữa so với Thiên Hòa Tam Huyền biến của Tiêu Viêm thì cao cấp hơn chút.

Không nghĩ tới bí pháp cao cấp này nàng lại không ngần ngại tặng cho mình, lúc này Cơ Huyền đối với hành động của Huân Nhi càng ngày càng không thể hiểu nổi. Nhưng đây đúng là đồ tốt, trong lúc giao chiến sinh tử có thể cường chế sử dụng tạo cơ hội giết ngược đối phương. Hơn nữa tác dụng phụ không lớn ít nhất thời điểm Huân Nhi xuất hiện trong phòng Cơ Huyền tra hỏi thì khuôn mặt của nàng cũng chỉ có chút tái nhợt, khí tức thập phần ổn định.

Cơ Huyền đem nốt kim sắc lệnh bài từ trong nạp giới ra ngắm, kim sắc đáng vẻ tinh xảo nhưng không cầu kì giống tên nó “kim sắc lệnh bài”, cấu trúc lệnh bài này được làm bằng văn thiết vô cùng kiên cố dù là Cơ Huyền cũng không thể phá được nó, không chỉ vậy ẩn trong kim sắc lệnh bài có vô số phù văn huyền diệu chứa năng lượng đủ trấn kinh. Trên lệnh bài có khắc chữ “Cổ” rất to khối nói cũng biết là biểu hiện cho Cổ tộc rồi.

- Chắc, thứ này làm từ vật liệu thập phần bất phàm.... Nếu mà đem cầm cố chắc cũng thu lại một khoản không nhỏ.... Đúng không Lăng Ảnh tiền bối.

Cầm lệnh bài nghịch trong tay Cơ Huyền cười cười nói, giọng nói cậu phiêu đảng vô định trong hư không.

- Hai chữ tiền bối này ta không dám nhận, ta nghe theo lệnh Huân Nhi tiểu thư đến giúp đỡ người thực hiện kế hoạch trả ân tình giúp tiểu thư của ta.

Một hắc ảnh khí thế mạnh mẽ xuất hiện trước cửa động, trên người hắn tuy thu liễm năng lượng nhưng vẫn phát ra ba động nhàn nhạt nhưng đủ khiến không gian không ngừng vang lên âm thanh quỷ dị.

Lão nhân này nhìn Cơ Huyền thấy vô cùng không thuận mắt, nghĩ tới tiểu thư vốn một lòng khẳng khái với tên Tiêu Viêm kia nay bị Cơ Huyền này năm lần bảy lượt kích bác làm cho thần hồn điên đảo..... Thậm chí vừa này lòng tốt còn bị cậu hung hăng biến tấu làm lão hận không thể xông lên đánh cho Cơ Huyền một trận.

- Nếu Lăng Ảnh tiền bối đã lộ diện thì sao vị còn lại vẫn chơi trò ẩn nấp vậy. Hay lại giống như lần trước cần ta mời thì vị tiền bối này mới muốn tiến ra gặp kẻ hèn này sao.

Cơ Huyền trước mắt mắt tràn đầy thù hận của Lăng Ảnh thì hoàn toàn không để ý, cậu cười như không cười nhìn nhẹ vào hư không giọng điệu nhẹ nhàng.

Lời nói nhẹ nhàng nhưng ý tứ thập phần cảnh cáo của Cơ Huyền ai mà không nghe ra, cuối cùng từ trong không gian một lần nữa xuất hiện một vị lục sắc nhân ảnh khi thể so với Lăng Ảnh thu liễm tới hoàn mỹ không tỏa ra chút ba động năng lượng nào. Nhưng vị này trên khuôn mặt hiện lên nét đau khổ không nói lên lời, ánh mắt có vẻ có chút trốn tránh với Cơ Huyền.

- Nếu hai vị đã xuất hiện đồng thời rồi vậy ta cũng nói thẳng. Trong thời gian gần sắp tới Văn Lạc Tâm Viêm sẽ bạo phát mà ra, ta muốn nhân cơ hội này cướp đoạt nó tới tay. Và ta cần hai vị trợ giúp ta.

Cơ Huyền vẫn về lệnh bài tới quen tay không nhìn hai người kia nói.

- Không thể được... Dù ngươi có hai Đầu Tông bảo vệ nhưng muốn cướp đồ trong Già Nam học viện này thì thực sự là người điên nói mới. Chưa nói tới ngươi có thể đem Văn Lạc Tâm Viêm đi được không, chỉ nói tới việc nơi đây được bao trùm tầng tầng lớp lớp cấm chế, đặc biệt là hắc tháp được phong ấn Văn Lạc Tâm Viêm kia.... Còn có đám bắt tử trường lão cao tầng không phải để trưng. Cộng thêm hai chúng ta vào cũng là tìm đường chết.

Lăng Ảnh lạnh lùng nhìn Cơ Huyền, lời nói lạnh lẽo như đao nhanh chóng phủ định kế hoạch của cậu.

- Đúng đúng, Lăng Ảnh nói không sai... Kế hoạch này quá mạo hiểm, ngươi nên suy nghĩ kỹ càng.

Lục sắc ảnh nhân trên trán cũng ứa mồ hôi hột trước kế hoạch của Cơ Huyền vội vàng khuyên nhủ cậu.

Phản ứng của hai người họ nằm trong suy nghĩ của Cơ Huyền, cậu không vội vàng nói:

- Nhiệm vụ các ngươi là giúp ta trả ân tình cho tiểu thư của các ngươi chứ không phải chỉ thị ta.

- Nhưng không đồng nghĩa là bọn ta phải tìm chết với ngươi. Nếu không có kế hoạch chắc chắn thì ngươi đừng nghĩ tới việc bọn ta liều mình trợ giúp kế hoạch của ngươi, cùng lắm là ta mang thân về nhận trách phạt của tiểu thư mà thôi.

- Phải phải.

Lăng Ảnh vẫn điệu bộ thập phần cứng rắn, còn lục sắc nhân ảnh bên kia thì phụ họa để theo Lăng Ảnh.

- Ta nhớ không nhầm thì cái lệnh bài này có thể sai khiến thuộc hạ của Huân Nhi! Các ngươi có phải muốn ép ta dùng lệnh bài này để vừa trả ân tình của tiểu thư các ngươi đồng thời không còn có thể lợi dụng lệnh bài này đúng không?... Cầm lấy đi sau đó đừng có thất mắc nhiều nữa.

Cơ Huyền bấu môi ném kim sắc lệnh bài trong tay về phía Lăng Ảnh. Cái món đồ này với Cơ Huyền cũng không có tác dụng gì nhiều, dù sao lý do cậu cần mượn thể lực của Huân Nhi vì bản thân cậu không thể trực tiếp ra mặt được, cậu đã không thể đề lộ quá nhiều điều trước Già Nam học viện. Nay dĩ hòa bị bại lộ, đầu khí hắc ám đặc trưng, Tam Thiên Lôi Động hiển lộ trước nhóm người Lâm Tu Nhai và Hàn Nguyệt, may mắn là các bộ đầu kỹ cậu dùng không bại lộ trước mặt người ngoài quá nhiều nhưng vạn sự phải cẩn thận.

Lăng Ảnh không nghĩ Cơ Huyền nhìn thấu được suy nghĩ của lão nhưng vẫn làm theo, kim bài đến tay Lăng Ảnh cũng không còn gì phản đối nữa vòng tay ôm quyền nói:

- Tất cả nghe theo chỉ đạo của Cơ Huyền tiểu hữu.

- Tất cả nghe theo chỉ đạo của Cơ Huyền tiểu hữu.

Lục sắc ảnh nhân mặt mũi đáng chất cũng phải học theo bạn già ôm quyền cung kính nói.

Đạt được hiệu quả mong muốn Cơ Huyền cười nhạt một lần nói qua các bước tẩu thoát của mình, vì mấu chốt tẩu thoát của cậu nằm trên hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Di hỏa bạo động

Khoảng một tháng sau.... Tại nơi sâu thẳm trong cánh rừng của Già Nam học viện, nơi chứa đựng vô vàn ma thú cường đại, nhưng tất cả ma thú đó đều kiêng dè hướng tới một hang động nhỏ, dù là ma thú lục cấp thì cũng sẽ lựa chọn đi đường vòng, tránh khỏi hang động quỷ dị đó.

Bên trong hang động tối đen như mực, không gian tĩnh lặng nhưng thỉnh thoảng nghe được tiếng hô hấp rất nhỏ, nhỏ đến mức có thể ví với tiếng muỗi kêu. Đột nhiên xuất hiện một cặp nhân quang mờ trũng lên liếc tới một nơi bên ngoài hang động rồi nở nụ cười. Người này đứng dậy, theo mỗi hàng động thì trong cơ thể phát ra những tiếng “rắc rắc” nho nhỏ. Thân hình người này nhẹ nhàng chuyển động tới bên ngoài hang động.

Đi đến phía ngoài động, từng tia sáng ảm áp nhẹ nhàng chiếu xuống người cậu, người này bị tia sáng làm chói phải lấy tay che lại từ từ thích ứng với ánh sáng bên ngoài. Hít một ngụm thật sâu, ánh mắt cậu nhìn tới vật vị trí rất xa rất xa ở bên ngoài khu rừng. Trong không gian thì bị một thứ năng lượng gần như vô hình làm nhẹ gọn sóng, thứ năng lượng vô hình này kết hợp với đầu khí hắc ám phát ra từ trên người người này từ từ thẩm thấu ra khắp khu rừng.

Vô số ma thú cảm nhận được nguy hiểm nhờ bản năng nhạy bén mà vội vã tránh xa khỏi khu vực này, trong thoáng chốc nơi này càng trở nên yên tĩnh. Từ trên trời cao một con chim biến hóa từ đầu khí nhẹ nhàng đáp lên lòng bàn người này.

Người này cảm vận chuyển đầu khí, con chim nhỏ lập tức hóa thành văn tự phiêu phù trên hư không. Đọc xong các văn tự thì trán người này nhú chặt lại, tay nhẹ bóp mí mắt thờ dài:

- Văn Lam tông ngu xuẩn cứ phải trêu chọc tên Tiêm Viêm đó làm gì!.... Nếu không phải vì Văn Vận ta còn lâu mới quan tâm tới sống chết của các người....

- Việc của Văn Lam tông chúng ta có nhúng tay vào không?

Bên cạnh người này bỗng nhiên vang vọng giọng nói không biết từ đâu xuất hiện.

Người này vẻ mặt bình thản, khoát cánh tay đánh tan văn thư đầu khí kia, giọng nói lạnh lùng:

- Rắc rối bọn chúng gây nên thì tự chúng giải quyết tốt không cần thiết phải phân tâm... Dù sao nếu kế hoạch này thành công thì trong thời gian sắp tới tên Tiêm Viêm này không gây ra được sóng gió gì lớn... Lúc đó, thì kế hoạch cụ thể tính sau....

- Phía Phạm Lao bên kia chuẩn bị cũng xong rồi chứ.

Người này không quay đầu lại vẫn nhìn phía trước nói, giống như tự độc thoại vậy.

- Bên phía Phạm Lao đã có thể hành động bất cứ khi nào.

Một thân ảnh mặc lục sắc trường bào, quý mị từ trong hư vô xuất hiện cung kính nói với người thanh niên này.

- Tốt nhất là các vị hợp tác toàn lực với ta để ta có thể đắc thủ được Văn Lạc Tâm Viêm... Nếu không ta có một vạn tám ngàn cách khiến các vị dù chết cũng mang theo uất hận mà chết... Tỉ như khiến bản thân các vị giống như con rối Phạm Lao quay về tộc của mình tự bạo. Đến lúc đó các vị không chỉ chết mà còn mang theo danh phản đồ mà chết.

Người thanh niên này vẫn không quay lại mà tiếp tục nói. Giọng nói của người thanh niên này tuy bình thản không một chút sát khí nhưng vẫn khiến lục sắc nhân ảnh không tự chủ được run rẩy, hắn đã tự mình chứng kiến điều này.

Người bị biến thành con rối không hề khác lạ, hoàn toàn giống người bình thường nhưng lại nghe lệnh của chủ nhân một cách mù quáng. Nghĩ đến điều này lục sắc nhân ảnh còn run rẩy lợi hại hơn, một cảnh tượng đủ kì lạ, một Đầu Vương lại khiến một Đầu Hoàng run sợ như vậy đúng là hiếm có.

- Vậy thì chuẩn bị đi.

Khoát cánh tay ra hiệu, lục sắc nhân ảnh như được đại xá vội vàng rời đi. Sau đó chỉ còn một mình người thanh niên này, cậu nhìn về phía Già Nam học viện một hồi lâu không lên tiếng, không gian im lặng tới đáng sợ. Cuối cùng người thanh niên này cũng lên tiếng:

- Ta lấy đi Văn Lạc Tâm Viêm của cá người nhưng cũng đồng thời đền bù cho các người một thứ cũng không tính là vong ân, hi vọng các người biết tận dụng tốt.... Quả nhiên đã bạo động rồi.

Từ vị trí hiện tại của người thanh niên này cảm nhận được sự sôi xục của không gian, trên người của người thanh niên cũng từ từ thẩm thấu ra đóa hóa điểm kim sắc như bị cái thứ gì đó khiêu khích mà thức dậy vậy.

.....

Già Nam học viên – Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

Ở tầng chót bên trong tháp mười một bóng người ngồi xung quanh hấp thụ các đóa hóa điểm vô hình. Theo đoàn ngọn lửa vô hình kia tiến vào đỉnh đầu đám người Tiêm Viêm, nhất thời, thân thể mười một người đều xuất hiện run rẩy ở các mức độ khác nhau. Ngay sau đó, khuôn mặt dần đỏ lên giống như bị than lửa nung, thậm chí còn có nhè nhẹ sương trắng, thẩm thấu ra từ trên đầu mọi người.

Nhìn khuôn mặt đỏ lên của mười một người kia, Tô Thiên khẽ gật đầu, hướng về hai gã trưởng lão dặn bảo, nói:

- Giám sát chặt chẽ một chút. Đừng để xảy ra sự cố.

Hai gã trưởng lão khom người nhận lệnh. Trong đó một vị trưởng lão áo bào tro thở dài nói:

- Không biết lần này sẽ có bao nhiêu người có thể thành công vượt qua

- Dù xem cơ duyên của chính bọn hắn đi thôi, thất bại cũng không sao. Tâm viêm luyện thể thành công cũng chỉ là làm cho bọn họ ngày sau khi đột phá

cấp bậc đầu vương thoai mái một ít, chứ cũng không có hiệu quả trực tiếp đưa bọn họ tăng lên tới đầu vương. Có thể tiến vào Top mười cường báng phần lớn đều là người có thiên phú ưu tú, chỉ cần không phải là người có vận khí cực kỳ đen đủi, hao phí thời gian năm đến mười năm. Hết thấy đều có cơ hội tiến vào đầu vương.

Tô Thiên tùy ý nói, ánh mắt chợt liếc về hướng phía sau "thâm động" thật lớn kia, khẽ nhủ mày, nói:

- Gần đây Văn Lạc Tâm Viêm như thế nào rồi? Có "động tĩnh" gì không?

Nghe được Tô Thiên đặt câu hỏi, trưởng lão áo bào tro lúc này vội vàng nói:

- Trong khoảng thời gian này Văn Lạc Tâm Viêm lại là bình tĩnh một cách kỳ lạ, thậm chí là ngay cả một chút dao động cũng không có xuất hiện, nếu không phải lúc trước chúng ta phát hiện nó có dấu hiệu hoạt động, chỉ sợ ta đã cho rằng nó đã lặng lẽ chạy thoát.

- Không có động tĩnh?

Nghe vậy, Tô Thiên chẳng những không vui mừng, ngược lại sắc mặt dần dần trở nên ngưng trọng, qua nhiều năm như vậy, Văn Lạc Tâm Viêm luôn "đánh sâu" vào phong ấn, làm sao có thể trong lúc này lại đột nhiên hoàn toàn không có động tĩnh? Điều quá bình thường lại là bất thường, chẳng lẽ là Văn Lạc Tâm Viêm chuẩn bị gây chuyện?

Các ý niệm trong đầu chuyển động, Tô Thiên sắc mặt lại càng thêm ngưng trọng, một lát sau, trầm giọng nói:

- Phong ấn như thế nào?"

- Chúng ta đã triệu tập tất cả trưởng lão nội viện lại đây, dưới trợ giúp của mười tám người và tiêu phí thời gian năm ngày, đã tu bổ hoàn toàn phong ấn đã bị đánh sâu có chút bị tán loạn mấy ngày trước.

Một gã trưởng lão khác nhìn sắc mặt ngưng trọng của Tô Thiên, cười nói:

- Đại trưởng lão không cần quá mức lo lắng, cho dù tầng thứ nhất phong ấn bất hạnh bị phá, nhưng hôm nay chỗ tầng ngoài Thiên phần luyện khí tháp, còn có phong ấn mà lúc trước viện trưởng đại nhân đích thân bố trí, Văn Lạc Tâm Viêm này muốn phá tan phong ấn, khó khăn cũng không nhỏ.

Tô Thiên nhủ nhủ mày, khiển trách nói:

- Không cần xem thường Văn Lạc Tâm Viêm, dị hóa bức này, là lực lượng mang tính hủy diệt nhất trong thiên địa. Trải qua năm tháng trường kỳ ngưng tụ, loại lực lượng này có thể nói là đạt đến trình trạng khủng bố, nếu là một khi xuất hiện sai lầm, toàn bộ nội viện đều bị hủy diệt mất ở trong khoảng khắc, điều này, Già Nam học viện chúng ta không chịu đựng nổi.

Bị Tô Thiên khiển trách một chút, tên trưởng lão kia cũng là có chút xấu hổ.

- Phái thêm nhiều người chú ý Văn Lạc Tâm Viêm một chút, có chút "động tĩnh" gì, lập tức phát tín hiệu. Ta đã thông báo cho ngoại viện biết, hễ khi Văn Lạc Tâm Viêm xuất hiện vấn đề, ngay lập tức sẽ có người nhanh chóng tới.

Tô Thiên trầm giọng nói.

- Là!

Hai gã trưởng lão nghe vậy, âm thanh cung kính vội vàng đáp.

- Còn có, các người quan tâm đám tiểu tử kia một chút, đừng để xảy ra chuyện, ta muốn đi xuống tầng cuối cùng xem xét tình hình cụ thể thế nào.

Tô Thiên dứt lời, thân hình vừa động. Quý dị biến mất ngay tại chỗ, lưu lại hai vị trưởng lão mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Sau khi mọi người được tâm viêm luyện thể đạt đến ngày thứ ba, quá trình này cũng dần dần đến hồi kết thúc, nét ửng hồng trên khuôn mặt cũng đang chậm rãi biến mất, một cỗ hơi thở cường độ không đồng nhất, từ trong cơ thể bọn họ bốc lên, tuy rằng cường độ cỗ hơi thở này so với trước khi tiếp thụ luyện thể cũng không có khác biệt quá lớn, bất quá, hiện tại hơi thở, rõ ràng so với mấy ngày trước trở nên càng thêm ngưng thực...

Nhưng mà, tại thời điểm khi mọi người sắp đại thành, Thiên phần luyện khí tháp chỗ tầng dưới chót, Tô Thiên vẫn đang chú ý Văn Lạc Tâm Viêm động tĩnh, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Thiên phần luyện khí tháp tầng dưới cùng, cảnh tượng ở nơi này hoàn toàn không giống với mấy tầng phía trên, nhiệt độ nóng cháy bốc lên trong khoảng không gian rộng lớn, thậm chí làm cho tầm nhìn có chút mờ hồ hư ảo, hút một hơi nhẹ nhàng vào trong cơ thể, nhất thời có cảm giác hút một hơi ngọn lửa.

Ánh lửa màu đỏ không biết thấm thấu từ nơi nào mà ra, làm cho toàn bộ không gian sáng sủa lên một chút, tại mảnh đất trung tâm của khoảng không gian này, cũng có một cái thâm động cực kỳ rộng lớn, cái cửa của thâm động này, so với bất kỳ tầng nào phía trên phải rộng hơn nhiều lần, hơn nữa bên trong đó cũng không nhìn thấy đáy màu đen mà là tràn ngập một loại nhàn nhạt đỏ sẫm, giống như máu tươi động lại.

Bên ngoài thâm động, mắt thường có thể nhìn thấy được một cái lồng năng lượng hình trụ phong tỏa chặt chẽ thâm động, mặt ngoài lồng năng lượng, tràn ngập những đường nét hoa văn huyền bí, tựa như xà uốn lượn tạo nên những vết sâu quanh co khúc khuỷu, hơn nữa lồng năng lượng nơi này cũng cực

kỳ cuồng bạo, một tia năng lượng hùng hồn quán quanh không ngừng khuếch tán ra, thậm chí trong lúc đó còn có âm thanh không khí bạo liệt mơ hồ và cực kỳ trầm thấp truyền ra.

Ở cách bên ngoài lồng năng lượng đó không xa, Tô Thiên ngồi xếp bằng, đôi mắt khép hờ vận dụng đầu khí khổng lồ và ý niệm bao vây toàn bộ Thiên phần luyện khí thấp tầng dưới cùng, dù là dao động rất nhỏ, đều không trốn thoát cảm ứng của hắn.

Trong cái im lặng của tầng dưới cùng, đột ngột vang lên âm thanh nhàn nhạt lưu động, thanh âm này lan truyền giống như mặt nước hồ lăn tăn, nhưng chính thanh âm rất nhỏ như vậy, lại làm cho sắc mặt ngưng trọng của Tô Thiên nháy mắt đại biến, rồi hai mắt đột nhiên mở, ánh tựa như hai mũi nhọn, bắn thẳng về hướng chỗ thâm động trung ương, thanh âm đó đúng là từ nơi này truyền ra.

Đứng dậy như tia chớp, thân ảnh Tô Thiên đã động, khi xuất hiện trở lại, ngay lập tức đã đến bên cạnh thâm động, ánh mắt như điện, bắn thẳng hướng vào bên trong thâm động, nhưng mà một lúc lâu sau, âm thanh lưu động tựa như chất lỏng đột nhiên vang lên lúc này, nhưng lúc này lại giống như hoàn toàn biến mất.

Hơi hơi cau mày, Tô Thiên thoáng chần chờ một chút, hai tay chậm rãi áp lên mặt trên lồng năng lượng cực kỳ cuồng bạo kia, theo hai tay hắn chậm rãi tách ra, một cái lối đi vừa một thân người ở trên lồng năng lượng hình tròn cũng mở ra.

Thân hình chợt lóe, Tô Thiên nháy mắt xông vào lồng năng lượng, hai chân vững vàng đứng ở bên cạnh phía trên thâm động, nhất thời, một luồng nhiệt độ cực kỳ nóng cháy tấp thẳng vào mặt, dưới cái nóng này, cho dù với thực lực Tô Thiên cũng không dám coi thường, cùng lúc tay áo bào vung lên, một luồng đầu khí hùng hồn bao vây thân thể hắn lại, do vậy cũng giúp ngăn cách với nhiệt độ nóng cháy bên ngoài.

Làm xong cái phòng hộ này, ánh mắt Tô Thiên lúc này mới bắt đầu hướng vào bên trong thâm động, phía trên đồng tử hai mắt, dần dần bao trùm lên một tầng nhàn nhạt ánh sáng màu vàng, mà ở dưới tầng ánh sáng màu vàng này, ban đầu không thấy chỗ sâu bên trong ở đáy thâm động, rốt cục cũng xuất hiện một chút cảnh tượng, đó là một mảnh hải dương nham thạch nóng chảy, chẳng qua, nham sắc nham thạch nóng chảy nơi này, thì nham thạch nóng chảy tầm thường không thể so sánh được, ở đây lại có màu sắc đỏ đậm khác lạ, nó giống như vô số máu tươi trộn lẫn ở trong đó, toàn bộ đều lộ ra một loại nham sắc quý dị.

Nhìn một góc thế giới nham thạch nóng chảy kia, ở chỗ xâm nhập sâu bên dưới nền đất cự ly xa nhiều ít không rõ, phía trên khuôn mặt ngưng trọng Tô Thiên cũng là càng thêm ngưng trọng, tuy rằng biết rõ bản thể Văn Lạc Tâm Viêm là tiềm tàng ở trong đó, bất quá tại trong loại hoàn cảnh cực kỳ ác liệt kia, cho dù là với thực lực của hắn, cũng không dám dễ dàng xâm nhập, huống chi ở trong đó có cất dấu một cái Văn Lạc Tâm Viêm như hồ rình mồi và hơn nữa còn có linh tính.

Dưới trợ giúp của thị lực tăng phúc, Tô Thiên có thể thấy rõ mơ hồ một góc thế giới nham thạch nóng chảy, tràn ngập trong tròng mắt đỏ sẫm, cho dù với thực lực của hắn muốn nhìn xem lâu như vậy, cũng phải cảm giác thấy mệt mỏi bắt đầu xuất hiện trong, hắn biết rõ, đây là do Văn Lạc Tâm Viêm quấy rối, loại ngọn lửa hiện ra từ trong lòng người là quý dị nhất.

- Như thế nào không có "động tĩnh"?

Trong thế giới nham thạch nóng chảy, vẫn bình tĩnh như trước, cũng không có một chút dấu hiệu dị động có thể mới trước đây, Tô Thiên cảm nhận được rõ ràng một khối năng lượng cực kỳ khổng lồ đang lưu động, tại nơi không có sinh mệnh nào khác ở dưới nền đất chỗ sâu bên trong, ngoại trừ Văn Lạc Tâm Viêm kia, còn có cái gì có thể mang năng lượng khổng lồ khiến cho ngay cả hắn cũng phải cảm thấy khiếp sợ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Đối kháng mạnh mẽ

Trong vô tận thế giới nham thạch nóng chảy, nham thạch màu đỏ sẫm, đang lúc đột nhiên kịch liệt bốc lên, một luồng năng lượng cực kỳ cuồng bạo, tràn ngập trong đó.

Nham thạch nóng chảy trong lúc quay cuồng, giống như có cái gì đó sắp phá nước mà ra, một lúc lâu sau, nham thạch nóng chảy quay cuồng đột nhiên trở nên yên tĩnh trở lại, nhưng mà, nhưng ánh mắt Tô Thiên chưa bởi vậy mà thả lỏng, hắn cảm giác được rõ ràng, luồng năng lượng cuồng bạo kia, khoảng cách so với mặt ngoài nham thạch nóng chảy càng ngày càng gần.

- Phốc!

Mặt ngoài nham thạch nóng chảy bình tĩnh đột nhiên nhấc lên một trận sóng ba đào, bay vút qua nham thạch nóng chảy, một con hỏa mãng nhìn không thấy toàn thân, thân thể gần như trong suốt, đầu khổng lồ ước chừng có khoảng một trượng, cả người ẩn có vô hình ngọn lửa thẩm thấu ra, xuyên phá nham thạch nóng chảy, mà vây xung quanh là năng lượng rít gào chấn động không ngừng, xuất hiện trong ánh mắt ngưng trọng của Tô Thiên.

Phá ra nham thạch nóng chảy, hỏa mãng khổng lồ dữ tợn trong suốt nhìn không thấy cuối, giống như bị nhốt ngàn năm, giờ lên đầu thật lớn, âm ba sắc nhọn đủ để chấn bạo đương trường thân thể của một gã đầu lĩnh tầm thường, cấp tốc khuếch tán ra.

Theo luồng âm ba kia khuếch tán, thể giới nham thạch nóng chảy giống như bị đầu nhập vào vô số bom, tiếng gầm rú trầm thấp không ngừng vang lên, nham thạch nóng chảy bạo bắn, ngọn lửa chung quanh cuồng phun.

Sau lúc gần như điên cuồng phát tiết, con hỏa mãng khổng lồ trong suốt, giống như là cảm ứng được phía trên mặt đất có người nhìn chăm chú, trong giây lát nâng cái đầu thật lớn lên, đồng tử tam giác mệnh môn ngọn lửa vô hình, gắt gao tập trung tại cửa thâm động chỗ trên người Tô Thiên!

Thân thể bị hỏa mãng trong suốt phóng nhân tập trung, tô thiên nhất thời cảm thấy được thân thể chợt lạnh, bộ dáng kia, giống như toàn bộ thân thể bị đối phương nhìn thấu từ trong ra ngoài.

Xà trảng tập trung Tô Thiên, vền vền sau nháy mắt, linh trí thôi thúc nó nhận ra lão già này là đối thủ, lập tức một luồng năng lượng cực kỳ khủng bố dao động, đột nhiên theo trong thân thể cao lớn kia bốc lên, kia luồng năng lượng cuồng bạo và hỗn loạn đến mức cho dù là Tô Thiên đều cảm thấy có chút trái tim băng giá.

- Ký!

Lại là một luồng sóng âm cuồng bạo bén nhọn bạo dũng mà ra, thân thể cao lớn hỏa mãng vô hình vỡ mạnh một cái lên nham thạch nóng chảy, nhất thời, thân hình rất to lớn ước chừng gần hai ba mươi trượng, giống như một cái tia chớp vô hình, mang theo nhiệt độ nóng cháy và với năng lượng cuồng bạo, vượt qua thâm động, vọt mạnh lên!

- Nguy rồi, súc sinh này đánh vào chỗ yếu của phong ấn!

Hỏa mãng vô hình hành động làm cho Tô Thiên biến sắc, mũi chân khẽ điểm, thân hình như là tia chớp rời khỏi lồng năng lượng ra bên ngoài, trong tay ấn kết mạnh mẽ vừa động, chỉ thấy tại chỗ cửa thâm động, năng lượng chợt "bạo dũng", cuối cùng hình thành một cái lồng năng lượng màu sắc nhàn nhạt phong ấn lại cái cửa thâm động!

Ở trong tay ấn kết kết động chói lạt, một tiếng quát giống như lôi đình, đột nhiên từ trong miệng Tô Thiên truyền ra, cuối cùng chậm rãi vang vọng lên trên bầu trời của Thiên phủ luyện khí tháp và toàn bộ nội viện.

- Tất cả trưởng lão lập tức chạy tới trong tháp, toàn bộ đệ tử rời khỏi Thiên phủ luyện khí tháp ngoài khoảng cách trăm mét!

Nghe được tiếng quát lôi đình vang vọng ở trên bầu trời, toàn bộ nội viện, thời khắc này đều hoàn toàn yên tĩnh lại.

Lồng năng lượng màu sắc sắc sỡ, tựa như một cây thông tươi đẹp, đã phong ấn chặt chẽ cái cửa thâm động kia, khi lồng năng lượng thành hình xong được một chút, chung quanh không gian này, bỗng nhiên gọn lên từng đợt dao động, hiển nhiên, cái lồng năng lượng này nhìn có vẻ như được tùy ý ngưng kết thể nhưng năng lượng chứa đựng trong đó lại cực kỳ hùng hồn.

Cái lồng năng lượng cực kỳ mạnh mẽ này, là phong ấn an toàn mà nội viện đã thiết đặt từ sớm, để cho các trưởng lão đều có thể mở ra ở thời khắc mấu chốt chính là vì đề đề phong ấn Văn Lạc Tâm Viêm đột nhiên bạo động.

Bất quá cái lồng năng lượng tuy rằng mạnh mẽ, nhưng mà ngay khi luồng nhiệt độ cực kỳ nóng chảy tới gần trong chớp mắt, thoáng chốc nó giống như mặt hồ bị ném vào cục đá, nổi lên từng đợt sóng dao động cực kỳ dồn dập.

- Phanh!

Nham thạch khổng lồ màu đỏ nóng chảy, đột nhiên từ vô tận dưới nền đất bạo dũng ra, cuối cùng mang theo lực lượng dời non lấp biển, mạnh mẽ va chạm vào cái lồng năng lượng sắc sỡ kia, thoáng chốc, một âm thanh nặng nề vang lên vang vọng ở toàn bộ tháp tầng dưới chót, âm thanh vừa truyền tới trong nháy mắt, đột nhiên trong sắc mặt khê biến của Tô Thiên, từng cái khe rất nhỏ xuất hiện trên cái lồng năng lượng, cuối cùng, sau một âm thanh thanh thúy vang lên, lồng năng lượng rốt cuộc bị vỡ tan tành!

Trải qua hồi lâu tích lũy, lúc này mức độ dao động kịch liệt của Văn Lạc Tâm Viêm so với trước kia càng lúc càng mạnh, bởi vậy, với lực phòng ngự cực kỳ cường đại của lồng năng lượng, sau cái va chạm đầu tiên, cũng chỉ vền vền kiên trì một chút thời gian đã bị hoàn toàn nổ tan tành.

Giống như cái gọi là một tiếng trống làm hăng hái tinh thần, Văn Lạc Tâm Viêm bạo phát lần này đã thể hiện ra một năng lượng cuồng bạo, cho dù là Tô Thiên, đều là cảm thấy một đợt tim đập nhanh.

Theo sau lồng năng lượng nổ tan tác, bỗng chốc, một trụ nham thạch huyết sắc nóng chảy cao vài chục thước, giống như núi lửa bùng nổ, từ trong thâm động phun trào ra!

Ngay lúc trụ nham thạch huyết sắc nóng chảy phun trào, bên cạnh thâm động, lồng năng lượng cuồng bạo hình trụ cũng lại lần nữa mạnh mẽ xuất hiện, đều đã che chắn chung quanh nham thạch nóng chảy đang phun trào.

- Uống! Phong!

Vòng phong ấn thứ nhất nháy mắt bị phá, tuy rằng sắc mặt Tô Thiên hơi có chút biến hóa, tuy nhiên cũng chưa quá mức kinh hoàng, trong lúc tay đang kết ấn, âm thanh quát khê lại lần nữa từ trong miệng thốt ra.

Theo tiếng quát vang lên, chỉ thấy từ thâm động lên suốt trần nhà cao tới vài chục thước nháy mắt nổi lên một đợt năng lượng dao động, đột nhiên, lại một cái lồng năng lượng mạnh mẽ năm màu sắc sỡ được ngưng kết.

Thiên phần luyện khí tháp tầng thứ tám, bọn người Tiêu Viêm vừa mới tỉnh lại sau đợt tâm viêm luyện thể, đã nghe thấy tiếng quát như sấm của Tô Thiên vang vọng bên tai, tức khắc đều trở nên dờ dẩn, một lát sau, tựa hồ hiểu được điều gì, bỗng nhiên trong ánh mắt Tiêu Viêm biểu hiện nên vẻ kích động, hẳn biết, việc có thể làm cho Tô Thiên trở nên ngưng trọng như thế, sợ là cũng chỉ có Văn Lạc Tâm Viêm kia.

"Oanh!"

Đang lúc mọi người ở đây còn đang kinh hãi, chỉ thấy chỗ cửa hang, đột nhiên mạnh mẽ xuất hiện một tầng lồng năng lượng, nhưng mà, lồng năng lượng vừa mới hiện lên, một luồng nóng cháy đỏ như máu, mạnh mẽ bốc lên như là tia chớp, cuối cùng là tiếng gầm gừ phần nộ hỗn loạn, âm âm chạm vào nhau!

Lồng năng lượng sắc sỡ nhìn như cực kỳ chắc chắn, dưới tác động của luồng năng lượng khủng bố cuồng bạo, thời gian kiên trì bền vững không đến một phút đồng hồ, sau đó bị vỡ tan tác!

Ngay khi lồng năng lượng bị vỡ, một luồng nham thạch nóng chảy màu máu hình trụ rộng ước chừng mấy chục thước, phô thiên cái địa từ dưới thâm động mạnh mẽ trào ra, cuối cùng dọc theo chung quanh vách tường năng lượng, trong ánh mắt hoảng sợ của bọn người Tiêu Viêm, mạnh mẽ va chạm vào đỉnh tháp!

Dưới ánh nhìn kinh hãi của mọi người, huyết sắc dung nham mang theo dòng nham tương nóng bỏng, phô thiên cái địa lao vào đạo phong ấn cuối cùng, rồi chọt va chạm kịch liệt với đỉnh của Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

"Bang!"

Âm thanh trầm thấp cực đại như nộ lôi đột nhiên ầm vang bên tai của mọi người. Lúc này nó nghe như tiếng vãn thạch va chạm nhau. Đám người đều cảm giác rõ ràng, toàn bộ Thiên Phần Luyện Khí Tháp run lên kịch liệt.

Nhìn dung nham nóng bỏng phun ra từ động sâu, sắc mặt mọi người đều tái nhợt. Cho dù đã có vòng năng lượng cách ly nhưng vẫn mơ hồ cảm nhận được cỗ nhiệt độ nóng cháy của dòng dung nham đỏ rực đang va chạm nảy lửa với đỉnh của Thiên Phần Luyện Khí Tháp. Tuy nhiên cỗ khí thế hung mãnh quyết ý tiến lên đó vẫn chưa phá hủy được đỉnh tháp. Trong khoảnh khắc va chạm, đỉnh tháp đen thẫm lập tức hiện lên một tầng năng lượng tráo hắc ám. Tầng năng lượng bảo hộ này có độ dày không bằng đầu ngón tay, trông có vẻ yếu ớt nhưng lại có thể trấn áp dòng dung nham nóng chảy vô cùng hung hãn kia.

Trùng kích thất bại, vô số đá vụn phun ra từ bên trong dòng dung nham, sau đó bắn vào xung quanh vòng năng lượng. Nhưng vừa mới tiếp xúc đã bị năng lượng cuồng bạo trên vòng năng lượng chấn thành phần mạt.

Sau khi thất bại, dung nham đỏ rực vẫn chưa rút đi, chỉ vồn vện hạ thấp vài chục thước. Mà phía trên dung nham đỏ rực, ngọn sóng nóng cháy không ngừng bốc lên. Chỉ chốc lát sau, triều lãng đột nhiên đại trướng. Lúc này, đám người Tiêu Viêm đang há hốc mồm nhìn một đầu măng xà lữa trong suốt khổng lồ chậm rãi trườn đi trong ngọn sóng lửa, chỉ lộ ra một cái đầu dữ tợn, to khủng bố.

Vô hình hóa măng xem đám người Tiêu Viêm như mấy con kiến, căn bản không để ý đến. Sau khi nhìn thoáng qua, nó thu hồi ánh mắt, gắt gao nhìn về đỉnh tháp tối đen như mực. Nơi đó, một vòng năng lượng phòng hộ như vài mảnh màu đen đang chậm rãi xoay tròn, nhìn có vẻ yếu nhược nhưng lại là lớp phòng ngự cực kỳ khủng bố.

"Chì!"

Đột nhiên, vô hình hóa măng phát ra một tiếng rít cực kỳ bén nhọn, một trận sóng âm vô hình đột ngột khuếch tán ra, va chạm mạnh mẽ với bức tường năng lượng. Lúc này, bức tường năng lượng chọt nổi lên từng đợt rung động toàn diện.

Tiếng rít từ từ hạ xuống, lúc này, cái miệng khổng lồ của vô hình hóa măng mở lớn, một cỗ vô hình hóa điểm cực đại theo đó bạo dũng ra!

Vô hình hóa điểm mạnh mẽ xông thẳng hướng bức tường năng lượng màu đen kia. Không gian cùng lúc vặn vẹo với nhiều mức độ khác nhau thoát trông như nếp nhăn trên quần áo.

Đến cả không gian còn bị nhiệt độ đốt cháy vặn vẹo, nếu dính vào cơ thể, e rằng chỉ trong chốc lát sẽ bị thiêu đến tro tàn cũng không còn.

Tốc độ phun của vô hình hóa điểm không nhanh, ước chừng sau khoảng 30 giây mới có thể mang theo nhiệt độ khủng bố tiếp xúc với màn năng lượng màu đen.

Hai thứ chạm vào nhau, nhưng không hề có tiếng nổ như đã nghĩ mà ngược lại giống như băng nổi trên nước, không ngừng bốc khói.

Vòng năng lượng hắc ám tuy mỏng manh, nhưng lực phòng ngự lại cường thịnh kinh hoàng, có thể kháng lại vô hình hóa điểm thiêu đốt. Mà vô hình hóa măng vốn đang điểm nhiên thấy thế lại tái phát động một lần rít bén nhọn. Từng đoàn hóa điểm giống như không cần động lực thúc đẩy, không ngừng phụt lên.

Màng năng lượng màu đen tuy rằng rất mạnh, nhưng dưới sự thiêu đốt liên miên bất tuyệt cũng không thể chống đỡ lâu được. Do đó, dưới cái nhìn chăm chú của đám người Tiêu Viêm, màng năng lượng hắc ám đó càng ngày càng nhạt đi, càng ngày càng hư ảo. Vô hình hóa măng nhìn thấy màng năng lượng hắc ám ngày càng yếu ớt lại phát ra một tiếng rít. Chẳng qua lần này, đám người Tiêu Viêm còn nghe ra sự vui sướng trong tiếng rít này, mà tiếng rít lại ra sức khiến cho vô hình hóa điểm cấp tốc phụt lên, thiêu đốt không ngừng, khiến cho màng năng lượng hắc ám càng thêm mỏng manh. Khoảng 5 phút sau,

màng năng lượng kia đã nhạt đến mức lúc ẩn lúc hiện, hiển nhiên, nó sắp sửa tan tành.

Bên ngoài hai mươi đạo nhân ảnh huyền phù trên không, màu sắc của các loại cánh đầu khí hơi chấn động, đều có vẻ như dính chút hỏa điểm.

Những thân ảnh này chẳng chịt trên bầu trời, vị trí đứng xem có vẻ như tùy ý nhưng lại mơ hồ lộ ra một chút dấu tích kỳ lạ. Nếu cẩn thận xem lại, có thể phát hiện trung tâm nơi họ đứng chính là Thiên Phần Luyện Khí Tháp!

Đủ loại màu sắc năng lượng bao phủ xung quanh 20 đạo nhân ảnh. Từng sợi tơ năng lượng mảnh đến mức mắt thường khó có thể nhìn thấy đang yên lặng lan tràn hình thành một trận hình. Trái tim Tiêu Viêm nhảy dựng lên, Thanh Liên Địa Tâm Hỏa đang cháy xuôi trong kinh mạch lúc này phóng xuất một hơi thở nóng cháy.

Thân ảnh mặc bạch y trường bào phiêu đăng phía xa nhìn cảnh tượng này thì thì thảo lên nói:

- Sắp bạo rồi.

Theo tiếng nói đó một tiếng nổ son băng địa liệt đột nhiên vang vọng trên bầu trời. Đỉnh Thiên Phần Luyện Khí Tháp vô cùng chắc chắn kia ầm ầm bạo liệt, nham thạch nóng chảy phun lên trong ánh mắt khiếp sợ của mọi người!

Dòng dung nham nóng chảy tựa như một đạo hỏa trụ, trực chỉ hướng đỉnh Thiên Phần Luyện Khí Tháp ào ào xông ra. Trong khoảnh khắc đó, trời đất trong toàn bộ Nội Viện đột nhiên như bạo động cả lên. Sau khi xông ra Thiên Phần Luyện Khí Tháp, một tiếng rít bén nhọn đầy hưng phấn đột nhiên như tiếng sét truyền ra từ dòng dung nham. Dung nham ngập trời đổ xuống, nơi nó đi qua ngay lập tức bùng phát một ngọn lửa hung mãnh. Do đó, chỉ trong một thời gian ngắn, khu vực mấy chục thước quanh Thiên Phần Luyện Khí Tháp đều hóa thành một biển lửa.

Trong dòng dung nham tương nóng bỏng đang chảy xuống, một đầu vô hình hỏa mãng khổng lồ, to mấy chục trượng chợt bắn ra. Như cảm nhận được sự tự do đánh mất từ lâu, từ trong đôi mắt tam giác của nó tràn ngập vẻ kinh hi rất nhân tính.

Trên một số tán cây cách Thiên Phần Luyện Khí Tháp ngoài trăm mét, phía trên nóc phòng, vô số học viên đang đứng lên đó, khuôn mặt kinh hãi nhìn con vật khổng lồ khổng lồ vừa xông ra khỏi tháp. Chưa có ai trong bọn họ tưởng tượng được nơi mà mình thường tu luyện lại che dấu một hung vật cỡ này.

- Chi!

Ngửa mặt lên trời rít vang, sóng âm bén nhọn uyển chuyển như thức cấp tốc khuếch tán ra, sau đó chấn mạnh vào xung quanh các góc của bức tường năng lượng làm dậy lên từng đợt sóng chấn động.

Trên bầu trời, sau khi vô hình hỏa mãng phát ra một tiếng bén nhọn, dần dần lại nổi lên những tiếng rít, đồng tử tam giác gắt gao nhìn chăm chăm vào Tô Thiên ở vị trí trung tâm lưới năng lượng.

Theo từng tiếng rít vang lên, hỏa điểm trên mình vô hình hỏa mãng càng bốc lên lợi hại, thậm chí không gian chung quanh cũng trở nên vặn vẹo cực độ. Mắt nhìn về phía hỏa mãng chỉ có thể thấy một thân hình khổng lồ rất mơ hồ.

- Chư vị cẩn thận, coi chừng nó phản kích, Ta đã phát ra tín hiệu, chỉ cần chống đỡ thêm một lát, Phó viện trưởng ngoại viện sẽ đuổi kịp đến đây. Đến lúc đó, chúng ta hợp lực có thể phong ấn nó thêm lần nữa!

Nhìn vô hình hỏa mãng chuẩn bị tiến công, Tô Thiên nhất thời lớn tiếng quát.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Áp chế

Tô Thiên thấy vô hình hỏa mãng nhanh như vậy đã xông ra thiên phần khỏi tháp làm mặt biến sắc. Nhưng ngay sau đó lại quát lớn:

- Tất cả trưởng lão nghe lệnh, kết Thiên Tàng Phong Trận!

Lệnh của Tô Thiên vừa hạ, mười tám vị trưởng lão đang phiêu phù trên không trung lập tức tề thanh đáp ứng. Mười tám đạo đầu khí hùng hậu bạo dũng xạ xuất, sau đó đan vào nhau nhanh như tia chớp. Lúc chúng giao nhau trong nháy mắt trông như ngọn đèn chiếu xạ, phản xạ ra vô số sợi tơ năng lượng. Những sợi tơ năng lượng này lại giao nhau, chỉ trong chốc lát đã dựng nên một lưới năng lượng cực kỳ nghiêm mật trên không trung.

Năng lượng vồng đầy màu sắc không ngừng chiếu xạ, cơ hồ hết tầng này lại đến tầng khác. Hình dáng đó trông cứ như cả nghìn tầng đè ép lên nhau, lực phòng kinh người. Nghiêm trọng nhìn năng lượng vồng đang được tạo thành trên không trung, đôi tay Tô Thiên nhanh chóng kết ấn, bắt chợt bắn một chỉ vào trung tâm của lưới năng lượng, tức thì một cỗ năng lượng cực kỳ khổng lồ bạo dũng ra, quán chú vào trong đó.

Nhận được sự hỗ trợ từ cỗ năng lượng khổng lồ này, đôi tay Tô Thiên lại lần nữa giựt về. Lưới năng lượng rộng chừng trăm mét trên không trung trong giây lát từ đường biên bắn ra một tầng năng lượng tráo dày đặc xuống phía dưới. Mà theo sự đè xuống của năng lượng tráo, nhất thời, một phòng ngự vòng cực kỳ chặt chẽ lại lần nữa ngăn trên đỉnh đầu của Văn Lạc Tâm Viêm.

Bởi lúc trước đột phá Thiên Phần Luyện Khí Tháp đã tiêu hao năng lượng quá mức khổng lồ, nên một thời gian ngắn sau khi xông ra, ngọn lửa trên người vô hình hỏa mẫn cũng thoáng có chút ảm đạm. Sau khi Thiên Tầng Phong Trận trên không trung được kiến tạo xong một lúc lâu, ngọn lửa hùng hực mới lần nữa từ thân thể hỏa mẫn bốc cao lên.

- Vâng!

Nghe được tiếng quát, các vị trưởng lão ngưng sắc mặt, trầm giọng đáp.

- Chi!

Tiếng quát chính tề vừa vang lên, vô hình hỏa mẫn kia chợt quét thân hình khổng lồ, bắn về phía trước nhanh như thiểm điện. Tốc độ đó quả thực có thể so với tia chớp, cũng không vì thân hình của nó quá to lớn mà có một chút gì chậm chạp.

Chỗ mà hỏa mẫn lướt qua, không gian hư vô chợt để lại một vết hằn. Nhiệt độ ở đó nóng cháy khiếp người khiến cho dù đứng ở khá xa, nhưng sắc mặt một vài trưởng lão cũng hơi thay đổi. Đích thân giao phong, họ mới nhận ra Văn Lạc Tâm Viêm so với trước kia đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

- Hống!

Đang trừng mắt, vô hình hỏa mẫn cấp tốc phóng đại, chỉ nháy mắt sau, kết ấn trong tay Tô Thiên chợt động, phát ra trước một tiếng quát lớn. Theo tiếng quát đó, năng lượng vòng chặt chẽ chợt bộc phát ra ngũ thái cường quang chói mắt.

Bành! Thân hình khổng lồ mang theo lực xung kích cuồng mãnh vô cùng va chạm kịch liệt ngay trên lưới năng lượng chặt chẽ. Cỗ kinh lực mạnh mẽ trực tiếp đem năng lượng vòng đánh lồm vào gần mười thước. Độ cong gần như phá vỡ năng lượng vòng đó trực tiếp khiến trong lòng những học viên đứng xa xa kia đổ một trận mồ hôi lạnh.

- Lui ra cho ta!

Ánh mắt lạnh lùng nhìn vào vô hình hỏa mẫn đang điên cuồng giãy giụa trong năng lượng vòng, song chương Tô Thiên đột nhiên ấn xuống rất mạnh, nhất thời không khí ở không gian xung quanh đều bị đè mạnh xuống.

Lần công kích này không hiệu quả, vô hình hỏa mẫn không đình trệ chút nào, đuôi lớn vung lên, thân hình lại một lần nữa lao lên trời. Khi còn cách năng lượng vòng không đầy chục thước, nó há cái miệng khổng lồ ra, vô hình hỏa điểm lập tức phun ra ngập trời ngập đất!

Thấy mức độ lan đi của vô hình hỏa điểm như thế lửa quét trên đồng cỏ, sắc mặt Tô Thiên cũng thoáng biến hóa, ấn kết trên tay nhanh chóng kết động, đầu khí cuộn cuộn không ngừng được quán chú vào trong năng lượng vòng.

Vô hình hỏa điểm nhanh chóng va chạm với năng lượng vòng, nhiệt độ cực kỳ khủng bố lập tức làm năng lượng vòng nổi lên từng đợt dao động.

Vô hình hỏa điểm tuy hung mãnh, nhưng năng lượng vòng được tạo thành bởi tập hợp mười tám cường giả nội viện lại thêm một tên đầu tôn cường giả nên cũng không tầm thường chút nào. Do đó, giữa hai bên dần dần hình thành thế giằng co, không ai làm gì được người kia.

- Chi!

Lại một đạo sóng âm sắc bén đột nhiên vang lên, thế lao đi phô thiên cái địa của vô hình hỏa điểm đột nhiên nhuyển động. Dưới sắc mặt đại biến của Tô Thiên, nó ngưng tụ thành một con rắn lửa nhỏ to cỡ cánh tay.

Theo song chương Tô Thiên đè xuống, năng lượng vòng đang bị chèn ép đột nhiên phát ra hào quang mãnh liệt, một cỗ phản lực mãnh liệt ầm ầm tràn ra, trực tiếp bắn vào thân hình khổng lồ của vô hình hỏa mẫn. Cỗ năng lượng mạnh mẽ đó nhất thời đè ép nó xuống.

Cái đuôi lớn đang đưa giữa không trung, khi còn cách mặt đất không đến mười thước, thân hình nó lúc này mới dừng lại.

Ngọn lửa dâng lên, năng lượng cuồng bạo trong cơ thể vô hình hỏa mẫn tựa hồ như đã khôi phục khá nhiều. Nó chậm chậm nâng cái đầu khổng lồ lên, mắt lộ ra hung quang nhìn năng lượng tráo chặt chẽ trên khoảng không. Đã nếm được mùi vị ngon ngọt của sự tự do, nó không cam lòng quay trở lại cái thế giới tràn ngập dung nham và hỏa độc nữa.

Hỏa mẫn tiểu xà vừa thành hình đã dùng một tốc độ cực kỳ khủng bố lao bỏ vào năng lượng vòng, ầm ầm nổ tung!

Thời khắc bạo tạc xảy ra, năng lượng vòng lập tức chấn động. Một lỗ hồng cực nhỏ lẳng lặng xuất hiện. Lỗ hồng này dưới sự chống đỡ của đám người Tô Thiên vẫn chưa trở thành nguyên nhân phá vỡ lưới năng lượng nhưng khi lỗ hồng xuất hiện trong chốc lát, một cỗ năng lượng cực kỳ cuồng bạo từ đây bắn ra, hướng thẳng phía chân trời. Cỗ năng lượng ba động đó, cho dù là ngoài ngàn dặm cũng có thể quan sát rõ ràng.

- Nguy rồi.

Thời khắc cỗ năng lượng cuồng bạo dâng lên, khuếch tán ra, trong lòng Tô Thiên lập tức trầm xuống.

"Oành!"

Vô hình hỏa mãng lần thứ hai liên tiếp đụng vào bề mặt năng lượng vồng màu sắc sắc sỡ. Nhất thời, làm dậy lên một trận nổ vang như kinh lôi. Tuy nhiên năng lượng vồng lúc thất lúc nổi cũng làm vô hình hỏa mãng căn bản khó có thể thoát ra trong thời gian ngắn.

Vô hình hỏa mãng liên tiếp và chạm lên năng lượng vồng, màu sắc năng lượng vồng ban đầu vốn sắc sỡ rõ ràng đã ảm đạm đi nhiều. Một vài trưởng lão sắc mặt cũng tái nhợt, hô hấp dồn dập, có lẽ vì ngăn chặn vô hình hỏa mãng, bọn họ đã tiêu hao không ít.

"Oành!"

Vô hình hỏa mãng điên cuồng đụng vào năng lượng vồng. Thân thể to lớn tràn đầy năng lượng, mỗi lần va chạm đều mang theo uy thế cực kỳ khủng bố. Mà trước sự va chạm điên cuồng này, trong vòng khoảng một hai giờ đã có một danh trưởng lão không chịu nổi.

"Phụt!"

Trong một lần va chạm dữ dội, một trưởng lão vì đầu khí trong cơ thể bắt đầu khô kiệt, ngưng máu tươi không nén được phun ra. Hãn miễn cưỡng điều động đầu khí còn sót lại trong cơ thể, thúc động đầu khí chỉ dục, từ từ đáp xuống.

Mất đi một vị trưởng lão, áp lực lên các trưởng lão khác tăng lên nhiều. Mà vô hình hỏa mãng kia như cũng rõ ràng giờ phút này cơ hội đã tới, tốc độ va chạm lần sau nhanh hơn lần trước. Chưa khoảng một khắc đồng hồ thì một vị trưởng lão học máu lui ra, lại tiếp tục một khắc đồng hồ nữa hao tổn một vị trưởng lão, cứ thế đã đến vị vị trưởng lão thứ 3 bại lui...

Nhìn tên trưởng lão sắc mặt tái nhợt lui ra, sắc mặt Tô Thiên ngày càng khó coi. Nhiều năm vẫn giao tiếp với Văn Lạc Tâm Viêm, thế nhưng hãn chưa bao giờ thực sự giáp mặt với sự bạo phát khủng bố của nó. Hiện giờ tận mắt nhìn thấy, hãn đã hiểu, linh vật thiên địa này, quả là khủng bố...

Trong hai canh giờ ngắn ngủi, mười tám vị trưởng lão đã lui về mười người, chỉ còn lại tám người mạnh mẽ nhất cùng với Tô Thiên vất vả, đau khổ chống đỡ.

Trưởng lão nội viện tổn thất thảm trọng, nhưng tình huống vô hình hỏa mãng kia cũng chẳng phải tốt. Điên cuồng va chạm như thế, năng lượng tiêu hao làm cho hỏa diễm bên ngoài thân thể ảm đạm đi rất nhiều. Uy thế va chạm, chậm rãi yếu đi nhiều.

Trong lúc các vị trưởng lão tận lực kiên trì, cũng cảm giác được thế công của vô hình hỏa mãng đang giảm dần nên mới ánh lên một tia hy vọng.

Ở một vị trí xa xa bao quanh bởi núi rừng um tùm, một bạch y thanh niên trên mặt đeo chiếc mặt nạ vô diện quý dị chứng kiến tràng cảnh đó... Bao nhiêu đây trưởng lão liên thủ mà vẫn bị Văn Lạc Tâm Viêm làm cho thê thảm như vậy, có chút tâm đắc cảm thán:

- Xem tình huống này, các nội viện trưởng lão tựa hồ không kiên trì nổi rồi... Hưởng Đông có rất nhiều hơi thở đang chạy đến, chắc hẳn là ngoại viện cường giả.

Như cảm nhận được gì đó vô diện bạch y này nhìn về phía chân trời ngoài nội viện, quả nhiên mơ hồ nhìn thấy vài chấm đen. Các chấm đen nhanh chóng phóng to, sau một thoáng đã hóa thành một nhóm nhân ảnh, xuất hiện trong ánh mắt chăm chú của mọi người.

- Ha ha, Tô trưởng lão, chính đồn nhân thủ quả tiêu phí không ít thời gian, hy vọng chúng ta không tới trễ chứ.

Âm thanh già nua cười sang sảng đột nhiên vang vọng từ phía chân trời. Âm thanh này hơi quen thuộc, chẳng phải là ngoại viện Phó Viện trưởng Hồ Kiên thì còn ai vào đây?

Nhìn viện binh xuất hiện tại thời khắc mấu chốt, Tô Thiên cũng thở phào một cái. Xem ra hôm nay sẽ không xuất hiện tình huống xấu nhất...

.....

Bên ngoài biên giới sơn mạch của Nội Viện có một thành thị mang tên Phong Thành. Thành này mặc dù không lớn nhưng trong Hắc Giác Vực cũng đạt được địa vị hết sức quan trọng. Nguyên do là bởi vì Hắc Giác Vực Dược Hoàng Hàn Phong cư ngụ tại nơi này.

Là đệ nhất luyện dược sư trong Hắc Giác Vực, Hàn Phong từ sớm đã tiến vào Lục Phẩm luyện dược sư. Địa vị trong lòng đa số cường giả cũng khá cao. Đương nhiên, một gã Lục phẩm luyện dược sư cho dù là trên toàn đại lục cũng cực kỳ hiếm thấy. Dù là Đấu Hoàng, hay thậm chí cả Đấu Tông cường giả khi gặp mặt hãn cũng phải khách khí 3 phần, bởi ai ai cũng biết một vị Lục Phẩm luyện dược sư có sức kêu gọi lớn đến mức nào!

Phong Thành, tòa thành này đặt theo tên của Hàn Phong. Vinh dự đặc biệt này, trong vùng tràn ngập giết chóc và hỗn loạn như Hắc Giác Vực này cũng chỉ có vài người ít ỏi. Mà Hàn Phong là một trong số đó!

Chỗ trung tâm thành thị là một mảnh rừng trúc hoàn toàn tương phản với không khí ồn ào, tấp nập của phố thị. Mảnh trúc lâm này được phòng ngự cực kỳ nghiêm ngặt. Người bình thường, cho dù là ai chớ nói đến việc tiến vào mà chỉ cần đến gần đã bị tấn công. Hàng năm, số người bị trúc lâm thủ vệ giết cũng không ít. Nơi này tuy rằng u tĩnh, nhưng lại là cấm địa trong lòng rất nhiều người dân Phong Thành.

Sâu trong trúc lâm có một tòa trúc lâu, màu sắc xanh như ngọc bích lại thấm thấu một loại hương thơm nhẹ nhàng của trúc.

Trong trúc lâu, ở một vị trí cao ráo gần cửa sổ có một vị nam tử đang ngồi xếp bằng. Thân hắn mặc một bộ bảo phục của Luyện Dược Sư. Phía sau bảo phục được thêu một chữ "Phong" cực kỳ tinh tế. Lúc này, tâm thần nam tử đang chìm vào một toa thuốc trong tay, lòng không một sự lo lắng, cực kỳ chuyên chú.

Trong lúc yên lặng trầm thần, cái đầu đang rũ xuống bỗng nhiên ngẩng lên, ánh mắt lợi hại bắn thẳng về phía chân trời phương Bắc. Ở nơi này, hắn cảm nhận được một cỗ năng lượng dao động mơ hồ nhưng có một ít quen thuộc.

Mây hơi nhú lại, khuôn mặt anh tuấn hơi mím chặt đôi môi mỏng, toát lên vẻ lạnh lùng nghiêm nghị. Nhưng như vậy lại thêm vài phần mỉa mai cho hắn.

- Loại cảm giác này...

Chậm rãi gõ quyền trục trong tay lên trán, nam tử nhẹ giọng than.

Trông nào không ngừng hiện lên vô số tin tức, sau một lúc lâu, quyền trục đang gõ lên trán đột nhiên cứng lại, nam tử mất như điện, lại bắn về phía ba động năng lượng đang truyền ra, âm thanh kinh nghi xen lẫn vài phần kinh ngạc:

- Cái này... hình như là dị hỏa dao động?

Tâm cảnh đang bình ổn, dưới sự dao động năng lượng bất thành linh được truyền tới trở nên bất ổn. Đôi mắt hắn chậm rãi nhắm lại, đầu ngón tay gầy nhẹ, một cỗ hỏa diễm màu xanh đậm trong như nước hồ, qui dị từ trong cơ thể nam tử phụt ra, đem hắn bao kín lại.

Thâm lam hỏa diễm này có chút kỳ dị, thoát nhìn thì giống như nước hồ trong suốt đang lưu động nhưng lại khiến cho giác quan người khác cảm nhận được rõ ràng đây không phải là một vùng nước mà là một loại hỏa diễm.

Theo thâm lam sắc hỏa diễm bùng lên, linh hồn lực lượng của nam tử vào lúc này cũng tăng trưởng trên phạm vi lớn. Lúc trước là cảm ứng mơ hồ, giờ phút này lại rõ ràng như đang xảy ra bên cạnh...

- Quả nhiên là dị hỏa!

Thâm lam sắc hỏa diễm mạnh mẽ quanh thân vừa thu lại, nam tử trở mình đứng dậy, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm về phía núi non xa xôi. Một lát sau, hình như đã nhận ra điều gì, đôi mày nhú lại, tự mình lầm bầm:

- Năng lượng dao động truyền đến là từ nội viện của Già Nam học viện sao? Chẳng lẽ là bọn họ?

Hắn tuy rằng trong Hắc Giác Vực có lực kêu gọi vô cùng to lớn, nhưng Già Nam học viện cũng là một con quái vật khổng lồ. Bình thường mà nói hắn sẽ không khinh suất mà trêu chọc vào. Tất nhiên sự cố kỳ này khi động chạm đến một mức độ lợi ích nhất định sẽ tự động tiêu tán, ví như sự hấp dẫn của... Dị hỏa!

- Hàn Băng

Đột ngột xoay người, nam tử trầm giọng quát.

Âm thanh vừa hạ xuống, một đạo thân ảnh uyển chuyển như quý mị thiểm lược đến, sau đó, hiện ra trước căn trúc phòng, quỳ một gối xuống. Một âm thanh tuy khàn khàn nhưng vẫn không mất một chút cung kính vang lên:

- Chủ tử có gì phân phó?

- Cảm lệnh bài này đến báo cho Viêm Tông, Bát Phiến Môn, Huyết Tông, còn có... bảo bọn họ trong vòng 2 giờ tới "Phong Thành", ta có việc cần bọn họ hỗ trợ. Mặt khác, hai lệnh bài này, người tự mình đưa đến chỗ đó, thỉnh hai vị tiên sinh kia đến một chuyến.

Nam tử tiện tay ném ra vài đạo lệnh bài về phái người đang quỳ trên mặt đất. Tên này cũng nhanh như tia chớp bắt các đạo tá trợ lệnh bài cất vào Nạp giới. Vừa xong, lại có thêm 2 đạo lệnh bài 1 vàng, 1 bạc được bắn qua.

Hai tay tiếp được kim ngân lệnh bài đặc thù, bóng người vốn không biểu lộ sắc mặt chợt hơi động dung, thấp giọng nói:

- Chủ tử, ngay cả bọn hắn ngài cũng muốn mời? Người bình thường thì ngay cả nhìn bọn hắn cũng không nhìn. Lần này mời bọn chúng đến, e rằng chủ tử phải lấy ra vật khiến chúng động tâm rồi.

- Chỉ cần chiếu theo lời ta làm là được, nếu ta có thể đạt được mục đích, vật mà bọn chúng muốn cũng không thành vấn đề. Nam tử thân nhiên phát tay nói.

- Dạ!

Nghe vậy, bóng người kia cũng không chần chừ, cung kính đáp lại. Thân ảnh lại chợt tiến vào bóng tối, sau đó biến mất.

Nhìn theo bóng đen biến mất, nam tử mới chậm rãi thở ra một hơi, đi về phía cửa sổ, hướng tầm mắt về phía núi non phía xa. Đôi mắt chợt ánh lên thâm lam sắc hỏa diễm.

Chương 186: Được Hoàng

- Dị hóa... ha ha, tìm kiếm đã nhiều năm, không ngờ lại được che giấu ở sâu trong núi kia. Chỉ cần có được loại dị hóa thứ 2, đem nó thôn phệ, luyện hóa, vậy...

Khuôn mặt luôn lạnh lùng nghiêm nghị chợt bốc lên một cỗ cuồng nhiệt. Bàn tay nam tử chợt nắm chặt lại, vừa muốn nói chuyện, chân mày đột nhiên nhíu lại, bàn tay bóp chặt ngực, ho khan vài tiếng, hơi thở lúc này cũng thoáng rối loạn.

Ho khan cả nửa ngày, mới từ từ giảm bớt, nam tử thở dài một hơi, thấp giọng nói:

- Lão già chết tiệt, năm đó đem "Phân Quyết" truyền thụ cho ta không phải là không có việc gì sao. Cái gì mà tâm thuật bất chính chó má. Thiên phú luyện đan của ta còn cao hơn ngươi nhiều!

Câu nói cuối cùng cũng thấp đi rất nhiều nhưng từ nắm tay đang nắm chặt có thể thấy được sự phẫn nộ và hận ý trong lòng hắn.

Hiệu quả hiệu lệnh của các tông môn thật nhanh, chỉ chưa đầy một canh giờ đồng đảo những kẻ có địa vị cực kỳ quan trọng tại Hắc Giác Vực nhất nhất tề tụ trong Phong Thành. Cuối cùng, dưới tiếng cười của tên nam tử thù lưng thù hình lá phong, đại đoàn cường giả triển khai đôi cánh đấu khí, đằng không hướng đến phía núi non một đầu nội viện mà cấp tốc phóng đi!

.....

Đám người Hồ Kiên vừa xuất hiện không nghi ngờ là một đội quân đầy đủ sinh lực làm cho các trưởng lão vốn đã tiến vào trạng thái cực hạn tinh thần đại chấn.

- Chúng trưởng lão nghe lệnh, thay thế các vị trưởng lão!

Đại đoàn nhân ảnh đang lướt thiem trên năng lượng trảo trên bầu trời, Hồ Kiên vừa vung tay, tức thời, mười mấy danh cường giả vừa từ ngoại viện đuổi tới phi thân lên. Dưới sự phối hợp ăn ý đã thuận lợi chuyển giao sang.

Gánh nặng trong tay vừa chuyển đi, vài trưởng lão kia cũng thở dài nhẹ nhõm, hướng về phía đám người Hồ Kiên chấp tay tỏ lòng cảm kích, sau đó phi thân hạ cánh, ngồi xếp bằng dưới đất, nhanh chóng khôi phục lại đấu khí tiêu hao trong cơ thể.

Tuy nói những trưởng lão ngoại viện mà Hồ Kiên mang đến so với thực lực nội viện trưởng lão có phần yếu hơn nhưng lại hơn ở chỗ nhân lực nhiều. Do đó, tuy màu sắc năng lượng vồng nghiêm mật trở nên âm đạm, nhưng vẫn có thể chống lại sự va chạm điên cuồng của vô hình hỏa mãng.

Cảm nhận được lực công kích của vô hình hỏa mãng ngày càng yếu, trong lòng Tô Thiên cũng thở dài nhẹ nhõm. Xem ra, nó đã tới lúc kiệt sức.

Phía ngoài năng lượng vồng nghiêm mật khoảng trăm mét, đám người bu đen trên các nóc phòng, nhìn chăm chăm đến khoảng không khủng bố phía đối diện, đều có cảm giác nao nao không biết nói gì. Các trưởng lão thường ngày được mọi người kính sợ lại trở nên cực kỳ yếu ớt dưới vô hình hỏa mãng kia. Cho dù với nhân lực của bọn họ cũng có thể thấy được, lúc trước, nếu không có viện quân kịp lúc từ ngoại viện, e rằng năng lượng vồng kia đã bị vô hình hỏa mãng phá tan.

Không một lời nói, nhưng ai cũng mang một cảm giác kinh hãi đối với vô hình hỏa mãng thần bí kia. Bằng vào tự thân sức lực, lại có thể làm cho nội viện long trời lở đất. Cho đến cả đại trưởng lão cũng có vẻ cực kỳ kiêng kỵ.

Trên bầu trời, cảm thấy điên cuồng công kích không có hiệu quả, vô hình hỏa mãng rốt cục cũng đình chỉ hành động vô ích lại, lần nữa dừng thân thể khổng lồ ở giữa không trung. Con người trắng đã gắt gao nhìn vào năng lượng vồng trên bầu trời. Chiếc lưới rắn to cỡ nữa thước phun ra xuy xuy, tựa như đang ngưng tụ lại năng lượng tiếp tục công kích.

Mất thấy vô hình hỏa mãng ngừng lại sức lực, áp lực lên đám người Tô Thiên cũng giảm mạnh. Nhưng họ không dám lơ lỏng chút nào bởi ai cũng rõ không chừng con quái to lớn phía dưới sẽ liều chết triển khai công kích cực kỳ hung hãn ngay sau đó.

- Tô trưởng lão, tiếp tục đối chọi như vậy với nó, đối với chúng ta thật không khéo chút nào. Duy trì năng lượng vồng này rất tiêu hao đấu khí, nếu nó vẫn đứng yên, chúng ta cũng không có khả năng kéo dài được lâu.

Hồ Kiên thiem lướt đến bên cạnh Tô Thiên, ánh mắt chăm chú nhìn vô hình hỏa mãng bên trọng năng lượng vồng, nhíu mày trầm giọng nói.

Tô Thiên khẽ gật đầu, chợt cười nói:

- Yên tâm, nó hiện giờ cũng rơi vào trạng thái khảnh kiệt. Trong một thời gian ngắn hẳn là không phát huy được lực công kích quá mức mạnh mẽ. Mà

trong lúc này, ta cũng nên chuẩn bị cho bước phong ấn tiếp theo.

- Ủm, ngoại viện chúng ta phụ trách duy trì năng lượng võng, người chỉ huy người của nội viện tiến hành bước phong ấn tiếp theo đi.

Hồ Kiên gật gù đầu, hai tay chót kết ấn, một cổ đầu khí hùng hồn từ lòng bàn tay bạo dùng ra, nhận lấy những sợi tơ năng lượng trên tay Tô Thiên.

Thực lực Hồ Kiên tuy rằng kém hơn Tô Thiên, nhưng tốt xấu gì cũng là đầu hoàng đình phong cường giả, do đó, việc trở thành trận tâm thao túng năng lượng võng cũng sẽ không xuất hiện việc luống cuống tay chân.

Tô Thiên vừa rảnh tay, thân ảnh lại chậm rãi bay lên, sau đó huyền phù ở trung tâm của năng lượng võng, ánh mắt quét qua Thiên Phần Luyện Khí Tháp trong biển lửa, chột trầm giọng quát:

- Nội viện chúng trưởng lão, chúng đạo sư nghe lệnh, dựa theo vị trí trận thế đã xác định, tiến hành phương án phong ấn!

Theo lệnh Tô Thiên hạ xuống, chúng trưởng lão đang tỉnh dưỡng cũng vội vàng mở mắt, thân hình nhoáng lên, lại lần nữa lụi lên giữa trời, đứng phiêu phù, chẳng chịt giữa khoảng không.

Sau khi các trưởng lão đã ổn định vị trí, từ đám người nội viện ở xa xa đột nhiên bắn ra rất nhiều bóng người. Những người này số lượng rất nhiều, khi thể thì dùng nói so với các vị trưởng lão mà so với đám người Lâm Tu Nhai, Liều Kinh cũng còn kém một chút. Đó là các nội viện đạo sư.

Tuy khí thể không mạnh nhưng lại được cái số lượng nhiều, nên khi một số đông thân ảnh thiểm lược ra cũng làm cho thanh thế đại chấn. Mà một số đệ tử ở xa xa cũng bị một màn này làm cho nhiệt huyết sôi trào, thực có ý muốn nhào lên hỗ trợ một tay.

Tám mươi tám vị đạo sư, cũng không có bản lĩnh bay trên trời, do đó, phần lớn đều nhảy lên các ngọn cây xung quanh năng lượng võng. Thân ảnh chẳng chịt cùng ứng với vị trí các vị trưởng lão ở trên không trung.

- Kết phong trận!

Thân hình huyền phù trên khoảng không cao cao trên năng lượng võng, hai tay Tô Thiên mạnh mẽ nắm chặt, trầm giọng quát.

Theo tiếng Tô Thiên quát, các đạo đầu khí hào quang đột nhiên tràn ra từ giữa không trung. Cuối cùng, từ miệng các vị trưởng lão cùng đạo sư cũng phát ra một tiếng quát đồng loạt cực kỳ chinh tề. Đầu khí chột tuôn ra, gần trăm đạo đầu khí hào quang từ tay mọi người bạo xạ ra, mục tiêu, không phải là vô hình hóa mãng bên trọng năng lượng võng mà là bầu trời phía trên Tô Thiên!

Sắc mặt ngưng trọng nhìn theo chùm tia sáng đầu khí phát ra từ các nơi, hai tay Tô Thiên mạnh mẽ biến đổi kết ấn, một vòng sóng không gian hùng hồn bùng bùng dựng lên trước mặt. Cuối cùng, hình thành một vòng tròn chân không khoảng nửa trượng. Gần trăm đạo đầu khí hào quang đều tiến hết vào trong đó. Nhất thời, chân không lại tràn ngập đầu khí và sóng xung kích cực kỳ cường hãn. Sau đó, một quả cầu chân không đầu khí cỡ nửa trượng xuất hiện trên đôi tay Tô Thiên.

Như cảm ứng được năng lượng cực kỳ khủng bố đang hội tụ trên bầu trời, vô hình hóa mãng đang hồi phục năng lượng ở giữa lưng chừng không cũng chột dậy lên cảm giác bất an. Trong đôi nhãn đồng tam giác trắng dã, hung quang sắc bén hướng về Tô Thiên trên khoảng không giữa trời. Vô hình hóa điểm nóng cháy lại lần nữa mạnh mẽ tràn ra trên thân nó. Sau đó, cái đuôi vĩ đại vung lên, thân hình lại lần nữa như tia chớp bạo xạ vào năng lượng võng. Hai bên đường, không gian không chịu nổi chấn động, vụn vụn như những nếp nhăn.

- Chư vị hãy cẩn thận, đừng để súc sinh này phá vỡ năng lượng võng!

Nhìn vô hình hóa mãng mang theo thanh thế vô cùng hung hãn phóng đến, khuôn mặt Hồ Kiên ngưng trọng, trầm giọng quát.

- Vâng!

Mọi người cùng hô lên ứng với tiếng quát. Đầu khí trong cơ thể điên cuồng trào ra, quán chú vào trong năng lượng võng làm cho nó tỏa ra màu sắc sáng như ngọc.

Thân thể không lồ lướt ra không gian, sau đó, như một khối cự đại vẫn thạch, nện rầm rầm lên trên năng lượng võng. Tức thời, một cổ thanh âm bùng nổ ầm ầm như son băng địa liệt từ chỗ va chạm tràn ra. Chỉ trong chớp mắt, sắc mặt đông đảo ngoại viện cường giả thoáng trở nên trắng thêm ít.

- Con súc sinh này, quả nhiên đã có chút nóng lên.

Tô Thiên thấy năng lượng võng đang bị uốn cong cực độ nguy hiểm, đầu khí trong cơ thể như hồng thủy ầm ầm chảy xuôi, sau đó không ngừng cuộn cuộn quán chú vào trong năng lượng võng, đè ép nó xuống.

Nhưng lúc này, vô hình hóa mãng như nhận thực được năng lượng ngưng tụ trong tay Tô Thiên trên bầu trời có tính nguy hiểm rất lớn, do đó, nó cơ hồ liều mạng gãy gập. Mà hào quang năng lượng võng dưới sự gãy gập của nó cũng ảm đạm đi một ít.

- Tô trưởng lão, nhanh lên!

Cắn chặt răng, tay Hồ Kiên không ngừng run rẩy, hướng về phía Tô Thiên trên trời quát to. Ánh mắt Tô Thiên gắt gao tập trung vào vô hình hóa mãng đang kịch liệt gãy gập trong năng lượng võng. Đầu khí cầu không lồ trong tay, hào quang càng ngày càng sáng, y bào trên thân, không gió cũng tự dựng

lên bành trưởng cực độ, trông như một quả bong bóng bị thổi căng.

Đầu khí cầu trong tay theo sự ngưng tụ đã giống như một mặt trời thu nhỏ, cực kỳ chói mắt. Tiếp theo đó, cổ khí cầu khổng lồ lại đột ngột run lên kịch liệt. Tô Thiên biết, nó đã đạt tới điểm giới hạn.

Cảm thụ độ run rẩy của khí cầu trong tay, ánh mắt Tô Thiên xẹt qua, sắc giọng quát lạnh như tiếng sấm vang vọng khắp toàn bộ nội viện:

- Súc sinh, trở về cho ta!

Tiếng quát hạ xuống, hai tay Tô Thiên đột nhiên nhả xuống phía dưới một phát, đầu khí cầu khổng lồ kia cũng xuy một tiếng, cắt xuyên qua các chướng ngại không gian, lặng yên không một tiếng động tiến vào trong năng lượng vô窮. Cuối cùng, nó như một quả đạn nện lên trên thân hình khổng lồ của vô hình hóa mãng.

- Chi!

Bị đánh một đòn công kích mạnh mẽ như vậy, cho dù với thực lực của vô hình hóa mãng cũng phải rống lên một tràng tê mình tê lưng. Một vụ nổ hung hăng bộc phát trực tiếp ép nó xuống mặt đất. Dưới sự khống chế của Tô Thiên, hỏa mãng bị đẩy về bên trong Thiên Phần Luyện Khí Tháp đã bị vỡ nát kia.

- Phong!

Vô hình hóa mãng bị đẩy về Thiên Phần Luyện Khí Tháp, sự mừng rỡ thoáng dung lên trong mắt Tô Thiên, đôi tay đột ngột kết ấn, quát lớn.

Tiếng quát của Tô Thiên vang vọng, đỉnh Thiên Phần Luyện Khí Tháp vốn đã vỡ tan lại một lần nữa xuất hiện một màng năng lượng màu đen nhạt đem nó bao phủ lại một cách nghiêm cẩn.

- Ô!

Thấy Văn Lạc Tâm Viêm kia lại bị phong ấn vào trong tháp, vô số đệ tử ở phía xa xa đột nhiên phát ra tiếng hoan hô nghiêng trời lệch đất.

- Các thể lực khắp lớn của Hắc Giáp Vực cũng tề tựu tại đây rồi. Xem ra đại chiến thực sự, tức khắc bộc phát!

Đôi mắt của vô diện bạch y híp lại, ánh mắt hướng về bầu trời trong sáng. Cậu cảm thụ được một lượng lớn sự tồn tại mạnh mẽ đang hướng về phía nội viện. Nội viện tuy rằng có một tầng kết giới không gian bao phủ nhưng đối với cường giả chân chính mà nói thì cũng chẳng che giấu được lâu.

Trên bầu trời, nhìn Văn Lạc Tâm Viêm bị phong ấn, Tô Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nghe được tiếng hoan hô xa xa, khuôn mặt cũng nhẹ cười. Nhưng nụ cười vừa hiện lên lại đột nhiên cứng ngắt vì một tràng tiếng cười nhẹ đột nhiên vang lên.

- Ha ha, không tưởng được Nội Viện còn che giấu dị hỏa cỡ này. Tô Thiên đại trưởng lão, ngài thật là dấu kỹ quá chứ.

Theo tiếng cười nhẹ hạ xuống, bầu trời trong sáng đột nhiên nổi lên một trận dao động. Một nhóm lớn bóng người chậm rãi xuất hiện, huyền phù giữa trời. Bất chợt một cổ hơi thở máu tanh bao phủ cả bầu trời nội viện!

Trên bầu trời, Tô Thiên sắc mặt âm trầm nhìn đoàn người phá vỡ kết giới, ánh mắt chậm rãi dừng ở một nam tử mặc bào phục Luyện dược sư, ánh mắt lập tức híp lại, cười lạnh nói:

- Không biết kẻ đến là ai, nguyên lai là Dược hoàng Hàn Phong của Hắc Giáp Vực a.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Bùng nổ chiến đấu

- Đám điểm viên phản diện của chúng ta tập chung rồi, bây giờ chỉ cần căn giờ thật chính xác lên sân khấu là có thể thành nhân vật chính luôn..... Thời gian là điều kiện rất quan trọng chỉ sau nhạc nền và niềm tin, nên phải nắm bắt cơ hội thật chính xác.

Vô diện bạch y thanh niên một bên xem kịch vui một bên phân phó với thuộc hạ.

- Thương Tuyết, ngươi hay chạy ra ngoại viện gây chút việc đi. Nếu hai lão bắt tử trong coi Tàng Thư Các lộ mặt thì cầm chân bọn hắn, với thực lực của bọn hắn thì sẽ ảnh hưởng ít nhiều tới thế cục hiện nay.

- Tuân lệnh.

Mỹ nhân với khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng lạnh như băng, mái tóc dài lam sắc rất đặc biệt mềm mại như thác nước duỗi tới tận kiều đồn. Nàng lạnh lùng đáp lại rồi xoay người rời đi. Địch đến ngoại viện.

Nhìn nữ nhân băng lãnh kia rời đi, vô diện bạch y thanh niên lại tiếp tục quan sát nơi đang phát ra nồng nặc mùi thuốc súng bên kia.

.....

Trên bầu trời, Tô Thiên sắc mặt âm trầm nhìn đoàn người phá vỡ kết giới, ánh mắt chậm rãi dừng ở một nam tử mặc bào phục Luyện dược sư, ánh mắt lập tức híp lại, cười lạnh nói:

- Không biết kẻ đến là ai, nguyên lai là Dược hoàng Hàn Phong của Hắc Giác Vực a.
- Ha ha, đại trưởng lão khách khí rồi, danh hiệu kia, bất quá là bằng hữu ở Hắc giác vực tùy ý đặt cho, ta thực không dám nhận.

Nam tử được xưng là Hàn Phong kia, đôi môi mỏng hơi tươi cười, hướng về phía Tô Thiên mỉm cười nói.

- Hàn Phong, đây là địa phương của Già Nam học viện, các người không mời mà tới, là muốn cái gì?

Sắc mặt của Hồ Kiền, cũng vì đám người Hàn Phong xuất hiện, mà trở nên có chút nghiêm trọng, bay đến sau Tô Thiên, hướng về phía Hàn Phong quát.

Hàn Phong nhẹ nhàng cười, ánh mắt hướng về phía đỉnh Thiên phần luyện khí tháp vỡ tan kia, thanh âm ôn hòa nói,

- Dị hỏa chính là thiên địa kì vật, các người lại đem nó phong ấn ở đây, có thể nói có chút quá mức tàn nhẫn, ta thân là Luyện dược sư, dị hỏa trong lòng chúng ta như là một loại tín ngưỡng, cho nên Hàn Phong muốn mời Đại trưởng lão đem phóng thích Dị hỏa ra, không nên nhốt lại nữa.

Hàn phong vừa nói ra lời này, không chỉ có đám Tô Thiên sắc mặt trở nên cực kỳ quái dị, mà những người sau lưng Hàn phong cũng là vẻ mặt cổ quái, bọn họ ở Hắc giác vực giết chóc là chuyện như cơm bữa, làm gì quan tâm đến thứ chó má bị nhốt kia, hơn nữa tối trọng yếu là thứ bị nhốt kia căn bản không phải nhân loại, mà chính là một ngọn lửa mà thôi, tuy rằng bản thân nó có năng lượng cực kỳ mạnh mẽ.

- Thật sự là cái cớ buồn cười, người nghĩ người ở Già Nam học viện đều là hài tử ba tuổi hết phải không?

Hồ Kiền cười lạnh một tiếng, vung tay lên, chỉ nghe tiếng xé gió vang lên đầy trời, chợt gần hai mươi bóng người sau lưng hiện đôi cánh bằng đầu khí bay vọt đến, nhìn chằm chằm đám người Hàn Phong.

- Muốn cướp Dị hỏa thì nói rõ trực tiếp luôn đi, nói bóng gió không hợp với thân phận của người.

Tô Thiên phát một ống tay áo, ánh mắt bỗng nhiên đảo qua đám người hình dạng cổ quái sau lưng Hàn Phong, bàn tay nhất thời hơi nắm chặt, nhàn nhạt nói:

- Ha ha, không hổ là Dược hoàng a, ngay cả thủ lĩnh của các thế lực Huyết tông, Địa viêm môn, Bát phiến môn đều có thể thỉnh đi được, lực kêu gọi này, chỉ sợ trong Hắc giác vực chỉ mình người có được a.

Hàn Phong cười cười, chợt hít một tiếng, nói:

- Nếu đại trưởng lão cũng đoán ra mục đích của ta, vậy phiền người dàn xếp một chút a, người hẳn là biết Dị hỏa đối với Luyện dược sư chúng ta trọng yếu như thế nào, chỉ cần người có thể giao Dị hỏa cho ta, mặc kệ điều kiện của người là gì, ta cũng sẽ cố hết sức thực hiện.

Tô Thiên khoé miệng khẽ nhếch châm chọc, vung tay áo bào, cười nhạo nói:

- Hàn Phong người là người như thế nào ta còn không rõ? Nếu là lão sư Dược tôn giả của người nói lời này, ta còn thật sẽ cẩn nhắc, bất quá cỡ như người, cứ tiếp tục tu luyện vài thập niên nữa đi a, Già Nam học viện có thể tồn tại sừng sững ở Đấu khí đại lục nhiều năm như vậy, cũng không phải dễ chọc.

Khuôn mặt tươi cười hơi thu liễm, Hàn Phong ánh mắt tràn ngập ôn hòa dần dần trở nên âm lãnh:

- Nếu Đại trưởng lão không giao ra, vậy cũng đừng trách Hàn Phong dùng vũ lực đoạt đi a.

Vừa nói, một cổ ngọn lửa nhìn như thủy dịch màu xanh đột nhiên từ trong cơ thể bùng ra, một cỗ cảm giác cực kỳ nóng cháy chậm rãi phát tán.

- Dị hỏa?!

Thâm lam hỏa diễm vừa xuất hiện, khắp trời vang lên tiếng kinh hô, với nhãn lực mọi người, tự nhiên liếc mắt có thể nhìn ra thân thể hỏa diễm của Hàn Phong.

Nhìn thân thể Hàn Phong bốc lên thâm lam hỏa diễm, Tô Thiên lớn tiếng quát:

- Hàn Phong, lão phu khuyên người hay là nên sớm rời đi, ta sẽ coi như chuyện này chưa từng phát sinh, nếu không ngày sau viện trưởng trở về, các người ở đây sợ một người cũng trốn không thoát.

- Ha ha, Đại trưởng lão cũng không cần đe dọa chúng ta, viện trưởng các ngươi nhiều năm như vậy chưa từng hiện thân, ai biết được hắn đã đi đâu?

Hàn Phong cười cười, nhìn về Thiên phần luyện khí tháp, ánh mắt nồng cháy:

- Hơn nữa, chỉ cần ta có được Dịch hỏa này, cho dù ngày sau hắn tới tìm ta, đến tận cùng là ai không may còn chưa biết đâu! Cho nên, ta cũng xin khuyên Đại trưởng lão, hay là giao Dịch hỏa ra đây đi, ngươi cũng rõ ràng người trong Hắc giác vực chúng ta tính tình như thế nào, vạn nhất sau này đồng loạt nổi dậy, sợ nội viện cũng là bị hủy diệt.

Hít sâu một hơi, khuôn mặt Tô Thiên xanh mét, song chưởng chậm rãi nắm chặt áo bào, hơi hơi nắm chặt, không gian lúc này kịch liệt chấn động lên, âm lãnh nói:

- Thiệt nhiều năm rồi không hề động tay, hôm nay lão phu sẽ cân nhắc một chút, xem ngươi có tư cách hay không nói lời này.

- Các vị trưởng lão nghe lệnh, bảo vệ Dịch hỏa!

Tô Thiên đột nhiên quát khê một tiếng, thanh âm như tiếng sấm vang lên phía chân trời, vang vọng mãi không ngừng.

- Bảo vệ Dịch hỏa!

Tất cả cường giả học viện đều chỉnh tề quát chói tai, thoáng một cái, một cỗ khí thế hùng hồn bạo dũng phía chân trời!

- Giận quá mất khôn, đầu tông chính xác mạnh mẽ, bất quá cũng không phải là vô địch, Hắc giác vực, vẫn như cũ không ai cùng ngươi địch nổi!

Cảm nhận được cường thế áp bách từ trong cơ thể Tô Thiên lan tràn ra, Hàn Phong thoáng lui về sau từng bước, cười lạnh một tiếng, chợt xoay người cung kính nói:

- Kim ngân tiên sinh, thỉnh ngài hiện thân a!

- Ha ha, Hàn Phong, ngươi thỉnh chúng ta ra tay đại khai sát giới, hy vọng có thể chịu được cái giá phải trả.

Hàn Phong thanh âm vừa dứt, nhất thời hai đạo tiếng cười to đột nhiên vang lên, không gian một trận dao động, hai thân ảnh một vàng một bạc, như quỷ dị xuất hiện trên bầu trời.

Nhìn trên không trung xuất hiện hai thân ảnh vàng bạc, đám người Tô Thiên sắc mặt nhất thời biến đổi, thanh âm như tiếng gió lạnh lẽo, từ hàm răng nghiền lại phát ra.

- Không nghĩ tới là ngay cả các ngươi cũng được mời đến!

Phía trên bầu trời, hai đạo thân ảnh quỷ dị hiện lên, một người kim bào, một người ngân bào, bất quá nhìn thật kỹ, lại có thể phát hiện, gương mặt hai người, cơ hồ hoàn toàn giống nhau, đều là đầu bạc râu bạc trắng, ngũ quan cũng giống như một cái khuôn mẫu ẩn ra.

Đối với thanh danh của hai người, cho dù là nội viện các vị trưởng lão cũng là cũng không xa lạ, bởi vậy sắc mặt đều cũng có chút biến hóa, này gọi là kim ngân tiên sinh, đó là hai gã cường giả đứng đầu tại Hắc Giác vực Hắc băng, hai người là huynh đệ song sinh, hơn nữa tu luyện công pháp cũng là hoàn toàn giống nhau, bởi vậy, nếu tách hai người ra, thực lực nhưng thật ra chỉ có thể xấp xỉ cùng đầu hoàng đỉnh cường giả, nhưng nếu là cộng đồng đối địch thì liên hỗ trợ cho nhau, cho dù là đối mặt đầu tông cường giả, cũng có phần thắng không nhỏ, bởi vậy, uy danh hai người ở trong Hắc Giác vực cường giả cực kỳ vang dội, thậm chí ngay cả nội viện các trưởng lão cũng đều có nghe qua.

- Các ngươi cũng muốn nhúng tay vào việc này?

Thanh âm Tô Thiên âm trầm chậm rãi nói.

- Được người khác ủy thác, có qua có lại, cũng không có biện pháp nào khác.

Kim bào lão giả hướng về phía Tô Thiên cười cười, nói.

- Tô lão đầu, ta nói ngươi hay là đem dịch hỏa cấp Hàn Phong, nếu viện trưởng của các ngươi ở chỗ này nói, chúng ta thật cũng sẽ không đáp ứng cuộc mua bán này, bất quá đáng tiếc, lão gia hỏa kia nhiều năm như vậy cũng không có tin tức, cũng không biết là đã chết hay là như thế nào.

Thanh âm Ngân bào lão giả có chút không hảo ý cười nói, thanh âm kia ngữ điệu, thế nhưng cũng là cùng với kim bào lão giả giống nhau.

- Hắc, si tâm vọng tưởng, ta cũng là muốn nhìn một chút, nghe đồn liên thủ có thể vượt giai đối địch Kim Ngân nhị lão, đến tận cùng có chỗ gì khó lường? Cho dù viện trưởng không ở chỗ này, cũng không tới phiên các ngươi qua đây giương oai!

Tô Thiên cười lạnh nói.

- Nói như vậy, các ngươi nội viện cường giả, có chút không đủ dùng a.

Kim bào lão giả hắc hắc cười nói, tuy nói Hàn Phong bên này ít người, bất quá lại thắng ở thực lực cao hơn hầu hết học viện trưởng lão, chân chính chiến đấu có thể lấy một địch hai, quá mức thì một địch ba.

Sắc mặt Tô Thiên băng hàn, không nhiều lời vô nghĩa, hai tay giơ lên, bàn bạc đấu khí ở trong lòng bàn tay trào ra, đem khoảng không xung quanh chấn động, xuất hiện một chút run rẩy.

- Tô Thiên đại trưởng lão, hỏi ngươi một lần cuối, dị hóa, ngươi đến tột cùng là giao, hay là không giao?

Tại đây va chạm, Hàn Phong kiên nhẫn cũng dần dần mất đi, nhìn Tô Thiên mọi người, nhàn nhạt nói.

Mặt Tô Thiên không chút thay đổi, quay mặt về phía Hàn Phong, chính là tay áo bào vền vền vung lên, một đạo đấu khí thất luyện cường hãn, đột nhiên từ trong tay áo bạo bắn mà ra, thẳng đến Hàn Phong!

- Hừ!

Tô Thiên ra tay trước, làm Hàn Phong sắc mặt cũng là dần dần trở nên âm lãnh, hừ một tiếng trầm đục, nắm tay hiện lên thâm lam sắc hỏa diễm, cuối cùng nhẹ nhàng vung lên, cùng đấu khí thất luyện, mãnh liệt va chạm cùng nhau.

- Thành thực!

Âm thanh vang lên trầm thấp, cỗ năng lượng gọn song tán ra, đem Hàn Phong chấn lui một quãng, mới có thể đứng vững thân hình, tuy nói có dị hóa phụ trợ, Tô Thiên dù sao cũng là đấu tông cường giả, trực tiếp va chạm, cũng không chiếm được tiện nghi cái gì.

Một kích chém ra, thân hình Tô Thiên không có chút nào đình trệ, trực tiếp hóa thành một đạo thiểm điện, nháy mắt vọt tới Hàn Phong.

- Ha ha, Tô lão đầu, còn chúng ta nữa mà.

Một kim một ngân hai đạo thân ảnh nháy mắt thoáng hiện ở trước người Hàn Phong, hướng về phía Tô Thiên bạo bắn mà đến nhếch miệng cười, chột hai bàn tay trái phải của hai người nắm chặt lại, một cỗ đấu khí cực kỳ cường hãn màu lục nhạt bạo bắn ra.

Vận vẹo thân hình né tránh đấu khí màu lục nhạt bạo bắn đến, thân hình Tô Thiên vừa động, liền xuất hiện trước mặt Kim Ngân nhị lão, nhất thời, tam phương chưởng phong lần lượt giao thủ, chưởng phong trầm thấp như sấm rền, làm người ta hoa cả mắt, tàn ảnh không ngừng liên tiếp hiện ra.

Nhìn thấy Tô Thiên bị Kim Ngân nhị lão quấn lấy, ánh mắt Hàn Phong chuyển hướng về phía đám người Hồ Kiên, vung tay lên, nghiêng đầu hướng về nhóm người phía sau cười nói:

- Kế tiếp liền phiên tới vị ngăn cản những người khác, ta đi xuống phá tan phong ấn.

- Một ít tôm tép mà thôi, giao cho chúng ta là được, hưởng hồ, máu tươi nội viện trưởng lão hương vị ra sao, ta còn chưa bao giờ nếm thử quá.

- Ha ha, đa tạ chư vị, sau chuyện này, Hàn mỗ chắc chắn hậu tạ.

Hàn Phong hướng về phía đám người Phạm Lao vừa chấp tay, thâm lam đấu khí song đực sau lưng hơi chấn động, toàn lực phóng Xuống Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

- Ngăn bọn họ lại!

Thấy thế, Hồ Kiên vung tay lên, nhất thời gần ba mươi mấy học viện cường giả phía sau, phổ thiên cái địa thiểm lược ra, đem Hàn Phong lộ tuyến ngăn trở.

- Chắc chắn, đối thủ của các ngươi là chúng ta, mười đạo nhân ảnh mang theo hơi thở nồng đậm huyết tinh, đột nhi thiểm lược mà ra, cuối cùng cùng học viện cường giả hình thành cục diện đối lập.

Hàn Phong cười hắc hắc, thân hình né tránh, tiếp tục hướng Thiên Phần Luyện Khí Tháp, mà ba mươi mấy học viện cường giả vừa mới có động tác, trước mặt hơn mười người cường giả Hắc Giác vực đỉnh, cũng nhất tề thiểm lược, lập tức mang theo vô số kinh phong, hung hăng đánh tới, cuối cùng bóng người thiểm lược, ngăn ngụt trong chớp mắt, đó là đem đội ngũ cường giả ba mươi mấy người, đều phân cách

Phía trên bầu trời, chiến đấu cực kỳ mãnh liệt, các vị đệ tử ở xa xa cũng không rõ ràng lắm trên bầu trời đã phát sinh đích xác sự tình gì, bất quá sau lúc chiến đấu bùng nổ, âm thanh năng lượng nổ mạnh liên tiếp không ngừng truyền ra, lại làm sắc mặt mọi người hơi đổi, tới hiện tại, bọn họ cũng có thể đoán ra thần bí nhân đột nhiên xuất hiện, tất nhiên là lai giả bất thiện.

Bất quá cho dù trong lòng biết như thế, một ít đệ tử có tâm muốn trợ giúp, nhưng chiến đấu ở trên bầu trời, lại khiến bọn họ theo không kịp, bởi vậy, cũng chỉ có thể trông mong nhìn khoảng không trên trời bùng nổ hỗn chiến dữ dội, trong lòng không ngừng cầu nguyện các vị nội viện trưởng lão có thể đem khách không mời mà đến này đuổi đi.

Ở trên bầu trời bắt đầu hỗn chiến, hai cánh Hàn Phong rung lên, liền xuất hiện phía trên Thiên Phần Luyện Khí Tháp, nhìn phía dưới màn năng lượng hào quang tán ra ám trầm, chưa kịp có động tác gì, một đạo tiếng gió bén nhọn, chột vang lên trên đỉnh đầu!

Khẽ cau mày, Hàn Phong chấn động hai cánh tránh được kinh phong tập kích, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy Hồ Kiên về mặt bằng hàn theo dõi hắn.

- Không cần vọng tưởng có chủ ý đối với dị hỏa!

Trong tay đầu khí hùng hồn cấp tốc ngưng tụ, Hồ Kiên trầm giọng nói.

- Bằng một người người, sợ là ngăn cản không được ta.

Nhìn Hồ Kiên thoát ly đại hỗn chiến, Hàn Phong cảm thấy kinh ngạc, chợt cười nói, bằng vào thực lực của hắn, mượn sự trợ giúp của dị hỏa, trong đấu hoàng cơ hồ ít có đối thủ, bởi vậy, tuy nói thực lực Hồ Kiên ở đấu hoàng đỉnh, nhưng thành thật mà nói vẫn chưa có kiêng kị nhiều lắm.

- Vậy thử xem.

Hồ Kiên cười lạnh một tiếng, cũng không nói lời vô nghĩa, khí thế hùng hồn trong cơ thể tràn ngập mà ra, đang lúc đầu khí bạo dũng, đem Hàn Phong nhủi mây bao vây vào, nhất thời, hai người cũng là hóa thành thân ảnh mơ hồ, lần lượt đối chiến cùng nhau.

Vì thế, phía trên bầu trời, hoàn toàn triệt để lâm vào trong chiến đấu hỗn loạn, chỗ ánh mắt nhìn tới, cơ hồ toàn bộ đều là hỏa bạo chiến đấu, thanh âm năng lượng nổ vang, âm thanh vang lên không ngừng giống như pháo.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 188: Tiêu Viêm đối kháng Đấu Hoàng (1)

Bên trong nội viện thì các thế lực của Hắc Giáp vực và toàn bộ trưởng lão của Già Nam học viện đang đánh nhau tới điên đảo đất trời, thì ngoại viện lại yên tĩnh tới lạ kì. Hoạt động của ngoại viện hoàn toàn không bị ảnh hưởng nhiều bởi những việc xảy ra trong nội viện, chỉ có điều ngoại viện không còn có trưởng lão nào canh gác nên Thương Tuyệt Chi Ngao tiến vào một cách dễ dàng.

Lăng không trên trời nhìn xuống những học viên ngoại viện vẫn đang hưởng thụ sự yên bình mà không ai biết tới nguy cơ của Già Nam học viện. Với thực lực hiện nay của Thương Tuyệt Chi Ngao thì đám học viên thực lực thấp kém bên dưới hoàn toàn không thể cảm nhận được.

Nàng đảo mắt xung quanh, mỗi một lần nhìn tới thì vị trí đó xuất hiện một con gió lạnh đột xuất rồi biến mất, chỉ trong vài hô hấp ánh mắt nàng trở nên cực độ sắc bén liếc tới một căn nhà vô cùng bình thường ở lần trong vô số phòng ốc. Thoáng chốc Thương Tuyệt Chi Ngao đã bước tới vị trí căn nhà này, từ trong lòng bàn tay ngưng tụ ra một bông hoa bằng băng rất đẹp, có điều bông hoa này chứa đựng đầu khí băng lãnh tới thấu xương dù Đấu Hoàng nhìn thấy nó cũng cảm thấy đồ mồ hôi lạnh.

Thương Tuyệt Chi Ngao đem bông hoa trong tay thả xuống. Băng hoa theo lực hút rơi xuống trên mái nhà, điều kì lạ phát sinh, bông hoa năng lượng được ngưng tụ bởi Thương Tuyệt Chi Ngao sau khi chạm tới mái nhà liền mau chóng bốc hơi biến mất không còn dấu tích.

- Rắc rắc.

Chưa tới một khắc đồng hồ thì xung quang căn nhà vang lên tiếng rạn nứt, tiếng động to dần khiến đám học viên cũng bắt đầu để ý tới.

- Mọi người không cần hoảng sợ, chấp pháp đội ở đây.

Chấp pháp đội cũng biết được có việc không hay xảy ra nên nhanh chóng tập chung ở khu vực có biến cố, đem học viên trong khu vực gần đó vây vàng sơ tán, mà tiếng động ngày càng lớn kèm theo vô vàng chấn động kinh khủng khiến mặt đất kiên cố bắt đầu nứt toác.

- Chết tiệt chuyện quái quỷ gì xảy ra thế này.

Một tên đứng trong vị trí trung tâm của chấp pháp đội, trên ngực đeo huy hiệu khác với các thành viên còn lại lên tiếng. Thực lực tên này không hề thấp chút nào bất tính Đại Đấu sư, trong ngoại viện cũng xếp nhất đẳng nên cảm thấy được chút bất thường. Nhưng vừa lên tiếng thì chấn động đột ngột ngừng lại, vết rạn nứt cũng không còn tiếp tục bành trướng.

Sự biến hóa thất tường này khiến đám học viên của ngoại viện vẫn chưa thể theo kịp, có điều dù sao cũng may là nó dừng lại.

Phía cao trên trời Thương Tuyệt Chi Ngao ánh mắt vô cảm nhìn xuống phía dưới, trên tay nàng cầm sợi đầu khí rất mỏng, giống như một sợi chỉ vậy. Cảm nhận căn nhà phía dưới bắt đầu phát ra ba động kì lạ bên trong như có gì đó muốn thoát ra ngoài thì nàng khẽ gữt đứt gọi chỉ đầu khí trong tay.

Sợi chỉ đầu khí bị sứt đứt thì chấn động này lại tiếp tục... Lần này còn kinh khủng hơn lần trước nhiều lần, đem vô số kiến trúc kiên cố xung quang làm sụp đổ. Mặt đất nhô lên nhưng cái "gai" khổng lồ lam sắc, những cái gai đó đâm xuyên qua mặt đất mà trồi lên ngày càng cao nhưng muốn chọc tới trời.

Đám học viên xung quanh, thậm chí cả chấp pháp đội có lẽ nửa đời người sống chưa bao giờ nhìn thấy tình trạng lạ lùng như vậy hoặc nói do họ chưa đạt chân tới mức độ có thể đòi núi lấp biển nên họ mới cảm thấy vậy. Trước những cái “gai” hàm chứa năng lượng bao la này thì đám học viên này cũng chỉ là một chú kiến nho nhỏ mà thôi.

- Kết lại đi Huyền Minh Tiên Liên của ta.

Thương Tuyết Chi Ngao chậm chậm nắm tay ngọc lại, theo hành động của nàng thì mấy cái “gai” từ mặt đất cũng dừng phát triển mà mau chóng chụm vào nhau hóa thành một đóa thất diệp liên hoa được điêu khắc từ băng khổng lồ cao tới năm mươi trượng. Đến lúc này đám học viên cũng hiểu ra được đây không phải là cái “gai” mà là các cánh hoa.

Tuy có vẻ rất lâu nhưng thực ra từ khi Thương Tuyết Chi Ngao thả bông băng hoa liên xuống cho tới khi băng liên kết lại cũng chỉ tiêu tốn một khắc mà thôi.

Khi đạo băng liên vừa kết lại thì hai cổ dao động vô hình cực kỳ hùng hồn từ trong căn nhà bị giam cầm bên trong kia xông phá tới.

- Rầm rầm.

Hai cổ năng lượng đánh tới cánh hoa băng phát ra tiếng chấn động tới đỉnh tai nhức óc làm đám học viên xung quanh có chịu không nổi phụt ngum máu bất tỉnh, thậm chí dù là đám chấp pháp đội cũng không ngoại lệ, có điều là kiên trì tỉnh táo được lâu hơn chút. Nói lại đi, tuy băng liên nghênh đón hai đòn công kích mạnh mẽ đó nhưng hoàn toàn không bị sây sát gì, vẫn kiên cố như cũ.

- Các hạ là ai? Tại sao lại làm việc này? Chả nhẽ các hạ thực coi thường Già Nam học viên sao?

Trong bông băng hoa xuất hiện thêm hai thân ảnh mặc áo bào màu tro phiêu đảng. Một vị mặc áo bào tro ngẩng đầu nhìn lên vị trí của Thương Tuyết Chi Ngao đang đứng tiếng hỏi.

Thương Tuyết Chi Ngao yên lặng không đáp lại. Vị áo tro còn lại cũng lên tiếng đe dọa:

- Xem ra Già Nam học viện đã im lặng tại Hắc Giáp vực nhiều năm khiến Hắc Giáp vực quên mất sự khủng bố của chúng ta như nào rồi. Giám chạy tới đầu chúng ta gây sự.

- Các vị không phải tốn công mồm mép nữa... Chả nhẽ các vị không cảm nhận được nội viện xảy ra bất thường sao? Nếu không chả nhẽ ta còn có thể tự dung xuất hiện trước mặt các vị. Sau việc này có lẽ Già Nam học viện cũng chỉ còn là lời truyền miệng thôi.

Thương Tuyết Chi Ngao cuối cùng cũng lên tiếng, chỉ là giọng điệu của nàng tuy lạnh lẽo vô cảm nhưng người khác vẫn cảm thấy sự kinh miệt từ lời nói.

Hai người mặc áo bào tro không lên tiếng phản bác vì họ thực sự cảm nhận được điều bất thường của nội viện. Nhưng chỉ cần không có ảnh hưởng gì tới tồn vong của cả học viện thì học không ra mặt can thiệp và cũng tránh đi sự tồn tại của họ trước nhiều người.

- Mà các ngươi cũng không cần tốn công phá Huyền Minh Băng Liên làm gì, tuy thực lực các ngươi rất mạnh nhưng muốn phá được nó thì cũng phải tiêu tốn rất nhiều thời gian và sức lực của bản thân. Đến lúc đó dù thoát ra thì các ngươi cũng không phải đối thủ của ta. Hơn nữa các ngươi cũng chỉ là hai cái hóa thân... muốn phá được nó chỉ là vọng tưởng.

- Điều đó cũng chưa chắc, tuy ngươi thực lực Đấu Tông nhưng cũng chỉ cao nhất là tam tinh Đấu Tông thì triển chiêu này e khiến ngươi cũng trong thời gian ngắn không thể vận dụng đấu khí quá độ nên cũng là một chín một mười thôi.

Ba người thực lực siêu việt trong trận thế giằng co, có điều việc này đúng với mục đích Thương Tuyết Chi Ngao xuất hiện ở đây. Câu được càng nhiều thời gian thì càng có lợi cho Cơ Huyền

.....

Nội viện.

Thanh niên vô diện bạch y vẫn thong dong ngồi quan sát trận long tranh hổ đấu giữa các thế lực kia với nhau.

- Bên Thương Tuyết khá ổn định, xem ra nàng cảm chân được hai lão già bắt từ kia. Bên này thì... chắc, để Phạm Lao quần lấy Tiêu Viêm làm hắn bận rộn nào ngờ lại ra một đồng hòn đá cản đường... Liễu Kinh, Lâm Tu Nhai, Tử Nghiên sao một đồng kẻ chưa bao giờ gặp mặt đúng là phiền phức mà. Phạm Lao đừng có dây dưa với Tiêu Viêm nữa, đem bọn cản đường diệt sạch đi.

Bạch y vô diện thanh niên trầm giọng hạ lệnh với Phạm Lao. Thời gian không có nhiều muốn lấy được Văn Lạc Tâm Viêm trước mặt đám này thì không còn kiên trì nhiều như vậy.

Phạm Lao nhận mệnh lệnh nét mặt trở nên âm trầm. Tay áo bào vung lên, mấy trượng rộng thùng thình biến máu kia nhất thời quay cuồng dựng lên, mà thân hình Phạm Lao cũng là lần nữa ẩn trong đó, biến máu này là công pháp hắn đã tu luyện đến tình trạng lô hỏa thuần thanh, sử dụng đấu khí ngưng hóa ra, bao lấy thân thể, mặc kệ công kích hay trình độ khôi phục đấu khí, đều sẽ được biến máu này tăng cường, lại còn có thể trợ giúp ẩn tàng thân hình, Phạm Lao kia có thể trong Hắc giáp vực tàn bạo kia thành lập Huyết tông, hơn nữa còn đem phát triển đến làm bá chủ một phương, chính là nhờ công lao của biến máu này.

Theo thân thể Phạm Lao biến mất trong biển máu, nhất thời hơi thở cũng trở nên mạnh mẽ hơn nhiều, tràn ngập phía chân trời kia, mùi máu tươi cũng nhanh chóng tăng vọt, tới cuối cùng, chung quanh bầu trời to lớn kia, đều mơ hồ mang một chút màu đỏ sẫm.

Xa xa phía dưới, vô số đệ tử mở to mắt nhìn khoảng không trên trời tràn ngập huyết sắc nhân nhật, cho dù là cách khá xa, nhưng mùi máu tươi kia vẫn là xộc thẳng vào mũi, làm không ít người tâm ý phát lạnh.

Có điều Phạm Lao chưa kịp ra tay thì bên cạnh Tiêu Viêm bỗng bạo phát ra thực lực kinh thiên, hơi thở mạnh mẽ không kém Đấu hoàng cường giả, không chỉ làm vô số đệ tử xa xa trợn mắt há hốc mồm, mà ngay cả chiến trường hỗn loạn trên bầu trời cũng bởi vậy mà thoáng xuất hiện một chút yên tĩnh.

Tiêu Viêm cười, ngón tay chậm rãi vuron, sau đó chỉ thẳng hướng biển máu, thời gian lúc này thoáng đình trệ, nháy mắt sau, tràn ngập vô tận hỏa diễm, cấp tốc bay tới, trong vô số ánh mắt kinh ngạc, nhanh chóng ngưng tụ thành một biển lửa, mà bên trong nó, là một mảnh huyết khí từ biển máu cấp tốc bay ra.

- Biển máu ta cũng đốt.

Thanh hỏa thổi quét phía chân trời, mắt nhìn có thể thấy không gian lúc này đều xuất hiện từng trận cảm giác vận vẹo, một cỗ hơi nóng cháy, theo không khí truyền bá, đem toàn bộ nội viện bao bọc bên trong, trên mặt đất, từng đạo ánh mắt trợn mắt há hốc mồm nhìn lửa cháy quét ra như một đồng cỏ lửa, đều nhón không được lau mồ hôi lạnh, loại uy thế khủng bố này, quả nhiên là có điểm quá mức a.

Trung ương của thanh hỏa đầy trời, là một đoàn biển máu chừng một trượng, lúc trước còn cực kỳ kiêu ngạo, giờ khắc này, biển máu vì sức nóng khủng bố của ngọn lửa chung quanh, nhanh chóng cuộn mình dựng lên, một cỗ huyết vụ nhân nhật từ giữa không trung bốc lên không ngừng, cuối cùng hóa thành hư vô.

Mà ở huyết vụ không ngừng bốc lên không trung, diện tích biển máu cũng là chậm rãi rút lui, với tốc độ này, chỉ sợ không chịu được lâu, sẽ bị biển lửa chung quanh làm bốc hơi thành một mảnh sương mù a. Biển máu vốn ý vào năng lượng âm hàn sắc bén, đã hoàn toàn mất đi tác dụng, hơn nữa tại loại sức nóng chói đốt này, diện tích biển máu, cũng là chậm rãi thu nhỏ lại, với tốc độ này, sợ là không chống đỡ được bao lâu thời gian.

Phạm Lao ấn kết trong tay đột nhiên kết động, nhất thời, biển máu bị thanh hỏa bao vây đang thu nhỏ lại đột nhiên kịch liệt bốc lên, chợt cấp tốc co rút lại, một tia huyết khí rất nhanh tiến vào trong cơ thể.

- Huyết biến!

Theo huyết khí tiến vào, biển máu tràn ngập kia nhanh chóng hư bạc, mà ánh mắt Phạm Lao kia lại chậm rãi trở nên huyết đỏ lên, hơn nữa hai tay khô héo, càng thêm tái nhợt, chỗ đầu ngón tay, móng tay huyết sắc bén nhọn quỷ dị dài ra, giống như lưỡi dao vô cùng sắc bén, dưới ánh mặt trời phản xạ ra sáng bóng âm lãnh.

Lưng khẽ run lên, một cỗ huyết khí phun dũng ra, huyết sắc bao trùm hai cánh sau lưng, nhất thời, hai cánh đầu khí một trận mấp máy, nháy mắt sau, hình dạng xảy ra chút biến hóa, chính thể nhìn qua, trở nên càng thêm thon dài cùng quỷ dị, mơ hồ nhìn lại, liền giống như cánh chim kết hợp với cánh dơi vậy.

Cuối cùng, sau khi một luồng huyết khí tiến vào cơ thể Phạm Lao, biển máu tràn ngập kia nhất thời hoàn toàn tiêu tán.

Tiêu Viêm nhìn Phạm Lao trước mặt tạo hình biến hóa như vậy, trong mắt cũng hiện lên một chút kinh dị, hiện tại người này, bất luận là phương diện khí thể hay là tốc độ vận chuyển đều so với lúc trước mạnh hơn rất nhiều, xem ra, sau khi bị dị hỏa chà đạp, lão gia hỏa này rút cuộc bắt đầu thi triển bốn sự chân chính.

- Như thế có thể còn chưa đủ, ngươi vẫn vì con của người chết trong tay ta mà canh cánh trong lòng, ta đây cũng không phiền đưa ngươi đi gặp nó.

Tiêu Viêm buông tay, hướng về phía Phạm Lao cười nói, tiếng cười kia, dừng ở trong tai người nghe, lại là cực kỳ không tốt cùng chanh chua, thể cho nên về mặt âm lãnh càng khiến người khác thêm thấy lạnh lẽo tâm can.

Phạm Lao không đáp, một vòng quang mang huyết sắc nhân nhật theo trong cơ thể lan tràn ra, hơi nóng chung quanh nhất thời bị ngăn cách ra, hai cánh sau lưng Phạm Lao hơi rung lên, nhất thời hóa thành một chút tia chớp huyết sắc, nháy mắt thiểm lược ra thanh hỏa vây quanh, xuất hiện cách bọn người Lâm Tu Nhai không đầy mười thước mà ra tay.

Hiện tại mục tiêu của Phạm Lao không còn là Tiêu Viêm nữa mà là đám người Lâm Tu Nhai.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Tiêu Viêm đối kháng Đấu Hoàng (2)

Bàn tay tái nhợt như cây khô đột nhiên chuyển động, nhanh như chớp kết xuất ấn kết quỷ dị, chỉ thấy một trận đầu khí màu đỏ bốc lên, phun trào ra, cuối

cùng dưới sự chuyển động của bàn tay, một huyết mâu đỏ sậm nhanh chóng ngưng tụ, xuất hiện trước ánh mắt chăm chú của mọi người.

Huyết mâu ngưng thực, Phạm Lao tay trao vung lên, nắm chặt nó trong tay, ngẩng đầu hướng về phía Lâm Tu Nhai, miệng khẽ nhếch, lộ ra răng nanh bén nhọn trắng hếu.

Hai cánh sau lưng đột nhiên chấn động, nhất thời một tiếng rít gào bén nhọn lại lần nữa vang lên, mang theo sát ý hỗn loạn vô cùng, từ trong miệng Phạm Lao bạo rống ra, mà trong luồng sóng âm to rõ đó, thân hình hắn như ngư gió mà đi, hóa thành một đạo huyết ảnh cực kỳ mơ hồ nhanh như chớp đến gần bọn họ, kinh phong bao bọc trường mâu trong tay, cực kỳ tàn nhẫn đâm thẳng đến vị trí trái tim.

Sau khi sử dụng cái gọi là "huyết biến", Phạm Lao tuy vẫn chưa có dấu hiệu tăng vọt đấu khí, bất quá tốc độ lại tăng lên rất nhiều, thậm chí động tác vừa này, rất nhiều người chỉ có thể nhìn thấy hắn ngời hơi hơi run rẩy, chợt nhìn lại lần nữa thì kinh hãi phát hiện, đạo thân ảnh kia đã dần dần trở nên hư ảo, hiển nhiên, đây là bởi vì khi tốc độ đã đạt đến một giới hạn nào đó, sẽ để lại tàn ảnh.

- Lão cầu khốn nạn.

Thấy hành động của Phạm Lao thì Tiêu Viêm biến sắc, iêu Viêm tay áo bào vung lên, nhất thời thanh sắc hỏa diễm thổi quét phía chân trời kia cấp tốc mấp máy, cuối cùng lại lần nữa ngưng tụ thành hai đạo như hai con rắn lửa màu phi thúy, thiểm lược quay về, theo đầu ngón tay, chui vào trong thân thể.

Đấu khí bạo phát đem thân thể gia tốc tới cực hạn xuất hiện trước mặt của Phạm Lao đối chiến.

Đồng tử tối đen, huyết sắc trong mắt cấp tốc phóng đại, trong nháy mắt, huyết sắc quang đột nhiên hóa thành khuôn mặt dữ tợn, huyết sắc mâu sắc bén xuyên thấu không khí trở ngại, mang theo kinh phong lạnh lẽo, bắn thẳng đến.

- Đỉnh!

Bóng đen rộng thùng thình đột nhiên thoáng hiện ra, thật dày, giống như một tấm chắn, đứng sừng thẳng tắp trước mặt Tiêu viêm, huyết mâu thật mạnh đâm vào, nhất thời, một cỗ kinh phong giống như gió bão, mạnh mẽ quay cuồng, thổi quét ra, thậm chí mơ hồ còn nghe thấy tiếng gió, sấm cực nhỏ.

Hai cánh hỏa diễm sau lưng vô mãnh liệt một trận, Tiêu Viêm cước bộ lui ra sau hai bước, cánh tay hung hăng vung lên, lúc này mới đem nợ kích của Phạm Lao ngăn cản xuống.

Ánh mắt nhẹ nâng, đảo qua huyền trọng thước, nhìn Phạm Lao kia âm hàn dữ tợn, khuôn mặt đôi mắt tràn ngập huyết sắc, phóng thích sát ý vô cùng cùng huyết tinh.

- Từ Nghiên mang Liễu Kinh cùng Lâm Tu Nhai rời đi, nơi này giao cho ta.

Chu miệng, Từ Nghiên có chút không muốn gật gật đầu:

- Được rồi, bất quá lão gia hỏa kia rất đáng giận, ngươi phải giúp ta hung hăng giáo huấn hắn một chút.

- Không thành vấn đề.

Tiêu Viêm cười gật đầu, nhìn nụ cười sáng lạn kia, Phạm Lao cách đó không xa đột nhiên thấy lạnh cả người.

Nhìn thấy Tiêu Viêm gật đầu đáp ứng, Từ Nghiên lúc này mới một tay giữ chặt Liễu Kinh, sau đó thân hình chợt lóe, xuất hiện sau lưng Lâm Tu Nhai.

- Muốn chạy sao.

Phạm Lao cười lạnh nhìn ba người Từ Nghiên đang rời đi, cánh tay trắng nhợt khô héo đột nhiên run lên, nhất thời năm cỗ huyết sắc đấu khí hùng dũng bay ra, đọng lại thành ba con huyết xà trắng kiện to chừng cánh tay. Phạm Lao bấm tay bắn ra, huyết xà đột nhiên vọt tới, cái miệng đỏ như máu mở lớn dữ tợn, một cỗ tanh hôi ập vào mặt.

Huyết xà nháy mắt đã vọt tới. Từ Nghiên cảm nhận được trong cơ thể huyết xà ẩn chứa năng lượng cuồng bạo dày đặc, sắc mặt thoáng ngưng trọng, bàn tay chậm rãi mở ra, năm ngón tay nhắm ngay huyết xà kia:

- Phá!

- Thịnh thịnh!

Theo thanh âm vang lên, năm ngón tay Từ Nghiên bỗng nắm chặt lại. Nhất thời, một cỗ tia chớp vô hình dao động dần khuếch tán ra, không gian mười thước trước mặt giống như bị một cỗ cự lực khủng bố làm cho vặn vẹo. Huyết xà vừa vặn bay qua bay qua chỗ này, liền bị bóp nát thành một cỗ huyết vụ.

Từ Nghiên một kích bóp chết một con Huyết xà, nhưng lại bị hai Huyết xà còn lại làm cho có chút luống cuống chân tay. Liễu Kinh cùng Lâm Tu Nhai, hai người bấm tay, bắn ra hai đạo kinh phong, đem hai con Huyết xà đánh cho rách tả tơi thành một đoàn huyết vụ.

- Đừng quên đối thủ của ngươi là ai.

Nhất thời như quý mị nương theo huyết mâu, năm ngón tay nắm chặt, trên tay thanh hỏa diễm lượn lò, nóng cháy hỗn loạn, không hề nhân nhượng hướng khuôn mặt Phạm Lao đập tới.

Đối với Tiêu Viêm như cá chạch trơn trượt kia, Phạm Lao trên tay phải đồng dạng huyết khí lượn lò, sắc bén như đao, móng tay nhẹ nhàng dài ra, chỉ nghe tiếng vang "xuy lạp" rất nhỏ, không gian lúc này liền giống như bị xé rách.

Năm ngón tay khép lại, tựa như một thanh huyết kiếm sắc bén, trực tiếp hướng năm tay Tiêu Viêm đâm tới, kinh phong bén nhọn, lưỡi đao như tờ giấy mỏng, làm người khác thân thể hơi lạnh, cảm thụ được huyết kiếm trao kia ẩn chứa kinh lực bén nhọn, Tiêu Viêm mày hơi nhíu lại, nghe thanh âm kia, xem ra trình độ sắc bén của móng tay này, chỉ sợ không kém huyết mâu kia, như vậy trực tiếp dùng nhục quyền va chạm, lại là có chút bất lợi.

Ý niệm trong lòng cấp tốc xẹt qua, trong chớp mắt, cánh tay Tiêu Viêm lại đột nhiên biến hóa. Phía trên năm tay đang bao phủ thanh sắc hỏa diễm, đột nhiên hỏa diễm rời tay, hóa thành một quả thanh sắc hỏa cầu, hướng về phía Phạm Lao bắn tới!

Hỏa diễm rời tay, giống như một quả đạn pháo, chỉ một chốc, đem sức nóng lúc trước đè nén lại hoàn toàn bạo phát ra, nhất thời màu sắc trở nên thâm trầm hơn nhiều, hỏa cầu xẹt qua, ngay cả không gian cũng xuất hiện một chút nếp nhăn, giống như trên khoảng không sa mạc, vụn vụn mà hư ảo.

Phạm Lao nở nụ cười nhạt, năm ngón tay sắc bén đột nhiên bị thu hồi lại, huyết dịch đạt tới cực hạn xuất hiện ở phía Tử Nguyên đang bị huyết xà quấn lấy.

Liễu Kinh cùng Lâm Tu Nhai bất chấp thương thế tham chiến, hai người nắm tay, bắn ra hai đạo kinh phong, đem hai con Huyết xà đánh cho rách tả tơi thành một đoàn huyết vụ.

Thấy Phạm Lao tiến tới Tử Nghiễm điểm mũi chân một cái, thân hình nhỏ lao ngược lại, xuất hiện trước người Phạm Lao, vòng eo hơi uốn, bàn chân nhỏ nhắn tinh tế xoay một hình cung tròn, hung hăng hướng sau đầu đối thủ đá tới.

Đôi tay khô héo cấp tốc chuyển động, một cổ huyết sắc năng lượng đột nhiên từ trong cơ thể Phạm Lao trào ra, cuối cùng ngưng tụ bên trên thân thể hẳn một đạo tựa như tấm màng năng lượng bằng máu.

"Phanh!" Chân Tử Nghiễm mang theo lực bạo âm trầm, hung hăng đá lên Huyết sắc trảo. Nhất thời, một đạo tiếng oanh tạc nặng nề vang lên, bề mặt Huyết sắc năng lượng trảo lập tức bị chấn động.

Mũi chân ẩn chứa kinh lực khủng bố, Tử Nghiễm trực tiếp đem Huyết sắc năng lượng trảo đánh cho lõm sâu vào trong. Bất quá, ngay khi mũi chân chỉ còn cách khuôn mặt Phạm Lao vèn vèn nửa tấc, thì khí thế mạnh mẽ rốt cục bị Huyết sắc năng lượng trảo hoàn toàn hoá giải. Một tiếng "Băng" tiếng vang, Huyết sắc năng lượng trảo đột ngột hung hăng bật ngược lại, đem mũi chân Tử Nghiễm dội ra, cách xa khỏi thân thể Phạm Lao.

Tử Nghiễm thấy thế công bị cản trở lại, khề hừ một tiếng, thân thể mượn cổ phản lực kia, thoáng di động rồi chọt loé lên cấp lấy Lâm Tu Nhai và Liễu Kinh bỏ chạy.

- Huyết Ma Thủ.

Theo tiếng quát vang lên, trên bầu trời cuồng phong đột nhiên đại chấn, trong gió thậm chí còn mang theo một tia huyết tinh, một bàn tay bằng máu khổng lồ tầm hai trượng, đột ngột xuất hiện, hung hăng hướng nhóm Tử Nghiễm đập xuống.

- Thịnh liệt son! Thanh yên kiếm cương!

Ngay lúc huyết thủ khổng lồ hung hăng đánh xuống, một tiếng hét lớn đột ngột vang lên. Tiếng phá phong bén nhọn vang vọng, một đạo đậm kim sắc kinh phong sắc bén bạo bắn từ phía chân trời và một trận kiếm minh thanh thủy, năng lượng cấp tốc ngưng tụ, trong nháy mắt, toàn bộ thân kiếm đều được năng lượng bao phủ, thậm chí chung quanh thân kiếm còn hiện ra hơn mười đạo lốc xoáy, điên cuồng xoay tròn.

Sau tiếng quát lạnh, trường kiếm đột nhiên rời tay, cùng hơn mười đạo lốc xoáy hợp nhất lại, cuối cùng hoá thành một đạo tia chớp mơ hồ lặng yên không một tiếng động, bắn thẳng đến huyết thủ, cuối cùng cùng huyết thủ oanh kích thật mạnh. Nhất thời, chân trời như vang tiếng sét đánh, năng lượng mãnh liệt tùy ý trào ra, đem cả không gian kịch liệt rung động.

- Tiếp thủ chiêu này xem... Phệ huyết ấn!

Tiếng quát lạnh từ biển máu vang lên, biển máu mãnh liệt quay cuồng, một đạo huyết thủ ẩn tạo hình có chút kỳ lạ âm trầm từ biển máu bạo bắn ra, trên đường đi, toả ra từng trận huyết khí.

- Xuy.

Ngay lúc huyết thủ ẩn sắp nện thật mạnh xuống thân thể Tử Nghiễm, đột nhiên có tiếng sấm nhân nhạ phía chân trời vang vọng. Chợt, tất cả ánh mắt đang nhìn chăm chăm chiến trường nhất thời co rút lại! Sau khi tiếng sấm vang lên chốc lát, một đạo bóng đen như quý mị xuất hiện trước mặt Tử Nghiễm, tay vung lên, một cổ thanh sắc hỏa diễm hùng hồn thổi quét ra, đem Huyết thủ ẩn ngăn lại.

- Ra tay độc ác như vậy với một cô gái.

Tiêu Viêm quả nhiên cũng đuổi đến nơi rồi, nhưng lúc này sắc mặt hẳn thoát trắng bệch. Xem ra đuổi theo Phạm Lao và bảo vệ nhóm người Tử Nghiễm tốn rất nhiều sức của hắn, nếu như Tiêu Viêm nhân lúc Phạm Lao ra tay với Tử Nghiễm rồi tấn công thì Phạm Lao đã chết vài lần rồi nhưng bản lĩnh anh

hùng nổi lên đánh vậy.

Phạm Lao nhìn thấy Tiêu Viêm lần nữa xuất hiện thì cười lớn, hai cánh tay chụm lại đánh ra một đồng thủ ấn kì dị. Huyết sắc trong ánh mắt cũng dần dần mờ đi, thế nhưng trên đầu trời huyết khí mau chóng ngưng kết thành một đối thủ chường hắc sắc khổng lồ!

Sắc mặt Tiêu Viêm tại hắc thủ khổng lồ ngưng tụ kia, dần dần trở nên ngưng trọng, hẳn có thể cảm giác được rõ ràng, Phạm Lao lúc này công kích sợ là thật sự đạt tới tình trạng toàn lực, một Đấu hoàng toàn lực đánh một kích, đủ để chấn vỡ một ngọn núi, bởi vậy, cho dù là có thêm lực lượng Dược Lão phụ trợ, Tiêu Viêm vẫn ra không dám có một chút khinh thường.

- Đại Bi Âm Ma Thủ!

Một đối thủ chường khổng lồ rít gào phóng tới, giống như Cự Ma tiền sử tạo ra áp lực vô tận cho người khác. Vô số người phía dưới đột nhiên cảm giác được một cỗ hơi thở huyết tính nồng đậm đập vào mặt, tuy mặt trời chói chan chiếu rọi nắng hè xuống, nhưng mọi người vẫn là có cảm giác như ở chỗ vực sâu, cả người phát lạnh, nguyên bản bầu trời đang trong sáng, lúc này như bị huyết khí mỏng lung bao phủ, toàn bộ thiên địa hoang vắng mà âm trầm.

- Diễm phân phê lăng thước!

Sau tiếng quát một chốc, một đạo năng lượng màu xanh khổng lồ ước chừng hơn mười phụ bạo bắn ra, lướt qua, không gian ven đường không ngừng bị đánh rách tả tơi, vụn vụn như thủy tinh vỡ!

Trong vô số đạo ánh mắt ẩn chứa các loại cảm xúc, năng lượng màu xanh chớp động, vền vền trong một cái nháy mắt, cùng huyết sắc làm thiên địa biến sắc kia, như vụn thạch, âm âm va chạm.

- Oanh!

Núi lở đất rung vang lên như sấm nổ, ở xa xa phía trên bầu trời, ầm ầm vang vọng, giờ phút này, vô số người dưới tác động của âm thanh lớn, hai tai ngấn ngùi lâm vào tình trạng giống như bị điếc.

Trên bầu trời trong xanh, một đạo năng lượng gọn sóng, tựa như vòi rồng hung mãnh, từ nơi tiếp xúc của luồng thanh sắc năng lượng với huyết sắc năng lượng bùng phát mà ra, tức thời trong ánh mắt vô số tia kinh hãi, cuộn cuộn khắp nơi!

Tại nơi năng lượng va chạm, không gian không chịu nổi vụn vụn, có thể thấy được cả vết rách không gian, ở bên trong Tiêu Viêm lần này toàn lực cùng Phạm Lao ngạnh kháng, thậm chí ngay cả không gian thiếu chút nữa trực tiếp bị phá tan, va chạm với Đấu Hoàng cường giả, như thế cũng thật đáng sợ.

Nơi thanh sắc hóa diễm và huyết sắc năng lượng xung đột tràn ngập năng lượng phong bạo, to lớn khoảng chừng mấy chục trượng, giống như quái vật khổng lồ hoành thiên lập địa, lúc này phong bạo điên cuồng xoay chuyển, phóng xuất ra lực phá hoại, trên bầu trời cho dù là các vị cường giả, cũng không khỏi có chút biến sắc.

Năng lượng phong bạo tiếp xúc bên dưới nội viện, ngay lúc này vô số lầu các phòng ốc... bị phá hủy hoàn toàn, trừ bỏ bên ngoài Hắc sắc Thiên Phần Luyện Khí Tháp, ở chung quanh mấy trăm thước nơi tất cả phòng ốc thậm chí cây cối, lúc này đều bị gió lốc kia thổi quét, bị phá hủy thành một mảnh phế tích! Lực phá hoại thật kinh khủng, dù được lệnh ở xa tránh né chiến loạn các học viên phải trốn mất há hốc mồm.

Phong bạo tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, đem một góc nội viện phá hư rồi tỉnh rồi mù, gió lốc kia thổi quét cũng dần dần suy yếu, cho đến khi cuối cùng hoàn toàn tiêu tán.

Phong bạo tán đi, bầu trời um ám thoảng chốc khôi phục xanh trong, nhưng lại lưu một đồng mảnh hỗn độn.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Di hỏa bạo phát

Tầm mắt di chuyển tới toàn bộ chiến trường trên bầu trời, chỉ thấy được nhân ảnh, đấu khí va chạm mà sinh ra tiếng nổ mạnh không dứt bên tai, đôi khi có lúc có cả biệt cường giả tham gia chiến trường vắng ra, nhìn theo thân hình lác lác, hiển nhiên là bị thương không nhẹ, bất quá làm cho mọi người trong lòng an tâm một chút, cường giả bị thương xuất trường, đều không phải là chỉ có Già Nam học viện trưởng lão, người của Hắc Giác vực, cũng có một ít ở trong hỗn chiến, bị người liên thủ công kích mà thụ thương.

Đương nhiên, cơ hồ quyết định vòng chiến lần này chính yếu là tranh đoạt di hỏa, vẫn như cũ trên người Tô Thiên hay là Kim Ngân Nhị lão, tầm mắt mọi người đối với chỗ kia vòng chiến nhìn lại, như cũ chỉ có thể nghe thấy năng lượng va chạm lúc này vang lên nổ lớn "oanh long long", bằng mắt thường dĩ nhiên là khó có thể phát hiện bóng người, chỉ có thể cẩn thận neho mắt, mới có thể thấy mờ mờ thân ảnh ba đạo dây dưa không dứt.

Trận này cùng Hắc Giác vực xung đột, hình như đã nhiều năm qua, lần này quy mô khổng lồ nhất, một lần nhiều cường giả tham chiến nhất, năng lượng cơ hồ che lấp mặt trời, nhìn xuống phía dưới kia những học viên lòng tràn đầy cảm xúc bốc lửa, người sống một đời, khổ tâm tu luyện, để làm gì, không

phải là thiết lập thực lực đứng đầu hơn nữa trở thành cường giả làm người khác ngẩng lên ngược nhìn hay sao?

Trong khi lực chú ý của mọi người đều đặt ở đại hỗn chiến trên bầu trời, lại không ai phát hiện, phía dưới chiến trường kia mơ hồ một tầng Hắc sắc năng lượng phá vỡ nơi mũi đỉnh Thiên Phần Luyện Khí Tháp, không biết từ khi nào, lần nữa đã lặng lẽ trở nên hư mỏng thêm, thậm chí, nếu cẩn thận xem xét, có thể mơ hồ thấy dưới tầng năng lượng kia là một đôi mắt tam giác âm lãnh thật lớn!

Cặp mắt rắn âm lãnh chậm rãi ở trên bầu trời di động tới, cuối cùng lưu tại trên thân Hàn Phong cùng Tiêu Viêm, đặc biệt khi này trên thân thể hai người dị hóa đang tăng lên cao, mà nhiệt độ bên trong của con rắn kia, cũng lặng lẽ tăng vọt rất nhiều, hơn nữa, có chút tham lam cực kỳ nhân tính hóa, cũng theo đó mà sinh ra.

Xem ra, không chỉ có Tiêu Viêm bọn họ muốn đem Văn Lạc Tâm Viêm cắn nuốt, mà ở phía sau kia có người tựa hồ đối với bọn họ cũng có đồng dạng tâm tư.

Mà những điều đó mọi người không hề hay biết, chỉ có một người vẫn luôn quan sát cuộc chiến này mới phát giác ra. Vô diện bạch y thanh niên lần nữa phân phó:

- Hà Kim, người tạo nên chút kích thích với tiểu hỏa mãng giúp nó phá phong ấn thoát ra đi.

Lần này không có người đáp lại, có điều bên phía chiến trường kia một kẻ giống như cái xác khô, không một chút khí tức bắt đầu động đậy, di chuyển xuyên qua cuộc chiến như vô hình, Cũng vì hắn không có hơi thở nên không có kẻ nào biết được sự tồn tại của hắn. Ngẫu nhiên gặp vài kẻ cản đường dù là người của Hắc Giáp vực hay người của Già Nam đều bị hắn lạnh lùng giết chết.

Còn về phía chiến trường thì Núi lở đất rung vang lên như sấm nổ, ở xa xa phía trên bầu trời, ầm ầm vang vọng, giờ phút này, vô số người dưới tác động của âm thanh lớn, hai tai ngẩn ngơ lâm vào tình trạng giống như bị điếc.

Trên bầu trời trong xanh, một đạo năng lượng gọn sóng, tựa như vòi rồng hung mãnh, từ nơi tiếp xúc của luồng thanh sắc năng lượng với huyết sắc năng lượng bùng phát mà ra, tức thời trong ánh mắt vô số tia kinh hãi, cuộn cuộn khắp nơi!

Tại nơi năng lượng va chạm, không gian không chịu nổi vặn vẹo, có thể thấy được cả vết rách không gian, ở bên trong Tiêu Viêm lần này toàn lực cùng Phạm Lao kháng, thậm chí ngay cả không gian thiếu chút nữa trực tiếp bị phá tan, va chạm với Đấu Hoàng cường giả, như thế cũng thật đáng sợ.

Nơi thanh sắc hòa diễm và huyết sắc năng lượng xung đột tràn ngập năng lượng phong bạo, to lớn khoảng chừng mấy chục trượng, giống như quái vật khổng lồ hoành thiên lập địa, lúc này phong bạo điên cuồng xoay chuyển, phóng xuất ra lực phá hoại, trên bầu trời cho dù là các vị cường giả, cũng không khỏi có chút biến sắc.

Năng lượng phong bạo tiếp xúc bên dưới nội viện, ngay lúc này vô số lầu các phòng ốc... bị phá hủy hoàn toàn, trừ bỏ bên ngoài Hắc sắc Thiên Phần Luyện Khí Tháp, ở chung quanh mấy trăm thước nơi tất cả phòng ốc thậm chí cây cối, lúc này đều bị gió lốc kia thổi quét, bị phá hủy thành một mảnh phế tích! Lực phá hoại thật kinh khủng, dù được lệnh ở xa tránh né chiến loạn các học viên phải trốn mất há hốc mồm.

Phong bạo tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, đem một góc nội viện phá hư rồi tỉnh rồi mù, gió lốc kia thổi quét cũng dần dần suy yếu, cho đến khi cuối cùng hoàn toàn tiêu tán.

Phong bạo tán đi, bầu trời um ám thoáng chốc khôi phục xanh trong, nhưng lại lưu một đồng mảnh hỗn độn.

Xa xa trên bầu trời, Phạm Lao sắc mặt dữ tợn giờ phút này đã nổi lên một chút nhàn nhạt tái nhợt, hiển nhiên, lúc trước thi triển ra Đại Bi Âm Ma Thủ, đấu kỹ cường hãn bậc này, đó cũng là tạo thành tiêu hao khá lớn. Có điều Tiêu Viêm cũng không có vẻ gì là ảnh hưởng nhiều tới bản thân cả.

Tiêu Viêm cơ hồ không một chút chần chờ, bàn tay vừa lật, huyền trọng thước bị thu vào trong nạp giới, mắt đi sức nặng vũ khí trời buộc, tốc độ của Tiêu Viêm, cũng đột nhiên tăng vọt.

Dưới lòng bàn chân ngân sắc quang mang chợt lóe rồi biến mất, mờ nhạt tiếng sấm vang vọng không gian, lúc này thân hình run lên, hóa thành một đạo hắc tuyến, gần như tia chớp, hướng đến Phạm Lao phóng tới!

Hai người lại tiếp tục đối kháng thành một tràng.

Đột nhiên lúc nào, một đạo thanh thúy thanh âm năng lượng vỡ tan, vang vọng trong thiên địa.

Thanh âm kia tuy không to rõ, nhưng lại giống như có ma lực, làm cả bầu trời chiến trường liền bị đình trệ, từng đạo ánh mắt đột nhiên hạ dãi, cuối cùng lưu lại trên đỉnh Thiên phần luyện khí tháp đã vỡ tan, nhất thời mọi người sắc mặt đều đại biến!

- Nguy rồi, súc sinh này thế nào lại đột phá phong ấn.

Thanh âm kia vang lên một chốc, Tô thiên sắc mặt nhất thời biến hóa, ánh mắt chuyển hướng đến Thiên phần luyện khí tháp, thanh âm không che dấu được kinh hãi.

- Đây là dị hóa của Thiên phần luyện khí tháp sao? Không nghĩ tới nó đã ngưng tụ được linh trí?

Hàn Phong ánh mắt cũng theo hướng thanh âm phát ra, hướng về đỉnh tháp, hai mắt cuồng nhiệt, thân thể lúc này đều kích động.

Trên đỉnh tháp, màng năng lượng màu đen không biết từ hi nào, đã bạo liệt ra. Trong bóng tối, một đôi xà đồng phát hỏa nóng cháy, chậm rãi hiện lên, cuối cùng đảo qua mỗi người trên bầu trời, làm bọn họ cả người đều phát lạnh.

Tất cả mọi người dường như cảm thụ được có một ánh mắt khổng lồ mà lạnh lẽo đang quét qua, thân thể trong nháy mắt không khỏi cứng lại. Dị Hỏa - năng lượng hủy diệt cường đại nhất trong thiên địa, sức mạnh đó chân chính có thể thiêu thiên diệt hải. Đối mặt với loại lực lượng này, trừ phi có thể đem đầu khí tu luyện đến mức cùng sánh vai với thiên địa như cường giả trong truyền thuyết, mọi người không ai tránh khỏi cảm giác run sợ trong lòng.

Vào khoảnh khắc màng năng lượng phong ấn vỡ tan, sắc mặt Tô Thiên trở nên trầm trọng. Nếu so với lực lượng của Kim Ngân nhị lão đang đối mặt không xa, cùng với đông đảo cường giả đến từ Hắc Giáp Vực, Tô Thiên càng thêm kiêng kỵ Vẫn Lạc Tâm Viêm. Dị Hỏa vốn đã đáng sợ, nay lại tiến hoá đã sinh ra linh trí, chuyện này đã đủ khiến mọi người sợ vỡ mật.

Hắc Vực cường giả vốn bản tính tham lam, thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng bất kể thế nào, cho dù bọn chúng có một trăm lá gan cũng không dám động thủ với đệ tử nội viện. Những đệ tử này đến từ khắp nơi trên đại lục, phần lớn sau lưng đều có một chút thế lực, có lẽ các thế lực này nếu tách ra, thực lực cũng không tính là mạnh mẽ, nhưng khi hội tụ lại một chỗ, cho dù là Hắc Giáp Vực cũng khó thừa nhận được cỗ nộ hoá này. Huống chi, Già Nam học viện có thể đứng vững tại đại lục này nhiều năm như vậy, thực lực cất giấu tất nhiên sẽ không yếu, bất quá chưa tới thời khắc sinh tử tồn vong, thì sẽ không dễ dàng để lộ ra mà thôi.

- Nội viện trưởng lão nghe lệnh, kết trận!

Tô Thiên ánh mắt chợt lóe lên, đột nhiên quát một tiếng chói tai, dĩ nhiên là không nhằm vào Kim Ngân nhị lão không xa, cùng với đông đảo Hắc Vực cường giả, mà nhằm vào các vị trưởng lão nội viện.

Nghe được tiếng quát của Tô Thiên, các vị trưởng lão ngẩn ra, ánh mắt lướt qua xung quanh Hắc Vực cường giả, thoáng chần chờ, sau đó triển khai thân pháp, lấy tốc độ cực nhanh tập hợp trên không Thiên Phần Luyện Khí Tháp, kết xuất tài ấn đại trận.

Nhìn thấy hành động của nội viện trưởng lão, Hắc Giáp vực cường giả cũng nhanh chóng hội tụ cùng một chỗ, ánh mắt có chút hứng thú dừng tại đồng đồ nát của Thiên Phần Luyện Khí Tháp.

- Khắc khắc, Hàn tiên sinh, hiện tại nội viện trưởng lão tự lo cho bản thân còn không xong, đây đúng là thời cơ tốt để ra tay đánh tan bọn họ.

Một gã tướng mạo, nhìn cảnh các trưởng lão liều mạng thi triển đầu khí hồng phong ấn dị hỏa, hướng về Hàn đứng bên cạnh Phong cười quái dị nói

- Ha ha, Ban Lão Mạc quá nóng lòng rồi, lúc trước trải qua đại chiến, nội viện trưởng lão đã tiêu hao không nhỏ, trái lại dị hỏa lại được nghỉ ngơi dưỡng sức, hiện tại muốn đem nó phong ấn sẽ không dễ dàng như vậy đâu, không chừng, còn bị dị hỏa tác động gây tổn thất không nhỏ.

Hàn Phong khẽ cười, nhưng lại lắc đầu, nói:

- Chúng ta chờ bọn chúng lưỡng bại câu thương, sau đó mới tái xuất thủ đoạt lấy dị hỏa.

Nghe vậy, tên được xưng là Ban lão, khẽ nhíu mày, bắt đầu dĩ gạt đầu, bản thân hắn cùng Già Nam học viện có mối liên quan sâu đậm. Thế lực của hắn thường xuyên xung đột cùng với nội viện hộ pháp, mỗi lần chém giết đều tử thương vô số, hiện giờ có được cơ hội đã kích học viện, hiển nhiên là không cam lòng bỏ qua.

Trên không, cuộn cuộn đầu khí từ cơ thể các vị trưởng lão toả ra, lập nên một vách tường năng lượng màu nhàn nhạt, bất quá vách tường năng lượng so sánh cùng lúc trước, không thể nghi ngờ là yếu nhược hơn rất nhiều. Hiển nhiên là lúc trước đại chiến đã gây nên tiêu hao không nhỏ với các vị trưởng lão.

Trong lúc Hàn Phong đám người đang nói chuyện, một đạo huyết ảnh đột nhiên xuất hiện, cẩn thận chen vào giữa đám đông. Đạo huyết ảnh đột nhiên xuất hiện đó, chính là Phạm Lao, bất quá hình tượng lúc này của hắn so với trước kia cơ hồ là hai người khác nhau, bộ dáng thập phần chật vật.

Nhìn Phạm Lao bộ dáng chật vật, chung quanh Hắc Vực cường giả mặc dù có chút vui sướng trên tai họa của người khác, bất quá phần đông là kinh hãi cùng ngưng trọng, lấy thực lực của Phạm Lao thể mà bị một người thanh niên làm cho thành bộ dáng này, thật sự thanh niên kia có được thực lực mạnh mẽ như vậy?

- Phạm tông chủ, người không sao chứ?

Hàn Phong cũng là bị bộ dáng của Phạm Lao gây kinh ngạc một hồi, lát sau, mới khẽ cau mày lấy trong nạp giới một mai đan dược, nhanh chóng đưa cho Phạm Lao.

Cơ hồ là ngay lúc tiếp nhận đan dược sau đó nhét thẳng vào miệng, Phạm Lao thở ra một hơi, trên khuôn mặt trắng bệch hiện lên một chút hồng nhuận, ánh mắt âm lãnh tàn nhẫn nhìn chằm chằm xa xa thân ảnh hắc bào thanh niên cùng thanh hỏa song dược, trong miệng lộ ra thanh âm khô khốc khàn khàn:

- Tên gia hỏa kia có được hai loại dị hỏa quái dị khác chế ta, với bí pháp tăng lực lượng chứ nếu không, hắn cũng sẽ không có được kết cục tốt.

- Hai loại dị hỏa sao? Không thể nào.

Hàn Phong ánh mắt có chút không tin tưởng nhìn về phía Tiêu Viêm. Trên đời này chỉ có phần quyền mà hắn tu luyện mới có cách thức hấp thụ nhiều hơn

một dị hỏa. Mà lão sư của hắn đã chết rồi, đáng nhẽ trên đời không ai có thể hấp thu được trên một loại. Mà lui một vạn bước mà nói dù hắn có phần quyết đi chăng nữa thì ở tuổi trẻ như vậy hắn thực sự có thể đem hai loại dị hỏa hấp thu sao? Đáp án khó khiến người ta tin tưởng.

- Thật sự, ngoài một loại thanh sắc hỏa điểm hắc hiển lộ ra còn có một loại bạch sắc lạnh lẽo hơn hàn băng, tròn vừa rồi của hắn xen kẽ hai loại dị hỏa này nếu không ta sao có thể thua được.

Phạm Lao thấy mọi người không tin liền tức giận giọng nói còn to hơn lúc trước.

Hàn Phong nghe xong như bị điểm huyết, rồi thân thể đột nhiên run lên, một đạo bóng người già nua trong đầu xuất hiện. Hắn tự nhủ với lòng rằng không thể nào. Bên cạnh hắn Phạm Lao kín đáo nhếch môi cười.

Ở trên không phía chân trời mọi người đều mang những tâm tư khác nhau, phong ấn trận do Tô Thiên chủ trì lại một lần nữa tán mát ra hào quang mãnh liệt, bất quá ngay tại lúc hào quang đạt tới cực thịnh, phía Thiên Phần Luyện Khí Tháp vẫn không có động tĩnh gì, rốt cục vang lên tiếng kêu bén nhọn, nhất thời như âm ba thực chất hóa, cấp tốc khuếch tán mà ra, đem bốn phía hỗn loạn lại một lần nữa phá nát hoàn toàn.

Âm ba vang lên trong nháy mắt, cùng với một thân hình khổng lồ xuất hiện là một đạo sấm sét nổ vang, trong những ánh mắt kinh hãi, ngọn lửa vô hình vô tận tựa như cơn gió lốc ồ ạt xuất hiện, hung hăng va chạm vào bốn phía của vách tường năng lượng, cùng với sự va chạm mạnh mẽ như vậy, vách tường năng lượng bắt đầu xuất hiện từng vết nứt, mơ hồ thấy được dấu hiệu tan vỡ.

Trong lúc va chạm kia, sắc mặt của không ít các vị trưởng lão đã trở nên tái nhợt, hơi thở tuy thời đã trên nên yếu ớt rất nhiều.

- Đây, đây là Dị Hỏa ẩn giấu trong nội viện sao? Trời ạ, không nghĩ tới nó đã tiến hoá tới mức gần như trở thành thực thể!

Nhìn bầu trời bị chiếm cứ bởi thân hình khổng lồ của vô hình cự xà, các Hắc Giác Vực cường giả lần đầu nhìn thấy Văn Lạc Tâm Viêm, nhất thời kinh hô thành tiếng, về mặt sợ hãi.

Hàn Phong cũng là bị bản thể khổng lồ của Văn Lạc Tâm Viêm làm tỉnh lại ngay sau đó là về mặt mừng rỡ như điên khó có thể che dấu.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Mừng rỡ

- Rít!

Thanh âm quái dị lại một lần nữa vang vọng khắp bầu trời, vô hình hỏa mãng dường như cũng biết được phong ấn sắp vỡ tan, vung đuôi rần rần khổng lồ tựa như tia chớp, khoảng không xung quanh đều chấn động từng hồi, va chạm thật mạnh vào một chỗ phía trên của vách tường năng lượng.

- Hừ.

Cùng với va chạm thật mạnh, vách tường năng lượng rốt cục không thể chịu nổi chấn động, phát ra một tiếng vang thanh thúy, trong ánh mắt hoảng sợ của các vị trưởng lão, một khe nứt rất nhỏ đột ngột xuất hiện, tựa như mạng nhện lan rộng ra, cuối cùng bao phủ hoàn toàn vách tường năng lượng.

Sắc mặt khó coi nhìn vào khe nứt, vách tường năng lượng sắp sửa vỡ tan, Tô Thiên biết, phong ấn đã thất bại.

- Thành thực!

Cái đầu khổng lồ hung hăng va chạm mạnh vào vách tường năng lượng sắp vỡ tan, cổ sức mạnh đáng sợ đó, rốt cục đem chỗ va chạm vỡ ra từng mảnh, trong lúc nhất thời, mảnh nhỏ năng lượng văng tung tóe khắp bầu trời, giống như vách tường năng lượng hình trụ, trong chốc lát hoàn toàn vỡ vụn, một âm thanh mừng rỡ điên cuồng, tựa như sấm chớp trên trời cao, phát ra từ chiếc miệng khổng lồ của cơn cự mãng.

Thoát li khỏi phong ấn, vô hình hỏa mãng chưa kịp chạy trốn, mà mạnh mẽ ngẩng đầu lên, một đôi âm hàn xà đồng, gât gao nhìn thẳng vào hai người Tiêu Viêm cùng Hàn Phong, trong đôi mắt tựa như người hiện lên vẻ tham lam cùng sự thèm thuồng nhỏ dãi.

Ngọn lửa lớn vô hình cử động, làm cho những người trên bầu trời ngẩn ra, ánh mắt chuyển hướng về phía Tiêu Viêm cùng Hàn Phong, khi ánh mắt nhìn qua hai người thân thể trên bốc lên nhất thanh nhất lam lưỡng sắc hỏa điểm phía sau bọn hắn, lúc này mới cảm thấy bình tĩnh, nhưng mà có chút kinh ngạc, cũng là có chút buồn cười cùng kinh dị, không nghĩ tới dị hỏa này, dĩ nhiên đem chú ý đánh tới bọn hắn, như thể nó muốn hoán đổi vị trí thợ săn và con mồi cho nhau?

Với Hàn Phong đã gia nhập luyện đan thuật từng trải nhiều năm như vậy, đối với dị hỏa này và các dị hỏa các loại ngoại hình, đặc tính, tự nhiên đều hiểu biết rất rõ, bởi vậy khi vô hình hỏa mãng xuất hiện vậy một lát, người trước đó là trong nháy mắt nhận rõ ra loại này hỏa điểm.

Vô hình hỏa mãng, lập tức mạnh mẽ vừa nhấc đầu thật lớn, cự vĩ hung hăng vung ra, thân thể cao lớn đó là trực tiếp bạo bắn lên trời, bất quá nhìn qua

Hàn Phong đang ở trong vòng vây của thủ hạ kia.

Nhìn cái đến vô hình hóa mãng kia đột nhiên phóng tới, Hàn Phong tiếp cùng với cao thủ Hắc Giác Vực đều biến sắc, nhìn thân thể to lớn mờ ảo của nó, ngay cả bọn họ cũng có loại cảm giác như lâm đại địch, đặc biệt lúc chính mình đối mặt với luồng sóng lửa công kích, một ít cường giả đã bắt đầu nhìn không được lùi bước nhắc nhở:

- Mọi người không được hoảng, chúng ta nhiều người, súc sinh kia cũng không dám cùng chúng ta ngành kháng!

Làm như cảm giác được phương mình sĩ khí hạ xuống khá thấp, Hàn Phong vội vã hô, hắn cũng muốn phân rõ ràng vô hình hóa mãng là hạng lực lượng đáng sợ cỡ nào, bằng vào hắn một người, thực sự không dám cùng nó chính diện đối chọi.

- Hàn tiên sinh, ta đã bị thương nặng, sợ là giúp không được bao nhiêu, ta xem ta còn là trước tiên đi đây.

Phạm Lao sắc mặt trắng bệch nhìn tiếp mang theo ừ ừ kéo đến hỏa diễm mang tất cả mà đến vô hình hóa mãng, gian nan nuốt một ngụm nước bọt, hướng về phía trước mặt Hàn Phong vội vàng vàng ôm quyền nói, sau đó từ trước mặt Hàn Phong lật cánh bay đi.

- Tên hỗn đản này! Ngày sau đừng nghĩ cầu ta luyện chế đan dược cho ngươi!

Ánh mắt xem phải đi xa Phạm Lao, Hàn Phong nhất thời trong lòng tức giận mắng một tiếng, tuy nói người trước đích xác đã giúp không được bao nhiêu, có thể hắn ở phía sau thoát đi, chẳng phải là làm cho những người một bên còn có chút do dự một đã kích không nhỏ.

Trong lòng như vậy nghĩ, Hàn Phong ánh mắt chung quanh thoáng nhìn, quả nhiên là ngoại trừ số ít thực lực pha cường cường giả ngoài ra, đại đa số sắc mặt đều hiện lên một nét do dự.

- Kỵ!

Thời điểm mọi người ở đây trong lòng do dự bất định, vô hình hóa mãng kia càng thêm tiếp cận đột nhiên phát sinh một đạo sắc nhọn âm thanh, mà ở này đạo tê kêu thanh hù dọa, một cỗ vô hình hóa diễm khiến không gian đều là trong nháy mắt trở nên vận vẹo lên, lạnh yên lan tràn mà đến... Hỏa diễm kéo tới, mọi người đều vận đấu khí hộ thể, nhưng vẫn như cũ là cảm giác được một cỗ phồng cháy, nhiệt độ Vãn Lạc Tâm Viêm không có thể như vậy dễ dàng cắt đứt như vậy.

Thâm Lam sắc hỏa diễm giống như sóng biển, không ngừng tại Hàn Phong bên ngoài thân bốc lên, mượn Hải Tâm Diễm, nhiệt độ Vãn Lạc Tâm Viêm đối với hắn nhưng thật ra tạo phải không cái gì thương tổn, bất quá là bên cạnh mọi người nhưng thật ra chỉ có thể dùng hết toàn lực điều động trong cơ thể đấu khí, cùng kia hỏa diễm giằng co.

- Hàn Phong, cứ như vậy hoài là không được, súc sinh kia năng lượng tựa hồ vĩnh viễn dùng như không bao giờ hết, cứ tiếp tục như vậy giằng co xuống, sợ là chúng ta bên này sẽ không chịu nổi.

Một thân kim quang bảo lão giả, nhìn một ít đầu đầy mồ hôi Hắc Giác Vực cường giả, cau mày hướng về một bên Hàn Phong nói.

Nghe vậy, Hàn Phong sắc mặt một hồi biến ảo, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vô hình hóa mãng kia bạo hướng mà đến, kia cỗ hỏa diễm tịch tới thanh thể vô cùng, cho dù là hắn cũng là có loại cảm giác tâm lãnh.

- Chư vị, dốc hết sức trợ ta, nếu hôm nay có thể thu phục dị hỏa này, chư vị tới thời điểm nói điều kiện đan dược, ta ưu đãi gấp đôi!

Phía trên thân thể, lam sắc hỏa diễm bỗng nhiên bạo dũng mãnh ra, Hàn Phong quay đầu hướng về Hắc Giác Vực chúng cường giả quát khẽ.

Nghe được tiếng quát Hàn Phong, Hắc Giác Vực cường giả đầu đầy mồ hôi, con mắt hơi tỏa ánh sáng, thoáng chần chờ một chút, đều là tại đây hạ quyết định, hung hăng gạt đầu, người Hắc Giác Vực, phần lớn đều là vì lợi ích có thể liều lĩnh tính mạng.

- Nghe ta chỉ huy, cùng nhau công kích nó, chỉ cần đem năng lượng hao hết, còn lại, liền giao cho ta tới!

Hàn Phong song chưởng giao nhau, hai thanh cự thương lưỡng sắc hỏa diễm cấp tốc ngưng tụ ra, ánh mắt chăm chú nhìn vô hình hóa mãng càng thêm tiếp cận, tại thời điểm cự ly gần đến mười thước, con mắt mạnh mẽ trừng lớn, tiếng quát phát ra:

- Công kích!

Tiếng quát hạ xuống, là lúc hai thanh hỏa diễm cự thương dài hơn hai trượng trong tay, mang năng lượng hỗn loạn như sóng biển đánh ra tiếng vang âm âm, hung hăng hướng về vô hình hóa mãng vọt tới.

Tại lúc sau lam sắc hỏa diễm cự thương, là sắp tới hơn mười đạo cực kỳ hùng hồn các loại năng lượng thất luyện, những công kích này, đều là các vị Hắc Giác Vực cường giả khuyên lực mà phát, tại Hàn Phong kia trả cao giá, bọn họ cũng ra sức mạnh tới đa.

Bên khác, sau khi Phạm Lao rời đi lên ẩn nấp khí tức lao về hướng khu rừng um tùm, với thực lực Đấu Hoàng của lão tuy tổn thương nhưng vượt qua sơn mạch này là việc dễ dàng. Nhanh chóng xuyên qua khu rừng Phạm Lao cuối cùng cũng thấy một thân ảnh bạch y, lão vội vàng lao tới quý xuống hành lễ với bạch y nam tử.

- Chủ nhân.

- Người làm tốt lắm.

Bạch y nam tử mang theo chiếc mặt nạ vô diện cũng không liếc nhìn Phạm Lao mà chỉ nhàn nhạt nói. Cậu khoát tay một bình đan dược bắn tới phía Phạm Lao, Phạm Lao vội vàng tiếp nhận và phục dụng. Đan dược này so với của Hàn Phong thì chút kém hơn nhưng có thể phục dụng nhiều, nguồn năng lượng dồi dào của các viên đan dược cộng vào thì cao hơn đan dược của Hàn Phong không chỉ chút đỉnh.

Chờ Phạm Lao phục dụng đan dược xong thì bạch y vô diện tiếp tục hỏi:

- Chuẩn bị thế nào rồi?

- Toàn bộ từ sĩ mã huyết tông chuẩn bị đã sẵn sàng. một nghìn từ sĩ có thể xuất chiến bất cứ lúc nào chỉ cần chủ nhân hạ lệnh.

Phạm Lao vô cùng đắc ý báo với bạch y vô diện. Từ khi mà Hắc Giáp vực tiến vào Già Nam học viện thì các từ sĩ của Huyết Tông đã âm thầm lợi dụng phòng tuyết lỏng lẻo của Già Nam học viện mà tiến vào. Một nghìn từ sĩ này ai cũng tu luyện công pháp vô cùng thâm độc một tự bạo sẽ kích phát loại độc khí vô cùng kinh khủng, dù là Đấu Vương bị năm từ sĩ cùng bạo thì cũng nắm chắc cái chết. Hơn nữa đây còn là một nghìn người... cũng là đại thủ bút của Huyết Tông.

- Đám lão già của Hắc Giáp vực điều tập chung ở đây hết thì không ngại cắt tia bớt đầu. Sống lâu quá làm gì còn để cho đám trẻ như ta đây thờ với chứ. Cùng lắm thì ta sẽ đem địa bàn các người tiếp nhận, làm tới phát đạt không phụ công lao các người gây dựng.

Bạch y vô diện lắc lắc nhẹ đầu bình thản mà nói ra câu nói thập phần đáng sợ. Không chỉ muốn cướp đi hóa mà đến địa bàn của các lão cáo già của Hắc Giáp vực cũng nuốt luôn. Quả thực là điên rồi nhưng xung quanh không có ai nghe được để phản bác hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192

Hỏa trụ tốc độ nhanh như tia chớp, hỏa trụ mang theo khí thể vô cùng khủng bố, mãnh liệt va chạm vào đám người Hắc Giác Vực.

Ngon lửa cuồng bạo bắn tới, trong chốc lát, Hàn Phong và những người khác đều chỉ tránh được trong gang tấc, bất quá, hỏa trụ lướt qua vẫn làm làn da nổi lên từng trận đau đớn, từng vết bỏng kịch liệt đã xuất hiện.

- A!

Có thể né tránh khỏi hỏa trụ chỉ vven vven vài người có thực lực hơi mạnh, những người không may bị trúng phải, nhất thời, ngon lửa vô hình thêu đốt thân thể, cho dù có đầu khí hộ thể, vẫn làm cho bọn họ cảm nhận được toàn thân đau đớn kịch liệt, trên bầu trời tràn ngập bóng người, điên cuồng bay toát loạn ra xung quanh, liều mạng dựa dụa thoát li khỏi sự thiêu đốt của vô hình hỏa diễm.

- Hỗ trợ!

Nhìn ngon lửa lan đến chỗ cường giả Hắc Giác Vực, Hàn Phong vội vàng quát lên, hiện tại những người này đều là mấu chốt để hắn có được Văn Lạc Tâm Viêm, tự nhiên không thể dễ dàng có được tổn thất, thanh âm vừa vang lên, Hàn Phong vừa muốn dẫn đầu xông lên cứu viện nhưng một lượng năng lượng nóng cháy từ phía dưới phát ra khiến hắn không khỏi vội vàng dừng lại, cúi đầu vừa lúc thấy được, một đạo hỏa trụ so với lúc trước không hề yếu hơn hướng tới hắn bắn tới.

- Chết tiệt!

Cúi đầu thấp giọng mắng một tiếng, biết được rõ hỏa trụ kia có bao nhiêu uy lực, cũng không dám có chút chậm trễ, lập tức vung tay áo lên, ngon lửa màu lam mãnh liệt toả ra từ thân thể, cuối cùng tựa như một khối màu lam tụ tập trên đỉnh đầu Hàn Phong.

- Uyển!

Kết ấn trong tay vừa hoàn thành, song chương của Hàn Phong liền hướng về ngon hỏa trụ ấn xuống, nhất thời, lam sắc hỏa diễm ào ạt quét xuống dưới, tựa như trên biển rộng hiện lên từng đợt sóng biển trùng trùng điệp điệp, cuối cùng va chạm mãnh liệt vào hỏa trụ.

- Oanh!

Hai loại dị hỏa mãnh liệt va chạm, một tiếng nổ lớn như âm thanh của sấm sét đột nhiên bùng nổ vang vọng ở khắp nơi đập vào tai mọi người,

Khi hai ngon lửa va chạm trong chốc lát, cho dù là nội viện đệ tử cũng cảm giác được ở phía chân trời nhiệt độ tăng cao đột ngột, thậm chí một ít lá cây khô héo đều tự nhiên bùng cháy lên ở phía chân trời, dị hỏa va chạm sinh ra năng lượng mãnh liệt, làm cho Hàn Phong ở giữa không trung phải vội vàng

lui về vài chục bước mới có thể đứng vững, dưới ánh mắt của mọi người, vô hình hòa mắng chỉ hơi lui lại chiếm cứ trên không, cái đầu rắn khổng lồ cứ ngẩng lên gât gao theo dõi hẩn, hiển nhiên là chuẩn bị chân chính chiến đấu đối với hẩn.

- Hàn Phong, dị hỏa này thực lực quá mạnh mẽ, chúng ta sợ là không giúp được bao nhiêu, người có được dị hỏa, có thể không sợ nhiệt độ khủng bố của nó, cho nên hay là người thi triển một chút thủ đoạn làm suy yếu nó trước a!

Đột nhiên, có một tiếng hét lớn vang lên, Hàn Phong nghe được, trong lòng nhất thời trầm xuống, ánh mắt chuyển qua, nhìn thấy được Kim Ngân nhị lão mang theo đám người từ Hắc Giác vực thối lui rất xa nơi này, hiển nhiên lúc trước vô hình hòa mắng thi triển công kích mạnh mẽ, đã làm cho đám người sinh lòng kiêng kị.

- Một đám gia hỏa sợ chết!

Trong lòng tức giận mắng một tiếng nhưng Hàn Phong cũng không dám làm động tác gì lỗ mãng, hẩn biết, hiện tại vô hình hòa mắng đang tập trung vào hẩn, chỉ cần hẩn thoáng có điểm lui về sau, trong nháy mắt sẽ bị hòa mắng công kích.

Xem ra chỉ có thể thi triển trước một chút thủ đoạn để chèn ép khí thế của Văn Lạc Tâm Viêm, bằng không lấy tính cách cẩn thận của những tên kia, sợ rằng sẽ không xuất thủ nữa, trong đầu ý niệm cấp tốc chuyển động, một lát sau, Hàn Phong bắt đầu dĩ nhiên chặt chẽ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào phía dưới vô hình hòa mắng, bàn tay khẽ động, nhất thời, hai cái bình ngọc màu lam xuất hiện trong tay.

Theo khoảnh khắc bình ngọc xuất hiện, mọi người nhất thời thấy được một cỗ nồng đậm hàn khí, cỗ hàn khí này theo bình tán ra ngoài, thậm chí lấy mắt thường có thể thấy được, chỗ bị hàn khí thổi qua, trong không khí các hạt hơi nước rất nhỏ, đều trong tức khắc đóng lại thành vụn băng.

Nắm chặt bình ngọc, Hàn Phong cười lạnh một tiếng, chợt ném mạnh bình ngọc về hướng vô hình hòa diễm.

Bình ngọc màu lam khi còn cách vô hình hòa mắng khoảng mười thước, bàn tay của Hàn Phong đột nhiên nắm chặt.

- Bao!

- Thành thạch!

Bình ngọc màu lam đột ngột vỡ tung ra, nhất thời lam sắc hàn khí dừng mảnh từ bình tràn ra, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã bao phủ một khoảng lớn trên bầu trời, mà chỗ của vô hình hòa mắng, cũng vừa vặn ở trong phạm vi đó.

Lam sắc hàn khí tràn ngập, vô hình hòa mắng hình như cũng cảm giác được không tốt, chịu ảnh hưởng của cỗ hàn khí, thân thể nơi tỏa ra vô hình hòa diễm, thế nhưng cũng trở nên chút hư ảo.

Lam sắc hàn vụ là Thiên hàn khí, còn tồn tại sâu thẳm bên trong nơi nơi cực hàn, ngọn lửa bình thường khi tiến vào phạm vi đó sẽ tự động tắt, cũng chỉ có dị hỏa là có thể chống đỡ, bất quá ngay cả như thế, dưới sự ảnh hưởng của Thiên hàn khí, uy lực của dị hỏa cũng sẽ giảm đi không ít.

- Hừ, súc sinh, mặc kệ người đã có được linh trí, vẫn như cũ không thể thoát được vận mệnh bị bắt!

Nhìn ở trong hàn vụ, thân thể vô hình hòa mắng có chút uể oải, Hàn Phong trong lòng vui vẻ, nở một nụ cười, đậm màu lam sắc hỏa diễm lại một lần nữa từ trong cơ thể tuôn trào ra, cuối cùng ngưng tụ tại đầu ngón tay thành một mũi khoan xoay tròn cao tốc hỏa diễm.

Mũi khoan hỏa diễm điên cuồng xoay tròn, thanh âm ô ô khách tán khắp nơi, vang vọng nơi không ngớt nơi phía chân trời.

Không biết là do nguyên nhân gì, mũi khoan hỏa diễm, rõ ràng lan tới phạm vi của hàn vụ, bất quá lại không chịu chút ảnh hưởng, nhiệt độ vẫn khủng bố, vẫn xuất hiện từng trận cảm giác vận vẹo.

- Đi!

Ngón tay khẽ điểm, mũi khoan hỏa diễm đột nhiên bắn tới, tiếng vang ô ô giống như tiếng hải tử khóc, trên đường lướt qua không gian một mảnh chấn động!

- Huru!

Mũi khoan hỏa diễm tựa như tia chớp xuyên qua hàn vụ, giống như giống như một mũi khoan điện bắn ra, mãnh liệt va chạm vào thân thể to lớn của vô hình hòa mắng.

- Xuy!

Mũi khoan hỏa diễm ven vện bị vảy rắn to lớn cản lại trong chốc lát, sau đó dễ dàng đâm xuyên vào, nhất thời tiếng rống thê lương mà phẫn nộ vang lên, như sấm sét của trời đất bạo nổ.

Tiếng rống giận dữ vừa hạ xuống, mọi người nháy mắt biến sắc, một cỗ năng lượng khủng bố dao động từ trong hàn vụ mà ra, chợt, trong trời đất bị "Thiên hàn khí" làm giảm đi nhiệt độ, lại một lần nữa tăng vọt lên.

Nhiệt độ tăng vọt, Thiên Hàn Khí trên không cũng dần dần trở nên loãng ra, hiển nhiên, trong lúc dị hỏa bùng nổ năng lượng, đã bắt đầu có tác dụng.

Lúc Thiên Hàn Khí trên không sắp sửa triệt để tiêu tán, vô tận ngọn lửa vô hình giống như thiên hỏa lan tràn, thổi quét mà ra, đứng mũi chịu sào, đó là Hàn Phong ở khoảng cách gần nhất.

Tay áo phải chém ra một ngọn lửa màu lam đậm đem vô hình hỏa diễm đánh lui, Hàn Phong ánh mắt đảo xuống phía dưới, kinh ngạc phát hiện thân thể khổng lồ của vô hình hỏa mãnh đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

Chau mày, Hàn Phong đảo mắt vội vàng ra xung quanh, theo ánh mắt lướt qua chỉ có thể thấy vô hình hỏa diễm từ bốn phương tám hướng thổi quét tới, mà thân thể của vô hình hỏa mãnh, nửa diễm cũng không thấy.

- Con súc sinh này đã chạy đi đâu?

Trong lòng có một chút bất an, thì thảm một tiếng, Hàn Phong vừa muốn truy tìm từ chỗ vô hình hỏa diễm tràn tới, đột nhiên hỏa diễm chung quanh hiện lên từng trận vận vạo, một thân thể to lớn, cực kì quý dị xuất hiện ở phía sau Hàn Phong, chiếc đuôi khổng lồ mang theo kinh lực nóng bỏng tựa Sơn Băng Địa Liệt, trong từng ánh mắt kinh ngạc, mãnh liệt nện vào sau lưng Hàn Phong.

- Phốc suy!

Chịu một đòn nghiêm trọng, một ngụm máu tươi trực tiếp từ miệng Hàn Phong phun ra, mà thân thể cũng giống như một viên đạn pháo, bay về hướng mặt đất.

Vãn Lạc Tâm Viêm sau khi đánh lui Hàn Phong, ngoài ý liệu nó không lập tức truy kích theo Hàn Phong, ngược lại mạnh mẽ xoay cái đầu rắn thật lớn, xà đồng tập trung lên Tiêu Viêm. Trong lúc Vãn Lạc Tâm Viêm nhìn Tiêu Viêm, lát sau Thanh Liên Địa Tâm Hỏa trong nội thể giống như tự động cảnh giới, đột ngột từ trong nội thể tự động bạo phát mà ra, trong nháy mắt đã đem toàn thân Tiêu Viêm bao lấy chặt chẽ.

- Rít!

Vô hình hỏa mãnh ngửa mặt lên trời phát ra một trận âm thanh sắc bén, cái đuôi lớn hung hăng vung lên, hóa thành một trận kinh phong hỏa diễm hỗn loạn, hướng Tiêu Viêm bắn tới. Sắc mặt khẽ biến, không chút do dự, sau lưng Tiêu Viêm hỏa diễm song đực rung lên biến mất tại chỗ.

Ngay tại chỗ Tiêu Viêm vừa biến mất, một đạo kinh khí khủng bố bắn tới, ngay cả không khí xung quanh cũng phát ra một tiếng nổ mạnh. Một kích không trúng, vô hình hỏa mãnh xoay chuyển ánh mắt, ngoài trăm mét, trên bầu trời, một bóng người màu đen đứng đó, cự đại xà đồng lóe lên một tia lạnh lẽo, vô hình hỏa diễm rào rạt từ trong nội thể trào ra, chợt thân thể khổng lồ của vô hình hỏa mãnh lại một lần nữa quý dị biến mất.

Cảm nhận được nhiệt độ sau lưng đột nhiên tăng mạnh, sớm có cảnh giác, Tiêu Viêm xoay người, song chưởng vừa lật, hai cổ thanh sắc hỏa diễm mệnh môn từ lòng bàn tay bắn ra, cuối cùng dưới ánh mắt chăm chú của vô số người, va chạm với vô hình hỏa diễm.

- Uỳnh!

Lại một tiếng nổ to, năng lượng nóng cháy dao động từ nơi va chạm bắn phá ra, làm cho khu vực này thiên địa vốn khô ráo, nay lại càng trở nên khô nóng, tựa như sa mạc khô cằn. Dựa vào Thanh Liên Địa Hỏa hỗ trợ, Tiêu Viêm với thực lực tầm đầu vương cường giả đem vô hình hỏa diễm đè nén xuống, nhưng chưa kịp cao hứng, trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện năng lượng bạo động.

Trên bầu trời vô hình hỏa diễm từng lớp, hơn nửa ngọn hỏa diễm này đang huyền phù quanh thân vô hình hỏa mãnh giống như tùy thời phát động công kích tiếp theo.

- Rít!

Âm thanh sắc bén vang vọng, chợt thấy hỏa diễm trên bầu trời bắt đầu khởi động, tất cả mọi người chỉ có thể dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn vô hình hỏa diễm phóng xuống, giống như vãn thạch từ trên không rơi xuống, cái loại phổ thiên cái địa như thế này tạo cho người ta cái loại cảm giác giống như tai vạ đến nơi.

- Tinh tâm lại đi, người hiện tại nhìn thấy vền vền chỉ là Vãn Lạc Tâm Viêm ngoại hình thể, chân chính căn nguyên Vãn Lạc Tâm Viêm, hẳn là trốn tại đâu đó trong thân thể khổng lồ kia, chỉ cần người có thể tìm ra, hơn nữa tạo ra thương tổn cho căn nguyên, như vậy Vãn Lạc Tâm Viêm hẳn là sẽ bị trọng thương. Nếu giống tên kia công kích lung tung thì chỉ tiêu tốn năng lượng vô ích mà thôi.

Trong lúc Tiêu Viêm hết đường xoay xở, thanh âm Dược Lão lại vang lên trong vòng.

Tiêu Viêm cắn răng thật chặt khê gât đầu, chậm rãi phun ra thò ra một hơi, tâm thần đang dao động cũng lặng yên trở lại. Hỏa diễm đầy trời giống như diệt thế, cảnh tượng khủng bố làm không ít người chằm chằm nhìn ra.

Tại thời điểm khẩn yếu quan đầu, Tiêu Viêm ngưng thần cực độ, đồng tử gât gao tập trung vào vô thiên cái địa hỏa diễm giống như vãn thạch giáng hạ, đột nhiên không biết khi nào, ngoại giới đủ loại âm thanh ồn ào dần trở nên mỏng manh, trong đôi mắt lúc này chỉ có vền vền ngọn hỏa diễm, cố gắng tìm kiếm ngọn hỏa diễm căn nguyên. Trong lòng gần như tự thi thảo, một cổ thanh sắc hỏa diễm lặng yên tràn ngập đôi mắt, trong nháy mắt, Tiêu Viêm trong mắt đột nhiên đại biến, trên bầu trời kia hỏa mãnh khổng lồ, dưới cái miệng cự đại của nó nửa thuróc, một khối vảy xà, chậm rãi xuất hiện một đoàn vô hình, nhưng lại có thể cảm giác được ánh sáng trong ngọn lửa.

- Tìm thấy rồi!

Ngon lửa cấp tốc biến mất trong mắt, hai con ngươi Tiêu Viêm một lần nữa khôi phục thanh minh, dưới bàn chân nhàn nhạt ngân quang hiện lên, tiếng sấm vang thanh thúy giữa trời, sau nháy mắt, bàn chân đột nhiên dẫm mạnh chỉ còn lại một tàn ảnh.

Trên bầu trời, từng đạo tàn ảnh cấp tốc xuất hiện, mà bản thể lại tựa như một tia chớp, bay nhanh qua từng đạo hỏa diễm phô thiên cái địa, ngày càng tiếp cận khoảng không phía trên quái vật. Cực hạn tốc độ, Tiêu Viêm cảm giác được toàn bộ thiên địa đều trở nên mơ hồ, chỉ có phía dưới cái miệng khổng lồ của hỏa mãng, đoàn vô hình căn nguyên kia, ánh lên ánh sáng màu ngọc.

Theo khoảng cách song phương không ngừng ngắn lại, Tiêu Viêm yết hầu phát ra một trận âm thanh trầm thấp như sấm, bàn tay nắm chặt, thanh sắc hỏa diễm giống như tinh linh sôi trào phóng lên, chợt lấy tốc độ cực nhanh động lại thành một thanh thanh sắc trường thương. Bàn chân lững lờ một bước, tiếng sấm chớp động, từng đạo tàn ảnh chỉ còn là một bóng đen mơ hồ, dưới ánh mắt gắt gao chăm chú, Tiêu Viêm như thuận di xuất hiện phía trước hỏa mãng. Gần gũi tiếp xúc, hình thể khổng lồ làm cho người ta nhìn không được có cảm giác nhỏ bé, dưới ánh mắt chăm chú của đôi cự đại xà đồng, làm người ta có cảm giác muốn tránh né trần ngập trong lòng.

- Súc sinh, chết đi!

Nhiệt độ nóng cháy làm cho Tiêu Viêm cả người rất bỏng, nhưng mà bàn tay vẫn nắm chặt hỏa diễm trường thương, một đạo tiếng quát chói tai vang lên, chợt một ngọn hỏa diễm trường thương giống như tia chớp xé rách không gian, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, hung hăng xuyên thủng khối vậy dưới miệng xà.

Vô hình hỏa mãng bị Tiêu Viêm đâm trúng, lại trong giây lát, nâng cái đầu thật lớn phát ra một trận âm thanh hỗn loạn khó có thể che giấu đau đớn, thể lương vang vọng khắp bầu trời. Trận thanh âm thể lương vừa dứt, chợt vô hình hỏa mãng trong ánh mắt xuất hiện từng đạo kinh hãi, thân thể lạng lạng trở nên hư ảo.

Trên trời, vô hình hỏa mãng trong tầm nhìn của vô số đạo ánh mắt kinh hãi đột nhiên trở nên hư ảo, trong hư không ngọn lửa dường như vô hình nhưng lại có thể làm cho con người ta cảm nhận rõ ràng sự qui dị của ánh sáng hỏa diễm quý dị, đang sáng dần lên trong miệng vô hình hỏa mãng càng.

- Kỳ!

Một thanh âm thể lương đột nhiên vang lên từ phía chân trời, ngọn lửa vô hình tràn ngập thiên địa bỗng dừng biến mất giống như chưa bao giờ tồn tại.

Ngay khi ngọn lửa biến mất, nhiệt độ xung quanh cũng từ từ hạ dần xuống, nhưng dường như mọi người không thèm để ý. Giờ phút này ánh mắt mọi người đều dừng lại nơi vô hình hỏa mãng biến mất, một ngọn lửa kì dị nhỏ nửa thước chậm rãi bốc cháy.

Ngon lửa nhìn như vô hình kia, mặc kệ ai nhìn thấy nó đều có một cảm giác thật kì dị, bên trong ngọn lửa dường như có cái gì đó chậm rãi lưu động, giống như là tinh linh.

Tuy nhìn từ bên ngoài, đó chỉ là ngọn lửa bình thường nhưng nó lại làm cho người ta cảm thấy một cảm giác cực kì qui dị dường như ngọn lửa này tựa hồ có trí tuệ như nhân loại vậy.

Khắp nơi là một mảng yên tĩnh, mọi người nhìn ngọn lửa đều có vẻ mặt kinh dị. Đoàn lửa này là bản thể chân chính của dị hỏa sao?

- Tiêu Viêm, động thủ!

Trong khi mọi người còn đang thất thần, từ trong lòng Tiêu Viêm mạnh mẽ vang lên tiếng quát của Dược Lão.

Thanh âm Dược Lão vừa hạ xuống, từ sau lưng Tiêu Viêm hai đôi cánh đột nhiên rung lên, thân hình Tiêu Viêm hoá thành lưu quang lao tới đoàn ngọn lửa vô hình. Thoáng vọt lên, Hàn Phong trực tiếp chạy về phía bản thể Văn Lạc Tâm Viêm.

Đúng giây phút này bên bầu trời đột ngột xuất hiện một thân ảnh bạch bào toàn thân lấp lánh ngân sắc chi khí, khoảng cách giữa người này và bản thể của Văn Lạc Tâm Viêm không quá mười trượng. Trên mặt người này mang chiếc mặt nạ vô diện mạ mị, bên dưới lớp nhếch môi cười.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 193: Dị hỏa tề tựu

Bạch y vô diện thanh niên đột ngột xuất hiện ngay gần với bản thể Văn Lạc Tâm Viêm khiến Tiêu Viêm và Hàn Phong thập phần bất ngờ. Nhưng dị hỏa ngay trước mắt nào có quản được nhiều như vậy.

Hàn Phong song thủ giơ lên, ngọn lửa màu lam thẫm như sóng biển cấp tốc quay cuồng. Hàn Phong song chưởng đột ngột đẩy ra phía trước, Thâm Lam Hỏa Diễm cực kỳ thẫm trầm trong lòng bàn tay nhất thời bùng ra tựa như hải lãng kinh đào, ầm ầm từng lớp từng lớp đánh tới.

Vừa ra tay liền hạ sát chiêu, xem ra Hàn Phong vì tiết kiệm chút thời gian mà bất chấp tất cả không có ý tưởng giữ lại chút thực lực.

Tiêu Viêm tức khắc hẳn điều động tất cả lực lượng của Thanh Liên Địa Tâm Hỏa trong cơ thể ào ạt tuôn ra.

Thanh Liên Địa Tâm Hỏa cuộn cuộn không ngừng trào ra rồi ngưng tụ trên đỉnh đầu Tiêu Viêm màu sắc ngày càng xanh biếc. Trong nháy mắt, đột nhiên hỏa diễm quý dị nháy nháy bùng lên. Một lát sau từ trong đoàn hỏa diễm đó một đóa Liên Hoa màu xanh biếc đột nhiên hiện ra.

Tiêu Viêm và Hàn Phong không hề giữ sức, đem toàn bộ đấu khí ngưng tụ lại thành đóa thanh liên nóng bỏng và điệp lã hỏa diễm ép tới bạch y vô diện với ý đồ muốn diệt sát.

Sắc mặt ngưng trọng, lúc này nhìn Thâm Lam Hóa Diễm và Thanh Liên Địa Tâm hỏa. Một bên phô thiên cái địa tựa sóng triều dữ dội quét tới, sinh ra cảm giác mình như con thuyền nhỏ bé giữa biển khơi bao la đang cuồng nộ. Một bên Thanh Liên này tựa như bằng ngọc trong suốt, một tia giống như là dung nham xanh biếc không ngừng du động phía trong nó, cực kỳ huyền lệ.

Tuy vậy, bên dưới lớp mặt nạ kia người thanh niên vẫn giữ một nụ cười thập phần tự tin hoàn toàn không có dấu hiệu né tránh. Sau lưng người thanh niên một thân ảnh mờ ảo vô thanh vô thức xuất hiện, trong chớp lát người này hóa thành một đầu xích diễm hỏa nhân khí tức thập phần chấn kinh không thua kém Tô Thiên đại trưởng lão.

- Oanh!

Lúc lưỡng đạo công kích của hai người va chạm, toàn bộ không gian nhất thời tĩnh lặng, bất chợt một tiếng nổ mạnh tựa như sét đánh vang vọng khắp bầu trời.

Sóng hỏa diễm hai màu thanh và lam phô thiên cái địa trộn lẫn vào nhau, thổi quét ra cả bốn phương tám hướng, thậm chí ngay cả những đám mây lơ lững trên cao khi hòa lẫn lướt qua cũng tan thành bột phấn là tả rơi xuống phía chân trời.

Dao động năng lượng đột nhiên bùng nổ trên bầu trời khiến cho cả chiến trường đang hỗn loạn yên tĩnh trở lại. Cảm thụ năng lượng khủng bố ẩn trong hỏa sóng, không ít người âm thầm chất lưỡi. Đây là sức phá hoại của dị hỏa giao phong bùng nổ ra sao?

Hỏa lã khiến cho người ta khiếp sợ đang dần dần tan đi, trên bầu trời xanh biếc, bóng người treo lơ lửng đứng trước chấn cho bạch y thanh niên đỡ hai đòn đánh của Tiêu Viêm và Hàn Phong mà vẫn hoàn toàn vô sự.

Xích sắc hỏa diễm rên thân thể người này không ngừng bốc lên, đem người nọ hoàn toàn bao vây bên trong. Hỏa diễm cực dày, cho nên người bên ngoài cũng khó có thể nhìn ra thân hình và diện mạo bóng người trong đó, hơn nữa bởi vì nhiệt độ khủng bố của hỏa diễm làm không khí xung quanh bóng người nọ thoáng có chút vẩn vơ cùng hư ảo, xa xa nhìn qua giống như có một không gian khác xuất hiện, có chút kì dị.

Ở khoảng cách không xa, các cường giả của Hắc Giáp vực và Già Nam học viện vẫn có thể nhận thấy được xích diễm hỏa nhân phát ra thực lực kinh khủng của hắn, lập tức nuốt một ngụm nước bọt, liếc mắt nhìn nhau, tâm trạng thập phần đề phòng, trong lòng đều thoáng hiện lên một nét bất an.

Hàn Phong và Tiêu Viêm nhìn thấy hỏa diễm nhân vừa xuất hiện này tâm tình ngạc nhiên tới cực độ. Hàn Phong là luyện được sư thâm niên, nhãn quang cao hơn người thường nhiều nên chỉ trong khoảng khắc hỏa diễm nhân vừa xuất hiện hắn đã cảm nhận được dị thường. Còn Tiêu Viêm có Được lão kiến thức sâu rộng dạy bảo nên hiểu biết cũng xa xa với thường nhân. Vì vậy lúc này trong đầu họ cùng hiện lên hai chữ DỊ HỎA.

- Tên đó này nắm giữ bài danh số hai mươi hai trên dị hỏa bảng Vạn Thú Linh Hỏa. ... Hơn nữa khí tức của hắn phát ra không thua gì Tô Thiên. ... Người hãy cẩn thận.

Được lão sử dụng linh hồn lực của bản thân liền nhận ra người hỏa nhân trước mặt này thực lực đã chạm tới Đẩu Tông hơn nữa còn sở hữu một loại dị hỏa nên lên tiếng cảnh báo cho Tiêu Viêm

Tô Thiên cảm nhận thực lực của hai người mới xuất hiện này tâm trạng cũng trầm xuống. Hỏa diễm nhân mới xuất hiện này thực lực ít nhất không kém cạnh lão tí nào thêm hỏa diễm quý dị bao bọc toàn thân của kẻ này, bình thường Tô Thiên cũng không nắm chắc chiến đấu được với hắn. Hiện tại không chỉ Hắc Giáp vực mà lại còn xuất hiện thêm một thể lực thần bí nữa.

Hiện tại thế cục này đã rơi vào thế chân vạc, đặc biệt với sự xuất hiện của bạch y thanh niên và hỏa diễm nhân khiến người của hai thể lực còn lại cũng thập phần kiêng dè.

Lúc này bạch y thanh niên là người lên tiếng phá vỡ trầm mặc:

- Ta cũng nói thẳng với các vị ở đây, Văn Lạc Tâm Viêm ta hôm nay chắc chắn sẽ mang đi, nếu các vị chịu nhường lại vật yêu thích thì ta cảm kích không thôi. Còn nếu không thì nhận tổn thương chỉ là các người thôi.

Vừa cất lời lên là nói ra một câu thật cuồng vọng, trác trọng đe dọa những người ở đây. Đám cường giả của hai thể lực nghe vậy mặt cũng biến sắc, ở đây ai cũng có thực lực hùng bá một phương, người khác gặp bọn hắn cũng cung cung kính kính. Vậy mà hôm nay phải chịu lời dạy bảo của một tiểu tử sống được có vài chục năm. Mặt già của bọn họ có chút co giật, nhưng tức thì tức mạng chỉ có một, liếc nhìn hỏa diễm nhân khí tức hùng hồn bên cạnh người thanh niên không ai dám động thủ kiểm tra thử sức mạnh.

- Nếu người đã nói vậy rồi thì cũng không còn gì mà đàm phán rồi. Toàn bộ trưởng lão Già Nam học viện nghe lệnh. Không để bất cứ kẻ nào chiếm được Dị hỏa.

Ngay khi nghe Tô Thiên hét lớn, từng đạo nhân ảnh phi lên trên không, đầu khí hoá cánh hiện ra, lao tới hướng dị hỏa.

- Kim Ngân nhị lão, Hắc Giác vực bằng hữu, hãy dốc hết sức trợ giúp ta. Ngay khi xong việc, Hàn Phong chắc chắn sẽ hậu tạ!!

Hàn phong hướng về phía Hắc Giác vực chúng cường giả quát to.

- Hắc Hắc, người không cần phải lo

Kim Ngân nhị lão khắc khắc cười quái dị một tiếng, vung tay lên, phía sau hàng loạt nhân ảnh như thiểm điện lao ra như một thanh đao nhọn cắm tới hướng bạch y thanh niên và hỏa diễm nhân.

Đại bộ phận song phương hội tụ, trên không một trận hỗn chiến nhất thời lại lần nữa ầm ầm triển khai. Lần này mục tiêu chỉ có hai người.

Cả một đám cường giả thực lực mỗi người đều mạnh mẽ lao về phía mình người thanh niên này vẫn thong dong như thường, trên tay từ lúc nào xuất hiện một viên bảo thạch đỏ thẫm như máu, đầu khí điên cuồng rót vào bên trong bảo thạch.

Tô Thiên thấy hành động của thanh niên sắc mặt âm trầm vừa tính động thủ thì trước mặt đột ngột xuất hiện hỏa diễm nhân với nhiệt lực nóng bỏng đánh tới một quyền. Một quyền này không có hoa lệ chiêu thức chỉ là một nắm quyền đơn giản nhưng hàm chứa hỏa diễm có thể thiêu đốt vạn vật trong thế gian này.

Tô Thiên cũng không dám nghênh đón quyền này, lão đánh ra một thủ pháp tinh diệu, không gian đột nhiên nổi lên từng đợt dao động, một cỗ khí thế chậm rãi từ trong cơ thể xông ra, một cỗ khí thế không lồ, giữa sân cơ hồ không ai bằng. Thoáng chốc ngưng kết lại thành một tấm lưới đầu khí kiên cố.

- Ầm ầm

Quyền hỏa cùng lưới đầu khí đối chọi trong thoáng chốc, tiếng động chấn kinh không gian vang lên, nơi diễn ra cuộc va chạm khiến không gian như bị nghiền nát, bằng mắt thường cũng thấy sự gấp khúc biến dạng. Nắm quyền của hỏa nhân giống thiên ngoại tinh thạch mạnh mẽ đem tấm lưới được dệt bằng đầu khí của Tô Thiên mạnh mẽ xé rách, hỏa nhân thúc dục hỏa khí của nắm quyền muốn hung hăng đánh lên ngực của Tô Thiên.

Nếu trúng đòn này Tô Thiên sẽ bị trọng thương không nhẹ, có điều thủ ấn trên tay lão lại biến hóa. Tấm lưới bao bọc quanh thân Tô Thiên nhanh chóng di động hướng lấy người của hỏa nhân ép tới đem hỏa nhân bao bọc lại bên trong, mảng lưới bị đánh thủng mau chóng gắn liền lại, tấm lưới nhanh chóng biến đổi rồi kết lại thành một kim cầu co lại còn một trượng. Chớp mắt Tô Thiên lật ngược tình thế, đem hỏa nhân giam giữ.

Đám cường giả Hắc Giác vực nhân cơ hội lao tới và người dẫn đầu là Hàn Phong, sắc mặt hấn hiện lên sự điên cuồng gào thét:

- Tiểu tử kia rút ngay khỏi dị hỏa của ta nếu không. CHẾT.

Bạch y vô diện thanh niên vẫn để ý tới đám người Hắc Giác vực đang lao tới đem viên bảo thạch huyết sắc đẩy mạnh lên bầu trời cùng lúc hai tay kết lại các thủ ấn khác nhau.

- Lạc lạc, tiểu tử ngu xuẩn phân tâm trước cuộc chiến. Chết đi!

Tiếp cận bạch y thanh niên là đó chính là Hắc Giác vực Kim Ngân nhị lão. Hai người người trao thủ sắc bén nhanh như tia chớp nhắm yết hầu và hải não của bạch y thanh niên chớp tới.

Ngay khi Kim Ngân nhị lão sắp chớp được thì một bóng hình xinh đẹp bỗng nhiên nhanh như chớp lướt tới. Một bàn tay trắng nõn như bạch ngọc mềm mại ngăn cản trao thủ của Kim Ngân nhị lão. Song phương va chạm. Nhất thời, một cỗ năng lượng kinh khí hung hãn bạo phát. Bị cỗ kinh khí này quét qua. Thân hình của Kim Ngân nhị lão chấn động, vội vàng lui về phía sau.

- Tiểu tử này hôm nay không ai lấy được mạng của hắn.

Âm thanh thập phần trong trẻo nhưng ẩn trong đó lại rất lạnh lùng. Nếu người nào định lực không đủ thì mặt đỏ lên là chuyện bình thường. Vô số ánh mắt hướng về phía âm thanh đó. Khi nhìn thấy bộ dáng quyền rũ đang đứng phía trước che chắn cho bạch y thanh niên đều ngừng thở.

Theo cái bóng xinh đẹp vừa xuất hiện trên bầu trời, ngăn ngại tạo ra cho người ta cái cảm giác hít thở không thông.

Tại lúc này chỉ thấy trên thân thể của nữ nhân khoắc trên người một cái đai từ cấm bảo. Ở trên đầu thanh ti theo bờ vai buông xuống tới tận đỉnh kiều đồn. Ngực cao mông nảy nở thật là vóc người thành thực làm cho người ta dễ rơi vào mê hoặc giống như một quả táo đang đến độ chín mùi vậy thật là làm cho con người ta khó lòng cưỡng lại muốn ăn nó vậy. Hai chân người thon dài trắng nõn. Đôi bàn chân trắng tựa tuyết cách nhau nửa tấc sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi nào.

Tiêu Viêm đang đuổi theo kịp Hàn Phong cũng bị âm thanh làm cho cho chấn động, hắn ngẩng đầu lên nhìn thân ảnh vừa mới xuất hiện thì sắc mặt biến đổi cực mạnh giọng hoảng sợ thất thanh:

- Mỹ đồ toa nữ vương?

Chỉ năm từ ngắn ngủn bật ra khỏi miệng, nhưng đột nhiên lại khiến cho tất cả mọi người trên chiến trường, bao gồm cả cường giả này cũng biến sắc. Sa

mặc Tháp Nhì Qua trải dài khắp nơi Hắc Giác vực này cũng nằm trong có mà trên sa mạc Tháp Nhì Qua thì xà tộc là bá chủ. Tuy Hắc Giác vực và Xà nhân tộc không có xung đột nhiều, nhưng dù sao cũng nghe tới danh của Mỹ Đỗ Toa nữ vương.

Cái tên này cơ hồ đại đa số mọi người biết đến danh tiếng của nàng. Cái sắc đẹp lãnh diễm mà lòng dạ lại sâu độc, dựa vào một thân chém giết rất nhiều người mà thành danh. Trong Hắc Giác vực cũng có một số cường giả nhưng liệu có thể đếm được mấy người có đủ thực lực có thể đánh ngang tay cùng yêu nữ này.

Đối với nàng rất nhiều người chỉ dùng một từ "đáng sợ" để hình dung.

- Đấu Tông... Lại thêm một Đấu Tông

Ở trên bầu trời, Tô Thiên nhìn tới Mỹ Đỗ Toa xuất hiện khuôn mặt già nua càng khó coi hơn. Mà đám người bên dưới lúc này cũng chấn kinh rồi. Đấu Tông cường giả từ lúc nào không đáng giá như vậy, riêng ngày hôm nay đã kinh động tới vô số Đấu Vương, Đấu Hoàng cường giả, nay còn mọc ra thêm mấy Đấu Tông nữa.

Cảm thụ được khí thế khủng bố của Mỹ Đỗ Toa, Kim Ngân nhị lão sắc mặt cơ hồ hơi đổi, song thủ giao nhau, hai cổ khí thể hội tụ cùng một chỗ, tuy bọn họ liên thủ có thể cùng đấu gia cường giả địch lại, bất quá nếu phải quyết đấu với cường giả hàng thật thì vẫn bị chịu thiệt thòi, dù sao đấu hoàng cùng đấu tông vẫn có sự chênh lệch, hai cổ khí thể tiếp xúc tạo nên chấn động khổng lồ.

- Luyện chế Dung Linh đan?

Không đề ý đến sắc mặt khó coi của đám người. Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương lạnh nhạt hỏi.

- Nữ vương đại nhân không phải biết đáp án rồi sao!

Bạch y vô diện thanh niên cười nói.

Mỹ Đỗ Toa nữ vương nghe vậy thì vô cùng hài lòng, nhếch miệng cười, một cổ khí thể bàng bạc làm cho người ta hoảng sợ chậm rãi từ trong cơ thể nàng trào ra. Mà trông từ xa cổ khí thể cường hãn này, không khí quanh mình, tựa hồ vào bất cứ thời khắc nào cũng có thể phóng ra.

- Nếu vậy ta cũng vô cùng phối hợp thực hiện lời hứa của ngươi. Hôm nay không ai lấy mạng người được hết.

Vạn vật yên tĩnh, đây là bá đạo cùng cường hãn của Đấu Tông cường giả.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Cường giả đầy trời

Nhìn Mỹ Đỗ Toa đột ngột xuất hiện làm Tiêu Viêm phi thường ngạc nhiên, hắn không nghĩ tới con bài tẩy của mình bỗng chốc đổi sang phe chống lại mình, nghĩ lại có chút khó chấp nhận. Tiêu Viêm hỏi Mỹ Đỗ Toa:

- Vậy ngươi phản bội ta sao?

- Phản bội? Nực cười, ngày đó ngươi lợi dụng linh hồn của Thôn Thiên mắng liên ục áp chế ta làm ta năm lần bảy lượt cứu mạng ngươi... Đáng giận hơn là ngươi còn dám lừa ta... Tương lai không xa ta sẽ giết chết ngươi đòi lại danh dự.

Mỹ Đỗ Toa nữ vương nhìn Tiêu Viêm ánh mắt lóe lên sự phẫn hận, nghĩ tới quá khứ bị Tiêu Viêm lợi dụng bản thân hơn nữa còn lừa gạt mình khiến nàng phần nộ không thôi. Nàng là nữ vương của Xà Nhân tộc, cường giả nhân loại còn không làm gì được bản thân thế mà lại bị một mao đầu tiểu tử lừa tới quay mòng mòng... Kiêu ngạo như nàng sao chịu nổi.

Giọng điệu của Mỹ Đỗ Toa tuy không lớn nhưng đủ cho các cường giả trên trời nghe được, bên Hắc Giác vực thì vui sướng trước kẻ khác gặp họa. Họ đã thấy Tiêu Viêm khủng bố như nào nếu để hắn tiếp tục phát triển thì các thế lực lớn của Hắc Giác vực sẽ mất ngủ mất. Nay, có một cường giả mạnh mẽ giúp bọn hắn tiêu trừ đi cái gai bọn hắn phải đa tạ Mỹ Đỗ Toa.

Ngược lại với Già Nam học viện mặt như ăn phải trái khổ qua, học viện hiện tại rối tùm lùm rồi còn phải nghĩ cách bảo toàn cho Tiêu Viêm nữa.

Tiêu Viêm rồi vào trầm lặng, giọng điệu của Mỹ Đỗ Toa xem ra đã biết hắn lừa gạt về vụ Dung Linh đan phương, hiện tại lại chuốc thêm một kẻ thù mạnh mẽ. Hắn lại liếc về bạch y nam tử đeo chiếc mặt nạ vô diện phía sau, từ trên người bạch y Tiêu Viêm có một cảm giác rất quen thuộc. Trông mắt hắn co rút lại, kí ức từ ba năm trước ủa về, ở trong Ma thú sơn mạch, người này đã từng xuất hiện ở đó cùng với một nữ nhân giúp hắn đoạt được Từ Vân dược và vô tình khiến hắn có được thú hỏa.

Tiêu Viêm nheo mắt lại giọng điệu có chút không chắc chắn:

- Là người.

- Xem ra Tiêu Viêm huynh đệ vẫn nhớ tới ta.

Bạch y vô diện thấy phản ứng của Tiêu Viêm trả lời. Bạch y vô diện nhìn Tiêu Viêm nói:

- Nếu vẫn còn nhớ tới ta thì không biết Tiêu Viêm huynh đệ không ngại trả lại ta ân tình khi đó... Vẫn Lạc Tâm Viêm huynh đệ vẫn coi chưa thấy đi được không.

- Xin lỗi, ân tình giữa chúng ta, ta nhớ chúng ta đã thanh toán xong. Hơn nữa Vẫn Lạc Tâm Viêm đối với ta rất quan trọng ta không thể để bất cứ ai đoạt được nó.

Một phút trầm ngâm, Tiêu Viêm trút ra một ngụm trọc khí nhìn bạch y vô diện nói. Giọng nói thập phần kiên quyết không có dấu hiệu nhún nhường, nói đến câu cuối cùng còn tình hữu ý liếc xéo về Hàn Phong.

Hàn Phong đón nhận cái nhìn sắc lạnh của Tiêu Viêm, trong lòng cũng nổi lên tia sát khí hạ quyết tâm sau khi có được Vẫn Lạc Tâm Viêm nhất nhất sinh đem Tiêu Viêm diệt sát đồng thời thu hồi Thanh Liên Địa Tâm Hỏa của Tiêu Viêm.

Nhìn hiện giờ đám người này đang “ vui vẻ thảo luận chuyện xưa ” ai nghĩ tới chỉ một lúc trước đó thôi nơi này vẫn còn là chiến trường khốc liệt của các thế lực. Thế cục hiện giờ rơi vào trạng thái nghiêng dè lẫn nhau, người thanh niên thần bí mang theo hai kẻ thực lực mạnh mẽ Đấu Tông cường giả... Hơn nữa học không biết bên cạnh bạch y vô diện còn bao nhiêu người nữa nên Hắc Giác vực lần Già Nam học viện không vội vàng đánh động. Cuối cùng giằng co vẫn rơi vào giằng co. Trong lúc ngắn ngủi toàn bộ không gian lại im lặng tới đáng sợ.

Lúc này, Tô Thiên vốn đang gần hòa nhân bị lão giam giữ vô thanh vô thức đã xuất hiện ngay gần bạch y vô diện thanh niên, nhưng mục đích của Tô Thiên lại là huyết thạch trên đỉnh đầu của bạch y vô diện. Đấu khí hùng hồn dừng mãnh tuôn ra ngưng tụ trong chảo thủ muốn nghiền nát huyết thạch.

Trong bản năng của Tô Thiên cảm thấy nếu để bạch y vô diện đó kích hoạt được huyết thạch thì sẽ có điều không hay xảy ra. Nên Tô Thiên muốn nhân cơ hội hủy đi huyết thạch ngăn chặn tình huống mà lão cảm thấy không ổn xảy ra.

Mỹ Đỗ Toa phản ứng cực nhanh, nòng đánh ra một đạo năng lượng thất sắc quang mang, đột nhiên từ trên trời lao xuống, cuối cùng giống như một con rắn đang dạo chơi hướng về Tô Thiên, ngay cả không gian nơi thất luyện đi qua đều phát sinh từng đợt âm hưởng chói tai.

Đồng thời Tô Thiên ở bên cạnh cũng tức khắc phát hiện ra công kích bất thành linh này, sắc mặt hơi đổi, tay áo bào vung lên, đấu khí hùng hồn dừng mãnh tuôn ra, rồi cuộc cùng đạo thất sắc năng lượng kia hung hãn đối đầu va chạm cùng một chỗ. Nhất thời một tiếng nổ to rõ vang lên trên bầu trời giống như sấm sét.

Mỹ Đỗ Toa xoay một cái, thân hình lập tức lao xuống, gần như trong chớp mắt đã xuất hiện phía sau Tô Thiên. Cánh tay nhỏ nhắn xoay tròn, năng lượng thất sắc khổng lồ hiện ra, cuối cùng kinh phong hỗn loạn như bài sơn đảo hải hung hãn phách tới.

Sắc mặt Tô Thiên nhất thời trầm xuống, bàn tay già nua hơi run lên, bất chợt cùng cánh tay nhỏ nhắn giống như bạch ngọc kia đối chọi.

- Oanh!

Song chương tiếp xúc, một cuồng phong hỗn loạn nổ ầm ầm bạo phát bùng lên, từng đạo cánh tay trắng kiện cái khe, từng đạo cánh tay trắng kiện cái khe, tại chu vi này chấn động trong ánh mắt, giống như mạng nhện giống nhau, cấp tốc kéo dài ra, trải rộng toàn bộ đài cao.

Cuồng phong quét ra khiến cho không gian xung quanh từng hồi chấn động, xung lực lan tỏa khiến cho những người thực lực khá yếu trên chiến trường này lập tức bị đẩy lui về phía sau mấy bước, những kẻ mạnh mẽ còn lại chỉ miễn cưỡng trụ vững dù sao đây cũng là cuộc chiến của Đấu Tông cường giả.

- Bành!

Song chương tiếp xúc trong nháy mắt rồi phân ra giữa thanh âm trầm muộn, hai người cùng lúc liên tục bị đẩy lùi về sau, bước bàn chân trên hư không lui lại đến vài chục bước mới đứng vững lại.

Hiển nhiên đối bình lần này, lực lượng hai người là ngang nhau!

Có điều hành động này của Tô Thiên chính là tự châm ngòi cuộc hỗn chiến, toàn bộ cường giả của hai phe đều bắt đầu rục rịch hướng tới chỗ bạch y vô diện, tiêu biểu là Hàn Phong dẫn đầu. Từ lúc Tô Thiên động thủ là Hàn Phong đã bắt đầu, khi Mỹ Đỗ Toa ngăn Tô Thiên lại Hàn Phong đã thúc dục cánh đầu khí tới tận cùng lao tới Vẫn Lạc Tâm Viêm.

- Ngăn Hàn Phong lại!!!

Đối với Hàn Phong chờ đợi, Hắc Giác vực cường giả đều bị Tô Thiên chú ý, ngay khi thấy có người động thủ, sắc mặt nhất thời trầm xuống, tay áo bào vung lên, lớn tiếng quát.

Bởi vậy ngay khi nghe Tô Thiên hét lớn, từng đạo nhân ảnh phi lên trên không, đấu khí hoá cánh hiện ra, lướt qua Hàn Phong đấu khí hùng mãnh từ mỗi

người phóng thích ra hình thành bức tường đầu khí kiên cố

Đám người Hắc Giác Vực hóa thành vô số đạo quang mang hung mãnh lao tới với ý đồ muốn đâm thủng bức tường đầu khí đó. Cuối cùng sự hung mãnh của Hắc Giác Vực như một thanh đao nhọn cắm vào giữa tấm lưới chúng trưởng lão Già Nam học viện, phân nó thành thành nhiều mảnh.

Biến cố lại đột nhiên xuất hiện, không gian của chiến trường đột nhiên nóng rực lên, kim cầu phong ấn hòa nhân liên tục vang lên tiếng nứt vỡ, những vết rạn nứt chẳng chịt như tơ nhện... và vỡ nát.

Kim cầu vỡ nát, hỏa diễm bị bao phủ bên trong nhanh chóng phân tán ra ngoài thoáng chốc gầm trời này bị biển lửa che phủ thành màu xích diễm đỏ rực như ánh hoàng hôn... Thiên địa phát sinh dị biến...

Hỏa diễm nhân hừ lạnh một tiếng song chương nhất thời giơ lên, xích sắc hỏa diễm cấp tốc hình thành vô số một thứ gì đó giống phi tiêu trong biển lửa đỏ thẫm kia.

Hỏa diễm nhân lạnh lùng nhìn toàn bộ chúng cường giả ở xung quanh, linh hồn chi lực hung mãnh phá thể ra khóa chặt toàn bộ người bên trong chiến trường, cúi đầu cười lạnh, lập tức bắn ra.

Hỏa diễm phi tiêu mặc dù nhìn rất nhỏ, bất quá lúc chúng nó bay giữa không trung, lại lưu lại trên bầu trời các đạo xích diễm, phía trên bao trùm nhiệt độ nóng cháy cũng trực tiếp làm cho không khí xung quanh bị bốc hơi thành một mảnh hư vô.

Hỏa diễm phi tiêu như tia chớp xẹt qua phía chân trời, khiến toàn bộ chúng cường giả vội vã điều động đầu khí phòng ngự lên tận cùng, trên bầu trời lúc này đủ các màu sắc nhưng so với biển lửa cao cao trên đầu thì không khác gì đom đóm nhỏ trong màn đêm cả.

Nhưng những lớp phòng ngự của đám người này như hoàn toàn vô hiệu vậy, phi tiêu dọc đường đem một ít trường xà cản đường đốt cháy thành hư vô, sau đó hung hăng hướng những người bên trong quang trảo đâm mạnh tới.

- Phanh...phanh.

Hàn Phong trước đòn tấn công mang tính hủy diệt đó vội vàng huy động thâm lam hỏa diễm hóa thành một tấm màn bảo vệ khỏi “con mưa hỏa diễm” kia. Tiêu Viêm cũng vội vàng ngưng tụ thành đài liên hoa trên đỉnh đầu chống đỡ lại dị hỏa của hỏa diễm nhân. Có lẽ hai người này là an nhân nhất sau bạch y vô diện... các hỏa diễm đó chỉ cần lại gần bạch y vô diện thì như có một năng lượng vô hình đem chúng dẫn dắt qua người cậu, hoàn toàn không chạm vào được người.

Chỉ thoáng chốc những cường giả của Hắc Giác Vực và Già Nam học viện rơi rụng như mưa, trên bầu trời chỉ còn sót lại khí tức của những Đẩu Hoàng thực lực cao cường và Đẩu Vương có chút cường hãn... Thế lực hai bên hiện tại cộng vào không quá hai mươi người. Đến Tô Thiên và Kim Ngân nhị lão cũng trở nên vô cùng chật vật.

Hỏa diễm nhân sau đòn tấn công vừa rồi tay áo bào vung lên, nhất thời thanh sắc hỏa diễm thổi quét phía chân trời kia cấp tốc mập mạp, cuối cùng lại lần nữa ngưng tụ thành hai đạo như hai con rắn lửa, thiểm lược quay về, theo đầu ngón tay, chui vào trong thân thể. Hỏa nhân nhìn chăm chăm vào Kim Ngân nhị lão như mãnh thú khóa chặt con mồi.

Hỏa diễm nhân hóa thành một đạo xích quang trong chớp mắt lao tới vị trí của Kim Ngân nhị lão, hỏa quyền nóng bỏng ngưng tụ lại thành cự trảo khổng lồ hung mãnh bổ xuống.

Kim Ngân nhị lão vừa đối chọi với đợt mưa hỏa diễm khủng bố kia, thì lại phải tiếp tục đối chọi với hỏa quyền kinh khủng kia, trong lòng hai người cũng muốn hồng mắt. Biết không còn đủ thời gian ngưng tụ pháp thuật nữa, hai người cắn răng đầu khí đồng loại bộc phát cùng nhau hợp lại thành một con cự điều bao trùm lấy hai người.

- Âm âm...

Cự trảo hỏa diễm thiêu đốt thiên địa va chạm với cự điều cuồng mãnh gây ra chấn động khắp nội viện, xung kích từng đợt liên tục dồn nén liên khiến không gian đỏ rực, không khí bị xung lực nghiền nát, đánh vỡ vô số kiến trúc. Có điều cự trảo hỏa diễm như vô cùng vô tận, liên tục đem cự diễm thôn phệ, cấp tốc tiêu tán. Vên vên chỉ một cái nháy mắt, hung xà gào thét phía chân trời đã biến mất, biến mất một cách đột ngột, chỉ lưu lại một tiếng kêu thê lương vang vọng trên bầu trời...

Kim Ngân nhị lão bị đánh bật ra đằng xa mới miễn cưỡng ổn định lại cước bộ, cảm nhận nhiệt khí bỏng rát vẫn còn lưu lại trên cánh tay ánh mắt vô cùng hoảng sợ nhìn hỏa diễm nhân. Thấy hỏa diễm nhân vẫn tiếp tục lao tới hai người vội vàng nghênh đón với toàn lực, nếu không sẽ mất mạng như chơi.

Có điều lúc này thì bạch y vô diện chỉ còn một mình, bản thân cậu thì phải kết ấn duy trì huyết thạch trên đầu hoàn toàn không thể phản kháng được. Tiêu Viêm và Hàn Phong đương nhiên nhận ra điều này vì vậy hai người đã vào thế sẵn, chuẩn bị lao vào cướp lấy Văn Lạc Tâm Viêm ở ngay trước mặt.

- Lần này thì không còn ai có thể giúp đỡ người nữa rồi. Buông tay chịu trôi đi.

Hàn Phong cười quái dị nhìn bạch y vô diện

- Vậy sao? Nhưng nếu ta nói ta không phải kẻ thù của ngươi thực không phải ta mà là kẻ đang đứng cạnh ngươi thì sao?

Bạch y vô diện vốn im lặng bỗng lên tiếng nói một câu không đầu không đuôi khiến Hàn Phong vô cùng khó hiểu. Có điều chưa kịp suy nghĩ gì thì trên

bầu trời lúc này lại xuất hiện thêm người... à không, phải là rất nhiều người mới đúng, vô số hắc ảnh phi hành trên đầu trời, sau lưng mỗi hắc ảnh đều có đôi cánh dơi nhìn qua ẩn hiện vài phần quỷ khí tối đen dày đặc. Mà tất cả hắc ảnh trên bầu trời đều sở hữu đôi cánh này, nếu chỉ ước chừng bằng mắt thường thì có không ít hơn nghìn người.

Hơn nghìn người này phi hành trên không chung cầm trong tay huyết đao, sắc mặt đỏ đẫm, nhìn qua như con rối, chẳng qua trong con mắt bọn họ cũng tràn ngập sự âm trầm cùng thô bạo. Bầu trời trong xanh một lần nữa bị phủ kín lại. Bạch y vô diện dù không cần nhìn cũng biết chuyện gì đang xảy ra, cậu cười lớn nhìn về Tiêu Viêm và Hàn Phong nói:

- Để các ngươi thất vọng rồi, ta còn rất nhiều bài tẩy chưa lật hết đâu.... Các tử sĩ của ta cho họ thấy bản lĩnh của các ngươi đi.

Theo lệnh của bạch y vô diện toàn bộ tử sĩ trên bầu trời với sắc mặt Huyết tông chiến sĩ chết chóc hung lệ, hung hăng nâng đao đâm chém, tràn ngập máu tanh sát khí, lao mình xuống dưới hướng tới vô số cường giả của Già Nam học viện mà tiến công. Từ xa thoát nhìn cảnh này giống như một cơn hắc ám.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Máu tanh khắp học viện

Trên bầu trời vô số hắc ảnh nhân lao xuống tấn công người của hai thế lực khiến tay chân họ luống cuống. Có điều sau khoảng thời gian ngắn giao chiến họ sẽ nhận ra rằng thực lực của đám hắc ảnh nhân này không cao chỉ đạt tới trình độ Đại Đấu Sư tới Đấu Linh thôi hoàn toàn không đáng lo ngại. Tuy đông nhưng trong mắt họ sâu kiến vẫn là sâu kiến vĩnh viễn không phát lên được.

- Đừng hoảng sợ đây chỉ là lũ tôm tép thôi, dù có nhiều hơn cũng không thể ảnh hưởng tới thể cục của chúng ta được.

Hàn Phong bị đám hắc ảnh nhân lao tới vùng huyết đao tới chém về phía hắn, Hàn Phong điều động Thâm Lam hỏa diễm phòng ngự, huyết đao vừa chạm tới hắn liền bị tan chảy. Thâm Lam hỏa diễm từ màng phòng ngự diễn hóa thành trọng điệp sóng đem mỗi hắc ảnh nhân nghiền ép thành tro bụi.

Rồi Hàn Phong mau chóng nhận ra ra thực lực thật sự của đám hắc ảnh nhân này, hắn vội vã lên tiếng cảnh tỉnh, có điều vừa vặn giúp phe Già Nam học viện một tay. Các trưởng lão còn lại trên chiến trường bị bất ngờ cũng bắt đầu ứng phó được, trong chớp lát có rất nhiều hắc ảnh nhân bị mạt sát tiêu diệt. Nhưng đám hắc ảnh nhân còn lại như không sợ chết liên tục dồn ép các trưởng lão và người của Hắc Giác vực.

Trên chiến trường này chàn ngập cảnh huyết tinh.

- Đúng là khoảng cách thực lực không thể san lấp bằng nhân số.... Vậy thì thêm chút bất ngờ nữa nhé.

Bạch y vô diện vẫn mỉm cười nhàn nhạt dưới lớp mặt nạ như vẫn nắm chắc mọi thứ trong tay. Cậu vừa dứt lời, đám hắc ảnh nhân bị đánh bại rơi xuống đột ngột bay lên, hướng về những kẻ giết bọn chúng quần lấy, thân thể chúng đột ngột phình to ra như trái bóng bay rồi.... Bùm... Bùm nổ xung ngay khi lại gần những kẻ đã giết bọn chúng.

Theo mỗi hắc ảnh nhân bạo nổ thì một màn huyết sắc vụ mông xuất hiện rồi mau chóng chui vào nội thể của đám trưởng lão Già Nam và người của Hắc Giác vực.

- Aaaa!!!!

Rồi một tiếng kêu thê lương phát ra từ một vị trưởng lão Già Nam học viện. Đôi mắt vị trưởng lão đỏ ngầu lên, các sợi tơ máu nổi lên rồi nổ tung, đôi mắt của vị trưởng lão đột ngột này vỡ nát, không lâu sau đó thì tai, mũi, miệng điều chảy ra máu đen cuối cùng đầu khí trong nội thể tiêu tán mà rơi xuống.

- Bùm...Bùm... Bùm

Đám người hai phe nhìn thấy cảnh đó mà rùng mình sơn gai ốc, vội vàng huy động đầu khí ngăn chặn huyết vụ đó, có điều đám huyết vụ này có thể thẩm thấu các màn bọc đầu khí xâm phạm vào thân thể.

Bất đắc dĩ họ chỉ có thể né tránh đám tử hắc ảnh nhân và huyết vụ đó. Có điều trên chiến trường này vẫn liên tục phát ra tiếng kêu kinh hãi thế tục đó, cường giả rơi rụng ngày càng nhiều mà trên mặt đất các cường giả bị trọng thương cũng không tránh khỏi số phận,

Đám hắc ảnh nhân tuy chết nhiều nhưng vẫn cuộn cuộn không ngừng từ trong rừng rậm lao ra, sử dụng những chiêu cảm tử ép kẻ khác giết mình, hai thế lực kia né tránh đủ đường. Thế cục lúc này thay đổi, từ hai phe mạnh nhất lúc này trở thành chỗ nhà tang chạy chốn đủ đường. Tuy vậy người chết vẫn ngày một tăng, không khí lúc này đích xác tràn ngập huyết tinh khiến người khác không kim được mà ghê rợn.

Tiêu Viêm và Hàn Phong cũng bị ảnh hưởng là khiếp sợ vội vàng huy động Thanh sắc hỏa diễm và Thâm Lam hỏa diễm trong nội thể mau chóng khu trừ huyết khí và đem đi hỏa ngưng tụ thành màng đầu khí ngăn chặn sự xâm nhập của huyết vụ. May mà đi hỏa là khắc tinh của đám huyết vụ này nên khiến hai người này miễn cưỡng khống chế tình hình.

Ánh mắt kiên nghị tuyệt đối nhìn về bạch y vô diện. kẻ trong thời gian ngắn ngủi khiến cho cả Già Nam học viện và Hắc Giác vực tổn hại rất nhiều cường giả.

Mà hiện tại chỉ còn có hai người Tiêu Viêm và Hàn Phong liên tục bị hắc ảnh quấn lấy thân lại phải phòng ngự trước đòn tấn công mờ ám của đám huyết vụ ma quái kia. Nên dù bọn họ có là Đấu Hoàng cường giả hay sánh với Đấu Hoàng cường giả cũng bị ép tới vô cùng chật vật

- Huyết Thiên Linh Lung trận kết trận!!!

Lúc này thủ ấn của bạch y vô diện lại đổi, huyết thạch trên đỉnh đầu cậu bắn ra một đoàn huyết trụ cao chục trượng rồi tản khắp bốn phương tám hướng, các huyết trụ này biến thành một trận pháp khổng lồ. Bên trong trận pháp đó ngưng tụ lại thành vô vàn ẩn văn phức tạp, đúng là khuynh động nội viện.

- Âm âm!!!

Huyết trận khổng lồ vừa ngưng kết thì huyết khí của thiên địa liên tục chấn động, huyết khí đó nhanh chóng bị huyết trận thu thập cuối cùng ngưng tụ thành các “dây đàn” bám trụ trong trời đất này.

Bạch y vô diện thủ ấn biến đổi điều khiển các “dây đàn” đó lao tới bản thể của Văn Lạc Tâm Viêm tấn công. Bản thể Văn Lạc Tâm Viêm đứng im không nhúc nhích nhưng lại tỏa ra nhiệt độ khủng bố, làm cho không gian không ngừng vặn vẹo, “dây đàn” giống như một con rắn đen vô cùng linh hoạt trườn tới vô hình hóa điếm nhưng bị nó đốt tới tan tác, có điều một sợi tan thì hai sợi khác tiến công ngày càng nhiều “dây đàn” lao tới.

Các sợi dây đàn à từ một loại năng lượng cực kỳ quý dị ngưng tụ mà thành thậm chí có tính ăn mòn rất cao nên liên tục hao đi năng lượng của Văn Lạc Tâm Viêm. Cuối cùng “dây đàn” ngưng tụ từ huyết khí đó trở nên chặt chẽ ngưng tụ lại thành huyết cầu. Bên trong huyết cầu đó, “dây đàn” vẫn không ngừng xâm thực vào bản thể của Văn Lạc Tâm Viêm.

Tuy bị vây trong huyết cầu nhưng Văn Lạc Tâm Viêm vẫn không ngừng phản kháng, đem vô hình hóa điếm thiêu đốt cháy vô số đạo huyết tơ vây bên ngoài làm cho bạch y vô diện vô cùng khó khăn. Đầu khí quần quần trong nội thể liên tục rót vào pháp trận điều khiển sợi dây đàn trong đất trời này bao bọc lấy hỏa điếm.

Dù vậy Hàn Phong cảm thấy phi thường không ổn, thoáng vọt lên, Hàn Phong phá tan vòng ngăn trở. trực tiếp chạy về phía bản thể Văn Lạc Tâm Viêm đang bị xâm thực.

- Xuy!!!

Hàn Phong đánh ra một đạo kinh khí tới, bạch y vô diện sớm có đề phòng nhón mũi bàn chân thân hình đột ngột biến mất, rồi lại xuất hiện cách đó vài bước.

- Hư!!

Nhìn huyết cầu gần trong gang tấc, Hàn Phong không khỏi mừng như điên. Hắn còn phải bắt được Văn Lạc Tâm Viêm, sau đó nhanh chóng rời khỏi đây, ẩn nấp rồi luyện hoá dị hoá. Một khi luyện hoá thành công, đừng nói là Tô Thiên, cho dù là nội viện viện trưởng lão có trở lại chỉ sợ cũng không làm gì được mình!.

- Văn Lạc Tâm Viêm là của ta!

Bạch y vô diện thấy Hàn Phong càng gần huyết cầu nhưng vẫn không có ý định động thủ, khóe miệng chỉ khẽ kinh miệt.

Thân hình chợt loé, Hàn Phong lập tức vọt vào phạm vi năm thước của Văn Lạc Tâm Viêm. Ở xa xa thân hình Tiêu Viêm cũng bạo dũng lao tới đến sau lưng Hàn Phong, nắm ngón tay nắm chặt lại, Thanh sắc Hỏa điếm bùng lên trên quyền đầu, cuối cùng mang theo kinh phong nóng rực, ngoan lạc hung hãn nhằm hậu tâm hấn oanh kích.

Cảm thụ được kinh phong bén nhọn sau lưng mang theo vô vàn sát ý, Hàn Phong cực kỳ muốn tránh ra nhưng vì phải phân tâm áp chế tâm hỏa nên tốc độ cùng với trình độ phản ứng suy yếu rất nhiều. Bởi vậy né tránh của hắn hoàn toàn không có tác dụng, chỉ biết đứng yên hứng chịu một kích này.

Kinh phong sắc bén càng lúc càng gần, đem áo bào của Hàn Phong dán chặt lên trên lưng hắn. Nhưng ngay lúc Tiêu Viêm nghĩ rằng Hàn Phong chỉ có nước đứng yên chịu chết thì trên thân ảnh hắn thoáng hiện ra vẻ tàn nhẫn. Bả vai hắn đột nhiên chấn động, một cỗ Hỏa điếm Thâm Lam nhất thời từ trên hai vai bạo dũng xông ra.

Ngay tại thời điểm Tiêu Viêm đánh trúng lên vai Hàn Phong, chợt mảng Thâm Lam Hỏa Điếm sau lưng hắn như bị một lực lượng vô hình dẫn động co rút lại giống như trọng chùy oanh kích thật mạnh lên lồng ngực Tiêu Viêm.

- Bang!

Hỏa điếm vừa chạm vào ngực Tiêu Viêm lập tức kinh lực cuồng mãnh bạo dũng phát ra. Trên bầu trời, hai thân ảnh như đã thụ thương nhanh chóng bắn ra xa nhau đến hơn mười thước mới dừng lại.

Duỗi tay vỗ lên y bào có chút nhàu nát trước ngực, sắc mặt Tiêu Viêm không có biến hóa gì lớn. Đòn công kích của Thâm Lam Hỏa Điếm nhìn thì có vẻ như hung hãn cương mãnh nhưng chỉ là phản ứng tức thời nên làm cho ngực hắn có chút khó chịu mà thôi.

Nhận một đòn đánh lén của Tiêu Viêm, so ra sắc mặt Hàn Phong không được tốt hơn hẳn. Mặc dù trong thời khắc tối hậu, hắn miễn cưỡng tránh né không để công kích của Tiêu Viêm đánh vào bộ phận yếu hại, nhưng cảm giác đau đớn từ trên bả vai tỏa ra làm hắn như chết lặng đi.

Trên bầu trời, hai đối thủ bị hỏa diễm hai màu xanh, lam che khuất tầm nhìn, nhưng trong mắt đều toát ra vô tận sát khí.

Liếc ánh mắt tà ác nhìn bạch y vô diện đang liên tục biến đổi thủ ấn đem các dây đàn quái dị trong đất trời xâm thực lấy vô hình hỏa diễm bên trong huyết cầu, lông mày Hàn Phong cau lại. Thời điểm hiện tại quá cấp bách, không thể để tiểu tử này gây rối lâu được nếu không muốn chiếm đoạt Vãn Lạc Tâm Viêm khó khăn lại chồng thêm khó khăn.

Đột nhiên đang lúc trầm ngâm suy nghĩ, Hàn Phong ngừng đầu hướng về phía gương mặt cười lạnh của hắc bào thanh niên nở nụ cười cầu hòa chấp tay nói:

- Ha ha, vị tiểu huynh đệ này, kì thực chúng ta không nhất thiết cứ phải đối đầu nhau để kẻ khác ngư ông đắc lợi.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn hành động của Hàn Phong, Tiêu Viêm lại không thèm nói chuyện lý lẽ, âm thầm điều động đấu khí.

Hàn Phong cười tủm tỉm nói thêm:

- Nếu tiểu huynh đệ không ngại chúng ta liên thủ hạ tên kia trước sau đó Vãn Lạc Tâm Viêm ai dành được thì phải xem bản lĩnh của từng người chúng ta.... Được chứ?

Bạch y vô diện thanh niên đang phi thường bận rộn với việc xâm thực bản thể của Vãn Lạc Tâm Viêm không kiềm được cười lạnh, cậu nhìn Hàn Phong lạ lạ giọng nói:

- Ngươi thật sự là một kẻ ngu ngốc đó Hàn Phong à... Trái ngược hoàn toàn với thiên phú luyện đan của ngươi.

- Ngươi nói vậy có ý gì?

Hàn Phong thuyết phục Tiêu Viêm bất thành tươi cười trên khuôn mặt chậm rãi thu lại nhìn bạch y vô diện hỏi.

- Là Luyện dược sư, nên biết cơ thể mỗi người chỉ chứa được một loại dị hỏa, nếu chứa thêm loại dị hỏa khác e rằng bị lưỡng đạo dị hỏa bài xích lẫn nhau mà bạo thể... Tuy vậy hắn vẫn cùng ngươi tranh đoạt Vãn Lạc Tâm Viêm ngươi không thấy kì lạ sao? Chả nhẽ có người chán sống mới đem mạng mình ra đùa tìm chút cơ may.... Hay bản thân hắn đã có thể nắm được việc một cơ thể chứa hai loại dị hỏa.

Bạch y vô diện nhìn Hàn Phong như tên ngốc, cậu nói ra điểm mấu chốt của vấn đề.

Hàn Phong như bị điểm huyết thân thể bất động tại chỗ, trong đầu đột nhiên nhớ về lời nói của Phạm Lao trước lúc rời khỏi đây. Tâm trạng của Hàn Phong thấp phần quái dị nhìn tới Tiêu Viêm, đôi mắt hàm chứa kinh ngạc và không tin vào sự thật này.

Nhân cơ hội Hàn Phong không phòng vệ Tiêu Viêm thân hình đột ngột xuất hiện sau lưng hắn. Hỏa diễm thanh sắc ngưng tụ lại trong lòng bàn tay ánh mạnh đến. Bàn tay Tiêu Viêm vừa đánh ra, một cỗ kinh khí hung mãnh đánh thẳng ra, đánh mạnh về phía thân thể của Hàn Phong.

Hàn Phong bị đòn đánh bất ngờ khiến cho không kịp đề phòng, vội vã điều động thâm lam hỏa diễm ngưng tụ thành một màng bọc đầu khí sau lưng. Có điều thâm lam hỏa diễm chưa kịp ngưng tụ lại thì không lồ kinh khí đánh mạnh vào lưng hắn làm cho màng đầu khí phía ngoài bị đánh bể. Hơn nữa nương theo kinh khí, làm cho thân thể của Hàn Phong hung hăng bay mạnh, rớt xuống đất.

- Tiêu Viêm từ hiện tại không phải lúc chấp nhất với hắn, mau đoạt lấy Vãn Lạc Tâm Viêm nếu không nó sẽ bị tên bạch y vô diện kia sử dụng trận pháp kì dị này đoạt đi mất.

Được lão trong đầu Tiêu Viêm lên tiếng. Với kinh nghiệm của lão thì Huyết Thiên Linh Lung trận này vô cùng cổ quái, linh hồn lực của lão cảm nhận được huyết trận này đang rút tinh huyết của trời, đất và các cường giả đã vong mạng liên tục tự bổ cung cấp vòng năng lượng vô tận.

- Tên tiểu tử kia đang tốn công duy trì trận pháp này nên trong thời gian ngắn sẽ không thể cử động được nhân cơ hội này giải quyết luôn.

Nghe lời Dược lão, Tiêu Viêm vội vàng tọt tới phía bạch y vô diện, trên tay xuất hiện hắc thước to lớn bị lam sắc hỏa diễm bao phủ, hung hăng bổ tới phía bạch y vô diện không chút lưu tình... Bạch y vô diện thấy hắc thước sắp bổ tới đầu của mình nhưng vẫn không tránh né, thân hình như cũ bất động.....

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 196: Tâm kế

- Oanh!

Hàn Phong bị Tiêu Viêm nhân cơ hội đánh bay đi, ánh mắt tràn ngập phần nộ, trong thân thể đột nhiên bắn ra một đạo hỏa diễm, hỏa diễm từ từ bay lên, sau một lát tràn ngập cả một mảng nhỏ thiên địa.

Hỏa Diễm thâm lam xoáy tròn trong không trung.

Trọng điệp trong thâm hải trong chốc lát nổ mạnh, hung mãnh năng lượng nổ ra, hóa thành từng đạo năng lượng hướng tới Tiêu Viêm mãnh liệt ép tới.

- Chết tiệt.

Tiêu Viêm cảm nhận được từng đợt trọng điệp rung động cả không gian ép tới hướng mình, trong lòng thầm rủa một tiếng. Hắc thước khi sắp bỏ tới đầu của bạch y vô diện bắt đầu dĩ phải chuyển hướng. Thanh sắc hỏa diễm bùng cháy trên mình hắc thước, Tiêu Viêm di động hắc thước theo hướng vòng cung bỏ mạnh xuống. Thanh sắc hỏa diễm từ mình hắc thước trực tiếp bắn mạnh ra khỏi hóa thành vầng bán nguyệt chằm tới sóng điệp kia.

- Phanh phanh phanh.

Dao động năng lượng đột nhiên bùng nổ trên bầu trời, thâm lam hỏa diễm và thanh sắc hỏa diễm va chạm, hỏa sóng lan tỏa khắp bầu trời quét sạch cả không gian. Hai thân ảnh trên bầu trời đột ngột bị đánh bật tới mấy chục bước.

Hỏa lãng dần dần tan đi, trên bầu trời lần lượt hiện ra thân ảnh của hai phe vừa bị hỏa lãng che lấp, thân ảnh Tiêu Viêm và Hàn Phong đều có chút chật vật khiến cho sắc mặt của ai cũng có sự biến đổi.

Tiêu Viêm mạnh mẽ phun ra một hơi trọc khí, áo bào trên cánh tay đã hoàn toàn rách nát, trong lòng bàn tay có một vết lõm bị cháy đen. Thậm chí trên gương mặt có lẫn chút tái nhợt.

Tuy rằng Tiêu Viêm có chút chật vật, nhưng Hàn Phong ở xa xa hình dạng tả tơi hơn nhiều. Áo bào thì hoàn toàn rách nát, te tua, tóc tai bù xù, hô hấp dồn dập. Bất quá hẳn không có để ý tới trạng thái thể thảm của bản thân mà bộ dáng giống như gặp quỷ, đưa đôi mắt tràn ngập nỗi khiếp sợ, không thể tin nổi nhìn Tiêu Viêm đang ở phía đối diện.

Hàn Phong dồn dập thờ phỉ phò một hồi lâu mới đưa ngón tay run run chỉ vào Tiêu Viêm cất giọng khàn khàn bén nhọn thét vang khắp trời:

- Ngươi tu luyện công pháp gì? Nói! Nói cho ta biết! Nếu không ta giết ngươi!

Bạch y vô diện lên tiếng:

- Không phải ngươi biết rồi sao... sự tương đồng trong công pháp các ngươi tu luyện chắc không phải ngẫu nhiên chứ.

Nhờ đòn tấn công của hai người, bọn chúng đã bị đẩy ra xa khỏi vị trí của bạch y vô diện, nên lúc này cậu vô cùng thành thoi nếu không tính đến việc cậu phải dồn toàn bộ sức lực của mình vào cái trận pháp kia khiến khuôn mặt dưới lớp mặt nạ trắng không còn hột máu. Nhưng giọng nói vẫn vô cùng bình thường không nhận ra chút dị trạng khiến kẻ thù khó xác định được đáng về của cậu.

Hàn Phong nhìn tới Tiêu Viêm có thể thấy được nó hàm chứa lãnh ý khiến lòng người lạnh giá.

Tiếng nói của bạch y vô diện khi lọt vào tai Hàn Phong lại đâm vào nỗi lo lắng vẫn dấu sâu kín trong nội tâm khiến nó chầm rãi lan ra khắp cơ thể. Trải qua lần giao đấu hung hãn vừa rồi, hẳn cảm thấy rằng công pháp của đối phương cực kỳ giống với công pháp của hắn. Thậm chí nếu tinh tế cảm nhận có thể phát hiện ra rằng công pháp của Tiêu Viêm mới là chính thống thuần túy.

Phản Quyết!

Năm đó vì muốn có được Phản Quyết hắn đã không ngần ngại lên hạ độc thủ với sư phụ mình, rốt cuộc chỉ lấy được công pháp Phản Quyết không đầy đủ. Dẫu chỉ là một công pháp khiếm khuyết nhưng cũng giúp hắn luyện hóa được Hải Tâm Diễm để rồi có được thân phận, địa vị cùng thực lực như bây giờ.

Nhưng khi này đối kích cùng Tiêu Viêm hẳn nhận thấy công pháp của đối phương đầy đủ hơn công pháp hắn đang tu luyện.

Thứ công pháp mà so với Phản Quyết khiếm khuyết của hắn đầy đủ hơn trong thiên hạ chỉ có một thứ.

Đó là công pháp Phản Quyết trọn vẹn!

- Xem ra ngươi đã nhận ra điều gì đó rồi phải không. Hơn nữa ta nghĩ nó không chỉ đơn giản giống như ngươi nhìn thấy đâu. Có lẽ nó dây dưa nhiều ngươi nghĩ đó... Có lẽ kẻ vốn đã nên biến mất từ lâu nhưng sẽ đột ngột xuất hiện trước mặt ngươi... Một kẻ mà ngươi kiêng dè ngại ngần thực ra vẫn còn sống sót đâu đó chờ ngày đông sơn tái khởi... Trả lại mối thù năm xưa của hắn.

Bạch y vô diện nhìn sự biến hóa tinh tế trên khuôn mặt của Hàn Phong liền lựa lời mà nói kích hắn đồng thời cũng là sự gợi ý dành cho hắn.

Tức khắc mộ cổ sát ý phô thiên cái địa từ trong lòng Hàn Phong hướng Tiêu Viêm trào ra.

Trên không đột nhiên tràn đầy sát ý âm hàn, xung quanh bên ngoài không ít người biến sắc. Tuy rằng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng xem biểu hiện của Hàn Phong, Tiêu Viêm thật sự đã động sát ý.

Trên không đột nhiên tràn đầy sát ý âm hàn, xung quanh bên ngoài không ít người biến sắc. Tuy rằng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng xem biểu hiện của Hàn Phong thật sự đã động sát ý.

Tiêu Viêm cười lạnh đối diện với vẻ mặt đầy sát khí của Hàn Phong, từ tay bắn ra một luồng thanh sắc hoà diễm, giống như tinh linh, ở trước mặt nghịch ngợm vũ động lên, dừng ở thanh hoá, hần khẽ cười nói:

- Muốn giết ta sao?

Khuôn mặt hơi trầm xuống, Hàn Phong muốn ngay lập tức tiến lên làm cho Tiêu Viêm biến mất khỏi thế gian này, thanh âm khô khốc chói tai vang lên:

- Người từ đâu có được công pháp này?

Tiêu Viêm cười cười, còn chưa trả lời, trong cơ thể một luồng lực lượng linh hồn mạnh mẽ đột nhiên tiến vào trong cơ thể, trong chốc lát khi linh hồn lực lượng tiến vào, Tiêu Viêm rõ ràng cảm nhận được lực lượng trong cơ thể mình bạo tăng rất nhiều, mình hoàn toàn có thể vận dụng được lực lượng đó.

- Lão sư, người?

Biến hoá xảy ra bất thành linh cũng làm cho Tiêu Viêm ngẩn ra, thời khắc này Dược Lão đem tất cả lực lượng quán chú cho mình, không phải sẽ làm cho Hàn Phong phát hiện ra sao?.

- Ha ha, hần sớm hay muộn sẽ phát hiện ra thôi, một khi đã như vậy, sao không tạo cho hần một chút kinh hi a.

Tiếng cười Dược Lão từ trong lòng Tiêu Viêm nhàn nhạt vang lên, chẳng qua trong lời nói có chút cay đắng, lại thoáng có vẻ băng hàn.

Thoáng chút chần chờ, rồi chợt gạt đầu, Tiêu Viêm thủ ấn vừa động, liền hoàn toàn bỏ áp chế đối với cỗ linh hồn lực lượng khổng lồ kia, khiến nó tiến vào dung hợp với cơ thể mình.

Theo lực lượng linh hồn Dược Lão quán chú vào Tiêu Viêm, bên ngoài Thanh sắc hoà diễm càng trở lên mãnh liệt hoạt bát, cấp tốc bốc lên làm phát ra tiếng vũ vũ không ngừng.

Khí thể Tiêu Viêm đột nhiên tăng vọt, làm cho sắc mặt Hàn Phong có chút biến đổi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào người trước mặt, rồi thân thể đột nhiên run lên bốc lên một luồng thanh hoá, hần mơ hồ cảm nhận được một cỗ lực lượng quen thuộc.

Trong đầu nhanh chóng tìm tòi, rốt cuộc cũng dừng trên hình ảnh một đạo bóng người già nua!

Thoáng chốc, từ sâu trong nội tâm Hàn Phong tràn đầy kinh hoàng và khủng hoảng, hình bóng tồn tại lâu trong trí nhớ lại một lần nữa xuất hiện, quanh người hần không ngừng run lên kịch liệt.

Khuôn mặt tràn đầy sát khí, giờ đây lại được thay bằng khuôn mặt trắng bệch đầy khổ sở, Hàn Phong ánh mắt hoảng sợ đối diện với Tiêu Viêm, ít phút sau, hần cơ hồ sử dụng toàn bộ khí lực mới phát ra được âm thanh đầy hoảng sợ và khủng hoảng:

- Người... người không có chết?....Làm sao có thể!

Tiêu Viêm ánh mắt đậm bạc nhìn khuôn mặt đã trở lên trắng bệch của Hàn Phong nói:

- Nhờ phúc của người mới làm cho ta gặp lão sư, nói cách khác, ta đây tiếp tục tu luyện trên con đường của người... Thật vui phải không?

- Lão Sư?

Đồng tử Hàn Phong chợt co rút, hai mắt nhìn chăm chăm vào Tiêu Viêm, khuôn mặt trắng bệch dần tiêu giảm, ánh mắt loé ra sát khí nồng đậm. Dược Lão chưa chết, tin tức này đối với hần mà nói cơ hồ như sấm sét.

Thân từng là đệ tử của Dược Lão, hần phi thường rõ ràng năm đó Dược Lão trên đại lục có bao nhiêu thực lực, người đã từng quét thối đại lục – Dược Tôn Giả. Hồi nhớ lại, Hàn Phong không chút nghi ngờ, nếu tin Dược Lão vẫn còn sống được tung ra, sẽ có bao nhiêu cường giả lao đến.

Hơn nữa, tối trọng yếu là Dược Lão có quan hệ cực kì tốt với người được gọi là Phong Tôn Giả, Dược Lão đối với hần có công tái tạo chi ân, cho nên dù biết Dược Lão mất tích nhiều năm, hần vẫn không từ bỏ tìm kiếm tung tích Dược Lão, thậm chí đã mấy lần còn điều tra Hàn Phong, nhưng bởi không có chứng cứ nên cũng không gây khó dễ với Hàn Phong. Nhưng hiện giờ, không như tưởng tượng của Hàn Phong, Dược Lão đã theo gió mà tiêu tán, mà ngược lại còn đang sống. Hàn Phong thật không dám tưởng tượng, nếu Dược Lão tung tin năm đó bị hần ám hại thì hần sẽ lâm vào cảnh ngộ gì.

Đến lúc đó, chỉ sợ cái người gọi là Phong Tôn Giả kia sẽ là người thứ nhất tới lột da rút gân hần, Đấu Tôn cường giả trong truyền thuyết, cho dù là với thực lực hiện tại của Hàn Phong cũng không dám chọc vào.

Ý niệm vừa động, sắc mặt Hàn Phong liền trở nên âm trầm bất định, cuối cùng thì hung tợn và âm lãnh. Nếu muốn giữ lại mạng sống thì cần phải làm cho Tiêu Viêm cùng Dược Lão vĩnh viễn ngậm miệng lại, mà người chết mới không còn có thể mở miệng.

Khuôn mặt tràn đầy sát khí, Hàn Phong ngẩng đầu lên giống như độc xà nơi âm u, thanh âm khàn khàn nói:

- Lão bất tử, ta mặc kệ ngươi còn sống hay đã chết, hôm nay ta sẽ cho hai người các ngươi hoàn toàn ngậm miệng lại.

Tiêu Viêm sắc mặt không đổi, tay vừa lật lên, thanh hoá càng thêm hung mãnh, tụ trên đỉnh đầu như long quyền phong gào thét.

- Chỉ sợ ngươi không có bản sự đó!

Đầu ngón tay giờ lên, thanh âm Tiêu Viêm không chút biểu tình.

Nhìn hai người Tiêu Viêm và Hàn Phong hiện tại đối đầu với nhau vô tình đem Vãn Lạc Tâm Viêm ném sang bên kia cũng khiến bạch y vô diện thờ phào một cái. Bài tẩy lật hết lên rồi hiện tại chỉ còn có thể kích tên Hàn Phong khiến hắn đem Tiêu Viêm gây rối mới có thể làm nốt việc được thôi.

Đầu khí liên tục rót vào pháp trận điều khiển, vô số sợi huyết tơ do hấp thụ được máu của rất nhiều thi thể bên dưới chiến trường, đặc biệt là các cường giả Đấu Vương, Đấu Hoàng mà trở nên càng mạnh mẽ cường hãn hơn nhiều lần. Vô vàn sợi huyết tơ lao tới bản thể Vãn Lạc Tâm Viêm, sau một khoảng thời gian liên tục xâm thực huyết khí vào bản thể thì Vãn Lạc Tâm Viêm khiến nó yếu đi nhiều.

Nhưng bạch y vô diện là người gần Vãn Lạc Tâm Viêm nhất nên cũng là kẻ bị tâm hỏa thiêu đốt tới thảm nhất. Nhờ Huyết Thiên Linh Lung trận ngăn trở, bạch y vô diện thuận lợi tiếp cận gần Vãn Lạc Tâm Viêm có điều đồng thời nội thể cậu, nơi trái tim, một đoàn tâm hỏa nóng cháy qui dị hiện lên, chột không kiêng nê toả sức nóng kinh khủng giống như muốn đem tất cả mọi thứ trong cơ thể đốt cháy không còn gì.

Nhờ đặc thù công pháp bạch y vô diện tu luyện sản sinh ra cực hạn hắc động nên trước khi đoàn tâm hỏa hoàn toàn phóng thích đem chúng vây lại chặt chẽ. May mắn thay hiện tại cậu đã thuận lợi hoàn thành thu thập Vãn Lạc Tâm Viêm.

Thủ ấn trong tay bạch y vô diện đã đi tới giai đoạn cuối cùng, hai đầu ngón trỏ của cậu chảy ra hai giọt tinh huyết, hai giọt tinh huyết đó mau chóng lao tới huyết cầu dung nhập vào trong đó. Trên huyết cầu phá ra huyết quang đỏ rực rồi nhanh chóng những “sợi dây” cũng hòa nhập lại với nhau thành huyết cầu đúng nghĩa. Mặt cầu bóng loáng ngưng tụ ra chữ Cơ cực lớn che kín mặt cầu.

Trong khi toàn bộ chiến trường bị thu hút bởi trận long tranh hổ đấu giữa Tiêu Viêm và Hàn Phong thì bản thể Vãn Lạc Tâm Viêm vốn là tiêu điểm chú ý nhất cũng bị lùi lại phía sau sân khấu. Bạch y vô diện hoàn toàn thu thập xong bản thể Vãn Lạc Tâm Viêm.

Chưa kịp thờ phào thì nhìn tới bên kia chiến trường Tiêu Viêm ơng tay một xanh một trắng lưỡng đại dị hoá chậm rãi tiếp cận dung hợp cũng nhau.

Lưỡng đại dị hoá dung hợp, sức nóng tràn ngập thiên địa, một ngọn lửa như luồng điện tại chỗ giao nhau giữa hai luồng dị hoá loé ra. Lưỡng đại dị hoá dung hợp làm cho không gian xung quanh chấn động không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Rời đi

Bạch y vô diện nhìn thấy tràng cảnh này thì đỏ mặt hôi hột dưới lớp mặt nạ không thôi. Người bình thường cỡ lẽ không cảm giác được sự khủng bố của đoá hoá liên này, nhưng cậu thì chắc chắn biến nó kinh hãi thế tục tới mức nào.

Đang đánh nhau kịch liệt trên không, Tô Thiên, Mỹ Đỗ Toa và Kim Ngân nhị lão không hẹn mà cùng ngừng tay, quay đầu lại ánh mắt hướng về phía lòng bàn tay Tiêu Viêm với đoá Phật Nộ Hoà Liên, trong mắt không thể che dấu được ánh mắt đầy kinh hãi.

- Mỹ Đỗ Toa nữ vương, Từ Tinh Dực sư vương quay lại đây mau chúng ta đã xong việc rồi cấp tốc rời khỏi bãi chiến trường trời đánh này mau.

Bạch y vô diện thấy Tiêu Viêm đang dung hợp lưỡng chủng hỏa diễm thì không còn kiêng kỵ nhiều được nữa gầm lên triệu gọi hai Đấu Tông cường giả quay về.

Mỹ Đỗ Toa và Từ Tinh Dực sư vương nghe được triệu gọi của bạch y vô diện mới sực tỉnh nhân lúc chiến trường bị chấn động bởi hỏa diễm của Tiêu Viêm cấp tốc lao về phía bạch y vô diện.

Tô Thiên cảm nhận Mỹ Đỗ Toa nữ vương quay lại bên cạnh bạch y vô diện thì thân hình máy động đuổi theo, bên kia chân trời Kim Ngân nhị lão thấy hỏa diễm nhân rút lui cũng cấp tốc đuổi theo.

- Đám lão già các ngươi muốn đánh đúng không, đi đánh mới nó đi.

Bị đuổi theo phía sau Mỹ Đỗ Toa nữ vương cảm thấy rất phiền hà, đầu khí trong nội thể bành chướng ra năng lượng thất thái quang mang, tay ngọc huy động trong chớp lát năng lượng khổng lồ này ngưng tụ thành một con cự蟒 thất sắc khổng lồ dài gần mười trượng. Thất thái cự蟒 trên không

trung, vảy rắn phản xạ quang mang bảy màu, nếu lúc này dưới thân rắn còn có vuốt mà nói quả thực chính là một con thần long sống động.

- Tê tê.

Lưỡi rắn phun ra thụt vào, đôi mắt của thất thái cự mãng nguyên lúc này nhìn chăm chăm vào Tô Thiên hiện ra một ít hung tính, bên trong miệng lớn răng nọc lần lượt thay đổi, phát ra hàn quang lạnh lạnh.

Tô Thiên nhìn thất thái cự mãng do Mỹ Đỗ Toa biến ra khuôn mặt dần dần trở lên ngưng trọng, hai tay Tô Thiên đang mở ra bỗng nhiên hợp lại, cự kiếm chứa năng lượng màu xám trắng dài một trượng từ trong lòng bàn tay lan tràn ra, hai cánh sau lưng vậy động một trận, thân thể xuyên qua hư không, ở trên bầu trời lưu lại một đạo hoa ngân thật lớn!

Tại khoảng khắc Tô Thiên nhích động, thất thái cự mãng cũng đột nhiên ngừng đầu gầm vang, thân thể to lớn lao đi với tốc độ khủng bố, làm cho tất cả mọi người lâm vào rung động!

Một người một thú hoa phá trường không, trong nháy mắt trước tầm mắt của mọi người đang chăm chú phía dưới bỗng ầm ầm chớp động!

Bên hỏa diễm nhân với Kim Ngân nhị lão cũng tương tự. Hỏa diễm nhân đột ngột ngưng lại, quay ngược về phía Kim Ngân nhị lão mở lớn miệng, Vạn Thú Linh Hỏa mau chóng tụ lại, hỏa diễm trên cơ thể hỏa diễm nhân mau chóng phân tách hóa thành một khối cầu khổng lồ tròn nhẵn to tới một trượng bị nén lại gần miệng của hỏa diễm nhân.

Hỏa diễm nhân đem khối hỏa diễm cầu này bắn tới Kim Ngân nhị lão, hỏa cầu xé nát không gian mà lao tới hướng hai lão. Hai lão biến sắc, đầu khí huyết động mạnh mẽ biến hóa thành Kim Ngân sắc quang nghênh đón hỏa diễm cầu kia.

- Ầm ầm ...

Trên bầu trời tam sắc năng lượng không ngừng đối chọi với nhau khiến bầu trời xanh cũng bị trở nên mờ nhạt. Hỏa cầu và kim ngân năng lượng không ngừng cạnh tranh tạo thành thế cân bằng. Đột nhiên hỏa diễm cầu vốn đang to gần một trượng trở nên bùng nổ thành cự đại hỏa cầu đem toàn bộ phạm vi năm trượng xung quanh đó nuốt vào bên trong, bao gồm cả Kim Ngân nhị lão. Đột bùng nổ này tạo ra cơn rung chấn cực mạnh.

Cơ hội chỉ xuất hiện trong nháy mắt và Mỹ Đỗ Toa và sư vương đã nắm được cơ hội này, hai người cấp tốc lao về hướng bạch y vô diện trong thời gian ngắn nhất. Và cũng trong khoảng khắc đó thất thái cự mãng bị Tô Thiên xé thành mấy mảnh, hỏa diễm đại cầu cũng bị Kim Ngân nhị lão chọc thủng nhưng đã muộn hai người này đã về kế bên bạch y vô diện.

Bạch y vô diện cảm trong tay huyết cảm nhỏ, đây là thứ đang giam giữ bản thể của Văn Lạc Tâm Viêm. Cậu cười lớn nói với toàn bộ người của hai phe:

- Đa tạ các vị tặng bảo nga... Tô Thiên đại trưởng lão Huyết Thiên Linh Lung trận này coi như là quà cảm ơn ngài không cần khách sáo với ta. Hahaaa.

- Tên tiểu tử khốn nạn kia!!

Tô Thiên gầm lên tiếng phấn nộ, đầu khí bạo phát toàn lực lao về hướng bạch y vô diện ở ngay trước mặt. Một Đẩu Tông cường giả toàn lực phát động tấn công thì sẽ ra sao.... Không gian cũng như bị xé rách vậy.

Tuy thấy đáng vẻ điên cuồng của Tô Thiên, nhưng bạch y vô diện như điếc không sợ súng chỉ nhàn nhạt nhìn lên bầu trời trong xanh kia. Bầu trời vốn trong xanh chốc lát lại tối đen lại, những bóng ánh màu đen rợp đất trời đột nhiên từ sau lưng bạch y vô diện từ hư không bạo dâng lên. Trong chốc lát một hắc ảnh nhân xuất hiện trên bầu trời, thân thể hắc bào lơ lửng trôi nổi giữa trung tâm màn đen do cả trời.

Thiên không mệnh mông cuộn cuộn. Bóng đen che lấp mặt trời. Dĩ nhiên là ngay cả ánh nắng đang chiếu xuống kia. Điều khó có thể xuyên thấu mà vào. Lúc này quảng trường hoàn toàn lâm vào một mảnh âm u. Mọi người chỉ có thể đem đầu khí bao trùm bên ngoài thân mình.. Bên trong bóng tối đó nổi lên luồng sắc quang hóa đẹp đẽ nhưng tràn ngập nguy hiểm.

- Trò trẻ con.

Tô Thiên không hề nao núng. Bấm ấn pháp, năm đạo năng lượng ngưng tụ thành kiếm khí bắn lên tận trời cao mạnh mẽ chém rách bức màn bóng đêm đang che đậy lên nội viện. Dưới một đòn của Tô Thiên tấm màn tường chừng như mạnh mẽ đó không chịu nổi một kích hoàn toàn bị chém thủng.

Tia sáng của bầu trời lại một lần nữa xuất hiện, từng tia nắng chiếu lên lớp mặt nạ của bạch y vô diện, bên cạnh của bạch y vô diện đã không còn hỏa diễm nhân nữa. Với tâm trạng lúc này thì Tô Thiên không để ý nhiều như vậy, Tô Thiên nhìn thấy ánh mắt thể hiện sự đắc ý của bạch y vô diện. Việc đó càng chọc giận Tô Thiên hơn, năm đạo kiếm khí vốn chém mạnh lên bầu trời cao xé toạc tấm màn đen kia nay tốc độ còn nhanh gấp bội, uy lực tăng thêm nhiều lần đâm xuống vị trí của bạch y vô diện.

Mỹ Đỗ Toa thấy vậy liền muốn động thủ ngăn lại ngũ kiếm, tay ngọc vừa di động thì bị bạch y vô diện ngăn cản. Bạch y vô diện khoát tay ôm chặt lấy eo nhỏ của Mỹ Đỗ Toa khéo vào trong ngực của mình. Mỹ Đỗ Toa bị hành động lớn mật của bạch y vô diện làm cho nàng ngạc nhiên không kịp phản kháng. Lúc nàng hội phục tâm thần thì ngũ kiếm khí đã đâm tới ngay trước mặt họ, muốn phòng thủ thì đã muộn.

Khi mọi người tưởng rằng bạch y vô diện chết chắc, thì miếng ngọc vốn đang treo ở eo của cậu vỡ tan, thân hình của bạch y vô diện vụt lóe rồi tan biến vào trong hư vô.

- Bùm

Năm đạo kiếm quang đánh trượt mục tiêu, vô tình đánh xuống các hướng khác nhau gây ra các tiếng động lớn.

Tô Thiên đại trưởng lão nhìn một người đang sống sờ sờ trước mặt đột nhiên tiêu thất trong không khí không dấu vết đồng thời đem theo báu vật của Già Nam học viện theo khiến lão nhất thời chưa chấp nhận được sự thật này.

Không chỉ Tô Thiên đại trưởng lão mà toàn bộ người của hai thế lực đều vậy. Giải thích bằng miệng có vẻ lâu nhưng thực chất mọi thứ như chỉ mới diễn ra trong thoáng chốc, nhanh tới mức không ai tiếp thu được gì. ... Có lẽ kẻ duy nhất không quan tâm tới việc này là Tiêu Viêm và Hàn Phong...

Hai tên này đều muốn rung ra sát chiêu của mình.

- Sư đệ, sư huynh sẽ làm cho ngươi cùng với lão sư cùng nhau vĩnh viễn chôn thân nơi đây!

Thanh âm xoa kích hoá diễm khổng lồ huyền phù nơi tay Hàn Phong, cảm giác như trong đó chứa lực lượng phá hoại cường đại. Hàn Phong nhận không được giật giật miệng, thanh âm nhỏ chứa đầy âm hàn truyền vào tai Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm ánh mắt đột nhiên trở lên lăng lệ, song chưởng vỗ mạnh, hai loại dị hoá chậm chạp không chịu dung hợp rốt cục cũng duy trì ở trạng thái cân bằng kì dị. Nhất thời cường quang như ngọc từ giữa bạo phát ra giống như mặt trời làm người ta loé mắt.

Cường quang thỉnh thoảng loé sáng, xung quanh không ít người đem ánh mắt phóng lại, lát sau cường quang mới yếu bớt quang cảnh bên trong rốt cục cũng thu được vào mắt.

Trên không, hắc bào thanh niên nhẹ nhàng đứng, một đoá Phật Nộ Hoả Liên chậm rãi huyền phù. Đoá Phật Nộ Hoả Liên này so với Từ Thanh Hoả Liên lúc trước Tiêu Viêm thi triển thì nội liễm hơn nhiều, năng lượng khổng lồ không tán. Nhưng nếu tinh mắt, người ta sẽ phát hiện, Phật Nộ Hoả Liên thông thả xoay tròn làm không gian xung quanh vận vẹo một cách quỷ dị.

Phật Nộ Hoả Liên huyền phù cách bàn tay Tiêu viêm nửa tấc, chậm rãi xoay tròn, hắc chấm chú nhìn đoá xa hoa trong tay, giống như một đoá hoa liên mỹ nghệ hoàn mỹ, vẻ ngoài hồng nhuận, chậm rãi phai nhạt rất nhiều.

Hữu chưởng chậm rãi giơ lên, Tiêu Viêm hướng tới Hàn Phong nhấc miệng cười:

- Sư huynh, hôm nay sư đệ sẽ thanh lý môn hộ a.

Ánh mắt phát lạnh, Hàn Phong chậm rãi xiết chặt Hoả diễm Tam Xoa Kích, khàn khàn nói:

- Mao đầu tiểu tử, khẩu khí thật không nhỏ, đã nhiều năm như vậy, Hàn Phong ta lần đầu gặp.

Tiêu Viêm cười nhẹ, con ngươi đen kịt đầy lạnh lẽo, tay vẫy nhẹ, nhất thời đoá Phật Nộ Hoả Liên đang huyền phù trên tay một tiếng bạo vọt mà ra, theo hoả liên xuất, không gian xung quanh như mặt hồ bị chấn động, không ngừng rung chuyển kịch liệt!

- Tiểu tử, cùng lão bất tử kia cùng nhau chết đi. Hài diễm kích!

Nhìn Tiêu Viêm xuất Phật Nộ Hoả liên, Hàn Phong quát chói tai, hữu chưởng hướng về phía trước, nhất thời, Hoả diễm Tam Xoa Kích hoành không phá thiên mà bạo xuất ra, cuối cùng hoá thành đạo Long hoả diễm hướng Phật Nộ Hoả Liên bắn tới.

Phía trên không, lưỡng đạo hào quang bạo lực mà ra, Đoá Phật Nộ Hoả Liên tuy trông bình thường nhưng lại dẫn sự chú ý của mọi người, trái lại Hoả Diễm Tam Xoa kích thanh thế thật kinh người, nơi nó lướt qua, đều để lại một vết dài chân không, chiếc đuôi hoả diễm dài hàng chục thước trông giống sao chổi xoẹt qua trên trời, mang theo lực lượng chấn liệt đại địa đáng sợ.

Tô Thiên đang thần thờ cuối cùng bị hai nguồn năng lượng kia cảnh tỉnh vội vàng đem vô diện bạch y ném ra phía sau găm lên:

- Toàn bộ trưởng lão nội viện tản ra!

Lời Tô Thiên còn chưa dứt thì không chỉ trưởng lão Già Nam mà mấy kẻ thuộc Hắc Giác vực đã tránh xa mười vạn tám nghìn dặm rồi.

Hoả Liên cùng Hoả Diễm tam xoa kích, như vẫn thạch âm âm va vào nhau.

Trong chốc lát, toàn bộ lực lượng đang vận chuyển trong thiên địa nhất thời đình trệ. Bầu trời trong xanh hơi có chút u ám...

- OANH!

Đình trệ giằng co trong nháy mắt, hai cỗ lực lượng đáng sợ ngay trên không hung hăng bùng nổ. Khắp không gian trở nên vận vẹo, giống như chiếc khăn bị xoắn lại đầy nếp nhăn. Năng lượng tàn phá, một vòng phong bạo hỗn loạn do tam đại dị hoá tạo thành, lấy tốc độ cực nhanh thổi quét ra, cỗ lực lượng hoả diễm phong bạo này trong nhất mắt bùng nổ xuống.

Trên trời, nơi hoả diễm phong bạo lướt qua, chúng cường giả đều chật vật chạy trốn, móng bị hoả diễm đốt cháy đen như đốt chim. Hoả Liên cùng Hoả diễm tam xoa kích va chạm làm không gian kịch liệt chấn động, vận vẹo, tam đại dị hoá va chạm, khiến cho Tiêu Viêm lẫn Hàn Phong cũng không thể

thấy rõ đích xác tình huống khi va chạm.

Năng lượng của Hoả diễm tam xoa kích càng lúc càng yếu đi, thế nhưng Hoả Liên vẫn bạo phát ra năng lượng cường đại như chưa phát huy hết năng lực cực đại của mình. Giờ phút này, khuôn mặt Hàn Phong vốn được che kín chợt tái nhợt, năng lượng Hả diễm kích của hắn càng lúc càng tiêu hao.

Năng lượng đối chọi làm cho không gian vốn vận vẹo như dây thừng bị căng ra rồi chợt đứt mất, lại lần nữa khôi phục nguyên hình. Theo không gian dần khôi phục, một ánh hào quang trắng xanh như tia chớp bạo bắn ra. Từng đợt như thiểm điện bắn về ngay trước mặt Hàn Phong đang đầy khiếp sợ.

- Bạo!

Thủ ấn kết lạng yên biến đổi, một âm thanh nhẹ nhàng tự miệng Tiêu Viêm xuất ra.

Âm thanh vừa nhỏ xuống, Phật Nộ Hoả Liên mặc dù đối chọi Hoả diễm kích khiến suy giảm không ít, nhưng ngay sau đó tại trước mặt Hàn Phong vốn còn đang kinh hãi, ầm ầm bạo liệt!

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198: Trú ẩn

- Oanh!

Hoả diễm phong bạo khổng lồ trông giống như một đóa mây hình nấm ở phía trên bầu trời đột nhiên xuất hiện. Tiếng nổ kinh thiên động địa truyền vào tai mọi người rồi lan ra vạn dặm, lan qua tới khắp đất trời. Một cỗ nhiệt khí cuồng bạo khuếch tán từ phía chân trời, làm khuôn mặt mọi người trở nên kinh hãi.

Đám mây nấm màu xanh trắng dâng lên trong chớp lát nhất thời giống như bị búa tạ hung hăng đập mạnh rồi như viên cầu từ trên không bắn xuống, ven đường, huyết hồng đầy trời, giống như một đóa hồng máu tiên diễm.

Vạn dặm phía xa từ không gian méo mó dị thường rồi xuất hiện hai bóng người. Bạch y vô diện linh hồn lực cảm nhận từng đợt rung động và hơi thở nóng bỏng trong không gian trong lòng có chút khâm khái nghĩ Phật Nộ Hỏa Liên đúng là kinh khủng đem cả ảnh hưởng lan tỏa tới vạn dặm. Huyết Nguyệt của mình tuy mạnh mẽ nhưng tầm ảnh hưởng của nó không tới mức lan tỏa thiên địa như vậy.

- Tinh. Kí chủ đừng đánh giá thấp đấu kĩ Huyết Nguyệt của mình. Dù sao đó cũng là địa giai đấu kĩ nhưng có thể gây ra thiên địa dị biến, nếu Phật Nộ Hỏa Liên cùng Huyết Nguyệt va chạm thì còn không biết ai hơn ai đâu.

Trong đầu của bạch y vô diện xuất hiện một giọng nói máy móc vô cảm.

- Này. Người còn tính lợi dụng bốn vương tới lúc nào nữa.

Bạch y vô diện mãi chìm trong suy nghĩ thì một giọng nói phi thường lạnh lẽo, phi thường khó chịu kéo cậu về thực tại. Bạch y vô diện nhìn phía bên trái của mình Mỹ Đỗ Toa nữ vương nữ mẫu trừng lớn sắc bén đâm tới, lúc này cậu mới để ý cách tay mình vẫn đang ôm lấy vòng eo mảnh của nàng.

Bạch y vô diện tròn mắt vì khi muốn bỏ tay ra thì cánh tay của mình không nghe lời não điều khiển, như cánh tay của người khác vậy. Nó vẫn bầu chặt trên vòng eo mềm mại kia không rời, làm bạch y vô diện tức tới ê răng. Nhìn ánh mắt mất kiên nhẫn của Mỹ Đỗ Toa nữ vương thì bạch y vô diện càng vội hơi muốn lấy lại quyền kiểm soát cánh tay, khi giằng co vô ý bầu nhẹ vào eo nàng như trêu ghẹo. Tinh thể vô cùng xấu hổ đang diễn ra ở đây.

- Người đang làm cái gì vậy.

Một hắc y nhân không biết từ đâu xuất hiện trước mặt hai người, giọng nói có chút âm trầm.

Sự xuất hiện bất ngờ này là bạch y vô diện giật nảy mình đồng thời rút được cánh tay hư đồn kia dứt khỏi eo của nữ vương. Điều này làm cậu thở phào một tiếng nhìn về kẻ vừa xuất hiện này nói:

- Lăng Ảnh thúc quả nhiên là không phải tầm thường, đến Đấu Tông cũng không bắt được cái đôi của ngài. Thảm phục... Mà vị bằng hữu của thúc đâu rồi, hắn cũng là công thần nhờ sự phối hợp nhịp nhàng của hai người chúng ta mới an toàn rút lui được.

- Bớt nói nhảm đi, Cổ phù đâu?

Hắc y nhân này đáng vẻ không có thiện cảm với bạch y vô diện, lười nói nhảm với cậu cánh tay khô héo xò ra trước mặt cậu đòi lại thứ gì đó.

Bạch y vô diện cũng mỉm cười không để ý, từ trong giới chỉ rút ra một tấm lệnh bài được làm rất tinh diệu bên trên mặt lệnh bài có chữ “Cổ” thật to ném cho hắc y nhân.

Nhận lệnh bài hắc y nhân không thêm nói một lời, khoát tay áo thân thể cấp tốc bay lên không cùng với một tiếng âm thanh phá gió. Thân thể hóa thành một vệt đen. Nhanh chóng tiêu thất ở bên phía chân trời rồi. Cùng lúc ở một vị trí không xa nơi ấy một lục bảo nhân cũng vội vàng té khỏi nơi này.

- Tốt lắm.Cáo biệt xong rồi sao?

Xoay người lại bạch y cô diện bị một đôi yêu dị mị nhãn nhìn mình chăm chăm không phải Mỹ Đỗ Toa nữ vương thì là ai. Ngượng ngùng nói:

- Cái kia...Nữ vương bệ hạ ngài...ngài còn có việc gì sao?

- Bỏ cái mặt nạ kia ra đi. Nhìn thật chán ghét.

Mỹ Đỗ Toa nữ vương hừ hừ nhìn cậu không hề hà nói luôn.

Bạch y vô diện cũng cười khỏ, vẫn làm theo lời nàng đem vô diện mặt nạ bỏ xuống. Dưới lớp mặt nạ này là khuôn mặt bình thường như có thể tìm thấy ở bất cứ đâu. Khuôn mặt bình thường tới quen thuộc này chính là Cơ Huyền, lúc này mặt cậu càng thêm nhợt nhạt có lẽ do tổn quá nhiều đầu khí cho huyết trận.

Mỹ đỗ toa nữ vương bước chân khê dỏi. Một cổ hỏa hương mùi thơm khác thường bám theo làn gió đi tới trước mặt Cơ Huyền. Cười dài.

Cơ Huyền toàn thân cứng ngắt. Tuy lúc này hôm giai nhân vào ngực nhưng khi đó mọi việc khẩn cấp nào ý thức được nhiều vậy, còn bây giờ thì không nên mới biết sợ nga.

Ngọc thủ trắng tựa tuyết bỗng nhiên duỗi ra trước mặt của. Không có đánh hấn, cánh tay non mềm nhỏ bé mềm mại thật đáng yêu, dễ làm người ta này ra xúc động muốn cắn xuống một miếng

- Cái gì vậy?

Cơ Huyền đáng vẻ mặt mờ mịt.

- Dung Linh đan của ta đâu?

Mỹ Đỗ Toa chậm rãi nói, nếu tính tế cảm nhận sẽ nhận ra lời nàng chứa nồng đậm sát khí nếu Cơ Huyền dám nói không có thì nàng chắc chắn sẽ trở mặt giết ngược. May thay Cơ Huyền có.

Vội vàng tại trong nạp giới lấy ra, Dung linh đan được tống hết chín trâu hai hổ mới luyện được. Cứ như vậy nhẹ đưa đến trong tay đối phương.

Cầm bình ngọc chứa đựng đan dược này Mỹ Đỗ Tọa nữ vương cả ngày cao ngạo này cũng không khỏi tránh khỏi căng thẳng. Nàng vội vàng vờ nắp bình ngọc, mùi hương dược phẩm nồng đậm mau chóng lan tỏa khắp không gian, trong bình ngọc còn phát ra lam sắc quang chói mắt. Cảm nhận các điều này Mỹ Đỗ Tọa cuối cùng không kiềm chế được nở nụ cười, nụ cười này của nàng khiến nàng phi thường xinh đẹp, thật là quyết rũ động lòng người.

- Được rồi chúng ta thanh toán xong với nhau. Nữ vương đại nhân.. không hẹn ngày gặp lại.

Để Mỹ Đỗ Toa kiểm tra thuốc xong, Cơ Huyền ôm quyền với nàng cáo biệt tính rồi đi.

- Chờ đã.

Nào ngờ Mỹ Đỗ Toa không để Cơ Huyền đi, sử dụng năng lượng không gian trói cậu lại trong hư không.

- Nữ vương điện hạ còn việc gì nữa không. Chúng ta thanh toán xong rồi mà.

- Kế tiếp ngươi tính toán đến đâu rồi?

Mỹ Đỗ Toa nữ vương cầm trong tay Dung linh đan dược thuận miệng hỏi.

- Ách, ta chưa có mục tiêu rõ ràng có lẽ tìm một địa phương yên tĩnh nào đó luyện hóa Vãn Lạc Tâm Viêm thôi.

- Được rồi, vậy ta sẽ đi cùng với ngươi. Vừa vặn ta biết một nơi có thể tĩnh tâm tu luyện.

Cơ Huyền vừa dứt lời thì Mỹ Đỗ Toa lên tiếng, hoàn toàn không để cho ai cự tuyệt mình cả. Sau đó thân thể máy động, tay ngọc chộp lấy Cơ Huyền lao về hướng chân trời.... Cơ Huyền lúc này đầu đầy chấm hỏi không hiểu việc gì đang xảy ra.

Nửa canh giờ qua đi hai người Mỹ Đỗ Toa và Cơ Huyền dừng lại trên một sa mạc mênh mông, Mỹ Đỗ Toa ném Cơ Huyền xuống một cồn cát nọ, thân hình mềm mại thì từ từ đáp xuống.

- Không thể nhẹ chút sao? May mà ta là Đầu Vương thực lực không thì liệt nửa người rồi.

Bóng người kia cực kỳ chậm vật bò lên, đau đến nhe răng trợn mắt, cộng thêm quần áo màu trắng này chuyển thành màu ngà, thật sự không ồ chút hình

tượng.

- Âm

Mỹ Đỗ Toa không để ý tới Cơ Huyền, tay thon bắn ra một đạo thất thái quang sắc xuống mặt cát, mặt cát bắt đầu phân tách ra để lộ một cái động khẩu trùng một tượng, bên trong đó tối đen như mực. Mỹ Đỗ Toa như cũ chớp lấy Cơ Huyền chậm rãi bước tới trước cái động khẩu đen kịt.

Hai người dựa vào độ dốc của thông đạo, không ngừng trượt xuống. Khi Mỹ Đỗ Toa nhảy xuống thì cát vàng bên trên cũng tự động lấp lại như chưa từng có việc gì. Trong cái hang động tối đen như mực này mà Mỹ Đỗ Toa không hề do dự gì cứ tiếp tục tiến sâu vào bên trong, may mà Cơ Huyền có dị hóa nên triệu hoán hai đốm hỏa điểm theo sau soi sáng cho hang động.

Được Mỹ Đỗ Toa “vác” nên Cơ Huyền không phải làm gì nhiều, ánh mắt đảo qua hai bên vách động, sau một lúc, có chút ngạc nhiên phát hiện, cái thông đạo này cực kì bóng loáng, cơ hồ không có một hòn đá nào gồ ghề từ trong nhô ra, nhìn qua như bị một cột năng lượng hình trụ cực kì khổng lồ ẩn lẩn sâu vào.

Sau gần hai ba phút trượt xuống, Cơ Huyền đã nhìn thấy đáy thông đạo, Sau khi hạ xuống thì cậu phát hiện phía trước có mười thông đạo tối đen như mực. Các người là thờ hay gì vậy, một cái động mà có tới mấy cái hang.

Chưa kịp ngắm nghía kĩ càng thì Mỹ Đỗ Toa lại lần nữa di động lao về một cái thông đạo khác. Càng đi vào sâu, hỏa thuộc tính càng lúc càng nồng đậm. Lộ trình cuối cùng, hai người tốc độ càng thêm nhanh, vội vàng xuyên qua lộ trình ngắn ngủi này, đi tới cuối thông đạo...

Đứng ở cuối thông đạo, một thế giới hỏa hồng trước mặt. Trong địa huyết thật lớn, nam tương đỏ rực, ở trong đó chậm rãi chảy xuôi, thỉnh thoảng có bọt khí thật lớn từ trong nam tương hiện lên, nhưng sau một lát, một tiếng nổ nhỏ vang lên, nam tương trong đó bắn mạnh ra, rực rỡ giống như pháo hoa màu đỏ.

Đứng ở cuối cái thông đạo nho nhỏ, Cơ Huyền người nhìn cái thế giới nam thạch nóng chảy tựa hồ không có giới hạn này, ngoại trừ rung động ra, đều không tự chủ được nuốt vội một ngụm nước bọt cười khan hỏi Mỹ Đỗ Toa:

- Không biết nữ vương kéo ta đến đây làm gì vậy? Chúng ta đã thanh toán xong nợ ân rồi mà.

- Ta chỉ muốn tìm cách đảm bảo. Ít nhất cho đến khi ta luyện hóa Dung Linh đan thì ta sẽ luôn đặt ngươi trong tầm mắt của ta.

Mỹ Đỗ Toa nói gán gọn rồi không để ý tới Cơ Huyền nữa, nhảy tới một nam tri phía xa xa khoanh chân lại, đồ Dung Linh đan ra lòng bàn tay có chút lưỡng lự, cuối cùng vẫn đem nó nuốt xuống. Đem Dung Linh đan hấp thụ, Mỹ Đỗ Toa cũng nhắm mắt lại tiến hành luyện hóa nó. Bỏ lại Cơ Huyền đang ngẩn ngơ.

Cơ Huyền cười khổ, có điều nơi này đúng là hợp ý của cậu. Cơ Huyền phóng xuất một đoàn hoàng kim hỏa điểm bao bọc thân thể rồi nhảy tới một nam tri ngay gần đây. Tay cầm huyết cầu có hơi do dự, cuối cùng vẫn cắn răng liều mạng. Trong đầu nói với hệ thống:

- Hệ thống diễn hóa phần quyết tới đâu rồi.

- Tinh. Điểm hệ thống đã tích đủ... Kí chủ có muốn diễn hóa công pháp không?

- Diễn hóa.

Cơ Huyền không do dự nói. Thức hải Cơ Huyền tràn ngập vô số thông tin của phần quyết. Đạt được các yếu tố cần thiết rồi, Cơ Huyền thờ dài một hơi đem huyết cầu đó đẩy vào nội thể.

Huyết cầu khi chạm vào Cơ Huyền liền lập tức phân tán hai phía, phía ngoài huyết tơ hóa thành một bộ giáp kiên cố chứa đựng năng lượng kinh khủng. Dù là vậy khi bản thể của Văn Lạc Tâm Viêm tiến vào nội thể Cơ Huyền lập tức cứng ngắc.

Khuôn mặt run rẩy, lãnh khí nhẹ nhàng không ngừng từ trong hàm răng Cơ Huyền lan ra, làn da trắng đều là vì nóng mà trở nên hồng nhuận, thậm chí lỗ chân lông còn lặng lẽ chảy ra một ít mồ hôi, nhìn qua có chút dọa người.

Khuôn mặt Cơ Huyền màu đỏ đậm, nhìn qua thật giống người vừa bị lột da, cực kỳ đáng sợ. Mà trong cơ thể độ nóng tăng cao, làm cho làn da dần dần nứt ra, máu huyết tuôn ra. Trong cơ thể của Cơ Huyền lại còn thâm hơn, kinh mạch bị khô lại nên lại càng vặn vẹo giống như ống nhựa bị đốt, ngoài ra các bộ phận trong cơ thể cũng bị biến dạng nghiêm trọng.

Lớp huyết khái vốn bao bọc bên ngoài da của Cơ Huyền, đột nhiên hóa lỏng thành huyết dịch vội vàng xâm nhập vào bên trong qua các vết thương. Mà khi chúng thâm nhập, nguyên bản nơi kinh mạch bị hủy, xương cốt bị gãy, chậm rãi nổi lên tia sáng bóng kì dị. kinh mạch, xương cốt lại trở nên ngoan cường sinh trưởng.

Tâm hỏa không ngừng phá hoại, dịch thể không ngừng chữa trị.

Hai thứ đó trong cơ thể Cơ Huyền, không ngừng giằng co với nhau. Mỗi khi tâm hỏa mang kinh mạch, xương cốt, cơ thể... đốt cháy, thời điểm gần bạo liệt, dịch thể kỳ dị đó sẽ lập tức xâm nhập, tỏa ra sinh cơ. Sau đó lại lặp lại, tuần hoàn, vĩnh viễn không dừng...

Vì vậy ở sâu trong mệnh môn nam thạch, một đoàn hơi như vô hình hỏa điểm phiêu dăng trong đó, mà ở bên trong một nam, một nữ, đều được bao

quanh, chậm rãi lột xác... Lột xác, đang tiến hành một cách chậm chạp.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 199: Thực lực tăng trưởng

Thấm thoát hơn một tháng trôi qua. Cơ Huyền lúc này đã quen với cảm giác bị tâm hỏa thiêu đốt nên ít nhiều không còn cảm thấy khó sở như ban đầu.

Trong khi cơ thể Cơ Huyền đang liên tục chữa trị các vết thương do vô hình hỏa diễm gây ra thì nội thể có Văn Lạc Tâm Viêm nháo thành một tràng.

Lúc này Văn Lạc Tâm Viêm tuy rằng bị Cơ Huyền hấp thu vào trong cơ thể, bất quá nó vẫn còn ý thức, bởi vậy nó giao hoát di chuyển chung quanh. Cơ Huyền nếm chịu cái đau khổ khi cải tạo gân cốt nên cậu chọn chút giận lên Văn Lạc Tâm Viêm, hắc động không ngừng sản sinh ra liên tục rượt đuổi với Văn Lạc Tâm Viêm. Không chỉ hắc động, Cơ Huyền còn huy động cả Phong Nộ Long Diễm tróc nã Văn Lạc Tâm Viêm tới không kịp thở.

Văn Lạc Tâm Viêm vì thế không những không buông tha trái lại còn ngoan cố chống cự kịch liệt, không ngừng phóng ra ôn độ kinh khủng. Nhiệt khí tăng lên, Cơ Huyền thêm bội phần đau đớn.

Cổ nện đau đớn, tâm thần Cơ Huyền khẽ động, kim hỏa trong cơ thể gào thét, cấp tốc khởi động ngưng tụ thành một lục sắc hỏa cầu. Bên trong hỏa cầu, Văn Lạc Tâm Viêm đang liều mạng chống cự bỗng nhiên muốn chạy trốn.

Tâm thần xuyên thấu qua hỏa diễm, ngoan lệ nhìn chăm chú Văn Lạc Tâm Viêm. Tâm thần Cơ Huyền vừa chuyển, hỏa diễm bốc lên cuộn cuộn, chợt một cái hắc động từ trong đóa hỏa diễm xuất hiện, cuối cùng giống như một cái đường ống cắm vào trong bàn tay đại tiểu của đoàn nữ bạch sắc Văn Lạc Tâm Viêm.

Văn Lạc Tâm Viêm như cũng cảm thấy không ổn, lập tức kịch liệt bốc lên, bất quá lại bị Phong Nộ Long Diễm xung quanh mạnh mẽ chặn lại, bởi vậy mặc kệ nó giãy giụa thế nào cũng không thể chạy thoát ra. Cái này đối với nó giống như bị thiên la địa võng phong tỏa.

Bởi Văn Lạc Tâm Viêm chính mình có ý thức cho nên Cơ Huyền muốn mang nó thôn phệ luyện hoá, trước hết nhất định phải đánh tan ý thức của nó, không thì nếu mạnh mẽ thôn phệ, khiến lưỡng chủng dị hoá kháng cự nhau, đến lúc đó bạo phát, kẻ không may mắn chính là cậu.

Lúc này, Cơ Huyền động thủ, khổng chế hắc động xâm nhập vào trong Văn Lạc Tâm Viêm, đem phần ý thức của Văn Lạc Tâm Viêm tiêu trừ.

Ý đồ của Cơ Huyền, Văn Lạc Tâm Viêm cũng rõ ràng, cho nên nó liều mạng phản kháng. Bất quá lúc này, nó chỉ như con cá nằm trên thớt, chết hay sống, toàn bộ dựa vào ý nguyện của Cơ Huyền.

Văn Lạc Tâm Viêm vẫn một mực phản kháng nhưng chưa đạt được tác dụng quá lớn. Theo đoàn hắc động không ngừng cuộn cuộn quá chú vào, Văn Lạc Tâm Viêm phản kháng càng ngày càng yếu ớt, tuy rằng dấu hiệu biến hoá này là rất chậm chạp. Bất quá điều này lại cho Cơ Huyền biết một điều, đó là ý thức của Văn Lạc Tâm Viêm đã bắt đầu bị xâm thực...

Quá trình xâm thực tiến hành cực kì chậm chạp, bất quá Cơ Huyền cũng không vội. Dù sao đi nữa, dị hoá đều là tối cụ lực lượng hủy diệt trong thiên địa, muốn ngưng tụ ý thức chính mình đều trải qua bao năm tháng, đó có lẽ là những con số cực kì kinh khủng. Hiện giờ muốn mang phần ý thức đó tiêu trừ, cho dù không quá lâu nhưng cũng không phải trong khoảng thời gian ngắn đã nghĩ mang nó tiêu trừ được, rõ ràng chỉ là người si nằm mộng.

Thời gian xâm thực chậm rãi trôi qua, Cơ Huyền tập trung toàn bộ tinh thần, toàn bộ đều chú ý vào trong đoàn nữ bạch sắc hỏa diễm.

.....

Cứ như vậy chậm chạp xâm thực, không biết đã giằng co mất bao lâu thời gian, có thể là một tháng, cũng có thể là lâu hơn, khái niệm về thời gian ở chỗ này trở nên mơ hồ...

Bên trong thanh sắc hỏa cầu, thanh hoá vận chuyển không biết mệt mỏi. Đoàn nữ bạch sắc hỏa diễm lúc trước đều đấu tranh phản kháng kịch liệt, lúc này trở nên an tĩnh ôn hoà. Điều này cho thấy ý thức của Văn Lạc Tâm Viêm đã hoàn toàn tiêu thất không còn gì...

- Ca...!!!

Không gian đang chìm trong yên lặng, đột nhiên một thanh âm răng rắc rất nhỏ vang lên. Theo thanh âm vang lên, tâm thần Cơ Huyền đang yên tĩnh bỗng hung hăng nhảy vọt, hướng mắt nhìn về đoàn Thanh hoá đang mạnh mẽ vây quanh Văn Lạc Tâm Viêm. Lúc này đang huyền phù trong đó đoàn nữ bạch sắc hỏa diễm quang mang âm áp vô cùng.

Nguyên bản Văn Lạc Tâm Viêm là công kích và phá hoại, nhưng trong thời gian dài bị xâm thực đem phần ý thức kia triệt để tiêu trừ. Văn Lạc Tâm Viêm hiện tại cũng giống như khi nó vừa sinh ra không có chút nào tính công kích phá hoại.

- Rốt cục đã thành công rồi sao?

Theo ý thức của Văn Lạc Tâm Viêm tiêu tán, tâm thần của Cơ Huyền chậm rãi từ trạng thái như hôn mê chuyển sang tỉnh táo trở lại. Tuy rằng hắn không xác định tính toán được thời gian nhưng có thể mơ hồ cảm thấy lần xâm thực này tiêu hao không ít thời gian.

Tâm thần khẽ động đem kim hỏa đang vây lấy Văn Lạc Tâm Viêm tán đi. Lúc này chỉ còn Văn Lạc Tâm Viêm an tĩnh huyền phù, bản thể nhiệt độ cũng tuân theo lệnh Cơ Huyền thu liễm.

Lúc này Hồn Nguyên Thôn Thiên quyết cũng bắt đầu vận chuyển, khổng chế đoàn Văn Lạc Tâm Viêm chậm rãi tiến vào trong kinh mạch, Cơ Huyền bắt tay vào luyện hóa nhưng tốc độ luyện hoá vô cùng chậm chạp. Chậm chạp đến nỗi làm người ta khó chịu.

Trong kinh mạch trong suốt rộng rãi, hoá điểm màu trắng sữa như thủy triều điên cuồng khởi động, Văn lạc tâm viêm sau khi bị Cơ Huyền luyện hoá, giống như một bảo bảo lâu linh, đối với sự chỉ huy của cậu không chút chống cự, hoàn toàn không giống trước đây bùng binh cương quyết.

Tâm thần khổng chế Văn Lạc tâm Viêm lưu chuyển theo kinh mạch, sau khi trải qua vài vòng tuần hoàn, nó chậm rãi lưu chuyển trong kinh mạch, quán chú về khí xoáy tụ như hắc động kia.

Sau khi Văn Lạc Tâm Viêm hoàn toàn tiến nhập khí xoáy tụ, Cơ Huyền chậm rãi thở ra một hơi, chợt tâm thần khẽ động, chỉ thấy chỗ trung tâm khí xoáy tụ, nhất thời kim sắc hoá điểm ừn ừ kéo ra.

Theo Phong Nộ Long Diễm xuất hiện, Văn Lạc Tâm Viêm nguyên bản đang an tĩnh nhất thời có chút sôi trào lên, dị hoá đều là mang lực phá hoại kinh khủng, nếu hai loại dị hoá va chạm một chỗ, nếu không thôn phệ đối phương, thì sẽ bị đối phương thôn phệ, không có lựa chọn thứ hai.

- Thảo nào người ta luôn nói một Luyện được sư chi có thể nắm trong tay nhiều lắm là một loại dị hoá, không nghĩ tới chúng nó bài xích nhau mạnh như vậy.

Áp chế Phong Nộ Long Diễm cùng Văn Lạc Tâm Viêm bạo động, trong lòng Cơ Huyền khẽ than.

- Nếu không có Phần quyết mà nói, muốn mang Văn Lạc Tâm Viêm thôn phệ thì đúng là người điên.

Tâm thần hung hăng hút một ngụm không khí không tồn tại, Cơ Huyền rút cục không hần chờ nữa, một đạo mệnh lệnh từ trong tâm thần phát ra.

Một cổ đầu khí cuộn cuộn không ngừng theo kinh mạch vận chuyển, sau đó quán chú vào, xâm nhập vào trong hai loại dị hoá. Mà này... khi dị loại năng lượng kì dị này đầu khí gia nhập vào, hai loại dị hoá lúc trước giống như hai quả tạc đạn căng thẳng có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, lại là từ từ trở nên an tĩnh một chút.

.....

Trong trạng thái tu luyện, khái niệm thời gian, dòng dạng là cực kỳ mờ nhạt, bởi vậy, Cơ Huyền cũng không biết đến tột cùng thời gian đã trôi qua bao lâu, hắn chỉ có thể từ trong khí xoáy tụ quan sát hai loại dị hoá hỗn độn mới mơ hồ cảm giác được hai đạo dị hóa trong nội thể của mình đã trở nên phi thường an tĩnh, thậm chí còn có xu hướng dung hợp lại với nhau. Có lẽ là do đặc thù của “phần quyết” mà cậu diễn hóa ra.

Thân thể Cơ Huyền vẫn duy trì trạng thái tu luyện, nhưng tâm thần lại là rơi vào trạng thái hôn mê, bởi vậy đầu khí trong cơ thể sau một thời gian dài không ngừng vận chuyển theo công pháp lộ tuyến, cuối cùng đã trở thành quán tính, quán nhập vào khí xoáy tụ, tăng trợ lực cho việc dung hợp dị hoá.

Thời gian dài lặng yên trôi qua, vào một thời khắc nào đó, Cơ Huyền đang vô tri vô cảm đột nhiên thấy tâm thần đột nhiên run lên, cấp tốc hồi phục thanh tỉnh, tâm thần trước tiên xuất hiện ở khí xoáy tụ, tâm mất đảo qua, tìm trần đây một cổ mừng rỡ như điên.

Trong khí xoáy tụ, hoá đoàn bạch và kim đã triệt để quán vào nhau, mà ở một góc kia, không biết đã quán nhau trong bao lâu, hoá điểm hai màu đột nhiên tản mát ra một chút quang mang nhàn nhạt, mà trong quang mang kia, lưỡng sắc hoá điểm chậm rãi nhúc nhích, cuối cùng ngưng hợp cùng nhau, tới lúc này, trở thành một đám hoá điểm màu hoàng ngọc...

.....

Thế giới đỏ thẫm, ngoại trừ tiếng lưu động của dòng nam thạch nóng chảy vẫn như trước trầm lặng một cách đáng sợ, nơi này an tĩnh như lãnh địa chết.

Xuyên qua lớp nam thạch nóng chảy, tại nơi sâu thẳm bên trong đó ẩn hiện hai thân thể.

Hai loại dị hóa dung hợp một cách nhẹ nhàng, chậm chậm, tất cả chỉ trong một khắc, mà khi thời cơ đến sẽ phá kén hóa điệp.

Tâm thần hỗn loạn phiêu đảng, trong một khắc, một âm thanh rất nhỏ từ trong luồng khí xoáy lặng lẽ truyền ra, theo âm thanh vang lên, dòng đầu khí lặng lẽ cháy trong cơ thể đột nhiên đình trệ.

Chậm rãi thanh tỉnh lại, Cơ Huyền có chút ngỡ ngàng quan sát bốn phía, chợt tâm thần khẽ động, tình huống trong luồng khí xoáy liền hiển hiện trước mắt.

Tâm thần vừa vận tiến vào luồng khí xoáy, một tia hỏa điểm vàng cam quang mang nhẹ nhàng bắn tới. Tâm thần chậm rãi đảo qua, một tia mừng rỡ hiện lên trong lòng Cơ Huyền.

Trong luồng khí xoáy, hỗn tạp hỏa diễm đã hoàn toàn biến mất, trở thành một loại hoàng ngọc hỏa diễm giống như phiến đá hoàng ngọc.

- Thành công ...

Thần tình kinh ngạc nhìn về phía hỏa diễm, Cơ Huyền rốt cuộc hít sâu một hơi, trong lòng vô cùng kích động và vui mừng.

Kích động trong lòng chậm rãi tiêu tán, Cơ Huyền cũng từ từ bình tĩnh lại, tâm thần cẩn thận khống chế ngọn bích lục hỏa diễm, sau đó quán chú tiến nhập vào trong khí hắc động.

Theo ngọn bích lục hỏa diễm hoàn toàn tiến nhập hắc động Cơ Huyền mới nhẹ nhàng thở dài, này hai loại dị hỏa, rốt cuộc bị cậu thành công luyện hóa. Cảm nhận năng lực ba động trên người mình Cơ Huyền có chút kinh ngạc... Ngũ tinh Đấu Vương... Chỉ thôn phệ dị hỏa vậy mà có thể nhảy vọt lên bốn tinh... Dị hỏa, đúng là món đồ chơi nghịch thiên mà.

Vui sướng cảm nhận, hiện tại thực lực của cậu đã tăng thêm một tầng mới rồi. Quay về phía Mỹ Đỗ Toa nữ vương, nàng vẫn đang chìm trong trạng thái dung hợp, hai mắt đóng chặt, mà ở đỉnh đầu, nguyên bản là một xà thân hai linh hồn chiếm giữ, lúc này hầu như đã dung hợp hơn phân nửa, xem ra... cho nàng một ít thời gian nữa, là nàng có thể triệt để dung hợp linh hồn, đồng thời chiếm luôn thân thể này.

Cơ Huyền cảm nhận được năng lượng thiên địa xung quanh đang bị nàng điên cuồng hấp thu. Sau lần này chắc Mỹ Đỗ Toa sẽ đột phá dù trong Đấu Tông người có thể làm nàng khó khăn cũng không còn nhiều.

- Ân tình gì chúng ta cũng đều thanh toán xong rồi, hiện tại thì đường ai nấy đi. Sau này không gặp lại.

Nhìn Mỹ Đỗ Toa nữ vương dung hợp có chút thuận lợi, Cơ Huyền có chút chần chừ cuối cùng vẫn lăm bắm nói lời cáo biệt. Xong đầu khí trong cơ thể dừng mạnh bạo ra, cuối cùng dọc theo một lộ tuyến kinh mạch kì dị, cuối cùng từ sau lưng bạo dũng ra. Hắc dịch, mạnh mẽ từ phía sau bắn ra, bề rộng dài chừng hơn một trượng, cong lại, giống như bầu trời đêm tối, hoa lệ mà kinh diễm.

Cơ Huyền hóa một tia hắc quang lao theo lộ tuyến nhất định rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Lại gặp Hồn Điện

Bùm!

Bên trên cồn cát nhỏ đột nhiên vang lên tiếng nổ, cát từ mặt đất bắn một bóng hình. Bóng hình đó vừa ra khỏi liền hết lớn:

- Aaaa. Cảm giác thật sáng khoái... Khụ khụ khụ

Cơ Huyền bay ra khỏi cồn cát liền tham lam hít thở cái không khí trong lành, đáng tiếc cậu hít phải toàn cát nên ho khan, điều này cũng cậu gây ra cuối cùng tự mình hại mình.

Ho khan một hồi Cơ Huyền cảm thấy dễ chịu hơn, cậu nhìn bầu trời trong xanh làm một cảm giác thư thái đã lâu không xuất hiện.

Có điều cảm giác thư thái kéo dài không lâu thì Cơ Huyền cảm nhận được xung quanh nơi này có dị thường, cậu nhíu mày xuống trầm giọng nói:

- Không cần phải che giấu nữa, kẻ nào đã đến rồi thì không ngại ra đây gặp mặt.

- Hừ, không biết tốt xấu, vậy đừng trách ta ra tay độc ác.

Không một lời đáp lại, Cơ Huyền hừ lạnh trên tay ngưng tụ ra một loại hỏa diễm màu vàng cam, lấp lánh giống như một loại đá quý tuyệt mỹ sống động, tay áo bào chột vung lên,

Đóa hỏa diễm kia lập tức rời tay, trong chớp lát ngọn hỏa diễm chột bành trướng lên, ngăn ngại không đến vài giây, hoàng ngọc diễm hỏa từ đóa nhỏ không lớn đã bành trướng tới hai ba thước không lồ.

Hỏa diễm phô cái thiên địa, đem vài dặm xung quanh xa mạc khổng lồ kia đột ngột bốc hơi, nhiệt độ tăng lên không giới hạn, không gian có chút không chịu nổi mà vặn vẹo tới biến dạng. Thực lực tăng cao, khả năng khống hỏa của Cơ Huyền tăng mạnh, thúc dục hoàng ngọc diễm hỏa tới mức độ này mà cậu hoàn toàn không đổi sắc.

- Ha ha, tiểu tử nguoi quả thực không tầm thường mà.

Một tiếng cười quái dị từ một đạo quỷ khí âm u tĩnh mịch vang lên từ phía chân trời. Chợt một đoàn hắc vụ cực kỳ quỷ dị, dừng mãnh đem không gian xé

rách ra xuất hiện giữa bầu trời xa mạc này.

Hắc vụ vừa dừng hẳn tiến vào, bỗng nhiên từ trong đó bắn mạnh ra một xích sắt mang theo một vùng đen kịt sâu thẳm mênh mông. Tốc độ của xích sắt này cực kỳ kinh khủng, hầu như trong nháy mắt vượt qua khoảng cách không xa tiếp cận Cơ Huyền. Mũi nhọn của xích sắt sắc bén như đao nhận, thậm chí mơ hồ lộ ra một điểm hàn quang cực kỳ quỷ dị.

- Tỉnh. Kí chủ cẩn thận.

Trong đầu Cơ Huyền vang lên lời của hệ thống cảnh tỉnh mình, Cơ Huyền lập tức phản ứng đầu khí ngân sắc vận chuyển tới cực hạn, quang mang màu bạc trên bàn chân như ẩn như hiện, một tiếng sấm rất nhỏ lặng lẽ vang lên.

- Phập!

Xích sắt đâm mạnh tới, trực tiếp xuyên qua trái tim của Cơ Huyền có điều lúc này không có máu tươi chảy ra như trong tưởng tượng. Thân hình bị xích sắt đâm xuyên qua trái tim bỗng trở nên mờ mịt rồi biến mất không chút vết tích.

- Tàn ảnh.

Trong hắc vụ phát ra một tiếng ngạc nhiên. Đúng lúc này trên đầu hắc vụ chưa đầy một trượng một bóng hình bạch y mang theo tiếng sấm rền vang xuất hiện, trên tay cầm một thanh kiếm tỏa ra huyết khí xung thiên bổ xuống chính giữa của hắc vụ.

Kẻ bên trong đoàn hắc vụ cảm nhận được đòn tấn công của Cơ Huyền ngay trên đầu mình, từ trong hắc vụ xuất hiện một cánh tay khô hóc chứa đựng âm sát chí khí kinh người, từ đầu ngón tay bất chợt bắn ra một cỗ năng lượng đen kịt dị dạng bạo dũng đi ra, hướng tới thanh huyết kiếm đang chém tới kia.

- Keng.

Tiếng kim loại va chạm giòn tan vang lên, huyết kiếm đó hoàn toàn bị cỗ năng lượng quái dị đó chặn đứng. Cơ Huyền phản ứng cực nhanh, thối hoàng ngọc hòa diễm bao trùm lên toàn bộ huyết kiếm, trong khoảng khắc hỏa diễm đem toàn bộ hắc vụ đó hủy đi. Cơ Huyền nắm chắc cơ hội thân hình cấp tốc biến mất khỏi đoàn hắc vụ sau đó xuất hiện ở vị trí cách đoàn hắc vụ mười trượng. Ánh mắt đề phòng nhìn về đoàn hắc vụ, từ đợt tấn công và đòn phòng thủ từ hắc vụ thì Cơ Huyền đã đoán được kẻ nào đang giờ trò rồi, thậm chí thực lực kẻ này còn không thấp tí nào. Cười lạnh một tiếng Cơ Huyền nhìn đám hắc vụ nói:

- Hồn Điện các người mũi chó thánh thật, còn đem nanh vuốt hướng tới người ta. Không sợ ăn không tiêu sao?

- Haha. Ăn tiêu hay không là do hồn điện chúng ta quyết định không tới lượt người.

Đoàn khói đen sau một hồi co rút lại, cuối cùng chậm rãi ngưng tụ thành một người toàn thân bao phủ trong làn khói đen đặc, nhìn rất mơ hồ, đôi mắt đỏ sậm từ trong bóng đen lộ ra trước mắt Cơ Huyền.

- Đẩu Tông cường giả sao... Hồn Điện các ngươi hạ đại thủ bút thật đó, đến Đẩu Tông cũng phải ra truy sát ta... Đúng là khiến ta tự hào.... Nhưng chỉ một kẻ không đủ đâu, hôm nay nhà người để lại mạng ở đây cho ta.

Cảm nhận thực lực của hắc vụ nhân Cơ Huyền có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới kẻ này lại là Đẩu Tông. Nhưng dựa vào một mình hắc vụ nhân muốn mạng Cơ Huyền cậu, viên vòng. Cơ Huyền khoát tay thông dong nói:

- Ra đây đi Thương Tuyệt Chi Ngao, Từ Tinh Dục sư vương. Đem tên không biết sống chết kia đánh cho ta.

Có điều, đáp lại cậu là sự im lặng, hắc vụ nhân đôi mắt đỏ sậm thập vắn ki lạ nhìn Cơ Huyền. Không gian không chút gọn sóng, điều kì lạ này xảy ra khiến Cơ Huyền đã cảm thấy kì lạ, thập phần không ổn. Nuốt ngụm nước bọt Cơ Huyền nói thẳm trong đầu:

- Hệ thống hai Đẩu Tông của ta đâu rồi.

- Tỉnh. Hiện tại Từ Tinh Dục sư vương và Thương Tuyệt Chi Ngao đang rời vào quá trình tiến giai... Thời hạn hoàn thành... Một năm sau.

Sét đánh bùng tai, Cơ Huyền bị điểm huyết tại chỗ trước câu nói của hệ thống. Lúc này đúng là muốn khóc cũng không có nước mắt, ai nghĩ Hồn Điện sẽ nhắm đến cậu, cũng ai biết rằng hai con bài chủ lực của mình lại căn lúc này mà tiến giai.

- Tỉnh. Trong quá trình hấp thụ Văn Lạc Tâm Viêm rất nguy hiểm, nên hệ thống đã sử dụng khả năng gắn kết linh hồn giữa kí chủ và hai đầu ma thú kia nhằm giúp kí chủ giảm bớt gánh nặng, đồng thời bảo mệnh giúp ngài. Có điều vừa vận Văn Lạc Tâm Viêm kích thích huyết tủy của bọn chúng khiến bọn chúng đột phá rào cản tiến vào Đẩu Tôn trung cấp.

Hệ thống nhân cơ hội giải thích cho Cơ Huyền một thể.

Thấy Cơ Huyền mặt thộn ra sau khi làm nhầm vài thứ vừa xong làm hắc vụ nhân vô cùng khó hiểu. Nhưng đây là cơ hội tốt đánh lén. Bàn tay khẽ động, một sợi xích màu đen kịt từ bàn tay kéo dài ra mang theo thanh âm chói tai, cuối cùng tay hắc vụ nặng nề chấn động, sợi xích liền tự động trườn xung quanh người giống như một con rắn độc sống động vô cùng.

Sợi xích màu đen sau một hồi run nhẹ, một lát sau, Vụ hộ pháp đột nhiên cất tiếng cười quái dị, cánh tay vung lên, sợi xích liền hóa thành một tia sáng màu đen nhắm thẳng hướng Cơ Huyền bắn tới.

Cảm giác lạnh buốt sống lưng xuất hiện, Cơ Huyền vận chuyển đầu khí mạnh mẽ vận chuyển trong tích tắc biến thành một đạo ngân quang mờ ảo biến mất tại chỗ chỉ còn sót lại đạo tàn ảnh. Cơ Huyền tránh né hoàn mỹ sợi xích đen kia. Cậu tức giận nhìn hắc vụ nhân kia mắg:

- Mẹ kiếp, đánh lên không thấy nhục à, thực lực đến mức vậy rồi còn chơi đánh lên, danh dự Đầu Tông cường giả của ngươi bị chó tha rồi sao.
- Kiệt, lúc nó đó ngươi tự động thất thân. Hòn nữa đối đầu với kẻ thù không cần khoanh nhượng.

Với lời nói của hắc vụ nhân khiến lòng người lạnh lẽo, dù trong sa mạc nóng bỏng như vậy như cũ khiến Cơ Huyền đỏ mồ hôi lạnh. Tốc độ của xích sắt kia cực kì nhanh, nếu không phải nhờ Tam Thiên Lô Động thì Cơ Huyền đã vong mạng hai lần rồi.

- Vậy nhìn xem ngươi có bao nhiêu lợi hại!

Cơ Huyền âm thanh nhất tiếu, trong cơ thể đầu khí cuồng mạnh mẽ lưu chuyển, chột phía trên bàn tay, hoàng ngọc sắc điểm dừng mãnh bạo ra phía chân trời, giống như một bàn nước từ phía chân trời buông xuống, thanh thế cực kỳ đồ sộ.

Bàn chân phía trên, ánh sáng ngọc ngân mang hiện lên ra, cuối cùng nhàn nhạt tiếng sấm, âm hưởng vang tận chân trời, tiếng sấm vang lên trong chốc lát, thân hình Cơ Huyền đột nhiên run lên. Tốc độ bây giờ so với vừa nãy còn nhanh hơn gấp bội. Trong chưa tới một giây đồng hồ Cơ Huyền xuất hiện ở phía sau lưng của hắc vụ nhân, hòa điểm ngập trời ngưng tụ thành cự đại hỏa thủ cao tới năm trượng mạnh mẽ ép tới hắc vụ nhân kia.

Hắc vụ nhân nhìn tàn ảnh trước mặt kia nhếch nụ cười trào phúng, không thèm quay lưng lại, hắc xích như con độc xà, mũi nhọn của tòa liên vô cùng bén nhọn, lại được bao phủ bởi các ký hiệu huyền ảo, từng vòng xoắn ốc quấn quanh một chỗ cuồng bạo đâm tới hỏa trảo.

Hai người giao thủ, thanh âm trầm thấp vang lên. Nhưng không có thanh âm nổ mạnh, chỉ có hiện lên một vòng tròn với hai màu sắc giao nhau, kinh khí gọn sóng lan tỏa ra không một tiếng động, mà hể chỗ gọn sóng đi qua, ngay cả không gian cũng xuất hiện một chút rung động.

Hỏa trảo đó ngoài mạnh trong yếu, các sợi xích hắc ám ngưng tụ lại thành vô số hắc xoay trụ dễ đánh tan cự hỏa trảo. Điều này cũng khiến hắc vụ nhân phi thường ngạc nhiên vì hỏa trảo ngoài mạnh trong yếu không có chút lực lượng gì tồn tại bên trong. Như nhận ra điều gì hắc vụ nhân tròn tròn đôi mắt đỏ sẫm trừng lớn về hướng nào đó mơ hồ thấy một đạo ngân quang lướt qua bầu trời với tốc độ cực nhanh.

Cơ Huyền vừa nãy thực ra chính là cố tình đánh ra đòn đó làm hỏa mù rồi kiếm cơ hội chạy trốn. Kế hoạch thành công Cơ Huyền không chút dừng lại đầu khí thúc dục tới tận cùng hướng tới phía chân trời kia chạy trốn. Nói đùa, hiện tại Cơ Huyền mới là đỉnh cấp Đầu Vương thực lực có phần mạnh mẽ nhưng so với Đầu Tông, trò cười. lúc này không chạy chạy thì khi nào chạy. Chả nhẽ còn ở lại chiến với tên đó ba trăm hiệp sao?

Cơ Huyền lúc này bao phủ bởi ngân sắc chỉ khí xé qua bầu trời giống như một đạo lưu tinh lướt qua mảng thiên địa này.

Vì bị một tiểu tử nho nhỏ qua mặt đã kích phát tức giận của hắc vụ nhân, hấn phóng thích đầu khí hắc ám đuổi theo Cơ Huyền. Hắc đôi theo Cơ Huyền giọng nói âm dương quái khí vang vọng:

- Lúc này không phải to tiếng lắm sao, kiêu ngạo lắm sao. Hiện giờ thì lại co đuôi chạy như kẻ hèn vậy. Tiểu tử hèn nhất có bản lĩnh thì quay đầu lại chiến đấu với ta như gã nam tử chân chính xem.

Cơ Huyền thực muốn phi nhổ vào mặt hắc vụ nhân mấy bãi. Hấn thực lực gì, cậu trình độ gì. Khoảng cách giữa hai người như trời và đất vậy mà còn to mồm bảo muốn ta chiến đấu như một người đàn ông. Cơ Huyền thấy bản thân đã vô sỉ lắm rồi, vậy mà hôm nay còn có kẻ vô sỉ hơn cậu, cậu không yếu thể quát lại:

- Ngươi muốn chiến đấu như hai người đàn ông... Được, ngươi đem thực lực của ngươi phé hết đi sau đó chúng ta chiến đấu sống còn. Ngươi yên tâm, ta không chiếm tiện nghi của ngươi... Đến lúc đó ta chấp ngươi hai tay còn được thêm một chân cũng không vấn đề..... Ngươi có dám không... Nếu không cũng chỉ là kẻ hèn đáng xấu hổ thôi.
- Tiểu tử miệng lưỡi sắc bén.

Hắc vụ nhân không thèm đáp lời cậu, đầu khí thúc động tốc độ tăng lên đáng kể, càng ngày càng đuổi gần tới Cơ Huyền. Dù Cơ Huyền có Tam Thiên Lô Động, địa cấp thân pháp nhưng thực lực còn kém, nếu đổi lại là Đầu Hoàng còn chạy được, chứ Đầu Tông cơ hội không lớn lắm.

Trên bầu trời hai đạo lưu quang một to một nhỏ đuổi nhau với tốc độ khuyh tâm, có điều ngân sắc lưu quang bị hắc vụ đuổi ngày một gần. Có lẽ sẽ bị bắt kịp ngay thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 201: Đối kháng

Cơ Huyền cùng hắc vụ nhân một chạy, một truy trên bầu trời. Chừng không đầy nửa tuần hương, hoàng mi hắc vụ nhân đuổi cách cậu không đầy trăm trượng. Chênh lệch hai đại cảnh giới không phải trò đùa, dù có sử dụng Tam Thiên Lô động Cơ Huyền cũng không thể chạy thoát khỏi hắc vụ nhân. Hiểu được Cơ Huyền từ trong giới chỉ lấy ra hai viên đan dược hội phục đầu khí, Tam Thiên Lô Động ngừng vận chuyển, cánh đầu khí đen tuyền ngưng tụ lại.

Thấy vậy, hắc vụ chợt nở nụ cười lạnh, tốc độ chậm lại. Hắn nhận ra đối phương biết không thoát nên dừng lại giao chiến. Giọng nói chế nhạo:

- Sao? Không phải ngươi chạy nhanh lắm sao không chạy nữa đi.

- Ta thực sự muốn biết vì sao ngươi lại cứ truy đuổi theo ta, ta cũng chưa từng chọc gì tới Hồn Điện các ngươi. ... Không phải Hồn Điện các ngươi chỉ săn linh hồn thôi sao? Từ khi nào hứng thú với kẻ còn sống vậy.

Với lời chế nhạo của hắc vụ nhân, Cơ Huyền hoa lệ bỏ qua. Cậu nhìn chăm chăm hắc vụ nhân hỏi.

- Lạc lạc, ngươi có phải đã từng giết. ... À không, phải nói là ngươi có phải đã từng “ăn” hắn đúng không?

Hắc vụ nhân cách Cơ Huyền một trăm trượng phiêu phù trên hư không ánh mắt vô cùng hứng thú nhìn về Cơ Huyền.

Một trận ác hàn xuất hiện, Cơ Huyền ánh mắt ngạc nhiên sau đó là lóe lên sát khí đối với hắc vụ nhân. Hồn Nguyên Thôn Thiên quyết có thể cắn nuốt vạn vật chi khí, dù là huyết sát chi địa hay hồn thể chi linh đều không thể thoát khỏi khả năng cắn nuốt của công pháp này. Vì đặc thù này Cơ Huyền mỗi khi thôn phệ đều rất cẩn thận, cậu còn sử dụng các loại đầu khí đặc thù khác để ẩn đi công pháp này.

Cẩn thận là vậy nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện, vì vậy Cơ Huyền đối với hắc vụ nhân đã động sát tâm. Nếu bí mật này bị lộ ra ngoài chắc chắn sẽ đem nhiều phiền phức không đáng có tới. Thêm ra kẻ này đã nhìn thấy chân diện của cậu, hai điều này nếu để lộ ra thì kế hoạch đứng phía sau thao túng của cậu sẽ bị phá sản.

Cảm nhận được sự thay đổi của Cơ Huyền, hắc vụ nhân càng thêm đắc ý, hắn không sợ Cơ Huyền. Thực lực của hắn là Đẩu Tông còn Cơ Huyền chỉ là Đẩu Vương đỉnh cấp, dù có thêm dị hỏa, thiên địa chi vật cũng không phải đối thủ của hắn. Đây chính là sự tự tin của cường giả. Hắn không nhanh không chậm nói:

- Ngạc nhiên phải không. Rất thất vọng vì sao ta biết điều này phải không. ... Lạc lạc. ...

- Khả năng cảm tri đặc biệt giữa Hồn Điện các ngươi đúng không.

Trong suy nghĩ Cơ Huyền hiện qua vô số khả năng khả thi, nếu là bí pháp đặc thù hay là tên Hồn Điện đó giờ trò quỷ thì hệ thống sẽ phát hiện và báo cho Cơ Huyền ngay. Chỉ là khả năng liên kết đặc biệt của bọn Hồn Điện thì dù là hệ thống cũng vô pháp ngăn cản. Nếu vậy chỉ có thể than xui xẻo mà thôi.

Hắc vụ nhân cũng phi thường ngoài ý muốn, không nghĩ Cơ Huyền như vậy mà lại đưa ra câu trả lời gần như chính xác như vậy. Hắn càng ngày càng cảm thấy không nên để Cơ Huyền chạy thoát được, nếu không chính là đại họa.

- Thực ngoài ý muốn, không nghĩ ngươi thông minh như vậy. ... Có điều hôm nay ngươi lại vô cùng xui xẻo đụng phải ta. ... Đối với công pháp của ngươi ta phi thường có hứng thú đó. Yên tâm, sau cái chết của ngươi ta sẽ để cho ngươi một bức tượng lớn vì những thứ giá trị ngươi để lại.

Thu lại dáng vẻ mèo vờn chuột, giọng nói không còn chứa đựng miệt thị hay chế nhạo. Hắc vụ nhân lúc này muốn động thủ rồi.

Hắc vụ nhân huy động những chiếc xích sắt như độc xà kia toàn bộ đâm tới Cơ Huyền. Hắc thiết xích bắn mạnh lên rồi sau đó như lưu tinh lao xuống, thiết xích đem bốn phương tám hướng điều phong tỏa, Cơ Huyền muốn sử dụng Tam Thiên Lô Động để né tránh là hoàn toàn không thể vì tránh một cái thì sẽ bị cái còn lại tập kích.

- Cổ Huyền Linh Thiên pháp. ... thiên linh nhất biến, nhị biến, tam biến, tứ biến, ngũ biến.

Các hắc thiết ngày càng gần, Cơ Huyền cắn răng lóe lên điên cuồng. Thủ ấn kết lại, năng lượng đầu khí của thiên địa nhanh chóng bị thân thể Cơ Huyền hấp thụ điên cuồng. Trong nội thể Cơ Huyền vang lên các tiếng “thình thịch” liên tục, theo từng lần thiên biến thì thân thể Cơ Huyền bị áp lực càng ngày càng mạnh. Nếu không nhờ thân thể cường hãn hơn kẻ khác thì đã bị bí pháp này ép tới nghiền nát rồi.

Bí pháp Cổ Huyền Linh Thiên pháp, tổng cộng có chín biến. Hiệu quả dưới Đẩu Tôn, ngoài Đẩu Tôn uy lực đề thăng sẽ yếu bớt. Chỉ là muốn tu luyện nó, độ cường hãn của thân thể so với đồng cấp phải mạnh hơn gấp ba. Nếu muốn tu luyện tới đại thành, độ cường hãn của thân thể phải mạnh hơn chín lần. Bằng không sẽ không tu luyện bí pháp được. Nếu như cố tu luyện, nhẹ thì kinh mạch đứt từng khúc, gân cốt tan nát trở thành phế nhân. Nặng thì trực tiếp nổ tung thân thể, hồn phi phách tán.

Thế nhưng bí pháp Cổ Huyền Linh Thiên pháp này lại không có một tác dụng phụ gì lớn, điều này vô cùng kinh khủng. Không có tác dụng phụ lớn đồng nghĩa với việc hắn có thể tùy thời thi triển. Đương nhiên, tiền đề là bản thân phải tu luyện được. Thế mới nói nha đầu Huân Nhi kia, tuổi còn nhỏ mà tu luyện được bí pháp này, chứng minh thực lực thân thể của nàng vô cùng mạnh mẽ.

- Âm âm

Thực lực Cơ Huyền liên tục tăng cao, cậu phá vỡ Đấu Vương tiến trực tiếp vào Đấu Hoàng cảnh hơn nửa tiếp tục tăng lên, cuối cùng khi đạt tới ngũ tinh Đấu Hoàng mới đình chỉ. Khi Cơ Huyền ngừng tăng thực lực thì các đấu khí năng lượng tu lại xung quanh cũng bùng nổ hóa thành khí cầu khổng lồ nổ lớn, mạnh mẽ lan tỏa khắp không gian. Đồng thời đem các dây xích màu đen kia đánh bật khỏi quỹ đạo.

- Bí pháp sao... Có điều cho dù có dùng cũng chỉ đạt tới ngũ tinh Đấu Hoàng trong mắt ta ngươi vẫn chỉ là con kiến hôi mà thôi.

Cặp mắt đỏ sẫm của hắc vụ nhân liếc tới Cơ Huyền, ít nhiều mang nét ngoài ý muốn nhưng không quá để tâm. Dù sao Đấu Hoàng với Đấu Tông cũng không phải cùng một tầng thứ. Hắn một lần nữa huy động hắc xích đâm xuống, lần này tốc độ nhanh hơn lần trước nhiều lần, đấu khí ám vụ kia cũng trộn lẫn vào hắc xích tạo lên sức công phá mạnh mẽ. Hắc ám đấu khí như ăn mòn cả không khí, xuyên thấu hư không lao tới.

Đối với tòa liên xuyên thấu qua không gian đâm tới, Cơ Huyền không chậm trễ, Hồn Điện cực kỳ thần bí, hơn nữa công kích của bọn họ tựa hồ có thể tạo thành tổn thương cực lớn với linh hồn nhưng Cơ Huyền cũng không phải kẻ tầm thường, có Hoàng Ngọc điểm hóa hộ thân, đối với hắc vụ nhân của Hồn Điện, cũng không hẳn là không có sức hoàn thủ.

Trong lòng bàn tay đóa hoa điểm vàng cam hiện lên dày đặc, chợt hóa thành một hỏa tiễn cuồng bạo bắn ra, sau đó va chạm mãnh liệt với hắc tuyến tỏa liên kia.

- Oành!

Hắc sắc tỏa liên va chạm cùng hỏa tiễn, một kích này có kết quả khác xa với tưởng tượng của hắc vụ nhân, hơn nữa trong mơ hồ từ tòa liên nhanh chóng truyền tới một luồng lôi điện và phong thể cùng với hỏa nhiệt tạo nên một sức nóng kỳ dị, làm cho đấu khí trong cơ thể hắn rối loạn một hồi.

- Dị hóa không hổ là thiên địa linh vật... Thực có thể khiến thực lực của ngươi tăng thêm một tầng.

- Kinh ngạc còn ở phía sau.

Tiếng sấm rền vang trong không khí, mũi chân đạp mạnh lên hư không, tàn ảnh hiện bản thể thì trực tiếp lao tới hắc vụ nhân. Đón chương nắm chặt hoàng ngọc hỏa điểm, cấp tốc khởi động cuối cùng hoá thành một hỏa điểm trường kiếm thon dài, hỏa điểm trường kiếm hóa lên 1 đường cực kì xảo quyết và tàn nhẫn lách qua trọng xích đâm thẳng vào ngực hắc vụ nhân.

Hỏa điểm trường kiếm đâm tới hắc vụ nhân sắc mặt khẽ biến, cánh tay khô héo bao phủ một tầng hắc ám biến thành móng vuốt sắc nhọn mạnh mẽ chộp tới hỏa điểm trường kiếm.

- Keng keng.

Tiếng kim loại va chạm vang lên trong không gian. Hỏa điểm trường kiếm thể như trẻ tre vẫn bị vuốt đen sắc nhọn kia chặn lại. Tuy bị chặn lại nhưng hỏa điểm vàng cam vẫn liên tục bập bùng đem vuốt trào khi hao mòn đấu khí. Hắc vụ nhân truyền đấu khí như biển vào hắc vuốt, đấu khí tăng cao làm hắc vuốt cũng mạnh mẽ hơn. Hỏa điểm kiếm không bì nổi mau chóng bị hắc vuốt bóp nát.

Hắc vụ nhân trừng mắt đỏ, Cơ Huyền cảm thấy không gian giao động kịch liệt rồi toàn thân thể chợt cứng lại không cử động được. Nở nụ cười đắc thắng, hắc xích từ trong thân thể của hắc vụ nhân đột ngột phóng ra đâm xuyên qua thân thể Cơ Huyền. Trong tích tắc, hơn năm sợi xích đâm xuyên thấu Cơ Huyền, khiến cậu thành tổ ong.

Khi năm sợi hắc xích xuyên qua thân thể đó thì bỗng nhiên Cơ Huyền trước mặt hắc vụ nhân liền tan theo trong gió. Một Cơ Huyền khác xuất hiện phía sau lưng hắn, Âm Huyết Kiếm trong tay phi tới hướng hắc vụ nhân. Hỏa điểm vàng cam cũng bám trụ trên huyết kiếm bùng nổ, đem toàn bộ thanh kiếm bọc lại nhìn thật giống mũi hỏa tiễn khổng lồ. Huyết Kiếm hoàn toàn không phải phạm vật, dù có là Đấu Tông cũng sẽ bị nó chặt làm đôi.

- Tòa liên thuần

Trước phi kiếm nồng nặc huyết khí đâm tới, hắc vụ nhân không dám chủ quan, thủ ấn kết lại. Các sợi xích đen xuất hiện trước mặt hắc vụ nhân, xoáy thành một vòng tròn khổng lồ không chút kẽ hở.

- Tang tang!

Thanh âm thanh thủy chậm rãi vang vọng khắp bầu trời kiếm ảnh đột nhiên tiêu thất chỉ còn 1 thanh hỏa điểm trường kiếm mũi kiếm cùng trọng điệp xích thuần va chạm thật mạnh. Hỏa điểm kiếm va chạm với trọng điệp xích thuần còn trở nên cuồng bạo hơn nhiều, hỏa điểm vàng cam bùng nổ đẩy mạnh huyết kiếm như tấm phản lực. Sự bùng nổ mạnh mẽ đó khiến hắc vụ nhân cũng biến sắc, thân thể đang phiêu phù trong hư không bị đẩy lùi liên tục.

Hắn gầm lên một tiếng, vụ khí từ thân thể bạo dũng ra len lỏi như con rắn nhỏ quỹ duyệt tới âm huyết kiếm bao phủ hoàng ngọc điểm hóa làm lực đẩy kia đột ngột siết chặt lại, hoàng ngọc điểm không có đấu khí rót vào sau quá trình bùng phát mạnh mẽ kia này vô cùng yếu nhược, bị đám vụ khí bóp chặt rồi bị đánh tan.

- Tiểu tử chỉ giỏi trò quỷ.... Kiếm của ngươi cũng bị ta đoạt rồi... Còn trò gì nữa thì dùng hết đi.

Hắc vụ nhân vừa nãy bị Cơ Huyền bức lùi lại một đoạn xa nên cảm thấy vô cùng mất mặt. Hắn thu lại thiết thuần đồng thời nắm lấy Âm Huyết Kiếm trong tay như chiến lợi phẩm.

Ánh mắt vô cùng đặc ý cảm lấy chiến lợi phẩm của mình, hắc vụ nhân dù gì cũng là Đẩu Tông, tầm nhìn cao hơn người khác. Hai lần cùng Âm Huyết Kiếm va chạm hẳn cũng cảm nhận được thanh kiếm này không tầm thường, trên kiếm mang theo huyết sát vừa vận phù hợp với người tu luyện âm sát như hắn. Nếu có thanh kiếm này trong tay thực lực của hắn tăng lên vài thành, đến lúc đó trong hồn điện thì những kẻ có thể cùng hắn tranh đoạt cũng chẳng có mấy ai.

Sắc mặt Cơ Huyền lúc này có chút khó coi nhưng rất nhanh bị cậu giấu đi, cậu bình tĩnh nói:

- Tuy rằng ngươi cướp được nó nhưng không thể dùng được nó đâu. Huyết kiếm của ta có ấn hồn của ta bên trong, không có ta tự giải thì không ai có thể sử dụng được nó.

- Loạn biến tòa!

Tuy Cơ Huyền giấu nhanh đi sự khó coi trên khuôn mặt nhưng vẫn để hắc vụ nhân nắm được thêm lời nói của Cơ Huyền thì hắn càng vui vẻ hơn. Ấn hồn ký đúng là khó giả quyết, có điều đối với người của Hồn Điện thì không có chút khó khăn nào. Hắn điều khiển toàn bộ xích sắt của mình điên cuồng tấn công Cơ Huyền dồn dập. Bản thân hắn thì dùng linh hồn lực và dài đầu khí hắc vụ đó phá đi ấn hồn ký bên trong Huyết Kiếm.

Cơ Huyền nhìn thấy hành động của hắc vụ nhân thì sửng người, hoàng ngọc hỏa diễm bao trùm thân thể bạo rống lao tới phía hắc vụ nhân. Đúng lúc này một tiếng xé gió lao nhanh tới mi tâm của cậu làm Cơ Huyền vội vàng né tránh, phía sau lúc này cũng xuất hiện công kích Cơ Huyền xoay người lại hai tay đánh ra một kinh hỏa diễm mạnh mẽ đẩy lùi sợi xích đen đó. Chưa kịp hoàn hồn thì hai sợi dây xích khác tả hữu đột kích làm Cơ Huyền phải vội vàng nghiêng đỡ. Bạch bào trên người vì né tránh không kịp nên bị rách mất vài chỗ, máu tươi ứa ra. Nhìn vô cùng chật vật.

Trước dáng vẻ chật vật của Cơ Huyền, hắc vụ nhân lúc này mới chuyển sự chú ý vào huyết kiếm, vội vàng xâm nhập vào bên trong muốn nhanh chóng xóa đi ấn hồn ký của Cơ Huyền phía sau độc chiếm Âm Huyết Kiếm. Lúc này hắn không nhìn tới Cơ Huyền vốn đang bị xích sắt làm cho luống cuống tay chân kia bất chợt nở nụ cười lạnh lẽo, thân pháp đột nhiên vô cùng linh động hắc thiết xích không chạm được vào người cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Đối kháng

Cơ Huyền cùng hắc vụ nhân một chạy, một truy trên bầu trời. Chừng không đầy nửa tuần hương, hoàng mi hắc vụ nhân đuổi cách cậu không đầy trăm trượng. Chênh lệch hai đại cảnh giới không phải trò đùa, dù có sử dụng Tam Thiên Lôi động Cơ Huyền cũng không thể chạy thoát khỏi hắc vụ nhân. Hiểu được Cơ Huyền từ trong giới chỉ lấy ra hai viên đan dược hội phục đầu khí, Tam Thiên Lôi Động ngừng vận chuyển, cánh đầu khí đen tuyền ngưng tụ lại.

Thấy vậy, hắc vụ chợt nở nụ cười lạnh, tốc độ chậm lại. Hắn nhận ra đối phương biết không thoát nên dừng lại giao chiến. Giọng nói chế nhạo:

- Sao? Không phải ngươi chạy nhanh lắm sao không chạy nữa đi.

- Ta thực sự muốn biết vì sao ngươi lại cứ truy đuổi theo ta, ta cũng chưa từng chọc gì tới Hồn Điện các ngươi. ... Không phải Hồn Điện các ngươi chỉ săn linh hồn thôi sao? Từ khi nào hứng thú với kẻ còn sống vậy.

Với lời chế nhạo của hắc vụ nhân, Cơ Huyền hoa lệ bỏ qua. Cậu nhìn chằm chằm hắc vụ nhân hỏi.

- Lạc lạc, ngươi có phải đã từng giết. ... À không, phải nói là ngươi có phải đã từng “ăn” hắn đúng không?

Hắc vụ nhân cách Cơ Huyền một trăm trượng phiêu phù trên hư không ánh mắt vô cùng hứng thú nhìn về Cơ Huyền.

Một trận ác hàn xuất hiện, Cơ Huyền ánh mắt ngạc nhiên sau đó là lóe lên sát khí đối với hắc vụ nhân. Hồn Nguyên Thôn Thiên quyết có thể cắn nuốt vạn vật chi khí, dù là huyết sát chi địa hay hồn thể chi linh đều không thể thoát khỏi khả năng cắn nuốt của công pháp này. Vì đặc thù này Cơ Huyền mỗi khi thôn phệ đều rất cẩn thận, cậu còn sử dụng các loại đầu khí đặc thù khác để ẩn đi công pháp này.

Cẩn thận là vậy nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện, vì vậy Cơ Huyền đối với hắc vụ nhân đã động sát tâm. Nếu bí mật này bị lộ ra ngoài chắc chắn sẽ đem nhiều phiền phức không đáng có tới. Thêm ra kẻ này đã nhìn thấy chân diện của cậu, hai điều này nếu để lộ ra thì kế hoạch đứng phía sau thao túng của cậu sẽ bị phá sản.

Cảm nhận được sự thay đổi của Cơ Huyền, hắc vụ nhân càng thêm đặc ý, hắn không sợ Cơ Huyền. Thực lực của hắn là Đẩu Tông còn Cơ Huyền chỉ là Đẩu Vương đỉnh cấp, dù có thêm dị hỏa, thiên địa chi vật cũng không phải đối thủ của hắn. Đây chính là sự tự tin của cường giả. Hắn không nhanh không chậm nói:

- Ngạc nhiên phải không. Rất thắc mắc vì sao ta biết điều này phải không... Lạc lạc...

- Khả năng cảm tri đặc biệt giữa Hồn Điện các người đứng không

Trong suy nghĩ Cơ Huyền hiện qua vô số khả năng khả thi, nếu là bí pháp đặc thù hay là tên Hồn Điện đó giờ trò quý thì hệ thống sẽ phát hiện và báo cho Cơ Huyền ngay. Chỉ là khả năng liên kết đặc biệt của bọn Hồn Điện thì dù là hệ thống cũng vô pháp ngăn cản. Nếu vậy chỉ có thể than xui xẻo mà thôi.

Hắc vụ nhân cũng phi thường ngoài ý muốn, không nghĩ Cơ Huyền như vậy mà lại đưa ra câu trả lời gần như chính xác như vậy. Hắc càng ngày càng cảm thấy không nên để Cơ Huyền chạy thoát được, nếu không chính là đại họa.

- Thực ngoài ý muốn, không nghĩ người thông minh như vậy.... Có điều hôm nay người lại vô cùng xui xẻo đụng phải ta.... Đối với công pháp của người ta phi thường có hứng thú đó..... Yên tâm, sau cái chết của người ta sẽ để cho người một bức tượng lớn vì những thứ giá trị người để lại.

Thu lại đáng về mèo vờn chuột, giọng nói không còn chứa đựng một thị hay chế nhạo. Hắc vụ nhân lúc này muốn động thủ rồi.

Hắc vụ nhân huy động những chiếc xích sắt như độc xà kia toàn bộ đâm tới Cơ Huyền. Hắc thiết xích bắn mạnh lên rồi sau đó như lưu tinh lao xuống, thiết xích đem bốn phương tám hướng điều phong tỏa, Cơ Huyền muốn sử dụng Tam Thiên Lô Động để né tránh là hoàn toàn không thể vì tránh một cái thì sẽ bị cái còn lại tập kích.

- Cổ Huyền Linh Thiên pháp... thiên linh nhất biến, nhị biến, tam biến, tứ biến, ngũ biến.

Các hắc thiết ngày càng gần, Cơ Huyền cắn răng lóc lên điên cuồng. Thủ ấn kết lại, năng lượng đầu khí của thiên địa nhanh chóng bị thân thể Cơ Huyền hấp thụ điên cuồng. Trong nội thể Cơ Huyền vang lên các tiếng “thình thịch” liên tục, theo từng lần thiên biến thì thân thể Cơ Huyền bị áp lực càng ngày càng mạnh. Nếu không nhờ thân thể cường hãn hơn kẻ khác thì đã bị bí pháp này ép tới nghiền nát rồi.

Bí pháp Cổ Huyền Linh Thiên pháp, tổng cộng có chín biến. Hiệu quả dưới Đầu Tôn, ngoài Đầu Tôn uy lực đề thăng sẽ yếu bớt. Chỉ là muốn tu luyện nó, độ cường hãn của thân thể so với đồng cấp phải mạnh hơn gấp ba. Nếu muốn tu luyện tới đại thành, độ cường hãn của thân thể phải mạnh hơn chín lần. Bằng không sẽ không tu luyện bí pháp được. Nếu như có tu luyện, nhẹ thì kinh mạch đứt từng khúc, gân cốt tan nát trở thành phế nhân. Nặng thì trực tiếp nổ tung thân thể, hồn phi phách tán.

Thế nhưng bí pháp Cổ Huyền Linh Thiên pháp này lại không có một tác dụng phụ gì lớn, điều này vô cùng kinh khủng. Không có tác dụng phụ lớn đồng nghĩa với việc hắc có thể tùy thời thi triển. Đương nhiên, tiền đề là bản thân phải tu luyện được. Thế mới nói nha đầu Huân Nhi kia, tuổi còn nhỏ mà tu luyện được bí pháp này, chứng minh thực lực thân thể của nàng vô cùng mạnh mẽ.

- Âm âm

Thực lực Cơ Huyền liên tục tăng cao, cậu phá vỡ Đầu Vương tiến trực tiếp vào Đầu Hoàng cảnh hơn nửa tiếp tục tăng lên, cuối cùng khi đạt tới ngũ tinh Đầu Hoàng mới đình chỉ. Khi Cơ Huyền ngừng tăng thực lực thì các đầu khí năng lượng tu lại xung quanh cũng bùng nổ hóa thành khí cầu khổng lồ nổ lớn, mạnh mẽ lan tỏa khắp không gian. Đồng thời đem các dây xích màu đen kia đánh bật khỏi quỹ đạo.

- Bí pháp sao... Có điều cho dù có dùng cũng chỉ đạt tới ngũ tinh Đầu Hoàng trong mắt ta người vẫn chỉ là con kiến hôi mà thôi.

Cặp mắt đỏ sẫm của hắc vụ nhân liếc tới Cơ Huyền, ít nhiều mang nét ngoài ý muốn nhưng không quá để tâm. Dù sao Đầu Hoàng với Đầu Tông cũng không phải cùng một tầng thứ. Hắc một lần nữa huy động hắc xích đâm xuống, lần này tốc độ nhanh hơn lần trước nhiều lần, đầu khí ám vụ kia cũng trợn lẫn vào hắc xích tạo lên sức công phá mạnh mẽ. Hắc ám đầu khí như ăn mòn cả không khí, xuyên thấu hư không lao tới.

Đối với tòa liên xuyên thấu qua không gian đâm tới, Cơ Huyền không chậm trễ, Hồn Điện cực kỳ thần bí, hơn nữa công kích của bọn họ tựa hồ có thể tạo thành tổn thương cực lớn với linh hồn nhưng Cơ Huyền cũng không phải kẻ tầm thường, có Hoàng Ngọc điểm hóa hộ thân, đối với hắc vụ nhân của Hồn Điện, cũng không hẳn là không có sức hoàn thù.

Trong lòng bàn tay đóa hoa điểm vàng cam hiện lên dày đặc, chợt hóa thành một hỏa tiễn cuồng bạo bắn ra, sau đó va chạm mãnh liệt với hắc tuyến tỏa lên kia.

- Oanh!

Hắc sắc tỏa liên va chạm cùng hỏa tiễn, một kích này có kết quả khác xa với tưởng tượng của hắc vụ nhân, hơn nữa trong mơ hồ từ tòa liên nhanh chóng truyền tới một luồng lôi điện và phong thể cùng với hỏa nhiệt tạo nên một sức nóng kỳ dị, làm cho đầu khí trong cơ thể hắc rối loạn một hồi.

- Dị hỏa không hổ là thiên địa linh vật... Thực có thể khiến thực lực của người tăng thêm một tầng.

- Kính ngạc còn ở phía sau.

Tiếng sấm rền vang trong không khí, mũi chân đạp mạnh lên hư không, tàn ảnh hiện bản thể thì trực tiếp lao tới hắc vụ nhân. Đón chương nắm chặt hoàng ngọc hỏa điểm, cấp tốc khởi động cuối cùng hoá thành một hỏa điểm trường kiếm thon dài, hỏa điểm trường kiếm hoa lên 1 đường cực kì xảo diệu và tàn nhẫn lách qua trọng xích đâm thẳng vào ngực hắc vụ nhân.

Hỏa điểm trường kiếm đâm tới hắc vụ nhân sắc mặt khế biến, cánh tay khô héo bao phủ một tầng hắc ám biến thành móng vuốt sắc nhọn mạnh mẽ chộp tới hỏa điểm trường kiếm.

- Keng keng.

Tiếng kim loại va chạm vang lên trong không gian. Hỏa điểm trường kiếm thể như trẻ tre vẫn bị vuốt đen sắc nhọn kia chặn lại. Tuy bị chặn lại nhưng hỏa điểm vàng cam vẫn liên tục bập bùng đem vuốt trao khi hao mòn đầu khí. Hắc vụ nhân truyền đầu khí như biển vào hắc vuốt, đầu khí tăng cao làm hắc vuốt cũng mạnh mẽ hơn. Hỏa điểm kiếm không bị nổi mau chóng bị hắc vuốt bóp nát.

Hắc vụ nhân trừng mắt đỏ, Cơ Huyền cảm thấy không gian giao động kịch liệt rồi toàn thân thể chợt cứng lại không cử động được. Nở nụ cười đắc thắng, hắc xích từ trong thân thể của hắc vụ nhân đột ngột phóng ra đâm xuyên qua thân thể Cơ Huyền. Trong tích tắc, hơn năm sợi xích đâm xuyên thấu Cơ Huyền, khiến cậu thành tởm ông.

Khi năm sợi hắc xích xuyên qua thân thể đó thì bỗng nhiên Cơ Huyền trước mặt hắc vụ nhân liền tan theo trong gió. Một Cơ Huyền khác xuất hiện phía sau lưng hắn, Âm Huyết Kiếm trong tay phi tới hướng hắc vụ nhân. Hỏa điểm vàng cam cũng bám trụ trên huyết kiếm bùng nổ, đem toàn bộ thanh kiếm bọc lại nhìn thật giống mũi hỏa tiễn khổng lồ. Huyết Kiếm hoàn toàn không phải phạm vật, dù có là Đầu Tông cũng sẽ bị nó chặt làm đôi.

- Tòa liên thuẫn

Trước phi kiếm nồng nặc huyết khí đậm tới, hắc vụ nhân không dám chủ quan, thủ ấn kết lại. Các sợi xích đen xuất hiện trước mặt hắc vụ nhân, xoáy thành một vòng tròn khổng lồ không chút kẽ hở.

- Tang tang!

Thanh âm thanh thúy chậm rãi vang vọng khắp bầu trời kiếm ảnh đột nhiên tiêu thất chỉ còn 1 thanh hỏa điểm trường mũi kiếm cùng trọng điệp xích thuẫn va chạm thật mạnh. Hỏa điểm kiếm va chạm với trọng điệp xích thuẫn còn trở nên cuồng bạo hơn nhiều, hỏa điểm vàng cam bùng nổ đẩy mạnh huyết kiếm như tấm phản lực. Sự bùng nổ mạnh mẽ đó khiến hắc vụ nhân cũng biến sắc, thân thể đang phiêu phù trong hư không bị đẩy lùi liên tục.

Hắn gầm lên một tiếng, vụ khí từ thân thể bạo dũng ra len lỏi như con rắn nhỏ quý duyệt tới âm huyết kiếm bao phủ hoàng ngọc điểm hỏa làm lực đẩy kia đột ngột siết chặt lại, hoàng ngọc điểm không có đầu khí rút vào sau quá trình bùng phát mạnh mẽ kia này vô cùng yếu nhược, bị đám vụ khí bóp chặt rồi bị đánh tan.

- Tiểu tử chỉ giỏi trò quỷ.... Kiếm của ngươi cũng bị ta đoạt rồi.... Còn trò gì nữa thì dùng hết đi.

Hắc vụ nhân vừa nãy bị Cơ Huyền bức lùi lại một đoạn xa nên cảm thấy vô cùng mất mặt. Hắn thu lại thiết thuẫn đồng thời nắm lấy Âm Huyết Kiếm trong tay như chiến lợi phẩm.

Ánh mắt vô cùng đắc ý cầm lấy chiến lợi phẩm của mình, hắc vụ nhân dù gì cũng là Đầu Tông, tầm nhìn cao hơn người khác. Hai lần cùng Âm Huyết Kiếm va chạm hắn cũng cảm nhận được thanh kiếm này không tầm thường, trên kiếm mang theo huyết sát vừa vận phù hợp với người tu luyện âm sát như hắn. Nếu có thanh kiếm này trong tay thực lực của hắn tăng lên vài thành, đến lúc đó trong hồn điện thì những kẻ có thể cùng hắn tranh đoạt cũng chẳng có mấy ai.

Sắc mặt Cơ Huyền lúc này có chút khó coi nhưng rất nhanh bị cậu giấu đi, cậu bình tĩnh nói:

- Tuy rằng ngươi cướp được nó nhưng không thể dùng được nó đâu. Huyết kiếm của ta có ấn hồn của ta bên trong, không có ta tự giải thì không ai có thể sử dụng được nó.

- Loạn biến tòa!

Tuy Cơ Huyền giấu nhanh đi sự khó coi trên khuôn mặt nhưng vẫn để hắc vụ nhân nắm được thêm lời nói của Cơ Huyền thì hắn càng vui vẻ hơn. Ấn hồn ký đúng là khó giả quyết, có điều đối với người của Hồn Điện thì không có chút khó khăn nào. Hắn điều khiển toàn bộ xích sắt của mình điên cuồng tấn công Cơ Huyền dồn dập. Bản thân hắn thì dùng linh hồn lực và dài đầu khí hắc vụ đó phá đi ấn hồn ký bên trong Huyết Kiếm.

Cơ Huyền nhìn thấy hành động của hắc vụ nhân thì sửng người, hoàng ngọc hỏa điểm bao trùm thân thể bạo rống lao tới phía hắc vụ nhân. Đúng lúc này một tiếng xé gió lao nhanh tới mi tâm của cậu làm Cơ Huyền vội vàng né tránh, phía sau lúc này cũng xuất hiện công kích Cơ Huyền xoay người lại hai tay đánh ra một kinh hỏa điểm mạnh mẽ đẩy lùi sợi xích đen đó. Chưa kịp hoàn hồn thì hai sợi dây xích khác tả hữu đột kích làm Cơ Huyền phải vội vàng ngênh đỡ. Bạch bào trên người vì né tránh không kịp nên bị rách mất vài chỗ, máu tươi ứa ra. Nhìn vô cùng chật vật.

Trước dáng vẻ chật vật của Cơ Huyền, hắc vụ nhân lúc này mới chuyển sự chú ý vào huyết kiếm, vội vàng xâm nhập vào bên trong muốn nhanh chóng xóa đi ấn hồn ký của Cơ Huyền phía sau độc chiếm Âm Huyết Kiếm. Lúc này hắn không nhìn tới Cơ Huyền vốn đang bị xích sắt làm cho luống cuống tay chân kia bất chợt nở nụ cười lạnh lẽo, thân pháp đột nhiên vô cùng linh động hắc thiết xích không chạm được vào người cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 203: Thắng

Đồng tử của cậu biến thành hai màu, bên trái bạch nhũ chi sắc, bên phải hoàng kim chi sắc. Thời khắc này, thiên địa năng lượng ở bên người Cơ Huyền đều ngưng đọng lại, sau đó hóa thành khí thể hai màu bạch và kim, giống như gió lốc xoáy lao thẳng lên trời.

- Xuy

Lưỡi kiếm sáng lấp lánh khẽ rung lên, phát ra một tiếng như long ngâm. Sau đó, gió lốc xoáy vốn âm lạnh vô bị trong chớp mắt lại biến mất giống như chưa từng tồn tại! Thân hình của Cơ Huyền bay ở trên không. Trên người cậu, từng đạo đầu khí không ngừng tràn ra, sau đó phát tán ra xung quanh!

Những hạt cát trong xa mạc bay lơ lửng bị những đầu khí này thổi đập vào nhau, rồi hóa thành tro bụi trong nháy mắt!

Trường kiếm chậm rãi giờ lên, cơ hồ vô cùng khó khăn, đến lúc mũi kiếm chìa thẳng về phía chân trời! Cơ hồ tất cả đều biến đổi!

Cơ hồ từng trận điện quang đang xé nát không gian! Đúng lúc này, thiên địa năng lượng đang tràn ngập xung quanh, và cả từng tia đầu khí trong chớp mắt ngưng kết trên đỉnh đầu của Cơ Huyền.

Trên vầng mặt trời ấy, từng tia lửa đang không ngừng bập bùng nuốt chửng thiên địa! Đúng lúc này, năng lượng thiên địa xung quanh cơ hồ trong chớp mắt đã bị Cơ Huyền nuốt trọn!

Vào lúc này vạn vật dưới chân Cơ Huyền chẳng khác nào đàn kiến nhỏ bé đứng dưới quả cầu lửa như vầng mặt trời khổng lồ ấy!

Còn người điều khiển quả cầu lửa ấy! Lúc này giống như một vị thần đang phán xét chúng sinh!

- Cho dù có chết ta cũng đem người làm đệm lưng cùng ta.

Từ trong thiết cầu hắc vụ nhân gầm thét lớn. Thiết xích tản ra khắp mọi nơi, trong mắt hắc vụ nhân quý dị hào quang màu đỏ sẫm đột nhiên bùng sáng. Thủ ấn chợt biến đổi!

Cùng với thủ ấn pháp hắc vụ nhân thay đổi, vô số mặt quý từ trong hư vô hiện ra rồi hóa một cái đầu người hư ảo to lớn chừng một thước. Khuôn mặt của cái đầu đó hiện lên thần sắc vô cùng đau đớn, nhìn qua tựa như đang chịu tra tấn giày vò, từng đợt trầm thấp quý dị ô ô tiếng vang đột nhiên vang lên, khắp phía chân trời, âm phong không ngừng thổi quét làm người ta cả người lạnh lẽo.

Bàn tay của hắc vụ nhân như quỷ trảo chậm chậm từ ảo bào giờ ra, nhẹ nhàng cầm lấy hư ảo đầu người. Trong lòng bàn tay, ánh sáng màu đen quý dị chợt bùng lên chui thẳng vào trong đầu người.

Khi luồng ánh sáng màu đen ào ạt chui vào đầu người hư ảo cũng nhanh chóng bành trướng, chỉ trong nháy mắt mở rộng tới hơn trăm bệ rộng, cùng với đầu người không ngừng lớn lên, vẻ thống khổ trên khuôn mặt lại càng rõ ràng rất nhiều. Tiếng kêu thê thảm của linh hồn, luẩn quẩn vang lên, khuếch tán theo từng đợt âm phong.

- Sâm la vạn vật: Hồn chi dị lễ!

Khi đầu người hư ảo dần dần bành trướng tới ba bốn thước, một tiếng gầm thét đầy âm độc lạnh lẽo chợt vang vọng khắp chân trời!

Khi tiếng cười của Vụ hộ pháp vang lên, vật kia đã bành trướng tới mấy thước, trên mặt đầu người hư ảo nhất thời xuất hiện thống khổ, một cổ hắc mang nồng đậm dị thường từ bên trong bùng phát ra. Chỉ trong chốc lát, dưới vô số ánh mắt kinh hãi, đột nhiên bạo phát.

- Âm âm!

Âm thanh cực đại chấn động thiên địa, thủy triều màu đen khủng bố từ đầu người hư ảo như lũ quét ập ập tràn ra, trong nháy mắt, hắc sắc quang mang quý dị cuối cùng khuếch tán bao phủ toàn bộ thiên địa.

Trong thời khắc này, trên bầu trời, chút ánh sáng còn lại cũng biến mất, toàn bộ thế giới đột ngột bị mây đen che phủ. Cơ Huyền sử dụng vầng thái dương do mình ngưng tụ ra soi sáng thế giới bóng đêm này, mơ hồ Cơ Huyền cảm nhận được ở trong màn hắc vụ kia một cỗ năng lượng đáng sợ đang từ từ nổi lên.

Cơ Huyền không chút chậm trễ, trường kiếm mà Cơ Huyền đang giương cao lên chém thẳng xuống phía hắc vụ nhân đang đứng. Vào lúc ấy, trường kiếm của cậu bộc lộ một chùm quang mang dường như khiến hắc vụ và ngọn lửa hùng hục đang lơ lửng giữa bầu trời gần chặt vào nhau...

Sau đó, quả cầu lửa khổng lồ ấy cơ hồ đã nghe thấy sự triệu hoán của Cơ Huyền, giống như mặt trời rơi xuống, âm âm, dữ dội đập thẳng vào phía hắc vụ nhân đang lơ lửng bên kia!

Thiên địa nguyên khí xung quanh theo hướng quả cầu lửa rơi xuống trong chớp mắt đều sôi trào lên. Cả thế giới bóng đêm này đã biến thành một màu đỏ hồng.

Hắc vụ nhân liền trở nên dữ tợn, linh hồn lực lượng trong tay chuyển thành đao, chợt song chưởng đẩy mạnh, năng lượng linh hồn khủng bố như lưu tinh bay về phía Cơ Huyền.

Linh hồn đen nhánh xẹt qua chân trời đoàn linh hồn năng lượng khổng lồ kia đột nhiên hiện ra trước mặt Cơ Huyền, không chút đình trệ hung hăng lao xuống, cổ dao động kinh khủng kia trực tiếp khiến không gian chấn động.

- Âm.

Linh hồn lực nhân cùng hỏa điểm cầu ai luồng quang mang va chạm mạnh vào nhau! Cú va chạm này đem cả tấm màn hắc vụ nhân tạo ra xé toạc, không gian liên tục nứt vỡ.

- Âm ầm ầm.

Hồn quang và Liệt Nhật va ầm vào nhau, giống như hai dòng nước hòa nhập, huyết sắc và hỏa sắc không ngừng quấn vào nhau, lúc này ngay cả âm thanh cũng như bị xé rách!

Sự xung đột vô thanh vô tức kéo dài trong chốc lát, phút cân bằng vì ba động năng lượng dữ dội trong chớp mắt bị tan biến! Giống như hai khóa lưu tinh khổng lồ, trong chốc lát chúng đập vào nhau, năng lượng xung kích từ hai bên giống như hỏa luyện khổng lồ lan tràn dữ dội! Từng tiếng nổ lớn vang lên rung chuyển cả lôi đài, lay động cả quảng trường, thậm chí cảm thấy rằng cả Tháp Nhĩ Qua xa mặc cũng phải lắc lư.

Sau tiếng nổ lớn, từng trận oanh tạc năng lượng phát tiết cùng lúc bắn ra khắp bốn phương tám hướng. Hai cột trụ năng lượng vẫn không ngừng giằng xé nhau rồi phóng về đường chân trời xa xa!

Trong không gian hư ảo, tiếng nổ liên tục vang lên. Sau một hồi, năng lượng hỏa sắc cơ hồ không tài nào hoàn toàn triệt tiêu được năng lượng linh hồn dị thường kia! Linh hồn lực đã giống như một thanh lợi nhận đâm thẳng vào trong quả cầu Liệt Nhật, dường như chỉ cần thêm một chút nữa thôi là có thể xé rách nó...

- Ha ha ha... Ha ha ha... Tiểu tử nguoi chết chắc rồi.

Hắc vụ nhân trong không trung đột nhiên cười lên điên dại:

- Nguoi cho rằng như vậy là có thể đánh thắng ta sao? Ta nói cho nguoi biết! Nguoi còn non lắm!

Cơ Huyền khuôn mặt không biểu cảm ẩn ký trong tay vạt biển, cậu phun ra một bùm máu tươi, thế nhưng lại gần giọng rống lên:

- Liệt Nhật Phần Thành! Bạo!

- Âm!

Liệt Nhật đang ngưng kết thành khối lúc này giống như một quả bom nguyên tử nổ ầm ầm. Một chùm mây lan tỏa khổng lồ tán ra trong không khí. Ngọn lửa sôi trào cũng lan tràn khắp đất trời!

Cả không gian rung chuyển dữ dội, từng cuộn sóng nuốt trọn từng tia lửa rồi hòa tan... Trận va chạm không biết đã diễn ra bao lâu, mọi thứ xung quanh lại trở về âm ỉ. Chỉ có điều lúc này, cát bên dưới đã biến mất, chỉ còn lại một lỗ hổng lớn nửa hình tròn, bên trong vẫn có những tia năng lượng không ngừng nhấp nháy vọt lóe...

Lúc này hai thân ảnh trên không chung không còn dùng từ thâm trầm để hình dung nữa rồi. Toàn bộ thân thể Cơ Huyền vô số vết thương lớn nhỏ không dứt máu tươi chảy ra biến cậu thành huyết nhân đứng ngơ, áo trên người cũng tan nát không khác chiếc rế rách, cánh đầu khí sau lưng tan vỡ không còn bằng một phần năm lúc đầu.

Mà hắc vụ nhân bên kia quỹ dị hắc vụ, bây giờ đã tiêu tán, một bộ áo choàng màu đen bao phủ toàn thân hoàn toàn bị thổi bay thành tấm rế rách, trước ngực một vết thủng máu tươi từ đó thoát ra, cả người bị dị hỏa thiêu đốt tới cháy đen, vậy mà vẫn còn hơi thở, có điều tiếng thở dốc vang lên ngày càng suy yếu, khuôn mặt hắc ám nay không còn chút huyết sắc nào, đôi nhãn quang đỏ sẫm như không còn chút sinh khí nào vậy.

Đầu khí trên thân thể hắc càng ngày càng mỏng... rồi hoàn toàn tiêu thất. Thân thể trực tiếp lao xuống còn cát ngay gần cái “ao” do hai người đục ra.

Tấm màn đen tràn ngập phía chân trời đột nhiên xuất hiện run rẩy rất nhỏ, sau một lát giữa tấm màn đen lặng yên lan tràn ra vài cái khe dương quang chói mắt nhất thời nghiêng chênh chếch chiếu vào, mang toàn bộ phiến hắc ám cuối chân trời đuổi đi...

Tấm màn đen nhanh chóng tiêu tán.

Chứng kiến cái chết của hắc vụ nhân, Cơ Huyền trên khuôn mặt một hồi hiện lên sự vui mừng không xiết, cậu muốn bay tới hắc vụ nhân kiểm tra nhưng cánh đầu khí không cho phép tiến tới vị trí hắc vụ nhân ngã xuống rồi cánh đầu khí cậu cũng vỡ tan cả thân thể mất kiểm soát rơi xuống còn cát đó. Kèm theo đó là đầu khí trên người Cơ Huyền cũng tiêu thất dần dần, người bình thường cũng cảm nhận được cảnh giới của cậu đang tụt dốc không phanh... Đầu Hoàng tứ tinh... nhị tinh... Đầu Vương cửu tinh... bát tinh... ngũ tinh.

Đến khi thực lực Cơ Huyền rơi xuống trình độ thực là Ngũ tinh Đầu Vương thì ngừng lại. Đầu khí vay mượn từ bí pháp cũng tiêu thất, trên thân thể của cậu xuất hiện cảm giác đau nhức như gãy xương toàn thân vậy. Xem ra Cổ Nguyên Huyền Linh Thiên pháp dù nói không có tác dụng phụ, nhưng vẫn tồn tại chút khuyết điểm “nhỏ”.

- Khụ khụ.

Cơ Huyền cũng rơi ầm xuống một cái, cả người đau nhức từng cơn. Cắn chặt răng lấy từ trong giới chỉ ra mấy lọ thuốc, cậu cho tất vào mồm, bây giờ

cậu mới cảm thấy dễ chịu hơn. Cậu lết thân thể của mình về phía cái xác của hắc vụ nhân nhật chiến lợi phẩm. Không thể không nói Cơ Huyền thực sự là một kẻ cực kì tham tài, thân thể bị trọng thương vậy mà vẫn không quên lấy chiến lợi phẩm.

Sờ soạn cả người hắc vụ nhân không tìm thấy cái gì quý giá, Cơ Huyền thở ra một cái thất vọng, ánh mắt đảo đến cánh tay một chiếc giới chỉ đen tuyền. Sắc mặt lại hiện lên vui vẻ, cậu không chút khách khí giựt luôn chiếc nhẫn khỏi tay cái xác chết.

Giới chỉ cũng phân ra cao thấp, cao cấp giới chỉ cực kì quý hiếm. Thậm chí từ trước đến nay Cơ Huyền chỉ toàn sử dụng giới chỉ cấp thấp, chẳng có bao giờ đeo qua cao cấp giới chỉ. Trước đây yêu cầu của Cơ Huyền đối với giới chỉ không cao lắm, chủ yếu là cũng không có khả năng đào ra một chiếc cao cấp, dù sao cũng chỉ là số con rệp làm gì có tiền.

Thường thức giới chỉ màu đen tuyền trên tay, Cơ Huyền thử đưa lực lượng linh hồn thăm dò không gian bên trong nó, nhưng lại kinh dị phát hiện ra nạp giới đem lực lượng linh hồn của cậu bắn ngược trở lại.

- Không hổ là cao cấp nạp giới, dĩ nhiên công năng phòng hộ đến bậc này!

Cơ Huyền mơ hồ hiểu ra, cao cấp giới chỉ có thể nhận linh hồn ẩn ký của chủ nó. Nói như vậy thì người khác có may mắn đoạt được giới chỉ, muốn lấy thứ gì chứa trong nó thì phải phá tan ẩn ký linh hồn kia, nếu làm như vậy mà nói sẽ tạo ra cảm ứng giữa chủ nhân và giới chỉ. Công năng phòng hộ kiểu này chỉ cao cấp giới chỉ mới có, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến giá trị của nó tăng lên.

Hiện giờ hắc vụ nhân đã từ vong, Cơ Huyền tự nhiên không còn lo lắng bị hấn cảm ứng được. Bởi vậy, một cỗ lực lượng linh hồn mạnh mẽ tuôn ra, dùng phương thức trực tiếp nhất đem ẩn ký linh hồn Hàn Phong lưu lại xóa đi và lưu lại ẩn ký linh hồn của chính mình, nói như vậy cao cấp giới chỉ này đã chính thức đổi chủ.

Hải lòng đem giới chỉ đeo lên ngón tay, tâm thần Cơ Huyền khẽ động, linh hồn lực lượng không chút cản trở tiến nhập vào bên trong giới chỉ.

Tra xét chỉ trong chốc lát thời gian, Cơ Huyền từ trong nạp giới chậm rãi thu hồi tinh thần, trong mắt cậu không giấu nổi tia vui mừng. Trong giới chỉ này hoàn toàn không có các bí tịch hay đan phương gì cả mà là một thứ mà người bình thường hoàn toàn không ngờ đến. ... các hồn thể. Toàn bộ số hồn thể mà hấn thu thập được đều đưa hết vào trong này.

Cơ Huyền vừa nãy chỉ liếc qua thôi mà cậu cảm chi được khoảng một trăm hồn thể bị nhốt bên trong, trong đó dù có là thực lực tệ nhất cũng là trình độ Đấu Linh, có những hồn thể dao động vượt trội hơn hẳn, tuy không đông lắm nhưng có lẽ vẫn còn cả Đấu Vương thực lực.

Hồn thể tuy không còn đấu khí nhưng với lượng linh hồn lực dồi dào thì cũng quá lợi cho Cơ Huyền rồi. Nếu thôn phệ hết hơn một trăm hồn thể này thì trình độ linh hồn lực của cậu phải đạt tới lục phẩm luyện được sư cũng không chừng. Như vậy thì với việc luyện chế ra đan dược lục phẩm không biết cao hơn bao nhiêu. Đây thực là một món quà lớn mà hắc vụ nhân để lại cho cậu.

Có được hắc sắc giới chỉ rồi nhưng Cơ Huyền vẫn không hài lòng lắm, cậu vẫn lục lợi hắc vụ nhân một lần nữa ôm hi vọng muốn đoạt được cái sợi xích khó lường kia. Vẫn không có gì. Lần này Cơ Huyền đã thực sự từ bỏ rồi, đem cái thân tàn của mình đứng dậy, từ trong giới chỉ lấy ra một cái lấy viên bảo thạch hồng quang cực kỳ chói lòa.

Trong bể mặt trong veo lại thập phần nhu hòa, tạo cho người ta cảm giác là hồng sắc dịch thể. Cơ Huyền đem huyết thạch gần lại đồn đấu khí ít ỏi của mình kích phát vào huyết thạch, huyết thạch nở ra một giọt huyết hồng sắc được dịch lên vết thương trên cơ thể cậu. Thoáng sau, mọi vết thương trên mình y được chữa lành với tốc độ kinh nhân, còn huyết thạch thì âm ỉ dần dần rồi biến thành trong suốt như thủy tinh.

- Huyết thạch này quả là thứ tốt nhưng dùng quá tốn rồi. Hơn nữa chỉ hồi phục thương thể không thể hồi phục lại đấu khí.

Vết thương trên người Cơ Huyền đại đa số đã được huyết thạch chữa lành, còn nội thương và tình trạng cạn kiệt đấu khí thì huyết thạch không làm được, chỉ còn cách phục dụng đan dược để nó hồi phục từ từ lại thôi.

Tương chừng như mọi việc đã kết thúc, nhưng trời quý người tài, càng có tài càng ban nhiều thử thách gian nan gấp bội để vượt qua, vượt qua được sẽ là cá chép vượt long môn đắc đạo phi thăng. Nói thế thôi chứ tình trạng Cơ Huyền hiện tại vô cùng nguy hiểm.

Trên bầu trời trong xanh kia xuất hiện năm đạo hắc quang xé ngang thì dừng lại ngay vị trí đại chiến vừa rồi, khí tức khiến Cơ Huyền vô cùng quen thuộc

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Dẫn động kiếp vận

Năm đạo hắc quang đó dừng lại trên bầu trời đối diện với Cơ Huyền, hắc vụ trên thân thể của bọn chúng mơ hồ hơn so với hắc vụ nhân Cơ Huyền vừa chiến đấu. Linh hồn lực dò xét, Cơ Huyền “nhìn” thấy từ trong hắc vụ khí năm cái đầu với đôi huyết nhãn đỏ sẫm lảng lẻ nhìn chằm chằm vào cậu. Miệng mấp máy nói:

- Tiểu tử khốn kiếp. Ngươi đã đem Xích hộ pháp giết rồi! Mau tru giết hán ta nếu không chúng ta không có thứ ăn nói với Hồn Điện thì kết quả chúng ta.....

Nghĩ đến sự trừng phạt của hồn điện năm hắc vụ kia không tự chủ rùng mình một cái. Chưa bắt đầu nhiệm vụ mà tổn thất mất một Đẩu Tông cường giả, sát tâm trong lòng năm kẻ kia càng dày đặc hơn, đến mức không thể kìm nén được nữa, điên cuồng rít gào thành tiếng.

Cảm giả quen thuộc này, năm kẻ này đúng thực là người của Hồn Điện mà, thực lực không mạnh bằng hắc vụ nhân tên Xích hộ pháp kia nhưng dao động đầu khí của mỗi kẻ này điều chính là Đẩu Hoàng hàng thật giá thật. Cơ Huyền muốn khóc vừa giết một lão hồ thì bị năm con hồ con phục kích, đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà.

Cơ Huyền lúc này chỉ muốn nhìn lên trời cao hét lên một câu;

- Lão tặc thiên... ta không phục.... ta muốn nghịch thiên.

Như mấy thằng nhân vật chính trong các bộ truyện khác, gặp khó khăn thì đổ tội cho lão thiên tìm kiếm chút sự an ủi nho nhỏ trong lòng mình. Ít nhất còn có kẻ để bản thân trút giận. Giống nên nào đó trong bộ truyện ngày xưa câu đọc “Hán chửi trời và đời. Hán chửi cả làng Vũ-đại. Hán chửi tất cả những đứa nào không chửi nhau với hán. Nhưng cũng mặc, ai mà hoài hoi, tức mình hán chửi đứa nào để ra chính hán”...

Cơ Huyền cũng thực muốn như nhân vật này... Có điều cậu là người tử tế, là người có học cậu không thể làm việc mất hình tượng đó được. Cậu chỉ có thể mỉm cười đương đầu với khó khăn, dù phía trước là cái chết cậu cũng không hề lay động. Cậu sẽ ra đi với một nụ cười luôn ở trên môi, coi cái chết chỉ nhẹ tựa lông hồng.

- Làm như ta sẽ nói mấy cái điều đó vậy..... Lão trời già, lão hãy nhìn ta vượt qua khó khăn mà lão ném cho ta mà xem.

Sau một màn độc thoại nội tâm đầy xúc động Cơ Huyền giống như ăn phải thuốc nổ ngửa mặt lên trời gầm thét. Tiếng bạo rống của cậu dù không có đầu khí cũng vang xa tới nghìn dặm. Cậu cười điên cuồng nhìn năm tên hắc nhân của hồn điện kia, tay dơ ngón giữa nói:

- Muốn mạng ta đúng không... Vậy thì cút xuống địa ngục mà chờ đi

- Tên tiểu tử kia điên rồi. Mặc kệ ra tay giết tên tiểu tử đó, rút hồn của hán mới có thể về ăn nói với Hồn Điện. Đồng loạt ra tay, dù sao tiểu tử đó cũng đã giết được Xích hộ pháp không nên chủ quan.

Năm tên hắc nhân của Hồn Điện thấy Cơ Huyền sắc mặt biến đổi còn nhanh hơn cả lật sách thì vô cùng quái lạ, nhưng quái lạ là việc của quái lạ bọn hán vẫn sẽ lấy mạng cậu. Hơn nữa là năm Đẩu Hoàng cùng ra tay thu thập một kẻ không có chút dao động đầu khí nào.

Mỗi kẻ trong người xuất hiện hai sợi hắc xích, hắc xích linh động theo thủ pháp của năm kẻ đó ghim xuống mặt cát sa mạc, không chút ngoan nhượng đâm lên người Cơ Huyền. Cơ Huyền giờ nào còn sức né tránh đám hắc xích kia, trơ mắt nhìn nó chuẩn bị ghim lên thân của cậu.

- Các ngươi ép ta đó..... Ra đi nào con bài cuối cùng của ta.

Theo tiếng hét của Cơ Huyền bầu trời đột nhiên trở nên tối đen hơn rất nhiều, từng đoàn từng đoàn mây đen không biết từ đâu tới, chậm rãi bao phủ cả bầu trời.

Tình huống đột nhiên biến đổi khiến cho năm hắc nhân từ Hồn Điện đều có chút ngạc nhiên nhìn lên dị trạng trên bầu trời, thần tình đầy nghi hoặc. Một hắc nhân cau mày lại, giọng nói the thé xen lẫn hoảng sợ lên tiếng:

- Có điểm không đúng.... Năng lượng thiên địa đột nhiên trở nên bạo động.

- Oanh!

Trong mây đen đột nhiên truyền ra một tiếng sấm cực lớn, những tia chớp bay toán loạn trong đó, giống như những con rắn dài màu bạc.

- Chuyện gì xảy ra đây?

Nhận thấy được trong mây đen ẩn chứa năng lượng cuồng bạo, yết của bốn kẻ còn lại hung hăng nuốt một ngụm, khó khăn hỏi.

Đây chính là con bài tẩy liều mạng của Cơ Huyền tia lôi kiếp trong lần cứu mạng Mỹ Đô Toa nữ vương, cậu giúp nàng độ kiếp lôi vừa vận nắm được tia lôi kiếp chi lực. Uy năng không bằng trận lôi kiếp của Mỹ Đô Toa nhưng lôi kiếp của Đẩu Tông cường giả há nào đơn giản, dù là một tia lôi kiếp chi lực cũng không phải vài Đẩu Hoàng cường giả có thể đón được.

- Đây là... Kiếp vận? Sao có thể.... Tiểu tử kia sao có thể đem dẫn động thứ này!

Năm hắc nhân của Hồn Điện trông mắt co rút lại lắp bắp nói. Năm người ngẩng đầu nhìn lại, nhưng thấy vô số lôi đình tụ tập thành vân, hóa thành một mảnh lôi tri. Năm người đó vội vàng triệu hoán hắc vụ cùng sợi xích bao bọc khắp toàn thân tạo ra hàng phòng phủ tuyệt đối.

- Ầm!

Trong mây đen trên đầu vang lên một tiếng sấm cực lớn, trong sát na đó cả thiên địa như bùng sáng, một đạo tia sét cực lớn màu bạc từ giữa tầng mây

bắn xuống.

Thiên lôi như kiếm, từ trong kiếp vân hướng cả không gian của sáu người bao trùm hơi thở cuồng bạo giáng xuống, phát ra một tiếng vang thật lớn! Một đạo thiên lôi này rơi xuống, thân thể cả năm người Hồn Điện rung mạnh, hắc vụ đùng đùng, chỉ một thoáng hắc thiết xích giăng đầy tiếng vỡ ra, cơ hồ bị một đạo thiên lôi này chém nát!

Lôi đình lực cuộn cuộn xuyên thủng không gian thiên địa, tia chớp lôi đình như kiếm chạy chồm, muốn đem toàn bộ người hứng chịu nó đánh tới hình thần câu diệt, hủy ở dưới thiên lôi!

Trong kiếp vân lôi đình không ngừng, điện thiểm lôi minh, thanh thế cực kỳ kinh người, trong kiếp vân, sáu thân ảnh đứng ở trong lôi quang vô cùng vô tận, bị phách đến huyết nhục mơ hồ.

Lôi đình đến nhanh, đi còn nhanh hơn, âm thanh ừng ừng bạo liệt của tiếng sấm với khí tức hủy diệt thiên địa đem toàn bộ vùng đất sa mạc này đánh tới không còn sự sống. Sáu thân ảnh ở trong đạo lôi kiếp bị đánh tới cháy đen, cho dù năm Đấu Hoàng cường giả cũng không thể chạy thoát được, những vết thương nghiêm trọng trên thân của sáu người, bề ngoài bị cháy hết có chút kinh khủng.

Khoảng nghìn dặm quanh trận lôi đình kia bị tàn phá tới mức không thể khôi phục, giữa mảnh sa mạc xuất hiện một cái huyết động điện tích tới nghìn dặm vô cùng bất mắt, bên trong huyết động còn lưu lại lôi quang chi sắc, lôi sắc thiểm điện tạp loạn đang không ngừng vụt lóe. Nơi này đã trở thành một “kì quan” trong cái Tháp Nhỉ Qua sa mạc này thúc động nhiều kẻ tìm tới đây vì tò mò.

Đến khi Cơ Huyền tỉnh lại không biết đã bao lâu, cậu nhìn xung quanh hoàn toàn bị trận lôi đình kia hủy diệt thành bình địa ngàn dặm. Đòn cảm tử này Cơ Huyền dám thực hiện vì biết chắc chắn mình không chết, từ trong giới chỉ xuất hiện một con hình nhân bị cháy tới đen thui thâm khảm khảm. Liếc tới sáu cái xác kia, không bị đánh thành tro bụi nhưng chắc chắn không còn cái gì có thể lấy được rồi.

Vác thân thể nội thương với đồng quần áo rách tả tơi kia lết khỏi khu vực bình địa này, nếu không phải may mắn cái U giới này là hàng tốt chắc cũng bị lôi đình vừa rồi đánh tới tan rồi, mấy trăm hồn thể này cũng tiêu tan.

....

Đi trên sa mạc vài ngày thời gian, Cơ Huyền cũng phục dụng một vài loại đan dược khiến nội thương thuyên giảm, thêm Văn Lạc Tâm Viêm vẫn liên tục sử dụng tâm hòa trợ giúp cậu nhưng thực lực thì chỉ còn ở mức Đấu Linh đến cánh đầu khí cũng không thôi động được.

Bốn phía toàn cát vàng, không thấy thành trì hay một dáng người cũng không thấy. Cơ Huyền lúc này cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nội thương chưa khỏi phải phơi mình trước bầu trời nắng gắt của sa mạc. Nếu không phải tổ chất thân thể liên tục được cải tạo thêm nữa đầu khí trong nội thể liên tục tàn mất thì Cơ Huyền đã lăn ra bất tỉnh từ đời nào rồi.

- Đây là đâu vậy?

Cơ Huyền nhìn khắp bốn phía, giọng nói thì thảo luận lắm. Thân thể dưới ánh mặt trời nắng gắt tựa kiệt quệ như sắp gục tới nơi, đột nhiên lỗ tai Cơ Huyền giật giật, quay sau nhìn, tiếng động từ phía xa truyền đến. Một đoàn xe từ xa đang tiến vào tầm nhìn của Cơ Huyền.

Cả đoàn tổng cộng có ba cỗ xe ngựa, mấy võ giả bên cạnh dắt theo đạo kiếm, cười một con ngựa cao to, đang gào thét về phía bên này. Cơ Huyền rõ ràng đã gây chú ý cho những võ giả này, cậu có thể cảm giác nhiều ánh mắt đang cảnh giác nhìn về phía mình nhưng Cơ Huyền nào có thời gian cảm nhận ánh mắt của họ.

Đầu khí Cơ Huyền hiện tại thu vào trong nội thể khiến đám người khi không cảm nhận được nồng sâu của thực lực, mà du không thu vào nội thể thì đám người đó cũng chỉ mơ hồ cảm nhận được chút đầu khí luân chuyển thôi.

Trên lưng ngựa đầu tiên tiến đến trước mặt, một người trung niên hét lên với Cơ Huyền:

- Tên ăn mày, mau tránh ra, đừng cản đường ta!

Cơ Huyền nhướn mày, không muốn nhiều chuyện nên lùi lại phía sau mấy bước tránh phải hít bụi. Cơ Huyền vốn định chặn họ lại một chút để hỏi đây là nơi nào, nhưng vừa thấy dáng vẻ cảnh giác của họ, tốt nhất nên bỏ ý nghĩ này đi, nếu chẳng may gây ra hiểu lầm thì không hay rồi. Thêm một việc chỉ bằng bớt một truyện, dù sao bản thân cậu bị nội thương không nên cố ý sinh sự.

Đoàn ngựa gào thét chạy qua trước mặt rồi ngay sau đó rẽ vào khúc cua. Lúc cỗ xe sau cùng lao qua, còn để lại một mùi thơm thoang thoang, bên trong cửa xe là cặp mắt sáng ngời, vô tình chạm phải ánh mắt Cơ Huyền một chút. Bên trong chiếc xe này, rõ ràng là một nữ quyền.

Đợi cho đoàn xe đi qua hết Cơ Huyền nhìn theo hướng mà bọn họ đi. Cậu không biết đây là đâu nhưng nếu đoàn xe đã đi về hướng này thì chắc chắn là đi đến nơi có người ở, việc gì mà không đi theo?

Thế là cái thân tàn lại tiếp tục kiên trì đi theo đám người kia, nhưng đi được vài bước đột nhiên sắc mặt Cơ Huyền trùng xuống. Đoàn xe này phân ra, một người vòng lại lao thẳng về phía mình, người này cũng chính là người trung niên vừa rồi găm lên với mình.

Hắn muốn làm gì? Cướp? Cơ Huyền không khỏi cười lạnh, tuy hiện tại bị thương như muốn cướp của cậu chỉ với mấy tên kia cùng lắm là trọng thương phát động dị hỏa thôi, Cơ Huyền đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích.

Chẳng bao lâu, người trung niên lao ngựa đến trước mặt Cơ Huyền, ghì chặt dây cương, hai chân trước con ngựa cao to này bay lên không trung, hí lên một tiếng vang dội.

Cơ Huyền vẫn im lặng nhìn hấn.

Nét mặt người trung niên tỏ ra không kiên nhẫn nói:

- Tên ăn mày, coi như ngươi may mắn. Tiểu thư nhà ta có tấm lòng lương thiện, thấy đây là nơi hoang vu nên bảo ta quay lại mang người đi theo.

Người trung niên nói xong, khom người giong tay túm lấy áo Dương Khai.

Cơ Huyền muốn kháng cự nhưng lại nhịn được. Thái độ của người này không tốt nhưng không có ác ý với mình, mà thật ra mình cũng muốn đuổi theo họ để tìm nơi có người sinh sống, họ làm như vậy cũng đúng ý cậu rồi.

Người trung niên nhấc bổng Cơ Huyền lên, kéo cậu đặt lên lưng ngựa, hai chân vỗ bụng ngựa, miệng hô lên một tiếng rồi quay đầu lại đuổi theo đoàn xe.

Cơ Huyền quay cuồng đầu óc. Trong lúc rối rắm thì người trung niên đã về tới đội xe, túm lấy cổ áo hấn, ném hấn lên không trung, miệng cười cười hô lên:

- Lão Ngô nhận này!

Trên chiếc xe ngựa đầu tiên, mí mắt lão phu xe không chút động đậy, chiếc roi ngựa trên tay quăng vào khoảng không, quán vào lưng Cơ Huyền rồi nhẹ nhàng kéo cậu trở lại ngồi xuống cạnh mình. Từ đầu đến cuối đoàn xe không dừng một phút nào.

Cảm nhận được ba động năng lượng xung quanh lão già này Cơ Huyền có chút ngạc nhiên. Với thực lực của và linh hồn lực mạnh mẽ của Cơ Huyền hiện tại thì nhận ra thực lực thật của lão già này. Vậy mà là Đẩu Linh đỉnh phong, chỉ một bước nhỏ nữa là đột phá Đẩu Vương thành tựu không tệ.

Đẩu Vương không phải hiếm lạ gì, đặc biệt là trong mấy thế lực cao cấp như Già Nam học viện tồn tại rất nhiều trưởng lão cấp Đẩu Vương, nhưng ở mấy tiểu gia tộc thì xuất hiện được kẻ có thực lực bậc này đúng là có chút ngoài ý muốn.

Lão Ngô ngồi bất động, mí mắt trĩu xuống, trên mặt đầy vết chân chim, xem ra đang ở cái tuổi gần đất xa trời rồi. Phát hiện ánh mắt Cơ Huyền đang nhìn mình, lão cầm lấy bình nước bên cạnh đưa cho cậu.

- Cảm ơn lão tiên sinh!

Cơ Huyền nhận lấy uống một ngụm rồi.

Mấy võ giả cưỡi ngựa phía trước cười ha hả, một người nói:

- Lão Ngô, sao lão lại để hấn uống loại rượu mạnh như vậy, đây không phải là lấy mạng hấn sao? Rượu của lão, mấy đại ca còn không dám động nữa là...

Có điều khiến bọn họ kinh ngạc là Cơ Huyền hoàn toàn không có phun ra như họ tưởng tượng. Cậu uống ừng ực như trâu, dù sao lang thang trên hoang mạc bao lâu tuy không cần uống nước nhưng không đại biểu rằng cậu không khát. Nay có thứ giải khát thì cậu sao có thể khách khí.

- Trả lại cho ngài!

Cơ Huyền sau khi thỏa mãn mới trả lại cho lão Ngô. Hơn nữa rượu với Cơ Huyền không ý nghĩa, vì nội thể cậu có hắc động dù trong nước có độc cũng có thể chống đỡ ít nhiều huống chi là rượu có chút mạnh.

Lão Ngô nhận lấy uống một ngụm lớn, gương mặt lão như sáng lên, điều khiển xe ngựa càng dễ dàng đắc ý.

Được người tốt thu nhận và giúp đỡ, Cơ Huyền cũng không nhiều lời, chỉ im lặng ngồi bên lão Ngô, chờ đến lúc tới nơi liền tách xa đám người này.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Tiểu ăn mày

Cùng đoàn xa lạ di chuyển gần một ngày trời, Cơ Huyền đã có thể thấy được một dải bình nguyên ngay trước mắt. Đoàn xe cũng không đi quá nhanh, dù sao trên xe còn có nữ quyến, luôn phải quan tâm để ý đến họ nên đến tận chập tối, mới đi chưa được tiến vào trong dãy bình nguyên.

Sau khi màn đêm bao trùm, đoàn xe dừng lại, tìm chỗ nhóm lửa nấu cơm. Nhóm này có chừng hơn ba chục người, đều là cao thủ, mỗi người một việc,

chẳng bao lâu cơm canh đã xong xuôi.

Cơ Huyền bước xuống hoạt động một chút, tính tìm một vị trí kín đáo hồi phục thương thế trong người.

Khi đó, từ cỗ xe ngựa thứ ba cũng có một người bước xuống. Cơ Huyền quay lại nhìn thấy đó là ba nữ tử, một người tầm hơn ba mươi tuổi, thân hình đầy đặn, da trắng như bạch ngọc, vô cùng thướt tha. Bên cạnh nàng là hai nữ tử trẻ hơn, chỉ khoảng đôi mươi, một nàng ăn mặc như nha hoàn, ánh mắt chuyển động vô cùng quyến rũ, lúc này đang diu người kia.

Người được diu đó có lẽ à vị tiểu thư mà gã trung niên kia nói, đáng người thướt tha, dung mạo mặc dù không thể sánh với vẻ mềm mại linh động của Tiểu Y Tiên hay vẻ yêu nị của Nhã Phi nhưng cũng được coi là mỹ nhân, nhất là bộ y sam trên người càng lộ vẻ lung linh đẹp đẽ.

Ba người này vừa xuất hiện, Cơ Huyền liền cảm nhận được có rất nhiều ánh mắt của đám võ giả đang nhìn về phía này. Bất kể là người mỹ phụ đoan trang khoan thái hay là vị tiểu thư thanh tú xinh đẹp, hay ngay cả cô nha hoàn quyến rũ rung động lòng người kia, đều có khí chất không hề tầm thường, đương nhiên đều thu hút ánh mắt của cánh nam nhân.

Đúng lúc này, cô nha hoàn đột nhiên trừng mắt nhìn Cơ Huyền, nhẹ nhàng quát:

- Nhìn cái gì vậy, muốn ta móc hai mắt ngươi ra à?

Giọng điệu tuy dữ dằn đầy, vẻ cũng như đang răn đe Cơ Huyền nhưng dường như lời nói của nàng còn ám chỉ điều gì khác nữa.Ánh mắt những người xung quanh lập tức thu về.

Cơ Huyền vội ho một tiếng, gạt ánh mắt sang một bên.

- Xuân Nhi!

Cô tiểu thư khẽ gọi.

Cô nha hoàn tỏ vẻ không vui lâu bầu một câu, rồi diu tiểu thư và phu nhân sang một bên nghỉ ngơi.

Một lúc sau, cơm được dọn ra. Đám võ giả thì tự lo cho mình, vị phu nhân và cô tiểu thư đó cũng có nha hoàn Xuân Nhi chăm sóc. Còn người ngoài như Cơ Huyền căn bản không có ai để ý đến, thân hình tiều tụy ngồi một góc, nhìn rất tội nghiệp.

Phu nhân và tiểu thư hiển nhiên thấy được điều đó, hai người nói nhỏ với Xuân Nhi gì đó, cô nàng gật đầu, đứng dậy bụng một chút đồ ăn đến trước mặt Cơ Huyền:

- Tiểu ăn mày, ăn một chút đi!

- Ăn mày!

Cậu cười khổ, cũng nhận lấy không chối tiện thể giải thích:

- Kì thực tôi không phải ăn mày. Tôi cũng có thể coi như một phú hào một phương.

Nha đầu Xuân Nhi nghe lời giải thích của Cơ Huyền thì ánh mắt có chút thay đổi, mang theo chút thương hại lác lác cái đầu. Không chỉ là ăn mày, còn là tên ăn mày đầu óc không bình thường.

Xuân Nhi nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Cơ Huyền vui vẻ cười, lấy từ trong ngực áo ra một chiếc gương đồng nhỏ, đưa đến trước mặt Cơ Huyền nói:

- Ngươi nhìn lại bộ dạng của mình đi, còn khác ăn mày ở điểm gì?

Cơ Huyền hít một hơi dài. Đây... Đây là bộ dạng của mình sao? Đầu óc rối bù như ổ gà, vài sợi dài bết lại vắt lên vai, khuôn mặt dơ bẩn, nhìn không rõ dung mạo, lại thêm bộ y sam lôi thôi chẳng khác gì ăn mày.

Xuân Nhi mỉm cười thu lại chiếc gương nụ cười quyến rũ, không dữ dằn như trước. Nàng ngồi xổm trước mặt hấn nói:

- Tiểu ăn mày, anh đừng tức giận, vừa rồi không phải ta mắng ngươi đâu.

Cơ Huyền vẫn chìm đắm trong suy nghĩ không để ý câu nói của Xuân Nhi. Thấy vậy Xuân Nhi vẫn tiếp tục hỏi:

- Tiểu ăn mày, ngươi đến từ đâu? Sao lại một mình ở nơi hoang vu như vậy?

Cơ Huyền không khách khí nói:

- Ta bị người khác mang tới đây sau đó thì còn mỗi một mình, ta không cũng biết đến từ đâu nữa.

- Thật đáng thương!

Xuân Nhi than lên một câu, có ý muốn giúp Cơ Huyền phủi đám bụi trên người nhưng lại không muốn bẩn tay.

- Tiếc là ta không có quần áo mà người có thể mặc được, nếu không, tặng người mấy bộ cũng không sao, bây giờ đã đến mùa thu, đêm xuống sẽ rất lạnh đấy, người mặc ít như thế, coi chừng bị cảm lạnh.

Xuân Nhi nhìn Cơ Huyền với ánh mắt đồng cảm, nàng nhìn Cơ Huyền chỉ mặc một chiếc áo phong phanh, hơn nữa còn rách rưới nữa. Mặt mũi cậu bản thủ, nhưng khuôn mặt thì cũng coi là có nét, ánh mắt có thần, rõ ràng là tuổi không lớn lắm. Nhỏ như vậy mà đã ăn không đủ no mặc không đủ ấm, thật đáng thương. Xuân Nhi nghĩ thầm.

Nếu Cơ Huyền mà biết trong cái đầu nhỏ của tiểu cô nương này nghĩ gì chắc sẽ cười lớn, hiện tại cậu đã hơn hai mươi mà trong mắt của tiểu cô nương này thì là còn “nhỏ”. Đứng là buồn cười mà.

Nghe nàng nói như vậy, Cơ Huyền không khỏi trong lòng có chút ấm áp, cười nói:

- Không sao đâu.

- Ủ, người cứ ăn, nếu không đủ, tự qua bên kia xới, không ai dám nói người đâu.

Xuân Nhi vỗ tay đứng lên, lại đi hầu hạ phu nhân và tiểu thư.

Cả đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày thứ hai đoàn xe lại lên đường.

Trong hai ngày liền, Cơ Huyền đều ở trong xe lạng lẽ hồi phục vết thương, ban ngày ngồi cạnh Ngô Lão, lúc nghỉ ngơi a hoàn Xuân Nhi thì thoảng lại qua nói với cậu vài câu.

Thời gian hai ngày, cùng nói chuyện với Xuân Nhi, Cơ Huyền cũng biết được hướng đi của bọn họ. Cách nơi đây ước chừng ba ngày đường, có một thàng tri tên là Vân Thành thuộc địa phận của Đế quốc Lạc Nhạn, mục đích của bọn họ chính là nơi đó. Đám người này là một thế lực nhỏ ở một thành tri tên Vân thành ở gần biên giới Đế quốc Lạc Nhạn. Gần nửa năm trước, lão gia nhà đó chết, phu nhân liền dẫn tiểu thư đi Vân Thành, tìm đến nương tựa một bằng hữu chí giao của lão gia.

Về việc này. Xuân Nhi nói không rõ, rõ ràng là nàng ta không dám nói quá nhiều, nhưng Cơ Huyền cũng từ đó đoán được một vài điều.

Không ai mong muốn chuyển nhà xa xứ, nhất là cô nhi quả mẫu, đoạn đường ngàn dặm xa xôi này, nhiều lần trải qua mạo hiểm và lo lắng, nếu không phải vì vạn bất đắc dĩ, họ nào có lựa chọn như vậy?

Cơ Huyền đoán lão gia nhà này khi còn sống nhất định là ở bên Vân thành kia đắc tội với không ít người, người vừa chết, phu nhân và tiểu thư mất chỗ dựa, đành phải tha hương cầu thực.

Hơn nữa không ít số võ giả đồng hành cùng đoàn xe này, cũng chứng thực suy đoán của Cơ Huyền. Theo như lời Xuân Nhi, những người luyện võ này, một nửa là lão gia nhà nàng lúc còn sống bồi dưỡng nên, sau khi lão gia chết, cũng vẫn mong muốn tận sức, hộ tống phu nhân và tiểu thư lên đường bình an, sau khi đến nơi lại trở về Vân thành, còn số còn lại là dùng tiền thuê về.

Dọc đường lại gặp phải không ít thổ phỉ, nhưng đều gặp dữ hóa lành, may mà vẫn chưa tổn thất gì cả.

Cơ Huyền cũng từ chỗ Xuân Nhi sơ sơ biết được một chút tình hình Hải Thành, nhưng Xuân Nhi cũng chưa từng đi qua, nên đương nhiên không thể biết rõ. Chỉ nghe phu nhân nói qua, đây là một tòa thành tri bên vùng gần chung tâm Đế quốc Lạc Nhạn.

Đế quốc Lạc Nhạn, Cơ Huyền cũng nổi lên chút tò mò. Tây Bắc đại lục có năm đại đế quốc là Già Nam, Xuất Vân, Lạc Nhạn, Mộ Lan và Thiên Xà. Năm đế quốc này Cơ Huyền đã đi hai cái rồi, còn lại với các đế quốc còn lại cũng gần như không mấy may biết gì.

Vừa vặn tới Đế quốc Lạc Nhạn có thứ mà cậu thêm muốn đầu kỹ Thiên Nhạc Cửu Hành Dực - bí pháp bất truyền của Kim Nhạn Tông. Tam Thiên Lôi Động tuy tốt có điều có thêm con bài chạy trốn thì càng tốt hơn nữa. Đối với việc này Cơ Huyền thập phần kì vọng.

Mặc dù bộ dạng rất lôi thôi. Cơ Huyền cũng không đi sửa sang, đám người kia tự nhận mình là chủ, cho mình là ăn mày, nếu sửa sang lại, đột nhiên trở nên, phong độ. Chỉ làm cho người ta ngờ vực thôi.

Lúc gần tối, đoàn xe lại ngừng lại.

Cơ Huyền xuống xe, rời xa đoàn người, theo lệ tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống, từ trên đất nhổ lên một cây cỏ dại, tùy ý vung vẩy trên mặt đất.

Những võ giả trên đoàn xe đều không thích hán cho lắm. Không ai thích một tên ăn mày cả, nếu không có ý tốt của tiểu thư nhà này, bọn họ đời nào lại đem Cơ Huyền theo?

Một lát sau, phía sau lưng vang lên tiếng bước chân, không cần quay đầu lại, Cơ Huyền cũng biết là ai.

- Hey, tiểu ăn mày.

Tiếng nha hoàn Xuân Nhi truyền tới.

Cơ Huyền gượng cười, xoa xoa trán nói:

- Ta đã nói cho cô biết tên của ta rồi, cô không thể sửa cách xưng hô sao? Ăn mày ăn mày nghe rất hay sao?

Ba chữ tiểu ăn mày này, thật sự là không thể nào lọt tai được.

- Tiểu tử thôi!

Xuân Nhi liếc cậu một cái, ngửa bàn tay, lấy ra hai hạt dẻ, đưa cho Cơ Huyền một hạt, còn mình cầm lấy một hạt kia rồi bóc vỏ.

Trong lúc nghỉ ngơi nha đầu này thường lấy chút đồ ăn vặt ra chia cho Cơ Huyền, Cơ Huyền vốn có chút không rõ tại sao nàng ta lại không ghét bộ dạng ăn mày kiết xác này của mình.

Sau hỏi ra mới biết được, Xuân Nhi vốn có một đệ đệ, nhưng sau đó đã bị chết đói, hai tỷ đệ cũng từng phải ăn mày, về sau mới được phu nhân và tiểu thư thu nhận cứu mạng.

Mà bộ dạng của Cơ Huyền ngang khá trẻ có lẽ Xuân Nhi nhìn cậu nghĩ tới đệ đệ đã chết của nàng, nên đương nhiên nàng không thấy ghét.

- Ngươi lại ăn trộm đồ ăn từ chỗ tiểu thư nhà ngươi đúng không?

Cơ Huyền cầm hạt dẻ trên tay cười nói với Xuân Nhi.

Xuân Nhi trừng mắt:

- Đầu phải là trộm? Cái này là tiểu thư cho ta, tiểu thư đối với ta khá tốt. Có cái gì ăn đều chia cho ta.

- Vậy sao ngươi không ở lại hầu hạ nàng ta?

Cơ Huyền cầm hạt dẻ bóc vỏ, đút vào trong miệng.

- Tiểu thư và phu nhân đi đường mệt mỏi, nói phải nghỉ ngơi, ta cũng không cần hầu hạ nữa.

Xuân Nhi đáp, nói xong ánh mắt đùng đùng, nhìn Cơ Huyền một cái nói:

- Tiểu ăn mày, chờ đến Vân Thành ngươi muốn làm gì?

- Không biết, đi một vòng xung quanh vậy.

Cơ Huyền lắc lắc đầu.

Xuân Nhi bĩu môi:

- Nói nghe hay vậy, chẳng phải là cầm bát đi khắp nơi ăn xin sao? Tỷ tỷ năm đó cũng không phải không làm như vậy.

Cơ Huyền cười, không giải thích.

- Vậy đi, ngươi theo bọn ta là được rồi, dù sao khi đến Vân Thành, bọn ta cũng cần tìm mấy đầy tớ. Ta thấy ngươi cũng thông minh lanh lợi. Làm nam người hầu chắc chắn sẽ không quá tồi đâu, sao hả? Có ta đảm bảo, phía phu nhân và tiểu thư chắc chắn không thành vấn đề, chờ ngươi tích được nhiều tiền tài, nói không chừng có thể lấy một bà vợ tốt đấy!

Xuân Nhi bày ra điều kiện mê hoặc. Thân hình nàng có chút quyến rũ, tư sắc cũng không kém, khi nói nét mặt vô cùng ảm áp, càng thêm mê hoặc lòng người.

Cơ Huyền mồm nhai hạt dẻ cười ha ha búng vào trán của Xuân Nhi:

- Tiểu nha đầu, muốn dùng mỹ nhân kế dụ ta sao? Mười năm nữa vẫn còn sớm lắm.

Xuân Nhi che trán, miệng chu chu không phục:

- Ngươi mới là tiểu ăn mày đó.

Cơ Huyền lảng tránh ra việc khác, hiện nay thân mang thương thể chưa hội phục nhưng cậu cũng không tính làm phiền tới bọn họ. Nói gở một chút Hồn Điện tìm tới nơi Cơ Huyền cũng chỉ có thể bỏ của chạy lấy người không thể lo cho bọn họ được. Hiện nay thể lực của Cơ Huyền có chút to, nhưng vẫn chỉ giới hạn ở bên trong cái vùng Tây Bắc này thôi, với Hồn Điện chính là cát trên sa mạc.

Xuân Nhi liếc Cơ Huyền, vươn người đứng lên nói:

- Qua một ngày nữa chúng ta có thể đến Vân Thành, tối nay người chịu khó nghỉ ngơi đi, ta cũng mệt rồi, lát nữa sẽ không tới giúp người đưa cơm đâu.
- Ừ.

Cơ Huyền gật đầu, mấy ngày nay mỗi lúc ăn cơm, đều là Xuân Nhi đến giúp cậu đưa cơm, chính là vì sợ cậu bị đám võ giả kia ăn hiếp.

Đưa mắt nhìn theo Xuân Nhi vào cỗ xe ngựa thứ ba, Cơ Huyền nhắm mắt ôn dưỡng, đầu khí trong cơ thể từng chút từng chút đã thông các kinh mạch bị tắc nghẽn. Thực lực cậu hiện tại vẫn chỉ ở Đẩu Đại Đẩu nhưng có thể thúc dục được Huyền Ảnh Phi Dực để bay rồi.

Không bao lâu, thức ăn đã làm xong, theo sau tiếng hét to truyền đến, đám võ giả lờm lượp kéo đến. Cơ Huyền cũng đứng lên, đi đến hướng bên đó, nhưng còn chưa đi hơn mấy bước, một người đã xê bước chân ra, chắn trước mặt Cơ Huyền. Giương mắt nhìn, Cơ Huyền nhìn thấy người trung niên hôm đó, sắc mặt u ám lạnh lẽo nhìn mình chăm chăm.

- Sao vậy?

Cơ Huyền nhíu mày.

- Cút ngay. Tối nay không có cơm của người!

Người trung niên khinh miệt nhìn cậu, giọng gã trầm xuống, đôi mắt đầy ý uy hiếp.

Cơ Huyền cười nhạt, lạnh lùng nhìn gã.

- Ánh mắt không tồi.

Người trung niên khẽ gật đầu, lại một lần nữa uy hiếp nói:

- Nhưng nếu như người muốn chết. Ta cũng có thể giúp người toại nguyện.

Cơ Huyền không lên tiếng, xoay người ngồi xuống. Cậu không muốn gây xung đột với những người này. Dù thế nào, mình cũng là được thu nhận và cưu mang, hơn nữa Xuân Nhi đối với mình cũng không tệ. Không cần phải vì bữa cơm mà gây gỗ. Nhịn một bữa cũng không chết đói.

- Coi như người thức thối!

Người trung niên hừ lạnh một tiếng.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, trong khoảnh khắc Cơ Huyền xoay người, dường như thấy được thần sắc của gã có chút thả lỏng.

Sự thay đổi về mặt của gã, khiến Cơ Huyền phải suy nghĩ. Linh hồn lực trong Cơ Huyền thăm thấu ra ngoài, mơ hồ hòa nhập vào không gian trong thoáng chốc bao trùm lên toàn bộ người của đoàn xe này trong vô thức. Không ai nhận thấy sự khác thường, vẫn thản nhiên ăn uống. Cơ Huyền đoán hôm nay sẽ có sự việc xảy ra đây.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Sinh tử cục

Sau khi dùng linh hồn lực vừa quan sát đoàn xe, vừa do thám tính thực hư thì Cơ Huyền lập tức nhận ra khác thường. Chỗ này cũng là nơi hoang vu hẻo lánh như mọi khi nhưng ở những chỗ chỗ trước ít nhiều cũng có người qua lại, còn nơi quỷ quái này không một bóng người lui tới.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, một mảnh đen kịt, tiếng gió thổi rít, đúng là thích hợp làm chuyện xấu, ngày giết người phóng hỏa. Mà đối với việc ngày Cơ Huyền đã quen thuộc rồi.

Bên kia, nhiều võ giả đan tranh giành thức ăn, thản nhiên cười nuốt thức ăn xuống bụng. Ngô Lão tuy là người phu xe, nhưng thân phận chắc chắn không thấp, bởi vì giờ phút này đang có người đem đồ ăn đưa cho lão, lão vẫn ngồi ở bên cạnh xe, uống rượu nhìn trời, tuổi già sức yếu, bóng dáng tiêu điều.

Đám người ăn xong, tán gẫu một hồi, gã trung niên kia quát mắng, mấy người liền ở lại trực đêm, còn phần đông thì ngồi bên đống lửa, ôm áo mà ngủ.

Cơ Huyền thấy vậy lùi lại vào trong rừng sau thân hình ngay lập tức bị bóng tối che đây không ai nhận ra sự biến mất của cậu hay nói không ai quan tâm tới một kẻ ăn mày. Từ trong bóng tối cậu sử dụng linh hồn lực vẫn không ngừng quang sát. Sau một canh giờ cậu ngay lập tức nhận ra điều dị thường. Đám võ giả đang ngủ xung quanh đống lửa đó, hơi thở lúc này đã rất sâu rồi.

Bình thường, những võ giả khi đi lại nơi hoang dã, ngay cả khi đi theo nhóm, cũng phải thường xuyên giữ vững lòng cảnh giác, đêm đến cũng không thể

ngủ quá sâu giấc, cơ bản chỉ cần chớp mắt, lấy lại thể lực và tinh thần là được. Mấy đêm nay, bọn họ cũng đều như vậy. Nhưng lúc này, những người này lại đều ngủ như chết cả Cơ Huyền xem chừng muốn đánh thức bọn họ, thế nào cũng phải gây ra tiếng động lớn mới được.

- Quả nhiên là hạ thuốc.

Kết hợp với thái độ của gã trung niên đó trong bữa tối trước đó và sắc mặt thà lỏng của gã trong phút chốc này, Cơ Huyền lập tức hiểu được.

Trong mắt hắc Cơ Huyền chỉ là một tên ăn mày bình thường, mà hơn nữa đồ ăn buổi tối nhất định bị bỏ thuốc, nếu cậu cũng ăn thức ăn đó như mấy người đó, chắc chắn không tới một khắc sẽ bị hôn mê, dù sao thì sức phản kháng của người bình thường cũng không thể mạnh như người tu luyện.

Một khi cậu ngã xuống, ắt sẽ dẫn tới sự hoài nghi của người khác. Cho nên hắc mới hung giữ uy hiếp mình, không cho mình ăn cơm tối, khi mình quay người rời đi, hắc mới yên tâm.

Cơ Huyền không vội vã động thủ, tên trung niên kia thực lực cũng là thất tinh Đấu Linh so với người bình thường thì khá mạnh, nếu Cơ Huyền nghiêm túc giết hắc thì có chút khó khăn hiện tại bộc phát thực lực cũng chỉ là ngũ tinh Đại Đấu Sư có chút phiền phức. Có những đấu sĩ cậu cũng khó có thể triển khai, thậm chí là dị hỏa cũng khó có thể kiểm soát được.

Hơn nữa cậu không có ý định cứu nhóm người kia vì họ cũng đâu đối tốt với mình, dù sao thì nếu chỉ cần đưa ba người phụ nhân kia đi, có điều phải tìm hiểu động cơ của hắc, tiền bạc, sắc đẹp, hay cái khác chẳng? Hay đơn giản là có kẻ phía sau sai bảo.

Bên đồng lửa chấp chòn, mấy bong người đang lén lút bò lên. Sau đó từ từ rút ra đao kiếm dắt bên hông, dí vào cổ những đồng bạn mấy ngày nay ăn chung ở chung với chúng, giờ này đang hôn mê bất tỉnh.

Tiếng động rất nhỏ truyền đến, có máu tươi bắn ra tung tóe. Im hơi lặng tiếng, liền có mấy tính mạng quy hồn địa phủ!

Cơ Huyền muốn biết trong đoàn người này ai là quỷ ai là người, ánh mắt nhìn về Ngô lão thăm dò, lão đối với cậu không tệ nếu lão là người cùng chung một nhóm với trung niên nhân kia thì Cơ Huyền nên lấy an toàn của bản thân là trên hết đánh thức đám phụ nhân kia rồi đưa họ chạy. Nếu không phải thì giúp họ một lần thức tỉnh lão.

Quan sát về phía cỗ xe chỗ Ngô lão, cậu nhìn thấy gã trung niên kia lúc này đang mờ ám cảnh giác lần đến chỗ Ngô lão. Dưới chân không tiếng động, nguyên khí toàn thân thu hồi đến cực hạn, trường kiếm trên tay kè bên bên cạnh sườn, đêm trăng tối, không chút phản quang. Ngô Lão không phải là người của bọn hắc! Nhưng giờ đây tính mạng cũng đang bị uy hiếp.

Cơ Huyền thấy vậy tiện thể trợ giúp Ngô lão, linh hồn lực màu đen tuyền quán nhập vào thân thể của lão, linh hồn lực màu đen đột ngột kích phát trong kinh mạch của lão đau đớn làm lão lập tức tỉnh táo lại.

Gã trung niên rõ ràng không nghĩ tới sẽ thay đổi như thế, trong giây phút thanh âm đó vang lên, sắc mặt hắc chợt lạnh tanh, lại cũng không chậm trễ, kiếm dài rung lên liền đâm tới hướng Ngô lão.

Ngô Lão dù sao cũng là Đấu Linh đỉnh phong, nếu lão mê man thì trung niên nhân may mắn có thể tập kích. Còn lão đã tỉnh lại thì chỉ thì chỉ có thể ngạnh kháng, roi ngựa trên tay vung ra một tiếng nổ vang giòn tan. Gã trung niên nhân đầu khí vội vàng bạo dũng kiếm dài hung hăng chém vào roi ngựa.

- Âm âm.

Va chạm của hai người tạo ra một vụ nổ lớn ở giữa khu vực. Tiếng nổ vang xuất hiện khiến những võ giả hôn mê kia giờ phút này cũng đã giật mình tỉnh giấc. Ngô lão nhìn trung niên nhân thét lên:

- Nguyên Thiên. Người muốn làm phản sao?

Trung niên nhân gọi Nguyên Thiên kia không đáp, trường kiếm trong tay cấp tốc được bao phủ bởi đấu khí, hắc lao lên phía Ngô Lão đối đầu.

Sau khi bừng tỉnh, những võ giả đang ngủ say đó đều mơ màng nhìn xung quanh, có chút mơ hồ không rõ đầu đuôi thì cảm nhận được sát khí lạnh sống lưng, tất cả đều không dám chần trừ nắm lấy vũ khí phản kháng. Đến khi nhận ra thì chính là bị đồng đội tin nhiệm của mình đâm từ sau lưng.

Trận chiến phân làm hai đoàn, một đoàn là đám tạp binh bọn chúng đánh nhau lộn xộn, một đoàn là Nguyên Thiên và Ngô Lão đơn độc khiêu chiến, đánh túi bụi, chửi bới, phần nộ cùng âm thanh chất vấn không dứt bên tai.

Trên thân cây Cơ Huyền vẫn thông thả quan sát tình hình, trong đám này thì chỉ có Ngô lão và Nguyên Thiên thực lực Đấu Linh, còn đám người kia thực lực mạnh nhất có Đại Đấu sư mười tên. Trong đó phe Ngô lão chỉ có ba Đại Đấu sư từ tam tinh tới lục tinh. Phe Nguyên Thiên thì nhiều người hơn chút đỉnh, có một thất tinh Đại Đấu sư và nhất tinh Đại Đấu sư, việc chênh lệch này gây ra khó khăn khá lớn.

Cơ Huyền miễn cưỡng triệu hoán ra một đóa vô hình hỏa diễm nhỏ trên tay, đóa hỏa diễm này nhẹ bay lên đỉnh đầu của cậu, ngọn hỏa diễm vô hình kia lại đột nhiên phát sinh ra một hồi ba động. Theo ba động của Vô Lạc Tâm Viêm truyền ra bên dưới hỗn chiến ba gã Đại Đấu sư phe của Nguyên Thiên lại đột ngột dừng lại, sắc mặt đỏ lên, đấu khí cả người bởi vì trở tay không kịp mà trở nên hỗn loạn, đấu khí trong cơ thể liều mạng vận chuyển, đề cái tâm hỏa. Nhân cơ hội, ba gã Đại Đấu sư kia thúc dục đấu khí không chút lưu tình chém giết kẻ phản bội.

Cục diện trong thoáng chốc thay đổi, mất đi hai gã Đại Đấu sư nhóm phản bội lập tức rơi vào thế yếu.

- Chắc, dù giết được hai đại đầu sư nhưng cũng không khá khẩm hơn là bao... mê được đúng là có tác dụng nhất định...

Trúng thuốc mê, nên bọn người Ngô lão căn bản không thể phát huy được hết sức lực, Nguyên Thiên và thủ hạ của gã lại lên đánh trước, cho dù số người hiện tại ít hơn, cũng chiếm hết ưu thế. Cơ Huyền từ trong bóng tối âm thầm giúp phe thủ hộ một chút khiến đám người phản bội đội hình rối loạn nhưng tình thế không phải là quá tốt.

Liếc nhìn bên kia chiến trường, Nguyên Thiên và Ngô lão cọt sát liên tục, hoa lửa từ trường kiếm lóe lên soi sáng. Trong bóng đêm hôi sặc đấu khí cùng lực mang đấu khí liên tục bùng nổ như những tia pháo hoa trên bầu trời. Dù vậy hôi sặc đấu khí mang theo tia yếu thế, nên bị lực mang đấu khí áp đảo không ngừng. Chắc chắn là do mê được khiến Ngô lão cũng không phát ra toàn bộ thực lực của mình nên bị Nguyên Thiên áp chế gắt gao.

Tình thế này có thể biến xấu đi bất cứ lúc nào, tình hình Cơ Huyền đành đem ba người phụ nữ kia rời đi sau đó nghĩ cách bảo Ngô lão rút lui thôi. Cơ Huyền sử dụng đấu kỹ đặc thù che khuất toàn bộ khí tức của bản thân, lặng lẽ tìm đến phía cỗ xe ngựa thứ ba.

Ba nữ nhân bên trong xe ngựa đương nhiên cũng bị động tĩnh bên ngoài làm tỉnh giấc, lúc Cơ Huyền tìm đến đây, vừa nghe được âm thanh có chút bất ổn từ bên trong truyền đến:

- Cái gì ồn ào nửa đêm khuya thế?

Theo sau là tiếng mặc quần áo sột sột soạt soạt.

Cơ Huyền cũng không trì hoãn, liền vén màn xe lên, chạy nhanh vào trong.

- Ai!

Xuân Nhi cực kỳ hoảng sợ, giờ hai đôi bàn tay trắng như phấn lên, đánh đập về phía Cơ Huyền.

- Đừng đánh, là ta!

Cơ Huyền nắm chặt hai tay của Xuân Nhi, cố sức siết chặt.

- Ăn mày?

Xuân Nhi cuối cùng cũng đã nghe ra tiếng của Cơ Huyền, chợt lại cắn răng nói:

- Ngươi là kẻ dê xồm, rút đi.

Vừa nói, vừa lấy chân hướng về chỗ Cơ Huyền mà đá. Trong xe, phu nhân và tiểu thư cũng vì Cơ Huyền xuất hiện làm cho sợ đến mức không nhẹ, hai người run lấy bầy núp vào bên trong.

Ăn cú đấm và cú đá loạn xạ của Xuân Nhi khiến Cơ Huyền có chút nhức đầu, linh hồn lực hùng hồn phát ra bao bọc toàn bộ âm thanh trong cỗ xe này. Xuân Nhi cùng hai người kia bị cỗ năng lượng này chấn nhiếp không thể lên tiếng, trước áp lực này khiến họ cảm thấy mình nhỏ bé giống như con con trùng nhỏ nhỏ vậy, Xuân Nhi phát hiện ra thực lực Cơ Huyền khủng bố đến như vậy. Trong lòng nàng hận chết Cơ Huyền, nhưng cũng đành nhận mệnh, đôi mắt nàng nhắm chặt lại thể hiện sự cam chịu.

Nhìn dáng vẻ của Xuân Nhi, Cơ Huyền đoán ra nha đầu này hiểu nhầm cậu, thờ dài một hơi, Cơ Huyền truyền âm với ba người:

- Nguyên Thiên làm phản rồi! Các ngươi không muốn chết thì im lặng cho ta!

Ba nữ nhân trong xe sững sốt, nghe cẩn thận. Đúng là nghe thấy tiếng Ngô lão tức giận mắng Nguyên Thiên, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng cười Nguyên Thiên, xung quanh vang lên tiếng bình khí và chạm lại với nhau.

Ba nữ nhân này im lặng bớt không ít phiền phức cho Cơ Huyền, đang tính nói gì thì ánh mắt cậu đảo tới Xuân Nhi lúc này chỉ mặc một nội y nhỏ bên người, quần áo bên ngoài còn chưa kịp sửa sang lại, xuân quang vô hạn. Ánh mắt vội vàng rời đi lại nhìn thấy vị phu nhân và tiểu thư bên trong giường, Cơ Huyền đỏ mặt vội vã quay đi.

Cậu phát hiện ba nữ nhân này thật là lớn gan, ban đêm ngủ trong xe lại cởi hết quần áo chỉ để lại nội y. Tiểu thư kia còn đỡ một chút, mà đồ trên người vị phu nhân kia còn ít hơn Xuân Nhi. Mặc dù ánh sáng mờ mờ nhưng thực lực Cơ Huyền là bậc nào, những gì nên thấy hay không nên thấy, thì đều đã thấy hết rồi.

- Sao có thể như vậy?

Xuân Nhi ngáy người ra. Phu nhân và tiểu thư lúc này cảm lấy đệt chán chán ở trước người mình, sắc mặt có chút nhợt nhạt.

- Các ngươi trước tiên mặc quần áo vào đi đã, tôi đưa các người rời khỏi nơi này.

Cơ Huyền trầm ngâm nói, cậu không biết Ngô lão và những võ giả đó còn có thể chống cự bao lâu, cũng không biết cuộc chiến này ai sẽ người cười cuối cùng, có điều bây giờ tuyệt đối không thể tiếp tục ở lại trong xe.

Sự điềm tĩnh của Cơ Huyền ảnh hưởng một chút tới ba nữ nhân này, nghe cậu nói vậy, ba người mới nghĩ tới giờ phút này nên làm thế nào.

Sắc mặt phu nhân hơi đỏ, rung giọng nói:

- Cậu ăn mày. Cậu có thể đi xuống trước không, đợi chúng ta mặc xong.

Cơ Huyền quay đầu nhìn bà một cái, có chút không kiên nhẫn nói:

- Phu nhân, nếu như người còn muốn mạng sống, lúc này đừng bắn khoãn quá nhiều.

Nghe cậu nói như thế, phu nhân mới khẽ gật đầu.

Ba người khấn trương ở trong xe mặc quần áo, mặc dù Cơ Huyền quay lưng lại, nhưng sắc mặt phu nhân và tiểu thư cũng vẫn đỏ bừng. Hai mẫu tử đang mặc quần áo trước một nam nhân, việc này trước kia có nghĩ hai người cũng không dám nghĩ đến. Bây giờ tình thế bất buộc, cũng chỉ có kiềm chế ngưng ngưng trong lòng thôi.

Xuân Nhi thì có vẻ khá hơn, nàng vốn là khá cởi mở, lại thân thiết hơn với cậu, không bao lâu đã mặc chỉnh tề. Lại đi giúp phu nhân và tiểu thư. Không lâu sau, ba người đã mặc xong y phục.

- Chúng ta nhanh chóng trốn đi.

Tiếng Xuân Nhi có chút run rẩy. Cơ Huyền cảm nhận được gì đó mặt u ám:

- Không kịp rồi!

Còn chưa dứt lời, tiếng kêu của Ngô lão thâm thiết truyền đến, vài tích tắc sau, tiếng đánh nhau bên ngoài cũng dần dần ngừng lại. Thì ra là lũ vô gia kia cảm thấy trận thế không ổn liền đánh bài chuẩn, dẫn đầu là ba tên Đại Đầu sư rồi đi đầu tiên, thấy vậy thì bên người bảo vệ không phá tị tan cũng liều mạng đào tẩu, cuối cùng số người sống sót chỉ bằng đầu ngón tay còn lại toàn bộ bị giết. Mà Ngô lão ngoan cường đối đầu tới cuối cùng cũng bị đám phản loạn vây giết.

- Lũ khốn nạn này, toàn một lũ ngu xuẩn.

Cơ Huyền tức tới ê răng, áp chế lửa giận Cơ Huyền đành tìm cách đối phó với tên Nguyên Thiên trước đã. Cậu thu hồi màng bọc linh hồn lực, ra hiệu cho ba người còn lại đứng cho phía bên ngoài kia nhận ra có người khác trong xe.

Xuân Nhi lập tức hiểu ngay, trấn an hai người còn lại đừng để bên ngoài phát hiện ra dị trạng. Vào giờ phút này, người thiếu niên mà ba nữ nhân vẫn cho là tên ăn mày này, lại trở thành chỗ dựa sinh mạng.

Sinh tử cục định ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: Giả chết bắt quạ

- Đùng hoảng hốt, phu nhân người làm bộ với hần, tôi tìm cơ hội ra tay.

Cơ Huyền truyền âm nói, ánh mắt lạnh xuống, giọng nói không kèm theo tia nhân từ nào cả.

Phu nhân rút cuộc cũng là phu nhân, đối mặt cảnh hiểm, sắc mặt tái nhợt, nhưng nghe được lời nói của Cơ Huyền liền gật đầu.

Tiếng bước chân sột soạt từ bên ngoài tiến gần. Xuân Nhi tuy mạnh mẽ có điều vẫn không kiềm chế được sợ hãi, thân mình mềm mại run lay bầy, phu nhân ôm nàng và vị tiểu thư kia vào lòng ba người lấy cảm giác ấm áp bên người đối phương làm điểm tựa. Trong đêm tối như mực này, tiếng bước chân tiến gần giống như ác quỷ lấy mạng, làm người ta phải hoang mang.

Tiếng bước chân cuối cùng cũng dừng ở bên ngoài xe. Nguyên Thiên lại ho một tiếng, âm thanh yếu ớt nói:

- Phu nhân, tiểu thư, mời xuống xe.

Phu nhân hít sâu một hơi, rung giọng nói:

- Nguyên Thiên, lão gia nhà ta khi còn sống đối đãi ngươi như huynh đệ ruột, ngươi vì sao phải làm như vậy?

Có thể thấy được, lời chất vấn vô cùng đau đớn của phu nhân, rõ ràng không thể ngờ rằng Nguyên Thiên sẽ đoạn tuyệt như vậy.

Bên ngoài lặng im hồi lâu hồi lâu, mãi lâu sau Nguyên Thiên mới nói:

- Phu nhân tha lỗi, người chết vì tài chìm chết vì ăn, lão gia đã qua đời, nhưng để lại tài sản lớn như thế, phu nhân và tiểu thư tay trái gà không chặt, sao mà coi được?

- Chỉ là vì tiền ư?

Phu nhân cười đau khổ, lại hỏi:

- Những người khác thì sao? Cũng muốn như vậy sao?

Nguyên Thiên nói:

- Không sai.

Phu nhân cười gượng không ngừng:

- Nếu đã vậy, các người hãy lấy hết đi. Nguyên Thiên, nếu như người niệm tình xưa, xin buông tha cho hai mẹ con ta. Hai người ta chỉ mong hôm nay có thể sống, không muốn thứ gì khác.

Ở bên ngoài Nguyên Thiên nghe thấy lời của phu nhân, không chút động tĩnh, khẽ cười một tiếng nói:

- Phu nhân tiểu thư mời xuống xe rồi hãy nói.

- Người thật sự phải tuyệt tình vậy sao?

Phu nhân mặt xám như tro, Nguyên Thiên không đáp ứng lại thỉnh cầu của bà, hiển nhiên có ý định nhỏ cò tận gốc.

- Phu nhân.

Tiếng Nguyên Thiên âm trầm ngập lãnh ý:

- Nếu như người ngoan ngoãn phối hợp, tại hạ sẽ cho các người toàn thân. Còn nếu không thì... Ha ha, nói ra thật xấu hổ, tại hạ đối với phu nhân ngưỡng mộ đã lâu, chỉ tiếc ngày đó bất lực, nhưng trước khi phu nhân chết, ta muốn có thể thỏa mãn nguyện vọng đó của mình!

Trong xe, thân thể mềm mại của phu nhân run lên, hai bàn tay nắm chặt, ngón tay trắng bệch.

Bà có thể tưởng tượng nếu Nguyên Thiên thực muốn làm xằng làm bậy với mình, mình sẽ có số phận như thế nào.

- Đồ lòng lang dạ sói!

Xuân Nhi nhin không nổi tức giận mắng.

Nguyên Thiên cười lạnh nói:

- Xuân Nhi, hy vọng đến lúc sau vẫn còn có thể chửi được.

Một trong số những võ giả còn sống cười càn rỡ, nói:

- Xuân Nhi, đợi lát nữa ca ca thương người.

Xuân Nhi sắc mặt tái đi, đứng rụt về phía sau Cơ Huyền. Trong xe, ba nữ nhân đều run rẩy không thôi, khiến chiếc xe cũng phải lắc lư.

- Phu nhân, cho người thời gian mười hơi thở, tự mình xuống xe, ta cho người được nhẹ nhàng, cũng sẽ đem người an táng cẩn thận.

Nguyên Thiên nói thông điệp sau cùng.

Phu nhân nhắm hai tròng mắt lại, hai hàng lệ rơi ra, nắm lấy tay nữ nhi, vẻ mặt tuyệt vọng. Một lát sau, bà liền hạ quyết tâm, mở mắt ra nhìn con gái đầy thể lương cười, trong mắt lộ ra vẻ kiên quyết. Thà chết một cách nhẹ nhàng còn hơn bị người khác lăng nhục.

Đang định đứng dậy, lại bị Cơ Huyền ấn xuống, cậ nhìn bà chậm rãi lắc đầu.

Thời gian mười hơi thở, trôi qua rất nhanh. Tiếng Nguyên Thiên về không hẳn nại được vang lên:

- Xem ra, phu nhân muốn cho tại hạ cơ hội này rồi. Nếu đã vậy, Nguyên mỗ đành bắt kính vậy!

Dứt lời, Nguyên Thiên đưa tay vén màn xe lên sắc mặt hắc lộ vẻ phẫn khích bước vào bên trong.

Nửa người xông vào trong xe lúc này trong xe bắn ra một đạo hắc trảo tốc độ cực nhanh, chớp lấy lồng ngực của Nguyên Thiên. Nguyên Thiên cảm nhận được sát khí từ hắc trảo lập tức phản ứng vội vã ngưng tụ quang trảo lực sắc đối trọng, thân hình cũng bật lui lại phía sau, quang trảo ngưng tụ ra một nửa lập tức bị hắc trảo đem xé như tờ giấy vậy.

Hắc chương này mạnh mẽ chụp vào lồng ngực của Nguyên Thiên, Nguyên Thiên lập tức bật lui lại phía sau nên đã miễn cưỡng tránh thoát được đòn tập kích của Cơ Huyền. Chỉ thấy ngực hắn có thêm một chương ấn đen kịt, giống như đang bị rửa ra, không ngừng bốc ra khói trắng, nếu vừa nãy chỉ chậm trễ một chút thì hắc trảo đó đã xuyên qua lồng ngực hắc móc tim hắn ra rồi.

- Thanh mộc kiếm quyết.

Cơ Huyền không cho hắn thở dốc, hai tay mạnh mẽ đan vào nhau hắc sắc đấu khí ngưng tụ lại trên đỉnh đầu một đạo hắc kiếm, hắc kiếm phá không chém tới mi tâm của Nguyên Thiên

Nguyên Thiên chưa kịp định hình lại thì thân thể một lần nữa thì hắc kiếm mang theo kiếm khí tàn sát đâm tới đầu của hắn, trường kiếm trên tay lấp lánh chớp chớp, quét quét mấy mũi kiếm đâm ra đánh tan kiếm khí hắc sắc.

- Keng keng!

Kiếm khí va nhau trong không chung tóe lên hoa lửa. Nguyên Thiên thành công chặn lại được hắc sắc kiếm khí thân hình theo quán tính lùi lại phía sau lại gần với đồng bọn, hắn hiện lên tia vui mừng chỉ cần lại gần đồng bọn là có thể cùng nhau nghênh đón kẻ tập kích mình.

Nhưng đời không có tốt đẹp như vậy, một thân hình quý mị xuất hiện ngay vị trí Nguyên Thiên, khoảng cách hai người lúc này có thể tính bằng tấc. Nguyên thiên lúc này cũng đã chứng kiến được chân diện mạo này, hắn kinh hãi thất sắc vì trước mặt hắn kẻ này chính là tên ăn mày.

Trước vẻ kinh ngạc của Nguyên Thiên, Cơ Huyền ở ra nụ cười sáng chói, bên trong nụ cười đó chứa sát khí vô tận. Năm tay cậu lần nữa siết chặt thành quyền, đấu khí bùng phát hóa thành một đầu trọng xà hung tợn. Năm quyền đánh lên lồng ngực vốn đã bị in năm dấu trảo của Nguyên Thiên.

- Phụt ...

Nguyên Thiên học ra một bún máu tươi, cả người giống như chiếc điều đứt dây, bị đập mạnh xuống đất. Nói thì chậm, làm thì nhanh, biến cố trong nháy mắt, cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt mà thôi. Đến khi mọi người kịp phản ứng thì Nguyên Thiên đã bị nằm ra đất rồi. Còn Cơ Huyền thì thẳng tắp đứng ngay trước mặt bọn chúng.

Đỉnh hai đòn tấn công vào cùng một vị trí, ngoài hắc trảo đen xì ra thì Ngực cũng hơi bị sụp xuống, e rằng đòn vừa rồi đã khiến hắn bị gãy toàn bộ xương sườn. Bên trong cơ thể thì một luồng hắc khí không ngừng chạy dọc các nơi tàn phá kinh mạch của hắn.

- Ăn mày, hoá ra ngươi luôn già chết bất quạ!

Nguyên Thiên lắp bắp nói, vốn bị gã cho rằng chỉ là tên ăn mày bình thường, giờ phút này lại trở thành trở ngại lớn nhất phá hoại kế hoạch của gã.

Nguyên Thiên làm sao có thể giữ bình tĩnh được? Giờ phút này hai mắt đỏ ngầu, nhìn Cơ Huyền như muốn ăn thịt.

Cơ Huyền lặng lẽ đứng ở đó nhìn gã, rồi đảo mắt đến gần mười kẻ còn lại thản nhiên nói:

- Hiện tại các ngươi còn muốn chiến đấu sao?

Đám người đó hiện lên do dự, bọn hắn không nghĩ tới tên ăn mày này lại là một kẻ cao thủ ẩn tàng, hơn nữa trong nháy mắt đánh bại lão đại của bọn chúng thực lực Thất tinh Đấu Linh.

- Khụ... các ngươi do dự gì... nếu thực lực của hắn mạnh mẽ vậy thì cần gì phải đánh lên... Các ngươi người đông thế mạnh... Giết hắn là kế hoạch của chúng ta cuối cùng cũng đạt được rồi.

Nguyên Thiên nhận ra tia do dự trong mắt đám người liền bắt chước lên tiếng, không biết hắn thực đoán ra hay nói bậy nói bạ để kích thích đám thù hằn. Nhưng thực nói đúng tình trạng của Cơ Huyền, nhất là trong lần động thủ vừa rồi vận dụng liên tiếp ba đấu kỹ huyền giai khiến nội thể cậu nhon nhao, thậm chí cậu chỉ nén lại đau đớn làm vẻ với đám người kia thôi.

- Giết.

Mấy tên thù hằn của Nguyên Thiên cuối cùng không chịu được cảm dỗ nghe thấy liền xuất động, đao quang kiếm ảnh, đổ đánh về phía Cơ Huyền.

- Gian ngoan mất linh!

Cơ Huyền hừ lạnh một tiếng, trên tay xuất hiện một đóa hoa điểm vàng cam vô cùng đẹp mắt, từ hoa điểm đó Cơ Huyền bỗng đem nó phân làm hai loại, một vô hình chi hỏa, một là hoàng kim điểm hỏa. Ngọn hỏa điểm vô hình trên tay trái kia lại đột nhiên phát sinh ra một hồi ba động.

Theo ba động của Văn Lạc Tâm Viêm truyền ra, mấy đạo thân ảnh bạo bắn tới kia, lại đột ngột dừng lại, sắc mặt đỏ lên, đấu khí cả người bởi vì trở tay

không kịp mà trở nên hỗn loạn, đầu khí trong cơ thể liều mạng vận chuyển, đề cái tâm hỏa không hề có dự liệu trước đó mà xuất hiện trong cơ thể xuống.

Thủ đoạn mạnh nhất của Văn Lạc Tâm Viêm đó chính là trong một cự ly nhất định mà triệu hồi ra tâm hỏa ở trong người trước đó, cường độ của loại tâm hỏa này đều là do người thi pháp nắm trong tay, nếu là ôn hòa thì có công hiệu là rèn luyện đầu khí, nhưng nếu là cuồng bạo, thì sẽ làm cho đầu khí cơ thể người trở nên bạo động mà trở tay không kịp, đồng thời tán phát ra nhiệt độ cao, một sự vô ý, toàn bộ cơ thể sẽ bị đốt từ trong ra ngoài mà thành tro.

Tâm hỏa mà Cơ Huyền triệu hoán đương nhiên cuồng bạo tới tận cùng, đầu khí trong cơ thể đám người đều là trong tức khắc mà trở nên hỗn loạn bạo động lên. Tâm hỏa ngày càng cuồng bạo, trong thoáng chốc vô hình hỏa diễm đó bùng cháy khỏi cơ thể đoán người, không kịp kêu thảm thì lập tức bị vô hình hỏa diễm thiêu thành tro tàn. Lấy thực lực của Cơ Huyền mà triệu hoán tâm hỏa bây giờ thì rõ ràng là dễ dàng thiêu đốt chết vài Đại Đấu sư.

- Phụt!

Cơ Huyền đột ngột phun ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc khuy xuống. Cường chế sử dụng đầu khí và dị hỏa làm thương thể cậu xấu đi, miễn cưỡng chống lại cuối cùng phun ngụm máu tươi.

- Tiểu ăn mày.

Xuân Nhi thấy bên ngoài có dị biến lấy hết can đảm nhìn ra ngoài. Vừa vặn thấy Cơ Huyền không tự chủ được khuy xuống vội vàng tiến tới đỡ cậu. Vị phu nhân và tiểu thư cũng nhìn ra ngoài thấy tràng cảnh vừa rồi, khuôn mặt tái nhợt sợ hãi.

- Xuân Nhi... Ta không sao... Trước tiên phải giết Nguyên Thiên đã. Hiện tại hắn đã không còn năng lực phản kháng rồi, cô hãy nhân cơ hội giết chết hắn đi.

Xuân Nhi vốn tính tiến tới đỡ Cơ Huyền nhưng ngay thế lời nói của cậu khiến nàng khựng lại. Từ nhỏ tuy sống cuộc sống ăn mày nhưng nàng chủ yếu cũng chỉ ăn cắp vặt mà thôi chưa từng phải giết người, sau khi được nhận làm nha hoàn thì không phải nói. Tuy nàng cũng tu luyện tới trình độ đầu giả nhưng cũng chỉ để thuận tiện mà thôi chứ chưa bao giờ ra tay giết người cả.... vì vậy trước lời nói của Cơ Huyền làm nàng do dự.

Dáng vẻ do dự của Xuân Nhi thì không nhanh không chậm nói:

- Nha đầu đừng do dự, nếu ngươi không giết hắn để hắn thoát thì tương lai sẽ là tai họa ngấm với cả ngươi và tiểu thư, phu nhân của ngươi.... Hôm nay các ngươi không có ta thì kết cục các ngươi ra sao chắc nha đầu cô hiểu rõ hơn ai hết, bàn tay hắn đã nhuộm máu của bao nhiêu thủ vệ của các ngươi. Hắn là địch nhân của các ngươi.... Các ngươi không cần lưu tình với hắn.

Từng lời của Cơ Huyền như hồi chuông lớn, liên tục vang vọng trong đầu của Xuân Nhi. Trong mắt nàng hiện lên một mặt quang tàn nhẫn và quyết tâm, nàng nhặt một thanh đại đao bị rơi xung quanh đó miễn cưỡng di chuyển thân thể.

Nguyên Thiên nhìn thanh đại đao to bị Xuân Nhi kéo lê trên đất, càng ngày càng tới gần hắn, đầu khí bên ở nội thể thì liên tục bị luồng hắc khí đó đè nén không điều động được, một bước chân của Xuân Nhi làm hắn nảy lên nỗi sợ hãi không tên. Hắn lắp bắp nói:

- Xuân Nhi... cô đừng nghe lời tên tiểu tử kia nói bậy... Ta thừa nhận là ta sai... Ta là tên khốn kiếp.... Ta không nên phản bội, không nên bị tiền làm mờ mắt.... Ta thực sự biết sai rồi, cô hãy cho ta một cơ hội để hối cải, ta nguyện là trâu làm ngựa cho cô.

Xuân Nhi trong ánh mắt hiện lên tia do dự, nhưng lời Cơ Huyền vẫn vang vọng trong đầu nàng. Nàng nhớ lại chỉ mới lúc này thôi Nguyên Thiên kiêu ngạo như nào, mỗi lời dâm uế của hắn nàng đều nhớ. Nàng không thể do dự, sự do dự vốn trong ánh mắt của nàng lập tức tan biến. Nàng nhanh chóng tiến tới vị trí của Nguyên Thiên, đầu khí yếu ớt trên người nàng mơ hồ vận chuyển trên thân thể yếu đuối đó đem thanh đại đao nhấc lên.

- Đừng... Xuân Nhi... Xin tha cho ta... Ta thật sự đã hối...i...

- Phập!

Không nghe hết lời của Nguyên Thiên thanh đại đao đã chém xuống lồng ngực của hắn. Nguyên Thiên muốn đem triệu hoán ra đầu khí giúp nhưng đầu khí chỉ mới thấm thấu ra hoàn toàn không chống cự được với đại đao.... Lồng ngực vốn đã vỡ vụn nay lại một lần nữa bị đại đao xuyên thủng một cách dễ dàng.

Máu tươi từ lồng ngực bắn lên y phục của Xuân Nhi, mùi máu tanh khiến Xuân Nhi giật mình, có điều nàng cắn răng chịu đựng cảm giác buồn nôn này. Chạy về phía Cơ Huyền dìu cậu.

Tự nhẹ vào người Xuân Nhi, Cơ Huyền một lần nữa nhìn về phía tiểu thư và phu nhân bên trong xe nói:

- Phiên hai người ra kiểm tra một lần nữa. Xem phe ta còn ai sống sót không đưa, nếu có đưa về trị thương. Còn nếu phe phản bội còn sống thì... Ta nghĩ hai người cũng hiểu rồi phải không. Thực lực hai người còn cao hơn Xuân Nhi, việc này không hề khó khăn phải không.

Phu nhân và tiểu thư bị Cơ Huyền điểm tên thì giật nảy mình, miệng mấp máy từ chối nhưng liếc tới khuôn mặt nhợt nhạt của cậu, ánh mắt mang theo cảm giác khiến họ rùng mình bất giác nuốt lấy lời định nói. Thân hình chậm chạp di động tới một hướng nhất vũ khí, trước cảnh máu tanh này làm họ sợ hãi nhưng vẫn cắn răng đi kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 208: Bèo và nước

Xuân Nhi vốn tính thay hai người kia làm theo lời Cơ Huyền, có điều bị Cơ Huyền giữ lại, bắt đắ dĩ nàng đành dụ Cơ Huyền vào xe để cứu trị thương.

- Biết vì sao ta lại để hai người kia đi kiểm tra thi thể không?

Ngồi trong cỗ xe Cơ Huyền lấy mấy viên đan dược trong giới chỉ ra ăn sau đó nhìn về Xuân Nhi nhàn nhạt hỏi.

Xuân Nhi vốn thất mắ nên khi Cơ Huyền hỏi nàng liền chú tâm lắng nghe.

- Ta biết các ngươi đều là nữ nhân thiện lương, nhưng mà loại thiện lương này cũng phải nhìn người mà đi đối đãi, đối đãi với địch nhân vừa ra tay liền muốn giết địch chiến thắng bằng không cái chết sẽ chỉ là chính mình,. Nhất là khi các ngươi hiện tại đã không còn nam nhân bảo hộ thì các ngươi càng phải lãnh huyết hơn. Ta điều họ đi là để họ cảm nhận được mùi vị của huyết tinh, biết sự khốc liệt của thế giới này, biết nếu mình không trở nên đủ độc thì không ai có thể bảo hộ được các người.... Hiểu không.

Qua tình trạng hôm nay Cơ Huyền nhận ra điều này, thực lực của hai người phụ nhân còn cao hơn Xuân Nhi, một Đại đấu sư, một Đấu sư. Với thực lực này thì họ hoàn toàn có thể tham chiến giết địch không cần tạo gánh nặng cho mọi người. Nhưng họ thiếu đi sự lạnh lùng, họ chưa từng nếm trải cảm giác cận kề cái chết nên họ không thể giết người khác. Điều này chính là nhược điểm của các nàng, nên cậu ít nhất muốn các nàng biết tới tinh huyết. Dù có khó chịu, có sợ hãi thì việc này tương lai ít nhất sẽ để ba người này có thể nương tựa vào nhau mà sống.

Lúc này Xuân Nhi cũng mơ hồ hiểu ra dụng ý của Cơ Huyền, nàng nhìn lại vào đôi bàn tay của mình vẫn còn cảm giác giết người của rồi làm nàng vẫn không ngừng run rẩy. Nhưng chỉ cần làm quen với cảm giác này thì tương lai ít nhất cũng trở nên có ích một chút.

Không lâu sau phụ nhân và tiểu thư trở về, mặt vẫn còn đáng vẻ kiếp đần.

- Thế nào?

Cơ Huyền nhàn nhạt hỏi hai người.

- Chết cả rồi.

Phụ nhân nuốt nước bọt lắc đầu, đám người Nguyên Thiên đó ra tay cực kỳ sạch sẽ, những người đang ngủ đó đều bị một nhát giết chết. Những người bị giết trong lúc chiến đấu đều không còn khả năng sống sót.

Cả đoàn xe đó đến giờ chỉ còn lại Cơ Huyền và ba nữ nhân sống sót. Cậu nhìn ba người hỏi:

- Các người định làm thế nào? Vẫn đi Vân Thành sao?

Phụ nhân ngẩng đầu rồi khẽ gật đầu, nhìn Cơ Huyền với vẻ mặt đầy hy vọng:

- Thiếu hiệp có thể hộ tống chúng tôi đoạn đường này không?

Đây là chốn hoang vu, vừa rồi lại trải qua chuyện bi thảm đến vậy, nên họ đâu dám đi một mình?

Xuân Nhi cũng kéo cánh tay Cơ Huyền lại, giọng tội nghiệp nói:

- Tiểu ăn mày!

- Xuân Nhi không được vô lễ.

Phụ nhân vẻ mặt nghiêm nghị khiển trách. Lúc trước có mắt không trông nên coi Cơ Huyền chỉ là một kẻ ăn mày thì cũng coi như thôi, bây giờ người ta cứu mạng mình mà vẫn xưng hô như vậy thì có vẻ tỏ ra là người không được giáo dưỡng rồi.

Cơ Huyền nhìn Xuân Nhi gật đầu nói:

- Dù sao thì vẫn còn một ngày đường nữa, tôi sẽ đưa các người đi.

- Đa tạ thiếu hiệp.

Phụ nhân nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

- Nơi này đầy mùi máu tanh, sợ rằng sẽ dụ bọn đã thú đến, bây giờ chúng ta lập tức lên đường, đến chậm tới ngày mai có lẽ sẽ đến được Vân Thành. Các người hãy mau đi thu dọn những thứ quý giá, còn những thi thể ngoài này hãy giao cho ta.

Cơ Huyền nói xong thì xuống khỏi cỗ xe ngựa.

Phu nhân thở phào nhẹ nhõm rồi gọi tiểu thư và Xuân Nhi đến xe ngựa thứ hai để thu dọn đồ đạc.

Nhìn đám thi thể ngổn ngang trước mặt Cơ Huyền thở một hơi, hắc khí từ trong cơ thể thẩm thấu ra ngoài một lực hút vô hình bao bọc lên nơi này. Trong vài hô hấp thời gian toàn bộ những cái xác lập tức bị khô kiệt, lúc này Cơ Huyền cũng mở mắt ra thử vận chuyển đầu khí khẽ lâm bảm:

- Hiện tại thực lực tăng cao nên nhu cầu đầu khí cũng cao hơn nhiều, toàn bộ người chết này đầu khí cũng tiêu thất theo thời gian cuối cùng cũng chỉ giúp mình khôi phục lại có ba phần thực lực... Có điều như vậy cũng ổn rồi... Di tên Nguyên Thiên vậy mà chưa chết.

Sau khi hấp thụ xong mới nhìn tới vị trí Nguyên Thiên bị đánh xuyên lồng ngực bây giờ đã chống trôn, vậy mà vẫn còn sống đúng là ngoài ý muốn, đồng thời cũng lắc đầu hai mẹ con kia cái xác to lù lù biến mất cũng không biết. Có điều Cơ Huyền không lo lắng, dù là còn sống cũng chỉ kéo dài chút mạng tàn, ở nơi này không chỉ có con người mà còn tồn tại ma thú không hề yếu, với đồng thương thế đó chỉ vong mạng dưới miệng của bọn chúng mà thôi.

Cơ Huyền triệu hóa một đạo hỏa diễm vàng cam lấp lánh trên đầu ngón tay. Đạo hỏa diễm đó tự ý rời tay bay đến vị trí những cái xác bùng cháy, tốc độ lan truyền rất nhanh thoáng một cái dị hỏa đã len lỏi vào trong toàn bộ xác chết cuối cùng hóa thành cát bụi mà tan đi trong gió.

Bên kia ba người cũng thu xếp thỏa đáng rồi, tất cả những gì quý giá đều được mang theo.

- Đi thôi.

Cơ Huyền đưa bọn họ vào trong phòng xe, còn mình thì ngồi bên cạnh xe, tay cầm cái roi ngựa của Ngô lão đánh lên mông ngựa điều khiển nó rời đi.

Sau một đêm mọi người đã rời xa khỏi nơi đầy mùi máu tanh đó.

Tuy đây là lần đầu Cơ Huyền điều khiển xe ngựa nhưng mọi việc đều thuận lợi, với hồn lực cường đại của mình cậu dễ dàng khống chế con ngựa làm theo ý mình dù sao cũng đỡ hơn là sử dụng roi điều khiển vì cậu đâu có kinh nghiệm.

Nếu để các luyện được sư khác biết được vì chuyển nhỏ như lái xe ngựa mà cần dùng tới linh hồn lực khống chế thì họ sẽ hung hăng phi nhổ Cơ Huyền một trận, linh hồn lực không phải dùng như vậy.

Mà bản thân cậu thông thả nhắm mắt tu luyện, bàn tay nắm chặt giới chỉ màu đen, thỉnh thoảng thấy một đạo hồn quang mơ hồ chui vào thức hải của Cơ Huyền, trước đó còn vang lên tiếng vô cùng thê lương khiến người khác nghe mà cảm thấy lạnh mình.

Bọn họ chứ chạy tới khi trời hừng sáng đến khi Xuân Nhi đi ra nói muốn dừng lại nghỉ ngơi một lát, Cơ Huyền cũng nghe theo bọn họ.

Nhóm lửa nấu cơm, Xuân Nhi bận túi bụi, việc đêm hôm qua khiến ba người trong xe không còn chút cảm giác an toàn nào, cả đêm đều không chợp mắt, tuy bây giờ cũng không có khẩu vị gì nhưng dù sao cũng phải ăn chút gì đó để bồi bổ thể lực.

Khi tiếp tục lên đường Xuân Nhi không trở lại phòng xe mà đến ngồi bên cạnh Cơ Huyền, nghiêng mắt quan sát cậu, ánh mắt nàng đầy hiếu kỳ.

- Ngươi không phải ăn mày sao?

- Đương nhiên không phải.

Cơ Huyền tròn trừng mắt.

- Ta đoán, ngươi nhất định là quý công tử của một thế gia nào đó bỏ trốn ra ngoài và đã tiêu hết tiền, vì thế mới thành ra túng túng đến vậy.

Xuân Nhi nhìn Cơ Huyền vui vẻ phát huy trí tưởng tượng của mình.

Nhìn dáng vẻ tò mò của Xuân Nhi, Cơ Huyền xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng mỉm cười:

- Nha đầu hồi nhỏ đọc nhiều truyện đi.

- Hồi nhỏ ta đâu có được nghe kể chuyện gì, là do mấy năm nay nghe tiểu thư kể mấy câu chuyện lý thú, trong đó có rất nhiều kiểu đoạn như vậy, sau đó thì, các quý công tử lạc phách như ngươi liền gặp được...

Chưa dứt lời thì bên trong có tiếng phu nhân ho nhẹ truyền ra. Xuân Nhi vội lè cái lưỡi thom tho ra.

Cơ Huyền khẽ mỉm cười giọng nói mang theo đùa giỡn:

- Tuy ta không phải công tử thế gia nhưng cho dù công tử thế gia gặp ta cũng phải cúi đầu người tin không.

- Không tin.

Xuân Nhi nhìn đáng vẻ bông đùa của Cơ Huyền bữu môi không tin.

Một canh giờ sau, Cơ Huyền trong lòng có điềm báo gì đó, đưa mắt trông về phía xa rồi đột nhiên nói:

- Phía trước có người chặn đường, không biết họ đang làm gì vậy?

Tiếng phu nhân có chút vui mừng truyền ra:

- Có lẽ là người của Vạn gia đến.

Vạn gia đó chính là gia tộc mà lần này phu nhân muốn tìm đến nương tựa. Máy ngày nói chuyện cùng Xuân Nhi, Cơ Huyền cũng biết được tiểu thư nhà này từ nhỏ đã có hôn ước với thiếu gia nhà Vạn gia, vì thế sau khi lão gia chết đi phu nhân mới đưa tiểu thư đến Vân Thành, lần này đến, một là để tránh nạn, hai là để hoàn thành hôn sự cho tiểu thư. Sau này e là sẽ định cư tại Vân Thành.

- Trước các người đã thông báo cho Vạn gia rồi sao?

Cơ Huyền hỏi.

- Ừ.

- Vậy đợi lát nữa khi đến đó ta sẽ không đi cùng các người nữa.

Xuân Nhi lại vội nói:

- Tiểu ăn mày, ngươi muốn đi rồi sao?

Cơ Huyền mỉm cười nhìn Xuân Nhi không đáp. Cậu quay hướng phu nhân trong xe nói:

- Phu nhân, tại hạ hy vọng chuyện liên quan đến tại hạ đêm qua xin đừng tiết lộ ra ngoài.

- Vâng, thiếu hiệp yên tâm, chuyện đêm qua chỉ là ba người ta được cao nhân cứu giúp mà thôi.

Phu nhân liền gật đầu đáp.

Không lâu sau xe ngựa đã đến trước mặt đám người chặn đường kia. Khi đó một người cung tay làm lễ. Rồi cao giọng hỏi:

- Trong xe có phải Lâm gia, Lâm phu nhân không?

Tiếng phu nhân truyền ra:

- Đúng vậy.

Người đó mừng rỡ xoay người xuống ngựa rồi giọng nói nghẹn lại:

- Tiểu đệ Vạn Miêu, cung nghênh tâu tâu! Từ biệt Lâm đại ca mười năm, không ngờ lại thành vĩnh biệt, chuyện xưa vô kể, đều chỉ mới như ngày hôm qua, hiện ra mồn một trước mắt!

Phu nhân nói:

- Xin hiền đệ nén bi thương.

Vạn Miêu lại nói:

- Tâu cũng không nên quá đau lòng.

Một cảnh đau buồn trang nghiêm. Mãi lâu sau Vạn Miêu mới nói tiếp:

- Tâu tâu đi đường vất vả, xin hãy cố thêm nửa ngày nữa, lập tức sẽ đến Vân Thành.

Trong lúc nói người này đảo nhìn Cơ Huyền, không ngớt nhử mày:

- Sao lại có một tên ăn mày thế này?

Phu nhân tâm tứ linh hoạt, chỉ vài ba câu nói về chuyện đêm qua, sau cùng nói:

- Ba người tôi đều không biết điều khiển xe ngựa, may mà gặp được tiểu khát nhi này, nên liền nhờ hắn chạy ngựa giúp.

- Cái tên trời đánh Nguyên Thiên này! Thật đáng bầm thây!

Vạn Miêu tức giận tím mặt, nói rồi lại nhìn Cơ Huyền nói:

- Tiểu khát nhi, ngươi cũng xuống đi, trên đường vất vả rồi.

Cơ Huyền đáp lại một tiếng rồi nhảy từ trên xe ngựa xuống. Vạn Miêu nháy mắt với một tên thủ hạ, người đó liền đến trước đưa cho Cơ Huyền một túi tiền coi như là tiền thù lao, Cơ Huyền đương nhiên là không khách khí, cậu làm ra bộ dạng đúng như một tên ăn mày, cảm ơn rồi rút.

- Đi thôi!

Vạn Miêu bảo một người khác vào thay vị trí Cơ Huyền rồi sau đó mới vung tay dẫn đoàn người chạy về phía Vân Thành. Khói bụi cuốn cuộn, Cơ Huyền đứng chỗ cũ, nhìn thấy từ trong cửa xe sau ba đôi mắt đang chăm chăm nhìn theo mình.

Thực ra vừa nãy Cơ Huyền cảm thấy Vạn Miêu là một kẻ không đơn giản nhưng cậu thực sự không nhiều lời vì một người đứng đầu gia tộc có bao giờ đơn giản, nếu mà đơn giản e rằng không còn sống đến ngày hôm nay.

Thở dài một cái, từ tay xuất hiện một chiếc giới chỉ màu lam, đây là cái giới chỉ cậu không hay dùng tới, chỉ chưa mấy vật không mấy hữu ích giống chút thuở nhẹ và còn có cả độc dược mà ngày xưa Tiểu Y Tiên chế cho cậu không dùng đến.

Đầu khi bao bọc đánh ra một đạo quang vào trong xe, giới chỉ bay với tốc độ cực nhanh nhưng khi đến gần cửa sổ thì đột nhiên tiêu thất rơi vào tay Xuân Nhi. Trong đầu của Xuân Nhi nghe thấy tiếng Cơ Huyền:

- Chiếc giới chỉ này này ta đã xóa đi ấn kỉ rồi. Trong đây có chút đồ lặt vặt để chữa thương và phòng thân, có một cái một cái túi hương tên là "Lạc Hồn tán" có thể tán nát ra mùi thơm cực kì mạnh khiến cho kẻ khác toàn thân mất hết sức lực dù đại đấu sư cũng không ngoại lệ. Loại độc dược này không phân biệt địch ta, ngươi lúc sử dụng nó thì nên đem bì ngọc được buộc cùng túi hương đó sử dụng. Đây là mấy món đồ cuối ta có thể chuẩn bị cho các cô mà thôi. Bảo trọng.

- Ngày sau gặp lại... Tiểu ăn mày ca ca.

Xuân Nhi cầm trong tay giới chỉ khẽ lắc bầm, cuối cùng nha đầu này cũng chịu gọi tiếng ca ca.

Tiểu thư và phu nhân nhìn dáng vẻ của Xuân Nhi thì khó hiểu. Xuân Nhi từ cho giới chỉ lấy ra món đồ Cơ Huyền nói giải thích với hai người họ, khiến hai người phu nhân có chút cảm động. Ba người phụ nữ trong xe một lần nữa cảm kích Cơ Huyền, tuy là bèo nước gặp nhau nhưng Cơ Huyền vẫn lo lắng cho an nguy cho bọn họ. Có lẽ thứ này vĩnh viễn không cần đến nhưng họ sẽ vẫn giữ lấy nó như món quà kỉ niệm... Nhưng món quà kỉ niệm này quả thực không phải mãi mãi làm kỉ niệm như họ nghĩ, và linh cảm của Cơ Huyền cũng không sai... Nhưng đây là truyện sau này nói tới.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Huyết lang trấn

Nhìn ba nữ nhân kia đi xa khuất khỏi tầm mắt lúc này Cơ Huyền động thân, cậu không tiến vào Vân Thành mà cậu xâm nhập vào trong dãy sơn mạch trọng điệp này, mục tiêu hiện tại của cậu là khôi phục lại thương thế. Hiện tại ở trong thành tuyệt đối không phải tối ưu, ở trong sơn mạch thì khác, quyền lớn hơn đầu thì thắng. Hơn cả là có nhiều “con dê béo” qua lại, mỗi kẻ hoạt động trong sơn mạch thấp cũng là Đấu sư trung giai, cùng lắm thì tích tiểu thành đại.

Nghĩ được như vậy Cơ Huyền không hề giảm tốc thân hình như khát cái linh động tiến nhập vào rừng cây rồi biến mất. Hiện tại thực lực Cơ Huyền khôi phục được ba thành, miễn cưỡng sử dụng mấy công pháp huyền giai không có vấn đề.

.....

Vài ngày qua đi, sâu trong sơn mạch một thân ảnh quý dị lướt đi trong rừng với tốc độ cực nhanh. Phía trước mặt thân ảnh này là một nhóm năm người, từ cách ăn mặc có thể thấy là các dong binh thiện chiến, khí tức trên năm người này tỏa ra vô cùng mạnh mẽ. Toàn bộ đều là đại đấu sư, thấp nhất là tứ tinh Đại Đấu sư.

Vậy mà nhóm người này mặt mày kiếp đản, trên người vết thương chằng chịt, lớn có nhỏ có liên tục rỉ máu, nhưng không ai trong nhóm người dám dừng lại ngăn máu mà liều mạng chạy trốn. Tên trọc đầu, với vết sẹo lại ở mắt cũng là kẻ có khí tức mạnh mẽ nhất cả đám cảm nhận được điều gì đó trên bầu trời liền gầm lên với bốn kẻ còn lại:

- Mọi người cẩn thận trên trời.

- Ầm

Đột ngột một tiếng nổ mạnh vang lên, trên trời một tia hắc mang lao thẳng xuống khu rừng um tùm trước mặt rồi san thành nó bình địa trong vài chục trượng, một thanh trường kiếm màu đen tuyền cắm ở trung tâm vụ nổ. Năm dong binh kia bị trận nổ bất ngờ này không kịp né tránh chỉ có thể triệu hoán khải giáp đấu khí nghênh đón.

- Phụt!

Không bất ngờ lắm, tên đầu trọc mặt sẹo đem khải giáp triệu hồi vừa vặn khi vụ nổ lan tới miễn cưỡng chống đỡ được, thân hình văng ra vài trượng và đập vào gốc cây gần đó mới dừng lại, khải giáp đấu khí trên người chẳng chịu vết nứt vỡ như tơ nhện xung lực làm hắn phun ngụm máu tươi. Ánh mắt hoảng sợ nhìn về phía chung tâm vụ nổ.

- Xoẹt xoẹt.

- Áaaa!!!!

Một đạo thân ảnh mờ ảo lướt tới trung tâm vụ nổ nắm lấy hắc kiếm rồi biến mất, không lâu sau đó trong rừng vang lên tiếng kêu thê lương như lợn bị chọc tiết. Đạo nhân ảnh đó lướt về đúng vị trí của đồng bọn tên mặt sẹo bị vụ nổ chấn bay.

- Aaaa!

-

Không rừng lại đạo thân ảnh liên tục biến mất rồi xuất hiện ở các vị trí khác nhau, ở mỗi vị trí đó thì lại vang lên nhiều tiếng kêu thê lương. Kẻ này giống như một tên thợ săn lão luyện vậy, đem con mồi chạy trốn trong tuyệt vọng rồi mới từ từ nhấm nháp kẻ đó trong nỗi sợ hãi tột cùng.

Tên dong binh mặt sẹo mặt trắng không còn chút huyết sắc, vốn khuôn mặt của hắn vô cùng dữ tợn nhưng hiện tại thì lại giống như con chó nhỏ bị dồn vào đường cùng vậy. Hắn biết thân mang trọng thương như này không thể chạy thoát, nắm liết thân tàn đứng đây gào to:

- Ân oán trong bóng tối có gì là tài giỏi, người cũng chỉ là một con ruồi nhát cái không dám đối mặt với kẻ khác, chỉ có thể thụt thò trong bóng tối giống như con chuột chỉ sống trong bóng tối vì sợ hãi ánh sáng.

Tiếng nỉ non của hắn vang vọng quanh đây, tên trọc đầu dong binh sau khi chửi xong tay siết chặt đại đao, chú tâm quan sát. Hắn đã quang sát rất kỹ kẻ săn mồi, tuy tốc độ của kẻ bí ẩn cực nhanh, nhưng chỉ cần nắm bắt được vị trí xuất hiện thì hắn có thể chớp khoảng khắc đánh phủ đầu. Từ vị trí con mồi hóa thành thợ săn.

Đôi mắt đỏ lừ trừng lớn, đấu khí yếu ớt vận chuyển điệu bộ giống kẻ gần đất xa trời. Trước bộ dạng yếu ớt đó một đạo nhân ảnh xuất hiện, lúc này dong binh đầu trọc mặt sẹo mới nhìn được chân diện của kẻ săn lùng bọn hắn. À không, chính xác thì chỉ trên mặt của kẻ săn lùng đeo chiếc mặt nạ vô diện nên không thể thấy được diện mạo. Kết hợp với áo bào đen với chiếc mặt nạ quỷ dị này không khác gì một u linh khiến kẻ khác phải rùng mình.

Tên dong binh đầu trọc áp chế sự sợ hãi trước mặt của hắc y vô diện nhân tiếp tục kích bác:

- Đã xuất hiện rồi sao? Vẫn không dám đem gương mặt thật ra để gặp người khác quả nhiên là mệnh con chuột.

Hắc y vô diện nhân trước lời khiêu khích đó không đáp gì, chỉ đưa hắc kiếm lên ngang eo, trường kiếm khẽ rung động thân hình của hắc y vô diện thoáng chốc trên mờ ảo, một bóng mờ màu đen xuất hiện phía sau lưng tên dong binh, một đạo hắc mang bổ thẳng xuống đầu của hắn.

- Hoàng giai cao đấu kỹ Liệt Dương Khai đao.

Tên đầu trọc như đọc được bước đi của hắc y vô diện nhân, thân thể vốn yếu nhược bùng phát đấu khí xích quang nóng bỏng ngưng tụ vào đại đao. Trong nháy mắt tên đầu trọc đã xoay người về sau, đại đao từ dưới hất lên một đường tạo thành vòng cung rực lửa. Với đấu kỹ này dù Đấu Linh bị tập kích cũng trọng thương.

Liệt Dương đao đánh lên đạo bóng mờ đó thì tên trọc đầu hiện lên sự vui mừng trong mắt nhưng rất nhanh sự vui mừng đó liền biến thành kinh hãi khiếp đảm. Liệt Dương đao đánh lên thân hình đó thì bóng hình lập tức tan biến vào hư không, khai đao bay thẳng lên bầu trời trong xanh kia.

- Tàn ảnh.

- Bigo. Đoán đúng rồi nhưng không có thưởng đâu.

Sau lưng của hắn lúc này chân thân mới hiện ra, ngay từ đầu hắc y vô diện nhân đã nhìn thấu trò đó của dong binh đầu trọc nên mượn gậy ông đập lưng ông mà thôi.

Hắc y vô diện nhân cầm hắc kiếm một cắt đoạn đi đôi tay của dong binh trọc đầu, nhất cước đem đầu gối của tên dong binh đầu trọc đập gãy. Thủ trái bên dưới hắc bào nắm chặt lấy gáy tên dong binh, công pháp vận chuyển từ người hắc y vô diện tỏa ra hấp lực ma quỷ.

Tên dong binh không kịp kêu gào đã hóa thành thây khô.

- Chắc, kế hoạch dùng mồi này không tệ, có mấy ngày mà thực lực khôi phục lại rồi. Những kẻ trong sơn lâm này đúng là thực lực mạnh mẽ ngoài dự

đoán... Chỉ có mấy ngày mà hơn trăm Đại Đẩu sư vong mạng dưới tay mình nhưng kẻ tìm chết vẫn nhiều như vậy.

Đem tên dong binh đó hút hết đầu khí chỉ lực hắc y nhân liền vút hẳn về một góc, thân hình quỷ dị biến mất một lần nữa. Hắc ảnh quỷ dị lao đi.

Hắc ảnh lao về hướng một tiểu trấn nhỏ nằm trong dãy sơn mạch này, Khi tiên gần tới trấn hắc ảnh đem hắc vào và mặt nạ cất vào trong giới chỉ, lúc này cậu hóa thành một kẻ vô cùng phổ thông. Cậu thu liễm khí tức vào trong người rồi chậm rãi tiến tới trấn.

Gần vào tới cửa hai tên dong binh khuôn mặt đầy huyết khí, tay cầm trường đao chắn ngang trước mặt. Hắc ảnh nhân vừa biến hóa đó như đã quen thuộc với việc này, cậu đưa một bọc có chút thô sơ cho hai kẻ này. Nhận được nó hai kẻ này hừ một tiếng, khai hai thành đao mở đường cho cậu tiến vào.

Cái trấn nhỏ này tên Huyết Lang trấn. Huyết Lang trấn cách phía tây Vân Thành năm mươi dặm, là một trấn nhỏ nằm giữa hai ngọn núi. Vì nguyên nhân này, Huyết Lang trấn cơ bản chính là đường giao thông quan trọng. Bất cứ người nào muốn vào giữa bụng Đế Quốc đều bắt buộc phải đi qua trấn này.

Trong Huyết Lang trấn, thỉnh thoảng lại có người có thể tìm được một quyển công pháp trong một động huyệt nào đó ở thâm sơn. Có được thì bán ở Huyết Lang trấn, người đó cơ bản cả đời sau cũng không cần khổ nữa. Nhưng những thứ giống như vậy, thứ càng đắt giá. không phải người nào cũng có tư cách có được. Có một số người có nó trong tay, thứ đổi lại được lại chính là tính mạng của mình mà thôi.

Trong Huyết Lang Trấn người chiếm cứ địa vị thống trị gọi là Âm Kiệt, kẻ này tâm tư không tệ, hẳn biến Huyết Lang trấn này thành một nơi hái ra tiền, hẳn tạo một sự bảo vệ ở một mức độ thích hợp nhất định với thương đội hay số người khi đi qua tuyến đường Huyết Lang trấn này. Đương nhiên, sự bảo vệ này là phải xem người giao nộp bao nhiêu phí bảo vệ.

Dưới con đường mang lại lãi kếch sù này, Âm Kiệt trở nên vô cùng giàu có. Cũng vì con đường giao thông chủ chốt này được bảo vệ chặt, vì vậy, Huyết Lang trấn ngoài thiên đường của dong binh ra, càng là một hồ vàng khiến người khác tiêu hồn.

Hắc ảnh nhân tiến về khách sạn có chút xa hoa trong tiểu trấn này ung dung đi vào, bảo vệ ở khách sạn nhìn thấy chủ động nhường đường giống như đã quen thuộc với người này. Cậu tiến một mạch về phòng, đóng chặt cửa phòng, đầu khí mỏng như tơ từ ống tay nhẹ dán lên cánh cửa khiến cánh cửa giống như càng kiên cố hơn.

- Tinh. Thương thế của kí chủ đã khôi phục tới sáu phần rồi. Tiến độ thực không tệ.

- Hắc, có thể không tệ sao? Đem một cái đầu kĩ Huyền giai trung cấp ra mà có dẫn dụ bao kẻ, trong đó đại đầu sư không ít tẹo nào đúng là kiến người khác vui vẻ mà. Nhờ vậy mà chỉ trong có hơn một tuần mà giúp ta thực lực khôi phục tương đối rồi.

Trong phòng Cơ Huyền cười gian xảo lắm bả nói một mình. Sau khi chia tay với ba người nữ nhân kia Cơ Huyền tính vào dãy sơn mạch này tìm tu tĩnh dưỡng không ngờ phát hiện ra trấn nhỏ này vậy cậu thuận tiện mượn hoa kính Phật thiết kế ra một cái hố lớn cho những kẻ tham lao này nhảy vào.

.....

Vài ngày trước.....

Trong một gian tửu điểm lớn ở Huyết Lang trấn, một đám dong binh đang mặc dù loại khôi giáp, bên hông giắt đủ loại vũ khí khuôn mặt đàng đàng sát khí đã lớn tiếng hò hét.

Có người khoe khoang ma thú mà mình săn được hung dữ như thế nào. có người lại tăng bốc mình đã cường bức nữ tử trên đường như thế nào. Nhiều người khác, lại không ngừng uống cạn hết chén rượu của mình.

Người Dong binh này nói nước miếng tuôn bay, không biết hưng phấn đến mức nào. Dong binh gần đó bất luận là nam nữ. Đều nghe đây ý vị. Tuy có một số nhũn mỳ, có điều những người này cũng sẽ không đi lo những chuyện không đáng đáng đến mình, chỉ lặng lẽ uống rượu mạnh trong chén của mình!

- Hắc! Con quỷ nhỏ ấy chân dài a!.....

Tên dong binh ấy lớn tiếng rống lên, cơ hồ thật sự đang rất sung sướng.

Có điều, tên dong binh này khoe khoang được một nửa, đang nói đến thân hình của cô gái ấy đẹp thế nào, từ một chiếc bàn phía không xa chợt vang lên tiếng cười khê:

- Chẳng qua chỉ là chơi một nữ nhân mà thôi, có gì đáng khoe khoang!?

Mọi người trong quán rượu đều ngậy người, ánh mắt nhìn qua đó. Những người có chút kiến thức đã bắt đầu chờ đợi, đêm nay lại bắt đầu có một trận quyết đấu sinh tử.

Ông chủ của quán rượu chỉ chậm rãi thu dọn rượu trên quầy, hiển nhiên là trường hợp này, ông đã nhìn quen rồi!

- Tiểu tử! Người nói gì!? Lão tử khoe khoang!? Lão tử thấy bộ dạng của ngươi, không phải vẫn còn xử nam đấy chứ? Ngươi mỗ đồ kị oán hận rồi! Nếu đúng thì nói thẳng, lão tử sẽ không trách ngươi đâu!

Tên dong binh vẫn đang khoe khoang kia nhảy xuống bàn, bước nhanh đến bên cạnh người vừa nói chuyện, một tay nắm lấy cổ áo của hắn, nhấc hắn dậy.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ, người này chưa đầy hai mươi, y phục trên người rất lộm thuộm. Rượu trong chén cũng là thứ rượu mạnh rẻ mạt nhất, bên hông giắt một trường đao cũ nát. trên người không có gì giá trị. Vừa nhìn đã biết đó là một dong binh không biết kiếm sống.

Có điều, dong binh trẻ ấy lúc này lại hoàn toàn không bị tên cao to kia dọa sợ, hắn giật tay của tên kia ra, mơ hồ nói:

- Không phải là đàn bà thôi sao? Có cái gì ghê gớm? Thiếu gia... Thiếu gia ta ngày mai sẽ gọi một trăm cô đến!

- Ha ha ha... Tiểu tử ngu xuẩn.. Đừng nằm mơ nữa đi

Dong binh trẻ say khướt đứng dậy, chỉ ngón tay giữa, lảm bảm nói:

- Các người... Các người nghe kỹ cho ta... Thiếu gia ta... Thiếu gia ta... Hôm nay vốn đi đi bắt... Bắt một con Dã cầu Thú để bán... Bán lấy tiền... Nhưng rồi... Nhưng rồi Thiếu gia ta gặp may... Khi Thiếu gia ta bắt được Dã cầu Thú. đột nhiên... Rồi... Rồi vào một động huyệt... Nói cho các người biết... Thiếu gia ta... Thứ mà Thiếu gia ta nhìn thấy... Là vô số đấu kim tệ.

Rít!

Trong tửu quán ngay lập tức như hít phải khí lạnh. Trong Huyết Lang Trán này, chuyện tương tự như vậy tuy không nhiều, nhưng tuyệt đối không ít. Chỉ có điều người có thể có được những thứ này, thường sau khi chuyện đã xong mới nói ra. nhưng gã dong binh ngu xuẩn này lại...

Dường như rất hài lòng với sự sững sờ của mọi người, hắn nắc một tiếng, đem mấy túi kim tệ vứt xuống bàn. Kim tệ rơi từ trong túi ra ào ào, liếc sơ qua cũng vài nghìn kim tệ..... số tiền này đủ cho một tên dong binh bình thường ăn chơi sa đọa trong vài năm không cần lo nghĩ gì.

Không biết nhiều người đã ngằm nắm vào vũ khí bên hông mình, cho dù là người đang say, lúc này cũng đã lãnh tỉnh lại. Trong không khí, một trận sát khí tràn ra. thoáng chốc, đã không biết bao nhiêu người sắp động thủ.

Thế nhưng gã dong binh trẻ trên bàn lại không hề phát giác, hắn nắc một tiếng, rồi nói tiếp:

- Hơn nữa..... ta..... ta còn thấy được..... một.... quyền trục đấu kỹ..... đấu kỹ cao cấp nữa.

Đám dong binh trong quán rượu mắt vô cùng sáng, có kẻ giả bộ kích tướng:

- Tiểu tử! Người khoác lác gì thế! Nếu có quyền trục, cứ đưa ra cho chúng ta xem thử nào!

- Đúng vậy! Đúng vậy! Người lấy ra đi!

Gã Dong binh trẻ thờ dãi:

- Ta... ta cũng muốn đoạt được.... nhưng.... nhưng thực lực ta quá kém.... Nếu là ta là Đại Đấu sư..... thì quyền đấu kỹ huyền giai trung cấp đó.... ta đoạt chắc rồi.

Nghe được lời dong binh trẻ nói đám người trong quán rượu mắt còn sáng hơn nhiều. Đấu kỹ huyền giai trung cấp không phải món hời nhỏ trong một gia tộc tầm trung thì đó cũng là trấn gia chi bảo rồi, với dong binh kiếm sống bằng lưỡi đao có thêm đấu kỹ huyền giai thì ti lệ sống cao hơn không biết bao lần, dù không dùng được thì có thể trao đổi được thứ còn thích hợp hơn cũng không sao.

Trong thoáng chốc cả đám người muốn lao tới bắt tên dong binh trẻ này ép cung tìm hiểu nơi động khẩu đó. Phản ứng nhanh nhất là tên dong binh cao lớn đó, đầu khí màu đỏ nhàn nhạt phát ra, ung thủ sắc bắt chặt lấy cổ của dong binh trẻ giọng nói lạnh lẽo:

- Người đưa ta đi tới động khẩu đó.. nếu không ... chết.

Gã dong binh trẻ kêu thảm một tiếng, cuối cùng đã tỉnh táo lại! Nhưng tên dong binh cao lớn thực lực vừa vật là Đại Đấu sư mạnh mẽ hơn dong binh trẻ hẳn không phản kháng được.... Cuối cùng trong uất khí từ trong giới chỉ lấy ra quyền da dê khó khăn nói:

- Đây là... bản đồ ta vẽ ra... vị trí của nó.... tránh ta quên mất địa điểm

Tên dong binh vừa thấy liền cướp lấy bản đồ, đá văng tên dong binh trẻ đó ra một góc xó. Dong binh trẻ thực lực thấp kém ăn một đòn của Đại Đấu sư liền thấp thỏm sắp chết. Tên dong binh cao lớn quả nhiên độc ác, muốn độc chiếm kho tàng một mình nên ra tay giết chết dong binh trẻ bịt đầu mối. Tên dong binh sau khi cướp đến tay thân hình hắn đã lao ra ngoài quán rượu.

Tên dong binh cao lớn ngay lập tức đã trở thành mục tiêu của mọi người. Đám người không có ai quan tâm tới dong binh trẻ kia, một kẻ sắp chết không có giá trị. Toàn bộ lực chú ý dồn vào kẻ vừa bỏ trốn kia.

Đêm nay, Huyết Lang trấn chắc chắn người người sẽ không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 210: Tranh đoạt dị quả

Rất nhiều dong binh sớm đã chậm rãi rời bước khỏi quán rượu vào các con phố, nhưng lại thu hút càng nhiều dong binh khác bước vào trong cuộc tranh cướp này, trong mắt mỗi người, chỉ có bản đồ bảo tàng!

Một hồi lâu sau, trong vũng máu trên đất mới có người chầm chậm bò dậy. Chính là gã dong binh trẻ đó lúc này vẻ mặt hắc vô cùng sợ hãi, nhưng hắc vẫn run rẩy bước tới một góc tối ở gần quán rượu:

- Tiên... Tiên sinh... Chuyện người muốn ta làm ta làm tốt chứ... Chuyện đó... Chuyện này...

Hắc y nhân trong góc tối cơ hồ khẽ mỉm cười, nói:

- Không tồi, người làm rất tốt, ta rất hài lòng.

Dong binh trẻ ngay lập tức hiện ra một vẻ mặt hy vọng, vội nói:

- Theo ước định của chúng ta...

Hắc y nhân thân nhiên nói:

- Người rất thông minh, không làm ra những chuyện thừa thãi, cũng không bị lòng tham làm mờ lý trí... Cảm lấy đi, đây là thứ người đáng có. Có điều người cũng nên hiểu, có những chuyện người nên nói và những việc cần im lặng thì người nên mãi mãi im lặng... Nếu không... Người hiểu rồi chứ.

Dứt lời, Hắc y nhân quét tay một cái, một mai hắc kim giá trị liền thành trên bàn lòng bàn tay. Gã dong binh trẻ tuổi nhìn mai hắc kim này mắt muốn lồi ra, hắc biết một mai hắc kim này có giá trị tới một vạn kim tệ, nhiều gấp vài lần cái tui kim tệ hắc ném đi kia. Có lẽ cả đời này chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy, ánh mắt lộ lộ sự phấn khích.

Thế nhưng chần chờ một lát sau, hắc cũng không thò tay lấy số tiền ấy, ngược lại còn lăm lét nhìn hắc y nhân, cơ hồ như muốn nói rồi lại thôi.

Hắc y nhân khẽ cười một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Thế nào? Chê ít sao?

- Không phải...

Dong binh trẻ rụt rè nói:

- Chỉ có điều, tiên sinh... Tiểu nhân, có câu nói, không biết có nên nói hay không...

Hắc y nhân như cười như không nói:

- Muốn nói thì nói đi, không có cái gì nên hay không nên cả.

Không Biết phải mất đi bao nhiêu sức lực, gã dong Binh trẻ mới cắn răng nói:

- Tiểu nhân tuy không có nhãn lực gì, nhưng lại vẫn có thể nhìn ra, tiên sinh tất nhiên không phải người tầm thường. Vì vậy, tiểu nhân không cần số tiền này. Chỉ muốn xin tiên sinh cho một cơ hội, để ta đi theo làm tay chân cho ngài!

Hắc y nhân khẽ cười một tiếng, nói:

- Người cảm thấy điểm nào của ta không giống người bình thường?

- Tuy rằng không biết tiên sinh định làm gì, nhưng có thể tùy ý quảng một quyển vài nghìn kim tệ ra như vậy. Đâu phải người bình thường có thể làm được?

Dong binh trẻ lí nhí nói:

- Huống hồ, ta có thể nhìn ra tiên sinh có ý đồ gì. Cho dù thế nào, tiểu nhân cũng là Địa Đầu Xà của Huyết Lang trấn này, nếu có tiểu nhân giúp đỡ, cho dù tiên sinh muốn làm gì, chắc chắn sẽ dễ như trở bàn tay!

- Người đang uy hiếp ta sao?

Hắc Y nhân cơ hồ cười lạnh một tiếng.

- Làm người nên biết điểm dừng. Cảm lấy số tiền này rồi biến mất khỏi Huyết Lang trấn này mà cao bay xa chạy.... Nếu ta còn gặp lại ngươi ở Huyết Lang trấn này thì.....

Dong binh trẻ bần rùn cả người, cầm lấy mai hắc kim sau đó nhanh như thỏ mau chóng rời đi. Với số tiền này thì hẳn có thể cả đời không lo không nghĩ tìm một địa phương an ổn làm phú ông. Hắc chỉ ôm chút cơ may bám lấy người thần bí kia mà thôi.

Nhìn dong binh trẻ tuổi tháo chạy rồi đi, hắc y nhân nhìn tới đám hỗn độn truy tìm bán đồ kia nở nụ cười gần thân hình cũng động biến mất trong màn đêm của con hẻm.

.....

- Chìm chết vì mối, người chết vì tiền.... Đem cái miếng ngọt ném ra thì những kẻ khác sẽ điên cuồng lao tới...

Cơ Huyền thong thả nằm trên giường êm phiêu đẳng cảm thán.

- Nhưng cũng phải cảm ơn tên Âm Kiệt này. Không nghĩ tới thay vì biến “tàng bảo” này là của riêng thì hẳn lại lợi dụng nó làm mồi câu thu hút những khác đến như một địa điểm du lịch, đây quả thực là con cáo già lỗi đời.

- Tinh. Cáo già như nhau thôi.

Hệ thống không chịu được nói móc Cơ Huyền một câu.

Cơ Huyền cũng đối với nó hừ lạnh. Khoanh chân vào tiếp tục tu luyện.

.....

Đến khi Cơ Huyền kết thúc tu luyện thì đã qua một ngày một đêm, vừa vãn ánh mặt trời chiếu tới đỉnh đầu. Cậu xuống giường duỗi eo lưng, ngáp ngủ một cái thật dài, mắt mờ màng dần khôi phục tỉnh minh. Cậu biến ảo một chút kí ức trở lại thành một kẻ vô cùng phổ thông, đây là một kĩ năng Cơ Huyền sáng tạo ra.

Cậu bước xuống lầu dưới, rời khỏi khách sạn. Khoác một thân hắc bào đi trong con đường rộng lớn này, nhìn những món đồ được bày bán trên đường với những lời mời chào nồng nhiệt. Chuyển ngoặt ở phía cuối con đường, một quảng trường nhỏ cũng khá rộng rãi hiện ra trong mắt Cơ Huyền.

Ở vị trí trung tâm quảng trường có một bục đài cao bằng nửa người, phía trên có một nữ tử có chút tư thái đang bung một hộp đồ. Người giới thiệu đang lớn tiếng nói, còn dưới bục đài, ánh mắt của các dong binh nhìn lên trên bục không biết đang nhìn nữ nhân hay nhìn vật phẩm.

Nhìn trường đấu giá chỉ có một bục đài, ngay cả một chiếc ghế cũng không có, Cơ Huyền trong lòng chỉ có thể cười khổ một tiếng, hôm nay cũng coi như cậu được mở rộng tầm nhìn rồi.

Quét mắt nhìn quanh, Cơ Huyền lờ mờ có thể cảm nhận được, có vài luồng khí tức cường hãn thấp thoáng bao phủ trên quảng trường này, chắc rằng chính là hộ vệ của trường đấu giá này rồi, chẳng trách đám dong binh trước giờ đều vô pháp vô thiên lại có thể đành lòng đứng bên dưới bục đài đấu giá.

Lúc này nữ tử khẽ vỗ tay, rất nhanh lại có hai thị nữ bung một đĩa ngọc chậm chậm bước tới trước mặt nàng. Nữ tử này cười khanh khách một tiếng, đột nhiên khẽ vung tay, xé một thứ trên đĩa ngọc ấy ra. Ngay lập tức, một quyền trục cổ xưa xuất hiện trong mắt của mọi người, khiến tất cả mọi người đều nín thở.

- Chư vị... Chư vị... Thứ lần này là một trong những món hàng tốt hôm nay chúng ta kiếm được... Một công pháp Huyền giai sơ cấp, là một vị thiếu gia quý tộc nghe nói gia đạo sa sút nên phải bán ra.

Nữ tử khẽ cười, đợi đến lúc ánh mắt của mọi người dồn vào nàng, nàng mới dùng giọng nói lạnh lạnh đây mị hoặc của mình nói:

- Vì vậy nếu có người có hứng thú với nó, xin tùy tiện đấu giá đi... Chỉ có điều ta có thể nói cho mọi người biết một bí mật... Bản thân ta đối với thứ này cũng rất có hứng thú! Vậy thì bắt đầu đi! Giá khởi đầu! Một vạn kim tệ!

- Xuy!

Một âm thanh như hít phải khí lạnh vang lên, con số một vạn kim tệ đối với rất nhiều người mà nói, cũng là số tiền mà cả đời này họ cũng không tích góp được.

Những dong binh vốn dĩ còn cao ngạo, ngay lập tức đã như không còn sức. Chỉ có nữ nhân trên đài liếc mắt nhìn về một góc ở dưới bục đài.

Cơ Huyền thuận thế nhìn qua, chỉ thấy trên mấy chiếc ghế hiểm hoi, lần lượt đang ngồi mấy người trông vẻ mặt đầy sát khí. Đằng sau những người này đều có một số dong binh đang đứng, nhìn từ huy chương trên ngực họ, những người này thuộc về những trận doanh khác nhau!

Nhìn cái trấn này không ra sao nhưng bên trong chứa đựng những kẻ không tệ. Quả nhiên tên Âm Kiệt này có chút ý tứ, đem các dong binh lớn kéo lại

trong cái trấn này vừa vắn đem người của bọn chúng kiểm lời cho mình. Liếc qua trận doanh của mấy dong binh Cơ Huyền thâm nghĩ.

- Hai vạn!

Đúng lúc này, trong đám người ấy, một giọng nói đột ngột vang lên, người lên tiếng là một trung niên tráng hán đeo ký hiệu đầu sư tử trên ngực.

Đối diện hắn, một nữ nhân chừng bốn, năm mươi tuổi, ăn mặc vô cùng thanh tao chậm rãi đưa một nụ hôn gió, tiếng cười khanh khách khiến người khác tê dại rồi nói:

- Ai da, Thiết Sư Đoàn trưởng đúng là quyết đoán, vừa lên tiếng đã là một vạn ba. Xem ra chuyện làm ăn của Sư Đầu Dong binh đoàn gần đây không tồi mà... Chỉ có điều, Thiết Sư Đoàn trưởng, người sẽ không cho rằng như vậy thì có thể thắng chứ?

Nam nhân được gọi là Thiết Sư cười lạnh một tiếng, nói:

- Âu Phụng Nương, muốn ra giá thì cứ ra giá đi, đâu cần nhiều lời như vậy... Người không phải muốn tuyên con rể chứ, bằng không lão tử có thể nói chuyện với người vài câu!

- Ai da ôi.

Nữ nhân được gọi là Âu Phụng Nương đánh mắt nhìn mê muội:

- Ta nói Tiểu Thiết Sư, nếu người muốn làm binh chiêu mộ của lão nương, lão nương còn có thể suy nghĩ, nhưng muốn làm con rể của ta, người còn chưa đủ tư cách!

Nói rồi, bà vỗ tay, nhàn nhạt nói:

- Chúng ta không keo kiệt như Tiểu Thiết Sư, như vậy đi... Chúng ta chỉ ra ba vạn kim tệ thế nào?

Nữ nhân trên bục đài mỉm cười khẽ gật đầu, đã cao giọng nói:

- Ba vạn kim tệ! Còn có ai muốn trả giá không?

- Ba vạn hai!

- Bốn vạn!

Bốp! Thiết Sư đập mạnh tay vào chiếc bàn bên cạnh, khiến chiếc bàn gỗ bị nát bươm, hắn trừng mắt nhìn Âu Phụng Nương rồi lạnh lùng nói:

- Người được lắm! Thứ này của người rồi! Chúng ta đi!

Dứt lời, Thiết Sư đã đứng bật dậy, rồi bước ra bên ngoài, mười mấy dong binh theo sau hắn cũng nhanh chóng bước đi.

Dong binh phía sau Âu Phụng Nương đều giật dử nhìn theo, hiển nhiên đã bị câu nói cuối cùng làm cho tức giận.

Nữ tử trên bục đài đối với Đấu kỹ Huyền Vũ Cao cấp này có thể chỉ có thể bán ra giá tiền này, hiển nhiên không phải quá hài lòng. Nàng lớn tiếng hỏi một hồi, nhưng vẫn không có ai thêm giá, cuối cùng chỉ có thể bất lực đưa quyền trục đó đến tay nàng ta.

Sau đó những vật phẩm khác cũng lên nhanh chóng, nhưng có vẻ như quyền Huyền cấp sơ giai đã là món hàng cao đẳng nhất ở đây rồi. Cơ Huyền vốn chả hi vọng ở cái nơi này kiếm được món đồ ra hồn gì, nên cậu nhanh chóng đứng dậy tính rời đi. Nhưng nhanh chóng bị chứng lại, ánh mắt Cơ Huyền nhìn chằm chằm hộp ngọc đang được thị nữ đưa lên kia

- Được rồi, chừ vị, thời gian cũng muộn rồi, ta nghĩ giờ đã đến một trong các mục chính của chúng ta ngày hôm nay.

Dưới ánh mắt chăm chú của rất nhiều người, nữ tử khẽ cười vươn tay ra ấn lên chiếc hộp. Lập tức bốn phía của chiếc hộp tách ra, một luồng năng lượng thiên địa vừa mạnh mẽ vừa nồng nặc xông ra khiến mọi người phải giật mình. một trận quang mang vàng óng đến chói mắt, khiến người khác phải nheo mắt lại.

Mọi người thứ đang nổi trên không trung, là một quả nhìn như trong suốt, năng lượng bên trong loại quả này khiến người khác phải mê đắm, nhưng thân quả như thủy tinh, lại lộ ra mấy phân khác lạ.

- Vật này được gọi là Tinh Vân Quả, là một thứ thần kỳ được trời sinh đất dưỡng, ngoài việc có thể tăng cường huyết khí, tu bổ đấu khí ra, nếu may mắn người hấp thụ còn có thể tăng hai tới ba tinh thực lực thậm chí còn có thể bứt phá rào cản ngăn cách thực lực của bản thân đã lâu.

Lời giải thích vừa dứt, những thủ lĩnh của các dong binh đoàn, mắt ai nấy đều sáng trưng rõ ràng là họ biết rất rõ giá trị của vật này.

Nữ tử thấy ánh mắt hưng dử của đám dong binh kia nhìn tới hộp ngọc thì cười duyên công bố:

- Giá khởi điểm của vật này là 5 vạn kim tệ.

- 6 vạn.

- 8 vạn.

Gần như trong chớp mắt giá của Tinh Vân Quả này được đẩy lên cao ngút trời. Mà những kẻ hét giá không phải là dong binh bình thường mà là những người dường như là Đoàn trưởng của dong binh đoàn.

Ánh mắt Cơ Huyền trở nên vô cùng nóng bỏng liếc tới Tinh Vân Quả kia, là luyện được sư Cơ Huyền so với đám người càng thêm hiểu rõ giá trị của vật này.... Điều đặc biệt nhất của Tinh Vân Quả năng lượng bên trong Tinh Vân Quả này có thể đem các bệnh ẩn trong nội thể quét sạch. Dù là ngoại thương, nội thương hay linh hồn bị tổn thương đều có thể tiêu trừ. Bằng bất cứ giá nào cũng phải đoạt được nó về tay.

- Hừ.

Theo tiếng hừ, linh hồn lực trong thoáng chốc bao trùm lên cả cái quảng trường. Linh hồn lực đem theo uy áp nặng trĩu đè nén lên những kẻ đứng ở đây. Vốn đang điên cuồng trả giá thì thoáng cái im bật, đặc biệt là các dong binh đoàn trưởng trên trán liên tục ứa mồ hôi lạnh, đầu khí đình trệ làm bọn hân hô hấp càng trở nên khó khăn. Một vài kẻ thực lực yếu trực tiếp thổ huyết không tự chủ được mà gục xuống sàn.

Những kẻ có thực lực mạnh nhất ánh mắt khó khăn đảo về cùng một vị trí, mà vị trí này chính là nơi Cơ Huyền vẫn đang thông thả đứng đó. Các dong binh đều bị uy áp đè tới mặt đất vậy mà chỉ có một người thông thả, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra. Điều bọn chúng đoán không ra là vì sao một kẻ như vậy lại xuất hiện ở cái trấn nhỏ này.

Không thèm liếc tới những kẻ đang bị ép tới chết vật kia, Cơ Huyền vẫn cảm nhận được ở một nơi ẩn có vài luồng khí tức xuất hiện như muốn cảnh cáo. Cơ Huyền không nề nang linh hồn lực như sóng biển cuồng bạo ép vào trong không khí kiến không gian cũng gợn sóng. Gợn sóng lan tỏa rồi mờ hồ đánh vỡ các luồng khí tức vừa xuất hiện kia một cách dễ dàng.

Sau một chén trà, không còn luồng khí tức nào xuất hiện nữa Cơ Huyền mới dời chú ý lên đài. Cậu biến giọng nói trở nên già nua:

- Tinh Vân Quả này lão phu rất hứng thú.... Ta ra năm mươi vạn kim tệ.... Nếu các người có thể ra nhiều hơn thì ta xin rút lui.

Nghe lời này của Cơ Huyền cảm thấy đám người mừng trong lòng dè dặt, nhưng không ai có thể phản đối vì chặt vật đối phó với uy áp của Cơ Huyền. Lùi một vạn bước mà nói cho dù bọn hân có thể nói cũng không dám nói, ai ngại mình sống lâu mà nuốt râu hùm.

Không ai đáp lại, chính xác là không ai có thể đáp lại. Cơ Huyền tự mình chỉ đạo, từ tay bắn ra một mai hoàng kim kim tệ lên trên bục, còn tay khác hấp lực mạnh mẽ đem Thanh Vân Quả thu vào trong tay, cậu cẩn thận đem ngọc nạm ra cất giữ.

- Trong đó có năm mươi vạn kim tệ hoàn toàn không thiếu của các người. Lão phu hiện tại còn có việc đi trước đây.

Nói xong lời đó Cơ Huyền nghênh ngang rời đi trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Khôi phục

Huyết Lang trấn.

Một gã thanh niên thoát nhìn vô cùng trẻ trung, nhưng khí tức âm lãnh phát ra trên người hân khiến người khác phải rùng mình. Khuôn mặt hân nhăn lại, khẽ gõ ngón tay lên bàn không biết đang suy tính gì.

- Âm Kiệt có tìm ra được thân phận của kẻ mua Tinh Vân quả là gì không?

Bỗng một giọng nói thanh nhã vang lên từ trong phòng. Âm Kiệt giật mình quay đầu lại thì thấy tại căn phòng lúc này xuất hiện thêm một nữ nhân. Nữ tử đó chỉ là đứng tùy ý ở đó, nhưng nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì sẽ không có người nào nghĩ lại có người đứng ở đó.

Sự xuất hiện của cô ta khiến Âm Kiệt vội vã cúi người:

- Trường chủ... tạm thời ta vẫn chưa nhìn ra thân phận của người đó.... Nhưng theo lời kể lại có lẽ kẻ này là một Đấu Vương thực lực không thấp.

Nữ nhân được gọi là trường chủ kia quay người lại, lúc này người ta mới nhìn rõ được gương mặt của cô ta. Rất bình thường, thuộc loại đứng giữa một đám người thì người khác không thể nhớ. Nhưng khí chất thì vô cùng cao nhã, cùng với dung mạo bình thường của mình tạo nên một cảm giác mâu thuẫn kỳ lạ.

- Kẻ bí ẩn không lộ danh tính như thế chắc là có điều gì giấu diếm

Âm Kiệt nghĩ cái gì đó đột nhiên sắc mặt biến đổi giọng áp ứng nói:

- Không lẽ “nó” đã bị lộ rồi sao? “Bọn hần” đánh hơi được nên phái người đến tranh đoạt với chúng ta... Nếu vậy thì chúng ta phải làm gì tiếp đây trường chủ?

Trường chủ nghe lời của Âm Kiệt sắc mặt cũng nhất thời biến ảo, nhưng nhanh chóng áp chế lại, giọng nói vô cảm:

- Không có khả năng, nếu bọn chúng sớm biết chắc chắn không chỉ phái ra một Đẩu Vương. Tên này có lẽ trùng hợp xuất hiện ở đây thôi. Hơn nữa từ việc hần cướp lấy Tinh Vân quả chắc hẳn đã bị trọng thương nên mới gấp gáp đoạt quả rồi bỏ đi. Có điều chưa biết chừng lúc nào đó hẳn sẽ gây cản trở lớn với kế hoạch của chúng ta... Vì thế hãy phái người đi kiểm tra rõ về con người này.

- Vâng!

Âm Kiệt vội đáp lời.

- Còn nữa, sai người đi tổng bộ triệu gọi thêm nhân thủ. Đề an toàn, sai mấy gương mặt mới đi! Lần này “nó” chắc chắn phải vào tay chúng ta, nếu không chúng ta cũng rắc rối đây... Còn về phía kẻ thần bí kia, ta sẽ phái kẻ khác có thực lực kiểm tra.

Nói rồi trường chủ đứng dậy, ánh mắt chuyển sang chỗ miếng ngọc, cười lạnh rồi bóng hình lóe lên một cái biến mất.

Khi trường chủ biến mất rồi Âm Kiệt mới thở ra, khẽ vỗ tay:

- Người đâu!

.....

Sau khi rời khỏi chỗ bán đấu giá, Cơ Huyền triệu hoán Huyền Dực lao khỏi Huyết Lang trần đầm thẳng tới dãy sơn mạch trùng điệp kia. Vừa vận trong khi cậu đi “săn dê” tìm được mấy hang động có thể ẩn nấp được dùng để sử dụng trong các trường hợp này.

Bay trong dãy sơn mạch trùng điệp này Cơ Huyền cuối cùng dừng lại một ngọn núi cao như chạm tới trời, trên toàn thân dãy núi bao phủ bởi vô số loại dây leo to như bắp đùi một người trưởng thành cường tráng, phủ từ đỉnh núi tới chân núi. Đáng sợ là đám dây leo như có linh trí, hễ dao động đầu khí hay hơi thở thì chúng lập tức tấn công, lao tới con mồi siết chặt tới tử vong.

Cơ Huyền thở một hơi rồi ngưng khí, đầu khí vốn đen tuyền này hóa thành thanh mộc đầu khí. Cậu chậm chậm đáp xuống một hang động trên ngọn núi này. Kì diệu thay các dây leo cảm nhận Cơ Huyền lao xuống chỉ động đậy một chút rồi yên tĩnh trở lại.

Cơ Huyền đáp xuống hang động thì đi sâu vào bên trong. Đến tận cùng của hang động thì cậu dừng lại, ngón tay bắn ra một đóa hỏa diễm vàng cam thấp sáng hang động này. Nhìn thấy không còn dây leo nữa Cơ Huyền mới tản đi đầu khí thanh mộc trên cơ thể, tìm một mòm đá bằng ngồi xuống. Không kìm nén được Cơ Huyền chửi thề:

- Hết hồn, không nghĩ trong cái trần nhỏ như vậy còn có tồn tại Đẩu Hoàng, đúng là cái hồ to mà.

Vốn Cơ Huyền không tính rời khỏi Huyết Lang trần nhưng khoảng khắc cậu thu hồi Tinh Vân quả thì linh hồn lực ba động liên hồi, cảnh báo một kẻ thù mạnh mẽ đang ẩn nấp ở đó khiến Cơ Huyền vội vàng thúc dục đầu khí liều lĩnh bay đi.

Với thực lực toàn thịnh Cơ Huyền không sợ Đẩu Hoàng nhưng ưu tiên hiện tại là chữa thương, phục dụng được Tinh Vân quả thì dưới cậu thực không sợ bỏ con thắng nào kể cả Đẩu Tông... Đùa đấy, dù hội phục lại thì gặp Đẩu Tông cậu vẫn chạy thôi. Dù không phải Đẩu Tông nào cũng quý dị như Hồn Điện, có điều cậu không đảm bảo lần nào cũng thắng được suýt soát như vậy.

- May ở đây bao trùm bởi Tịch Diệt Đẳng không lồ... Hắc dù đối phương có lợi hại thế nào cũng không thể xông vào đây được.

An tâm với hàng phòng hộ tuyệt đối bên ngoài, lấy ra hộp ngọc chứa đựng Tinh Vân quả. Không chút do dự Cơ Huyền đem Tinh Vân quả trực tiếp hấp thụ. Cùng với việc này, toàn thân Cơ Huyền chấn động sau đó, hai tay nhanh chóng ngưng kết thành trạng thái tu luyện, nhắm mắt tiềm tu.

Tinh Vân quả vừa nhập khẩu, Cơ Huyền cảm thấy các kinh mạch trong người đều chấn động sau đó, từ đan điền khí hải đến da thịt trong cơ thể, đều có chút cảm giác đau đớn. Giống như trên cơ thể có hàng ngàn con kiến đang cắn xé.

Tâm pháp Hồn Nguyên Thông Thiên quyết nhanh chóng vận chuyển trong nội thể của Cơ Huyền, ấn ký trong tay đã biến đổi vài lần đem đoàn năng lượng của Tinh Vân quả đang bộc phát kia cắn nuốt dần dần.

Sau một khoảng thời gian ngắn, Cơ Huyền mở trừng mắt, đầu khí hắc ám phủ cái thiên địa bao trùm lên toàn bộ không gian này, cả tia hỏa diễm vàng quang cũng bị hắc khí bao trùm không thể duy trì nữa và tan biến trong hư không.

Từ màn sương hắc ám vang vọng lên tiếng cười khiến người ta không thoải mái, tiếng cười dài cuối cùng cũng kết thúc và theo đó là màn sương hắc ám cũng từ từ co lại trong cơ thể Cơ Huyền cuối cùng Cơ Huyền xuất hiện. Lúc này cậu tràn đầy sức sống, đầu khí hư ảo ngập mờ quanh thân thể khác hẳn lúc trước, đây là dấu hiệu của sự hồi phục... Cơ Huyền đã hoàn toàn hồi phục tới đỉnh phong.

- Quả nhiên là thứ tốt, nếu không có Tinh Vân quả này mình chắc phải tốn một thời gian dài buồn chán mới hồi phục.

Cảm nhận đầu khí như biển liên tục vận chuyển, tưới thuận nhục thân thì Cơ Huyền vô cùng hai lòng. Hiện tại cậu đã khôi phục tới Đẩu Vương ngũ tinh, thêm bí pháp vào thì Đẩu Hoàng cũng không phải đối thủ của mình. Nhờ tới nhân vật bí ẩn nấp trong Huyết Lang trấn trong lòng hiện tại tràn ngập tự tin, dù kẻ đó có tìm tới thì cậu cũng không sợ.

Cơ Huyền đứng dậy, đầu khí mặc hệ vận chuyển bao bọc toàn thân che đầy khí tức hoàn mỹ rồi tiến ra bên ngoài.

Nhìn bầu trời Cơ Huyền cảm thấy thật vui vẻ, đại khái vì tâm trạng cậu vui vẻ nên nhìn gì cũng trở nên thuận mắt. Ngắm nghía bầu trời chán rồi Cơ Huyền mới đảo ánh mắt tới vài nơi trong khu rừng rộng lớn trước mặt mình. Nở nụ cười tươi rồi nói:

- Chắc, không nghĩ các người có thể đánh hơi đến đây. Đúng là làm người khác kinh ngạc. ... Hiện tại các tự xuất hiện hay để ta ép đây.

Không một tiếng động đáp lại, Cơ Huyền thở dài tính ra tay thì trong mảnh rừng đột ngột xuất hiện hai đạo hắc quang bắn tới. Một đạo bắn vào yết hầu, một đạo nhắm tới tim. ... Đồng thời từ trong rừng hai đạo hắc ảnh lập tức lao đi với tốc độ cực nhanh.

- Thế mới vui chứ.

Cơ Huyền cảm nhận được hai đạo hắc quang đánh tới mình thì nụ cười càng sâu. Không có ý định né tránh hai đòn tấn công này cậu vẫn đứng yên như pho tượng mặc cho hai đòn này đánh lên trên thân thể của mình.

- Keng... keng!

Hai đạo hắc quang đó va chạm với thân thể của Cơ Huyền thì lập tức vỡ nát thậm chí còn không tạo nổi một vết xước trên làn da mềm mại của cậu. Không vận đầu khí ngưng kháng và hoàn toàn là lực lượng thân thể đem hai đòn tập kích này đánh vỡ. Sau đó, Cơ Huyền triệu hoán hoàng ngọc chi điểm trên tay, tùy tiện đem nó tách ra làm lưỡng chủng hóa điểm. Cậu đem vô hình hóa điểm đẩy lên cao tới đỉnh đầu.

Vô hình hóa điểm bay lên cao, đột nhiên bùng phát nhiệt lượng vô cái thiên địa khiến Tiết diệt đằng đằng bám trên đỉnh núi cũng vội vàng co rút cách nó mười trượng. Theo vô hình hóa điểm bùng cháy thì một làn sóng vô hình trùng điệp lang tỏa khắp khu rừng, trong chớp mắt đã tiến tới phía hai đạo nhân ảnh đang chạy trốn.

- Aaaa!!!

Trong rừng phát ra tiếng kêu thê thảm, một tiếng, hai tiếng, Tất cả chỉ là một tiếng thét bất đồng vang lên rồi mau chóng tắt ngấm. Vì toàn bộ bọn họ đã bị thiêu thành tro bụi.

- Đúng là vận dụng năng lượng toàn thịnh của mình thật là thoải mái mà.

Một lần nữa cảm nhận được sự khôi phục của mình, Cơ Huyền lẩm bẩm:

- Nếu hồi phục rồi thì chắc mình nên đi tới Đế Đô của Lạc Nhận một phen. ... Chắc đám bài tầy của mình hiện tại đi ngủ đông hết rồi. ... Không biết có nên bắt vài ma thú đầu hoàng tạm dùng không ta.

- Tinh. Trước khi muốn bắt ma thú đầu hoàng thì kí chủ còn quên một điều gì đó không. Kí chủ không tính thôn phệ nốt đám vong hồn trong hắc giới tăng cường linh hồn lực của mình trước sao.

Hệ thống lên tiếng nhắc nhở Cơ Huyền.

Lúc này Cơ Huyền mới sực nhớ ra, lực loại toàn thân mới tìm được chiếc nhẫn cổ không tầm thường này. Cậu quyết định lại chạy lùi vào hang động hoàn thành nốt cái vụ này đã rồi tính sau.

.....

Trên bầu trời son mạch một đạo bóng đen bay trên trời vừa bay vừa lẩm bẩm quan sát bốn phía:

- Bà nó, cái dị lâm này còn quái dị hơn cả Ma thú son mạch của Gia Mã với Vạn Yêu Lâm của Xuất Vân.

Cơ Huyền mấy ngày nay theo dọc lộ tuyến của dãy son mạch này chọn con đường ngắn nhất tiến tới Lạc Nhận quốc, may mắn thay với kẻ mù đường như cậu thì đã rèn được khả năng đọc bản đồ. Có điều càng di chuyển thì Cơ Huyền phát hiện ra nơi này không giống như cậu nghĩ chút nào, thậm chí làm cậu cảm thấy lạnh gáy.

Trong son mạch này tồn tại vô số khe núi to lớn sâu vô tận, tại bên trong còn tràn ngập khói xám quanh năm suốt tháng mặt trời cũng không xuyên qua được, thậm chí còn có cổ mộc chọc trời, bụi gai khắp nơi, vô số ma thú ẩn hiện trong rừng. Thiên địa hơi âm u tràn ngập sương khói nhạt, giữa rừng núi từng tiếng thú rống hoặc lãnh lót, hoặc hung tợn, hoặc trầm thấp vang lên khiến cõi trời đất này không yên tĩnh.

Sơ ra thì cái Huyết Lang trấn đó chỉ cấm ở rìa bên ngoài cùng, nơi giao thương của các thành trì chứ vốn không hề đã động được mạch đi tới đế quốc. Nhưng Âm Kịet của trấn nhỏ đó dựa vào vốn hiểu biết của mình về dị lâm này hơn rồi mở ra kinh doanh Huyết Lang trấn kiếm nguồn lợi lớn, thêm có kẻ

sau lưng giờ trở quý khiến trán nhỏ không có tới mỏng cường giả đó vẫn tồn tại tới giờ.

Cơ Huyền triển khai tốc độ không phải rất nhanh vì cậu phải vừa đọc bản đồ và xác định đúng lộ tuyến, vì cái nơi trời đánh này có một làn sương mù quái dị vô cùng, linh hồn vào đây cũng như bị bó lại dù linh hồn lực của Cơ Huyền cường hãn nhưng vào trong đây chỉ phát huy được chưa đầy hai phần ba thực lực bình thường.

Càng tiến sâu vào trong Cơ Huyền cảm thấy cái dây son mạch quý này có tính áp chế nhất định đối với luyện dược sư, sự áp chế này làm Cơ Huyền vô cùng khó chịu không thể phát tiết. May mắn thay đường mà Cơ Huyền chọn đường như cũng vòng qua địa bàn của các ma thú cấp thấp.

Thế nên cậu nở ra một nụ cười vô cùng bí ối... Đầu khí mạnh mẽ lưu chuyển quanh thân. Cả người hóa thành một đạo tàn quang lao tới địa bàn của các ma thú kia mặc sức tung hoành.

Trong dây son cốc này vang lên những tiếng kêu thảm thiết của vô vàn ma thú vang vọng tới vài dặm. Chỉ vài ngày mà Cơ Huyền đem vài sào huyết của tam cấp hay tứ cấp ma thú dọn sạch. Thu hoạch được không ít đồ. Đa số không có tác dụng gì, nhưng hết tiền bản đi cũng kiếm được chút đỉnh.

Đáng thương những con ma thú xấu số gặp phải Cơ Huyền, chính vì điều này khiến cho đám ma thú ở nơi đây rèn luyện được một cảm giác vô cùng mạnh mẽ, phạm là nơi nào mà Cơ Huyền đi tới thì tất cả sào huyết ma thú ở đó nhanh chóng giải tán, đám ma thú cúp đuôi chạy hết.

Ngược lại phạm là Cơ Huyền cảm nhận được sào huyết của lũ ma thú lục giai thì cũng tự biết giác, bản thân mình đi đường khác. Thật sự Cơ Huyền rất có giác ngộ của một kẻ mạnh được yếu thua, điều đáng thần phục hơn là cậu không hề cảm thấy xấu hổ vì hành động của mình, ngược lại mặt càng ngày càng dày.

.....

Cứ thế mà ba ngày trôi qua, Cơ Huyền đã tiến tới phần tiếp giáp của khu vực sâu nhất của dây son mạch. Cậu đứng trên một cành cây cau mây nhìn về phía vùng núi mây bao phủ kia:

- Nơi này khác với những nơi đã qua, có không ít ma thú cấp cao chiếm cứ xem ra có gì đó đặc biệt ở đây.... Đợi khi nào có cơ hội thì quay lại đây xem xét.... Bây giờ đành đi đường vòng vậy.

Ngồi trên cành cây cao lấy ra một tấm bản đồ da dê tìm hướng đi đột nhiên từ sâu rừng vang lên một tiếng nổ. Tiếng nổ và sóng đầu khí ác liệt khiến Cơ Huyền có chút nhúm mày.

- Luồng khí tức này nhất định là do Đấu Hoàng cường giả ra tay... Không ngờ ở nơi này cũng có người đến... Hơn nữa, cũng không phải chỉ có một người!

Cơ Huyền cảm thấy một mớ phiền phức lớn đang tiến tới đầu mình, cậu vội vàng nhảy xuống dưới mặt đất, thân pháp nhanh chóng đi tới hướng ngược lại của vụ nổ. Trong ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Đám người thần bí

Cơ Huyền một đường treo đèn leo lét, xuyên qua rừng cây, nhanh nhẹn như con báo, chốc lát sau đã lao nhanh hơn mười dặm. Cuối cùng Cơ Huyền dừng lại, rồi đứng lên tán cây của một cây đại thụ sắc mặt trầm xuống:

- Xem ra vùng này không đâm vào cũng phải đâm vào rồi.

Đột nhiên có hai bóng người vụt đến trước mặt Cơ Huyền dường như chúng đã sớm biết ở đây có người, tốc độ trên không trung hơi chậm lại rồi nhanh chóng lao xuống.

- Ha ha... ta đã nói trong khu rừng này lúc nào lại xuất hiện khí tức lạ. Quả nhiên là có khách quý!

Hai bóng người lớn dần, cùng với tràng cười dài, vô số đầu khí tạo nên một cảm giác làm rung chuyển cả khu rừng! Họ hạ thấp xuống hai bên trái phải tạo thế hợp vây chặn đường của Cơ Huyền. Đồng thời với khi đáp xuống khí thế mạnh mẽ tỏa ra từ người họ lan tỏa đường như khiến cho cả khu rừng phải chịu áp lực.

Hai kẻ này đều là Đấu Vương cường giả?! Mà từ khí tức trên người chúng có thể thấy đều có thực lực tứ hoặc ngũ tinh, thậm chí còn cao hơn.. Nhân vật có thể đâm chân cũng làm rung chuyển bất cứ thành phố nào lại xuất hiện một lúc đến hai người?!

Cơ Huyền hoàn toàn không sợ hai tên Đấu Vương, nếu thực sự chiến đấu cậu có thể dễ dàng giết bọn chúng, điều cậu thực sự quan tâm là kẻ khác. Ánh mắt Cơ Huyền dần rời khỏi hai Đấu Vương cường giả, nhanh chóng dừng lại ở phía trước mặt.

Theo ánh mắt của Cơ Huyền một dáng người duyên dáng xuất hiện trong hư không, đôi cánh băng diễm tuyệt đẹp xuất hiện trước mặt cậu.

Một nữ nhân thân hình thon thả, mặc một chiếc váy dài trắng muốt, gương mặt không có gì đặc biệt, đây chính là người được Âm Kiệt gọi là đường chủ. Cơ Huyền đối với nàng phi thường chú ý, không phải dung mạo của nàng mà từ trên người nàng cậu nhận ra thực lực của nàng chính là Đẩu Hoàng cường giả chân chính.

Một Đẩu Hoàng hai Đẩu Vương cao giai... trận doanh khiến Cơ Huyền có chút ngạc nhiên. Dù là Gia Mã đế quốc thì cũng chỉ có những kẻ trước năm trong thập đại cường giả mới là Đẩu Hoàng, hơn nữa mỗi Đẩu Hoàng còn đại biểu cho các thế lực riêng biệt.

Vậy thì tính ra Lạc Nhạn đế quốc này một lần xuất thủ đem ra nhiều cường giả như vậy thì đám người này đều là đại diện cho các thế lực lớn, có lẽ là gia tộc, tông phái hay là hoàng gia rồi. Xem ra lần này trong sơn mạch xuất hiện thứ gì đó tốt!

- Hôm nay không biết có gió gì thổi... Bình thường ở đế quốc Lạc Nhan khó mà gặp được một cường giả, vậy mà hôm nay lại gặp được nhiều thế này.

Cơ Huyền nhìn đám người vẫn đang phiêu phù trên hư không kia cười là giả nói.

- Đâu ngạc nhiên hơn việc một Đẩu Vương trung giai niên kỷ mới khoảng hai mươi đột ngột xuất hiện tin này đúng là chấn động cả đế quốc Lạc Nhạn ấy chứ! Không biết người là đại công tử nhà nào vậy? Sao ta chưa từng gặp?

Nữ tử khẽ cười nói.

- Hay là nói các hạ là người của nước láng giềng tới thăm phù thi hợp hôn. Vậy danh nghĩa chủ nhà phải “chăm sóc” kĩ mới thể hiện lòng hiếu khách mới được.

- Không cần thiết. Ta chỉ là một kẻ dân dã không đáng nhắc tới sao mà dám để cô nương Đẩu Hoàng cao quý chăm sóc ta.

Thì ra là nữ nhân này. Trong Huyết Lang trấn Cơ Huyền cảm nhận được có kẻ dò xét mình, hơn nữa còn phái thuộc hạ đến tập kích cậu. Hiện này còn biết được thực lực chân chính của mình. Nữ nhân này quả nhiên không đơn giản chút nào.

- Hơn nữa có muốn chăm sóc ta dưới danh nghĩa chủ nhà cũng nên là hoàng thất của đế quốc Lạc Nhạn nói ra chứ... Các vị nói lời này có vẻ không phù hợp lắm... Hoặc giả nói các vị chính là người của hoàng thất... Vậy hoàng thất lại tiến tới nơi hoang vu này làm gì... Hay là nơi này có thứ gì đặc biệt.

Lời Cơ Huyền vừa dứt sắc mặt của ba người kia khẽ biến, vẻ giả bộ hơi cứng lại. Hai tên Đẩu Vương bên cạnh nữ nhân này nhìn nhau, ý nghĩ đồng nhất, đầu khí mơ hồ vận chuyển tùy thời động thủ.

Đây chỉ là lời nói tùy tiện của Cơ Huyền nhưng lọt vào tai của ba người kia thì chính là chọc đúng tim đen, quả nhiên đám người này thuộc hoàng thất đế quốc.

Băng diễm chi cánh tản mạn đầu khí lạnh lẽo, trút xuống phía rừng rậm bên dưới vị trí của Cơ Huyền. Khí lạnh vô hình đem rừng cây phía dưới hóa thành băng, nàng ta giọng điệu vô cảm nói:

- Vị huynh đệ nói đùa rồi. Làm tốt hình tượng đất nước là trách nhiệm của mỗi người... chỉ muốn giữ vị huynh đệ đây ở lại mấy ngày, đợi khi bọn ta xong việc thì vị huynh đệ muốn đi đâu cũng không ai cấm...

Cùng với cái hừ giọng lạnh lẽo cuối cùng, một khí thể linh hồn phát ra từ người nữ tử, lập tức áp đảo khí thế của hai Đẩu Vương cường giả kia phủ xuống Cơ Huyền, dưới áp lực đó mặt đất vốn bằng phẳng đột ngột nứt toác.

- Hắc, vậy là các vị muốn ép người rồi.

Cơ Huyền nhìn trận thế ba người này thì cười lạnh.

Nữ kia cũng không còn khách khí nữa lạnh lạnh lùng lùng hạ lệnh.

- Các hạ đã không muốn phối hợp thì đừng trách bọn ta ý đồng hiệp ít... Động thủ!

Đẩu Vương mà thôi chưa đến mức khiến nàng e sợ.

Theo mệnh lệnh người nữ tử kia hai Đẩu Vương bên cạnh bùng phát đầu khí bay thẳng tới phía Cơ Huyền. Còn nữ tử thì hai ngọc thủ chấp tay đứng nhìn, rõ ràng với thân phận của mình nàng không muốn ra tay lúc này.

- Nguyệt Thị Phục Linh!

Người có thân hình khá cao to đứng bên trái nói.

- Hoa Thị Hà Thiên!

Người già hơn bên phải cười lạnh lùng.

Sau khi nói tên mình xong hai người tăng tốc, hai tay vurun ra, một đạo năng lượng đầu khí đã lao về Cơ Huyền như vũ bão.

- Vừa Hoa vừa Nguyệt, có chút ý tứ mỹ cảnh. ... Nhưng hai lão già như các người thốt ra thì thật ớn lạnh.

Thấy hai Đấu Vương mang theo khí tức hủy diệt lao về phía mình Cơ Huyền không chút sợ hãi nào, còn mang theo vẻ cười lạnh bất cần đời.

Hai cánh tay của cậu đột nhiên bùng cháy lên hai đóa hỏa diễm màu vàng ngọc tuyệt đẹp, ngọn hỏa diễm hoàng ngọc kia lại đột nhiên chấn động lên, chọt song chường của Cơ Huyền bỗng nhiên lồi kéo phân ra thành hai loại hỏa diễm có màu sắc không hề giống nhau.

Hai luồng hỏa diễm, một là thanh sắc một lại là vô hình chi hỏa!

- Dị hỏa? Người luyện hóa hai loại dị hỏa.

Thời điểm ánh mắt dừng lại ở trên ngọn hỏa hai loại hỏa diễm kì dị kia thì sắc mặt nhất thời đại biến, âm thanh kinh hãi, bên nhọn vang lên.

- Động thủ! Giết hắn!

Theo tiếng quát của nữ tử hét ra, thân hình cũng trong nháy mắt đã thi triển ra, bằng hệ đầu khí bao hàm mọi khí tức đóng băng không bao lâu đã khiến trời đất như chuyển sang mùa đông lạnh giá! Ba người thành một hình bán tròn mà vây quanh lại, hướng về Cơ Huyền ở trung tâm mà bạo bắn ra.

Một gã đầu hoàng, hai gã đầu vương cao giai, đội hình mạnh mẽ như vậy, nhất thời trong cùng một lúc phát động công kích như vậy, mơ hồ hội tụ lại một chỗ khí thế hung hãn vô cùng, coi như nếu là tầm thường đầu hoàng cường giả, cũng sẽ có chút cảm thấy hô hấp hít thở không thông. ...

Bất quá Cơ Huyền là kẻ quái dị. Ngọn vô hình hỏa diễm trên tay Cơ Huyền bùng bập bùng vô số hồi ba động.

Lấy thực lực của Cơ Huyền mà triệu hoán tâm hỏa bị giới thì rõ ràng là không có khả năng trực tiếp đem đầu vương cường giả trực tiếp đốt thành tro tàn, thế nhưng khiến cho bọn họ tay chân luống cuống, đầu loạn một trận lại điều dễ dàng.

Mà chiến đấu của những cường giả này, chỉ cần trong đầu xuất hiện sự hỗn loạn thì đó lại là dấu hiệu quyết định sự then chốt của thắng bại.

Theo ba động của Văn Lạc Tâm Viêm truyền ra, ba đạo thân ảnh bạo bắn tới kia, lại đột ngột dừng lại, sắc mặt đỏ lên, đầu khí cả người bởi vì trở tay không kịp mà trở nên hỗn loạn, đầu khí trong cơ thể liều mạng vận chuyển, đề cái tâm hỏa không hề có dự liệu trước đó mà xuất hiện trong cơ thể xuống.

Nữ tử kia cảm thấy không ổn liền, ăng dầm mạnh chân vào hư không, từ hư không hàn khí thiên địa hội tụ biến thành một chiếc băng tinh thiên luân dài tới vài trượng đâm tới phía Cơ Huyền vừa vận che trước mặt Nguyệt Hoa song lão.

Băng tinh xé không leo về phía mình, Cơ Huyền nhếch môi cười. Hai đóa dị hỏa vốn ở trong tay đột ngột tiêu thất thay vào đó là một thanh hắc kiếm đầy huyết văn, đầu khí bao trùm thanh hắc kiếm, thân hình linh động không nhanh không chậm hắc kiếm chém thành một đường không hề hoa lệ, chỉ chứa đầy sát khí đánh tới băng tinh thiên luân.

- Uỳnh

Một tiếng nổ vang trời, bị chấn động vài lần, lớp băng tinh nhanh chóng vỡ tan, lớp sương mù cũng đồng thời biến mất, chỉ còn lại dư âm của đầu khí vẫn còn chấn động trong không khí.

Sau khi băng tinh bị hóa giải, Nguyệt Hoa song lão vốn đã nhân cơ hội ngắn ngủi đó áp chế tâm hỏa lại mạnh mẽ như sao băng lao về Cơ Huyền. Đầu khí cũng không ngừng khu động làm nên vô số các lưỡi đao đầu khí. Liên tiếp các lưỡi đầu khí này tạo nên một cơn bão đầu khí đổ về Cơ Huyền.

Khi các lưỡi đao đầu khí đó chuẩn bị va chạm tới thân thể Cơ Huyền thì ngân sắc quang mang phía trên bàn chân hiện ra, thân hình hơi run lên, sau đó như quỷ mị biến mất tại chỗ.

- Xùy.

Một tiếng xé gió nhàn nhạt vang lên, Nguyệt lão khuôn mặt vốn đang kinh ngạc thì cả người bỗng nhiên phát lạnh lên, hoảng sợ quay đầu lại, chỉ thấy trước mắt có một đạo hắc tuyến mơ hồ đang bạo phóng mà tới.

- Thịnh thịnh!

Một trường kiếm màu đen to lớn cắt qua không khí, kinh phong tràn đầy tinh huyết khuyết người khác lạnh mình ừ ừ kéo đến chém xuống, nhìn cỗ thanh thế này, nếu là bị trúng đòn thì tên vị Nguyệt lão có thân thể cường tráng này chỉ sợ cũng chỉ có nước trọng thương.

Thời khắc sinh tử Nguyệt Lão này lại thể hiện ra được kinh nghiệm chiến đấu phong phú cùng với sự nhạy cảm của mình, triệu hoán yêu đao trong tay mạnh mẽ vung lên, đao phong sắc bén vô cùng, thậm chí ngay cả không khí trong thời khắc này cũng bị cắt mở bình thường.

- Keng!

Trường kiếm hắc sắc bổ xuống, chém một đường thật thật mạnh ở phía trên yêu đao, kinh lực vô cùng mạnh mẽ bạo ra, dưới lực công kích cường hãn như vậy, Nguyệt lão thân hình chấn động mạnh mẽ, huyết khí nhộn nhạo phun ngum máu tươi. Hắc kiếm không chút dừng lại gọt xuyên qua thanh yêu đao chém xuống thân thể của Nguyệt lão.

Nguyệt lão cảm nhận tử vong cận kề, không chút do dự thân hình bật lùi lại bắn xuống dưới khu rừng. Rơi xuống khu rừng hai chân lão mềm nhũn, hai đầu gối mạnh mẽ quỳ xuống sàn đất cứng, làm chấn động khe nứt như mạng nhện lan tỏa ra.

Không để cho bọn họ thở dốc, tiếng phá gió lại là lần thứ hai vang lên, thân hình Cơ Huyền thiểm điện tiến đến Hoa lão, cánh tay run lên, năm ngón tay nắm chặt lại, giống như một thanh búa tạ, phát ra lực lượng làm cho đáy lòng của kẻ khác phải hỗn loạn, hung hăng hướng về ngực của Hoa lão mà đập tới.

Dưới thế công hầu như là trí mạng như vậy, Hoa lão không kịp lách mình, kinh phong bên nhọn giống như là như ảnh tùy hình, cuối cùng mạnh mẽ đập vào phía trên ngực lão. Không dừng lại Cơ Huyền bồi thêm một cước trực tiếp đưa Hoa lão văng ra hơn mười thước, sau đó trả trên mặt đất hơn mười thước sâu mới chậm rãi ngừng lại.

Trong thoáng chốc Cơ Huyền đã đem hai vị Đấu Vương cường giả thực lực cao giai, một người bị đánh tới khụy gối, một người đánh cho học máu bay xa.

Trong lúc Cơ Huyền như thiểm điện đánh bại hai đấu vương cường giả là Hoa Nguyệt song lão trong thời gian ngắn như vậy thì nữ tử kia khác rất cuộc đã áp chế được tâm hòa trong cơ thể xuống, ánh mắt nhìn qua đồng bạn đang nằm trên mặt đất, khí tức suy yếu, không biết sống chết kia, trong lòng đều là trầm xuống phía dưới.

- Yên tâm hai lão già này vẫn còn sống, dù sao ta cũng là một người biết kính lão đắc thọ mà.

Bị ánh mắt lạnh lẽo của nữ tử kia lướt tới Cơ Huyền không chút sợ hãi nào, thậm chí giọng điệu cợt nhả hướng tới nữ tử kia khiêu khích.

Nữ tử kia ánh mắt vẫn âm trầm, đột nhiên nói ra một câu không đầu không đuôi:

- Xem ra quả là nhà ngươi là kẻ xuất hiện ở Huyết Lang trấn cướp đồ gần đây. Bản lĩnh không tồi, còn có dị hỏa hộ thể, khiến kẻ khác kinh ngạc. Vốn chỉ muốn giữ chân ngươi ở lại thời gian ngắn. ... Ai ngờ ngươi lợi hại bậc này. ... Vậy thì kế hoạch mời ngươi ở lại uống trà không dùng được rồi.

- Hắc, vậy ra người thần bí tại trấn đó quả nhiên là cô. Dù gì cũng phải đa tạ Tinh Vân quả các người cung cấp. Hiệu quả không tồi tẹo nào.

Cơ Huyền cũng cười lạnh không khách khí đáp trả.

Nữ tử kia thực sự đã bị Cơ Huyền chọc giận, trong tay nàng ngưng tụ ra một thanh băng tinh trường kiếm, đầu khí không ngừng cuộn cuộn dâng ra từ đôi cánh băng diễm tuyệt đẹp. Loại hàn khí từ băng dực lạnh lẽo này dường như khiến đất trời như bị đóng băng.

Cơ Huyền cũng phô trương thanh thế, hắc dực phía sau cậu cũng không ngừng bành trướng hắc khí, hắc khí tuy mỏng nhưng vô cùng quý dị, thẩm thấu trong không gian vô hình đem vô số hàn khí kia cắn nuốt.

Hai người tuy chỉ so bì đầu khí vậy mà đất trời đều như muốn vỡ tung vô số đá vụn bay chòn vòn trong không khí rồi biến thành cát bụi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 213: Công chúa Lạc Nhạn - Lạc Vô Song

Cơ Huyền vùng ồng tay lên, trên đỉnh đầu cậu ngưng tụ ra năm thanh mộc kiếm khí cấp tốc ngưng tụ lại, rồi như sao băng lao về phía nữ tử kia.

Nhìn năm thanh kiếm khí mang khí tức bén nhọn lao về phía mình, nữ tử kia chỉ mỉm cười nhạt, không có ý định động thủ hay né tránh. Bỗng cánh tay nàng rung lên, một đạo đầu khí xuất hiện trước mặt nàng tạo thành một tấm lá chắn ánh sáng.

- Keng keng.

Tiếng vỗn thiết va chạm vang lên, tấm lá chắn ánh sáng đó đơn giản đỡ lấy năm thanh mộc kiếm khí. Sau khi va chạm với thì đường kiếm của năm thanh mộc kiếm bị lệch khỏi mục tiêu. Xem ra tấm chắn ánh sáng vô cùng quái dị này là đặc thù đầu kĩ được ngưng tụ ra.

Quang mang ngân sắc phía trên bàn chân Cơ Huyền đột nhiên hiện lên, chợt có âm hưởng của tiếng sấm trầm thấp vang lên, thân hình cũng trong nháy mắt đã biến mất. Cậu đột ngột xuất hiện trước tấm chắn ánh sáng kia, hắc trào ngưng tụ trong lòng bàn tay từ trước đánh tới tấm lá chắn.

Giống như với thanh mộc kiếm khí, hắc trào của Cơ Huyền cũng bị dắt theo một quỹ đạo kì lạ lệch khỏi mục tiêu, vào thời điểm này hắc trào cũng bùng nổ sức hút quý quái đem sự quái dị của tấm lá chắn kia cắn nuốt luôn. ... Hắc trả sắc bén đánh mạnh lên tấm lá chắn kia. ...

- Rắc.

Tấm lá chắn hoàn toàn không chịu được một trào của Cơ Huyền bắt đầu nứt vỡ. Cơ Huyền đánh xuyên quá màng chắn như tờ giấy mỏng, hắc trào đánh tới lồng ngực của nữ tử kia, một kích chí mạng. Đúng lúc ấy, hắc trào đã chạm tới ngực nữ tử nhưng ngay lập tức chỉ nghe một tiếng giòn tan, nháy mắt, nàng ta bỗng nhiên tan biến thành khói bụi.

Phát sinh cảnh tượng kì lạ này Cơ Huyền nhíu chặt mày, đầu kĩ của nữ nhân này đúng là đủ kì lạ. Đây cũng là lần đầu tiên mà Cơ Huyền gặp phải tình trạng này, đúng là có chút bối rối. Lúc này bản năng của Cơ Huyền bỗng reo lên hồi cảnh báo.

Không chút do dự Cơ Huyền mau chóng xoay người, hắc kiếm vốn biến mất nay lại xuất hiện trong tay cậu. Hắc kiếm theo quán tính xoay người bỏ một vòng về phía trước, đồng thời Cơ Huyền rót đầu khí vào tăng cường sức công phá của nó.

Vào lúc quay người, Cơ Huyền nhìn thấy nữ tử này không biết từ bao giờ đã xuất hiện phía này cười mỉm, băng tinh trường kiếm máy động vừa vịn chém tới hắc kiếm. Chỉ là một thoáng và chạm nhẹ mà đầu khí bao hàm trong đó đáng kinh ngạc đến cực điểm.

Trên bầu trời dường như thỉnh thoảng có hắc khí và hàn khí va chạm với nhau bùng nổ vài tia lửa điện lóe lên khiến người ta phải kinh hồn bạt vía.

Cơ Huyền không để nữ tử kia hành động, thân hình hơi nhích về phía trước, cánh tay cậu hóa thành quyền khí từng đợt trọng điệp, nắm quyền mạnh mẽ đánh tới. Người nữ tử kia cũng phản ứng kịp thời, tay thon đồng thời ngưng tụ ra một đạo băng ấn nghênh đón Cơ Huyền.

- Âm âm!

Hai luồng đầu khí mạnh mẽ va chạm với nhau cùng tạo ra các đợt sóng xung kích. Nắm quyền Cơ Huyền va chạm với đạo băng ấn thì bùng nổ ra một uy lực mạnh mẽ. Uy lực bùng nổ này đem ấn trên tay nữ tử đánh bạo, tiếp tục đánh tên tay của nàng ta, kiến nàng ta liên tục thối lui.

Nhưng nữ tử này cũng không vừa, khí trọng điệp quyền phong đánh lên tay của nàng thì nàng cũng nhanh như chớp một tia hàn quang từ trong người nàng bắn vào nắm quyền của Cơ Huyền đồng thời đẩy lui cậu.

Hai người cùng bị đánh bật, mỗi người thối lui vài bước mới ổn định lại thân hình được. Không ai tiếp tục động thủ đều ngưng thần quan sát kẻ thù.

Cảm nhận trên cánh tay mình điều khác thường Cơ Huyền nhanh chóng kiểm tra. Lúc này bản tay bị tia hàn quang chui vào trở nên nhột nhột, mơ hồ kết cả băng, trong kinh mạch thì truyền tới từng đợt tê dại. Cơ Huyền điều động dị hỏa cấp tốc đem tia hàn quang trong cánh tay mình kia diệt gọn. May nắm thân thể Cơ Huyền vô cùng mạnh mẽ, kinh mạch kiên cố nếu không chỉ đòn vừa rồi cũng kiến cậu ăn khổ dài dài, không nói đến cánh tay này có thể bị phế đi.

Bên phía còn lại thì người nữ tử cũng không khá khẩm hơn là bao nhiêu, kinh khí mạnh mẽ tàn phá đầu khí trong cánh tay của nàng. Nữ tử vất vả áp chế cảm giác đau đớn trên cánh tay ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Cơ Huyền. Nếu vừa rồi Cơ Huyền dễ dàng đánh bại hai thủ hạ của nàng thì nàng chỉ coi Cơ Huyền có chút thủ đoạn từ dị hỏa mà thôi, nếu hai bên giao chiến nàng có thể dễ dàng áp chế cậu.

Nhưng qua màn giao thủ ngắn ngủi vừa rồi nữ tử biết nàng vẫn đánh giá thấp Cơ Huyền rồi, cậu không dùng dị hỏa mà vẫn hoàn toàn đánh ngang tay với nàng dù thực lực cậu chỉ là Đấu Vương. Nếu để tên tiểu tử này tiếp tục phát triển thì tương lai còn không bỏ tới mức nào nữa.

Trong khi Cơ Huyền và nữ tử vẫn chậm rãi thăm dò lẫn nhau chưa có ý định động thủ thì dưới đất thẳng vị trí Cơ Huyền mọc lên một mầm hoa kì dị, mầm hoa đỏ tươi như máu khi vừa ra khỏi mặt đất thì bắn lên bầu trời với tốc độ không tưởng. Người khác chỉ kịp nhìn ra một đạo huyết quang đang lao tới mà thôi.

Đạo huyết quang không lồ đâm sập đâm xuyên qua thân thể Cơ Huyền thì cậu đã nhanh chóng tránh né được, vận dụng Tam Thiên Lô Động trực tiếp kéo dài khoảng cách với đòn tấn công.

Đánh trượt mục tiêu đạo huyết quang đó đột ngột ngừng lại trong hư không, lúc này Cơ Huyền mới có thể nhìn rõ được hình dạng của bông hoa, nó gần giống với hoa hồng kiếp trước của cậu nhưng no hơn vô số lần. Dừng lại trên hư không, các cánh hoa nhanh chóng tách ra nhưng bên trong bông hoa không phải là nhụy hoa mà là vô vàn chiếc gai đầu khí. Ngay khi cánh hoa nở rộ thì vô vàn chiếc gai cũng xuất động, vô vàn chiếc gai che khuất bầu trời lao tới hướng.

Mục tiêu của các mũi gai không chỉ là Cơ Huyền mà còn có cả người nữ tử nữa.

- Phập.

Hoàng ngọc chi hỏa cấp tốc ngưng tụ ra tạo thành một hàng phòng vệ, vô số chiếc gai đó vừa chạm vào màn chắn hỏa diễm liền bị thiêu rụi thành tro không thể xuyên qua được, nhưng vẫn chạm một nhịp, một lượng nhỏ chiếc gai đó đã châm lên Cơ Huyền. Kì lạ thay, những chiếc gai này sát thương cực nhỏ, chính xác là gần như không có sát thương gì đáng kể.

Còn nữ tử vẫn tiếp tục vận dụng đầu kĩ thân pháp kì lạ của mình hoàn mỹ tránh né các mũi gai kia. Ánh mắt nào lạnh lẽo nhìn xuống cánh rừng trước mặt kia.

Đúng lúc này đầu khí của Cơ Huyền trở nên đình trệ, toàn thân cậu trở nên nặng trĩu, khuôn mặt trở nên tái nhợt. Cánh tay như mất sức cuối cùng đánh rơi mất Âm Huyết kiếm trong tay. Huyết kiếm sắc bén, rơi từ trên cao xuống cắm thẳng trên mặt đất, bổ đôi mặt đất.

Lúc này, Hoa lão vốn bị đánh tới hộc máu từ dưới cánh rừng bay lên nở nụ cười đắc ý vô cùng, có điều khuôn mặt lão giờ còn trắng hơn cả Cơ Huyền:

- Sao hả, tiểu tử cảm thấy không dễ chịu đúng không? Huyết Ngục chi hoa của ta tiêu tốn một lượng lớn đầu khí cùng công pháp đặc thù mới kích phát nó trưởng thành được. Dù một Đầu Hoàng đỉnh phải trong thì trong một thời gian ngắn cũng không thể kiểm soát được thân thể.....

Mặt lão trắng bệch, xem ra tổn không ít công sức để khiến huyết ngục chi hoa nở rộ tập kích Cơ Huyền.

- Hoa lão thật có bản lĩnh vừa rồi không phải ta phản ứng nhanh thì có phải Hoa lão tính kéo cả ta vào không.

Trước lời chất vấn của nữ tử, Hoa lão vẫn trước sau cung kính nói với nữ tử:

- Hoa lão không dám, có điều nếu ta cảnh báo trước thì tên tiểu tử kia chắc chắn có thể thoát được. Nên đây chỉ là bất đắc dĩ thôi. Hơn nữa lão tin người hoàn toàn có thể tránh được đòn tấn công đó.

Nữ tử hừ lạnh với Hoa lão không tiếp tục nói nữa.

Cơ Huyền vội vã triệu hoán tám chấn dị hỏa vì đầu khí đình trệ mà tan biến, thấy vậy cậu vội vàng đi lùi về sau vài trượng, mà ngay sau động tác kia một chút, trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng người to lớn trong tay cầm Huyết kiếm mà cậu vừa đánh rơi xuống.

Kình phong áp bách kinh khủng vô cùng bén nhọn khiến không gian tê liệt hung hăng hướng đầu Cơ Huyền đập xuống.

Thì ra Nguyệt lão vốn đã phục kích sẵn, ngay sau khi Hoa lão đắc thủ thì họ dự đoán trước Cơ Huyền sẽ lùi lại về sau nên đã vây trước, trong chớp lát lấy mạng Cơ Huyền. Bị tập kích ánh mắt Cơ Huyền trong thoáng chốc hiện lên tia sợ hãi. Ánh mắt sợ hãi của Cơ Huyền càng khiến Hoa lão và Nguyệt lão hưng phấn buông bỏ đề phòng.

- Nguyệt lão hãy cẩn thận tên tiểu tử đó không đơn giản đâu

Khi sắp đắc thủ thì nữ tử đầu hoàng kia chợt lên nhắc nhở. Nhưng Nguyệt lão như không nghe thấy cố chấp lao lên tấn công Cơ Huyền.

Ngay cự trụ sắp đập tới đầu của Cơ Huyền và đồng thời tiếng kêu của nữ tử vang lên thì ánh mắt của Cơ Huyền vốn nên chứa đầy sợ hãi thì lúc này cảm xúc đó đã biến mất, thay vào đó là sự đắc ý và nụ cười khiến kẻ khác rùng mình.

Huyết kiếm khi cách đầu Cơ Huyền có gần một phân thì dừng lại, Nguyệt lão vốn đắc ý khuôn mặt lúc này cũng trở nên vô cùng khó coi, mà còn thêm cả sợ hãi. Trên cán huyết kiếm vốn bình thường nay mọc ra những cái gai đem tay Nguyệt lão đâm thủng, không những vậy nó còn điên cuồng hấp thụ máu của Nguyệt lão làm các vết huyết tơ trên mình nó sáng rực lên.

- Cút ra!

Nguyệt lão điên cuồng thúc dục đầu khí nguyệt quang trong chớp lát đánh bật huyết kiếm khỏi hai bàn tay mình đồng thời lùi lại tạo khoảng cách với Cơ Huyền. Vừa lùi lại một bước thì thân hình lão cứng lại, lão nhìn trên lồng ngực của mình không biết từ lúc nào có thêm một lỗ máu to, một thanh hỏa trường kiếm màu vàng cam ghim chặt lên trái tim.

- Làm... sao... có.... thể...!... Phụt.

Không chỉ Nguyệt lão mà đến Hoa lão cũng vô cùng ngạc nhiên vì chủ nhân của thanh hỏa kiếm đó chính là Cơ Huyền.... Người mà đáng nhẽ không thể vận dụng được quá nhiều đầu khí.... Người mà cánh tay lúc này cũng khó mà động đậy được mới đúng.... Nhưng tình hình này hoàn toàn không có vẻ gì giống như vậy.

Cơ Huyền đáng vẻ hiện tại vô cùng bình thường khác xa đáng vẻ suy yếu vừa rồi, trên khuôn mặt cậu ta còn treo nụ cười kinh mật giống như đang nhìn mấy tên dân đen. Buồng thanh kiếm đang cắm trước lồng ngực của Nguyệt lão, cậu di động đến mi tâm của lão chạm nhẹ vào. Hắc sắc đầu khí nhẹ nhàng chui vào não hải của Nguyệt lão, trong chớp mắt tàn phá hết tất cả khiến lão từ vong.

Rồi Cơ Huyền thông dong đem xác của Nguyệt lão thu vào một chiếc giới chỉ màu đen. Cơ Huyền phát hiện ra giới chỉ này có thể đem người chết thu thập vào, hơn nữa còn có thể duy trì đầu khí và linh hồn lực của kẻ bị đem vào trong không gian của giới chỉ nữa. Thế này Cơ Huyền tương đương có thêm cực năng lượng dự phòng và chất lượng để duy trì.

- Nguyệt lão.... tiểu tử khôn nạn.....ngươi già bộ.

Hoa lão nhìn Nguyệt lão bị Cơ Huyền sinh sinh đánh chết khiến lão phát cuồng gầm lên.

- Ngu xuẩn, các ngươi có thể âm thầm đánh lên ta sao ta không thể gây ông đập lưng ông.

Nhìn Hoa lão điên cuồng Cơ Huyền vô cùng vui vẻ đáp, tuy đáng vẻ là già bộ nhưng bị kim châm là thật. Kim của huyết ngục chi hoa thực sự khiến cho cả một Đầu Hoàng không kịp chờ tay, đáng tiếc Cơ Huyền có huyết độc hộ thể của Tiểu Y Tiên.

Trong lần lấy được Phong Nộ Long Diễm, trước khi rời đi Tiểu Y Tiên rời đi đã đặt một nắm mống huyết độc trong người Cơ Huyền, tác dụng của nó gần giống với Ách Độc Huyền Châu hấp thụ hết mọi loại độc tố trong người cậu, nhưng nó tiêu hao theo thời gian, dùng càng nhiều tiêu hao càng lớn.

Hoa lão bây giờ thì phát cuồng có điều dù phát cuồng lão vẫn không lao tới trả thù mà nhìn tới nữ tử kia, giọng điệu trịnh trọng nói:

- Xin công chúa hãy ra tay trả thù cho Nguyệt lão. Người chém giết kẻ thù này giải tỏa mối hận trong lòng lão và lấy lại uy nghiêm của hoàng tộc. Không thể để có kẻ cười nhạo hoàng tộc Lạc Nhận vô dụng, kẻ ngoại lai cũng có thể kinh miệt chúng ta trèo lên đầu chúng ta ngồi.....

Cơ Huyền nghe vậy một mặt cười nhạo Hoa lão vô cùng, thâm nghĩ quả thực Hoa lão là con cáo già. Biết mình không phải đối thủ của cậu liền dùng lời lẽ ràng buộc nữ tử kia, thậm chí còn để lộ ra thân phận của nàng để đạt được mục đích của lão. Lão còn quên vừa nãy lão còn mặc kệ công chúa của lão mà tấn công.

Một mặt thâm nghĩ vừa nãy đánh bậy đánh bạ cũng nói trúng danh tính của đám người này. Hơn nữa còn là công chúa của Lạc Nhận quốc, đúng là không biết gọi là may mắn hay xui xẻo nữa.

Nữ tử bị bất ngờ trước lời nói của Hoa lão, giọng nói nàng ta vô cùng lạnh hạt hời. Trong lời nói này ẩn chứa sự lạnh lẽo như rơi vào hầm băng:

- Người biết thân phận thật của ta! Sao người có thể biết được?

Hoa lão bị cái nhìn lãnh đạm của nàng ta lướt qua liền lắp bắp nói:

- Việc này.. việc này không quan trọng bằng trả thù cho Nguyệt lão. Xin người chủ trì công đạo

Nữ tử vẫn không có ý định động thủ, đôi mắt chứa đầy hàn khí chăm chăm nhìn Hoa lão. Hoa lão biết bí mật đã lộ rồi đành xé da mặt:

- Lạc Vô Song chỉ cần cô động thủ giết tên tiểu tử này thì những gì ta biết về thân phận của cô ta sẽ xóa sạch, can tâm tình nguyện làm chó của cô..... nếu không... Ta... ta... ta sẽ đem việc cô đang làm nói cho đại hoàng tử thì dù cô cũng không có trái ngọt để ăn đâu.

Hóa ra tên cô ta là Lạc Vô Song, quả nhiên có chút khí phách của hoàng tộc. Cơ Huyền một bên xem hai người này lục đục nội bộ, một bên hóng hớt xem biến.

Nữ tử tên Lạc Vô Song bị Hoa lão trắng trợn đe dọa, trong mắt nàng lóe lên tia mặt quang lạnh lẽo sâu kín, dấu khí ngưng tụ lại thành cây băng kiếm... Hoa lão thấy vậy thì vui mừng, lão nghĩ Lạc Vô Song sẽ ra tay giết chết Cơ Huyền.

- Phập.....

- Ta không thích bị kẻ khác đe dọa.

Lạc Vô Song không hề nhúc nhích, đơn giản đem băng kiếm trực tiếp đâm xuyên qua thân thể của Hoa lão, cảnh tượng không khác gì Cơ Huyền đâm Nguyệt lão vừa nãy. Băng kiếm đâm xuyên qua lồng ngực của Hoa lão, trong chớp mắt Hoa lão liền biến thành tảng băng, rồi tan vỡ thành tro bụi.

Trước khi chết lão còn trợn trừng mắt lên không thể tin nổi.

Cơ Huyền lắc đầu thâm than lão già ngu xuẩn, không trả thù được còn bị giết chết. Cậu nhìn về Lạc Vô Song nghĩ xem ra nàng ta cũng không có ý định để mình sống mà thoát khỏi đây rồi. Dù sao mình cũng chứng kiến quá nhiều điều, thêm cả mình đã biết được thân phận của Lạc Vô Song, chắc chắn nàng không tha cho mình.

- Chúng ta cũng không cần thiết phải lãng phí thời gian của nhau nữa... Vốn muốn mượn tay người thứ hai con chuột này.... Ai ngờ vẫn phải tự mình ra tay..... Vậy thì một đòn quyết định thắng bại.

Lạc Vô Song không hề vòng vo nói.

- Đúng ý của ta.

Cơ Huyền cười ha hả đồng ý. Dù sao có kéo dài thêm thời gian thì Cơ Huyền cũng là người bất lợi, nếu thêm một toán Đẩu Vương hay Đẩu Hoàng kéo tới đây thì kể cả cậu cũng khó lòng đảm bảo an toàn cho bản thân.

Hai người trong thoáng chốc đem đầu khí của trong thân thể đẩy tới cao nhất. Hai người cùng nhau xuất ra tuyệt kỹ cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Người quen

Bỗng chốc, thiên địa năng lượng như dồn về phía Cơ Huyền, trên bầu trời mơ hồ xuất hiện các đám mây phảng phất tia sáng đỏ. Các đám mây đã xuất

hiện dày đặc giữa lưng chừng trời. Ánh sáng xung quanh đã bị nhuộm sắc đỏ, bên trong đám mây còn ẩn hiện những tia chớp đỏ nhấp nháy.

Cơ Huyền trên không trung từ từ giơ tay phải lên, không khí bao quanh dường như đang lay động.

Một chùm tia điện màu đỏ chém xuống từ trên trời, Cơ Huyền giơ tay ra tóm lấy luồng điện, cùng lúc ấy, một lớp đầu khí đỏ rực lan tỏa trên người cậu, nhanh chóng tập trung tạo thành hình một vầng Huyết Nguyệt trong bàn tay phải.

- Địa giai đầu kĩ HUYẾT NGUYỆT.

Cơ Huyền đem vầng huyết nguyệt trong tay bỏ xuống Lạc Vô Song, theo sau bàn tay cậu là một đạo ánh sáng đỏ tươi hình mặt trăng, nơi vầng huyết nguyệt chạm đến tất cả đều tan thành mây khói, thiên địa dường như bị xé toạc hoàn toàn!

Lạc Vô Song lúc này cũng máy động thân thể, thanh trường kiếm trên tay nàng phát ra một chùm tia sáng xanh lam, thân kiếm khẽ động nháy mắt biến một cái vòi rồng khổng lồ. Trong chớp mắt, vòi rồng vốn rất bé bỗng chốc bao phủ đất trời, cây cối như sắp bật khỏi gốc.

- Địa giai trung cấp đầu kĩ Thiên Niên Băng Kiếm Giới.

Trong vòi rồng là vô số tiếng gào thét, còn có rất nhiều lưỡi kiếm gió bắn ra. Những nơi chiếc vòi rồng lướt qua, cây cối rậm rạp lập tức biến thành băng giới lạnh lẽo không có chút sự sống.

Huyết Nguyệt và băng kiếm giới đâm vào nhau gây nên một tiếng nổ long trời lở đất, kèm theo đó là những đạo ánh sáng chói chang.

- Uỳnh!

Cùng với trận nổ như sấm rền, những đạo ánh sáng đỏ và xanh không ngừng bắn ra khắp nơi, tiếng nổ kinh thiên động địa khiến cả khu rừng dường như bị tiếng nổ làm cho trung chuyển. Cả bầu trời bị hai màu sắc này làm cho âm đạm rất nhiều, không gian trước mắt là một màn trắng xóa.

Nhưng chấn động không dừng lại ở đó. Dưới sự thúc động của hai bên, băng điện kiếm giới và vầng huyết nguyệt đã hơi tách ra lại lao vào nhau, cảm giác như không bao giờ dừng lại vậy.

Mỗi lần huyết nguyệt và băng điện kiếm giới va chạm với nhau bốn bề như gặp phải đại họa tai ương, không phải bị đóng băng thì bị cắt vụn. Cuối cùng, mỗi lần đâm sầm vào nhau dường như đều có thể tạo ra vô vàn vết rạn nứt trong không trung.

Băng điện kiếm giới và huyết nguyệt đâm vào nhau không tách ra nữa, mà như hai con rắn đang liều mạng quấn lấy nhau. Không gian xung quanh hai trận đầu kĩ này như bị xé toạc ra rồi bị hai nguồn năng lượng khủng bố này chôn vùi. cuối cùng thì. phát nổ!

Hai tuyệt kĩ địa giai cùng phát nổ giống như một vầng mặt trời vừa nổ tung bên dưới khu rừng này. Cây cối, rừng, núi, hay những màn sương đang trùm kín nơi này cũng bị thổi bay. Màu đỏ của vầng huyết nguyệt và màu trắng của băng điện kiếm giới bao phủ, nhấn chìm toàn bộ trời đất!

Ánh sáng tắt dần, khói bụi từ vụ nổ vừa rồi cũng dần tan đi. Trên không gian lộ ra hai bóng người khá chật vật. Cơ Huyền sắc mặt hơi tái đi, quần áo trên người cũng trở nên rách rưới, trên mình đầy rất nhiều vết cắt lớn nhỏ, máu tươi không ngừng ứa ra. Lạc Vô Song thì càng tệ hơn, khai giáp băng điểm nàng triệu hoán ra thì tan vỡ mất gần hết, máu chảy ra từ khóe miệng, sắc mặt trắng bệch đáng sợ.

Hai người nhìn nhau từ xa, khi hai ánh mắt chạm nhau dường như lóe lên một tia lửa điện.

- Ha ha...

Cơ Huyền cười nói:

- Quả nhiên là Đầu Hoàng cường giả danh bất hư truyền... đòn vừa rồi cũng không thể đem Vô Song công chúa diệt sát... Tại hạ bại phục!... Có điều... Vô Song công chúa không phải nghĩ đó là kết thúc rồi chứ.

Chỉ quyết trên tay Cơ Huyền đột ngột biến hóa, vô số sợi đầu khí màu đỏ vốn đang thâm thấu trong hư không điên cuồng tụ lại hóa thành một trận huyết cầu khổng lồ, huyết cầu ngày càng bành chướng tới vô cùng, chú tâm nuốt Lạc Vô Song vào bên trong.

Cảm nhận được uy hiếp cận kề, Lạc Vô Song từng hồi rung mình, nàng không nghĩ tới Cơ Huyền vẫn còn ẩn tàng một chiêu sát này. Nàng phun máu ra thanh trường kiếm, lập tức thanh kiếm tỏa ra vô vàn tia sáng đỏ...

- Bùng nổ đi vầng trăng của ta.

- Uỳnh

Trời đất một lần nữa rung chuyển bởi trận nổ, âm thanh tại nơi đây lập tức bị xé toạc ra. Sức mạnh có thể hủy diệt cả đất trời bùng nổ từ bên trong vầng huyết nguyệt, trong chốc lát, một luồng khí tức lạnh lẽo đến cực điểm lan tỏa... Trong hư không bỗng gọn lên từng đợt sóng nhỏ, mặt đất bốn bề hóa thành cát bụi.

Lạc Vô Song trực diện đối mặt với chiêu này thì mặt cắt không còn hột máu, chỉ trong vài giây mà nàng đã học máu đến ba lần, mặc kệ cho tinh quang trên thanh trường kiếm một lần nữa bùng phát, nhưng đứng trước huyết nguyệt thì chút ánh sáng này thật nhỏ nhoi.

- Keng.

Trường kiếm trong tay Lạc Vô Song xuất hiện vài vết nứt, dường như không thể chống đỡ lại được uy lực của chiêu này bất cứ lúc nào.

Cuối cùng tiếng vỡ giòn tang vang lên thanh kiếm Lạc Vô Song biến thành từng mảnh vụn, ánh sáng trên kiếm cũng theo đó tan biến. Sắc mặt nàng tái mét, thân người thối lui ra sau nhưng dường như không thể chạy thoát được sự lạnh lẽo vô bờ này...

Khí tức lạnh lẽo cuối cùng cũng phát nổ toàn bộ. Những tia điện màu máu bay tứ tán trong không trung, mọi nơi mà mắt có thể nhìn đến đều bị bao trùm bởi một màu đỏ tươi của máu!

Lạc Vô Song không can tâm chịu chết, nàng gầm lên:

- Dù chết ta cũng phải lôi người theo! Băng Kiếm... Thiên Vũ.

Cùng với tiếng hét, kiếm thể trong tay Lạc Vô Song bỗng bẻ ngoặt, hàng chục lưỡi băng rộng vài mét xuất hiện trên không trung, tạo nên một hình xoắn ốc kỳ lạ mạnh mẽ bắn vào trong khối huyết cầu đang bùng nổ khí tức lạnh lẽo kia.

Lạc Vô Song dùng chút thực lực cuối cùng của mình chọc thủng bầu trời máu này, khiến vụ nổ bị khuếch đại lên gấp nhiều lần. Thành một vụ nổ liên hoàn. Đây không còn là vụ nổ của huyết nguyệt mà Cơ Huyền có thể kiểm soát nữa mà còn trộn lẫn của băng diễn đầu khí của Lạc Vô Song vào trong đó. Giờ nó chỉ có điên cuồng cắn nuốt tất cả cho tới khi hết năng lượng mà thôi.

- Mẹ nó... Nữ nhân điên.

Cơ Huyền cũng bị hành động điên cuồng của Lạc Vô Song làm rung mình, cậu điên cuồng thúc dục Tam Thiên Lôi Động lao nhanh đi, trong chớp mắt lại Cơ Huyền vọt qua vô số dặm nhưng vụ nổ đó không ngừng lan rộng. Cuối cùng, cậu vẫn bị nuốt vào trong đó.

- Tam Thiên Lôi Động... Lôi Thuấn.

Vào khoảng khắc Cơ Huyền sắp bị nuốt vào trong vụ nổ thì thân hình cậu đột ngột biến mất... không phải tốc độ cậu nhanh hơn mà chính là cậu trực tiếp thuần đi.

Sau khi Cơ Huyền biến mất thì vụ nổ liên hoàn đó bùng nổ mạnh mẽ thành một trận phong bạo khổng lồ trông giống như một đóa mây hình nấm ở phía trên bầu trời đột nhiên xuất hiện. Sóng xung kích lan truyền vạn dặm, giữa cả trời và đất, rồi yên tĩnh trở lại như chưa có gì phát sinh, ngoại trừ một việc.

Ban này khi Huyết Nguyệt phát nổ, một cái hố cực sâu hình bán nguyệt đã xuất hiện trên mặt đất. Cái hố này bề mặt vô cùng trơn nhẵn, bên trong còn có vô số những tia điện màu đỏ phát ra một thứ khí tức nguy hiểm khiến người ta nghẹt thở. Còn trên trời, hai người lúc này còn đang giao chiến đã biến mất...

.....

Trong vùng núi tĩnh lặng bốn bề đều là cây cối rậm rạp, thỉnh thoảng lại vang lên vài tiếng kêu kỳ quái, khiến cho nơi có thể coi là u tịch bỗng chốc trở nên âm u kỳ bí.

- Lạc Vô Song thật là một ả điên mà... May không phải mình cao số thì đúng là hôm nay nằm lại đây rồi.

Một tiếng nói vang lên, một người thanh niên đáng vẻ có chút chật vật vừa đi vừa mắng, đem cả những gì cậu có thể nghĩ ra mà chửi Lạc Vô Song. Dừng một hồi, vẫn thấy bức tiếp tục mắng.

- Tinh. Kí chủ nên biết may đi, nếu không phải vừa rồi ngài thuận đi kịp thời thì kết quả không chỉ là chật vật như bây giờ đâu nên ngài nên tạ ơn trời đất là chạy thoát được.

Hệ thống trong đầu thanh niên cuối cùng không chịu nổi phải lên tiếng ngăn chặn.

Người thanh niên ngẩn ra, hỏi lại hệ thống:

- Ý người là gì?

- Tinh. Vào khoảng khắc người thuận đi thì hệ thống cảm nhận được ba động không gian cực kì quái lạ, nếu người chỉ chậm hơn chút xíu thì người sẽ bị không gian đó kéo tới chắn trước nữ tử kia ngăn đôn hộ nàng.

Người thanh niên nghe xong trên trái liền nổi gân xanh, đúng là giận điên người. Trước tiên là chặn bắt cậu, sau đó thì quần áo với cậu, quá đáng hơn là không chỉ muốn giết cậu mà còn đem cậu làm lá chắn trước tuyệt chiêu của mình. Nếu cậu mà chết bởi chính tuyệt chiêu mình tung ra thì sẽ thế nào? Phi thường mất mặt, thậm chí còn để tiếng cười muôn đời.

- Nếu để ta gặp lại nàng ta, ta sẽ tấu nàng ta một trận, phế tu vì ném vào chốn sơn mạch này sống một cuộc đời tuyệt vọng, lần trốn rồi làm mồi trước miệng của yêu thú mới có thể sả được con giận này.... Không làm được Cơ Huyền ta đổi thành tiểu Huyền Huyền.

Cơ Huyền khuôn mặt hung thần sát ác thăm thẳm dưới cái tên của mình.

Lúc này trong rừng lại truyền tới một hồi ba động nhẹ nhàng, linh hồn lực nhảy bén của cậu nhóc nhỏ có người tiếp cận. Thêm nữa người này thực lực không hề thấp chút nào, là một Đẩu Hoàng cao thủ.

Nếu bình thường Cơ Huyền sẽ chọn nhún nhường, lẹ lẹ rồi đi, nhưng bây giờ thì khác nghĩ tới Lạc Vô Song khiến cậu tức điên lên cậu quyết định xem người này có phải nàng ta không.

Rất nhanh trên cao trăm thước, một thân ảnh với khí tức mạnh mẽ lướt trên hư không khoảng cách với Cơ Huyền ngày càng gần, có điều Cơ Huyền chợt cảm thấy quái quái. Sao ta lại có cảm giác quen thuộc vậy, khí tức này giống như đã cảm nhận ở đâu rồi, hơn nữa còn là phi thường quen thuộc.

Trong lúc Cơ Huyền đang miên man suy nghĩ thì cổ khí tức càng ngày càng gần, mơ hồ nhìn bóng dáng nữ tử uyển chuyển ung dung dưới tấm hắc bào. Nhìn thì tốc độ của người này dù tiến tới gần Cơ Huyền vẫn không giảm bớt, có lẽ không phải nhắm tới Cơ Huyền. Đến khi nữ nhân mặc hắc bào bay tới thẳng với Cơ Huyền, mắt phượng vô ý lướt qua cánh rừng bên dưới thì thân hình đột nhiên bị chấn động mạnh mẽ.

Thân hình nữ nhân mặc hắc bào chợt cứng ngắc, mắt phượng xinh đẹp đầy vẻ kinh ngạc nhìn khuôn mặt đang tái nhợt kia. Đây đâu chỉ là giết mình thôi a... Quả thực chính là rung động như bị thiên lôi bổ trúng. Dưới hắc bào, hắc bào nhân bộ ngực rõ ràng kịch liệt nhấp nhô.

Cơ Huyền thấy nữ tử mặc hắc bào dừng lại nhìn chằm chằm bản thân thì âm thầm dâng lên cảnh giác, đầu khí vận chuyển chậm rãi. Tuy người này không phải Lạc Vô Song nhưng không có gì đảm bảo đây không phải người của nàng ta. Tự thuyết phục bản thân vậy, nhưng từ sâu trong lòng cậu lại kì lạ tin rằng người này sẽ không hại mình.

Thấy hắc bào trên hư không thân thể không ngừng run rẩy, Cơ Huyền vô cùng quái lạ. Phun ra một hơi thật dài, nữ tử mặc vẫn có chút khó tin, nàng không kiềm chế được tức giận nói:

- Như thế nào có thể là người? Như thế nào có thể là người? Sao nơi nào có náo nhiệt thì đều có mặt người vậy? Chê mạng quá dài sao?

Bị thái độ của nữ tử mặc hắc bào làm cho sững sờ, Cơ Huyền có chút khóc cười không ra. Di, sao cái cảnh này cảm giác này quen quen ta, giống như mình từng nghe ở đâu rồi.

Nhớ ra cái gì đó, thân thể chợt cứng đờ. Ngẩng đầu lên, con mắt Cơ Huyền gắt gao nhìn chằm chằm thanh trường kiếm kì dị toả ra thanh quang trên tay nữ tử mặc hắc bào, đột nhiên ở trong não hải, hiện lên một nữ tử cùng với thân hình xinh đẹp, khí chất tao nhã quý phái....

Lúc này thì tâm trạng không vui của Cơ Huyền ném lên chín tầng mây rồi, khuôn mặt Cơ Huyền vô cùng mừng rỡ, cậu hét lên với nữ tử mặc hắc bào:

- Vân Vân! Là nàng sao? Ha ha, không nghĩ sẽ gặp nàng ở đây! ta yêu nàng chết mất!! Ha ha!

Cơ Huyền hướng tới nữ tử mặc hắc bào nhân diện cuồng vỗ tay, thậm chí còn nhảy nháy thu hút sự chú ý của nàng, đáng vẻ có chút ngốc nghếch dễ thương.

- Thật là oan gia...

Thân thể mềm mại chợt cứng ngắc, trong lòng nghĩ thầm, gò má xinh đẹp liền nổi lên một tầng ửng đỏ, bất đắc dĩ lắc đầu. Cảm giác ngượng ngùng kéo dài không bao lâu thì nữ tử mặc hắc bào nhìn tới hướng chân trời nhú chặt mày ánh mắt lóe lên tia nghiêm trọng.

Nữ tử mặc hắc bào mau đáp xuống chụp lấy Cơ Huyền một lần nữa phi hành, Cơ Huyền hoàn toàn không có ý định phản kháng, ngoài ra còn có chút hưởng thụ. Nàng điểm nhẹ mũi chân lên hư không, thân thể ưu nhã xoáy nhẹ trên không trung, liền để lại một đạo tàn ảnh, còn bản thể lại quý dị biến mất. Xuất hiện lại thì đã cách hơn trăm thước

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 215: Trêu ghẹo Vân Vân

Cơ Huyền hét lên một tiếng, toàn thân đè nặng lên thân thể của nữ tử mặc hắc bào, tay hán ôm chặt lưng nữ tử mặc hắc bào.

- A...

Cơ Huyền hét lên một tiếng, dùng sức nhắm mắt lại, giống như hán sẽ ngã chết ngay sau đó. Nếu kẻ thù của Cơ Huyền mà thấy bộ dạng này của cậu thì hung hăng phi nhô chết Cơ Huyền, làm người không thể vô sỉ như vậy, đáng vẻ người lãng không đối địch dễ dàng, vậy mà giờ bảo sợ độ cao.

Nữ tử mặc hắc bào thấy Cơ Huyền như thế, nàng dờ khóc dờ cười. Còn chưa ngã xuống, cần phải kêu lớn tiếng như vậy sao?

Sắc mặt nữ tử mặc hắc bào ứng đồ trừng mắt lờm Cơ Huyền một cái, nhưng cũng không dừng lại sợ những kẻ vừa rồi vẫn còn tiếp tục truy đuổi. Nàng tiếp tục sử thân pháp đấu kỹ thêm một đoạn dài nữa, cuối cùng nàng tìm được một sơn động nhỏ tương đối kín đáo.

Nàng chậm rãi hạ xuống, dùng giọng nói hơi run rẩy nói:

- Buông ra!

- Không buông! Buông sẽ ngã chết!

Cơ Huyền nói xong càng dùng sức ôm chặt lưng nữ tử mặc hắc bào.

Nàng ta dờ khóc dờ cười, nói với Cơ Huyền:

- Ngươi đã xuống đất!

- Không có khả năng, nàng gạt ta!

Thấy Cơ Huyền liều chết nhắm chặt mắt, thân thể ôm chặt lấy eo của nàng, hai chân kẹp chặt lấy người nàng, đầu rúc vào trong lồng ngực nữ tử mặc hắc bào, hưởng thụ sự mềm mại của hai trái đào tiên.

- Không tin ngươi mở mắt xem thử!

Nữ tử mặc hắc bào thậm chí muốn một cước đạp chết Cơ Huyền, nàng gằn giọng nói.

- Nhưng ta sợ độ cao, ta sẽ ngã xỉu. Nếu nàng gạt ta thì ta sẽ rơi xuống đất, cao như vậy ta rơi xuống sẽ chết đó.

Cơ Huyền vẫn nhắm mắt, còn nói rất nghiêm túc.

Nữ tử mặc hắc bào tức giận suýt nữa không thở nổi. Nàng hít một hơi thật sâu. Đầu khí từ trên người nàng liền xuất hiện. Không chút nghĩ ngợi đánh Cơ Huyền bay ra ngoài.

- A... Đau chết mất, nàng thật ngoan độc!

Cơ Huyền bị đầu khí của nữ tử mặc hắc bào đẩy ra, thân hình theo quán tính rơi xuống đất, cậu thở phì phì nói với nàng.

Nữ tử mặc hắc bào trắng mắt nhìn, đã biết đối với Cơ Huyền cần phải dùng thủ đoạn bạo lực, bằng không cái gì cũng vô dụng. Về phần có thể làm đau cậu thì nàng càng không phản ứng, nàng rất tin tưởng vào khả năng khống chế lực đạo của mình.

- Sau này không được bay cao như vậy! Ta thực sự sợ độ cao!

Cơ Huyền chăm chú nhìn chăm chú nhìn nữ tử mặc hắc bào nghiêm túc nói, tựa như là đang giải thích cho hành động vừa rồi.

- Đây là lần cuối rồi.

Nữ tử mặc hắc bào, hết cách với Cơ Huyền cười khổ không thôi, cánh tay nhỏ nhắn chậm rãi kéo xuống chiếc mũ trùm, nhất thời, gò má trắng nõn xinh đẹp có chút đỏ hồng lộ ra, thân thể mềm mại đầy đặn được bảo phủ bởi một bộ tổ y được che dấu bên dưới hắc bào.

Nữ tử này quả nhiên chính là Vân Vận, tông chủ của Vân Lam Tông. Từ sau trận đại chiến với Tiêu Viêm thì Cơ Huyền tiến vào Già Nam học viện thì Cơ Huyền đã khoảng hơn một năm thời gian không gặp nàng rồi, có duyên thay hai người một lần nữa hội ngộ ở nơi đất khác quê người này.

Nhìn Cơ Huyền, Vân Vận nhớ lại việc trên đường Cơ Huyền hữu ý vô ý cọ sát vào người nàng, khuôn mặt một lần nữa ứng hồng. Cho dù nàng rất muốn nhắc nhở Cơ Huyền, nhưng hiểu rõ nếu nói ra sẽ rất xấu hổ, cuối cùng đành phải tự mình chịu đựng. Vốn cho rằng Cơ Huyền sẽ an ổn một chút, ai dè cậu được một tác liên lập tức lần thêm một trọng, càng ôm chặt nàng hơn.

Dáng vẻ ngược ngùng của Vân Vận như chén rượu thơm say lòng người, khiến cho Cơ Huyền cổ tình mở trừng to mắt tham lam nhìn.

- Nhìn cái gì?

Vân Vận tròn mắt nhìn Cơ Huyền.

- Nàng thật đẹp!

Cơ Huyền “thì thào” nói lớn. Rồi sực nhớ tới cái gì đó, bộ dáng vô cùng ủy khuất nhìn Vân Vận nói:

- Nàng không tính đỡ ta sao? Bị nàng đánh bật ra khiến ta nội thương rồi. Khụ khụ.

Nhìn qua dáng vẻ của Cơ Huyền có vài vết máu vẫn còn lưu lại, quần áo nát tươm vô cùng không có hình tượng, Vân Vận có chút dao động, có điều vừa nãy bị Cơ Huyền ôm chặt nàng cũng mờ nhạt cảm nhận được tình trạng của cậu, nên vẫn không tiến tới đỡ.

- Haiz, được rồi, không đỡ thì không đỡ, ta tự mình đứng dậy. Dù sao đi nữa ta sinh ra chính là để cho các nàng khi dễ. Bị khi dễ nhiều cũng thành thói quen!

Làm bộ đáng thương không được Cơ Huyền đành tự chống tay đứng dậy, vừa phủi quần áo vừa lẩm bẩm.

- Phi!

Vân Vận không nhìn được phi một tiếng. Nàng cảm giác có phải Cơ Huyền thường xuyên nói ngược hay không? Hình như nàng sinh ra chính là để cho Cơ Huyền khi dễ. Bắt đầu từ lần đầu tiên gặp mặt, lần đó không phải cậu khi dễ nàng sao?

Vân Vận tròn mắt nhìn Cơ Huyền nói:

- Ngươi nói “ các nàng ” vậy còn có nữ nhân khác để ngươi ăn hiếp sao?

Lạnh gáy, cảm giác lạnh gáy xuất hiện. Đúng là cái mồm tiện, lỗ mồm nó bậy rồi, bây giờ phải làm thế nào đây. Cơ Huyền đảo mắt một vòng lại đem bài cũ ra dùng, cậu đau đớn kêu lên:

- Ai nha, ta cảm thấy thương thế của ta rất nặng, nàng có nên chữa thương giúp ta hay không?

Vân Vận thấy Cơ Huyền né tránh vấn đề này, khóe miệng có chút giật giật, thần sắc đặc ý. Từ trong lòng lấy ra một chiếc bình nhỏ nói:

- Cao cấp đan dược ta không có, ta chỉ có mấy viên tam phẩm đan dược, ngươi dùng tạm trước đi.

Cơ Huyền tiếp nhận bình nhỏ từ trong tay Vân Vận, bên trong là tam phẩm đan dược Phục Thương tán và Bạch Linh cao trị ngoại thương. Đối với Cơ Huyền hiện tại không đáng quý. Nhưng Cơ Huyền lại nghĩ tới cái gì đó bấu môi nói với Vân Vận:

- Đây không phải đan dược của tên Cổ Hà đưa cho nàng chứ?

- Đúng vậy. Có vấn đề gì sao?

- Cái gì mà đan vương.... luyện ra mấy cái loại đan dược thứ phẩm này dùng không tốt chút nào nàng dùng dùng. Ta sẽ luyện cho nàng vài bình đan dược cao cấp, không tác dụng phụ.

Chán ghét cảm bình nhỏ, Cơ Huyền ném vào một chiếc giới chỉ bỏ đi, quay đầu nói với Vân Vận. Dáng vẻ vô cùng phách lối, lớn tiếng.

Nhìn dáng vẻ ấu trĩ của Cơ Huyền khiến Vân Vận cười thầm, mỗi khi nhắc tới Cổ Hà thì Cơ Huyền luôn ném ra sắc mặt chán ghét, dù Vân Vận không có kinh nghiệm luyện ái đi chăng nữa thì nàng cũng biết dáng vẻ của cậu hiện tại là đang ghen tị. Không hiểu sao nàng vô cùng thích bộ dáng ghen tị của Cơ Huyền

- Yên tâm đi! Lần sau gặp lại ta sẽ không nhận nữa!

Vân Vận nhìn Cơ Huyền nén cười nói.

Hài lòng với câu trả lời của Vân Vận, Cơ Huyền lấy từ trong giới chỉ chuyên dùng ra cảm mấy bình bình đan dược và cao trị thương. Cậu mở hai bình ngọc ra, trong hai bình này đan dược so với hai bình vừa này từ thành phẩm và chất lượng đều ngang nhau, nhưng Cơ Huyền không muốn dùng đồ của Cổ Hà tí nào.

Cởi bỏ y phục trên người xuống, hai tay để trần, lộ ra lồng ngực, trong tay xuất hiện dịch thủy cô đọng lại chậm rãi đổ lên người. Từng dung nhập vào trong cơ thể Cơ Huyền khiến cậu cảm thấy toàn thân tựa như được ngâm trong ôn tuyền, cực kỳ thoải mái.

Vân Vận thấy Cơ Huyền không coi nàng là người ngoài, cứ như vậy đã cởi bỏ y phục xuống, nàng khẽ giật một tiếng, quay mặt qua một bên, dùng thanh âm ôn nhu nói:

- Ngươi vì sao lại tới nơi này?

Cơ Huyền thấy Vân Vận quay đầu, chợt cười nói:

- Không có việc gì, nàng cứ xem đi. Ta sẽ không bắt nàng phụ trách đâu!

- Ta phi..

Vân Vận đối với Cơ Huyền cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, nàng quay đầu ánh mắt nhìn về phía xa xăm, không nói thêm lời nào nữa, ngồi xuống đất, khiến cho người ta có một loại cảm giác ưu mỹ.

- Kì thực ta cũng không muốn đến đây chút nào. Haiz, kể từ đầu nhĩ đứng rồi từ lúc ta với nàng chia tay, ta đến Hắc Giác vực kiếm cơ may..... Ta gặp một lũ quái dị..... thiên tài địa bảo..... lúc đó ta đang ở trên sa mạc Tháp Nhỉ Qua gặp một nhóm người thần bí..... Hai vệ sĩ của ta lại không thể dùng được trong một năm vậy nên ta tự lực gánh sinh.....

.....

Cơ Huyền đem những gì mình trải qua trong hơn một năm này nói gán gọn cho Vân Vận nghe. Những gì cần lược thì sẽ tự động lược, còn không dấu điểm việc gì cả. À quên, có việc ghẹo nữ nhân đạo sư ở Già Nam học viện sẽ không nói ra.

Vân Vận không nghĩ tới có một năm thời gian mà Cơ Huyền trải qua nhiều việc như vậy, đủ khiến nàng khâm phục không thôi. Nàng cho rằng Cơ Huyền đã khá hơn rồi, quay đầu nhìn về vẫn thấy cậu cười trần, sắc mặt không hồng hộc rực lên.

- Người có thể mặc y phục vào hay không?

- Nàng không thấy thân hình của ta rất hoàn mỹ sao? Cởi cho nàng xem có lẽ nàng còn cười trộm!

Cơ Huyền chân thành nói, chỉ thiếu mỗi việc bày ra tư thế khoe cơ bắp nữa mà thôi.

Vân Vận đỏ ửng mặt, nhẹ gất một tiếng, ánh mắt không tự chủ được đánh giá thân hình Cơ Huyền. Thời điểm Cơ Huyền mặc y phục thoát nhìn có chút đơn bạc, nhưng lúc này có vẻ rất rắn chắc, đẹp mắt, không có chút đơn bạc nào. Vân Vận dời mắt khỏi thân thể Cơ Huyền, nhớ lại việc đã từng bị cậu vắn về một hồi, không tự chủ được lại đỏ hồng mặt.

Cơ Huyền chứng kiến sắc mặt đỏ ửng động lòng người của Vân Vận, nhìn đến ngây ngốc, cũng không nỡ chọc ghẹo nàng nữa. Cậu hắng giọng nói:

- Vậy còn nàng thì sao? Sao nàng lại đến nơi này?

- Thực ra lần này ta đến Dạ Mạc cốc của Lạc Nhận đế quốc là tìm một đồ vật thất lạc của Vân Lam tông.

Nhắc đến việc nghiêm túc thì Vân Vận sắc mặt cũng nghiêm túc hẳn lên, nàng không chút dấu điểm nói với Cơ Huyền.

Cơ Huyền từ ngày vào nơi này đến bây giờ mới biết được nơi này gọi là Dạ Mạc cốc. Có điều trọng điểm khiến cậu chú tâm là bảo vật của Vân Lam tông, đây là thứ cậu chưa từng nghe tới bao giờ. Xem ra thế giới này bắt đầu rõ ra một tương lai vô định phía trước rồi, kiến thức từ kiếp trước không biết còn có thể sử dụng mấy phần.

Đem suy nghĩ trong lòng che dấu thực tốt, Cơ Huyền bày ra một vẻ mặt vô cùng hứng thú gạ hỏi Vân Vận:

- Đồ của Vân Lam tông sao? Xem ra kiện đồ vật này vô cùng quan trọng bằng không cũng không để nàng phai phai tới nơi đây xa lạ và vô cùng nguy hiểm này. Không ngại nói thêm cho ta nữa chút ít nữa chứ.

- Chi tiết ta cũng không biết nhiều. Theo sư phụ ta nói rằng đây là bảo vật của khai sơn tổ sư của Vân Lam tông – Vân Pháp Thiên sử dụng. Trong điển tịch của Vân Lam tông ghi chép về nó cũng mơ hồ, đại khái cũng chỉ biết nó mà một thanh kiếm. Khi Vân Pháp Thiên rời khỏi Vân Lam tông từng để lại nó làm trấn tông chi bảo. Có điều vào vài trăm năm thời gian Vân Lam tông ngày càng xuống dốc, có lần suýt đối mặt với thảm họa diệt vong đành tế kiếm hộ tông... Nhưng từ đó trấn bảo cũng biến mất khỏi thế gian.

- Vài trăm năm nay Vân Lam tông vẫn vừa khôi phục thương thế, vừa âm thầm truy tung tung tích của nó.

Cơ Huyền nghe xong nhủ mảy, hóa ra Vân Sơn hạ lệnh để cho Vân Vận tìm kiếm bảo vật, có lẽ lão cũng đã mơ hồ cảm nhận được động thái của Vân Vận nên tìm cơ đuổi khéo nàng. Còn về bảo vật của Vân Pháp Thiên đã từng sử dụng có tám thành là thật, Vân Lam tông chủ đạo kiếm khí truyền thừa, chắc do ảnh hưởng của Vân Pháp Thiên.

Đồng thời cũng vô cùng ngạc nhiên, không nghĩ tới Vân Lam tông cũng còn chôn dấu một bảo vật mạnh mẽ như vậy. Điều này khiến Cơ Huyền vô cùng hiếu kỳ rốt cuộc vật bảo đồ mạnh mẽ đến mức nào. Cậu hỏi:

- Vậy chính xác thì thanh kiếm mất tích đó mạnh mẽ tới nhường nào?

- Trong điển tịch chỉ có duy nhất một lần miêu tả kĩ càng về nó. Mấy trăm năm trước Vân Lam tông bị một thế lực ngoại tán công, đó là những cường giả bên đến từ đại lục. Những kẻ đó thực lực toàn bộ đều là Đấu Hoàng cường giả, kẻ cầm đầu thực lực là đỉnh phong Đấu Hoàng.

Vân Vận chậm rãi kể lại những gì mình đọc trong điển tịch cho Cơ Huyền:

- Bọn chúng điên cuồng giáp công Vân Lam tông đánh, người của ta tử thương vô số... chấp sự, trưởng lão, cao tăng trưởng lão đều lần lượt năm xuống. Đến hộ tông đại trận cũng không chịu nổi bị phá tan nát. Bức đến cuối cùng toàn bộ trưởng lão và tông chủ thời điểm đó liều mạng thúc dục trấn tông chi bảo.... Vì điều đó mà các vị trưởng lão còn lại cũng vong một nửa, tông chủ thời điểm đó cũng mất nửa cái mạng. Đổi lại thanh kiếm đó đã được kích phát.

- Thời điểm thanh kiếm đó hiện thế, thiên địa không gian giống như bị kiếm ý từ thanh kiếm đó chém nát, cả không gian liên tục sụp đổ.... uy thế vô song. Dù là các cường giả đến từ đại lục cũng không chịu nổi kiếm khí cường đại đó mà liên tục thoái lui, chạy trốn. Nhưng thanh kiếm đó không cho phép, nó hóa thành một thanh cự đại kiếm khí trọc trời, một đường chém xuống không kịp chống trả kiếm khí đem toàn bộ các cường giả đại lục đó hóa thành mạt phẫn. Lúc đó trên bầu trời dường như bị tách làm hai lộ ra tình không vô tận.

Vân Vận càng kể càng hùng hồn, giọng nói kèm theo sự hả giận khi chém giết được các cường giả bên ngoài đại lục, giống như đích thân nàng chứng

kiến thời điểm đó vậy... Vô cùng kích động.

- Và sau việc đó thì thanh kiếm này tiêu thất vô tung đúng không?

Trái với sự kích động của Vân Vận, Cơ Huyền bình tĩnh hơn nhiều. Cậu nhớ tới Lạc Vô Song, đám người kia không phải cũng đến Dục Mạc Cổ này tìm thứ gì đó giúp hoàng tộc trở mình lại đối kháng cùng Kim Nhận tông. Cùng với sự xuất hiện của Vân Vận tại đây Cơ Huyền thậm chí phỏng đoán không lẽ cái mà bọn họ cùng tìm có lẽ là một.

Nghĩ tới đây đầu Cơ Huyền cảm thấy to ra thêm, vốn không tính khuấy bãi nước đục này lên, giờ thì hay rồi muốn chạy cũng không thể chạy nữa. Thở dài một hơi cậu nhìn Vân Vận nói:

- Có lẽ chúng ta tìm đúng nơi rồi, vừa vặn gần đây ta gặp đám người của hoàng thất Lạc Nhận đang tìm thứ gì đó trong bí mật. Có lẽ bọn chúng đã tìm được một vật lợi hại không muốn bị thế lực khác rình rập nên điều vô cùng thấp.

- Thật vậy sao? Chẳng trách, nơi này lại lắm Đẩu Hoàng chạy qua chạy lại như vậy. Nếu đúng vậy thì thật là may mắn, dù thế nào bảo vật của Vân Lam tông nên quy về Vân Lam tông không thể để lọt vào tay người ngoài.

Vân Vận vô cùng hào hứng. Trước dáng vẻ hào hứng của Vân Vận thì Cơ Huyền cũng không có cách nào, đành đâm lao theo lao giúp nàng tìm lại bảo vật tông môn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 216: Lãng không kĩ năng

- Tuy người năm lần bảy lượt thoát được truy sát nhưng cũng chỉ chứng tỏ người may mắn hơn người thôi. Lần này chính là cường giả Đẩu Vương, Đẩu Hoàng đều có thể xuất hiện không phải trò đùa. Dù ta cũng khó lòng vừa bảo vệ người vừa đối phó với đám hoàng thất Lạc Nhận được.

Vân Vận ánh mắt có chút không tin nhìn Cơ Huyền. Sau một hồi nàng nghiêm túc lắc đầu từ chối.

Bị ánh mắt không tin tưởng của Vân Vận quét đến Cơ Huyền có cảm giác như bị bạn gái mình nói “không được”, đàn ông kị nhất hai từ “không được” dù trong trường hợp nào cũng vậy.

Khi bị ánh mắt của Vân Vận nhìn vào Cơ Huyền cảm giác vô cùng vi diệu. Cậu không phục, hất cằm kiêu ngạo nói:

- Nàng đừng kinh thường ta, thực lực hiện tại của ta cũng là trình độ thực mạnh. Dù có vài Đẩu Vương quần áo cũng không làm gì ta được.

Vân Vận thấy vẻ mặt phi thường ngạo kiều của Cơ Huyền, nàng nghi hoặc nhìn cậu nói:

- Thực lực hiện tại của ngươi là trình độ gì?

- Đã tiến vào Đẩu Vương.

Cơ Huyền khoát ống tay áo, bày ra dáng vẻ cao thâm. Giống như Vân Vận trước mặt mình không phải là Đẩu Hoàng cường giả cao hơn một đại cảnh giới.

- Ngươi đã bước vào Đẩu Vương?

Vân Vận vui mừng nói, Cơ Huyền bước vào Đẩu Vương lại khiến nàng cao hứng hơn cả khi nàng bước vào Đẩu Vương. Đồng thời trong lòng Vân Vận cũng có chút khiếp sợ trước tốc độ tu luyện của Cơ Huyền. Lần đầu nàng gặp cậu thì cậu mới chỉ là một đấu giả nho nhỏ, mỗi lần nàng gặp lại Cơ Huyền thực lực cậu lại tiến thêm một bước dài.

Bây giờ cậu đã vào Đẩu Vương, có lẽ chỉ trong vài năm nữa thôi Cơ Huyền sẽ bắt kịp nàng. Nghĩ đến điều đó nàng bỗng dân lên cảm xúc kiêu ngạo khó tả.

- Không đúng... Nếu ngươi đã tiến vào Đẩu Vương sao không tự mình phi hành... Ngươi còn.... Tiểu tử đáng giận.

Vân Vận đang chìm trong cảm xúc kì lạ bỗng nhớ ra điều gì. Nàng trừng mắt phượng nhìn Cơ Huyền, giọng nói chứa đầy sự chất vấn. Nhớ lại tràng cảnh khi nàng kéo Cơ Huyền lần trốn làm mặt ngọc nàng trở nên đỏ ửng mê người.

Đang đặc ý với Vân Vận, Cơ Huyền ngay lập tức như quả bóng xì hơi, trong lòng thầm mắng bản thân. Hai lần tự vả miệng, đúng là mất mặt. Cậu đảo mắt kiểm soát lập liền:

- Khụ khụ, ta mới tiến vào Đấu Vương chưa lâu... Cũng không biết làm như thế nào để có thể phi hành trong không trung... Ủ. Đúng vậy... đúng vậy. Ta chưa biết phi hành... Ta không có ý chiếm tiện nghi của nàng đâu.

- Hừ, ta tạm tin ngươi... Nếu ngươi chưa biết phi hành thì ta dạy ngươi.

Không biết Vân Vận có tin hay không, chỉ là đột nhiên nàng nói với Cơ Huyền.

- A! Ta thấy không cần làm vậy đâu!

Tất nhiên Cơ Huyền không muốn học lãng không phi hành, nhất là được Vân Vận dạy. Để nàng dạy xong vậy thì sau đó làm sao còn chiếm được tiện nghi của Vân Vận.

- Không được!

Hiển nhiên Vân Vận biết Cơ Huyền có chủ ý gì, hừ một tiếng nói với Cơ Huyền

- Ách!

Đầu Cơ Huyền giống như cái chuông, không ngừng lắc lắc.

Vân Vận thấy Cơ Huyền như thế, nàng che miệng cười, tuy nhiên khi ánh mắt Cơ Huyền vừa chuyển đến thân thể của nàng, nàng lập tức giả vờ cực kỳ đứng đắn.

Vân Vận kéo Cơ Huyền tại một vị trí tương đối rộng rãi bắt đầu chậm rãi giảng giải:

- Hiện tại ngươi đạt tới Đấu Vương, cũng coi như chân chính bước vào trình độ cường giả đại lục. Lãng không phi hành chính là một loại kỹ năng chắc chắn phải học! Kỹ thật lãng không phi hành rất đơn giản, chính là khống chế năng lượng mà thôi!

Cơ Huyền tuy đã biết nhưng đáng vẻ vô cùng phối hợp, lãng nghe mỗi lời nói của nàng.

- Sau khi thực lực đạt tới Đấu Vương, đầu khí có một sự biến hóa về chất. Đây không chỉ là biến hóa về số lượng, quan trọng nhất có thể phóng đầu khí ra ngoài ngưng tụ thành cánh đầu khí. Tuy rằng có vài Đấu Linh cũng có thể phóng ra ngoài, nhưng khoảng cách phóng ra ngoài không thể quá xa, cũng không thể kiên trì quá lâu.

Vừa nói Vân Vận cũng chậm rãi ngưng tụ là cánh đầu khí sau lưng, đôi cánh màu xanh có chút hư ảo. Rất nhanh nàng được nâng lên, lãng không đứng ở phía trên không gian.

- Mà sau khi đạt tới Đấu Vương, khoảng cách phóng đầu khí ra ngoài có thể nâng cao trên diện rộng. Đương nhiên thực lực của ngươi càng mạnh, khoảng cách phóng ra ngoài lại càng dài. Đối với lãng không phi hành cũng có lợi! Kỳ thật điều này rất đơn giản. Ngươi thử nhìn xem.

Cơ Huyền cũng gật đầu, đem đầu khí vận chuyển tới lưng, tới đây Cơ Huyền cố tình kiểm chế quá trình vận chuyển đầu khí khiến đầu khí sau lưng không thông chỉ miễn cưỡng ngưng tụ ra đôi huyễn dực màu đen mờ mờ.

Vân Vận thấy thế cũng không chút bất ngờ, nàng thu hồi cánh đầu khí rồi tiến tới sau lưng Cơ Huyền, bàn tay áp nhẹ lên lưng cậu. Đầu khí màu xanh lục chậm chậm thấm thấu vào lưng, nàng nói với Cơ Huyền:

- Ngươi phóng đầu khí ra ngoài, chậm rãi thôi, ta sẽ giúp ngươi điều chỉnh.

Cơ Huyền dựa theo lời của Vân Vận, vận chuyển đầu khí, một cỗ đầu khí giống như hồng thủy chảy xuôi trong kinh mạch, phân tán năng lượng lộ tuyến kinh mạch kì dị, cuối cùng từ sau lưng bạo dũng ra.

- Bồng!

Hai cánh màu đen, mạnh mẽ tự mình từ phía sau bắn ra, bề rộng dài chừng hơn một trượng, cong lại.

Vân Vận không nghĩ tới nàng tính trợ giúp Cơ Huyền điều khiển đầu khí trong kinh mạch để cậu thuận lợi ngưng tụ cánh đầu khí. Nào ngờ căn bản không cần tới nàng. Lúc ấy, khi Vân Sơn nàng dạy nàng, nàng phải mất tròn một ngày mới lãng không. Vậy mà nàng còn được sư tôn nàng nói là thiên tài. Nhưng người đứng trước mặt, đã hoàn toàn phá vỡ suy nghĩ của nàng.

Xem ra muốn gọi ra cánh đầu khí cũng phải có thời gian luyện tập chứ không thể trong một sớm là có thể sử dụng ngay. Có điều Cơ Huyền lại là ngoại lệ, lần đầu tiên cậu đã gọi ra cánh đầu khí, còn sử dụng vô cùng thành thực dễ dàng.

- Có được không?

Cơ Huyền nhìn Vân Vận hỏi.

- A!

Vân Vận đang sững sờ lúc này mới có phản ứng, lập tức gật đầu nói.

- Nếu người có thể khống chế thân thể lắng không, vậy đã thành công một nửa!

- Hình như đầu khí tiêu hao rất lớn, cho dù Đấu Vương cũng không thể lắng không phi hành trong hư không quá lâu!

Cơ Huyền giống như chưa biết gì cũng đem câu hỏi thắc mắc để Vân Vận giải đáp.

Vân Vận trắng mắt nhìn Cơ Huyền nói:

- Chẳng lẽ người vừa mới bước vào Đấu Vương đã muốn giống như Đấu Hoàng, Đấu Tông ở tự do phi hành trên hư không sao? Vô giả vừa mới bước vào Đấu Vương, có thể kiên trì một canh giờ đã là cực hạn.

Cơ Huyền nhún nhún vai nhìn Vân Vận cười ha ha vài tiếng, không tiếp tục phát biểu những lời ngu ngốc nữa.

- Người cần phải làm là ngưng tụ đầu khí phóng ra ngoài, không cho nó khuếch tán. Như vậy thời gian kiên trì sẽ lâu một chút. Cái này đều dựa vào mức độ khống chế của người đối với đầu khí. Lực khống chế của người càng mạnh, vậy thời gian kiên trì lại càng lâu, lắng không phi hành cũng càng hoàn mỹ.

- Về điểm này, không phải được sư có được ưu thế rất lớn sao? Đối với việc lực khống chế đầu khí bên ngoài, không có võ giả nào so sánh được với được sư!

Cơ Huyền bỗng nhiên nói.

Vân Vận gật đầu nói:

- Về phương diện thao túng đầu khí tỉ mỉ thì không ai hơn được những luyện được sư, bọn họ còn có linh hồn lực cường đại trợ giúp khống chế trong quá trình luyện đan. Nhờ vậy khả năng phi hành của được sư trình độ Đấu Vương tốt hơn võ giả trình độ Đấu Vương.

Khi Vân Vận còn đang thao thao bất tuyệt thì Cơ Huyền lại tiếp tục đem cho nàng bất ngờ nữa. Cơ Huyền thoáng khu động chút linh hồn lực kiểm soát đầu khí phóng ra ngoài. Thân ảnh Cơ Huyền cũng chậm chậm lắng không. Đầu khí có linh hồn lực gia nhập phóng ra ngoài ngưng tụ khác thường, khuếch tán cũng càng lúc càng ít.

Vân Vận nhìn cảnh tượng này sững sờ. Lúc trước, khi nàng làm được cảnh tượng này, đã phải luyện tập tròn một tuần. Nhưng Cơ Huyền lại nhanh như vậy đã nắm giữ được. Lần đầu tiên Vân Vận nghi ngờ, có phải lúc trước nàng thật sự quá ngu ngốc hay không? Nhưng nhớ tới vẻ mặt kinh ngạc của sư tôn nàng khi thấy nàng làm được như vậy, Vân Vận cảm thấy nàng không thể là kẻ ngu ngốc.

Lần này chính Cơ Huyền cũng bất ngờ, vì cậu chưa từng thử sử dụng linh hồn lực khống chế cánh đầu khí. Có linh hồn lực trợ giúp, Cơ Huyền cảm thấy tiêu hao lại nhỏ hơn một chút. Hơn nữa tốc độ Hồn Nguyên Thôn Thiên quyết vận chuyển, và Vãn Lạc Tâm Viêm cũng rất nhanh bổ sung đầu khí Cơ Huyền đã tiêu hao.

Vân Vận nhìn Cơ Huyền tự nhiên dạo chơi nhàn nhã ở trong hư không, nàng đã thấy nhưng không thể trách. Trong sự ảnh hưởng của nàng, có thể lắng không phi hành đạt tới loại tiêu chuẩn này, không ai không phải luyện tập mười ngày nửa tháng trở lên. Nhưng người đứng trước mặt đã vượt qua phạm trù như vậy.

Mà điều khiến Vân Vận kinh ngạc chính là, thời gian Cơ Huyền ở trong hư không đã vượt quá một canh giờ. Một võ giả vừa bước vào Đấu Vương, lại có thể lắng không phi hành trên một canh giờ, điều này khiến Vân Vận nghi ngờ Cơ Huyền có phải vừa mới bước vào Đấu Vương hay không? Bằng không đầu khí của cậu làm sao có thể chống đỡ được lâu như thế.

Cơ Huyền đứng thật không phải phạm trù bình thường có thể hiểu, cũng đúng là cậu tiến vào Đấu Vương cũng rất lâu, những điều này Vân Vận đương nhiên không hay biết, bằng không nàng nhất định sẽ chém Cơ Huyền làm đôi.

Mà Cơ Huyền lúc này đang chìm trong suy nghĩ, của riêng mình. Nếu linh hồn lực ngoài sử dụng để cảm tri, khống chế thì còn có thể sử dụng nó để khống chế năng lượng đầu khí. Linh hồn lực có thể kiểm soát cánh đầu khí, vậy thì nếu nó có thể kiểm soát mỗi quyền, mỗi đấu kỹ thì sát thương của nó còn như nào nữa?

Mỗi đấu kỹ khi sử dụng đều có lượng đầu khí phân tán và tiêu thất bên ngoài, cái này chỉ có thể thông qua rèn luyện đấu kỹ liên tục để khắc phục tương đối. Nhưng bây giờ nếu dùng linh hồn lực khống chế nó lại, hội tụ duy nhất vào một điểm và bạo phát thì mức độ hủy diệt là không thể tưởng tượng nổi.

Đến khi Cơ Huyền nhận ra thì bản thân đang chậm rãi hạ xuống mặt đất, cảm nhận được đầu khí trong cơ thể giảm xuống ít nhất bốn thành, cậu thoáng nhíu mày. Quay ra thấy Vân Vận sững sờ nhìn của cậu, rất nghi hoặc sò soạng lên mặt một hồi nói:

- Trên mặt ta có gì sao? Làm gì nhìn ta như vậy?

- A! Không có gì!

Vân Vận cố bài trừ cảm giác kinh ngạc ra khỏi đầu. Nàng sẽ không ngu ngốc đi khen ngợi Cơ Huyền. Nàng hiểu rất rõ về cậu, nếu nàng khen ngợi, sợ là cậu sẽ khoác lác không ngừng.

- Xem ra không tu luyện một hai tháng, sợ là không thể hoàn toàn nắm giữ được lăng không phi hành!

Cơ Huyền giả bộ bất đắc dĩ nhún nhún vai nói.

Khỏe miệng Vân Vận thoáng run rẩy một chút. Lúc trước nàng luyện tập một hai tháng, cũng chỉ vừa như vậy mà thôi.

- Luyện tập nhiều một chút, từ từ sẽ thuần thục. Đến lúc đó lăng không phi hành và đi lại trên mặt đất cũng không có gì khác nhau.

Vân Vận nói với Cơ Huyền.

- Đúng rồi, đầu khí trong cơ thể ngươi còn bao nhiêu?

- Ôi..

Thân thể Cơ Huyền liền mềm nhũn, hung hăng ngã xuống, tay nện ở phía trên một tảng đá, đau tới mức khiến cậu nhe răng trợn mắt.

- Ngươi làm sao vậy?

Vân Vận kinh hãi, vội vàng đỡ Cơ Huyền dậy, sốt ruột nhìn Cơ Huyền nói.

Về mặt Cơ Huyền đau đón nói:

- Vừa một lòng chú ý vào việc lăng không phi hành, bây giờ hạ xuống mới phát hiện trong cơ thể không có chút đầu khí nào.

Vân Vận có chút đau lòng nhìn một mảng xanh tím trên cánh tay Cơ Huyền, nhẹ nhàng thổi hai, dùng bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng xoa lên đó, sau đó ôn nhu hỏi Cơ Huyền:

- Đau không?

Trong lòng Cơ Huyền không ngừng cười trộm, thầm nghĩ khổ nhục kế này vẫn có chút tác dụng. Chẳng qua mẹ nó tảng đá này cũng quá cứng rắn đi.

- Rất đau! Tuy nhiên nàng thổi hai cái đã thấy tốt hơn nhiều!

Cơ Huyền không biết liêm sỉ nói.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Vận bắt đầu ửng đỏ, suy nghĩ một chút vẫn ngồi xuống, nhẹ nhàng thổi phía trên cánh tay Cơ Huyền.

- Vân Vận... kì thực nàng không thấy thời điểm lúc này rất thích hợp để....

- Suyt.

Cơ Huyền đang nói dở thì bị Vân Vận đưa tay chặn, nàng đánh mắt ra hiệu với cậu. Lúc này Cơ Huyền cũng cảm nhận được bên ngoài động khẩu này có ba động đầu khí yếu ớt. Những kẻ đến đây thực lực không cao cho lắm, cậu rất bức mình. Vì mấy con kiến nhỏ mà hai người mất đi khoảng khắc lăng mạn. Đúng lúc này bên ngoài sơn động truyền lại lời nói:

- Khốn nạn, tiểu tử đó cũng là Đại Đấu sư, không ngờ đầu khí lại lợi hại như vậy, còn hơn cả đầu khí phó bang chủ Huyền Lang trấn nhà ta vài phần. Xem ra hẳn quả nhiên đã có được gì đó từ cổ mộ đó rồi!

Nghe tới cái này hai người Vân Vận và Cơ Huyền như ngừng thở, vội vàng hóng tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 217: Mộ địa thần bí

Sâu trong Dạ Mạc cốc.

Dù đã là nửa đêm nhưng trong Dạ Mạc cốc vẫn nhìn thấy chút ánh sáng từ vầng trăng sáng chiếu rọi cả khu rừng. Các bóng cây dung hợp vào nhau, cùng với đám ma thú thi thoảng lại xuất hiện khiến cho Dạ Mạc cốc có vài phần quỷ quái âm u.

Một dòng binh mặc áo giáp da đang không ngừng nhảy qua nhảy lại trong núi, trên người hẳn có rất nhiều vết thương to nhỏ, vũ khí không biết đã đi đường nào rồi. Nhìn bộ dạng sợ hãi tột độ của hẳn chắc là đã gặp không ít lần bị đuổi giết.

Nhưng trong tình trạng này mà hắn còn chạy ra được thì cũng là hiếm có.

Những cành cây kỳ quái trong rừng như yêu ma chặn đường đi của hắn, nhưng dưới sự xung kích của hắn, những cành cây ấy theo nhau gãy hết, để lại những dấu vết rõ ràng

Rõ ràng là bản lĩnh của người này cũng không phải là kém.

Chỉ có điều tuy bản lĩnh hắn không tồi nhưng trong khi chạy trốn lại để lại dấu vết rõ ràng như vậy, dù là đứa trẻ ba tuổi cũng phát hiện được tông tích của hắn chứ chưa nói đến những cường giả đang truy sát đằng sau.

Chạy được vài dặm nữa, dong binh đó nghe thấy tiếng xé gió từ phía sau, dường như có một thứ khí tức khiến người ta kinh hãi đã bao trùm lấy hắn.

Nhưng hắn không hề tỏ ra sợ sệt, đang chạy loạn bỗng hắn đột ngột dừng lại, cả thân người lẫn tròn trong không trung về hướng khác. Cơ thể hắn lúc này vô cùng mềm mại, xuyên qua vô số cây cối như vậy nhưng không hề bị va chạm, rõ ràng là hắn có một loại thân pháp đấu kỹ rất cao cường.

Lúc này, một trăng cười nhạt vang lên từ phía xa, rồi một đạo đầu khí vút tới làm cho một cái cây đại thụ nổ tung. Nhưng dong binh đang tháo chạy kia lại dựa vào việc đó mà nhanh hơn vài phần, chớp lát đã biến mất.

- Khốn kiếp! Tên tiểu tử này đúng là còn lẩn nhanh hơn trạch!

Kẻ đuổi theo dừng lại giữa không trung quét mắt ra xung quanh, đã xác định được đường đi của dong binh đó. Hắn ra hiệu tay, không cần nói nhiều, hai kẻ theo sau đã đi theo hai hướng khác nhau.

Không lâu sau, một trận nổ đầu khí đã vang lên, chỉ là tiếng nổ này vừa vang lên lập tức tiêu biến, rõ ràng trong trận giao chiến đã có kẻ bị bắt lợi..

Người kia đáp xuống một cành cây, dù gì hắn cũng không phải. Hắn chần chờ một lúc, tay phải khẽ phát lên, một đạo đầu khí bắn ra với một tiếng kêu chói tai, sau đó hắn mới nhanh chóng bay về phía đầu khí chấp chờn ban này.

- Khốn nạn, tiểu tử đó cũng chỉ là Đại Đấu sư, không ngờ đầu khí lại lợi hại như vậy, còn hơn cả đầu khí phó bang chủ Huyền Lang trấn nhà ta vài phần. Xem ra hắn quả nhiên đã có được gì đó từ cổ mộ đó rồi!

Người vừa đến khẽ lắc đầu, ra hiệu cho người đi theo không nói tiếp nữa. Quan sát vết thương hắn nói:

- Chiều này đánh vào nơi yếu của ngươi, nhưng ngươi chỉ bị thương chứ không chết. Xem ra hắn không phải bị thương thì là cạn kiệt đầu khí, hắn chạy không xa được đâu! Tiếp tục đuổi theo! Nhân lúc bọn “người kia” còn chưa phát hiện được bên này chúng ta phải tóm được hắn. Nếu không tìm được vị trí mộ địa thì chúng ta tuyệt đối không bỏ cuộc! Đuổi theo hắn cho ta! Bên này!

Tên đồng bọn gật đầu, thương thế dường như là không tồn tại, người lao lên phía trước như nhanh như chớp đã theo sau.

- Huyết Lang trấn! Huyết Lang trấn từ khi nào đào tạo ra nhiều Đấu Linh cường giả như vậy.

Tên dong binh kia đang nấp trên một ngọn cây ở bên cạnh, hắn nín thở, nét mặt kỳ quái đến cực độ. Rõ ràng là cách thoát thân của hắn đã phát huy tác dụng! Chỉ có điều cách này cũng chỉ tạm thời che giấu được chứ không thể dùng mãi được. E là không lâu sau cục diện hắn bày ra sẽ bị vạch trần, nếu lúc đó mà hắn còn ở đây thì chỉ có rơi vào cảnh chết không chỗ chôn!

- Đáng chết, đều tại tên ngu ngốc đó! Biết sớm thì khi phát hiện mộ địa ta nên giết hắn luôn, nếu không thì đâu có kéo ra hàng đồng người thế này!

Nằm phục trên cành cây hồi lâu, xác định xung quanh không có ai, gã dong binh đó mới thở phào.

Khó khăn lắm hắn mới đợi được đến lúc trăng bị mây che khuất, rồi lườn xuống dưới đất di chuyển về hướng Bắc. Vì sợ bị phát hiện tung tích nên hắn đi rất chậm, đến thở cũng vô cùng nhẹ.

Cũng may những ngày này đám ma thú bị các loại khí tức cường giả trong Dạ Mạc cốc dọa cho chạy hết, nếu không thì đường đâu có dễ đi thế này. Đến được một dòng sông trong Dạ Mạc cốc, hắn thở phào, quỳ xuống uống nước.

Những ngày này hắn liên tiếp bị người ta truy sát, đừng nói đến uống nước, ngay thời gian thở cũng không có. Nếu không phải còn có tương lai rạng rỡ mà Đấu Hoàng mộ địa tạo nên còn đang đợi hắn thì chưa biết chừng đầu hắn đã nổ tung rồi.

Lúc này, được một ngụm nước trôi xuống họng hắn cảm thấy thoải mái không nói nên lời, đang định tiếp tục hành trình thì hắn bỗng giật mình, người lườn nhanh xuống nước dùng cổ dưới nước che chắn, nhô nửa cái đầu lên thở nhẹ.

Quả nhiên, một lúc sau có hai bóng người hạ xuống bên bờ sông, dựa vào ánh trăng hắn cũng nhận thấy những kẻ này là nhân vật nguy hiểm đến mức nào.

Nếu hắn không nhớ nhầm thì kẻ đứng phía trước chính là người đứng sau Huyết Lang trấn Âm Kiệt, kẻ một tay biến cái trấn rách từ nơi khi ho cò gáy này thành một thị trấn phồn hoa, vô cùng nổi tiếng trong giới dong binh, tụ tập được vô số nhân thủ. Nhưng kẻ làm mưa làm gió ở tiểu trấn như này lại khúm núm cung kính trước một nữ nhân có diện mạo tầm thường. Nữ nhân này không phải Lạc Vô Song thì là ai.

Nếu Cơ Huyền mà ở đây thì chắc cũng khá ngạc nhiên. Không ngờ Lạc Vô Song cũng không chết, tuy hiện tại thực lực nàng so với ban đầu có chút yếu hơn. Nhưng thực lực của nàng vẫn là Đẩu Hoàng không cần phải nghi ngờ.

Tên dong binh không biết Lạc Vô Song nhưng hẳn biết tới Âm Kiệt. Hẳn cảm tri được Âm Kiệt kẻ này vốn không phải thực lực Đẩu Linh mà chính là Đẩu Vương hàng thật giá thật. Để một Đẩu Vương phải khúm núm như vậy thì thực lực của nữ nhân này thực lực phải cao đến mức nào. Hẳn càng không dám vọng động, thành thành thật thật ân ái.

Âm Kiệt lấy ra một mảnh thông tin chậm rãi đọc:

- Chân Thiết... thực lực Đại Đẩu sư... người của Xuyên thành...

Từ những thông tin Âm Kiệt đọc có thì có lẽ đây là thông tin của một kẻ nào đó, thông tin này vô cùng tương tợ, thậm chí đến phụ thân và mẫu thân của hắn tên gì, tổ tiên như nào cũng đều có. Gã dong binh đang trốn dưới dòng sông cảm nhận một hồi ác hàn, càng không dám động dấy.

Đọc xong đồng tin tức này Âm Kiệt nhíu mày nói:

- Trường chủ, kẻ này chỉ là một Đại Đẩu sư nhỏ nhoi, tên gì mà Chân Thiết... kẻ mà đến danh hiệu còn chưa nghe thấy, khiến đích thân ngài đến đây quả thực là có chút... hơn nữa cũng không biết tin đó có phải thật không. Nếu cuối cùng chúng ta tóm được tên tiểu tử đó, lại phát hiện tin tức là giả thì thật là không đáng để đắc tội một cường giả mạnh mẽ.

Im lặng hồi lâu, một giọng nói trong trẻo vang lên Lạc Vô Song nói:

- Đây là tin từ hắc vệ của ta truyền về không phải bàn về độ đáng tin của nó. Lùi lại vạn bước mà nói dù không có thì chỉ tin này thôi cũng đủ để chúng ta phải chú ý rồi! Nên nhớ đó không chỉ là cổ một bình thường mà là cổ một của một Đẩu Tông cường giả... nếu có được di vật của Đẩu Tông thậm chí là truyền thừa thì thực lực của chúng ta e là sẽ lại tăng nhiều!

- Trường chủ anh minh... Chỉ là chúng ta cứ ở phía sau không ra tay có được không? Hơn nữa phía bên hoàng thất cũng bắt đầu ngọ ngậy. Với tác phong của bọn chúng đó đã biết thì chắc chắn không bỏ qua. Nếu tiếp tục đợi thì lại có thêm vài nhân tố bất định, chỉ e là... Còn có cả Kim Nhận tông như mặt trời ban trưa nữa

Lạc Vô Song nở nụ cười kinh thường:

- Âm Kiệt à, người cần trọng quá như vậy đừng trách nếu mai sau ngươi không thể đột phá Đẩu Hoàng. Dù người của Kim Nhận tông xuất hiện thì sao chứ? Cái khác không nói, chỉ việc điều động tay chân đến đây cũng tốn rất nhiều thời gian rồi, chứ chưa nói đến việc xuất hiện... Đến lúc đó, cục diện nơi đây e là đã bị lật tung lên rồi, chứ đừng nói đến những việc khác!

Nàng quay lại nhìn Âm Kiệt nói tiếp:

- Cổ mộ cuối cùng trừ chúng ta ra thì còn đám người của hoàng thất Lạc Nhận đại hoàng tử cũng đang mở to mắt nhìn chăm chăm. Muốn đối kháng với bọn chúng ít nhất cũng cần đủ nhân thủ... Trong lúc đó thì chúng ta không cần phải làm quá nhiều chuyện, chỉ cần cứ quan sát bên đại hoàng tử. Khi đến lúc, tự nhiên sẽ có kết quả, vội gì chứ?

- Có điều trường chủ. Còn kẻ thần bí đó thì sao? Có cần tiếp tục truy tìm hắn nữa không?

Âm Kiệt như nhớ ra cái gì nhìn Lạc Vô Song hỏi.

- Không cần thiết. Cứ thêm người cũng chỉ tìm chết mà thôi. Chúng ta cần tối ưu hóa hành động. Dù sao hắn cũng không phải là người của đại hoàng tử, nếu vậy thì không có quá nhiều ảnh hưởng tới kế hoạch của chúng ta.

Lạc Vô Song vừa dứt lời thì từ phía xa vang lên một tiếng động lớn, hai đạo đầu khí một xanh lam một đỏ đâm vào nhau. Nàng nhìn tới vị trí đó cười nhạt:

- Kẻ đang đối kháng với ám vệ là ai?

- Kẻ đang giao thủ với người của ta là Khố Lợi Á. Người của Khố Lợi gia tộc.

Âm Kiệt vội vàng cung kính nói.

Lạc Vô Song nghe vậy nụ cười càng lạnh lẽo hơn, nàng âm u nói:

- Đại hoàng tử bản lĩnh thông thiên, còn lời kéo được với các gia tộc lớn của Lạc Nhận... Khố Lợi gia tộc cũng bị hắn lôi kéo. Quả không tầm thường chút nào... Vị thiếu gia của gia tộc Khố Lợi đó dường như cũng là một nhân vật không tầm thường chúng ta qua đó xem sao! Tiện thể thử thực lực của vị thiếu gia này xem.

Nói xong Lạc Vô Song thì triển đầu khí chỉ dục bay đi, Âm Kiệt theo ngay sau nàng.

Nhìn theo bóng hai người rời đi, dong binh kia, cũng là Chân Thiết mà đám Lạc Vô Song vừa nhắc đến. Hắn thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn vô cùng cẩn thận, một lúc sau mới từ từ nhô nửa người lên mặt nước quan sát.

Vào lúc này, khi hân chưa được tâm trạng vô cùng vui vẻ khi thoát được đám Lạc Vô Song vừa nãy thì sống lưng cảm thấy buốt lạnh, rõ ràng giống như có một lưỡi dao sắc lạnh đang chia sau lưng. Cùng lúc đó, một tiếng cười vang lên:

- Trước mặt Lạc Vô Song một Đẩu Hoàng cường giả mà trốn được kỹ như vậy, chưa nói đến cái khác, mảnh này cũng vô cùng lợi hại rồi...

Giọng nói này rất nhẹ, như hai người bằng hữu nói chuyện khi đi du xuân vậy, nhưng Chân Thiết cảm nhận rõ ràng rằng chỉ cần mình dám phản kháng là sự lạnh lẽo sau lưng kia sẽ không ngần ngại mà đâm vào ngực mình.

Đừng nói đến việc không kịp dùng đầu khí ngưng tụ ra khỏi giáp, dù có thể ngưng tụ được cũng sợ là hân không dám làm, vì hân cảm nhận được rằng luồng khí tức mãnh liệt sau lưng, cái cảm giác áp bức từ linh hồn này ít nhất cũng là của Đẩu Vương cường giả... Đẩu Vương và Đại Đẩu sư chính như một quả trứng đối đầu với cục đá.

Giọng nói không đổi đó tiếp tục vang lên sau lưng Chân Thiết:

- Các hạ cho tại hạ xin cao danh quý tánh được không?

Trong tình huống này hân không thể không trả lời, nuốt nước bọt một cái, hân nói nhỏ:

- Chân Thiết.

Phía sau lưng im lặng, một lúc sau mới có tiếng nói:

- Ô, chính là Chân Thiết dẫn đến sự tranh giành mộ địa cường giả đó sao? Xem ra vận khí của ta cũng tốt quá...

Chân Kiệt nghe ngữ khí của người này rõ ràng là không có ý hại mình, có lẽ vì hân chưa biết trong mộ địa có thứ gì, chưa biết chừng có thể lợi dụng cơ hội này...

Nghĩ đến đây hân nói thẳng thắn:

- Đúng thế, ta chính là Chân Thiết đó!

Kẻ sau lưng nửa cười nửa không:

- Nếu là người, mộ địa tốt thế không ở lại, lại chạy ra ngoài này làm gì? Muốn tặng mình cho người khác hả?

Chân Thiết thở hơi gấp, nhưng vẫn nói:

- Dù ở lại trong mộ địa thì cũng phải ăn cơm, uống nước chứ?

Người sau lưng nói:

- Thì ra là vậy... Có điều, thân là dong binh, ai chẳng có lương thảo cho vài tháng? Người thế nào thì cũng là một Đại Đẩu sư, ta nghĩ người thế nào chắc cũng có một cái? Có phải muốn ta kiểm tra xem thật giả thế nào không?

Chân Thiết cũng biết cái lý do có vẻ hoàn hảo đó không thể lừa được kẻ sau lưng. Cảm nhận được sự lạnh lẽo sau lưng, hân khẽ hít một hơi, nói:

- Đợi đã, ta nói! Không phải ta không muốn ở lại mộ địa... mà là cửa lớn của mộ địa có đầu khí phòng hộ, ta không mở ra được. Lần này ta ra là muốn tìm người giúp, nhưng không ngờ trong Dạ Mạc cốc lại có vô số cường giả, ta không tìm được người giúp mà ngược lại lại rơi vào cảnh bị truy sát...

Người sau lưng dường như hơi khựng lại, một lúc sau mới nói:

- Cũng có nghĩa là, thứ bên trong mộ địa đó, người chưa lấy được cái gì hết?

Chân Thiết cẩn thận nói. Vừa nói, Chân Thiết vừa lấy ra từ trong người một cuộn công pháp quyền trục:

- Cũng không thể nói vậy, ta chỉ là không mở được cửa lớn ở bên trong, nhưng bên ngoài có vài thứ. Ta có lấy được công phá Huyền giai cao cấp... nếu các hạ có hứng thú thì mời nhận lấy, chỉ xin các hạ tha cho ta... Công pháp này có lẽ là do vị tiền bối đó để lại... Cũng coi như là thứ tốt hiếm có... nếu như... nếu như...

- Ai cần Công pháp của người... bị người nói lăng nhăng làm ta quên mất chính sự.

Giọng nói đằng sau phát ra tiếng cười nhạo vô cùng rõ ràng. Người này nói:

Đột nhiên Chân Thiết cảm nhận đầu óc choáng váng, rồi lặn ra mặt nước bất tỉnh. Trên mặt hồ xung quanh gọn từng đợt sóng nhỏ, hai bóng người trong hư không từ từ đi ra.

Người đi trước là một thanh niên, cậu cười nhìn về Chân Thiết đang bất tỉnh nói với người còn lại:

- Hắc... Hôm nay đúng là gặp được nhiều điều thú vị... Không ngờ nàng ta còn sống... Công pháp của tên Chân Thiết cũng vô cùng thú vị... Đúng là khiến kẻ khác tò mò mà... Nàng thấy đúng không Vân Vận.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Đao Hoàng - Qua Bó

Nữ tử tên Vân Vận đứng bên cạnh thanh niên kia nhìn phía mà hai người kia vừa rời đi nhủ thầm nói:

- Người quen nữ tử kia sao hà Cơ Huyền.

- Người quen sao? Ngẩng lại đúng là có chút quen biết. Còn có chút dây dưa.... Hắc... nàng ta còn sống cũng tốt cho ta rồi. Ta còn sợ nàng ta chết quá dễ dàng.

Cơ Huyền nhắc tới Lạc Vô Song thì cười lạnh không ngừng, món nợ ám toán cậu chắc chắn sẽ trả lại nàng ta. Hơn nữa không chỉ gấp đôi. Thu lại tâm mất cậu nhìn tới Chân Thiết đang bất tỉnh kia cười cười:

- Tên Chân Thiết này lời nói ra thì ba phần thật, bảy phần giả, e là chẳng ai phân biệt được câu nào của hắn là thật.... Hơn nữa hắn vô cùng giáo hoạt bao nhiêu kẻ truy sát như vậy mà vẫn để hắn đào tẩu được... Chỉ bằng bản lĩnh khiến Đấu Hoàng ở ngay gần hắn mà không cảm nhận được đúng là đủ kiêu ngạo rồi. Không phải hắn vừa vịn trốn vào vị trí gần chúng ta thì chúng ta cũng không bám theo hắn được.

Dáng vẻ Cơ Huyền vừa nãy mười phần oán khí, Vân Vận đoán chắc Cơ Huyền đã ăn thiệt thòi từ trong tay nữ tử kia mới bày ra bộ dáng này. Nàng cũng không để ý đến việc này nữa, dù sao đến khi tìm tới cô mộ thì kiểu gì cũng phải đối đầu với nhau, đến lúc đó thay Cơ Huyền đòi lại công đạo là được.

Nhìn tới Chân Thiết bất tỉnh Vân Vận nói:

- Vậy bây giờ thì hắn xử lý sao đây?

- Hắc hắc, thật đáng tới miệng rồi nào có đạo lý nhả ra. Nàng yên tâm ta có mười vạn tám nghìn cách để tìm thấy tin tức từ miệng của hắn.

Cơ Huyền nở nụ cười mười phần hắc ám nói. Đang tiến tới phía Chân Thiết thì ánh mắt bỗng chuyển hướng, hắn thấy một vệt sáng yếu ớt lóe lên rồi lập tức bao trùm cả tầm mắt...

Vân Vận phản ứng vô cùng nhanh, nàng ngay lập tức chặn trước Cơ Huyền. Thanh trường kiếm rung động, Vân Vận chém ra một kiếm theo đó đoàn long quyền mạnh mẽ đối kháng.

Luồng sáng lao tới dường như đâm vào long quyền cả hai cùng nhau đối kháng, trong phút chốc khói bụi đầy trời, hai luồng đấu khí cùng nhau tan vỡ rồi thành vô số mảnh vụn đấu khí, tạo nên một cảnh tượng kì quái nhưng cũng thật mỹ miều cũng khiến người khác rung mình.

- Có thể đỡ được đòn của bản hoàng... xem ra người cũng là một Đấu Hoàng cường giả, khí tức lạ lẫm này ta chưa từng gặp, các người không phải người của Lạc Nhạn đế quốc.... Xem ra mũi của các người thật tinh... Hôm khác bản hoàng chơi với các người.... Tiểu tử kia ta sẽ thu lấy giúp các người.

Trong không gian vang lên giọng nói vô cùng kiêu ngạo.

Cơ Huyền và Vân Vận dâng cao cảnh giác và đề phòng đến khi nghe tới câu nói của cùng thì Cơ Huyền biến sắc. Đấu khí trong thân thể bùng phát thổi bay hết cát bụi xung quang. Khi cát bụi thổi bay đi hết thì Chân Thiết vốn đang nằm trên mặt nước bất tỉnh thì đã biến mất.

Linh hồn lực cường đại Cơ Huyền như biển tràn ngập trong không gian ngay lập tức xác nhận được vị trí của kẻ vừa đánh lén. Cậu hừ lạnh triệu hoán dị hỏa trong tay, hỏa diễm vàng cam cấp tốc ngưng tụ thành năm đạo tiêm thứ.

Năm miếng hỏa diễm tiêm thứ chậm rãi xoay tròn, linh hồn chi lực hung mãnh phá thể ra, như tia chớp đích nhắm tới kẻ vừa đánh lén, cúi đầu cười lạnh, lập tức bắn ra năm miếng tiêm thứ. Năm miếng hoàng ngọc chi diễm tiêm thứ liền như năm tia chớp, bay tới từ năm hướng khác nhau.

Hỏa diễm tiêm thứ mặc dù nhìn rất nhỏ, bất quá lúc chúng nó bay giữa không trung, lại lưu lại trên bầu trời năm đạo hoàng ngọc, phía trên bao trùm nhiệt độ nóng cháy cũng trực tiếp làm cho không khí xung quanh bị bốc hơi thành một mảnh hư vô.

Kẻ đang bỏ chạy cảm nhận được nhiệt khí kinh khủng đang lao tới phía mình thì sắc mặt khế đổi. Hắn ngưng tụ ra một thanh cuồng đao hoàng kim bằng đầu trong tay bỏ xuống, đao khí từ trong hoàng kim cuồng đao xuất hiện bắn tới năm phía đồng loạt ngăn chặn hỏa diễm tiêm thứ.

- Rắc rắc.

Trên bầu trời đêm thoáng lóe lên những tia sáng nhỏ rồi vụt tắt, Đẩu Hoàng đánh lén Cơ Huyền và Vân Vận trong thoáng chớp cũng biến mất.

- Cơ Huyền có vài luồng khí tức mạnh mẽ đang tiến về phía chúng ta. Rút lui thôi.

Vân Vận cảm tri được điều gì đó nhũu mảy. Cơ Huyền gạt đầu thu hồi tầm mắt nói với Vân Vận:

- Bám vào ta, dùng thân pháp của ta di chuyển trong rừng sẽ có thể tránh được đám người kia.

Thực ra Cơ Huyền cũng chỉ nói cho có vậy thôi, khi Vân Vận còn chưa hiểu gì thì eo nhỏ đã bị Cơ Huyền nắm lấy kéo sát vào người cậu. Trên thân hình Cơ Huyền bao phủ một màu ngân sắc mờ ảo, thân hình rung nhẹ tức tốc di chuyển cực nhanh, lưu lại một tia tàn ảnh rồi tan biến.

Đột nhiên bị Cơ Huyền kéo vào trong lòng, Vân Vận lúc đầu là ngạc nhiên, rồi mặt ngọc đỏ lên như quả táo chín. Nàng không dẩy dụa, tránh để cho đám người đang tới kia phát hiện. Nàng áp mặt vào lồng ngực rắn rỏi đó cảm thấy bình yên lạ thường, giống như việc gì cũng không cần sợ sẽ có cậu thay nàng gánh vác.

.....

Bên trong Dạ Mạc cốc nhìn thấy một đạo ngân sắc hư hư thực thực di chuyển tựa như bóng ma. Đạo ngân quang mau chóng tiến vào trong sơn động nhỏ, Vân Vận được Cơ Huyền ôm mau chóng dùng đầu khí che khuất sơn động khiến người khác không tìm ra được.

Về tới nơi này, hai người mới tạm yên tâm. Cơ Huyền nghĩ tới tình cảnh vừa nãy, rõ ràng chỉ còn một chút nữa là có thể tìm ra mộ địa vậy mà bị kẻ khác hân tay trên đúng là bức mình mà. Cậu không kìm được, nắm tay lại khẽ mắng:

- Lăn nhanh như chuột vậy... Đẩu Hoàng cường giả đứng là bản lĩnh.

- Ừm!

Vân Vận trong ngực Cơ Huyền bị cậu siết chặt eo nhỏ, có chút đau làm nàng kêu lên một tiếng yếu kiêu. Đến khi kiêu xong nàng cũng thấy vô cùng xấu hổ, đỏ mặt hung tợn nhìn Cơ Huyền găng từng chữ:

- Buông tay ra được chưa.

- Ách... Nhất thời sai lầm. Chưa quen lắm. Lần sau ta rút kinh nghiệm.

Dáng vẻ thành thành thật thật của Cơ Huyền đúng là có khả năng khiến người ta có tin tưởng tiền đề là cái tay kia không còn bấu chặt lấy eo của Vân Vận không buông. Vân Vận hiểu tính của Cơ Huyền càng không tin lời nói dối ba xu của cậu.

Nàng hướng tới cánh tay có chút bầm tím, đồng thời đang bám lấy eo nàng không buông kia véo mạnh, Cơ Huyền đau tới nhe răng đánh phải buông tay.

- Nàng tính mưu sát phu quân phải không.

Xoa xoa cánh tay bị tím của mình Cơ Huyền trợn mắt, hung ba ba chỉ tay tới Vân Vận nói.

Mặc kệ bộ dáng ủy khuất mà Cơ Huyền bày ra Vân Vận nói tới việc chính:

- Phi... Nói chính sự... Chân Thiết bị Đẩu Hoàng thần bí bắt đi rồi. Hiện tại chúng ta tính sao đây?

- Haiz, nghĩ lại vẫn thấy bức mình. May nắm thay, lúc ta đánh ngất tên Chân Thiết đó đã lưu lại một tia đầu khí đề phòng. Có nó thì dù tên Chân Thiết có chạy đi đâu thì chúng ta vẫn có thể tìm được hắn. Vấn đề là thân phận của kẻ đánh lén chúng ta.

Im lặng mãi Vân Vận có chút ngập ngừng lên tiếng:

- Thực ra ta mơ hồ đoán được thân phận kẻ này. Vào khoảng khắc hắn đỡ lấy tiềm thức của người hắn đã phát ra đao khí, đao khí này cường dã bá đạo. Theo những gì ta biết thì trong Lạc Nhận đế quốc này thì kẻ dùng đao nhập hoàng chỉ có một kẻ.... Kẻ này tự gọi mình là Đao Hoàng tên Qua Bó....

- Đao Hoàng sao.... Thử Hoàng thì đúng hơn.

Cơ Huyền vô cùng kinh bi. Tự gọi mình là đao hoàng, rầm thối. Đồng thời tự thử dài một hơi.

Việc mộ địa sự tình quang trọng Cơ Huyền vô cùng cẩn thận, nếu trong Dạ Mạc cốc này chỉ có thể lực của Lạc Vô Song thì dễ nói. Vân Vận có thể đối kháng với nàng ta, còn mấy tên lính còn lại mình cậu cũng có thể xử lý được. Có điều nay còn có thêm đám gia tộc của đế quốc và một tên Đẩu Hoàng ẩn nấp.

Kể cả Cơ Huyền và Vân Vận cùng nhau hợp lực thì đối kháng lại với ngàn này thế lực lớn cũng khó bảo đảm. Đúng là đủ đau đầu.

- Chỉ bằng chúng ta bỏ đi. Có lẽ trong mộ địa đó không hề có món đồ ta cần.

Vân Vận đương nhiên cũng nhận thức được điều này, nàng không muốn đem phiền phức của nàng cho Cơ Huyền. Trần tông chỉ bảo tuy tốt nhưng đối với Vân Vận nàng còn không đáng giá bằng Cơ Huyền. Hơn nữa như nàng nói không có gì đảm bảo trong mộ địa đó có món đồ nàng cần.

Bị lời nói Vân Vận làm cho giật mình, Cơ Huyền đáng vẻ thắc mắc nhìn nàng. Cậu phát hiện ra từ trong ánh mắt của nàng lóe lên sự lo lắng, mà sự lo lắng này là dành cho cậu. Cơ Huyền cảm nhận được dòng nước ấm chảy trong lòng, cậu dang tay như muốn ôm, miệng cười ha ha nói:

- Vân Vận ta yêu nàng chết mất!!!!

- Cút!

Không chút lưu tình Vân Vận nâng cước chuẩn bị nếu Cơ Huyền lao vào thì đá bay cậu. Khoảng khắc ảm áp vừa rồi cũng theo đó mà mất tăm mất tích.

Cơ Huyền cũng chỉ làm dáng vẻ đó thôi không có ý định tiếp tục tiến tới ôm Vân Vận thật sự. Cậu nhẹ nhàng nói với nàng:

- Nàng không cần lo lắng cho ta mệnh ta lớn lắm cho dù hạo kiếp thiên địa buông xuống cũng không giết ta được đâu. Thực ra sự việc cũng không phức tạp đến như vậy. Mục tiêu của chúng ta vốn không phải chiến đấu với đám hoàng thất thế gia kia mà là vào mộ địa.

- Nói là vậy nhưng bên phía kia đều có lũ người mờ to mắt nhìn chăm chăm, vào mộ dù muốn lên lút tiến vào cũng không có khả năng.

- Ha ha, nàng quên mất lời của nữ nhân kia nói với thuộc hạ của nàng ta rồi sao.... Thế lực của hoàng thất Lạc Nhận cũng chia năm xẻ bảy. Thay vì chúng ta đối đầu với bọn chúng thì sao không lợi dụng chính bọn chúng tự lực được.

Nghe tới đây Vân Vận cũng hiểu ra vấn đề.

- Ý người là lợi dụng hai phe hoàng thất đấu nhau chúng ta thừa cơ lên vào.

- Chính xác. Nhưng không đủ hoàn toàn.... Nếu ta đã tiến vào vùng nước đục này thì ta sẽ khuấy nó lên, vừa vặn ở cái nơi long ngư hỗn tạp này khiến đám hoàng thất đó đủ mệt.... Không phải đám người đó muốn bí mật sao... Ta sẽ làm chuyện này nháo tới trong Dạ Mạc cốc đều biết.

Một thời gian trước Cơ Huyền vì đề hồi phục thực lực mà bày ra tin giả về mộ địa của một đám dong binh tiến sâu vào Dạ Mạc cốc tìm kiếm rồi làm mờ dưới miệng của mình.

Vừa hay thực sự tồn tại một mộ địa, vậy thì Cơ Huyền một lần nữa lợi dụng đám người này tìm kiếm tung tích của mộ địa, đám người đó sẽ tìm tới người quen của Chân Thiết để gang hời thông tin, có lẽ bọn chúng còn có thể làm vướng chân tay của hoàng thất. Mà cậu chỉ cần chờ phía sau ăn bát vàng là được.

.....

Ba ngày sau khi Cơ Huyền thực hiện kế hoạch của mình. Dạ Mạc cốc lại một lần nữa ảm ỹ, với nơi nguy hiểm này thì chỉ có một vài dong binh thực lực cao dám tiến vào thôi nhưng hiện nay thì nơi này tràn ngập khí tức.

Vì để khống chế lực chú ý tới mức nhỏ nhất nên chỉ có tin đồn chỉ mơ hồ nói về đây là một địa Đấu Hoàng mà thôi, nhưng như vậy cũng đủ thu hút tới nhiều Đại Đấu Sư, Đấu Linh, trong mơ hồ còn tồn tại cả khí tức Đấu Vương.

Trong Dạ Mạc cốc lúc này, không biết có bao nhiêu con mắt chú ý đến Chân Thiết. Dù sao mộ địa của Đấu Hoàng cường giả cũng đủ thu hút kẻ khác bao nhiêu lần, đặc biệt là dong binh ngày ngày làm bạn với máu và cái chết. Những kẻ này dù có bốn mắt chạm nhau, đôi bên cũng mặc nhiên rút lui. Đấu Hoàng mộ địa chưa xuất hiện, tranh nhau cũng chẳng có ý nghĩa gì.

.....

Trong rừng có ba bóng dáng xuyên qua như chớp xẹt, lần này ít nhất có ba người cảm ứng được khí tức của họ, nhưng ánh mắt dõi theo đó chỉ trong chốc lát rồi nhanh chóng biến mất.

Ba người nhanh chóng đáp xuống một vùng đất hoang vu trong Dạ Mạc cốc, bốn bề đều là những hòn đá khổng lồ.

- Đây thực sự là nơi ẩn trú ản chứ... Người biết nếu mà dám nói dối ta thì kết cục sẽ ra sao phải không.

Cơ Huyền ném một nữ tử có chút tư sắc xuống dưới đất, mắt thì quan sát tứ phía nhưng giọng nói thì mang theo ý tứ cảnh cáo.

- Thật sự.... Nô gia thực sự nói thật mà. Lần trước khi Chân Thiết gặp nô gia hần đã vô tình nói ra với nô gia, có điều lúc đó hần say quá nên nô gia nghĩ hần nói bừa.

Nữ tử có chút tư sắc kia đáng vẻ thập phần tội nghiệp khóc tới đôi mắt đỏ ửng, thân thể run rẩy vô cùng yếu đuối. Mà quần áo trên người nàng ta ít tới không nổi nhìn. Lúc giải thích như vô ý mà phô ra đôi ngực bồng và cặp phao cầu quyến rũ. Ánh mắt nhìn chăm chăm Cơ Huyền chứa đầy tâm tư bất chính.

Nếu là người đàn ông khác thì sẽ bị dánh về nằng ta mê hoặc nhưng Cơ Huyền lại một chút cũng không thèm nhìn nằng một cái, ngược lại là Vân Vận đứng bên cạnh nở nụ cười nhưng không cười nói hừ lạnh một tiếng.

Nữ tử kia sắc mặt trắng bệch, lồng ngực như bị đè nén không thở được, nằng ta không kìm được phun ra một ngụm máu tươi nằm bẹp xuống bãi cát. Ánh mắt đầy hưng phấn khi nầy được thay thế bằng sự sợ hãi. Lúc này, Cơ Huyền thu hồi lại tầm nhìn quay lại nói với Vân Vận:

- Tha cho cô ta đi, một Đại Đấu sư một tinh sao chịu được uy áp Đấu Hoàng của nằng chứ.

- Người luyện tức sao?

Tuy không hài lòng nhưng Vân Vận vẫn nghe lời Cơ Huyền thu hồi uy áp.

Cơ Huyền khụy một chân xuống nơi mà nữ tử ăn mặc hở hang kia đang nằm. Từ trong gói chỉ lấy ra một túi kim tệ đặt vào tay nằng ta nói:

- Đây là thù lao ta hứa cho cô..... Số tiền này đủ để cô an nhàn cả đời trong một cái thành trì hạng trung rồi. Còn việc hôm nay..

- Ta... ta sẽ không nói với ai đâu... Ta thề đó.

Nữ tử vội vàng thề thốt, nếu vừa rồi nằng mang khát khao trình phục Cơ Huyền bao nhiêu thì bây giờ nằng sợ hãi bấy nhiêu. Vì nằng biết được nữ tử bên cạnh Cơ Huyền là Đấu Hoàng cường giả.... Trời đất, nằng vừa mới muốn tranh nam nhân với một Đấu Hoàng cường giả sao. Nghĩ tới kết cục, nằng thậm chí không muốn nhận tiền, một lòng một bỏ chạy.

- Ta đương nhiên tin cô rồi... Vì cô cũng sẽ không nhớ cái gì đâu.

Cơ Huyền nở nụ cười vô cùng thân thiện, ngón tay mang theo năng lượng màu tím nhạt chạm tới mi tâm của nữ tử. Trong phút chốc biểu cảm của nằng ta trở nên cứng đờ như một con rối.

- Cầm số tiền này rời khỏi đây, mọi việc về Dạ Mạc cốc này cô không nhớ được một chút gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 219: Lối vào mộ địa

Nhìn nữ tử kia rời đi Cơ Huyền quay lại nói với Vân Vận:

- Đi thôi, ta xác định được đường đi rồi.

- Người biết đường sao?

- Đại khái.

Cơ Huyền tiến tới phía Đông của nơi này, Vân Vận vô cùng kì quái đuổi theo sau. Vừa nầy Cơ Huyền đã dùng hồn lực của mình, thêm sự hướng dẫn của hệ thống mà cậu đã tìm được nơi có khả năng là cổ mộ.

Hai người tiến về phía Đông, càng đi thì càng phát hiện ra đây không phải đá thường, nơi này khắp nơi đều là trầm tích do ngàn năm tạo thành. Hai người dựa vào các khu tối không lồ của đám trầm tích di chuyển như vậy hơn mười phút sau một cổ động xuất hiện trước mắt hai người.

Cơ Huyền và Vân Vận chậm rãi tiến nhập vào bên trong. Cổ động này sâu hơn hai người nghĩ, tuy có vô số vết nứt chẳng chịt đủ để tia sáng lọt vào nhưng Cơ Huyền búng ra một đóa hỏa diễm nhỏ để soi sáng con đường phía trước, hai người đi gần mười phút mới tới cuối động. Nơi này gần như trống rỗng không có chút gì.

- Tĩnh. Kí chủ nhìn vật trước mặt có chút kì lạ.

Trong đầu Cơ Huyền vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. Cậu vội vàng nhìn về phía trước nhưng không thấy gì, cảm thấy không đúng cậu vung tay đánh ra một đòn tùy tiện. Kinh phong lao tới phía trước, khi sắp đánh lên tường thì lại bị tan vỡ một cách kì lạ.

- Chướng nhãn.

Cơ Huyền và Vân Vận nhìn nhau đồng thanh nói.

- Để ta.

Nếu biết vấn đề ở đâu thì dễ giải quyết, Vân Vân rút thanh trường kiếm sắc bén khỏi vỏ. Đầu khí chậm rãi lưu chuyển trên trường kiếm, nhẹ nhàng chém ra hai kiếm, một đợt phong đao đột ngột bắn ra từ không gian va vào bức tường vô hình kia.

- Rắc rắc.

Trận pháp chường nhãn miễn cưỡng treo chống với phong đao rồi cũng tan vỡ để lộ ra một tế đàn cổ. Tế đàn này có lẽ ở đây rất lâu rồi nhưng nếu tinh tế cảm nhận thì sẽ nhận ra trên tế đàn vẫn mơ hồ có luồng ba động năng lượng.

Vân Vân tiến lên trước, nâng ra hiệu cho Cơ Huyền theo sau mình đi lên trên đài tế. Trên đó trống không chẳng có gì đáng chú ý nhất là trên những viên gạch xanh dưới đất có khắc rất nhiều họa tiết hoa văn. Vân Vân có chút chần chừ rồi hai tay ấn lên trên đó, đầu khí từ đầu ngón tay nàng nhanh chóng hòa vào hoa văn trên viên gạch, sau đó từ hoa văn tỏa ra vô số ánh sáng bạc...

Hai người nhanh chóng lui ra bên cạnh tế đàn.

Lúc này họ thấy rõ, những hoa văn hấp thụ đầu khí nhấp nháy rồi những viên gạch bắt đầu chuyển động. Sau một hồi di chuyển hỗn loạn, các hoa văn tạo thành một đường tròn, rồi lóe lên tia sáng cuối cùng. Ánh sáng bạc biến mất, giữa đài tế xuất hiện một lỗ hồng lớn, bên trong là một cái cầu thang.

Phía dưới cầu thang tối đen, cũng không biết có thứ gì bên trong. Nhưng Vân Vân thấy vậy thì vui mừng:

- Đây là chắc là lối thông tới mộ địa rồi.

Cơ Huyền lại điều động dị hỏa tiến tới trước cầu thang tối đen kia thấp sáng đường đi. Theo ánh lửa hai người nhìn được cầu thang sâu hun hút, cũng không biết nó dẫn tới đâu. Nhưng một nơi vốn phải không có người lui tới, giờ lại có vô số những dấu vết mới, rõ ràng đây là do Chân Thiết để lại.

Thấy vậy hai người nhìn nhau, không do dự nữa mà lập tức vào trong.

.....

Trong khi hai người vào trong thì bên ngoài cầu thang thì bên ngoài lần lượt xuất hiện các khí tức cường đại tiến tới nơi này.

Trên trời cao một bóng người đôi cánh đầu khí vàng như hoàng kim đã xuất hiện, trong tay người đáng vẻ hơi lùn này đang xách lấy cổ một tên nam tử. Dựa vào khí thế có thể cảm nhận được kẻ này là một Đấu Hoàng, hơi thở của hắn đều ngập tràn đao khí cuồng dã.

Hắn nhìn nơi tràn đầy trần tích nghìn năm trước mặt này, rồi kéo cổ tên nam tử kia giọng vô cùng thô lỗ nói:

- Tiểu tử thôi, có đứng là nơi này không? Sao bản hoàng cả cái rắm cũng không thấy... Hay ngươi đang lừa ta.

- Không... không có, tiểu nhân thực sự không lừa ngài... Có điều mộ địa đó nằm ở bên trong đồng đá kia, phải đi theo lộ tuyến nữa mới có thể vào tới mộ địa.

Nam tử bị xách như chó chết bộ dáng vô cùng khó coi, hắn muốn khóc mà không có nước mắt nhanh chóng giải thích.

- Bản Hoàng ghét nhất bị lừa gạt... Nếu người dám lừa ta...

Chưa kịp nói dứt lời từ xa một ngọn băng tiễn xuyên quan không gian lao tới phía Đấu Hoàng này. Nơi băng tiễn xuyên qua không gian cũng như bị ngưng kết lại thành băng.

- Trò trẻ con.

Đấu Hoàng cường giả kia hừ lạnh, đánh ra một đạo kim quang. Ngọn băng tiễn đang lao tới với uy thế mạnh mẽ kia lập tức bị đạo kim quang dễ dàng đánh vỡ thành mạt phẫn.

- Quả không hổ danh là Đao Hoàng phản ứng thực mau lẹ.

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên trong không gian, theo giọng nói năm thì bóng người quý dị xuất hiện. Cầm đầu là một nữ tử có diện mạo tầm thường nhưng khí tức nàng tỏa ra không hề kém cạnh người được gọi Đao Hoàng này. Mà ba người còn lại bên cạnh nàng khí tức cũng không hề yếu chút nào, ai nấy đều có trình độ Đấu Vương có thể ngưng tụ ra cánh đầu khí phi hành.

- Đã lâu rồi không thấy Đao Hoàng xuất hiện, chính xác là từ hồi ngài làm chân tay cho đại hoàng tử. Lần này ngài xuất mã xem ra đại hoàng tử rất coi trọng việc này mới đích thân giao cho ngài.

- Phóng cái rắm gì thì nhanh lên... Có phải các người cũng ngắm tới tiểu tử này... Chìa khóa vào mộ địa đúng không?

Qua Bố như không có kiên nhẫn trực tiếp văng tục, hắn cầm Chân Thiết trong tay hơ hơ như món đồ.

Nữ tử này nhìn Chân Thiết, rồi từ nhìn mảnh ngọc trong tay đang phát sáng lạ thường. Nàng nhẹ nhàng nói với Qua Bố:

- Đao Hoàng các hạ đã nói thẳng như vậy thì tiểu nữ cũng không vòng vo. Mộ địa cường giả tiểu nữ chắn chắn nắm trong tay rồi, nếu ngài biết điều giao

lại tên đó cho tiểu nữ và rút lui thì chúng ta sẽ tránh khỏi bất hòa và đổ máu. Dù ngài có là Đẩu Hoàng thì với trận thế này thì chắc ngài cũng khó mà ngạnh kháng được. Nể mặt là người của hoàng thất, để lại người ngài có thể đi.

Mười phần uy hiếp, nữ tử này không hề nể mặt Đao Hoàng Qua Bó mà đe dọa.

Qua Bó giận quá hóa cười, từng tắc thịt trên người hắn cũng rung động theo tiếng cười, uy thế vô song từ người hắn không ngừng bành trướng ép tới đám nữ tử kia. Đám nữ tử cũng không hề hà phóng thích đấu khí cùng ngạnh kháng lại uy áp của Đao Hoàng. Đáng thương Chân Thiết kẹt ở giữa bị hai lòng áp lực này đè nén thở khó nhọc. Chắc hắn cũng rõ hôm nay coi như hắn xong đời rồi.

- Bản Hoàng thực sự tò mò sao các ngươi có thể tìm tới đây?

- Có quan trọng sao? Dù sao nếu không giao ra người thì Đao Hoàng hôm nay cũng khó bảo toàn rồi. Nếu có ý định kéo dài thời gian chờ viện binh của Khố Lợi gia tộc thì ngài nên quên việc đó đi. Không còn kẻ nào nữa đâu.

Nữ tử không hề có ý định giải thích, băng phách trường kiếm được nàng ngưng tụ lại. Nàng ta nâng kiếm kiêu ngạo chỉ tới mặt của Đao Hoàng

- Hừ, chỉ bằng mấy con chuột các ngươi cũng cần viện binh, mình bản hoàng là có thể diệt được mười nhóm các ngươi. ... Muốn đoạt đồ trong tay bản hoàng... nằm mơ.

Qua Bó không có ý tứ thỏa thuận đấu khí vận chuyển bùng nổ, chuẩn bị một hồi đại chiến.

- Chuột sao? Ha, ta thấy Đao Hoàng lâu rồi không soi gương nên không nhận ra bản thân ngài còn giống chuột hơn chúng ta.

Nếu song phương đã trở mặt thì không còn kiêng nể gì nữa. Phía người nữ tử cũng bùng nổ đấu khí sẵn sàng chiến đấu.

- Ha ha, bốn đánh một đúng là khiến người khác churóng mắt. Đao Hoàng ngài đừng lo ba tên Đẩu Vương kia cứ giao cho bọn tại hạ là được.

Vào lúc này trên bầu trời lại xuất hiện thêm ba Đẩu Vương cao thủ nữa. Hai nam một nữ từ trên không trung hạ xuống gần với Đao Hoàng.

Nữ tử nhìn ba Đẩu Vương vừa mới xuất hiện này, ánh mắt khẽ biến đổi không ngừng, nàng thở dài đáng về bất đắc dĩ:

- Không nghĩ tới Tống Nguyệt, Nghiêm Khoan, Hạo Dương ba trong các cao thủ bảng của Lạc Nhạn quốc cũng tề tựu ở đây. ... Đại hoàng tử đúng là có tài thu nạp người, dưới trướng chỉ chứa hùng binh mãnh tướng. ... Và những kẻ biết vấy dơì nghe lời

- Cô đừng nói khó nghe vậy chứ. Lần này ta và Hạo Dương huynh nể mặt Tống Nguyệt tiểu thư nên ra tay tương trợ. Dù sao nước phù sa không chảy rộng ngoài có phải không Bối Hạo huynh, Tống tiểu thư.

Vị thanh niên cảm quát cười ha ha liếc nhìn vị trung niên nam tử anh tuấn tên Hạo Dương và nữ tử lạnh lùng tên Tống Nguyệt bên cạnh nói.

Tống Nguyệt nói lạnh lùng:

- Đấu kỹ, công phá đều là của các ngươi. Nhưng thi thể và thứ khác là của ta và Đao Hoàng.

- Tốt! Rất tốt! Không ngờ hai đại Đẩu Vương là, Nghiêm Khoan, Hạo Dương đều cúi mình trước vẫy của tiểu thư Tống Nguyệt! Xem ra chỉ cần chân dài một chút, xinh đẹp một chút quả thực có lời. Tương lai thì Tống Gia có thể chờ ngày trở thành đệ nhất gia ở Lạc Nhạn quốc rồi!

Nữ tử Đẩu Hoàng nở nụ cười châm biếm.

- Khốn kiếp!

Câu này khiến Tống Nguyệt sa sầm mặt, cô ta hất tay, một đạo đấu khí bay vút về hướng nữ tử Đẩu Hoàng.

Nữ tử Đẩu Hoàng cười lạnh, lùi xuống một chút, băng phách trường kiếm chiếm trong tay nhẹ nhàng va chạm với đạo đấu khí đó, hai luồng đấu khí khác màu đâm vào nhau gây ra một tiếng nổ lớn. Nàng ta dễ dàng đánh tan công kích của Tống Nguyệt, mũi kiếm bắn ra một đạo băng quang.

Băng quang như thiểm điện bắn tới mi tâm của Tống Nguyệt. Tống Nguyệt hơi biến sắc nhưng kịp thời phản ứng định ngưng tụ trường khí chống đỡ. Đột ngột băng quang bị một đạo hoàng kim đao khí chặn vờ, cứu Tống Nguyệt một bàn.

- Động thủ!

- Uyển.

Cả nữ tử và Qua Bó đồng thanh hét lên. Sau tiếng hét, cả sau vị Đẩu Vương cường giả đồng thời lao về phía nhau, vô số đấu khí oanh kích, bầu trời thoáng chớp có vô số màu sắc khác nhau, giống như pháo hoa ở kiếp trước của Cơ Huyền. Tuyệt mỹ nhưng cũng thập phần nguy hiểm.

- Thiên Mộc Cuồng Hỏa! Liệt!

- Vũ

Hắc bào nhân bên cạnh nữ tử đầu hoàng hét lên, đầu khí trên người lập tức tụ lại thành bốn hình cự mộc bay về phía bốn hướng. Vào lúc sắp đâm vào mục tiêu thì bốn đầu cự mộc đó đồng thời phát nổ, đầu khí chốc lát đã bao trùm toàn bộ bầu trời!

- Uỳnh.

Một trận nổ long trời, đầu khí trong trời đất như thuốc nổ nổ tung trời! Chiều này lập tức khói xanh bao trùm lấy sáu vị Đẩu Vương cường giả, không còn nhìn thấy bóng dáng đầu. Trong đám khói thỉnh thoảng lại có tiếng đầu khí va chạm, rõ ràng là cuộc chiến ở bên trong rất kịch liệt

Trên không trung sau khi hít một hơi, Đào Hoàng – Qua Bó cười lớn, đồng thời đôi cánh hoàng kim khẽ rung lên, hấn biến mất trong không khí.. Vào lúc hấn biến mất, cách đó không xa, ánh mắt nữ tử đầu hoàng bỗng sắc lạnh, đôi cánh băng diễm vội che chắn, một đạo đầu khí bắn ra.

- Phản ứng đủ nhanh. Nha đầu nguoi không tệ

Cùng với tiếng cười châm chọc đó, Qua Bó đột ngột hiện ra sau lưng nữ tử đầu hoàng cách đó vài trượng, rồi lại biến mất vừa đúng lúc tránh đầu khí của Qua Bó và xuất hiện lại phía trên đầu hấn!

- Có điều, dù vậy không thì cũng không có tác dụng mấy đâu!

Lời chưa dứt Qua Bó đã biến ra một đạo đầu khí hình lưỡi đao bổ xuống đầu nữ tử đầu hoàng.

- To gan! Dám vô lễ với Trượng lão!

Thấy Qua Bó đột ngột ra tay, hai hắc bào nhân ngay gần đó đầu khí mạnh mẽ đem hai người Nghiêm Khoan, Hạo Dương đẩy lùi xuống phía dưới. Nhưng Nghiêm Khoan, Hạo Dương nào có dễ yên, bọn hấn xông lên đồng thời xuất hiện trước mặt hai hắc bào nhân.

Đầu khí hai bên đã tung ra điên cuồng. Sáu vị Đẩu Vương cường giả hung hăng lao vào nhau, đầu khí bay tứ tán tại đồng phệ tích.

Phía trên cao, nữ tử đầu hoàng bắn ra một đạo băng diễm, cũng đúng lúc đỡ được chiêu của Qua Bó.

Qua Bó không chập chễ đập hai tay vào nhau, một đám đầu khí đỏ rực bao trùm bầu trời, dường như tạo nên một cây đại đao, cùng với tiếng hét của hấn, cây đao chém xuống nữ tử đầu hoàng.

- Thiên Chu!

- Vạn Lý Băng Phong!

Theo sau tiếng hét đó là một đạo hàn phong tuôn ra từ tay nữ tử đầu hoàng. Khi đạo hàn phong và xích diễm đao đâm vào nhau, một tiếng nổ vang lên, hai bên gần như cùng lúc tiêu tan.

- Nực cười, nguoi tưởng như thế là có thể ngăn cản được ta sao?!

Qua Bó cười ha hả, thân người đột ngột biến mất, rồi xuất hiện trước mặt nữ tử đầu hoàng. Lần này là một đòn quyền!

- Toái Kim Nguyên.

Trên tay phải Qua Bó là từng lớp từng lớp đầu khí, đầu khí tạo nên hình một cái chảo thủ hình thú kỳ dị, quyền phong xé gió đánh xuống ngay ni tâm nữ tử đầu hoàng

Nữ tử đầu hoàng khẽ nhăn mày. Thanh trường kiếm bằng đầu khí giờ về phía trước, các dòng nước chuyển động xung quanh, tức thời tụ lại thành một tấm lá chắn huyền bằng không lồ!

- Thiên Niên Huyền Băng Thuần!

- Rắc~~

Quyền phong hung hăng đánh lên tấm lá chắn, đầu khí chảo thủ không ngừng sục sôi. Sau đó là một chuỗi tiếng răng rắc giòn tan vang lên, trên tấm lá chắn xuất hiện vô số những vết nứt như mạng nhện, rồi uỳnh một tiếng, tan biến trong không khí.

- Ha hả, kết thúc rồi!

Móng vuốt của Qua Bó đã tóm được người của nữ tử đầu hoàng, chỉ là lúc ấy nàng đã biến thành cát bụi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 220: Phá cấm

Bên trong Cổ Mộ.

Vân Vân và Cơ Huyền không biết đi bao lâu trong cái sơn động tối đen như mực này, địa thế bỗng dễ đi hơn, phía trước bắt đầu có ánh sáng. Thấy vậy hai người đi nhanh lên trước vài bước, lúc này họ nhận được rõ ràng đây là một không gian vô cùng rộng lớn.

Có lẽ đây là một động huyết thiên nhiên ở dưới mặt đất, rộng bằng khoảng hai ba cái sân vận động. Trên đỉnh sơn động mọc ra một loại rêu kì dị, loại rêu này phát sáng khiến động huyết này như ở giữa ban ngày.

Nơi Cơ Huyền và Vân Vân đang đứng lại giống như một cái ốc đảo, những dòng nước xanh biếc vây quanh hòn đảo nhỏ họ đang đứng. Cơ Huyền quan sát một hồi lâu phát hiện trên hòn đảo này nơi nào cũng có dấu vết có người từng sống ở đây. Tuy không biết những dấu vết ấy có ở đây bao lâu rồi nhưng rõ ràng không đơn giản là có người sống ở đây một thời gian ngắn.

Nơi này khá giống nơi Mỹ Đỗ Toa ở mà Cơ Huyền từng tiến vào nhưng nơi này có vẻ hoang vu hơn.

Bên cạnh đó có một vài hòm đá đã bị phá vỡ. Có vẻ là tên Chân Thiết này đã đào ra công pháp và dấu ấn thân này từ nơi này. Ngoại trừ những thứ này ra thì cũng không còn thứ gì.

Dò xét hồi lâu, hai người nhìn nhau, cả hai đều thấy được sự mơ hồ trong mắt đối phương, sao đây có thể gọi là mộ địa chứ? Ngay bóng dáng của ngôi mộ cũng chẳng thấy.

- Chắc, nếu mình có thể đem tên Chân Thiết đó tới đây thì có thể tìm được đường phong ấn của mộ địa. Không cần quá tốn công.

Cơ Huyền có chút ảo não. Một khắc sau Cơ Huyền lấy lại tinh thần, cậu hép hờ đôi mắt. Một cỗ linh hồn lực hùng hồn nhanh chóng từ trong thân thể phát ra, sau đó như sóng gợn, ba động nhanh chóng lan tràn ra bốn phương tám hướng. Sau khi linh hồn lực tràn ra, một màn ảnh tượng xung quanh nhanh chóng hiện lên trong đầu Cơ Huyền, bất quá cũng không phát hiện ra tung tích mộ địa.

Theo phạm vi linh hồn lực lượng khuếch tán ngày càng rộng, vùng xung quanh lồng mày của Cơ Huyền cũng càng dần càng nhấn lại. Sau một lúc lâu, không có một chút kết quả nào. Đánh phải đem linh hồn lực đang khuếch tán thu hồi lại, sau đó tỉ mỉ phân tích hoàn cảnh xung quanh.

Bởi cần tìm kiếm chính xác, vì vậy phạm vi bao phủ của linh hồn lực cũng giảm bớt dần, dùng linh hồn lực không ngừng tỉ mỉ dò xét các địa phương đơn lẻ.

Tìm kiếm, sau khi cố gắng gần nửa giờ, rốt cuộc Cơ Huyền lại rồi mở mắt âm trầm nhìn tới một vị trí, Vân Vân nhìn theo thấy đó là tường sơn động, trên tường sơn động trên đó ngoại trừ mọc rất nhiều rêu thì hoàn toàn không thấy gì lạ thường.

- Nếu ta đoán không lầm thì chính là ở đằng kia!

- Nếu vậy thì đi thôi.

Vân Vân nhìn tới vị trí đó từ hòn đảo nhỏ họ đang đứng qua bên đó không có đường hơn nữa lại cách hai chỗ có dòng nước, với người khác thì không dễ dàng nhưng Cơ Huyền và Vân Vân đều có thể ngưng tụ ra cánh đầu khí thì phi thường giản đơn.

- Nàng đừng vội.

Cơ Huyền chau mày, búng tay một cái, một đoá hòa diễm bay ra, nhưng khi nó đến phía trên của dòng nước thì vô cùng đình trệ như bị cái gì cản trở lại, rồi đột ngột nổ tung.

- Cái này..... Trên những dòng nước này có điều quý dị... Dù là thực lực của ta muốn vượt qua cũng rất khó.

Vân Vân biến sắc, chỉ trong thoáng chốc mà dị hóa Cơ Huyền ngưng tụ ra cũng bị đánh nổ. Thi đủ thấy cái cấm chế này mạnh mẽ đến mức nào. Vân Vân thực lực tuy mạnh mẽ nhưng nàng cũng cảm thấy lạnh hết sống lưng.

- Chắc là loại cấm chế nào đó gặp đầu khí thì nó sẽ trở nên rối loạn hoặc kích bạo, dù là linh hồn lực cũng mơ hồ bị nó đem ngăn cản lại tránh để kẻ khác tiến tới bên kia được.... Không ngờ ta cảm tri cẩn thận thì đến ta cũng không thể nhận ra điều lạ thường.

Cơ Huyền sắc mặt âm trầm giải thích.

- Nhưng điều khó khăn nhất chính là trước cánh cửa đá kia có lớp phòng hộ cường đại. Có lẽ sánh được hộ tông đại trận do sư phụ nàng đích thân hộ pháp

- Nếu trình độ cấm chế này có không thua kém gì với Vân Yên Phúc Nhật Trận của Vân Lam tông khi sư phụ ta đích thân hộ trận. Với thực lực bậc này thì dù là cả đám người trên kia liên thủ lại cùng chúng ta cũng khó làm cấm chế này lay chuyển, đừng nói tới chỉ hai chúng ta không.

Vân Vận linh hồn lực không nhạy bén hay mạnh mẽ như luyện được sư giống Cơ Huyền, nhưng dù sao nàng cũng là đấu hoàng cường giả thêm cả là tông chủ của Vân Lam tông, vì vậy nhân quang của nàng cũng vô cùng phong phú. Nghĩ tới vậy Vân Vận có chút ảo não.

Cơ Huyền nhắm mắt triệu hồi hệ thống:

- Cẩm chế này có thể phá không?

- Tinh. Cẩm chế này quả thực do một Đấu Tông cường giả bày ra, thậm chí dòng nước này cũng không phải là phạm vật dù là đấu khí hay linh hồn lực dù bị nó ngấm vào cũng bị nó nghiền ép thành tương, hơn nữa mấu chốt chính là thứ dưới đáy hồ, chắc chắn vẫn còn thứ gì đó không đơn giản bị che dấu đi... Tóm lại dù trên trời hay mặt nước cũng khó khăn mà tiến vào được.

Trong đầu Cơ Huyền nghe hệ thống nói vậy thì giật nảy mình, cậu không nghĩ tới trong dòng nước lại quý quái như vậy, may mắn hai người có ý cảnh giác cao. Nhưng nói dài như vậy hệ thống vẫn không nói ra trọng điểm, đến lúc Cơ Huyền mất kiên nhẫn thì hệ thống mới nói ra điều quan trọng:

- Tinh. Nhưng không phải không có cơ may. Cẩm chế này đã bị tổn hại một phần, tiêu hao phần lớn năng lượng nên mức độ mạnh mẽ không còn lại mấy phần vì thế muốn phá vỡ nó cũng không phải không có cách.

Giọng nói bình thản của hệ thống vang lên trong đầu Cơ Huyền.

- Cách gì?

- Tinh. Theo tính toán thì có lẽ chỉ cần khoảng hai Đấu Hoàng cường giả, hoặc hơn, toàn lực tấn công, có lẽ có thể phá vỡ...

Nghe cách của hệ thống trấn Cơ Huyền giật giật, tìm đâu ra thêm một Đấu Hoàng nữa cùng nhau phá trận, mấy kẻ trên kia sao? Ha, nếu vậy thì đúng là đưa dê vào miệng cọp. Lùi lại một vạn bước mà nói dù bọn hắn chịu hợp tác phá trận nhưng sau đó thì.. không còn sau đó nữa.

Nếu bây giờ có Tử Tinh Dực sư vương với Thương Tuyệt Chi Ngao thì những việc này sẽ không còn là vấn đề nữa. Dù là mộ địa cường giả hay đám hoàng thất đế quốc đều không còn quan trọng, quyền đầu lớn chính là đạo lý bất hu.

Hiện tại muốn vào mộ địa cần tới hai Đấu Hoàng cường giả hợp lực đánh đổ cẩm chế. Vân Vận là một Đấu Hoàng rồi, Cơ Huyền có thể sử dụng Cổ Huyền Thiên Linh bí pháp đề thăng thực lực lên cấp bậc Đấu Hoàng, cùng nhau phá cẩm. Vấn đề là khi hai người phá cẩm thì đám người trên kia đều cảm nhận được, nếu bọn chúng hợp lực vào truy giết thì hai người chết là chín phần, chưa kể phản hệ từ cẩm chế nữa.

Nhìn tới mòm đá bên kia dòng nước Cơ Huyền cuối cùng đưa ra quyết định. Cậu nhìn Vân Vận nói:

- Cẩm chế này bản chất vô cùng mạnh mẽ, nhưng đã bị tổn hại không nhỏ, thêm vào thời gian bào mòn nên uy lực đại giảm. Chỉ cần hai Đấu Hoàng là có thể thử đánh vỡ cẩm chế là tương đối lớn.

Vân Vận ánh mắt khẽ ánh lên rồi lắc đầu:

- Tìm thêm một Đấu Hoàng? Đừng nói tới tìm thêm một Đấu Hoàng. Cho dù tìm được dưới tình hình này thì không thể che giấu nổi đâu, Chắc chắn đám người kia sẽ phát giác ra ngay. Kể cả khi đến nơi này cũng mất thời gian, nhưng ta không cho rằng đủ thời gian để chúng ta chạy thoát được ra ngoài...

- Hắc, việc này thì nàng yên tâm nếu có thêm một Đấu Hoàng cường giả thì dù không chạy được cũng không đến mức đánh không nổi... Bọn chúng bắt hòa với nhau, bên ta có hai Đấu Hoàng thì sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối, dù không chạy thoát cũng không sợ chúng!

Trước đáng về tự tin của Cơ Huyền thì Vân Vận có chút bất đắc dĩ, đồng thời mang theo dòng nước ảm áp. Nếu không phải vì nàng thì Cơ Huyền chắc chắn không bao giờ có ý dẫn thân vào vùng nước đục ngầu hiểm này. Chính vì vậy dù nàng chọn đánh mất cơ hội tìm được trấn tông chi bảo cũng không muốn cậu gặp nguy hiểm.

- Quan trọng là chúng ta không có thêm một Đấu Hoàng ở đây.

Cơ Huyền khẽ cười:

- Haha, Đấu Hoàng cường giả thì ta đương nhiên có thể tìm được.... Cổ Huyền Linh Thiên pháp... thiên linh nhất biến, nhị biến, tam biến, tứ biến, ngũ biến.

Theo tiếng cười, hai tay Cơ Huyền kết thủ ấn, năng lượng đấu khí của thiên địa nhah chóng bị thân thể Cơ Huyền hấp thụ điên cuồng. Trong nội thể Cơ Huyền vang lên các tiếng “thình thịch” liên tục.

Vân Vận cảm nhận được khí thể Cơ Huyền liên tục tăng trưởng mạnh mẽ, cậu nhanh chóng phá vỡ Đấu Vương giới hạn tiến trực tiếp vào Đấu Hoàng cảnh hơn nữa tiếp tục tăng lên, cuối cùng khi đạt tới ngũ tinh Đấu Hoàng mới đình chỉ.

Trước đáng về ngạc nhiên của Vân Vận thì Cơ Huyền chỉ khẽ cười nói:

- Tốc chiến tốc thắng thôi.

- Ừm!

Vân Vân cũng biết giờ không phải lúc để kinh ngạc, hơn nữa đây cũng không phải lần đầu bị Cơ Huyền làm ngạc nhiên, cậu vốn là kẻ không thể nhìn thấu được. Nàng khẽ dậm chân, một đạo phong ngưng tỏa ra, đôi cánh đầu khí xuất hiện, hai người nhìn nhau, gần như đồng thời ra tay.

Trên bàn tay Cơ Huyền cấp tốc dâng tràn lớp lớp đầu khí quang mang, năng lượng kinh nhân nhanh chóng tỏa ra rất nhanh. Luồng năng lượng biến hóa thành một vầng nhật tinh thu nhỏ nắm trong tay. Cường quang nơi nhật tinh phát ra quá dữ dội khiến cho người khác không dám nhìn thẳng vào nó.

- Hoàng Ngọc Diễm... thiêu đốt nó đi.

Cơ Huyền đem vầng nhật tinh đánh tới phía cấm chế, một đoàn ánh sáng chói mắt giống như mặt trời trên cao lạc xuống, mang theo cỗ lực lượng làm người khác sơn cả gai ốc xé nát không gian lao tới cấm chế.

Lúc này bên cạnh Vân Vân không gian hơi ba động, vô số phong nhận to đến vài chục trượng thoáng hiện trong không trung rồi xoắn lại với nhau như một trụ đạo nhận, xoay tròn với tốc độ cực cao tạo thành hình phễu mà bạo xuất.

- Liệt phong toàn vũ!

Nơi phong quyển đạo nhận đi qua, không gian hơi vặn vẹo, ngay lập tức với một thanh thế kinh khủng như thiên thạch đụng vào nhau mà nặng nề va chạm.

Cấm chế kì lạ trên dòng nước như không theo kịp độ nồng đậm dày đặc của hai đòn đầu khí, trong chớp lát như mất đi năng lực.

Trên không trung cái cấm chế vô hình kia dường như bị chấn động dữ dội. Cả không gian rung chuyển, những đợt sóng của vụ nổ khiến toàn bộ hòn đảo nghiêng ngả. Cấm chế vốn vô hình, nhưng khi nhật tinh và phong quyển đạo nhận va chạm liên hồi vô số thân văn tử trong hư không, cứng rắn đối kháng với hai đòn tấn công của Cơ Huyền và Vân Vân.

- Rắc.

Không gian tĩnh lặng bỗng vang lên tiếng nứt vỡ thanh thúy trên cấm chế xuất hiện vài đường nứt nhỏ, những vết nứt hình mạng nhện bắt đầu lan rộng giữa không trung. Thân văn trên cấm chế cũng bắt đầu trở nên ảm đạm mờ ảo hơn.

Thấy vậy Cơ Huyền và Vân Vân mừng rỡ như điên đầu khí thúc dục điên cuồng rót vào hai đòn.

- Uyển~uyển.

Một chuỗi tiếng nổ vang lên, rồi "tinh" cấm chế vốn đã lắc lư sắp đổ cuối cùng ở trung tâm đột nhiên đổ vỡ xuất hiện một lối vào nhỏ tiến vào cửa động. Đồng thời cái cửa lớn trên vách động bị vỡ ra một đường nứt do một loạt đòn oanh kích lúc này.

Vào thời điểm cấm chế bị đánh vỡ, lực triệt tiêu đầu khí cũng như bị vô hiệu hóa, màu sắc trên dòng nước nhạt đi.

- Tinh. Ngay lúc này.

Hệ thống bắt chọn khoảng khắc lên tiếng nhắc nhở Cơ Huyền.

Hệ thống vừa lên tiếng Cơ Huyền lập tức phản ứng, cậu lập tức ôm Vân Vân vào trong lòng, ngân sắc đầu khí bao trùm hai người hóa thành một đạo ngân bạc thuần di xuyên qua cấm chế mảnh vỡ và cửa mộ vỡ tiến vào sâu trong cổ mộ kia. Tất cả diễn ra trong khoảng khắc ngắn ngủi.

Sau khi hai người đi vào thì cánh cửa lại từ từ đóng lại, đầu khí cấm chế đã bị phá vỡ lại dần dần hồi phục về nguyên trạng, thân văn trên cấm chế mờ dần cuối cùng biến mất. Bốn bề lại trở về yên tĩnh, cứ như chưa từng có ai xuất hiện ở đây vậy.

...

Phía trên đồng tàn tích, cuộc chiến giữa nữ tử Đầu Hoàng và Qua Bó đã trở nên vô cùng kịch liệt, thỉnh thoảng trên trời lại có đầu khí oanh tạc. Vì thế mà không có kẻ nào dám bén mảng đến gần trong phạm vi bán kính vài dặm. Ai cũng hiểu cuộc chiến ở cảnh giới này, dù chỉ bị những đợt dư âm, chưa biết chừng ngay cả Đầu Vương cường giả cũng sẽ chết một cách vô duyên vô cớ.

Còn Chân Thiết thì bị cầm cố trong hư không bởi một thủ đoạn đặc biệt của Đạo hoàng không thể di chuyển được.

Trong một giây đồng hồ hai người đang quyết chiến trên trời bỗng đột ngột ngừng lại, cùng nhìn về phía trên đồng phế tích của một tòa thạch sơn ở phía xa, ánh mắt lóe lên chút kinh ngạc.

Thân là Đầu Hoàng cường giả, năng lực cảm ứng của nữ tử và Qua Bó đều không yếu tuy kém hơn luyện được sư nhưng vẫn không thể kinh thường. Vào lúc đó, dường như cả hai đều cảm nhận được hình như có hai Đầu Hoàng cường giả đang dốc toàn lực đánh ra một đòn ở dưới sâu đồng phế tích.

Dù rằng qua một lớp đất nên cảm ứng này nhạt đi nhiều, nhưng loại khí thế đó của Đầu Hoàng cường giả thì không thể che giấu nổi!

Hai người còn chưa hết ngạc nhiên thì một đợt khí tức nữa lại tỏa ra, đồng thời hết lượt này đến lượt khác, hai người nhìn nhau lần nữa, cả hai đều nghĩ đến một khả năng... Mộ địa!

Nếu hai Đấu Hoàng cường giả đánh nhau long trời lở đất ở đây, nhưng kết quả lại bị bọn dưới lợi dụng như thế thì thật mất mặt! Hai người chỉ nhìn nhau một cái coi như đã thăm giao kèo hai bên rút lui.

Hai người phía trên dừng tay, những kẻ phía dưới đương nhiên cũng nhanh chóng tách nhau ra.

Nữ tử và Qua Bô hướng tới vị trí thạch sơn kia lao tới, sáu Đấu Vương cao thủ còn lại cũng vội vã đuổi theo sau. Có điều lúc này dù bọn họ có đến được thì cũng không còn gì để tìm được rồi. Nếu muốn cảm nhận được cảm chế ít nhất cũng cần linh hồn lực nhạy cảm giống luyện được sư, mà nếu dám phá tung chỗ đó lên chắc chắn đám người đó sẽ kích phát một thứ gì đó tồn tại ở sâu dưới hồ.

Đó là lí do Cơ Huyền dám mạo hiểm đánh cược mần vừa rồi, nếu không có mấy con bài an toàn thì khi hai người phá cấm bị phát giác chắn chắn đám người này cũng sẽ có thể tìm cách vào được.

.....

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 221: Di bảo trong mộ thất

Sau cảnh cửa, hai bóng người cùng lúc đáp xuống mặt đất, đôi cánh nhanh chóng thu hẹp lại rồi cùng thở ra một hơi.

Cơ Huyền thở phào một hơi, vừa rồi chỉ vận dụng bí pháp trong thời gian ngắn nên cậu chỉ cảm thấy xương cốt hơi nhức một chút. Xem ra cần rèn luyện thân thể trở nên cứng rắn hơn hoặc tăng cao thực lực mới chịu được sức ép này.

Vân Vận ở bên cạnh nhìn Cơ Huyền với ánh mắt ngạc nhiên, nàng phát hiện thực lực của Cơ Huyền đã trở lại là Ngũ tinh Đấu Vương. Vân Vận không kìm được liền hỏi:

- Cơ Huyền vừa rồi ngưng bí pháp sao?

- Đúng vậy. Một loại bí pháp cổ giúp ta tăng thực lực lên một chút. Có điều khá khó sử dụng.

Cơ Huyền không dấu giấu nói cho Vân Vận nghe. Vân Vận cũng hiểu, mỗi loại bí pháp tăng thực lực đều có một điều kiện hà khắc mới có thể tu luyện, thậm chí còn có thể để lại di chứng nghiêm trọng sau khi sử dụng.

Nhưng với tác dụng khiến thực lực tăng vọt trong một thời gian ngắn cũng là hấp dẫn chí mạng với nhiều cường giả, trong trận chiến nếu có nó thì có thể chém giết đối thủ bất ngờ, dù không thắng được cũng chạy được. Nàng chỉ không ngờ Cơ Huyền cũng sở hữu một đấu kỹ hiếm hoi trên đại lục này.

Nhìn Vân Vận vẫn trầm tư suy nghĩ Cơ Huyền lên tiếng nói đánh gãy mạch suy nghĩ của nàng:

- Được rồi... chúng ta xem xem rốt cuộc có gì...

Cơ Huyền vung tay lên ba đóm lửa vàng cam xuất hiện trong hư không, một không gian sâu thẳm bị bao trùm bởi bóng tối lần nữa hiện ra. Nhưng lần này thì khác hẳn, không khí nguy hiểm bao trùm nơi u tối này. Bản năng của hai người mơ hồ cảnh báo về sự nguy hiểm của mộ địa này.

Mộ địa đến lúc này thì đây mới có vài phần giống mộ địa à. Cơ Huyền huy động hỏa diễm di chuyển soi sáng còn cậu thì cẩn thận theo sau. Vân Vận cũng vội vàng đi theo Cơ Huyền, tâm cảnh giác tùy thời bảo vệ Cơ Huyền.

Hai người tiến sâu vào trong, không lâu lắm hai người cũng đi tới điểm kết của con đường là một sơn động. Sơn động này không rộng lắm, nhưng dưới ánh lửa lại có vẻ rất u ám và thần bí. Trước mắt hai người lúc này là một cánh cửa bằng đá. Giống như trước trên cửa đá có thần văn mờ ảo như ẩn như hiện.

- Xem ra kẻ trốn ở nơi này cũng vô cùng cẩn thận để loại vô số cảm chế.... Vân Vận lần này thì nhường nàng rồi. Ta cũng không phải rất am hiểu cảm chế.

Nhún vai nói với Vân Vận, Cơ Huyền rất biết điều lùi lại phía sau nhường bước cho nàng. Cậu biết không thể cường ngạnh phá vỡ nó giống như trước. Nếu ta miễn cưỡng mở nó ra thì có lẽ nơi này lập tức sẽ biến thành tro bụi.

- Thì ra cũng có cái người không biết.

Lần đầu tiên thấy Cơ Huyền chịu nhún nhường Vân Vận vô cùng kinh ngạc, nàng từ lâu đã quên Cơ Huyền cũng có mặt không giỏi, trong lòng nàng nghĩ Cơ Huyền không có gì không làm được. Cũng do mỗi lần gặp cậu lại cấp cho Vân Vận một hồi kinh động khiến nàng không thể không nghĩ thế.

Vân Vân vươn tay phải ra đập nhẹ lên cánh cửa thì thấy ánh sáng đầu khí lóe lên, cánh cửa bỗng xuất hiện vài đường hoa văn tạo thành một cái họa tiết kỳ quái giống như một con mắt khổng lồ. Tiếp đó, ở chỗ của con người có một chỗ lồi lên đang phát ra một thứ ánh sáng đỏ óng ánh.

- Tìm thấy rồi!

Vân Vân nói, rồi ấn vào chỗ lồi lên đó.

Lạch cạch... Cánh cửa đá rung lên một hồi rồi rút lên phía trên, cùng lúc đó một thứ ánh sáng màu xanh lam tỏa ra từ bên trong.

- Vân tông chủ quả nhiên là tài nữ không gì không biết, không gì không làm được. Không những là một thiên tài tu luyện đầu khí, mà về phương diện cơ quan, cấm chế cũng không tồi..

Nhìn Vân Vân đơn giản mở ra cánh cửa chứa đầy văn ấn trong khoảng thời gian ngắn như vậy khiến Cơ Huyền có chút ngạc nhiên. Không kiềm được khen nài.

- Muốn đi trên con đường cường giả, ngoài việc tu luyện đầu khí ra, y thuật, cơ quan, cấm chế, quyền mưu, binh lược tất cả đều không được xem nhẹ. Nếu không một hôm nào đó ở nơi nào đó người chịu bất lợi vì những cái này không phải rất đáng tiếc sao? Hơn nữa ta còn là tông chủ Vân Lam tông càng không thể xem nhẹ.

Tuy nghe bộ dáng kiêu tốn nhưng không dấu nổi vẻ kiêu ngạo trong ánh mắt nàng. Ngoài luyện đan thì các mặt còn lại nàng vô cùng ưu tú. Vân Lang tông quả bồi dưỡng nàng rất tốt. Nếu không phải vì dính lưu tới Hồn Điện có lẽ nó còn có thể kiên cố ngàn năm không đổ.

- Chúng ta vào đi!

Búng ra chút đầu khí xác định bên trong không có gì dị thường sau đó Cơ Huyền mới khẽ cười, đưa tay tỏ ý mời Vân Vân vào, rồi cậu bước vào trước.

Vân Vân vào sau, hai người vừa chạm chân xuống đất thì bỗng "Rầm!" cánh cửa sau lưng rơi âm xuống nhốt hai người lại bên trong. Hai người nhìn nhau. Cơ Huyền cười cười:

- Nếu đã có cách vào thì chắc chắn có cách ra. Cùng lắm thì lát phá vỡ cánh cửa là được. Trước tiên đem hết đồ tốt bên trong vợ lại đã rồi phá cũng không tiếc.

Một thất đằng sau cánh cửa nhìn khá hoa lệ, khắp nơi trong mật thất để đầy vàng bạc châu báu và kim tệ, con số không ít tẹo nào. Nhưng nếu chỉ vì những thứ này đâu có đáng để Cơ Huyền liều mạng như vậy, ánh mắt cậu chuyển sang chỗ khác nhưng không có gì. Đến cái xác khô cũng không có chứ đừng nói tới bảo vật. Làm Cơ Huyền vô cùng bất mãn:

- Không phải chứ, chỉ có vàng bạc châu báu thôi sao đám hoàng thất kia cứ cuống cuống liên vậy. Chẳng nhẽ là lão tổ tông của bọn chúng ừm rất có khả năng.

Vân Vân nhẹ gõ vào trán Cơ Huyền phì cười nói:

- Nói nhăng nói quạ, đừng nói là Đẩu Tông cường giả dù là Đẩu Hoàng của hoàng thất thì thi thể họ đều mai táng trong vùng cấm địa của hoàng thất và được hoàng thất che dấu vô cùng kỹ càng.

Nói rồi Vân Vân nhìn nhanh khắp bốn bề, sau đó đứng ở giữa bức tường đối diện cửa vào nói nhỏ:

- Nếu ta không làm thì đồ tốt đều được giấu ở trong này. Có điều bên trong chắc chắn có nguy hiểm, chúng ta vẫn nên cẩn thận.

Cơ Huyền từ từ tiến lại một cách cảnh giác rồi khẽ gạt đầu. Vân Vân nghĩ ngợi một lúc rồi ấn tay lên bức tường.

Nhưng lần này không có tiếng động gì lạ vang lên cả. Khi hai người còn đang ngạc nhiên thì bức tường lùi lại phía sau mà không tạo ra một âm thanh gì, để lộ ra đằng sau một căn thạch thất nhỏ hơn... Bên trong bày bốn cái hộp gỗ cũ kỹ. Trên hộp phát ra thứ ánh sáng kỳ quái.

Hai người nhìn nhau cùng hít một hơi, cả hai đều biết cả chặng đường gian khổ đến đây, thứ tốt chắc là ở trong bốn cái hộp đó rồi.

Do dự một lúc Cơ Huyền bước vào căn thạch thất, từ tốn tiến lại gần cái hộp đầu tiên, cẩn thận truyền vào một luồng đầu khí nhỏ vào trong hộp. Khi chắc chắn không có gì khác thường Cơ Huyền khua tay, một đạo đầu khí bay ra nhấc chiếc hộp lên..

Hai người đều rất cẩn thận, đương nhiên sẽ có sự phối hợp ăn ý trong chuyện này. Cùng với động tác của Cơ Huyền thì Vân Vân đánh ra một chùm phong đao bắn vào chỗ của cái hộp, cả vị trí và trọng lượng đều rất chuẩn, như vậy dù có cơ quan cạm bẫy gì thì cũng không khởi động..

Sau việc, Cơ Huyền cẩn thận đặt chiếc hộp xuống đất, ánh mắt hai người chạm nhau rồi đồng thời chuyển sang cái hộp còn lại tiếp tục như vậy. Sau khi cả bốn cái hộp đều không có gì khác thường thì hai người mới tiến hành mở từng hộp.

Trong chiếc hộp đầu tiên là một cuộn quyền trục lực quang rực rỡ đang phát sáng. Do dự một lúc, Cơ Huyền chậm rãi hút nó vào tay rồi từ từ mở ra... Ánh mắt Lý Dật và Cung Vô Song chạm nhau mạnh mẽ, hai người đều thấy rõ trong mắt đối phương là sự kinh ngạc và cả... vui mừng..

- Địa giai đầu kĩ - Liệt Không Trảm Thiên Đạo.

Vân vân không nghĩ tới mới hộp đầu tiên đã thấy được địa giai đầu kĩ, giấu lại thì Đấu Tông cường giả cũng có địa giai đầu kĩ cũng không có gì lạ. Mà Cơ Huyền cũng có đến ba đầu kĩ cấp địa giai lấy thêm đầu kĩ cấp địa giai này cũng không có tác dụng gì lớn. Cậu không thèm suy nghĩ đưa luôn cho Vân Vân nói:

- Đầu kĩ này với ta tác dụng không lớn lắm cho nàng. Nàng chủ đạo phong hệ đầu kĩ tác dụng lớn hơn nhiều nàng nhận lấy.

Vân Vân có ngoài ý muốn, tuy quan hệ có nên tăng tình cảm, hai người vô cùng tin tưởng nhau nhưng đứng trước thứ này, dù là phụ tử huynh đệ thì chưa biết chừng cũng ra tay giết đối phương để độc chiếm. Vậy mà Cơ Huyền không hề do dự đưa cho nàng đầu kĩ bậc này.

Vân Vân chỉ thất thần một lúc rồi đưa tay thu nhận, địa cấp đầu kĩ đối với nàng phi thường có tác dụng nên nàng sẽ không nói mấy lời khách sáo.

Tiến tới hộp thứ hai Cơ Huyền cũng tiếp tục mở ra, nhìn bên trong chiếc hộp một quyển trục màu đỏ nhạt, tản ra nhiệt độ khiến xung quanh nóng rực. Chăm chú ngắm quyển trục màu đỏ nhạt ấy, mơ hồ có thể thấy trên mặt có một dòng chữ.

- Cứu Trọng Phụng Hòa Quyết, địa giai công pháp.

Lại thêm một địa giai, lần này là địa giai công pháp. Địa giai công pháp đủ để khiến cho các gia tộc lớn hay hoàng thất, tông môn thêm muốn vậy mà công pháp giá trị khó có thể ước lượng này lại rơi vào tay Cơ Huyền một cách đơn giản như vậy, thực sự là có chút hài hước nha.

- Ha ha, xem ra vận khí của chúng ta cũng không tồi a.

Nắm chặt quyển trục màu đỏ sậm, về mặt Cơ Huyền có chút khó đoán được, vượt ve quyển trục công pháp này một chút Cơ Huyền thờ dài nói:

- Có điều ta cảm công pháp này cũng vô dụng, nếu Vân Vân thích, ta tặng ta có thể tặng nàng.

- Gia hỏa này thật là hào phóng mà, là Địa giai công pháp đó.

Vân Vân lại thêm một lần trấn kinh nữa rồi, nàng tròn trắng tròn mắt liếc cậu, địa giai công pháp là vật vô giá, tên gia hỏa này cũng hào phóng quá đưa hết cho nàng.

Vân Vân không tiếp nghiêm túc nhìn Cơ Huyền nói:

- Ta biết ngươi không nỡ bỏ công pháp của sư phụ ngươi nhưng đây là Địa giai trung cấp công pháp, còn là hỏa hệ vừa vận phụ trợ cho ngươi, người nên nghiêm túc suy tính cho bản thân.

- Vì một vài duyên cớ ta không thể thay đổi công pháp, nên ngoài việc đưa cho nàng ra, ta chẳng còn chỗ nào để dùng.

Cơ Huyền vuốt vuốt tay, chuyện Hỗn Nguyên Thôn Thiên quyết cậu không thể giải thích rõ ràng đành hàm hồ nói.

Cũng khó trách Vân Vân nghĩ vậy vậy, thực ra bề ngoài của Hỗn Nguyên Thôn Thiết quyết khi Cơ Huyền vận dụng hoàn toàn không có chút gì uy lực, chỉ giống như tạo ra một màn sương đen mờ ảo, thậm chí có người tưởng nhầm nó ra công pháp huyền giai nhỏ nhỏ cũng không quá.

Nhưng tác dụng thực của nó phi thường hữu dụng. Đó là lí do hệ thống không hề phân cấp cho công pháp này.

Vân Vân cũng phi thường nguyên túc nói:

- Đó là việc của ngươi, ta cũng không thể đổi công pháp, ngươi muốn nhận thì nhận, không nhận còn không thì vứt đi.

Vân Vân cứng rắn nhau vậy khiến Cơ Huyền có chút bất đắc dĩ đành thu quyển công pháp này vào trong giới chỉ. Dù sao quyển công pháp này tuy vô dụng với Cơ Huyền nhưng có lẽ cũng đổi được thứ gì đáng giá, hữu dụng hơn.

Tình cảnh này mà bị kẻ khác biết thì không biết liệu có thò huyết mà chết không, công pháp Địa giai lại bị hai người này đùn đẩy tới như vậy nếu xuất hiện ở bất kì đế quốc nào thì không biết có bao nhiêu người phát điên!

Công pháp là thứ quan trọng nhất trong thực lực của một người. Một bộ công pháp tốt không những có thể khiến tốc độ tu luyện nhanh hơn mà còn có thể có thêm được nhiều lượng đầu khí thuần khiết hơn. Vậy mà bị hai kẻ này không coi ra gì.

Đến cái hộp thứ, lần này thì không còn còn quyển trục đầu kĩ nữa mà thay vào đó là một pho tượng đồng, may mà không còn địa cấp đầu kĩ hay công pháp không Cơ Huyền và Vân Vân sẽ nghi đây không phải mộ địa của Đấu Tông cường giả mà là Đấu Tôn cường giả.

Cơ Huyền bắt đầu cảm phong tượng có tư thế vô cùng kì lạ này lên nghiên cứu sơ qua, nhưng nhanh chóng thất vọng vì không thể kiểm tra được huyền cơ trong nó. Lúc này hệ thống đột ngột vang lên trong đầu Cơ Huyền:

- Tỉnh. Phát hiện ra ba động năng lượng kì dị. Kí chủ có muốn diễn hóa từ pho tượng không?

- Có.

Nghe vậy Cơ Huyền liền lập tức đồng ý, nếu hệ thống có thể diễn hóa được nó nghĩa là nó chỉ là một tàn thức, nhưng tàn thức cũng có giá trị của tàn thức biết đâu có thể trợ giúp gì đó.

Cơ Huyền vừa dứt lời thì não hải chấn động mạnh, tầm nhìn của cậu đen ngòm rồi bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 222: Linh hồn Đấu Tông - Huyết Kiếm Tông giả

Khi Cơ Huyền khôi phục tầm nhìn cảm tưởng như mình đang đứng trong hư không trên dưới trái phải đều là một màu trắng. Không có gì, nơi này chẳng có cái gì hết....Không có trời, không có đất, không có đường... Giống như vẫn có điểm khác so với lần đầu sử dụng Huyết Nguyệt.

Đám khí dày đặc xung quanh tan dần lộ ra một ngọn núi, một người, trên người này không hề tỏa ra chút đầu khí nào mà chỉ mờ ảo. Thoáng chốc trong không gian này vang vọng từng tiếng hú dài xuyên qua từng tầng không gian, chấn động thiên địa thật lâu không dứt.

Theo tiếng rống đó thì một con cự đại long hình dài vài dặm hung hăng lao đến biên giới không gian. Ngay sau đó, chỉ nghe "ầm" vang một tiếng thật lớn, không gian nổi lên một trận sóng mạnh mẽ như có hai luồng đầu khí đâm sầm vào nhau vậy. Tại nơi đầu khí giao nhau, một vết nứt không gian hiện ra, sức mạnh của đòn công kích vừa rồi dường như mạnh đến mức có thể phá hỏng cả không gian.

- Cuồng... Long... Táng... Thiên... Khiếu...

Một loạt những lời nói nhỏ vang lên, vừa dứt thì đạo đầu khí đã ập xuống vết nứt không gian...

- Uyển

Một tiếng nổ lớn vang lên, Cơ Huyền giật mình mở to mắt, Vân Vân thì lo lắng tới trông nắc nọ ung lên, lúc này cậu đang được gói trên đôi chân của nàng, dư vị vô cùng thoải mái, thoải mái tới mức cậu không muốn tỉnh dậy. Nhưng chứng kiến dáng vẻ lo lắng của Vân Vân tới phát khóc thì cậu không nỡ. Đưa tay lên má nàng, Cơ Huyền cười nói:

- Không cần lo lắng cho ta. Ta không có gì, chỉ là cảm ngộ được chút điều từ pho tượng đồng kia thôi.

Nhìn Cơ Huyền tỉnh lại Vân Vân mới thở phào cái nhẹ nhõm, nàng dịu dàng nói:

- Ta cũng đoán được đại khái rồi, nên vừa rồi cố không quá nhiều người sợ người bị phản hệ... Có thu hoạch được gì không?

- Tạm thời là không?

Tuy ở gói trên ôn hương nhuyễn ngọc nhưng mục đích quan trọng của hai người vẫn chưa đạt được. Cơ Huyền đứng dậy phui qua áo bào. Còn một hộp cuối cùng nữa, nếu trong hộp này là thứ gì đó khác có gì thì nghĩa là thanh kiếm mà Vân Vân tìm không có ở đây.

Lấy chiếc hộp cuối cùng xuống một cách cẩn thận rồi hẩn mở ra.

Ngoài dự liệu của cả hai bên trong không những chẳng có thứ gì hay, cũng không có quyền trục mà chỉ có một quả cầu nhỏ nửa trong suốt... Nó cùng lắm cũng chỉ to bằng ngón tay cái, trên đó cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Cơ Huyền cầm lấy nhìn quay không dám khẳng định nói:

- Đây... liệu có phải loại linh được nào đó nhưng do thời gian đã quá lâu rồi nên mất đi được tính không?

Dù Cơ Huyền là lục phẩm luyện được sư nhưng trên đại lục này tồn tại vô số loại đan dược quái dị, cậu cũng không dám đảm bảo cái gì cậu cũng biết.

- Có lẽ, hơn nửa người nhìn bố trí ở đây xem, rõ ràng là chưa hoàn chỉnh. Chắc khi sinh thời, vị kia muốn dùng đầu khí phong ấn những thứ này, nhưng lại có biến cố gì đây khiến hắn không thể hoàn thành mọi việc.

Vân Vân cũng mơ hồ suy đoán.

Cơ Huyền thử truyền một chút đầu khí vào trong quả cầu, quả cầu trong suốt này đột nhiên sáng lên chói mắt. Quả cầu bay lên đột ngột lao tới bức tường phía sau sau dung nhập vào vết nứt no bằng mắt người đó. Lại thêm một chiếc cửa đá đỏ xuất hiện trước mặt hai người.

- Oong!

Cả nơi này cũng là nhẹ nhàng rung rung, cái cửa đá cuối cùng cũng mở ra. Nhưng Cơ Huyền và Vân Vân mơ hồ cảm nhận được trận lạnh lẽo. Bản năng

sinh tồn của hai người mạch bảo có một thứ tồn tại nguy hiểm xuất hiện.

Khi cửa đá cuối cùng mở ra thạch động này như bị bóng tối bao phủ, nơi vốn ngập tràn châu báu và kim tệ trở nên âm ảm lạ thường. Đằng sau cánh cửa đá đó là một thanh kiếm bao phủ bởi máu, sắc đỏ và sát khí ngập trời.

- Aii!

Một tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên, quang ảnh chớp động, ở giữa thạch thất đột nhiên xuất hiện một ảo ảnh của nam nhân trung niên mặc huyền y, người này vóc người bình thường, nhưng hai cánh tay dài, thẳng đến gối.

Hắn ngoảnh thân thể lại, nhìn Cơ Huyền một chút, lại nhìn Vân Vận một chút, lắc đầu nói:

- Hơn năm trăm năm đã qua, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là có người đến nơi này!

- Người là ai?

Cơ Huyền trầm giọng quát lên, đạo nhân ảnh này mặc dù là hư ảo, lại cho cậu một loại áp lực cường đại. Thực lực kẻ này chắc chắn là Đẩu Tông thậm chí còn cao hơn.

- Bỏn tọa?

Nam nhân trung niên huyền y này ngo ngác một chút, lộ ra vẻ mặt nhớ lại.

- Năm trăm năm trước, bỏn tọa cũng có một ngoại hiệu, được gọi là Huyết Kiếm Tông giả!

Vân Vận nghe vậy khuôn mặt nhất thời trầm xuống truyền âm tới Cơ Huyền:

- Lần này thì tình trạng của chúng ta rất tệ rồi.

- Nàng biết hắn?

Cơ Huyền thấy biến cảm trên khuôn mặt Vân Vận đương nhiên hiểu tình hình nghiêm trọng của vấn đề.

- Huyết Kiếm Tông giả danh trấn tứ đại đế quốc, thậm trí bên Hắc Giác vực cũng không có ít người nghe tới tên của hắn mà sợ mất mật. Nhưng lại đột nhiên mất tích lúc thanh danh cường thịnh nhất!

- Ha ha ha, tiểu cô nương lại còn biết địa vị của bỏn tọa, đáng tiếc, bỏn tọa tuyệt đối sẽ không cho các người sống rồi đi!

Huyết Kiếm Thiên giả ngửa mặt lên trời cười to, tiếng nói lạnh lạnh. Dù Vân Vận truyền âm nhưng xem ra cũng là vô dụng trước mặt kẻ này.

- Nếu đã chết rồi thì nên an phận xuống cửu tuyền đi đừng vất vương ở đây nữa.

Nếu Huyết Kiếm Tông giả đã muốn giết chết hai người thì Cơ Huyền cũng không ngần ngại châm chọc.

- Nghiêm chỉnh mà nói, ngay từ hơn tám trăm năm trước bỏn tọa đã chết!

Huyết Kiếm Tông giả cũng không có vội vả xuất thủ, mà là cẩn thận suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói:

- Các người rất may mắn, bỏn tọa muốn chia sẻ một cái thiên đại bí mật cùng các người, điều bí mật này bỏn tọa vốn định giữ đến sau khi công thành mới chiếu cáo khắp thiên hạ, nhưng hơn tám trăm năm trôi tới đây, bỏn tọa cũng có chút tịch tịch.. Vô cùng tịch tịch!

Chẳng qua là mặc dù hắn nói muốn chia sẻ, cũng là im bất, chẳng qua là ngẩng đầu nhìn trời, tựa hồ lâm vào hồi ức, hoàn toàn quên mất hết thầy!

- Lão quỷ, người nói hay không?

Cơ Huyền như sợ thiên hạ không loạn còn chọc kích Huyết Kiếm hư ảnh.

- Ha ha ha, tiểu tử thật đúng là vô lễ! Bất quá nhiều năm như vậy bỏn tọa chưa cùng người ta nói chuyện, cũng không so đo với người, dù sao hai người các người rất nhanh thì sẽ chết!

Huyết Kiếm Tông giả cũng không cho là ngỗ ngược, ngược lại liên tục cười to.

- Hơn sáu trăm năm trước, bỏn tọa mới vừa đột phá Đẩu Tông, ngẫu nhiên vào trong một sơn động tĩnh cờ phát hiện một thanh tuyệt thế bảo kiếm nhưng đã bị hao tổn lên mất sạch linh khí. Bỏn tọa hao phí rất nhiều sức mới tìm được cách hồi phục thanh kiếm.

Hắn dừng một chút nói:

- Ta giết chết vô số biến nó thành một thanh na kiếm nhuốm máu ức vạn người, cuối cùng phát hiện chỗ thần kỳ của nó. Cho nên, bỏn tọa bày ra hết

thầy chuẩn bị, buông tha thân thể, lấy linh hồn hòa làm một thể cùng Ma Kiếm! Chỉ cần năm trăm năm thời gian, bốn tọa liền có thể trở thành Ma Kiếm chi hồn! Từ nay về sau, bắt tử bắt diệt, uống máu để lớn mạnh bản thân!

Huyết Kiếm Tông giả càng nói càng hưng phấn, trên mặt đều tựa hồ nổi lên hào quang, phảng phất đã quân lâm thiên hạ, ra lệnh một tiếng, thiên hạ nghe theo:

- Đến lúc đó, người người trên đời này đều phải tuân bốn tọa làm chủ... Cho dù là Đẩu Tôn cường giả cũng không thể làm gì ta. Cho dù cõi đời này còn có Đẩu Thánh cũng không thể nào là kẻ địch của bốn tọa! Con đường trường sinh này của bốn tọa thực tế hơn, hơn nữa có thể phách tuyền thiên hạ, người nào nếu không phục, chém!

Cơ Huyền và Vân Vận nhìn nhau có chút cổ quái không nghĩ đến Huyết Kiếm Tông giả lựa chọn một con đường tu luyện khác loại như vậy! Quả là tên điên không thuốc chữa.

- Đang làm người êm đẹp không làm, lại muốn làm kiếm. Hơn nữa là một cái dạng kí sinh trên thanh kiếm, quả thực bị coi thường!

Cơ Huyền nói rất độc.

- Tiểu bối vô tri!

Huyết Kiếm Tông giả cũng không có tức giận, chẳng qua là lộ ra vẻ khinh thường.

- Đại đạo to lớn, chủng tộc nhiều, vượt qua tướng tượng của các ngươi! Thân thể của người này vứt bỏ thì như thế nào? Đại đạo vô hình, mà các ngươi lại câu nệ vào hình dạng, hoàn toàn là kém cỏi! Bốn tọa huyết phệ thiên hạ, cuối cùng có một ngày sẽ trăm phá cửu thiên, hóa phàm thành tiên, đến lúc đó muốn trở thành hình thái gì chính là hình thái đó. Cần gì đề ý biến hóa con đường tu luyện nho nhỏ?

Đối với thực lực Huyết Kiếm Tông giả mà nói, ý nghĩa hết thảy! Làm người tốt đẹp thì không làm, sỗ diễn vong tông. Ngay cả cha mẹ, ngay cả mình là ai cũng có thể bỏ lại! Đối với người như vậy, Cơ Huyền xem thường ngàn lần!

- Ai, thật là không muốn lập tức giết chết các ngươi, đã nhiều năm như vậy, cũng chỉ có các ngươi tới đây. Để cho bốn tọa còn tưởng rằng bố trí chuẩn bị ra cũng lãng phí!

Huyết Kiếm Tông giả lộ ra vẻ tiếu ngạo.

Nếu là lời nói của hắn không ngoa, như vậy hắn còn qua hai trăm năm mới có thể tái hiện nhân gian. Bất quá đến lúc đó hắn sẽ không phải là loài người, mà là một thanh kiếm, giống như tuyệt thế pháp khí, tung hoành thiên hạ!

Tính tình của Huyết Kiếm Tông giả tựa hồ vô cùng tốt, không ngờ không sinh khí chút nào, mà là giải thích cho hai người Cơ Huyền và Vân Vận:

- Nơi này chính là bốn tọa dùng tinh lực mười năm chế tạo, chính là bốn tọa tự mình ra kiến tạo, không có thời gian mấy tháng cũng đừng mơ tưởng sẽ oanh phá được! Không nói trước các ngươi có năng lực như thế hay không, cho dù có, cũng không có thời gian dài như vậy! Nơi này ngăn cách không khí, ha ha, vô giả có thực lực cường đại hơn nữa cũng là cần hô hấp, mà rất nhanh, không khí nơi này sẽ hết, các ngươi sẽ chết bởi vì hít thở không thông!

Huyết Kiếm Tông giả nhẹ nhàng thờ dài, lắc đầu, làm như rất là bất đắc dĩ đối với thay đổi của mình nói:

- Ai, nếu đổi là năm đó, bốn tọa trực tiếp tay nâng kiếm chém, giết người liền giết người, nào có nói nhảm nhiều như vậy, nhưng bây giờ phải nói mấy câu cùng người!

Hai tay Huyết Kiếm Tông giả đột nhiên kết ấn, hừ hừ, hai đạo u quang nhất thời bay đi về phía Cơ Huyền cùng Vân Vận.

Có điều cả hai người đều đề phòng từ trước. Khi hai đạo u quang bay tới chỉ đánh được vào tàn ảnh của hai người, u ấn xuyên qua tàn ảnh vỗ lên chỗ châu báu và kim tệ, hai thứ này ngay tức khắc bị hóa thành nước. Đòn vừa nãy có chứa đựng huyết khí ăn mòn.

Cơ Huyền và Vân Vận đồng thời hợp lại với nhau cùng đề phòng Huyết Kiếm Thiên Tông. Vân Vận nhìn Cơ Huyền nói:

- Đẩu khí thông thường của chúng ta không đối đầu với linh hồn thể được, hơn nữa Huyết Kiếm Tông giả mượn lực của Ma Kiếm kia có thể thực thể hóa linh hồn lực mà tấn công chúng ta, chúng ta đang ở thế bất lợi.

Hai người Vân Vận và Cơ Huyền không có thủ đoạn giống hồn điện tùy tiện áp chế linh hồn thể.

- Hắc, mấy trăm năm không ra tay mà độ chính xác giảm đi rất nhiều. Vậy xem các ngươi đỡ đòn này kiểu gì.

Huyết Kiếm Tông giả cười lạnh, thân ảnh hư vô kết thành một thủ ấn quái gì, huyết sắc đẩu khí trong cơ thể ừ ừ kéo đến bạo dũng mãnh ra, cuối cùng đẩu khí bốc lên, quanh thân nổi lên huyết hải đến ba bốn trượng, mà thân hình của hắn, hoàn toàn lại là bị che giấu hoàn toàn ở trong đó.

- Huyết Hải Minh Vụ.

Huyết hải liên tục bành trướng không gian, vào khoảng khắc mà huyết hải đó chạm vào bất kì thứ gì thì thứ đó liền hóa thành vũng máu kinh dị. Đây

chính là kết cục của hai người nếu bị huyết vụ đó dính tới.

Lúc này Cơ Huyền đứng chắn trước mặt Vân Vận, cười lạnh. Bàn tay nhẹ nhàng vút hoàng ngọc hỏa diễm, tay áo bào của Cơ Huyền chột vung lên, chỉ thấy ngọn hỏa diễm hoàng ngọc kia chột bành trướng lên, ngắn ngủi không đến vài giây, ngọn hỏa diễm hoàng ngọc nhỏ không lớn đã bành trướng tới hai ba thước không lồ.

Ngón tay dính vào ngọn hỏa diễm hoàng ngọc kia, khoe miệng của Cơ Huyền chậm rãi hiện lên một tia tươi cười, chột đầu ngón tay bắn ra, ngọn hoàng ngọc hỏa diễm không lồ kia giống như phong bạo, ùn ùn kéo đến mang tất cả ra!

Theo ngọn hỏa diễm hoàng ngọc kia mang huyết hải tràn ngập chung quanh nhất thời bốc lên, mùi vị tanh hôi cũng tiêu tán đi, huyết hải nồng nặc kia, cũng trở nên loãng hơn, thậm chí, trong huyết hải kia, còn mơ hồ truyền ra tiếng kêu kinh ngạc của Huyết Kiếm Tông giả:

- Di, người có dị hỏa.

Huyết Kiếm Tông giả lần này chấn kinh rồi, chiêu huyết hải này của hắn, là chiêu thức thành danh đã hoành hành ở cái Tây Bắc địa vực này chỉ sau có Ma Kiếm. Hôm nay huyết hải này gặp phải dị hỏa của Cơ Huyền lại là giống như chuột thấy mèo, không có chút sức phản kháng.

- Tiểu tử, người thật đúng là để cho bốn tọa thất kinh!

Huyết Kiếm Tông giả dù sao cũng là tồn tại Đấu Tông, khiếp sợ vừa bắt đầu chỉ là bởi vì hắn thật sự quá lâu không cùng người ta đánh nhau, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Huyết hải không có tác dụng... Vậy thì như thế nào? Hắn còn có chuẩn bị ở sau, không khí trong thạch thất cực kỳ có hạn. Hai người này rất nhanh thì sẽ hít thở không thông mà chết! Cho dù thực lực càng cao, năng lực sinh tồn càng mạnh, nhưng cho dù là Đấu Tông cũng là cần hô hấp!

Mặc dù tốc độ này sẽ chậm hơn nhiều, có thể phải chờ thêm ba năm ngày, nhưng sau ba năm ngày, hai người này có thể phá vỡ cửa đá đi ra không?

Hiển nhiên không thể nào! Cũng tốt, hắn nhầm chán quá lâu, thường thức hai người này từ từ chết thảm không tồi!

Huyết Kiếm Tông giả cười to nói, trong lúc tâm niệm vừa động, không khí trong thạch thất vốn là còn thừa không nhiều lắm lập tức bị áp súc lần nữa.

Thân thể của hắn sớm đã tử vong, còn sống chẳng qua là thần thức, hòa làm một thể cùng thanh Ma Kiếm kia. Tự nhiên đã sớm thoát khỏi hình thái loài người, không cần hô hấp, không cần ăn uống.

Vì vậy, trong thạch thất này thật ra thì sớm đã không còn không khí, chẳng qua là lúc trước mở ra mới có một chút không khí lọt đi vào, đây cũng có thể làm cho hai người Cơ Huyền kéo dài hơi tàn thêm bao lâu?

- Diệt hồn ấn.

Lúc này Cơ Huyền gầm lên một tiếng, một đạo ấn quái dị xuyên thấu huyết hải như thiểm điện và tới hồn thể của Huyết Kiếm Tông giả, diệt hồn ấn xuyên vào thân thể hư ảo của hắn sau đó biến ảo hóa thành một đầu khô lâu không lồ bạo nổ bên trong linh hồn thể.

- Bùm

- Aaaa... Cái thứ quỷ dị gì vậy.

Bên kia huyết hải Cơ Huyền và Vân Vận mơ hồ nghe thấy tiếng hét chói tai của Huyết Kiếm Tông giả.

Hồn thể huyết của hắn vốn bị đánh tan cấp tốc ngưng tụ lại rồi hư nhược rất nhiều. Hắn không nghĩ tới có sự tồn tại ngoại trừ đám cường giả Hồn Điện có thủ đoạn quỷ dị mới tác động tới linh hồn. Nghĩ tới Hồn Điện ánh mắt hắn vô cùng hoảng sợ, hắn thất kinh kêu lên:

- Các ngươi là người của Hồn Điện. Khốn nạn, các ngươi đã tìm tới đây rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Phá Thiên Kiếm

Huyết Kiếm Tông giả sợ hãi nếu không phải liên kết với Ma Kiếm thì dính phải đạo ấn vừa rồi hắn đã tan thành tro bụi, thủ đoạn bậc này hắn chỉ biết tới hồn điện. Hắn bấm đạo ấn quang, ngưng tụ và các thanh huyết mâu dài chừng nửa trượng từ trong đó mà bạo bắn ra. Huyết mâu lướt qua, một phiến không gian liền chấn động, kinh phong bén nhọn lao tới phía Cơ Huyền.

Cơ Huyền đương nhiên không thủ túc chịu chết, cậu hừ lạnh âm tay bắn ra, một đầu hoàng ngọc hỏa diễm từ trong đầu ngón tay bắn ra, cuối cùng va

chạm thật mạnh tại một chỗ, chợt một tiếng nổ giữa hai người đột ngột vang lên.

- Nàng ở lại đây ta đi đối phó hần.

Ngon hỏa điểm hoàng ngọc hùng hồn từ trong cơ thể của Cơ Huyền bạo dũng mãnh mà ra, đem cả thân hình bao quanh trong đó, bàn chân đạp thật mạnh vào mặt đất, thân hình trực tiếp chiếu vào bên trong huyết hải càng lúc càng loảng kia.

Theo thế tấn công của Cơ Huyền vào huyết hải, phiên huyết hải kia nhất thời điên cuồng cuộn cuộn lên, âm thanh kim thiết giao kích không ngừng từ trong đó vang lên, một lát sau, một đạo năng lượng rung động khuếch tán ra, khắp huyết hải đều là bị đánh cho xơ xác.

Huyết hải tiêu tán đi, hai đạo thân ảnh ở trong đó cũng là chậm rãi mà hiện lên, Cơ Huyền ngoại trừ hô hấp có chút cấp bách ra thì những thứ khác không có gì trở ngại.

Cơ Huyền ngưng tụ một hỏa cầu hoàng ngọc trong tay cánh tay cậu run lên, hỏa cầu bích lục cấp tốc xoay tròn mang theo độ nóng cháy kinh khủng, mạnh mẽ nện về phía Huyết Kiếm Tông giả.

Chỉ trong chốc lát, kinh phong vô cùng hung hãn, từ trong hỏa cầu bạo phát ra, mà ở dưới lực công kích cuồng bạo như vậy ép tới Ma Kiếm, Ngon hỏa điểm bích lục cũng tại đây mà bạo phát ra kinh phong càng lúc càng mạnh, trong một thời gian ngắn ngủi đã đem Ma Kiếm cùng Huyết Kiếm Tông giả.

Nhưng Huyết Kiếm Tông giả mau chóng chui vào bên trong Ma Kiếm tránh nạn.

- Âm!

Đang lúc này, chỉ thấy một đạo ma quang lóe lên, khí thế vô cùng bá đạo lập tức gột hết dị hỏa trên thanh kiếm mà không chút tổn hao, bóng dáng một thanh cự kiếm màu đỏ như máu quang cao cao tại thượng như ma thần.

Cơ Huyền phản ứng cực nhanh thân hình mau chóng cách xa cây Ma kiếm kia.

- Ha ha, các ngươi có thể xông tới đây thì như thế nào, thật cho là bản tọa con cọp không nhỏ răng được!

Thanh âm của Huyết Kiếm Tông giả truyền tới từ một đầu khác, tràn đầy tiếng leng keng của kim loại, hần tương hợp cùng với kiếm, thanh âm này là thông qua thân kiếm chấn động mà vọng lại. Vừa động như vậy, sẽ làm hần lãng phí thời gian một trăm năm, nhưng cũng không có biện pháp, hần nghĩ bọn Cơ Huyền là người của Hồn Điện nên liều mình.

Ma kiếm uy thế vô thượng tỏa ra uy áp kinh khủng khiến cho dù là Cơ Huyền hay Vân Vận. Uy áp này cao hơn cả sư phụ nàng, thậm chí còn siêu việt Xích hộ pháp của hồn điện mà Cơ Huyền từng đối mặt giống như hai người chỉ là con kiến nhỏ. Không gian trước mặt hai người cũng méo mó lạ thường. Ma kiếm bay trên hư không đột ngột phóng tới hướng của hai người.

Vì bị uy áp này và không gian cầm cố hai người khó lòng di chuyển được, sinh tử trong khoảng khắc, trong Vân Vận lúc này kìm ức như thước phim chiếu ngược từ từ hiện liên trong đầu nàng, nàng nở nụ cười xinh đẹp nhưng vô cùng thê lương với Cơ Huyền như muốn tạm biệt.

Cơ Huyền cũng như vậy đây là lần từ vong cận kề nhất với cậu, không còn hình nộm thể mạng lần này sẽ chân chính từ vong, chính vì vậy trong nhất thời não hải của Cơ Huyền hoạt động tối đa, mạch máu trong cơ thể vì sự gia tốc của tư duy mà chạy nhanh tới lạ thường. Lúc này mọi thứ trong mắt Cơ Huyền diễn ra vô cùng chậm, giống như tư duy của cậu vượt ngoài thân thể vậy. Khoảng khắc này Cơ Huyền tư duy của cậu như tìm thấy một tia sinh cơ.

- Cửu Dương Long Đỉnh.

Đột nhiên Cơ Huyền gầm lên một tiếng, trước mặt cậu một kim đỉnh không lồ xuất hiện, uy thế vô thượng không thua kém Ma Kiếm kia.

- Âm âm.

Ma Kiếm tức khắc va chạm với Cửu Dương Long đỉnh phát ra âm thanh chói tai với uy năng kinh khủng. Như hai tinh không chỉ va chạm, cả thạch thai này chấn động nguyên ngả, từng đạo ẩn văn lưu khắp thạch thai ngay lập tức vỡ nát vì không chịu được uy thế của hai vật này.

Cơ Huyền ở ngay vị trí này thì càng không phải nói... Thảm không nở nhìn. Tuy Cửu Dương Long Đỉnh ngăn chặn được Ma kiếm nhưng dưới sự quanh kích đó mỗi đợt sóng năng lượng ép xuống thân thể Cơ Huyền đều khiến cậu học máu, lớp da nứt vỡ hóa thành một đầu huyết nhân. Nếu không nhờ thân thể cường hãn và dị hỏa cheo chống thì hiện tại còn có nửa cái mạng. Ít nhất lúc này cậu còn hơn nửa cái mạng một chút, đáng may mắn.

Mặc kệ đau đớn trên da thịt, Cơ Huyền tâm niệm nói với Cửu Dương Long Đỉnh không chế Cửu Dương Long hỏa từ miệng đỉnh điên cuồng quán lấy Ma kiếm.

- Cái đỉnh nát gì đây... Sao có thể gây tổn thương tới ta...

Huyết Kiếm Tông giả giọng kinh hãi hét lên trong kiếm. Cửu Dương Long hỏa so với dị hỏa không hề thua kém, còn được ngưng tụ từ cửu thiên chân long trên bầu trời, chí dương chí cương so với dị hỏa còn mạnh mẽ hơn về mặt này. Ma kiếm lấy huyết luyện kiếm, lấy hồn rèn linh đương nhiên không được Cửu Dương Long hỏa.

Trong Ma kiếm, Huyết Kiếm Tông giả điều động lực lượng cố gắng chạy thoát khỏi Cửu Dương Long hỏa. ... Có điều va chạm Cơ Huyền không để hấn có cơ hội đó.

Ma kiếm vừa tách khỏi Cửu Dương Long đỉnh thì nắp đỉnh bật ra, lộ ra chỉ cương chi hỏa bên trong khiến Huyết Kiếm Tông giả sợ mất mật. Cơ Huyền dùng toàn bộ sức lực đem đỉnh đánh bật tới hướng ma kiếm. Thấy long đỉnh lao tới mà Huyết Kiếm Tông giả sợ hết hồn vội vàng tránh né. Có điều lúc này các trong không gian một đám dây leo hỏa điểm màu vàng cam xuất hiện bám trụ lấy Ma kiếm ngăn trở cử động của Ma kiếm.

- Từ khi nào!

Huyết Kiếm Tông giả không thể tin nổi gầm lên một tiếng không cam lòng. Hấn bùng nổ huyết khí cực hạn từ thanh Ma Kiếm trong khoán khắc đem sợi dây từ dị hỏa đó lau đi.

Nhưng trong dây lát đó đã đủ, Vân Vận quý mị xuất hiện sau lưng kiếm, tay trần không chút do dự nắm chặt thấy cán kiếm, một trận long quyền lấy Vân Vận làm trung tâm lao tới cường ngạnh đem Ma Kiếm phong tỏa các lối đi.

- Nha đầu cản đường cản lối

Huyết Kiếm Tông giả phần nộ gầm lên, ma khí kinh khủng bạo phát tiểu vũ trụ. Vân Vận bị uy năng của nó chấn bay thân thể va vào tường đá, khiến bức tường đá kiên cố kia nứt vỡ chằng chịt như mạng nhện. Va đập mạnh mẽ khiến nàng phun ra ngụm máu tươi, đôi mắt tối dần như sắp bất tỉnh, miệng nàng vẫn lâm bầm.

- Cơ... Huyền... Không... Được... Làm... Tôn... Thương... Hấn.

Nhờ có Vân Vận lúc này Cửu Dương Long Đỉnh uy thế đem Ma kiếm kia nuốt lấy.

- Phong đỉnh.

Ngay khi Ma kiếm bị Cửu Dương Long đỉnh nuốt vào trong, Cơ Huyền biến đổi thủ ấn nắp đỉnh đóng lại, đỉnh từ từ hạ từ hư không xuống. Thân hình Cơ Huyền lao tới Cửu Dương Long đỉnh hai tay chạm tới đỉnh, dị hỏa từ trong chu thiên xâm nhập vào bên trong đỉnh. Ba loại hỏa điểm hung bạo điên cuồng thiêu đốt bên trong.

- Aaa.

Bên trong tiếng kêu thảm thiết của Huyết Kiếm Tông giả vang lên, Ma kiếm điên cuồng công kích bên trong nội đỉnh như muốn chọc thủng. Cửu Dương Long đỉnh rung động liên tục, nhưng đây chính là đồ tốt của hệ thống ban cho nào có dễ dàng bị chọc thủng như vậy. Có điều Cơ Huyền ở trên đỉnh không chể hỏa điểm thì không có kết cục tốt lắm.

Đau đớn là vậy như Cơ Huyền vẫn liều mạng cắn răng chịu đựng, dùng thời gian ma diệt đi linh hồn thể của Huyết Kiếm Tông giả. ... Một canh giờ. ... Hai canh giờ. ... Bên trong nhất thời truyền đến một tiếng kêu thảm thiết tràn đầy sợ hãi, không cam lòng, sau đó im bật. Cơ Huyền vẫn không yên tâm luyện thêm một canh giờ nữa mới chịu dừng lại.

Ngã từ trên đỉnh xuống Cơ Huyền thở phào một hơi, lúc này cảm giác đau đớn lại ủa về khiến cậu khóc không có nước mắt. Vạn vạn không nghĩ tới lần đi này lại hung hiểm như vậy, thiếu chút là đi đời. Lấy Huyết Linh thạch trong giới chỉ ra nhỏ lên thân thể, vết thương mau chóng khép lại. Cậu lấy ra mấy viên Hôi Khí đan nuốt vào bổ xung đầu khí.

Cơ Huyền tiến tới chỗ của Vân Vận kiểm tra, thương thế không đáng ngại cậu mới thở phào một cái. Nội thể đầu khí bị nhện nhạo vì uy áp mạnh mẽ vừa này.

Đem Ma kiếm nhỏ ra, màu đỏ của máu lúc đầu đã bị dị hỏa và long hỏa đem gột rửa sạch, tàn hồn trú ngụ trong này là Huyết Kiếm Thiên Tông giả cũng bị ma diệt. Lúc này Cơ Huyền mới thấy rõ đáng về vốn có của nó một thanh trường kiếm màu xám hoàn toàn bị phủ văn kỳ dị bao trùm.

Cơ Huyền muốn thử cảm nhắc kiếm lên, lại phát hiện hấn giống như đang nâng một khối đá nghìn cân lên. Ngay cả khí lực nhắc lên cũng không có. Thanh kiếm còn phát ra tiếng động khe khẽ, dường như đang tỏ ý xem thường cậu.

- Mẹ nó... Một thanh kiếm rách cũng kinh thường mình.

Bực mình, đem vứt thanh kiếm này ở đó. Cơ Huyền tiến tới chỗ Vân Vận đang bất tỉnh ngồi xuống, khoanh chân nhập thần tu luyện. Tịch thế hồi phục thương thế ần.

- Cơ Huyền.... Cẩn thận.

Vân Vận từ trong cơn mê bỗng thức tỉnh lại, trên trán nàng đỏ đầy mồ hôi hột. Vừa tỉnh lại nàng liền lo lắng tìm kiếm Cơ Huyền, khi thấy cậu vẫn an toàn nhập thần tu luyện thì nàng thở phào một cái. Tuy quần áo rách rưới nhưng thân thể không có vết thương nào nghiêm trọng.

- Nàng tỉnh lại rồi à.

Cơ Huyền mở mắt thấy Vân Vận đã tỉnh lại thì vội vàng tiến tới đỡ nàng, từ trong giới chỉ lấy ra mấy bình đan dược, Cơ Huyền đổ vào trong tay rồi dịu dàng đưa cho Vân Vận uống. Cậu cười nhẹ nói với nàng:

- Uống vào đi sẽ đỡ hơn đó.

Dáng vẻ đó của Cơ Huyền khiến nàng càng khó chịu, nàng tự giễu nói:

- Ta thật vô dụng. Ta lòi nguoi vào rắc rối này. Đến giờ phút quan trọng lại để nguoi tự mình phải làm tất cả.

- Nàng sai rồi, nếu không phải nhờ nàng liều mạng ngăn trở Ma kiếm khiến nó không kịp tẩu thoát thì có lẽ ta cũng không thể thuận lợi lấy Cửu Dương Long đỉnh thiêu đốt ma khí của hắn.

Nhìn dáng vẻ có suy sụp của Vân Vận, Cơ Huyền lấy tay búng lên trán nàng một cái mạnh, khiến Vân Vận cũng nhúm mày. Kéo hồn nàng về, cậu chậm rãi nói:

- Chúng ta là hai người đồng tâm, không thiếu ai được. ... được rồi, vừa nãy ta đã kiểm tra Huyết Kiếm Tông giả đã bị ta luyện tới thần hồn câu diệt rồi. Vừa vừa vận nhả ra một thanh kiếm rách ở đằng kia.

Vân Vận bị Cơ Huyền đổi chủ đề dẫn dắt đi, ánh mắt nàng nhìn tới phía xa xa có một thanh kiếm màu xám có phù văn kì lạ. Khi nàng nhìn tới thanh kiếm đó nội thể công pháp đột nhiên vận chuyển kì lạ giống như cộng hưởng với thanh kiếm đó. Mà thanh kiếm cũng liên tục rung động như muốn tiến tới phía Vân Vận.

“Vụt” thanh kiếm xám đó lao tới phía Vân Vận khiến Cơ Huyền hết hồn. Nhưng Vân Vận lại đơn giản nắm lấy thanh kiếm, khác hoàn toàn tình cảnh của Cơ Huyền vừa nãy. Nhất thời cơ thể nàng chấn động cảm giác được đầu khí trong cơ thể nàng đang tràn ra trên thanh kiếm xám đó. Mà thanh kiếm xám lúc này, giống như đã tiếp nhận đầu khí của chính Vân Vận, cũng không bài xích.

Trong hải não của Vân Vận truyền tới ba chữ. PHÁ THIÊN KIẾM. Vân Vận cũng bị giật mình thức tỉnh. Nhìn thanh kiếm trong tay nàng phi thường vui vẻ nói với Cơ Huyền:

- Chính nó. Đây chính là trấn tông chi bảo của Vân Lam tông. Ta đã tìm được nó rồi.

Nàng vui vẻ giống như một đứa trẻ nói liên tục không ngừng như muốn thông báo với Cơ Huyền. Dù không vào đầu được bao nhiêu chữ nhưng cậu vẫn mỉm cười gật đầu với nàng, trong lòng vẫn thầm ghi hận thanh kiếm nát kia kinh bỉ mình. Vì thanh kiếm rách đó là vật quan trọng với Vân Vận nên cậu tạm bỏ qua, không cậu sẽ ném vào Cửu Dương Long đỉnh luyện nó thành nước.

- May nắm thay chủ nhân đời trước của Phá Thiên Kiếm đã xóa hết những lạc ấn bên trong, bên trong chỉ còn trống rỗng nên ta có thể truyền đạo lạc ấn vào. Nếu lúc này chủ nhân cũ vẫn còn giữ linh hồn lạc ấn lưu lại, vậy vật này, cơ bản không ai có thể cướp đi được.

Đem việc vừa rồi quên hết đi, Vân Vận vui vẻ cất Phá Thiên Kiếm vào trong giới chỉ. Vậy nàng có thể về bẩm báo với sư môn rồi.

Cơ Huyền cũng bị nàng lây vui vẻ, cậu nói:

- Nơi này bị lão tiên nhân Huyết Kiếm kia thiết lập cấm chế, tuy đã bị hủy đi phần nửa nhưng cũng không phải nơi đáng ở lâu. .. Chúng ta đã mở hết đồ trong này rồi chỉ còn có mỗi xác của lão là chưa tìm thấy đâu. Nàng tính chiếm nốt cái xác đó không.

Bị Huyết Kiếm Tông giả nắn cho suýt chết làm Cơ Huyền nuốt không trôi, nếu không thu hết đồng này hết chỗ này thì thật có lỗi với bản thân. Cậu dọn đến cạnh bãi cũng không để lại. Đặc biệt là cái xác, xác của Đẩu Tông cường giả há lại bình thường, nếu đem luyện thành khôi lỗi thì không phải có chỗ dựa rồi sao. Nghĩ tới vậy nụ cười của cậu phi thường khả ố mắt thao láo liếc nhìn.

Trong góc tường thì có một cỗ Bạch Cốt trong suốt, chính là di cốt của Huyết Kiếm Tông giả, hài cốt của cường giả Đẩu Tông. Giàu to rồi.

- Nàng ở đây dưỡng thương

Hung phấn thì hung phấn Cơ Huyền vẫn rất cẩn thận, cậu búng một tia hỏa diễm vàng cam lên bộ hài cốt ở góc tường, trong chớp mắt hỏa diễm đã bao trùm lên bộ hài cốt này thiêu đốt. Có điều bộ hài cốt dường như không tổn thương gì nhiều, chỉ có vài vị trí bốc lên bạch vụ mờ ảo.

Chắc chắn Huyết Kiếm Tông giả không còn hậu chiêu gì Cơ Huyền mới an tâm đem bạch cốt thi hài thu vào luyện chế thành Cốt Quân. Tuy Đẩu Tông cường giả luyện chế sẽ rơi xuống vài tình, nhưng thể chất vẫn là Đẩu Tông đánh chay cũng thắng được đám Đẩu Hoàng cường giả ngoài kia.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 224: Lại bị đoạt xá

Hoàng ngọc hỏa diễm thiêu đốt hài cốt bạch ngọc trong thời gian một tách trà, khi chắc chắn là hoàn toàn không có dấu hiệu bất thường nào Cơ Huyền

mới phát ông tay đem hỏa diễm dần dần tan đi. Bản thân Cơ Huyền thì chậm rãi tiếp cận bộ hài cốt đó, bộ dáng phi thường cẩn thận.

Dù sao Huyết Kiếm Tông giả cũng là Đẩu Tông hàng thật giá thật, dù đã chết còn lại bộ xương cũng có các thủ đoạn không tầm thường để đối phó với kẻ khác. Đặc biệt là kẻ điên thà dung hợp mình vào cây kiếm để sống lâu thì càng không thể không đề phòng được.

- Cẩn thận. Coi chừng có bẫy.

Đến khi Cơ Huyền chỉ còn cách bộ hài cốt hai bước nhỏ thì Vân Vận ở xa xa đang trong trạng thái khôi phục có chút lo lắng lên tiếng. Cơ Huyền gạt nhẹ với nàng, một lần nữa bám thủ ẩn hai đạo hắc kiếm ngưng tụ trên đỉnh đầu của cậu, hung mãnh chém xuống bộ bạch cốt.

- Keng!

Hai đạo kiếm khí đó đánh lên bộ hài cốt vang lên tiếng động nhỏ, trên hài cốt hiện lên đường nứt nhỏ nhỏ. Vừa bị dị hỏa thiêu đốt, cộng thêm xung kích mạnh mẽ đánh vào, dù có là xương cốt của Đẩu Tông cũng khó chịu được.

Thử lần nữa không có gì bất thường Cơ Huyền cuối cùng cũng an tâm tiếp cận bộ hài cốt, còn Vân Vận cũng yên tâm chữa thương.

Cơ Huyền đưa cánh tay chạm tới bộ hài cốt đầu khí hắc sắc từ cánh tay cậu thần thấu vào từng tắc xương biến ẩn thành các thần văn mờ ảo in trên bộ hài cốt. Thần văn mờ ảo ngưng tụ trên toàn bộ hài cốt thì Cơ Huyền mới thu tay về.

Bỗng từ bộ xương một đạo kiếm huyết như điện quang chui ra bổ xuống mi tâm Cơ Huyền. Tốc độ của nó cực nhanh, dù Cơ Huyền muốn tránh cũng không kịp, đành mở to mắt mà nhìn đạo điện quang đó chui vào người mình, cuối cùng toàn thân cậu run lên, trước mắt chỉ thấy một màu đen, não hải như bị búa tạ bổ vào đau nhức vô cùng...

- Tỉnh. Cảnh báo.... Hệ thống nhận thức được sự xâm phạm... Cảnh báo.... Kí chủ mau không chế thần niệm của mình.... Nếu không kí chủ sẽ bị cắn nuốt mất linh hồn.

Tiếng hệ thống máy móc vang lên trong đầu Cơ Huyền khiến cậu vốn đang chìm trong đau đớn của não hải trở nên tỉnh táo.

- Khốn kiếp... lại đoạt xá....

Chữ thầm một tiếng, mặc kệ đau đớn Cơ Huyền miểu cường khoanh chân vào rơi vào trong trạng thái tu luyện. Tinh thần chìm sâu vào không gian thần niệm. Trong không gian hắc ám của não hải xuất hiện một đốm ánh quang mập mờ, đốm ánh quang nhìn vào không gian vô tận này lên tiếng:

- Hệ thống. Tình hình thế nào.

- Tỉnh. Tình hình kí chủ hiện tại tương đối có nguy hiểm. Trước khi chết Huyết Kiếm Tông giả đã hợp nhất đầu khí bốn nguyên đầu khí và phân tách nó ra đặt trong cơ thể chính mình. Có lẽ để đề phòng hấn dung hợp với thanh kiếm thất bại có thể tìm kiếm kẻ khác đoạt xá. Nhưng vừa rồi bị kí chủ ma diệt đi nên hồn phách đã tiêu tán, lúc này chỉ còn tàn hồn!

Trong không gian tăm tối này vang vọng một tiếng nói máy móc không cảm xúc giống một “hệ thống” không có tình cảm.

Nghe hệ thống giải thích Cơ Huyền về mặt toát lên âm trầm:

- Nếu vậy sao khi ta hai lần kiểm tra lại không phát hiện ra điều bất thường?

- Tỉnh. Có lẽ nó đã được phong ấn bên trong bộ bạch cốt chờ đợi cơ hội vì vậy khi người phá thi thể của Huyết Kiếm Tông giả đã vô tình đánh tan phong ấn, vào thời điểm người chạm vào hài cốt thì tàn hồn ẩn nấp bên trong thức tỉnh, tìm cơ hội liên tiếp nhập vào muốn đoạt cơ thể của người!

Cơ Huyền cảm thấy hết nói nổi, nói một hồi hóa ra là lỗi của mình, cũng thăm thán cẩn thận như vậy cuối cùng vẫn dính chiêu. Thậm chí một đạo tàn hồn bị ma diệt đi hồn tính mà vẫn biết ẩn nấp chờ cơ hội đoạt xá. Huyết Kiếm lão nhi đến chết rồi vẫn hớ cậu một cái thật to.

- Tỉnh. Thứ đó đến rồi! Kí chủ, cẩn thận!

Cơ Huyền nhìn thì thấy một đám ánh sáng màu máu đang tụ lại thành hình một cái đầu lâu đang xông tới từ phía trên cao, hai hốc mắt đen ngòm đầy sát khí, dường như muốn nuốt gọn Cơ Huyền...

- Ngày xưa nguyên một linh hồn có ý thức còn bị ta cắn nuốt. Một cái tàn hồn râu ria cũng dám kiêu ngạo trong não hải của ta sao!

Khẽ lắm bầm một đoạn khẩu quyết. Không gian thần niệm vốn yên tĩnh bỗng nổi sóng, nơi nào cũng có những ngọn lửa màu vàng cam đang cháy rực.

Cái đầu lâu dường như cảm thấy được điều gì, nó há rộng cái miệng gầm rú, ánh điện màu lam tỏa ra, trong hai hốc mắt đen ngòm lóe lên ánh sáng đỏ, rồi vừa gầm rú vừa lao về phía Cơ Huyền.

Cơ Huyền hừ lạnh, hỏa diễm màu vàng cam vội vàng dệt thành một tấm lưới khổng lồ ngăn cách trước mặt Cơ Huyền. Đầu lâu kia tựa như không quan tâm mà cường ngạnh lao tới phía tấm lưới vàng cam. Cái đầu lâu đâm sầm vào tấm lưới hỏa diễm!

- Bình.

Năng lượng ảo ảnh lại như thực chất phát nổ mạnh mẽ, lưới ánh hóa điểm mà Cơ Huyền tạo ra bị cái đầu lâu đậm phát ra vô số những đợt sóng gợn. Làn sóng khổng lồ khiến cả không gian thần niệm rung chuyển dữ dội. nhưng tám lưới vẫn không bị ảnh hưởng quá nhiều. Ngược lại đầu lâu như cảm nhận thấy đau đớn theo bản năng lùi lại

Cơ Huyền sắc mặt có chút biến đổi, cậu đánh giá thấp cái tàn hồn này rồi, nguồn năng lượng của đạo tàn hồn này so ra cũng mạnh ngang ngửa với kẻ lần trước muốn đoạt xá cậu. Nhưng cậu cũng không còn là tiểu tử yếu kém lúc đó nữa. Ấn ký biến chuyển nhanh chóng, ngay sau đó, trong không gian ngưng tụ ra bảy tám đạo năng lượng hình hắc thương.

Bảy tám đạo năng lượng hình hắc thương bắn về phía cái đầu lâu, gần như đồng thời các đạo năng lượng đó chém tới đầu lâu, đầu lâu chỉ khẽ lắc lư trên không rồi rú lên phần nộ.

- Âm âm

Tiếng gầm của đầu lâu cường ngạnh đánh tan toàn bộ hắc thương đang cắm xuyên qua người nó. Lúc này nếu để ý kỹ thì có thể thấy đầu lâu trở nên hư nhược hơn trước kia nhiều. Mà ngược lại Cơ Huyền như tiếp nhận thêm năng lượng, hồn thể trở nên sáng hơn nhiều. Bí mật chính là là các mũi hắc thương của Cơ Huyền, ngưng tụ từ các đầu hắc động có thể thôn phệ bất cứ thứ gì.

Đầu lâu vốn đang đứng im thì đột ngột rung lên rồi biến mất, tạo nên một đám khói, rồi rất nhanh, đám khói đó ngưng tụ lại biến thành hình một con ma thú trên người nó có ánh sáng huyết khí chói lọi. Con ma thú Cơ Huyền gầm lên tức giận, rồi cơ thể không lồ của nó lao về phía Cơ Huyền.

Cơ Huyền kinh hãi, không nghĩ tới cái tàn hồn kia còn biến hóa được, cậu đương nhiên không ngại cho rằng nó dễ đối phó hơn lúc ở trạng thái đầu lâu, dù sao chỉ cảm nhận ba động cũng biết là mạnh hơn trước nhiều. Không chút do dự, nhanh chóng thay đổi chỉ quyết, tám lưới hướng tới phía tàn hồn lao tới.

- Rạch.

Ma thú hung tợn, thú thảo khổng lồ chém tới tám lưới kia. Tám lưới lập tức bị xé rách thành từng mảnh. Cơ Huyền thấy vậy liền vội vàng tránh né, đồng thời thủ ấn cũng liên tục ngưng tụ ra các hắc sắc trường thương đâm tới đầu ma thú kia. Nhưng lần này không mấy tác dụng, mỗi lần hắc sắc trường thương đâm tới thì trên người ma thú, lớp huyết khí kia lại đem ngăn trở, ma thú sẽ phản ứng kịp hung hăng đánh vỡ hết hắc thương.

- Thứ quỷ quái này hình như ngày càng thông minh!

Cơ Huyền thấy ma thú tàn hồn này đơn giản ngăn chặn được các đợt công kích của bản thân thì ngạc nhiên. Đồng thời thân ảnh không hề chậm tránh né các công kích của ma thú tàn hồn. Một người một thú đuổi nhau trong cái hắc ám vô tận này.

- Gầm!!!!

Lúc này ma thú tàn hồn như không còn kiên nhẫn, nó rống lên một tiếng chấn động không gian, đòn tấn công bất ngờ này khiến Cơ Huyền không kịp phòng bị, toàn thân bị ảnh hưởng bởi tiếng rống bất chợt đình trệ trong khoảng khắc. Mà trong khoảng khắc này đầu ma thú đã bạo tốc lao tới hướng cậu, miệng lớn trong thoáng chốc đã bao trùm lên thân thể Cơ Huyền.... Một ngụm ăn tươi.

Vào khoảng khắc nguy hiểm, khuôn mặt vốn tái nhợt của Cơ Huyền khẽ nở nụ cười vui vẻ. Trên tay không biết bao giờ xuất hiện một đóa hoàng ngọc chi hỏa, hoàng ngọc chi hỏa như có linh tính lập tức đánh tới bên trong miệng của đầu ma thú tàn hồn kia.

- Xèo xèo.

Hỏa điểm hóa thành một đạo quang chui vào bên trong bụng nổ hỏa lực. Ma thú tàn hồn đột nhiên kêu thảm thiết, thân thể ma thú trở nên căng phồng như quả bóng, rồi tách ra các vết nứt.... Rồi vỡ tan, không gian vang lên tiếng xèo xèo, ma thú tàn hồn biến thành một làn khói tiêu tán trong không trung.

Đến khi đám khói kia lần nữa tụ lại thành hình đầu lâu, bộ dáng bây giờ của nó thì chính xác là vô cùng yếu đuối. Hồn thể mờ ảo hơn bao giờ hết, Cơ Huyền đương nhiên không bỏ qua cho nó rồi.

Trong không gian hắc ám này chợt thấp sáng lên bởi hai ngọn hỏa điểm, sau lưng Cơ Huyền cũng xuất hiện hai đầu “ma thú” khổng lồ, có lẽ còn cao lớn hơn so với ma thú tàn hồn hóa thành. Một đầu hỏa long, với đầu hỏa mãng mớ trùng mắt lớn nhìn về phía cái đầu lâu kia.

- Vừa rồi không phải người rất ghê ghê ngang sao? Không phải hóa thành ma thú muốn ăn thịt ta sao.... Bản thiếu gia cũng gọi được hai con ma thú tới rồi đó. Có giỏi thì biến lại ra cùng chiến đấu xem ai ăn ai.

Cơ Huyền cười hắc hắc, phát cánh tay hai đầu long và xà lập tức hướng tới tàn hồn kia vây giết. Sự bộc phát của đầu khí khiến tàn hồn gào lên sợ hãi, sau đó lùi xa về phía sau trong sự kinh hoàng tột độ, chớp mắt long và xà đã vây chặt lấy tàn hồn!

Dường như tàn hồn cũng biết mình không còn cơ hội chạy thoát, nó quyết liều mình biến thành hình dạng ta thú, huyết khí trên khắp người liên tiếp bắn ra, nhưng ngay lập tức bị hai loại hỏa điểm của long và xà thiêu đốt không còn một mống.

Nhìn ba ma thú khổng lồ đang quần ẩu với nhau, Cơ Huyền trở nên nhẹ nhõm nhiều. Có trời mới biết thức tỉnh được cái hình dạng này của Phong Nộ Long Diễm và Vãn Lạc Tâm Viêm phải khó khăn tới mức nào. Cậu phải vừa phân tâm đối phó tới tàn hồn lại phải điều động năng lượng để ngưng tụ ra

trạng thái này của hai loại dị hóa. Sai một bước là đi đời.

Trận chiến kéo dài không lâu, cuối cùng hai đầu long xà quần lấy ma thú tàn hồn không ngừng diệt đi oán khí trên mình của nó. Ma thú tàn hồn càng lúc càng nhỏ, tiếng kêu thảm càng lúc càng bé.

- A...aa

Trong mờ hồ dường như có tiếng của nhân loại xen lẫn vào trong tiếng của ma thú. Nhưng mọi thứ không còn quan trọng nữa rồi, tàn hồn đã hoàn toàn bị ma diệt chỉ còn lại một tia đầu khí màu máu mờ nhạt phiêu đảng trước mặt Cơ Huyền.

- Tinh. Chúc mừng kí chủ đã tiêu diệt được kẻ xâm nhập. Vật trước mặt kí chủ chính là tinh hoa cuối cùng còn đọng lại của một Đấu Tông cường giả. Kí chủ có thể trực tiếp thôn phệ nó nhưng có điều cũng không thể giúp kí chủ tăng thêm bao nhiêu thực lực vì bản hồn đã bị chết đi rồi. ...

Nhìn tia tinh hoa kia Cơ Huyền thoáng hiện lên vẻ không muốn, khoan nói tới việc tăng thực lực thêm bao nhiêu, chỉ riêng việc nó là của lão Huyết Kiếm thì cậu đã không muốn động vào rồi. Ai biết lão còn trò quỷ gì không. Có điều để tia tinh hoa này tiêu tán thì có chút không nỡ, dù sao liều mạng đến vậy mà không thu lại gì có chút không can tâm.

- Tinh. Hoặc hệ thống sẽ dùng tia tinh hoa này giúp kí chủ có thể sử dụng đấu kĩ sóng âm Cuồng Long Táng Thiên Kiểu. Có nó trợ giúp có lẽ kí chủ có thể miễn cưỡng thi triển được đấu kĩ đó.

- Được cứ làm vậy đi.

Nghe hệ thống phân tích Cơ Huyền liền tán đồng. Cậu đã tận mắt thấy uy lực của bộ đấu kĩ thanh âm kia, nếu có thể sử dụng được nó sẽ có thêm con bài tẩy sống sót, cũng không sợ bị phản hệ khi dùng long ngâm kia nữa.

Làm xong tất cả thì Cơ Huyền cũng li khai khỏi não hải, đến khi mở mắt ra thì đã thấy mình đã trở lại bên ngoài, mà bộ hài cốt kia cũng tan thành tro bụi. Mà Vân Vận cũng mới từ trong trạng thái tu luyện mà tỉnh lại không biết chuyện vừa mới phát sinh, Cơ Huyền cũng không có định kể với nàng.

Hai người cùng tỉnh dưỡng thương thể rồi mới rời khỏi nơi mộ địa này.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 225: Quỷ dị

Đứng trước cánh cửa đá không còn chút thần văn lưu chuyển nào. Cơ Huyền và Vân Vận có chút do dự xem có nên đi ra ngoài hay không, Vân Vận nhủ thầm nói với Cơ Huyền

- Với thực lực hiện tại của hai ta thì chiến đấu với hai Đấu Hoàng cũng không thành vấn đề... Nhưng mấy con ruồi nặng Đấu Vương bám dính bọn chúng thì khá phiền nhiễu, khi chiến đấu mà còn bị làm phiền thì có phần không ổn lắm.

- Nàng có kích phát được thanh Phá Thiên Kiếm kia không. Nếu có thể kích phát uy năng của nó, e rằng dù có một đội quân đến đây cũng bị nó quét sạch.

Nhớ tới uy năng của thanh kiếm nát kia Cơ Huyền nghĩ dùng thanh kiếm đó đối phó với đám người Lạc Nhận.

Vân Vận có chút bất đắc dĩ nói:

- Phá Thiên Kiếm sau khi được ta tiếp nhận thì hoàn toàn không có phản ứng, thúc dục cũng không có động tĩnh gì. Ta cũng không biết cách kích phát nó.

- Thanh kiếm rách nát, giờ phút quan trọng cũng không trông đợi được gì. Mở cửa thôi. Binh đến tướng ngăn, nước tới đề đắp. Hơn nữa bọn chúng cũng bị ngăn cách với chúng ta bởi cái cấm chế kia, có lẽ chúng không tìm thấy nên bỏ cuộc rồi.

- Dù không bỏ cuộc ta không tin với thực lực hai chúng ta cộng lại mà không thoát được.

Cơ Huyền cũng không mong đợi vào thanh phá kiếm kia, khẽ lắc đầu rồi mau chóng rời đi. Cậu đánh một chuông lên trên cửa đá đem nó đánh sập rồi cùng Vân Vận rời đi, bỏ lại phía sau là một địa trống rỗng, không còn phần lại chút cận bã.

Hai người theo lộ tuyến đi vào để rời đi, chẳng mấy chốc hai người đã tiến tới cánh cửa đá bị ẩn lúc đầu. Hai người nhìn nhau gật đầu, đầu khí vận chuyển bên ngoài cơ thể chuẩn bị quyết chiến. Vân Vận tiến lên chắn trước Cơ Huyền, ngọc thủ chạm nhẹ lên cánh cửa, đầu khí vận chuyển, trong chốc lát cánh cửa rơi từng tảng đá xuống, ánh sáng bên ngoài từ từ truyền vào phía sau cánh cửa.

Nhìn cảnh tượng bên ngoài này, Cơ Huyền và Vân Vận thăm kinh ngạc một phen. Bên ngoài không có kẻ thù như họ dự đoán, phía trên trần thạch bị đục thủng một lỗ hổng khổng lồ, mà hòn đảo nhỏ xung quanh vẫn còn vương lại vết tích đại chiến, toàn bộ các kiến trúc tan thành mây khói. Thậm chí đến dòng nước kì lạ cũng biến mất không còn lại chút gì, để lộ ra một hố sâu thăm tới vài trượng.

Quan sát một hồi Cơ Huyền thăm phỏng đoán:

- Nơi này đã xảy ra đại chiến kinh thiên gì sao?
- Cũng không phải là nhân loại đại chiến. ... Mà còn là ma thú cùng nhân loại quyết chiến.

Nhìn vào hư không Cơ Huyền đánh ra một đạo đầu khí, đạo đầu khí trực tiếp đánh xuyên tới trần mà không bị cản trở gì cả.

- Cấm chế vô hình cũng biến mất rồi.

Vân Vận và Cơ Huyền nhìn nhau khẽ gật đầu.

Vì không còn cấm chế nên hai người có thể tự do di chuyển, Vân Vận tiến tới một vị trí còn vương lại tinh huyết kiểm tra. Vết tích này, huyết dịch này có cả của nhân loại, có cả của sinh vật khác. Hơn nữa từ những gì còn sót lại thì có thể thấy thực lực của sinh vật này không hề yếu chút nào, có lẽ đã đạt tới trình độ Đâu Hoàng, hoặc cao hơn.

- Dù thế nào thì cũng phi thường tốt cho chúng ta. Nếu đám người đó bị thứ đó dẫn dụ rồi đi thì tạm thời sẽ không quay lại đây, chúng ta nên cấp tốc rời khỏi nơi này thôi, tránh cho bọn chúng đột ngột quay lại.

Hai người nhất trí với nhau thì triển cánh đầu khí li khai khỏi nơi này.

.....

Còn về phía đám người của Lạc Nhận đế quốc cùng cái gì chiến đấu, vì sao lại rời đi thì phải quay lại một thời gian trước.

Đám nữ tử Đâu Hoàng và phe Đào Hoàng Qua Bỏ tạm thời đình chiến, cả hai thống nhất trước khi tìm thấy mộ địa thì không tiếp tục khai chiến với nhau. Theo lộ tuyến Chân Thiết chỉ thì hai toán người này chẳng mấy chốc đã tiếp cận tới phía mộ địa.

Qua Bỏ xách theo Chân Thiết cộc cần nói:

- Đúng là chỗ này phải không. ... Nếu người dám lừa ta thì. ... Ta đảm bảo người sẽ chết rất khó coi đó.
- Tiểu nhân.. không dám. ... đây thực sự là phía trên của mộ địa đó rồi. ... các vị chỉ cần đáp xuống dưới. ... đi theo một con đường nhỏ là tiến vào phía trong của mộ địa được rồi.

Chân Thiết bị xách như cầu, khó nhọc mới miễn cưỡng nói xong, trong lòng thầm kêu khổ. Mộ địa cường giả muốn tìm được một cái mà khó như lên trời, ai ngờ dễ hần tìm được, còn có được một môn đầu kĩ và công pháp cao cấp. Chỉ cần hần chuyển đổi công pháp thì tương lai có lẽ có thể đạt tới Đâu Vương, dù không đạt tới trình độ đó thì môn đầu kĩ ẩn nặc khí tức quý dị kia cũng đủ cho hần mặc sức tung hoành.

Nhưng trời không đứng về phía hần, mộ địa bị lộ, cường giả truy sát, đen đủi hơn còn bị bắt. Từ cục của hần chín thành đã định sẵn rồi.

Nữ tử Đâu Hoàng nhìn dãy thạch sơn bên dưới chân của mình đột nhiên nói:

- Kì thực cũng không cần thiết phải đi theo lối của tên này. Hiện tại mộ địa đã bị bại lộ, chẳng cần ẩn dấu kín tiếng làm gì. Trực tiếp đánh thông một lỗ tới mộ địa không phải nhanh hơn sao. Ai biết được nếu đi theo đường kia sẽ gặp phải điều gì. Ngươi có nghĩ giống ta không Đào Hoàng.

Nàng ta vừa nói, đầu khí hàn băng từ từ ngưng tụ thành băng kiếm.

- Ha ha, đương nhiên lão tử cũng nghĩ tới rồi.

Đào Hoàng Qua Bỏ có chút lúng túng dùng giọng điệu to lớn để át đi sự lúng túng của bản thân. Lão ném Chân Thiết cho tên công tử ca kia. Toàn thân vận chuyển đạo khí ngưng tụ thành hoàng kim đại đao trên đỉnh đầu. Nhóm Đâu Vương tự hiểu nên cả đám lùi lại phía sau.

- Âm âm âm.

Trên bầu trời hai vệt sáng vàng lam lóe lên rồi vụt tắt, kéo theo sau là các tiếng nổ vang vọng và từng đợt sụp đổ của mặt đất diễn ra. Toàn bộ các ngọn núi, dưới áp lực của hai người này lập tức bị san thành bình địa, ở giữa một cái hố to vài trượng xuất hiện trước mặt đám người này.

- Đi.

Nữ tử Đâu Hoàng và Đào Hoàng Qua Bỏ đồng thanh nói rồi lao xuống bên dưới cái hố đó, theo sau lưng là đám thuộc hạ. Trong tầm mắt đám người xuất hiện một cái ốc đảo, những dòng nước xanh biếc vây quanh hòn đảo nhỏ.

Xung quanh có một đồng sách rơi lung tung và các loại hòm đá. Đồ trong hòm rõ ràng đã bị kẻ nào đó lấy sạch. Còn đồng sách kia, Qua Bỏ và nữ tử

cũng không thèm nhìn, chắc là những cái có ích đã bị người ta lấy hết rồi. Bọn chúng đều thoát lên về mơ hồ giống khi Cơ Huyền và Văn Vận tới đây.

- Mộ địa ở đâu?

Tên công tử ca ẻo là gọi Nghiêm Khoan vút Chân Thiết xuống dưới ốc đảo lạng lừng nói.

- Đây chính là mộ địa, ta không lừa các vị. Ta cũng chỉ mới đến được đây thôi. Đồ của ta cũng là từ các hòn ở ngoài mà lấy. Các vị nhìn xem.

Chân Thiết thấy ánh mắt âm trầm của đám người ngày gặp tới độ phát khóc, đám người này hẳn không chọc nổi. Nên vội vã giải thích, chỉ đông chỉ tây chứng minh.

- Đây chắc chắn còn lối ẩn, ta không tin một cái Đẩu Tông chỉ mộ mà chỉ có mấy món đồ vớ vẩn như vậy. Ngoài ra mấy kẻ hót tay trên của chúng ta cũng không thấy tung tích, có lẽ đã tiến vào bên trong đoạt đồ rồi.

Lúc này nữ tử tên Tống Nguyệt nhìn Qua Bó lên tiếng phân tích:

- Hiện tại chúng ta chỉ có thể chờ đợi bọn chúng xuất hiện rồi đoạt đồ.

- Không được, ai biết bọn chúng có thể tìm được lối đi khác trong mộ địa hay không. Thêm vào đó nếu cứ thờ thần chờ nhờ bị bọn chúng nhặt được truyền thừa lợi hại, trở ra thì chúng ta cũng không lưu chúng được.

Qua Bó trừng to mắt phản đối. Lời của lão nói chung quy không phải không có lý. Đẩu Tông truyền thừa khó dùng lẽ thường để hình dung. Hiện tại thời gian càng dài thì nguy cơ càng cao.

- Nếu cái gì người cũng không biết thì đúng là không còn tác dụng gì rồi. Giữ lại người cũng vô dụng. ... chỉ bằng

Nghiêm Khoan nói tới đây liền đưa tay lên cổ cắt thành hình vòng cung, còn liếm môi thoạt nhìn vô cùng ghê tởm. Nhưng những kẻ còn lại cũng không có ý định lên tiếng ngăn cản, dù sao vác thêm Chân Thiết chính là cựa nọ, chỉ bằng giết hắn sau đó tự bản thân tìm kiếm tung tích mộ địa.

- Khoan... khoan đã... ta vẫn còn hữu dụng... kì thực... ở góc kia vẫn còn cấm chế. Có lẽ đó mới chính là những gì các vị đang tìm kiếm.

Chân Thiên hoảng sợ cực độ vội vã chỉ tới vị trí trong góc tường, vừa vặn chính là nơi Cơ Huyền và Văn Vận phát hiện ra tung tích của hang động. Không biết do tên Chân Thiết này vận khí cao ngất trời hay bản thân hắn đã sớm phát hiện ra cánh cửa đó. Có điều bây giờ không ai quan tâm.

Đám người nhìn theo tay của Chân Thiết thì thấy trên tường sơn động mơ hồ có những vết hoắm giống cửa, nhưng trên đó mọc rất nhiều rêu, nếu không nhìn kỹ thì không thể phát hiện ra. Quả nhiên bọn chúng phát hiện ra thì trên mắt giống như phát sáng.

- Đạo Hoàng đại nhân để ta đi trước dò đường. Sau đó sẽ thi ngài sau.

Khi mọi người đang ngỡ ngàng thì bên cạnh Qua Bó tên công tử ca có chút ẻo là cầm coạt thành thể di động, lôi sắc đầu khí ngưng tụ lại ở trên đôi chân, bạo tốc lao tới hướng cánh cửa kia. Nhìn qua bộ thân pháp đầu kĩ có chút giống Tam Thiên Lôi Động của Cơ Huyền, đem tốc độ người sử dụng tăng mạnh. Tên nào lao đi cực nhanh, lời nói có chút đặc ý.

- Tên khốn.

Một gã hắc bào bên cạnh nữ tử Đẩu Hoàng chợt gầm lên, tính lao theo Nghiêm Khoan nhưng ngay lập tức bị nàng ta ngăn cản. Nàng ta ánh mắt mang theo sự kinh bi liếc tên ngu xuẩn tìm chết kia.

Mà Qua Bó đồng dạng như vậy, dáng vẻ mẫn phu thô lỗ của lão lại có ánh mắt tràn đầy toan tính liếc tới Nghiêm Khoan. Xem ra lão cũng không phải ngu ngốc như dáng vẻ lão bày ra cho thiên hạ xem.

Mà Nghiêm Khoan tự cho mình là thông minh hoàn toàn không biết điều mình vừa làm là hành vi ngu xuẩn tới mức nào. Thân ảnh hắn tới gần dòng nước, nhún chân nhảy lên trên cao muốn thi triển cánh đầu khí, nhưng đầu khí trong kinh mạch dường như bị tắc nghẽn đình chỉ lại...

Rồi lôi quang quanh chân hắn đột ngột nổ tung, máu thịt lẫn lộn, còn mơ hồ lộ ra xương trắng. Toàn thân lao mất không chế lao xuống dòng nước.

- Aaaa!!!

Rơi xuống dòng nước hắn không kịp vang lên tiếng kêu cứu mạng thì dòng toàn thân như bị áp lực kì lạ nghiền ép, xương cốt, da thịt kiêu lên từng hồi rồi hóa thành huyết vụn. Cứ thế mà một cao thủ Đẩu Vương, một thiên tài của gia tộc cao cao tại thượng vẫn lạc.

Mà qua Qua Bó lúc này như mới nhận ra tình hình thân hình béo lùn thoát hiện ở bên dòng nước, thậm chí máu cũng không hề xuất hiện thì đủ thấy dòng nước này kinh khủng bậc nào. Lão mắng chửi:

- Tiểu tử khốn kiếp.

Có điều lúc này ánh mắt của lão lóe lên tia gian xảo nhưng không ai thấy được. Đến lúc lão quay lại thì khuôn mặt vẫn phần nộ đùng đùng chỉ tới dòng nước:

- Dòng nước này có thứ kì lạ, đến huyết cũng không hề nổi lên.

Điều này đương nhiên đám người còn lại cũng nhìn thấy. Ánh mắt của bọn chúng âm trầm, vừa rồi rồi lời hệ đấu khí quanh chân của Nghiêm Khoan đột ngột nổ tung, đấu khí đình trệ mới gây ra cái chết của hắn.

Một tên hắc y bên cạnh của nữ tử Đấu Hoàng hỏi:

- Thế nếu đi đường nước thì sao?

- Đường nước?

Nữ tử tên Tống Nguyệt kia nghe được liền trào phúng:

- Ngay phía trên dòng nước cũng có cấm chế, người thấy dòng nước có màu kỳ quái kia lại dễ đối phó sao?

Tuy bây giờ đám người này tạm hòa hợp nhưng chung quy lại vẫn là kẻ thù, đương nhiên có cơ hội vẫn sẽ đâm chọc nhau rồi.

Môi khẽ giật giật, Qua Bó trầm giọng:

- Vậy giờ chúng ta phải làm thế nào?

- Nếu ta đoán không sai sẽ có cấm chế phòng hộ ở ngay gần đây. Chúng ta hợp lực lại toàn bộ chúng ta toàn lực tấn công, có lẽ có thể phá vỡ. Có lẽ luồng dao động mà chúng ta cảm nhận chính là việc chúng dùng đấu kĩ của mình để phá vỡ cấm chế.

Nữ tử Đấu Hoàng tiến tới gần Qua Bó suy nghĩ một hồi nói.

- Người hãy nghĩ cho thật kĩ. .hiện tại nếu là cơ hội tiếp cận cuối cùng của chúng ta với mộ địa. Liên thủ cùng đánh vào cấm chế mới có hi vọng, còn chần chờ thêm thời khắc nào nữa thì đến cận bã chúng ta cũng không có cơ hội nhận được đâu.

- Được. Cùng nhau liên thủ. Các người toàn lực phối hợp cùng bọn chúng. Có mâu thuẫn gì khi tới nơi có bảo vật rồi nói tiếp

Qua Bó cẩn thận nhìn phía trước động thủ.

Trong khi bọn hắn đang bàn về việc phá cấm chế thì bên dưới dòng nước một thứ gì đó đã thức giấc, một con mắt. rất nhiều con mắt cũng mở ra. Dòng nước tĩnh lặng bắt đầu dao động từng đợt nhỏ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Xích nguyên vạn đồng xà

- Băng Phiên Toái.

- Kim Phách Diệt Dao.

Nữ tử Đấu Hoàng và Qua Bó cùng lúc đề thăng đấu khí tới cực hạn, phía sau lưng bảy Đấu Vương còn lại cũng đồng thời khí thể đề thăng tới tận cùng. Nữ tử Đấu Hoàng hừ lạnh, một đạo hàn khí tỏa ra, đôi cánh băng diễm xuất hiện, Qua Bó được bao quanh bởi một lớp đấu khí màu vàng kim một đôi cánh đấu khí xuất hiện. Hai người nhìn nhau cùng lúc vùng hai đạo đấu khí lam vàng không lồ.

Theo hai người đi đầu, các Đấu Vương còn lại cũng hung hãn đánh ra các chiêu mạnh mẽ nhất. Một không gian tràn ngập màu sắc khác nhau.

- Uyñh.

- Không đủ, lại lần nữa!

Nữ tử Đấu Hoàng hét lên, hai tay kết ấn kỹ vùng lên lần nữa cũng vùng ra một đạo đấu khí trong suốt như pha lê lên cấm chế. Qua Bó cũng vô cùng phối hợp, chiến đao lần nữa bổ tới cấm chế kia.

- Rắc.

Với sự phối hợp của chín người uy lực mạnh hơn của Vân Vận và Cơ Huyền liên thủ, nên cấm chế lần này tan vỡ nhanh hơn. Lần này, trên cấm chế xuất hiện vài đường nứt nhỏ, những vết nứt hình mạng nhện xuất hiện giữa không trung nhìn rất kỳ quái.

Cả hai người đều lóe lên vẻ hưng phấn, lúc này không nói gì, đôi cánh đầu khí cùng đập mạnh, hai tay liên tiếp bắn ra những đạo đầu khí về phía trước.

- Uỳnh

Dưới đòn công kích liên tục ám chế vốn đã lắc lư sắp đổ cuối cùng cũng nát vụn, xung quanh vang lên hàng loạt tiếng nứt vỡ kinh thiên động địa. Mảnh vỡ trên cấm chế tương đối to mở ra.

Đám người muốn chớp thời cơ tiến vào. Lập tức, chỉ thấy mấy đạo thân hình đi thẳng vào hướng đó, người đi đầu dĩ nhiên là Qua Bó, sau đó là nữ tử Đầu Hoàng và các Đầu Vương còn lại.

Mấy chiếc bóng sáng cơ hồ cùng lúc tụ vào một nơi, sau đó nhanh chóng lao về lối vào!

- Rắc.

Đúng lúc này, một trận gió tanh thổi tới, dường như có thứ gì như một đoạn dây thừng vụt tới.

- Lùi lại mau!

Vừa dứt lời, hai người nhanh chóng vụt lại về phía sau rồi sau đó là một loạt tiếng như nhà cửa đổ sập, cuối cùng là một cái bóng khổng lồ lao về phía hai người vừa đứng. Nữ tử Đầu Hoàng và Qua Bó đồng thời biến sắc. Hai người vung tay lên, hàn bằng đầu khí và kim đao khí lập tức kết tụ thành tám chấn kiên cố trước mặt hai người. Đám Đầu Vương cũng cùng lúc phản ứng kịp thời tụ đầu khí thành chiếc áo giáp.

- Uỳnh!!!

Lá chắn vừa được hình thành thì một loạt tiếng leng keng vang lên, không lâu sau lá chắn đã xuất hiện vài vết nứt, rồi vỡ tan. Nữ tử và Qua Bó đều là Đầu Hoàng mà lá chắn bằng của hai người lại bị phá vỡ dễ dàng, vậy thì đám Đầu Vương mới miễn cưỡng triệu hoán khai giáp đương nhiên sẽ bị đánh tới học máu.

Đám người gian nan quay đầu, ánh mắt nhìn sinh vật thần bí không xa, không nhận được khê hút một ngụm lương khí.

Từ dưới dòng nước một cự thú hoặc là nên xưng là cự xà mới chuẩn xác. Cự xà hình thể cực kỳ khổng lồ. Toàn thân màu đỏ, từ xa nhìn lại thì thấy giống như một khối ngọc màu đỏ, bên ngoài thân thể của nó là những miếng lân phiến màu đỏ tươi Nhìn qua có chút kỳ dị, thân thể cự xà còn có nhiều màu sắc.

Trên đỉnh đầu một cái sừng đen hình xoắn ốc ẩn chứa tử mang. Tại mũi nhọn trên sừng lóe ra hiển nhiên là ẩn chứa kịch độc. Mơ hồ buộc vòng quanh một cái bộ dáng giống vương miện.

Cự xà từ dưới dòng nước nhô lên, trên thân hình khổng lồ của cự xà còn có tới mười mấy con mắt tam giác tà dị nhìn chăm chăm tới đám người Qua Bó và nữ tử Đầu Hoàng kia. Mười mấy đôi mắt mọc quanh thân cự xà hướng tới đám người lộ ra vẻ thèm thuồng giống như muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ vậy.

- Khả khả.... Mấy trăm năm không ra ngoài.... Vừa ra đã gặp được một bữa tiệc thịnh soạn như này.... Một đồng cao thủ và cường giả ở đây....

Mười mấy tam giác đồng tử thật lớn nhìn chăm chăm vào hai Đầu Hoàng và bảy Đầu Vương ở đối diện, xích xì vạn nhãn cái miệng lớn mở ra đóng vào, phát ra tiếng cười đinh tai nhức óc.

- Lục giai ma thú....

Nghe được đầu cự xà mở miệng nói đám người trên trời biến sắc, có thể mở miệng nói truyện thực lực của nó chắc chắn đã là lục giai ma thú tương đương Đầu Hoàng.... Mấy trăm năm thời gian.... Sau mấy trăm năm mà vẫn còn có thể sống nhăn răng cang đại biểu nó không chỉ là ma thú lục giai bình thường.

Phải biết là cơ thể ma thú thường mạnh hơn con người rất nhiều, cộng thêm các loại thiên phú thần thông đặc biệt khi bọn chúng tiến giai mà con người khó chống lại. Thường thì ma thú so với một cao thủ cùng cấp thì mạnh hơn, nên khi chiến đấu với ma thú đều là một toán nhân loại lao vào quần ẩu với bọn chúng lấy ưu thế hoặc là thực lực siêu việt mới dám đơn đả độc đấu.

Một Đầu Vương muốn giải quyết một ma thú ngũ giai có thể nói là rất khó. Mà ở đây đám người này còn phải gặp phải lục giai ma thú sống vài trăm năm. Tuy nói là hai Đầu Hoàng và bảy Đầu Vương có ưu thế về người. Nhưng ai đảm bảo cái giao ước mỏng hơn tờ giấy này sẽ như nào trước nguy hiểm sinh mạng. Thậm chí, không cần thận có thể mất mạng ngay tại trận.

- Xích Nguyên Vạn Đồng Xà.

Nhìn bộ dáng xích xì kia Qua Bó khuôn mặt biến đổi, thất thanh nói.

Nữ tử Đầu Hoàng nghe được tiếng nói thất thanh của Qua Bó cũng giật mình quang sát kỹ đầu cự xà này, giọng nói đáng chất:

- Trước đây ta nghe nói, ở sâu trong Dạ Mạ cốc có một đầu lục giai ma thú đỉnh cấp. Trên mình có mười mấy con mắt, do mỗi lần tiến giai sẽ tăng thêm

Nhưng nghe đồn đã vì tiền giai thất bại mà tan thành tro bụi. Không nghĩ tới nó còn tồn tại ở đây.

- Khả khả, nghe các người làm nhảm thế đủ rồi... Đám nhân loại các người ngoan ngoãn làm mồi cho ta đi.

Vừa dứt lời Xích Nguyên Vạn Đồng Xà hân hinh khỏn lỏ trong nháy mắt di động, ái đuôi vung ra, trong đó ẩn ẩn lực lượng khổng lồ, không gian bình ổn tự nhiên có cảm giác như bị vận vẹo.

Nhận thức được lực lượng khủng bố từ cái đuôi rấn qua lần tập kích trước, sắc mặt của nữ tử và Qua Bố khê biến, không dám nganh kháng, thân thể cấp tốc xoay, đem công kích tránh né hoàn mỹ, bất quá công kích tuy tránh được.

- Uỳnh.

Cái đuôi hung tợn đánh lên trên trần thạch làm trần thạch nổ tung thành mảnh nhỏ.

- Toàn lực đối kháng... Nếu không chúng ta sẽ vong mạng tại đây.

Nữ tử và Qua Bố sắc mặt ngưng trọng găm lên.

Nữ tử Đầu Hoàng hai tay kết xuất ấn kết, tay áo bào run rẩy, hàn khí mãnh liệt từ trong cơ thể bạo phát xông ra, trong thời gian giây lát, phiến thiên địa này, hoàn toàn bị hàn khí bao phủ lơ lửng trên bầu trời, bởi vì hàn khí tăng lên, mà những bông tuyết xinh đẹp nhẹ nhàng rơi xuống, qua một lát sau

Cường phong găm thét, những bông tuyết xinh đẹp ngưng tụ thành những mũi băng nhận, một trận cuồng phong dần dần hình thành lốc xoáy, chợt khuếch tán, sau một lúc lâu, tự nhiên mở rộng thành mười trượng. Từng đạo băng nhận sắc bén phóng nhập vào cuồng phong, trong giây lát, một cái một cái lốc xoáy bên ngoài khoác lên một tầng băng nhuần màu trắng, vô tung xuất hiện trong không trung.

- Vạn Lý Băng Phong.

Nữ tử Đầu Hoàng phát tay một cái, lốc xoáy khổng lồ mang theo băng nhận, kèm theo đó là tiếng gió sắc nhọn phá không vang lên, hung dữ thét gào quét tới Xích Nguyên Vạn Đồng Xà.

- Có chút ý tứ... Nhưng chưa đủ đâu.

Nhìn lốc xoáy mang theo băng nhận bạo liệt cuốn tới, Xích Nguyên Vạn Đồng Xà cười to một tiếng, các con mắt trên người bắn ra vô số ngọn lửa màu đen, đầu khí trong cơ thể bạo dũng cuộn cuộn không ngừng chuyển vận phóng ra, cuối cùng trên khoảng không phía trước đầu. Ngưng tụ thành một cái hình thể năng lượng khổng lồ gần giống với Xích Nguyên Vạn Đồng Xà, nhưng là màu đen.

Cái đuôi lớn vung mạnh, đem ngọn lửa màu đen kia kì dị ngưng tụ thành Xích Nguyên Vạn Đồng Xà, mãnh liệt bạo phát, một cỗ khí kinh khủng bố hỗn loạn, hung hăng nện lên lốc xoáy mang theo băng nhận kia.

Trong một khắc hai cỗ khí kinh va chạm nhau, chỗ không gian tiếp xúc, dường như nhẹ nhàng vị chấn nứt thành những khe hở màu đen.

- Ầm ầm!

Hai loại năng lượng một trắng một đen, giằng co nhau một thời gian. Phía trên không trung, tiếng nổ ầm ầm, năng lượng kịch liệt va chạm.

Bỗng nhiên bên cạnh cửa cự xà sáu bóng người thoáng xuất hiện, tại vị trí phân eo của nó, sáu người bành chướng đầu khí tới cực hạn, mỗi kẻ đều thi triển đòn đánh mạnh nhất lên thân thể của Xích Nguyên Vạn Đồng Xà.

- Ầm

Xích Nguyên Vạn Đồng Xà bị các đòn đánh mạnh mẽ lên thân thể của mình nhưng lại nở nụ cười như điên. Trên lân phiến một tầng năng lượng từ dưới vẩy thấm thấu ra, nhanh chóng đem Xích Nguyên Vạn Đồng Xà bao phủ toàn bộ giống như tạo thành một lớp quần áo vậy.

- Ta nói rồi còn kém lắm.

Xích Nguyên Vạn Đồng Xà đơn giản ngăn được đòn đánh của nữ tử Đầu Hoàng cùng đòn tập kích của đám Đẩu Vương thì vô cùng kiêu ngạo nói. Đồng thời mười mấy đôi mắt trên thân hình của nó đảo lớn hướng tới sáu Đẩu Vương kia nhún tới.

Đám Đẩu Vương chợt cảm thấy rung mình một cái thi triển cánh đầu khí lùi lại. Lúc này từ con mắt của nó bắn ra sáu tụ bạch sắc mang theo uy hiếp khí tức ép tới sáu người kia.

- Vậy sao. Ăn thử một đao của ta xem... Tru Thiên Đao!

Đúng lúc này, xung quanh chợt rung động một luồng đao ảnh đầu khí khổng lồ vụt chém xuống ngọn lửa màu đen kì dị kia. Một đạo thanh thể kinh người, vô cùng cường hãn. Đao ảnh đến giống như đánh thẳng chỗ hiểm của hắc hỏa. Không khí xung quanh rung động mạnh mẽ.

Luồng đao ảnh đầu khí hợp lực cùng đạo băng phong khiến thiên địa rung động, tổ hợp ba loại năng lượng trong nháy mắt nổ mạnh, từng gợn sóng ba động theo vụ nổ thuốc tán...

Cho dù là khoảng cách cách xa nhau hàng cây số cũng nghe thấy thanh âm nổ vang. Trước sau mơ hồ vẫn nghe thấy thanh âm này. Toàn bộ dãy núi này trở nên rung lắc một cách đáng sợ. Cấm chế vô hình cũng bị ảnh hưởng tới xuất hiện mơ hồ.

- Phụt.

Nhóm người nữ tử Đấu Hoàng và Qua Bó không khống chế được bùng ra một ngụm máu, thân thể không tự chủ được bị đẩy lùi liên tục trong hư không mới miễn cưỡng đình chỉ. Hai người nhìn nhau trong mắt mang theo sự kiêng dè với Xích Nguyên Vạn Đồng Xà. Vốn nghĩ nó bị nhốt ở đây mấy trăm năm thực lực đại giảm, hai người hợp lực lại có thể chiến đấu với nó.... nhưng vừa rồi rõ ràng thực lực hai người và đám Đấu Vương cùng tới cũng không thể làm gì nó.

Bên dưới, Xích Nguyên Vạn Đồng Xà không phải hoàn toàn vô sự. Dòng nước kì dị bao quanh nó đã bị bốc hơi gần hết trong cuộc đổ sức vừa rồi. Lân phiên đỏ rực trên người cũng tràn ngập các vết nứt, mơ hồ có máu ứa ra. Các con mắt trên thân thể thì đảo lốt liên tục nhìn tới đám người bên trên. Nhưng giọng nói của Xích Nguyên Vạn Đồng Xà giống như không hề gì cất tiếng cười, giống như tiếng sấm:

- Không tệ.... Hai người các người đúng là không tệ.... Điều này càng khiến ta muốn ăn các ngươi hơn.

Khuôn mặt nữ tử Đấu Hoàng và Qua Bó biến ảo không thôi, nhìn về phía cấm chế đã như cũ khôi phục mà suy tính. Vốn cùng nhau hợp tác để phá vỡ cấm chế rồi suy tính sau. Ai ngờ lại xuất hiện thêm một con ma thú lục giai ở đây, họ đều hiểu nếu chiến ở đây cũng không có mấy phần nắm chắc cơ hội có thể chém giết được đầu cự xà này. Lùi một vạn bước mà nói, dù có thể chém giết được thì sao? Cũng là tổn thương thảm trọng, thực lực suy yếu. Đó là thời khắc dễ bị đâm lén nhất. Cả hai đều không thể tin tưởng nhau.

Suy tính một hồi ngắn hai người không cam lòng nhưng vẫn phải hạ lệnh với thuộc hạ:

- Rút lui thôi. Tình hình này vô cùng bất lợi với chúng ta.

Nói xong nữ tử Đấu Hoàng và Qua Bó hóa thành hai đạo lưu quang hướng tới hai phía chân trời bay đi, đám Đấu Vương không cam lòng nhưng cũng không thể ở lại liều mạng cuối cùng cũng theo hai Đấu Hoàng rời đi.

Nhìn tất cả rời đi trước mắt nhưng Xích Nguyên Vạn Đồng Xà cũng không truy kích, mà ngược lại nụ cười đắc thắng của nó tắt dần, các con mắt kì dị trên thân của nó cũng chậm rãi đóng lại, khí tức mạnh mẽ vừa nãy như thủy triều thối lui chỉ còn lại chút ít.

- Hừ..... Với đòn vừa nãy ta không tin các ngươi không chạy..... Thật đáng tiếc, nếu không phải ta bị trấn áp mấy trăm năm, với cả vừa mới tỉnh lại. Thực lực không ổn định thì mấy kẻ đó thoát được sao.

Con người tam giác của Xích Nguyên Vạn Đồng Xà nhìn về cấm chế cảm giận:

- Nếu không phải thực lực của ta suy yếu thì bản hoàng sẽ đem cái cấm chế rách nát này đánh vỡ. Tiến vào bên trong nghiền nát xương tủy khôn nhà ngươi trả hận.

Nói xong, Xích Nguyên Vạn Đồng Xà cũng ngưng tụ ra đôi cánh đầu khí sau lưng màu đỏ rực, hướng tới lỗ hổng trên trần lao đi. Nó không biết rằng sau khi nó phi thân rời đi thì cấm chế cũng trở nên suy yếu rồi biến mất. Nếu vừa rồi nó công kích cấm chế, có lẽ cấm chế cũng vỡ nát, nhưng việc nó phi thân rời đi vừa hay giúp Cơ Huyền và Vân Vận tránh được rắc rối.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Gặp được người quen

Đây là một vùng thảo nguyên khá cần cỗi. Hoặc có lẽ là do giờ là mùa thu, bãi cỏ đã thành một màu vàng khô héo, thỉnh thoảng có vài con thú nhỏ nhảy ra từ lùm cỏ, cũng coi như đem lại cho nơi đây chút sức sống.

- Xoẹt.

Hai đạo bóng đen từ trên bầu trời đáp xuống dưới nơi này, khiến thảm cỏ trở nên hỗn loạn, các ma thú cấp thấp bị kinh động vội vàng ẩn nấp. Hai người này phân biệt một nam một nữ, nam thì tướng mạo bình bình, nữ thì vô cùng xinh đẹp, trên người nàng có khí tức cao quý khiến người khác không dám kinh hơn.

- Không nghĩ tới đã tiến vào đây được gần hai tháng rồi.

Người nam nhìn hai dãy núi đen được bao phủ bởi màng sương mờ kia nói với nữ tử:

- Đây chính là đường ra khỏi Dạ Mạc cốc? Xem vận khí của chúng ta không tồi, không hề gặp lại đám hoàng thất Lạc Nhận, cũng không hề gặp phải

cường đại ma thú nào.

- Ra khỏi đây người tính làm gì? Có tính về Gia Mã đế quốc không?

Nữ tử như thuận tiện hỏi.

- Chưa có dự tính gì. Nhưng ta chưa có ý định trở lại Gia Mã, có lẽ sẽ ở lại Lạc Nhạn đế quốc một thời gian rồi tính tiếp.

Nói đùa, trở lại Gia Mã là phải đi qua Tháp Nhĩ Qua, mà Hắc Giác vực lại nằm trong địa phận sa mạc Tháp Nhĩ Qua. Đám nếu để người của Hàn Phong bắt gặp thì dễ nói, nhưng nếu đụng độ với người của Già Nam học viện thì khá khó xử đây. Nên cứ ở lại tạm Lạc Nhạn đế quốc, tìm cách về Gia Mã sau.

Nghĩ tới đám phiền phức sẽ tới tìm mình người nam khề cười khổ không thôi.

Lúc hai người muốn động thân hình rồi đi thì bên trong Dạ Mạc cốc nghe thấy tiếng động sột sột soạt soạt từ cách đó không xa truyền tới, dòng tai lắng nghe, còn có thể nghe được tiếng thở nặng nhọc của ai đó, ngoài ra còn cả tiếng xin tha phản kháng giãy giụa của một nữ tử.

Vốn không muốn lo truyền bao đồng, có điều người nam cảm nhận một hồi khuôn mặt nhú lại lợi hại, sắc mặt trầm xuống liếc tới hướng phát ra tiếng động. Linh hồn lực khuếch tán tới phía đó quan sát.

Nữ tử xinh đẹp đương nhiên nhận ra ở phía ánh mắt người nam nhìn tới có hai luồng khí tức không mạnh, nàng cũng nhận thấy sự kì lạ của người nam nên lên tiếng hỏi:

- Có việc gì sao?

- Ta cảm thấy có khí tức quen thuộc ở gần đây. Để ta đi xem một thoáng.

Cảm nhận được khí tức quen thuộc kia làm người nam cảm thấy vô cùng bất an.

- Ta đi với người.

Người nam cũng không ngăn cản, hai người dặm nhẹ hóa thành tàn ảnh lao lại vào trong Dạ Mạc cốc. Thoáng chốc hai người đã tiến gần tới hai luồng khí tức kia, càng tới gần cảm giác của người nam càng nhú chặt mảy lại.

Tiến tới nơi thì lọt vào mắt hai người là cảnh một đại hán khỏe mạnh, đang ngồi trên người mộ cô nương, hai tay không ngừng xé y phục nàng, thờ dốt như trâu, trên miệng còn phát ra tiếng cười ôi ôi dâm dăng.

Cô nương kia bị đè dưới thân mình hắn, giãy giụa không ngừng, nhưng vẫn không sao thoát nổi, không ngừng xin tha, không ngừng khóc lóc.

Người nam không dừng lại thân hình chợt lóe đã vọt tới chân cuốn vào hông của đại hán kia, đá bay hắn ra ngoài.

- Phụt.

Nhưng dù người nam không có ý định giết hắn thì khoảng cách thực lực của hai người chính là trời và đất. Gã đại hán thực lực chỉ có Đại Đấu sư đỉnh phong, mà người nam chính là Đấu Vương cảnh giới. Cú đá đó đem gã đại hán hung hăng nện vào cây, phun máu máu toi. Nhưng không chết, chỉ là bên trong người của hắn vang lên tiếng thứ gì đó nứt vỡ.

Người nam không để ý đến sống chết tên đại hán, ánh mắt của cậu nhìn chăm chăm vào cô nương quần áo xộc xệch kia không khỏi chấn động tại chỗ, trông mắt đều run rẩy cả lên, sắc mặt như không thể tin được. Khuôn mặt của nữ tử này chẳng chút vết sẹo, nhưng đôi mắt của nàng thì người nam vô cùng quen thuộc.

Cô nương cũng biết gương mặt mình bây giờ quá kinh khủng, một tay che chỗ áo bị xé, một tay che gương mặt của mình, cả người run rẩy, vừa khóc vừa không ngừng nói cảm ơn. Vừa nói cảm ơn, vừa sợ hãi lui về phía sau như sợ hãi người nam.

Người nam vừa muốn tiến tới nói với cô nương này thì phía lùm cây truyền tới tiếng hung tợn:

- Tiểu tử thôi, rút ngay!

Đại hán thân bị người nam sút bay búng ra máu máu toi, từ trong áo rơi ra các miếng vải giáp bị vỡ nát. Hai đầu lông mày của đại hán kia hiện vẻ đau khổ, nhưng hắn không hề cảm nhận được khí tức của người nam, hơn nữa việc tốt bị làm hỏng hắn làm sao bằng lòng để yên? Tự an ủi rằng chỉ là bản thân không đề phòng bị đánh lén.

- Vân Vân, nàng đem nha đầu này ra xa, an ủi tiểu nha đầu hộ ta. Ta xử lí tên này xong sẽ đuổi theo.

Người nam lãnh đạm nhìn tên đại hán này. Từ sau lưng của người nam mờ hồ xuất hiện một hắc bào nữ nhân rồi biến mất, đem theo cả người cô nương mặt đầy sẹo kia biến mất theo.

- Khốn nạn.

Đại hán mới gào rú một tiếng, rút binh khí giống như trâu điên xông vào người nam, trên mặt một vẻ hung ác.

Người nam nhếch môi cười lạnh đứng tại chỗ, đợi đại hán xông đến trước mặt, mới đưa tay lên, kéo theo đó là một ngọn lửa hoàng ngọc vô cùng yêu dị.

Đại hán vô cùng cẩn trọng muốn tránh né ngọn lửa đó, đại hán muốn động thân hình thì phát hiện ra không thể né được, hán cảm thấy có một lực hút kì dị khổng lồ chế ngự thân thể của mình. Là kẻ kiếm tiền trên lưỡi đao bản năng của hán cũng góp phần không nhỏ tới việc bảo toàn mạng nhỏ này, nhưng lúc này bản năng hán đang gào thét.

Đại hán cắn răng liều mạng vùng vằng bỏ xuống đầu người nam này liều mạng, nam tử hoàng toàn không có ý định đón đỡ mà mặc kệ trọng binh đánh lên thân thể mình. Đại hán thấy vậy vô cùng mừng rỡ nhưng nhanh chóng hóa tuyệt vọng.

Vì trọng binh của hán tiến tới thân thể của người nam thì bỗng hóa thành nước. Mà một chi đó chạm tới thân thể của đại hán, lập tức sắc mặt hán trở mếu mủ.

- Aaaa!!!!

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp Dạ Mạc cốc này.

Người nam ánh mắt không đem theo tẹo cảm xúc nào nhìn đại hán đang ngơ ngậy và gào thét trong đau đớn, sau đó động thân biến mất.

Còn đại hán thì vô cùng thảm, từ thân thể của hán tỏa ra mùi thịt cháy, những dòng nước màu vàng chậm rãi chảy ra từ lỗ chân lông, đó chính là mồ hôi từ thân thể của đại hán. Xem ra người nam không có ý định để kẻ này chết dễ dàng. Để hán chết trong tra tấn.

Người nam lần theo khí tức mà nữ tử cậu gọi là Vân Vận để lại, cuối cùng xuất hiện trước mặt hai nàng. Cậu nhìn tới Vân Vận đáng vẻ có chút bất lực, rồi nhìn tới cô nương được nàng đưa đi lại lần trốn gần gốc cây lớn che kín thân thể đáng vẻ sợ hãi.

Người nam hiểu tình hình, cậu sai bước tới phía cô nương ở gần gốc cây đưa tay nắm cổ tay nàng.

- Không... Đừng...

Nàng ta giãy dụa, nàng tưởng mình vừa thoát khỏi miệng hùm, lại rơi vào hang sói. Đầu nàng rũ xuống, mái tóc đen rối bù che đi khuôn mặt, nước mắt rơi từng giọt, miệng cầu xin.

Người bất động, tay còn lại chậm rãi đưa đến dưới cằm của cô nương, nâng mặt nàng lên.

- Cầu xin người, đừng...

Nước mắt của cô nương kia đã rơi ướt đầm hai gò má, không chút sức lực nhìn người nam, những vết sẹo trên mặt càng hiện vẻ ghê tợn đáng sợ.

Người nam tay nâng cằm của nàng ta, hơi hơi có chút run rẩy gạt những sợi tóc đen che trên mặt nàng, để gương mặt của nàng hiện lên rõ ràng trước mặt mình. Nữ tử hai mắt nhắm nghiền, không biết là vì dung mạo của mình bị người ta nhìn rõ mà tự ti, hay là do hành động của người nam làm cho hoảng sợ, nước mắt nàng không ngừng chảy.

Lần này trực diện chứng kiến khuôn mặt của nàng ta người nam khẽ hít một ngụm khí lạnh, áp chế cảm xúc này người nam nhẹ cười với nàng dịu dàng nói:

- Tiểu nha đầu... Không phải sợ... Là ta đây... Cơ Huyền... Tiểu ả này đây... Người nhìn ta xem.

Nghe được cách gọi đã lâu không thấy, nữ tử chậm rãi mở mắt ra, trong đôi mắt ngẩn lệ thoáng lên một tia hồ nghi, nhìn kỹ Cơ Huyền, tia hồ nghi kia dần dần biến mất, trong đầu hiện ra khuôn mặt ăn mày gần hai tháng trước chia tay, bỗng lại biến thành ngạc nhiên, mừng rỡ, sau đó lại ngẩn lệ.

Tiểu cô nương thân hình run run lao vào lòng ngực cậu òa khóc, khóc tới tâm can phẫn liệt. Nàng khóc tới miệt mỏi rồi thiếp đi trong lòng Cơ Huyền.

- Bây giờ người có thể giới thiệu với ta rồi chứ.

Vân Vận nhìn nữ tử kia thiếp đi trong lòng Cơ Huyền mới nhẹ nhàng tiến tới bên cạnh cậu nhỏ giọng hỏi. Trong lòng tuy có chút khó chịu vì cô nương kia quần áo không chỉnh tề nằm trong ngực cậu, có điều nàng vẫn biết điều tiết tâm trạng ổn định.

Cơ Huyền xoa đầu nhỏ của tiểu cô nương đang thiếp đi trong lòng nói:

- Đây chính là tiểu nha đầu Xuân Nhi, nha hoàn thân cận của đoàn xe đã cứu mạng ta. Thời gian ta đi theo đoàn xe tiểu nha đầu này đối xử với ta rất tốt. Đáng lẽ nha đầu này phải theo chủ nhân của nàng tiến vào Vạn gia của Vân thành sinh sống, sao lại một mình lẻ loi tới đây được.

Nói tới đây trong đầu Cơ Huyền hiện lên vô số nghi hoặc. Cậu có rất nhiều điều muốn hỏi nàng, nhưng cậu biết bây giờ chưa phải lúc. Đợi nàng tỉnh lại cậu sẽ hỏi sau.

- Nếu nàng vội về bẩm báo với sư phụ thì có thể đi trước.

- Không vội, thời hạn sự phụ cho ta vẫn còn. Cùng người giải quyết nốt việc này xong rồi đi cũng không muộn.

Vân Vận tiến tới tiếp Xuân Nhi từ trong lòng của Cơ Huyền, thay qua y phục cho nàng ta, đồng thời lấy áo bào của mình khoác lên người Xuân Nhi. Ánh mắt nhìn tới khuôn mặt toàn sẹo của Xuân Nhi cũng hiện lên chút thương cảm hiếm có.

.....

- Đứng... Đứng lại đây.

Xuân Nhi mở trừng mắt sợ hãi nhìn khắp nơi, thấy là khung cảnh lạ lẫm vội vàng co người lại một góc,

Cơ Huyền thấy nào gặp ác mộng vội vàng tiến tới xoa đầu nàng an ủi:

- Không sợ, có ta ở đây.

Xuân Nhi nhìn tới Cơ Huyền liên an tâm, nhưng sau đó liền phụp một tiếng quỵ xuống đất, dập đầu, từng tiếng thùng thùng phát ra, bị ai vạ phần nói:

- Tiểu ăn mày... không ăn mày ca ca... xin hãy cứu phu nhân và tiểu thư.

Cơ Huyền thấy vậy vội vàng đỡ nàng dậy dù là như vậy, trên trán Xuân Nhi cũng đã xước một mảng máu, có thể thấy nàng dùng sức rất mạnh.

- Trước tiên phải nói cho ta biết toàn bộ sự việc từ đầu tới đuôi đã.

Đôi mắt của Xuân Nhi chìm vào hồi ức, giọng nói trầm xuống, kể lại những chuyện xảy ra sau khi từ biệt Cơ Huyền:

- Ta cùng tiểu thư và phu nhân sau khi chia tay ăn mày ca ca thì tiến vào Vạn gia. Mấy ngày đầu, Vạn Miêu đối đãi với chúng ta không tệ, nhưng khi phu nhân nói với hần hôn sự của tiểu thư, hần lại cứ nhìn quanh co né tránh, ngăn tam đây tứ.... Mấy ngày sau, phu nhân lại nói đến chuyện này, hần đáp ứng rồi, song lại nói, con trai hần thân phận cao quý, tiểu thư nhà ta không xứng, muốn gả vào Vạn gia cũng được, nhưng chỉ có thể làm một tiểu thiếp. Ta lúc ấy rất phẫn nộ muốn mắng hần, nhưng bị phu nhân ngăn cản.

- Ngày hôm sau, phu nhân nói thu dọn đồ đạc, muốn rời khỏi Vạn gia. Ta cũng tán đồng nên vội vàng thu dọn đồ đạc. Nhưng, còn không đợi chúng ta đi khỏi Vạn gia, Vạn Miêu đã trở mặt, nhốt ba người chủ tớ chúng ta lại.

- Ba người chúng ta bị bắt nhốt lại không có tự do, cuối cùng ta đánh giả bộ quy thuận Vạn Miêu, đồng thời thăm dò mới biết được bí mật động trời.... Lão gia chết, cũng là hần sai người đánh chết lão gia, sau đó truyền tin cho phu nhân. Thậm chí đến đoàn xe phản bội cũng là do hần bày ra

- Quả nhiên.... Nhưng tại sao hần ta lại làm vậy?

Cơ Huyền trầm nghĩ cảm giác mình lại đứng, đồng thời vô cùng khó hiểu mục đích của Vạn Miêu.

- Ta lúc đầu cũng không hiểu... Sau khi lên nghe trộm Vạn Miêu nói chuyện con trai của hần thì mới biết là Vạn Miêu thèm muốn một tấm tàn đồ của lão gia. Nghe hần nói sắp tới sứ thần của Kim Nhật tông sẽ tiến tới Vân Thành, hần muốn dùng tấm tàn đồ đó dâng lên cho Kim Nhật tông.

Nói tới đây, gương mặt Xuân Nhi thoáng vẻ sợ hãi, chắc hẳn biến cố lúc đó đã dọa nạt đầu này không nhẹ:

- Sau khi biết tin ta vội vàng tìm cách đưa tiểu thư và phu nhân rời đi... Nhưng bị hai cha con Vạn Miêu phát hiện, lần này bọn hần hung tợn đe dọa... Thậm chí còn muốn... làm nhục... tiểu thư và phu nhân. Trong lúc gấp rút ta dùng túi độc vật mà tiểu ăn mày đưa cho sau đó đưa hai người tiểu thư trốn đi.

Nàng ghen ngào, vẻ mặt thống khổ nói:

- Không chưa kịp trốn khỏi thành đã bị đám thủ hạ của Vạn Miêu bắt lại. Tiểu thư và phu nhân cuối cùng hi sinh thân mình để giúp ta chạy trốn. Ta chỉ có thể liều mạng trốn chạy không dám quay đầu. Vạn Miêu không từ thủ đoạn truy nã ta trong toàn thành, ta không muốn thủ túc chịu trôi tự hủy dung nhan của mình mới có thể dễ trốn ra khỏi thành.

- Không phải mục tiêu của hần là tàn đồ thôi sao? Tại sao sau khi bắt được phu nhân thì hần vẫn muốn truy tìm thêm một người hầu nhỏ?

Vân Vận ở một bên nghe cũng không thể chịu được lên tiếng hỏi.

- Vì trước khi rời đi phu nhân đã đem tấm tàn đồ đó chia ra cho ta cầm, nếu không có tấm tàn đồ trong tay ta thì hần sẽ không thể cống nạp lên cho Kim Nhật tông được.... Ta vì mạng sống mà đã bỏ lại tiểu thư và phu nhân ở lại... Ta còn không bằng cầm thú.

Xuân Nhi hai mắt đầm lệ, giọng nói thống hận Vạn Miêu nhưng cũng thống hận chính mình đã bỏ rơi tiểu thư và phu nhân.

Nghe xong Cơ Huyền vô cùng bình thản nói với Xuân Nhi:

- Nếu khi đó Xuân Nhi cô ở lại liệu mình bảo vệ hai người đó thì sao? Nếu người chạy thoát là phu nhân hoặc tiểu thư thì sao? Kết cục có lẽ càng tệ

thâm hơn. Phu nhân biết trong ba người thì nhà đầu người có khả năng sống sót nên mới lựa chọn như vậy. Nên bà ấy mới đưa đem tàn đồ giao lại cho người bà ấy tin tưởng. ... Và cũng nhờ đó mà chúng ta gặp lại nhau, không phải sao. ...

- Yên tâm đi ta sẽ giúp một tay.

Xuân Nhi vẻ mặt sững sờ, bỗng lại vui mừng quá đổi, quỳ phục người xuống đất, dập đầu nói:

- Đa tạ!

Thật lâu, Xuân Nhi mới chậm rãi đứng dậy, mở miệng nói:

- Thực ra việc này tuy là Vạn Miêu một mình chỉ đạo, nhưng sau lưng lại có chỉ điểm của cao thủ Kim Nhạn tông.

- Hả?

Cơ Huyền nhướn mày.

- Con trai của Vạn Miêu là đệ tử của Kim Nhạn tông, nhưng mà địa vị không cao lắm. Vạn Miêu trăm phương nghìn kế muốn có được mai rùa hoàn chỉnh, chính là muốn hiến tặng cho Kim Nhạn tông, thực chất là để cho con trai mình có được quyền thế trong Kim Nhạn tông. Hơn nữa, sở dĩ Vạn Miêu thất tín bội nghĩa, cũng là do con hấn xui khiến vì hấn muốn trở nên nổi bật ở Kim Nhạn tông, lại không có cửa đi, tàn đồ là hy vọng của hấn.

- Kim Nhạn tông. Ta biết rồi.

Xuân Nhi sau một hồi do dự đem ra một tấm phá tàn đồ đưa tới cho Cơ Huyền nói:

- Ăn mày ca ca, người hãy cầm tấm tàn đồ này đi.

- Ta giúp các người không phải vì thứ này.

Cơ Huyền nhìn tấm da dê cũ nát kia nhíu mày từ chối.

- Ta biết... Nhưng hiện tại trong tay ta không an toàn... Nếu không may ta bị bắt thì đường sống của ba chúng ta coi như bị tuyệt. Ăn mày ca ca thực lực cao cường, ta tin chắc có thể giúp chúng ta... nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nhưng nếu ăn mày ca ca giữ lấy vật này ta tuyệt đối yên tâm.

Sau khi nói xong hết tất cả tâm sự Xuân Nhi một lần nữa thiếp đi. Trên khuôn mặt đầy sẹo của nàng có chút nhẹ nhõm như thoát khỏi gánh nặng. Còn Cơ Huyền và Vân Vận thì thần sắc nghiêm túc.

Vân Vận biết Cơ Huyền muốn nghe nàng nói qua về hình hiện tại:

- Tuy Vân Thành này là cái nơi nhỏ bé cách xa trung tâm phồn hoa của Lạc Nhạn đế quốc, nhưng cũng không phải nơi chúng ta có thể tùy ý hành động. Thêm nữa đám sứ thần Kim Nhạn tông sắp tới, thành trì sẽ phong tỏa toàn bộ hoạt động trao đổi với bên ngoài. Vì vậy tiến vào đó tương đối khó khăn.

- Thêm cả Vân thành lẫn trước tiến gần tới ta cũng cảm nhận được một chút trận pháp bảo vệ. Tuy rằng phá vỡ nó không khó, nhưng có lẽ sẽ kinh động tới đám người không mời. Nên không thể cường ngạnh mà xông vào được.

Cơ Huyền cảm thấy Vân thành vào thời điểm này muốn tiến nhập vào đúng là có chút phiền phức. Có điều nếu để thời gian quá lâu thì tính mạng của hai mẹ con phu nhân không thể đảm bảo được.

Không khí vốn đang yên lặng thì Vân Vận đột nhiên đứng lên, hướng tới phía Đông mỉm cười với Cơ Huyền:

- Vận khí của người đứng là không tồi, vừa hay chúng ta không phải có thể lợi dụng nó sao.

Cơ Huyền nhìn theo hướng Vân Vận chỉ, có một đoàn xe rất dài đang chậm rãi tiến về phía ngoài của Dạ Mạc cốc. Phía đầu đoàn xe là các người lính mặc trọng giáp, về mặt đầy cảnh giác nhìn ra bốn phía. Giữa những đám lính đó là một lão đầu từ già nua, cũng đang nhìn cái gì đó một cách kỹ lưỡng. Còn có một đám người khác vậy ở giữa, họ mặc một bộ đồng phục màu lam nhạt, trên ngực thêu huy hiệu của đoàn xe đang ở giữa.

Tuy di chuyển chậm chạp nhưng vô cùng cẩn trọng.

Chỉ là không biết điểm đến của những người này là ở đâu, nếu là Vân thành thì có thể tìm cách đi cùng với họ. Dù gì thì Cơ Huyền cũng chẳng biết gì về tình hình xung quanh đây, tuy Vân Vận khá hiểu về Dạ Mạc cốc nhưng với Vân thành nhỏ nhỏ thì không biết được là bao.

- Ra hỏi đường họ vậy.

Cơ Huyền nhìn đám người kia lăm bằm.

- Gọi nha đầu Xuân Nhi dậy thôi, theo hướng đi của bọn họ thì chắc chắn sẽ chú ý tới chúng ta thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 228: Thương đội Huyền Thiên

Quả nhiên đúng như Cơ Huyền nói, sau nửa canh giờ đồng hồ mấy người lính trong đội cũng chú ý đến phía này, chính xác là đám người Cơ Huyền. Sau khi bàn bạc nhanh chóng một vị trung niên nhân mặc áo màu xanh lam đem theo bốn người lính mặt đầy cảnh giác chậm rãi tiến lại.

- Xin chào các hạ, tại hạ là người dẫn đầu thương đội Huyền Thiên - Hàn Đan... Không biết phải xưng hô với các hạ thế nào?

Khi còn cánh ba người Cơ Huyền vài thước thì đám lính dừng lại chủ động tách ra, từ giữa một vụ trung niên nhân chậm rãi đi tới. Trung niên nhân đánh giá ba người neho mặt cười nói.

Lúc này Cơ Huyền và Vân Vận đã thay một bộ đồ tương đối giản dị, Cơ Huyền còn phải cố ý làm cho mặt Vân Vận có chút lem luốc. Còn Xuân Nhi thì mặc thêm cái áo bào che khuất mặt và thân thể. Khí tức của hai người cũng chỉ hạ xuống còn lục tinh, thất tinh Đại Đấu Sư.

Mà Cơ Huyền cũng đồng thời đánh giá vị trung niên nhân gọi Hàn Đan này tuy thu liễm khí tức nhưng sao có thể thoát được cảm tri của Cơ Huyền. Đấu khí ngưng liễm mờ ảo chứng minh trung niên nhân đã là Đấu Linh, khí huyết cường ngạnh, có lẽ không bao lâu sau sẽ tiến vào Đấu Vương. Mà các binh lính đứng trang nghiêm kia, từ trên người phát ra huyết sát, khí tức không thêm ân oán đều là bát tinh, cửu tinh Đại Đấu Sư

Cho dù cả trong thương hội kia khí cũng tràn ngập khí tức tương đồng là Đại Đấu Sư, còn cả Đấu Linh không ít. Cả đoàn xe này cũng khoảng trăm người, vậy mà mỗi kẻ điều là có thực lực không hề kém nhau bao nhiêu, không tính đám người hoàng thất kia thì đội hình này đúng là đủ khủng bố.

- Thì ra là thương đội Huyền Thiên đó sao... Ngưỡng mộ đã lâu.

Cơ Huyền cũng vung tay ôm quyền.

Tuy Cơ Huyền không biết về thương đội này, nhưng có thể xuất ra nhiều cao thủ như vậy hiển nhiên không tầm thường. Nên lời khen không quá khoa trương.

Hàn Đan dường như cũng rất tinh ý, lão khẽ cười:

- Vị tiểu bằng hữu nói đùa rồi, thương đội Huyền Thiên bọn ta chỉ là một tiểu thương đoàn, đặt trong cái đế quốc Lạc Nhạn này cũng giống tiểu hài tử... Đâu có chỗ nào đáng để ngưỡng mộ..... Ta thấy tiểu bằng hữu người hình như không phải người gần đây.

- Lão gia tử quả nhiên có nhãn lực. Bọn ta đúng là không ở gần Vân thành, mà đến từ phía tây. Nghe nói, gần đây Vân thành phồn hoa có nhiều phường thị và các luyện dược sư cao cấp. Tỷ tỷ ta và muội muội có ám bệnh, ở quê nhà không chữa trị được nên đành phải xa xôi tiến tới đây tìm cơ may..... Đây là tỷ tỷ của ta.

Vừa nói Cơ Huyền cũng đánh mắt với Vân Vận đang ôm lấy Xuân Nhi ngồi dưới đất, Vân Vận cũng bắt đắc dĩ phối hợp nở nụ cười yếu ớt. Vân Vận hiện tại đã che dấu đi cảm giác cao quý từ cốt cách của nàng, nhưng dù vậy thì nàng ấy vẫn là một mỹ nữ cực kì bắt mắt, dù đáng về bị Cơ Huyền lộng cho chặt vật thì vẫn dễ dàng mê chết người khác.

Hàn Đan ánh mắt nhìn tới Vân Vận thì thoáng hiện lên tia kinh diễm trong ánh mắt, nhưng dù sao cũng là người từng trải nên cũng nhanh chóng che đi cảm xúc của mình, thu hồi tầm mắt. Mà mấy tên lính trẻ kia thì định lực không tốt như vậy, ánh mắt họ nhìn không rời mắt được.

Cơ Huyền biết trước sẽ vậy mà, nên cậu mới biến Vân Vận trở nên lem luốc nhưng với nhan sắc đỉnh cao của nàng thì chút bụi bùn đó không hoàn toàn dấu kín được. May mà khí thế cao quý của nàng được nàng che dấu đi. Nếu không thì Hàn Đan có thể nhìn được ra manh mối.

- Khụ khụ.

Cơ Huyền giả bộ ho hai tiếng, thân hình “ yếu nhược ” đứng chắn trước tầm nhìn của đám lính, ánh mắt cậu vừa “ sợ hãi ” vừa “ đề phòng ”, dáng vẻ giống như đám người kia giám làm điều gì đó thì cậu “ liều chết phản kháng ”

Hàn Đan nhìn thấy dáng vẻ của Cơ Huyền thì cười khò, hẩn trừng mắt nhìn đám lính. Đám lính thấy vậy cũng rút cổ, ánh mắt khôi phục bình thường nhưng cũng không còn dám nhìn tới Vân Vận nữa. Hừ một tiếng, Hàn Đan cười ám áp với Cơ Huyền dò hỏi:

- Hai vị đây đã muốn vào Vân thành... sao lại dừng ở đây? Nơi này cách Vân thành không xa nhưng vẫn còn hơn một ngày đường nữa... Xung quanh nơi này cũng chẳng có thị trấn gì, nếu không vào thành hoặc không ở nơi có người, gặp phải ma thú tập kích thì..

Cơ Huyền khẽ thở dài:

- Đa tạ lão gia tử quan tâm! Nhưng hai tỷ đệ bọn ta quả thực không biết gì về đường đi ở đây, tối qua bệnh kín của tỷ tỷ lại bộc phát, e là không thể lên đường sớm được...

- Cái này...

Hàn Đan nhìn Cơ Huyền lưỡng lự, dù gì lão cũng rất tinh ý, tuy Cơ Huyền không nói thẳng ra nhưng lão cũng đoán được ý tứ trong đó. Quả nhiên Cơ Huyền nói tiếp:

- Nếu lão gia tử không phiền... không biết có thể cho hai tỷ đệ ta cùng đi không? Chỉ cần vào được Vân thành là ta vô cùng cảm ơn. Còn về phí thì...

Cơ Huyền “do dự” rồi đem một túi da thú ra kiểm lại vật bên trong túi đó. Hàn Đan đương nhiên biết Cơ Huyền muốn làm gì thì vội vàng lên tiếng:

- Tiểu huynh đệ không cần làm vậy... Không giấu gì huynh đệ, nếu chỉ có thương đội Huyền Thiên chúng thì có thêm ba tỷ đệ ngươi cũng chẳng sao... Chỉ có điều lần này bọn ta đi theo chúng ta còn có binh vệ của người khác nếu chưa được họ đồng ý thì....

Cơ Huyền có ý lộ ra vẻ mặt chán chường:

- Nếu đã vậy... lão gia tử có thể bán cho hai con ngựa để bọn ta còn đi cho kịp... nếu không...

Nói đến đây, Cơ Huyền lên nháy mắt một cái, Vân Vận lập tức hiểu ngay cú đầu ho khan, mặt nhỏ hơi tái đi tỏ ra một mối vô cùng.

Tuy bị Cơ Huyền che chắn, nhưng nghe thấy tiếng mỹ nữ kia suy yếu đám lính kia đương nhiên không nỡ, lòng thương tiếc mỹ nữ trời dấy. Chưa kịp tiến tới thể hiện thì một tên đại hán thân mặc mỗi giáp da, tiến từ đoàn xe nói với Hàn Đan:

- Hàn tiên sinh... vị tiểu thư đây, còn cả tiểu huynh đệ, dù thế nào cũng không hề có vẻ gì nguy hiểm. Ta nghĩ... thiếu gia của bọn ta cũng không từ chối cho họ gia nhập đội ngũ. Hơn nữa, nhị vị tiểu thư đây, còn cả tiểu huynh đệ, nếu bị bỏ lại đây thì sợ là không qua được đêm nay...

- Được, nếu Mộ tổng binh đã nói vậy rồi thì Hàn mỗ cũng không đùn đẩy nữa.

Sắc mặt Hàn Đan hơi biến nhưng vẫn hướng tới đại hán kia đồng ý, xem ra đại hán này là người đại diện của bên binh lính.

- Vậy đa tạ các vị rồi.

Cơ Huyền “cảm kích” vô cùng, ôm quyền với hai người kia.

- Được rồi.

Hàn Đan gật đầu:

- Vậy các người đi theo bọn ta...

Được Hàn Đan chỉ đường, Cơ Huyền đỡ Vân Vận lúc này xem ra vô cùng tiều tụy, yếu ớt và Xuân Nhi che kín thân đi vào trong đội xe.

Vốn dĩ, do có người lạ xuất hiện nên đội xe đã dừng lại, lúc này thấy Hàn Đan và Mộ tổng binh kia đem theo ba người lạ đến, sắc mặt ai cũng đầy vẻ cổ quái. Nhưng đa số người khi nhìn thấy Vân Vận thì bất giác lộ vẻ mặt như muốn nói thì ra là vậy, nhưng không có ai tiến lại hỏi han gì mà chỉ rì rầm với nhau...

Với thực lực của Cơ Huyền và Vân Vận đương nhiên là nghe rõ được những lời bàn tán xì xầm đó. Chỉ là hai người coi như không nghe thấy gì hết, dưới sự chỉ dẫn của Hàn Đan lên một cỗ xe ngựa cũ kỹ.

- Tiểu bằng hữu... cỗ xe ngựa này hơi cũ một chút, vốn dùng để đựng chút đồ lặt vặt. Nhưng lệnh tỷ bị phong hàn, cứ để cô ấy ở trong xe, đừng ra ngoài... Những thứ cần thiết ta sẽ cho người chuẩn bị.

Hàn Đan cười nhẹ.

Sau khi đỡ Vân Vận và Xuân Nhi ngồi xuống Cơ Huyền hơi cung tay:

- Thật đa tạ ngài quá. Tại hạ cũng không biết phải báo đáp lão thế nào cho phải, nếu không chê...

- Được rồi, được rồi, đâu cần nói khách khí vậy!

Hàn Đan khẽ xua tay:

- Ta vẫn chưa hỏi quý tính đại danh của tiểu huynh đệ...

Cơ Huyền hào sảng cười nói:

- Tại hạ Vân Huyền, tỷ tỷ gọi Vân Chi và tiểu muội là Tiểu Xuân...

- Vân Huyền tiểu hữu... Thứ cho ta đường đột... Theo ta cảm nhận thì tiểu hữu và tỷ tỷ cũng có tu luyện qua đâu đó đúng không?

Hàn Đan khẽ cười.

Cơ Huyền biết, ở nơi này mà nói mình không biết đấu khí thì đúng là bị tai trộm chuông, cậu khẽ gật đầu:

- Đúng vậy, đã tiến vào Đại Đấu Sư.

- Trẻ như vậy đã là Đại Đấu sư rồi, tiểu bằng hữu đúng là lợi hại!

Hàn Đan hơi kinh ngạc.

Cơ Huyền không cho là đúng, lắc đầu cười nhẹ:

- So với người khác còn kém lắm. ... Mỗi thủ vệ ở đây có ai thực lực không cao hơn tại hạ.

Hàn Đan khẽ gục gặc, lưỡng lự một lúc mới nói:

- Vân Huyền tiểu hữu... lão phu có câu này không biết có nên nói hay không

- Hàn tiên sinh cứ nói.

Hàn Đan khẽ thở ra một hơi, nhìn Vân Vận rồi mới hạ giọng nói:

- Lệnh tỷ tiểu hữu là tuyệt sắc giai nhân, mỹ nhân hiếm gặp... Điều này vốn cũng chẳng có gì. Nhưng gần đây, trong thành đón tiếp sứ thần của Kim Nhật tông, các thế lực trong Vân thành đều rục rịch muốn lấy lòng sứ thần bằng tất cả thủ đoạn. ... Lệnh tỷ mà bị gia tộc đó nhìn thấy thì e sẽ gặp nhiều rắc rối. Vì thế, tốt nhất là các ngươi nghĩ cách che giấu.

Cơ Huyền hơi khựng lại, cảm thấy có gì đó kỳ lạ. Hàn Đan nhắc nhở chuyện này, rõ ràng là có ý tốt... Cơ Huyền vốn dĩ cũng không có cảm giác gì khi lợi dụng thương đội này, nhưng Hàn Đan nói ra câu này lại khiến cậu có vài phần áy náy. Dù gì về mặt nào đó, cậu và Vân Vận không hề cần đến sự bảo vệ của thương đội.

- Thêm nữa. ... Như vừa nãy nói đoàn thương này bọn ta của còn có thế lực khác cùng hợp tác. ... Trong đó có một tên công tử của đế quốc. ... Nếu ba người ở cùng bọn ta thì tên công tử đó sẽ không dám làm bậy. ... Nhưng nếu các vị tiến vào Vân thành thì khó nói. Nên đừng bao giờ buông lỏng cảnh giác.

Nói đến đây, Hàn Đan lại lắc đầu:

- Nói chung các ngươi nhớ lời ta dặn là được rồi... Thôi, ta còn phải sắp xếp việc trong thương đội, nếu cần gì các ngươi cứ gọi sẽ có người tới.

Cơ Huyền lại cảm tạ một lượt nữa, nhưng dường như Hàn Đan có nhiều tâm sự, chỉ khẽ gật đầu rồi ra ngoài.

Khi Hàn Đan đi khỏi, Cơ Huyền quay đầu nhìn Vân Vận nói:

- Nàng có gì muốn nói sao?

- Hàn Đan này là người tốt.

Vân Vận lúc này nào còn đáng vẻ suy yếu, bình thần đánh giá:

- Đội ngũ này khoảng một trăm năm mươi người, đa số là Đại Đấu sư cao giai, có vài Đấu Linh... Lợi hại nhất cũng chỉ là Đấu Linh đỉnh phong, không có nguy hiểm gì với chúng ta... chỉ có điều... ta thấy chúng không có ý xấu với chúng ta, từ khi vào đây, ta không hề cảm thấy sát khí...

- Hàn Đan đúng là người tốt. ... Nhưng đám binh vệ kia thì không chắc. ... Dù sao, theo lời nhắc nhở vừa nãy thì có lẽ chủ nhân của đám binh vệ này là một công tử ca của đế quốc Lạc Nhật. ... Nàng nghĩ xem, hộ tống rong dài buồn chán nay một tiên thiên mỹ nữ đột nhiên xuất hiện ở chốn rừng sâu này. ... Hắc, ta đoán tương lai gần tên công tử ca đó sẽ tự mình tìm đến đây.

Cơ Huyền tiến tới, rất tự nhiên ngả người lên đôi chân thon dài của Vân Vận, tận hưởng cảm giác gối lên đùi mỹ nhân. Miệng nở nụ cười:

- Có điều nàng yên tâm, nếu hấn dám có chủ ý gì với nàng thì... hắc hắc, ta khiến mười tám đời nhà hấn gặp xui xẻo.

Nhìn Cơ Huyền mặt dày, cố ý dán mặt trên đôi chân của mình, Vân Vận ngoài trợn mắt tức giận cũng không còn cách nào. Quen Cơ Huyền lâu rồi, cũng phần nào miễn nhiễm được cái tính mặt dày của cậu. Nếu không nàng có lẽ sẽ bị cậu chọc tức chết lâu rồi.

Không thèm để ý tới cậu, Vân Vận kéo Xuân Nhi dựa sát vào mình để tiểu nha đầu này được nghỉ ngơi.

....

Đoàn xe đi tới nửa ngày đường thì trời bắt đầu sắp tối, chiếc xe ngựa dừng lại, đội xe vốn rất yên tĩnh bỗng trở nên ồn ào, rõ ràng là đội xe đã đến điểm

tập trung, có lẽ là ở qua đêm ở đây.

Cơ Huyền và Vân Vận cũng cảm nhận được đoàn xe đã dừng lại. Bên ngoài vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, rồi tiếng gõ cửa, Hàn Đan cười nói vọng vào:

- Tiểu bằng hữu... chúng ta đã đến nơi tập trung bên ngoài Vân thành. Đêm nay đội chúng ta sẽ nghỉ ở đây, nếu mai đi nhanh hơn thì có lẽ chiều tối sẽ đến Vân thành. Nếu ba vị hôm nay ở trong xe đã thấy bức bối thì hãy ra ngoài hít thở không khí...

Cơ Huyền hơi nhủ mảy, cậu gái mỉm cười từ từ vén rèm xe lên, nhìn thấy gương mặt tươi cười của Hàn Đan, rồi hơi cung tay:

- Xin đa tạ tiền bối quan tâm, nhưng...

Hàn Đan xua tay:

- Ngươi yên tâm, đây là vùng duy nhất yên bình trong vòng vài trăm dặm quanh đây. Đa số các thương đội đều chọn nơi này để tập trung. Dù có nguy hiểm gì thì mọi người cùng đồng lòng đối kháng. Vì thế tiểu bằng hữu yên tâm... Lão phu còn có một vài chuyện cần xử lý, các ngươi cứ đi dạo đi, cứ ở trong xe mãi sẽ bức bối!

Nói rồi Hàn Đan khẽ gật đầu rồi đi về một bên.

Không lâu sau, từ xa vọng lại tiếng người hò nhau, rõ ràng là mọi người trong đội đang dựng trại.

Hai người nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ là trong lúc này không được thể hiện một sự quá đặc biệt nào, nếu không thì chưa biết chừng sẽ khiến người khác nghi ngờ, thế thì phiền phức lắm... Vậy là Cơ Huyền đỡ Vân Vận và Xuân Nhi ra khỏi xe ngựa.

Đội xe ngựa lớn đã tản ra khắp nơi, quay lại thành hình tròn. Những con ngựa kéo xe cũng đã tháo yên cương buộc ở một nơi gần đó. Ở giữa vòng tròn, người trong thương đội và binh lính đang bận rộn luôn tay, không lâu sau một cái lều đã được dựng xong. Trong doanh địa khắp nơi là những đồng lửa trại, phảng phất trong gió là mùi hương của rượu và thịt.

Cứ ngồi như thế hơn nửa tiếng, mọi người đã bắt đầu ngừng tay, những đợt gió đêm thổi qua đem theo những mùi vị đặc thù. Lúc này trừ những người phải trực đêm ra thì rất nhiều người lính miểng to, uống rượu bình lớn đều đang trong trạng thái thư thả. Có lẽ đến gần Vân thành cũng không có gì nguy hiểm nữa nên các người lính này mới thả cửa đến vậy.

Một lúc sau, dường như có một vài người chú ý đến Cơ Huyền và Vân Vận ở trong góc. Ánh mắt của họ đều có vài phần cổ quái mà cuồng nhiệt...

Hồng nhan họa thủy, câu này không sai tí nào, Cơ Huyền lắc đầu bất đắc dĩ. Nhìn dáng vẻ si mê của đám người kia, nếu chứng kiến lúc Vân Vận triển khai toàn lực thì chắc sẽ rớt cả trống mắt xuống đất. Biết vậy không đem theo nạng, nhưng hối hận thì đã muộn rồi.

Có điều, đám người đó cũng chỉ nhìn từ xa, rõ ràng là đã nhận được sự ám thị nào đó nên không dám gây chuyện.

Hàn Đan tâm lý chu đáo, phái người tới đưa cho Cơ Huyền thịt đã nướng sẵn. Cậu cũng không từ chối, nhận lấy rồi đưa cho Xuân Nhi vẫn có chút sợ hãi trộm áo kit mít dựa sát vào Vân Vận.

Vốn nghĩ tối nay cứ bình đạm mà qua, không nghĩ tới điều mà Cơ Huyền phỏng đoán lúc trong xe ngựa lại thực diễn ra. Quả nhiên là có một nam tử khoảng hai bảy hai tám tuổi đang chấp tay sau lưng vừa cười vừa tiến lại gần. Người đó mặc một chiếc áo choàng màu xanh, vài lọn tóc thả tự do sau lưng, trên gương mặt thanh tú còn nở nụ cười tươi rói...

Người đó chậm rãi tiến lại gần ba người Cơ Huyền hơi cung tay nói:

- Thứ cho tại hạ đường đột, tại hạ Khố Lợi tên Tê.... hai vị nhìn khá lạ, chắc là người được Mộ tổng binh và Hàn trưởng đoàn cứu trên đường?

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Tiến vào Vân thành

Tuy Khố Lợi Tê cười rất bình thản, dường như chỉ nhìn Cơ Huyền với ánh mắt của chính phái, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại kín đáo liếc nhìn Vân Vận mới để lộ ra mục đích của hắn.

Cơ Huyền nghe Khố Lợi Tê giới thiệu thăm cảm thấy cái tên này vô cùng quen nha, hình như Lạc Vô Song và Âm Kiệt từng nói qua cái tên này.... Phải rồi, đây không phải là một gia tộc nổi tiếng ở đế quốc Lạc Nhạn sao.

Trong lòng thầm cười nhạo, muốn dùng Khố Lợi gia tộc để khoe khoang sao. Cơ Huyền đứng dậy vừa mặt chắn đi tầm nhìn của Khố Lợi Tê, cậu giả ngu

nói:

- Khó Lợi Tê thiếu gia khách khí rồi... Ba tỷ đệ bọn ta đúng là được Hàn tiền bối giúp đỡ. Nếu không có tiền bối thì có khi đêm nay ba tỷ đệ ta đã nằm trong bụng ma thú rồi... ân tình của Hàn tiền bối và cả thương đội Huyền Thiên, bọn ta xin ghi lòng tạc dạ.

Bị Cơ Huyền chặn đi tầm nhìn trong lòng không vui, nhưng xuất thân từ đại gia tộc, chút hàm dưỡng vẫn có. Khó Lợi Tê đoán ba người này đến từ vùng xa xôi chưa từng nghe tên của các gia tộc lớn của đế đô, liền chuyển nội dung câu chuyện:

- À đúng rồi, ta thường hành tẩu khắp nơi, cũng có một số kiến thức về y thuật, cũng có biết chút ít kỹ năng luyện dược may nắm lấy được huân chương tam phẩm luyện dược sư. Nghe Mộ tổng binh nói Vân Chi tiểu thư và Xuân Nhi bị ám bệnh, chỉ bằng hãy đề tã hạ trị bệnh giúp tiểu thư.

Khó Lợi Tê vừa nói vừa huy động đầu khí hóa hệ ngưng tụ thành ngọn hỏa diễm nho nhỏ ở ngón tay, trong lòng vô cùng đắc ý.

Dùng cái danh tam phẩm luyện dược sư thì cũng đủ để hù dọa những người đến từ nơi thâm sơn cùng cốc một hồi. Đứng là với người khác thì vậy, đáng tiếc hắn gặp phải đám người quái thai, hành động của hắn giống như đang làm trò hề.

Sắc mặt Vân Vận tái đi. Với tính cách mạnh mẽ của nàng làm sao có thể để tên Khó Lợi Tê ở đâu nhảy ra chạm vào người mình.

Không nói tới việc Khó Lợi Tê có thực là tam phẩm luyện dược sư hay không. Dù hắn thực sự phải cũng không có tư cách xách giầy cho nàng chứ đừng nói tới chữa bệnh. Đến Cổ Hà thiên phú luyện đan khủng khiếp, ngoài ba mươi trở thành ngũ phẩm luyện dược sư. Hắn tốn thời gian dài theo đuổi Vân Vận mà còn bị nàng cự tuyệt.

Xuân Nhi thì có sợ hãi không nhẹ với đàn ông vội vàng rúc gần với Vân Vận.

Mà Cơ Huyền đương nhiên dùng ngón chân cũng đoán đoán được Khó Lợi Tê muốn làm gì, muốn lợi dụng Vân Vận.... không có cửa đâu. Cậu tiến lên nắm lấy cái móng giò của Khó Lợi Tê, ánh mắt vô cùng ngườm mọ:

- Thì ra Khó Lợi Tê thiếu gia lợi hại như vậy.... Không biết Khó Lợi Tê thiếu gia chỉ điểm cho ta một chút được không. Ta đã ở trình độ nhị phẩm luyện dược sư một thời gian rồi mà vẫn không thể đột phá được.

Lần nữa bị Cơ Huyền ngăn cản Khó Lợi Tê giận tới điên người, trợn mắt quay lại muốn dạy dỗ tên khốn ngăn cản việc tốt của mình. Nhưng nghe câu nói của Cơ Huyền thì hắn trợn tròn mắt đáng về không tin nổi lập bập nói:

- Người nói cái gì... người là nhị phẩm luyện dược sư. Không thể nào.

- Thật đó.... Ta có huân chương luyện dược công hội cấp đẳng hoàng.

Vô cùng phối hợp, Cơ Huyền đem cái huân chương luyện dược sư nhị phẩm từ thời điểm xa xưa nào đó ra.

Nhìn cái huân chương với hai hình hoa văn chói sáng được chìa ra trước mặt mình Khó Lợi Tê khóe môi giật giật. Hắn không nghĩ tới hai con bài thường dùng để lợi dụng các nữ tử xinh đẹp lại bị và mặt không thương tiếc trong hôm nay.

- Haiz, có phải ta thiên phú không cao không.... Vì không có khả năng bá sư nên ta tự mò mẫm tìm hiểu... Tồn hơn một năm trước mới lấy được cái huân chương nhị phẩm luyện dược sư. Đến giờ vẫn không thể tiến vào tam phẩm. Nếu có Khó Lợi Tê thiếu gia chỉ điểm đôi điều có lẽ ta sẽ có cơ may chăng.

Đáng về Cơ Huyền hiện tại vô cùng thất thã, trang giống hệt người nhà quê mới lên thành thị mà không biết lời cậu nói đủ tức chết người.

Khó Lợi Tê như rơi vào đường cụt, vô cùng khó xử. Hắn đương nhiên không phải luyện dược sư tam phẩm, đến luyện đan như nào hắn cũng không hề biết. Đây chỉ là cái lí do lừa người của hắn mà thôi. Nhưng hắn cũng biết, một luyện dược sư muốn thăng cấp còn khó hơn cả một võ giả đột phá cảnh giới. Vậy mà tiểu tử trước mặt hắn nói gì.... Tự mò thành tài.... Hơn một năm không thể đột phá cảnh thành tam phẩm.... Khó Lợi Tê muốn hung hăng phi nhổ Cơ Huyền.

Áp chế cảm xúc của mình Khó Lợi Tê làm ra vẻ thoải mái nói:

- Phương diện luyện đan kì thật vô cùng huyền ảo, người phải tự lĩnh ngộ.... À Vân Chi tiểu thư nếu thật sự cần tình duyên thì khi đến Vân thành hãy để ta sắp xếp cho... Các người cũng không cần lo lắng, gia chúng ta tuy ở đế đô là chủ yếu nhưng Vân thành sắp xếp cho vài người thì vẫn có thể.

- Làm thế sao được...

Vân Vận vốn im lặng ở bên cạnh nở nụ cười yếu ớt nói:

- Lần này bọn ta đã làm phiền mọi người quá rồi, nào dám phiền đến cả Khó Lợi Tê thiếu gia? Được cái vị chứa chấp là may mắn rồi, Khó Lợi Tê thiếu gia còn có ý định chỉ bảo tiểu đệ ta luyện đan nữa... Nếu còn đề ngại lo cho nơi ở nữa thì không thỏa đáng. Đến Vân thành bọn ta sẽ tự sắp xếp được.

Bị Vân Vận nhắc tới việc luyện đan Khó Lợi Tê khóe môi khẽ giật giật. Miễn cưỡng gật đầu khẽ lướt nhìn qua Cơ Huyền rồi nói:

- Tại hạ còn có việc phải làm, vậy không làm phiền Vân Huyền huynh đệ và Vân Chi tiểu thư nghỉ ngơi nữa... Gió đêm lạnh, sáng sớm mai còn phải vội lên đường, ba vị nghỉ sớm đi!

Nói rồi, Khố Lợi Tê cung tay chào rồi rời đi.

Mà xa xa, đám lính của Khố Lợi gia tộc nhìn thấy Khố Lợi Tê mặt xám xịt trở về thì hả hê. Bọn hắn chứng kiến thủ đoạn của Khố Lợi Tê quá nhiều rồi, lần nào cũng đắc thủ nhưng tới lần này đến tay còn chưa nắm được còn bị một tiểu tử nhà quê chọc tới mắt mặt. Cảm giác lúc này vô cùng hả hê.

Còn những người bảo vệ của Huyền Thiên thương đoàn thì đáng vẻ kinh bị ra mặt.

Nhìn bóng Khố Lợi Tê rời đi Cơ Huyền khẽ cười nhẹ nói:

- Khố Lợi Tê thiếu gia này tâm tư cũng đủ kín đáo... Nàng cũng nhận ra đúng không.

- Con cháu thế gia có ai mà đơn giản. Vừa rồi hắn đến gần, ít nhất đã dùng ba cách để thăm dò thực lực của chúng ta. Nhìn có vẻ như đến để chọc ghẹo mỹ nữ, nhưng thật ra lại là ngầm ngầm do thám thực lực, loại bỏ nguy cơ đe dọa từ phía chúng ta...

Vân Vận thấy Cơ Huyền muốn ngầm thử mình thì tròn mắt.

- Không... Theo ta thấy hắn chỉ là ẩn dấu tâm kế. Còn tính cách cẩn bá chắn chắn là bản tính.

Cuộc gặp mặt ngắn ngủi giữa ba người kết thúc, Cơ Huyền và Vân Vận cùng với Xuân Nhi đều tiến vào xe nghỉ ngơi.

.....

Một đêm yên tĩnh trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, cả đoàn người lại bận rộn, Cơ Huyền ra ngoài đi một vòng thì phát hiện, những đám lính vốn nhìn cậu với ánh mắt cảnh giác giờ trở nên bình thản, có lẽ là kết quả của cuộc thăm dò ngày hôm qua của Khố Lợi Tê.

- Tâm ý phòng bị giảm xuống thì tâm ý lại bạo lên. Xem ra tên Khố Lợi Tê kia chín thành là đánh chủ ý lên “tỷ tỷ” tiện nghi của ta rồi. Có nên một chương chụp chết hắn không nhỉ. ..

Nhìn tình hình xung quanh Cơ Huyền cũng hiểu đại khái, trong lòng suy tính.

- Haiz, nếu không phải vì giết hắn gây ra rắc rối không đáng có khiến mình không vào thành được thì đã một đòn đập chết hắn hết rồi khỏi phiền não.

Cuối cùng Cơ Huyền chỉ chậm rãi quay lại xe ngựa, cùng ngồi tu luyện với Vân Vận.

Rất nhanh, sau một tiếng hô, đội xe lục đục di chuyển, có lẽ vì sắp đến đích nên tốc độ của đoàn cũng nhanh hơn hôm qua nhiều. Cuối cùng khi mặt trời sắp lặn, một thành phố to lớn xuất hiện trong tầm mắt của đoàn người, có lẽ đây chính là Vân thành rồi.

Vân thành là tuy nằm ở tận xa phía Tây Nam đế quốc Lạc Nhạn. Nhưng do nằm ở vùng biên thủy phía Tây Nam, địa thế lại bằng phẳng, nên dù là một thành phố lớn nhưng lại giống như một căn cứ quân sự quan trọng hơn.

Mà buồn cười rằng dù nằm trên lãnh thổ của đế quốc Lạc Nhạn nhưng thực chất Vân thành lại dưới sự kiểm soát của Kim Nhạn tông. Nhưng nhưng đế quốc Lạc Nhạn dường như cũng rất coi trọng nơi đây, thường xuyên cho binh lính canh giữ.

Ngoài mặt thì hai thế lực này hòa hảo, nhưng nội tình đương nhiên không bình ổn tạo nào. Một đế quốc lớn như vậy, lẽ nào lại cho phép tồn tại một thế lực độc bá trong phạm vi thế lực của mình sao? Kim Nhạn tông lại chính là cố tình độc bá như vậy.

Cuối cùng đoàn xe cũng di chuyển tới nơi, rời đi vào công thành, sau khi Hàn Đan cùng thủ thành binh lính trao đổi nhưng không có dễ dàng lắm thì Mộ tổng binh xuất hiện, đưa cho bọn chúng lệnh bài. Nhìn thấy tám lệnh bài này thì bọn chúng biến sắc, vội vàng cung kính mở cửa cho đoàn xe vào.

Thì ra đây chính là chân chính tác dụng của Khố Lợi Tê.

Tiến vào trong Vân thành cảnh tượng có chút ngoài suy nghĩ của Cơ Huyền. Trên con đường đoàn xe đi, từ xa đã nghe thấy âm thanh náo nhiệt vọng lại. Thỉnh thoảng lại có người cười cười mừng phi trên đường, các dòng binh đeo trên lưng đủ loại vũ khí đi lại trên đường. Hai bên các hàng quán bày la liệt, dù là một sạp nhỏ cũng rất nhộn nhịp.

Những công trình kiến trúc san sát thật sự là hoa mỹ. Những ngôi nhà ở đây đa số có tạo hình đôi chút theo phong cách Tây Âu kiêu trước của cậu.

Những thương đội Huyền Thiên lại không đi những con đường lớn mà lại chậm rãi đi vào một con ngõ nhỏ rồi dừng lại. Sau một tiếng hô, mọi người lại bắt đầu bận rộn, rõ ràng là đã đến nơi rồi.

Cơ Huyền vén rèm lên nhìn ra ngoài thì thấy có lẽ đội xe đang ở trong một hậu viện khá lớn. Hàng hóa trên sẽ đang được chuyển vào trong sân, các người lính thì tản ra xung quanh đây cảnh giác.

Chỉ nhìn một cái là Cơ Huyền biết những hàng hóa kia chắc chắn là thứ đáng tiền, nhưng không biết rốt cuộc nó là thứ gì. Vốn có thể rời đi nhưng dù sao lần này cậu cũng đã nọan tình của đối phương vì thế cũng ngại không thể bỏ đi trong lúc này, đành đợi người ta xong việc đã vậy.

Cùng có suy nghĩ như vậy, Vân Vận lại nhắm mắt chờ đợi. Đến khi trời sắp tối thì tiếng huyền não xung quanh mới giảm hẳn, có lẽ việc đã xong.

Cơ Huyền đỡ Vân Vận và Xuân Nhi rồi đi ra với bộ dạng mệt mỏi.

Khi xuống khỏi xe thì thấy vị Hàn Đan ở bên ngoài chỉ huy nốt vấn đề còn lại. Nghe thấy tiếng động phía sau, Hàn Đan quay người lại cười:

- Ta còn tưởng Vân Huyền tiểu hữu và Vân Chi tiểu thư, Tiểu Xuân tiểu thư còn mệt, nằm nghỉ trong xe.

Cơ Huyền khẽ gật đầu:

- Đa tạ Hàn Đan tiền bối quan tâm, không biết nơi đây là...

Hàn Đan cười khách khí giải thích:

- Đây đã là một phường thị của Vân thành. Một vài khu nhà và con đường quanh đây đều là sản nghiệp của Huyền Thiên thương hội.

Lúc này tên Khố Lợi Tê lại lần nữa xuất hiện, bên người là Mộ tổng binh và mười tên hộ vệ. Hắn cười nói:

- Vân Chi tiểu thư và Xuân Nhi bị ám bệnh, cũng không tiện đi lại nhiều, chỉ bằng ở lại chỗ bọn ta mấy hôm. Dù mọi người đến Vân thành để làm gì, với trọng lượng tiếng nói của ta, ít nhiều cũng giúp đỡ được.

Khố Lợi Tê từ khi thăm dò xong thì đã triệt để coi Cơ Huyền ba người là đám nhà quê mới lên rồi. Hắn vô cùng thêm muốn nhan sắc của Vân Vận, thậm chí còn muốn đánh chủ ý lên Xuân Nhi. Có tỷ tỷ xinh đẹp như vậy thì Xuân Nhi cũng tuyệt đối không thể nào kém được. Nhưng suốt đường đi Xuân Nhi luôn trùm áo bào khiến hắn vô cùng tò mò.

Quả nhiên việc gì tới thì cũng sẽ tới.

Cơ Huyền thở dài nói:

- Ý tốt của Khố Lợi Tê thiếu gia bọn ta xin lĩnh, nhưng chúng ta không nên làm phiền mọi người nữa, sau này chắc còn cơ hội gặp mặt, giờ bọn ta nên từ biệt thôi.

Nói rồi Cơ Huyền đưa Vân Vận và Xuân Nhi đi qua mười mấy hộ vệ từ từ đi ra ngõ.

Khố Lợi Tê khẽ cười rồi vỗ tay. Chỉ nghe hai tiếng "bốp bốp" mười mấy hộ vệ lập tức xẹt qua chặn đường ba người Cơ Huyền. Ai cũng rút trường kiếm tra đây sát khí.

- Khố Lợi Tê thiếu gia đang định làm gì? Ngài nên biết đây là Huyền Thiên thương hội không thể để ngài làm càn.

Hàn Đan thấy hành động của Khố Lợi Tê thì vội vàng tiến tới, lên tiếng. Đám hộ vệ của Huyền Thiên thương hội cũng vội vàng buông bỏ đồ trong tay tiến tới.

- Lão Hàn, hãy bỏ đi. ... Tính khí của hắn nguoi cũng biết mà. Nguoi yên tâm ta sẽ đảm bảo cho hai người họ an toàn.

Mộ tổng binh lúc này cũng bày ra dáng vẻ bất đắc dĩ đứng ra ngăn cản Hàn Đan.

- Hừ, an toàn sao? Nữ tử nào rơi vào tay tiểu tử khốn kia mà trở mình được. Người là chúng ta đưa vào, ta phải có trách nhiệm với họ đến cùng. ... Huống hồ đây còn là địa bàn của Huyền Thiên chúng ta.

Hàn Đan đương nhiên không nghe Mộ tổng binh, đầu khí lam sắc thẩm thấu ra khỏi cơ thể đem nhiệt độ xung quanh đây kéo xuống thấp. Mộ tổng binh cũng không phải bình thường, đầu khí màu máu cũng từ từ bùng phát cường thế đối đầu với Hàn Đan.

Theo trạng thái hai người thì hộ vệ hai bên cũng vội vàng dương binh khí sẵn sàng đổ máu. Mà Khố Lợi Tê dường như không quan tâm lắm, ánh mắt như hồ đối nhìn Vân Vận và Xuân Nhi. Hắn nghĩ hôm nay chắc chắn đắc thủ.

- Hàn Đan tiền bối. Người không cần lo lắng việc này để chúng ta tự xử lí.

- Nguoi.

Nhìn tình trạng dương cung bạt kiếm hiện giờ Cơ Huyền bất đắc dĩ nhìn Vân Vận lần nữa cảm thấy được rắc rối của hồng nhan bên cạnh. Cậu nhìn Hàn Đan cảm kích nói:

- Tiền bối không cần lo lắng. Có điều ta muốn biết rằng nơi này có trận pháp hay mê cảnh gì ngăn cho người ngoài phát hiện được không.

- Nơi này có bố trí một chút cấm chế truy tìm, ngăn cản kẻ có ý đồ bất chính truy tung được. Thêm nơi này ở trong thành cũng tươi đối hẻo lánh, ít người qua lại.

Hàn Đan có vẻ không hiểu lắm nhưng vẫn trả lời Cơ Huyền.

Nhận được câu trả lời Cơ Huyền ánh mắt lạnh lẽo liếc tới Khố Lợi Tê giọng nói bình thản:

- Vốn tính diễn nốt vở kịch nhảm chán này, vốn tính lưu cho người một mạng. Hôm nay ta sẽ dạy người một bài học rằng trên thế giới này có rất nhiều người người không được đụng vào, cũng không được đặc tội... Mà học phí chính là mạng chó của người.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230: Vu oan giá họa

Khố Lợi Tê dường như nhận ra sự thay đổi của ánh mắt Cơ Huyền, nhưng hắn không nghĩ nhiều, hắn không tin ba kẻ được hắn cứu kia có thể gây ra sóng gió gì to lớn. Hắn nhìn về Vân Vận và Xuân Nhi ánh mắt vô cùng tham lam, hắn nói:

- Rất tốt, rất tốt! Vậy thì đừng trách bản Thiếu gia không khách khí! Động thủ! Chém chết tên kia cho lão tử, con đàn bà thì bắt sống! Đợi khi lão tử chơi chán thì các người đều có phần!

Điều kiện mà Khố Lợi Tê đưa ra rõ ràng là đã làm những hộ vệ kia rất động lòng, vừa dứt lời, mười mấy hộ vệ nhận lệnh, trường kiếm trong tay ánh lên sắc lạnh, đầu khí phừng phừng, lao tới tấn công.

Lưỡi kiếm từ bốn phía lao đến, Cơ Huyền không hề lùi lại mà tay phải khẽ đưa lên, chưa kịp động thủ thì sau lưng vài đợt phong nhận lướt qua Cơ Huyền chém lên thân thể mười tên hộ vệ kia.

- Phập.

Tiếng động nhỏ vang lên, trước khi đám người đó hiểu có việc gì xảy ra thì khải giáp trên thân bọn chúng đứt làm đôi rồi rơi xuống. Sau đó giữa người bọn chúng hiện lên một vết cắt thực sự rất mịn, đến vài tíc tắc sau thì vết chém mới hiện rõ ra.

Máu tươi lúc này mới ứa ra, hai nửa của bọn chúng giống như không còn nối với nhau, hai nửa bọn chúng cứ thế tách ra mà đổ xuống. Sau đó tiếng đổ rập liên tục vang lên. Mười kẻ tấn công lúc này thân thể bị bỏ làm hai nửa, bên trong nội tạng mơ hồ cũng chậm rãi rơi ra.

Cơ Huyền đương nhiên biết là ai ra tay. Vân Vận chỉ vung nhẹ cánh tay tản ra phong nhận đem mười tên hộ vệ chưa kịp phản kháng thì bị các đạo phong nhận chém trúng, khải giáp trên người bọn chúng như tờ giấy mỏng bị phong nhận dễ dàng cắt qua thân thể. Không khí tràn ngập tinh huyết.

Khố Lợi Tê lúc này như bị điểm huyết vậy không hề cử động gì. Trong phút chốc mà mười tên hộ vệ của mình bị cắt làm hai nửa một cách kì dị. Con số này khiến hắn tạm thời mất đi khả năng suy nghĩ.

Một tổng binh lúc này cũng nhận ra nguy hiểm từ hai người Cơ Huyền Vân Vận, lão chân dẫm mạnh xuống đất, thân hình to lớn như thiểm điện lao tới phía Khố Lợi Tê.

- Dừng lại.

Giọng nói của Cơ Huyền lạnh lùng vang lên, khí tức của cậu trong khoảng khắc bao trùm lấy nơi này. Uy áp của Cơ Huyền áp xuống, Một tổng binh vốn đang lao về phía Khố Lợi Tê lập tức như bị núi thái sơn áp lên lưng, Một tổng binh lập tức bị ép tới mức nằm dưới đất, đến một ngón tay cũng không thể cử động được. Cảm nhận được uy thế của Cơ Huyền phát ra lão chợt hiểu lần này họ chọc phải tổ kiến lửa rồi.

Một tổng binh điên cuồng vận chuyển đầu khí cố hết sức chống lại khí tức chèn ép mình. Lão tuy đặt một chân vào Đấu Vương, nhưng chung quy vẫn không phải Đấu Vương. Lão hẳn đã nhận ra được thực lực hiện tại của Cơ Huyền và Vân Vận, đồng thời mọi hoàn toàn hiểu rõ, chênh lệch giữa Đấu Linh và Đấu Vương không lồ tới mức nào.

Vô thượng uy thế từ Cơ Huyền dấy lên, trừ Vân Vận và Xuân Nhi, Hàn Đan thì mọi người tại trường cơ hồ không không chế được thân ảnh, quỳ sụp xuống không, trong đầu có chút ý niệm phản kháng.

Cơ Huyền thong thả tiến tới phía Khố Lợi Tê vẫn còn đang ngăn người kia chầm chọc:

- Khố Lợi Tê thiếu gia. Có ngại nhiên không.

Bị tiếng nói của Cơ Huyền đánh tỉnh, Khố Lợi Tê cảm nhận được uy áp đè lên thân thể của mình, hắn biết Cơ Huyền giả heo ăn thịt hổ trong lòng dâng lên sợ hãi. Nhưng miệng thì không chịu thua chút nào, lên tiếng đe dọa:

- Cứ cho là người lợi hại hơn nữa, nhưng người đừng quên người của ta vẫn còn đang gần nơi này, chỉ cần bản thiếu gia hô một tiếng là chúng sẽ đến bất cứ lúc nào!

- Vậy sao?

Sắc mặt Cơ Huyền lạnh lùng, bỗng nhiên bước lên một bước, khí tức khủng bố của cường giả Đấu Vương trực tiếp tuôn ra. Dưới khí tức khủng bố đó, đầu gối Khố Lợi Tê đột nhiên cong lại, xương cốt toàn thân hắn kêu lên canh cách, dường như phải chịu một áp lực quá lớn. Thân hình không tự chủ được quỳ xuống trước mặt Cơ Huyền.

Cười nhẹ một cái, Cơ Huyền tiếp tục hỏi:

- Khố Lợi Tê thiếu gia.... giờ ngươi đã hối hận chưa?

- Hối hận?... Từ điển của bản thiếu gia.... không có hai chữ đó! Tiểu tử!.... Trừ phi ngươi giết ta ngay..... bây giờ..... nếu không sau này ta sẽ nhất định sẽ khiến ngươi sống... không... bằng chết!

Từ cổ họng Khố Lợi Tê phát ra tiếng kêu la tắc nghẹn, rồi máu tươi bắn tung tóe. Trước nay hắn luôn tự đánh giá mình rất cao, những năm gần đây mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, rất ít khi gặp trắc trở, lúc này bị hạ nhục như vậy hắn đã giận dữ đến tột đỉnh.

Mộ tổng binh vốn đang chật vật với khí tức của Cơ Huyền nghe lời của Khố Lợi Tê trong lòng gần một tiếng ngu xuẩn. Hắn không biết tình hình hiện tại của mình là như nào sao.... Kể hắn đang đối đầu chính là Đấu Vương, cho dù trong cả Khố Lợi gia tộc cũng chỉ có hai Đấu Vương. Vậy mà hắn còn dám khiêu khích.

- Ngươi yên tâm, ta đã nói rồi hôm nay ngươi không còn mạng mà ra khỏi đây đâu..... Từ lúc ngươi dùng cái miệng thối kia phát ra lời ô ế với nữ nhân của ta thì từ cục ngươi đã định rồi.

Cơ Huyền đá một cước thật mạnh vào lồng ngực của Khố Lợi Tê, một cước của cậu đem Khố Lợi Tê lập tức bị bắn ra đâm sầm vào một bức tường máu tươi bắn ra tung tóe, bức tường bỗng vỡ vụn ra thành từng mảng..

Khố Lợi Tê lúc này vô cùng thảm thương, xương cốt toàn thân của hắn có lẽ vỡ đã nát hết, vẻ mặt rất dữ tợn, dường như hắn muốn cầu xin, nhưng với tính cách của hắn thì không thể nào lại mở mồm nói ra điều đó!

Trên tay Cơ Huyền không biết từ bao giờ ngưng tụ ra một ngọn hỏa diễm hoàng ngọc xinh đẹp.

Cảm nhận được uy lực không tầm thường của ngọn hỏa diễm kia Mộ tổng binh, đang bị uy áp kinh khủng của Cơ Huyền đè nén cũng miễn cưỡng lên tiếng:

- Xin thủ hạ lưu tình.

Cơ Huyền ánh mắt vô cảm nhìn tới Mộ tổng binh, giọng nói vô cùng khó hiểu nói:

- Tại sao ta phải hạ thủ lưu tình? Đây là do thiếu gia của các ngươi tự nạp mạng chẳng trách được ai!

- Hãy coi như trả lại chúng ta ân tình đưa các vị vào trong Vân thành được không... Đừng lấy mạng của hắn.

Nghe thấy câu nói của Mộ tổng binh Cơ Huyền không nhịn được nở nụ cười, nụ cười như khinh miệt Mộ tổng binh.

- Đầu tiên người tốt bụng muốn giúp chúng ta là Hàn Đan tiền bối, không phải các ngươi.... Các ngươi, một kẻ còn muốn hạ nhục chúng ta, dám còn lại thì thông đồng tấn công, hoặc giả mù không thấy. Nên nói xem tại sao ta phải tha cho các ngươi?

Sắc mặt Mộ tổng trở nên hơi chút khó coi, không thể đáp lại Cơ Huyền. Nhớ lại hành động vừa rồi của mình thậm chí hối hận, nhưng trên đời không có thuốc hối hận.

Mộ tổng binh trong lòng cười khổ:

- Nhìn nhầm rồi, nhìn nhầm rồi! Bọn họ trẻ tuổi như vậy, mà bình yên đi ra trong Dạ Mạc cốc như vậy mà không có chút thương tích, đáng lẽ phải đoán được không phải bình thường... Có thể ra được loại đấu khí này thì phải từ Đấu Vương trở lên mới..

- Phụt

Thấy Cơ Huyền muốn động thủ với Khố Lợi Tê, Mộ tổng binh liều mạng thúc dục đấu khí nên phun ngụm máu tươi. Nhưng lão mặc kệ có nội thương cũng phải ngăn được Cơ Huyền. Lão biết rõ vị thiếu gia này là người lão gia yêu quý nhất, sao có thể để hắn xảy ra chuyện trước mặt mình!

Trong thoáng Mộ tổng binh cảm nhận trong nội thể có biến hóa vi diệu, đấu khí đột nhiên trở nên căng đầy, cảm tri của lão đột nhiên nhận ra thứ trước kia mình không cảm nhận được. Mộ tổng binh vừa....

- Đột phá Đấu Vương sao!

Cơ Huyền đương nhiên cũng nhận ra dị trạng của Mộ tổng binh. Không nghĩ tới trong tình trạng này Mộ tổng binh lại đột phá được Đấu Vương. Dưới sự đè nén áp lực của Cơ Huyền và trạng thái liên tục áp súc năng lượng của Mộ tổng binh, với tích lũy khí ở Đấu Linh đỉnh phong nhiều năm, đây đúng là cơ

hội kiến lão đột phá.. Quả nhiên là may mắn.

Một tổng binh đột phá Đấu Vương, thì uy áp của Cơ Huyền trong thoáng chốc như mất đi tác dụng. Nắm lấy cơ hội đó lão vội vàng lao tới ngăn cản Cơ Huyền.

- Phanh!

Nhưng Một tổng binh còn chưa lao tới nơi thì một đạo lực sắc đấu khí đã hất lão ngã ra đất. Vân Vận ở phía đối diện thì thông thả thu hồi ngọc chỉ. Nàng không ra tay quá nặng, dù gì Một tổng binh cũng đã nói giúp ba người. Nếu không thì với thực lực Đấu Hoàng cường giả của mình, e là chiêu này của nàng khiến Một tổng binh chết rồi!

- Không! Xin đừng!

Một tổng binh hét lên mặc cho mình đang thò huyết vô số.

Nhưng Cơ Huyền dường như không nghe thấy gì, chỉ cười lạnh lùng, búng ngọn hỏa diễm trên tay vào thân thể của Khó Lợi Tê.

- A! Cầu xin nguoi... ..

Đau đớn khiến Khó Lợi Tê nước mắt chan hòa, co rút cầu xin. Một thoáng sau Khó Lợi Tê không còn thành hình người, sức đề oán hận cũng không còn nữa, cơ thể hân rũ rượi dưới đất, dường như đến ngón tay cũng không nhắc lên nổi nữa. Rồi đoạn tức mà chết.

Cơ Huyền cảm thấy nếu dị hỏa không dùng để luyện đan hay chiến đấu thì để tra tấn thì thuộc hàng đỉnh nhọn, không võ giả nào chịu nổi.

Đem Khó Lợi Tê giết đi, Cơ Huyền quay lạnh nhạt nhìn Một tổng binh và đám thuộc hạ còn lại.

Tuy đột phá Đấu Vương, nhưng trước ánh mắt của Cơ Huyền, Một tổng binh vẫn như cũ cảm thấy lạnh sống lưng. Khó Lợi Tê bị giết ngay trước mắt mình, nhưng lần này Một tổng binh không còn lao bừa lên nữa. Đột phá đến Đấu Vương rồi nhưng lão vẫn không thể nhìn thấu được thực lực của Cơ Huyền và Vân Vận, chứng tỏ bọn họ còn mạnh mẽ hơn lão nhiều.

Khó Lợi Tê bị giết, tuy hẳn về có lẽ sẽ bị trách phạt. Nhưng hiện tại lão đã tấn thăng Đấu Vương cảnh giới, trong gia tộc cũng là cường giả hàng đầu. Về đến gia tộc gia chủ có trách phạt cũng không quá nặng, vì thực lực hiện tại của lão có ích với bọn hắn. Nghĩ thông suốt Một tổng binh từ từ bình tĩnh lại.

Sự biến hóa đó bị Cơ Huyền nắm được, cậu thu hồi toàn bộ khí tức vào trong cơ thể, cười nói với Một tổng binh:

- Một tổng binh thiên phú tuyệt vời, đã tấn thăng vào Đấu Vương cảnh. Hiện tại ngài muốn trả thù cho Khó Lợi Tê thiếu gia thì là cơ hội tốt nhất đó. Nếu ngài bây giờ ra tay, ở đây tuyệt không ai là đối thủ của ngài.

Một tổng binh nhìn dáng vẻ mèo khóc chuột của Cơ Huyền tức tới nghiến răng, tin nguoi mới gặp quý. Đột phá Đấu Vương nhưng bị Vân Vận hất bay trong một đòn thì hiểu khoảng cách thực lực ra sao. Lão áp chế cảm xúc miễn cưỡng đứng cùng tay cười như khóc nói:

- Không dám không dám, Khó Lợi Tê tự làm tự chịu không thể trách ai được. Đám các nguoi nghe rõ chưa.

Bị Một tổng binh quát, cả đám người rồi rít gật đầu. Nói đùa, Một tổng binh còn bị hất bay như cầu, bọn chúng còn lên cũng là đám kiến cỏ tùy ý bị dẫm nát.

- Ta biết là ta giết mất thiếu gia của ngài khiến ngài khó ăn nói với gia tộc, nên ta nghĩ sẵn cho ngài một lí do rồi. ... Khó Lợi Tê thiếu gia khi đến Vân thành thì liền cùng huynh đệ tiến vào thanh lâu uống rượu ca múa, sau đó nhất kiến chung tình một nữ tử phong trần muốn chuộc thân cho nàng. Ai ngờ bị tranh đoạt, cuối cùng hai người động thủ với nhau vì tình nhân trong mộng. Khó Lợi Tê anh dũng vô song lập tức đánh bại được tên đó, nhưng trong một khoảnh khắc lơ đãng, Khó Lợi Tê thiếu gia bị tên đó tập kích vào chỗ yếu, không thể cứu được mà tử vong tại chỗ.

- Sau khi biết tin ngài phẫn nộ và đau lòng cho thiếu gia anh minh thần võ, thiên tài của gia tộc, trụ cột của nước nhà, tương lai tươi sáng không thể đo lường được lại ngã xuống nơi Vân thành này, trong phút chốc hai luồng cảm xúc mãnh liệt đó đã giúp ngài đột phá Đấu Vương. Cuối cùng ngài tiến tới gia tộc kẻ đó, đem bọn chúng diệt sạch trả thù cho Khó Lợi Tê thiếu gia.....

Cơ Huyền cười cười, chấp tay từng bước tiến tới Một tổng binh, giọng vẫn nói tiếp:

- Lý do này, ngài có hài lòng không?

- Nhưng... .. “tên hung thủ” đó thuộc gia tộc nào.

- Hắc, là ta suy nghĩ không chu toàn rồi. Vậy thì đệ nhất thiếu gia của Vạn gia Vân thành thế nào? Ổn đúng không.

Một tổng binh nhìn con mắt giảo hoạt của Cơ Huyền thì thở dài, lão hỏi ra câu Cơ Huyền muốn lão hỏi. Cái hổ này lão phải nhảy chồm rồi. Một tổng binh nhìn về đám lính giọng nói lạnh lạnh:

- Các nguoi có nhớ vì sao mà Khó Lợi Tê thiếu gia chết không!

- Là bị Vạn Thành, con trai cả của Vạn gia mưu sát.

Đám lính nào dám chậm trễ, đồng thanh gầm lên.

- Mồ tổng binh yên tâm Khố Lợi Tê thiếu gia với ta gặp nhau gần gũi nhưng thân như huynh đệ ruột thịt, tài hoa của thiếu gia khiến ta ngưỡng mộ không thôi. Thiếu gia lại ơn với ta, cứu mạng chúng ta lúc họa nạn.

Cơ Huyền nét mặt đầy đau thương nói:

- Nay thiếu gia bị kẻ gian hãm hại đến mất mạng, lòng ta đau như cắt, thương tiếc vô cùng. Ta nguyện ý góp một phần sức nhỏ để trả thù cho Khố Lợi Tê thiếu gia. Việc của Vạn gia ngài cứ giao cho ta, ngài chỉ cần về báo cáo lại kết quả là được rồi, coi như ơn báo đáp.

Chứng kiến Cơ Huyền thân đầy chính khí, vẻ mặt đau đớn tiếc thương như chính hấn mất đi người huynh đệ thân thiết vậy. Khác hẳn với dáng vẻ lạnh lùng, sử dụng ngọn hỏa diễm kì lạ kia tra tấn Khố Lợi Tê tới thân thể biến dạng vừa nãy. Người khác nhìn vào dáng vẻ này có lẽ sẽ tin sái cổ.

Vân Vạn đã quen với việc Cơ Huyền trở mặt nhanh hơn lật sách rồi nên khá bình thản. Ngược lại là Xuân Nhi thì tròn mắt há mồm kinh ngạc, khi thấy dáng vẻ đau lòng của cậu Xuân Nhi chỉ muốn cười lớn.

- Vậy... thì... Đa tạ tiểu huynh đệ trước.

Mồ tổng binh mặt đỏ bừng như nuốt trái khổ qua nhưng vẫn phải cung tay đa tạ Cơ Huyền. Lão cùng toàn binh xám xịt rồi đi. Trước khi rời đi còn bị Cơ Huyền cảnh cáo:

- Nếu cái chết của Khố Lợi Tê thiếu gia bị người nào ác tâm truyền đạt sai thì Cơ Huyền ta sức nhỏ cũng sẽ khiến bọn chúng sống không bằng chết....

Tiếng nói của Cơ Huyền vang lên, đám người Khố Lợi gia tộc đột nhiên cảm thấy như có ngọn hỏa diễm thiêu đốt lục phủ ngũ tạng. Đâu khí trong người không thể dập tắt được. Cảm giác đau đớn chỉ là thoáng qua rồi biến mất. Nhưng đám Khố Lợi gia tộc hiểu đây là lời cảnh cáo, lúc này họ chỉ nghĩ tới “cấm chế”, không biết từ lúc nào họ bị hạ cấm chế. Nếu không làm theo lời cậu, thì họ sẽ phải lột da cho Khố Lợi Tê.

Không ai dám nhiều lời trong lòng thâm hiểu vội vã tháo chạy.

Đạt được kết quả mong muốn, Cơ Huyền không để ý tới bọn chúng nữa. Cậu hướng tới Hàn Đan nói:

- Đa tạ Hàn Đan trưởng lão chiếu cố. Bọn tại hạ hiện tại có việc rồi đi...

- Thiếu hiệp yên tâm, lão hủ già rồi cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy.

Hàn Đan là người thông minh không cần Cơ Huyền nói lời còn lại liền cười khà khà, lắc đầu than thở đáng vẻ không biết gì.

- Vân Huyền thiếu hiệp nếu khi nào có rảnh tới để đồ hãy tới Huyền Thiên đấu giá hội, lão hủ sẽ tận lực tiếp đón.

- Có cơ hội ta sẽ tới bái kiến Hàn tiền bối. ... Vậy thì bọn tại hạ xin cáo từ Hàn tiền bối tại đây.

Cung tay từ biệt Hàn Đan, Cơ Huyền và Vân Vạn đưa Xuân Nhi rời khỏi nơi này.

.....

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Hồng y nữ tử

Nhìn bóng lưng Cơ Huyền khuất khỏi ngõ hẻm này Hàn Đan trầm ngâm một hồi như đang suy nghĩ gì đó. Phía sau lão một nhóm hắc ảnh quỷ mị từ bước ra bóng tối, đám người này đều đeo trên mình một cái mặt nạ nửa khóc nửa cười kì dị vô cùng. Ánh mắt cùng hướng về phía Cơ Huyền rồi đi, thì thảo nói với Hàn Đan:

- Hàn tổng quản, chúng ta có cần theo dõi ba người kia không?

- Theo dõi? Với loại cao thủ như thế các ngươi định theo dõi kiểu gì? Đến Mộ lão quỷ kia đột phá Đấu Vương cảnh giới nhưng còn không tiếp nổi một chiêu của người ta. Dù các ngươi có công pháp ẩn tức đặc biệt chuyên theo dõi, nhưng trước mặt cường giả chân chính cũng chỉ là nọp mạng mà thôi.

Ánh mắt Hàn Đan khẽ nheo lại, tuy vừa rồi uy áp Cơ Huyền phủ xuống không có chạm tới lão. Nhưng Hàn Đan vẫn mơ hồ cảm nhận được chút ít:

- Người thanh niên kia là Đẩu Vương cao thủ, hơn nữa linh hồn lực lượng vô cùng mạnh mẽ. Còn nữ tử gọi Vân Chi kia nếu lão phu không nhầm chính là Đẩu Hoàng cường giả. Khổ Lợi Tê lần này đúng là tìm chết.... Vừa hay giải quyết một vấn đề cho hội trưởng.

Hàn Đan vừa nói vừa cười, khoát khoát tay với đám hắc y nhân. Khổ Lợi Tê cậy thế lực của gia tộc cả ngày dây dưa khiến hội trưởng vô cùng khó chịu, vì Huyền Thiên thương hội căn cơ tại Lạc Nhạn quốc chưa vững nên ngài ấy phải nhẫn nhịn. Vốn lần này đi xa Hàn Đan định nhân cơ hội đem Khổ Lợi Tê diệt sát, có điều bọn hắc y nhân chưa kịp ra tay thì bị người ta giết chết.

Đám hắc y nhân nhận được lệnh liền lần nữa chui vào trong bóng tối mà biến mất giống như bọn họ chưa từng xuất hiện tại đây.

Còn đám người còn lại của thương đội thì vẫn chưa phục hồi được sợ hãi do Cơ Huyền gây ra, thêm cả lời của Hàn Đan vừa nãy. Đẩu Hoàng cường giả với chúng dường như là đối tượng mà chúng chỉ có thể ngưỡng mộ, vậy mà tên Khổ Lợi Tê kia lại muốn đánh chủ ý lên ngài ta. Đúng là không biết chết là thế nào...

Lúc này Hàn Đan quay lại phản phó với một tên mặc đồng phục thương đội đang ngơ ngác:

- Các ngươi phân phó xuống dưới đem tin đồn Khổ Lợi Tê thiếu gia cùng Vạn gia công tử tranh nhau nữ tử thanh lâu lan truyền tin tức đi. Tận lực đem câu truyện này diễn thành càng thật càng tốt. Nhân chứng, vật chứng phải kín kẽ không lộ sơ hở. Hiểu chưa.

- Rõ!

Kẻ này nhận mệnh lệnh vội vã rời đi.

- Người thanh niên này tâm kế cũng đủ kín kẽ. Tiếc rằng hội trưởng đã định tình với kẻ khác, nếu không người này cũng là một lựa chọn tốt.

.....

Màn đêm buông xuống trên con phố phồn hoa, thế nhưng mọi thứ xung quanh không vì bóng tối bao trùm mà thay đổi. Đèn thủy tinh sáng trưng ở góc phố, dưới ánh sáng ấm áp ấy, khắp nơi vẫn nghe thấy tiếng người nói ồn ào.

Thả bước đi một hồi Vân Vận nói:

- Lời vừa nãy người nói không chỉ nói với đám người của Khổ Lợi Tê gia tộc. mà còn cả thương đội Huyền Thiên, đúng chứ.

- Vân Vận à. Nữ tử nhiều khi phải giả ngu mới đáng yêu.

Cơ Huyền đề hai tay sau đầu dáng vẻ lười biếng thờ dãi.

Xuân Nhi bên cạnh có chút mơ hồ, không hiểu ý tứ của hai người. Vân Vận nhìn được dáng vẻ mơ hồ của nàng liền giải thích:

- Hừ, cái cơ của tiểu ăn mày của muội nghe thì tưởng chừng như kín kẽ nhưng thật ra đầy lỗ hổng. Mà vừa vặn các lỗ hổng đó vừa vặn Huyền Thiên thương hội có thể lấp lại được. Còn đám Mộ tổng binh kia thì sẽ tận lực phối hợp với Huyền Thiên thương hội. Dù sao, nếu việc này vỡ lở ra thì Mộ tổng binh vẫn sẽ bị trách phạt, mà Huyền Thiên thương hội khó tránh khỏi liên quan.

- Nhưng Vạn gia sẽ để yên việc này sao?

- Nha đầu ngu, Vạn Miêu và con trai hắc đấng sát đầu mề trán tìm ra muội và tàn đồ nào có thời gian mà quan tâm tới mấy cái tin đồn kia. Trước khi chúng nhận ra cái tin đồn đó thì chúng ta đã..... hắc hắc.

Xuân Nhi nhìn dáng vẻ đen tối của Cơ Huyền thì trợn mắt há mồm, hóa ra chỉ có câu nói đó mà phải suy tính nhiều điều như vậy, hệ lụy nhiều như vậy.

Ba người lại đi trên phố một lúc nữa, tuy ánh nắng hoàng hôn đang dần tối đi, thế nhưng dung nhan của Vân Vận vẫn khiến không biết bao nhiêu cặp mắt của mọi người hoa lên mỗi khi nàng bước tới. Nếu như không phải lúc này Vân Vận toát ra một luồng khí tức âm lạnh, có lẽ đã rất nhiều người chạy đến đùa bỡn nàng.

Lại đi tiếp vài bước, Cơ Huyền chỉ có thể thờ dãi một tiếng, nói:

- Ta nói này, ta biết nàng rất xinh đẹp, thế nhưng nàng có thể cải trang đi một chút, ta có thể tránh được rất nhiều phiền phức.

- Làm sao? Ngươi không thích dáng vẻ này của ta sao?

Vân Vận thản nhiên cười, khiến những người qua đường xung quanh nhìn thấy không nhịn được phải nuốt nước bọt.

Bị nhìn chăm chăm thế Cơ Huyền thấy không thoải mái cho lắm, dù chủ yếu ánh mắt họ hướng tới Vân Vận.

Không còn cách nào Cơ Huyền chọn đại một cái khách điểm nói:

- Mấy ngày nay, chúng ta đều mệt lắm rồi, chi bằng tìm một lữ điểm nghỉ ngơi trước đi. Về phần Vạn gia đợi nghỉ ngơi xong rồi đi cũng không muộn, Vạn Miêu sẽ không làm gì có hại đến tính mạng của hai người đó trước khi có được tàn đồ đâu. Mà đám sứ giả của Kim Nhạn tông có lẽ khoảng vài ngày

sau mới đến đây, chúng ta chỉ cần làm xong chuyện trong thời gian này là được...

- Được rồi, chuyện đó ngày mai hãy nói, chúng ta tìm một nơi nghỉ ngơi trước đi đã.

Vân Vân gật đầu tán đồng.

Nàng đoán Cơ Huyền muốn tìm cho Xuân Nhi chỗ nghỉ ngơi, còn việc của Vân gia thì sẽ chỉ có hai người họ hành động. Dù sao Vân gia tuy không có gì đáng sợ nhưng nếu kinh động tới nhiều người thì khá phiền phức. Nhất là trong tình trạng toàn Vân thành cảnh giác tăng cao nhằm đón sứ thần của Kim Nhạn tông.

Khách điểm này vô cùng thanh u. Cách trang trí bên trong vừa xa hoa lại tao nhã, tuy chỉ cách một cánh cửa, thế nhưng trong nơi này dường như lại yên tĩnh hơn những con phố ồn ào ngoài kia rất nhiều.

Có điều giống với bên ngoài chính là khi Vân Vân bước vào thì khiến những người xung quanh nhìn thấy không nhận được phải nuốt nước bọt.

Cơ Huyền có chút bất đắc dĩ, biết vậy bảo nàng ấy mặc tấm bào che đi dung nhan.

Cơ Huyền cũng chỉ còn cách mặc kệ, cậu đưa mắt nhìn vào đại sảnh của lầu quán, sau đó bất giác nhíu mày. Bên trong đại sảnh cơ hồ đã đầy người, hơn nữa khí tức trên người họ đều có chút mạnh mẽ. Đại khái cũng đoán được đa phần đều đến đây vì sứ thần của Kim Nhạn tông, có lẽ đều là những nhân vật có mặt mũi từ các thành trì khác nhau của Lạc Nhạn đế quốc.

Cơ Huyền ngậm truyền âm cho Vân Vân:

- Xem ra Kim Nhạn tông ở Lạc Nhạn đế quốc thực có khí thế ngà. Hai sứ thần mà khiến cho đám người này không quản xa xôi lặn lội tới đây mong có cơ hội lấy lòng. So ra Vân Lam tông của nàng có chút kém tốn rồi, uy vọng không bằng người ta.

- Còn ở đây nói quàng nói xiên. Nghĩ xem mục đích của người, lúc này mà xảy ra chuyện gì, e rằng cũng không tốt.

Bị Vân Vân mắng Cơ Huyền cũng cười hi hi, rồi tiến đến quầy thị ý đám thị nữ sắp xếp cho mình hai gian phòng.

Mấy thị nữ xinh đẹp đứng sau quầy đưa mắt nhìn nhau, một người trong số đó ngượng ngùng khẽ tiếng nói:

- Xin lỗi các vị, hiện tại chỉ còn có một gian phòng trung cấp, giường đôi. Nếu hai vị không hài lòng thì chỉ có thể đi tìm nơi khác xem thử thôi.

- Được rồi, phòng này chúng tôi...

- Chờ đã, phòng cuối cùng đó không được cho bọn chúng.

Thị nữ vẻ mặt đầy đặn sừng sốt, trước cửa lớn đám người đang cách không xa.

Đám người này tuổi tác không lớn, có cả nam lẫn nữ, thế nhưng người đi đầu lại là một hồng y thiếu nữ có dung nhan tú lệ. Hồng y thiếu nữ cả thân người như bốc lửa, lúc này đang mặc một bì giáp hồng sắc trên người. Những bộ vị quan trọng nhất đều được bảo vệ kín kẽ, thế nhưng một số chỗ lại cố ý lộ ra làn da mịn màng. Đặc biệt là vòng eo yếu điệu lồ lộ ra bên ngoài của nàng và cả đôi chân ngọc thon dài khiến người khác bị lôi cuốn.

Lúc này, không biết bao nhiêu người trong đại sảnh đã chìa mắt vào vòng eo và đôi chân của nàng thấp thoáng còn nghe thấy tiếng nuốt nước bọt.

Cơ Huyền nói với hồng y nữ tử:

- Theo đạo lý, chúng ta đến trước thì gian phòng này là của chúng ta.

- Ta không cần biết, gian phòng còn lại này nhất định là của ta. Đừng nói là nơi này, toàn bộ khách điểm của Vân thành không nơi nào cho các người thuê đâu. Biết điều thì cút khỏi Vân thành đi.

Hồng y thiếu nữ vô cùng kiêu ngạo nói. Ánh mắt nhìn tới Vân Vân hiện lên tia ghen ghét nồng đậm.

Hồng y nữ tử liếc nhìn bộ quần áo đơn sơ của Vân Vân thì chần chẫn ngay Vân Vân là một kẻ nhà quê không bối cảnh, thêm khí tức trên người nàng ấy hiện tại chỉ có trình độ Đại Đấu sư.

Chính vì vậy hồng y thiếu nữ vô cùng ghen tị, dựa vào đâu một kẻ nhà quê lại có được ngũ quan xinh đẹp đến như vậy, khí thế nàng ta tỏa ra so với nàng càng cao quý như vậy tự như thần nữ.

So với Vân Vân khí tức thanh cao như tiên tử thì hồng y thiếu nữ đáng về xinh đẹp này thì có sự thua kém hơn.

Nhiều may, Vân Vân không thích ánh mắt của hồng y thiếu nữ, ánh mắt lạnh xuống nói:

- Vậy là cố ý gây sự với chúng ta rồi.

- Ta cố ý gây sự đó, có giỏi thì lại đây mà cắn ta này. Nếu không thì trong mười hơi thở liền biến cho khuất mắt ta, nếu không tự chịu trách nhiệm.

Nhìn hồng y thiếu nữ này Xuân Nhi bỗng trở nên run bần bật, nàng kéo tay Vân Vân ánh mắt hiện lên sự sợ hãi lắc đầu.

Vân Vân nhận thấy sự khác thường của Xuân Nhi nắm chặt tay nàng, trấn an. Nhẹ giọng hỏi:

- Xuân Nhi, đừng sợ, có việc gì nói cho ta?

Xuân Nhi mặt trắng bệch không còn hột máu lấp bắp nói:

- Nàng ta... nàng ta... là người của Kim Nhạn tông... cháu gái của chương lão có địa vị tương đối cao... tính cách vô cùng độc ác... Chúng ta không nên gây sự với nàng ta, chúng ta nên rời đi.

Trong suy nghĩ của Xuân Nhi tuy Cơ Huyền và Vân Vân lợi hại nhưng không thể địch nổi những kẻ thuộc thế lực lớn kia. Hơn nữa trước đó khi nàng còn ở Vạn gia đã từng chứng kiến thiếu nữ kia hung hăng tới mức nào, nha hoàn bị nàng tra tấn tới chết cũng thê thảm.

Nếu không phải vì thêm muốn bảo vệ của phu nhân và tiểu thư thì chắc họ sẽ phải nằm lại đó rồi.

Tiếng của Xuân Nhi nó không tính là quá nhỏ nên chỉ cần thực lực có cao một chút là có thể nghe thấy được. Chỉ là điều này ai trong đại sảnh của biết.

Mà hồng y thiếu nữ đương nhiên cũng nghe thấy, nàng ta càng đáng về đặc ý nhìn Vân Vân. Xinh đẹp hơn nàng thì có tác dụng gì, chỉ là một đám nhà quê mà thôi, những kẻ này nàng muốn đối xử với bọn chúng ra sao thì thế đó, đừng nói là sĩ nhục đám Cơ Huyền dù là giết chết họ cũng không ai dám nói gì. Trong thế giới này không ai vì một nữ tử xinh đẹp mà khiêu khích với thế lực sau lưng nàng cả.

Đám người trong nơi này cũng nghĩ vậy, nhìn Vân Vân xinh đẹp động lòng người như vậy trong lòng thầm tiếc nuối. Nhưng không một ai đứng ra giúp đỡ bọn Cơ Huyền. Kim Nhạn tông ở Lạc Nhạn quốc là con quái vật không lồ, không ai có can đảm chọc tới nó.

Người của Kim Nhạn tông! Cơ Huyền ánh mắt lạnh xuống liếc tới hồng y thiếu nữ. Từ thái độ sợ hãi hiện này của Xuân Nhi, chắc chắn khi bị giam lỏng thì Xuân Nhi đã bị nàng ta hành hạ thê thảm. Nghĩ đến đây Cơ Huyền nở nụ cười lạnh:

- Kim Nhạn tông là đệ nhất tông môn của Lạc Nhạn quốc, uy danh lừng lẫy đúng là khiến nhiều kẻ sợ hãi... Có điều người nên biết không phải ai cũng bị cái danh Kim Nhạn tông đó đe dọa. Dưới gầm trời này Kim Nhạn tông chưa phải độc bá.

Về mặt của trong sảnh đánh lại, bối cảnh sau lưng hồng y nữ tử này vô cùng vững chãi, trước giờ không có ai dám đến đây gây chuyện với nàng ta. Còn nói xấu Kim Nhạn tông, sợ chạy khắp cả đế quốc này cũng không có ai dám nói lớn như Cơ Huyền.

Mà hồng y nữ tử nghe xong cũng tức giận tới run người. Phải biết rằng kẻ cả trong Kim Nhạn tông nàng cũng là kiều nữ được sủng ái lên tận trời, chỉ có nàng nhục mạ kẻ khác còn bọn chúng cũng chỉ có thể vui vẻ mà đón nhận.

Với bối cảnh của nàng, có người nào đứng trước mặt nàng mà không khom lưng hạ gối? Cho dù là những công tử thế gia đến từ đế đô, người nào cũng nho nhã lễ độ.

Vậy mà thái độ và giọng điệu khinh thường này của Cơ Huyền, khiến trong lòng nàng tuôn trào lửa giận!

- Tạp chủng... Tìm chết.

Hồng y thiếu nữ khòe mắt giận giật, cổ tay phải vụt vung lên, chiếc roi trong tay đã giống như một con độc xà phóng bỏ vào Cơ Huyền. Đầu khí hóa hồng sắc trên trường tiên chọt sôi trào, hiển nhiên hồng y thiếu nữ này đã thật sự động nộ.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Xung đột

Chiếc roi xé gió lao thẳng tới Cơ Huyền, dù Đại Đấu sư đỉnh phong nghênh tiếp cũng sẽ bị trọng thương. Nhưng Cơ Huyền vẫn bất động không có ý định tránh né.

Đám người trong sảnh thấy Cơ Huyền bất động thầm nghĩ là cậu bị dọa sợ, dù sao hồng y thiếu nữ này cũng có thực lực Đấu Linh tứ tinh, so với Đại Đấu sư thì trực tiếp nghiền ép, hoảng sợ là điều hiển nhiên.

Thế nhưng đúng lúc chiếc roi đánh sắp đánh lên thân thể của cậu, thì đầu khí một đợt đầu khí màu đen trên người Cơ Huyền vụt lóe, đã ngưng thành một đạo tiêm thứ mỏng trong tay. Búng nhẹ ngón tay đạo tiêm thứ đánh mạnh vào chiếc roi trong tay của hồng y nữ tử.

Đầu khí mỏng manh ấy vừa quét tới chạm vào chiếc roi, phát ra một âm thanh cổ quái, sau đó đầu khí hóa hồng sắc đã yếu ớt tới dị thường, lập tức bị

hắc khí đánh nát. Đầu khí hắc sắc men theo trường tiên lao về phía hồng y thiếu nữ.

Hồng y thiếu nữ nhìn hắc như thiểm điện xông tới kia mặt trắng không còn hột máu. Nếu bị đánh trúng chiều này, e rằng nàng ta chết chắc.

Đúng lúc hồng y thiếu nữ đang sững sờ, bỗng có một thân hình bay ra từ phía trên nàng một chưởng vỗ vào cổ tay nàng. Nàng thét lên một tiếng, chiếc roi đã tuột khỏi tay.

Chiếc roi mất đi người cầm như thì mắt kiểm soát, bắn tới một vị trí pho tượng tinh xảo, nó như độc xà quấn chặt lấy pho tượng. sau đó một chuỗi âm thanh bị bộp vang lên, trong chớp mắt, trường tiên đứt thành từng mảnh nhỏ. Ngay cả pho tượng cũng bị đánh tan nát, roi rụng xuống đất.

- Thì ra có người trợ giúp, vậy xem có thể cứu được mấy lần.

Vừa nói thân hình Cơ Huyền khẽ động, trong không khí mơ hồ vang lên tiếng sấm. Mà Cơ Huyền vốn đang ở trước mặt đã biến mất, thoát một cái cạm bẫy áp sát tới hồng y thiếu nữ. Tay phải ngưng tụ thành một đạo hắc sắc quỷ dị, hắc thủ đoạt mệnh toát ra một khí tức vô cùng âm lãnh! Cánh tay bao phủ màu đen giống một thanh kiếm, chém xuống.

- Vị các hạ đây, xin thủ hạ lưu tình.

Trung niên nam tử bất ngờ xuất hiện trước mặt hồng y thiếu nữ sắc mặt khẽ biến đổi, sau chốc lát thân hình khẽ dịch chuyển, chắn ở phía trước nàng ta. Đầu khí như hùng hồn phóng ra khỏi thân thể, cấp tốc ngưng tụ thành màng chắn kiên cố.

Hữu chưởng của Cơ Huyền đã chém vào vòng đầu khí màu lam nhạt trước mặt, sau đó trong ánh mắt kinh hãi ngỡ vực của vô số người xung quanh, trên vòng đầu khí đã xuất hiện chỉ chút vết nứt, sau đó...

Vỡ vụn...

Trung niên nam tử rung mình, vội vàng nâng tay nghênh đón thủ chưởng của Cơ Huyền.

- Phụt!

Chưởng của Cơ Huyền giống như thiểm điện cùng va chạm với chưởng của trung niên nam tử. Sau đó lòng bàn tay khẽ co lại, đầu khí ẩn chứa bên trong trào xối xả giống như nước thủy triều.

- Âm!

Trung niên nam tử thất thủ thân hình liên tục bị đẩy lùi đến gần cửa mới miễn cưỡng đứng chỉ. Thủ chưởng hần buông thông khẽ run rẩy đầu xuống tay áo.

- Ô, không tệ lắm. Xem ra ngươi có thực lực cấp Đấu Vương, nếu không chắc không tiếp nổi một chưởng kia đâu.

- Khục khục...

Trước giọng điệu tán thưởng của Cơ Huyền trung niên nam nhân ho khan một hồi, thế nhưng vẫn ôm quyền chấp tay nói:

- Vị các hạ đây, tiểu thư nhà ta tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, vừa rồi ra tay lỗ mãng, mong người đừng để ý. Xin hãy nên mặt Thương Minh trưởng lão của Kim Nhận tông... Chuyện này mỗi người lùi một bước có thể bỏ qua cho nhau...

Đấu Vương? Đám người trong sảnh hoảng sợ, họ hoảng sợ không phải vì có sự xuất hiện của Đấu Vương. Mà vì Cơ Huyền có thể thông dong đánh bật Đấu Vương cường giả, nghĩa là gì? Thực lực của cậu còn mạnh mẽ hơn Đấu Vương.

Dáng vẻ của cậu chỉ lớn hơn hồng y thiếu nữ mà thực lực còn lại biến thái như vậy. Nên nhớ thiếu nữ kia là cháu gái cưng của một trong các trưởng lão có quyền lực cao của Kim Nhận tông, từ nhỏ tới lớn sử dụng toàn những món đồ tốt nhất mới làm nàng ở tuổi này mà đột phá Đấu Linh.

Cả đám người thăm phỏng đoán. Nếu Cơ Huyền là thế tử nào đó của thế lực lớn ra ngoài lịch luyện nên cải trang như này để trải nghiệm. Hoặc cậu tự mình đạt được thực lực này. Vô luận là cái nào thì họ biết người thanh niên tướng mạo bình bình này không phải người mà bọn họ có thể chọc vào.

Mà trung niên nam tử kia cũng nhận ra điều này nên mới khách khí xuống nước với cậu. Hoặc ít nhất là lúc này.

Cơ Huyền với dáng vẻ bất cần đời nhìn trung niên nam tử và hồng y thiếu nữ nói:

- Thương Minh trưởng lão? Chưa từng nghe qua... Muốn lấy Kim Nhận tông ra đe dọa ta sao? Ngươi cảm thấy ta sẽ sợ? Ta nói rồi Kim Nhận tông không phải độc bá, dưới gầm trời này có nhiều kẻ các ngươi chọc không có nổi.

Sắc mặt của người trung niên khẽ nhăn nhúm lại, sau chốc lát lại cười giả là nói:

- Không biết các hạ muốn thế nào?

- Rất đơn giản.... Để lại cánh tay là được rồi.

Lúc này giọng nói trong treo pha chút lạnh lùng vang lên, đám người vội vàng quay lại nhìn. Hóa ra là Vân Vận lên tiếng, mà trong tay nàng không biết từ bao giờ xuất hiện một thanh trường kiếm với hoa văn kì quái.

Lời vừa dứt, trường kiếm nhẹ vung lên một đường vòng cung, một đạo phong quang lóe sáng lao đi với tốc độ cực nhanh.

- Xoẹt.

Không khí trong đại sảnh ngay lập tức trở nên bất thường. Đến khi hồng y thiếu nữ vang lên tiếng kêu thất thanh, nàng ta chỉ vào tay của trung niên sợ hãi:

- Aa... Tay của ngươi....

Lúc này bọn họ mới nhìn tới tay của người trung niên, không biết từ lúc nào đã đứt lìa, máu tươi chảy xuống sàn từng giọt, từng giọt. Vậy mà đến bản thân trung niên nhận tới tận bây giờ mới cảm nhận được đau đớn. Hắn ôm vết thương nén đau không kêu thành tiếng, ánh mắt hoảng sợ nhìn về Vân Vận:

- Đau... Hoàng!

Nghĩ vậy thân thể hắn mạnh mẽ run lên, thần sắc hoảng sợ bao trùm khuôn mặt, bàn tay còn lại khấn trương nắm lấy hồng y thiếu nữ, xoay người lao ra khỏi đại sảnh, đầu khí chỉ dừng ngưng tụ lao đi.... giống như chạy trời chết.... trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Hóa ra nàng ta cũng ẩn dấu thực lực, thần không biết quỷ không hay đem cánh tay một Đẩu Vương đoạn đi là thủ đoạn không tầm thường, bây giờ mới nghĩ đến Vân Vận xinh đẹp với khí tức cao quý bên cạnh Cơ Huyền sao có thể là nữ tử tầm thường được. Họ không dám nhìn thẳng tới ba người Cơ Huyền sợ sẽ bị một chiêu chụp chết, trong lòng cũng thầm kêu khổ. Ngày hôm nay lại gặp toàn kẻ giả heo ăn thịt hổ.

Nhìn hai người kia chạy chối chết Cơ Huyền mặt không biểu cảm, Cơ Huyền không truy đuổi bọn chúng mà quay lại nhìn thị nữ vẫn đang sững sờ nói:

- E hèm, bây giờ chúng tôi lấy phòng được chưa?

Thị nữ vốn đang xử sốt bây giờ mới tỉnh táo lại, nàng gật đầu rối rít, vội vàng tìm thẻ phòng và khóa phòng rồi đưa bọn Cơ Huyền lên trên lầu hai.

Nàng ta cúi gầm đầu như muốn cắm xuống đất, thân thể cứ run rẩy không ngừng.

Trước khi đi lên trên lầu hai, Cơ Huyền quay xuống nhìn đám người đông đúc vẫn còn ở dưới sảnh kia nở nụ cười sâu xa. Khiến đám người đó không tự chủ được mà rung mình một cái, cả đám không ai dám ngẩng đầu lên nhìn cậu. Còn Vân Vận thì mặc kệ Cơ Huyền mà đưa Xuân Nhi cũng đang sững sờ không kém lên trên lầu.

Từ trên cầu thang Cơ Huyền đứng im lặng một hồi, trên lưng cậu ngưng tụ lại thành đôi cánh đầu khí u tối như vực thẳm, cánh đầu khí từ từ nâng cậu lên trên cao, từ cậu tỏa ra khí thế hùng hồn đến nén lên toàn sảnh, linh hồn lực đồng thời bao trùm bên ngoài khách điểm này thành một tấm màn mỏng ngăn cách với bên ngoài.

- Ta là một người điệu vô cùng thấp, không muốn nhiều người biết đến. Các vị hiểu ta muốn nói gì đúng không.

Đám người bên dưới sảnh rối rít gật đầu, nói đùa có tên sát thần này ở đây ai dám nói không.

Cơ Huyền đương nhiên không tin không tin lời nói gió bay của đám người này. Đôi mắt của cậu chợt trở nên quỷ dị, cặp nhãn đồng như có thứ gì đó.

Đám người bên dưới sảnh nhìn vào cặp dị đồng này thì thân thể hắn bỗng khựng lại, khuôn mặt giống như lửa than, hơn nữa một cỗ khí vụ nhàn nhạt màu trắng mang theo một loại âm thanh xèo xèo như thịt nướng từ trong thân thể phát ra.

Bọn chúng vô cùng hoảng sợ, chỉ cảm nhận được trong người có một thứ vô hình vận vẹo đang thiêu đốt sâu trong thân thể. Cả đám vội vàng dùng đầu khí áp chế nội thể con người thủy chung đều là địa phương yếu ớt nhất, ở chỗ đó, cho dù là Đẩu Hoàng cường giả cũng không dám tùy ý để cho năng lượng không xác định xông vào. Chỉ cần bất kì bộ phận nội tạng nào xuất hiện một chút tổn thương cũng sẽ tạo thành tổn thất khó có thể ước lượng, thậm chí còn có thể để lại hậu quả vĩnh viễn.

Cả đám dùng đầu khí áp chế lại thứ quái dị này như vẫn vô dụng, thứ vô hình vận vẹo kia phát ra nhiệt độ cao khiến cho kinh mạch, cốt cách, cơ nhục cùng các khí quan trong cơ thể bọn chúng bắt đầu xuất hiện một chút cảm giác đau đớn.

Nếu còn tiếp tục duy trì, chỉ sợ không được bao lâu, kinh mạch các thứ trong cơ thể dưới ngọn lửa chết tiệt này sẽ mất đi tác dụng, mà một khi kinh mạch mất đi tác dụng vận chuyển, đối với người tu luyện đầu khí mà nói, không thể nghi ngờ liền là tuyên án kết cuộc sa đọa thành phế vật!

Đúng lúc nguy hiểm này thì vật vô hình vận vẹo kia từ từ lắng xuống và biến mất, mà Cơ Huyền không biết rồi đi từ bao giờ. Đám người này hiểu, Cơ Huyền là đang cảnh cáo bọn hắn. Cả đám không cần nghĩ ngợi vội vàng đem theo người của mình rời khỏi khách điểm này.

Nói đùa, không chết là may rồi còn dám ở lại đây sao? Kim Nhan tông hay Cơ Huyền không phải bọn họ có thể đắc tội được. Cơ duyên còn có thể chờ đợi, còn mạng thì chỉ có một mà thôi. Nghĩ tới thủ đoạn vừa rồi của Cơ Huyền, thần không biết quỷ không hay đem một thứ gì đó vào trong nội thể của bọn hắn khiến bọn hắn ăn đau khổ thì đủ hiểu rồi.

Mà sau khi đám người kia rời đi thì khách điểm này cũng vội vàng đóng cửa không tiếp khách. Mà các thị nữ còn lại trong khách điểm cũng vội vàng thu dọn đồ đạc mà rời đi. Đạo lí trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết ai cũng hiểu, không muốn chết thì chỉ có bỏ của chạy lấy người.

Thế là khách điểm sang trọng này chỉ còn có ba người Cơ Huyền, đứng là dờ khóc dờ cười.

Trên lầu hai trong gian phòng yên tĩnh trang nhã, một lư hương trầm đang từ từ cháy, làn khói hương khiến trong gian phòng trở nên thanh thoát. Bên ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại có cơn gió nhẹ thổi qua, khiến chiếc chuông gió trên cửa lắc lư phát ra tiếng âm thanh leng keng trong trẻo nghe thật vui tai.

Vân Vân ngồi dựa vào chiếc ghế thái sư rộng rãi, an nhàn đưa người, rồi xoay tròn tách trà trong tay. Nghe thấy tiếng động nhàn nhạt nói:

- Người xử lí ổn thỏa mọi việc rồi hả.

- Nàng nghĩ ta là ai? Việc ta ra tay có cái nào không hoàn thành được.

Cơ Huyền hai tay khoanh trước ngực kiêu ngạo hất cằm.

Nhìn đáng vẻ kiêu ngạo kia của cậu, Vân Vân tròn tròn mắt bóc mẽ:

- Đúng là ổn thỏa..... đến nỗi hiện giờ cả cái nơi này cũng chỉ còn ba người chúng ta, đến thị nữ bưng chà rót nước cũng không có.

Vân Vân không giống như luyện được sư, có hồn lực mạnh mẽ nhưng thực lực của nàng cao nên cảm tri việc diễn ra trong cái khách điểm này cũng không làm khó được nàng.

- Cũng gần ổn thỏa.

Bị Vân Vân nói trúng tim đen, Cơ Huyền rụt cổ cười khan, sau đó vội vàng đánh trống lảng:

- Được rồi, hôm nay cũng muộn rồi, Vân Vân, Xuân Nhi hãy nghỉ ngơi đi, bảo đảm ngày mai có thể hồi phục lại trạng thái đỉnh phong... Khụ, các vị thiệt thời tít chỉ còn mỗi một phòng nên... khụ khụ. Yên tâm, ta là chính nhân quân tử.

- Đùng có mơ.

- Bộp.

Tin người mới là quý, Vân Vân hừ lạnh cách không đem thủ trường đánh bật Cơ Huyền ra khỏi phòng. Cánh cửa mở rộng bị nàng vung tay đóng sầm lại, thấp thoáng cơ hồ thấy nàng sau cánh cửa, khuôn mặt ửng hồng lên...

- Nữ nhân da mặt mỏng... Các mạng chưa thành... Còn phải cố gắng nhiều hơn.

Lắc đầu một cách đầy ý vị, Cơ Huyền bước vào trong phòng của mình, tiện tay thổi tắt nến, rồi nhảy phốc lên giường, ngồi khoanh chân xếp bằng. Hồn Nguyên Thôn Thiên quyết vận chuyển, không gian mơ hồ bị nhuộm đen. Năng lượng thiên địa xung quanh thoáng co rút lại, sau đó chảy vào cơ thể của Cơ Huyền giống như dòng nước, cơ hồ như đã thay đổi hoàn cảnh...

.....

Màn đêm rất nhanh lên cao, ánh trăng chiếu rọi từng góc phố. Cơ Huyền từ từ mở mắt, cậu truyền âm với Vân Vân:

- Việc của Vạn gia cứ để ta xử lí, nàng trông chừng Xuân Nhi. Nếu có biến thì trực tiếp đem nha đầu đó chạy.

- Được, Xuân Nhi cứ giao cho ta. Lần này ra tay phải chắc chắn đắc thủ. Nếu không người sẽ mất mặt lắm đó.

Cơ Huyền không đáp nàng, thân hình biến mất khỏi phòng ở. Hướng về phía Vạn gia đang đèn đuốc chói sáng kia.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 233: Tiến vào Vạn gia

Vạn gia nằm ở phía tây Vân thành. Bên trong Vạn gia có rất nhiều đội thân vệ của đang không ngừng tuần tra. Vạn Miêu chuyển đến Vân thành cũng không phải lâu lắm, nhưng lão cáo già này cũng có chút thủ đoạn và bản lĩnh, có thể lừa gạt cưới được một danh môn tiểu thư khá có quyền thế của thành này.

Sinh con dưỡng cái, cảm rễ xuống mảnh đất này, những năm gần đây còn phát triển không nhỏ. Từ khi con trai nhà được tiến vào Kim Nhạn tông thì gia tộc còn bành chướng hơn nữa, tuy không phải đứng đầu Vân thành nhưng cũng coi là địa đầu xà nơi này.

Thân vệ đang tuần tra nhìn dãy nhà chính đang sáng chum đèn không biết làm gì, nhưng đám thân vệ ai cũng hiện ra vẻ mặt ao ước, một tên trong số đó thờ dài, nói:

- Cùng là con người nhưng một kẻ thì đại phú đại quý ăn chơi hưởng lạc, còn chúng ta thì chỉ có thể làm chân canh gác.

Một người nhìn trông ra dáng đội trưởng quay đầu liếc mắt nhìn hẩn, quát:

- Ngâm miệng! Các ngươi muốn bị cắt lưỡi hay sao?

Đúng lúc này, chợt nghe thấy một tràng cười lạnh lẽo theo làn gió vang lên từ phía xa. Một người thanh niên gầy gò, toàn thân mặc đồ trắng tinh, trên mặt đeo thêm một chiếc mặt nạ vô diện quái dị đang chấp tay như đang dạo bước trong hoa viên, chậm rãi thả bước về nhà chính.

Thân vệ trong đội tuần tra đưa mắt nhìn nhau, ai nấy cũng hết sức kinh ngạc. Như thế nào trong Vạn gia lại có thể thần không biết quỷ không hay xuất hiện một kẻ đột nhập, hơn nữa còn nghênh ngang bước đi.

- Người đến là ai! Đây là địa bàn của Vạn gia, không muốn vong mạng thì hãy rời khỏi

Bạch y vô diện dường như nghe thấy câu nói của tên đội trưởng, chỉ khẽ lắc đầu, nhàn nhạt nói:

- Thế này nhé, nói cho ta vị trí của Vạn Miêu thì đổi lại ta tha chết cho các ngươi.

- Ngươi rốt cuộc là ai!

Người đội trưởng ấy vẫn còn có chút nhân lực, bạch y vô diện đã khiến cho hắn dâng lên một cảm giác nguy hiểm mờ ảo, hắn không nhận được thấp giọng hỏi.

- Đội trưởng cần gì phải phí lời với tiểu tử này.... Xâm phạm địa phận của Vạn gia, thì bỏ mạng lại đây.

Đám thân vệ này lập tức rút vũ khí lao về phía bạch y vô diện, Lúc này, đã có bảy, tám đường kiếm cùng chém về phía bạch y vô diện. Trên lưỡi kiếm đầu khí vụt hiện, hiển nhiên đám thân vệ này đã dùng được Đấu kỹ.

Nhưng bạch y vô diện chỉ khẽ lắc đầu, thân hình không lui mà chậm rãi tiếng bước, tiến vào bên trong vùng đao quang kiếm ảnh. Trong khi cả đám thân vệ tưởng rằng sẽ chém bạch y vô diện thành thịt vụn.

Trước trận thế này bạch y vô diện chỉ đưa ra một ngón tay, một luồng đầy khí dao động nho nhỏ diễn ra, nhưng chỉ trong nháy mắt, mười tên thân vệ đột nhiên bị bạo nổ. Một trận mưa máu rơi xuống, nhưng huyết vụ không chạm tới y phục của bạch y vô diện thì tiêu thất.

Không để ý tới bọn chúng, bạch y vô diện chậm rãi tiến tên đội trưởng đang trừng mắt không thể tin nổi kia, giọng nói vô cảm:

- Không biết ngươi có thể cho ta đáp án vừa ý không?

Không biết tên thân vệ không muốn nói hay không thể nói, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm bạch y vô diện. Trước cảnh này bạch y vô diện khá thất vọng lắm lắm:

- Ngươi cũng không thể cho ta đáp án ta muốn sao.... Vậy ta tìm kẻ khác vậy, các ngươi nhiều người như vậy ta không tin không dò được tin tức.

Bạch y vô diện bỏ qua tên đội trưởng mà bước tiếp. Đến khi tên đó tưởng mình đã được an toàn thì trong nội thể một tia vô hình hóa điểm mà quỷ điện cuồng thiêu đốt hắn, cuối cùng hóa thành tro bụi. Mà bạch y vô diện vẫn bước đi thong thả, nhưng mỗi bước đi của người này lại như tu la đoạt mạng Vạn gia.

Bên ngoài phát sinh biến cố nhưng trong nhà chính không hề hay biết, Vạn Miêu vẫn đang tận hưởng cuộc sống của mình.

Mấy tháng gần đây, Vạn Miêu cảm giác được vận may phủ đầu, thu hoạch to lớn. Đầu tiên là quả phụ của Lâm gia dẫn theo một đồng của cải đáng giá đến nương tựa vào mình, khiến cho tài sản của Vạn gia chỉ trong một đêm vọt lên gấp mấy lần.

Bây giờ chỉ cần bắt được nha hoàn kia lấy được phần cuối cùng của mảnh tàn đồ công hiến cho Kim Nhận tông thì lúc đó không chỉ Vạn Thành trong tông thuận buồm xuôi gió mà đến Vạn gia cũng được thơm lây, có lẽ nhận được đan dược tốt.

Nhớ tới lời hứa của vị thần sư sắp đến đây rằng sẽ bồi dưỡng con trai mình thành đệ tử hạch tâm, Vạn Miêu cũng cảm thấy vui mừng phấn khởi. Thậm chí còn hứa hôn với cháu gái của vị đó đủ thấy thành ý. Hắn đã tìm hiểu rõ ràng có thể cưới cháu gái độc nhất của một vị trưởng lão của Kim Nhận tông tiền đồ của Vạn gia nhất định sẽ bùng sáng.

Điều duy nhất khiến hắn ta cảm thấy đáng tiếc chính là, phu nhân của Lâm gia phản kháng quá kịch liệt, khiến mình không thể có được. Nhớ tới người phụ nữ thân mình trắng nõn đoan trang diễm lệ này, Vạn Miêu có chút ảo não. Trong lòng thầm thì nhất định phải giữ lại chăm sóc tử tế, cho đến khi nàng ngoan ngoãn chấp nhận làm đồ chơi của mình.

Nữ nhân mà, đến lúc lên giường rồi thì muốn đùa nghịch như nào liền có thể đùa nghịch như thế, khiến nàng thoải mái rồi, cam đoan nàng sẽ vui đến quên

cả trời đất.

Nếu không thể hưởng thụ thì đành gói tặng cho mấy vị trưởng lão của Kim Nhạn tông, ai không thích mỹ nữ.

Nhấp một ngụm rượu mạnh, Vạn Miêu cười ha ha, mỗi tay ôm một người đẹp, trong lúc nhất thời lại có cảm giác vui sướng trước đường quan mở rộng.

Hai người đẹp một trái một phải. Đều là những cô nương gần đây hao phí tiền bạc mua về từ đệ nhất thanh lâu của Vân thành, ai nấy đều thanh tú xinh đẹp, nhìn chỉ muốn ăn, Vạn Miêu mấy ngày nay đều không ngớt giày vò bọn họ.

Lúc này, ba người đang ngồi trên giường, trên giường là chiếc bàn nhỏ, trên bàn xếp mấy đĩa thức ăn. Vạn Miêu ít nhiều còn mặc bộ đồ ngủ, hai người đẹp kia gần như trần như nhộng, chỉ mặc một bộ đồ mỏng như cánh ve, thân thể mềm mại đẹp để tám phần lộ ra bên ngoài, eo theo duyên dáng, đùi đẹp thon dài, ngực cao mông nở, đẹp không sao tả xiết.

Uống rượu mua vui, Miêu Hóa Thành thì thoảng lại sờ soạng thân thể thiếu nữ bên cạnh, ánh mắt dần dần mê ly, hứng thú bắt đầu thức dậy. Cởi bỏ y phục, như một con chó dữ chụp mồi đè lên thân thể mềm mại của một cô nàng, đang định hành động, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết ngăn ngừa mà thê lương.

Tiếng hét này khiến lòng Vạn Miêu rùng mình, gần như trong phút chốc liền nhảy dựng lên.

Chỉ nghe thấy bên ngoài có tiếng gầm:

- Tiểu tử nhà ai. Lại có gan đến giường oai ở Vạn gia!

Vừa dứt lời, phụp một tiếng. Bọn hộ vệ xung quanh đó nhất tề xuất động, rống giận liên tục, rõ ràng là đang xảy ra ẩu đả rồi.

Vạn Miêu không vội ra ngoài mà nghiêng tai nghe ngóng, một lát sau, thần sắc biến đổi, vì hắn chỉ nghe thấy tiếng nổ tung như pháo hoa, từng đợt nổ tung kèm theo tiếng kêu thảm thiết của hộ vệ của hắn, từng tên một bị giết chết.

Thì ra bạch y vô diện đã tiến gần tới nhà chính, nơi Vạn Miêu đang ở. Trên tay hắn quắp một tên nô bộc, xem ra kẻ này là tên “thật thà” được bạch y vô diện lưu lại chỉ đường.

Đến khi bạch y vô diện gần vào tới nhà chính thì hai tiếng già nua vang lên:

- Tiểu tử, người rót cuộc là ai, xem người tuổi trẻ như vậy mà thực lực không tồi. Nhưng chỉ đến đây thôi.

Nghe thấy hai tiếng già nua này thì thở phào, đây là hai trưởng lão năm đó hắn tốn rất nhiều quan hệ và tiền tài mới mời về làm thủ hộ chương lão. Thực lực của hai người năm đó đều đã là chuẩn Đấu Vương. Tuy không quá mạnh nhưng công pháp hai người tương liên đặc thù, hợp lực lại đủ Đấu Vương cũng bị họ trăm sát.

Hai thân ảnh già nua ngưng tụ ra đầu khí chỉ dực lẳng không trên cao. Uy áp hạ xuống ép lên trên thân thể của bạch y vô diện.

- Tinh. Hai lão bắt từ tu luyện cộng hưởng chi pháp khiến khi bọn chúng gần nhau trong khoảng cách nhất định thì thực lực tăng thêm cao. Công pháp này có chút ý tứ, kị chủ nếu được thì thu nó vào tay từ từ nghiên cứu.

Trước y áp này bạch y vô diện làm như là không thấy, trong đầu bạch y vô diện vang lên tiếng nói giải thích. Cậu neho mắt nhìn hai lão già trên trời, cuối cùng lạnh lùng nói:

- Ta rất không thích kẻ nào đứng trên đầu ta.... Lẳng xuống đây.

Tiếng gầm nhỏ của bạch y vô diện mơ hồ chứa tia long uy, uy lực chấn nát uy áp của hai lão già. Bị tiếng gầm tác động hai lão già khí huyết thân thể bốc lên, cánh đầu khí cũng không duy trì được, mảng tai ong ong không ngớt, toàn thân lập tức rơi xuống.

Hai lão già cũng có bản lĩnh, khi đang rơi xuống trong thoáng chốc thì triển thân pháp kì dị, hợp lực với nhau đem giảm lực tiếp đất. Nhưng vẫn mạnh mẽ va chạm với mặt đất, khiến sàn gạch nứt một hố to. Lúc này sắc mặt hai lão cũng phi thường khó coi nhìn bạch y vô diện, thực lực của bạch y vô diện mạnh hơn hai lão nghĩ nhiều.

Một lão đầu mặc ngân sắc trường bào khó hiểu nhìn bạch y vô diện nói:

- Các hạ là ai? Tại sao phải tới Vạn gia làm loạn?

Từ tiểu tử chuyển thành các hạ, đủ thấy sự xem trọng của hai lão già này với bạch y vô diện đang đứng trước mặt họ.

- Hai lão già các người chắc có giá trị hơn mấy tên phế vật kia.

Bạch y vô diện không đáp ngân bào lão già, cậu nhàn nhạt nói:

- Nếu hai người tiết lộ ra vị trí của hai mẹ con Lâm gia hoặc vị trí của Vạn Miêu phụ mẫu thì ta sẽ chữa lại sinh mạng cho hai người. Thế nào? Hai đôi hai công bằng phải không.

Ngân bào lão già thấy bạch y vô diện có ý kinh thường liền trong lòng có tức giận nhưng vẫn nén:

- Các hạ nói gì chúng ta không hiểu? Tuy thực lực không tầm thường nhưng phải chăng các hạ quá tự cao rồi chăng? Nếu các hạ chịu rời khỏi đây thì Vạn gia chúng ta sẽ coi như chưa từng xảy ra.

- Vậy cuối cùng là hai lão không muốn nói... Vậy thì đừng lãng phí thời gian của ta.

- Tiểu tử ngông cuồng. Hôm nay lão hủ sẽ cho ngươi biết thế nào là trời cao đất dày.

Lam bào lão già bên cạnh dường như không nhìn được nữa, tiến lên phía trước. Đầu khí dao động, chốc lát một đoàn xích hỏa ngưng tụ thành một đầu hỏa sư thét dài không dứt.

Chỉ thấy hai tay của hắn vung ra, hỏa sư nhảy mắt đánh về hướng bạch y vô diện, lam bào lão già dường như thấy cảnh bạch y vô diện bị nuốt trong miệng hồ.

Nhưng không ngờ bạch y vô diện tùy ngón tay gảy nhẹ, hai tia hoàng ngọc hỏa diễm bắn về phía đầu hỏa sư tức tiếp nện lên đầu hỏa sư, hỏa sư nhảy mắt liền bị tan rã. Hai tia hỏa diễm đem đầu sư tử nghiền nát liền hung hăng đâm tới phía hai lão già.

Tốc độ kia nhanh tuyệt luân, nhảy mắt đã tới trước mặt lam bào lão già.

- Hừ, xem ta hủy nó!

Lam bào lão già kia hừ lạnh một tiếng, song chưởng bốc lên hỏa diễm, hai luồng hỏa diễm nồng đặc nhảy mắt oanh ra ngoài, hỏa diễm cường đại đánh trúng hai tia hoàng ngọc chi hỏa, nhưng khiến lam bào lão già ngạc nhiên là hỏa diễm của lão có dấu hiệu yếu thế hơn. Lão dồn đầu khí mạnh mẽ đem hai đạo đầu khí kia đánh vỡ.

Nhìn bàn tay có cảm giác bỏng rát, lam bào lão già sắc mặt biến đổi nhìn bạch y vô diện nói:

- Đáng chết, hỏa diễm của hắn vô cùng quý dị, có lẽ là thú hỏa.

Lam bào lão già vốn trong thoáng chốc nghĩ đó chính là dị hỏa, nhưng dị hỏa vốn chính là bảo vật khó tìm trên đại lục này. Thậm chí muốn thu phục nó còn khó hơn lên trời, dù Đầu Tông cường giả cũng khó lòng làm được. Lão không tin chỉ một tên thanh niên có thể thu phục được dị hỏa.

- Lão đệ, người thanh niên này không đơn giản. Chúng ta phải dốc toàn lực.

Dứt lời trong tay Ngân bào lão già toát ra một đoàn hỏa diễm màu xanh, hỏa diễm hình thành một đầu thanh sắc hổ vương như thực chất. Đây là một đầu Thanh Man Hồ Vương, là ma thú lục giai cao cấp, mà hỏa diễm của ngân bào lão già gì từng lấy được thú hỏa Thanh Phong hỏa chủng cường hãn khi đi vào trong hang động của Thanh Man Hồ Vương.

Còn Lam bào lão già thì phải nuốt một khẩu đan dược màu lục, hỏa diễm vào miệng trong tức tốc hỏa diễm của lão thay đổi, lục mang chi hỏa của lam bào lão già như hóa thành đầu ma ưng. Lục Phong Huyền Ưng cũng là ma thú lục giai cao cấp.

Xem ra hai lão già này đúng là có bản sự, công pháp đặc thù với thú hỏa, dù Đầu Vương cũng khó dây dưa với hai lão thời gian dài.

Bạch y vô diện cũng có chút ngạc nhiên nhìn hai lão già này, nhưng vẽn vẽn chỉ là ngạc nhiên mà thôi.

- Tiểu tử chết đi!!!

Song lão đánh ra hai đầu hỏa diễm ngưng hình. Thanh Man Hồ Vương và Lục Phong Huyền Ưng uy thế kinh người ép tới phía bạch y vô diện.

Bạch y vô diện cười lạnh, cậu khẽ cười ngón tay khẽ lắc, một đoàn hoàng ngọc hỏa diễm nhỏ liền xuất hiện trong lòng bàn tay. Thủ ấn trên tay biến đổi, cấp tốc hỏa diễm trong tay ngưng tụ thành một con cự thú khổng lồ, vừa long vừa xà vô cùng yêu dị xuất hiện trên không trung.

- Phanh... Phanh!

Đầu Long Xà thét dài trong không trung, hai đầu thú hỏa pha chạm gây lên tiếng động kinh thiên. Trên bầu trời sáng chói sáng rực lên rồi biến mất. Tuy rằng Thanh Man Hồ Vương và Lục Phong Huyền Ưng uy vũ, nhưng đối diện đầu Long Xà chỉ là một con cạp giấy mà thôi.

Hai thú đụng nhau, chưa qua một hiệp Thanh Phong Hồ Vương đã bị đầu Long Xà xé thành mảnh nhỏ. Lục Phong Huyền Ưng trên cao cũng không tránh được số kiếp, cái đuôi khổng lồ của Long Xà quét tới lập tức bị nghiền nát.

Trong phút chốc, khi hai ma thú ngưng hình bị nghiền nát thì song đầu lão già cũng lập tức lao lên. Song thủ hóa thành ưng trào và sư trào, nhất tề đồng loạt đánh tới bạch y vô diện.

Bạch y vô diện cảm nhận được đòn tấn công, nhàn nhạt tiếng sấm, âm hưởng vang tận chân trời, tiếng sấm vang lên trong chốc lát, thân hình bạch y vô diện đột nhiên run lên. Rồi xuất hiện trên đầu hai lão, trong tay một thanh hoàng kiếm hỏa diễm được ngưng tụ bồ xuống đầu lam bào.

- Tàn ảnh sao?

Thú trào xuyên qua người nhưng không rơi giọt máu nào, ngân lão lập tức nhận ra vấn đề. Ngân lão xoay người chộp lấy cánh tay của Lam lão khéo về đằng sau, lam lão cũng là tương tự, trong chốc lát hai người thi triển một bộ pháp vô cùng quái lạ tránh né được công kích của bạch y vô diện.

Bạch y vô diện đương nhiên không để họ thoát dễ dàng, hỏa kiếm băng từ tay theo một quỹ đạo ma quỷ xảo quyết đâm tới lồng ngực của Ngân lão.

Hai lão lần nữa thi triển bộ pháp kì quái quy hoán vị, lam lão tiến lên trước nắm quyền siết chặt bùng nổ lực lượng. Lực lượng thô bạo tiến tới, chỉ thấy từ hoà diễm trường kiếm bắt đầu xuất hiện một vết nứt, cuối cùng bị đánh tan.

Đúng lúc này bạch y vô diện quỷ mị xuất hiện trước mặt lam lão, đầu khí từ khắp cơ thể bùng mãnh bạo ra cuối cùng dọc theo kinh mạch nhanh chóng tiến nhập vào cánh tay mà theo như vậy hùng hồn vọt tới, cánh tay bạch y vô diện trở nên trắng kiện hơn rất nhiều. Trong giây lát cánh tay hung hăng run lên một cỗ bạo tạc lực lượng từ cánh tay bùng phát ra đánh vào lồng ngực của lam lão.

- Huyền giai trung cấp đấu kĩ Cự Sơn trào.

- Huyền giai trung cấp đấu kĩ Lăng Trọng Diệp.

Ngân lão mau chóng kéo lam lão về phía sau lưng đồng thời bản thân tiến lên phía trước, sư trào to lớn đánh tới nắm quyền của bạch y vô diện.

- Thịnh thịnh.

Ngân lão cảm thấy biến sắc, quyền phong của bạch y vô diện rõ ràng mạnh hơn lão hiểu. Thân thể phút chốc bị đẩy lùi. Lam lão cũng nhận ra điều này, vội vàng nắm chặt tay ngân lão. Đầu khí từ lam lão truyền tới ngân lão, nhưng kì lạ là hoàn toàn không bị cản trở hay bài xích nào vô cùng thuận lợi dung nhập với nhau.

- Âm âm.

Hai người liên tục rót đầu khí vào quyền và trào của mình đối kháng gây ra từng trận nổ lớn. Khói bụi mù mịt.

- Phụt.

Khói bụi tan đi, chỉ thấy ba bóng người nọ. Bạch y vô diện thoáng qua quần áo có chút bụi bặm nhưng không đáng ngại, còn ngân lam nhị lão thì không thể, khoe miệng hai người còn vương máu. Tuy có trợ giúp nhưng ngân lão và lam lão không địch nổi bạch y vô diện.

- Hai lão quý này thực khó giải quyết. Tuy thực lực không cao nhưng kết hợp với nhau thì cần nhanh hơn cả chuột. Không có chút điểm mù nào. Còn có thể tự động bổ sung đầu khí cho nhau.

Bạch y vô diện liên tục giao thủ cùng hai vị trưởng lão Vạn gia kia, bọn họ thực lực không quá cao nhưng mà công pháp liên thủ đặc thù kia đúng là khó chịu. Một kẻ bị đánh thì kẻ khác chạy vào trợ giúp. Nên bọn chúng không phải đối thủ của bạch y vô diện, thì trong thời gian ngắn cậu cũng không làm gì được bọn họ.

- Các ngươi không phải người của Vạn gia đúng không?

- Ý ngươi là gì?

Thấy bạch y vô diện không tiếp tục oanh kích thì bọn họ cũng không động thủ. Họ biết dù động thủ thì cũng không thể nắm chắc được cơ hội đánh bại người thanh niên trước mặt.

Trên tay bạch y vô diện không biết từ lúc nào xuất hiện hai binh đao được. Bạch y vô diện nhàn nhạt nói:

- Hai binh này là Tam Văn Thanh Linh đao là tứ phẩm đao được chắc các ngươi cũng nghe nói. Các ngươi tuy tiến vào Đấu Vương nhưng khí tức bất ổn, có né sẽ cùng cố thực lực của các ngươi. Nếu các ngươi chấp nhận không tham gia vào việc này nữa thì nó sẽ thuộc về các ngươi.

Ngân Lam nhị lão nghe vậy cũng vô cùng động tâm. Công pháp của họ tuy giúp hai người thăng cấp vô cùng nhanh, và có thể mượn thực lực của nhau. Có điều nó không tốt như vậy, mỗi lần đột phá cả hai người đều đồng thời phải đột phá cùng nhau, từ đầu khí đến thời điểm phải đồng loạt nếu không tự động phá công. Chính vì vậy mà cảnh giới không quá vững trãi, nên trước dự hoặc đan dược bọn họ vô cùng thèm muốn.

- Làm thế nào ta có thể tin ngươi.

- Nếu các ngươi đã là hòa hệ đầu khí hẳn từng tìm hiểu qua luyện đan. Vậy hẳn các ngươi cũng biết một số loại đan dược cao cấp. Nên ta sẽ cho các ngươi xem trước.

Bạch y vô diện đem đan dược trong binh đồ ra lòng bàn tay. Đan dược màu lam, giống như một hạt long nhãn, bao phủ phía ngoài là một vàng một trắng một tím. ... ba đạo giới văn xếp hàng có thứ tự, nắm đan dược trong tay.

- Ta nghĩ các ngươi gia nhập Vạn gia vì Vạn gia có quan hệ với Kim Nhận tông, muốn qua đó kiếm được đan dược bình ổn cảnh giới. Nay có đường tắt không phải làm chó cho kẻ khác. Các ngươi còn tự do tự tại. Ổn hơn phải không?

Song lão nhìn nhau trong mắt hiện lên đầy dục. Hai người nhìn nhau cuối cùng thống nhất thu hồi đấu khí:

- Thỏa thuận như vậy đi.

Bạch y vô diện ném hai bình đan dược cho song lão. Tiếp nhận đan dược và kiểm tra, sau khi ổn thỏa song lão nhìn nhau động thân rồi đi, đạt được mục đích thì hai lão này không còn lưu luyến gì. Trước khi rời đi họ truyền âm với bạch y vô diện:

- Hai mẹ con mà người nói bọn ta không hề biết. Nhưng nếu muốn tìm Vạn Miêu thì hãy đi theo đạo đấu khí này.

Họ đánh ra một đạo đấu khí bay trên không hướng tới một phương nào đó của Vạn gia.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 234: Gặp được mẫu tử Lâm thị

Nhìn Ngân Lam song lão rời đi, bạch y vô diện thờ phào một cái. Nếu để cậu dùng toàn lực thì có chém giết hai lão quý này chỉ là việc trong tầm tay. Vạn gia có cấm chế ngăn cách thăm dò bên ngoài không thể xem xét được, nên bạch y vô diện mới quang minh chính đại đánh với song lão này. Nhưng qua trận giao thủ hóa điểm vừa rồi có lẽ bên này đã bị đề ý, hiện tại nếu dùng toàn lực thì e rằng sẽ kinh động đến nhiều lão quái vật khác thì không quá hay.

Ngân Lam song lão rời đi thì toàn bộ đám thân vệ còn lại không ai có thể là đối thủ của bạch y vô diện, nghiêm túc mà nói, nếu cậu dùng toàn lực thì hai lão đầu kia cũng không thể tiếp được mấy chiêu. Bạch y vô diện nhìn theo tín hiệu kia bắt đầu di động thân hình, trong không khí mơ hồ vang lên tiếng sấm, bạch y vô diện như u linh lướt đi.

Những thân vệ còn lại bảo vệ dãy nhà chính không kịp cảm nhận gì đã bị đánh bạo thành huyết vụ. Nơi mà bạch y vô diện đi qua để lại đó là huyết tinh và thi thể. Một đường như mũi tên hướng thẳng tới đích cuối đến nhà chính.

Vạn Miêu ở trong phòng không còn nghe thấy động tĩnh gì, trong lòng hần thềm phỏng đoán rằng Ngân Lam song lão đã áp chế được kẻ xâm nhập rồi. Đúng lúc này, bên ngoài một vật bay cực nhanh lao về phía cánh cửa.

- Âm

Cánh cửa bị chấn nát vụn, may mắn thay lúc này Vạn Miêu đã khoác trên mình y phục, nếu không sẽ là cảnh tượng vô cùng cay mắt.

Từ lúc bạch y vô diện xông vào Vạn gia náo loạn, hần cũng đã nghe được, nhưng không biết làm thế nào hần vốn định làm một trận mưa gió quay cuồng với với hai mỹ ti kia, y phục cũng vừa mới cời sạch, dù có biết bên ngoài đang xảy ra trận đại chiến, cũng phải mặc quần áo tử tế trước, bằng không trần truồng chạy ra ngoài còn ra thể thống gì nữa.

Tiếng kêu thảm thiết của đám hộ viện bên ngoài khiến Vạn Miêu tâm hoảng ý loạn, ngay cả cúc áo cũng cài sai hai nút.

Cửa phòng phía trước mở tan nát, Vạn Miêu vội vội vàng vàng từ trong nhà chui ra, thấy cảnh tượng trong viện thù, hần không khỏi biến sắc, đám hộ viện của mình không còn một mống, toàn bộ đều nằm trên đất. Trước mặt vài chục trượng, Vạn không nhìn rõ người mặc đồ bộ bạch bào mang chiếc mặt nạ vô diện kia đang từng bước từng bước tiến về phía mình.

Mặt đất đầy thân người, ngập ngụa mùi máu tanh, đấu khí của bạch y vô diện càng thêm mãnh liệt quay cuồng, toàn thân tà khí ngút trời, lại thêm bạch y, nhìn chẳng khác gì vong linh đoạt mạng.

Vạn Miên tâm trạng âm trầm bất định, tuy năng lượng thiên địa quanh bạch y vô diện mãnh liệt vô cùng nhưng hần không thể cảm nhận được thực lực của bạch y vô diện. Mà việc đó chỉ có hai khả năng, một bạch y vô diện là kẻ bình thường không hề tu luyện đấu khí, hai là thực lực của bạch y vô diện xa xa trên hần.

Trong lòng Vạn Miêu thiên về cái sau nhiều hơn, hần không ôm cơ may rằng một kẻ đơn thân độc mã chém giết vào trong Vạn gia, có thể vượt qua Ngân Lam nhị lão lại là một kẻ chưa từng tu luyện qua đấu khí. Nhưng lão thực có chút khó tin, bạch y vô diện tuy không nhìn được mặt nhưng từ cách tay và dáng người đều có thể xác định là một người thanh niên.

Một tên thanh niên mà thực lực còn mạnh hơn lão, lão gần sáu mươi tuổi mới đạt tới ngũ tinh Đấu Linh, mà lão đã ăn rất nhiều đan dược tốt và phục dụng dược thảo quý hiếm. Vậy mà một tên thanh niên có thể lợi hại hơn lão sao?

Vạn Miêu quát lớn một tiếng, thủ chương chấp sau lưng mơ hồ xuất hiện cuồng bạo đấu khí ngưng tụ trong lòng bàn tay, tản ra quang mang màu đỏ thẫm, đem đầu bàn tay thoáng có chút quý dị:

- Người đến là ai?

- Người là Vạn Miêu.

Bạch y vô diện nhìn Vạn Miêu quần áo không chỉnh tề kia thì thảo nói. Cước bộ của bạch y vô diện chợt tăng nhanh hơn.

- Vạn gia và các hạ không thù không oán sao các hạ lại làm như vậy.

Đối phương không buồn trả lời, bước chân lại càng nhanh hơn. Vạn Miêu sắc mặt lãnh lẽo như một khối hàn băng. Bàn tay vung lên, quát khẽ:

- Giết hắn!

Theo tiếng quát vừa vang lên của Vạn Miêu, một toán khí tức xa lạ đột nhiên xuất hiện xung quanh lao về phía bạch y vô diện. Đám người này vung những thanh binh khí trong tay, hướng bạch y vô diện chém tới, đồng thời thì triển đấu kỹ hoa lệ.

Vẫn tiếp tục bước đi, bạch y vô diện vẫn không hề có bất cứ động tác né tránh nào. Khi hơn mười thanh binh khí sắc bén với đấu kỹ hoa lệ chém tới gần thân thể, một cỗ hoàng ngọc hoá điểm từ trong cơ thể bạo nổ ra, vây lấy xung quanh.

- Xuy.

Đại đao sắc bén được đấu khí bao phủ, khi tiếp xúc với tầng hoá điểm kỳ dị thì chỉ trong chớp mắt thời gian, trước những ánh mắt khiếp sợ, biến vũ khí biến thành một đồng sắt nóng chảy. Lúc ngọn hoá điểm đem vũ khí và đấu kỹ nung chảy, ngọn lửa vẫn bùng lên. Lập tức, chỉ nghe một âm thanh nhỏ, mấy tên cao thủ Vạn gia đến một tiếng kêu cũng không thoát ra được, hoá thành một chùm hắc sắc tro tàn, rơi xuống.

- Tê!

Vạn Miêu tâm trạng kinh sợ, không nghĩ tới đám người của hắn không chịu được một kích của bạch y vô diện mà vong mạng. Nhưng hắn cũng không chịu thua. Hắn nhân cơ hội đột nhiên điểm ngón về phía bạch y vô diện, một đường chỉ phong sắc nhọn bất ngờ bắn ra, tiếng vang nghẹn ứ.

Bạch y vô diện trước chỉ phong đó hiển nhiên cũng làm như không thấy, nhưng điều kỳ lạ là chỉ phong này không va chạm vào cậu như dự tính... Mà nó bay theo một quỹ tích kỳ lạ lao xuống mặt đất mà bạo nổ.

Trong phút chốc khói bụi bốc lên mù mịt, nhân cơ hội này Vạn Miêu xoay người bỏ chạy.

Bạch y vô diện cảm nhận được hành động của Vạn Miêu liền cười lạnh. Cước bộ chậm rãi tiến thêm một bước nữa, thân thể chợt lay động, một đạo năng lượng nổ vang dưới chân, cậu trong nháy mắt hoá thành một đạo bạch quang ảnh, gần như tức khắc xuất hiện ngay phía sau Vạn Miêu.

- Sầu Biến.

Vạn Miêu cảm giác sau lưng có một dòng nhiệt nóng đánh úp lại, nhưng hắn dù gì cũng là cao thủ đương thời thế nào cũng có chút bản lĩnh. Trong thoáng chốc Vạn Miêu hân thù lại quý dị bay ra mấy trượng về phía trước, khiến cho công kích của bạch y vô diện bị hẫng.

Bạch y vô diện có chút ngạc nhiên, nhưng vèn vèn chỉ là ngạc nhiên mà thôi. Lần nữa bạch y vô diện biến mất, lần này bạch y vô diện xuất hiện trước mặt của Vạn Miêu, hắc trào sắc bén xé rách không khí chớp tới.

- Uống Phong Sát!

Vạn Miêu đôi mắt chợt co rút, thấy tốc độ như quý dị đó, trong lòng hắn chợt cảm thấy lạnh toát. Tuy rằng như vậy, nhưng Vạn Miêu cũng kịp phản ứng nội đấu khí điên cuồng khởi động. Đấu khí đỏ sẫm giống như hồng sắc hào điểm bao bọc lấy thân thể hắn. Cùng lúc đó, bàn tay co lại thành trào chớp tới bạch y vô diện, móng tay bén nhọn tựa như vuốt ưng, hung hăng chụp bạch y vô diện.

Bạch y vô diện cười nhạt một tiếng, trào thủ đổi thành nhất chỉ, mang theo một cỗ đấu khí hung mãnh vô cùng chọc vào lòng bàn tay của Vạn Miêu. Nhất thời, theo một loạt tiếng kêu răng rắc thanh thúy vang lên.

Vạn Miêu bắn vọt ra một ngụm máu, ướt cả vạt áo. Thân thể bị cỗ đấu khí hung mãnh đó trực tiếp đánh bay ra ngoài. Thân thể nặng nề rơi trên mặt đất, tiếp tục lăn đi đến hơn mười thước mới chậm rãi ngừng lại.

Chỉ một chỉ mà đem một ngũ tinh Đấu Linh mà tự nhiên bị bạch y vô diện tùy ý đánh bay đi như đánh một con ruồi. Đây là loại lực lượng gì? Đấu Vương? Đấu Hoàng?

- Kính Nguyệt Sát!

Vạn Miêu đột nhiên gào rú một tiếng, xuất ra một quát mạnh nhất của mình, đấu khí bạo phát, bốn phương tám hướng xuất hiện mười mấy bóng dáng của Vạn Miêu, dường như những phân thân của hắn đều giờ lên nắm tay, nhe răng cười độc ác hướng đến phía bạch y vô diện.

Đây là đòn sát thủ của hắn, mười mấy ảo ảnh Kính Nguyệt vừa xuất hiện, trong thật có giả, trong giả có thật, lão đã dùng chiêu này mà chém giết bao kẻ thù bao gồm cả Đấu Linh cao hơn hắn vài tinh, cũng chính chiêu này đã giúp hắn làm con rể của gia tộc lớn tại Vân thành này. Dù là Đấu Vương cường giả thì trong giây lát khó lòng nhận ra.

Bạch y vô diện lại không hề bận tâm, lẳng lặng nhìn bóng dáng kẻ thù ở bốn phía. Năng lượng từ trong cơ thể cậu đột nhiên nó lại càng phát ra hung mãnh mãnh mẽ. Lúc này đây, so với vừa rồi còn mãnh liệt gấp vài lần, mà Vạn Miêu lúc cảm nhận được luồng sát khí này, sắc mặt cũng đột nhiên thay đổi.

Vô số hoàng ngọc hỏa diễm từ trong thân thể bạch thu vô diện từ bốn phương tám hướng quét tới, mười bóng dáng Vạn Miêu ở bốn phía bị đánh nát thành những mảnh vụn.

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, Vạn Miêu phun ra một ngụm máu, rồi bay ra ngoài, cố gắng bò dậy. Bạch y vô diện cước bộ nhẹ nhàng hướng phía trước đi tới. Một lần nữa như quỷ dị chột hiện trước mặt Vạn Miêu. Bàn tay lộ ra, túm chặt lấy cổ hắn, âm lãnh nói tiếp:

- Mẫu tử Lâm thị ở bị giam ở đâu? Giao ra đây.

- Ngươi là tại đây khiêu chiến Kim Nhận tông. Con trai ta là đệ tử của Kim Nhận tông. Trưởng lão Kim Nhận tông rất coi trọng nó, nếu như ngươi giết ta sẽ tự rước lấy rắc rối!

Từ vong cận kề, Vạn Miêu vẫn cường ngạnh nói. Tới giờ khắc này, hắn rõ ràng muốn dùng Kim Nhận tông để khiến bạch y vô diện này phải kiêng kỵ.

- Ta đã cho ngươi cơ hội.

Bàn tay mạnh mẽ dựng thẳng lên, trên tay, ngọn hoàng ngân hỏa diễm như nhảy múa. Sau đó vẽ lên một vòng, vừa khớp với góc cánh tay phải của Vạn Miêu quét nhanh.

Bàn tay bạch y vô diện như một lưỡi đao sắc bén, không hề gặp chút trở ngại nào quét qua góc cánh tay Vạn Miêu. Lập tức, một cánh tay từ bả vai rơi xuống. Cánh tay đứt đến tận gốc nhưng lại không một giọt máu chảy ra mà chỉ thấy một vết cháy đen. Hiển nhiên, trong nháy mắt, lúc bàn tay hắc bào nhân quét qua, mang theo nhiệt độ nóng cháy, đã đem những mạch máu, đốt trụi hoàn toàn.

Nỗi đau đớn khi bị cụt tay xảy ra bất ngờ, làm cho khuôn mặt Vạn Miêu trở nên nhăn nhó, nhìn qua cực kỳ dữ tợn, khủng bố. Tiếng kêu thảm thiết, thê lương ẩn chứa sự đau đớn khó có thể che giấu, từ trong miệng ra thật lớn.

Khuôn mặt Vạn Miêu cuối cùng nhịn không được, rống lên:

- Ngươi giết chết ta, mẫu tử Lâm thị kia tuyệt đối cũng phải bồi táng theo!

- Nói

Dưới mặt nạ vô diện âm thanh băng lãnh cùng khí thế khủng bố đột nhiên bạo phát, dưới khí thế hào hùng áp bức, từ dưới lòng bàn chân, vô số khe nứt nhỏ lan tràn ra.

- Ta nói, ta nói... Bọn họ bị giam ở hòn non bộ phía tây Vạn gia.

Cảm nhận được uy áp khủng bố này Vạn Miêu cuối cùng cũng không thể chịu nổi nữa, vội vàng khai.

Nghe được Vạn Miêu khai vị trí, bạch y vô diện thân hình lóe lên, xách theo Vạn Miêu. Bạch y vô diện thi triển thân pháp gần một khắc thời gian sau hai người đã xuất hiện ở hòn non bộ. Bạch y vô diện chỉ phẩy tay một cái hòn non bộ liền hóa thành mặt phẳng, một cái cầu thang dẫn xuống lòng đất, xung quanh tối đen như mực.

Bạch diện không để ý lập tức lao xuống dưới, hai người nhanh chóng chạm tới đáy của nơi này, xung quanh vẫn tối đen nhưng phía trước mờ mờ có ít đốm sáng nho nhỏ, ở đó còn thấp thoáng năm luồng khí tức có lẽ là hộ vệ canh giữ. Cậu không hề để ý tới năm luồng khí tức đó mà vẫn đi tới.

Bạch y vô diện tiến tới thì năm người hộ vệ liền ngăn tại cậu lại phía trước, một người trong đó âm thanh lạnh lùng nói:

- Người đến là ai nơi đây là cấm địa không thể đi vào.

Vừa rồi phía trước có động tĩnh bọn hắn cũng nghe đến, nhưng lại không biết đến cùng chuyện gì xảy ra. Nhiệm vụ của bọn hắn là phụ trách trông coi phụ mẫu Lâm thị hiện tại mà bạch y vô diện đã xông vào, bọn hắn tự nhiên phải ngăn chặn.

Lúc bạch y vô diện lại gần bọn hắn mới nhìn thấy trong tay bạch y vô diện là Vạn Miêu, năm kẻ này nhìn nhau rồi đồng loạt xông lên, năm chuỗi đại đao, từ năm hướng bất đồng chém về phía bạch y vô diện.

Một cái liếc nhìn, ánh mắt của bạch y vô diện thấp thoáng vô hình hóa mắng tà dị. Năm kẻ này bị đôi di đồng liếc phải nội thể lập tức cảm nhận thiêu đốt kinh khủng làm cho bọn chúng hoảng hốt không thôi., Lúc này bọn chúng cũng không muốn ngăn cản bạch y vô diện nữa, vội vàng ngồi xuống áp chế thứ kì dị trong nội thể.

- Bùm bùm

Bạch y vô diện lạnh lùng lướt qua bọn chúng, ngay lập tức năm kẻ này nổ thành huyết vụn. Cậu vẫn tiếp tục đi tới, nhìn cánh cửa đá lớn đóng chặt trước mặt, bạch y vô diện một cước đá bạo. Cửa đó bị oanh thành mảnh vỡ.

Bên trong thấy một phu nhân ăn mặc đẹp đẽ cao quý, phu nhân này tuổi có vẻ hơi lớn nhưng bảo dưỡng không tệ vẫn có chút phong vận, nhưng trời sinh bộ dáng cay nghiệt, ai nhìn vào cũng cảm thấy ghét, sau lưng của nàng một đám nha hoàn nịnh hót nàng ta. Trong tay đám người này đều cầm cây roi thiếc to lớn.

Phía trước nàng là hai người nữ tử đầu tóc rũ rượi, trên thân toàn đẫm máu thoáng nhìn có chút ghê rợn, hai người này đang liều mạng bảo vệ cho nhau.

Bạch y vô diện hơi tưởng tượng một chút, liền hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện. Vị phu nhân cay nghiệt, có lẽ là đại phu nhân của Vạn Miêu, nàng chính là ghen ghét hai người này mỹ mạo xinh đẹp sợ, sợ Vạn Miêu động lòng thu nạp vào thì bà ta thất sủng cho nên muốn giáo huấn phụ mẫu Lâm thị.

- Aaa... Tướng công.

Vạn đại phu nhân vốn không để ý tới bạch y vô diện nhưng nhìn tới cánh tay của bạch y vô diện đang nắm cổ Vạn Miêu như con chó chết, bên ngoài thì năm hộ vệ không thấy đâu chỉ có bãi máu lưu lại. Bà ta hét lên tiếng kêu chói tai, roi sắt trong tay rơi xuống, thân run bần bật. Đám thị nữ cũng mới phản ứng hết lên.

Đều là đám nữ nhân tóc dài não ngắn, đứng bên ngoài kêu loạn lên, các nàng không quan tâm ở đây đã xảy ra chuyện gì, chỉ quan tâm đến lợi ích trước mắt của mình.

Bạch y vô diện vứt Vạn Miêu xuống đất, quỷ mị lướt qua đám nữ tử bước tới phía hai nữ tử cũng đang hoảng sợ nhìn bạch y vô diện trước mặt, vị phu nhân vội vàng che chắn cho tiểu thư ánh mắt rung rung sợ hãi.

Nhìn hai nàng ánh mắt dịu xuống, cậu chậm rãi kéo mặt nạ xuống nhẹ nói:

- Hai người đừng sợ là ta... Hai vị còn nhớ ta chứ.

- Cơ... Huyền... thiếu hiệp.

Vị phu nhân đôi mắt che dấu dưới mái tóc bù xù kia nhìn tới khuôn mặt bình thường kia có chút quen thuộc ngập ngừng hỏi.

- Đúng là tại hạ..... Xuân Nhi đã nhờ ta đến cứu hai vị... Thật may hai người còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Đấu Phá Thương Khung Chi Cơ Huyền Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.